

[Liêu Trai Đồng Nhân] Hữu Xu

Contents

[Liêu Trai Đồng Nhân] Hữu Xu	4
1. Chương 1: Kiếp Thứ Nhất: Bốn Mươi Ngàn - Chuyện Xưa Của Một Quỷ Đồi Nợ	4
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	27
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	42
10. Chương 10	46
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	62
15. Chương 15	66
16. Chương 16	71
17. Chương 17	75
18. Chương 18	86
19. Chương 19	90
20. Chương 20	94
21. Chương 21	98
22. Chương 22	102
23. Chương 23	106
24. Chương 24	110
25. Chương 25	115
26. Chương 26	120
27. Chương 27	124
28. Chương 28	128
29. Chương 29	132
30. Chương 30	136
31. Chương 31	141
32. Chương 32	145
33. Chương 33	149
34. Chương 34	154
35. Chương 35	158
36. Chương 36	163
37. Chương 37	171
38. Chương 38	179
39. Chương 39	187
40. Chương 40: Kiếp Thứ Hai: Hoạ Bì - Bé Đáng Thương Tiến Hóa Thành Quỷ Kiến Sầu	195

41. Chương 41: Phiên Ngoại Cơ Trường Dạ: Chết Không Nhắm Mắt	203
42. Chương 42	212
43. Chương 43	220
44. Chương 44	228
45. Chương 45	235
46. Chương 46	243
47. Chương 47	251
48. Chương 48	259
49. Chương 49	267
50. Chương 50	275
51. Chương 51	293
52. Chương 52	301
53. Chương 53	309
54. Chương 54	316
55. Chương 55	324
56. Chương 56	332
57. Chương 57	340
58. Chương 58	348
59. Chương 59	356
60. Chương 60	364
61. Chương 61	372
62. Chương 62	379
63. Chương 63	392
64. Chương 64	400
65. Chương 65: Kiếp Thứ Ba: Vương Giả - Bàn Về Tính Khả Thi Của Việc Tham Quan Chuyển Thành Thanh Quan	408
66. Chương 66	414
67. Chương 67	422
68. Chương 68	429
69. Chương 69	437
70. Chương 70	445
71. Chương 71	453
72. Chương 72	461
73. Chương 73	469
74. Chương 74	477
75. Chương 75	484
76. Chương 76	492
77. Chương 77	500
78. Chương 78	506
79. Chương 79	514
80. Chương 80	522
81. Chương 81	529
82. Chương 82	537
83. Chương 83	546
84. Chương 84	554
85. Chương 85: Kiếp Thứ Tư: Tạo Súc - Sùng Vật Mạnh Nhất Lịch Sử	562
86. Chương 86	569
87. Chương 87	577
88. Chương 88	585
89. Chương 89	593
90. Chương 90	600
91. Chương 91	607
92. Chương 92	615
93. Chương 93	620

94. Chương 94	624
95. Chương 95	630
96. Chương 96	637
97. Chương 97	645
98. Chương 98	653
99. Chương 99: Kiếp Thứ Năm: Lục Phán - Nhất Thể Song Hồn	661
100. Chương 100	668
101. Chương 101	675
102. Chương 102	683
103. Chương 103	690
104. Chương 104	698
105. Chương 105	706
106. Chương 106	714
107. Chương 107	722
108. Chương 108	730
109. Chương 109: Kiếp Thứ Sáu: Y Thuật - Thầy Thuốc Ngoại Khoa Vs Hữu Xu Thần Côn	737
110. Chương 110	746
111. Chương 111	754
112. Chương 112	761
113. Chương 113	769
114. Chương 114	777
115. Chương 115	785
116. Chương 116	793
117. Chương 117	800
118. Chương 118	808
119. Chương 119	816
120. Chương 120	822
121. Chương 121	830
122. Chương 122	837
123. Chương 123	845
124. Chương 124	853
125. Chương 125: Phiên Ngoại: Chớ Chọc Thần Côn! 1	860
126. Chương 126: Phiên Ngoại: Chớ Chọc Thần Côn! 2	868
127. Chương 127: Kiếp Thứ Bảy: Thời Gian - Thần Côn Lăn Lộn Ở Kỷ Nguyên Tinh Tế Như Thế Nào?	876
128. Chương 128	883
129. Chương 129	891
130. Chương 130	897
131. Chương 131	905
132. Chương 132	912
133. Chương 133	919
134. Chương 134	926
135. Chương 135	933
136. Chương 136	941
137. Chương 137	948
138. Chương 138	956
139. Chương 139	963
140. Chương 140	970
141. Chương 141	974
142. Chương 142	978
143. Chương 143	985
144. Chương 144	993
145. Chương 145	1001
146. Chương 146	1009

147. Chương 147	1016
148. Chương 148	1024

[Liêu Trai Đồng Nhân] Hữu Xu

Giới thiệu

Thể loại: xuyên nhanh, đồng nhân liệu trai, 1×1, HEEdit + beta: socola chấm nước mắmTình trạng bản gốc: hoàn 148

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-trai-dong-nhan-huu-xu>

1. Chương 1: Kiếp Thứ Nhất: Bốn Mười Ngàn - Chuyện Xưa Của Một Quỷ Đòi Nợ

Hữu Xu chết, chết bất ngờ không kịp đề phòng.

Năm ấy mặt thể buồng xuống, cậu mới vừa tròn chín tuổi, đi theo cha mẹ khoa học gia đầu phục căn cứ Bàn Long. Phương hướng nghiên cứu của cha mẹ cậu là y dược học, mặc dù ở Hoa quốc không nổi danh thế nào, nhưng đối với cao tầng căn cứ đang nóng lòng nghiên cứu chế tạo ra vắc-xin phòng bệnh kháng virus tang thi mà nói thì còn có chút tác dụng, cho nên gắng gượng mà thu nhận bọn họ. Cha mẹ không có dị năng, học thức cũng không tính là đứng đầu, chỉ có thể làm trợ thủ cho người phụ trách phòng thí nghiệm, một ngày ba bữa cơm cũng khó có thể kiếm được. May mắn chính là, năm Hữu Xu mười tuổi kích phát dị năng, là dị năng giả nhỏ tuổi nhất đã biết của Hoa quốc.

Mới đầu cao tầng căn cứ rất xem trọng cậu, sau khi biết được dị năng của cậu là “siêu não”, không có bất cứ tính công kích gì, nhiệt tình kia trong nháy mắt liền biến mất. Cái gọi là “siêu não” chính là người khai phá não bộ siêu cấp, là một loại dị năng tinh thần lực, nhưng ngoại trừ chỉ số thông minh cao hơn xa xa người thường, thì gần như không có chỗ nào đặc biệt, không thể dùng tinh thần lực khổng lồ chế tang thi hoặc nhân loại, cũng không thể chế tạo ảo giác. Nếu là ở niên đại hòa bình, đầu óc thông minh tuyệt đỉnh thường có thể khiến cho một người đạt được thành công thật lớn, nhưng ở mặt thể, nó còn không thực dụng bằng đầy người cơ bắp. Cha mẹ trông cậy dựa vào con trai ăn một bữa cơm no vô cùng thất vọng, nhưng Hữu Xu lại một chút cảm giác cũng không có. Trước mặt thể, cậu ở trường học chính là nhân vật cấp học thần, sau khi khai phá ra siêu não thì năng lực tư duy chỉ nhanh hơn bình thường hai ba giây, cũng không có biến hóa gì lớn. Chuyện mỗi ngày cậu lo lắng nhất là đói bụng, trong đầu ngoại trừ “tìm đồ ăn”, thật sự không thể suy xét cái khác.

Cậu không có từ bỏ học tập, thường xuyên trà trộn vào phòng thí nghiệm quan sát khoa học gia làm thí nghiệm, hy vọng chờ mình học được, cũng có thể ở trong phòng thí nghiệm công tác, nếu như có thể trở thành người phụ trách hạng mục nào đó vậy thì càng tốt hơn, từ nay về sau cũng không cần vì đồ ăn mà phát sầu nữa. Như thế, cậu một bên trộm học, một bên làm chân chạy vặt trong phòng thí nghiệm, miễn cưỡng kiếm cái ăn no. Bởi vì cấu tạo đầu óc của cậu khác hẳn với người thường, học cái gì cũng đặc biệt nhanh, bản thuyết minh thực nghiệm thiết bị nhìn một lần liền hiểu, nhìn hai lần có thể tháo dỡ, nhìn ba lần có thể cải tiến, chậm rãi lại trở thành thợ chuyên sửa chữa của phòng thí nghiệm, ngẫu nhiên còn giúp quản lý hậu cần, tài vụ, nội vụ vân vân, có thể nói là “một khối gạch của căn cứ Bàn Long, chỗ nào cần liền chuyển qua chỗ đó”.

Thật vất vả chịu đựng đến mười lăm tuổi, Hữu Xu cảm thấy mình có đầy đủ tư cách trở thành nhân viên nghiên cứu khoa học, vì thế đưa thư xin đổi công việc cho người phụ trách. Đang lúc cậu tích cực chuẩn bị cuộc thi nhập chức, tang thi triều đến, căn cứ Bàn Long toàn quân bị diệt. Làm một dị năng giả siêu não đầu óc đặc biệt phát triển, tứ chi đặc biệt đơn giản, huyết mỏng da giòn, vừa cào liền chết, Hữu Xu ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp liền chết dưới vuốt của một tang thi hệ kim, trước khi lâm chung suy nghĩ duy nhất là —— thiếu chút nữa là có thể ăn một bữa cơm no rồi!

Khi Hữu Xu tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong một bình chứa chật hẹp tràn đầy nước ấm, chất liệu của bình chứa vô cùng đặc biệt, không phải gốm sứ cũng không phải kim loại, ngược lại giống như một loại sinh vật, sờ lên mềm mềm, còn có độ ẩm. Cậu muốn nhìn hoàn cảnh xung quanh một cái, tìm ra biện pháp thoát vây, nhưng bất luận như thế nào cũng không mở mắt ra được, miệng cũng không thể nói chuyện, chỉ có tứ chi ngẫu nhiên có thể co duỗi một chút. Trong không gian bịt kín có hai tiếng tim đập, một tiếng là chính mình, còn một tiếng cách rất gần, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, từng tiếng từng tiếng một vang ở bên tai.

Không cảm thấy đói, cũng không cảm thấy khát, toàn thân cao thấp ấm dạt đến hết sức thoải mái, Hữu Xu liền nghe tiếng tim đập cực giàu quy luật này tiến vào mộng đẹp. Đây là giấc ngủ có cảm giác thoải mái nhất của cậu từ khi mất thể tới nay, cũng không biết trải qua bao lâu, chất lỏng ấm áp bắt đầu xói mòn, bình chứa cũng liều mạng co rút lại, chen cậu ra bên ngoài. Cậu cũng không bối rối, theo cổ áp lực kia chui ra ngoài. Bỗng nhiên, có một dòng khí cực kỳ âm hàn thấm vào tứ chi bách hải, di chuyển đến chỗ nào, chỗ đó liền mất đi tri giác. Hữu Xu cảm giác dòng khí lạnh này thực không bình thường, như là đang cùng mình tranh đoạt quyền khống chế thân thể. Đơn giản cậu là một dị năng giả siêu não, tuy rằng tinh thần lực không có tính công kích, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, đoạt lại thân thể vẫn là dễ dàng. Khi dòng khí lạnh xâm nhập da đầu, ý đồ chiếm cứ đại não, cậu khống chế tinh thần lực hung hăng đánh tới dòng khí lạnh.

Một cơn đau đốn bén nhọn bùng nổ trong đại não, rồi lại giây lát lướt qua, thực nhanh, Hữu Xu liền cảm thấy một đôi bàn tay to kéo lấy mắt cá chân, xách ngược chính mình lên, bốp bốp đánh mông hai cái. Cậu kinh sợ, miệng vừa mới mở ra, phát ra cũng không phải chất giọng réo rất trầm thấp của thiếu niên, mà là tiếng khóc nỉ non của trẻ nhỏ...

Chuyển thể đầu thai à? Hữu Xu bỗng nhiên cái gì cũng hiểu rõ, chỉ không biết dòng khí lạnh kia rốt cuộc là cái gì.

Bốn tháng sau, Hữu Xu nằm trong nôi, nhìn chăm chăm xà nhà trên đỉnh đầu ngẩn người. Bây giờ cậu có thể nhìn thấy đồ vật, cũng có thể nghe thấy âm thanh, nhưng dây thanh vẫn chưa phát dục, bởi vậy vẫn chưa thể nói chuyện. Cậu thuộc loại người chỉ số thông minh siêu cao, chỉ số EQ lại thấp, bởi vì trong đầu tự hỏi rất nhiều thứ, nhỏ từ hạt hợp thành nano, lớn đến vũ trụ nổ tung cùng bành trướng, rất nhiều lý luận chiếm cứ phần lớn năng lực tư duy, dẫn đến cậu hành động chậm chạp, phản ứng trì độn, nhìn qua không giống một dị năng giả siêu não, ngược lại giống một đứa ngốc. Cho nên căn bản cậu không cần ngại trang, bộ dạng ngờ ngợ ngác ngác giống hệt đứa nhỏ không biết chuyện.

Hữu Xu rất biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh, thấy đủ đạo lý vui buồn, có thể rời khỏi mặt thể, ai không nguyện ý chứ? Võ mồm của cậu không lan lợi ra sao, cũng không có chí hướng lớn gì, có thể an an tĩnh tĩnh còn sống là đủ, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ nhớ cha mẹ đời trước, nhưng nghĩ đến bọn họ có khả năng đã chuyển thể đầu thai, không cần nhần nhục chịu đói, cũng liền vì bọn họ mà cảm thấy cao hứng.

Nơi này không phải mặt thể, nhưng mà không phải hiện đại, từ phục sức của người xung quanh để suy đoán, hẳn là cổ đại. Đối với lịch sử Hữu Xu rất có nghiên cứu, nhưng cậu quan sát rất nhiều ngày, thật sự không cách nào xác định mình thân ở triều đại nào. Người nơi này vừa mặc thâm y thời Tiền Tần, cũng mặc nhu quần thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều, còn có khuyết bào của Đường triều, yếm cư phục của Tống triều, chất tôn phục của Nguyên triều, trực chuyết, duệ tất của Minh triều vân vân, quả thực là một nồi canh hổ lốn.

Lần đầu tiên Hữu Xu cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng, nhất là dưới tình huống không có sữa uống, đã đói bụng, cho nên tự hỏi vài ngày liền bụng thả. Cậu chưa từng thấy qua phụ mẫu của chính mình, ngày hôm đó mở to mắt cũng giống như ngày hôm nay, chỉ nhìn thấy xà nhà trên đỉnh đầu. Cậu còn không có sữa uống, bà vú phụ trách chiếu cố cậu đối với cậu thực không để bụng, hoặc là ở trong sân tán gẫu, hoặc là ở phòng cách vách đánh bạc, hoặc là chạy trốn không thấy bóng người.

Hữu Xu có thể ở mặt thể sống lâu như vậy, năng lực sinh tồn tự nhiên vô cùng mạnh mẽ, sớm đã đem hết thấy mấy thứ mặt ngoài, mặt trong, hạn cuối, tiết tháo đánh mất hết. Cậu đói bụng đến choáng đầu hoa mắt, chỉ biết mình muốn uống sữa, không cho sữa uống liền khóc, khóc đến chấn động chín tầng mây, kinh thiên động địa. Bà vú kia muốn làm bộ như không nghe thấy cũng khó, một bên mắng “quỷ đòi mạng” một bên đẩy cửa tiến vào, qua loa cởi bỏ vạt áo, đem núm vú nhét vào trong miệng cậu.

Hữu Xu bận rộn không ngừng mút núm vú, dùng sức hút, hận không thể đem bầu vú phình phình trưởng thành một hơi hút xẹp, đau đến bà vú liên tục hút khí, liên thanh nói, “Tiểu tử, người nhẹ chút!”

Hữu Xu có tai như diếc, hút đến càng thêm hăng hái, dùng nướu nộn nộn thịt cắn núm vú, nếu bà vú mạnh mẽ rút ra, sợ là sẽ bị cắn rụng một miếng thịt. Bà vú thử rút mấy lần, đau đến gân xanh ứa ra, lúc này mới từ bỏ. Thân là người ở mặt thể, Hữu Xu vì một ngụm cơm no có thể đánh cược tánh mạng, chẳng sợ mới bốn tháng, bản lĩnh kiếm ăn lại vô cùng được.

“Nương, quả nhiên là quỷ đòi nợ, hút một hơi sữa hận không thể đem vú ta cắn rụng! Uống uống uống, sao không sặc chết người đi?” Chờ Hữu Xu ăn no, bà vú đem cậu bỏ vào nôi, hung tợn mắng.

Hữu Xu ợ hơi, xem ác ngữ của bà vú như không có việc gì. Tuy rằng cậu chưa thấy qua phụ mẫu của mình, nhưng từ lời nói cử chỉ của người xung quanh có thể suy đoán, thân phận của mình hẳn không thấp, ngày thường có hai bà tử (*người phụ nữ lớn tuổi làm công việc nô bộc, hầu hạ*), hai nha hoàn chiếu cố, còn từng người gọi cậu là “thiếu gia”. Cho nên bà vú có mắng hung dữ hơn nữa, thấy cậu khóc đến thở hổn hển, cũng không dám không dứt. Nếu như cậu đói ra bệnh, báo lên trên, người trong viện này liền xui xẻo.

Cổ đại có phân trưởng thứ, trưởng tử tôn quý, thứ tử ti tiện, Hữu Xu cảm thấy mình nhất định là thứ tử, cho nên mới bị vứt bỏ ở trong này không người quan tâm, vừa không tổ chức rượu trăng tròn, cũng không tổ chức tiệc trăm ngày, lại càng không thấy người thân bạn bè trong nhà đến thăm, thậm chí ngay cả cha mẹ ruột cũng không thấy bóng dáng. Hữu Xu có tình cảm sâu đậm với cha mẹ đời trước, nhất thời còn không tiếp nhận được cha mẹ mới, bởi vậy cũng không vì mình bị vắng vẻ mà cảm thấy khổ sở.

Cậu nấc một cái, lại ngáp một hơi, tay nhỏ bé nắm góc chăn, chuẩn bị ngủ một giấc. Ngay lúc này, một bà tử khác mang theo hai nha hoàn tiến vào, trong tay bưng mấy thứ hạt dưa, đậu phộng, chén trà. Hữu Xu yên lặng mà thở dài, biết các nàng muốn mở tiệc trà, ngủ trưa là không ngủ được rồi.

“Cách thật xa đều có thể nghe thấy tiếng khóc của thiếu gia, người nói người này gầy như con khỉ, sinh hạ còn không đến ba cân, sao lại có thể gào đến như thế chứ?” Lão bà tử cười hì hì trên chộc.

“Sao ta biết.” Bà vú nhưn mày nói, “Có lẽ là nó mệnh tiện đi. Con nít mệnh tiện xương cốt đều cứng, có thể gây sức ép.” Hai tiểu nha hoàn giống như mới tới, cũng không dám trách móc chủ tử, kéo kéo ống tay áo bà vú, nhẹ giọng nhắc nhở, “Vương ma ma, chớ nói, chung quy là đại thiếu gia con vợ cả của Vương gia...”

Không thể tưởng được mình còn là con vợ cả. Hữu Xu nghe thấy những lời này có chút ngoài ý muốn, nhưng biểu tình vẫn ngơ ngác như cũ. Dung lượng não của cậu quá lớn, cử chỉ bên ngoài thường theo không kịp tốc độ tư duy, dần dần liền thành mặt than, phản xạ hình cung còn đặc biệt dài, làm như thế nào cũng chậm hơn người khác một nhịp.

“Ta phi, cái gì con vợ cả, bắt quá là một quỷ đòi nợ thôi!” Bà vú xoa xoa núm vú bị cắn đến đau, bĩu môi nói, “Cho các người cái đề nghị, có phương pháp thì nhanh chóng tìm cách đem mình ra khỏi Bồng Hao viện đi, đây cũng không phải là chỗ ở lâu được. Hai ngày trước ta đòi một bình dầu ớt cay với lão Triệu phòng ăn, lát nữa bôi trên núm vú, để tiểu tử này ăn một miệng cay. Nếu như nó sợ ta, không chịu uống sữa của ta, ta liền báo cho Vương đại quân gia, để ông ta đưa ta tới viện của nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia hiện giờ mới ba tháng, chính là lúc vội vã muốn sữa uống.”

“Thôi đi, tuy nói nhị thiếu gia là thứ tử, nhưng Lâm di nương được sủng ái, phía trước phía sau mười mấy người, chỉ bà vú thôi đã bốn người, thế nào được đến phiên người?” Lão bà tử phun vò hạt dưa ra, vỗ tay nói, “Có điều dầu ớt cay ngược lại là biện pháp tốt, thật có thể đem cái việc muốn mạng này đẩy đi.”

Hai tiểu nha hoàn tò mò cào tâm cào phổi, nhìn nhìn xung quanh, xác định không có người ngoài, mới thấp giọng hỏi ý kiến, “Thái thái ở trước mặt lão gia rất được yêu thích, bàn tới sủng ái không hề kém hơn Lâm di nương, lão thái gia cùng lão phu nhân còn thường xuyên khen nài là hưng gia hiền phụ, đây lại là thai đầu, sinh hạ trưởng tử, sao lại không khiến người ta thích như vậy? Bốn tháng rồi, hỏi cũng không hỏi một câu, giống hệt như không có cái người đại thiếu gia này vậy. Người nói xem nếu đại thiếu gia có bệnh gì không tiện nói ra cũng thôi, cố tình lại nhìn rất bình thường.”

Hai người nói ra nghi vấn của Hữu Xu, vốn tính nhắm mắt đi ngủ cậu lập tức tỉnh táo lại, vênh tai nghe lên. Cậu muốn an an ổn ổn mà sống, nhưng trước đó, vẫn phải làm rõ tình cảnh của mình đã.

2. Chương 2

Bà vú là gia sinh tử* của gia chủ, ngày trước đắc tội thị tì của lão phu nhân, lúc này mới bị sung quân đến Bồng Hao viện. Bà ta cũng có chút nhân mạch, vì vậy tin tức vô cùng linh thông, thấy hai tiểu nha hoàn dùng ánh mắt tò mò nhìn mình chằm chằm, trong lúc nhất thời tặc lưỡi xấu hổ lại tới nữa, đóng cửa phòng, thấp giọng nói, “Còn phải nói, đại thiếu gia thực sự có bệnh không tiện nói ra!”

*Gia sinh tử: xưng hô cũ, dùng để chỉ con của gia nô trong nhà, theo như quy định đời Thanh, con của gia nô đời đời làm nô, vĩnh viễn phục vụ cho gia chủ.

Bệnh không tiện nói ra? Sao mình lại không biết? Hữu Xu sợ ngây người, hai tay nhỏ bé sờ soạng một trận ở trên người mình, thị lực bình thường, thính lực bình thường, trí lực bình thường, càng không thiếu tay thiếu chân, như thế nào lại có bệnh không tiện nói ra? Chẳng lẽ là bên trong có bệnh? Bệnh tim bẩm sinh hay là viêm phổi mới sinh? Nhưng vì cái gì một chút cảm giác khó chịu cũng không có?

Đại não phát triển quá mức của cậu bắt đầu lấy vận tốc ánh sáng tiến hành tự hỏi, đem tất cả bệnh tật bẩm sinh nhất nhất liệt kê ra, cũng tìm ra bệnh trạng và biện pháp trị liệu tương ứng. Bởi vì trong óc nhồi đầy bề bộn tri thức, biểu tình kinh ngạc chỉ xuất hiện trên mặt cậu trong một khoảnh khắc, liền khôi phục lại ngơ ngẩn ngốc nghếch lúc trước.

Hai tiểu nha hoàn xem xem xét xét đứa nhỏ trong nôi, nhướn mày nói, “Hay đại thiếu gia là một ngốc tử?”

Hữu Xu còn đang tự hỏi vấn đề trị liệu bệnh tim bẩm sinh, còn chưa nghe thấy các nàng nói, dù có nghe được cũng sẽ không để ý. Xưa nay tính tình cậu đậm mực, trừ ăn cơm no, ngủ ngon giấc, cố gắng sống sót, đối mặt với bất luận thứ gì khác đều không có chấp niệm. Người bên ngoài đối với cậu là tốt hay là xấu, là thích hay là ghét, không ở trong phạm vi lo nghĩ của cậu.

“Nhìn bộ dạng này ngược lại rất giống,” bà vú cũng tiến đến bên nôi đánh giá, lập tức lắc đầu nói, “Nhưng cái này ngược lại không có gì trở ngại, đại thiếu gia là thông minh hay là ngu dại, lão gia cũng không thêm để ý. Cậu ấy là mệnh cách xảy ra vấn đề.”

Mệnh cách? Hay mình là thiên sát cô tinh? Hữu Xu thực nhanh đem suy nghĩ từ trong các loại bệnh chứng rút ra, bắt đầu nhớ lại mấy tri thức thần học thâm ảo như bát quái, lục hào, mệnh lý, âm dương lưỡng nghi, biểu tình vốn đã ngốc nghếch lại càng có vẻ dại ra.

“Chẳng lẽ đại thiếu gia là thiên sát cô tinh?” Lão bà tử nghĩ tới cùng chỗ với Hữu Xu.

“Cũng không phải.” Bà vú vẫy tay, bảo mọi người đưa đầu lại đây, nhỏ giọng nói, “Trong đây có một điển cố. Ngày mà đại thiếu gia sinh ra, lão gia nằm mơ, mơ thấy đồng liêu (*bạn cùng làm việc, đồng nghiệp*) ngày xưa đến cửa báo phỉ, nói lão gia thiếu hẳn bốn mươi lượng bạc chưa trả, bây giờ đặc biệt đến đòi nợ. Lão gia mới vừa tỉnh ngủ, đại thiếu gia liền sinh ra, mà vị đồng liêu kia từ năm năm trước đã chết rồi. Vì vậy, lão gia tin tưởng vững chắc rằng đại thiếu gia là do đồng liêu kia hiện hồn, đòi nợ ông ấy, vì thế rất không thích đại thiếu gia, từng ngậm một mẩu giấy đòi nợ, còn giao cho thái thái bốn mươi lượng bạc, nói là chi phí ăn mặc của đại thiếu gia đều trừ trong đó, trừ hết thì đại thiếu gia liền phải đi, cậu ấy vốn dĩ đã không phải là người Vương gia.”

“Lại, lại có loại chuyện này à?” Hai tiểu nha hoàn không rét mà run, lại nhìn khuôn mặt Hữu Xu, cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Về mặt Hữu Xu dại ra, bất luận như thế nào cũng không ngờ trong đó còn có nội tình cỡ này. Cậu rõ ràng là Hữu Xu, từ lúc nào thành đồng liêu đòi nợ rồi? Người nhà này không thiếu tiền cậu mà! Còn nữa, bốn mươi lượng bạc có thể chi tiêu bao lâu? Xài hết thì người nhà này quả thực sẽ đuổi mình đi à? Suy nghĩ của cậu thực nhanh từ quan niệm nhân quả về số mệnh chuyển dời đến vật giá của mỗi triều đại, đối với cuộc sống tương lai hơi có chút lo lắng.

“Thái thái vì thế khóc mất mấy đêm, lo lắng có tình cảm với đại thiếu gia, lúc này mới ném cậu ấy xa xa ở Bồng Hao viện, mắt không thấy tâm không phiền. Trời cao trên người, một tháng sau, Lâm di nương lại sinh hạ nhị thiếu gia, lúc sinh hạ sinh* nhạc từng trận, chuông trống đầy trời, hào quang vạn trượng, là điềm lành tốt nhất, còn không đem đại thiếu gia quý đòi nợ này chèn ép đến càng không chịu nổi sao? Hiện giờ nha, nhị thiếu gia là tâm can bảo bối của lão gia, đại thiếu gia lại là tang môn tinh, Bồng Hao viện này của chúng ta, chính là chỗ còn lại bại hơn cả thôn trang nông thôn nữa.” Bà vú vẻ mặt uất nghẹn, hận không thể lập tức rời đi.

*Sênh: một loại nhạc khí thời xưa làm bằng quả bầu, khoét 13 lỗ, trong có máng đồng thổi ra tiếng.

“Bốn mươi lượng bạc đủ tiêu bao lâu? Tiền công của chúng ta làm sao đây? Tiền thưởng đâu? Tiền thưởng cũng không có?” Tiểu nha hoàn sắp khóc, ngày tháng hào môn thâm trạch hiển nhiên không tốt đẹp như nàng dự đoán.

Trong đầu Hữu Xu liên tiếp xuất hiện những con số. Cậu đem vật giá của mỗi một triều đại lịch sử trình diễn một phen, phát hiện dưới tình huống bình thường, mười lượng bạc có thể cho một hộ người thường chi tiêu một năm rưỡi đến hai năm. Mà cậu chỉ có một người, theo lý mà nói hẳn là có thể chống đỡ thời gian lâu hơn, nhưng suy xét đến Vương gia là nhà giàu, ăn mặc chi phí hơn xa bên ngoài, dù cho có bớt ăn nữa, thì nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ được bốn năm năm.

Bốn năm năm sau bạc xài hết, Vương gia thật sự sẽ đuổi mình đi sao? Dù sao cũng là cốt nhục thân sinh, chẳng lẽ tuyệt nhiên không niệm thân tình huyết thống à? Nhưng mà cổ nhân vô cùng mê tín, Hữu Xu không dám đem hy vọng ký thác trên nhân tố không xác định. Cậu muốn sống, cho nên bắt đầu từ hiện tại liền phải quy hoạch thật tốt. Đầu tiên, bốn mươi lượng bạc này nên dùng như thế nào, cậu phải làm ra một phần bảng kế hoạch.

“Tiền công của chúng ta không tính, bốn mươi lượng bạc kia nghe nói chỉ có thể chi tiêu ở trên người đại thiếu gia, ví dụ như ăn gì, mặc gì, dùng gì.” Bà vú bĩu môi cười mỉa, “Người còn muốn tiền thưởng hả? Cứ chờ uống gió tây bắc đi!”

Lão bà tử cùng hai tiểu nha hoàn nghe thấy bí văn kinh thiên bậc này, vừa sợ hãi vừa thất vọng, không còn tâm tư uống trà nói chuyện phiếm nữa, sôi nổi tìm cơ rời đi, từ nay về sau cực ít khi bước vào phòng đại thiếu gia. Bà vú chợt thấy một cổ gió lạnh xoay quanh trên đỉnh đầu, ôm hai vai rung mình một cái, cũng tè ra quần mà chạy.

Trong phòng yên tĩnh lại, Hữu Xu đem bảng dự toán lưu trữ ở trong não, thực hiện cụ thể còn phải căn cứ vào vật giá mà tiến hành điều chỉnh. Tóm lại cậu phải dựa vào bốn mươi lượng bạc này để trưởng thành, dù không duy trì được lâu như vậy, cũng phải qua mười hai mười ba tuổi mới được.

Dị năng giả siêu nào nổi danh là trói gà không chặt, huyết mỏng da giòn, nhưng đó là đối với tang thi mà nói, nếu gặp gỡ người thường, Hữu Xu hoàn toàn có thể đối phó. Bốn năm tuổi có lẽ có chút huyền hoặc, nhưng mười hai mười ba tuổi đã đủ để tự lập môn hộ. Nghĩ như vậy, mí mắt Hữu Xu kéo kéo, liền muốn đi vào mộng đẹp.

Bỗng nhiên, một luồng khí âm hàn phát qua trên mặt cậu, tựa như có một người không nhìn thấy, đang

tiến đến rất gần đánh giá mình. Hữu Xu làm dị năng giả tinh thần lực, cảm giác đối với ngoại giới vô cùng sắc bén. Cậu biết, trong phòng còn có một người, hơn nữa mang ác niệm thật sâu với mình. Trong lòng cậu thiên hồi bách chuyển, trên mặt lại ngờ nghệch ngây ngốc, khoe môi nhếch lên một hàng nước miếng lấp lánh.

Đối phương là ai? Hoặc là nói —— là cái gì? Cậu nghĩ đến ngày mình sinh ra, dòng khí lạnh vô hình cùng mình tranh đoạt thân thể; lại nghĩ đến người đồng liêu đã qua đời, đến đòi nợ kia, mơ mơ hồ hồ có suy đoán. Xem ra, giấc mộng kia là thật, cái gọi là “quỷ đòi nợ” cũng là tồn tại chân thật, nhưng không phải là mình, mà là luồng khí lạnh kia. Nó muốn đoạt được khối thân thể này, để tiện đòi lại ngân lượng với người nhà này.

Nhưng mà đối phương trăm triệu lần không ngờ tới, một đứa trẻ mới vừa sinh ra, linh hồn lực lại mạnh mẽ như vậy, cứng rắn phá hủy đại kế đoạt xác của nó. Chết còn báo mộng đòi nợ, đủ thấy chấp niệm của nó thực sâu, tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi. Hiện giờ người thiếu nợ đã xuất tiền ra, lại đều chi tiêu ở trên người mình, chứ không phải cho chủ nợ, nó làm sao có thể cam tâm, nhất định còn chờ thời cơ cướp lấy thân thể.

Trong lòng Hữu Xu nghiêm nghị, trên mặt lại không chút biểu tình. Mặc kệ như thế nào, cậu sẽ không đem cơ hội trọng sinh tặng không cho người khác, khối thân thể này cùng cuộc sống hoàn toàn mới này, cậu xác định muốn.

Luồng khí lạnh kia vòng quanh Hữu Xu xoay trong chốc lát rồi chậm rãi tiêu tán, hoàn toàn không bá đạo giống như khi sinh ra, không quan tâm liên chui vào trong cái túi da này. Hữu Xu hoàn toàn có lý do tin tưởng, khi đang cùng mình tranh đoạt thân thể, nó đã bị thương tổn rất lớn, lúc này đang bị vây ở giai đoạn suy yếu, tạm thời không tạo thành uy hiếp đối với mình. Nhưng vấn đề là, nó có thể vĩnh viễn giữ nguyên cái trạng thái vô hại này hay không?

Hữu Xu chưa từng gặp quỷ hồn, lại từng nghiên cứu qua học thuyết âm dương, trong lý luận của học thuyết âm dương nào đó, có vài quỷ hồn sẽ theo thời gian trôi qua mà tiêu tán, có vài quỷ hồn lại sẽ càng ngày càng lớn mạnh, cho đến khi ngưng tụ thành hình, ví dụ như lệ quỷ. Mà cái thứ trong phòng mình là một quỷ đòi nợ, hẳn là có thể đưa về phạm trù lệ quỷ. Nếu oán khí thật lâu không tiêu tan, có khả năng nó sẽ từ từ trở nên cường đại, do đó lần thứ hai tiến hành đoạt xác.

Hữu Xu không phải là người theo chủ nghĩa lạc quan, trước khi làm một chuyện, sẽ luôn suy xét đến kết quả xấu nhất. Cậu vẫn không ký gửi hy vọng con quỷ này chủ động rời đi, lại càng không tin nó sẽ chậm rãi tiêu tán. Đối một cách nói, hiện tại cậu gặp phải không chỉ có vấn đề bị người nhà vứt bỏ, còn có hãm hại đến từ chính lệ quỷ. Nhưng hiện tại cậu chỉ là một đứa trẻ mới vừa sinh ra, ngay cả một con kiến cũng nắm không chết, chỗ nào lại có thể đối phó lệ quỷ? Tuy nói tinh thần lực của cậu vẫn còn, nhưng vì nguyên nhân chuyển thể trọng sinh, lực lượng đã suy yếu rất nhiều, không đạt được một phần mười đời trước, hơn nữa không cách nào phóng ra ngoài, trừ khi lệ quỷ xâm nhập vào não cậu, mới có thể gặp phải công kích bị động.

May là oán khí của con quỷ ở đây không nặng, lực lượng cũng không mạnh, lúc đoạt xác mới có thể rơi xuống hạ phong. Cho nên, ngoài việc bớt ăn, mau mau lớn lên, thì Hữu Xu lại có nhiệm vụ càng bức thiết hơn, chính là tu luyện tinh thần lực. Nếu thực lực của lệ quỷ từng ngày tăng trưởng, mà cậu lại vẫn dậm chân tại chỗ, thì sớm muộn gì cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng tu luyện tinh thần lực nào có dễ dàng như vậy, dưới tiền đề thiếu tinh hạch tang thi, chỉ có thể minh tướng. Tốc độ tu luyện minh tướng cực kỳ thông thả, thường là nhiều năm cũng khó tăng lên một cấp bậc. Hữu Xu có thể bảo đảm hiện tại mình không bị đoạt xác, lại khó có thể bảo đảm ngày sau không bị đoạt xác, mà biện pháp nhất lao vĩnh dật* chỉ có giết chết con quỷ này.

*Nhất lao vĩnh dật: một lần một mãi để đổi lấy cả đời không lo lắng.

Quỷ nên giết như thế nào? Làm phép cúng? Tạt máu chó? Dán hoàng phù? Dùng kiếm gỗ đào đâm? Mấy biện pháp này, một đứa trẻ hoàn toàn không làm được. Cho nên, vẫn là mau mau lớn lên! Nghĩ như vậy, Hữu Xu ngậm ngón tay cái, nặng nề ngủ say.

Gió lạnh vừa mới tiêu tán lại lần nữa ngưng tụ, ở phía trên nôi xoay trong chốc lát, mấy lần có ý đồ tới gần, đều bị sức sống mãnh liệt đứa trẻ phát ra làm cho văng ra. Đường như nó hơi mệt, phát qua xác hạt dưa đầy đất, dọc theo khe cửa sổ chui ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, lại có một nữ tử ăn mặc đẹp đẽ quý giá lặng yên đi vào tiểu viện, phát hiện tất cả bà vú già đều không ở đây, trên mặt lộ ra một tia giận dữ, rồi lại thực nhanh thu liễm. Nàng ý bảo nha hoàn bên người không cần lên tiếng, rón ra rón rén mà đi đến cạnh cửa, cách rèm cửa nhìn vào trong. Đứa trẻ ngủ thật say, cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộn ngậm ngón cái, còn thỉnh thoảng bĩu môi, làm ra động tác cắn hút, đáng vẻ nhỏ nhỏ đáng yêu cực kỳ. Nữ tử nhìn nhìn liền chảy xuống hai hàng nước mắt, nha hoàn lần nữa lùi kéo mới chột vật rời đi.

3. Chương 3

Cuộc sống của một đứa trẻ trừ ăn ra chính là ngủ, dù là Hữu Xu tinh thần lực cường hãn đi nữa, cũng không cách nào giữ vững tỉnh táo trong thời gian quá dài. Nhưng mà mỗi lần sau khi cậu tỉnh lại, luôn có một luồng gió lạnh xoay quanh ở bên người, khi thì gọi lên giường mạn, khi thì phát qua rèm, hàn ý âm trầm thật lâu không tiêu tan. Nếu trong phòng còn có những người khác, gió lạnh sẽ lập tức rời khỏi Hữu Xu, quần quanh trên những người kia.

“Shh, cũng đã sắp lập hạ rồi, trong phòng sao lại lạnh như thế.” Bà vú ôm chặt hai vai, phát run.

Tiểu nha hoàn đi theo sau lưng bà cũng kéo kéo vạt áo, phụ họa nói, “Chúng quy ta luôn cảm thấy trong phòng đại thiếu gia có một cỗ âm khí, ở lâu đặc biệt không thoải mái. Vương ma ma, người nói có phải đại thiếu gia đầu thai không sạch sẽ hay không, đem quỷ khí trong địa ngục dẫn tới?”

“Nha đầu chết tiệt kia, đừng nói bậy!” Bà vú ngoài miệng trong yếu, nhanh chóng mở tã lót ra, thấy đại thiếu gia không tiểu, bật người chạy ra ngoài. Tiểu nha hoàn cũng sốt ruột vội đuổi theo, chạy đến cửa phòng liền trật chân ngã, bị thương đầu gối.

Hữu Xu không nhìn thấy tướng mạo lệ quỷ, nhưng có thể cảm giác được, nó đã theo hai người rời đi. Mấy ngày nay, nó thường xuyên vờn quanh ở bên cạnh mình, nhưng chỉ cần trong phòng có người đến, nó nhất

định sẽ bám vào trên người kia, cho đến nửa đêm mới trở về. Một lệ quỷ bám vào trên cơ thể người có thể làm những thứ gì? Ngoại trừ hút dương khí, Hữu Xu không thể nghĩ được lý do khác, cũng càng thêm khẳng định, đối với mình bây giờ nó còn chưa tạo thành uy hiếp, bởi vì mình mới là mục tiêu của nó, dù có muốn hút dương khí, người đầu tiên nên hút cũng là mình, chứ không phải người khác.

Làm dị năng giả tinh thần hệ, Hữu Xu cực kỳ miễn cảm với nguyên khí xói mòn, nhưng mà khi gió lạnh vờn quanh, lại chưa bao giờ cảm giác được lực lượng của mình bị cướp đi, có thể thấy lệ quỷ kia không làm gì được mình. Nhưng cái này chỉ là tạm thời, đợi nó hút đầy dương khí, trở nên một ngày càng cường đại hơn so với một ngày, tình huống có lẽ sẽ xuất hiện nghịch chuyển.

Hữu Xu cắn ngón tay cái, thăm nghĩ tinh thần lực là lá chắn bảo hộ lớn nhất của mình, chỉ bằng nhanh chóng bắt đầu tu luyện.

Lúc một đứa trẻ mình tưởng là như thế nào? Ánh mắt đại ra không nói, khóe miệng còn chảy nước dãi, nhìn thế nào cũng thấy giống một ngốc tử. Hữu Xu chỉ cần tỉnh lại liền mình tưởng, mặc kệ ngoại giới phát sinh chuyện gì đều không phản ứng, nếu không phải thời gian đi ngủ là thời gian thân thể lớn lên, thì ngay cả đi ngủ cậu cũng muốn giảm bớt. Hai tiểu nha hoàn ngẫu nhiên sẽ phe phẩy trống bỏi đùa cậu, lại luôn không thấy cậu xoay mặt hoặc vui cười, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không nháy một chút, vì thế cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Vương ma ma, đại thiếu gia hình như là một ngốc tử, đùa như thế nào cũng không phản ứng. Chúng ta có cần tìm đại phu đến xem hay không?” Chung quy thì các nàng cũng chỉ là người hầu mới vào phủ, trong lòng không giấu được nói.

“Xem đại phu cái gì, chuyện của đại thiếu gia lão gia một mực không hỏi đến, ngay cả thái thái ở trước mặt ông ấy nhắc một câu, cũng sẽ chọc ông ấy giận dữ, nói bần lỗ tai của mình. Không sợ xui xẻo thì người đi đi, ta cũng không dám.” Vương ma ma đem hai tay lạnh như băng giấu vào trong tay áo. Mấy ngày nay, bà luôn không giải thích được cả người phát lạnh, buổi tối ngủ thật sâu, ban ngày lại vẫn như trước không có tinh thần, làn da tái nhợt, đôi mắt xanh đen, rất giống một con quỷ.

Tiểu nha hoàn nhìn thấy bộ dạng tiều tụy bất kham của bà, cũng thấy khiếp người, lúng ta lúng túng đáp hai tiếng, từ đó về sau không đề cập tới chuyện mời đại phu nữa. Nhưng không biết sao, lời đồn đãi “đại thiếu gia chẳng những là quỷ đòi nợ, còn là một ngốc tử” lại bắt đầu truyền lưu trong phủ, khiến chính viện vốn là bước đi khó khăn giờ lại càng như đi trên băng mỏng.

Chợt một ngày, đám người bà vú đều bị triệu đến chính viện, bị thái thái thưởng hai mươi đại bản bán ra ngoài, tiểu viện của Hữu Xu liền có một lão bà tử cao lớn vạm vỡ, dung mạo hung hãn tới, gọi là Tổng ma ma. Ngày đó Tổng ma ma tới liền nghe thấy tiếng khóc vang vọng nửa bầu trời của đại thiếu gia, vội vàng chạy vào trong phòng xem xét. Tiểu nha đầu theo đến cùng bà chỉ có bảy tám tuổi, ôm một cái bao đồ thật lớn thất tha thất thểu đi theo, từ xa nhìn lại còn tưởng là bao đồ mọc chân.

“Đại thiếu gia đừng khóc, lão nô đến đây.” Tổng ma ma thật cẩn thận ôm Hữu Xu lên.

Lúc này Hữu Xu đã sáu bảy tháng, có thể xoay người, có thể ngồi dậy, còn có thể bò, cánh tay, cẳng chân nho nhỏ đều rất có sức lực. Cậu vừa bị người ta ôm lên liền quen thuộc đi sờ soạng vạt áo, cái miệng nhỏ

nhấn hút hút, làm ra động tác hút sữa. Bởi vì lúc này thời gian mình tưởng quá dài, không cẩn thận bỏ lỡ hai bữa sữa, cậu có chút đói bụng đến phát hoảng, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình lo lắng bức thiết.

Tổng ma ma thấy cậu nhú mi nhỏ lại cùng trông mắt ngậm lệ, tán thưởng nói, “Ai nói đại thiếu gia của chúng ta là một gốc tử chứ, ” bà đặt đứa trẻ thấp xuống, để tiểu nha đầu bên cạnh cũng nhìn một cái, nói tiếp, “Xem dáng vẻ nho nhỏ này xem, biết nhận người bao nhiêu, làm sao có thể là gốc tử.”

Tiểu nha đầu tên gọi Bạch Thược, che miệng cười nói, “Ta thấy bộ dạng chính tề hơn nhị thiếu gia nhiều, giống thái thái chúng ta.”

“Đúng vậy, ” dường như quan hệ của Tổng ma ma và thái thái không phải là ít, lộ ra biểu tình hồi tưởng than thở, “Nhớ lúc trước thái thái chúng ta chính là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, tài mạo song tuyệt, hiền lương thực đức, trăm nhà đến cầu. Cố tình lão gia bị người ta che giấu, lại đem nàng gả cho tên ngụy quân tử Vương Tượng Càn kia. Hiện giờ Vương Tượng Càn dựa vào Hầu phủ giúp đỡ ngồi trên vị trí Binh bộ thượng thư, liền quên lời hứa năm đó, trái một cái vũ nữ, phải một cái ca cơ, không câu nệ cái gì bản thói đều nạp vào nhà, còn khát khe với hài tử của tiểu thư chúng ta như thế...”

Tổng ma ma trong lúc nhất thời trào ra bi thương, đem Hữu Xu ôm thật chặt vào trong ngực thấp giọng khóc.

Hữu Xu đang vội vàng bôi vạt áo chậm rãi dừng lại, đem lời vừa rồi sàng lọc, được vài tin tức vô cùng hữu dụng: một, chủ tớ hai người này là mẹ ruột mình phải tới, bởi vì yêu ai yêu cả đường đi, rất có tình cảm với mình; hai, cha ruột mình tên là Vương Tượng Càn, chức quan Binh bộ thượng thư; ba, mẹ ruột mình là tiểu thư Hầu phủ, gia thế còn trên cả nhà họ Vương.

Nhưng mà, dù là bối cảnh cường thế như vậy, trên vấn đề đối đãi với hài tử lại yếu đuối đến thế, trọng phụ nói hài tử là quỷ đòi nợ, nàng liền tin, từ nay về sau chẳng quan tâm. Mà mắt Hữu Xu hơi hơi tối sầm lại, không cách nào dâng lên bất kỳ hảo cảm gì với cha mẹ đời này, vì thế vứt bỏ hết thảy tạp niệm, tiếp tục kiếm ăn. Cậu bôi nửa ngày cũng không kéo vạt áo Tổng ma ma ra được, không khỏi bôi liên tục, trong miệng ô ô a a nói không ngừng, mãnh liệt biểu đạt nguyện vọng muốn uống sữa của mình.

Lúc này Tổng ma ma mới nín khóc mỉm cười, điểm điểm chớp mũi ửng đỏ của cậu, xằng giọng, “Lão nô chưa từng dưỡng dục nhi nữ, không có sữa cho người uống, càng mời không nổi bà vú. Hai lượng bạc tiền tiêu vật hàng tháng, đủ để chúng ta chi tiêu hơn nửa năm.”

Hữu Xu vừa nghe nhất thời nóng nảy, ngao một tiếng kêu to, chớp mũi ửng đỏ biến thành đỏ bừng, hiển nhiên là vô cùng tức giận.

Tổng ma ma càng cười không thể ngừng, ôm cậu ra ngoài phòng, chỉ vào một con dê mẹ buộc dưới tàng cây hoa quế, nói, “Xem xem, đó chính là bà vú mới của người, mua về chỉ tốn mấy trăm đồng tiền, về sau mỗi ngày có sữa uống, còn không cần cho tiền tiêu vật hàng tháng. Bốn mươi lượng bạc cũng không cần động tới!” Nói tới đây, bà búi ngủi thở dài.

Bạch Thược vô cùng thông minh, đã chạy đến dưới tàng cây vắt sữa dê, gòn già nói, “Sữa dê này rẻ thì rẻ,

chính là rất hôi, không biết đại thiếu gia uống có quen không.”

“Không sao, đợi một lát lúc nấu sữa dê cho thêm một chút hoa lài, lại cho một chút lá trà, có thể xóa đi mùi hôi.” Tống ma ma chỉ chỉ cây hoa lài lớn nở rộ ở góc tường.

“Được.” Bạch Thược cười gật đầu, thực nhanh liền vắt được một chén sữa, đem tới phòng bếp nấu sôi.

Nghe thấy mùi sữa thơm càng ngày càng đậm, lo âu trong Hữu Xu lúc này mới bình tĩnh trở lại. Cái gì cậu cũng không quan tâm, cái gì cũng không sợ hãi, duy nhất không thể nhẫn nhịn đối khát. Cái loại cảm giác từ trong dạ dày ngứa đến đại não, sau đó lý trí hoàn toàn biến mất, hiện giờ còn khắc thật sâu trong tiềm thức, mỗi khi nhớ tới đến khiến cho cậu run rẩy không ngừng. Có đôi khi, cậu thậm chí sẽ nghĩ —— khó trách tang thi không ngừng ăn thịt người, chúng nó nhất định là đói bụng đến cực điểm.

Tống ma ma bỏ đứa trẻ vào trong nôi, lót một cái gối ở phía sau cậu, thấy cậu xoa bụng nhỏ, không khỏi nở nụ cười, “Đừng nóng vội, thực nhanh liền có sữa uống.”

Đúng vào lúc này, một luồng gió lạnh dày đặc quét vào nhà, bám vào trên người Tống ma ma.

“Giữa mùa hè, trong phòng sao lại âm lạnh như thế.” Bà lằm bằm lâu bầu, chợt nhớ tới cái gì đó, từ trong cái bọc lấy ra vài cái âm dương kính.

Bạch Thược bưng sữa dê nóng hằm hập vào phòng, nhìn thấy âm dương kính, vội nói, “Ma ma người tới dứt đại thiếu gia, ta đi treo kính.”

“Đây chính là định hồn kính tiểu thư cầu được từ chỗ Huyền Minh pháp sư, có thể tạm thời bảo vệ hồn phách đại thiếu gia, nhất định phải dựa theo ngũ hành bát quái mà treo, người để đó, đợi lát nữa ta tự mình làm.” Tống mục mục tìm ra một tờ giấy, phía trên viết các loại kiêng kỵ khi treo kính.

Hữu Xu rõ ràng cảm giác được, trong khoảnh khắc kính được lấy ra, luồng gió lạnh kia, nói đúng hơn là con quỷ đòi nợ kia, lấy tốc độ nhanh nhất chạy thoát ra ngoài. Xem ra nó sợ hãi mấy lớp kính này.

Hàn ý diệt hết, Tống ma ma an tâm, choàng khăn bọc cho đứa trẻ, từng muống từng muống mà dứt sữa, vừa dứt vừa thắm thía mà nói, “Đại thiếu gia, người cũng không nên trách tiểu thư, không phải nàng không muốn đến nhìn người, trong lòng nàng cũng khổ sở! Hầu phủ hiện giờ cả nhà bị tội, để cứu lão gia cùng phu nhân ra, tiểu thư còn phải cầu Vương Tượng Càn. Tính mạng người một nhà chúng ta, hiện giờ nắm hết ở trong tay của hắn! Nàng không đến nhìn người, cũng không nhắc đến người, Vương Tượng Càn liền có thể quên sự tồn tại của người, người cũng có thể bình an trưởng thành.”

Hữu Xu há miệng thật lớn, từng ngụm từng ngụm uống sữa, nhìn như cái gì cũng đều không hiểu, kì thực đang vênh tai thu thập tin tức. Hóa ra mẫu thân đời này không phải không muốn cứu cậu, mà là không có năng lực cứu. Nàng đem mình bỏ ra xa xa, kỳ thật là biến thành bảo vệ mình. Nghĩ như vậy, đôi mắt thanh lãnh của Hữu Xu hơi hơi ảm áp.

Tiểu nha đầu dời một cái ghế ngồi ở cạnh nôi, thường xuyên giúp đại thiếu gia lau khóe miệng. Nàng dường như rất khó chịu, thấp giọng oán giận, “Tổng ma ma, lão gia quả thực chỉ cho chúng ta bốn mươi lượng bạc nuôi nấng thiếu gia à? Bất quá chỉ là một giấc mộng thôi, ông ấy lại tin không chút nghi ngờ, ngay cả cốt nhục thân sinh của mình cũng không cần.”

“Hừ, làm nhiều chuyện xấu cuối cùng sẽ gặp quỷ thôi! Năm đó khi Vương Tượng Càn nghèo túng bao nhiêu người tiếp tế hắn, chờ phát đạt, người xem hắn từng để ý tới ai? Giống như hắn nịnh nọt tiểu nhân, thiếu nợ âm nhiều đêm không xuể, ban ngày tính kế người ta, buổi tối liền ngủ không yên ổn, bị ác mộng cũng là đúng. Đáng giận là hắn lại coi đây là cái cớ để giày xéo tiểu thư cùng đại thiếu gia của chúng ta. Trong này, khẳng định cũng không thiếu Lâm thị tiện nhân kia khuyến khích!” Tổng ma ma hận đến nghiến răng nghiến lợi, động tác đứt sữa liền có chút chậm.

Hữu Xu vỗ vỗ mu bàn tay bà, thấy bà còn chưa có phản ứng, chỉ phải tự mình nhích qua, đem thìa ngậm.

Hết chương 3

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 4

“Đại thiếu gia hết sức thông minh, nhỏ như vậy liền có thể tự ăn! Bạch Thược vừa rồi người nhìn thấy không?” Tống ma ma lập tức từ trong oán hận tỉnh lại, cao giọng cười to.

“Nhìn thấy, nhìn thấy!” Bạch Thược vô cùng vui vẻ, vội chà lau sữa bên khóe miệng cho đại thiếu gia, khen, “Nhị thiếu gia hiện giờ cũng đã sáu tháng rồi, không thể xoay người, không thể ngồi dậy, không thể bò, thời thời khắc khắc muốn bà vú ôm vào trong ngực, không được buông tay, nếu không liền oa oa khóc lớn, nhiều lần khóc đến thở không nổi. Bộ dạng kia mới giống ngốc tử đó!”

“Nghèo nuôi con trai, phú dưỡng nữ*.” Thiếu gia Hầu phủ chúng ta, sinh hạ chỉ có thể được một bà vú, vừa được hai tuổi phải cai sữa, ba tuổi phải tự lập, rửa mặt mặc quần áo đều không qua tay người khác, năm tuổi đi học, sáu tuổi tập võ, nề nếp gia phong đường đường chính chính, ra dáng rường cột nước nhà bao nhiêu...” Có lẽ là nhớ tới Hầu phủ hiện tại nghèo túng, Tống ma ma không nói được nữa, ngược lại cười lạnh nói, “Người xem tiện chủng mà tiện tỳ kia nuôi, bên người chỉ vú em thôi đã có bốn rồi, vú già nha hoàn hơn mười người, lạnh không được, đói không được, ngay cả tự mình nâng cánh tay cái chân cũng ngại mệt, dù ngày sau

trưởng thành, cũng là một phé nhân!”

*Nghèo nuôi con trai phú dưỡng nữ: con gái nuôi bằng giàu sang sẽ không tham lợi nhỏ, khí chất phi phàm. Con trai nuôi bằng nghèo khổ sẽ có ý chí kiên cường, gánh nổi trách nhiệm xã hội cùng trách nhiệm gia đình.

Tiểu nha đầu liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, từ trong cái bọc lấy ra ba nén bạc cùng mấy trăm đồng tiền, thấp giọng nói, “Ma ma, số tiền này là tất cả chi tiêu của Bồng Hao viện chúng ta, ngày nào đó nếu như dùng hết, lão gia thật sự sẽ đuổi đại thiếu gia ra ngoài ư?”

“Chuyện gì mà Vương Tượng Càn làm không được? Đuổi ra ngoài, sợ là không đơn giản như vậy.” Tống ma ma một bên dứt sữa, một bên nhú mày, khí tức quanh thân vô cùng tối tăm.

“Ta nghe Trụ tử ca nói, nói, ” tiểu nha đầu muốn nói lại thôi.

“Nói cái gì?” Tống ma ma dựng thẳng lông mày lên.

“Hắn nói ngẫu nhiên có một lần, nghe thấy Hư Vân

quan chủ nói với lão gia là đại thiếu gia đến đòi nợ, bốn mươi lượng bạc này một khi dùng hết, tự động sẽ thoát ly thân thể lần nữa đầu thai, bảo lão gia chuẩn bị tốt người đầu bạc tiền người đầu xanh. Lão gia còn giả mù sa mưa khóc một hồi.”

“Hư Vân quan chủ, Vương Tượng Càn, bất quá là cá mè một lứa thôi! Một kẻ giả thần giả quỷ, một kẻ hưng yêu tác nghiệt*, sớm muộn gì cũng có một ngày gặp phải báo ứng!” Tống ma ma để ngón trỏ ở môi, cảnh cáo nói, “Lời này ngày sau không thể nói nữa, đại thiếu gia chúng ta chắc chắn sống thật dài thật lâu. Tuy nói, tuy nói tiểu thư cũng nằm mơ giống vậy, nhưng chỉ cần có định hồn kính này ở đây, lại cẩn thận chi tiêu, tạm thời thiếu gia không có việc gì. Thời gian còn dài, thiếu gia đến tột cùng là mệnh số gì, chúng ta có thể từ từ xem, chậm rãi nghĩ biện pháp. Bất luận cậu ấy là lai lịch gì, sinh ra từ trong bụng tiểu thư chúng ta, thì chính là chủ tử của chúng ta.”

*Hưng yêu tác nghiệt: nghĩa là yêu ma quỷ quái làm loạn khắp nơi, ví dụ như tiểu nhân gây sóng gió, làm đủ loại chuyện xấu.

“Bạch Thước hiểu rõ, Bạch Thước sẽ chiếu cố đại thiếu gia thật tốt. Bốn mươi lượng bạc này chúng ta dùng cẩn thận một chút, có thể dùng thật lâu, nhà của ta một năm cũng không tiêu đến năm lượng bạc đâu.”

“Ừ, hài tử tốt, mau cất tiền vào trong tráp, đóng khóa lại, đây chính là toàn bộ tài sản của chúng ta.”
Tống ma ma sờ sờ đầu tiểu nha đầu.

Hữu Xu đánh cái ợ, thầm nghĩ mẹ ruột mình sợ là có chút để ý với giấc mộng kia, nếu không thì từ khi sinh ra đến hiện tại, sẽ không phải ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ. Mẫu thân tự thân khó bảo toàn, phụ thân vô tình vô nghĩa, sủng thiếp diệt thê, bên người còn có một lệ quỷ bồi hồi không đi, muốn thuận lợi lớn lên thật là một nhiệm vụ có chút gian nan. May mắn hai người mang đến mấy cái âm dương kính, tạm thời ngăn chặn lệ quỷ, có vài phần trung thành đối với mình, xem như may mắn trong bất hạnh.

Nghĩ tới đây, hai mắt Hữu Xu dăm dăm, lại lâm vào trong minh tưởng, đem lời Hư Vân quan chủ khẳng định nói mình sẽ chết yếu kia hoàn toàn xem nhẹ.

Sau khi treo định hồn kính lên, âm phong hồi lâu không đến thăm Bồng Hao viện nữa, ngược lại là người ở viện khác, liên tục xuất hiện bệnh trạng thân thể phát lạnh, choáng đầu trướng não, tinh thần không tốt. Mới đầu không ai quan tâm, chợt có một ngày, ngay cả Lâm di nương cũng nhiễm bệnh này, Vương Tượng Càn mới coi trọng, mời Hư Vân

quan chủ điều tra.

“Chính là tà sùng phía tây quấy phá.” Hư Vân quan chủ chỉ chỉ phương hướng Bồng Hạo viện.

Sắc mặt Vương Tượng Càn biến thành màu đen, vội vàng truy vấn, “Có thể có phương pháp phá giải không?”

“Trước đem tà sùng trục xuất, bản đạo lại cúng bái hành lễ một hồi, liền không ngại.” Hư Vân quan chủ vầy vầy phát trần, hình tượng cao nhân một phái.

Vương Tượng Càn liên thanh đáp ứng, để quản sự gói một trăm lượng bạc trao cho đạo đồng, sau đó sai người đem quỹ đòi nợ ở Bồng Hạo viện đưa xa xa đến quê nhà, cũng không cho bước vào tổ trạch, mà là tùy ý sung quân đến thôn trang nông thôn. Sau khi chính thê Tống thị của Vương Tượng Càn nghe được tin tức liền ngất đi, tỉnh lại khóc sụt mướt đòi nhi tử, lại nghe nha hoàn vú già nói, đại thiếu gia đã sớm rời đi.

Trên một chiếc xe ngựa cũ nát, Hữu Xu mới vừa tròn một tuổi đang nắm một khối hạch đào tô, chậm

rãi mai rặng cửa mới mọc dài ra. Tống ma ma ôm câu, sắc mặt hết sức khó coi. Bạch Thược ôm hộp tiền, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, có thể thấy trước đó đã từng khóc qua một hồi.

“Sao có thể nhẫn tâm như vậy? Thật là súc sinh!” Tống mụ mụ thì thào tự nói.

“Đâu chỉ vậy, quả thật súc sinh không bằng!” Bạch Thược thêm vào một câu, sau đó lo âu nói, “Ma ma, ngày sau chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Tân thành là quê nhà của Vương Tượng Càn, hiện giờ người nhà họ Vương dựa vào hấn sỏi nổi phát tài, ở Tân thành là nhất bá địa phương, chúng ta thế đơn lực mỏng, lần này tới xem như vào hang hùm ổ sói. Lâm thị tâm ngoan thủ lạt, nếu nàng dẫn một hai câu với người trong thôn trang, đại thiếu gia liền nguy hiểm. Đợi ta suy nghĩ, đợi ta suy nghĩ.” Tống ma ma hoang mang lo sợ.

“Không bằng chúng ta mang theo đại thiếu gia trốn đi!” Bạch Thược ôm chặt hộp tiền, thấp giọng đề nghị.

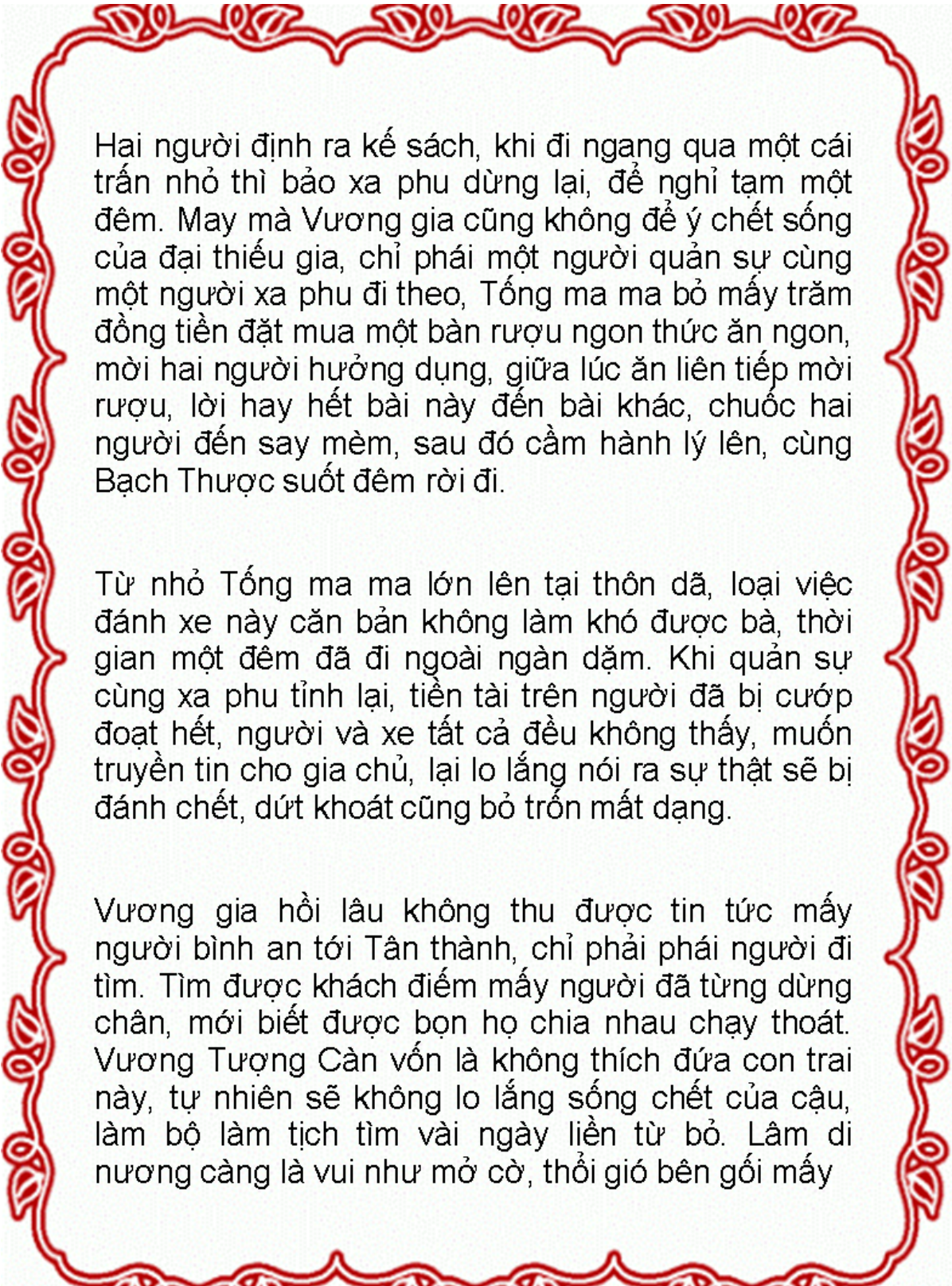
Sau khi Tống ma ma trầm tư thật lâu, rốt cục quyết định, “Đi, chúng ta trốn! May là trước khi đến Bồng Hao viện, tiểu thư đã bỏ nô tịch của chúng ta, chỉ cần tránh thoát Vương gia bắt giữ, ngày sau cũng liền yên tĩnh. Trước tiên chúng ta đem đại thiếu gia an an ổn ổn nuôi lớn, ngày sau chờ cậu ấy có tiền đồ lại trở về nhận nhau với tiểu thư.”

Hữu Xu biểu tình chất phác nghiêng rằng, trong lòng lại thầm cân nhắc lợi và hại. Dựa theo tình huống trước mắt mà xem, chạy trốn càng có tỷ lệ sống sót hơn đến Tân thành. Đến Tân thành, cậu chính là thịt trên thớt, cái người gọi là Lâm di nương này muốn xâm lược mình thế nào cũng được, còn có thể lấy mình ra để quản thúc mẫu thân. Nếu mình rời đi, đối với mẫu thân mà nói ngược lại là một loại giải thoát.

Vậy liền đi đi! Nghĩ tới đây, cậu kêu ô ô a a hai tiếng, còn dùng nắm tay nhỏ nhỏ nện nện gối mềm bên người.

Tống ma ma thấy thế liền cười, thở dài, “Xem xem, đại thiếu gia cũng đồng ý. Vậy chúng ta hảo hảo bày kế bày kế.” Dứt lời bảo Bạch Thước đưa lỗ tai lại, nói nhỏ một trận.

Hai người định ra kế sách, khi đi ngang qua một cái trấn nhỏ thì bảo xa phu dừng lại, để nghỉ tạm một đêm. May mà Vương gia cũng không để ý chết sống của đại thiếu gia, chỉ phái một người quản sự cùng một người xa phu đi theo, Tống ma ma bỏ mấy trăm đồng tiền đặt mua một bàn rượu ngon thức ăn ngon, mời hai người hưởng dụng, giữa lúc ăn liên tiếp mời rượu, lời hay hết bài này đến bài khác, chúc hai người đến say mềm, sau đó cầm hành lý lên, cùng Bạch Thược suốt đêm rời đi.

Từ nhỏ Tống ma ma lớn lên tại thôn dã, loại việc đánh xe này căn bản không làm khó được bà, thời gian một đêm đã đi ngoài ngàn dặm. Khi quản sự cùng xa phu tỉnh lại, tiền tài trên người đã bị cướp đoạt hết, người và xe tất cả đều không thấy, muốn truyền tin cho gia chủ, lại lo lắng nói ra sự thật sẽ bị đánh chết, dứt khoát cũng bỏ trốn mất dạng.

Vương gia hồi lâu không thu được tin tức mấy người bình an tới Tân thành, chỉ phải phái người đi tìm. Tìm được khách điểm mấy người đã từng dừng chân, mới biết được bọn họ chia nhau chạy thoát. Vương Tượng Càn vốn là không thích đưa con trai này, tự nhiên sẽ không lo lắng sống chết của cậu, làm bộ làm tịch tìm vài ngày liền từ bỏ. Lâm di nương càng là vui như mở cờ, thổi gió bên gối mấy

đêm, để Vương Tượng Càn trực tiếp xóa con trai trưởng ra khỏi gia phả, nói với bên ngoài là bạo bệnh mà chết.

Người duy nhất ở Vương gia thương tâm muốn chết chính là Tống thị, nhưng mà khi đêm dài người tĩnh tỉ mỉ suy nghĩ, cũng liền hiểu rõ khổ tâm của Tống ma ma, biết nhi tử ở lại Vương gia sớm muộn gì cũng là cái chết, không bằng rời đi. Từ nay về sau, nàng đóng cửa từ chối tiếp khách, ăn chay niệm phật, hy vọng có thể vì nhi tử tích một ít công đức, để cậu bình an mà lớn lên.

Chính cái gọi là chỗ nguy hiểm nhất lại là chỗ an toàn nhất, Tống ma ma không trốn xa xa, mà là đi vào nơi long hưng chi địa của Đại Minh hoàng triều là Lương châu. Lương châu cách thượng kinh chỉ có ba ngày lộ trình, chiếm diện tích không lớn, lại vô cùng phồn hoa, phần lớn thế gia của Đại Minh hoàng triều đều phát tài ở Lương châu, cũng ở chỗ này xây dựng tổ trạch, phái người tỉ mỉ chăm sóc. Cho nên phòng vệ ở Lương châu vô cùng nghiêm mật, trên đường cả ngày có quan binh tuần tra, lường trước Vương gia không có cái lá gan kia, càng không có cái mặt mũi kia, phái gia đình ở trong thành bốn phía tìm người.

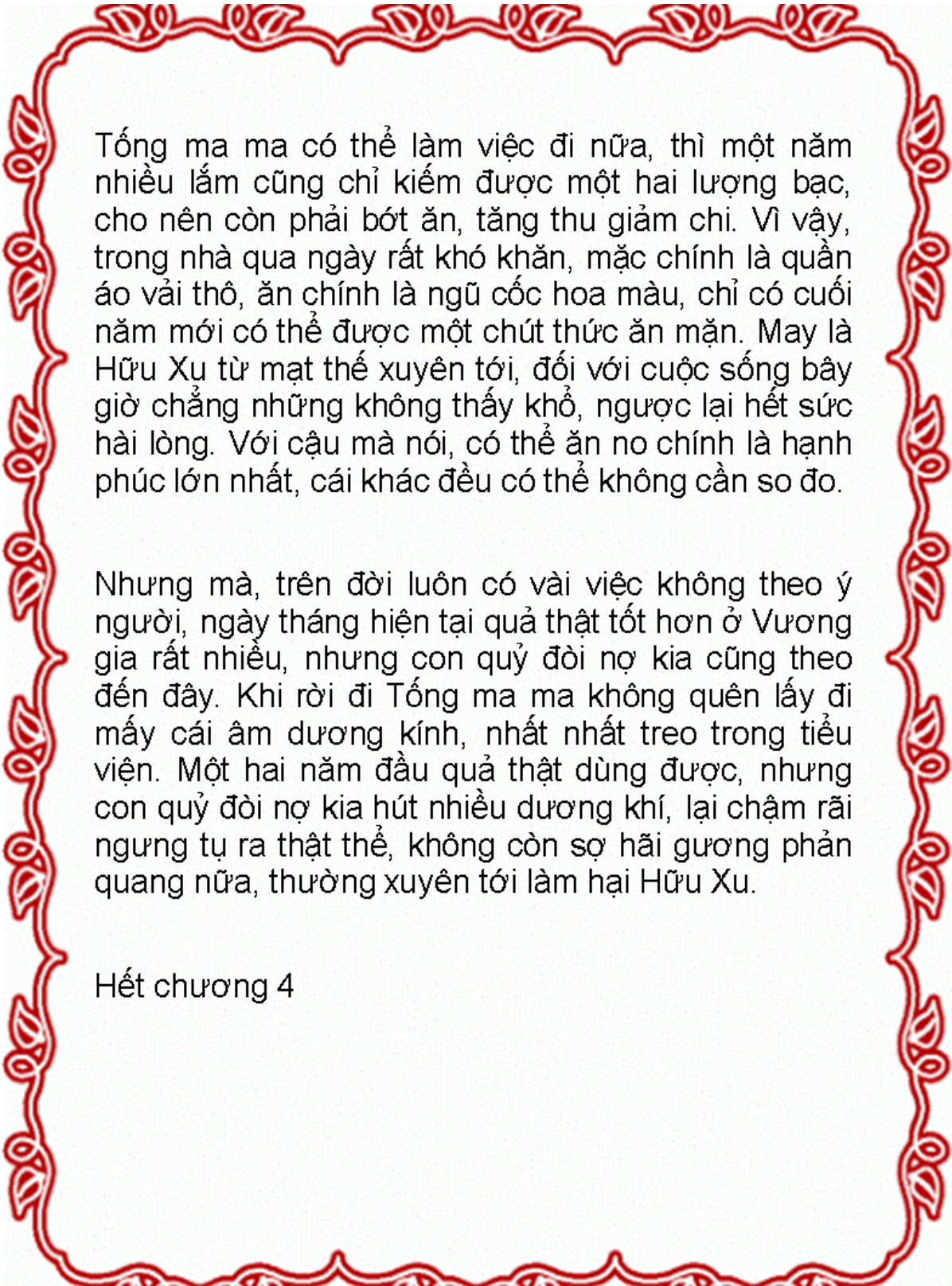

Tổng ma ma suy đoán không sai, Vương gia quả thực không dám cho người đến Lương châu quyền quý tập hợp, bố cục phức tạp để tìm kiếm, ngược lại tuyên bố tin tức con trai trưởng bạo bệnh bỏ mình. Máy người vì thế an tâm ở lại Lương Châu.

Tổng ma ma không dám dễ dàng dùng tới ngân lượng tiểu thư để lại, mang trang sức đáng giá của mình cùng Bạch Thược đem cầm, thuê tòa tiểu viện nông gia tại một chỗ tên là Ngọc Thủy thôn ở ngoại ô cư trú, dựa vào thêu thùa duy trì cuộc sống.

Bất tri bất giác, Hữu Xu liền được năm tuổi. Bởi vì Tổng ma ma mang tâm tư bồi dưỡng đại thiếu gia thành tài, ngày sau trở về cùng tiểu thư nhận nhau, khiến tiểu thư mở mày mở mặt, bốn mươi lượng bạc kia căn bản không dám dùng tới. Tuy nói sinh hoạt ở nông thôn không tốn mấy đồng tiền, nhưng chờ đại thiếu gia vừa được sáu bảy tuổi, có thể đi học, chỉ tiền học một năm thôi liền muốn năm sáu lượng bạc, càng miễn bàn ngày sau thi khoa cử đủ loại phí dụng. Phàm là bồi dưỡng một đồng sinh hoặc tú tài, bốn mươi lượng bạc là đủ, nhưng muốn bồi dưỡng ra một Trạng Nguyên, tiêu phí ít nhất trên trăm lượng bạc.

Tổng ma ma có thể làm việc đi nữa, thì một năm nhiều lắm cũng chỉ kiếm được một hai lượng bạc, cho nên còn phải bớt ăn, tăng thu giảm chi. Vì vậy, trong nhà qua ngày rất khó khăn, mặc chính là quần áo vải thô, ăn chính là ngũ cốc hoa màu, chỉ có cuối năm mới có thể được một chút thức ăn mặn. May là Hữu Xu từ mặt thể xuyên tới, đối với cuộc sống bây giờ chẳng những không thấy khổ, ngược lại hết sức hài lòng. Với cậu mà nói, có thể ăn no chính là hạnh phúc lớn nhất, cái khác đều có thể không cần so đo.

Nhưng mà, trên đời luôn có vài việc không theo ý người, ngày tháng hiện tại quả thật tốt hơn ở Vương gia rất nhiều, nhưng con quỷ đòi nợ kia cũng theo đến đây. Khi rời đi Tổng ma ma không quên lấy đi mấy cái âm dương kính, nhất nhất treo trong tiểu viện. Một hai năm đầu quả thật dùng được, nhưng con quỷ đòi nợ kia hút nhiều dương khí, lại chậm rãi ngưng tụ ra thật thể, không còn sợ hãi gương phản quang nữa, thường xuyên tới làm hại Hữu Xu.

Hết chương 4

5. Chương 5

Thể chất của dị năng giả siêu não có chỗ cùng loại với thần quái, nếu đem tinh thần lực tập trung ở hai mắt, liền có thể nhìn thấy những thứ mà trong thế giới hiện thực không tồn tại. Năng lượng của linh hồn thể bình thường đều tương đối yếu ớt, không hiện ra nguyên hình, nhưng lệ quỷ thuộc loại siêu năng lượng thể, chỉ cần Hữu Xu cẩn thận phân biệt, vẫn có thể nhìn thấy tướng mạo của quỷ đòi nợ. Bây giờ đối phương còn chưa đủ cường đại, cái gọi là thực thể cũng bất quá chỉ là một bóng người mơ hồ không rõ, nhìn qua khô khốc gầy teo, vô cùng đáng khinh. Đường như nó còn chưa chịu buông tha khối thân thể này, thường xuyên vòng quanh Hữu Xu tung bay trên dưới, trong miệng hô to, “Trả thân thể lại cho ta! Cái túi da này vốn phải là của ta!” Nói xong liền vươn tay xô đẩy.

Hữu Xu cảm giác làn da âm lãnh lợi hại, nhưng cậu không hề có biện pháp, chỉ có thể làm bộ như cái gì cũng không phát hiện, cái gì cũng không nghe thấy. Sương mù trên người quỷ đòi nợ càng ngày càng nồng đậm, ngũ quan cũng một ngày càng rõ ràng hơn so với một ngày, theo cùng chính là, những người trong thôn Ngọc Thủy bắt đầu xuất hiện bệnh trạng choáng đầu hoa mắt, tinh thần không tốt, thân thể bạo gầy.

Trong lòng Hữu Xu biết bọn họ cũng bị quỷ đòi nợ quán lên, bởi vì không có tinh thần lực hộ thể, mới có thể bị hút đi dương khí, nếu tiếp tục như vậy, cũng không biết có thể chết hay không. Hữu Xu không cứu được bọn họ, trên thực tế, ngay cả chính mình cậu cũng cứu không được. Lệ quỷ đang trưởng thành, tinh thần lực của cậu lại dừng lại không tiến, có minh tướng như thế nào đi nữa, cũng không cách nào nhanh chóng tăng lên, có lẽ qua tiếp vài năm, con lệ quỷ này sẽ muốn mạng của cậu.

Vì thế cậu đem kẹo mạch nha Tổng ma ma cho mình phân phát cho trẻ con trong thôn, để bọn nó đem chuyện phụ cận có quỷ truyền ra. Cậu làm rất có kỹ xảo, nhóm người lớn hỏi đến, cũng không biết tại sao lời đồn lại dừng lên. Trong thôn rốt cuộc có quỷ hay không, người bên cạnh không rõ ràng lắm, nhưng mấy kẻ xui xẻo bị quỷ quán thân thì đều ra vẻ sợ hãi cả kinh, tiện thể bưng tỉnh đại ngộ.

Cũng không lâu lắm, mấy nhà liền chung nhau bỏ tiền mời đến một vị pháp sư “đạo hạnh cao thâm”, cầm la bàn đi từ đầu thôn đến cuối thôn, chĩa chĩa nơi này, điểm điểm nơi kia, nháo đến ồn ào huyền ảo. Khi bọn họ đi ngang qua nhà mình, Hữu Xu đang nắm một khối kẹo mạch nha, liếc đến hết sức chuyên chú. Cậu nhìn thấy con quỷ kia đi theo phía sau pháp sư, đầu lưỡi thật dài cắm vào đỉnh đầu pháp sư, giống như đang hút gì đó.

Tâm tình chờ mong của Hữu Xu trong nháy mắt thất bại. Tên pháp sư này hiển nhiên là một kẻ lừa đảo, ngay cả quỷ quái gần người cũng không hề phát hiện, lại làm thế nào tróc quỷ? Nhưng mà ở mặt ngoài hẳn lại giả vờ như thật, cầm một thanh kiếm gỗ đào múa may nửa canh giờ, sau đó ngâm rượu phun một hơi lên giá cắm nến, dấy lên ngọn lửa thật lớn, dẫn tới thôn dân liền thanh khen hay.

Hữu Xu đứng ở ngoài cùng đám người, liếc xong kẹo mạch nha lại lấy từ trong túi tiền ra một viên mút hoa quả, ngâm trong miệng chậm rãi hút dòng nước ngọt lạnh kia, một bên hút một bên lắc đầu đi xa. Vào lúc ban đêm, có người phát hiện thì thể pháp sư trong mảnh đất trồng rau đầu thôn đông, trên quần áo dính đầy mùi rượu, giống như là uống rượu trượt chân ngã chết.

Tổng ma ma cùng Bạch Thực ghé vào nhau nhỏ giọng nói thầm, đều nói cái chết của pháp sư tà môn. Hữu Xu rút ra từ trong minh tướng, mày nhăn thực chặt, biểu tình vô cùng ngưng trọng. Trước đây mặc dù con quỷ đòi nợ kia có oán khí, nhưng không dày đặc, hiện giờ dính vào mạng người, oán khí có thể sinh ra biến dị hay không? Phải biết lệ quỷ cũng giống tang thi, cũng phân cấp độ, trong tay có mạng người hay

không là tiêu chuẩn quan trọng để phán đoán mức độ nguy hiểm của bọn chúng.

Hữu Xu biết, con quỷ này ngày càng trở nên nguy hiểm, mình phải mau chóng tìm được biện pháp tự cứu. Cậu chưa bao giờ nghĩ tới việc câu thông với đối phương, nói đạo lý với một con lệ quỷ cũng tựa như khấn cầu tang thi đừng ăn thịt người vậy, căn bản là si tâm vọng tưởng. Cậu không hiểu âm dương đạo thuật, không hiểu phương pháp tróc quỷ, học thì không có chỗ học, chỉ phải cầm lấy kinh phạt của tổng ma ma, cả ngày ngâm tụng trong yên lặng. Nhưng mà cậu vốn là người theo thuyết vô thần, đối với Phật tổ không có lòng thành kính, kinh văn sở niệm cũng liền thành phạm ngữ, không có tác dụng đối với lệ quỷ.

Sống qua hai tháng như thế, trong thôn lục tục chết ba người, trong lúc nhất thời lòng người hoảng sợ, lời đồn đãi xôn xao. Lúc này Hữu Xu đã không dám ra cửa, bởi vì con lệ quỷ kia đã hoàn toàn tu thành hình người, không phải là một đoàn sương mù mơ hồ nữa. Nó thường xuyên thừa dịp Hữu Xu chưa chuẩn bị, đem cậu đẩy vào hồ nước, hoặc đem vật nặng để ở chỗ cao nện trên đầu cậu. May mà Hữu Xu đến từ mặt thế, kỹ năng cầu sinh max điểm, sau khi rơi vào hồ nước tự mình bơi trở về, khi vật nặng rớt xuống cũng hiểm hiểm tránh đi, chẳng qua khi trở về bệnh nặng một hồi, liên tiếp hơn mười ngày sốt cao không lùi.

Tổng ma ma bị dọa sợ, không tiếc tiêu phí số tiền lớn mời một vị danh y từ Lương châu thành đến khám và chữa bệnh cho thiếu gia, còn mua một gốc nhân sâm nhỏ, đem vốn liếng đều đào sạch sẽ mới coi như cứu được người trở về.

Sau khi lành bệnh Hữu Xu gầy hơn rất nhiều, hai má hõm vào, làn da vàng như nến, không còn thần thái linh động ngày xưa, nhìn qua giống như con khỉ. Cậu càng thêm an tĩnh so với trước kia, cả ngày ôm kinh Phật lật xem, không nói lời nào, cũng không lộ vẻ gì, khiến Tổng ma ma cùng Bạch Thước cực kỳ lo lắng.

Hôm nay là ngày sinh của Thích Ca Như Lai, Khai Nguyên tự cử hành vô già đại hội* long trọng, Tổng ma ma cùng Bạch Thước tích góp một ít tiền nhang đèn, tính toán cầu phúc cho thiếu gia. Ba người ngồi xe trâu đi vào chùa miếu, nơi này người đông nghìn nghịt, dương khí cực vượng. Lệ quỷ hút dương khí để sống, nhưng đó là nhằm vào những người riêng biệt, nếu dương khí của mấy vạn người hội tụ cùng một chỗ, sẽ tạo thành thương tổn cực lớn đối với bọn chúng.

*Vô già đại hội (Pancavarsika-maha): là lễ trai tịnh lớn của Phật giáo, để kết nối thiện duyên khắp nơi. Không phân biệt giàu hèn, Tăng tục, thiện ác, hiểu biết hay ngu dốt, tất cả đều có thể bình đẳng tham gia.

Lệ quỷ vừa nhìn thấy sắc dương khí lửa đỏ bốc lên trên không trung, nhất thời sợ tới mức núp vào. Hữu Xu cảm giác hàn ý kè sát ở sau lưng mình biến mất trong nháy mắt, cố nén dục vọng quay đầu nhìn lại. Cậu kéo góc áo Tổng ma ma, đi theo bà chen đến trước điện. Tổng ma ma đã sớm bái xong hơn trăm tượng Phật trong chùa, chuẩn bị cầu phúc cho thiếu gia, lo lắng cậu mệt, liền để Bạch Thước dẫn cậu đi ra ngoài chơi.

Bạch Thước lôi kéo Hữu Xu ra đại điện, nhìn thấy bên cạnh có một quầy rút thăm xem bói, trong lúc nhất thời tâm ngứa khó nhịn, liền lấy ra một đồng tiền cho thiếu gia mua một xâu kẹo hồ lô, để cậu đứng ở một bên chờ, sau đó lại mua một cái túi phúc, chạy đến cây bồ đề ở ngoại viện treo lên.

Hữu Xu đứng ở đất trống ngoài điện, mặt không đổi sắc liếm kẹo hồ lô, bỗng nhiên cảm giác sau lưng đau đớn một chút, quay đầu nhìn, thấy một đám con nít thôn Ngọc Thủy đang đứng ở cách đó không xa, trong

tay nắm cầu tuyết ném về phía mình, một bên ném một bên hi hi ha ha nói, “Ngốc tử, lại đây nè, đến đuổi chúng ta đi.”

Đời trước tốt xấu Hữu Xu cũng đã đến mười lăm tuổi, hơn nữa tính cách cực kỳ an tĩnh, làm sao có thể chơi cùng chỗ với một đám nhóc con? Cậu quay đầu lại, tiếp tục mặt không đổi sắc liềm kẹo hồ lô. Đám tiểu hài tử không chịu bỏ qua, cố ý đem cầu tuyết nắm cứng giống như tảng đá, từng chút từng chút ném về phía cậu. Hữu Xu trốn không thoát cầu tuyết dày đặc như mưa, chỉ phải quanh co lòng vòng chạy trốn, đồng thời nhìn quét xung quanh, nhìn xem có chỗ tránh né hay không.

Bốn phía đều là đất bằng, cũng không có vật che chắn, Hữu Xu muốn chạy vào trong điện, liền thấy vài tiểu hài tử đã đứng ở cửa, ngăn chặn đường đi, trên mặt mang đầy nụ cười ác ý. Phía nam là tường cao, càng không có đường lui, chỉ có một cái sọt trúc lớn đặt ở góc, cũng không biết là ai để lại. Hữu Xu không có biện pháp, chỉ phải chạy tới, kéo sọt trúc lớn tới, che chắn cho mình. Cơn mưa cầu tuyết nện trên sọt trúc, phát ra tiếng vang bộp bộp bộp, còn có hạt tuyết nhỏ vụn từ khe hở tiến vào, nước rơi xuống trên mặt, đông cậu đến run rẩy.

Một đám tiểu hài tử thấy Hữu Xu chỉ tránh né, cũng không phản kháng, càng cảm nhận được khoái cảm ý mạnh hiếp yếu, ném hết cầu tuyết lại cầm mộc côn, tính xốc sọt trúc lên ra sức đánh Hữu Xu một trận. Hữu Xu ngồi xổm trong sọt trúc, mặt không đổi sắc liềm kẹo hồ lô, người trải qua mặt thể đều thật sâu hiểu được một đạo lý, chẳng sợ tình huống nguy cấp hơn nữa, lúc chạy thoát thân cũng không thể vứt bỏ đồ ăn. Cho nên Hữu Xu vòng quanh đất trống chạy loạn một trận, kẹo hồ lô trong tay lại vẫn nắm đến chặt chẽ.

Dưới mái hiên Đại Hùng bảo điện, một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đang hí mắt nhìn chăm chú trận khôi hài này. Hắn thẳng lưng mà đứng, vạt áo đón gió, ngũ quan còn non nớt đã ẩn ẩn triển lộ ra phong tư tuyệt thế, quý khí toàn thân càng làm người ta không dám nhìn gần. Hai tên tùy tùng thể trạng cường tráng hộ vệ hai bên trái phải, vẻ mặt đề phòng.

“Chủ tử, muốn đuổi bọn họ đi hay không?” Một người trong đó thấp giọng hỏi ý kiến.

“Không cần, rất thú vị mà.” Thiếu niên xua tay, “Thế đạo này chính là như thế, đơn giản là ý quý khi tiện, ý mạnh khi yếu, ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng không thể ngoại lệ.”

“Chủ tử, vậy thả hạ đi cứu đứa nhỏ kia?” Một người khác tiến lên một bước.

“Không chết được, cứu cái gì?” Thiếu niên giọng điệu lạnh lùng, biểu tình cũng vô cùng đạm mạc.

Cách đó không xa, một đám tiểu hài tử đang chuẩn bị xốc sọt trúc lên loạn côn hành hung, không đề phòng Hữu Xu bỗng nhiên đội sọt trúc đứng lên, nhanh chóng đoạt một mộc côn của một hài tử trong đó, hung hăng gõ lên trên đầu nó. Tên nhóc ấy theo đó ngã xuống đất, ôm chân kêu rên, những đứa còn lại vội vàng vây qua hỗ trợ, Hữu Xu lại giống một con rùa nhỏ, công sọt trúc đánh một trận, vài cái liền đánh ngã tất cả đám hài tử. Tuy rằng linh hồn cậu đã mười lăm tuổi, nhưng thân thể lại chỉ có năm tuổi, so với mấy hài tử còn nhỏ tuổi hơn. Mấy hài tử đó có thể vây ấu cậu, vì cái gì cậu không thể phản kích?

Hữu Xu đem một đám hùng hài tử đánh đến kêu cha gọi mẹ, sau đó đi đến bên cạnh đứa bé đầu lĩnh kia, nắm mấy nắm tuyết, bỏ vào trong quần áo đối phương. Thằng nhóc kêu lên thê lương, một bên kêu một bên liều mạng đào tuyết ra bên ngoài. Hữu Xu nhặt kẹo hồ lô rơi trên mặt tuyết lên, thổi thổi, sau đó lững thững rời đi, trên mặt vẫn như trước không có biểu tình gì. Đi đến chỗ không người, cậu bỗng nhiên cảm giác được một luồng gió lạnh đánh úp lại, ngay sau đó cái ót liền bị một bàn tay lớn đè lại, hung hăng áp xuống rất mạnh trên mặt tuyết còn chưa kịp dọn dẹp.

Hạt tuyết chặn kín mũi miệng, khiến Hữu Xu khó hô hấp. Đại não bắt đầu xuất hiện trạng thái thiếu dưỡng khí, ý thức cũng dần dần mơ hồ. Cậu mơ hồ nghe thấy một giọng nói oán độc nói nhỏ ở bên tai, “Tên của ta đã sớm khắc trên sổ sinh tử của Diêm La vương, ngươi lại đem thân thể ta chiếm đi, khiến ta thành cô hồn dã quỷ! Vừa chiếm thân thể ta, lại đòi nợ của ta, hiện giờ bốn mươi lượng bạc đã xài hết, ngươi có thể chết!” Dứt lời, càng thêm dùng sức ấn Hữu Xu vào trong tầng tuyết.

Hữu Xu liều mạng giãy dụa, lại không làm nên chuyện gì, mắt thấy sắp tắt thở, lệ quỷ kia bỗng nhiên kinh hãi nói, “Tử sắc long khí? Nơi này sao lại có người thân mang tử sắc long khí?”

Bàn tay to trên ót nháy mắt biến mất, Hữu Xu vội vàng xoay người ngồi dậy, từng ngụm từng ngụm thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẹn thành màu gan heo. Cùng lúc đó, một đôi giày màu đen từng bước tới gần, dừng lại ở chỗ ba thước trước người cậu.

“Vì sao ngươi đem mình chôn ở trong tuyết?” Người tới khoanh tay mà đứng, một đôi mày kiếm sắc bén hơi hơi nhướn lên, hiện ra vài phần tò mò.

6. Chương 6

Hữu Xu vẫn chưa ngẩng đầu nhìn, mà là giữ kẹo hồ lô vẫn chặt chẽ nắm trong tay lên, từng ngụm từng ngụm cắn xuống ăn luôn. Từ lúc mặt thể, cậu liền dưỡng thành thói quen “vừa bị kinh hách liền ăn uống quá độ”, chỉ có cảm giác chắc bụng mới có thể giúp cậu áp chế cảm giác sợ hãi mạng nhỏ bị treo một đường. Tại mặt thể, không có gì càng quý giá hơn thức ăn nước uống.

Nhưng mà tầng mạch nha bên ngoài kẹo hồ lô sớm bị cậu liếm sạch, hiện giờ chỉ còn mấy khối sơn tra nửa sống nửa chín, sau khi nhai nát, cái vị chua chua kia thiếu chút nữa khiến cậu bật khóc. Cậu lập tức che quai hàm, dùng sức xoa nhẹ vài cái, sau đó cứng cổ đem một miếng đầy quả chua từng chút từng chút nuốt vào trong bụng, tiện đà thở dài một hơi.

Ăn đồ vật, cảm giác sợ hãi liền biến mất tựa như bọt biển, lúc này Hữu Xu mới ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá thiếu niên trước mặt. Diện mạo đối phương cực kỳ xuất chúng, càng có một cổ tôn quý, có khí chất khác biệt với người thường. Giờ phút này hắn đang hí một đôi mắt phượng dài hẹp, dùng biểu tình quái dị nhìn mình chằm chằm.

“Ngươi ổn không?” Thiếu niên dò hỏi lần nữa.

“Ta không có chuyện gì, cảm ơn người.” Hữu Xu lau hạt tuyết trên mặt, chấp tay với thiếu niên.

“Cảm ơn ta làm gì?” Giọng điệu thiếu niên hơi nghi hoặc.

“Tóm lại cảm ơn người.” Hữu Xu không muốn nơi nơi tuyên dương chuyện mình bị lệ quỷ quẩn thân, cho nên vẫn không nhiều lời. Lúc lệ quỷ kia rời đi từng đề cập “tử sắc long khí”, cái gọi là long khí vốn nên là thứ chỉ có trên người đế vương, có thể chống đỡ hết thủy tà vật trên thế gian, mà nơi này chỉ có hai người là cậu và thiếu niên, trên người có tử sắc long khí là ai, không cần nói cũng biết.

Nói cách khác, thiếu niên này là ân nhân cứu mạng của cậu, nếu không phải vừa rồi đối phương đuổi tới, thì vừa rồi cậu đã bị lệ quỷ giết chết. Khỏi thân thể này vốn nên là của lệ quỷ? Đã ở trên sổ sinh tử của Diêm vương gia? Buồn cười! Mọi việc đều có thứ tự đến trước và sau, Hữu Xu ở trong bụng mẹ ngủ đủ mười tháng, khi sinh ra lệ quỷ kia mới chậm chạp mà đến, ý muốn đoạt xác, thế nào mà khỏi thân thể này liền thành của nó rồi? Nghĩ tới đây, trong mắt Hữu Xu rất nhanh xẹt qua một tia sát ý. Tuy rằng tính tình cậu đậm bạc, phá lệ yên tĩnh, nhưng lẫn lộn trong mặt thế sáu năm, tự nhiên cũng không phải thiện lương. Hiện giờ cậu không có biện pháp với lệ quỷ, lại không có nghĩa là ngày sau cũng không làm gì được nó.

Thiếu niên còn muốn hỏi lại, Hữu Xu đã lau tuyết trên mặt, lay động nhoáng một cái đi xa, trong tay còn nắm thanh tre dùng để xiên xâu kẹo hồ lô kia.

“Quái thật.” Thiếu niên lắc đầu, cũng lững thững rời đi.

Hữu Xu đi đến khoảnh đất trống trước điện, Bạch Thược đã treo xong túi phúc, đang lo lắng đưa mắt xung quanh, nhìn thấy cậu đến, vội vàng nghênh đón chất vấn, “Thiếu gia, mới vừa rồi người chạy đi đâu, làm nô tỳ vội muốn chết! Nha, tóc cùng vạt áo người sao lại ướt? Nhất định là nghịch ngợm rồi đi? Đi, nô tỳ mang người đến phòng bếp hong khô.”

Bạch Thược mua vài củ khoai nướng từ chỗ hỏa dầu tăng (*sư có nhiệm vụ nấu bếp*) cho thiếu gia ăn, sau đó cởi ngoại bào của cậu, dùng mộc côn giữ ở bên cạnh bếp, lại dùng áo kép của mình bao lấy thân thể gầy gò của thiếu gia. Chỉ cần có ăn, Hữu Xu liền đặc biệt yên tĩnh, từng ngụm từng ngụm gặm khoai lang ngọt ngào, cũng cố ý vô tình hỏi thăm hỏa dầu tăng về lai lịch của thiếu niên quý khí kia, biết được hiện nay đối phương đang tạm ở Khai Nguyên tự để tóc tu hành, trong lòng liền có chủ ý.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Tống ma ma mới xách theo một rổ nhang nến tìm lại đây, vui rạo rức mà nói. “Tốt rồi, thờ bài vị trường sinh cho thiếu gia, ngày sau thường xuyên tới đây thêm tiền nhang đèn, thiếu gia liền có thể trường mệnh trăm tuổi.”

“Còn có tiểu thư...” Bạch Thược lời vừa ra khỏi miệng, mới nghĩ đến thiếu gia cũng không hiểu thân thể của mình, vội vàng ngừng lại.

Tống ma ma cũng không hy vọng thiếu gia bị thù hận che đậy tâm trí, đợi ngày sau trưởng thành, có tiền đồ, lại đem tất cả chân tướng nói ra cũng không muộn, cho nên hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Thược một cái, kéo thiếu gia liền muốn về nhà.

Hữu Xu không nói một lời đi theo sau Tống ma ma, khi đi đến cửa chùa mới nói, “Ma ma, ta muốn ở lại Khai Nguyên tự để tóc tu hành.”

“Thiếu gia người nói cái gì?” Lòng bàn chân Tống ma ma vừa trượt, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Ta nói ta muốn ở lại Khai Nguyên tự để tóc tu hành.” Hữu Xu đỡ lấy bà, nhắc lại một lần. Bốn mươi lượng bạc đã xài hết, lệ quỷ tự giác nợ nần đã đền xong, liền quyết tâm muốn kéo cậu cùng xuống địa ngục. Nếu cậu rời khỏi thiếu niên thân mang long khí kia, chỉ có một con đường chết.

“Đứa nhỏ này, sao đang êm đẹp lại muốn xuất gia? Là ai nói gì sao?” Ánh mắt Tống ma ma lạnh buốt nhìn về phía Bạch Thước, Bạch Thước sợ hãi liên tục xua tay.

“Không ai nói với ta cả.” Hữu Xu nhìn nhìn xung quanh, thấy phụ cận không có người ngoài, lúc này mới nói nhỏ, “Không dối gạt ma ma, gần đây ta bị một lệ quỷ cuốn lấy, nói khối thân thể này vốn nên là của nó, nó đến đòi nợ, còn nói cái gì mà bốn mươi lượng bạc đã xài hết, ta tất phải chết. Mấy ngày gần đây, nó thường xuyên hại ta, đem ta đẩy vào hồ nước, đẩy xuống bậc thang, nhiều lần ra tay độc ác. Mới vừa rồi ở trong chùa, nó còn ẩn sau gáy ta, đem ta ép vào trong tuyết chìm chết, may mà một khách hành hương thân nhiễm quý khí đi ngang qua, nó mới tránh lui. Nếu như ta trở về với ma ma, không chừng ngày nào đó liền bị lệ quỷ ám toán, không bằng ở lại bên người quý nhân cho an toàn. Huống hồ nơi này là chùa miếu, có lẽ Bồ Tát cũng sẽ phù hộ ta.”

Đương nhiên, mấy lời cuối cùng này, Hữu Xu là trăm triệu lần không tin. Nếu như Bồ Tát quả thực có thể phổ độ chúng sinh, hàng yêu phục ma, lệ quỷ thể nào lại can rở như vậy, ở trong chùa miếu hạ sát thủ. Có thể thấy Khai Nguyên tự này cũng không phải là chỗ thần thánh không thể xâm phạm gì.

Tống ma ma cùng Bạch Thước nghe được trợn mắt há mồm, lúc phục hồi lại tinh thần liền vội vàng đi kiểm tra sau gáy thiếu gia, quả thật thấy trên da thịt trắng nõn mơ hồ ẩn một dấu tay đỏ hồng, từ kích cỡ mà nhìn, hẳn là thuộc về một nam tử trưởng thành. Liên tưởng đến thôn Ngọc Thủy liên tiếp có người trúng tà, lại liên tưởng đến năm năm trước, khi thiếu gia sinh ra lão gia cùng tiểu thư đồng thời thấy giấc mộng kia, Tống ma ma cùng Bạch Thước đối với cái này đã tin tưởng không chút nghi ngờ.

Cái gì gọi là thân thể này vốn nên của nó? Chẳng lẽ nói quỷ đòi nợ không thể gửi hồn ở trong bụng tiểu thư, ngược lại bị thiếu gia chiếm trước à? Thiếu gia không phải là quỷ quái gì, là cốt nhục ruột thịt tiểu thư khổ khổ cực cực hoài thai mười tháng sinh ra! Tống ma ma một hồi mừng như điên, một hồi bi thương, ôm thân thể gầy nhỏ của Hữu Xu khóc không thành tiếng, đứt quãng mà nói, “Thiếu, thiếu gia mệnh khổ của ta, người chịu tội lớn như vậy, như thế nào không nói sớm chứ! Nếu lão nô sớm biết, tất nhiên cầu cao nhân đến cứu người.”

“Ma ma không cần tự trách, phần lớn cao nhân đều là kẻ lừa đảo.” Hữu Xu vung về võ lưng Tống ma ma, “Những cao nhân mà trong thôn mời đến, tất cả đều không làm gì được lệ quỷ, chỉ duy nhất thấy quý nhân nó mới có thể nhượng bộ lui binh.”

“Vậy quý nhân là ai? Ma ma đi xin hẩn che chở cho người.” Tống ma ma rút ra từ trong bi thương, ôm lấy thiếu gia đi vào trong chùa.

“Việc thần quỷ người bình thường nào dám dính tới? Nói chưa dứt lời, vừa nói, khẳng định sẽ đuổi ta đi. Ma ma trăm triệu lần không thể xúc động, ta ở tại trong chùa liền có thể tự bảo vệ mình, ngày thường dốc lòng tu phật, cũng có thể làm cho yêu ma quỷ quái tránh lui. Dù sao nơi này cũng là thánh địa phật môn, đâu dung tà sùng quấy phá.” Hữu Xu chưa bao giờ nói một hơi dài như vậy, nhưng để đánh nát suy nghĩ của Tống ma ma, không thể không kiên nhẫn khuyên giải.

Cái gọi là quý trong quý nhân, xa xa vượt qua nhận thức của Tống ma ma cùng Bạch Thước, nếu tùy tiện tiến đến, chọc ra hoài nghi ngược lại không tốt, sợ là sợ đối phương kiêng kị nói đến quỷ thần, ngược lại cắt đứt đường sống của cậu, không bằng ở lại trong chùa làm một đệ tử tục gia, chậm rãi thân cận với thiếu niên rồi lại mưu đồ mặt khác.

Tống ma ma bị thuyết phục, một mặt khen thiếu gia tâm tư kín đáo, một mặt tìm được trụ trì Khai Nguyên tự, nói muốn đem hài tử gửi nuôi ở chỗ này. Có vài hài tử bất tự cố, phúc duyên nông cạn, phụ mẫu sợ hài tử chết yếu, liền đưa đến chùa miếu phụ cận gửi nuôi, mỗi tháng đều đến đưa tiền nhang đèn. Đây là một nguồn thu tiền của chùa miếu, trụ trì không có đạo lý không đáp ứng, lập tức nhận Hữu Xu.

Hữu Xu tiến bước Tống ma ma cùng Bạch Thước lưu luyến, lúc này mới trở lại sương phòng của mình, thay tăng y nguyệt sắc. Cậu đi đi xung quanh, phát hiện một viện ở phía đông rộng mở chính tề nhất, lúc nào cũng có hai tráng hán đứng ở chỗ cổng vòm hình tròn thủ vệ, liền biết đó là nơi ở của thiếu niên. Xem từ hành vi hờ hững của tăng nhân cho tới bây giờ, dường như không ai biết thân phận chân thật của thiếu niên, Hữu Xu cũng không nghĩ ra, hoàng tộc thật tốt, sao lại ở trong một chùa miếu nhỏ ngay cả tên cũng không biết chứ. Nhưng mà Lương châu là long hưng chi địa, quyền quý tập hợp, vả lại Khai Nguyên tự là chùa miếu cách hoàng lăng gần nhất, nghĩ như vậy cũng liền nói thông được.

Hữu Xu ngồi xổm góc tường âm thầm quan sát tình cảnh trong viện, trên tay cũng không nhàn rỗi, hai ba cái đập một người tuyết cao nửa thước, dùng đá đen làm mắt, lá vàng làm miệng, hai cành cây khô làm tay, nhìn qua rất vui mắt. Thật lâu không thấy thiếu niên ra cửa, mắt thấy giờ cơm sắp đến, cậu xoa bụng nhỏ bịch bịch bịch chạy đến phòng bếp. Ăn cơm vĩnh viễn là đại sự xếp hàng đầu của cậu.

Không lâu sau, thiếu niên thân mặc áo khoác lông chồn, chậm rãi bước ra cửa viện, khi đi ngang qua chỗ ngoặt nhìn thấy người tuyết nhỏ lẳng lẳng đứng trong gió rét, không khỏi dừng bước, mắt lộ ra hoài niệm.

Hai thuộc hạ vội vàng cúi đầu, che giấu biểu tình rầu rĩ, trong lòng biết chủ tử tất nhiên lại nghĩ tới tiên hoàng hậu. Năm đó tiên hoàng hậu cũng thích đập hai người tuyết nhỏ ở trước cửa cung của chủ tử, nói là để người tuyết nhỏ thay thế mình bảo hộ hoàng nhi. Nếu tiên hoàng hậu vẫn còn, hà cớ nào chủ tử lại lưu lạc đến nông nổi này?

Dường như thiếu niên rất biết khống chế cảm xúc, chỉ trong phút chốc liền thu liễm yếu ớt trong mắt, tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên lại dừng bước, thản nhiên nói, “Nâng nó vào trong viện đi, đặt ở nơi này khó tránh khỏi bị tiểu sa đi* lui tới đập hư.”

*Sa di (tiếng nhà Phật): là tiểu tăng, chú tiểu, chỉ tăng hoặc ni mới quy y. Phần lớn các sa di đều còn trẻ con.

Hai tráng hán thấp giọng đồng ý, thật cẩn thận đem người tuyết nâng lên, đặt ở dưới tàng cây hoa mai

trong viện, chủ tử chỉ cần đẩy cửa sổ ra liền có thể nhìn thấy, giống như năm đó tiên hoàng hậu tự tay đắp vì hân vậy.

Lệ quỹ coi như chịu kinh hách, liên tiếp nửa tháng không hề xuất hiện, Hữu Xu ăn ngon, ngủ ngon, thân thể gầy gò mọc thêm một chút thịt, nhưng nhìn qua vẫn là thực gầy yếu, giống như gió thổi qua là có thể bay luôn. Gần đây cậu mê mẩn kinh thư trong tàng kinh các, thường xuyên trộm đi vào lật xem. Không ngừng hấp thu tri thức mới là bản năng của dị năng giả siêu não, cậu cũng không cách nào khống chế, chỉ cần là sách chưa từng thấy qua, thì nhất định muốn đọc hiểu đọc thấu, sau đó lưu trữ trong đại não có thể so với máy tính.

Hôm nay, cậu đọc xong một quyển kinh thư cuối cùng, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bánh ngô, vừa gặm vừa đi, đi ngang qua một cái vại nước thật lớn, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ âm phong gào thét cuốn lại đây.

7. Chương 7

Trong lòng Hữu Xu sợ hãi, đang muốn nhắc chân chạy vội, áo lại bị một bàn tay to vô hình nhắc lên, ném vào vại nước. Vại nước cao chừng bốn thước, mà Hữu Xu tính toán đâu ra đấy cũng chỉ mới ba thước (*1 thước là 1/3 mét*), vừa rơi vào cả người liền chìm vào trong nước, ngay cả miệng vại cũng nhìn không thấy.

Hữu Xu liều mạng vẫy đập tứ chi muốn nổi lên trên, một bàn tay lại ấn giữ đỉnh đầu cậu, dùng sức ép cậu xuống. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Hữu Xu đối mặt tử vong, trên thực tế, từ mặt thể mà đến cậu đã sớm lịch biến gian nguy, bởi vậy một chút cũng không hoảng hốt. Không thể nổi lên, cậu liền dứt khoát chìm vào đáy nước, híp mắt đánh giá bốn phía. Đây không phải là một cái vại chứa nước, mà là dùng để trồng thủy tiên, trong nước còn nuôi mấy con cá chép gấm, xếp mấy tảng đá.

Ánh mắt Hữu Xu sáng lên, lập tức cầm lấy tảng đá, hung hăng đập vào vách vại nước, liên tiếp gõ hơn mười cái, mắt thấy sắp hít thở không thông, sau cổ bỗng nhiên được một cái tay ấm áp bắt lấy, lôi cậu ra khỏi mặt nước. Hữu Xu vội vàng bám chặt mép vại, từng ngụm từng ngụm thở dốc.

“Hình như ngươi thực thích đem chính mình ghen chết nhỉ?”

Vang lên bên tai vẫn là tiếng nói quen thuộc kia, Hữu Xu lau nước trên mặt ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện thiếu niên tuấn mỹ đang thu tay lại, thối lui hai bước, cuối mắt đầu mày tràn đầy nghi hoặc.

Hữu Xu không cách nào giải thích tình huống quỷ dị này, cúi đầu nói cảm ơn, sau đó đem chân ngắn nhỏ khoát lên mép vại, ý đồ đi ra. Nhưng cậu đã sớm sức cùng lực kiệt, bắp chân vẫn luôn run lên, đặt trên mép vại lại nhanh chóng rút xuống, trở đi trở lại mấy lần vẫn còn đạp ở trong nước, giống như một chú mèo con rơi xuống nước, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Thiếu niên yên lặng thở dài, đi lên trước, hai tay luồn vào dưới nách cậu, xách cậu ra, lời nói thắm thía mà khuyên bảo, “Ngày sau chớ có ham chơi, cẩn thận ngày nào đó chơi rớt cái mạng nhỏ của mình.”

Hữu Xu hàm hàm hồ đáp lời, mở tay trái ra, phát hiện cái bánh ngô mới chỉ gặm vài miếng đã rã ra, không khỏi tăng tăng ai thán. Ở trong nước vừa giãy dụa, vừa nhặt tảng đá đập vại nước, cậu còn không quên nắm chặt chẻ đồ ăn, quả thật đem câu “chim chết vì mồi” phô diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Thiếu niên đặt nắm tay ở môi, ho khan hai tiếng, mắt phượng lạnh lùng tràn ra ý cười nhợt nhạt. Đứa nhỏ này, thật thú vị vô cùng.

“Ăn cứu mạng suốt đời khó quên, Hữu Xu ta thiếu người một cái mạng.” Hữu Xu ném bánh ngô xuống, ngược lại đâm bộ ngực nhỏ gầy yếu của mình, vẻ mặt đều là trắng liệt “vì quân vượt lửa băng sông”.

Đứa trẻ năm tuổi mới chỉ cao ba thước, còn không tới đùi của mình, dáng người nhỏ nhắn phối với một cái đầu bự ướn đằm, nhìn qua giống như giá đỡ, lại muốn làm ra bộ dạng lực lâm hảo hán, khiến thiếu niên không nhịn được cười. Hắn vốn cảm thấy đứa nhỏ này thú vị, hiện giờ lại thấy cậu có chút trọng tình trọng nghĩa, tri ân báo đáp, lại càng thêm muốn đùa cậu.

“Người gọi là Hữu Xu à? Người muốn báo đáp ta như thế nào?” Thiếu niên xoay người, ánh mắt nhìn chằm chằm đứa trẻ.

Hữu Xu cảm thấy đây là một cơ hội tốt, vì thế đường hoàng chấp tay, “Lấy thân báo đáp, người xem xem thế nào?” Chỉ có thời thời khắc khắc ở bên cạnh thiếu niên mới có thể giữ mạng, ngày hôm qua còn phát sầu về việc làm thế nào tiếp cận thiếu niên, hôm nay cơ hội đã tới rồi.

“Lấy thân báo đáp? Người biết những lời này là ý gì sao?” Thiếu niên từ trên xuống dưới đánh giá cây giá đỡ này, mím miệng cười rộ lên, “Cái thân thể nhỏ xíu của người, cầm ngọn cỏ* lên kéo ra chợ cũng không ai nguyện mua, ta cần người làm chi? Huống hồ người cũng không phải nữ tử, sao có thể dùng cái từ ‘lấy thân báo đáp’ này. Thôi, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, mau trở về thay quần áo đi, miễn cho đông lạnh.”

*Thời xưa, mấy người treo bảng bán mình hay cầm ngọn cỏ lên đầu.

Thiếu niên cứu mình hai lần, Hữu Xu vốn vô cùng cảm kích, trước mắt lại thấy hắn khoan dung hào phóng như vậy, độ hảo cảm nhất thời liên tiếp kéo lên. Cậu quả thật muốn lợi dụng thiếu niên để tránh né lệ quỷ, nhưng báo đáp ân tình cũng không phải lời nói dối. Ở trong căn cứ, người muốn cái gì, phải lấy đồ vật đồng giá đến trao đổi, nếu không sẽ không ai tự dưng bố thí. Lớn lên trong dạng hoàn cảnh kia, Hữu Xu thực hiểu rõ đạo lý có qua có lại, cậu lợi dụng đối phương, đồng thời cũng sẽ trả cái giá tương ứng.

“Ta rất có khả năng, người thu ta tuyệt đối không mệt.” Hữu Xu chuyển động tròn mắt, muốn nhất nhất kể ra sở trường của mình, lại bởi vì kỹ năng quá nhiều quá tạp, không biết nên nói từ đâu.

“Đừng làm rộn, mau mau trở về.” Thiếu niên khẽ cười một tiếng, bước chân rời đi.

Hữu Xu vội vàng đuổi theo, vòng quanh thiếu niên chạy trước chạy sau, còn thuận tay ngắt một gốc cỏ dại ở ven đường, cầm ở đỉnh đầu mình, thề son thề sắt nói, “Ta thật sự rất có khả năng, biết tính sổ, biết quản

lí, biết xem bệnh, biết sửa chữa máy móc, biết giặt quần áo, biết quét tước vệ sinh... thứ ta biết thật sự là nhiều lắm, mấy ngày mấy đêm cũng nói không hết! Người mua ta đi, chỉ cần năm lượng bạc, năm lượng bạc đối với người mà nói không tính là gì đi? Tuyệt đối mua không bị thiệt, mua không bị lừa...”

Chào hàng chính mình với người ta, loại chuyện này Hữu Xu chưa từng làm qua, chỉ phải liều mạng nhớ lại quảng cáo mua sắm đã từng xem qua. Sát ý của lệ quỷ một lần lại nồng đậm hơn một lần, tình huống cũng một lần càng hung hiểm hơn một lần, nếu như ngày nào đó thiếu niên không thể đứng lúc đuổi tới, cậu nhất định sẽ chết. Để bảo mệnh, Hữu Xu phải thời thời khắc khắc ở cùng một chỗ với thiếu niên, ngay cả đi ngủ cũng phải dính lấy, mà cậu không thể nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn bản mình. Trở thành tùy tùng của thiếu niên, liền có lý do quang minh chính đại ở lại bên cạnh hắn. Đương nhiên, Hữu Xu cũng không tính nhập nô tịch, mà là chuẩn bị ký văn khế cầm cố, cậu không muốn toi mạng, nhưng cũng không muốn mất đi tự do, ít hôm nữa sau khi nghĩ ra biện pháp giết chết lệ quỷ, cậu sẽ lập tức rời đi.

Thiếu niên trăm triệu lần không nghĩ tới này tiểu hài tử này chẳng những hành vi cổ quái, nói chuyện cũng rất thú vị, một đường cười nhẹ đi ở phía trước, thấy hộ vệ canh giữ ở ngoài viện chào đón, hình như có ý tứ xua đuổi tiểu hài tử, liền không dấu vết khoát tay. Hộ vệ lập tức lui ra, đi theo không xa không gần.

Hữu Xu ra sức bước chân ngắn, chạy ra phía trước thiếu niên, mặt quay ngược lại chạy lùi về sau, vẻ mặt đau khổ khuyên bảo. Nhưng cậu xưa nay trầm mặc ít lời, đem từ ngữ trong quảng cáo có thể nghĩ đến niệm hết, nhất thời bị kẹt, ấp úng nói không nên lời, trong cơn lo lắng chân trái đá chân phải một chút, ngã sấp xuống ở trong tuyết. Vài ngày gần đây tuyết luôn rơi, ven đường bắt tri bắt giác liền tích một tầng thật dày, nhóc con cao ba thước một đầu ngã xuống liền chỉ có thể nhìn thấy một cặp chân ngắn ngủn lộ ra bên ngoài, bởi vì nguyên nhân liều mạng giãy dụa, cứ đá tới đá lui, nhìn vô cùng buồn cười.

Thiếu niên đặt nắm tay trên môi, miễn cho chính mình bật cười. Hai tên thị vệ cũng nhin không được, dưới ý bảo của chủ tử tiến lên vớt người.

Hữu Xu bị người ta kéo hai chân, giống như nhổ củ cải mà rút ra từ trong tầng tuyết, bên ngoài làn da trần trụi đã trắng xanh một mảnh, môi cũng mất đi huyết sắc. Thiếu niên cao thấp liếc cậu một cái, nhướn mày nói, “Ngay cả chính mình người cũng chăm sóc không tốt, nói gì báo ân? Mau mau trở về thay quần áo đi.”

“Ta có thể chăm sóc chính mình, cũng có thể chăm sóc người khác, thật sự.” Hữu Xu không chịu đi, muốn nhào lên ôm lấy hai chân thiếu niên, lại lo lắng hạt tuyết trên người làm dơ y bào đẹp đẽ quý giá của đối phương. Cậu cố gắng mở to hai mắt, nhìn chăm chăm thiếu niên, ý đồ dùng tinh thần lực cường đại của mình thôi miên. Chiêu này đời trước cậu thường xuyên dùng, phạm là người bị ánh mắt chuyên chú của cậu nhìn chăm chăm, đều sẽ khuất phục ý chí của cậu.

Nhưng mà đây là một hiểu lầm thật lớn. Trên thực tế, loại dị năng giả siêu não như Hữu Xu, tinh thần lực căn bản không thể phóng ra ngoài, càng không đạt được hiệu quả thôi miên một người, sở dĩ mọi người nhân nhượng cậu, bất quá là bị cặp mắt nhỏ ngập nước, ướt sũng của cậu mê hoặc thôi. Hữu Xu an tĩnh, cũng không giao lưu quá nhiều cùng người khác, cho nên cũng không biết mình là tiểu mạnh vật của sở nghiên cứu. Đây thật sự là một câu chuyện bi thương.

Cậu liều mạng đem tinh thần lực tập trung tại hai mắt, ngoại trừ nhìn thấy càng nhiều quỷ hồn lướt trên không trung, vẫn chưa sinh ra hiệu ứng hóa học kỳ lạ gì, nhưng bởi vì mở mắt thời gian quá dài, hốc mắt liền chậm rãi ngưng kết một tầng hơi nước. Thiếu niên cúi đầu đối diện với đứa bé cao ba thước, tâm niệm

hơi hơi động. Không nghĩ tới tiểu đậu đình xanh xao vàng vọt, lại có được một đôi mắt sạch sẽ trong sáng như thế, khát vọng cùng mong chờ bên trong biểu lộ trắng ra như vậy, khiến người ta không nở cự tuyệt.

Thiếu niên từ nhỏ lớn lên trong cấm cung tàng ô nạp cấu*, nói một câu nói, đi một bước đường, đều phải nghĩ rồi lại nghĩ, nhiều lần suy xét, còn chưa học được đọc sách đã học được cách che dấu chính mình. Hắn đã thấy qua đủ loại ánh mắt đục ngầu, có giả nhân giả nghĩa, có ngoan lệ, có lạnh lùng, có sâu không lường được... Dần dần liền có thể phân biệt một người thiện ác từ ánh mắt. Nhưng hắn chưa từng thấy qua một đôi mắt như vậy, như là lưu ly ngâm trong linh dịch, trong suốt trong suốt, vừa nhìn liền thấu tận.

*Tàng ô nạp cấu: nơi chứa đựng, che chở những thứ xấu xa, dơ bẩn, hình dung nơi mà người xấu tụ tập.

Thiếu niên tiến lên vài bước, gỡ cổ đại trên đỉnh đầu đưa bé xuống, thản nhiên nói, “Ngọn cỏ này ta muốn, trở về đi.” Dứt lời cởi áo khoác xuống, quay đầu che qua.

Hữu Xu mừng rỡ trong lòng, trên mặt lại không chút biểu tình, chỉ có hai mắt sáng vụt sáng vài cái, thấy thiếu niên muốn bước đi, vội vàng túm áo khoác lại, nhắm mắt theo đuôi.

“Người ở tại nơi nào? Đi trước dẫn đường.” Đi đến ngã rẽ, thiếu niên quay đầu trông lại đây.

“Người muốn đến chỗ ở của ta à?” Mặt Hữu Xu lộ vẻ nghi hoặc.

“Nhìn xem người chăm sóc chính mình thế nào. Ngay cả chính mình cũng chăm sóc không tốt, làm thế nào hầu hạ ta?” Thiếu niên quét nhìn Hữu Xu từ trên xuống dưới một cái, rõ ràng là lo lắng một mình cậu không cách nào làm cho chính mình ấm áp sạch sẽ, nhưng ngoài miệng lại không chịu biểu lộ.

Hữu Xu bưng tỉnh đại ngộ, đây là đang khảo sát năng lực tự gánh vác của mình à, vì thế vội vàng đi về phía sương phòng. Thiếu niên dừng ở phía sau xua tay với hai thị vệ, hai người ngậm hiểu, hơi gật đầu liền đi xuống tra lai lịch đứa bé.

Hữu Xu đẩy cửa phòng ra, mời thiếu niên đi vào, vốn định bò lên ghế rót một chén trà nóng, lại bị thiếu niên ngăn cản, “Không cần chiêu đãi ta, nhanh chóng thay quần áo đi.”

“Được, áo khoác của ngươi cũng ướt rồi, ta giặt sạch sẽ trả lại cho ngươi. Yên tâm, không dùng nước giặt đâu, là dùng bột gạo cùng muối ăn hỗn hợp thành bột phấn chà từng lần từng lần, đem chỗ bị dơ chà sạch sẽ, lại xoa bột phấn là được, còn có thể loại trừ mùi vị khác thường. Ngươi xem, ta rất lợi hại, cái gì cũng biết.” Hữu Xu một mặt cởi quần áo, một mặt cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ chính mình. Cậu lo thiếu niên nhìn thấy thân thể gầy nhỏ của mình rồi sẽ thay đổi chủ ý.

Một đứa nhỏ nhà nghèo khổ, sao biết được cách xử lý da chồn quý báu? Đây vốn nên là một điểm đáng ngờ, nhưng đối diện ánh mắt đứa bé thính thoảng liếc lại đây, hơi mang chút đắc ý và tha thiết, cuối cùng thiếu niên áp chế lòng tràn đầy nghi ngờ, trầm thấp cười một tiếng.

Hữu Xu thấy bùa bảo mệnh cười, động tác dây dờ dờ lúc này mới lưu loát lên, hai ba cái liền cởi sạch quần áo dính dính mà lại lạnh như băng, lộ ra thân thể gầy yếu đầy xương cốt của mình.

8. Chương 8

“Nhà người ở nơi nào? Trong nhà còn có người nào? Làm sao lại ở trong chùa?” Thiếu niên tự rót một chén trà cho mình, phát hiện nước đã lạnh, chỉ nhấp một hơi liền buông xuống.

Hữu Xu rất nhanh đem chính mình lột sạch sẽ, mở hòm xiềng ra tìm kiếm một trận, móng nhỏ trắng trắng nộn nộn đối diện với thiếu niên. Thiếu niên lại có chút muốn cười, đi lên trước, lấy từ trong rương ra một cái áo bông thật dày, bọc ở trên người cậu.

“Cám ơn. Người ngồi đi, ta có thể tự chăm sóc chính mình, chăm sóc người càng không thành vấn đề.” Hữu Xu vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, sau đó dùng khăn vải bố lau khô thân thể cùng tóc, lúc này mới mặc áo lót tiết khổ cùng áo bông.

Trên người khô mát, Hữu Xu thở dài một hơi, từ đáy giường tha ra một cái rương nhỏ, hỏi, “Người đói bụng không? Ta mời người ăn gì đó?” Mới vừa rồi bị kinh hách, cậu cần cấp bách ăn một chút đồ an ủi.

“Nửa canh giờ trước ta mới vừa dùng cơm xong.” Thiếu niên khoát tay từ chối.

Trong lòng Hữu Xu mừng thầm, trông mắt liền chuyển chuyển, dáng vẻ khẩu thị tâm phi khiến thiếu niên cười thầm không thôi. Giống như tất cả những người ở mật thể, Hữu Xu chẳng những có thói quen tích trữ đồ ăn, mà còn cực kỳ keo kiệt chia sẻ. Nếu ai muốn đoạt đồ ăn từ trong miệng cậu, không khác gì muốn mạng của cậu, vừa rồi hỏi vậy, bất quá chỉ là khách khách khí khí thôi.

Nhìn thấy tiểu đậu đình moi rồi lại moi trong vạt áo, thật vất vả lấy ra một cái chìa khóa, còn dùng dây đỏ chặt chẽ cột ở trên cổ, thiếu niên vốn tưởng rằng trong rương ẩn giấu bảo vật gì, nào biết vừa mở ra, tất cả đều là lương khô, bánh màn thầu, bánh bột ngô dùng giấy dầu gói kỹ, nhất thời lắc đầu cười.

“Coi chừng bị thiu.” Hắn tốt bụng nhắc nhở một câu.

“Hiện tại trời lạnh, sẽ không thiu.” Hữu Xu lấy ra một cái bao giấy dầu, ngược lại đem thùng khóa kỹ, đẩy vào đáy giường, lại đem cái chìa khóa giấu vào trong quần áo bên mình.

“Ta đi đốt một chậu than lửa, người chờ.” Như là lo lắng thiếu niên ăn vụng, cậu đem bao giấy dầu nhét vào trong ngực, mang theo một cái chậu than nhỏ, chạy đến tiền viện tìm tăng nhân xin lửa.

Thiếu niên đứng ở cửa nhìn xa xa, thấy tiểu đậu đình trộm đưa cho tăng nhân vài đồng tiền, xin mấy cục than có mấy đốm lửa trên đó, sau đó một đường chạy như bay trở về, một bên chạy một bên vung chậu

than nhỏ, để đóm lửa dưới gió lạnh thổi qua nhanh chóng dấy lên. Đợi tiểu đậu đình chạy đến phụ cận, than lửa đã đốt đến thực vượng, một cỗ nhiệt khí đập vào mặt, khiến lạnh lùng giữa mắt mi của thiếu niên hòa tan đôi chút.

“Mau trở về ngồi sưởi ấm, bên ngoài lạnh lẽo.” Hữu Xu đẩy thiếu niên, cũng thuận tay đóng cửa phòng. Cậu lấy bao giấy dầu trong ngực ra, mở ra liền thấy, hai cái bánh màn thầu lạnh cứng ở bên trong.

“Trong phòng bếp có bánh màn thầu nóng, bây giờ người đi hẩn là còn có thể xin được vài cái.” Thiếu niên chỉ chỉ phương hướng phòng bếp.

“Ta muốn ăn bánh màn thầu nướng.” Hữu Xu đem kim sắt đặt trên chậu than, lại đặt bánh màn thầu lên, thường xuyên trở vài cái.

Nửa khắc đồng hồ sau, một mùi thơm phiêu tán trên không trung, khiến người ta ngón trở đại động. Hữu Xu liền tiếp nuốt nước miếng, không để ý bánh màn thầu phồng tay, lập tức cầm lên bẻ thành hai nửa, cắn từng ngậm từng ngậm, bởi vì ăn quá nhanh, trong cổ họng phát ra tiếng vang ừng ực ừng ực.

Thiếu niên nhướn cao một bên lông mày, hứng thú dạt dào nhìn chăm chăm tiểu đậu đình. Hẩn không phải không thừa nhận, đối phương thực biết chăm sóc chính mình, mới năm tuổi đã có thể đem sinh hoạt xử lý đến gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa biết làm thế nào để cho mình sống càng tốt hơn. Chỉ có một điểm, dường như cậu có một loại chấp nhất khác thường đối với đồ ăn.

Thấy tiểu đậu đình ăn đến ngon ngọt, thiếu niên do tâm tình hậm hực mà dẫn đến giảm sự thèm ăn lại cảm thấy có chút đói bụng. Hẩn lật lật một cái bánh màn thầu khác đặt trên kim sắt, hỏi, “Ta có thể ăn một chút hay không?”

Động tác ăn của Hữu Xu tạm dừng, trong mắt toát ra dấu vết giãy dụa. Lấy lòng thiếu niên liền có thể bảo toàn tính mạng, nhưng mà đồ ăn với tính mạng, hai bên có phân lượng bằng nhau, nên lựa chọn như thế nào? Hiện tại không phải mặt thế, mấy thứ này ăn hết, Tổng ma ma sẽ còn đưa đến một ít. Nghĩ đến đây, Hữu Xu gian nan gật đầu.

Thiếu niên sao lại không nhìn ra là cậu không nữ, thấy cậu ngoài miệng thì ăn, còn ánh mắt lại nhìn mình chăm chăm, nói đúng hơn là nhìn chăm chăm bánh màn thầu trong tay mình, trong lòng lại là một trận cười thầm. Tiểu đậu đình này sao lại bảo vệ đồ ăn như vậy? Hơn nữa không chút nào hiểu được che giấu cảm xúc. Thú vị, thật đúng là thú vị! Giữ ở bên người nuôi cũng tốt, ít nhất có thể làm đồ chơi.

Cắn một ngậm bánh màn thầu mùi thơm bốn phía, khuôn mặt lạnh lùng của thiếu niên triệt để hòa hoãn xuống. Hẩn đã lâu không ăn một bữa cơm thật ngon, chỉ cần vừa nghĩ tới việc rốt cuộc không thể quay về thượng kinh, liền tích tụ khó tiêu, như nghẹn ở cổ. Nhưng trước mắt, nhìn đứa bé xem bánh màn thầu trong tay trở thành mỹ vị vô thượng, hẩn lại cảm thấy, cuộc sống bây giờ cũng không phải không xong như vậy.

“Cầm.” Hẩn lấy từ trong hà bao ra năm lượng bạc.

Hữu Xu thuận tay nhận lấy, ngốc nghếch hỏi, “Làm sao?”

“Tiền bán mình của người.”

“Ta không ký văn tự bán đứt.” Hữu Xu đem bạc đặt lên bàn, giọng điệu hơi có vẻ khấn trương, “Cứ năm năm ký văn khế cầm cố một lần, như vậy được không?”

“Có thể.” Đối với cái này thiếu niên cũng không để ý. Đứa bé năm tuổi, thông minh đi nữa thì có năng lực như thế nào? Không lẽ còn là mật thám mà kẻ địch của mình phải tới sao? Cái khả năng này cực kỳ bé nhỏ.

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng nên điều tra thì lại không thể thiếu. Thiếu niên ký văn khế cầm cố với Hữu Xu, khi trở lại viện của mình, hai hộ vệ đã đem thân thể bối cảnh của Hữu Xu điều tra nhất thanh nhị sở.

“Con trai trưởng của Vương Tượng Càn?” Thiếu niên trầm ngâm, bỗng nhiên lắc đầu thở dài. Cùng là con trai trưởng, cùng bị phụ thân chán ghét mà vứt bỏ, không nghĩ tới đứa bé này thế mà lại đồng bệnh tương liên với mình. Vương Tượng Càn là Binh bộ Thượng thư, là lực lượng trung kiên của thái chi nhất hệ, chuyện hấn sủng thiếp diệt thế khiến con trai trưởng lưu lạc bên ngoài, ngược lại có thể lợi dụng một chút.

“Đi đón hẩn lại đây.” Thiếu niên xua tay với hộ vệ, vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập tuyết xàn xạt.

Hộ vệ vừa đẩy cửa nhìn, liền thấy đứa bé cao ba thước ôm một cái bao thật lớn, đang từ từ, từng bước một nhấc chân đi tới. Cái bao thể tích khổng lồ, mà cậu quá mức thấp bé, từ xa nhìn lại tựa như cái bao mọc một đôi chân, biết tự mình đi đường.

“Phốc...” Hai tên hộ vệ nhẹn không được, cười lên tiếng.

Thiếu niên đặt nắm tay trên môi, miễn cho mình cũng thất lễ trước người ta. Tiểu đậu đình này rõ ràng thật quái gở, vả lại còn không biết lấy lòng người ta, cố tình nhất cử nhất động đều tràn ngập buồn cười, chung quy có thể trong lúc lơ đãng khiến người ta thoải mái.

“Sao không tìm người giúp đỡ người?” Ý bảo hộ vệ đi tiếp nhận cái bao, thiếu niên tiến lên vài bước, đem tiểu đậu đình kéo vào phòng.

Cấu tạo sương phòng của Khai Nguyên tự đều không khác biệt lắm, chỉ có bố cục lớn nhỏ hơi có khác biệt. Gian sương phòng của thiếu niên này đã là tốt nhất, nhưng đối với một người hoàng tộc mà nói, sợ rằng chỉ có thể gọi là “đơn sơ”. Bày trí trong phòng vô cùng đơn giản, một bàn vuông, một giường một tủ một chậu than, lại không có gia cụ bên cạnh.

Hữu Xu mơ hồ đảo qua, dĩ nhiên hiểu rõ tuy thiếu niên là hoàng tộc, tình trạng hiện nay lại gian nan, sợ

rằng chỉ dành phải một đường như vậy mà thôi. Cậu lắc lắc hạt tuyết ở trên giày, bắt chước động tác của hai thị vệ, khom lưng chấp tay với thiếu niên, đường hoàng nói, “Chủ tử, có việc xin phân phó.”

“Phốc...” Hai tên hộ vệ lại cười dài. Tiểu đầu đinh mới cao ba thước, lại cho rằng mình uy vũ hùng tráng có thể bắt kịp đại hán tám thước, biểu tình nghiêm nghị kia, giọng điệu thận trọng mà lại ngàn vạn hào hùng kia, phối với cái giọng con nít đinh đinh, vô cùng tương phản khiến người ta cười ra nước mắt.

Thiếu niên phát hiện chỉ cần vừa nhìn thấy đứa bé này, liền theo thói quen tính lấy nắm tay đặt lên môi. Hắn thực hoài nghi bản lĩnh hỉ nộ không hiện sắc của mình cuối cùng sẽ bị đứa trẻ này phế bỏ. Chậm rãi đi đến cạnh bàn, hạ mắt nhìn chằm chằm bảng chữ mẫu, cảm giác buồn cười mới có chút tiêu tan, hắn phân phó nói, “Biết mài mực không? Giúp ta mài mực.” Bởi vì là bị trục xuất, trên đường lại gặp gỡ mấy lần ám sát, tùy tùng bên cạnh hắn đã sớm chết chết trốn trốn, chỉ có hai tên hộ vệ còn sống. Đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài thôi.

“Biết.” Hữu Xu tương đối tự tin. Hắn không chút nào khiếp đảm, lại càng không câu nệ, ưỡn bộ ngực nhỏ đi đến cạnh bàn mới phát hiện, tuy rằng kỹ năng của mình max điểm, nhưng chiều cao không đủ, chớ nói mài mực, ngay cả kiễng mũi chân cũng không nhìn thấy nghiến mực để ở nơi đâu. Rướn cổ lên nhìn lại nhìn, kiễng mũi chân nhảy lại nhảy, bên tai cậu từng chút từng chút đỏ ửng lên, chỉ cảm thấy chứng lúng túng sợ hãi của mình cũng sắp tái phát rồi.

Thiếu niên hết sức chuyên chú tập viết theo mẫu chữ, giống như không hề có cảm giác, nhưng trong con người thanh lãnh đã sớm bị ý cười nồng đậm thay thế, nắm tay trái lại theo thói quen tính đặt ở trên môi. Hai hộ vệ không ngừng run run bả vai, miệng phát ra tiếng cười phốc phốc ngán ngửi, đây là đứa trẻ ở đâu tới vậy, rất buồn cười.

Hữu Xu cố giữ vững trấn định, bên tai lại sớm đã đỏ ửng, ấp ập ứng ứng lấy một cái ghế đến, đặt ở cạnh bàn, sau đó dùng cả tay lẫn chân bò lên, rốt cuộc nhìn thấy nghiến mực. Cậu hắng giọng một cái, lập tức chậm rãi nói, “Mài mực phải nặng nhẹ, tốc độ vừa phải, tư thế phải ngay thẳng, cần phải giữ thỏi mực vuông góc ngay ngắn, phải vuông góc mà đánh vòng trên nghiến, không được đẩy nghiêng hoặc đẩy thẳng, càng không thể tùy ý mài loạn. Liễn Công Quyền có cái gọi là ‘Bút chính’, mài mực cũng như thế, tâm chính mực cũng chính, nếu mực chênh lệch bất chính, vừa chướng tai gai mắt, mực mài ra cũng không đều...” (*“chính” là ngay, thẳng*)

Hữu Xu cảm thấy rất cần phải cho thiếu niên thấy được sự bác học và khả năng của mình, nếu không thực khó rửa sạch ấn tượng ngu si trước đó. Vị này cũng không phải là người thường, mà là bùa bảo mệnh của cậu, phải chặt chẽ nắm chặt, tốt nhất có thể đạt tới trình độ như hình với bóng. Người có thể như hình với bóng với chủ tử, tuyệt đối là tâm phúc trong tâm phúc, đây chính là mục tiêu phấn đấu của cậu.

Cảm giác mực nước đã đủ dùng, Hữu Xu lau sạch sẽ thỏi mực, để ở một bên hong khô, sau đó ưỡn bộ ngực nhỏ nhìn về phía thiếu niên, ánh mắt sáng lấp lánh, vô cùng có thần, cổ tình trên mặt không chút biểu tình, làm như hết sức nghiêm túc.

Thiếu niên liếc cậu một cái, khoe miệng hơi hơi co rút, lại liếc mắt một cái, lại co rút, lúc này mới đem nắm tay trái đặt trên môi, trầm giọng nói, “Mài không tệ.” Nhưng đáng vẻ nóng lòng biểu hiện mình, nóng lòng được công nhận lại càng thêm thú vị.

Hữu Xu thăm thử phào, vẫn như cũ đứng ở trên ghế, chắp tay sau đít, nghiêm mặt, như là tùy thời chờ đợi mệnh lệnh. Kỳ thật loại cuộc sống hầu hạ người khác này, đời trước cậu đã quen rồi. Để ở lại sở nghiên cứu, mười tuổi cậu liền bắt đầu làm chân chạy việc, những khoa học gia đó phần lớn là tứ chi không cần (*siêng năng*), ngũ cốc không phân, ngoại trừ đi vệ sinh, ăn cơm cùng đi ngủ, cái gì cũng cần người khác hỗ trợ, dần dần liền rèn luyện ra.

Thiếu niên tuy rằng xuất thân tôn quý, nhưng tính tình cũng rất ôn hòa, yêu cầu cũng không hà khắc, phần công việc này ngược lại còn thoải mái hơn so với trong tưởng tượng của Hữu Xu.

9. Chương 9

Lần đầu tiên Hữu Xu làm người hầu tuy rằng làm ra chút trò cười cho thiên hạ, nhưng tổng thể mà nói thì biểu hiện vẫn là thực ưu tú. Bên ngoài tiếng trống canh từng trận, đã đến giờ hội, cậu thấy thiếu niên thường xuyên chớp mắt, như có chút buồn ngủ, vì thể vô cùng tri kỷ đề nghị, “Sắc trời đã tối, chủ tử có phải nên nghỉ ngơi hay không?”

“Ừm, ngươi cũng trở về ngủ sớm một chút đi.” Thiếu niên buông quyển sách xuống, ần ần huyết thái dương.

Hữu Xu gật đầu, đi đến cạnh cửa lại dừng lại, nãi thanh nãi khí hỏi, “Trời lạnh, ngâm chân ngủ sẽ càng thoải mái, ta đi lấy nước ấm giúp chủ tử nhé?” Lúc nói lời này, cậu cũng không cảm thấy tự tôn bị thương tổn. Nơi này là xã hội phong kiến, giữa quý tộc cùng bình dân, tồn tại khoảng cách không thể nào vượt qua. Nếu cậu đã làm hạ nhân cho thiếu niên, tự nhiên muốn đem công việc làm tốt, đây là tố chất cơ bản nhất của chức nghiệp chó săn. À không, nói sai rồi, phải là tâm phúc.

Đời trước, Hữu Xu vì một ngụm cơm, có thể đem khoa học gia trong sở nghiên cứu thành tổ tông mà cung phụng, đời này vì mạng sống, tự nhiên cũng có thể đem thiếu niên hầu hạ đến thư thư thả thả. Đừng nói lấy nước ấm, dù thiếu niên bảo cậu đi qua chà chân, cậu cũng không thể cự tuyệt.

May mắn thiếu niên làm người khoan hậu, cười nhạt xua tay, “Mấy việc nặng đó sẽ có người làm, ngươi còn nhỏ, là lúc thân thể đag lớn, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Hữu Xu càng thêm vừa lòng với vị chủ tử này. Khiêm tốn, ôn nhu, sẵn sàng, biết suy nghĩ cho người khác, làm việc cho hắn cũng không tính là ủy khuất. Huống chi hắn còn thân mang long khí, nói không chừng tương lai có thể làm hoàng đế thì sao? Đừng nói tâm phúc của hoàng đế, dù là thái giám của hoàng đế, thì mức giá cũng rất cao.

Trong lòng Hữu Xu cao hứng, trên mặt lại không chút biểu tình, có khuôn có dạng nửa quỳ hành lễ, sau đó lui ra ngoài cửa. Bên ngoài tuyết vẫn rơi như cũ, đình viện mới vừa dọn dẹp lại trắng xóa một mảnh, chỉ có vài đóa hoa mai nở đến điểm lẹ, hương hoa nhạt mà thanh nhã hòa lẫn trong không khí băng hàn, rất nâng cao tinh thần. Hữu Xu thở sâu, lại lẳng lặng đứng trong chốc lát, lúc này mới bước cao bước thấp trở về phòng, nhìn thấy người tuyết nhỏ của mình thế mà lại đặt dưới một gốc cây hoa mai, vẫy tay nói “ngủ ngon”.

Hiện giờ cậu đã dọn đến viện của thiếu niên, ở trong căn nhĩ phòng* cuối cùng phía đông, bao đồ dụng cụ này kia đặt gọn gàng ngăn nắp, ngay ngay ngắn ngắn, nghĩ đến là bút tích của hai thị vệ kia.

*Nhĩ phòng: căn phòng nhỏ xây bên cạnh chủ phòng, thấp và nhỏ hơn chủ phòng.

Hữu Xu lấy kim sắt gạt gạt chậu than, phát hiện trong tro bụi chôn mấy khối hỏa tinh chưa đốt hết, vội vàng thêm than vào bên trong. Ngoài viện vang lên tiếng bước chân sần sật, ngay sau đó cửa bị đẩy ra, hộ vệ của thiếu niên mang theo một bình nước nóng tiến vào, dãn dãn, “Hữu Xu, đây là chủ tử bảo ta đưa tới, người dùng nước lạnh pha thêm, ngâm chân ấm áp rồi ngủ tiếp. Chăn bông có đủ dày không? Không đủ ta cho người thêm một cái.”

Hữu Xu vội vàng nói cảm ơn, cuối cùng xoay mặt về hướng phòng ngủ của thiếu niên chấp tay, nói cảm tạ chủ tử thương cảm.

Hộ vệ thực chịu không nổi bộ dạng nghiêm túc đứng đắn của cậu. Một đứa nhóc cao ba thước, lại muốn giả thành người lớn, nhìn chỉ cảm thấy buồn cười. Hộ vệ khước miệng run rẩy đặt nước xuống, dùng sức xoa xoa đầu đứa nhỏ, lúc này mới rời đi. Hữu Xu ngâm chân, nướng một củ khoai lang, ăn uống no đủ dùng dương liễu đánh răng, chui vào ổ chăn sạch sẽ thật nặng, thở phào một cái thật dài. Sinh mệnh được bảo đảm, đồ ăn cũng không thiếu, ngày thế này mới là cho người sống.

Cậu tự mình say mê trong chốc lát, dần dần lâm vào nửa mê nửa tỉnh, đúng vào lúc này, nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống, một dòng khí âm lãnh chậm rãi thấm vào chăn bông, chui vào làn da.

“Không tốt, lệ quỷ đến!” Trong lòng Hữu Xu nghiêm nghị, trên mặt lại không hiện mảy may, nằm bất động một lát, cảm thấy một đôi tay vô hình đang sờ đến cổ mình, liền nhảy dựng lên tựa như đạn pháo, giày cũng không mang liền đẩy cửa chạy ra ngoài. May mắn phòng của cậu cách thiếu niên không xa, xuyên qua hành lang gấp khúc thực nhanh liền tới.

“Bang bang bang” tiếng đập cửa vang vọng bầu trời đêm, hai hộ vệ lập tức từ phòng cách vách đi ra, quần áo chỉnh tề, vẻ mặt đề phòng, có thể thấy vẫn chưa đi vào giấc ngủ. Hai người đang muốn tiến lên đặt ra nghi vấn, cửa phòng kết một tiếng mở ra, thiếu niên thân choàng áo khoác, hạ mắt nhìn, “Chuyện gì?”

Ngoài hành lang âm phong từng trận, không biết trận nào là lệ quỷ biến thành, trong phút chốc liền có thể cướp đi tính mạng chính mình. Hữu Xu không dám ở lại bên ngoài, oạch một tiếng từ dưới nách thiếu niên chui vào, thúc giục nói, “Mau đóng cửa, mau đóng cửa.”

Thiếu niên xua tay với hai tên thị vệ, lại điểm điểm vào hư không, để người giấu ở chỗ tối đợi một chút, dùng sốt ruột, sau đó đóng chặt cửa phòng, đem gió lạnh đập vào mặt mà đến ngăn cách bên ngoài. Hắn quay đầu lại nhìn về phía đứa bé sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa, đoán chắc nói, “Gặp ác mộng à?”

“Ừm.” Hữu Xu gật đầu, chốc lát đem chân trái đặt trên mu bàn chân phải, chốc lát lại đem chân phải đặt trên mu bàn chân trái, cả người lắc lắc lắc lắc, chặt vật bất kham. Không có biện pháp, trên đất rất lạnh, hai cái chân cấn bần không đứng vững.

Thiếu niên đặt nắm tay trên môi, nhẹ nhàng ho khan, lập tức đi qua, ôm cậu lên trên ghế, dùng áo khoác gói kỹ lưỡng, ôn thanh dặn dò, “Ta để A Đại mang một chậu nước đến cho người rửa chân, ngồi đừng lộn xộn.”

Hữu Xu ừ một tiếng, chờ thiếu niên mở cửa phòng ra, bật người rướn cổ lên thăm dò. Bên ngoài ngoại trừ bầu trời đêm, bông tuyết, cây mai, không hề thấy thứ gì khác. Cậu đem tinh thần lực tập trung ở hai mắt, nhiều lần điều tra, lúc này mới xác định lệ quỷ quả thật đi rồi. Xem ra ở bên cạnh thiếu niên quả nhiên là an toàn nhất.

Nước ấm thật nhanh đưa đến, hộ vệ còn thuận tay xách luôn giày của cậu lại đây. Hữu Xu qua loa rửa sạch sẽ hai chân, giống như trung thành mà nói, “Chủ tử, đêm nay ta giúp người gác đêm thế nào?”

“Người là muốn giúp ta gác đêm, hay là không dám ngủ một mình?” Thiếu niên mỉm cười, lấy từ trong rương ra một bộ chăn bông, đặt ở bên gối của mình, vẫy tay nói, “Lại đây đi, cùng ngủ với ta.” Đứa bé năm tuổi không dám ngủ một mình cũng không có gì đáng trách, đều là người lưu lạc thiên nhai, có thể chiếu cố thì chiếu cố thêm một chút đi.

Hai mắt Hữu Xu vụt sáng, xỏ giày chạy đến bên giường, chấp tay nói, “Cám ơn chủ tử!” Dứt lời dùng cả tay lẫn chân bò đến góc trong cùng, vung vẩy cánh tay nhỏ cường điệu, “Ta rất nhỏ, không chiếm chỗ, tuyệt đối sẽ không đụng tới chủ tử. Tướng ngủ của ta rất tốt, nằm xuống là dạng gì, tỉnh lại vẫn là dạng đó như cũ.”

Cậu sợ bị người ta ghét bỏ, tiến vào chặn, cuộn mình thành một đồng nho nhỏ, chỉ lộ ra đôi mắt, chớp chớp mà nhìn thiếu niên.

Thiếu niên lắc đầu cười nhẹ, cũng tiến vào ổ chăn theo, trấn an nói, “Hai cái chăn phân biệt, dù là đụng tới cũng không ngại. Mau ngủ đi, đêm đã khuya.”

Hữu Xu gật gật đầu, chần chừ nói, “Về sau ta có thể mỗi buổi tối đều giúp người gác đêm không? Không ngủ giường, nằm ở chỗ đặt chân hoặc là nằm trên đất một đêm cũng được.” Một khi mình đơn độc, lệ quỷ sẽ lập tức hạ sát thủ. Nửa tháng này, nó ở bên ngoài không biết hút bao nhiêu dương khí, trước đây khi xuất hiện chính là một luồng âm phong, nay lại có thể khiến toàn bộ căn phòng biến thành hầm băng. Nó lại mạnh lên!

Thiếu niên vỗ vỗ đỉnh đầu đứa bé, nhẹ giọng nói, “Nhìn biểu hiện của người đi.”

Hữu Xu không dây dưa nữa, dùng chăn che đầu, chậm rãi nhắm mắt lại. Trong phòng đốt vài chậu than, độ ẩm không cao không thấp vô cùng âm áp, bên tai thỉnh thoảng truyền đến hô hấp nhàn nhạt mà lại vững vàng của thiếu niên, giống khúc hát ru khiến tinh thần người ta yên bình. Không cần lo lắng lệ quỷ bỗng nhiên tới, cũng không có ác mộng dây dưa không ngớt, đây là một đêm mà Hữu Xu vượt qua ngon lành nhất, an ổn nhất. Trong lúc mơ hồ, cậu mơ hồ nghĩ đến: may mắn, may mắn trong lúc tuyệt vọng nhất gặp được người này.

Một đêm không tiếng động. Hôm sau, thiếu niên vừa mới mở mắt, nhìn thấy chính là một cục tròn vo rúc

trong góc, quả nhiên khi ngủ là tư thế gì, buổi sáng dậy vẫn là tư thế đó. Vốn tưởng rằng đứa bé tuổi này trong lúc ngủ mơ sẽ có chút hành động, hoặc là duỗi tay đá chân, hoặc là liên tiếp đi tiểu đêm, nhưng Hữu Xu lại vô cùng nhu thuận an tĩnh, tí xú cũng không vượt giới hạn.

Thiếu niên lắc đầu bật cười, mới vừa xốc lên chăn, đứa bé chôn trong ổ chăn bỗng nhiên bắn lên, hai mắt vừa đen vừa lớn tràn đầy đề phòng, không hề có cảm giác mơ hồ mới vừa tỉnh ngủ. Thấy rõ người trước mặt, nhớ tới chuyện tối hôm qua, cậu lắc lắc cái đầu lộn xộn, vẻ mặt đề phòng trong nháy mắt đổi thành ngây thơ khả ái.

“Chủ tử, ta hầu hạ người rửa mặt thay quần áo.” Cậu từ góc giường trượt ra bên ngoài, vội vàng mặc quần áo xỏ giày, ra ngoài mức nước.

Thú vị, bất quá chỉ là một đứa bé, lại biết lộ ra biểu tình sắc bén như thế. Trong lòng thiếu niên trầm nghĩ, trên mặt lại là biểu tình bình thản, dặn dò, “Việc nặng không cần người làm, đợi một lát tự nhiên sẽ có tăng nhân đến đưa nước ấm. Lại đây, hầu hạ ta mặc quần áo.”

Hữu Xu tuân lệnh, đem quần áo xếp chồng chỉnh tề trong tủ thấp cầm ở trong tay, đi đến bên cạnh thiếu niên. Thiếu niên phát dục rất tốt, mới mười bốn tuổi liền cao chừng năm sáu thước, giờ phút này đang duỗi hai tay, chờ đợi đứa bé giúp mình choàng áo.

Hữu Xu ngẩng đầu ngưỡng mộ, lòng tự tin lần thứ hai bị đả kích nghiêm trọng, không thể không dời một cái ghế lại. Nhưng mà, dù là đứng ở trên ghế, muốn bằng được thiếu niên cũng không dễ dàng, cậu dùng lực kiểm mủi chân, lúc này mới thuận lợi cầm quần áo khoác lên người thiếu niên, lúc buộc vạt áo vì thời gian nhón chân quá dài, lão đảo một chút thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

“Ta ôm người đi?” Thiếu niên vừa nói vừa đem hai tay luồn vào dưới nách đứa bé, giơ cậu lên cao. Rõ ràng có thể tự mình mặc quần áo, tự mình buộc vạt áo, hẳn lại càng muốn tiểu đậu đỉnh cao ba thước động thủ, bất quá chỉ là muốn xem bộ dạng đối phương tay ngắn chân ngắn, bên tai hồng hồng xấu hổ mà thôi.

Từ khi bị trục xuất tới nay, trêu đùa đứa bé đúng là lạc thú nhân sinh duy nhất mà hẳn có thể cảm nhận được. Đem sự vui sướng của mình xây dựng trên nỗi đau của người khác, bất quá chỉ ngắn ngủn một ngày, hẳn liền nhiễm phải thú vui ác liệt này, lại hoàn toàn không có suy nghĩ uốn thẳng lại.

Hữu Xu không biết mình bị trêu đùa, ngược lại cảm thấy ông chủ cực kỳ tri kỷ, lưu loát đem vạt áo buộc tốt, khi được thả xuống đất còn nghiêm túc đứng đắn mà hỏi ý kiến, “Chủ tử nhìn xem cái đai lưng nào thích hợp? Không bằng chọn cái màu lam này đi, tương đối hợp.”

“Được.” Thiếu niên biểu tình lạnh nhạt, trong mắt lại tràn đầy ý cười, thấy đứa bé kiểm mủi chân giúp mình buộc đai lưng, nhin không được vươn tay, đặt ở đỉnh đầu cậu, ấn cậu xuống.

Hữu Xu lão đảo, kỳ quái liếc thiếu niên một cái, coi là hẳn vô ý, vì thế tiếp tục nhón chân buộc đai lưng, ngay sau đó lại bị ấn xuống. Liên tiếp bị ấn nhiều lần, giống như đập chuột, mặc dù thần kinh Hữu Xu có thô hơn nữa cũng ý thức được thiếu niên đang trêu đùa mình, mở to đôi mắt tròn trịa trừng lên án. Cậu muốn dùng tinh thần lực lấy nhiễm đối phương, làm cho đối phương nhận thức được sai lầm của mình.

Thiếu niên xoay người, nhìn chăm chăm đôi con ngươi trong suốt thấy đáy này, chậm rãi cong môi lên, không tiếng động cười. Có thêm một đứa nhỏ làm bạn, cũng rất có cái vui trên đời.

10. Chương 10

Bị đứa nhỏ nước mắt lưng tròng ánh mắt ngại ngùng nhìn, kể đó thiếu niên không trêu đùa cậu nữa, cực kỳ phối hợp mặc quần áo giày dép tử tế. Đi đến gian ngoài, tăng nhân đã đưa nước ấm cùng đồ ăn tới. Hai hộ vệ phân biệt tên là A Đại, A Nhị. A Đại đang pha nước ấm, A Nhị đang bày đồ ăn, rửa mặt xong lập tức có thể ăn cơm.

Hữu Xu dùng sức hít hít mùi đồ ăn phiêu đẳng trong không khí, chỉ cảm thấy bụng đói kêu vang, hư không khó nhịn. Cậu gấp gấp chạy đến trước giá rửa mặt, vắt một cái khăn ẩm, liên tục vậy thiếu niên nhanh chóng lại đây.

Nghe thấy trong bụng đứa nhỏ phát ra tiếng rột rột, thiếu niên mỉm cười, chủ động xoay người, tiện cho cậu hành động. Hữu Xu rất nhanh lau sạch sẽ hai má thiếu niên, vành tai, cổ, dùng nước còn dư lại lau mặt mình, sau đó chạy đến trước bàn ăn đứng vững, thấy rõ thức ăn trong bát đĩa, hai mắt trợn lên, rất kinh dị.

“Sao các ngươi lại có thịt ăn?” Cậu đến nửa tháng, bữa bữa đều là rau xanh củ cải, một chút thức ăn mặn cũng không thấy được.

“Xuyt, chớ nên lộ ra.” Thiếu niên để ngón trở lên môi, làm một thủ thế chớ có lên tiếng.

Hữu Xu gật đầu, thấy A Đại A Nhị dọn bát đĩa xong lui về phía sau ra khỏi phòng, cũng lưu luyến không rời mà đi ra.

“Đi đâu vậy? Lại đây ăn cơm.” Thiếu niên thản nhiên mở miệng.

“Ngươi đang nói chuyện với ta hả?” Hữu Xu tựa vào ván cửa, chốc lát chìa chìa chính mình, chốc lát lại ló đầu ra nhìn A Đại A Nhị ngoài hành lang. Hạnh phúc tới quá nhanh, cậu có chút không thể tin được lỗ tai mình. Trong mắt thế, có thể ăn đồ ăn mới mẻ là một loại xa xỉ, đến cổ đại, tuy nói có thể ăn no, lại vẫn như cũ không ném được thức ăn mặn, trừ khi là người đầu thai tại nhà giàu.

Vì vậy, đối với một bàn thức ăn phong phú này Hữu Xu thật sự là nhìn mà thèm tới cực điểm, hận không thể hóa thành cự thú, một hơi nuốt cả bát đĩa bàn ăn vào. Ánh mắt cậu lóe lục quang, không khỏi có vẻ quá gấp gáp, bước từng bước nhỏ dịch về trong phòng, khóe miệng thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng khả nghi.

Thiếu niên đặt nắm tay trên môi, ho khan thật nhỏ, cuối cùng vậy tay, “Lại đây đi, đồ ăn hôm nay hơi nhiều, một mình ta ăn không hết.”

“Đúng, lãng phí đồ ăn đáng xấu hổ.” Hữu Xu ngồi xuống cạnh thiếu niên, cầm lấy đĩa trúc giúp thiếu niên gấp một cái chân giò, thúc giục nói, “Chủ tử mau ăn đi.” Người ăn ta mới tiện khởi động.

“Ừ, người cũng ăn đi...” Lời còn chưa dứt, đứa bé đã kẹp một miếng thịt lên nhét vào miệng, sau đó múa may đôi đĩa mồm to và cơm, tư thế kia rất giống như đôi bụng tám đời rồi.

“Ăn từ từ, còn rất nhiều.” Thiếu niên đỡ trán, thật sự có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn nhìn, cũng cảm thấy đói bụng. Ban đầu tới Khai Nguyên tự, hắn vô cùng không quen đồ ăn khó nuốt ở nơi này, thói quen trong cung cấm y ngọc thực, đột nhiên mất đi tất cả, còn bị đánh rớt xuống vực sâu vạn trượng, chênh lệch thật lớn trong lòng khiến hắn gần như tuyệt vọng đối với tương lai. Hắn cả đêm mất ngủ, bưng bát lên, cũng thường xuyên cảm thấy khó có thể nuốt xuống.

Hắn biết mình phải mau chóng tỉnh lại, bởi vì hắn không phải một mình, còn có nhà ngoại, còn có đồng đạo tâm phúc mà mẫu hậu để lại. Một khi hắn suy sụp, tất cả mọi người phải chôn cùng hắn. Nhưng mà lý tính thuộc về lý tính, thật sự muốn thoát khỏi cảm tính dây dưa, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Thu nhận đứa bé là muốn khiến mình dời đi lực chú ý, cũng thêm việc vui, hiện tại xem ra, quyết định này là đúng.

Đứa bé ăn đến ngon lành, ngủ đến đẹp giấc, chỉ cần bụng no, tuy rằng luôn nghiêm mặt, trong ánh mắt lại tràn ngập vui sướng cùng thoải mái, cảm xúc sung sướng kia rất có sức cuốn hút. Chỉ không biết, khi nó trưởng thành, hiểu chuyện, biết được thân thể của mình, còn có thể vô ưu vô tư như vậy hay không.

Nghĩ nghĩ, thiếu niên yên lặng thở dài.

“Hữu Xu. Thủ thứ sơ trang, tầm thường ngôn ngữ, hữu đặc kỷ đa xu lệ. Tên của người chính là đến từ đây sao?” Hắn gấp cho đứa bé một miếng thịt, chậm rãi dò hỏi.

“Chính là ý tứ ‘có một vị mỹ nhân’*.” Hữu Xu không quá thích nghiền ngẫm từng chữ một, lời nói rất thẳng thắn dễ hiểu.

*Trong tên của Hữu Xu, “Hữu” là có, còn “Xu” nghĩa là mỹ nhân.

“Có một vị mỹ nhân? Ngũ quan của người ngược lại có vài phần tinh xảo, ngày sau có lẽ thật sự có thể thành một mỹ nhân.” Thiếu niên nắm cằm đứa bé, đem cậu xoay tới xoay lui nhìn một hồi lâu. Ngũ quan quả thật tinh xảo, nhưng nổi bật nhất cũng là đôi mắt, đen thẳm, sáng ngời, thâm thúy mà lại trong suốt, tựa bảo thạch, lại tựa như sao sáng trên bầu trời.

“Ăn nhiều một chút, mọc thêm chút thịt, béo mới xinh đẹp.” Hắn tiếp tục gấp đồ ăn, rất có loại cảm giác thỏa mãn nuôi con trai.

Hữu Xu liên tục gật đầu, độ hảo cảm đối với thiếu niên đã đột phá phía chân trời. Vừa có thể bảo vệ mình, lại có thể để mình mỗi bữa ăn thịt, đi chỗ nào tìm một ông chủ càng tốt hơn thiếu niên chứ? Năm lượng bạc bán mình đi, không thiệt, một chút cũng không thiệt.

“Tên của người là ai giúp người lấy?” Súc ăn của thiếu niên không lớn, ăn no liền buông bát đĩa xuống, chọc đứa bé nói chuyện.

“Ta, tự ta.” Vốn định nói mẹ ta, nhưng nghĩ đến mình đã trọng sinh, Hữu Xu vội vàng sửa miệng. Cái tên này ngay cả Tống ma ma cùng Bạch Thược cũng không biết, các nàng chỉ biết dùng xưng hô “thiếu gia” với cậu, nói là chờ đi học, để tiên sinh lấy một cái tên ngụ ý tuyệt hảo. Lúc ấy Hữu Xu không phát biểu ý kiến, nhưng trong lòng cũng rất không vui. Cậu là Hữu Xu, thì vĩnh viễn là Hữu Xu.

Thiếu niên lắc đầu bật cười, trăm triệu lần không nghĩ tới đứa bé năm tuổi lại lấy cho chính mình một cái tên như vậy. Có một vị mỹ nhân? Da mặt quả thực rất dày.

Hai người ăn điểm tâm, liền có một chương quỹ hàng vải mang theo rất nhiều vải dệt tiến đến bãi kiến. Hữu Xu vốn tưởng rằng thiếu niên muốn làm quần áo mới, lại không ngờ đối phương đẩy mình lên, để chương quỹ đo kích cỡ.

“Ngoại trừ màu trắng, mấy loại khác lấy hết. Nó tương đối bướng bỉnh, thích lẩn qua lẩn lại trong tuyết, màu trắng rất dễ bắt.” Thiếu niên lựa vải màu trắng ra, tiếp tục nói, “Lại dùng vải lụa làm mấy bộ áo lót tiết khổ. Đúng rồi, ngoại bào tận lực làm dày một chút, mùa đông Lương Châu hình như còn lạnh hơn thượng kinh nữa.”

Chương quỹ liên tục gật đầu đáp ứng.

Hữu Xu sờ sờ vải dệt rủ xuống nơi mặt bàn, trong lòng cực kỳ cao hứng. Tống ma ma cùng Bạch Thược dù sao cũng là hạng nữ lưu, chẳng những phải nuôi lớn thiếu gia, còn phải cho cậu đọc sách tập viết, khiến cho cậu không đến mức phí hoài tiền đồ, tiền tài cần tiêu không thể đếm hết, cho nên ngày qua rất túng quẫn. Chỉ có lúc năm mới Hữu Xu mới có thể mặc đồ mới, ngày thường thậm chí phải nhặt lại quần áo cũ của Bạch Thược mà mặc, người không quen biết trong thôn còn tưởng cậu là một tiểu cô nương.

“Làm quần áo cho ta à?” Cậu ngẩng đầu, đôi mắt trông mong nhìn thiếu niên, sợ đây chỉ là ảo giác của mình.

“Phải, đi theo ta, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi người.” Thiếu niên vỗ vỗ đỉnh đầu cậu, giọng điệu rất ôn hòa.

Hữu Xu trong nháy mắt bị cảm giác hạnh phúc vây quanh. Nói một câu thành thật, sau khi cậu đi vào cổ đại, điều kiện sinh hoạt cũng không tốt hơn đời trước bao nhiêu, cũng là ăn không đủ no mặc không đủ ấm, còn có một lệ quỷ lúc nào cũng muốn mạng mình, mức độ nguy hiểm còn cao hơn so với ở mặt thế nữa. Sau khi đến bên cạnh thiếu niên, mấy tình trạng đó mới lần lượt được cải thiện.

Cái gì gọi là sinh hoạt? Ở cùng một chỗ với ông chủ mới gọi là sinh hoạt! Trong lòng cậu than thở, khoe miệng luôn mồm thành thẳng tắp rồi cuộc cong cong, nở ra hai cái lúm đồng tiền thật sâu.

Thiếu niên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé lộ ra biểu tình khác ngoài “mặt không đổi sắc”, nhin không được tiến lên, chột chột cái hổ nhỏ bên má trái cậu, khẽ cười nói, “Hiện tại ta mới phát hiện, hóa ra Hữu

Xu còn mọc hai cái má lúm đồng tiền nhỏ nữa.”

Khóe môi nhếch lên của Hữu Xu chậm rãi san bằng, xoa cằm nói, “Cám ơn chủ tử, sau này Hữu Xu tất sẽ vì chủ tử vượt lửa băng sông!” Có lẽ đối với thiếu niên mà nói, hết thấy mà hấn cho đều không tính là gì, bất quá là cái nhắc tay mà thôi, nhưng đối với Hữu Xu đến từ mặt thể mà nói, đồ ăn, quần áo, chỗ sống yên ổn, đã là lễ vật quý giá nhất mà cậu nhận được. Nhận được bao nhiêu thì phải trả giá bấy nhiêu, ngày sau nếu thiếu niên gặp nạn, dù đánh cược tính mạng thì Hữu Xu cũng sẽ giúp đỡ.

Nhìn thấy cảm kích cùng kiên trì trong mắt đứa bé, nội tâm thiếu niên pha lẫn xúc động. Hấn đã quen mang theo mục đích mà kết giao với một người, cũng đã quen trên mặt một dạng sau lưng một dạng, nhưng khi hấn sử dụng thủ đoạn để ứng phó với đứa nhỏ trắng như tờ giấy trước mắt, lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nhưng mà con người sẽ luôn lớn lên, cũng sẽ luôn thay đổi, ai có thể luôn giữ trái tim ban sơ? Nếu đứa nhỏ vĩnh viễn hết sức chân thành như hiện tại, hấn không biết mình còn có thể tiếp tục lợi dụng cậu hay không.

Thôi, hiện tại nghĩ mấy cái này còn hơi sớm, sau này lại xem đi. Nghĩ tới đây, thiếu niên xoay người, vịn phần ôn nhu vuốt ve hai gò má lạnh như băng của Hữu Xu.

Hai hộ vệ phát hiện, gần đây chủ tử sáng sủa hơn rất nhiều, cũng quen việc trêu đùa Hữu Xu. Hấn biết rõ Hữu Xu thèm ăn, phân phó bọn họ mua một đồng lớn đồ ăn đặt lên bàn, lại không để Hữu Xu đụng đến, khiến Hữu Xu vừa trừng mắt vừa chảy nước miếng, thật vất vả mới từ bi mà đưa một khối điểm tâm qua, chính mình lại đứng thẳng tắp, khiến Hữu Xu nhảy nhót cượng lấy.

Hữu Xu cũng là đứa ngốc, mỗi lần đều sẽ bị lừa, dù nhảy đến đầu đầy mồ hôi cũng không buông tha, cuối cùng tứ chi du trên người chủ tử, giống như con khỉ nhỏ bò lên trên, thế phải đem điểm tâm ăn vào trong bụng mới bằng lòng bỏ qua. Đến lúc này, chủ tử mới có thể cười nhẹ đem con khỉ nhỏ trên người kéo xuống, bẻ nát điểm tâm tự tay dứt qua.

Chủ tử đầy ngây thơ cùng tinh thần phấn chấn như vậy, hai hộ vệ chưa từng nhìn thấy, nội tâm nhận được chấn động đồng thời lại cảm thấy thực vui mừng. Xem ra chủ tử đã ra khỏi bóng đen bị trục xuất.

Ngày hôm đó, thiếu niên kiên trì ở trong thư phòng đọc sách tập viết. Hữu Xu đứng ở trên băng ghế giúp hấn mài mực, sau khi mài xong thì khoanh tay đứng thẳng, biểu tình nghiêm túc chờ đợi phân phó tiếp theo. Thiếu niên bất thời giờ liếc nhìn đứa bé một cái, nhẹ nhàng nói, “Đứng lâu một hồi không? Qua bên kia ngồi sưởi ấm, người nhìn người kia, trên lỗ tai đều nứt da rồi.”

Hữu Xu vội vàng che lỗ tai lại, lại không cẩn thận đem mu bàn tay sưng đỏ cũng lộ ra.

“Trên tay cũng nứt mấy chỗ.” Thiếu niên một mặt thở dài một mặt lấy từ trong ngăn kéo ra một hộp thuốc mỡ, bôi đều đều trên mu bàn tay và lỗ tai đứa bé, cuối cùng vẫy tay áo, “Đi đi, ngồi bên cạnh đợi đi.”

Hữu Xu vô cùng cảm kích nhìn thiếu niên một cái, lúc này mới nhảy xuống ghế, đi đến cạnh hỏa lò làm ấm tay. Cậu đã không muốn nói lời cảm ơn nữa, bởi vì chiều cổ của thiếu niên đối với cậu, bất luận là bao nhiêu tiếng cảm ơn cũng không thể xóa hết. Cậu chỉ có thể đem phần ân tình này ghi tạc trong lòng, ngày

sau dốc hết toàn lực báo đáp. Nếu như không có thiếu niên, cậu biết mình không sống được đến hiện tại. Thế giới này mặc dù không có tang thi, nhưng quỷ quái vô hình còn đáng sợ hơn cả tang thi.

Nhớ tới quỷ quái, trái tim thả lỏng của Hữu Xu lập tức căng thẳng. Bấm ngón tay tính toán, lệ quỷ kia đã biến mất tám chín ngày, cũng không biết trong tám chín ngày này lại hại chết mấy người, hút bao nhiêu dương khí. Mỗi lần nó biến mất, lần tới khi xuất hiện lại sẽ mạnh hơn nhiều, khiến Hữu Xu luôn không dám thả lỏng cảnh giác

11. Chương 11

Nội tâm ẩn giấu rất nhiều sầu lo, Hữu Xu cảm thấy mình phải ăn chút gì đó an ủi, vì thế lấy ra hạc đào tô dùng giấy dầu gói kỹ trong ngực, từng ngậm từng ngậm mà gặm. Tiếng nhai nuốt rột rột không dứt bên tai, giống như có một con chuột nhỏ ăn vụng nấp trong phòng, khiến người ta thực khó tập trung tinh thần.

Thiếu niên nhin lại nhin, cuối cùng nhin không được, vẫy tay kêu Hữu Xu đến.

Hữu Xu đi đến cạnh bàn, một bên nhai đồ ăn một bên hàm hồ nói, “Chủ tử có gì phân phó?”

Thiếu niên thấy khóe miệng cậu dính đầy vụn bánh ngọt, bắt đắ dĩ giúp cậu lau sạch, “Sau này không cho ở trong thư phòng ăn loại bánh giòn này nữa, có nghe không?”

“Nghe.” Hữu Xu ngoan ngoãn gật đầu, tiện đà truy vấn, “Vậy ta có thể ăn cái gì?”

Miệng thật sự là một khắc cũng dừng không được. Thiếu niên mỉm cười, từ trong ngăn kéo lấy ra một bao mút hoa quả, “Ăn loại đồ ăn này sẽ không phát ra tiếng vang. Được rồi, qua một bên đợi đi.”

Chỉ cần là có thể ăn, Hữu Xu đều thích. Mắt cậu sáng rực lên, tiếp nhận mút hoa quả sau đó lập tức nhét một viên vào miệng, sau đó đi về góc phòng sưởi ấm. Trong thư phòng rất cuộc an tĩnh lại, thiếu niên xem vài trang sách, quay đầu lại nhìn nhìn Hữu Xu, phát hiện hai má cậu phồng lên một cái bọng nhỏ, hiển nhiên là ăn hết thịt quả rồi, lại luyến tiếc phun hạt bên trong ra, chỉ còn chờ đem tất cả vị ngọt đều hút khô thôi.

Thiếu niên không tiếng động cười, mây đen trải rộng trong lòng chậm rãi lộ ra một đường dương quang, tuy rằng bị trục xuất đến nơi khổ cực bậc này để tu hành, nhưng dường như lại càng có lạc thú hơn ở hoàng thành. Buông sách xuống, nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, hần nhẹ nhàng nói, “Buổi trưa, trở về dùng bữa.”

Cái loại chuyện ăn cơm này, Hữu Xu không bao giờ chậm trễ hơn người ta. Cậu lập tức đứng lên, đem ấm lò đã sớm chuẩn bị tốt nhất vào trong tay thiếu niên, vội la lên, “Chủ tử người chờ một chút, ta lập tức đến phòng bếp lấy đồ ăn.”

“Trước tiên hầu hạ ta thay quần áo rồi lại đi.” Thiếu niên kéo đứa bé nhảy ra ngoài cửa trở về, biểu tình vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Bên tai Hữu Xu hơi hồng, vội vàng quy củ đi theo sau thiếu niên. Thiếu niên thích sạch sẽ, một ngày phải đổi ba bộ quần áo, sáng trưa chiều mỗi buổi một bộ, nếu không thì cả người liền không thoải mái. Hai người trở lại phòng ngủ, A Đại đúng lúc đem quần áo mới may xong đưa tới.

“Mấy bộ này là của Hữu Xu, nhanh mặc vào thử xem.” A Đại cười to mở một cái bao nhỏ trong đó ra.

Hữu Xu kiễng mũi chân nhìn, quả nhiên là kích cỡ của mình, có nội y cũng có áo bông, còn có hai đôi giày da trâu, bên trong lót lông dê, mặc vào nhất định rất ấm áp. Hai mắt vốn dĩ đen bóng của cậu tựa như đang phát sáng, lại vẫn áp chế lòng tràn đầy vui sướng, cởi quần áo thiếu niên xuống, nói, “Trước tiên giúp chủ tử thay quần áo đã, những quần áo này ta trở về rồi thử lại.”

“Hiện tại liền thử, không vừa người thì ta kêu bọn họ sửa.” Thiếu niên lại không đáp ứng, tự tay giúp đứa bé mặc quần áo.

Áo bông làm rất dày, màu sắc cũng vô cùng sáng sủa, gần đây Hữu Xu béo hơn một chút, làn da vàng như nền biến thành trắng trắng nộn nộn, nhìn qua giống như một cục bột di động, quả thực khiến người ta thích. Thiếu niên để tay ở trên đỉnh đầu cậu, đem cậu xoay tới xoay lui nhìn một lúc lâu, lúc này mới vừa lòng cười, “Hữu Xu nhà ta quả nhiên là một mỹ nhân.”

Khóe miệng Hữu Xu hơi hơi nhếch lên, lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ.

Thiếu niên càng xem càng thích, kéo cậu vào trong ngực, vươn tay chọc má lúm đồng tiền, liên tiếp chọc vài cái mới từ bỏ, cười nói, “Đi, nhanh thay quần áo dùng bữa.”

Bị hai chữ “dùng bữa” khích lệ, Hữu Xu vốn dĩ tâm tình khoái trá giống như đánh máu gà, hai ba cái liền đem ghế dựa nặng nề kéo tới bên cạnh thiếu niên, đứng trên đó giúp hắn cởi vạt áo cùng đai lưng, còn đẩy hắn ngồi ở mép giường, ngồi xổm người xuống cởi giày.

Thú vui ác liệt của thiếu niên lại tái phát, cố ý cong bàn chân lên, khiến Hữu Xu bất luận làm thế nào cũng không cách nào kéo giày xuống được. Ngay cả sức lực bú sữa mẹ Hữu Xu cũng đã dùng tới, trong lúc nhất thời hai má nghẹn đến mức đỏ bừng, lại không hề phòng thiếu niên bỗng nhiên thả lỏng bàn chân, khiến giày đột nhiên bung ra.

Hữu Xu theo quán tính ngã về phía sau, chẳng những chống hông lên trời, còn giống như quả cầu mà lăn hai vòng, hơn nửa ngày không đứng dậy nổi. May mà trong phòng ngủ trải da dê mềm mại, ngược lại không cảm thấy đau đớn. Cậu vừa xoa hông nhỏ, vừa nghiêm túc đề nghị, “Chủ tử, giày người nhỏ, ta lại giúp người làm mấy đôi đi? Cam đoan làm tốt hơn so với thợ may của hàng vải.”

Lời này cũng không phải là nói dối, trong mặt thể thiếu vật tư, có quần áo giày dép để mặc liền coi như không tồi, ai lại nỡ ném? Hư thì vá lại lần nữa, vá đến khi không thể vá nữa mới thôi. Làm chân chạy vạt,

Hữu Xu không ít lần giúp người trong bang vá quần áo giày dép, kỹ năng sinh hoạt sớm đã max điểm.

Bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền, có thể nào lại dễ lừa như thế? Nội tâm thiếu niên cười thầm không thôi, trên mặt lại không hiện mảy may, nắm cái tay béo mọng đầy vết nứt của cậu, trêu chọc nói, “Cái tay nhỏ bé này của người sợ là ngay cả tú hoa châm cũng cầm không được, còn có thể làm giày à? Người xem đế giày dày mấy tấc này, khâu từng khâu từng tấc, không có sức của một nhóm người thì không thể được. Người có tấm lòng này là đủ rồi, chủ tử ta thực vui mừng.”

Khâu đế giày đích thật là một vấn đề, Hữu Xu một lần nữa cảm thấy vô lực vì mình nhỏ tuổi, rầu rĩ không vui nói, “Vậy chờ ta trưởng thành sẽ giúp chủ tử làm giày.” Tựa như nghĩ đến cái gì, cậu lại cao hứng lên, cong môi, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, “Làm quần áo không phí sức, trước hết ta giúp chủ tử làm hai bộ xuân sam đi, qua một hai tháng nữa là có thể mặc rồi.”

Tuy rằng thiếu niên không ôm chờ mong gì, lại vẫn sang sảng cười, “Được, ta liền chờ mặc quần áo mới Hữu Xu giúp ta làm.” Vốn tưởng rằng sau khi mẫu hậu đi, thì rốt cuộc không còn ai tự tay may quần áo cho mình, lại còn đem ăn mặc ngủ nghỉ, hỉ nộ ái ố của mình để ở trong lòng. Nhưng Hữu Xu làm được, không phải là tôn kính và chúc trách của hạ nhân đối với chủ tử, mà là chân thành quan tâm cùng cảm kích.

Hai người đều bị phụ thân vứt bỏ có thể hội tụ ở ngàn dặm ngoài Lương Châu, không hẳn không phải là một loại duyên phận.

A Đại không dám quấy rầy chủ tử tâm tình sung sướng, cầm quần áo cất vào hòm, đi đến phòng bếp bưng đồ ăn, mới vừa đi ra cửa viện, chỉ thấy A Nhị ngăn một vị lão phụ cùng một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi lại.

“Vị tiểu ca này, nô gia là tới thăm đại thiếu gia, thỉnh cầu ngài thông báo một tiếng.” Tổng ma ma lấy từ trong hà bao ra mấy văn tiền, muốn nhét vào trong tay A Nhị.

A Nhị không chịu nhận, biết rõ còn hỏi, “Thiếu gia nhà người là ai?”

“Thiếu gia nhà ta chính là thiếu gia nhà ta, còn có thể là ai? Ban đầu cậu ấy ở sương phòng đông viện, chúng ta tìm tới, tăng nhân nơi đó lại nói đưa cậu ấy đến nơi này.” Tổng ma ma chưa từng đọc sách, nào dám tự tiện đặt tên cho thiếu gia, vậy nên, bây giờ có người hỏi cũng không biết nên xưng hô như thế nào.

“Thiếu gia nhà người bao nhiêu tuổi, bộ dạng thế nào?” A Đại đi qua đặt ra nghi vấn. Hai người học xấu với chủ tử nhà mình, thường xuyên phát tác thú vui ác liệt, rõ ràng đã tra xét sạch sẽ bối cảnh của chủ tử ba người, lại thật sự muốn giả ngu.

“Thiếu gia nhà ta năm nay năm tuổi, cao như vậy, mày nhật, mắt to, mũi cao, miệng nhỏ, mặt tròn, ngọc tuyết đáng yêu vô cùng.”

“Chính là có chút gầy, biểu tình ngơ ngác, không hay cười.” Bạch Thược đi theo bổ sung.

“Cái gì gọi là ngơ ngác, đó là ngây thơ khả ái, ngây thơ khả ái! Nha đầu chết tiệt này, chưa từng đọc sách chính là không biết nói mà!” Tổng ma ma không vui, hung hăng chọc ót Bạch Thước.

A Đại, A Nhị nhin cười nhin đến vô cùng vất vả. Trách không được Hữu Xu thú vị như thế, hóa ra nguyên nhân là mưa dầm thấm đất. A Đại thả lỏng sắc mặt nói, “Ta ước chừng biết các ngươi muốn tìm ai rồi, chờ, ta đi gọi Hữu Xu.”

Tổng ma ma cùng Bạch Thước thở phào, vội không ngừng nói lời cảm tạ.

Hữu Xu thực nhanh theo A Đại đi ra, kéo Tổng ma ma và Bạch Thước tới căn phòng ban đầu của mình. Hiện giờ, lúc nào cậu cũng thời thời khắc khắc đi theo bên cạnh thiếu niên, ngay cả buổi tối đi ngủ cũng không xa rời nhau, vì vậy, trong phòng đã lâu không người ở, đã tích một tầng bụi. Tổng ma ma vốn tưởng rằng cậu chịu khổ, nghe xong nội tình mới thở dài nói, “Quý nhân thiện tâm, lão nô giúp quý nhân lập một bài vị trường sinh.”

Hữu Xu gật gật đầu, từ trong tay áo lấy ra năm lượng bạc, nãi thanh nãi khí, “Nhất định phải dùng tiền của ta lập bài vị trường sinh, sau này mỗi ngày ta đi thêm tiền nhang đèn.” Đời trước, Hữu Xu không tin quỷ thần, đời này lại không thể không tin. Lệ quỷ kia nói nó đã lên sổ sinh tử của Diêm vương gia, đã có Diêm vương, vậy khẳng định sẽ có thần phạt, tích thêm chút âm đức cho chủ tử, ngày tháng sau này cũng có thể qua trôi chảy một chút. Không giống Vương Tượng Càn, làm rất nhiều chuyện tổn hại âm đức, khiến lệ quỷ tìm tới cửa, còn làm phiền hà mình.

“Thiếu gia, bạc ở đâu ngươi có?” Mặt Tổng ma ma lộ vẻ sầu lo.

“Chủ, quý nhân cho. Ma ma yên tâm, chờ ta trưởng thành, nhất định trả lại quý nhân gấp bội.” Hữu Xu không dám nói mình ký khế bán mình, đem bạc nhét vào trong tay Tổng ma ma, tiếp tục nói, “Đúng rồi, quý nhân lấy cho ta một cái tên, gọi là Hữu Xu, ngày sau các ngươi cứ gọi ta là Hữu Xu.”

“Vậy sao được? Thiếu gia chính là thiếu gia, tôn ti cao thấp cũng không thể loạn.” Tổng ma ma kiên quyết không chịu, tình tế ngẫm nghĩ hai chữ “Hữu Xu”, khen, “Tuy rằng không hiểu ý, nhưng nghe cũng rất nhã trí. Hay, tên này hay.”

Bạch Thước cũng dựng thẳng ngón cái liên thanh nói tốt, cuối cùng nhìn nhìn bốn phía, đề thấp giọng hỏi thăm chuyện lệ quỷ, nghe thiếu gia nói ở bên cạnh quý nhân thì lệ quỷ liền không dám tới, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chủ tớ ba người hàn huyên tán gẫu tình hình gần đây của nhau, lại ăn xong đồ ăn mà A Đại đưa tới, lúc này mới lưu luyến không rời tạm biệt.

Hữu Xu đưa người đến ngoài cửa chùa, nhìn bóng dáng các nàng xa xa biến mất cuối sơn đạo, đang muốn quay lại, một tăng nhân ôm một bó củi lớn từ một sơn đạo khác đi tới.

“Tiểu thí chủ, mới rồi bản tăng trật chân, thỉnh cầu ngài giúp bản tăng chia sẻ.” Hắn buông củi xuống, chỉ chỉ mất cá chân sưng đỏ của mình.

Tính tình Hữu Xu lãnh đạm, đối với người xa lạ luôn giữ khoảng cách nhất định, đừng nói tăng nhân yêu cầu trợ giúp, dù là chết ở trước mặt cậu, cũng không khiến mí mắt cậu nháy một chút. Cậu làm như không thấy đối với tăng nhân, lập tức xoay người đi vào. Máu mắt tăng nhân hơi hơi tối sầm lại, cất bước tiến lên bóp cổ cậu.

Tiếng bước chân dồn dập khiến Hữu Xu cảnh giác, cậu vẫn chưa quay đầu lại điều tra, mà là vén vạt áo lên chạy như điên, lại bởi vì chân ngắn, nhanh chóng bị đuổi kịp.

“Chạy trốn nơi đâu? Nếu ngươi không chết, tên của ta liền không thể biến mất trong sổ sinh tử, làm thế nào đầu thai làm người một lần nữa? Ngươi hại ta đến vậy, chung quy phải trả cái giá thật lớn!” Tiếng nói âm trầm của tăng nhân vang ở bên tai, khiến da đầu Hữu Xu run lên. Cậu phản thủ móc hai mắt tăng nhân, lại không cẩn thận cắt qua chỗ nứt da trên lỗ tai, chảy rất nhiều máu.

Tăng nhân ngẩn người, lập tức nhào lên hút máu tươi, hàm hồ nói, “Không nghĩ tới ngươi đúng là thể ngoại chi nhân! Tốt rồi, uống hết máu của ngươi, ta cũng có thể trở thành thể ngoại chi nhân, chặt đứt nhân quả luân hồi! Đẹp thay đẹp thay!” (*thể ngoại chi nhân: người của thể giới khác*)

Thời khắc nguy cấp, đại não Hữu Xu vẫn như cũ vận chuyển tốc độ cao. Từ lời nói nhỏ của lệ quỷ cậu biết được một tin dữ động trời: máu tươi của mình có lực hấp dẫn không gì sánh kịp đối với yêu ma quỷ quái, hiệu quả này không thua gì thịt Đường Tăng. Ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão, uống máu mình đại khái cũng giống vậy.

Đổi cách nói khác, tình trạng hiện tại của cậu giống hệt như mặt thể, một khi đổ máu, liền bị quỷ quái xung quanh phân thây gần như không còn.

12. Chương 12

Tuy rằng Hữu Xu còn nhỏ tuổi, nhưng đã từng thấy qua rất nhiều tình cảnh lớn, thực nhanh liền thoát khỏi sợ hãi, cố gắng cầu sinh. Cậu lần thứ hai đưa tay, hung hăng chọc về mắt tăng nhân, đối phương lập tức buông tay ra, che mắt kêu thảm thiết. Thừa khe hở này, Hữu Xu chạy đi như điên, trong lúc vội vàng nhìn lại, đã thấy tăng nhân căn bản không quan tâm con mắt bị phá hỏng, cũng bay nhanh đuổi lại đây. Nghĩ cũng đúng, khối thân thể này chung quy không phải của nó, dù có đau nữa, vì máu thịt của thể ngoại chi nhân, nó cũng có thể nhẫn nại.

Hữu Xu chân ngắn, tốc độ làm thể nào so được với một người thành niên, mắt thấy liền bị đuổi kịp, không khỏi âm thầm kêu khổ, sớm biết lệ quỷ đuổi theo không bỏ, không chỗ nào không có mặt như thế, mình nên thời thời khắc khắc đi theo bên cạnh chủ tử. Nhưng mà hiện tại hối hận cũng đã muộn rồi, dù cậu có mọc thêm cánh, cũng không có khả năng nhảy mất bay trở về.

“Cứu mạng! Chủ tử cứu mạng!” Hữu Xu kéo cổ họng hô to, nhưng nơi này cách phật điện thực xa xôi, đường nhỏ cũng thực hẻo lánh, đừng nói thiếu niên, dù là tăng nhân trong chùa cũng không thấy bóng dáng.

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần, Hữu Xu mơ hồ cảm thấy tuyệt vọng, trong lúc nguy nan, một trận tiếng xé gió bỗng nhiên lao tới, ngay sau đó là hai tiếng kêu thảm thiết. Hữu Xu quay đầu nhìn lại, phát hiện tăng nhân bị lệ quỷ nhập vào đã tê liệt ngã xuống mặt đất, chân trái phải mỗi bên một lỗ máu, hiển nhiên là bị ám khí gây thương tích. Ai giúp mình? Lại vì sao tránh ở chỗ tối không chịu hiện thân? Hữu Xu không dám dừng lại nữa, vừa chạy vừa suy tư thật nhanh, mắt thấy cổng vòm tiểu viện gần trong gang tấc, thiếu chút nữa vui quá mà khóc.

Cậu biết tuy rằng thân thể mình ly kỳ, nhưng tuyệt đối không có người âm thầm bảo hộ. Cha của cậu không có cái tâm kia, nương của cậu không có cái lực đó, nghĩ tới nghĩ lui, đối tượng mà những người nấp ở chỗ tối đó muốn bảo vệ, chỉ có chủ tử. Phải rồi, hắc thân mang long khí, có mấy ám vệ cũng thực hợp lý.

Tính tính, đây là lần thứ mấy chủ tử cứu mạng mình rồi? Khi Hữu Xu bước vào cửa viện vô cùng cảm kích thâm nghĩ.

Cùng lúc đó, thiếu niên cũng từ chỗ ám vệ nhận được tin tức Hữu Xu bị tập kích, đang đẩy cửa phòng ra vội vàng chạy đến, đụng phải đứa nhỏ hoảng loạn chạy lung tung. Vừa ngã vào trong cái ôm ấm áp mùi đàn hương, Hữu Xu liền triệt để yên tâm, tứ chi dùng sức quăn trên đùi thiếu niên, kéo cũng kéo không ra. Không xa rời nhau, trừ khi tiêu diệt lệ quỷ, nếu không đời này cũng không tách khỏi chủ tử. Nghĩ như vậy, cậu ôm càng chặt hơn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dán trên đùi thiếu niên.

“Không có việc gì, Hữu Xu đừng sợ, hiện tại không có việc gì.” Thiếu niên khom lưng xuống, đem đứa nhỏ lạnh run ôm vào lòng vỗ vỗ.

Hữu Xu không phát ra tiếng, cảm giác mình bị ôm lên cách mặt đất, vội vàng ôm cổ thiếu niên, cũng đem mặt chôn ở hõm cổ đối phương. Nơi an toàn nhất trên đời quả nhiên chỉ có nơi này.

Thiếu niên mang đứa nhỏ bị kinh hách vào trong phòng, tìm ra kim sang được giúp cậu băng bó lỗ tai bị cắn đến đầm đìa máu tươi. A Đại, A Nhị phụng mệnh đến thăm vấn tăng nhân kia, lại biết được đối phương đã chết bất đắc kỳ tử không thể giải thích được, bí mật sai ngõ tặc (*pháp y*) đi nghiệm thi, lại tìm không ra nguyên nhân cái chết xác thực.

Đến tốt cùng là tăng nhân hướng về phía ai mà đến? Hữu Xu hay là mình? Vấn đề này thiếu niên rất muốn làm rõ, nhưng qua hơn nửa tháng điều tra, lại không phát hiện bất luận chỗ nào khả nghi, thời gian lâu cũng liền dứt bỏ.

Lúc này Hữu Xu bị chấn kinh không nhỏ, liên tục gặm mười mấy cái bánh ngô mới hòa hoãn lại, từ đó về sau liền dán lấy thiếu niên không buông, đi chỗ nào theo đến chỗ đó, giống như cái đuôi nhỏ. Thiếu niên cũng không biết phiền chán, nơi chốn quan tâm không nói, còn tự mình dạy cậu đọc sách tập viết. Hai người ở chung rơi vào cảnh đẹp, nhìn không giống chủ tớ, ngược lại tựa như phụ tử.

Tuy rằng ở bên cạnh thiếu niên thực an toàn, nhưng giao tính mạng của mình vào trong tay người khác, bất luận thế nào Hữu Xu cũng lo lắng. Mỗi khi nhàn rỗi, cậu liền bắt đầu cân nhắc làm thế nào giết chết lệ quỷ. Bây giờ, cậu còn chưa phát hiện nhược điểm của lệ quỷ, ngược lại để cho đối phương bắt được một cái nhược điểm của mình. Đối phương ngay cả chùa miếu cũng dám xông vào, còn giết chết một tăng nhân, có thể thấy cũng không e ngại những thần phật nặn bằng đất sét đó. Trên đời này có lẽ có rất nhiều thứ

có thể khắc chế nó, nhưng thứ Hữu Xu biết, lại chỉ có mỗi mình thiếu niên.

Vì vậy, máu chốt giết chết lệ quỷ còn ở trên người thiếu niên. Nếu có thể thu long khí của hắn cho mình sử dụng thì tốt rồi. Nghĩ tới đây, suy nghĩ của Hữu Xu trong nháy mắt mở ra. Cậu chưa từng nghiên cứu về long khí, nhưng cái gọi là long khí, xét đến cùng là một loại lực lượng, không có gì khác biệt với dị năng. Dị năng có thể cướp lấy, long khí tự nhiên cũng có thể.

Cướp dị năng chỉ cần đào tinh hạch của dị năng giả ra rồi hấp thu, còn long khí thì sao? Phải biết rằng, thiếu niên là một người thường, cũng không có tinh hạch. Chẳng lẽ muốn uống máu hắn, ăn thịt hắn? Giống như lệ quỷ đối phó với mình sao? Hữu Xu điên cuồng lắc đầu, đem ý tưởng đáng sợ này triệt để bài trừ. Có lẽ cậu không có tiết tháo và giới hạn gì, tam quan cũng hơi có chút lệch, nhưng xưa nay tuân theo chuẩn mực hành vi có ân báo ân, có thù báo thù. Thiếu niên vẫn chưa từng tổn thương cậu, ngược lại, còn từng hai lần ba lượt cứu cậu trong nước sôi lửa bỏng. Vì giữ mạng mà mưu hại thiếu niên, loại chuyện này cậu tuyệt đối sẽ không làm.

Hữu Xu cực khổ suy nghĩ mất mấy ngày, cuối cùng đem ý tưởng cướp lấy long khí đè xuống. Cậu xin thiếu niên một khối ngọc bội tùy thân mang theo, muốn biết một đồ vật nếu đặt lâu dài bên người thiếu niên, có thể lấy đỉnh long khí mà có được đủ công hiệu trừ tà phòng thân hay không. Nhưng sự thật là, cậu mang theo ngọc bội mới vừa đi ra cửa viện, liền thiếu chút nữa bị lệ quỷ tập kích. May mắn cậu sớm có chuẩn bị, cảm giác được một cỗ âm phong cuốn tới, lập tức kéo cổ họng gọi chủ tử, cứng rắn dọa lệ quỷ kia đi mất.

Sau lần đó, Hữu Xu cũng không dám lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa nữa, lại càng không dám rời khỏi thiếu niên một bước.

Thời gian thấm thoát, năm tháng thoi đưa, bất tri bất giác liền qua mười năm, Hữu Xu từ đứa nhóc tay ngắn chân ngắn, trưởng thành thành thiếu niên phong độ nhẹ nhàng, mà thiếu niên vốn thân hình cao ngát, hiện giờ càng thêm tuấn mỹ vô trù, quý khí bức người.

Hương khói ở Khai Nguyên tự vẫn tiêu điều như vậy, phòng ốc trong tự lâu năm thiếu tu sửa, đã rách nát không chịu nổi, rất nhiều tăng nhân không chịu nổi khổ, sôi nổi hoàn tục. Tiểu viện mà Hữu Xu cùng chủ tử nhà mình cư trú bởi vì không ai xử lý, ngay cả dọc theo bờ ngói cũng mọc đầy cỏ dại, chim chóc nấp trong cỏ dại xây tổ đẻ trứng, đến hai mùa xuân hạ liền oanh ồ trện trện, tước mình thanh thanh, có vài phần nhả thú.

Ngày hôm đó, Cơ Trường Dạ, cũng chính là thiếu niên lúc trước, đang đứng sau bàn học luyện chữ. Hắn khí chất nho nhã, khuôn mặt ôn hòa, một bút cuồng thảo lại rất có khí thế nuốt cả núi sông, uy chấn bát phương. A Đại kẻ sát vào tỉnh tề nhìn, chính là bốn chữ “xoay chuyển cần khôn”.

Cơ Trường Dạ buông bút lông xuống, theo thói quen nhìn vào góc phòng, đã thấy Hữu Xu miệng ngậm một khối mút hoa quả, quai hàm nhô lên thành một cái bọc nhỏ, khuôn mặt vốn chưa từng rút đi nét mập mạp của con nít càng thêm có vẻ vui thú đáng yêu. Nhưng mà càng khiến người ta buồn cười vẫn là động tác của cậu. Cậu lại cầm một cây tú hoa châm, thuận thực xâu kim đi chỉ may quần áo, nếu thân mặc nhu quần màu sắc rực rỡ, nghiêm nhiên chính là một tiểu cô nương.

Cơ Trường Dạ đặt nắm tay trên môi, trầm thấp cười hai tiếng, lúc này mới vẫy gọi cậu tới, “Hữu Xu, nhìn

xem người có cao lên không.”

Hữu Xu buông kim chỉ xuống, đi đến đứng cạnh giá sách. Cậu đã trưởng thành, nhìn về phía chủ tử lại vẫn phải ngẩng đầu, giúp đối phương đội phát quan vẫn cần nhón chân như cũ, cuộc đời này sợ là không hề có hy vọng đuổi kịp và vượt qua. Lưng cậu đặt trên giá sách, đứng thẳng tắp, cõi lòng đầy mong đợi hồi ý kiến, “Cao hơn không?”

Cơ Trường Dạ dùng chủy thủ làm một cái ký hiệu trên giá sách, vuốt cằm nói, “Cao hơn một tấc, không tồi.”

“Mới một tấc?” Ánh mắt sáng ngời của Hữu Xu ảm đạm xuống, xoay người tự mình so một chút, không thể không thừa nhận sự thật tàn khốc này.

“Mỗi năm cao một tấc, còn năm năm có thể cao, có lẽ có thể tới vành tai ta.” Cơ Trường Dạ xoa sợi tóc mềm mại đen thùi của thiếu niên, trên mặt tràn đầy tình cảm ôn nhu sủng nịch. Tỉ mỉ nuôi nấng một đứa nhỏ thành thiếu niên tú lệ vô song, loại cảm giác thỏa mãn này mặc dù so ra kém niềm vui sướng âm thầm khuấy đảo thiên hạ, nhưng cũng có một tư vị khác. Nếu như nuôi nấng lại đồng thời nhận được toàn bộ cảm kích và yêu thương nhiệt tình của đối phương, thì càng khiến người ta không cách nào buông tay.

Cơ Trường Dạ có chút nghiện, cho nên, khi biết được bố cục mình mở đã bắt đầu hiệu quả, cũng không biết nên lựa chọn như thế nào. Hắn tìm cái cơ sai Hữu Xu đi, nâng mi nói, “Thượng kinh có động tĩnh gì?”

“Đây là thư vừa đến, hoàng thái hậu cùng Hoàng Thượng đang vì vấn đề đất phong của Thất hoàng tử mà triển khai nước cờ, nghĩ ít ngày nữa sẽ triệu ngài hồi kinh.” A Đại dâng lên một phong mật hàm.

Cơ Trường Dạ mở thư ra nhìn kỹ, mày chẳng những chưa từng giãn ra, ngược lại nhăn càng chặt hơn.

A Đại không biết hắn đang sầu lo cái gì, càng muốn chọc vào chỗ đau của hắn, “Chủ tử, lúc nào chúng ta đuổi Hữu Xu về Vương gia? Nếu như ngài mở miệng, hẳn tất nhiên sẽ máu chảy đầu rơi vì ngài. Hiện giờ Vương Tượng Cần là tâm phúc của Thái tử, nếu lật đổ ông ta, nhất định có thể làm nhánh của Thái tử bị thương nặng.”

Bồi dưỡng một mật thám, tiện đà đưa đối phương đến bên cạnh địch nhân của mình, loại chuyện này với Cơ Trường Dạ mà nói đã là rất bình thường, không cần lo lắng. Nhưng đến phiên Hữu Xu, hắn lại chậm chạp không định chủ ý. Hữu Xu quả thực thông minh, nhất là đọc sách tập viết, gần như vừa dạy liền biết, suy một ra ba, nhưng ở phương diện đạo lý đối nhân xử thế lại đơn thuần giống như một tờ giấy trắng. Cậu không biết che giấu tâm tình của mình, cũng không hiểu rõ cái gì gọi là lòng người hiểm ác, đuổi cậu về Vương gia, đối mặt với việc xấu của hậu trạch và phong vận của triều đình, trong đủ loại âm mưu tính kế biến thành thương tích chất chồng, hai mắt tang thương, Cơ Trường Dạ luyện tiếc, thật sự luyện tiếc.

Hắn xoa xoa huyệt Thái Dương, thở dài nói, “Chờ một chút, để ta nghĩ lại thật kỹ.”

A Đại thấy biểu tình của chủ tử không đúng, cũng không dám khuyên nữa.

Trong mười năm này, lệ quỹ thường xuyên đến quấy rầy, khiến tính cảnh giác của Hữu Xu rất tăng trưởng. Chỉ cần trong phòng có một tia khác thường, cậu có thể lập tức phát hiện, cho nên chậm rãi biết được trong ngôi chùa nhìn như tiêu điều này, trong trong ngoài ngoài lại ẩn giấu hơn một trăm ám vệ.

Cứ cách vài ngày Tổng ma ma cùng Bạch Thước liền tới xem cậu, thuận tiện mang đến tin tức bên ngoài. Cậu biết tam hoàng tử bởi vì thiếu đạo đức mà bị trục xuất đến Lương Châu, dù chưa lột bỏ ngọc điệp, lại bị lệnh cưỡng chế trọn đời tu hành trong chùa miếu, chuộc tội cho mình. Mà tam hoàng tử đến tột cùng phạm tội gì, lại bị sung quân đến ngôi chùa nào, cũng không ai biết được.

Tam hoàng tử là con trai trưởng duy nhất của nguyên hậu, vốn nên kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, lập làm thái tử, nhưng mà đương kim Thánh Thượng lại hết sức kiêng kỵ mẫu tộc của nguyên hậu, để phòng ngoại thích chuyên quyền liền găng sức chèn ép hai mẫu tử này. Mười lăm năm trước nguyên hậu hoẵng thệ, mười một năm trước tam hoàng tử bị trục xuất, mẫu tộc bị tịch biên tra xét, đến hôm nay, bất luận triều đình hay là dân gian, đã rất ít người nhớ rõ Thánh Thượng còn có một người con trai trưởng.

Hữu Xu hơi hơi suy nghĩ liền biết, chủ tử của mình tất nhiên chính là tam hoàng tử. Hữu Xu nhìn qua có chút ngốc, nhưng kỳ thật thông minh tuyệt đỉnh, từ dấu vết bình thường để lại mà biết được, chủ tử của mình không phải bất kham như lời đồn, lại càng không phải là người vô dụng. Gần đây liên tiếp có ám vệ lui tới tiểu viện, lại thường xuyên thấy bồ câu đưa tin nấn ná ngoài cửa sổ, Hữu Xu mơ hồ có loại dự cảm, có lẽ chủ tử sắp về kinh.

13. Chương 13

Hữu Xu đã làm tốt chuẩn bị đi theo chủ tử về kinh, Tổng ma ma cùng Bạch Thước lại trước một bước đuổi tới Khai Nguyên tự, muốn đón Hữu Xu rời đi. Các nàng cho rằng mười năm qua đi, lệ quỹ đã sớm đi rồi, ở hay không ở bên cạnh quý nhân cũng không hề gì.

“Bây giờ ta còn chưa thể đi.” Hữu Xu nghe xong ý đồ hai người đến, lắc đầu cự tuyệt. Cậu chưa tìm được biện pháp giết chết lệ quỹ, một khi rời khỏi chủ tử, chỉ có một con đường chết.

“Nhưng mà mẫu thân người vẫn chờ người đó!” Tổng ma ma gấp cực kỳ, nắm chặt cổ tay thiếu gia, thấp giọng nói, “Người có muốn biết thân thể của mình hay không?” Bà vốn nghĩ chờ thiếu gia thành gia lập nghiệp rồi lại về thượng kinh nhận tổ quy tông, nào biết tiện nhân Lâm thị kia lại không chịu buông tha tiểu thư, nhét vài vật riêng tư của nam tử vào trong phòng tiểu thư, nói xấu tiểu thư thông dâm với người ngoài, buộc tiểu thư tự cắt tóc làm ni.

Khi Tổng ma ma thu được tin tức, việc này đã thành kết cục đã định, nghĩ đến đời này của tiểu thư đều hủy trong tay Vương Tượng Càn cùng Lâm thị, bất luận thế nào bà cũng nuốt không trôi ngậm khí này, dưới cơn xúc động liền muốn mang thiếu gia về. Thiếu gia tốt xấu gì cũng là con trai trưởng Vương gia, lại thông minh tuấn tú như thế, chắc chắn có thể đạt được sung ái của lão thái gia cùng thái phu nhân.

Nghĩ tới đó, bà cũng không quản thiếu gia có nguyện ý nghe hay không, đem tất cả chuyện cũ trước đây triệt để nói ra đến nơi đến chốn, cuối cùng thấp giọng khóc nói, “Thiếu gia, mẫu thân người vẫn chờ người

trở về cứu nàng đó. Người mau cùng ta về thượng kinh đi.”

“Người là muốn để ta trở về nhận tổ quy tông sao?” Hữu Xu mặt không đổi sắc hỏi ý kiến. Chớ nói tự thân cậu còn khó bảo toàn, dù cho không có bị lệ quỷ cuốn lấy, cũng tuyệt đối sẽ không về Vương gia.

Tổng ma ma liên tục gật đầu, Bạch Thược cũng lộ ra vẻ mặt mong đợi.

“Là con trai trưởng thì có năng lực như thế nào? Mẫu thân là chính thê, vẫn rơi vào kết cục làm bạn với thanh đăng cổ phật, lão thái gia, lão phu nhân có từng giúp nàng nói qua một câu công đạo sao? Các người cũng nói, ta vừa sinh ra, người cả nhà đều biết ta là quỷ đòi nợ đầu thai, bị các người ôm đi mười lăm năm, cũng không ai hỏi thăm. Vốn tưởng rằng quỷ đòi nợ đã chết ở bên ngoài, đang định thở phào, rồi bỗng nhiên lại tìm tới cửa, Tổng ma ma, nếu đổi lại là người? Người thích được sao?” Hữu Xu nhấp nhấp môi, tiếp tục nói, “Ngay cả mẫu thân không hề có sức uy hiếp mà Lâm thị cũng chưa từng dung được, lại như thế nào dung được đứa con trai trưởng là ta tranh gia sản với nhi tử của nàng? Mà trưởng bối trong nhà, ai sẽ che chở ta? Phụ thân? Lão thái gia? Hay lão phu nhân?”

Hữu Xu một lần nữa khoát tay cự tuyệt, “Tổng ma ma, chúng ta thế đơn lực mỏng, bây giờ trở về không phải là xả giận, mà là chịu chết. Mẫu thân có thể rời khỏi Vương gia là chuyện tốt, ít nhất không cần chịu giày xéo nữa. Đợi ta xong chuyện nơi đây, ta liền đón nàng ra. Tóc cạo rồi có thể dài lại, xuất gia có thể hoàn tục, nhưng mạng không còn, thì cái gì cũng mất.”

Tổng ma ma vừa nghe lời ấy, nhất thời rơi vào trầm mặc thật dài. Biểu tình nóng bỏng của Bạch Thược cũng chậm rãi lạnh xuống. Sau một chung trà, hai người song song tỉnh ngộ, mắt lộ ra xấu hổ. Các nàng cũng hồ đồ, thiếu chút nữa hại thiếu gia. Vương gia chỗ nào mà là nơi tốt để đến chứ, đều là núi đao biển lửa, huyết trì luyện ngục.

Nghĩ thông suốt xong, hai người bảo Hữu Xu viết một phong thư cho mẫu thân, cũng để nàng an tâm, sau đó về nhà thu thập hành lý, đến kinh thành trước điều tra tình huống. Các nàng chân trước vừa rời đi, A Đại chân sau đã tới, bảo Hữu Xu chuẩn bị tốt để đi xa nhà.

Ba ngày sau, Hữu Xu cùng chủ tử đi lên xe ngựa, lắc lắc lư lư đi tới kinh thành.

Cơ Trường Dạ cầm một tờ thánh chỉ trong tay, khẽ cười nói, “Hữu Xu không có lời gì muốn hỏi ta sao?”

Hữu Xu đang nắm một khối mẽ cao, dùng răng cửa mài từng chút từng chút, nghe vậy trái phải lắc đầu, không hề hứng thú với nội dung trên thánh chỉ. Nên biết thì cậu đã sớm biết, không nên biết, cậu cũng đã đoán được, người quá thông minh chính là phiền não như thế đó.

Cơ Trường Dạ kéo thiếu niên vào trong ngực, tỉ mỉ lau sạch mảnh vụn bên khóe miệng cậu, thở dài, “Ta vốn tưởng rằng đời này cũng không về kinh thành, cho nên muốn vứt bỏ mà sống một lần nữa, lại không ngờ phụ hoàng lại gọi ta trở về. Hữu Xu, ước chừng người cũng đã đoán được đi? Ta chính là đương triều tam hoàng tử Cơ Trường Dạ.”

Hữu Xu gật đầu, biểu tình mười phần lạnh nhạt. Chủ tử chính là chủ tử, bất luận là thiếu niên nghèo túng để tóc tu hành trong Khai Nguyên tự, hay là thượng vị giả (người ở vị trí cao) hiện giờ bày mưu nghĩ kế, với cậu mà nói đều không có gì khác nhau.

Cơ Trường Dạ đối với việc thiếu niên phản ứng bình thường thực vừa lòng, cân nhắc một lúc lâu, lại nói, “Vậy ngươi có biết thân thể của mình chứ?” Rốt cuộc vẫn là đi đến một bước này, hần mím mím môi, cảm giác trong miệng vạn phần khô khốc.

Hữu Xu một mặt gật đầu một mặt gặm mẽ cao, trong đôi mắt to hắc bạch phân minh tràn đầy nghi hoặc, giống như muốn hỏi vì sao chủ tử lại nhắc tới việc này.

Trong lòng Cơ Trường Dạ kinh ngạc, nắm cầm thiếu niên, nhìn kỹ cậu, “Biết từ lúc nào?”

“Bốn ngày trước, lần Tổng ma ma đến xem ta.” Hữu Xu thẳng thắn thành khẩn bẩm báo.

“Đúng là ngày đó biết được.” Cơ Trường Dạ thì thào tự nói, nhiều lần nhớ lại biểu hiện mấy ngày gần đây của Hữu Xu, phát hiện cậu nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, không có chút bi thương và thù hận như trong dự đoán của mình, cũng không có ý nguyện xin mình giúp đỡ. Trong lòng Hữu Xu rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Lấy lại bình tĩnh, hần tiếp tục truy vấn, “Nếu như thế, vậy ngươi có từng nghĩ về Vương gia nhận tổ quy tông không? Nếu ngươi muốn, ta có thể giúp ngươi đón cả Tổng thị trở về.”

Hữu Xu nào dám đi? Vừa nghe lời này, ngay cả mẽ cao cũng ăn không vô, vội vàng bổ nhào vào bên người thanh niên, hai tay quấn lên thắt lưng rắn chắc của hần, vội vàng thổ lộ, “Xin chủ tử ngàn vạn lần đừng đưa ta rời đi! Vương gia dù tốt hơn nữa thì có thể thế nào? Từ nhỏ bọn họ đã vứt bỏ ta, chưa từng cho ta một hạt gạo, cũng chưa từng cho ta một bộ quần áo. Nuôi ta lớn chính là chủ tử, dạy ta đọc sách chính là chủ tử, cho ta ăn no mặc ấm, bình an khoẻ mạnh vẫn là chủ tử, ta tình nguyện ở bên người chủ tử làm tôi tớ, cũng không muốn trở lại Vương gia làm đại thiếu gia gì đó.” Nói đến chỗ này, Hữu Xu chớp chớp đôi mắt to đen trắng rõ ràng, trong suốt thấy đáy, chân thành tha thiết nói, “Nơi nào có chủ tử, nơi đó mới là nhà của ta.”

Hữu Xu miệng lưỡi vụng về, duy nhất nói nhiều lời như thế, đã là phát huy vượt xa người thường, nhưng mà từng câu từng chữ này, lại đều là lời tâm huyết của cậu. Cậu lo lắng mình không cách nào lay động trái tim của chủ tử, không khỏi cảm thấy vô cùng lo âu, hốc mắt, mũi chặm rãi đỏ lên, lông mi dày đậm cũng trở nên ẩm ướt, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Cơ Trường Dạ nhìn như ôn nhu khoan dung, kì thực nội tâm lại lạnh lùng nhất, lúc trước nhận lấy Hữu Xu, một là để lợi dụng thân thể của cậu đạt được mục đích, hai là để tìm việc vui, thương tiếc đối với Hữu Xu thì có, cũng không phải rất nhiều. Nhưng lòng người đều là thịt, sớm chiều làm bạn mười năm, dù Cơ Trường Dạ là một tảng đá, cũng phải bị ủ ấm, huống chi Hữu Xu đối với hần không có một chút hư tình giả ý, tấm lòng son kia, từ đầu đến cuối đều chưa từng thay đổi.

Hần không kịp nghĩ nhiều, đem thiếu niên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch ôm vào trong ngực nhẹ nhàng vỗ vỗ, nhận lời nói, “Hữu Xu đừng sợ, ta không đưa ngươi đi. Nơi có ta, luôn có chỗ cho ngươi về.” Người

trong ngực, là hấn tay cầm tay dạy dỗ lớn lên, tận mắt nhìn thấy cậu từ đứa nhỏ cao ba thước trưởng thành thành thiếu niên tư nghi tuyệt thế. Mặc dù hấn đã hai mươi lăm, đến nay lại chưa từng đại hôn, bên người vừa không thể thiệp cũng không có con nối dòng, nói Hữu Xu là hạ nhân của hấn, kì thực không khác gì thân nhân của hấn. Mỗi ngày bọn họ ngồi cùng bàn cùng mâm, chung giường chung gối, sớm đã là tồn tại thân mật nhất, quan trọng nhất của nhau.

Đưa Hữu Xu đến Vương gia lòng người hiểm ác, không có cương thường, hấn làm thế nào nữa? Cái gọi là bố cục, cái gọi là trù tính, trước ánh mắt khóc hồng của Hữu Xu, cái gì cũng không phải. Cơ Trường Dạ thỏa hiệp, triệt triệt để để thỏa hiệp.

Hấn lau nước mắt bên khóe mắt Hữu Xu, bẻ mề cao ra, từng chút từng chút đút vào trong miệng cậu, ôn nhu nói, “Được rồi, đừng khóc, người đã không còn là đứa nhỏ ba bốn tuổi nữa, thế nào mà còn thích khóc nhè? Chỉ cần người không nguyện ý, ta tuyệt đối sẽ không đưa người đi, ta xin thề.”

Cơ Trường Dạ xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, Hữu Xu nghe xong lời này mới tính là an tâm, vươn đầu lưỡi ra cuốn lấy mề cao, rầu rĩ nói, “Ta không khóc, chỉ là lòng có chút ghen, ăn vài thứ là tốt rồi.” Dứt lời tiếp nhận mề cao, ngao ô cắn một ngụm lớn.

Nhìn quai hàm thiếu niên phồng lên xẹp xuống, Cơ Trường Dạ thấp giọng cười, khói mù đọng lại trong lòng chậm rãi tiêu tan.

Ba ngày sau, đoàn người đến thượng kinh. Bởi vì năm đó khi tam hoàng tử bị trục xuất còn chưa kịp xuất cung kiến phủ, hiện giờ lớn tuổi, cũng không tiện ngủ lại trong cung, hoàng đế liền ban cho hấn một tòa phủ đệ quan viên mà ngày trước kê biên tài sản.

Lúc Hữu Xu nhảy xuống xe ngựa, cung nhân nội vụ phủ phái tới đang chà lau đại môn màu đỏ thẫm, tấm biển “Phượng phủ” treo trên cửa mới vừa bị tháo xuống, tùy ý đặt ở ven đường.

“Cái người này sao người lại vô lễ như thế, lại đem xe ngựa dừng ở trước cửa chính nhà người khác. Nhanh nhanh tránh ra!” Một cung nhân tiến lên xua đuổi, nhìn thấy Cơ Trường Dạ theo sau tới, phân biệt một lúc lâu mới quỳ xuống hành lễ. Bất luận thế nào gã cũng không nghĩ tới, đương triều tam hoàng tử, cũng là con trai trưởng duy nhất của Thánh Thượng, khi về kinh lại chỉ trang bị một chiếc xe ngựa, nhìn qua cực kỳ mộc mạc.

Ai, quả nhiên là một người không được sủng. Nghĩ như vậy, cung nhân không khỏi toát ra vài phần khinh miệt.

Cơ Trường Dạ thản nhiên liếc nhìn gã một cái, lập tức dắt Hữu Xu đi vào. Từ lúc mẫu hậu hoẵng thệ, hấn liền nhìn thấu tình người âm lạnh, cũng nhìn rõ lòng người dễ thay đổi. Hấn không đau buồn vì phụ hoàng giáng chức nữa, cũng không phẫn nộ vì người bên ngoài khinh thường nữa, chỉ vì hấn biết, sớm muộn gì mình cũng sẽ đi lên ngai vàng cao nhất kia, đem những người này giẫm ở dưới chân.

Nói đến cũng là mệnh khổ, tuy rằng Hữu Xu đến từ hiện đại, lại gửi hồn tại Vương gia đại phú đại quý, nhưng lại chưa từng ở qua nhà cửa xa hoa rộng rãi như thế. Cậu nhìn nhìn nơi này, sờ sờ nơi kia, trong

mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Nhưng đối với Cơ Trường Dạ mà nói, tòa dinh thự này chỉ có thể dùng hai chữ “đơn sơ” để hình dung. Phóng mắt toàn bộ Đại Minh hoàng triều, chỗ ở của hoàng tử nào mà lại là quy chế quan viên tam phẩm? Hắn mới vừa vào kinh liền bị hung hăng đánh vào thể diện, cũng không biết bao nhiêu người đang âm thầm xem trò cười. Nhưng vậy thì sao, có thể làm cho hoàng đế chính mồm phủ quyết ý chỉ vĩnh viễn trục xuất hắn lúc trước, Cơ Trường Dạ đã thắng một bậc.

Hiện giờ, nhìn thấy Hữu Xu nở rộ đôi mắt sáng ngời, bên má lộ ra má lúm đồng tiền nho nhỏ, tâm tình Cơ Trường Dạ càng thêm khuây khoả.

“Thích nơi này sao?” Hắn theo thói quen chọt vào má lúm mềm mềm kia, mê muội vì xúc cảm ấm áp nhấn nhụ nơi đầu ngón tay.

Hữu Xu gật đầu thật mạnh. Nơi này hoa mộc chót vót, núi giả san sát, có thể nói là ba bước thành cảnh năm bước thành tranh, so sánh với Khai Nguyên tự rách nát tiêu điều quả thực là khác nhau một trời một vực. Trải qua mặt thể uốn nắn, lại bị cha mẹ vứt bỏ, đối với phẩm chất sinh hoạt Hữu Xu căn bản không có xa cầu gì, có thể ở lại một nơi tráng lệ như thế, tất nhiên là vô cùng thỏa mãn.

Cơ Trường Dạ thấy thiếu niên rất vui vẻ, chút không vui trong lòng cũng theo đó tiêu tan.

14. Chương 14

Ghế dựa hai người còn chưa ngồi nóng, bên ngoài liền có một thái giám tới tuyên chỉ, bảo tam hoàng tử tức khắc vào cung yết kiến. Năm đó khi Cơ Trường Dạ bị trục xuất còn chưa xuất cung lập phủ, vì vậy, đến nay cũng chưa được phong bất luận vương tước hoặc phong hào nào, trong tất cả các hoàng tử có địa vị thấp nhất. Lần này có thể về kinh, cũng là kết quả của nhiều nước cờ.

Đương kim Thái tử là thứ tư, sinh mẫu Tiêu quý phi là nữ nhân mà Thánh Thượng sủng ái nhất, vì nàng, không tiếc tức chết nguyên hậu, trục xuất con trai trưởng, trong tiếng phản đối của triều thần cứ rần lập tứ tử làm thái tử. Hai mẫu tử này có thể nói là tồn tại phong quang nhất hậu cung, tiền triều. Nhưng mà, nguyên hậu không còn, thái hậu thì lại còn sống rất khỏe, Tiêu quốc công phủ nhà mẫu gia cũng là một thế lực lớn trong triều. Vì giữ gìn lợi ích của gia tộc, thái hậu buộc hoàng đế nạp chất nữ của mình vào cung, lập làm Thành quý phi, nhi tử của Thành quý phi là thất hoàng tử năm nay mới vừa cập nhước quán, dựa theo quy củ tổ tông, hắn là dẫn dắt gia quyến rời khỏi kinh thành, đến đất phong của mình.

Lần này Cơ Trường Dạ có thể thuận lợi trở lại thượng kinh, vấn đề sinh ra trên việc đất phong này. Hiện giờ Đại Minh triều chỉ còn lại hai khối đất phong có thể cho thất hoàng tử lựa chọn, những nơi còn lại đều là vật đã có chủ. Một khối là Kinh Châu, tọa lạc ở nội địa Tây Bắc, bốn phía bị các đại man tộc vây quanh, khi có chiến sự phát sinh, chẳng những cực kỳ cần cố, cũng vô cùng nguy hiểm; một khối là Hồ Châu, là một trong những châu phủ giàu có và đông đúc nhất Đại Minh hoàng triều. Thái hậu vì quan tâm thất hoàng tử, tự nhiên muốn để hắn đến nơi này, nhưng thái tử cùng Tiêu quý phi lại không vui lòng.

Hồ Châu là yếu đạo vận chuyển giao thông đường thủy, vả lại đất đai vô cùng phì nhiêu, thuế má một năm có thể bắt kịp nửa cái quốc khố, thất hoàng tử đến nơi đó, chỉ cần hơi động chút tay chân liền có thể tích góp một khoản lớn ngân lượng, ngày sau chiêu binh mãi mã chẳng lẽ lại là việc khó? Việc này đối với thái tử mà nói là một uy hiếp thật lớn, lại thêm Tiêu quốc công phủ thế đại, sớm có manh mối chăm mút vị trí thái tử. Hồ Châu này cho ai cũng có thể, chính là không thể cho thất hoàng tử.

Thái tử cùng Tiêu quý phi cảm giác bất an sâu sắc, luân phiên ở trước mặt hoàng đế du thuyết, ý đồ để hấn phái thất hoàng tử đến Kinh Châu. Thái hậu nghe được tin tức liền bị chọc tức, lúc này mới nhớ tới đương triều còn có một hoàng tử không có đất phong, chính là Cơ Trường Dạ, vì thế đợi khi nhi tử đến thương lượng với mình, ngón tay hướng vào một điểm trên bản đồ, chém đinh chặt sắt nói, “Kinh Châu này liền ban cho lão tam đi. Hấn là con trai trưởng, lại đã thành niên, sớm nên gia phong.”

Hoàng đế lập tức phủ định, “Nghiệt tử kia vi phạm nhân luân, rối loạn cương thường, đã phạm tội lớn không thể tha thứ, trẫm không biếm hấn thành thứ dân đúng là khoan dung nhân hậu, có thể nào lại ban thưởng đất phong cho hấn?”

Thái hậu nghe vậy cười lạnh, “Vi phạm nhân luân, rối loạn cương thường, lời này hoàng đế đem đi lừa người khác cũng thôi, không cần mồm mép bịp người trước mặt ai gia. Chân chính vi phạm nhân luân đến tột cùng là ai, trong lòng ai gia rõ ràng sự thật. Trước đây ai gia có thể mở một mắt nhắm một mắt, hiện giờ khi dễ đến trên đầu tiểu thất của ai gia, ai gia cũng là không nhịn được.” Dứt lời nhấp một hơi trà nóng, thả mềm giọng nói, “Lão tam chung quy là con trai trưởng của ngươi, để tóc tu hành mười năm đã đủ để hấn thay đổi triệt để, nếu ngươi có thể triệu hấn trở về cũng như gia phong, thế nhân đều khen ngươi một tiếng người hòa nhã.”

Hoàng đế vốn chột dạ, lại có chút kiêng kỵ thái hậu, ra vẻ khó xử nói, “Đợi trẫm suy nghĩ một chút.” Cuối cùng phát tay áo mà đi.

Thái hậu sợ sự tình có biến, gợi ý cho Tiêu quốc công cùng các vị đại thần tạo áp lực với hoàng đế, nhanh chóng định ra đất phong. Tuy rằng hoàng đế không muốn đem Hồ Châu cho lão thất, nhưng càng không nguyện ý để lão tam có cơ hội xoay người, hai hại lấy cái nhẹ, chỉ phải lựa chọn thỏa hiệp.

Vì thế một phần chiếu thư cứ như vậy đưa đến Khai Nguyên tự Lương Châu, mà Cơ Trường Dạ đã sớm đoán được lần này hồi kinh, hoàng đế muốn nói gì với mình. Có thể nhận được đất phong cùng vương tước, nội tâm của hấn cũng không có một tia xúc động, những thứ đó vốn là hấn nên nhận được, càng ở trong vòng tính kế của hấn. Chỉ có một điểm khiến hấn có chút đau đầu, chính là cái đuôi nhỏ Hữu Xu này thật sự là dính người, ngay cả vào cung cũng phải đi theo.

“Ngươi ngoan ngoãn đợi ở trong phủ, ta bảo A Nhị mua vịt rán giòn cho ngươi. Ta nhớ vịt rán giòn của Phúc Ký ở hẻm Thủy Tĩnh phố nam chính là thượng kinh nhất tuyệt, cảm giác thơm giòn tươi ngon kia qua mười năm còn làm ta nhớ nhưng vô cùng. Ngươi không muốn nếm thử sao?” Hấn bất đắc dĩ vỗ đầu thiếu niên.

Hữu Xu nào dám rời khỏi thanh niên một bước, cái gì cũng không nói, chỉ dùng lực ôm lấy thất lưng rắn chắc của thanh niên, cũng đem khuôn mặt chôn trong lòng hấn. Cách ôm gấu koala này là bền chắc nhất, một khi dính lên, dù A Đại và A Nhị cùng ra trận cũng không cách nào kéo cậu ra. Cơ Trường Dạ không nhìn thấy biểu tình của cậu, chỉ có thể từng chút từng chút vuốt sợi tóc trơn nhuận của cậu, lại đi xuống

nắm lỗ tai trắng ngọc của cậu.

Hữu Xu bất vi sở động, ngược lại ôm càng chặt hơn, hận không thể trực tiếp chui vào trong thân thể thanh niên. Nếu như long khí này có thể để cho cậu sử dụng, cậu nào đến nỗi này? Mười năm này trôi qua thật là vất vả, đi ngủ, ăn cơm, đọc sách, thậm chí đi nhà cầu, cậu đều như hình với bóng cùng Cơ Trường Dạ, dù phụ tá của Cơ Trường Dạ đến bữa việc, cậu cũng cứ rấn ở trong thư phòng không chịu rời đi. May mắn cậu nhỏ tuổi, người khác không xem cậu là vấn đề, đợi cậu chậm rãi lớn lên, tình cảm sớm chiều làm bạn tự nhiên đánh mất tâm phòng bị của Cơ Trường Dạ, lúc này mới bình an vô sự mà sống đến hiện tại.

Hiện giờ trở lại thượng kinh, Hữu Xu hiểu rõ, nếu mình lại không tìm được biện pháp thu dùng long khí, sớm muộn gì cũng sẽ chết. Hiện tại Cơ Trường Dạ đã không còn là hoàng tử vất vả thất thế năm đó, mà là quận vương thậm chí là thân vương nghiêm chỉnh, có đất phong. Hắn luôn có rất nhiều chính sự phải làm, luôn phải đến những nơi mình không đi được, ví dụ như hiện tại, ví dụ như vào triều.

Nghĩ tới đây, hai tay Hữu Xu càng thêm buộc chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong ngực thanh niên cọ đến cọ đi, vô thức làm nũng.

Cơ Trường Dạ không có biện pháp với thiếu niên như vậy nhất. Đây dù sao cũng là đứa nhỏ hắn tự tay nuôi lớn, buổi tối hắn ôm cậu đi ngủ, ban ngày ôm cậu đọc sách, đói bụng giúp cậu thu xếp đồ ăn, lạnh giúp cậu đặt mua quần áo... Năm năm tháng tháng, sáng sáng chiều chiều, bọn họ gần như chưa bao giờ tách ra. Đến kinh thành, đột nhiên chia lìa với mình, cậu ấy có phản ứng này đúng là bình thường.

Nghĩ như vậy, Cơ Trường Dạ mềm lòng, nhẹ nhàng vuốt ve vành tai mượt mà của thiếu niên, thở dài, “Thôi, muốn đi theo ta cũng được, người đến thay bộ quần áo. Trong cung cũng không phải tùy tiện người nào cũng có thể vào.”

Hữu Xu vừa nghe lời này, lập tức từ trong ngực thanh niên chui ra, vừa cởi vạt áo vừa nói, “Ta lập tức thay, người chờ ta một chút.”

Cơ Trường Dạ vút cho A Đại một ánh mắt ra hiệu, đối phương nhin cười lấy tới một bộ đồ thái giám màu đỏ thắm. Hai người vốn định thưởng thức biểu tình quần bách của Hữu Xu, lại không thể như nguyện, vì Hữu Xu là một tên quê mùa chưa thấy qua cảnh đời, căn bản không nhận ra lai lịch bộ quần áo kia. Cậu hai ba cái liền thay xong quần áo, lại dùng giấy dầu bọc hai khối bánh đậu xanh, nhét vào trong tay áo, kích động nói, “Được rồi, chúng ta đi đi?”

Thiếu niên đã đủ mười lăm tuổi, ngũ quan ngậy ngô non nớt chậm rãi nảy nở, da trắng, môi hồng, mày nhạt, đôi mắt đen trắng rõ ràng lại càng thêm linh khí mười phần, mặc đồ thái giám vào không có chút vẻ đáng khinh, ngược lại có vài phần bông bột hăng hái tiên y nô mã*.

*Tiên y nô mã: trang phục hoa lệ, cười tuấn mã. Ý là người hào hoa phong nhã.

Cơ Trường Dạ nắm cầm thiếu niên hai mắt nhìn tỉ mỉ, trêu chọc nói, “Hữu Xu nhà ta quả nhiên lớn lên thành một vị mỹ nhân, nếu lại lớn thêm một chút, sợ là sẽ khiến nhóm khuê tú thượng kinh mê đến thần hồn điên đảo.” Dứt lời nhần nhần mày, lại nói, “Cái bộ dạng môi hồng răng trắng này quá dụ người rồi, sợ

rằng sẽ lây dính phiền toái. Hữu Xu, sau khi vào cung chỉ được cúi đầu đi theo ta, đừng nói gì, càng đừng chạy lung tung.”

Hữu Xu lập tức gật đầu, nhu thuận đồng ý.

Hai người vào cung, ở trước Dưỡng Tâm điện chờ non nửa canh giờ mới được hoàng đế triệu kiến. Lúc này đang giữa hè, bên ngoài nắng độc, khiến không khí đều nóng tới vạn vạo. Mười năm này tuy rằng Hữu Xu sống không quá trôi chảy đến mức nào, nhưng cũng không chịu bao nhiêu khổ, trong lúc nhất thời thiếu chút nữa bị nướng thành than đen. Cậu nâng mắt nhìn về phía trước, thấy thanh niên đưa tay làm một động tác trấn an, lúc này mới áp chế nóng nảy tràn đầy trong lòng.

Hai phụ tử mười năm không gặp, mới vừa trở về nhà, không có một câu nửa chữ quan tâm, ngược lại liên tiếp cho hai cái ra oai phủ đầu, Hữu Xu có tri độn nữa cũng có thể nhận thấy được thái độ lạnh lùng của hoàng đế đối với thanh niên. Nói lạnh lùng cũng nhẹ quá, nên nói là ghét cay ghét đắng mới phải.

Cùng là người lưu lạc thiên nhai mà! Nghĩ đến phụ thân xem mình là quỷ đòi nợ, Hữu Xu yên lặng thở dài.

Đúng vào lúc này, trong điện có người truyền triệu, Cơ Trường Dạ quay đầu lại nhìn Hữu Xu một cái, dùng khẩu hình dặn dò cậu chờ ở tại chỗ.

Nơi này là cấm cung, người thanh niên yết kiến là hoàng đế đương triều, long khí mang theo trên người hẳn là cũng nồng đậm. Hai cổ long khí hội tụ cùng một chỗ, dù là lệ quỷ càn rỡ nhất thiên hạ, sợ rằng cũng không dám tới gần. Nghĩ như vậy, Hữu Xu an tâm, hai mắt chậm rãi trống rỗng, bắt đầu tu luyện tinh thần lực.

Sau một chén trà nhỏ, thái giám cùng thị vệ canh giữ ở ngoài điện bắt đầu thay ca, đoàn người đi tới đi lui bên người Hữu Xu, mang theo từng trận gió nóng. Đột nhiên, trong gió nóng rót vào một tia âm khí, người bên ngoài có lẽ khó có thể phát giác, nhưng Hữu Xu đấu tranh với lệ quỷ mười năm lập tức từ trong mình tưởng bừng tỉnh, tinh thần lực tụ ở hai mắt, bình tĩnh nhìn về phương hướng âm khí đánh úp lại.

Cậu vốn tưởng là quỷ đòi nợ, lại không ngờ người tới là một nữ nhân phun ra cái lưỡi dài đỏ tươi, à không, phải là nữ quỷ. Nàng chậm rãi đi lên bậc thang, đi ngang qua bên người Hữu Xu, thông dong bước vào Dưỡng Tâm điện.

Hữu Xu ngạc nhiên, trăm triệu lần không ngờ đến trong thiên hạ lại có lệ quỷ không sợ hãi long khí. Nói cách khác, nữ nhân này là tồn tại càng lớn mạnh hơn so với quỷ đòi nợ. Nếu quỷ đòi nợ tiếp tục ở lại dương thế làm hại, một ngày nào đó cũng có thể trưởng thành đến loại tình trạng như nữ quỷ. Nói cách khác, đến ngày nào đó, dù là Cơ Trường Dạ cũng không bảo vệ được mình.

Nghĩ tới đây, Hữu Xu nhất thời tâm hoảng ý loạn, đang định tiến lên nhìn cẩn thận, lại thấy nữ quỷ nghiêng ngả lão đảo mà chạy đến, trong miệng kinh hãi nói, “Sao trên người tam hoàng tử lại đầy tử sắc long khí? Cơ Chính Tắc mạng chó thật tốt!”

Cơ là quốc họ, Cơ Chính Tắc trong miệng nữ quý là ai không cần nói cũng biết. Trước đó nàng thông thả đi tới, tư thái trầm ổn, có thể thấy đã quán lấy Cơ Chính Tắc không phải ngày một ngày hai, nhưng nhìn thấy Cơ Trường Dạ lại nháy mắt cuống quýt bỏ chạy, hiển nhiên rất kiêng kỵ tử sắc long khí. Cơ Chính Tắc dù sao cũng là hoàng đế, nên có long khí hộ thể, nữ quý này lại không sợ hãi, còn thường xuyên tới đây dây dưa, bởi vậy suy đoán, đạo hạnh của nữ quý hẳn là cao hơn quý đòi nợ, hơn nữa có huyết hải thâm thù với Cơ Chính Tắc, mà Cơ Trường Dạ quả nhiên có thể khắc chế quý vật thiên hạ.

Tròng mắt Hữu Xu vừa chuyển, nảy kế trong lòng. Bởi vì là thời khắc thay ca, trái phải không người, cậu nhếch một ngón trở với nữ quý, sau đó đi tới ngự hoa viên ở một bên.

Nữ quý trừng lớn con mắt màu đỏ, biểu tình chần chờ.

Hữu Xu vừa đi vừa quay đầu lại, tiếp tục cong ngón trở.

Lúc này nữ quý mới xác định, tiểu thái giám này quả thực thấy được mình. Dù sao thì nàng cũng đã chết, không có gì để cố kỵ, vì thế mơ mơ hồ hồ đi theo. Một người một quý chuyển tới một góc không người, bắt đầu nói chuyện.

“Sao ngươi thấy được bốn cung?”

Nữ quý vừa mở miệng, Hữu Xu liền hiểu rõ thân phận đối phương. Tự xưng bốn cung, vậy là phi tử của hoàng đế, hơn nữa địa vị không thấp; mắt lồi ra, đầu lưỡi thật dài, tám chín phần là thất cổ; không đúng, từ vết ứ ngân hình chữ nhất trên cổ để phán đoán, nàng hẳn là bị siết chết, hơn nữa đầu sở gây tội chính là hoàng đế, nếu không sẽ không mạo hiểm bị long khí cắn nuốt mà tiến đến Dưỡng Tâm điện. Câu “mạng chó thật tốt” kia cũng không phải là lời chia tay tâm tình lưu luyến gì.

“Ta có mắt âm dương.” Hữu Xu vuốt mí mắt mình, đi thẳng vào vấn đề nói, “Chúng ta làm một cái giao dịch thế nào?”

15. Chương 15

Nữ quý ở trong cung phiêu dăng mười một năm, vẫn là lần đầu tiên phát hiện người phạm có thể nhìn thấy mình. Nàng cao thấp đánh giá Hữu Xu, hỏi, “Trước khi nói chuyện với bốn cung, ngươi không nên tự báo họ tên sao?”

“Ta là Hữu Xu.” Hữu Xu chớp cặp mắt mèo vừa to vừa tròn.

Nữ quý đợi hồi lâu, lúc này mới ý thức được người trước mắt căn bản không có ý tứ nói tiếp. Chỗ nào lại có người giới thiệu chính mình như vậy, chỉ báo một cái tên, ngay cả họ cũng không có, càng không có lai lịch thân phận. Nữ quý cong cong cái lưỡi dài một thước, truy vấn, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?”

Nhìn thấy đầu lưỡi đỏ tươi không ngừng lắc lư ở trước mắt mình, trên mặt Hữu Xu không hề có dị sắc, khiến nữ quý cố ý hù dọa cậu vô cùng thất vọng. Đối diện với lệ quý dữ tợn đáng sợ còn có thể giữ vững trấn định như thế, thiếu niên này hẳn không phải là người thường, nghĩ tới đây, nữ quý liền có vài phần hứng thú với cái mà cậu gọi là “giao dịch”.

“Trước đó ngươi nói muốn cùng bổn cung làm giao dịch?”

“Phải, ta giúp ngươi báo thù, ngươi thay ta giải đáp một vấn đề.” Hữu Xu vuốt cằm.

“Ngươi có thể giúp ta báo thù? Ngươi biết kẻ thù của ta là ai sao?” Nữ quý châm chọc mỉm cười. Nàng muốn giết chết, chính là nam nhân tôn quý nhất trong thiên hạ, mà tiểu thái giám trước mắt này lại khoắc lác không biết ngượng mà nói có thể giúp nàng. Giúp như thế nào? Sợ rằng ngay cả mặt hoàng đế cậu ta cũng không gặp được.

Hữu Xu nghiêm túc giải thích, “Không phải là thay ngươi báo thù, mà là giúp đỡ ngươi báo thù. Xem ra ngươi đợi ở trong cung đã lâu rồi đi? Lại vẫn không thể được việc, có thể thấy đạo hạnh còn chưa đủ. Ta có thể giúp ngươi mạnh lên.” Nữ quý này tuy rằng lợi hại hơn quý đòi nợ, nhưng người muốn đối phó lại là hoàng đế, quá trình tự nhiên vô cùng gian nan.

Những lời này liền chọc đến chỗ đau của nữ quý. Nàng không cần người bên ngoài giúp nàng báo thù, sở dĩ liều mạng hồn phi phách tán cũng muốn ở lại trong cung, chính là vì tự tay đâm kẻ thù. Mạnh lên, nàng nằm mơ cũng muốn mạnh lên. Mỗi khi nhìn thấy kẻ thù lắc lư ở trước mắt mình, lại chỉ có thể nhiễu loạn tâm thần bọn họ, chế tạo vài cái ác mộng không đến nơi đến chốn, cái loại bất lực phần nộ này so với khi bị siết chết lúc trước càng thống khổ hơn gấp trăm lần.

“Ngươi làm thế nào giúp bổn cung?” Nữ quý thăm dò hỏi. Thiếu niên này có một chút cổ quái, tạm thời nghe xem cậu ta muốn nói cái gì cũng không sao.

“Trước tiên ngươi trả lời ta một vấn đề, ta liền nói biện pháp cho ngươi biết.” Hữu Xu mặt không đổi sắc nói.

“Trước tiên ngươi nói biện pháp cho bổn cung, bổn cung lại trả lời vấn đề của ngươi.” Nữ quý không muốn chịu thiệt.

Vậy thì không thể nói chuyện. Hữu Xu lắc đầu, xoay người đi đến Dưỡng Tâm điện. Bọn họ đứng ở sau một ngọn núi giả, cách cái lỗ động có thể nhìn thấy khoảng đất trống trước điện, tính tính canh giờ, Cơ Trường Dạ cũng nên đi ra.

Muốn báo thù chính là nữ quý, nàng tự nhiên sốt ruột hơn hết so với ai khác, thấy tiểu thái giám nói một nửa liền muốn đi, nhất thời lệ khí tăng mạnh, tiến lên vài bước muốn bóp cổ tiểu thái giám ép hỏi. Đối phương lại tựa như mọc mắt sau lưng, chạy như điên về hướng Dưỡng Tâm điện, hai ba bước lên bậc thang,

tốc độ kia còn nhanh hơn cả chuột.

Cả hai đời Hữu Xu đều bị vây trong trạng thái mệt mỏi, giá trị vũ lực quả thực không cao, nhưng công phu chạy thoát thân lại sớm luyện đến lô hỏa thuần thanh*, chớp mắt đã đến trước điện, chân không kịp thẳng, chỉ thấy Cơ Trường Dạ chậm rãi đi ra. Cậu vội vàng nghênh đón, kéo lấy một mảnh góc áo đối phương.

*Lô hỏa thuần thanh: ngọn lửa trong lò hoàn toàn chuyển thành màu xanh. Với ngọn lửa màu xanh thì nhiệt độ của ngọn lửa lúc này là cao nhất. Ý nghĩa câu này là một kỹ năng nào đó được dày công tôi luyện, trình độ đạt đến mức tốt nhất.

Cơ Trường Dạ chỉ chỉ mồ hôi trên trán cậu, thấp giọng nói, “Lại tới chỗ nào bướng bỉnh đi?”

“Đứng ở ngự hoa viên bên cạnh chốc lát.” Hữu Xu chớp cặp mắt to vô tội.

Cơ Trường Dạ theo thói quen lấy khăn tay ra, muốn giúp thiếu niên lau mồ hôi, rồi lại bỗng nhiên ý thức được nơi này là cấm cung, nhiều người mắt tap, chỉ phải từ bỏ. Bên ngoài Dưỡng Tâm điện trống rỗng không có thứ gì, Hữu Xu đứng dưới ánh mặt trời chói chang quả thật là chịu tội, chạy tới ngự hoa viên trốn nắng cũng không có gì đáng trách. Nghĩ vậy, hắn vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, dẫn đầu đi ra cửa cung, ôn nhu nói, “Trở về nhanh chút uống canh giải nóng. Sớm bảo người đừng theo đến, mà không nghe lời. Người đã trưởng thành, không thể luôn dính lấy ta, ngày sau cưới vợ sinh con thì nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ ngay cả đêm động phòng hoa chúc cũng muốn chen cùng một chỗ với ta à?” Tựa như nghĩ đến cái gì, hắn lắc đầu bật cười.

Nếu như không cách nào có được long khí, cả đời ta đều đi theo người, chỗ nào mà cưới vợ sinh con. Nghĩ như vậy, Hữu Xu nhịn không được quay đầu nhìn lại, liền thấy nữ quý kia đứng ngoài mười thước điên cuồng kêu to, “Lời còn chưa dứt người đi cái gì? Trở về, nhanh trở về cho bổn cung! Nói bổn cung biết làm thế nào mới có thể báo thù!”

Cái lưới dài của nàng bay múa, khuôn mặt dữ tợn, rõ ràng muốn nhào tới đây bắt lấy mình, lại may mắn không dám tới gần, có thể thấy Cơ Trường Dạ quả thật là thiên mệnh chi tử, chư tà tránh lui. Hữu Xu thu hồi ánh mắt, cách tay áo bào rộng lớn trộm kéo bàn tay to khớp xương rõ ràng của thanh niên, cũng nhẹ nhàng lắc lắc hai cái. Chủ tử thật có lực!

Cơ Trường Dạ hạ mắt chỉ thấy thiếu niên đang nở ra má lúm đồng tiền nhỏ với mình, nhất thời tay ngứa, vừa chọt vừa bất đắc dĩ thở dài, “Người đó, lúc nào mới có thể lớn lên?”

Hai người càng lúc càng xa, nữ quý phát ra tiếng rít thê lương, cũng biến mất tại chỗ.

Chỗ ở mới vô cùng rộng rãi, chỉ đình đài lầu các thôi liền có bảy tám tòa, mấy trăm người cũng ở thoải mái. Vì vậy, Cơ Trường Dạ bảo hạ nhân thu dọn căn phòng cách vách mình chỉnh tề, để Hữu Xu ở thoải mái. Lại không ngờ thời gian lên đèn, Hữu Xu bất luận như thế nào cũng không chịu đi, chạy vội lên giường, ôm cột giường không buông tay.

“Người nhớ rõ năm nay mình mấy tuổi không?” Cơ Trường Dạ giống như bắt đắc dĩ, trong mắt lại tràn ngập ý cười nồng đậm.

Bên tai Hữu Xu chậm rãi đỏ lên, dứt khoát xoay đầu qua một bên, trầm mặc không nói, thấy thanh niên cất bước lên giường, duỗi cánh tay, tựa như muốn tha mình xuống, vội vàng đem hai chân cũng quần trên cột giường. Bộ dạng này của cậu, khiến Cơ Trường Dạ vừa tức giận lại vừa buồn cười, ôm eo nhỏ của cậu kéo nửa ngày, không thể kéo ra, liền đi chọc vào nách cậu.

Hữu Xu cực kỳ sợ ngứa, lập tức yếu đuối quay cuồng trên giường. Cậu không cười ra tiếng, nhưng ánh mắt lại ngập nước, hai má lúm đồng tiền nho nhỏ bên má như ẩn như hiện, nhìn vô cùng ngọt ngào.

“Không, từ bỏ.” Cậu một mặt thở hổn hển một mặt thấp giọng cầu xin, tiện đà phát ra tiếng rên rỉ ưm ưm a a.

Thiếu niên bởi vì ghen cười mà mặt đỏ lên, con ngươi vốn ngập nước lóe ra lệ quang trong suốt, quần áo kéo ra hơn phân nửa, treo trên đầu vai mượt mà, xương quai xanh tinh xảo cùng lồng ngực trắng nõn lóa lộ ở bên ngoài, bị sợi tóc hỗn độn lại trơn mượt che đi một chút, tính cả hồng anh phần nộn kia cũng lúc ẩn lúc hiện. Cậu mềm yếu vô lực nằm trên đệm giường màu đỏ, dùng ánh mắt cầu xin, cầu thương xót lại động lòng người mà chăm chú nhìn mình, miệng phát ra tiếng ngậm nga chọc người ta suy nghĩ xa xôi. Cơ Trường Dạ nhìn nhìn liền tim như nổi trống, nhanh chóng kéo áo ngủ bằng gấm ở một bên qua, đem thiếu niên bọc kín từ đầu đến chân.

Hắn ẩn xoa huyết thái dương, cảm giác có chút mỏi mệt, lại có chút tâm hoảng ý loạn. Đúng vào lúc này, ngoài cửa sổ bay tới một con bồ câu đưa tin, đánh gãy suy nghĩ khó phân này.

“Thôi, hôm nay tạm thời tha người.” Xoa xoa sợi tóc đen mượt của thiếu niên, hắn đi qua bắt bồ câu đưa tin.

Lúc này Hữu Xu mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu đã mười lăm tuổi, chen cùng một chỗ với thanh niên mà ngủ quả thật có chút quái dị, xem ra vẫn là nhanh chóng tìm được biện pháp tự bảo vệ mình. Nữ quỷ kia lâu dài ở trong cung, cũng không sợ long khí của hoàng đế, hẳn là có chút môn đạo. Nàng vội vã báo thù, sẽ rất nhanh chủ động tìm đến.

Nghĩ như vậy, Hữu Xu chậm rãi nhắm mắt lại. Cơ Trường Dạ xem mặt hàm xong, cho bồ câu đưa tin cất cánh, liền thấy thiếu niên bọc chăn cuộn mình trong góc, đã ngủ đến hai má đỏ bừng, đổ cả mồ hôi hột. Cơ Trường Dạ mỉm cười, nhẹ nhàng giúp cậu lau mồ hôi, lại đem chăn kéo xuống ngực, miễn cho cậu ngộp, sau đó lẳng lặng chăm chú nhìn thật lâu, trong ngực quanh quẩn một loại tình cảm xa lạ, tựa như thỏa mãn, lại tựa như khát vọng.

Một lát sau, nền trong phòng bị đầu ngón tay thanh niên bắn ra dòng khí dập tắt, hai tiếng hít thở sâu mà vững vàng dần dần giao hòa cùng một chỗ.

Gần đến nửa đêm, ngoài phòng truyền đến từng đợt kêu gọi âm trầm quỷ khí, “Hữu Xu, Hữu Xu, Hữu Xu...” không dứt.

Nếu người bên ngoài có thể nghe thấy, ước chừng đã sợ đến cháng váng, nhưng trong viện ngoài viện mấy trăm ám vệ, thật sự không hề phát giác.

Hữu Xu cau mày tỉnh lại, lặng lẽ từ đuôi giường bò xuống đất, đi đến bên cửa sổ để ngỏ. Nữ quỷ đang kéo cái lưới dài bồi hồi ở hành lang, nhìn thấy thiếu niên, vẫy tay nói, “Người đi ra, bổn cung có chuyện muốn nói với người.” Đường như nàng rất kiêng kỵ thanh niên đang ngủ say, thường xuyên rướn cổ lên nhìn trộm vào bên trong.

Nữ quỷ nhìn như đang nói chuyện, kì thực là trực tiếp đem âm thanh xâm nhập vào trong đầu óc, Hữu Xu cũng liền đối thoại với nàng ở trong đầu, “Người tiến vào.”

Một người một quỷ bắt đầu tiến hành giao lưu không tiếng động, ám vệ tới lui tuần tra ngoài viện lại không hề phát giác dị trạng, chỉ tưởng trời nóng, Hữu Xu ngủ không được, đi đến bên cửa sổ hóng gió lạnh.

“Người đi ra!” Nữ quỷ trừng con mắt màu đỏ.

“Người tiến vào.” Hữu Xu chớp cặp mắt mèo mờ mờ.

“Người đi ra cho bổn cung!” Nữ quỷ khi còn sống là sủng phi, quen thói ra lệnh, giọng điệu bất tri bất giác kiêu căng lên.

Thật đáng tiếc, Hữu Xu căn bản không ăn cái bộ dạng đó của nàng, mặt không đổi sắc mà đóng cửa sổ, tiếp tục trở về đi ngủ, mới vừa đi tới nửa đường, liền nghe nữ quỷ vội vàng hô, “Thôi thôi, chúng ta đều lui một bước, bổn cung không vào trong phòng, người cũng không cần đi ra, chúng ta cứ cách cửa sổ nói đi.”

Lúc này Hữu Xu mới cong cong khóe môi, nở ra má lúm đồng tiền nho nhỏ ở má trái. Trước kia quỷ đòi nợ cũng không dám tới gần Cơ Trường Dạ trong phạm vi hai mươi mét, nữ quỷ này đạo hạnh khá cao, nhưng cũng chỉ có thể giữ khoảng cách bảy tám mét với Cơ Trường Dạ, gần nữa sẽ dễ có khả năng bị long khí cắn nuốt. Hữu Xu chính là đoán chắc điểm này mới dám gặp nàng.

“Người cùng Cơ Chính Tắc có thù oán à?” Biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, Hữu Xu vừa mở cửa sổ liền nói lời khách sáo với nữ quỷ.

Nữ quỷ chết mười một năm, đã lâu không cùng người giao lưu, nhất thời mở máy hát, đem chuyện cũ nhất nhất nói ra. Hữu Xu ngạc nhiên, trăm triệu lần không ngờ được trong đó còn liên lụy đến chủ tử nhà mình.

Nữ quỷ khi còn sống là phi tử hoàng đế sủng ái nhất, diện mạo khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế vô song, vừa mới vào cung liền được phong tứ phẩm chiêu nghi, bất quá chỉ nửa năm lại tấn phong thành Lan phi tam phẩm, hoàng ân mênh mông cuộn cuộn này liền bức ép Tiêu quý phi. Trong lòng Tiêu quý phi mang ghen ghét, lúc nào cũng ở trước mặt nhi tử nguyên rủa Lan phi. Tứ hoàng tử thiên tính ngang ngược kiêu ngạo, ương ngạnh làm liều, lại vô cùng hảo nữ sắc, đã sớm nước dãi chảy dài ba thước đối với Lan phi, liền lập ra độc kế, ý muốn trừ bỏ cả Lan phi và tam hoàng tử.

Mẫu tử hai người vốn định chậm rãi trừ tính, lại không ngờ Lan phi chắn ra có thai hai tháng, chọc cho hoàng đế long tâm đại duyệt, nói là sinh nhi tử liền phong làm thân vương, sinh nữ nhi phong làm công chúa. Vinh sủng bậc này, đã mơ hồ có xu thế đuổi kịp và vượt qua Tiêu quý phi cùng tứ hoàng tử. Hai người nóng nảy, vội vàng hạ độc thủ.

16. Chương 16

Tứ hoàng tử đầu tiên là dụ dỗ Lan phi đến lãnh cung cưỡng hiếp rồi siết chết, lại thu mua cung nữ bên người tam hoàng tử, hạ mê dược cho tam hoàng tử, thừa dịp hấn bất tỉnh nhân sự liền đem thi thể Lan phi khiêng lên giường hấn, lại đem bạch lăng quần quanh trên cổ Lan phi nhét vào trong tay tam hoàng tử.

Tiêu quý phi chờ nhi tử bày cục xong liền dẫn hoàng đế đi thăm tam hoàng tử đang bị vây trong nỗi đau tang mẫu, vừa vào cửa chỉ thấy tam hoàng tử cùng Lan phi lỏa thể nằm cùng một chỗ, hạ thể Lan phi một đồng hỗn độn, trong tình nồng màu trắng hỗn loạn máu tươi, xem ra đã bị cưỡng hiếp tới sinh non, hai mắt phỉm huyết lệ trợn lên, lộ ra đầu lưỡi thật dài, đã bị siết chết. Mà tam hoàng tử mơ hồ tỉnh dậy, đang nhìn bạch lăng trong tay ngẩn người.

Cảnh tượng cực kỳ bi thảm như thế khiến hoàng đế thiếu chút nữa miệng phun máu tươi. Lúc này hấn sai người bắt tam hoàng tử, lại vội vàng liệm thi thể Lan phi. Nhi tử cưỡng hiếp thứ mẫu, còn tàn nhẫn sát hại thứ mẫu, đây là gièm pha bậc nhất của hoàng gia trăm năm qua, hoàng đế khó thở, nếu không phải tuyên dương ra ngoài sẽ nhục danh dự hoàng thất, thì sợ là sẽ đem tam hoàng tử chém đầu thị chúng. Dưới nhiều lần suy xét, hấn ra ý chỉ trục xuất tam hoàng tử, cũng ra lệnh cưỡng chế trọc đầu để tóc tu hành.

Sau khi Lan phi chết hóa thành lệ quỷ ở lại dương gian, chính là muốn tận mắt nhìn xem hoàng đế có thể báo thù cho mình hay không, thấy hấn trừng trị tam hoàng tử vô tội, trong lòng mặc dù có oán, lại không hận. Nhưng không qua bao lâu, khi hoàng đế bình tĩnh lại từ trong bi thống, cũng chậm rãi phát hiện chứa nhiều điểm đáng ngờ. Hấn bắt được vài nhân chứng mẫu chốt, rốt cuộc biết được Lan phi tử vong là do Tiêu quý phi cùng tứ hoàng tử giở trò quỷ.

Cho đến lúc này, Lan phi cảm thấy mình chờ đợi không uổng phí. Nhưng nếu quả thực đại thù của nàng được báo, cũng sẽ không có lệ quỷ oán khí tận trời, mặt mũi hung tợn ngày hôm nay. Sau khi hoàng đế biết được chân tướng chạy tới đối chất với Tiêu quý phi, lại bị Tiêu quý phi khóc sướt mướt ứng phó cho qua. Với hoàng đế thì Lan phi bất quá chỉ là nhất thời mới mẻ, trên thực tế, người hấn yêu chân chính vẫn là Tiêu quý phi, vì hai mẫu tử này, có thể nói là dốc hết tất cả. Hấn gọi tứ hoàng tử đến răn dạy vài câu, phạt chép mấy thiên kinh Phật, việc này liền thôi, sau khi trở về ban chết cho tất cả cung nhân có liên quan trong chuyện này, lau sạch những điểm đáng ngờ.

Cái chết của nữ quỷ chẳng những không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì với Tiêu quý phi và tứ hoàng tử, mà hai người còn lợi dụng nàng diệt trừ con trai trưởng của nguyên hậu. Qua một năm, hoàng đế lại không để ý triều thần phản đối, sắc lập tứ hoàng tử làm thái tử, khen rằng nhân phẩm quý trọng, long chương phượng tử*. Nhìn thấy “một nhà ba người” ngồi vây quanh ở Vị Ương Cung uống rượu chúc mừng, nhớ đến những từ ngữ dài dòng khen ngợi hung thủ giết người trên thánh chỉ sắc phong, oán khí của nữ quỷ rốt cuộc đạt tới đỉnh.

*Long chương phượng tư: văn chương, tài hoa như rồng, dung mạo tư chất như phượng.

Nàng đối với hoàng đế là tình yêu chân thành, còn từng ảo tưởng cùng hắn làm phu thê bình thường, sanh con dưỡng cái, kết quả lại phát hiện mình chỉ là một món đồ chơi, bị con hắn cưỡng hiếp sát hại cũng không thể gọi ra một chút thương hại nào từ hắn, huống chi trong bụng của nàng còn mang hài tử của hắn. Yêu sâu đậm, hận liền thật sâu, từ nay về sau, nữ quý chỉ một lòng một dạ muốn giết chết hoàng đế, còn đầu sỏ gây tội tứ hoàng tử cùng với Tiêu quý phi đồng lõa ngược lại phải xếp ở phía sau.

Nghe xong câu chuyện của nữ quý, Hữu Xu quay đầu lại nhìn về phía thanh niên đang ngủ say, trong lòng khó chịu cực kỳ. Mười một năm trước chủ tử mới mười bốn tuổi, gặp bồi nhỏ như thế, hắn sẽ khổ sở như thế nào? Khi bị trục xuất lại bằng hoàng như thế nào?

Sờ sờ lồng ngực ần ần đau, Hữu Xu kiên định nói, “Ta có thể giúp ngươi, nhưng ngươi phải thay chủ tử ta rửa sạch oan khuất. Ngươi có thể làm được không?”

Đến cùng thì nữ quý vẫn nợ tam hoàng tử, gật đầu nói, “Có thể. Như vậy, vấn đề của ngươi là gì?”

“Vấn đề của ta là làm thế nào mới có thể hấp thu long khí.” Hữu Xu đã sớm hạ quyết tâm, dù nữ quý không thể cho mình câu trả lời vừa lòng thuyết phục, cậu cũng nguyện ý trợ giúp nàng, chẳng sợ cuối cùng mình sẽ bị lệ quý quán thân, phân thân gần như không còn. Mấy năm nay, chủ tử đã cứu cậu không dưới trăm ngàn lần, cái mạng này trả cho chủ tử lại có cái gì đáng tiếc?

Nữ quý ngẩn người, tiện đà cười nói, “Ngươi hỏi như vậy, xem ra là để hấp thu long khí của tam hoàng tử đúng không? Bốn cung trăm triệu lần không ngờ đến, tam hoàng tử đúng là tử vi để tình hạ phạm, so sánh với hắn, chút long khí của Cơ Chính Tắc tính là cái gì, buồn cười chính là...”

Hữu Xu cắt ngang nàng thao thao bất tuyệt, “Ngươi rốt cuộc có biết hay không? Biết cứ việc nói thẳng, đừng nói nhảm.”

Nữ quý bị nghẹn gần chết, cong cái lưỡi dài nói, “Tự nhiên là biết, khi bốn cung chết, thai nhi chưa thành hình trong bụng liền hóa thành một đoàn long khí bảo vệ bốn cung thần hồn không tan, cũng bảo vệ bốn cung không bị long khí của Cơ Chính Tắc phản phệ, sau khi biến thành lệ quý, lại có thể nhìn thấy tinh, khí, thần mà phạm nhân nhìn không thấy. Việc hấp thu long khí này nói khó không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản...”

Nữ quý đã chết rất lâu, dục vọng thổ lộ hết ra vô cùng mãnh liệt, cố tình Hữu Xu đối mặt với người xa lạ lại phá lệ không kiên nhẫn, thúc giục, “Nói trọng điểm.”

Nữ quý hung hăng trừng mắt nhìn cậu một cái, không cam không nguyện mà mở miệng, “Hút long khí có hai biện pháp, một là trực tiếp đối miệng hút, hai là thừa nhận long tinh tưới rót.”

Hữu Xu nghiêng đầu, trong đôi mắt mèo tròn tròn tràn đầy nghi hoặc, “Trực tiếp đối miệng hút chính là hôn môi à? Còn long tinh tưới rót lại là như thế nào?” Không phải là cái ý tứ mà cậu nghĩ đi?

Nữ quý âm trầm mà cười rộ lên, “Điểm thứ nhất người đoán đúng, đích thật là hôn môi, về phần thừa nhận long tinh, đương nhiên chính là giao hợp. Long khí hút từ miệng sớm muộn gì cũng sẽ tiêu tán, nhưng mà một khi long tinh nhập thể, liền có long khí phù hộ, nếu không hậu phi trong cung sao lại giành nhau bò lên giường Cơ Chính Tắc chứ? Một khi long khí rót vào trong cơ thể dựng dục thành long tử, người thụ thai liền có khả năng tu thành phượng mệnh, từ nay về sau chư tà bất xâm. Bồn cung vốn tưởng rằng Tiêu quý phi đã tu thành phượng mệnh, nào dự đoán được trên người nhi tử tốt của ả chỉ bao phủ một tầng long khí mỏng manh, đời này cũng đừng nghĩ đi lên ngôi vị hoàng đế. Buồn cười a buồn cười, ai có thể nghĩ đến cái người bị tất cả mọi người chán ghét vứt bỏ là tam...”

“Được rồi, người có thể đi rồi.” Hữu Xu một lần nữa cắt đứt nữ quý thao thao bất tuyệt.

“Người có thể nghe bồn cung nói cho hết lời hay không?” Nữ quý giận đến giơ chân, mắt thấy cửa sổ chậm rãi đóng lại, lúc này mới nghĩ đến chính sự, “Ai, từ từ, người đã nói phải giúp bồn cung mạnh lên, chẳng lẽ người muốn qua cầu rút ván sao?”

Ở một giây cuối cùng cửa sổ đóng lại Hữu Xu cắt qua đầu ngón tay, đem một giọt máu tươi bắn vào cái miệng rộng của nữ quý.

Nữ quý nuốt trọn xuống, âm khí quanh thân liền tựa như nước sôi cuộn cuộn bốc lên, rất có xu thế xông lên tận tầng trời.

“Thế ngoại chi nhân? Tử vi đế tinh cùng thế ngoại chi nhân? Tốt tốt tốt, Đại Minh hoàng triều xem như náo nhiệt! Cơ Chính Tắc, dù bồn cung không hại người, vận số của người cũng tận rồi!” Nữ quý bay lên trời, lao về phía hoàng cung, tới nửa đường mới gian nan kịp phản ứng, nếu như mình hút khô máu tươi của thế ngoại chi nhân, liền có thể trực tiếp ngưng tụ ra thân xác máu thịt, thoát khỏi khống chế của thiên đạo luân hồi, trở thành tồn tại bất tử bất diệt.

Nàng vội vàng quay ngược trở về, rồi lại nghĩ đến việc vừa rồi mình đã đem biện pháp hút long khí nói với thiếu niên, việc này không nên chậm trễ, hiện tại chỉ sợ thiếu niên đã đắc thủ. Tử vi đế tinh là đứng đầu chúng tinh, vạn tượng tông sư, chấp chương thiên kinh địa vĩ, suất lĩnh phổ thiên tinh đấu, tiết chế quỷ thần cùng lõi đình, luận về thực lực, ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng không dám cắt đứt phong mang này. Một lệ quỷ nhỏ nhỏ như nàng, không đợi gần người đã bị đế tinh áp chế đến hồn phi phách tán.

*Phong mang: chỉ bộ phận sắc nhọn của một vật, tựa như mũi nhọn của đao kiếm. Ý chỉ vật lợi hại nhất.

Không đi được! Trăm triệu lần không đi được! Tiểu quý thật giáo hoạt, khó trách muốn bồn cung trả lời vấn đề của cậu ta trước mới bằng lòng giao dịch! Nữ quý chuyển vài vòng trên không trung, chỉ phải tiếp tục bay về phía hoàng cung.

Hữu Xu đóng lại cửa sổ, đi trở về bên giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của thanh niên. Hôn môi, giao hợp, cho tới bây giờ chưa từng làm qua phải làm như thế nào? Cảm giác hai má nóng bỏng như lửa đốt, cậu vội vàng dùng hai tay che, cách khe hở tiếp tục nhìn coi thanh niên.

Đời trước vì ăn cơm no, cậu làm công xung quanh kiếm lấy tinh hạch, đừng nói yêu đương, ngay cả tay nhỏ

của nữ nhân cũng chưa từng sờ qua. Đương nhiên, cậu cũng không ghét nam nhân với nam nhân. Hoàn cảnh mặt thể ác liệt, nữ nhân thân mềm thể yếu, dần dần lại trở nên rất thừa thớt, hai nam nhân cùng nhau sống qua ngày đã sớm không phải là chuyện gì mới mẻ.

Nhưng mà cậu không ghét, cũng không có nghĩa người bên ngoài cũng không ghét. Nơi này không phải là mặt thể, âm dương điều hòa mới là chính đạo, long dương (*đồng tính*) có lẽ sẽ bị phần lớn mọi người bài xích. Ít nhất cậu thường xuyên nghe A Đại và A Nhị thúc giục chủ tử nhanh chóng cưới vợ sinh con.

Nếu tùy tiện hôn lên, ước chừng chủ tử sẽ cảm thấy ghê tởm đi? Dù có không ghê tởm, cũng sẽ thực xấu hổ do đó bất hòa với mình nhỉ? Ngay cả hôn môi cũng khó xử như vậy, huống chi, huống chi... Hữu Xu bùm mặt tiến vào ổ chăn, bởi vì tâm tình quá mức phiền não, nhịn không được lăn hai vòng.

“Hóng gió lạnh nửa buổi, vẫn nóng ngủ không được à?” Cơ Trường Dạ đã sớm tỉnh, thấy Hữu Xu ghé vào trên cửa sổ ngẩn người, còn tưởng rằng cậu đang hóng mát, cho nên cũng không đứng lên xem xét.

Hữu Xu sợ tới mức run lên, vội vàng xốc chăn, ngáp ngừng nói, “Ủm, rất nóng.” Cùng lúc đó, trong lòng lại thầm may mắn: may mắn vừa rồi không hôn trộm, nếu không hiện tại sẽ bị đuổi ra ngoài đi?

“Xích lại đây một chút, ta giúp người quạt quạt.” Cơ Trường Dạ cầm lấy quạt tròn nhẹ nhàng lay động.

Hữu Xu dịch a dịch, dịch đến bên cạnh thanh niên, ngủ cùng một cái gối đầu với hắn, cảm giác được từng trận từng trận gió nhẹ nhẹ thấm lạnh phát qua hai má, xua tan xao động ở thân thể cùng đáy lòng, bắt giác thâm nghĩ: chủ tử thật ôn nhu săn sóc, hiện tại càng muốn hôn hắn phải làm sao đây?

Mang suy nghĩ kì quái như vậy, thiếu niên chậm rãi rơi vào giấc ngủ say.

Cơ Trường Dạ mới vừa về kinh, thân phận còn chưa khôi phục, cũng không cần vào triều điểm danh, trong lúc nhất thời có chút nhàn nhãng. Hắn thương tiếc Hữu Xu từ nhỏ đã cùng mình ở trong ngôi chùa lạnh lẽo rách nát, chưa từng thấy qua phồn hoa bên ngoài, liền nghĩ dẫn cậu đi du ngoạn xung quanh một phen. Thời tiết giữa hè, phần lớn nhóm huân quý trong kinh thích đến Mạt Kiền sơn nghỉ hè, hai người đi dạo thượng kinh xong cũng ngồi xe mà đi. Ngược lại Hữu Xu rất muốn đến Cẩm Nghiệp tự xem mẫu thân đời này của mình, nhưng long khí còn chưa đắc thủ, một mình hành động sợ là sẽ có lo ngại về tính mạng, chỉ phải tạm thời dời kế hoạch ra sau.

Mạt Kiền sơn quả nhiên cây xanh bóng mát, gió lạnh phơ phất, rất là sảng khoái. Chân núi cùng giữa sườn núi phân bố rất nhiều trang viên lớn nhỏ, đều thuộc loại nhà giàu có tài có thế. Đỉnh núi có một ngôi Bồ Đề tự, hương khói vô cùng tràn đầy, đồ ăn chay cũng là địa phương nhất tuyệt, mỗi ngày đều có rất nhiều người nghe danh mà đến.

Cơ Trường Dạ biết Hữu Xu là một nhóc tham ăn, dàn xếp xong xuôi liền dẫn cậu nhắm thẳng Bồ Đề tự mà đi. Hai người đi được nửa đường, gặp gỡ một đoàn xe trang trí xa hoa, trên cửa xe đều khắc chữ “Vương”, một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi cười trên một con ngựa cao lớn, lúc thì chọt xông lên trước nhất vươn cổ nhìn ra xa, lúc thì chọt rút lui trở về, cúi người xuống nói chuyện với nữ quyến trong xe. Tướng mạo hắn anh tuấn, khí chất lỗi lạc, đầu đội buộc tóc khảm bảo tử kim quan, thân mặc hồng bào bách điệp

xuyên hoa, thoát nhìn xuất thân hiển hách, cuối mắt đầu mày tràn đầy kiêu căng càng có vẻ ngang ngược, không ai bì nổi.

Hữu Xu chỉ thản nhiên liếc mắt một cái liền dời đi tầm mắt, Cơ Trường Dạ lại bỗng nhiên trầm mặt xuống.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 17

“Hữu Xu, chậm một chút đi, cẩn thận bị xe ngựa va chạm.” Cơ Trường Dạ kéo thiếu niên trở lại bên cạnh, A Đại, A Nhị nhanh chóng vây quanh trái phải hai người.

Đoàn xe vang ầm ầm đi qua, thật nhanh liền không thấy bóng dáng, tiếng hô quát giương cao của hồng y thiếu niên kia còn ở xa xa truyền đến. Hữu Xu quơ cổ tay bị thanh niên cầm thật chặt, hỏi, “Chủ tử, làm sao vậy? Người cùng người nhà kia có thù oán à?”

Biểu tình Cơ Trường Dạ thoáng hòa hoãn, vén sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt bên má cậu, thấp giọng nói, “Kia chính là người Vương gia.”

“Người Vương gia, Vương Tượng Càn?” Hữu Xu thực nhanh liền tưởng đến thân thể của mình, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. Nói như thế, thiếu niên kiêu căng vừa rồi chính là huynh đệ đời này của mình à? Trong xe ngựa có lẽ còn có nãi nãi, đại cô, đại thẩm, đại di của mình? Nghĩ tới đây, trong lòng Hữu Xu không hề xúc động, cậu cùng với các nàng, bất quá chỉ là người xa lạ có huyết mạch tương liên mà thôi.

Cơ Trường Dạ vuốt cằm, ôn nhu hỏi ý kiến, “Còn muốn đi không? Nếu không muốn thì chúng ta liền dẹp đường hồi phủ.”

Booluuyly.wordpress.com

“Muốn đi ăn đồ ăn chay.” Hữu Xu kiên định lắc đầu, dù là trên trời hạ đao, cũng không thể ngăn cản hành trình mỹ thực của cậu.

Cơ Trường Dạ bị dáng vẻ tham ăn của cậu chọc cười, nhéo nhéo cái mũi cong cong của cậu, tiếp tục đi lên. Rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ hần nuôi lớn, quả nhiên thông dong rộng rãi, không nói cái túi da tuyệt thế vô song này, chỉ phần tâm tính này thôi, cũng đủ để vớt xa Vương Thiên Hữu mấy chục con phố. Cái gọi là “kinh thành tam thiếu” đứng đầu, quả thật hữu danh vô thực, nói ngoa.

Hai người vớt bỏ đoạn nhạc đệm nhỏ này, một mặt ngắm cảnh một mặt chậm rì rì leo lên đỉnh núi, tới cửa chùa, liền thấy vài tên thị vệ nâng đao mà đứng, mắt lộ ra hung quang.

Cơ Trường Dạ đã sớm sống quen kham khổ, trở lại kinh thành cũng không bị vinh hoa phú quý mờ mắt, vẫn là một thân quần áo màu xanh bình thường. A Đại, A Nhị vì để tiện hành động, trực tiếp mặc áo ngắn chỉ có cu ly đầu đường mới có thể mặc, mũi giày có hai miếng vá, nhìn vô cùng khó coi. Chỉ mỗi Hữu Xu bị Cơ Trường Dạ trang điểm ăn diện một phen, một bộ áo ngoài thêu hoa màu hồng nhạt bật lên khuôn mặt như quan ngọc, mi mục như họa, hàng năm ở trong phòng mà dưỡng ra làn da trắng nõn dưới ánh nắng hiện ra màu sắc bán trong suốt, thoát nhìn chính là chủ nhân được nuông chiều từ bé.

Booluuyly.wordpress.com

Vậy nên, mấy tên thị vệ trực tiếp nhìn về phía Hữu Xu, phát tay nói, “Đi đi đi, hôm nay Bồ Đề tự đã bị chủ nhân nhà ta bao, hôm sau các người lại đến.” Dù có nuông chiều từ bé đi nữa, leo núi vẫn phải tự mình đi bộ, ngay cả một cái nhuyển kiệu cũng muốn không nổi, có thể thấy không phải là nhân vật gì đặc tội không nổi.

Hữu Xu đi đến eo mỗi chân đau, chỉ để ăn một bữa cơm chùa, nghe lời ấy quả thực có chút tức giận, hỏi, “Bồ Đề tự cũng không phải là tài sản riêng của nhà người, người có quyền lực gì ngăn cản người khác đi vào?”

Mặt thị vệ lộ vẻ khinh miệt, đang muốn trả lời, phía sau lại có mấy chiếc xe ngựa tới, một nha hoàn xách góc quần tiến lên, thúc giục nói, “Nhanh nhanh nhường đường, phu nhân nhà ta muốn vào!”

Thị vệ thấy trên cửa xe khắc chữ "Lưu" lớn, vội vàng lui đến hai bên, cúi đầu khom lưng dẫn xe ngựa đi vào. Hữu Xu cũng muốn nhân cơ hội đi vào, lại bị một thanh đại đao cản lại. Cơ Trường Dạ vốn dĩ đứng ở một bên cười như không cười mà nhìn, cho đến khi thị vệ rút đao đánh úp về phía Hữu Xu mới thay đổi sắc mặt, nhanh chóng kéo cậu lại bên cạnh ôm vào trong áo, đánh giá từ trên xuống dưới, sợ cậu bị chạm rụng một sợi tóc. Xưa nay hắn không thích tranh luận với người ta, hướng chỉ là những hạ nhân hèn mọn như con kiến đó, từ trong tay áo lấy ra một ngọc bội, âm thanh lạnh lùng nói, “Như thế

Booluuyly.wordpress.com

nào, chính là có thể đi vào đi?”

Miếng ngọc bội này chỉ riêng thành viên hoàng thất mới có thể có được, chín con rồng bay bao quanh ôm lấy một chữ "Co" chạm rồng, treo dây tơ màu minh hoàng. Thị vệ vừa thấy ngọc bội, lập tức thay đổi sắc mặt, liền tiếp quỳ xuống hành lễ. Bọn họ không nhận ra người này là ai, nhưng biết nhất định có quan hệ không phải là ít với hoàng thất, không khỏi trong lòng oán giận: đến tột cùng là tiểu thiếu gia Vương phủ nào xuất môn, không ngồi xe ngựa, không mặc cẩm y, làm hại chúng ta thật khổ!

Cơ Trường Dạ mới vừa về kinh, không muốn khiến cho người nào đó chú ý, kéo Hữu Xu lập tức đi vào, cũng không dây dưa nhiều với những người này. Dù sao cũng chỉ là một đám gia nô đề tiện, ngày sau Vương gia diệt tộc, vẫn khó thoát khỏi cái chết như thường.

Hai người chuẩn bị ở vài ngày trên núi, tùy thân mang theo mấy thứ đồ mỏng nhẹ, thêm tiền nhang đèn cho Bồ Tát trong tự xong liền đến tây khóa viện* dàn xếp. Cách một mặt tường chính là chỗ ở của gia quyến Vương gia, Hữu Xu đứng ở dưới chân tường nghe trong chốc lát, chỉ nghe từng đợt tiếng thiếu niên cười rộ truyền đến, pha lẫn thêm tiếng nói nhỏ nhẹ của nữ đồng, giống như vô cùng vui vẻ.

*Khóa viện là căn viện ở hai bên chính viện.

Booluyyly.wordpress.com

Cơ Trường Dạ từ phía sau lưng che lỗ tai thiếu niên, thấp giọng nói, “Hâm mộ sao?”

Hữu Xu trở tay ôm thắt lưng rắn chắc của thanh niên, dùng sức lắc đầu, “Ta có chủ tử tốt nhất trên thế giới, không cần hâm mộ bất luận kẻ nào!” Cậu chỉ là cảm thấy giọng nữ đồng kia có chút cổ quái, âm trầm buồn thảm.

Cơ Trường Dạ bị chọc cười, nhéo nhéo thịt mềm trên má thiếu niên, thở dài, “Cái miệng nhỏ nhắn này của Hữu Xu nhà ta còn ngọt hơn bôi mật, ta cũng sắp chóng đờ không được rồi.”

Hữu Xu nghiêm túc phản bác, “Chủ tử, ta không phải đang nói lời ngon tiếng ngọt, hết thảy đều là lời tâm huyết.” Cái kỹ năng khoác lác đó cậu nhần rất nhiều lần cũng không sáng lên nổi.

Cơ Trường Dạ sao lại nhìn không ra thiếu niên chân thành, nhất thời ôm cậu cười rộ lên. Tiếng cười trầm thấp hùng hậu của thanh niên lướt qua tường viện truyền đến cách vách, nữ đồng kia liền giống như bị người ta bóp chặt cổ họng, một chút tiếng vang cũng phát không ra. Khoảnh khắc an tĩnh khiến Hữu Xu liên tiếp quay đầu lại, trong lòng có chút để ý.

Hai người thay đổi quần áo, uống trà lạnh, mắt thấy cách giờ cơm còn sớm, liền đến sau núi du ngoạn. Trong núi xây vài căn đình bát giác, lại có một mảnh rừng trúc xanh biếc đón gió lay động, giữa cảnh trúc

Booluuyly.wordpress.com

truyền đến tiếng chim tước hót vang cùng tiếng gió ào ào, cảnh sắc đẹp như tranh vẽ, lại có một dòng suối róc rách vờn qua núi đá lởm chởm, uyển chuyển uốn lượn chảy về phương xa.

Cảnh đẹp như thế, tự nhiên hấp dẫn rất nhiều văn nhân mặc khách. Lúc Cơ Trường Dạ và Hữu Xu đến, trong vài căn lương đình đã tụ đầy người, xem từ ăn mặc, tất cả đều là sĩ tộc đệ tử. Trước kia khi Cơ Trường Dạ vẫn là hoàng tử tôn quý đương triều, rất có giao tình với những người này, vài người trong đó vô ý nhìn qua, đầu tiên là sững sờ trong chớp mắt, sau đó mới đứng dậy nghênh đón.

“Thần hạ kiến quá tam hoàng tử. Từ biệt nhiều năm, vẫn mạnh khỏe chứ?” Trong những người hành lễ, có người chân tâm thực lòng, có người trong mắt lộ ra thương hại, còn có người vô cùng khinh thị xem thường. Mà Vương Thiên Hữu, cũng chính là thứ trưởng tử* của Vương Tượng Càn, thái độ khinh mạn nhất. Hắn ta ngay cả thất lưng cũng chưa từng cong, chỉ là thoáng đưa tay, giống như chào hỏi với người cùng thế hệ, không, có lẽ nên nói là người có địa vị còn hèn mọn hơn so với hắn ta. Trong cái nhìn của hắn ta, tam hoàng tử đến Kinh Châu không khác gì sung quân biên cương, tuy có tên tuổi thân vương, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ chết trong chiến hỏa. Hắn ta cũng không cần lấy lòng một người chết chứ?

Booluuyly.wordpress.com

*Thứ trưởng tử: thứ tử là con trai do tiểu thiếp sinh ra, trong đó người lớn tuổi nhất gọi là thứ trưởng tử.

Cơ Trường Dạ cười nhạt xua tay, ánh mắt lần lượt đảo qua trên mặt mọi người, dường như vẫn chưa đặc biệt chú ý đến thứ tử Vương gia.

Trưởng tử Vệ Quốc Công phủ có giao tình thâm hậu nhất với Cơ Trường Dạ, vươn tay liền kéo tay áo hắn, muốn mời hắn vào trong đình ôn chuyện. Từ năm mười bốn tuổi gặp ám toán kia, Cơ Trường Dạ liền đặc biệt phản cảm người bên ngoài đụng chạm, bởi vì hắn không biết dưới khuôn mặt hiền lành của những người này đến tột cùng ẩn chứa dã tâm như thế nào. Hắn tự tay giết chết tất cả cung nữ mà mẫu hậu để lại cho mình, lại đặt bẫy thanh trừ thái giám Tiêu quý phi phái đến bên cạnh mình, mười một năm qua, người duy nhất hắn có thể toàn tâm tiếp nhận chỉ có Hữu Xu, cũng chỉ có thể chịu đựng Hữu Xu thân cận.

Hắn không dấu vết tránh đi Vệ thế tử, trở tay kéo Hữu Xu. Hai người cùng nhau vào lương đình, ngồi vào chỗ của mình ở chủ vị.

Vương Thiên Hữu thấy tình cảnh này, không khỏi hừ cười ra tiếng, thầm nghĩ một hoàng tử bị trục xuất bị sung quân, cũng dám công khai ngồi ở chủ vị. Nếu là mình, thì nên cụp đuôi mà sống rồi.

Hành động trào phúng của hắn ta vẫn chưa khiến

Booluuyly.wordpress.com

người bên ngoài ghé mắt, mặt ngoài mọi người cung kính với tam hoàng tử, kì thực rất chướng mắt. Bây giờ trong triều ngoài triều đã sớm bị một hệ của Tiêu quý phi nắm giữ, tứ hoàng tử thì càng là đế vương kế nhiệm ván đã đóng thuyền. Vương gia là tâm phúc của hần, ở kinh thành rất có quyền thế, muội muội Vương Thiên Hữu ít ngày nữa liền gả vào thái tử phủ làm trắc phi. Nếu thật muốn bàn tới, thì thứ tử Vương gia, địa vị còn tôn quý hơn so với tam hoàng tử.

Cơ Trường Dạ sao lại không biết những người này đang suy nghĩ gì, nhưng mà trong lòng lại không có chút xúc động. Vẫn là câu nói kia —— thế nhân báng ta, nhục ta, khinh ta, cười ta, khi ta, bĩ ta, nên làm như thế nào? Người hãy nhẫn hần, nhường hần, tránh hần, nhịn hần, tùy hần, không cần để ý đến hần. Tiếp qua vài năm, người hãy xem hần.

Tiếp qua vài năm, những người này lại là tình cảnh như thế nào? Nghĩ tới đây, Cơ Trường Dạ nhanh chóng cong cong khóe môi, lại thấy Hữu Xu tròn hai mắt, dùng ánh mắt tức giận đến cực điểm nhìn Vương Thiên Hữu. Trái tim vắng lặng bị vật nhỏ không biết che giấu cảm xúc này chiếm trọn, cũng chậm rãi ủ ám lên, hần trở tay vỗ vỗ cái tay nhỏ nắm chặt của Hữu Xu, không tiếng động trấn an. Thế gian này, sợ là chỉ có Hữu Xu mới có thể vui vì hần vui, buồn vì hần buồn, hoàn toàn đồng cảm với hần.

Booluuyly.wordpress.com

Hữu Xu bấu môi, không cam không nguyện thu hồi tầm mắt. Mới vừa rồi khi cậu tức giận trừng mắt đem tinh thần lực ép tới hai mắt, lại thấy chỗ phía sau Vương Thiên Hữu cách hai mươi mét có một tiểu cô nương bảy tám tuổi đứng, không, xác thực mà nói là quỷ vật. Làn da nó trắng bệch, ngũ quan lại xinh đẹp đáng yêu, quần áo trong ngoài đều bị xé rách, lộ ra thân thể non nớt chưa phát dục, trên đó trải rộng lằn lằn vết roi cùng với điểm điểm xanh tím, một đôi chân nhỏ da lật thịt cuộn, máu tươi đầm đìa, có thể thấy khi còn sống từng gặp tra tấn cực kỳ tàn ác.

Nó nghe rằng nhếch miệng với Vương Thiên Hữu, thấp giọng gào thét, tựa như muốn đem da thịt đối phương từng ngậm từng ngậm gặm xuống. Nhưng mà Cơ Trường Dạ ngồi ở trong đình, khiến nó trước sau không dám tới gần.

Chính cái gọi là ban ngày không làm chuyện xấu, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Xem ra cái chết và vết thương của nữ đồng, tám chín phần là bút tích của Vương Thiên Hữu. Hắn ta mới bao lớn? Nhỏ hơn một tháng so với mình, cũng chính là mười lăm tuổi, lại nhẫn tâm xuống tay với một đứa trẻ bảy tám tuổi. Hữu Xu âm thầm lắc đầu, có hiểu biết nhất định với phẩm hạnh của vị thứ đệ này.

Nhưng cậu vẫn là suy nghĩ rất đơn giản, chỉ thấy nữ đồng ngẩng đầu, vẫy vẫy tay về phía trên cây, lại có một nam đồng phát phơ rơi xuống đất, làn da cũng

Booluuyly.wordpress.com

trắng bệch giống vậy, khuôn mặt cũng đáng yêu giống vậy, trên người lại không có một vật gì, thân thể non nớt trải rộng các loại vết thương.

Nhìn thấy những dấu vết đó, Hữu Xu không cần nghĩ cũng biết bọn nó đã từng gặp phải chuyện gì. Hóa ra Vương Thiên Hữu chẳng những có tật luyến đồng, còn là một tên cuồng ngược đái, lại mạnh mẽ tra tấn một đôi đồng nam đồng nữ này đến chết. Hoàn cảnh dơ bẩn đến thế nào, mới có thể nuôi dưỡng được một người ác độc như thế? Vương gia quả nhiên không phải là chỗ tốt đẹp gì.

Hết chương 17

Booluuyly.wordpress.com

18. Chương 18

Hữu Xu còn chưa kịp cảm thấy may mắn vì mình đã tự chạy ra khỏi cái hang sói Vương gia kia, nam đồng đã mở cái miệng tràn đầy răng nhọn ra, từng bước một đi tới. Nhưng nó vẫn thất bại, cách mấy trượng liền bị một lực lượng vô hình nào đó đánh văng ra. Nữ đồng sợ nó bay đi, vội vàng kéo nó trở về. Hai con quỷ vội vàng xoay quanh lương đình, vừa giương nanh múa vuốt, vừa quyền đâm cước đá, lại trước sau không dám tới gần.

Đến tột cùng Vương Thiên Hữu đã làm gì với đến đôi tỷ đệ này? Lại làm cho bọn họ hận không thể ăn sống h lẫn? Hữu Xu cảm thấy tò mò, nhưng không tính toán xen vào việc của người khác. Tuy rằng Vương gia từ bỏ cậu, nhưng cậu lại không có suy nghĩ trả thù lại. Lấy đức trả ơn, lấy ngay thẳng báo oán, Hữu Xu làm việc chú ý tới công bằng, Vương gia bỏ mặc cậu, cậu cũng coi Vương gia như người lạ, từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau là được. Nếu Vương gia nhất định phải giết chết cậu, cậu mới có thể ra tay.

Trong lúc suy nghĩ, mọi người trong đình đã bắt đầu ngâm thơ vẽ tranh. Vương Thiên Hữu một tuổi có thể nói chuyện, ba tuổi có thể viết thơ, chín tuổi thi đậu tú tài, mười lăm tuổi đã thành cử nhân nhỏ tuổi nhất Đại Minh hoàng triều, ở thượng kinh vốn có danh xưng tuyệt thế thần đồng. Bàn tới thi họa, h lẫn xếp thứ hai, mọi người ở đây không ai dám xưng thứ nhất, dù là mấy vị nhiều tuổi nhất cũng im miệng không nói, chỉ nhìn về phía h lẫn.

Vương Thiên Hữu cũng không khiêm nhượng, gọi tỷ nữ trải một tờ giấy Tuyên Thành tuyết trắng ra, tiện tay viết một thiên biên ngẫu. Văn biên ngẫu nói trắng ra chỉ bất quá là một loại chơi chữ, bị giới hạn trong cách thức, thực khó biểu đạt ra hàm nghĩa sâu sắc cùng nội dung phong phú, bất quá là vận dụng điển cố, từ ngữ rườm rà trau chuốt, đạt tới mục đích khoe khoang văn chương. Nhưng văn nhân mặc khách đương thời lại làm không biết mệt, ai có thể làm ra một bài phú ban hương tổng điểm*, một khắc danh tiếng có thể lan khắp thượng kinh.

*Ban hương tổng điểm: Ban Cố và Tổng Ngọc đều thiện từ phú, lấy tài phú thành danh, sau này dùng để chỉ những người làm từ phú hay.

Vương Thiên Hữu chưa viết xong, những người đứng xem đã tán thưởng không thôi, còn có người rung đùi đắc ý ngâm tụng, biểu tình vô cùng say mê. Một chữ cuối cùng hạ xuống, h lẫn cười nhạt chấp tay, “Kính mong các vị chỉ giáo.”

Hai tiểu quỷ càng thêm không cam lòng, vừa gào thét vừa kêu khóc, hốc mắt dần dần chảy xuống huyết lệ, hiển nhiên đã hận đến mức tận cùng. Nếu có vài người thấy được tình cảnh đáng sợ này, còn có thể nói ra những lời khen ngợi đó hay không? Hữu Xu rũ mắt, bấu môi.

Đợi nét mực khô, mọi người tranh nhau tương truyền bài văn vẽ này, thế tử Vệ Quốc Công xem xong lại đưa cho bạn tốt năm đó, cười nói, “Năm đó văn chương của điện hạ cũng là thượng kinh nhất tuyệt, hiện giờ mười năm đi qua, h lẫn nên nhìn xem tiêu chuẩn của tuổi trẻ thời nay.”

Cơ Trường Dạ chỉ liếc liếc mắt một cái liền xua tay, “Chỉ thường thôi, không xem cũng thế.” Không đề cập tới quan hệ của Vương gia cùng tứ hoàng tử, cũng không bàn tới thái độ của Vương Thiên Hữu đối với h lẫn, chỉ riêng h lẫn ta là thứ tử của Vương Tượng Càn, mà Vương Tượng Càn là vì hai mẫu tử này mà gắng sức chen ép Hữu Xu cùng Tổng thị, h lẫn liền không dưng nổi một chút hảo cảm với đối phương.

Chỉ thường thôi? Vương Thiên Hữu tung hoành văn đàn, còn chưa gặp phải bình phẩm thấp kém như thế, nhất thời lớn tiếng chất vấn, “Điện hạ chưa xem xong liền mở miệng võ đoán, có phải không công bằng hay không? Vẫn xin điện hạ xem kỹ một lần rồi lại chỉ giáo.”

“Bản điện đã lâu chưa về kinh, người trong kinh đều đã quên bản điện có khả năng xem qua là nhớ. Chỉ giáo ư? Người còn chưa có tư cách đó, nghĩa đệ của bản điện ngược lại có thể cùng người lãnh giáo một phần.” Cơ Trường Dạ đem thiếu niên đang đứng ở phía sau mình gặm bánh ngọt kéo qua, nhẹ nhàng nói, “Hữu Xu, hảo hảo dạy Vương công tử.”

Hữu Xu vội vàng gói kỹ bánh ngọt, thả lại trong tay áo, nghiêm túc đồng ý, “Chủ tử yên tâm, ta nhất định hảo hảo dạy Vương công tử.” Mệnh lệnh của chủ tử, cậu tất nhiên toàn lực ứng phó.

Cơ Trường Dạ nhẹ nhàng lau vụn điểm tâm bên khóe miệng cậu, cười nói, “Nói bao nhiêu lần, đừng gọi bản điện là chủ tử, gọi huynh trưởng.”

“Vâng chủ tử.” Hữu Xu nhếch môi, nở ra hai má lúm đồng tiền nhỏ.

Nhìn thấy Vệ thể tử nhin cười ở một bên, Cơ Trường Dạ rất có loại xúc động muốn đỡ trán. Ở trong lòng hắn, Hữu Xu đã sớm không phải là hạ phó gì, mà là người thân cận nhất của hắn, nhưng bất luận hắn nhắc nhở bao nhiêu lần, Hữu Xu luôn không nguyện ý thay đổi xưng hô, giống như thực thích hai chữ “chủ tử”. Thôi thôi, tùy cậu đi.

Cơ Trường Dạ miễn cưỡng áp chế xúc động chọt vào má lúm đồng tiền của thiếu niên, đứng lên, tự mình trải giấy Tuyên Thành giúp cậu, mài tốt mực. Nếu như nói Vương Thiên Hữu là tuyệt thế thần đồng, vậy Hữu Xu học cái gì biết cái đó phải gọi như thế nào? Hôm nay, hắn liền muốn cho những người này nhìn xem, cái gì gọi là “ếch ngồi đáy giếng”, cái gì gọi là “núi cao còn có núi cao hơn”.

Hữu Xu gần như không cần tự hỏi, nâng bút chấm mực nước liền bắt đầu viết. Từ nhỏ cậu đã ở bên cạnh Cơ Trường Dạ, trong lúc vô tri vô giác chữ viết đã sớm rất giống đối phương, rồng bay phượng múa, nét cuồng thảo thiết họa ngân câu* làm bật lên văn chương xuân ba lệ tảo**, có thể gọi là giao tương huy ánh***, hàm hoa bội thực****.

*Thiết họa ngân câu: vừa mạnh mẽ vừa mềm mại.

**Xuân ba lệ tảo: văn chương tuyệt vời, hoa mỹ.

***Giao tương huy ánh: các loại ánh sáng, màu sắc xen lẫn hòa trộn vào nhau, ý chỉ cảnh tượng xinh đẹp.

****Hàm hoa bội thực: hình dung văn chương có nội dung và hình thức đều hoàn mỹ.

“Vật hoa thiên bảo, long quang xạ Ngưu Đầu chi khư; Nhân kiệt địa linh, từ Trĩ hạ Trần Phồn chi tháp*... Hay hay hay! Khúc dạo đầu liền khí thế bàng bạc, đặc sắc tuyệt vời! Văn hay, riêng ta bình sinh mới thấy,

chưa có ai được như người!” Người bên ngoài còn đắm chìm trong hoảng sợ, Vệ thể tử đã vỗ tay tán dương.

*Trích từ bài thơ “Đằng Vương các tự” của Vương Bột, đoạn trên có nghĩa là “Về rực rỡ của vật chính là đồ quý báu của trời; ánh sáng vẫn rọi chiếu lên khu vực sao Đẩu sao Ngưu. Bạc hào kiệt nơi người do khí linh tú của đất mà có; nhà cao sĩ Từ Trĩ hạ chiếc giường treo của Trần Phồn.” (bản dịch của Trần Trọng San)

Nếu nói văn vẻ của Vương Thiên Hữu là tác phẩm xuất sắc truyền đời, vậy bài từ phú này lại là độc bộ thiên hạ, không có người sánh bằng, hai văn đặt song song, cao thấp hiện rõ. Mọi người lúng ta lúng túng khôn kể, thâm nghĩ mười năm đi qua, tam hoàng tử vẫn như cũ không mất uy danh trưởng tử nguyên hậu, bên người cũng tàng long ngọa hổ, nhân tài lớp lớp xuất hiện.

Hai má Vương Thiên Hữu đỏ lên, nhìn bài từ phú trên bàn, lại nhìn tam hoàng tử và thiếu niên không chút để ý, trực tiếp phất tay áo rời đi.

“Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Không nghĩ tới cái gọi là kinh thành tam thiếu đứng đầu lại không thua nổi như thế, tâm tính thật là hẹp hòi. Thôi, Hữu Xu, chúng ta đi.” Cơ Trường Dạ dắt thiếu niên chậm rãi rời đi. Hắn sớm biết rằng Hữu Xu tài học bất phàm, vả lại mỗi ngày đều bổ sung, nếu không phải cậu chết sống không chịu đi tham gia khoa cử, hiện giờ chỗ nào còn chuyện của Vương Thiên Hữu chứ?

Hữu Xu lấy bánh ngọt ra tiếp tục gặm, trong lòng lại như có điều suy nghĩ. Mới vừa rồi, nha hoàn bên người Vương Thiên Hữu nhìn chăm chăm vào mình, khi rời đi còn liên tiếp quay đầu lại, mặt lộ vẻ kinh dị, có phải đã phát hiện thân thể mình không? Bởi vì trong lòng có chuyện, giờ ăn cơm chay cậu có chút ăn không biết vị, qua loa bởi hai chén cơm liền từ bỏ. Cơ Trường Dạ chỉ nghĩ cậu nhìn thấy người Vương gia nên tâm sinh xúc động, gọi cậu đến bên cạnh nhẹ giọng mềm lời mà an ủi một phen, lại ôm ngủ một giấc.

Rời giường lần nữa, quả nhiên Hữu Xu bình thường hơn rất nhiều, khiến trong lòng Cơ Trường Dạ âm thầm bật cười. Mười lăm năm này quả thật là lớn lên vô ích mà, vẫn giống như khi còn bé, chỉ cần ăn no, mặc ấm, ngủ ngon, liền không phiền không não, nhanh nhanh nhẹn nhẹn. Có điều như vậy cũng tốt, đây mới là Hữu Xu hẳn thích.

Hữu Xu mới vừa mặc quần áo tử tế, còn chưa kịp mang giày, chân trần đứng trên thảm trải sàn thêu hoa, một đầu tóc đen dài tới mắt cá chân rồi tung trên đầu vai, thêm hai mắt ướm át còn chưa tỉnh ngủ, nhìn qua giống một đứa nhỏ lạc đường, có chút chọc người ta triu mến. Một bàn tay Cơ Trường Dạ ôm eo nhỏ của cậu, một bàn tay ôm lấy chân cậu, ôm cậu tới ước lượng, cười nói, “Gần đây hình như Hữu Xu nhà ta gầy đi, xem ra phải trở về trước thời gian để bồi bổ lại, nếu không thì ăn đồ ăn chay chỉ biết càng gầy thêm thôi.”

Tuy rằng Hữu Xu vô tư tới vô tâm, nhưng chung quy Cơ Trường Dạ vẫn không dám để thiếu niên ở cùng chỗ với người nhà họ Vương lâu. Dù sao cũng là đứa nhỏ mình nuôi lớn, nhìn thấy cậu không yên lòng, rầu rĩ không vui, lòng Cơ Trường Dạ vô cùng đau đớn, nếu không phải có bạn cũ ở đây, hận không thể lập tức dẹp đường hồi phủ.

Hữu Xu theo phản xạ ôm cổ thanh niên, trên mặt không có dáng cười, bên má lại ửng ửng hiện ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, cũng theo thói quen khẽ sát vào, dùng chóp mũi cọ cọ cái cằm trơn bóng của thanh niên. Hai người sớm chiều ở chung mười năm, cũng không cảm thấy như thế nào, nhưng người bên ngoài

nhìn vào, cử chỉ như vậy thật sự có chút thân mật đến quá phận. Hơn nữa thiếu niên còn có gương mặt xán nhuận xuân hoa, kiểu như thu nguyệt*, đáng vẻ lại là quần áo không chỉnh, thực dễ dàng khiến người ta mơ màng.

*Xán nhuận xuân hoa, kiểu như thu nguyệt: xinh đẹp như hoa xuân, trong sáng như trăng thu.

Trụ trì Bồ Đề tự Huyền Minh pháp sư là huynh đệ kết nghĩa với tam hoàng tử, không đệ bái thiếp đã lập tức tìm tới cửa, thấy rõ tình cảnh trong phòng, vội dời tầm mắt, nói, “Xem ra bản tăng tới không đúng thời điểm?”

“Chỗ nào chứ, đại sư mau mời vào.” Cơ Trường Dạ lập tức buông Hữu Xu xuống, áy náy nói, “Xin đại sư chờ một khắc.” Vừa nói vừa giúp thiếu niên mang giày, buộc tóc.

Huyền Minh pháp sư càng cảm thấy xấu hổ, đi cũng không được ở lại cũng không xong, chỉ phải hai tay tạo thành chữ thập niệm một câu phật. May mà kinh nghiệm chăm con nít của Cơ Trường Dạ thực phong phú, rất nhanh ăn diện chỉnh tề cho Hữu Xu, để cậu tự đi ra cửa chơi. Hữu Xu nào dám đi, đẩy cửa sổ phòng ra, chỉ vào bàn đá ngoài viện, “Ta ở bên ngoài ăn điểm tâm, chủ tử vừa nhắc mắt có thể nhìn thấy ta.”

Từ nhỏ thiếu niên đã thích dán lấy mình, đuổi cũng đuổi không đi, điểm này lúc nào cũng khiến Cơ Trường Dạ buồn rầu, rồi lại lúc nào cũng khiến hắn động dung. Trải qua nỗi đau tang mẫu, cũng gặp qua thân nhân phản bội, hắn sớm đã mất đi hết thảy chờ mong với lòng người. Hắn có thể sử dụng mặt nạ ôn nhu nhất để đi làm việc tàn nhẫn nhất, lại nhiều lần thua ở một câu nói không để ý, hoặc là một cái ôm chậm vô ý của Hữu Xu.

Có lẽ người bên ngoài sẽ cảm thấy phiền chán đối với thiếu niên dây dưa không ngớt, nhưng Cơ Trường Dạ không hề thuộc loại này. Trên thực tế, hắn rất thích Hữu Xu ỷ lại với mình, chính vì phần ỷ lại này, khiến niềm tin của Cơ Trường Dạ rơi vào vực sâu tự phủ định được sống lại lần nữa. Khi khắp thiên hạ đều có ý đồ gạt bỏ sự hiện hữu của hắn, bỗng nhiên xuất hiện một người chỉ có dựa vào hắn mới có thể sống được, cảm giác kia tựa như người lạnh cứng gặp được một ngọn lửa, ngoại trừ không thể chờ đợi được mà nhào qua, thì không có lựa chọn khác.

Hắn điểm điểm chớp mũi thiếu niên, sủng nịch nói, “Đi đi, đừng ăn nhiều quá, cẩn thận lại tiêu chảy.”

Hữu Xu nhớ tới chuyện lần trước ăn sai đồ bị thượng thổ hạ tả, làm hại thanh niên không ngủ không ngớt chăm sóc mình cả một đêm, bên tai có chút đỏ lên.

“Ta biết.” Cậu gật gật đầu, bước ra cửa phòng. A Đại, A Nhị lập tức bưng vài mâm điểm tâm đặt ở trên bàn đá.

Huyền Minh pháp sư rất ít hỏi đến chuyện trần tục, mặc dù cảm thấy quan hệ của hai người không quá bình thường, nhưng cũng xem như không hề phát giác, vươn tay mời tiểu hữu đánh một ván cờ. Hai người dựa cửa sổ mà ngồi, chậm rãi đặt quân cờ. Hữu Xu thì một mặt tu luyện tinh thần lực, một mặt gặm hạch đào tồ.

Một lát sau, một bà vú già trung niên đi qua đi lại ở ngoài cửa viện, giống như vô ý, ánh mắt lại thường xuyên phiêu đến trên mặt thiếu niên. Đi bảy tám chuyến, biểu tình bà ta nghiêm túc, làm như xác định cái gì đó, sau đó chạy vội đi. Qua thời gian nửa chung trà, lại có một bà vú già trung niên tới, vẫy tay kêu, “Tiểu huynh đệ, phu nhân nhà ta đưa tới một rổ hoa quả cho tam hoàng tử, đều là mới hái xuống từ thôn trang, rất tươi mới, người tới lấy đi.”

Nghe nói có ăn, Hữu Xu lập tức đứng lên, tính tính khoảng cách giữa cửa viện cùng chủ tử nhà mình, rõ ràng vượt qua hai mươi mét, liền có chút do dự.

19. Chương 19

Thấy thiếu niên đứng không động đậy, vú già trung niên quỳ gối tạ lỗi với A Đại và A Nhị gác ở cửa viện, “Thỉnh cầu hai vị đại huynh đệ để lão nô đi vào tặng đồ. Trước đó đại thiếu gia nhà ta có nhiều đặc tội với tam hoàng tử, đặc biệt phái lão nô đến tạ lỗi.”

Đặc tội tam hoàng tử, chính mình không đến, lại phái một lão bà tử không mặt không mũi, bàn tay này đánh cũng thật đủ ngoan độc. Đừng nói A Đại, A Nhị để cho bà ta đi vào, ngay cả tâm muốn một đao làm thịt bà ta cũng có. Không cần hỏi, người trước đó đặc tội chủ tử chỉ có Vương Thiên Hữu, lão bà tử này là nô tài của Vương gia.

Vương gia xem chủ tử là cái gì? Tùy tiện phái một nô tài là có thể bỏ qua cho kẻ ti tiện à? Tuy rằng Hữu Xu biết đối phương chính là lấy bồi tội làm cái cớ, mục đích vẫn là để tìm hiểu thân thể của mình, nhưng trong lòng vẫn vô cùng căm tức. Cậu không dám đi qua, ở tại chỗ nhặt rất nhiều đá, ném từng cục từng cục, ném cho đến khi lão bà tử kia chạy trời chết.

“Đi đi!” Xoay vài vòng, rốt cuộc nhặt được một cục gạch ở cạnh bàn, cậu không chút nghĩ ngợi liền ném qua, chẳng những khiến lão bà tử kia sợ đến tè ra quần, ngay cả A Đại và A Nhị cũng nhảy ra mấy bước, lòng còn sợ hãi.

“Hữu Xu, nhìn cho kỹ, đừng ném vào người phe mình.” A Đại ngoài miệng oán giận, trong mắt lại tràn đầy ý cười. Để tránh xé rách mặt với Thượng thư phủ, hắn không thể nâng đao chém người, nhưng Hữu Xu ném mấy cái như vậy đã đủ để phát tiết tức giận trong lòng bọn họ.

Như thế nào mà ngay cả đuổi khách cũng ấu trĩ như vậy? Cơ Trường Dạ tai nghe tám hướng, mắt nhìn sáu phương, tự nhiên rõ ràng chuyện ở ngoài viện, nắm một quân cờ thật lâu không buông xuống, cuối cùng đỡ trán lắc đầu, liên tục cười nhẹ.

“Vị tiểu hữu này rất thú vị.” Huyền Minh cũng cười theo, cũng thật sâu nhìn thiếu niên vài lần.

Đuổi lão bà tử đi rồi, Hữu Xu tiếp tục gặm điểm tâm, sau một nén nhang, ngoài viện lại một lần nữa có người tới, là một thiếu nữ thanh xuân trẻ tuổi cùng một quý phụ tuổi già sức yếu, tự báo lai lịch, nói là Vương lão phu nhân cùng Vương nhị tiểu thư. Lão phong quân* Thượng thư phủ tới chơi, Cơ Trường Dạ

chỉ phải đứng dậy đãi khách. Huyền Minh pháp sư vốn tính cáo từ, lại bị bạn cũ dùng một ánh mắt lưu lại, hai người bồi lão phong quân tinh tế phẩm trà, đàm thiên luận đạo.

*Phong quân: là danh xưng của quý tộc được phong ấp thời cổ đại. Sau này, có chế độ phong kiến, hoàng đế dựa theo đẳng cấp quan viên mà phong tặng vinh dự cho thế thất, phụ tử của người đó, người được loại phong kiến này cũng gọi là phong quân.

Khi lão thái thái đi qua bên người, Hữu Xu rõ ràng cảm giác được ánh mắt tìm hiểu hàm súc mười phần của đối phương. Cậu sờ sờ khuôn mặt vô cùng tú lệ của mình, đã mơ hồ đoán được nguyên nhân. Từ khi sinh ra chưa từng gặp mặt, lại có thể liếc mắt một cái liền phân biệt được, ước chừng là bởi vì mình lớn lên quá giống mẫu thân, vả lại nhìn kỹ thiếu nữ thanh xuân kia, lại cũng có năm sáu phần tương tự với mình.

Bồi lão phong quân ngồi một lát, thiếu nữ liền lấy lý do rời đi, nhìn thấy thiếu niên phấn y da trắng, mặt mày như họa dưới tàng cây, giả vờ không biết mà nói, “Người là tiểu thiếu gia nhà ai, ta thấy người thật quen.” Tam hoàng tử vừa nhận người này làm nghĩa đệ, có thể thấy lai lịch người này chắc chắn có chỗ bất phàm, cần phải đến hỏi thăm rõ ràng.

“Ta là của nhà Cơ Trường Dạ.” Hữu Xu vốn không muốn phản ứng với thiếu nữ, lại thấy hai quý đồng trước đó ngồi ở trên hai vai nàng, một con móc mắt một con cắn cổ, biểu tình vô cùng dữ tợn, nhất thời liền hứng thú. Nhưng hình như thiếu nữ đeo bảo vật trừ tà gì đó, khiến quý đồng không làm gì được nàng, mỗi khi sắp cắn được làn da lại bị lực lượng vô hình đánh văng ra.

Thiếu nữ bị câu vô nghĩa này nghẹn lại, nụ cười ngọt ngào trên mặt hơi hơi vắn vẹo. Cơ Trường Dạ dựa cửa sổ mà ngồi lại không nhìn được cười, hơn nửa ngày mới đem ý cười dâng lên cổ họng ép trở về. “Ta là của nhà Cơ Trường Dạ“, lời này sao lại dễ nghe như thế chứ? Hắn hạ mắt, giống như vô ý mà vuốt ve khóe miệng cong lên, trong lòng hồi vị thật lâu.

Thiếu nữ điều chỉnh tốt biểu tình cứng ngắc, tiếp tục thăm dò, “Ta là nói, người vốn là nhà nào? Mẫu thân của ta là người Lương Châu, ta thấy người rất quen thuộc, không chừng chúng ta đã gặp nhau lúc nào rồi.”

“À.” Hữu Xu gật đầu, cầm lấy một khối gạo nếp cao chậm rãi ăn.

À cái gì mà à? Người nhiều lời thêm vài chữ đi chứ! Người như vậy bảo ta nên tiếp tục thế nào hả? Thiếu nữ hận không thể vỗ bàn, lại gắt gao nhún nạy. Khuôn mặt này xa lạ như thế rồi lại quen thuộc như thế, khiến nàng vừa nhìn thấy liền hận đến ngứa răng.

Lấy lại bình tĩnh, nàng cứng rắn cười nói, “Người họ gì? Nguyên quán nơi nào? Thượng kinh có rất nhiều phong cảnh danh thắng, nếu người cảm thấy cô đơn, có thể cùng nhóm người huynh trưởng của ta đi ra ngoài du ngoạn. Hắn tôn kính người có tài, tuổi của người và hắn tương đương, tài hoa lại ở trên hắn, được bá thiếp của người, hắn tất nhiên rất vui mừng.”

Ỗ vào dung mạo tuyệt trần, thiếu nữ chưa từng gặp bất lợi, căn bản không nghĩ rằng mình liên tiếp nói mấy câu đều moi không xuất, trừ phi người này quả thực có quan hệ với Vương gia, mà còn sớm biết được thân thế của mình. Nhưng nếu cậu ta đã biết, vì sao lại không đến Cẩm Nghiệp tự thăm Tổng thị? Theo

lý thuyết cậu ta đã là nghĩa đệ tam hoàng tử, mặc dù không làm gì được Vương gia, nhưng giúp Tống thị hoàn tục lại không phải việc khó.

Thiếu nữ ngoài miệng không ngừng thăm dò lấy lòng, trong lòng lại nhiều lần suy đoán.

“Huynh trưởng người là ai?” Hữu Xu biết rõ còn hỏi.

“Huynh trưởng ta chính là Vương Thiên Hữu, là người trước đó đối phó phú với người. Hắn ba tuổi có thể làm thơ, năm tuổi biết làm phú, chín tuổi thi đậu tú tài...” Thiếu nữ khẽ nâng hàm dưới, biểu tình kiêu căng. Nếu không phải huynh trưởng thông minh tài cán như thế, lão thái gia cùng lão phu nhân cũng sẽ không đồng ý bức Tống thị rời đi, nâng mẫu thân làm chính thê. Đương nhiên, nói bốc nói phét như thế, cũng có mục đích kích thích thiếu niên quan sát phản ứng của cậu. Nếu quả thật là quý đòi nợ kia, vả lại đã biết được thân thế của mình, làm sao có thể chịu đựng bị một thứ tử cướp đi hết thảy? Cậu ta mới mười lăm tuổi, không thể không lộ ra chút manh mối.

Thiếu nữ đã đoán đúng, Hữu Xu quả thực không chịu nổi nàng ta nói bốc nói phét, nhưng mà lại không phải vì thân thế. Thái độ làm người của Hữu Xu vô cùng tàn bạo, có thể nói là tùy tiện tiện, vô tâm vô phế, lại duy nhất không chịu nổi người khác phân bì chỉ số thông minh với mình. Cậu là ai chứ? Trong trăm vạn người sống sót chỉ có ba dị năng giả siêu não, cậu là người nhỏ tuổi nhất tiềm lực lớn nhất. Thiếu nữ nói cái gì cũng có thể, chính là không thể nói Vương Thiên Hữu thông minh như thế này như thế kia.

Hừ, múa rìu qua mắt thợ, làm trò cười cho người trong nghề! Trong lòng Hữu Xu oán thầm, môi liền nhếch không được bĩu ra, cắt ngang thiếu nữ thao thao bất tuyệt, “Tiện thể cho người biết, bài văn biên ngẫu vừa rồi, bất quá chỉ là thứ ta làm chơi lúc sáu tuổi thôi.”

Thiếu nữ giống như bị người ta bóp chặt cổ họng, đỏ mặt lên khó có thể thành lời, hòa hoãn hồi lâu mới lạnh lùng mở miệng, “Vị công tử này, vui đùa cũng nên có một mức độ, không biết rằng kiêu căng chuốc lấy tổn hại, khiêm tốn hưởng được lợi ích...”

“Những lời này chính là ta muốn tặng cho người. Kiêu căng chuốc lấy tổn hại, lúc này huynh trưởng của người hẳn là đã tổn hại đến mức hết sức lợi hại, người nhanh đi mua chút dược trị liệu nội thương cho hắn đi. Ta thấy sau khi hắn đấu phú thất bại thì tức sùi bọt mép, phát tay áo mà đi, hoàn toàn không giống ái tài như mạng, ngược lại càng giống đồ kị người tài. Phải biết thiên hạ người tài ba vô số kể, nếu hắn cứ luôn như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bị tức chết.” Hữu Xu nghiêm túc đứng đắn gật gật đầu.

Thiếu nữ tức tới ngã ngựa, hai tiểu quý ngồi ở đầu vai nàng lại che miệng cười khanh khách, rất vui sướng khi người gặp họa.

Lão phong quân ở phòng trong cũng đang lưu ý đến đối thoại của hai người, nghe được lời ấy vừa tức giận vừa xấu hổ, lập tức đứng dậy cáo từ. Cơ Trường Dạ tiến bước tổ tôn hai người cùng Huyền Minh pháp sư, quay đầu lại nhéo nhéo cặp môi phấn nộn của thiếu niên, cười rộ nói, “Hữu Xu nhà ta chẳng những biết nói lời ngon tiếng ngọt, ghen ghét người ta cũng vô cùng cay độc. Lại nói, cái miệng nhỏ nhắn này của người đến tốt cùng là mọc ra như thế nào vậy, chẳng trách ngày thường chỉ thích ăn ngọt với cay, cũng là nguyên nhân này.”

Hữu Xu chớp mắt, biểu tình hết mực vô tội.

Sau khi người nhà họ Vương trở về sẽ suy đoán như thế nào, lại có những động tác gì, Hữu Xu cũng không thêm để ý. Hiện nay uy hiếp lớn nhất của cậu vẫn là con lệ quỷ kia. Lần này, lệ quỷ đã liên tục ba tháng không xuất hiện, mà mỗi một lần nó biến mất, đều sẽ cực lực tàn sát người phạm, nhờ đó đạt được dương khí cùng oán khí. Đợi nó trở về, tất nhiên lại là một hồi kiếp nạn sinh tử.

Hữu Xu không dám khinh thường, suy rồi lại nghĩ, vẫn quyết định xuống tay với thanh niên.

Ban đêm, cậu rụt trong góc giường nhắm mắt giả bộ ngủ, nghe thấy tiếng trống canh giờ tỵ, liền trộm xốc chăn lên, ngồi xếp bằng ở bên người thanh niên. Đầu tiên là cậu ghé sát vào quan sát dung nhan khi ngủ của đối phương, rồi lại duỗi một ngón tay ra, nhẹ chọt hai má đối phương, miệng nhỏ giọng kêu, “Chủ tử người đang ngủ sao? Chủ tử? Chủ tử?”

Từ sau khi bị ám toán, một thời gian rất lâu Cơ Trường Dạ ngủ không an ổn, hơi chút động tĩnh liền tỉnh dậy, tiện đà lăn lộn khó ngủ, nhưng mà ôm thiếu niên lại an tâm trước nay chưa từng có, thường có thể một đêm vô mộng, giờ Thìn tỉnh dậy. Dù vậy, bị người ta liên tiếp chọt hai cái, hắn cũng không thể không tỉnh lại, vốn định dò hỏi, lại bị hành động lén lút của thiếu niên kích thích lòng hiếu kỳ, vội vàng thả chậm hô hấp giả như không biết.

Thanh niên am hiểu nhất là ngụy trang, nếu hắn không muốn, bất luận kẻ nào cũng không có biện pháp nhìn ra manh mối từ trên mặt hắn. Hữu Xu ghé đến càng ngày càng gần, tinh tế quan sát hồi lâu, rốt cuộc cho ra một cái kết luận —— chủ tử trước sau như một ngủ rất trầm.

Hô hấp dồn dập của thiếu niên phun ở trên mặt, nóng nóng, có chút ngứa lại có chút tê dại, khiến Cơ Trường Dạ cảm thấy quái dị, không nhịn được tim đập nhanh hơn một chút.

Tim Hữu Xu cũng đập thực nhanh, trên mặt tràn đầy vẻ rối rắm. Long tinh tự nhiên cậu không dám mơ tưởng, nhưng long khí dù sao cũng phải hút mấy cái đi, nếu không chờ chủ tử khôi phục thân phận, bắt đầu vào triều, dù chỉ ở lại thượng kinh một hai tháng liền đi, lệ quỷ cũng có nhiều cơ hội giết chết mình.

“Chủ tử thực xin lỗi, ta cũng không muốn như vậy.” Hai tay của cậu tạo thành chữ thập, thành kính bái bái.

Trong lòng Cơ Trường Dạ nghiêm nghị, không khỏi liên tưởng đến rất nhiều âm mưu quỷ kế. Thực xin lỗi, Hữu Xu lại làm chuyện gì có lỗi với mình? Cậu muốn làm gì? Ám sát sao? Chẳng lẽ lần này mình lại tin sai người? Cầm giận ngút trời cùng nặng nề đau xót khuấy đảo trong lòng ngực, khiến Cơ Trường Dạ một lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là tê tâm liệt phế, thống khổ. Đây là đứa nhỏ hắn tay cầm tay nuôi lớn, là thân nhân duy nhất hắn tán thành, đến tột cùng mình có chỗ nào có lỗi với cậu?

Nhưng mà giây tiếp theo, một đôi môi mỏng ẩm áp, mềm mại, mang theo mùi hương điểm tâm bao trùm trên môi mình, khiến hắn nháy mắt cứng ngắc, đầu óc trống rỗng.

Hữu Xu vô cùng khẩn trương, cho nên vẫn chưa cảm giác được dị trạng của thanh niên. Cậu không biết long khí nên hút như thế nào, vội vàng đung một chút liền tách ra, lần thứ hai nhỏ giọng xin lỗi, “Chủ tử thực xin lỗi, ta thật sự không muốn như vậy.” Dứt lời, cậu chậm rãi cúi người, ngậm lấy đôi môi hình dạng duyên dáng của thanh niên.

Chạm một chút nhất định là không được, “hút long khí”, tên như ý nghĩa chính là phải có động tác “hút”. Khi nghĩ đến đây, hai môi đã chạm nhau, tim Hữu Xu như nổi trống, lại vẫn kiên định mà vươn đầu lưỡi ra, cạy mở kẽ răng thanh niên.

Cơ Trường Dạ đã triệt để mê man, khi đầu lưỡi trắng mịn của thiếu niên chui vào trong miệng, nhưng lại không có biện pháp hành động, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm, đó chính là —— thật ngọt. Ngọt vượt quá tưởng tượng, so với uống cạn một vò mật còn ngọt hơn!

Hữu Xu thông suốt tiến vào khoang miệng, không dám quấy đầu lưỡi đối phương, chỉ nhẹ nhàng, từng chút từng chút mà đem nước bọt trong miệng hắn hút ra. Cái này coi như là long tân đi (*tân: nước bọt*), mặc dù khác biệt một chữ với long tinh, nhưng hiệu quả hẳn là không kém bao nhiêu.

Hết chương 19

20. Chương 20

Hữu Xu hút một hơi như cảm thấy không đủ bảo đảm, còn muốn hút thêm mấy cái, rồi lại lo lắng động tác trước đó quá lớn, làm thanh niên tỉnh dậy. Cậu nằm úp sấp ở bên gối, một mặt khổng chế hô hấp, một mặt nhẹ giọng kêu, “Chủ tử, chủ tử? Người tỉnh rồi sao?”

Dù Cơ Trường Dạ đã triệt để tỉnh táo, lúc này cũng không dám có chút động tác. Hiện tại hắn rất loạn, vốn tưởng rằng Hữu Xu muốn làm chuyện gì thực có lỗi với mình, lại không ngờ cậu thế mà hôn trộm mình. Vì sao cậu lại làm như thế? Tâm tình thay đổi rất nhanh, chột buồn chột vui, Cơ Trường Dạ càng thêm luống cuống.

Cảm giác được hơi thở nóng rực của thiếu niên lần thứ hai phát lại đây, hắn trở người, làm bộ ngậm nga vài câu, khiến đối phương biết khó mà lui. Nhưng với Hữu Xu mà nói thì long khí cùng cấp bậc với tánh mạng, nếu trong lúc ngủ mơ không chiếm được, bức đến nóng nảy cậu thật sự sẽ cường hôn giữa ban ngày đó. Vì vậy, tuy bị hoảng sợ run rẩy, cậu vẫn không buông tha, mà là từ góc trong giường lặng lẽ chạy ra bên ngoài, ngồi trên mép giường, nghiêm túc nhìn gương mặt khi ngủ của thanh niên.

Qua ước chừng nửa khắc đồng hồ, thanh niên không xoay người nữa, hô hấp cũng cực kỳ vững vàng. Trái tim treo cao của Hữu Xu buông xuống, lần thứ hai chậm rãi ghé sát vào, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng đối phương.

Bàn tay giấu trong đệm chăn của Cơ Trường Dạ đột nhiên nắm thành nắm, rất là chịu không nổi loại cảm xúc mềm mại, trơn bóng này. Hắn chưa bao giờ hôn qua bất luận kẻ nào, từ sau khi bị hãm hại, càng coi

việc ngoài luân thường đạo lý này như hồng thủy mãnh thú, tránh còn không kịp. Mấy năm nay, người duy nhất có thể tới gần hắn, ngoại trừ Hữu Xu không có người thứ hai. Bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, như hình với bóng, chỉ sợ chính là loại thân mật người bên ngoài không cách nào chen chân này, mới có thể khiến Hữu Xu lầm đường lạc lối.

Hữu Xu cậu ấy, cậu ấy thế mà lại động tâm với mình! Nghĩ tới đây, Cơ Trường Dạ chỉ cảm thấy tim như nổi trống, đầu óc mê muội, trong lúc thất thần, đầu lưỡi thiếu niên đã xâm nhập vào trong miệng một lần nữa, từng chút từng chút ngoắc ngoắc triền triền đem nước bọt trong miệng hắn hút ra ngoài. Ban đêm yên tĩnh, căn phòng trống vắng, tiếng nuốt nước bọt dính đáp vang lên khiến thân thể hắn chậm rãi bắt đầu nóng lên.

Phản ứng kỳ quái này khiến cho hắn không thể không đi tự hỏi một ít vấn đề nghiêm túc, ví dụ như: có cần bỗng nhiên tỉnh lại, nghiêm chỉnh nói với thiếu niên rằng ngươi vượt quá khuôn phép hay không? Nhưng mà cái ý tưởng này vừa mới xuất hiện, liền lập tức bị Cơ Trường Dạ áp chế xuống. Không được, làm như vậy sẽ dọa đến Hữu Xu, tiện đà khiến cậu vô cùng xấu hổ. Cậu có khả năng sẽ cướp đường mà chạy, cũng có khả năng sẽ trốn ở trong chăn xấu hổ khóc. Nhớ tới hai mắt đầm lệ sương mù, bộ dạng thất kinh của thiếu niên, hắn luyến tiếc, rốt cuộc vẫn là luyến tiếc.

Trong đầu nhiều lần châm chước đủ loại khả năng, cuối cùng Cơ Trường Dạ lựa chọn án binh bất động.

Hữu Xu bên này vẫn còn bận rộn, hút xong nước bọt trong miệng, thấy khóe môi và cằm thanh niên cũng dính một đường chỉ bạc, liền nhẹ nhàng, tinh tế tỉ mỉ mà liếm liếm sạch sẽ. Tự giác hút đủ, cậu mới từ chân giường chui vào trong góc, ôm chần trong ngực lẩm bẩm nói, “Hương vị một chút cũng không kỳ quái, rất ngọt.” Dứt lời chẹp chẹp miệng, tựa như đang hồi vị.

Thiếu niên căn bản là không biết hôn, giống như một con cún nhỏ, chỉ biết liếm tới liếm lui, hút lại hút, giống như đang ăn cơm. Nhưng Cơ Trường Dạ lại bị cách hôn môi không có kết cấu này biến thành tâm tình đại loạn không yên, lại bị lời nói hồn nhiên chất phác của cậu chọc cho dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời bách vị tạp trần. Cho đến khi thiếu niên nằm xuống, đắp kỹ chăn khò khò ngủ, hắn mới thở dài một hơi, trái tim xưa nay bình tĩnh như nước nổi lên tầng tầng sóng lớn.

Hắn trở người, chăm chú nhìn gương mặt thiếu niên khi ngủ điềm đạm nhu thuận, bùi ngùi thở dài, “Hữu Xu, ta nên đối đãi với ngươi như thế nào mới tốt đây?”

Tối nay, đã định trước có người say sưa đi vào giấc mộng, cũng có người lăn lộn khó ngủ.

Hôm sau, Hữu Xu theo thói quen giờ Thìn tỉnh dậy, lại phát hiện chủ tử sớm đã ăn mặc chỉnh tề, đang chuẩn bị ra ngoài. Cậu đã sớm quên việc mình hút long khí, sột soạt đứng lên, rất nhanh mặc y bào, nhắm mắt theo đuôi đuổi kịp.

Cơ Trường Dạ vội vàng liếc nhìn thiếu niên một cái, bỗng giật mình nhớ tới tình cảnh hai người gặp mặt lần đầu tiên. Lúc ấy cậu còn nhỏ như vậy, ước chừng chỉ cao ba thước, làn da vàng như nền, thân thể gầy yếu, giống như một trận gió có thể thổi bay. Nay, cậu cao lớn, trưởng thành, lúc vui vẻ vẫn giống hệt như ngày xưa, trong mắt ngoại trừ ánh mặt trời sáng rực, không có một tia tạp chất.

Dù sao đây cũng là đứa nhỏ mình tự tay nuôi lớn, Cơ Trường Dạ nhìn cậu từ một bé con, trưởng thành thành thiếu niên lang phong độ nhẹ nhàng, mặc dù trên danh nghĩa là chủ tớ, thực tế lại không khác gì phụ tử. Hắn dứt cơm cho cậu, giúp cậu mặc quần áo, thậm chí ban đêm sét đánh chớp lờ còn vì cậu mà ngâm nga ca dao thôi miên. Bất luận thế nào hắn cũng không tưởng được, khi đứa nhỏ trưởng thành, lại ôm ấp ý nghĩ như vậy với mình.

Long dương chi đạo trái với thiên hòa, hẳn tuyệt đối không thể trở mắt nhìn đứa nhỏ của mình càng chạy càng xa trên lối rẽ này. Nhưng mà nói rõ là trăm triệu lần không thể, lòng tự trọng của Hữu Xu rất mạnh, sợ là sẽ làm ra việc ngốc gì. Biện pháp tốt nhất là vô tri vô giác dẫn đường, làm cậu chuyển dời lực chú ý từ trên người mình đến nơi khác.

Cơ Trường Dạ đau khổ suy tư, chưa từng phát giác đối với nụ hôn tối hôm qua, chính mình ngoại trừ khiếp sợ, lo lắng, nhưng lại không có chút nào mâu thuẫn, cũng không có một chút phản cảm.

Hai người một đường không nói chuyện, trước sau đi vào viện mà Vệ thể tử tạm cư. Bởi vì ngày hôm qua đã hẹn tốt, Vệ thể tử đang ngồi dưới một gốc cây bồ đề chờ đợi, bàn đá trước mặt đặt các loại điểm tâm, mùi hương theo cơn gió từ từ bay tới, rất chi là nâng cao tinh thần.

Hữu Xu tối hôm qua làm chuyện xấu, tuy rằng không để ở trong lòng cỡ nào, nhưng thần kinh căng nửa buổi, chung quy hiện ra vài phần mệt mỏi, ủ rũ theo ở phía sau, nghe thấy mùi thơm đồ ăn ánh mắt mới sáng lên, đi nhanh hơn vài bước. Nhìn thấy thiếu niên vội vàng vọt tới trước, Cơ Trường Dạ cũng đã tỉnh hồn lại, vừa bật cười vừa gật đầu với Vệ thể tử, “Lâm Thao, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng*.”

*Biệt lai vô dạng: nghĩa gốc là “bạn vẫn khỏe từ lần cuối chúng ta gặp nhau chứ?”, tuy nhiên thường được xem như một câu chào hỏi đại ý là “rất vui được gặp lại bạn” hoặc là “lâu rồi không gặp”.

“Vệ Lâm Thao kiến quá tam hoàng tử, mau mời ngồi.” Vệ thể tử lập tức tiến lên hành lễ, ngồi vào chỗ của mình sau đó không thể chờ đợi được mà hỏi thăm bạn tốt mười năm này trôi qua như thế nào. Hai người một hồi lâu không động đũa, Hữu Xu đối mặt một bàn điểm tâm mỹ vị cũng chỉ có thể nhìn, đầu lưỡi lộ ra một chút, bị hai bờ môi mỏng mà duyên dáng trên dưới kẹp lấy, lộ ra một chút hồng nhạt. Cậu không dấu vết liếm liếm môi, giấy lát lại liếm liếm, trong hai tròng mắt trong suốt lộ ra khát vọng ngăn cũng ngăn không được.

Thiếu niên vốn có bộ dạng xinh đẹp thanh tú linh động, văn chương càng là tuyệt thế vô song, Vệ thể tử làm sao lại xem nhẹ cậu. Thấy cậu lộ ra bộ dạng này, chẳng những không thấy là thất lễ, ngược lại cực kỳ vui vẻ. Hắn đã lâu chưa thấy qua người không biết che giấu cảm xúc như thế, đối phương suy nghĩ cái gì, gần như liếc mắt một cái có thể nhìn thấu. Ở cùng một chỗ với người như vậy, không thể nghi ngờ là cực kỳ thoải mái khoái trá.

“Hữu Xu đói bụng à? Chỉ trách ta, chỉ lo nói chuyện, lại quên đãi khách. Đến, ăn một cái bánh bao đậu đi.” Vệ thể tử cười gắp đồ ăn cho thiếu niên.

Hữu Xu là người ở mặt thế, tính cảnh giác rất cao, đừng thấy miệng cậu tham, cái gì cũng muốn ăn, nhưng lại không đụng vào đồ ăn mà người xa lạ đưa tới. Cậu nặn nặn ra má lúm đồng tiền nhỏ với Vệ thể tử, tỏ ý cảm tạ, sau đó nhìn về phía chủ tử, không tiếng động dò hỏi, “Ta có thể ăn không?”

Dáng vẻ như vậy, giống như chú chó nhỏ trung thành nhất, đáng thương, nhưng cũng vạn phần đáng yêu. Vệ thể tử không cho rằng ngang ngược, ngược lại tăng thêm vài phần yêu thích với thiếu niên, không khỏi vươn tay vuốt ve sợi tóc đen bóng mà lại mềm mượt của cậu.

Cơ Trường Dạ không biết tại sao, nhanh chóng đẩy tay bạn tốt ra, lúc này mới gật đầu nói, “Ăn đi.”

Hữu Xu lập tức cầm lấy bánh bao đậu bắt đầu ăn. Tương ăn của cậu rất đặc sắc, gặp mấy đồ ăn linh tinh như bánh bao đậu, bánh bao thịt, bánh bao rau, sẽ từng ngậm từng ngậm cắn hết lớp da hình vòng tròn ở bên ngoài trước, chỉ để lại phần đáy cùng với phần nhân trên đó, sau đó há to mồm một hơi nuốt sạch, hai má từng chút từng chút nhai nuốt. Bởi vì động tác nuốt xuống quá mức hào sảng, tâm tình quá mức cấp bách, còn vô thức phát ra tiếng ngoao ngoao, giống như một nhóc hổ đói bụng hơn nửa năm vậy.

Cơ Trường Dạ đã sớm quen dáng vẻ này của cậu, Vệ thể tử thì lại là lần đầu tiên gặp được, cùng bạn tốt nói nói liên nhện không được nghiêng qua, bình tĩnh nhìn về phía thiếu niên, trong mắt tràn đầy tình cảm yêu thích. Công tử sĩ tộc làm bộ làm tịch, ra dáng ra vẻ đã gặp nhiều, lại chưa từng gặp thẳng thắn như thế.

“Loại bánh bao chay này là ngon nhất Bồ Đề tự, Hữu Xu mau nếm thử.” Mắt thấy thiếu niên ăn xong rồi, hắn ta lại lập tức gấp một cái, chăm sóc vô cùng ân cần chu đáo.

“Cảm ơn Vệ thể tử.” Hữu Xu lễ phép nói lời cảm ơn, một lần nữa từng chút từng chút gặm đi lớp da.

Nhìn đôi môi thiếu niên dính đầy bánh đậu ngọt ngào, đầu quả tim Cơ Trường Dạ khẽ nhúc nhích, lại nhìn nhìn bạn tốt nhìn cậu chăm chú không chuyển mắt, rồi lại khó hiểu mà phiền não bức bối. Đợi Hữu Xu ăn xong bánh bao chay, hắn cầm lấy một khối gạo nếp cao đưa qua, phân phó nói, “Ta cùng với thể tử có việc muốn nói, nếu người đã ăn no liền tự mình đi ra ngoài vui đùa một chút, để A Đại đi theo người, đừng có chạy lung tung.”

Khi nói lời này, hắn còn lo lắng thiếu niên sẽ giống như thường ngày mà quán mình không buông, đã nghĩ xong mấy trăm loại lí do thoái thác chống đẩy. Hắn đang dẫn thiếu niên đi về đường ngay, đồng thời gây bất hòa với hắn, làm cho cậu biết mình không phải là toàn bộ cuộc sống của cậu.

Nhưng lần này, hắn lại đoán sai. Hữu Xu vốn có chút không muốn, trong giây lát nhớ tới “chuyện tốt” tối hôm qua mình làm, lập tức cầm điểm tâm vui vẻ về chạy đi. Cậu bức thiết muốn nhìn xem, long tân này rốt cuộc có công hiệu trừ tà hay không.

Nhìn thiếu niên mừng rỡ mà đi, Vệ thể tử cười khen một câu “hồn nhiên rực rỡ”, Cơ Trường Dạ lại hơn nửa ngày không hoàn hồn được. Hắn không nghĩ tới Hữu Xu sẽ rời đi dứt khoát như thế, cậu không nên giống thường ngày treo trên người mình mềm giọng cầu xin sao? Không nên ôm sát eo mình không đi sao? Không nên một mặt kêu chủ tử một mặt dùng đôi mắt ướt sũng chăm chú nhìn mình sao?

Cậu cứ như vậy nhanh chóng chạy đi, từ đầu đến cuối chưa từng quay đầu lại. Nói thật, Cơ Trường Dạ thực không quen thiếu niên như vậy, trong lòng lại chậm rãi dâng lên một tia cô đơn và hiu quạnh khó có thể gọi tên. Nhưng hắn thực nhanh liền điều chỉnh lại, tiếp tục nói chuyện với Vệ thể tử.

Lo lắng long khí không hút đủ, hoặc là bị nữ quỷ lừa gạt, Hữu Xu không dám chạy xa, chỉ đi tới đi lui ở ngoài viện của Vệ thế tử. Nếu lệ quỷ xuất hiện, cậu có thể sử dụng tốc độ nhanh nhất trở lại bên cạnh chủ tử. Nhưng không đợi được lệ quỷ, lại chờ được hai con tiểu quỷ thường xuyên quần lấy huynh muội Vương gia. Bọn nó lặng lẽ kéo một ít dây leo màu xanh tới trên đường mà Hữu Xu tất phải đi qua, sau đó ngồi xổm trong một bụi cỏ chờ đợi.

Loại dây leo này tên là cây cà gai, tên như ý nghĩa, trên dây leo đầy gai nhọn mọc tự nhiên, có thể đâm thủng da giày, còn có một lượng nhỏ độc tố, làm cho người ta tê liệt trong ngắn ngủi. Hai con tiểu quỷ cho rằng Hữu Xu là người phạm, không nhìn thấy hành động của bọn nó, cho nên vô cùng kiêu ngạo lớn mật.

Mình với bọn nó không oán không thù, bọn nó vì sao phải ám hại mình? Trong lòng Hữu Xu nghi hoặc, trên mặt lại không hiện mảy may, cực kỳ tự nhiên mà tránh được dây gai.

Tiểu quỷ thất vọng thở dài, lại không chịu bỏ qua, chạy đến phía trước cậu, lại chậm rãi, không dấu vết mà kéo mấy sợi dây leo. Hai bên đường nhỏ mọc đầy cỏ cây tươi tốt, khi có gió nhẹ thổi qua, xào xạc rung động, động tác của bọn nó lần này cũng không chọc người ta chú ý.

Hữu Xu mím môi, chuẩn bị lần thứ hai vượt qua, thầm nghĩ long khí xem như hút trắng rồi, hai con tiểu quỷ này một chút cũng không sợ mình.

Hết chương 20

21. Chương 21

Mắt thấy thiếu niên lần thứ hai tránh đi dây gai, nam đồng thân thể trần trụi sốt ruột, tiến lên vài bước hung hăng đẩy đối phương một phen.

Hữu Xu cảm giác được một cái tay nhỏ bé đặt ở trên hông mình, đang muốn phát lực bỗng nhiên thu trở về, ngay sau đó lại là một trận kêu gào thê lương. Quỷ quái phát ra tiếng, người bình thường khó có thể nghe thấy, A Đại không hề phát giác, Hữu Xu lại nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy cái tay nam đồng đụng đến cậu đang dấy lên ngọn lửa tử sắc, mặc dù là hồn thể, cũng dần dần bị đốt đến cháy đen, sau đó hóa thành một đoàn sương khói tiêu tán. Hiển nhiên nam đồng không nghĩ tới mình chết rồi cũng sẽ phải chịu thương tổn không thể vãn hồi bậc này, trong lúc nhất thời vừa kinh vừa sợ, bưng cánh tay gào khóc, hai hàng huyết lệ dính ở bên má, nhìn qua thê thảm đến cực điểm. Nữ đồng rất đau lòng, lại sợ ngọn lửa không dám tiến lên, chờ nó hoàn toàn tắt mới ôm đê đê vào trong ngực, cũng cùng khóc lớn theo.

Khóe miệng Hữu Xu run rẩy một chút, bỗng nhiên có loại cảm giác chột dạ ỷ lớn hiếp nhỏ, sau đó mới ý thức được, tối hôm qua mình quả thực hút được long khí. Nói cách khác, trước khi ngụm long khí này tiêu tán, không có bất luận quỷ quái gì có thể thương tổn tới mình, càng kỳ diệu chính là, trước khi đụng tới mình, bọn họ không chút nào phát hiện được long khí tồn tại.

Như thế, mình có thể thiết lập bầy rập dẫn lệ quý kia đến, sau đó giết chết hay không? Nhưng hiện tại vấn đề chính yếu là xử lý hai con tiểu quý này, hỏi một chút xem vì sao bọn nó phải thương tổn tới mình. Nghĩ tới đây, Hữu Xu nâng nâng mày với hai con tiểu quý đang ôm nhau.

Hai con tiểu quý vốn là tiếp xúc với ánh mắt của cậu, nhận thấy cậu dường như có thể nhìn thấy quỷ vật, lại thấy cậu nháy mắt ra hiệu ám chỉ, mặc dù trong lòng lo sợ, cũng không dám không theo, chỉ phải đi theo phía sau cậu về tiểu viện.

Tìm cái cơ bảo A Đại rời đi, Hữu Xu thản nhiên mở miệng, “Nói đi, vì sao phải ám hại ta?”

“Đại nhân tha mạng! Tỷ đệ chúng ta không có ý hại đại nhân, mà là đang cứu đại nhân.” Nữ đồng kéo đệ ra phía sau che chở, mình thì quỳ xuống dập đầu. Từ sau khi nam đồng biết thiếu niên có thể nhìn thấy quỷ vật, đang dùng bàn tay còn lại che nơi riêng tư bị cắt thương tích chất chồng của mình, trên mặt tràn đầy vẻ nan kham.

“Cứu ta? Nói như thế nào?” Hữu Xu cũng không tức giận, giọng điệu trước sau luôn bình tĩnh. Tuy rằng bị lệ quý dây dưa mười năm, vả lại nhiều lần thiếu chút nữa bỏ mạng, nhưng cậu lại không có vẻ mặt thù hận với quý quái. Tuy rằng tam quan của cậu có chút lệch, trên đối nhân xử thế lại rất có nguyên tắc, người khác đối với cậu như thế nào, cậu liền báo đáp như thế đó, vừa không xum xoe sẵn đón, cũng sẽ không chủ động hãm hại.

Hiện tại, tiểu quý đã nhận được trừng phạt nên có, cậu cũng có thể tâm bình khí hòa ngồi xuống nghe bọn nó nói một chút nguyên do.

Nữ đồng vừa trộm dò xét biểu tình của thiếu niên, vừa vội vàng giải thích, “Bởi vì ngày trước đại nhân liên tiếp khiến cho huynh muội Vương gia nan kham, hai tỷ đệ chúng ta mang lòng cảm kích với đại nhân, lúc này, lúc này mới quan tâm đến chuyện lần này. Sự tình vốn là như vậy, ” nó có khuôn có dạng chấp tay, tiếp tục nói, “Vương Thiên Hữu kia bởi vì đấu phú bại bởi đại nhân, vẫn luôn ôm hận trong lòng, vừa vặn, nha đầu bên cạnh hắn thấy đại nhân quen thuộc, sau khi trở về bẩm báo Lâm thị, nói đại nhân có khả năng là nhi tử Tổng thị. Đại nhân, Lâm thị kia chính là đương gia chủ mẫu hiện tại của Vương gia, Tổng thị từng là chính thê của Vương Tượng Càn, sau đó bị Lâm thị lập bầy đuổi đi, mười lăm năm trước từng sinh hạ một vị đích tử, lại bị hai bà vú vụng trộm ôm đi. Vương Tượng Càn không thích đích tử, liền nói với bên ngoài rằng hắn đã bạo bệnh bỏ mình.”

Hữu Xu gật đầu, tỏ vẻ mình biết.

Nữ quý giải thích rõ ràng bối cảnh, lúc này mới tiếp tục nói, “Bởi vì diện mạo của đại nhân có tám chín phần tương tự Tổng thị, vả lại tuổi tác ăn khớp, Lâm thị liền sinh lòng nghi ngờ, liền tiếp phái người đến dò hỏi. Đêm hôm qua, nàng đã quyết định, bất luận đại nhân có phải là đích tử Vương gia hay không, đều sẽ muốn mạng của ngài. Vương Thiên Hữu kia được phân phó của mẫu thân, hôm nay sẽ mời ngài lên núi tản bộ, sau đó đẩy ngài rơi xuống vách núi. Đại nhân có điều không biết, cách Bồ Đề tự này không xa có một nơi hiểm yếu tên là Hồ Khiêu nhai, hàng năm đều có vài lữ nhân rơi chết từ nơi đó, cho nên rất nổi danh. Chết ở nơi đó, người bên ngoài chỉ nói đại nhân không cẩn thận, cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu của hắn, huống hồ hắn sẽ không tự thân xuất mã, mà là lệnh cho Phương Nghị con trai của Khố bộ lang trung tùy thời hành động. Phụ thân Phương Nghị là thuộc hạ của Vương Tượng Càn, tự nhiên đối với Vương Thiên Hữu hắn sẽ không chỗ nào từ nan.”

Hữu Xu gật đầu một lần nữa, vẻ mặt không thay đổi.

Nữ quỷ thấy cậu không kinh hãi, cũng không tức giận, trong lúc nhất thời có chút mê man, chớp đôi mắt huyết sắc ngơ ngác nhìn qua.

Nam đồng tránh ở sau lưng tỷ tỷ rút cuộc cố lấy dũng khí, lộ ra nửa cái đầu nịnh nọt nói, “Vì vậy, hai tỷ đệ ta mới có thể đặt dây gai dưới lòng bàn chân đại nhân, để khiến đại nhân bởi vì bị thương mà không thể ra ngoài, tránh thoát trận kiếp nạn này.”

Không nghĩ tới lệ quỷ cũng sẽ làm việc thiện. Có điều việc này cũng không kỳ quái, hai tỷ đệ còn nhỏ tuổi, không khỏi giữ lại vài phần lương thiện. Huống hồ bọn nó liên tiếp gặp khốn quẫn ở chỗ huynh muội Vương gia, nhìn thấy hai người liên tiếp bị Hữu Xu nhục nhã, tự nhiên tăng nhiều hảo cảm với Hữu Xu.

Một người hai quỷ tương đối trầm mặc, không khí rất cổ quái. Trong lòng hai tỷ đệ thấp thỏm, lại ần ần có ý bỏ chạy, đang định chui vào dưới nền đất, lại nghe thiếu niên sâu kín mở miệng, “Các người có thù oán với Vương Thiên Hữu à?”

“Thù sát sinh hại mệnh.” Nữ đồng ôm lấy đệ đệ mình đầy thương tích, lại bắt đầu chảy xuống huyết lệ.

“Nói một chút xem.” Hữu Xu cầm lấy một tờ giấy Tuyên Thành, chậm rãi cắt thành bộ dạng áo thun chữ T với quần dài, rồi lại dùng bút lông vẽ một đôi giày bít, cũng cắt xuống.

Hai tiểu quỷ không rõ cậu đang làm gì, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, người một câu ta một câu tự thuật chuyện cũ. Hóa ra hai người bị cha nương đang trốn thiên tai bán vào Vương gia làm nô, mới đầu là người hầu dưới tay Vương Quân Tịch, cũng chính là thân muội muội của Vương Thiên Hữu, trác phi tương lai của Thái tử. Vương Quân Tịch cực kỳ hiền lành với hai người, không chỉ không cho bọn nó làm việc, còn mỗi ngày cho ăn ngon uống ngon, đợi bọn nó lớn lên trắng trắng mập mập, vô cùng mềm mại, liền đưa vào trong viện huynh trưởng. Hai người vốn tưởng rằng gặp Bồ Tát sống, đêm đó bị Vương Thiên Hữu lăng ngược đến nửa chết nửa sống mới biết gặp phải chính là ác quỷ trong loài người.

Trong lòng Vương Thiên Hữu biết thói quen ngược luyến đồng vận lần không thể để cho phụ thân biết được, nhưng chính mình lại không chế không được, nếu dục vọng lâu không được giải tỏa liền đọc sách không vào, viết không được chữ, tính tình cũng trở nên vô cùng nóng nảy, rơi vào đường cùng chỉ có thể xin mẫu thân giúp đỡ. Vương Quân Tịch tự xưng là một người toàn phúc*, tám chín tuổi liền giúp đỡ Lâm thị quản lý gia đình, tự nhiên cũng biết. Vì thế hai mẹ con này liền làm các loại nguy trang giúp Vương Thiên Hữu xem xét đồng nam đồng nữ, dạy dỗ tốt sau đó lại đưa vào trong phòng hán.

*Người toàn phúc: một người có cha mẹ, vợ chồng, con cái đều đang khỏe mạnh. Thường dùng để chỉ phụ nữ.

Vương Thiên Hữu nhiều lần được dung túng, hành vi cũng càng thêm can rõ, trước kia chỉ là chơi tàn liên thôi, một năm gần đây lại là không đem người giết chết thì không thể. Tỷ đệ hai người cứ như vậy mà gặp tai ương, vào trong viện hán không đến ba ngày liền thành hai cỗ thi thể tàn phá không chịu nổi.

Nói đến chỗ thương tâm, hai tiểu quỷ ôm nhau gào khóc, trên mặt điểm điểm huyết lệ, rất đáng thương.

Hữu Xu trơ mặt chờ ở một bên, thấy bọn nó khóc đủ mới từ từ mở miệng, “Các ngươi tên là gì? Ngày sinh tháng đẻ bao nhiêu?”

Quỷ đồng không dám phản kháng, cố nén kinh sợ nói ra sự thực. Nói thì hồn phi phách tán, không nói cũng là hồn phi phách tán, bọn nó không có lựa chọn khác, chỉ trách lúc trước không nên xen vào việc của người khác.

Hữu Xu vuốt cằm, đề bút đem tính danh và ngày sinh tháng đẻ của nam đồng viết trên giấy Tuyên Thành đã cắt xong, sau đó bỏ vào chậu than thiêu hủy. Khi ngọn lửa dần dần dập tắt, thân thể trần truồng của nam đồng lại được một bộ quần áo bao lấy, mặc dù bộ dạng có chút cổ quái, lại đem tất cả những vết thương tàn nhẫn mà nan kham đó che đậy hết.

“Này, này này này...” Quỷ đồng lôi kéo quần áo, kích động nói năng lộn xộn. Vốn tưởng rằng đại nhân sẽ đưa tính danh và ngày sinh tháng đẻ của bọn nó giao cho đạo sĩ tróc quỷ, lại không ngờ ngài ấy đốt tế phẩm cho mình. Tuy rằng biến thành lệ quỷ, nhưng lòng xấu hổ của nó vẫn còn, mỗi ngày lấy thăm trạng này lắc lư, trong lòng như thế nào không khổ sở? Vương gia chẳng những che giấu tin báo tử của bọn nó, còn ném thi thể bọn nó ở bãi tha ma cho chó hoang gặm cắn, đừng nói được thân nhân tế bái, mà ngay cả chuyển thể đầu thai cũng là hy vọng xa vời.

Nam đồng cao hứng phát ngốc, nữ đồng cũng rất hiểu chuyện, lập tức lôi kéo đệ đệ quỷ xuống, dập đầu với ân nhân.

Hữu Xu nghiêng người tránh đi, hỏi, “Các ngươi có nghĩ tới báo thù không?”

“Dĩ nhiên muốn, nhưng trên tay huynh muội Vương gia đeo bội sức phạt châu tử đàn do Lạt Ma tự mình khai quang, hai tỷ đệ ta không làm gì được.” Nữ quỷ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Hữu Xu gật đầu trầm ngâm. Cậu vốn cũng không định dây dưa nhiều với Vương gia, nhưng hiện tại, Lâm thị lại tính toán đưa mình vào chỗ chết, không đánh trả cũng không được. Nghĩ tới đây, cậu cắn đứt đầu ngón tay, đem hai giọt máu bắn vào trong miệng huynh muội quỷ đồng.

Oán khí trên người nháy mắt sôi trào, khiến hai tiểu quỷ nhất tề cả kinh. Bọn nó cúi đầu nhìn lại, liền thấy sàn nhà mà mình đạp lên bị âm khí cực lạnh đông ra một tầng sương trắng, biểu tình càng thêm hoảng sợ. Phải biết rằng, đây chính là thời tiết giữa hè mặt trời chói chang, lại gần buổi trưa dương khí mạnh nhất, đúng là thời khắc quỷ vật yếu ớt nhất. Nhưng mà, bọn nó chẳng những không cảm thấy mơ hồ vô lực, toàn thân lại tràn ngập lực lượng mệnh môn, ngay cả cái tay bị thiêu hủy của nam đồng cũng mọc ra một lần nữa.

Thế ngoại chi nhân! Hai mặt nhìn nhau, hai tỷ đệ hiểu ra, trong mắt lại không thấy vẻ tham lam, chỉ có căm kích.

Hữu Xu không dấu vết quan sát bọn nó, thấy tình cảnh này trong lòng cũng thực vừa lòng, khoát tay nói, “Bảo thù đi.”

“Đa tạ ân nhân tương trợ!” Hai quỷ đồng dập đầu thật mạnh ba cái, lập tức ẩn vào dưới đất.

Hữu Xu đổ tro tàn trong chậu than, sau đó chạy đến phòng bếp xin hai cái bánh bao cất vào trong lòng, lúc này mới đến tìm chủ tử, ở trên đường lại bị Vương Thiên Hữu cười tùm tùm ngăn lại. Một đám thiếu niên quần áo hoa lệ vây quanh bên cạnh hắn, mồm năm miệng mười phát ra lời mời, còn có người đi lên lôi kéo xô đẩy, cưỡng ép Hữu Xu cùng bọn họ đến hậu sơn tản bộ.

Hữu Xu tập trung nhìn vào, liền thấy hai con tiểu quỷ một trái một phải ngồi trên hai vai Vương Thiên Hữu, đang thở dài với cậu, “Ân nhân đừng sợ, cứ đi cùng bọn họ, đợi một lát có một phen náo nhiệt để nhìn.”

Cảm xúc khó chịu của Hữu Xu thoáng tiêu giảm, không mặn không nhạt mà đáp ứng. Vương Thiên Hữu lập tức kéo giữ người lại, sợ đối phương thừa dịp chạy loạn. Một đám người vui cười đi tới cửa chùa, sớm có mấy chiếc xe ngựa chờ ở ven đường. Ba chiếc xe ngựa cuối cùng là hoa lệ nhất, trên cang xe ngoại trừ xa phu, còn có một nha hoàn, có thể thấy những người này đồng thời còn mời danh môn khuê tú.

“Tiểu thư, đại thiếu gia đến.” Một nha hoàn trong đó tiến đến cạnh rèm cửa bấm báo.

“Đến rồi liền nhanh chóng xuất phát, đừng chậm trễ canh giờ.” Giọng nói thanh thúy uyển chuyển chậm rãi vang lên, dẫn tới mặt các vị thiếu niên lộ vẻ hâm mộ.

Hữu Xu lại mất hết khẩu vị, không có gì khác, âm thanh kịch cỡm này, chính là thuộc về Vương Quân Tịch muội muội của Vương Thiên Hữu, cũng chính là trắc phi tương lai của Thái tử.

Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người xông vào, cũng thế, đây đều là mệnh. Thiếu niên mặt mày như họa ngẩng đầu nhìn trời, ra vẻ ưu sầu mà thở dài.

22. Chương 22

Đoàn người ngồi xe ngựa đến một địa phương tên là Ngũ Đạo Loan, đi về phía trước nữa liền chỉ còn sơn đạo gập ghềnh, chỉ có đi bộ mới có thể thông qua, vì thế dừng lại hơi chút nghỉ ngơi và hồi phục. Nhóm thiếu niên tự nhiên không sợ hành trình gian nguy, vài vị danh môn khuê tú lại chịu không nổi khổ, bảo nha hoàn chọn ra một mảnh đất trống trải thảm lông dê lên, dọn xong các loại trà bánh, ở lại nơi này thưởng thức cảnh đẹp.

Ngũ Đạo Loan thật là một chỗ tốt, suối nước trong suốt xoay quanh trong khe núi, tựa như du long chuyển qua năm khúc quanh, mỗi một khúc quanh đều là loạn thạch đâm xuyên chéo leo san sát, nhìn qua hiểm trở vô cùng. Nhưng trong núi đá mạnh mẽ kỳ quái này lại mọc đầy cây tường vi đại, lúc này đang độ hoa

nở, thoát nhìn giống như trải một tầng thảm đỏ thật dày, gió thổi tới rào rạt rung động, trong lúc nhất thời đầy trời đều là hoa múa rực rỡ, có bạn có rượu người nồng hương, rất có mỹ cảm vừa cương vừa nhu.

Vài vị khuê tú còn đứng trên cang xe, nhìn thấy đóa hoa hồng nhạt ngênh diện bay tới liền sợ hãi cảm thán, luôn nói chuyển đi này không tệ.

Đại Minh Hoàng Triều dân phong cởi mở, thiếu nam thiếu nữ chỉ cần có nữ bộc đi theo là có thể kết bạn du lịch, nhưng vì tị hiềm chung quy không dám dựa đến quá gần, mỗi người chiếm một khối đất trống chuyện phiếm. Hữu Xu bị người kéo đến bên cạnh Vương Thiên Hữu, bảo cậu làm một bài thơ cho nơi thịnh cảnh thế này. Hữu Xu có tai như điếc, cũng không chạm vào điểm tâm tinh xảo những người này mang đến, từ trong lòng ngực lấy ra hai cái bánh màn thầu đã lạnh cắn từng ngậm từng ngậm.

Được mời đến đều là hảo hữu của Vương Thiên Hữu, nói chính xác hơn thì là chó săn, vì thế liền có người trào phúng cậu để lấy lòng Vương Thiên Hữu. Lúc này Vương Thiên Hữu liền phát hỏa, trong lời nói cực kỳ che chở với Hữu Xu.

“Lần trước phát tay áo mà đi là lỗi của ta, không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, Đại Minh Hoàng Triều ta phồn vinh hưng thịnh tự nhiên là nhân tài lớp lớp xuất hiện, đây vốn là chuyện tốt, là ta không đúng. Vì vậy, hôm nay ta tự phạt ba chén, bồi tội với người.” Hắn tiếp nhận chén rượu người hầu đưa tới, gờ gờ về phía thiếu niên.

Trước tiên chuốc mình quá chén, lại mang mình đi leo núi, sau đó đẩy xuống, nói tự mình không vững chân mới rơi xuống vực, thật sự là giỏi tính kế. Trong lòng Hữu Xu rõ ràng, nhưng cũng không sợ, yên lặng cầm lấy chén rượu liên tục uống.

“Được, sáng khoái! Lại đến!” Vài tên chó săn bên cạnh quả nhiên bắt đầu mời rượu.

Tinh thần lực của Hữu Xu cường đại, tuy rằng không thể phóng ra bên ngoài cơ thể, lại có thể khiến đại não giữ vững tỉnh táo dưới bất luận tình huống gì. Chớ nói độ rượu ở cổ đại không cao, không đẩy ngã cậu được, dù là rượu ủ tinh khiết nồng độ cao ở hiện đại, cũng đừng nghĩ khiến cậu quá chén. Thế nên, ai đến cậu cũng không cự tuyệt, liên tục chèn chén, đồng thời nhìn về phía hai vai Vương Thiên Hữu.

Hai tiểu quỷ tự xưng được trăm năm đạo hạnh, chuỗi phật châu kia liền không còn tác dụng đối với bọn nó. Bọn nó vốn định chinh chết kẻ thù, lại bỗng cảm thấy rất hơi cho đối phương, liền tính toán để hắn nếm thử cảm giác thân bại danh liệt. Bọn nó hé miệng, học ra từng ngậm từng ngậm oán khí, từng đợt từng đợt oán khí màu đen nhẹ nhẹ chui vào tai mắt mũi miệng của Vương Thiên Hữu, hóa thành vô tận thô bạo ẩn núp trong tuý não. Bị oán khí như thế lây dính, dục vọng dơ bẩn chôn sâu trong lòng sẽ bị phóng đại vô hạn, không cần quỷ vật hoặc người bên ngoài thúc đẩy, tự thân hắn sẽ khiến chính mình tìm đường chết.

Dần dần, hai mắt Vương Thiên Hữu bắt đầu tràn đầy tơ máu, biểu tình thần nhiên thanh thần cũng buộc chặt hóa thành mưa gió nổi lên. Hắn không chú ý đến Hữu Xu nữa, mà là liên tiếp nhìn về phía khuê tú bên kia, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm môi, giống như thực khát khao.

Bởi vì địa vị Thái tử của tứ hoàng tử vô cùng vững chắc, phần lớn huân quý trong kinh đều ủng hộ hắn

ta. Mà Vương Quân Tịch sắp trở thành trắc phi của Thái tử tự nhiên cũng là mọi việc đều thuận lợi, như cá gặp nước. Lần này mấy nhà đến Bồ Đề tự lễ Phật phần lớn là được Vương gia mời, hoặc là phụ thuộc, hoặc là quan hệ thông gia, quan hệ rất gần. Khuê tú đi cùng Vương Quân Tịch đều xem nàng làm chủ, nhưng mà có một tiểu cô nương bảy tám tuổi địa vị vô cùng vượt trội, ngay cả Vương Quân Tịch cũng phải nâng niu che chở.

Diện mạo nàng vô cùng đáng yêu, mặt tròn, mắt to, miệng anh đào nhỏ, dáng vẻ cười rộ lên vô ưu vô lo rất chói sáng. Vương Quân Tịch khi thì giúp nàng lấy điểm tâm, khi thì giúp nàng lau miệng, thái độ ân cần quá phận. Hữu Xu nghe thấy người bên ngoài gọi nàng là quận chúa, nghĩ rằng có quan hệ sâu xa với hoàng gia, hoặc là tứ hoàng tử.

Vương Thiên Hữu mười một tuổi đến sơ tinh (*lần bắn * đầu tiên*), trong tình dục mãnh liệt khó có thể điều khiển, đem nha hoàn gần sáu tuổi bên người mình cưỡng hiếp, từ đó về sau liền nhiễm phải ham mê ngược đồng. Người hẳn nhìn chăm chú không phải ai khác, mà hoàn toàn chính là vị quận chúa đó.

Hai con tiểu quỷ cười khanh khách, lại phun ra một ngụm oán khí đen đặc lên mặt hẳn. Lúc này, tú cầu mà nhóm khuê tú đang chơi lộc cộc lộc cộc lăn qua phía nhóm thiếu niên, tiểu quận chúa tuổi nhỏ thích chơi đùa, không sai nha hoàn, xách váy đuổi sát không tha, trên mặt tràn đầy vẻ nhảy nhót.

Dựa theo đường nhỏ mà suy tính, tú cầu vốn nên dừng lại ở một chỗ trũng, cách nhóm thiếu niên còn một khoảng. Nhưng nữ đồng ngồi trên vai trái Vương Thiên Hữu lại nhẹ nhàng đi qua, từng cước từng cước đá tú cầu đến bên người Vương Thiên Hữu.

Vương Thiên Hữu nhặt tú cầu lên, biểu tình có chút quỷ dị. Tiểu quận chúa nhanh chóng đuổi tới, vươn hai tay trắng nõn ra năn nỉ, “Vương gia ca ca, mau đưa tú cầu cho ta.”

Tay áo mỏng nhẹ chảy xuống, lộ ra cổ tay nõn sen trắng nõn, thân da mềm thịt nộn này, kiêu nhan rực rỡ này, không phải người nhà tầm thường có thể sánh bằng. Vương Thiên Hữu từng không chỉ một lần mơ tưởng đến ấu nữ danh môn kim tôn ngọc quý, nhưng vị trước mắt không thể nghĩ ngờ là cực phẩm trong cực phẩm. Chẳng biết tại sao, hẳn lại cảm thấy dục vọng đầy ngập không cách nào đè xuống, đột nhiên kéo tiểu quận chúa vào trong ngực lẳng ngược...

“Ca ca, ngươi đang làm gì đó!” Người bên ngoài kinh hãi không thôi, không biết phản ứng thế nào, Vương Quân Tịch đã vọt tới.

Hai quỷ đồng đúng là bị nàng một tay đẩy vào biển lửa, làm sao lại buông tha cho nàng, bay đến bên cạnh, miệng liên tục phun oán khí. Trên thế gian này, người có thể không bị oán khí ăn mòn tâm trí, hoặc là tính cách kiên nghị, hoặc là ý chí vô tư, hoặc là mệnh cách tôn quý, hoặc là tinh thần lực cường đại, mà những phẩm chất đó, huynh muội Vương gia đều không có được. Hoàn toàn tương phản, bọn họ vốn dĩ đã tâm tính ác độc, thủ đoạn xấu xa, bị oán khí lây nhiễm liền lộ ra nguyên hình.

Vương Quân Tịch một mặt lôi kéo tiểu quận chúa khóc thét chói tai, một mặt hô to, “Ca ca, đây là thân chất nữ của quý phi nương nương, thân biểu muội của Thái tử điện hạ, An Hoa quận chúa Thánh Thượng ngự bút sắc phong, ngươi trăm triệu lần không được động đến!”

“Cút ngay!” Vương Thiên Hữu một cước đá văng muối muối, hai mắt đỏ ngầu nói, “Hôm nay ta càng muốn ném thử xem ấu nữ danh môn là hương vị gì. Những tiện dân nguoi và mẩu thân đưa tới, ta đã sớm chơi chán rồi!”

An Hoa tiểu quận chúa bị hai người kéo đến đẩy lui, dưới cơn đau thiếu chút nữa ngất đi. Nha hoàn bên người nàng lúc này mới hoàn hồn, nhào lên cướp đoạt.

Hai quỷ đồng liên tiếp phun khí về phía hai huynh muội Vương gia, lý trí của hai người dần dần hoàn toàn biến mất. Vương Thiên Hữu rút roi mềm bên hông ra quật muối muối, giữa lúc tránh né Vương Quân Tịch kéo một khuê tú cũng gần bảy tám tuổi giống vậy qua, hét to, “Nguoi mau thả tiểu quận chúa. Nguoi muốn ấu nữ danh môn à? Đi, bắt lấy nàng đi, cha của nàng tuy chỉ là tiểu quan cấp thấp, nhưng đối với nàng cũng coi như ngàn kiều vạn sủng, hương vị tất nhiên không kém.”

Nàng đẩy ấu nữ đang rất sợ hãi vào trong ngực Vương Thiên Hữu, thuận thế đoạt tiểu quận chúa qua, an ủi, “Không có việc gì, không có việc gì.” Vị chủ nhân này được sự sủng ái cao của Tiêu quý phi và Thái tử, dù rụng một sợi tóc hai người cũng đau lòng nửa ngày, chỗ nào có thể để cho huynh trưởng khi nhục chứ.

Nàng tự cho là xử lý việc này thực thoả đáng, lại không biết trong lời nói đã sớm bại lộ rất nhiều bí mật. Mà An Hoa quận chúa kia từ nhỏ lui tới ở trong cung, mặc dù bề ngoài thuần mỹ, nhưng bên trong cũng không phải thiện lương, hôm nay vô cùng nhục nhã, đã sớm căm thù huynh muội hai người đến tận xương tủy, lúc này tránh thoát Vương Quân Tịch, nhào vào cái ôm của nha hoàn bên người, nước nỡ nói, “Đi, lập tức trở về!”

Vương Thiên Hữu không chiếm được tiểu quận chúa, liền gắt gao bắt lấy ấu nữ muối muối đẩy lại. Ấu nữ này không phải ai khác, chính là Phương Phương, muội muội cùng huyết thống của Phương Nghị, người bị hấn mua chuộc hạ độc thủ với Hữu Xu. Phương Nghị chung quy có vài phần lương tâm, nhào qua đánh Vương Thiên Hữu, ý đồ cứu muội muội ra. Những thiếu niên còn lại thì phản ứng không đồng nhất, có người tránh né xa xa, có người nhân cơ hội trốn đi, còn có người tiến lên khuyên can, chỉ riêng Hữu Xu ngồi ở tại chỗ, một mặt từng ngậm từng ngậm gặm bánh màn thầu, một mặt thưởng thức trò khôi hài này. Hai tiểu quỷ ngồi ở bên cạnh cậu, che miệng khanh khách cười không ngừng.

Hành trình Hồ Khiêu nhai hôm nay sợ là không đi được rồi. Nghĩ tới đây, cậu có chút tiếc nuối mà lắc đầu.

Vương Thiên Hữu đã nhiễm sâu oán khí, cuồng tính đại phát, bảy tám người cùng lên cũng không giữ được hấn. Mất thấy Phương Nghị đánh hấn đến mặt mũi bầm dập, mình đầy thương tích, Hữu Xu mới buồn bã nói, “Dùng sức bóp lấy bên cổ hấn, hơn mười hơi thở sau đại não hấn sẽ thiếu đường khí mà ngất đi.”

Một thiếu niên tâm tính trầm ổn ôm tâm trạng thử xem mà làm theo, một lát sau quả thực chế ngự được Vương Thiên Hữu.

“Đi thôi, trở về.” Hữu Xu nuốt xuống một ngậm bánh màn thầu cuối cùng, đứng lên ra lệnh.

Mọi người tâm tình đại loạn, liền nói gì nghe nấy với cậu, dùng dây lưng trói gô Vương Thiên Hữu lại ném lên xe ngựa, lập tức nhanh chóng quay về. Từ lúc An Hoa quận chúa đi thì nhóm khuê tú cũng đã đi theo,

chỉ để lại mỗi mình Vương Quân Tịch. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể cùng xe với huynh trưởng đang hôn mê.

Ai cũng không chú ý tới, phật châu mà huynh muội hai người đeo bắt đầu phát ra ánh sáng nhạt, đem oán khí trong cơ thể bọn họ nhất nhất hấp thu. Nhưng bảo vật thường có linh tính, nếu là người tâm tư trong sáng, tín ngưỡng thành kính, tự nhiên sẽ kích phát linh tính này thật lớn; tương phản, thì sẽ hao mòn dần, từ từ hóa thành tục vật.

Vậy nên, oán khí chưa hút xong, phật châu vốn dĩ quang hoa lưu chuyển liền trở nên khô héo cháy đen, giống như bị nghiệp hỏa đốt qua. Oán khí Vương Quân Tịch nhiễm phải ít hơn rất nhiều so với huynh trưởng, dưới sự phù hộ của phật châu dần dần tìm lại lý trí, nhớ tới trò khôi hài trước đó, nhớ tới đối thoại của mình và huynh trưởng, không khỏi ôm đầu thất thanh khóc rống.

Người ở chỗ này ai cũng không phải là gốc tử, còn có thể không đoán được nội tình sao? Lại thêm An Hoa quận chúa kia, là Tiêu quý phi tự tay dạy dỗ lớn lên, chuyện xấu xa gì mà chưa từng thấy qua, trong lòng tự nhiên nhất thanh nhị sở. Cũng không biết sau khi trở về nàng ta sẽ bố trí mình với huynh trưởng như thế nào.

Xong rồi, xong rồi! Thanh danh bị hủy, vị trí trắc phi của Thái tử không còn, còn có khả năng bị Tiêu quý phi, Thái tử cùng Hoàng thượng trừng trị! Lúc này thật sự là tội tày trời! Nghĩ tới đây, nàng vừa kinh sợ vừa tuyệt vọng, nhìn thấy ca ca đang hôn mê, nhin không được điên cuồng nện đánh.

Hữu Xu tùy tiện ngồi lên một chiếc xe ngựa, đang tỉnh té ngất lại trò khôi hài vừa rồi. Người có thể ở cùng một chỗ với Vương Thiên Hữu và Vương Quân Tịch, quả thực mỗi người đều không đơn giản. Gần như sau lưng mỗi người đều có một lệ quỷ đi theo, nhất là An Hoa quận chúa, còn nhỏ tuổi đã giết chết ba nha hoàn. Trận kiếp nạn này, cũng coi như báo ứng của nàng ta.

Nghĩ đến vừa rồi đám người kia ghé vào một chỗ nói cười vui vẻ, xuân phong đắc ý, sau lưng lại là cảnh tượng quần ma loạn vũ, quỷ khóc thần sầu, Hữu Xu từ đáy lòng cảm thán: giới quyền quý thật loạn, vẫn là ở bên cạnh chủ tử sạch sẽ nhất!

Nhưng mà, cậu cũng đã quên, bên người Cơ Trường Dạ sở dĩ sạch sẽ cũng không phải là do hần thiện lương, mà là ác quỷ không dám trêu chọc thôi.

23. Chương 23

Bởi vì An Hoa quận chúa đã dẫn quý nữ các nhà trở lại Bồ Đề tự sớm một bước, nữ quyền trong chùa hoặc nhiều hoặc ít đã có nghe thấy về hết thảy những việc phát sinh trong núi. E ngại thanh danh, mẫu thân của An Hoa quận chúa không dám lộ ra bốn phía, đưa lễ cho các nhà, ám chỉ bọn họ chớ có lăm lăm miệng lưỡi, liền lập tức thu thập đồ đạc về nhà.

Lần này lễ Phật Vương lão phu nhân là chủ nhà, các nhà khác đều là được bà mời đến, chợt thấy tẩu tẩu ruột của Tiêu quý phi ngay cả chào hỏi cũng không liền vội vàng rời đi, bà không khỏi sinh lòng nghi ngờ,

lập tức sai người ra ngoài hỏi thăm. Không hỏi thăm thì còn đỡ, sau khi nghe ngóng, quả thực là có cảm giác trời long đất lở.

“Việc này tuyệt đối không có khả năng! Cháu ngoan của ta há lại là người phóng dang!” Lão phu nhân mặc dù ngoài miệng không chịu thừa nhận, trong lòng lại thấp thỏm bất an, dẫn theo Lâm thị sắc mặt trắng bệch, nóng vội lo sợ không yên bước nhanh đi tới trước cửa chùa, muốn nhìn một chút xem cháu ngoan có trở về hay chưa.

Đoàn người vừa đến, chỉ thấy đoàn xe vang ầm ầm chạy lại đây, một đám thiếu niên liên tiếp nhảy xuống xe, nhìn thấy người Vương gia không hành lễ chấp tay, cũng không gật đầu chào hỏi, tránh xa xa tựa như né rắn rết. Hữu Xu cũng xen lẫn trong đám người, nhìn chăm chú Lâm thị kia, liền thấy một đám sương đen bám sau lưng nàng, lúc thì chợt hiện ra gương mặt nam tử, lúc thì chợt hiện ra đầu lâu nữ tử, bất quá chỉ mấy hơi thở lại biến hóa năm sáu quỷ ảnh, có thể thấy cuộc đời tạo bao nhiêu tội nghiệt.

Hữu Xu nhìn không chớp mắt đi qua từ bên người nàng, dẫn tới nàng liên tiếp nhìn lại, ánh mắt oán độc. Mà sương đen sau lưng nàng dưới sự đe dọa của hai quỷ đồng nháy mắt tiêu tán, chờ thiếu niên đi xa mới ngưng tụ lại lần nữa.

Nhìn thấy xe ngựa nhà mình, Lâm thị không quan tâm tìm tòi nghiên cứu biểu hiện quỷ dị của mọi người, vội vàng đi nhanh vài bước xốc màn xe lên, chỉ thấy nhi tử bị trói gô đặt ở trong góc, nữ nhi không ngừng khóc rống, giống như bị ủy khuất lớn bằng trời. Một đôi trai gái này chính là nghịch lân của Lâm thị, một mặt nàng bảo tôi tớ ôm huynh muội hai người xuống dưới, một mặt níu lấy Phương Nghị đi ở cuối cùng, cũng đang ôm muội muội nhà mình, cả giận nói, “Các người thật to gan, dám trói con ta lại!”

“Trói hắn thì như thế nào? Ta còn muốn làm thịt hắn! Người đừng tới chỗ ta tìm ngược, vẫn là ngấm lại cho kỹ nên làm thế nào để bình ổn lửa giận của Quý phi nương nương cùng Thái tử điện hạ đi!” Phương Nghị tuổi trẻ khí thịnh, lúc này chống đối lại, thừa dịp Lâm thị hoảng hốt tránh khỏi kiềm chế, vội vàng chạy đi. Hắn cũng có một bụng ủy khuất phải đi về nói. An Hoa quận chúa không đựng được, vậy muội muội nhà hắn có thể tùy ý giày xéo sao? Vương gia xem Phương gia hắn trở thành cái gì? Heo chó sao?

Lão phu nhân mắt thấy mọi người tị Vương gia như rắn rết, lại thấy cháu gái vừa khóc vừa thóa mạ huynh trưởng, càng cảm thấy không ổn. Chẳng lẽ, cháu trai quả thực khi nhục An Hoa quận chúa? Đến tột cùng là sự tình phát sinh như thế nào?

Chưa biết được chi tiết cụ thể, lòng bà vẫn còn giữ vài phần may mắn, bảo bà vú mang cháu gái vào phòng âm thầm đặt ra nghi vấn, cũng tiện nghĩ chút đối sách. Vương Quân Tịch biết mẫu thân xuất thân hèn mọn, kiến thức thiếu cạn, chỉ biết tranh giành tình nhân, gặp phải đại sự liền không đáng tin cậy, khuê dự của mình bị hao tổn, hôn sự cũng có khả năng hủy bỏ, chỉ có lão phu nhân xuất thân nhà cao cửa rộng mới có thể giúp mình xoay chuyển một phần, liền một năm một mười nói ra.

Vương lão phu nhân nhất thời giống như ngu lồi oanh đỉnh, tâm can nứt ra, chợt trán cháu gái luôn miệng mắng nghiệt súc. Cái gì mà tuyệt thế thần đồng, kinh thành tam thiếu, hóa ra lại là nạ quỷ trong sắc dục, hiện giờ còn bị bóc da người lộ ra nguyên hình, khi dễ đến trên đầu hoàng gia. Nên khen như thế nào đây? Nên khen như thế nào đây hả?

Vương lão phu nhân đỡ trán chậm rãi ngã xuống, trước khi hôn mê nỗ lực phân phó, “Nhanh, nhanh đi truyền tin cho lão thái gia và lão gia!”

Người Vương gia mất một trận rối loạn, Hữu Xu lại an nhàn thanh thoi mà chạy đến phòng bếp, xin hỏa đầu tăng hai cái bánh màn thầu nóng.

Cậu ở chỗ này chỉ lo ăn, Cơ Trường Dạ đánh cờ với Vệ thể tử lại thường xuyên cảm thấy tâm thần không yên, mặc dù A Đại đưa thư, nói rằng âm thầm đi theo bên cạnh Hữu Xu đến phía sau núi, tuyệt đối sẽ không để cậu xảy ra chuyện, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới việc cậu ở cùng một chỗ với Vương Thiên Hữu, trong đầu sẽ không ngừng hiện lên các loại hình ảnh nguy hiểm.

Một tiếng “lạch cạch” giòn vang, hắc ném quân cờ trong tay xuống, trầm giọng hỏi thăm, “Phía sau núi hình như có một vực thẳm tên là Hổ Khiêu nhai, địa thế vô cùng hiểm trở?”

“Đúng vậy, nghe nói hàng năm đều sẽ ngã chết vài người.” Vệ thể tử không rõ lí do.

Trái tim Cơ Trường Dạ hung hăng run lên, đột nhiên đứng lên đi ra ngoài, bởi vì động tác quá mức cấp bách, lật ngã cả bàn cờ. Vệ thể tử bị quân cờ đen trắng rơi đầy người vội vàng đuổi theo, dò hỏi hắc xảy ra chuyện gì.

Cơ Trường Dạ không đáp, chỉ lo gọi A Nhị chuẩn bị ngựa, mới vừa đi tới cửa viện, liền thấy Hữu Xu băng băng đi tới.

“Chủ tử...” Thiếu niên mặt không đổi sắc, bên má lại hiện ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, nhìn qua vô cùng nhu thuận đáng yêu. Cậu đi nhanh hai bước, mở hai tay ra, giống như chim non quay về.

Trái tim treo cao của Cơ Trường Dạ ầm ầm rơi xuống, động tác hơi thô lỗ kéo cậu đến bên cạnh, sờ soạng từ trên xuống dưới, nhìn thấy trước ngực cậu nhô lên hai khối cao cao giống như thiếu nữ, biểu tình lại biến đổi. Vệ thể tử cũng vô cùng ngạc nhiên, vội vàng đưa ánh mắt qua chỗ khác, lúng túng nói, “Hóa ra Hữu Xu đúng là nữ phần nam trang, trước đó bản thể tử có nhiều đường đột, còn mong thứ lỗi.” Hữu Xu, Hữu Xu, khó trách luôn cảm thấy cái tên này nữ khí, diện mạo cũng quá tú lệ.

Thái dương Hữu Xu hơi hơi run rẩy, đưa tay vào trong vạt áo, lấy hai cái bánh màn thầu lớn giấu ở trong ngực ra. Hai tiểu quỷ trái phải đi theo cười ngã xuống đất, sắc mặt Vệ thể tử đổi tới đổi lui, cuối cùng đặt nắm tay trên môi, miễn cho chính mình thất lễ, nhưng mà vẫn có tiếng vang “hì hì hì hì” từ khóe miệng tràn ra.

Cơ Trường Dạ thì làm thế nào cũng cười không nổi, dùng sức kéo thiếu niên vào trong ngực, khiển trách, “Biết rõ Vương Thiên Hữu không có ý tốt với ngươi, vì sao còn muốn cùng hắc đi ra ngoài? Hữu Xu của ta từ lúc nào lại trở nên ngu ngốc như thế?”

“Ta...” Mới vừa mở đầu, Hữu Xu liền ý thức được không thể tiết lộ sự tồn tại của hai tiểu quỷ ra ngoài, chỉ phải thành thật nhận sai, mà còn cam đoan sẽ không tái phạm.

Lúc này Cơ Trường Dạ mới an tâm, mắt thấy thiếu niên thư thư thái thái làm ổ trong ngực mình, dùng cái đầu lông xù cọ cọ ngực mình, vẻ mặt đều là nồng đậm quyến luyến, lại bắt đầu hối hận. Thật vất vả quyết định muốn bắt hòa với Hữu Xu, để cậu học được cách độc lập, lại vì sao trong một canh giờ ngắn ngủn cậu rời đi liền liên tiếp cảm thấy như ngồi trên kim đâm, đứng ngồi không yên? Nếu như cứ sủng cậu, che chở cậu, nhét cậu vào dưới cánh che mưa chắn gió, tình cảm của cậu với mình sẽ không tiêu tan, chỉ biết càng thêm sâu nặng. Đến lúc đó, khi mình rời đi, cậu nên làm như thế nào? Lại làm thế nào cưới vợ sinh con?

Cho nên, vì hạnh phúc an khang của Hữu Xu, người nên buông tay! Hắn khuyên bảo chính mình như thế, sau đó nhẹ nhàng đẩy thiếu niên ra, ra về lạnh nhạt nói, “Được rồi, đã biết sai, thì lần tới nên tránh người bụng dạ khó lường. Nếu người không đứng dưới chân tường nguy, thì họa làm sao lại đổ xuống?”

Hữu Xu một mặt đồng ý một mặt đem bánh màn thầu lần nữa nhét vào trong ngực, miễn cho hơi nóng tiêu tán.

Vệ thể tử cũng không hỏi ân oán giữa thiếu niên cùng Vương Thiên Hữu, chỉ nhìn cậu cười. Thiếu niên khi thì linh tính, khi thì nhu thuận, khi thì lại ngốc ngốc ngơ ngác, nhưng mặc kệ là loại dáng vẻ nào, đều khiến người ta thích như vậy, khó trách lãnh tình như Cơ Trường Dạ cũng cam nguyện đào nát tâm cho cậu.

Cơ Trường Dạ thoáng nhìn biểu tình sủng nịch của bạn tốt, cảm giác buồn bực tràn ngập cõi lòng một lần nữa. Hắn lấy lại bình tĩnh, đang chuẩn bị đuổi Hữu Xu đi, Hữu Xu dưới sự giật dây của hai tiểu quỷ lại cáo từ trước.

“Chủ tử, ta đi ra ngoài chơi, giờ cơm lại trở về, nếu như qua giờ cơm còn không thấy ta, người liền tự mình ăn trước. Chỗ này của ta có dự trữ lương thực.” Thiếu niên vỗ vỗ bộ ngực phòng lên liền không quay đầu lại rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng cậu càng lúc càng xa, sắc mặt Cơ Trường Dạ xanh trắng biến ảo, cuối cùng nhìn về phía Vệ thể tử, cứng rắn cười nói, “Hài tử trưởng thành, tâm ham chơi cũng nặng.”

“Con nít tuổi này đều là như thế, nếu bị quản thúc lâu, một khi thả ra liền tựa như điều đứt dây, lại tựa như yến non vào rừng, một đi không trở lại. Người đó, phải để cậu ấy khoan khoan khoan khoái, đừng nên quá nghiêm.” Vệ thể tử lời nói thấm thía khuyên bảo bạn tốt.

Cơ Trường Dạ nhiều lần nhắm nuốt năm chữ “một đi không trở lại”, ngay cả mặt nạ luôn kiên cố ôn hòa cũng mang không nổi, hai tròng mắt đen sâu tràn đầy chua xót, khóe miệng cũng mím thành một đường thẳng khắc nghiệt. Nếu như triệt để buông tay, Hữu Xu quả thực sẽ rời đi sao? Nhớ tới đứa nhỏ luôn thích ở bên cạnh mình, hắn lắc lắc đầu... sau đó lại lắc lắc đầu.

Hữu Xu dưới sự chỉ dẫn của hai tiểu quỷ bò lên một gốc cây đạo thụ sinh trưởng cạnh tường viện, xuyên thấu qua cành lá dày đặc nhìn ra ngoài tường, đúng là viện mà người nhà họ Vương cư trú. Trong viện đều là đầu người động đậy, chen chen chúc chúc, còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng chửi rủa, dường như đang bùng nổ một trận xung đột.

Hai nhóm người xô đẩy người tới ta đi náo loạn hồi lâu, mới thấy Vương lão phu nhân dưới cái nâng của

Lâm thị chậm rãi đi ra, trong tay nắm hai chuỗi phật châu cháy đen, ngôn từ chuẩn xác mà nói, “Nếu người không tin, liền đem phật châu này cầm cho Huyền Minh đại sư kiểm tra thực hư, nhìn xem lão sinh có nói dối hay không. Cháu trai của ta sở dĩ phát cuồng cũng không phải là cố ý, mà là trúng tà! Ta đã thương nghị tốt với Huyền Minh đại sư, buổi trưa ngày mai sẽ giúp hấn tụng kinh trừ tà. Chỗ Quý phi nương nương và Thái tử điện hạ, con trai ta cũng đã đến thỉnh tội cùng giải thích nguyên do, nếu các người còn lòng nghi ngờ, ngày mai hãy đến đàn tràng nhìn xem.”

Một nữ nhân trung niên vẫn luôn chửi rủa không nguôi vượt ra khỏi đám người, nhận lấy hai chuỗi phật châu kia nhìn nhìn, ngửi ngửi. Phật châu đã đốt đến cháy đen, đồng thời có một cỗ tanh tưởi, cầm ở trong tay chỉ cảm thấy một luồng hàn khí theo huyết đạo trong lòng bàn tay chui vào trong cơ thể, hình như có ý xâm chiếm. Nữ nhân trung niên, cũng chính là mẫu thân của Phương Nghị và Phương Phương, vốn tưởng rằng người Vương gia đang bịa chuyện, thấy tình cảnh này mới tỏ vẻ sợ hãi cả kinh, không khỏi tin bảy tám phần.

Bà ta như bị phồng tay ném phật châu ra, cười lạnh nói, “Như vậy ngày mai ta lại đến, nhìn xem Huyền Minh pháp sư giải thích như thế nào.”

Vương lão phu nhân tự mình tiễn bà ta ra cửa, chờ đoàn người đi xa mới nhìn về phía Lâm thị, phân phó, “Một chuỗi phật châu để lại làm phép, một chuỗi phật châu đưa vào phủ Thái tử, nói Thái tử điện hạ mời một cao nhân nhìn xem, làm chứng cho cháu trai, cháu gái của ta trong sạch.” May mà có quý thần chống lưng, Vương gia lúc này chung quy không thương gân động cốt.

“Huyền Minh pháp sư rất lợi hại sao?” Nhìn đến chỗ này, Hữu Xu liên hệ ở trong đầu với hai tiểu quý.

“Rất lợi hại, so với Lạt Ma cũng không kém bao nhiêu.” Quý đồng lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, tiếp tục nói, “Theo oán khí trên phật châu, hấn có thể dễ dàng tìm được chúng ta.”

Hữu Xu nghĩ nghĩ, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bánh màn thầu, bẻ thành hai nửa, cắn dứt đầu ngón tay nhỏ một giọt máu, an ủi, “Không sợ, ăn chút gì đó an ủi đi.”

Hai tiểu quý lập tức vui mừng, tiếp nhận bánh màn thầu ngậm lớn nhai nuốt, hàm hồ nói, “Huyền Minh pháp sư có lợi hại nữa cũng không sánh bằng đại nhân, càng không sánh bằng chủ tử của đại nhân.”

“Phải, chủ tử tất nhiên là thiên hạ vô địch.” Hữu Xu tràn đầy đồng cảm, nhin không được hiện ra lúm đồng tiền bên má.

24. Chương 24

Không còn náo nhiệt để xem, Hữu Xu theo nhánh cây bò xuống, vừa đến mặt đất, liền cảm giác một luồng âm phong từ sau đầu đánh úp lại, tất nhiên là lệ quý đã lâu chưa hiện thân kia. Hữu Xu không giống ngày xưa hoảng sợ tránh né, cũng không lớn tiếng kêu cứu, ngược lại xoay người đối diện với sương đen.

Trong sương đen lộ ra hai vuốt sắc, vừa bóp lấy cổ cậu liền phát ra tiếng “xèo xèo”, giống như bàn tay thịt đặt trên tấm sắt đốt nóng đỏ rực, lập tức nướng đến cháy đen, dấy lên ngọn lửa tử sắc.

“A a a!” Sương đen nháy mắt tán đi, lộ ra quỷ đòi nợ mặt mũi hung tợn, nó giãy hai cánh tay thối lui vài bước, kêu thảm không ngừng, ngọn lửa từ lòng bàn tay lan tràn tới cánh tay, từng tắc đốt trọi lại từng tắc hóa thành tro tàn.

Hữu Xu bình chân như vại đứng ở tại chỗ, thưởng thức dáng vẻ chặt vật bất kham của đối phương. Hai tiểu quỷ vốn dĩ ngọc tuyết đáng yêu bỗng nhiên biến thành bộ dạng hung ác mắt đỏ răng sắc, nhào qua gặm cắn. Quỷ quái chẳng những có thể hút dương khí, còn có thể cắn nuốt đồng loại, đó cũng là phương pháp để bọn nó trở nên càng ngày càng lớn mạnh.

Bất luận thế nào quỷ đòi nợ cũng không nghĩ ra, mới rời đi ba tháng, con mồi vẫn luôn bị mình đùa giỡn trong lòng bàn tay đã biến thành mãnh thú, bên người còn có hai tiểu quỷ trăm năm đạo hạnh đi theo. Nó lăn lộn trên đất, đau khổ cầu xin, lại không thể giành được chút đồng tình nào từ đối phương, ngược lại, bọn họ cực kỳ hưởng thụ nỗi thống khổ của nó.

Cũng đúng, bất luận là âm phủ hay là dương thế, đều là cường giả vi tôn, người thích ứng mới có thể sinh tồn. Khi nó nghĩ trăm phương ngàn kế muốn đùa chết đối phương, liền phải chuẩn bị tốt cho việc bị giết chết.

Hai tiểu quỷ ở trên đùi nó trái một ngục phải một ngục gặm cắn, đem oán khí nó thật vất vả hút được hóa thành của mình. Hữu Xu thì nắm cổ nó, bóp bóp đánh mặt, vừa đánh vừa mắng, “Cho người hại ta, cho người hại ta, hiện tại thích không, thích không hả?”

Tiếng đánh mặt không dứt bên tai, hai gò má xanh tím của lệ quỷ bị cậu đánh đến ứa ra tia lửa, cái cổ bị bóp chặt cũng bay ra từng đợt từng đợt khói, tựa như sắp bị đốt đứt. Hai tiểu quỷ lo nó sẽ hồn phi phách tán ngay sau đó, vội vàng mềm to gặm oán khí xuống, nguyên lành nuốt vào bụng.

Lệ quỷ sớm biết vậy chẳng làm. Dây dưa thiếu niên mười lăm năm, vẫn luôn cho rằng đối phương nhát như chuột, bản tính yếu đuối, ngoại trừ tránh né cùng ôm đùi, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không dám, cho nên mới không sợ hãi, tính toán chậm rãi đùa chết cậu. Nào dự đoán được cậu lại là giả bộ. Nhìn người trước mắt một cái, mặt vẫn là khuôn mặt kia, biểu tình vẫn là biểu tình kia, nhưng đôi mắt đen trắng rõ ràng lại dần dần nhiễm sát ý nồng đậm, dáng vẻ hồn nhiên mà lại tà ác này, còn đáng sợ hơn so với quỷ vương.

“Thích thích, Hữu Xu đại gia ta thật sự thích, van cầu ngài tha ta đi, sau này ta không dám tới nữa!” Cảm giác mình sắp bị tan biến, lệ quỷ chảy ra hai hàng huyết lệ. Đều nói người thành thật không chọc được, lời này quả nhiên không sai, bình thường im hơi lặng tiếng, tàn nhẫn lên quả thật đòi mạng mà!

“Tha cho người ư? Người có từng tha ta chưa?” Giọng điệu Hữu Xu bình thản, xuống tay lại độc ác hơn. Hai tiểu quỷ kêu ngao ngao, đã ăn xong hai chân lệ quỷ, hiện giờ đang quán ở bên hông nó.

Đúng vào lúc này, một tiếng phật âm hùng hồn bỗng nhiên vang lên, chấn đến mức hai tiểu quỷ ôm đầu

kêu rên, Hữu Xu cũng không tự giác buông lỏng tay. Lệ quỷ bị hủy hơn phân nửa đạo hạnh vội vàng tránh khỏi khổng chế của bọn họ, lủi xuống dưới nền đất chạy thoát.

“Các người cũng đi đi.” Thấy rõ người tới, Hữu Xu lập tức hạ lệnh.

Hai tiểu quỷ lên tiếng “Đại nhân đừng lo”, lập tức cũng chui xuống dưới đất, chạy về chỗ xa.

“Hữu Xu thí chủ, Bồ Đề tự là phật môn tịnh địa, không chào đón tín đồ thả quỷ hành hung. Ngày mai bản tăng sẽ khai đàn thi pháp, giúp Vương thí chủ đuổi tà sùng đi, vẫn xin thí chủ nhanh chóng rời đi.” Huyền Minh pháp sư xoa xoa pháp trượng tử kim trong tay, biểu tình rất không vui.

Hữu Xu không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn bên chân hắn, một tiểu sa di cả người trần trụi ngồi xổm ở nơi đó, mình đầy thương tích, đầu tròn vo, mắt tròn vo, lại phối với thân thể nhỏ nhắn ngó sen trắng nõn, nhìn qua cực kỳ đáng yêu. Nó đang kéo vạt áo hòa thượng, một tiếng tiếp một tiếng mà gọi sư phụ, chỉ tiếc nó đã chết, sư phụ của nó cái gì cũng không nghe được.

Hữu Xu nhăn nhăn mày, hỏi, “Người có thể nhìn thấy quỷ quái sao?”

Sắc mặt Huyền Minh pháp sư càng thêm nghiêm khắc, cho rằng thiếu niên cố ý vô tình mà nói hấn, trầm giọng nói, “Bản tăng không dính tà vật, tất nhiên là không nhìn thấy quỷ quái.” Sở dĩ hắn có thể tìm tới nơi này, là dựa vào pháp trượng trong tay. Pháp trượng này từng được nhiều đời cao tăng Bồ Đề tự gia pháp, có thể trừ tà, cũng có thể trừ ma.

Hữu Xu gật đầu, lại hỏi, “Ngày mai muốn khai đàn thi pháp cho Vương Thiên Hữu ư?”

“Đúng vậy. Bản tăng mặc kệ người cùng Vương gia có ân oán gì, chỉ mong người có thể buông bỏ hết thảy, quay đầu lại là bờ.” Phật giáo là quốc giáo của Đại Minh hoàng triều, từ hoàng thân quốc thích, cho tới dân chúng bình dân, phần lớn đều hết lòng tin theo Phật giáo. Mà Huyền Minh làm pháp sư có đầy đủ uy vọng nhất Đại Minh hoàng triều, có địa vị vô cùng siêu nhiên. Hắn qua lại giữa xã hội thượng tầng cùng với dân chúng hạ tầng, phát huy mạnh Phật hiệu ra xung quanh, tự nhiên sẽ biết rất nhiều chuyện bí mật. Quan hệ giữa thiếu niên với Vương gia, trong lòng hắn rõ ràng, nhưng vẫn giữ kín không nói ra.

Nhưng hiện tại thì khác, thiếu niên lại vận dụng thủ đoạn ở trong chùa của hắn hại người, hắn liền có trách nhiệm đuổi cậu đi.

“Ta không muốn hại Vương Thiên Hữu, là hắn tự mình hại mình. Người là một hòa thượng, vốn nên từ bi vi hoải, vì cái gì muốn dung túng một người xấu?” Hữu Xu thực hoang mang.

“Phật viết chúng sinh ngang hàng, vạn vật có linh. Thế gian này vốn là không có phân chia người tốt cùng người xấu, ở trong mắt bản tăng, tất cả mọi người là giống nhau, có thể cứu thì cứu. Địa Tạng Bồ Tát dẫn thân vào địa ngục phổ độ hết thảy chúng sinh tội khổ, chuyện mà bản tăng làm được xa xa không theo kịp.” Dứt lời, hai tay Huyền Minh tạo thành chữ thập niệm một câu Phật.

Hóa ra đây là một thánh phụ. Hữu Xu bình tĩnh đại ngộ mà gật gật đầu, dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía tiểu sa di chảy huyết lệ gọi sư phụ ở bên chân hân.

“Nếu người muốn cứu Vương Thiên Hữu, vậy liền cứu đi. Ta vẫn là câu nói kia, ta vẫn chưa hại hân, là hân tự mình hại mình. Chờ ngày mai người làm xong lễ cúng bái, ta tự sẽ rời đi.” Hữu Xu hơi gật đầu, lững thững rời đi.

Bởi vì đối phương là nghĩa đệ của tam hoàng tử, Huyền Minh pháp sư cũng không tính toán làm khó nhiều, thối lui hai bước thấp giọng niệm Phật. Tiểu sa di gắt gao kéo vạt áo hân lại gọi hai tiếng sư phụ, thấy hân thờ ơ, cũng biến mất theo.

Hữu Xu đi ra ngoài không quá xa, liền thấy hai tiểu quỷ từ dưới nền đất chui ra, tiếc nuối nói, “Đại nhân, chúng ta mất dấu. Có điều ngài yên tâm, lần tới nó lại đến, chúng ta bảo đảm sẽ xé nó ra.”

“Không có chuyện gì, ta tự mình xé.” Hữu Xu thản nhiên xua tay.

Một người hai quỷ đi băng băng đi đến tây khóa viện, tiểu sa di kia đi theo phía sau không xa không gần. Tiểu sa di khi chết mới ba bốn tuổi, ước chừng do từ nhỏ tiếp thu Phật hiệu hun đúc, tuy rằng khi còn sống từng chịu đủ tra tấn, oán khí lại không nặng, chỉ vì luyện tiếc sư phụ cùng các vị sư huynh mới chậm chạp không chịu rời đi.

Hữu Xu không muốn thu giữ nó, ở xa xa xua tay với nó, “Người tránh ra.”

Hai tiểu quỷ cũng nhe răng trợn mắt mà uy hiếp, “Đi mau, không thì ăn người đó!”

Tiểu sa di sợ tới mức lạnh run, lại vẫn không chịu rời đi. Hữu Xu thấy nó bám riết không tha đi theo, liền chạy nhanh hơn hai bước, tiểu sa di cũng sải chân ngắn chạy gấp; Hữu Xu dừng lại, nó cũng vội vàng dừng lại; Hữu Xu ngồi xổm xuống, nó cũng ngồi xổm xuống; Hữu Xu đứng lên, nó vẫn như cũ đứng lên theo, hoàn toàn bất chước động tác của đối phương.

Đây là căn chốt mình mà! Hữu Xu nhếch môi, bất đắc dĩ nói, “Người muốn làm cái gì?”

“Ta muốn nói tạm biệt với sư phụ, nhưng ngài ấy không nhìn thấy ta.” Đây là tâm nguyện duy nhất của tiểu sa di. Từ nhỏ nó được Huyền Minh pháp sư nuôi lớn, nội tâm tất nhiên là tinh thuần trong sáng, ngay cả ý tưởng báo thù cũng không có.

Hữu Xu có thể nhìn thấy quỷ, đó là bởi vì tinh thần lực của cậu cường hân, nhưng làm thế nào để người bên ngoài cũng nhìn thấy, lại không có đầu mối. Nếu đem tinh thần lực của mình mượn một chút ra ngoài, có lẽ là khả thi, nhưng tinh thần lực của mình không thể phóng ra ngoài, còn cần dựa vào môi giới nào đó. Hữu Xu hạ mắt nhìn lòng bàn tay, thấp giọng nói, “Ta thử xem, nhưng không nhất định có thể thành công.”

“Đa tạ thí chủ!” Hai tay tiểu sa di tạo thành chữ thập, cúi đầu thật sâu.

Đội ngũ quý đồng lại lớn mạnh, Hữu Xu đi tuốt ở đằng trước, cảm giác mình giống như một bảo mẫu dắt con nít vậy.

Trong tây khóa viện, Cơ Trường Dạ đối diện một bàn thức ăn chay nhú mảy. Hắn khoanh tay đi đến bên cửa sổ, trầm giọng hỏi, “Hữu Xu đi đâu vậy?”

“Hồi chủ tử, cậu ấy vẫn luôn ngồi ở thân cây phía đông, xem não nhiệt ở Vương gia.” A Đại tựa như nghĩ đến cái gì đó, cười khẽ một tiếng.

“Trễ như thế vẫn chưa trở lại, quả nhiên là không có quy tắc.” Cơ Trường Dạ lắc đầu, ngồi trở lại bên cạnh bàn cầm lấy bát đĩa, tuy rằng trong giọng nói mang theo ý cười, đầu lưỡi lại giống như ném được một chút chua sót. Mười năm qua, đây là lần đầu tiên Hữu Xu không cùng hắn ăn cơm, hóa ra cảm giác một mình dùng cơm lại khó qua như thế, ăn cái gì cũng nhạt như nước ốc.

Tùy ý dùng một ít đồ ăn chay, Cơ Trường Dạ sai người dẹp chén bát, ngồi ở trước bàn trầm tư. Ánh chiều tà ngoài cửa sổ chậm rãi rơi vào khe núi, cũng đồng thời mang đi ánh sáng trên thế gian, A Đại không yên lòng, vội vàng đi tìm Hữu Xu, A Nhị đi vào phòng trong, lấy đá đánh lửa ra châm ngọn đèn trên bàn. Bức đèn châm lửa phát ra tiếng lách tách, lúc này mới thức tỉnh thần trí Cơ Trường Dạ. Hắn xoa xoa huyệt Thái Dương, hỏi, “Giờ nào rồi?”

“Hồi chủ tử, giờ Tuất canh ba.” A Nhị thấp giọng trả lời.

“Hữu Xu còn chưa trở về sao?”

“Không thấy bóng người. Lần đầu ra ngoài du ngoạn, tự nhiên cảm giác mới mẻ mười phần, ngày sau sẽ hồi tâm.” A Nhị trấn an nói.

Cơ Trường Dạ đầu tiên là gật đầu, một lát sau lại cười khổ lắc đầu, “Chỉ sợ chơi chơi, tâm liền không thu lại được.” Một đi không trở lại ư? Quả thật là một đi không trở lại! Nghĩ tới đây, hắn tức giận một cách khó hiểu, cười lạnh nói, “Đi, quét sạch sẽ gian phòng cách vách, chờ đã tiểu tử kia trở về, liền kêu nó sau này ngủ một mình đi.”

Trong lòng biết chủ tử đang giận lấy, A Nhị nhin cười nói, “Dạ, thuộc hạ liền đi dọn dẹp.”

Hữu Xu dưới sự chỉ dẫn của tiểu sa di trộm gà nướng và rượu trắng do một tên hòa thượng bịp nào đó giấu, ăn đến bụng tròn vo mới ợ một cái đi về, đi tới trong viện liền thấy cửa phòng chủ tử đóng chặt, đèn đuốc đều tắt, đã đi ngủ. Cậu đi nhanh hai bước đến đẩy cửa, lại bị A Nhị ngăn lại. A Đại cũng từ bên ngoài trở về, thấy cậu liền một trận oán giận, “Chạy đi đâu vậy, khiến ta đi tìm.”

“Chạy đi ăn vụng.” Hữu Xu phá lệ thẳng thắn, khiến A Đại, A Nhị dở khóc dở cười.

“Chủ tử nói, sau này người ngủ một mình, đừng kẻ cận hần cả ngày, cũng không phải chưa lớn.” A Nhị chợt chợt cái trán trơn bóng của thiếu niên.

Hữu Xu mới vừa được long khí, giáo huấn được quý đòi nợ, tâm tình rục rở trước nay chưa từng có, nghe lời ấy cũng không khóc nháo chơi xấu giống ngày xưa, mà là nhu thuận gật đầu, “Được rồi, ta ngủ một mình.” Đợi long khí sắp tiêu tán thì lại đi trộm hút một hơi là được, thiếu niên mười lăm tuổi còn mỗi ngày chen cùng một giường với người ta quả thật có chút kỳ quái.

Thái độ rõ ràng lưu loát của cậu khiến A Đại, A Nhị rất giật mình, chờ người đẩy cửa đi vào lại khóa cửa mới khó khăn hoàn hồn, thầm nghĩ quả nhiên trưởng thành rồi.

Cơ Trường Dạ vẫn chưa ngủ, mà là đứng ở trong căn phòng tối đen nhìn ra phía ngoài, nghe thấy mấy người đối thoại, hai mắt nhanh chóng tối sầm.

Hồi lâu sau, A Nhị nhẹ tay nhẹ chân vào cửa, cười nói, “Hồi chủ tử, Hữu Xu vừa không âm ỉ cũng không náo loạn, rất nhu thuận, lúc này ước chừng đã ngủ say. Ngày sau chúng ta đi Kinh Châu, cuối cùng cũng không cần mỗi ngày quan tâm cho cậu ấy.”

Cơ Trường Dạ trầm mặc thật lâu sau mới thở ra một hơi, nhưng trong lòng cũng không khoan khoái, ngược lại càng thêm trầm trọng. Hắn không rõ đến tột cùng là mình làm sao vậy, không cách nào giữ chặt rồi lại càng không cách nào buông tay, Hữu Xu càng thuận theo kế hoạch của hắn mà đi, hắn lại càng thêm bất an.

25. Chương 25

Bên tai thiếu tiếng hít thở khi nặng khi nhẹ của Hữu Xu, Cơ Trường Dạ trần trọc hơn nửa đêm cũng không ngủ, ngày thứ hai rời giường, trông mắt một mảnh xanh đen. Hữu Xu độc chiếm một cái giường lớn, tay chân muốn duỗi như thế nào liền duỗi như thế đó, tự nhiên ngủ đến cực ngon giấc, làn da trắng nõn phỉm ra đỏ ửng khỏe mạnh, nhìn qua thần thái sáng láng.

“Tối hôm qua ngủ có ngon không?” Cơ Trường Dạ giống như vô ý hỏi.

“Ngủ rất ngon, giường thực lớn, có thể lăn lộn nơi nơi.” Hữu Xu vừa gật đầu vừa nhét sủi cỏ nấm hương vào miệng.

Cơ Trường Dạ “ừm” một tiếng, sắc mặt vốn có chút âm trầm lại càng thêm có vẻ khó coi, thăm dò hỏi, “Nếu ngủ ngon, sau này đều ngủ một mình, có quen không?”

Hữu Xu nhất thời do dự, lúng ta lúng túng nói, “Nhất thời mới mẻ không cảm thấy thế nào, qua mấy ngày cảm giác mới mẻ biến mất, ta khẳng định sẽ không quen. Ta có thể thường xuyên trở về ngủ cùng chủ tử không?” Chờ ngưng long khí này tiêu tán, chủ tử lại không cho cậu lên giường, vậy nên làm thế nào cho

phải? Cho nên không thể nói chết, phải chờ chút đường sống cho mình.

Sắc mặt âm trầm của Cơ Trường Dạ thoáng hòa hoãn xuống, lông mày nhú chặt cũng giãn ra một chút, khóe môi cong lên lộ ra chút đáng cười, “Ta còn nghĩ người chơi vui, sớm đem ta vút đến chín tầng mây rồi chứ.”

“Sẽ không quên chủ tử.” Hữu Xu nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nghiêm túc gật đầu. Ân cứu mạng tự nhiên suốt đời khó quên.

Lúc này Cơ Trường Dạ mới vừa lòng, dùng chiếc đũa gỗ gõ gõ trán cậu, cười nói, “Coi như tiểu tử ngươi có lương tâm, được rồi, nhanh ăn cơm đi.” Cảm giác buồn bực đọng lại cả một đêm rốt cuộc đều tiêu tán, hẳn liên tiếp gấp đồ ăn cho thiếu niên, chính mình cũng ăn thêm hai chén cháo.

Mới vừa dùng điểm tâm xong, ngoài viện liền truyền đến tiếng chiêng trống, đồng thời còn có tiếng ồn ào ào, giống như đột ngột có rất nhiều người mãnh liệt tràn vào Bồ Đề tự. Cơ Trường Dạ đang nắm khăn lau miệng giúp Hữu Xu, nghe thấy động tĩnh liền nhíu mày, phân phó nói, “Là Huyền Minh đại sư đang làm phép sao? A Đại, A Nhị, đi ra xem.”

Hai người linh mệnh mà đi, một lát sau mang đến tin tức xác thực, “Hồi chủ tử, quả thật là bên đông viện đang làm phép, Vương Tượng Càn cùng Vương lão thái gia đã đến, mẫu gia của Tiêu quý phi, Thái tử phủ, Vệ Quốc Công phủ, Lâm phủ, Phương phủ... đều sai người đến xem.”

Mắt Hữu Xu sáng rực lên, trộm lóe kéo vạt áo chủ tử, không tiếng động biểu đạt tâm nguyện muốn đi xem cuộc vui của mình. Ba tiểu quỷ đứng ở ngoài viện vỗ tay với cậu, biểu tình cũng thực cấp bách.

Một khi ở cùng chỗ với thiếu niên, Cơ Trường Dạ liền tự nhiên đem suy nghĩ muốn bắt hòa với đối phương bỏ quên ra sau đầu. Liên tục chăm sóc một người mười năm, phần tình cảm này sớm đã thành một phần của hắn, chẳng sợ trong lòng có nghĩ thông suốt đi nữa, đến lúc quyết tuyệt buông tay vẫn sẽ luyến tiếc như cũ. Chỉ là hiện tại hắn vẫn chưa từng cảm nhận được cái loại đau đớn người khi cứng rắn chia lìa một bộ phận của mình mà thôi.

Hắn theo thói quen nắm chặt cổ tay thiếu niên, cười nói, “Đi, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt.” Bước ra cửa viện, nhìn thấy tăng nhân gõ mõ đi tới đi lui, lại lắc đầu than thở, “Con người Vương Thiên Hữu không đáng cứu, Huyền Minh đại sư tất nhiên sẽ hối hận.”

Hữu Xu lắc lắc cánh tay hắn, hỏi, “Chủ tử, không phải người biết thứ gì chứ?” Cậu cũng lưỡng lự trước được Huyền Minh pháp sư sẽ hối hận, hơn nữa là cực kỳ hối hận.

“Phật viết không thể nói.” Cơ Trường Dạ đem ngón trỏ để trên cánh môi mềm mại của thiếu niên, tươi cười quỷ bí.

Hữu Xu bĩu môi, nhìn qua như là đang hôn ngón tay này. Cơ Trường Dạ lập tức thu đầu ngón tay lại, giấu ở trong tay áo nhiều lần xoa nắn, qua một hồi lâu mới chà tắt ngọn lửa không nhìn thấy trên làn da.

Hai người đi vào Đại Hùng bảo điện, chỉ thấy Vương Thiên Hữu thân mặc áo cà sa ngồi xếp bằng trên một đài sen bằng đồng đỏ, trên làn da lộ ra bên ngoài trần ngập phạn văn đỏ sẫm. Hắn giống như có chút bất an, đang lắc lắc mông nhích tới nhích lui, đôi mắt đầy tơ máu nhìn quét qua đám người. Tất cả những người bị hắn nhìn qua, đều cảm thấy tựa như có một con rắn độc dính dớp lạnh băng du tẩu ở trên người, tóc gáy sôi nổi dựng thẳng lên.

“Quả thật là trùng tà đi? Ngày thường Vương công tử không phải như thế.” Không biết ai nói thềm một câu, lập tức dẫn tới rất nhiều người phụ họa.

Người Vương gia nghe được lời ấy rất vừa lòng. Ngay cả Huyền Minh pháp sư cũng nói Thiên Hữu nhà họ là trùng tà, hành vi khinh bạc An Hoa quận chúa trước đó liền có thể bỏ qua, hôn sự của nữ nhi cũng được bảo vệ.

Chúc quan* của Thái tử phủ vốn dĩ có chút không tin, sau khi bình tĩnh nhìn một lúc lâu cũng lộ ra thần sắc, thâm nghĩ bộ dạng này mười phần là trùng tà, chỗ An Hoa quận chúa cũng phải mời hòa thượng niệm kinh văn vài ngày mới được, còn ý muốn truy cứu thì ngược lại đã phai nhạt.

*Chúc quan: thuộc hạ của quan lại.

Huyền Minh pháp sư cùng các vị tăng nhân ngồi xung quanh đài sen, trước mặt đều đặt một cái mõ. Mặt trời lên cao, dương quang chiếu khắp, Vương Thiên Hữu chính giữa pháp đàn dần dần an tĩnh lại, lúc này Huyền Minh pháp sư mới mở hai mắt, vừa đánh mõ vừa ngâm tụng kinh văn.

Đoạn kinh văn thứ nhất qua đi, những tăng nhân còn lại cũng chậm rãi gia nhập, phạn âm quanh quẩn trên không trung ngôi chùa, khiến người ta tai mắt tinh sáng, tâm sinh nghiêm nghị. Các đạo nhân mã đến xem nhanh chóng tìm một khoảnh đất trống quỳ xuống, hoặc là nhắm mắt cầu nguyện, hoặc là lẩm bẩm, một lòng cho rằng dưới phật hiệu cuộn cuộn chiếu khắp, Vương Thiên Hữu tất nhiên có thể khôi phục thần trí.

Nhưng tất cả mọi người đều nghĩ sai, Vương Thiên Hữu chẳng những không tìm lại thần trí, ngược lại bị phạn âm liên miên không dứt khiến cho cảm xúc nóng nảy. Hắn bắt đầu động đậy liên tục, hai chân đang khoanh lại duỗi thẳng ra, treo ở bên cạnh đài sen, hai tay dùng sức chà lau phạn văn trên làn da, đáng vẻ cực kỳ không kiên nhẫn.

Hữu Xu cùng chủ tử ngồi ở góc tối bàn quan, ba tiểu quý e ngại Cơ Trường Dạ, chỉ phải đứng xa xa.

“Phật hiệu đã không độ hóa hắn được.” Cơ Trường Dạ lắc đầu cười lạnh, lại nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, trong giọng nói tràn đầy ôn nhu cùng tự hào, “Vẫn là Hữu Xu nhà ta nhu thuận nhất. Sau này người Vương gia tất nhiên sẽ hối hận không kịp.”

“Ta không hiếm lạ sự hối hận của bọn họ, ta có chủ tử là đủ rồi.” Hữu Xu hợp thời vỗ mông ngựa.

Nếu không phải trường hợp không đúng, Cơ Trường Dạ thật sự sẽ cười ra tiếng. Lời nói ngọt ngào như vậy, hắn đã lâu không được nghe qua, trong lúc nhất thời lại cảm thấy hoài niệm vô cùng.

Hai người tránh ở trong góc khe khẽ nói nhỏ, trên pháp đàn lại xảy ra biến cố. Chỉ thấy ánh mắt Vương Thiên Hữu càng ngày càng đỏ, sắc mặt càng ngày càng đen, sau khi lau phạn văn trên người thì đứng lên, vừa giơ chân vừa tức giận mắng, “Buông, thứ chó đẻ, các người dám khóa ta lại! Cha, chém mấy con lừa ngốc này, chém hết!”

Hóa ra, để phòng ngừa hắc nhập ma trong lúc cúng bái hành lễ, Huyền Minh cho người buộc hai sợi xích sắt trên mắt cá chân hắc, cột chung với cái bệ dài sen. Hiện tại hắc chỉ có thể hoạt động trong một tắc vuông, giống như con thú bị vây khốn.

Vương Tượng Càn bị lời nói cuồng vọng của nhi tử khiến cho hết sức khó xử, liên tiếp thở dài xin lỗi mọi người, mà các hòa thượng lại thờ ơ, vẫn như cũ tụng kinh không ngừng.

“Quý quái này thật sự là lợi hại, ngay cả hàng ma kinh cũng áp chế không được!” Không biết ai than thở một tiếng.

“Đúng vậy đúng vậy, hai mươi năm trước ta từng tận mắt thấy Huyền Minh đại sư trừ tà cho trưởng công chúa, nghe nói còn là quỷ vương đó, nhưng cũng không lợi hại như con bám vào trên người Vương công tử này. Lúc ấy kinh văn mới niệm một khắc đồng hồ, quỷ vương liền hóa thành khói nhẹ tiêu tán.” Có người thấp giọng phụ họa.

“Người nói xem đến tột cùng thì hắc làm thế nào lại dẫn quỷ vật này tới?”

“Ai biết được. Ta chỉ sợ ngay cả Huyền Minh đại sư cũng không đối phó được hắc, ngược lại liên lụy chúng ta.”

Vừa nói như vậy, mọi người sôi nổi khiếp đảm, liếc nhìn xung quanh, muốn tìm một chỗ trốn chuồn ra. Đúng vào lúc này, Huyền Minh pháp sư mở hai mắt, đi tới bên cạnh đài sen, đặt pháp trượng tử kim trên trán Vương Thiên Hữu, nhẹ nhàng ngâm tụng chú ngữ. Pháp trượng này là bảo vật trấn tự, có thể tru diệt hết thảy yêu ma quỷ quái trên thế gian, người có được nó, không ai không phải là cao tăng đắc đạo. Nhưng mà trong lịch sử, lại chưa bao giờ có người sử dụng nó khi trừ tà, bởi vì uy lực của nó quá lớn, thương tổn bằng trời.

Vì vậy, dân gian mới truyền ra lời đồn đãi như vậy — ở trước mặt pháp trượng, ngay cả diêm vương cũng phải nhường đường.

Nhưng trước mắt, Vương Thiên Hữu bị pháp trượng đặt lên không những không sợ hãi đến lạnh run, khôi phục thần trí, ngược lại càng thêm nóng nảy. Hắc một phen đẩy Huyền Minh pháp sư ra, cao giọng chửi bậy, “Con lừa già ngốc, nhanh rút cho lão tử. Người thích niệm kinh đúng không? Đi, đổi thành tiểu sa di đi lên niệm cho lão tử, càng nhỏ tuổi càng mềm mại càng tốt. Bọn họ niệm kinh lão tử thích nhất, mười ngày tám ngày cũng nghe không chán. Đúng rồi, tiểu sa di mà lão tử thích nhất ở chỗ nào? Mau tìm nó đến, Trường Phú, Trường Phú, đi ôm nó lại đây, nó ở ngay dưới giường của ta, dùng khối băng đè lại đó.”

Trường Phú là tiểu tử của Vương Thiên Hữu, lúc này cũng xen lẫn trong đám người, nghe thấy lời này sợ tới mức xụi lơ trên đất, khóc hô, “Thiếu gia ngài gặp ma chương rồi, chỗ nào có tiểu sa di gì chứ.”

Mọi người vây xem chỉ tưởng Vương Thiên Hữu bị hút mất thần trí hồ ngôn loạn ngữ, Huyền Minh pháp sư cùng các vị tăng nhân lại đồng loạt dừng tụng kinh, dùng ánh mắt kinh hãi mà lại không thể tin nhìn về phía hắn.

“Người mới vừa nói tiểu sa di, tiểu sa di gì?” Giọng Huyền Minh pháp sư hơi hơi phát run. Các đệ tử ngồi vây quanh ở bốn phía pháp đàn cũng liên tiếp đứng lên, vẻ mặt đáng sợ.

Cơ Trường Dạ ẩn sau đám người lắc đầu thở dài, “Hôm qua đại sư nhờ ta tìm kiếm đồ nhi mất tích của hắn, hóa ra đã gặp phải độc thủ.” Về mặt hắn như ngày tận thế, kì thực trong nháy mắt Huyền Minh mở miệng đã đoán được kết cục của tiểu sa di như thế nào, nhưng đầu sỏ gây tội là ai, vì triệt để đẩy ngã Vương Tượng Càn, thì vẫn luôn giữ kín không nói ra. Để cam đoan Hữu Xu an toàn, cũng để đánh vỡ cân bằng khắp nơi, hắn vẫn luôn phải người nhìn chăm chăm Vương gia, tự nhiên biết bản tính cùng với nhất cử nhất động của người Vương gia. Hiện giờ, sự tình bộc phát có chút thoát khỏi kế hoạch vốn dĩ của hắn, nhưng hiệu quả lại càng cao.

Hữu Xu cũng là một người biết nội tình, nhìn không được quay đầu lại nhìn về phía tiểu sa di.

Tiểu sa di bay tới bên người Huyền Minh pháp sư, liên tục kêu sư phụ, vừa gọi vừa chảy xuống hai hàng huyết lệ. Nhưng mọi người ở đây ngoại trừ thiếu niên, ai cũng không nhìn thấy một màn thê thảm này.

Huyền Minh pháp sư còn đang chất vấn Vương Thiên Hữu, lại đổi lấy sự trào phúng vô tình của đối phương, “Tiểu sa di chính là đồ nhi ngoan Diệu Trần của người đó, ngày đầu tiên ta tới liền nếm đủ mùi vị của nó. Không hổ là đệ tử quan môn* của Huyền Minh đại sư, quả nhiên nuôi đến da mềm thịt nộn, ăn vào miệng còn có vị ngọt hỗn hợp giữa đàn hương cùng với hương sữa nữa, ha ha ha ha...”

*Đệ tử quan môn: chỉ người đệ tử cuối cùng được thu nhận, sau đó sẽ không thu đệ tử nữa. Đệ tử quan môn là đệ tử được yêu thương nhất, có địa vị đặc thù trong hàng đệ tử.

Vương Thiên Hữu giơ cao hai tay càn rỡ cười to, người Vương gia lại mặt xám như tro tàn. Vương Tượng Càn khoát tay lên, liền có vài tên thị vệ chen khỏi đám người nhắm hướng đông khóa viện mà đi, muốn đi trước xem xét một phen. May mắn Huyền Minh pháp sư sớm kịp hoàn hồn, lớn tiếng quát lên, “Tất cả mọi người đứng ở tại chỗ không được nhúc nhích! Nhất là một nhà Vương đại nhân!” Hai mắt hắn bốc hỏa, sắc mặt xanh mét, có thể thấy đã ở bên lần ranh mất kiểm soát.

Thực nhanh liền có mười mấy võ tăng bao vây người Vương gia, lại có vài tăng nhân bước nhanh chạy tới hậu viện.

Ở đây ngoại trừ tiếng cuồng tiếu chói tai của Vương Thiên Hữu, lại không có một chút tiếng vang. Tăng nhân Bồ Đề tự chậm rãi đứng ở một chỗ, nhìn những người ở gần Vương gia, cục diện giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng. Cơ Trường Dạ lại rất thản nhiên, kéo thiếu niên vào trong ngực ôm chặt, trấn an mà vỗ vỗ lưng cậu.

26. Chương 26

Diệu Trần là đệ tử quan môn của Huyền Minh pháp sư, bởi vì thể yếu, khi còn trong tã lót đã bị người nhà vứt bỏ. Huyền Minh pháp sư ra ngoài dạo chơi nghe được tiếng khóc nỉ non nhặt nó lên từ trong bụi cỏ ven đường, từ đó về sau mang theo trên người nuôi nấng, còn nghĩ tất cả biện pháp giúp nó trị liệu thân thể, gọi là sư đồ, tình cảm lại hơn cả phụ tử. Tăng nhân trong Bồ Đề tự cũng vô cùng thích đứa trẻ nhu thuận hiểu chuyện này.

Nó liên tục mất tích ba bốn ngày, mọi người tất nhiên là lòng lo như lửa đốt, một ngày một đêm tìm kiếm ở trong núi, sợ nó ham chơi bị dã thú tha đi. Huyền Minh pháp sư lại càng bỏ qua thể diện xin các quý nhân đến lễ Phật giúp đỡ, để sớm ngày tìm tiểu đồ nhi trở về. Nào dự đoán được tiểu đồ nhi cũng không phải là đi mất, mà là gặp độc thủ.

Nhìn thấy thân thể lạnh băng được một võ tăng ôm đến trước mặt, đầu óc Huyền Minh pháp sư trống rỗng, những người đến xem cũng đều sợ đến choáng mắt. Thân thể trần trụi xanh tím của đứa nhỏ trải rộng các loại vết bộp, vết dây, vết đao, vết roi, thậm chí còn có dấu răng, ở cổ lại bị cắn ra một lỗ thủng huyết nhục mơ hồ, thảm trạng này làm người ta không dám nhìn thẳng, hơn nữa không khó tưởng tượng khi còn sống nó từng gặp phải đối xử tàn khốc như thế nào.

Huyền Minh chỉ nhìn thoáng qua liền lắc la lắc lư tựa như muốn té xỉu.

Võ tăng ôm thi thể nghiêng răng nghiêng lợi, bộ mặt dữ tợn, hiển nhiên đã hận đến mức tận cùng, nước nỡ nói, “Hồi sư phụ, tiểu sư đệ quả thật nằm ở dưới giường Vương công tử, dùng vôi cùng khối băng đè lên, xem ra, xem ra đã chết ba bốn ngày.”

Huyền Minh pháp sư rốt cuộc đứng thẳng không nổi, dùng sức gõ pháp trượng trên mặt đất chống đỡ thân thể, sau đó vươn tay ôm tiểu đồ đệ, đôi môi tái nhợt khô héo mấp máy, tựa như đang gọi “Diệu Trần”, trong cổ họng lại chỉ có thể phát ra tiếng trầm thấp không có ý nghĩa, bị thương đến mức tận cùng.

“Sư phụ, con ở chỗ này, Diệu Trần ở chỗ này, ngài đừng thương tâm, ngài đừng khóc...” Tiểu sa di đã biến thành quỷ hồn từng chút từng chút lôi kéo vạt áo sư phụ, lại nhiều lần nắm phải không khí. Người quỷ khác đường, nó và Huyền Minh pháp sư đã không còn khả năng gặp mặt nữa.

Không có cách nào, nó chỉ đành nước mắt ròng ròng nhìn về phía thiếu niên ở bên ngoài đám người.

Trong lòng Hữu Xu mơ hồ có xúc động, muốn tiến lên lại bị chủ tử ôm càng chặt.

Hiện giờ, mọi người đã sôi nổi hoàn hồn, nhóm nữ quyến thét chói tai chạy trốn, nhóm nam khách sinh lòng thoái lui, Huyền Minh pháp sư thật sự nổi giận, phát tay để võ tăng bao vây pháp đàn, không cho bất luận kẻ nào rời đi, đối với người Vương gia lại như hổ rình mồi, giống như tùy thời sẽ vung tay đánh nhau. Loại thời điểm này, người duy nhất không bị liên lụy là Cơ Trường Dạ tự nhiên sẽ không để cho thiếu niên chạy tới giúp vui.

Vương Tượng Càn trăm triệu lần không ngờ đến tình huống sẽ chuyển biến đột ngột, nhưng dù sao ông ta

thân ở địa vị cao nhiều năm, thực nhanh liền bình phục nỗi lòng, biện giải nói, “Chỉ dựa vào một thi thể, sao có thể chứng minh việc này là con trai ta làm, huống chi con ta bị yêu tà mê hoặc, cũng bị hại thật sâu giống vậy. Trong chùa nhiều người tay tạp, không chừng là ai vu oan giá họa, vẫn mong đại sư nắm rõ, tại hạ cũng sẽ báo cho quan phủ, để bọn họ tìm ra hung phạm.”

Huyền Minh pháp sư từng trừ tà cho trưởng công chúa; từng làm lễ đội mũ cho đương kim Thánh Thượng; lại từng chủ trì lễ tang của tiên đế, địa vị có thể nói là “Quốc sư”, đừng nói đại quan nơi biên giới, dù là hoàng thân quốc thích cũng phải khiêm nhượng ba phần với hần. Vì vậy, Vương Tượng Càn không dám lên mặt chút nào, xua tay bảo thị vệ bỏ vũ khí xuống, để tránh phát sinh xung đột với tăng nhân Bồ Đề tự.

Trong lúc vội vàng, tầm mắt sắc bén như dao của ông ta đảo qua trên người tam hoàng tử cùng với thiếu niên, hiển nhiên cho rằng đây là người nào đó bố cục. Hết thấy đều phát sinh đúng dịp như vậy, hơn nữa mục tiêu minh xác, nếu nói là sau lưng không ai không chế, ông ta tuyệt đối không tin tưởng. Bất luận như thế nào ông ta cũng không nghĩ ra, nhi tử ở trước mặt mình nhu thuận hiểu chuyện, tài hoa hơn người, bên trong lại gian trá như quỷ vực*, giảo hoạt như cáo chuột. Đương nhiên, đối với việc này ông ta cũng không ngại, dù sao thì chuẩn mực hành vi của ông ta chính là “vô độc bất trượng phu”, nhưng nếu sớm biết nội tình, tất nhiên sẽ không hiên ngang lắm liệt, nguy mà không sợ giống như hiện tại.

*Theo truyền thuyết, “vực” là một loài bọ độc ở trong nước ngâm cát phun người làm sinh bệnh. Vậy nên kẻ nào âm hiểm được gọi là “quỷ vực”.

Ông ta không sợ, Lâm thị cùng Vương Quân Tịch lại sợ tới mức lạnh run. Mấy năm gần đây, những đứa trẻ trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay Vương Thiên Hữu hai bàn tay cũng đếm không hết, các nàng ỷ vào Vương gia thế đại, làm việc cũng không bí mật như thế nào, nếu muốn tìm ra một phần chứng cứ phạm tội thật sự quá mức dễ dàng. Trong phủ, ngoại trừ Vương Tượng Càn cùng với Vương lão thái gia không hỏi việc nội trạch, đại khái không ai không biết nội tình.

Hiện giờ, Vương Tượng Càn lại nói thẳng muốn báo quan, đây không phải là đang tự tìm đường chết sao? Hai mẹ con nâng đỡ nhau, để tránh té xỉu tại chỗ.

Vương lão phu nhân cũng lộ ra vẻ lo sợ, mấy lần mở miệng lại chưa từng phát ra tiếng, rốt cuộc không dám bóc trần việc này tại chỗ. Thôi, để quan phủ tham gia cũng tốt, nhi tử là Binh Bộ Thượng Thư, tùy tiện tìm một người chịu tội thay quả thực dễ như trở bàn tay. Nghĩ tới đây, bà đảo mắt nhìn về phía thiếu niên ở sau đám người, trong mắt xẹt qua từng đợt từng đợt u ám.

Mẫu tử đồng tâm, Vương Tượng Càn cũng quay đầu nhìn chăm chú Hữu Xu, biểu tình vô cùng âm độc, đồng thời quanh thân tràn ngập sát ý. Ông ta vốn cho rằng việc này là Hữu Xu mượn tay tam hoàng tử báo thù Vương gia, vì vậy, dù quan phủ không tìm thấy chứng cứ, cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy mạng Hữu Xu. Trưởng tử đã tuyên bố với bên ngoài là chết bất đắc kỳ tử bỗng nhiên trở về, còn đầu phục đối thủ của Thái tử, một cái nhược điểm lớn như vậy, ông ta tự nhiên sẽ muốn xử lí sạch sẽ.

Nghĩ đến Tổng thị không biết đã đi đâu, sát ý trong mắt Vương Tượng Càn càng sâu. Hai mẫu tử này quả nhiên đều là tai họa!

“Bà ta muốn ta gánh tội thay, ông ta muốn giết ta.” Hữu Xu vô cùng miễn cảm với ác ý mà người ngoài

phát ra, chỉ một ánh mắt liền biết Vương lão phu nhân cùng với phụ thân tiện nghi (ý là không mất gì mà tự đứng có được) suy nghĩ cái gì. Cậu vươn đầu ngón tay điểm điểm trên bóng dáng hai người, đã hạ quyết tâm muốn hủy Vương gia. Xưa nay cậu chính là như thế: người không chọc ta, ta cũng không chọc người; người chọc ta, ta trực tiếp muốn mạng của người.

“Đừng sợ, không quá nửa tháng, Vương gia sẽ sụp đổ.” Cơ Trường Dạ cũng không phải lương thiện, sớm đã định ra kết cục giống vậy cho Vương gia. Hắn vỗ nhẹ hai má thoáng lạnh của thiếu niên, an ủi.

Hữu Xu gật đầu, nhẹ giọng nói, “Ta không sợ, ta muốn đi qua nói mấy câu với Huyền Minh pháp sư.”

“Nói cái gì?” Cơ Trường Dạ hạ mắt truy vấn.

Hữu Xu không đáp, mở hai tay chủ tử ra, nhanh chóng chạy tới.

Cục diện hỗn loạn giữa sân đã được vô tăng khống chế. Nhóm nữ quyến hoặc cúi đầu, hoặc che mặt, hoặc xoay người, hoặc ôm nhau đồng thời lạnh run, không ai dám liếc nhìn Huyền Minh pháp sư đang ôm thi thể về mặt bị thiết một cái. Vương Tượng Càn chậm rãi tiến lên, thấp giọng nói gì đó. Chúc quan của Thái tử phủ cùng với nội thị Tiêu quý phi phái tới cũng đều đi qua nói lời khuyên giải.

Huyền Minh pháp sư cởi áo cà sa che thân thể đồ nhĩ, trong miệng niệm độ vong kinh, không để ý tới người bên ngoài.

Vương Thiên Hữu trên đài sen đã bị thị vệ Vương gia che miệng lại, hai tay bắt chéo sau lưng, miễn cho hắn lại hồ ngôn loạn ngữ, điên cuồng thất thố. Hiện giờ, tuy rằng còn có thể dùng cái cớ “trúng tà” giải vây tội danh, nhưng tính chất của việc đùa giỡn An Hoa quận chúa cùng với giết người giấu xác đã rất khác biệt, dù chuyện xảy ra có nguyên nhân như thế nào đi nữa, thần trí bị khống chế, tiền đồ cùng thanh danh đều bị hủy.

Trong lòng Vương Tượng Càn thâm hận, nhìn thấy thiếu niên từ xa xa chạy tới, sắc mặt lập tức âm trầm xuống. Khi nhận được thư tín của mẫu thân thì ông ta nên phải người giết chết nghiệt súc này luôn, há có thể để cậu ta gây sóng gió.

Hữu Xu lại không hề để ý tới ông ta, nhìn không chớp mắt đi đến bên người Huyền Minh pháp sư, nói nhỏ, “Có người muốn tạm biệt người.” Dứt lời xoay người, đem lòng bàn tay phải tràn ngập tinh thần lực bỗng bột bao trùm trên hai mắt Huyền Minh.

Huyền Minh đang niệm kinh, cũng không phòng bị, chỉ cảm thấy mí mắt nóng lên, liền thấy đồ nhĩ đã sớm chết từ lâu lại ngồi xổm bên cạnh mình, trên mặt chảy xuôi hai hàng huyết lệ, từng tiếng từng tiếng hô “sư phụ”. Nó mặc một bộ quần áo ngắn tay kiểu dáng quái dị, che lại vết thương chồng chất, một bàn tay liên tiếp lau nước mắt, một bàn tay quyền luyện không tha nắm lấy vạt áo mình.

Huyền Minh nhìn nhìn thi thể lạnh như băng trong ngực, lại nhìn nhìn đứa bé khóc lóc bên chân, trong lúc nhất thời lại ngây dại. Hắn hết lòng tin theo quý thân, nhưng mà tận mắt nhìn thấy lại vẫn là lần đầu tiên.

“Diệu Trần, là con sao Diệu Trần?” Hấn vươn tay phủ lên hai má đứa bé, lại chỉ chạm được không khí.

“Sư phụ, là con.” Tiểu sa di nín khóc mỉm cười, hư ảo nắm chặt đầu ngón tay sư phụ, nhẹ nhàng lắc lắc. Nó quỳ xuống dập đầu với sư phụ một cái, lại dập đầu với các tăng nhân đứng ở bốn phía một cái, chậm rãi nói, “Cảm tạ công ơn nuôi dưỡng của sư phụ, cảm tạ ơn quan tâm của các sư thúc sư đệ, sư huynh sư đệ, Diệu Trần đi.”

Mắt thấy thân thể đồ nhi dần dần trở nên nhàn nhạt trong suốt, Huyền Minh pháp sư rút cuộc từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, một mặt vươn tay giữ lại, một mặt vội hỏi, “Đồ nhi, đến tột cùng là ai đã hại con?” Những lời nói ám chỉ của Vương Tượng Càn ảnh hưởng tới phán đoán của hấn, hơn nữa Hữu Xu quả thực có năng lực sử dụng lệ quý, nếu cậu muốn giết hại đồ nhi giá họa cho Vương Thiên Hữu cũng không phải là việc khó. Nhưng trước mắt, hấn lại không dám khẳng định.

Hấn không ngốc, tự nhiên biết đồ nhi có thể hiện thân nói lời tạm biệt, chính là Hữu Xu tương trợ. Chỉ bằng điểm này, Hữu Xu liền tuyệt đối không có khả năng là hung thủ.

Tiểu sa di lộ ra vẻ sợ hãi, nhanh chóng chạy đến phía sau thiếu niên nấp đi, chỉ lộ ra nửa cái đầu trơn bóng, sau đó mới run rẩy vươn tay, chỉ về phía Vương Thiên Hữu trên đài sen bị người giữ chặt, “Sư phụ, là hấn hại con.”

Huyền Minh nhất thời mắt đỏ trợn lên, nhìn theo đầu ngón tay của đồ nhi.

Cùng lúc đó, hồn phách tiểu sa di rốt cuộc sắp tan hết, trước khi biến mất, nó dập đầu một cái thật sâu với thiếu niên, tiếng nói mờ ảo tựa như ở chân trời lại tựa như ở bên tai, “Cảm tạ ân nhân giải quyết một tâm nguyện cuối cùng của Diệu Trần, kiếp sau Diệu Trần sẽ báo đáp ơn thỏa.”

Đợi lúc Huyền Minh nghe vậy quay đầu, bóng dáng nho nhỏ đã sớm triệt để không còn. Hấn lão đảo đứng dậy, hốt hoảng nhìn xung quanh, xác định đồ nhi quả thực đã đi, lúc này mới lão lệ tung hoành, vẻ bi thương hiện ra hết.

Người bên ngoài không dám tới gần thi thể, cho nên vẫn không nghe thấy hai người đang nói gì, chỉ cho rằng thiếu niên giúp Huyền Minh lau nước mắt một phen. Mà Huyền Minh thấy cảnh thương tình, mất lý trí, hiện giờ có chút cử chỉ điên rồ. Mấy tăng nhân biết sư phụ thương nhất chính là Diệu Trần, thấy hấn lại sinh ra ảo giác, kêu to pháp danh Diệu Trần với không khí, vội vàng tiến lên an ủi.

Hữu Xu lặng yên lui ra, ánh mắt vừa vặn chạm phải Vương Tượng Càn cách đó không xa. Thiếu niên xưa nay biểu tình đậm mạc lại nheo mắt, lộ ra sát khí rõ ràng.

Vương Tượng Càn chậm rãi cong môi, nụ cười lạnh như băng mà lại khinh miệt. Dưới cái nhìn của ông ta, thiếu niên bất quá chỉ là con kiến, có thể dễ dàng bóp chết, dù có đầu phục tam hoàng tử thì lại như thế nào, đối phương còn là Bồ Tát bần qua sông tự thân khó bảo toàn, có năng lực bảo vệ cậu ta đến bao lâu?

Cơ Trường Dạ thu hết cảnh hai phụ tử giao phong vào đáy mắt, trên mặt không hiện, nhưng trong lòng

cũng lệ khí cuộn cuộn, sát niệm hồi hồi.

Bầu trời thượng kinh, sắp thay đổi...

27. Chương 27

Sau khi đồ nhi biến mất hư không, Huyền Minh rốt cuộc bị nổi bi thương thật lớn đánh bại, xoay quanh pháp đàn lão đảo mà đi, lão lệ tung hoành. Tinh thần lực mà Hữu Xu thông qua lòng bàn tay đưa vào trong trông mắt hấn còn chưa tán đi, cho nên Bồ Đề tự hiện tại, đã là một bộ dạng khác.

Hấn dùng biểu tình chờ dẫn nhìn xuống dưới bậc thang, bốn phía đứng đầy người, không ai không phải là quý tộc hiển hách nhất thượng kinh, hoặc cao cao tại thượng, hoặc ung dung nho nhã, hoặc rụt rè ôn trọng. Bọn họ mặc quần áo hoa lệ ngăn nắp nhất, đeo vật phẩm trang sức tinh xảo sang quý nhất, thoạt nhìn ra vẻ đạo mạo như vậy.

Tuy rằng Huyền Minh lòng mang rộng lớn, ưa thiện thích nghĩa, nhưng cũng không phải như mấy kẻ ngốc không rành thế sự, chỉ biết khổ tu kia. Hấn lĩnh hội được lòng người dễ thay đổi, tự nhiên cũng hiểu rõ lòng người hiểm ác. Trước đây hấn luôn lấy cứu vớt thế nhân làm nhiệm vụ của mình, bất luận người tốt người xấu, chỉ cần rơi vào nguy nan, đều vui lòng vươn tay viện trợ, bởi vì hấn tin tưởng tính người vốn thiện, cũng tin tưởng người phạm sai lầm luôn có một ngày lạc đường biết quay lại.

Nhưng mà hấn của hiện tại, lại sinh ra hoài nghi sâu sắc với những suy nghĩ mà mình đã từng ôm chặt. Chỉ thấy mọi người dưới đài, trừ đứa bé nhỏ tuổi, gần như phía sau mỗi một người đều có một oan hồn bám theo. Bọn nó bộ mặt dữ tợn, vẻ mặt oán độc, hoặc kèn kẹt cạch cạch nghiêng răng, hoặc thì thầm cười lạnh liên tục, hoặc vươn ra lợi trảo đào nào móc tim. Nhưng mà kẻ thù của bọn nó đều xuất thân bất phàm, mây lành quấn quanh, chỉ dựa vào chút ít oán khí ấy, căn bản không làm gì được đối phương. Thời gian dài chờ đợi, kết cục của bọn nó thường thường chỉ có một, là hồn phi phách tán, vĩnh viễn không luân hồi.

Đồng đảo oan hồn hội tụ cùng một chỗ, hình thành một đám lại một đám sương đen dày đặc, từ xa nhìn lại, Bồ Đề tự đã từng phát quang chiếu khắp, u tĩnh thánh khiết, lại biến thành điện Tu La quỷ khí âm trầm. Nhất là Vương Tượng Càn kia, sau lưng lại có một quỷ ngàn mặt cao hai trượng bám vào, mỗi một gương mặt đều vận vẹo, rít gào, gào thét, một tiếng lại một tiếng “đưa mạng cho ta” quanh quẩn trên khoảng không pháp đàn, tựa như địa ngục tái hiện.

Huyền Minh không khó tưởng tượng, những người này, tất nhiên là Vương Tượng Càn giết chết, nghiệt ác mà ông ta tạo, đủ khiến ông ta xuống mười tám tầng địa ngục. Có phụ thân như vậy, Vương Thiên Hữu há lại là thiện lương?

Huyền Minh quay đầu lại, nhìn về phía đầu sở gây tội trên đài sen, không chút nào ngoài ý muốn, bên người đối phương cũng xuất hiện hai tiểu quỷ, bộ dạng mình đầy thương tích, huyết lệ loang lổ này còn thê thảm hơn so với Diệu Trần. Bởi vậy có thể thấy, Vương Thiên Hữu đã sớm thị sát thành tính, tội ác tày trời. Người như vậy, quả thực có khả năng độ hóa ư? Quả thực có thể bỏ ác hướng thiện sao? Hấn ta căn bản không có trúng tà, hành động đều xuất phát từ bản tính, lại làm thế nào có thể hối cải để thành con

người mới?

Nếu như cứu hần, vậy đồ nhi Diệu Trần của mình lại nên nhắm mắt như thế nào? Huyền Minh ôm chặt thân thể nho nhỏ trong ngực, buồn bã mà cười, “Thân thể có tổn hại có thể trị liệu, đức hạnh có khuyết điểm có thể tu chỉnh, nhưng mà lòng người nếu như phá hủy, lại há có thể niệm vài câu kinh văn là được bù lại? Bần tăng đạo hạnh nông cạn, có thể độ người, lại không độ được ma, lệnh công tử đã thành ma, mong Vương đại nhân mời cao minh khác đi.”

Khi nói lời này, từ đầu đến cuối hần luôn cúi thấp đầu, không nhìn mọi người dưới đài, lại càng không nhìn Vương Tượng Càn bao phủ trong quỹ khí đen trầm. Hần vốn cho là mình có thể độ tận hết thầy khổ ách trên thế gian, lại không ngờ tới kết quả, ngược lại là thế gian đáng ghê tởm đánh nát hần trước một bước. Hần không thể không thừa nhận, chung quy mình chỉ là một người sống, mà không phải là Bồ Tát đại từ đại bi, không làm được cái việc không oán không trách, đối xử bình đẳng.

Hần ôm thi thể đồ nhi, từng bước một đi xuống bậc thang, khi đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Hữu Xu và Cơ Trường Dạ, lộ ra một chút tươi cười vui mừng. So sánh với nhóm huân quý bao phủ trong quỹ khí âm trầm, chỉ riêng hai người này là sạch sẽ nhất, ánh mặt trời vàng rực rơi xung quanh họ, chỗ kia càng có vẻ thêm rực rỡ mà lại trong sáng, ấm áp mà lại quang minh.

Ước chừng đây là một chốn Niết bàn cuối cùng ở Bồ Đề tự này. Nghĩ tới đây, Huyền Minh pháp sư hơi gật đầu với hai người, lập tức dứt khoát kiên quyết đi ra ngoài, “Chúng đệ tử nghe lệnh, theo bốn tọa tức khắc đến thượng kinh gõ trống kêu oan, cầu thánh thượng phán xét.”

“Đệ tử tuân lệnh!” Ba trăm tăng nhân Bồ Đề tự đồng loạt hưởng ứng, thanh thế rung trời.

Bất quá chỉ trong một lát, ngôi chùa vốn đầy ắp đầu người đã còn không quá phân nửa, chỉ còn lại nhóm khách hành hương đến xem cúng bái hành lễ hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao, trong đó sắc mặt của người Vương gia là khó coi nhất. Vương Tượng Càn thề son thề sắt muốn báo quan, cũng không phải là tin tưởng không nghi ngờ đối với nhân phẩm của nhi tử, mà là ở Đại Lý tự, Hình bộ, Đốc Sát viện đều có quan hệ, có thể khống chế chặt chẽ tình thế trong lòng bàn tay, lại có thể mượn cơ hội diệt trừ cái chướng ngại nào đó.

Nhưng bây giờ, Huyền Minh pháp sư lại mang theo thi thể Diệu Trần trực tiếp đi gõ trống kêu oan, cầu thánh thượng phán xét, không nói ở Đại Minh hoàng triều hần vốn có được địa vị độc nhất vô nhị, dù chỉ ngàn ngàn vạn vạn tin đồ ở thượng kinh thôi, cũng sẽ không bỏ qua cho hung thủ giết người. Hần cố ý nháo chuyện đến mức mọi người đều biết, để đạt tới mục đích nghiêm cấm bất luận người nào có liên quan nhúng tay vào, có thể thấy cũng không tin tưởng lý do thoái thác của Vương gia. Huống hồ hần còn luôn mồm khẳng định Vương Thiên Hữu đã nhập ma, không cách nào độ hóa, chính là cố ý cắt đứt đường lui của Vương Thiên Hữu.

Thử hỏi “nhân ma” trong miệng quốc sư làm thế nào tham gia khoa cử, làm thế nào vào làm quan, làm thế nào vị cực nhân thân*? Ngoài mặt hần không hiện ra, trong hành động cũng đã triển lộ ra hoài nghi và thù hận với Vương gia. Mặc dù Vương gia có chút thể diện ở trước mặt Thái tử, nhưng không phải không thể thay thế. Thái tử địa vị cứng cố, thánh quyền hậu đãi, muốn cất nhắc ai liền cất nhắc người đó, muốn chèn ép ai liền chèn ép người đó, căn bản không cần băn khoăn. Trước đó Vương gia đã đắc tội An Hoa quận chúa, hiện tại lại kết tử thù với Huyền Minh pháp sư, Thái tử sẽ đứng ở bên nào, đã là không nói cũng hiểu.

*Vị cực nhân thần: đại thần có địa vị tối cao trong thời đại quân chủ, là trọng thần, quân vị rất cao.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Vương Tượng Càn không khỏi trầm xuống. Ông ta quay đầu lại nhìn chăm chú Hữu Xu, trong con ngươi tối đen khuấy đảo sát ý ngập trời, chính là nhận định hết thảy chuyện trước đó đều là do Hữu Xu làm.

“Mang nghiệt tử này về!” Ông ta không tiện phát tác, chỉ khoát tay áo, để thị vệ nâng Vương Thiên Hữu xuống, sau đó mang theo gia quyến tức khắc về kinh, muốn kịp chủ động vào kinh thỉnh tội trước khi Huyền Minh pháp sư gõ trống kêu oan. Tiền đồ của nhi tử có thể bị mất, nhưng con đường làm quan của ông ta tuyệt đối không thể bị hủy.

Trong thời gian nháy mắt lại rời đi một lượng lớn người, Bồ Đề tự rút cuộc khôi phục yên tĩnh lúc trước. Hữu Xu vốn dĩ muốn hỏi Huyền Minh pháp sư một chút, tinh thần lực mình đưa qua có thể duy trì bao lâu, lại không ngờ hắn sẽ quyết tuyệt như vậy, trực tiếp mang thi thể rời đi.

Thôi, ngày sau chung quy có thể chạm mặt. Hít một hơi nho nhỏ, cậu bước nhanh chạy đến bên cạnh chủ tử, theo thói quen mà ôm lấy eo đối phương. Hết thảy mà Huyền Minh pháp sư nhìn thấy, cậu tự nhiên cũng có thể nhìn thấy. Cái thế giới quỷ quái hoành hành này, so với mặt thể càng hung hiểm hơn, ít nhất tang thi là thứ có hình dạng, có thể dùng hết thủ đoạn gạt bỏ, mà quỷ hồn lại vô hình vô tích, vô tung vô ảnh, ngay cả đụng vào cũng không thể, làm sao để phản kháng?

Nếu không may mắn gặp được chủ tử, cũng được hắn che chở, Hữu Xu tin tưởng mình đã sớm biến thành một oan hồn, một hạt bụi. Trong điện Tu La vạn phần hung hiểm này, chủ tử là đường sống duy nhất của cậu, cũng là Niết bàn duy nhất, bảo cậu làm thế nào không quyến luyến?

Trong lòng thiên hồi bách chuyển, Hữu Xu đem hai má dán trên lưng thanh niên, hơi hơi nhếch môi một cái.

Cơ Trường Dạ không nhìn thấy biểu tình của thiếu niên, cũng đoán không ra cậu đắm chiêu suy nghĩ cái gì, nhưng có thể thông qua cánh tay không ngừng buộc chặt của cậu, cảm giác được phần quyến luyến nồng đậm này. Hắn vừa cảm thấy khó xử, lại vừa mơ hồ có chút mừng thầm, lập tức sợ hãi cả kinh, đem cảm giác vui sướng xuất hiện một cách khó hiểu mạnh mẽ ép xuống đáy lòng, tận lực quên đi.

Nhè nhẹ vỗ vỗ bàn tay thiếu niên, hắn khàn giọng nói, “Hữu Xu đừng sợ, ta ở đây.” Chỉ cần một ngày ta còn, liền không để cho bất luận kẻ nào tổn thương người.

Hữu Xu lắc đầu, nói, “Ta không sợ.” Chỉ cần có người ở đây, cái gì ta cũng không sợ.

Huyền Minh pháp sư cùng Vương Tượng Càn lần lượt hồi kinh, bố cục trong kinh sợ là sắp biến đổi, Cơ Trường Dạ không dám chậm trễ, lập tức dẫn dắt mọi người xuống núi. Cảnh tượng hắc vội vàng vẫn chưa khiến cho người bên ngoài hoài nghi, phát sinh những chuyện nghe rợn cả người kia, nhà ai cũng không muốn ở lâu thêm tại Bồ Đề tự, dùng tốc độ nhanh nhất thu thập xong đồ đạc, giống như lửa đốt mông mà chạy đi.

Sau khi hồi kinh, Cơ Trường Dạ bỗng nhiên công việc lu bù lên, thường thường ba năm ngày không thấy bóng người, hai tiểu quỷ vì báo thù, cũng đi theo Vương Thiên Hữu về Vương gia. Hữu Xu không thể không cảm thán vận khí mình tốt, tại thời khắc mấu chốt biết được biện pháp hấp thu long khí, nếu không thì hiện tại đã sớm bị lệ quỷ phân thân rồi.

Hiện giờ Vương Tượng Càn vội vàng giúp nhi tử dọn hậu quả, không thoát thân được, nhưng Hữu Xu vẫn luôn không quên được ánh mắt đờ đờ sát khí khi đối phương nhìn về phía mình. So với chờ đối phương ám hại, không bằng tiên hạ thủ vi cường, cậu nghĩ nghĩ, quyết định trước tiên xử lý Vương Tượng Càn.

Ngày hôm đó, thừa dịp chủ tử ra ngoài làm việc, cậu bảo hai tiểu quỷ mang quỷ ngàn mặt bám vào Vương Tượng Càn đến đây. Hai tiểu quỷ được hai giọt máu tươi của cậu nuôi nấng, đạo hạnh đã sớm vượt qua không chỉ hai trăm năm, tuy quỷ ngàn mặt là ngàn vạn oan hồn dung hợp cắn nuốt nhau biến thành, lệ khí rất nặng, nhưng cũng không phải là đối thủ của hai tiểu quỷ, dễ dàng bị xách vào trong phòng, ấn ở trên đất.

Nó tập hợp hàng vạn hàng nghìn oán niệm, chỉ biết báo thù, cũng không có năng lực độc lập tư duy rõ ràng. Nó không dám phản kháng tiểu quỷ, nhìn thấy thiếu niên ngồi ở phía trên, bỗng nhiên bộc phát làm khó, cả ngàn cái miệng há to đồng loạt phát ra tiếng gào thét bén nhọn điên cuồng. Hữu Xu không né không tránh, chỉ khi nó tấn công đến bên cạnh thì hung hăng ném ra một bàn tay.

Chỉ nghe một tiếng “bốp” giòn vang, quỷ ngàn mặt bị đánh bay ra mấy trượng, một bàn tay mang theo ngọn lửa tử sắc in trên hai gò má của một trong ngàn cái mặt quỷ, hơn nữa dần dần lửa cháy khuếch tán lan ra. Nhất thời kiêu ngạo của nó mất hết, kêu thảm chui xuống dưới nền đất, lại bị hai tiểu quỷ kéo giữ mắt cá chân, cứng rắn kéo ra.

“Kêu cái gì mà kêu, đại nhân có chuyện muốn hỏi người.” Nam đồng cũng quăng cho một bàn tay giòn vang, đánh quỷ ngàn mặt đến lách trên mặt đất, lập tức chém ra một đạo âm phong, cắt rụng gương mặt sắp bị đốt sạch kia.

Mất đi một gương mặt, quỷ ngàn mặt quả nhiên thành thật hơn rất nhiều, cuộn mình thành một quả cầu, trốn trên xà nhà lạnh run. Người phạm này còn nhỏ tuổi, lại còn đáng sợ hơn lệ quỷ.

Hữu Xu tiến lên vài bước, ngửa đầu nói, “Có muốn báo thù hay không?” Vừa dứt lời, cậu mới phát giác hình như gần đây mình thật thích hỏi cái câu này.

Hai tiểu quỷ biết gút mắt giữa cậu với Vương gia, lập tức khẩn thiết mở miệng, “Đại nhân, ngài muốn đùa chết Vương Tượng Càn không cần làm phiền con tiểu quỷ này, chúng ta có thể thay ngài làm thỏa đáng.”

“Oan có đầu nợ có chủ, các người chỉ cần đối phó Vương Thiên Hữu, đợi đại thù được báo, tâm nguyện đã xong, liền chuyển thế đầu thai đi thôi, không cần chịu quản thúc của ta, càng không cần vì ta mà tạo sát nghiệp.” Hữu Xu không thích sử dụng quỷ nô, cậu càng nguyện ý bọn nó giống như tiểu sa di, an an tâm tâm rời khỏi trần thế. Cậu không nợ người khác, cũng sẽ không để cho người khác nợ mình.

Hai tiểu quỷ lệ ý sôi trào, cảm động tận tim, càng muốn vì thiếu niên mà máu chảy đầu rơi, đang muốn

tiếp tục biểu thị lòng trung thành, quỹ ngàn mặt trên xà nhà ồm ồm nói, “Muốn, muốn báo thù!” Chết cũng muốn kéo Vương Tượng Càn xuống địa ngục!

Ngàn vạn hồi âm quanh quẩn ở trong phòng, giống như sấm chớp đánh bên tai. Hai tiểu quỷ hơi có vẻ khó chịu, Hữu Xu lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngược lại cong cong khóe môi, vẫy tay, “Vây liền lại đây làm giao dịch với ta.”

28. Chương 28

Quỷ ngàn mặt do dự hồi lâu mới bay xuống xà nhà, cũng không dám tới gần thiếu niên, chỉ tránh ở góc tường xa xa, hỏi, “Làm giao dịch gì?”

“Bằng đạo hạnh của ngươi, có thể giết chết Vương Tượng Càn không?” Hữu Xu không đáp mà hỏi lại.

Sương đen bao phủ quanh thân quỷ ngàn mặt bắt đầu cuộn cuộn, có thể thấy tâm tình nó rất không bình tĩnh, ấp úng một lúc lâu mới chật vật nói, “Tuy rằng lệ khí của ta rất nặng, nhưng Vương Tượng Càn từng lên chiến trường, từng làm tướng quân, tàn sát hơn vạn vạn người, so với ta càng hung ác hơn. Ta chỉ có thể đi theo hắn, ngẫu nhiên khiến hắn gặp ác mộng, nếu muốn giết hắn cũng là không thể.”

Hữu Xu gật đầu, nỉ non nói, “Đều nói quỷ sợ người ác, lời này quả nhiên không giả. Khó trách Vương Tượng Càn thiếu nợ, lệ quỷ không đi tìm hắn đòi, mà lại muốn quẩn lấy ta. Thế nhân đều thích bắt nạt người yếu, ngay cả quỷ cũng giống vậy.” Dứt lời, cậu cắn đứt đầu ngón tay, ép ra một giọt máu tươi, tiếp tục nói, “Ta cho ngươi một giọt máu, ngươi giúp ta giết Vương Tượng Càn, giao dịch này có làm hay không?”

Đối với quỷ quái mà nói thì máu thịt của thể ngoại chi nhân giống như quả nhân sâm vậy, quỷ ngàn mặt ngửi thấy mùi vị nồng đậm đó, lệ khí quanh thân bắt đầu sôi trào. Một ngàn cái đầu vẫn không khiến nó trở nên thông minh, ngược lại làm cho nó mất đi năng lực tự hỏi độc lập. Nó nhanh chóng đem thăm trạng trước đó quên tận chín tầng mây, gương nanh múa vuốt nhào lên.

Hữu Xu giơ tay lên, lần thứ hai quăng qua một bàn tay. Hai tiểu quỷ khó thở, tránh đi ngọn lửa tử sắc thiêu đốt, đi gặm cắn lệ khí của quỷ ngàn mặt. Trong phòng vang lên một trận hét thảm, qua tận một lát mới yên tĩnh lại.

Quỷ ngàn mặt lại bị cắt rụng một khuôn mặt rồi cuộc thành thật, nhìn chăm chăm giọt máu ở đầu ngón tay thiếu niên, ồm ồm nói, “Làm làm làm, trước hết giao dịch đi, ta làm!”

Lấy máu tươi của mình làm giao dịch, Hữu Xu tất nhiên phải gánh vác phiêu lưu thật lớn. Nhưng có chủ tử ở đây, cậu cũng không sợ, lúc này liền đem giọt máu ở đầu ngón tay bắn vào trong miệng quỷ ngàn mặt, đuổi nó đi. Được trăm năm đạo hạnh, lệ quỷ vốn dĩ thân cao hai trượng bỗng nhiên lại cao thêm mấy thước, tiếng rít từ khe cửa chui ra ngoài, có thể thấy đang sôi sục báo thù.

Hai tiểu quỷ không yên lòng về nó, lập tức đuổi theo, không hèn mà cùng hạ quyết tâm: nếu như đối phương không nghe lời, đợi sau khi Vương Tượng Càn chết liền ăn nó luôn, miễn lưu lại mối họa cho đại nhân.

Trong phòng yên tĩnh lại, Hữu Xu nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, như có điều suy nghĩ. Cậu quăng cho quỷ ngàn mặt hai bàn tay, bàn tay thứ nhất ngọn lửa hôi hối, bàn tay thứ hai lại chỉ toát ra mấy đốm lửa, có thể thấy long khí trong cơ thể đã sắp biến mất gần như không còn, đếm ngày một chút, lại chỉ duy trì không đến nửa tháng.

“Xem ra đêm nay lại phải hút long khí một lần.” Cậu vừa thì thào tự nói, vừa cầm lấy điểm tâm gặm từng ngụm nhỏ.

Hiện giờ, Cơ Trường Dạ đã phân phòng ngủ với Hữu Xu, lại bởi vì thể cục trong kinh sinh biến, thường thường vội đến nửa đêm mới hồi phủ. Ngày hôm đó, hần đạp ánh trăng đi vào sân, lại thấy trong phòng mình lộ ra ánh nến, dưới gió nam ấm áp ngày hè lay động, lúc sáng lúc tối.

“Sao Hữu Xu còn chưa ngủ?” Khóe miệng hần hơi hơi cong lên, nhin không được đi nhanh hơn hai bước. Nghĩ đến lúc trước, hai người sống nhờ ở Khai Nguyên tự, Hữu Xu cũng là như vậy, ở trong phòng đốt ánh nến yên tĩnh, mặc kệ muộn bao nhiêu, khi vào cửa luôn sẽ nói một câu “Người đã về rồi”, cảm giác ấm lòng nói không nên lời.

Nhưng mà đãi ngộ như vậy, đã thật lâu Cơ Trường Dạ không nhận được. Bình thường chưa từng nghĩ sâu xa, chỉ có cảm giác mất mát thất vọng nhàn nhạt lượn lờ trong trái tim, cho đến hiện tại mới đột nhiên phát giác, hóa ra phần thiếu hụt kia lại ở chỗ này.

Hần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy thiếu niên khoác một tấm ngoại bào, gục xuống bàn ngủ say sưa, không biết mơ thấy cái gì, đôi môi mỏng hồng nhạt lúc khép lúc mở, đầu lưỡi khi thì lộ ra khi thì nhúc nhích, mang ra một chút nước bọt lấp lánh, bộ dạng nhìn qua gốc cực kỳ.

“Hần là lại đang vung đùa ngẫu nhiên ở trong mộng rồi.” Cơ Trường Dạ lắc đầu bật cười, một bên tiến lên giúp thiếu niên chà lau nước bọt, một bên thật cẩn thận ôm cậu lên giường, đắp kỹ chăn.

Cảm giác thân thể treo trên bầu trời, rồi lại rơi xuống, Hữu Xu lập tức mở hai mắt, mông lung trông thấy một bóng người thon dài, đang cúi đầu nhìn mình, bởi vì che bóng, nhìn không thấy biểu tình, chỉ riêng hai tròng mắt lộ ra cảm xúc sâu không thấy đáy.

“Chủ tử, người trở về rồi?” Hai tay cậu tạo thành nắm, dùng sức dụi mắt.

“Đã nói với người bao nhiêu lần, đừng dụi mắt như vậy.” Cơ Trường Dạ kéo tay cậu ra, sau đó ngồi ở mép giường, chậm rãi mở miệng, “Rót một chén nước lại đây.”

Lời này cũng không phải nói với Hữu Xu, mà là phân phó A Đại cùng A Nhị đứng ở cửa. A Đại lập tức rót một chén trà lạnh, hai tay dâng lên. Sau khi Cơ Trường Dạ tiếp nhận liền đưa đến bên miệng thiếu niên,

một bàn tay đặt ở dưới cằm đối phương, miễn cho thấm ướt vạt áo.

Hữu Xu nhấp một ngụm nhỏ, liếm liếm cánh môi khô nứt, lại nhấp tiếp một ngụm nhỏ, nhấp cả buổi mới uống xong một chén nước.

Cơ Trường Dạ một chút cũng không biết phiền chán, ngược lại nhìn chăm chăm thiếu niên, không biết suy nghĩ cái gì.

Hữu Xu uống trà xong, thấy thanh niên hồi lâu không động đây, nhin không được kéo kéo góc áo đối phương, “Chủ tử, sao giờ người mới trở về?”

“Trong triều có việc.” Cơ Trường Dạ vuốt ve sợi tóc trơn bóng của thiếu niên, chậm chậm nói, “Hữu Xu, muốn biết tình hình gần đây của Vương gia không?”

Chuyện lớn chuyện nhỏ của Vương gia, mỗi ngày hai tiểu quỷ đều sẽ đến bẩm báo, nhưng Hữu Xu lại càng nguyên ý nghe chủ tử kể rõ. Cậu dịch vào trong góc giường, vỗ chỗ trống bên người, “Lên đây trò chuyện.” Đây là tư thế dự định xúc tất trường đàm*.

*Xúc tất trường đàm: xúc tất là đầu gối dựa vào nhau, ý chỉ hai người có quan hệ rất thân thiết, trường đàm là nói chuyện lâu.

Cơ Trường Dạ mỉm cười, đơn giản rửa mặt một phen, lại cởi ngoại bào và giày, lúc này mới bò lên giường, theo thói quen kéo thiếu niên vào trong ngực.

“Huyền Minh đại sư suất lĩnh ba trăm tăng nhân tĩnh tọa ở cửa thành, nhất định muốn Hoàng Thượng tra ra kết quả mới bằng lòng rời đi, dân chúng lui tới có nhiều tén đồ của hần, thấy tình cảnh này cũng gia nhập vào, ngăn ngừn nửa ngày lại tập kết hơn vạn người, đem cửa thành chen đến chật như nêm cối. Hoàng Thượng thịnh nộ, lệnh cường chế tam ti nghiêm tra việc này, cùng ngày liền dán khắp hoàng bang, trưng cầu manh mối.” Nói tới đây, Cơ Trường Dạ vươn tay đi lấy chén trà trên bàn.

Hữu Xu vô cùng tri kỷ, lập tức lướt qua hần, trước một bước lấy ấm trà lại đây, trực tiếp đưa miệng ẩm đến bên môi thanh niên, một mặt dứt nước một mặt truy vấn, “Sau đó thì sao? Có tìm được manh mối không?” Vương Tượng Càn là Binh Bộ Thượng Thư, lại là tâm phúc của Thái tử, hần là có biện pháp lau sạch việc này.

Nhưng cậu bỏ sót chủ tử nhà mình. Cơ Trường Dạ vốn có ý tiêu diệt Vương Tượng Càn, do đó đem nhân thủ của mình xếp vào Binh bộ, làm sao lại buông tha cơ hội tốt này? Hần đã sớm sai người mua được người thân của những đứa bé bị hại, bảo bọn họ chỉ cần đi tố giác.

Một đầu khác, An Hoa quận chúa vốn tưởng rằng Vương Thiên Hữu là trủng tà, không muốn làm lớn chuyện lại không ngờ sinh ra chuyện Diệu Trần bị giết, mới biết mình suýt chút nữa là một chân bước vào quỷ môn quan, nhất thời thù mới hận cũ đồng loạt ùa lên, lập tức vào cung tìm Tiêu quý phi tố khổ, dẫn tới Tiêu quý phi và Thái tử cực hận Vương gia, tức giận mắg Vương Tượng Càn đến thỉnh tội một trận,

đuổi ra ngoài.

Đại thần trong triều quen xem xét thời thế, thấy Vương Tượng Càn mất chỗ dựa vào liền sôi nổi bỏ đá xuống giếng, chẳng những buộc tội ông ta dạy con không nghiêm, còn kéo ra rất nhiều bản án cũ năm xưa, ví dụ như tham ô, không làm tròn trách nhiệm, giết hại đồng僚 vân vân.

Bên tai Thánh Thượng mềm, một mặt có Tiêu quý phi thổi gió đầu giường, một mặt có các đại thần cáo trạng, thực nhanh liền hạ ý chỉ, lệnh cường chế Vương Tượng Càn tạm thời cách chức tỉnh táo lại. Lần này, bản thân Vương Tượng Càn cũng khó bảo toàn, chỗ nào có dư lực đi cứu nhi tử?

Cơ Trường Dạ đem đủ loại nội tình nhất nhất tường thuật, than thở nói, “Hiện giờ, án tử đã tra rõ, thứ đệ kia của người thật sự là tâm thần mất trí, chẳng những sát hại Diêu Trần, còn tươi sống ngược chết bảy tám đứa bé. Sâu hơn nữa, sinh mẫu cùng thân muội cũng đều biết chuyện, chẳng những không ngăn cản, còn trợ Trự vi ngược, giúp hắn tìm kiếm con mỗi khắp nơi. Đại Lý tự khanh báo cáo tình huống cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, phán Vương Thiên Hữu trừ đi công danh vĩnh viễn không thu nhận, sau khi phạt năm mươi trường thì đầy đi ba ngàn dặm, giờ Thìn ngày mai áp đến Lĩnh Nam, cuộc đời này không có khả năng trở về. Lâm thị dạy con vô phương, trợ Trự vi ngược, đã từ chính thê biếm thành tiện thiếp, hôn sự của Vương Quân Tịch cùng Thái tử cũng đã hủy bỏ. Nếu như không có ai giúp đỡ, Vương gia lần này tất nhiên môn đình suy sụp, chia năm xẻ bảy.”

Nhi tử nữ nhi trong một đêm bị hủy hết, vị trí chính thê mình thật vất vả mưu đoạt cũng bị hủy đi, hiện tại tâm tình Lâm thị ra sao, Hữu Xu đã có thể tưởng tượng được. Loại độc phụ ngay cả đứa trẻ trong tã lót cũng không buông tha như nàng, cũng không đáng để đồng tình. Người đang làm trời đang nhìn, hết thấy mà nàng và nhi nữ gặp phải, chẳng lẽ không phải báo ứng do trước kia làm ác sao?

Hữu Xu mặt không đổi sắc, lúm đồng tiền bên má lại hiện hiện, có thể thấy tâm tình khá tốt.

Cơ Trường Dạ nói nhiều như vậy, tự nhiên là để lấy lòng thiếu niên trong ngục, thấy tình cảnh này, nhin không được vươn tay chọt má lúm đồng tiền của cậu.

Hữu Xu cũng không tránh né, ngược lại dịch qua một chút, tiện cho động tác của thanh niên. Cậu chớp chớp đôi mắt to đen trắng rõ ràng, hỏi, “Vậy Vương Tượng Càn thì sao?”

“Vương Tượng Càn đã bị bãi miễn hết thấy chức vụ, cấm túc trong nhà.” Trong mắt Cơ Trường Dạ xẹt qua một tia sáng. Một hệ của Thái tử vì tranh đoạt chức vị trống của Vương Tượng Càn cùng với bộ hạ cũ, hiện giờ đã rơi vào nội đấu, càng làm cho hắn có cơ hội thừa dịp. Bận rộn nửa tháng, cuối cùng cũng có thu hoạch.

Hữu Xu gật gật đầu, không truy vấn nữa. Tục ngữ nói thật đúng —— thừa dịp người ta bệnh, lấy mạng người ta. Vương Tượng Càn đang bị vây ở nơi thấp nhất trong nhân sinh, tất nhiên khí thế giảm sút, lúc này quỹ ngân mặt động thủ hắn sẽ vô cùng dễ dàng. Không chừng qua không lâu nữa, Vương gia liền phải làm tang sự.

Nghĩ như vậy, Hữu Xu rút cuộc yên lòng, che miệng ngáp một cái.

Cơ Trường Dạ thấy cậu mệt rồi, vội ôm cậu nằm thẳng, nỉ non nói, “Ngủ đi.”

Hữu Xu hàm hồ đáp ứng, nhắm mắt một khắc bỗng nhiên tỉnh táo lại. Không đúng, ham nghe bát quái, ngay cả chính sự cũng quên, đêm nay đến để hút một ngụm long khí. Cậu nhéo nhéo đùi mình, đuối con sâu ngủ đi, đợi thanh niên hô hấp ổn định liền lặng lẽ đứng lên, ngồi xếp bằng ở bên người đối phương, một đôi mắt sáng ngời chớp cũng không chớp mà nhìn chăm chăm đôi môi tuyệt đẹp kia.

“Chủ tử, chủ tử? Người đang ngủ sao?” Cậu lau mồ hôi trong lòng bàn tay, nhẹ giọng gọi.

Cơ Trường Dạ nhìn như nhắm mắt ngủ sâu, kì thực đã sớm tỉnh dậy. Lần này, hắn không cảm thấy kinh ngạc, tâm tình càng thêm khẩn trương so với lần trước. Hắn gần như lập tức liền đoán được thiếu niên muốn làm gì, sau đó trái tim liền ngừng nhảy lên. Khi hơi thở nóng rực càng ngày càng gần, hắn cố gắng tự nói với mình xoay lưng đi, nhưng bất luận như thế nào cũng làm không được. Hắn cho rằng mình sẽ liều mạng kháng cự, nhưng trên thực tế, mỗi một sợi thần kinh, mỗi một lỗ chân lông, mỗi một nỗi nhớ nhung như tia chớp xẹt qua của hắn, đều đang kể rõ khát vọng.

Hắn thậm chí không tự chủ được mà hé môi, nghênh đón nụ hôn sắp đến này.

29. Chương 29

Hữu Xu khẩn trương ứa mồ hôi, đầu tiên là cậu ngồi nghiêng ở bên cạnh thanh niên, chậm rãi nghiêng đầu, bỗng cảm thấy cái tư thế này khó có thể giữ cân bằng, đổi thành nằm úp sấp trên gối đầu.

Miệng cong cong, còn thiếu mấy tắc nữa là có thể để sát vào, nhưng tiến lên trước thì sẽ áp lên bả vai thanh niên, rơi vào đường cùng cậu đổi vị trí một lần, biến thành chống ở hai bên má đối phương.

“Chủ tử, chủ tử?” Cậu không dám nhúc nhích, thăm dò gọi hai tiếng.

Gương mặt Cơ Trường Dạ say ngủ chìm đắm, kì thực hai tay giấu ở trong chăn đã nắm thành nắm. Hữu Xu gây sức ép đến gây sức ép đi, hắn cũng sốt ruột thay đổi phương. Hắn chưa từng nghe qua điển cố “Hai chiếc giày*”, nếu không nhất định sẽ tràn đầy đồng cảm. Muốn hôn liền hôn, kêu kêu cái gì, đánh thức người ta thì xem người làm thế nào.

*Điển cố “hai chiếc giày”: chuyện xưa kể có một người trẻ tuổi muốn căn phòng trên lầu hai của một chủ phòng là một người già tìm không tốt, thường xuyên mất ngủ. Mỗi đêm người trẻ tuổi cởi giày ném xuống đất vang lên tiếng đong đong khiến chủ phòng tỉnh dậy. Có một ngày lúc định ném giày, nhớ tới mấy ngày trước bị chủ phòng kháng nghị, nên nhẹ nhàng đặt giày xuống. Đêm đó chủ phòng đợi tiếng giày rơi xuống đất, một đêm không ngủ. Điển cố hình dung tâm tình chờ đợi một loại kết quả.

Hữu Xu đợi một lúc lâu, thấy thanh niên vẫn hô hấp trầm ổn như cũ, hai mắt nhắm nghiền, lúc này mới mím môi chậm rãi cúi đầu, còn không quên nỉ non giải thích, “Chủ tử xin lỗi, để ta hút một hơi, chỉ một

hơi thôi.”

Cơ Trường Dạ không tự chủ được mở kẽ răng ra. Đứa nhỏ vẫn giống như lần thứ nhất, không có kỹ xảo gì, giống như con chó nhỏ nhẹ nhàng liếm liếm hút hút, đem nước bọt trong miệng mình sụt sụt hút qua, hút chốc lát tạm dừng chốc lát, hút một chốc lại tạm dừng một chốc, tựa như không dứt.

Nhưng mà cách hôn vụng về như thế này, lại khiến Cơ Trường Dạ thiếu chút nữa không cầm giữ được. Không biết khi nào, hần lại đem đầu lưỡi của mình dò xét ra ngoài.

Khi Hữu Xu cúi đầu hút một lần nữa, lại đụng tới một vật trơn trượt mềm mại, nhất thời sợ tới mức “hừ hừ” một tiếng. Cậu lập tức thối lui vài thước, sờ sờ miệng mình, lại nhìn nhìn thanh niên vẫn ngủ “say như chết”, hai má giống như bị hỏa thiêu mà nóng lên.

Tiếng hít thở nặng nhọc của thiếu niên quanh quẩn trong màn trướng, che giấu nhịp tim đập như trống nổi của thanh niên. Trong nháy mắt vừa rồi, hần cũng thiếu chút nữa bị cảm giác điện giật này dọa tới mức mở to mắt. Sao lại như thế? Sao lại muốn vươn đầu lưỡi ra quấn quýt lấy đầu lưỡi thiếu niên? Sao lại muốn kéo cậu vào trong ngực, đặt ở dưới thân? Sao lại muốn ấn giữ gáy cậu, khiến đôi môi mềm mại mà lại ngọt ngào đó vĩnh viễn không rời đi? Đến tận cùng thì mình suy nghĩ cái gì vậy?

Mấy năm nhần nhục chịu đựng khiến Cơ Trường Dạ nuôi ra công lực “Thái sơn sập xuống mà mặt không đổi sắc”. Giờ này phút này, lòng hần đã tự hỗn loạn, lại còn không quên giữ vẻ mặt đang ngủ.

Hữu Xu lại vô cùng thất thố, lúc này không chỉ hai má ửng đỏ, ngay cả đỉnh đầu cũng sắp bốc hơi nước. Cậu run run rẩy rẩy mà vươn tay, thăm dò hơi thở của thanh niên, rồi lại ý thức được cái gì đó, vội vàng thu tay về vỗ nhẹ hai cái, biểu tình ảo não.

Cậu từng chút từng chút dịch qua, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn khuôn mặt chủ tử, chỉ thấy mày hần giãn ra, hai mắt nhắm nghiền, nghiêm nhiên ngủ thực sâu.

“Hô...” Hữu Xu thở dài một hơi, mặt than ngồi trên gối đầu, vừa xoa xoa trái tim đang nhảy lên dòn dập. Vốn tưởng rằng hút long khí rất đơn giản, không nghĩ tới đúng là một kỹ năng sống. Lần trước cậu căn bản không dám chạm đến đầu lưỡi chủ tử, lúc này xem ra là đắc ý vênh váo, lại thiếu chút nữa hút luôn vào miệng mình chung với nước bọt, tuy rằng chỉ khê liếm một chút, nhưng xúc cảm trơn mềm này thật sự cổ quái cực kỳ.

“Sao ăn vào giống như bánh cuốn vậy?” Sau khi cảm xúc khẩn trương chậm rãi biến mất, cậu nhện không được phát ra một câu cảm thán.

Cơ Trường Dạ cũng đang khẩn trương không thôi nghe thấy những lời này nhất thời im lặng, rồi lại thiếu chút nữa bật cười. Quả nhiên là cái đồ tham ăn, loại thời điểm này cũng có thể liên tưởng đến đồ ăn. Bánh cuốn, một cho cậu nghĩ ra!

Hữu Xu chặc chặc lưỡi, hồi vị một lát, lúc này mới chui vào ổ chăn nằm xuống, gần như đầu vừa dính gối

liền ngủ như chết.

Nghe thấy tiếng hít thở trầm ỉn mà lại vững vàng của thiếu niên, lúc này Cơ Trường Dạ mới mở hai mắt, nghiêng người ngóng nhìn. Hắn biết cảm xúc vừa rồi của mình thực không thích hợp. Trên thực tế, hắn bị kinh hách càng nhiều hơn so với Hữu Xu. Hắn không rõ mình mở mắt ra khi nào, cũng không quá rõ ràng mình lộ ra đầu lưỡi từ bao giờ, người làm ra những phản ứng đó, giống như là một Cơ Trường Dạ khác. Nhưng không thể phủ nhận chính là, nội tâm của hắn cũng không bài xích Hữu Xu thân cận giống như lý trí của hắn. Hoàn toàn tương phản, đối với việc này hắn là khát vọng, hơn nữa trong một khoảnh khắc nào đó, loại khát vọng này lại vượt qua sự khống chế của hắn.

Kiểu người Cơ Trường Dạ hướng tới là người có dự vọng khống chế vô cùng mãnh liệt, nhất là đối với chính mình. Hắn không cho phép mình xử trí theo cảm tính, cũng không cho phép mình triển lộ ra cảm xúc dư thừa, lại càng không cho phép mình thần hồn điên đảo vì một người. Chẳng sợ hiện tại, hắn còn chưa biết loại trạng thái này tên là “thần hồn điên đảo”.

Trong lúc trần trọc, ánh trăng ngoài cửa sổ đã bị sương mù ban mai thay thế, lúc này hắn mới đeo cặp mắt xanh đen rời giường.

Hữu Xu là bị mùi thang bao xông tỉnh. Cậu dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, rửa mặt, súc miệng, sau đó chạy đến gian ngoài.

“Chạy chậm một chút, không thiếu phần người.” Cơ Trường Dạ kéo ghế dựa bên cạnh mình ra, bộ dạng nói nói cười cười tựa như tối hôm qua chưa từng phát sinh chuyện gì.

Sau khi Hữu Xu ngồi vào chỗ của mình liền gấp một cái thang bao, đưa đến bên môi cắn một ngụm nhỏ, sục sục mà hút nước canh thơm lừng nồng đậm bên trong. Đôi môi cậu cong lên, đầu lưỡi nhẹ quết, hai mắt thả ra tia sáng sung sướng, như là đang hưởng thụ quỳnh tương ngọc dịch.

Bộ dạng này, lập tức khiến Cơ Trường Dạ nhìn mà hai mắt choáng váng. Khi Hữu Xu hôn trộm hắn, hắn đều là hai mắt nhắm nghiền, chỗ nào biết được đối phương có biểu tình gì, động tác gì. Nhưng hiện tại, hắn lại biết, hóa ra là như vậy, trầm mê như thế, dù người như thế, khiến nổi lòng hắn khó bằng phẳng như thế.

Hắn vạn phần chật vật bỏ tâm mất qua một bên, thoáng điều chỉnh hô hấp dồn dập cùng với nhịp tim đập sau đó mới từ từ mở miệng, “Hữu Xu, ngươi có từng tính toán cho tương lai của mình không?”

Hữu Xu uống sạch nước canh, đem bánh bao đã khô quắt một mạch nhét vào miệng, hàm hồ nói, “Từ nay nghĩ tới.”

“Muốn làm gì?” Cơ Trường Dạ hướng dẫn từng bước.

“Mặc kệ cái gì, cứ đi theo chủ tử.” Hữu Xu nuốt đồ ăn xuống, bưng bát lên từng ngụm ăn canh.

Cơ Trường Dạ im lặng, trong lòng đột nhiên vui sướng đột nhiên sầu lo, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nhưng hắn không thể để cho Hữu Xu tiếp tục trầm mê, như vậy đối với cậu, đối với chính mình, đều không có bất luận chỗ tốt nào, vì thế tiếp tục nói, “Người không thể cả đời đều đi theo ta, người vừa không phải nô bộc của ta, vừa không phải thuộc hạ của ta. Người là một người độc lập, hắn là có được cuộc sống của chính mình. Tương lai người phải cưới vợ, sinh con, thành gia lập nghiệp...”

Hữu Xu ừm ừm ừ ừ đáp ứng, sau đó gấp một cái bánh bao lên lần nữa, dùng răng cắn thật cẩn thận cắn lớp da ra, đầu tiên là lộ đầu lưỡi hồng hồng ra thử nhiệt độ nước canh, cảm thấy không nóng mới cong môi, chậm rãi hút.

Động tác này, có gì khác biệt với hôn môi mình? Ký ức đã tận lực quên đi mãnh liệt tràn đến, khiến bên tai Cơ Trường Dạ nóng bỏng, bụng dưới trướng lên. Hắn nhìn chằm chằm thiếu niên, hai mắt thế mà lại nổi lên tơ máu, phá lệ nghiêm khắc trách mắng, “Hữu Xu, ta đang nói với người, bỏ bánh bao xuống, nghe đàn ông...”

Hữu Xu hoảng sợ, hai mắt vốn dĩ vừa to vừa sáng ngời mở tròn trịa trợn.

Bộ dạng vô tội đến cực điểm này lập tức khiến Cơ Trường Dạ mềm lòng. Hắn kiềm chế phiền muộn tràn đầy trong lòng, ôn nhu nói, “Hữu Xu, tuổi mộ của người đã mười sáu, nên tự lập môn hộ.”

Lúc này Hữu Xu mới hiểu rõ, chủ tử là đang đuổi mình đi. Khẩu vị của cậu hoàn toàn biến mất, lúng ta lúng túng nói, “Chính là, A Đại và A Nhị đã hai bảy hai tám, không phải cũng không tự lập môn hộ sao?”

“Bọn họ là thuộc hạ của ta, tự lập môn hộ tương đương với phản chủ.” Cơ Trường Dạ vừa tức giận vừa buồn cười, không đợi thiếu niên phản bác, tiếp tục nói, “Người không giống bọn họ, ta không cần người làm thế nào cho ta, chỉ muốn người khỏe mạnh, bình an mà sống. Ở trong lòng ta, người tương đương với thân nhân của ta, chứ không phải phụ thuộc, người hắn nên thử làm chuyện mà mình muốn làm, trải qua cuộc sống mà mình muốn. Người thực thông minh, hoàn toàn có thể đi tham gia khoa cử, tranh thủ công danh, đạt thành một phen sự nghiệp. Người cũng đừng quên, người còn có mẫu thân cần phải chăm sóc, mà ta, mà ta...”

Nói tới đây, Cơ Trường Dạ chẳng biết tại sao, lại cảm thấy có chút chột dạ, uống một ngụm trà lạnh mới nghẹn giọng nói, “Mà ta, ít ngày nữa cũng sẽ đại hôn, sau đại hôn một tháng liền phải đến Kinh Châu đóng giữ.” Đây mới là nguyên nhân lớn nhất hắn muốn mau chóng đuổi Hữu Xu đi, Kinh Châu chiến loạn liên tiếp, lần này vừa đi, là một hồi liều mạng. Hắn không nắm chắc tất thắng, cho nên phải để người luyến tiếc nhất ở lại nơi an toàn.

Hữu Xu sợ ngây người, miệng khép mở một lúc lâu mới phát ra âm thanh, “Người muốn kết hôn sao? Cùng ai?” Chỉ cần vừa nghĩ tới bên cạnh chủ tử có một người khác nằm, cậu đã cảm thấy vạn phần không thoải mái. Nhưng mà cậu nhanh chóng vứt bỏ cảm giác quái dị này, tiếp tục nói, “Đúng vậy, ta còn có mẫu thân phải chăm sóc. Ta hẳn là nên đi xem nàng từ sớm.”

Trải qua đủ loại biến cố, Hữu Xu không thể không tin tưởng thế giới này tồn tại những thứ huyền diệu khó giải thích như thiên đạo, luân hồi, nhân quả, quỷ đói nợ kia không phải là ví dụ chứng minh tốt nhất sao? Cho nên cậu cực lực khiến mình không nợ người khác, cũng không cho người khác nợ mình, đương nhiên,

đây cũng vốn là chuẩn mực hành vi của cậu. Cơ hội sống mới là Tống thị giao cho, cậu liền thiếu Tống thị nhân quả, tất nhiên phải báo đáp.

Cơ Trường Dạ thấy lực chú ý của cậu nhanh chóng bị Tống thị dẫn dắt rời đi, trong lòng vừa cảm thấy thoải mái, lại có một chút chua xót. Hắn vỗ vỗ thiếu niên, an ủi, “Ta đã phái người dàn xếp tốt mẫu thân ngươi cùng với hai gia phó, người muốn đi xem, chờ ăn xong điểm tâm rồi lại nói. Mặt khác, ta còn giúp người mua một tòa ngũ tiến trạch viện, xem ngày nào đó may mắn người liền dẫn các nàng chuyển qua cùng một chỗ đi. Người yên tâm, Vương gia không làm ra được chuyện gì đâu.”

Hữu Xu thực không biết vị uống một ngụm cháo, lúng ta lúng túng nói, “Tạ chủ tử. Chủ tử sắp kết hôn, cho nên ta tiếp tục đi theo bên cạnh chủ tử đã không còn tiện phải không?” Có sắc quên bạn, nam nhân thành niên quả nhiên đều sẽ biến thành như vậy.

Cơ Trường Dạ vốn định lắc đầu, tựa như nghĩ đến cái gì đó, lại gật đầu xác nhận. Bị điều đến Kinh Châu, bất luận là một hệ của thái hậu hay là một hệ Tiêu quý phi, đối với hắn đều mang lòng đề phòng, thấy hắn đến nay còn lẻ loi một mình, từng người đều chọn lựa nữ tử vừa độ tuổi ở mẫu gia, nhét vào trong phủ làm thám tử. Hôm qua, thánh chỉ đã hạ, hắn được phong Kinh Châu vương, ban tặng chính phi là chất nữ bà con xa của Tiêu quý phi, có thêm năm cơ thiếp khác thái hậu đưa tặng, nửa tháng sau liền nhập phủ. Đặt những người này ở bên cạnh cũng sẽ không gây trở ngại đến hắn, ngược lại, còn có thể tương kế tựu kế, hướng hồ, hắn vốn dĩ không định chạm vào bất luận một người nào, tại sao lại nói “không tiện” chứ?

Nhưng mà nếu nói nội tình với Hữu Xu, chỉ sợ cậu lại càng không muốn đi, vậy liền để cậu hiểu lầm đi.

Hữu Xu ngạnh cổ chờ đợi, thấy thanh niên gật đầu, nhất thời giống như bóng cao su xì hơi, tay mềm chân mềm nằm úp sấp ở trên bàn. Cậu không phải là loại người bám riết không tha, đi thì đi thôi, có điều phải thu long tinh vào tay, nếu không liền không sống nổi. Cảm giác sinh mệnh bị uy hiếp cấp bách thật sâu pha loãng ủy khuất cùng khổ sở giấu dưới đáy lòng, lại khiến cậu nhanh chóng chấn hưng tinh thần, gấp một cái thang bao, không hút nước canh liền nhét vào miệng mềm to nhắm nuốt.

Cơ Trường Dạ thấy cậu chột kinh chột hoảng, chột buồn chột vui, chỉ một khắc liền giống như người không có việc gì, hai mắt không khỏi tối sầm.

30. Chương 30

Mặc dù Tống thị bị Vương Tượng Càn hừ bỏ rồi còn đuổi đến chùa, Lâm thị vẫn như cũ không chịu buông tha đối phương. Nàng ta mua được vài ni cô, tính toán tra tấn Tống thị đến chết, may mà Tống ma ma và Bạch Thước đứng lúc đuổi tới, mang Tống thị trốn đi, lại được Cơ Trường Dạ âm thầm bảo hộ, tạm thời định cư ở một thôn trang nhỏ xa xôi tại kinh giao.

Người đều chạy rồi, Lâm thị cùng Vương Tượng Càn vốn dĩ cũng không quan tâm, cho đến khi Hữu Xu xuất hiện, hai người mới cảm giác sự tình không ổn, suốt đêm phái người tìm kiếm ở thượng kinh, ý đồ bắt Tống thị lại quản thúc đối phương. Dưới cái nhìn của bọn họ, thủ đoạn của Hữu Xu vô cùng cao, đều đã nghèo túng đến bước đó rồi mà còn có thể bám lên tam hoàng tử, có thể thấy có mưu đồ khác. Khéo không

khéo, cậu mới vừa tranh phong một hồi với Vương Thiên Hữu, Vương Thiên Hữu liền xảy ra chuyện, trong đó không có thủ bút của cậu, ai có thể tin tưởng?

Vì vậy, ý muốn diệt trừ hai mẫu tử của Vương Tượng Càn liền càng thêm bức thiết, vốn định làm tốt cho nhi tử xong liền động thủ, lại không ngờ sự tình chẳng những không khống chế được, ngược lại càng nháo càng lớn, cũng tạm thời không thoát thân được.

Khi Hữu Xu nhìn thấy Tổng thị, nàng đang đứng ở trong sân cho gà vịt ăn, vừa rải bắp đã nghiền nát vừa phát ra tiếng vang “chút chút”, hấp dẫn một đàn gà con vịt con lông xù chạy vội đến, cảnh tượng thanh thản mà lại ấm áp. Hữu Xu chưa từng gặp Tổng thị, lại từ hình dạng tú lệ của đối phương mà thấy được bóng dáng chính mình. Rời khỏi Vương gia, lại tránh thoát lòng bất, nàng hiển nhiên sống rất dễ chịu, tuy có chút gầy yếu, hai má lại phỉm đỏ ửng khỏe mạnh, dưới thái dương có một vết sẹo dài hai tấc, dùng tóc mai hơi chút che giấu.

Đời trước, Hữu Xu chín tuổi liền bắt đầu độc lập, ngoại trừ dứt no chính mình, ngẫu nhiên còn phải thay cha mẹ tìm kiếm đồ ăn, không phải là loại con nít cần người ta tinh tế che chở. Lúc này, tuy rằng từ nhỏ cậu đã bị Tổng thị vứt bỏ, cũng chưa từng hưởng thụ qua một chút tình thương ôn nhu của mẫu thân, nội tâm lại hoàn toàn không có oán hận. Ngược lại, cậu có thể hiểu được, Tổng thị không quan tâm mình, có đôi khi còn là một loại bảo hộ.

Nhưng đối với mẫu thân chưa bao giờ gặp mặt, chung quy cậu vẫn xa lạ, đứng ở cửa gỗ ngơ ngác nhìn đối phương.

Không biết xuất phát từ tâm tình gì, Cơ Trường Dạ bảo hộ ở bên cạnh thiếu niên vẫn chưa thúc giục, cũng không đẩy cậu đi vào, mà là nhìn phía trước, trầm mặc không nói.

Tổng thị nghe thấy tiếng bước chân quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên che miệng phát ra tiếng kinh hô ngăn ngủi, cái mặt trong tay cũng theo đó rơi xuống đất.

“Có phải, có phải Hữu Xu hay không? Con ta?” Nàng nhanh chóng tiến lên trước vài bước, rồi lại vội vàng lui ra phía sau, rõ ràng bức thiết muốn ôm chầm thiếu niên, lại bởi vì nội tâm áy náy mà không dám tới gần. Từ chỗ của Tổng thị ma ma biết được từng chút một về nhi tử, nàng liền ngày cũng trông đêm cũng trông, chỉ ngóng trông ngày mẫu tử gặp lại. Nàng không phải là mẫu thân tốt, chẳng những chưa bao giờ dưỡng dục nhi tử, thậm chí ngay cả cái tên bình thường cũng chưa từng lấy cho nó.

Nó tên Hữu Xu, hiện tại vừa thấy, quả thực người cũng như tên, càng tốt đẹp hơn ngàn vạn lần so với trong tưởng tượng của nàng. Nàng kích động mà rơi lệ, lúc thì vươn tay về phía thiếu niên, làm tư thế khẩn cầu; lúc thì che miệng để tránh mình phát ra tiếng ghen ngào bi thương.

Khi hai mẫu tử yên lặng nhìn nhau, Cơ Trường Dạ không tự giác nhăn chặt mày. Hắn vốn dĩ vô cảm với Tổng thị, sâu hơn nữa còn có chút chán ghét. Làm một người mẫu thân, mà ngay cả con của mình cũng bảo vệ không nổi, còn sống có ý nghĩa gì? Hiện giờ, nhìn thấy bộ dạng đối phương hận không thể nhào lên hung hăng ôm chầm Hữu Xu, hắn càng thêm phiền muộn khôn kể, ghen tuông cuộn cuộn, quả thật muốn lập tức mang người về.

Hắn đặt tay trên đầu vai thiếu niên, dùng sức ấn ấn, đang định mở miệng, liền thấy Tống ma ma nghe được động tĩnh từ trong phòng chạy đến, vui mừng kêu to, “Ai nha, là thiếu gia, thiếu gia trở lại!” Lời còn chưa dứt, người đã vô cùng lo lắng mà nhảy lại đây, còn không quên kéo Tống thị cận tình tình khiếp*, “Phu nhân, đây là thiếu gia, không phải mỗi ngày người đều nhớ mong cậu ấy sao, còn không mau đi!”

*Cận tình tình khiếp: bắt nguồn từ câu “cận hương tình khiếp”: người xa quê lâu ngày khi về lại quê sẽ thấy sợ hãi 1 cách khó hiểu, ở đây đổi lại là người xa tình cảm lâu ngày.

Lúc này Tống thị mới hoàn hồn, vài bước chạy vội tới trước mặt Hữu Xu, dùng sức ôm lấy cậu, sau đó liền nức nở khóc rống thất thanh, miệng nhiều lần kêu lên, “Hài tử, hài tử số khổ của ta, rốt cuộc nương cũng nhìn thấy người!”

Đúng vào lúc này, Bạch Thước ra ngoài giặt quần áo cũng bưng bồn gỗ quay về, nhìn thấy hai người đang ôm nhau, đầu tiên là ngăn người, lập tức chạy tới, chen Cơ Trường Dạ và A Đại, A Nhị ra, vừa cười ngây ngô vừa gạt lệ, giống như người điên.

Nhìn thấy thiếu niên bị người ta ôm vào trong ngực, có vẻ chân tay luống cuống, may Cơ Trường Dạ nhúu càng chặt hơn, càng muốn dẹp đường hồi phủ. Mười lăm năm không quan tâm tới Hữu Xu, đợi mình tỉ mỉ nuôi cậu lớn lên, rồi lại ôm cậu vừa khóc vừa cười, đặt mình ở chỗ nào? May mà Hữu Xu rất nặng tình cảm, hẳn sẽ không bị hai ba câu của nàng dễ qua.

Mới vừa nghĩ tới đây, liền thấy thiếu niên như do dự mà vươn tay, ôm ngược lại thắt lưng Tống thị, hô hấp của Cơ Trường Dạ cứng lại, màu mắt lập tức đen trầm xuống. Hắn đẩy Tống ma ma và Bạch Thước che ở trước người ra, lại cứng rắn bóc Hữu Xu từ cái ôm của Tống thị ra, nửa ôm vào trong khuỷu tay của mình, lúc này mới từ từ mở miệng, “Mẫu tử gặp mặt vốn là việc vui, tại sao lại khóc nỉ non không ngừng? Có chuyện thì đi vào nói đi.”

Mấy người Tống thị khó khăn hoàn hồn, vội vàng hành lễ với hắn, sau đó nhanh chóng quét tước nhà chính một lần, mời mấy người ngồi xuống.

Hữu Xu ở trong bụng Tống thị mười tháng, dù cho mười lăm năm không gặp, cảm giác thân thiết vẫn còn bảo tồn trong tiềm thức. Xưa nay tâm đề phòng của cậu rất nặng, lúc này lại rất nhanh liền thả nhiên, vừa vào nhà liền chủ động ngồi bên cạnh Tống thị.

Cơ Trường Dạ nhin nhin, rốt cuộc nhin không được, một tay kéo cậu tới phía bên phải mình, sau đó chỉ vào vị trí bên tay trái, nhu hòa nói, “Tống phu nhân mời. Mẫu tử hai người thật vất vả gặp lại, phải nên ngồi xuống ôn chuyện.” Tuy lời nói thực tốt đẹp, nhưng nghe Tống ma ma và Bạch Thước nói muốn đi giết một con gà làm tiệc rượu, thì lại như đinh đóng cột mà cự tuyệt, “Không cần làm phiền các vị, bốn vương còn có việc, chốc nữa sẽ đi.”

Bắt đầu từ thời khắc Hữu Xu bị người ta ôm vào trong ngực, nội tâm của hắn tựa như nhồi đầy đá nóng, vừa nặng đến hoảng lại bị bỏng đến lợi hại, tùy tiện ấn ấn ngực cũng thấy đau đớn khó nhin.

Tống thị lưu luyến mà nhìn nhi tử ở đối diện, nghe lời ấy vội vàng nói, “Không dám chậm trễ Vương gia,

Hữu Xu ở lại là được.” Có tam vương gia ở đây, mẫu tử ở chung khó tránh khỏi câu nệ, cho nên nàng ước gì đối phương đi nhanh lên, trong lời nói lại quên cấp bậc lễ nghĩa.

Hai mắt Cơ Trường Dạ lạnh dần, giọng điệu lại vô cùng ôn hòa, “Hữu Xu là phụ tá đắc lực của bốn vương, bên cạnh bốn vương không thể thiếu cậu ấy. Hôm nay không ở lâu, hôm nào lại đến cũng giống vậy thôi.”

Tống thị há mồm muốn nói, đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của tam vương gia lại co rúm một chút, chỉ phải miễn cưỡng cười gật đầu.

Hữu Xu căn bản không chú ý tới sóng ngầm mãnh liệt giữa chủ tử và mẫu thân, thấy cái giỏ trên bàn trúc đặt một bộ quần áo đang may, liền chủ động cầm lên xe chỉ luân kim.

Tuy nói Cơ Trường Dạ rất có tích góp, âm thầm cũng có được rất nhiều nhân mạch, nhưng Tiêu quý phi sai vài thám tử lúc nào cũng giám thị, cho nên hẳn cũng không dám tỏ vẻ giàu có, vài năm đầu có ngân lượng thái hậu ban cho có thể dùng, sau vài năm liền không thể không giả nghèo, ngày trôi qua càng thất chặt, đừng nói cẩm y hoa phục, quần áo giày dép có vô số miếng vá cũng luyên tiếc ném đi, mãi tới khi mặc không vừa người mới ngừng. Vả lại không đề cập tới kỹ năng sinh hoạt đời trước đã tu luyện tới mức, khi sống nhờ tại Khai Nguyên tự, những chuyện may may vá vá đó Hữu Xu cũng làm không ít, bởi vậy động tác vô cùng thành thạo.

Tống thị thấy thế, càng cảm thấy đau lòng. Nhi tử của nàng vốn nên là công tử quý tộc, hiện tại lại cầm kim chỉ, làm những việc mà tỳ nữ mới có thể làm, có thể thấy từ nhỏ đến lớn chịu không ít khổ. Đều do nàng, không bảo vệ được nhi tử, may mà hiện tại rời khỏi Vương gia, rất cuộc có thể bồi thường một phần.

Nghĩ vậy, Tống thị vội vàng đoạt kim chỉ qua, ôn nhu nói, “Mau thả xuống, mấy cái này không cần người làm. Trở về nhà, người chính là thịt trong tim của nương, chỉ cần ngồi đó là được.” Dứt lời lấy từ trong rổ ra một sợi dây thừng, khoa tay múa chân trên người thiếu niên, “Nương đo đo kích cỡ cho người, làm mấy bộ quần áo. Ngày mùa hè sắp hết, nên đổi trang phục mùa thu.”

Hữu Xu theo phản xạ mà né tránh, có chút không quen Tống thị thân mật. Tống ma ma thấy thế vội vàng khuyên giải, “Thiếu gia ngài đừng oán phu nhân, phu nhân không có lúc nào là không nhớ đến ngài. Quần áo giày dép từ nhỏ đến lớn của ngài, tất cả nàng đều ước lượng kích cỡ làm ra, chỉ hận Lâm thị tâm địa độc ác, ngay cả một cái cũng không cho phu nhân mang theo, một phen lửa đốt sạch!”

Hữu Xu không tránh né nữa, chủ động duỗi tay cho Tống thị đo đạc. Tâm địa từ mẫu này, cậu không thể, cũng không nguyện cô phụ, liếc thấy vết sẹo trên trán đối phương, nhìn không được dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, hỏi, “Đây là làm sao vậy?”

“Không có gì, không cẩn thận đụng bị thương.” Tống thị vội vàng nắm chặt đầu ngón tay nhi tử, thật lâu không buông, sau đó theo khớp xương ngón tay rõ ràng sờ lên cổ tay mảnh khảnh, cảm thán nói, “Người rất gầy, nên hết sức bồi bổ. Nương am hiểu làm được thiện nhất, sớm muộn gì cũng bồi bổ người đến trắng trắng mập mập.”

Hữu Xu tránh tránh, không tránh ra được, chỉ phải tùy nàng. Hai người tay cầm tay, hàn huyên tán gẫu

tình hình gần đây của nhau.

Cơ Trường Dạ lẳng lặng uống trà, mặt mày buồn xuống lại bao phủ một mảnh buồn bực. Vừa mới gặp mặt liền vừa kéo vừa ôm, vừa xoa vừa nắm, trước mắt, ngay cả “thịt trong tim” cũng nói ra. Nếu thật sự là thịt trong tim, có thể mười lăm năm không quan tâm tới Hữu Xu sao? Nếu thật sự là thịt trong tim, có thể không nhanh chóng rời khỏi Vương gia đi tìm kiếm nhi tử sao? Hiện giờ lại lần lượt ra vẻ, thật sự là chê cười!

Ta thật vất vả nuôi lớn Hữu Xu, sợ cậu lạnh, sợ cậu đói, sợ cậu làm lỡ tiền đồ cùng chung thân. Ta vì cậu ấy trù tính hết thảy, thậm chí ngay cả con đường dưới chân cũng nhất loạt trải sẵn, chỉ mong mình đi rồi cậu có thể sống bình an khỏe mạnh. Nếu thật sự muốn bàn tới, thì cậu ấy phải là thịt trong tim của ta, lúc nào đến phiên Tống thị người đau lòng? Nghĩ nghĩ, nỗi lòng Cơ Trường Dạ càng thêm khó bình tĩnh, đặt chén trà xuống hỏi, “Giờ nào rồi?”

“Hồi chủ tử, giờ Mùi canh ba.” A Đại đứng ở cửa nhìn nhìn bóng cây trong viện.

“Thất hoàng đệ còn đang ở Thính Vũ hiên chờ bốn vương, vậy liền đi thôi.” Một khắc Cơ Trường Dạ cũng không muốn ở lâu.

Gặp thất vương gia không phải là ngày mai sao? A Đại, A Nhị trong lòng nghi hoặc, trên mặt lại không hiện mảy may, lập tức ra ngoài viện dẫn ngựa.

Hữu Xu không biết nên ở chung với Tống thị như thế nào, đang lúng túng hết sức, lúc này không khỏi thâm thổ phào, vội vàng kéo tay áo thanh niên, nhắm mắt theo đuổi. Bắt đầu từ ngày sinh ra đời, cậu chưa từng gặp mặt Tống thị, nếu là một thiếu niên bình thường, không chừng sẽ tham luyến tình thương của mẹ, nhưng cậu mang ký ức kiếp trước, lại cực kỳ lưu luyến với cha mẹ trước đây, đột nhiên gặp mặt, kỳ thật vẫn chưa cảm thấy kích động hoặc luyến tiếc.

Cậu nguyện ý chăm sóc Tống thị, nhưng muốn bồi dưỡng ra tình mẫu tử chân chính, lại còn cần một quá trình dài lâu.

Tống thị thấy nhi tử muốn đi, nước mắt lập tức vỡ òa. Nhưng nàng biết mình không có tư cách ngăn cản, chỗ nào có mẫu thân bởi vì một giấc mộng hoang đường liền ném nhi tử ở bên ngoài tròn mười lăm năm? Dù cho có nhiều lý do hơn nữa, cũng không giải thích qua được. Nàng đưa người đến cửa, muốn nói lại thôi.

Khi Cơ Trường Dạ bị thiếu niên kéo, nội tâm vô cùng lo lắng giống như hạ một trận mưa xuân dày đặc, vừa ẩm ướt vừa thâm thiết, mặt mày ửng đỏ chậm rãi giãn ra, nghĩ ngợi: chung quy là đứa nhỏ ta cầm tay nuôi lớn, mặc dù gặp thân nhân, nhưng vẫn hướng về phía ta.

Lại không ngờ mới vừa đi tới cửa, Hữu Xu lại vòng trở về, cuộn ống tay áo lên nói, “Chủ tử có thể chờ một lát không? Ta giúp, giúp mẫu thân làm xong việc trong viện, mấy nữ nhân các nàng trông giữ cái nhà này không dễ dàng. Nếu như chủ tử không kịp thời gian thì cứ đi trước đi, buổi tối ta tự mình trở về.”

Lúc này, Tống thị lại không đề cập tới việc để nhi tử ngồi chơi nữa, tiến lên vài bước giữ chặt cậu.

Khóe môi khẽ nhếch của Cơ Trường Dạ hạ xuống, hai mắt lạnh đến đáng sợ.

31. Chương 31

Hữu Xu cảm giác được Cơ Trường Dạ thực không cao hứng, còn tưởng mình chậm trễ thời gian của đối phương, một tay đẩy hắn ra khỏi cửa viện, thúc giục nói, “Chủ tử đi trước, sau đó ta liền đi.” Dứt lời vén vạt áo quá dài lên, nhét vào trong đai lưng.

Tống thị vội vàng chỉ cái mẹt cùng với bắp trên mặt đất, “Xu nhi, giúp nương quét sân, rồi cho gà vịt ăn.” Có thể giữ lại một khắc thì là một khắc đi.

Hữu Xu gặt đầu, cầm lấy chổi quét tước sân. Sân không lớn, nhưng bởi vì nuôi một đám gà vịt, mùi có chút khó ngửi, trên đất cũng chồng chất rất nhiều phân, muốn xử lý sạch sẽ thật là không dễ dàng. Công tử ca nhi bình thường, đã sớm che mũi né tránh, Hữu Xu lại không có chút khó chịu nào, gặt phân gà vịt khô cứng kết thành khối còn biết dùng cái xẻng cẩn thận nạy lên.

Tống thị nhìn nhi tử nhu thuận hiểu chuyện, vừa đau lòng vừa kiêu ngạo.

Quét sân xong, Hữu Xu đuổi gà con vịt con chạy loạn đầy đất về chuồng, ném một ít vụn bắp và rau dập, sau đó quay đầu nhìn về phía Tống thị, “Còn có chuyện gì phải làm không?”

Tống thị đang ngơ ngác lập tức hoàn hồn, chìa chìa vào trong phòng, lại chìa chìa vại nước, “Có có có, trong phòng cũng phải quét tước một lần, nhất là phòng bếp. Trong vại không còn nước, phải đổ đầy. Việc rất nhiều, ta với Tống ma ma và Bạch Thược luân phiên làm cũng làm không xong.”

Tống ma ma cùng Bạch Thược vội vàng gặt đầu, không hện mà cùng hô ở trong lòng: thiếu gia à, chúng ta rất cần người, người ở lại đi!

Hữu Xu không sợ việc nhiều, chỉ sợ các nàng không chịu để cho mình làm, xách chổi liền định đi vào phòng.

Cơ Trường Dạ vẫn luôn mặt không đổi sắc đứng ở ngoài cửa rớt cuộc động dậy. Hắn tiến lên vài bước, cầm thật chặt cổ tay mảnh khảnh của thiếu niên, nhẹ lời mềm giọng nói, “Hữu Xu, ngươi đã mười sáu tuổi, nên biết tị hiềm. Phòng trong là khuê phòng của Tống phu nhân, Tống ma ma, Bạch Thược, ngươi há có thể tùy tiện bước vào? Nếu Tống phu nhân thiếu nhân thủ, bốn vương liền phái vài tỳ nữ lại đây, như vậy được không?”

Nữ tử cổ đại đều chú ý danh tiết, Tống thị và Tống ma ma thì cũng thôi, nhưng Bạch Thược lại đương độ mùa hoa, phải né tránh. Nghĩ tới đây, Hữu Xu lập tức lui trở về, sửa thành đi múc nước. Cơ Trường Dạ

tiếp nhận thùng gỗ và đòn gánh từ trong tay cậu, một mặt chậm rãi xắn tay áo một mặt cười nói, “Vẫn là để ta đi, miễn cho người rơi xuống sông. Nhìn bàn tay mượt mà này xem, nếu như bị gánh nặng mài rách, bốn vương sẽ đau lòng.”

Hắn nắm chặt cổ tay thiếu niên, lật bàn tay trắng nõn của cậu đặt ở trước mắt, nhẹ nhẹ vỗ vỗ. Lúc này ra vẻ đơn giản là đang nói với Tống thị, Hữu Xu chưa bao giờ chịu khổ, hoàn toàn ngược lại, cậu sống rất tốt, cho tới bây giờ mình luôn luyện tiết để cậu làm những việc bẩn việc mệt này.

Các nàng muốn dùng biện pháp như thế giữ Hữu Xu lại, cũng được, hắn liền tự mình giúp các nàng làm, ngược lại muốn nhìn xem các nàng thừa nhận nổi không.

Cơ Trường Dạ là quý tộc thiên hoàng hậu duệ, mấy người Tống thị tự nhiên chịu không nổi, vội vàng tiến lên đoạt lấy thùng gỗ, nói thẳng không dám làm phiền Vương gia. Cơ Trường Dạ lại hỏi còn có việc gì chưa xong không, mấy người đồng loạt lắc đầu, biểu tình quẫn bách.

“Như thế, bốn vương liền mang Hữu Xu đi trước một bước.” Cơ Trường Dạ mỉm cười khoát tay.

Tống thị không có biện pháp, chỉ phải gật đầu đáp ứng, rồi lại giữ chặt nhi tử, khẩn cầu, “Vương gia có thể cho phép dân phụ nói riêng mấy câu với Hữu Xu không?”

Hữu Xu cũng hai mắt trông mong nhìn về phía chủ tử.

Trong lòng Cơ Trường Dạ tràn ngập phiền muộn, trên mặt lại không hiện mấy may, xoay lưng lại xem như ngầm thừa nhận.

Mẫu tử hai người đi vào trong phòng. Tống thị mở hai tay nhi tử ra, tỉ mỉ sờ soạng một lần, xác định phía trên không có một vết chai, không có một vết sẹo nào, lúc này mới cảm thán nói, “Tam vương gia quả nhiên không bạc đãi con ta, mới vừa rồi là nương hiểu lầm. Nhưng nương có mấy câu không thể không dặn dò. Con à, người đừng nhìn Tam vương gia cả ngày cười ha ha, xử sự cũng ôn hòa thân thiết, nhưng hắn là trưởng tử của nguyên hậu, dưới tình huống mẫu tộc bị diệt hết chẳng những bình an lớn lên, còn đoạt lại vương tước một lần nữa, có thể thấy là người tâm cơ thâm trầm. Xuất thân của người không đơn giản, hắn đối đãi với người như thế, không hẳn là thật lòng. Nương cũng không phải là đang ly gián tình cảm của người với hắn, chỉ muốn cho người một lời khuyên: chớ đem tính mạng của chính mình và người nhà, gắn lên trên một người nào đó. Người còn sống, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình.”

Nói tới đây, nàng chần chờ giây lát, lại nói, “Tuy rằng nương không hiểu triều chính, nhưng cũng biết bằng xuất thân của tam vương gia tất nhiên phải tranh, không tranh vậy chỉ là một con đường chết. Lần này hắn đi Kinh Châu có khả năng rộng cuộn hổ chồm, cũng có khả năng vạn kiếp bất phục. Nếu có thể, người hãy nghĩ biện pháp ở lại thượng kinh, cùng nương an an ổn ổn qua ngày, không cần trộn lẫn trong cuộc tranh đấu đoạt vị.”

Hữu Xu không thích Tống thị chửi bới chủ tử, nhưng trên mặt lại không hiện ra. Chủ tử đối với mình là thật lòng hay giả ý, dựa vào tinh thần lực cường đại của cậu sao lại không cảm giác được? Huống hồ, dù cậu có muốn theo đến Kinh Châu, chủ tử cũng sẽ không đồng ý. Cơ mà Tống thị có một câu quả thực nói

đến tâm khảm cậu. Người còn sống, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình. Đem tính mạng của mình đặt trên một người khác, quả thật là hành động vô cùng mạo hiểm.

Đời trước Hữu Xu tuyệt đối sẽ không hồ đồ như thế, nhưng đời này, cậu dần dần trầm mê trong quan tâm ôn nhu của chủ tử, bất tri bất giác thành ỷ lại. Thói quen này không tốt, vẫn là nhanh chóng bỏ đi, nếu không sau khi hai người tách ra, chủ tử sẽ không làm sao, nhưng mình lại vô cùng có khả năng vạn kiếp bất phục.

Nghĩ tới đó, Hữu Xu biểu tình rùng mình, gật đầu nói, “Mẫu thân lại hiểu lầm rồi, chủ tử đối với con thật sự là thật lòng, hần không muốn mang con đến Kinh Châu, mà là mua trạch viện ở kinh thành dàn xếp cho chúng ta. Những lời vừa rồi, sau này mẫu thân đừng nhắc lại nữa.”

Nghe nói nhi tử muốn ở lại thượng kinh với mình, Tống thị triệt để an tâm, liên tục gật đầu đáp ứng.

Cơ Trường Dạ chờ đến mức rất không kiên nhẫn, đang muốn bảo A Đại, A Nhị đi gọi người, liền thấy hai mẫu tử dắt tay đi ra, biểu tình khoan khoái. Tống thị đưa cái bọc trong tay qua, chân thành nói, “Nghe Xu nhi nói Vương gia giúp nó mua một trạch viện, dân phụ vô cùng cảm kích. Nhưng mà vô công bất thụ lộc, từ nhỏ Xu nhi được Vương gia quan tâm, vốn đã nợ Vương gia rất nhiều, lại làm thế nào tiếp tục nhận ân huệ của Vương gia nữa? Đây là một chút dân phụ tích góp được, mong Vương gia vui lòng nhận cho.”

Khóe miệng Cơ Trường Dạ mang cười, nhưng trong lòng cực kỳ tức giận. Hần mua trạch viện cho Hữu Xu vốn là bốn phận phải làm, như thế nào ở trong miệng Tống thị liền thành làm ân báo đáp? Ra vẻ như vậy, không khác nào phân cách mình với Hữu Xu ra. Vừa rồi, cũng không biết đến tột cùng nàng nói cái gì, có thể ly gián tình cảm của mình với Hữu Xu không?

Cơ Trường Dạ hối hận không thôi, sâu sắc cảm thấy mang Hữu Xu tới gặp Tống thị là một sai lầm cực lớn. Nhưng mà hần không muốn vươn tay nhận, Hữu Xu lại ôm lấy cái bọc vào trong ngực trước một bước, chậm rãi nói, “Ngân lượng mua trạch viện mẫu thân ứng trước thay con, ngày sau con cố gắng kiếm tiền bổ sung phần còn lại.”

“Được được được, Xu nhi của chúng ta là một người có chí khí!” Nhi tử không xa lạ với mình, Tống thị vui vẻ vô cùng, vuốt sợi tóc sau đầu cậu, cười nói, “Người cũng không nhỏ nữa, nên tích cóp ít tiền cưới vợ. Nương ở chỗ này giúp người xem xét một hai, người nhớ trở về xem mặt. Chúng ta không trông quý nữ nhà cao cửa rộng, chỉ cần gia thế trong sạch, phẩm hạnh tốt là được.”

Hữu Xu cảm thấy mình chưa thành niên, không nên lập gia đình, nhưng cũng không tiện ra mặt cự tuyệt, chớp đôi mắt to đen trắng rõ ràng nói được, trong lòng lại nghĩ có thể kéo liền kéo, kéo dài tới hai mươi tuổi rồi nói sau.

Cậu ở chỗ này không chút do dự đáp ứng, Cơ Trường Dạ vốn dĩ cũng muốn giúp Hữu Xu xem xét chọn người lại vừa sợ vừa giận, thiếu chút nữa duy trì không nổi mặt nạ ôn hòa. Mặc dù trong miệng hần nói để Hữu Xu nhanh chóng thành gia lập nghiệp, nhưng đây đều là việc chưa thấy bóng, tự nhiên cảm thụ không sâu. Nhưng mà Tống thị dù sao cũng là mẫu thân của Hữu Xu, cái gọi là “lệnh của phụ mẫu, lời của bà mai”, một khi Tống thị chọn được, Hữu Xu chỉ có thể nghe theo.

Đứa nhỏ mình tí mỉ che chở, đảo mắt liền thành của nhà người khác, còn bị tùy ý bài bố. Tuy rằng an bài của Tống thị nhất trí với suy nghĩ của mình, Cơ Trường Dạ cũng cảm thấy khó có thể tiếp thu. Trong lòng hần cái giận đến lợi hại, rồi lại không thể lấy cớ phát tác, biểu tình vẫn ôn hòa như vậy, màu mắt lại lạnh lẽo đáng sợ.

Lần thứ hai hần xác định, mang Hữu Xu tới gặp Tống thị, quả nhiên là quyết định ngu xuẩn nhất.

“Hữu Xu còn nhỏ, đề cập tới hôn sự vẫn còn sớm. Bẩm vương đã lo công danh cho Hữu Xu, đầu xuân năm sau có thể tham gia khoa cử. Nếu muốn thành gia, vẫn là chờ thi xong rồi nói sau.” Giọng điệu hần bình thản, nổi lòng lại bốc lên khôn nguôi.

Nghe nói nhi tử có thể tham gia khoa cử, Tống thị hết sức cao hứng, tự nhiên không nhắc lại việc xem mặt tức phụ nữa. Nếu khiến nhi tử phân tâm sẽ không tốt.

Tham gia khoa cử tương đương với thi bình xét cấp bậc, thi đậu có thể có công việc tốt, có công việc tốt là có thể ăn sơn hào hải vị, Hữu Xu không có lý do để phản đối, lộ ra má lúm đồng tiền nói lời cảm tạ với chủ tử.

“Nắm chặt dây cương.” Cơ Trường Dạ kéo kéo khóe môi, một tay nâng thiếu niên gầy yếu lên, đặt ở trên lưng ngựa, sau đó hung hăng quất một roi, mắt thấy một người một ngựa biến mất cuối thôn đạo, lúc này mới nhẹ gật đầu với Tống thị một cái, “Tống phu nhân, bẩm vương cáo từ.”

Đáng thương Tống phu nhân còn muốn hỏi nhi tử xem lúc nào lại đến, mới vừa há mồm, người đã bị đuổi đi, chỉ phải gượng cười hành lễ.

Lúc chạy về kinh thành, Hữu Xu ăn một miệng bụi đất. Cũng không biết tại sao tâm tình chủ tử không tốt, dọc theo đường đi giục ngựa chạy nhanh, không nói một lời, chính mình muốn nói, còn bị trừng mắt vài lần. Trong lòng cậu ủy khuất, miệng bất tri bất giác liền dẩu lên.

Đoàn người vào cửa thành liền xoay người xuống ngựa, miễn cho va chạm dân chúng hai bên đường. Chậm rãi đi trong chốc lát, Cơ Trường Dạ rốt cuộc khôi phục bình tĩnh, quay đầu phát hiện cái miệng nhỏ nhắn của Hữu Xu có thể treo cả một bình dầu, trái tim lạnh cứng lập tức mềm mại.

“Chỗ kia có bán bánh quẩy với bánh gạo chiên hình lỗ tai, có muốn không?” Hần chỉ vào phía trước.

“Muốn.” Hữu Xu trong nháy mắt vứt bỏ tạp niệm, chạy tới quầy hàng.

Cơ Trường Dạ lắc đầu bật cười, từ trong túi lấy ra vài đồng tiền, rất nhanh đuổi kịp. Có cái ăn, Hữu Xu tự nhiên sẽ không miên man suy nghĩ nữa, vừa nhai nuốt vừa hàm hồ nói, “Chủ tử, đi xem trạch viện người mua cho ta đi, nếu như có thể ở được, ta liền đồn mầu thân, Tống ma ma, Bạch Thược về.”

Khóe miệng Cơ Trường Dạ hạ xuống một chút, nói, “Đã sửa chữa qua đại khái, miễn cưỡng có thể ở lại,

nhưng nhất thời cũng không vội. Chờ chuyện của Vương gia giải quyết triệt để rồi nói sau, miễn cho liên lụy mẫu thân người.” Cứ như vậy, chung quy có thể kéo dài tới lúc mình rời khỏi thượng kinh mới thôi.

Hữu Xu nghĩ cũng đúng, nhưng lại kiên trì muốn đi nhìn một cái.

Cơ Trường Dạ không có biện pháp, chỉ phải dẫn cậu đi, lại một lần nữa ở trong lòng hoài nghi quyết định của mình là đúng hay sai. Nhìn dáng vẻ này của Hữu Xu, thật sự là tính toán thành gia lập nghiệp, vì sao mình lại không cảm thấy thoải mái chút nào, ngược lại càng thêm hậm hực?

Mặc dù tận lực chậm bước chân lại, trạch viện vẫn là gần ngay trước mắt, lại vòng qua hai con hẻm nữa là tới. Nơi này là chỗ dòng họ hoàng thất tụ cư, hoàn cảnh vô cùng yên tĩnh, nhà cửa hai bên cũng đều trắng lè, rộng lớn khí phách. Nhưng mà mới vừa đi qua chỗ ngoặt, chợt nghe thấy một trận khóc thét tê tâm liệt phế, đoàn người giương mắt nhìn lại, chỉ thấy rất nhiều quan sai chặn ở trước cửa một dinh thự nào đó, bảng hiệu treo trên cửa rõ ràng viết hai chữ to thiếp vàng —— Vương phủ.

Đây là, nhà Vương Tượng Càn ư? Nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, Hữu Xu âm thầm nhú mày.

32. Chương 32

Trước cửa Vương gia tụ tập rất nhiều người, hàng xóm cũng đều sôi nổi đi ra vây xem, tình cảnh vô cùng hỗn loạn. Xét thấy Vương Thiên Hữu là cháu trai duy nhất của Vương gia, sau khi hắn bị năm mươi trượng hình, Vương lão phu nhân bỏ ra giá cao đón hắn về nhà, chuẩn bị tử mĩ trị liệu vài ngày rồi lại đưa đi Lĩnh Nam, nếu có thể, thậm chí nghĩ đến kẻ sách đổi trắng thay đen, dùng người có diện mạo thật giống thay thế hắn. Nhưng trước đây Vương Tượng Càn làm việc quá mức càn rỡ, đắc tội rất nhiều người, trước mắt Vương gia đã nhận tội, bọn họ tự nhiên sôi nổi bỏ đá xuống giếng, cố gắng một gậy đánh chết ông ta.

Lúc này đã có người dâng tấu chương, nói Vương gia hối lộ quan phủ, ý đồ bao che phạm nhân. Thái tử cùng Tiêu quý phi đã sớm xem Vương Tượng Càn là kẻ bỏ đi, chỗ nào sẽ bảo vệ ông ta? Ngược lại bởi vì ông ta thiếu đạo đức, phá hủy thanh danh của thái tử, hận không thể xử trí ông ta một lượt luôn. Vì vậy, rạng sáng ngày hôm sau liền có quan sai tìm tới cửa, muốn đem Vương Thiên Hữu nằm ở trên giường dưỡng thương áp giải đến Lĩnh Nam.

Lâm thị làm người ngoan độc, những cơ thiếp mỹ mạo của Vương Tượng Càn đều bị nàng ta hạ được tuyệt dục, dù cho vận khí tốt tránh thoát một kiếp, sinh hạ hài tử cũng đều bị âm thầm giết chết. Kết quả là, trừ trường tử “chết bất đắc kỳ tử” trước kia, dưới gối ông ta lại chỉ có một trai một gái, cũng chính là Vương Thiên Hữu cùng Vương Quân Tích.

Lĩnh Nam sơn cùng thủy ác, chướng khí tràn ngập, phạm nhân bị sung quân đến nơi này không có một ai còn sống trở về. Mà Vương Thiên Hữu lại mang theo vết thương bị trượng đánh, tỷ lệ sống sót càng thêm xa vời, không chừng nửa đường liền hồn về Tây Thiên. Mắt thấy độc đinh Vương gia sắp tuyệt tự, đừng nói Vương Tượng Càn đau lòng như cắt, lão thái gia và lão phu nhân cũng sắp phát điên, một mặt ngăn chặn quan sai, một mặt phái người đến Thái tử phủ cầu xin.

Quan gia mới vừa nói rõ ý đồ đến, đã bị người gác cổng Thái tử phủ đuổi đi, không bao lâu, còn sai chức quan tiện thể nhấc với quan sai, bảo bọn họ làm việc công bằng. Vương Tượng Càn tham ô trăm vạn quân lương, khiến danh vọng của Thái tử bị tổn hao nhiều, ở trên triều đình thường xuyên bị một hệ của Thái hậu và thất hoàng tử buộc tội cùng công kích, hận không thể một cước đạp Vương gia vào trong vũng bùn, chỗ nào lại đi che chở cho bọn họ?

Quan sai nhận được tin tức chính xác lập tức phá cửa mà vào, đem Vương Thiên Hữu trọng thương trên giường cứng rắn kéo tới cửa. Lâm thị không cho, ôm hai chân nhi tử khóc thét, Vương lão phu nhân cũng đi theo ra ngoài, lão nhân gia bảy tám chục tuổi, lại quỳ xuống dập đầu ngay tại chỗ. Lão thái gia cùng Vương Tượng Càn vừa cảm thấy mất mặt, lại không nỡ để Vương Thiên Hữu chết ở nửa đường, chỉ phải tiến lên bàn bạc với quan sai, ý đồ kéo dài thêm một đoạn thời gian, tốt xấu chờ thương thế khỏi hẳn lại nói.

Wương Thiên Hữu cũng là một tên ngu xuẩn càn rỡ đến cực điểm, đến lúc này cũng không biết hối cải, bởi vì bị quan sai đụng tới miệng vết thương, lại chỉ vào bọn họ chửi ầm lên, liên tục bảo Vương Tượng Càn chém tất cả những người này.

Đám người vây xem nhất thời nổ tung, tùm vào cùng một chỗ nghị luận sôi nổi: “Ha, quan uy của Vương gia thật lớn mà!”

“Đúng vậy, ngay cả Hoàng Thượng cũng không thể nói chém ai liền chém người đó, bọn họ thì ngược lại, nhìn ai không vừa mắt liền xử lý!”

“Ai kêu Vương gia chỉ có một độc đinh này chứ? Từ nhỏ muốn sao thì không thể cho trắng, muốn giết người, mẫu thân, muội muội còn giúp đỡ xem xét chọn người, quả thực táng tận lương tâm!”

“Muốn ta nói nha, đây đi ba nghìn dặm cũng coi như nhẹ, nên chém đầu thị chúng mới đúng!”

“Còn có cha của hắn, tham ô mấy trăm vạn quân lương lại cũng chỉ phán cách chức, Thái tử rốt cuộc vẫn nhớ kỹ chuyện cũ.”

“Chỗ nào là nhớ tình cũ chứ, cái này là vì Vương Tượng Càn biết rất nhiều chuyện xấu xa của vị chủ nhân kia, không tiện xử lý thôi.”

Nói đến chỗ này, mọi người vội vàng che miệng, giữ kín như bưng.

Chính là lúc này Hữu Xu đi ngang qua Vương phủ, bị cảnh tượng nháo ầm ầm hấp dẫn. Cậu bức tinh thần lực tới hai mắt, cảnh tượng nhìn thấy lập tức có khác biệt với người thường. Chỉ thấy Vương Thiên Hữu quỳ rạp trên mặt đất, xiêm y trên móng bị máu tươi nhuộm đỏ, hai tiểu quý một con ngồi ở trên chỗ bị thương của hắn dùng sức cào móc, một con ngồi ở đỉnh đầu hắn học hắc khí. Mà quý ngàn mặt phía sau Vương Tượng Càn càng thêm đáng sợ, đang cố gắng nhét mình vào trong miệng đối phương, nhưng đầu óc nó có chút ngu dốt, chen nửa ngày cũng không bắt được trọng điểm, nhìn qua vô cùng câu giện.

“A, là nó à?” Bên cạnh quỹ ngàn mặt lại phát hiện một bóng đen nhợt nhạt, Hữu Xu nhin không được thì thâm ra tiếng. Hóa ra, quỹ đòi nợ đã lâu chưa lộ diện không phải là chạy thoát, mà là ẩn nấp ở bên người Vương Tượng Càn. Bởi vì trước đây Vương Tượng Càn sát khí dày đặc, không dễ trêu chọc, muốn đòi lại nợ nần chỉ có thể tìm con đường khác, vì vậy, quỹ đòi nợ mới quần lầy Hữu Xu không tha. Nhưng hiện giờ, sát khí của Vương Tượng Càn bị quỹ ngàn mặt từng chút từng chút một cắn nuốt hóa thành cho mình dùng, phúc lộc tuổi thọ cũng bị mài mòn sạch sẽ, tự nhiên nó cũng liền trở về.

Đều nói quỹ sợ ác nhân, lời này không giả, nhưng có thể tìm chính chủ báo thù, bọn nó làm sao lại bỏ qua cơ hội chứ? Chẳng những quỹ ngàn mặt muốn chui vào trong miệng Vương Tượng Càn, ngay cả quỹ đòi nợ cũng như thế.

“Đây là con đường gì?” Lòng Hữu Xu sinh ra nghi hoặc, cầm một cái bánh quẩy chen vào xem náo nhiệt.

Cơ Trường Dạ rơi vào đường cùng chỉ phải đuổi theo, vừa gạt đám người ra, vừa kéo thiếu niên vào trong ngực chặt chẽ che chở.

Lúc này, sự kiên nhẫn của nhóm quan sai đã cạn kiệt, vài cái liền đẩy Lâm thị ra, kéo giữ hai cánh tay Vương Thiên Hữu tha vào trong xe chở tù. Hai con tiểu quỷ một con cười trên cổ hắn, móc lấy tai mắt mũi miệng hắn, một con đi theo phía sau hắn, từng cước từng cước đá vào miệng vết thương máu thịt mơ hồ của hắn, mỗi một cú đá, Vương Thiên Hữu liền phát ra tiếng kêu thảm vô cùng hợp với tình hình.

Người bên ngoài chỉ tưởng vết thương của hắn đau đớn, Hữu Xu lại cảm thấy cực kỳ thú vị, nhin không được cong môi cười cười. Đúng vào lúc này, hai tiểu quỷ cũng nhìn thấy cậu, vội vàng chấp tay nói, “Đại nhân, tỷ đệ chúng ta theo hắn đến Lĩnh Nam trước. Thời gian của hắn không còn nhiều lắm, không quá vài canh giờ nữa sẽ chết, mắt thấy tâm nguyện của chúng ta sắp thành, đặc biệt tạm biệt với đại nhân tại đây. Nếu có kiếp sau, nhất định làm trâu làm ngựa cho đại nhân, đền ơn trả nghĩa!”

Hữu Xu không dấu vết lắc đầu, tỏ vẻ mình không cần gì ở bọn nó, chờ xe chở tù chậm rãi khởi động liền phát tay tiền đưa.

Hành động này bị người Vương gia xem ở trong mắt, chỉ tưởng cậu vui sướng khi người gặp họa, bỏ đá xuống giếng, đừng nói Vương Thiên Hữu gào thét giống như nổi điên, ngay cả Vương Tượng Càn xưa nay trầm ổn cũng mất lý trí, tiến lên vài bước nắm vạt áo thiếu niên, giận dữ hét, “Nghịch súc, có phải là người làm hay không? Có phải hay không? Sớm biết như thế, lúc trước ta nên tự tay bóp chết người!”

Cơ Trường Dạ đang muốn đá văng Vương Tượng Càn, Hữu Xu lại động thủ trước. Cậu dùng một quyền đánh lệch đầu Vương Tượng Càn, đầu gối phải cong lên hung hăng thúc lên bụng đối phương, đợi một khắc đối phương xoay người hô đau liền dùng tay túm một cái, túm quỹ ngàn mặt tới. Quỹ quái cao hai ba trượng một bên bị thiêu đốt một bên hét thảm, hai ba cái liền bị cậu vo thành một quả cầu sương đen đặc lớn bằng nắm tay, nhét vào trong miệng Vương Tượng Càn.

Người bên ngoài chỉ tưởng cậu không muốn nghe tiếng tru nên mới che miệng lại, hoàn toàn không biết vừa rồi cậu đưa thứ dơ bẩn tà ác như thế nào vào trong bụng người khác. Làm xong hết thấy, Hữu Xu giương mắt nhìn về phía quỹ đòi nợ đang kinh hoảng không thôi.

Quý đòi nợ đã sớm sợ tôn sát thần này, vội vàng rúc mình thành quả cầu, cầu xin nói, “Không cần nhọc đại nhân, tiểu nhân có thể tự mình đi vào!” Dứt lời liền biến mất ở trong miệng Vương Tượng Càn.

Bụng Vương Tượng Càn bị hung hăng thúc một cú, trong lúc nhất thời quần đau không thôi, cho nên vẫn chưa phát hiện dị trạng. Vương lão thái gia cùng Vương lão phu nhân vẫn như cũ đắm chìm trong bi thương, thấy nhi tử bị đánh, lập tức ra lệnh tôi tớ tách hai người đang triển đấu ra. Bọn họ tức giận đến sắc mặt xanh mét, lại không thể ngay tại chỗ nói toạc ra thân phận của Hữu Xu, lại thấy người bên ngoài châu đầu ghé tai, dường như đang thảo luận quan hệ của Hữu Xu cùng Vương gia, chỉ phải xoay người hồi phủ, đóng cửa.

Wương lão phu nhân liên tiếp quay đầu, dường như luyến tiếc thiếu niên. Nếu như Vương Thiên Hữu chết ở bên ngoài, đối phương chính là hậu đại duy nhất của Vương gia, nếu như có thể nhận tổ quy tông, tốt xấu thì gia tộc có thể tiếp tục truyền thừa. Vương lão thái gia thì lại càng nghĩ sâu xa hơn: thiếu niên không có tình cảm với Vương gia, chỉ có hận ý, nhận cậu về, làm không tốt chính là dẫn sói vào nhà, mất nhiều hơn được.

“Đừng nhìn nữa. Tượng Càn còn trẻ, nạp mấy phòng thị thiếp, muốn bao nhiêu con nối dòng mà không có? Hừ, Vương gia ta hoàn toàn không chấp nhận được loại con cháu bất hiếu này!” Giọng điệu lão gia tử cực kỳ lạnh lẽo, còn không dấu vết liếc Hữu Xu một cái.

Người bên ngoài chỉ tưởng ông ta đang nói Vương Thiên Hữu, Hữu Xu lại biết đây là đang ám chỉ mình. Nạp thị thiếp, sinh nhi tử hả? Vương Tượng Càn cũng phải có cái mạng kia! Tuy rằng không rõ vì cái gì quý ngàn mặt và quý đòi nợ muốn chui vào trong thân thể Vương Tượng Càn, nhưng nghĩ cũng biết không phải là chuyện tốt!

Lão phu nhân vừa nghe lời ấy cũng khôi phục bình tĩnh, chống quải trượng đi vào bên trong, nhìn thấy Lâm thị vẫn như cũ nằm úp sấp trên đất, nhất thời giận run cả người, một bên mắng tang môn tinh một bên sai người nâng nàng về. Vương gia rơi xuống nông nỗi bậc này, tất cả đều là nhờ nàng ban tặng. Nếu như lúc trước không đem nàng phù chính, hết thấy đều sẽ không phát sinh. Nếu như Vương Thiên Hữu chết ở bên ngoài, nàng cũng không cần sống nữa, hai mẫu tử đến hoàng tuyền gặp nhau đi! Về phần Vương Quân Tịch, tùy tiện đưa đến ngôi chùa nào đó là được.

Wương lão thái gia cùng Vương lão phu nhân nghĩ thoáng như thế, có thể thấy “tâm ngoan” (*tâm ngoan trong “tâm ngoan thủ lạt”*) là đạo gia truyền của Vương gia, cũng khó trách nuôi ra nhi tử như Vương Tượng Càn, lại sinh hạ tôn tử như Vương Thiên Hữu. Hữu Xu âm thầm lắc đầu, cõi hà bao bên hông xuống, ném tới đại môn sắp đóng lại, “Đây là bốn mươi lượng bạc ta thiếu Vương gia, hiện tại thanh toán xong.” Dứt lời kéo chủ tử gạt đám người ra.

À, hóa ra là thiếu nợ! Những người vây xem cũng sôi nổi tản đi.

Người gác cổng bị bạc quăng trúng mặt, ngồi xổm xuống kêu rên không ngừng. Vương lão thái gia tức giận đến phát run, giận dữ hét lên, “Vứt ra, đừng ô uế cạnh cửa nhà chúng ta!” Nơi nào có đạo lý ca ca hãm hại đệ đệ, nhi tử đánh phụ thân? Nghiệt súc này đã hư hỏng từ tận gốc rễ, quả nhiên lúc trước sinh ra đã nên bóp chết rồi!

Người gác cổng đáp một tiếng, lại nhanh chóng cởi hà bao của chính mình ném ra, giấu cái của Hữu Xu vào trong tay áo.

Lúc chàng vạng, Lâm thị và Vương Quân Tịch trốn ở trong phòng rơi lệ, bên tay hai người đặt một cái bao đồ, bên trong chỉ có vài món quần áo cùng mấy thứ trang sức đơn giản. Lão phu nhân đã nói, sáng mai cửa thành vừa mở liền đưa các nàng đến Cẩm Nghiệp tự. Phần lớn phụ nữ có tội trong kinh đều đưa đến nơi này, chẳng những mỗi ngày phải làm việc cực nhọc chuộc tội, còn bị ni cô tùy ý làm nhục, không quá vài năm liền người không ra người quỷ không ra quỷ, chỉ muốn chết sướng khoái.

Lúc trước khi đưa Tống thị đi, Lâm thị trăm triệu lần không nghĩ tới mình cũng sẽ chịu tội giống vậy, lại bởi vì nhi tử không biết sống chết, trong lúc nhất thời mất hết cảm giác can đảm. Nàng khóc đến tê tâm liệt phế, sắp ngất đi, khiến Vương Quân Tịch cũng khóc rống theo.

Bà vú của nàng cũng trung thành, chẳng những không rời đi, còn tiến lên an ủi, “Phu nhân, tiểu thư, đừng khóc nữa. Thiếu gia từ nhỏ thân thể mạnh khỏe, tất nhiên có thể sống được. Chờ thêm vài năm, ngài lại đi cầu lão gia, nhìn ở chỗ thiếu gia là con nối dòng duy nhất của Vương gia, lão gia sẽ nghĩ biện pháp đón cậu ấy trở về.”

“Nhưng mà lão thái gia nói, để lão gia nạp thêm mấy phòng thị thiếp. Bọn họ đây là không muốn quan tâm Thiên Hữu mà!” Lâm thị mạnh mẽ đầm ngực.

“Ngài đem được kia cho lão gia uống luôn là được.” Bà vú không hổ là quân sư của Lâm thị, một câu liền nói đến tử huyệt.

Tiếng khóc của Lâm thị và Vương Quân Tịch im bật, đúng vào lúc này, ngoài viện truyền đến tiếng nha hoàn kinh hô, “Không tốt, quan sai mới vừa truyền tin lại đây, nói thiếu gia mới vừa ra ngoài mười dặm liền tắt thở, hiện giờ thi thể đang đặt ở đại môn! Phu nhân, ngài mau đi xem một chút đi!”

Lâm thị đột ngột đứng lên, mới vừa chạy ra ngoài vài bước liền tê liệt ngã trên đất. Vương Quân Tịch nằm úp sấp ở trên người nàng khóc rống, âm thanh thê thảm đến cực điểm.

33. Chương 33

Thi thể của Vương Thiên Hữu đặt ở cửa đại môn Vương gia, lần thứ hai hấp dẫn rất nhiều người qua đường vây xem. Trước khi đi, hắc còn ầm ĩ kêu chèm quan sai, không quá hai canh giờ lại sắc mặt xanh đen, đoạn tuyệt hơi thở, khiến người ta thổn thức không thôi.

“Đây là báo ứng mà!” Không biết ai cảm thán một câu.

Sau khi Vương lão thái gia và Vương Tượng Càn nghe tin tức liền vội vàng tìm đến, một bên túm lấy quan sai truy vấn, một bên sai người đắp vải trắng lên thi thể nâng vào nhà.

“Tại sao lại như thế? Con ta mới vừa rồi còn rất tốt, sao đột nhiên lại chết?” Vương Tượng Càn vẻ mặt dữ tợn, tiếng nói ồ ồ.

“Chúng ta làm sao biết? Một khắc trước hắn còn hô muốn uống nước, ngay sau đó mắt liền nhắm lại.” Quan sai cảm thấy thực oan uổng.

“Đại phu nói tuy rằng con ta trọng thương, nhưng không đến mức xóc nảy vài cái cũng không chịu nổi. Là có người mua các người muốn lấy mạng con ta đúng không? Có phải tam vương gia không? Có phải nghiệt súc kia hay không?” Vương Tượng Càn hai mắt đỏ bừng, ầm ầm có dấu hiệu nhập ma.

Vương lão thái gia thấy ông ta càng nói càng không thể tưởng tượng nổi, lại kéo đến trên người tam vương gia. Tuy rằng người ta không được sủng ái, nhưng hiện tại tốt xấu cũng là thân vương, lại có một khối đất phong to như vậy, dù là Vương gia ở thời kì toàn thịnh cũng phải suy nghĩ suy nghĩ, huống chi hiện tại? Ông đập một gậy lên lưng nhi tử, lớn tiếng quát, “Nghiệt tử, còn ngại không đủ dọa người sao? Nhanh trở về cho ta!”

Lần này đánh cũng không nặng, nhưng không ngờ Vương Tượng Càn lại bưng cái ót ngã xuống, tứ chi bắt đầu kịch liệt run rẩy, trong miệng cũng phun ra bọt biển màu trắng.

“Ai nha, đây là bị đánh chết hay là lên cơn động kinh rồi?” Có người kinh hô.

“Xem bộ dạng là lên cơn động kinh.”

“Không nghĩ tới đường đường Binh Bộ Thượng Thư lại bị loại bệnh động kinh này. Nghe nói bệnh động kinh sẽ truyền cho đời tiếp theo, hay là Vương Thiên Hữu kia chính là bị co giật như vậy mà chết?”

“Tiến lên một chút, ta nhìn không rõ lắm!”

Người qua đường sôi nổi tiến lên, đem đại môn Vương gia vây chặt như nê-m cối.

Vương lão thái gia hoảng sợ, vội vàng tiến lên xem xét tình huống của nhi tử, liền thấy làn da lộ ra ngoài của ông ta bắt đầu toát ra một đám bọt nước thật lớn, không quá mấy giây liền vỡ tan thối rữa, hình thành từng gương mặt quỷ vạn phần dữ tợn, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

“Đây, đây là bệnh gì?” Hai chân lão thái gia mềm nhũn, tê liệt ngã ngồi dưới đất.

“Không tốt, đúng là mụn mặt quỷ!” Quan sai trước đó bị Vương Tượng Càn túm không tha nhìn thoáng qua, bật người lui ra phía sau mấy bước, lộ ra vẻ mặt vừa kinh hãi vừa xem thường.

“Há, cừ thật, đúng là mụn mặt quỷ!” Trong những người qua đường cũng có vài người kiến thức uyên bác, sôi nổi đẩy người bên cạnh chui ra ngoài.

“Cái gì là mụn mặt quỷ? Để ta nhìn xem.” Người không rõ ý nghĩa lại càng thêm tò mò, chen chen lên trước.

“Đừng đi! Cái gọi là mụn mặt quỷ là một loại bệnh nhân quả. Truyền thuyết nói nếu một người làm quá nhiều việc ác, thì người bị hấn hại chết sẽ hóa thành lệ quỷ chui vào trong cơ thể hấn, hình thành mụn mặt quỷ. Loại mụn này không có thuốc trị, người bị nhiễm mỗi ngày đều phải thừa nhận nỗi đau lóc xương, cho đến khi mụn mủ lan tràn toàn thân mới có thể tắt thở. Năm năm trước ta từng gặp qua một người mắc phải mụn mặt quỷ, đã hư thối thành một bộ khung xương mà vẫn còn đang rên rỉ, thật sự là muốn sống không được. Cuối cùng vẫn là người nhà hấn nhìn không được, tìm một tên đồ tể giết heo tiễn hấn đi, tình cảnh kia phải gọi là thảm thiết!”

“Chuyện này ta cũng đã nghe nói. Mụn mặt quỷ cũng không đơn giản, cần lệ quỷ đem chính mình hóa thành oán khí, hoàn toàn hòa hợp một thể với kẻ thù mới có thể kích phát. Kẻ thù bỏ mình, lệ quỷ cũng sẽ hồn phi phách tán, chính là phương pháp cá chết lưới rách. Người ngấm lại, cái này có thù hận lớn bao nhiêu mới có thể khiến hấn mắc loại bệnh này chứ?”

Người qua đường ồ lên, vội vàng nhanh chóng rút lui, sợ nhiễm xúi quẩy. Có mấy người lui đến mức nóng nảy, ồn ào lẫn thành một đám, tình cảnh lại là một trận hỗn loạn.

Nhưng có người gan lớn, chẳng những không lui, còn tiến lên vài bước, đứng trên người Vương Tượng Càn, kinh hô, “Cừ thật, một hai ba bốn năm sáu bảy... chỉ phần lộ ra bên ngoài thôi đã có mấy chục cái, càng miễn bàn chỗ bị quần áo che lại. Vương Tượng Càn này đến tột cùng hại chết bao nhiêu người đây?”

“Đều nói thượng bất chính hạ tắc loạn, khó trách Vương Thiên Hữu tâm thần mất trí như vậy, hóa ra là được ông già chân truyền! Nhiều mụn mặt quỷ như vậy, ước chừng nhịn không quá một ngày.”

Người qua đường vừa muốn xem náo nhiệt, lại sợ hãi bị lệ quỷ cuốn lấy, cuối cùng vẫn là suy nghĩ bo bo giữ mình chiếm thượng phong, nắm mũi lục tục rời đi.

Từ ngày hôm nay, thanh danh Vương gia triệt để bại hoại, Vương Tượng Càn cũng được cái danh hiệu “ác nhân đệ nhất thiên hạ”. Con cháu Vương gia bất luận đi đến chỗ nào cũng bị người ta chỉ sau lưng thóa mạ, không cách nào tham gia khoa cử khảo thí công danh, càng không có mảnh đất cắm dùi, cuối cùng chỉ phải lén lút mà dọn khỏi thượng kinh. Đương nhiên, những điều này là nói sau, chỗ này tạm thời không đề cập tới.

Vương lão thái gia vốn dĩ không biết nhi tử bị bệnh gì, nghe thấy mọi người nghị luận, nhất thời vừa vội vừa tức, vội vàng lệnh tôi tớ đuổi đám người không liên quan đi, sau đó nâng nhi tử cùng tôn tử vào. Việc đuổi người thì mọi người giành nhau làm, đến phiên nâng người thì sôi nổi lui về sau, ngay cả chạm cũng không dám chạm vào một chút.

Vương lão thái gia đưa ra trọng thưởng mới đem chuyện này làm thỏa đáng, đôi mắt trông mong chờ đại phu đến, ngay câu đầu tiên lòng ông liền triệt để lạnh đi.

“Lão gia tử, đây chính là mụn mặt quỷ đó! Nếu ngài tìm đến Huyền Minh pháp sư hoặc Ô Tư Tàng Lạt

Ma, không chừng còn có thể cứu. Đặt ta ở đây lại vô lực xoay chuyển.” Đại phu vừa nói vừa dùng gậy vén quần áo Vương Tượng Càn lên, lập tức kinh hãi nói, “Sao lại mọc nhiều như vậy? Đây, đây đây đây... Lão gia tử thứ tội, bỉ nhân tài sơ học cạn, thật sự là trị không được, vậy liền cáo từ. Xin, xin xin xin...”

Lão vừa chấp tay vừa lui về sau, sau khi rời khỏi cánh cửa liền nhanh chân bỏ chạy, chỉ một chốc đã không còn bóng dáng. Mọc một cái mụn mặt quỷ đã quá rồi, chưa từng thấy mọc đầy toàn thân. Đời này đến tội cùng Vương đại nhân làm bao nhiêu việc ác? Có một câu lão không dám nói với lão gia tử, nhân ma như vậy, Huyền Minh pháp sư cùng Ô Tư Tàng Lạt Ma cũng tuyệt đối sẽ không cứu, trực tiếp niệm kinh siêu độ cho ông ta luôn.

Lão thái gia cũng đồng dạng sầu lo: tôn tử giết ái đồ của Huyền Minh pháp sư, hẳn sẽ đồng ý tới sao? Ô Tư Tàng cách thượng kinh xa ngàn dặm, qua lại cần tốn thời gian vài năm, nhi tử làm thế nào chậm trễ nổi? Nhưng bảo ông nhận mệnh thì lại không cam lòng, liền mời thêm mấy đại phu nữa đến hội chẩn.

Chỉ vội vàng liếc mắt một cái, các vị đại phu liên tục rút lui liên tục xua tay, nói thẳng trị không được, thậm chí còn chỉ ra Vương Tượng Càn sống không quá một canh giờ, bảo lão gia tử nhanh chóng an bài hậu sự.

“Phóng thí nương người! Cút! Đều cút cho ta, lại đi mời người!” Lão gia tử múa may quả trượng quát lớn.

Mời bao nhiêu đại phu cũng không được, gây sức ép vùn vụt gần nửa canh giờ, Vương Tượng Càn cũng đã hư thối hết, trong thống khổ cực lớn rồi đi nhân thế. Đệm giường ông ta từng nằm dính đầy nước mủ, thối không ngửi được, đám tôi tớ đừng nói giúp ông ta xử lý dung nhan, dù là đứng gần ba thước cũng không nguyện ý.

Vương lão thái gia ngã ngồi ở bên giường, gương mặt vốn dĩ già nua giống như nham thạch hong gió, cứng ngắt mà lại thảm đạm. Vương lão phu nhân đứng ở ngoài cửa đầm ngực dậm chân mà khóc thét, tiếng khóc truyền ra tận hai dặm. Lâm thị thức tỉnh từ trong hôn mê nghe nói tướng công cũng đi, lại ngay cả nửa giọt nước mắt cũng không rơi, ngậy ngốc ngẩn ra, bất ngờ rơi vào si dại.

Nàng ta nửa đời sau vinh sủng, một dựa phu quân, hai dựa nhi tử. Trong một đêm, hai người kia đều mất, nàng ta nên sống sót như thế nào? Nghĩ cũng biết là không sống nổi, chỉ bằng chết thôi! Mới vừa bị nữ nhi lay tỉnh, nàng liền đâm đầu vào cột cửa, lại bị bà vú kéo một phen, chỉ bị thương thái dương.

Nhớ tới ngày đó Tống thị bị bắt gian cũng đâm vào cột cửa giống vậy, thái dương để lại một vết sẹo xấu xí dài mấy tấc, Lâm thị bưng miệng vết thương thì trào tự nói, “Báo ứng, đây đều là báo ứng! Sớm biết hôm nay, lúc trước ta sẽ không tạo nhiều nghiệp như vậy! Ta hối hận, ta hối hận rồi...”

Cũng hối hận giống vậy còn có Vương lão thái gia, buổi trưa mới nói với Hữu Xu là không chấp nhận được loại con cháu bất hiếu như cậu, không quá hai canh giờ Vương gia liền tuyệt hậu, đây chính là “ba nghiệp Phật dạy” khẩu nghiệp trong truyền thuyết, báo ứng hiện thế tới thật là quá nhanh!

Vương lão thái gia là thứ tử, giết chết huynh trưởng ruột lại đuổi vài thứ huynh đệ đi mới đoạt được phần gia nghiệp này, nếu một hệ này của ông ta không có hậu tự, vất vả cả đời lại có ý nghĩa gì? Kết quả là

chẳng những bị các huynh đệ sớm đã trở mặt với nhau chia cắt gia sản, còn bị nhạo báng làm tiện.

Nghĩ đến những hậu quả kia, Vương lão thái gia cảm thấy ngũ tạng bốc lên, máu nóng dâng lên. Ông miễn cưỡng nuốt ngậm tinh ngọt xuống cổ họng, nói giọng khàn khàn, “Treo cờ trắng, dựng quan tài, phát thiệp tang.”

Đám tôi tớ chen ở ngoài cửa không dám tiến vào giống như được đại xá, vội chạy không ngừng, sợ chậm một chút sẽ bị chộp tới xử lý thi thể.

Lão gia tử tạm dừng một khắc, lại nói, “Chậm đã! Phát cho tam vương gia phủ một tấm thiệp tang luôn, bảo nghiệt tử kia trở về để tang cho Tượng Càn. Nếu nó hỏi, người liền nói lời này là ta nói, nó là đích tôn đường đường chính chính của Vương gia ta, ta thừa nhận.”

Tên đầy tớ dừng ở cuối cùng vốn dĩ hoảng sợ, nghe thấy lời này mới thở phào, đang muốn đi làm, lại bị gọi lại, “Còn có, nếu nó không chịu, người liền nói cho nó biết, hưu thư của mẫu thân nó Vương gia ta nguyện ý huỷ bỏ, còn có thể đón về phụng dưỡng. Dù nó có bất hiếu hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể vứt bỏ Tổng thị không để ý sao? Nữ nhân bị hưu bỏ sau khi chết chỉ có thể chôn tại bãi tha ma, biến thành cô hồn dã quỷ, người hỏi một chút xem nó có nhẫn tâm không.”

“A, tiểu nhân nhớ kỹ.” Tên đầy tớ đáp ứng một tiếng, vội vàng rời đi.

Vương lão phu nhân cũng không dám vào phòng, dựa khung cửa nức nở nói, “Nó sẽ trở về sao? Nếu sớm biết như thế, lúc trước thế nào ta cũng sẽ ngăn cản Tượng Càn. Đạo sĩ rõ ràng là gạt người, nói đứa bé kia là quỷ đòi nợ, xài hết bốn mươi lượng bạc liền chết, kết quả mười lăm mười sáu năm qua đi, bốn mươi lượng bạc bẻ nát ra để tiêu thì cũng sớm nên xài hết rồi, nó lại còn sống thật tốt. Người xem nhân phẩm, diện mạo, phong nghi, khí độ, văn chương của nó, khắp chốn thượng kinh, không ai có thể thắng được nửa phần, chỉ có tam vương gia năm đó vẫn còn là đích hoàng tử có thể so sánh.”

Nói đến chỗ này bà ta càng thêm hối hận, lải nhải niệm, “Nếu như lúc trước không vứt bỏ nó, Lâm thị sẽ không sinh ra ác niệm hãm hại Tổng thị mưu đoạt địa vị chính thê; Lâm thị không được phù chính, nhi tử sẽ không vắng vẻ thị thiếp; không lạnh nhạt thị thiếp, trong nhà có thể sinh ra thêm vài đứa con nối dòng nữa; sinh ra thêm vài đứa con nối dòng, thì sẽ không độc sủng Thiên Hữu; không độc sủng Thiên Hữu, thì sẽ không nuôi nó thành cái bản tính như vậy; không nuôi thành bản tính như vậy, nó liền không gây nghiệp chướng; không gây nghiệp chướng thì nó sẽ không bị lưu đày, Tượng Càn cũng sẽ không bị cách chức. Vương gia bây giờ cũng còn rất tốt, chuyện gì cũng không có...”

Vương lão thái gia nghe đến đầu đau muốn nứt ra, quát lớn, “Câm miệng! Hiện tại lại nói mấy cái này có ích lợi gì? Lúc trước cũng là người bị Lâm thị nói động, liền tiếp chạy tới khuyên nhủ ta. Nếu không phải người khen nài ta mọi thứ xuất chúng, vương phu vương gia, ta có thể đồng ý để một tiện thiếp ngồi trên vị trí chính thê sao? Người còn khen Thiên Hữu thông minh tuyệt đỉnh, nhân phẩm quý trọng, kết quả thì sao? Người trở về rửa mặt chải đầu ăn diện cho ta, nếu như nghiệt chướng kia không chịu trở về, người liền tự mình đi mời đi!”

Vương lão phu nhân không dám chậm trễ, vội vàng trở về phòng rửa mặt chải đầu, nhớ tới đầu sỏ gây tội Lâm thị, lại bảo người buộc nàng ta đi theo. Nếu như tôn tử không muốn nhận tổ quy tông, bà liền xử trí

Lâm thị trước mặt nó, cũng tiện cho nó một cái bậc thang đi xuống.

34. Chương 34

Để dàn xếp tốt cho Hữu Xu, Cơ Trường Dạ hao phí một phen tâm tư. Đầu tiên hẩn lau sạch tất cả dấu vết Hữu Xu là trưởng tử Vương gia, cho dù người ngoài có chút nghi ngờ, cũng không tìm ra chứng cứ, rồi lại lo công danh, mua trạch viện cho cậu. Nghĩ rằng, bằng sự thông minh tài trí của Hữu Xu, không mấy năm liền có thể tên đề bảng vàng, trở nên nổi bật. Nhưng cái tính của cậu, không thích nói chuyện, không thích giao tiếp, chỉ ham ăn, ngược lại có chút khó có thể lẫn lộn trong quan trường, nhưng mà đến lúc đó căn cơ của mình đã sâu, sẽ giúp đỡ cậu mưu một chức vị thanh nhàn.

Một hồi lo lắng Hữu Xu bị người ta khi dễ, một hồi lại lo lắng cậu không chăm sóc tốt chính mình, Cơ Trường Dạ càng nghĩ, liền lấy tiền riêng ra giúp Hữu Xu đặt mua vài cửa hàng, sau lại lo lắng cậu kinh doanh không tốt, liền mua ruộng vườn bốn phía. Kể từ đó, bất luận Hữu Xu ở kinh thành gây sức ép như thế nào, tóm lại ăn no mặc ấm, coi như là đi lên đường ngay.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng trong lòng Cơ Trường Dạ luôn có chút không dễ chịu, hơn nữa cùng ngày Hữu Xu liền mua gia cụ đồ trang trí để vào trạch viện mới, chỉ chờ đón mấy người Tổng thị đến ở, lại càng chột vào phế quán hẩn. Khi thiếu niên quá mức quyền luyện mình thì hẩn cảm thấy tâm hoảng ý loạn, khi thiếu niên có ý đồ rời khỏi mình, hẩn lại càng nôn nóng bất an, đến tột cùng đây là loại tâm tình như thế nào vậy?

Cơ Trường Dạ thực phiền não, khi xử lý vấn đề về Hữu Xu, chỉ cảm thấy càng gian nan hơn ngàn vạn lần so với khi xử lý triều chính. Gần không được, xa thì nhớ, bất luận đặt cậu ở nơi nào, đều khó có thể thích ứng.

Trong lòng hẩn không dễ chịu, liền không thể nhìn nổi bộ dạng vô tâm vô phé của thiếu niên, sai người tìm được trên trăm bản điển tịch, yêu cầu cậu trong vòng ba ngày xem xong đồng thời hiểu rõ thấu triệt.

Hữu Xu vốn định đi ra ngoài mua điểm tâm, mới vừa ra cửa đã bị A Đại, A Nhị xách áo mang về thư phòng, đẩy người ra sau cái bàn chất đầy sách, trêu đùa nói, “Thành thật ngồi đây, xem xong một quyển liền để ở một bên, buổi tối chủ tử trở về kiểm tra.”

“Vậy các người giúp ta đi mua bánh mơ nhân thịt ở Phúc Ký đi. Một hộp ba đồng, mua mười hộp, a, đây là bạc.” Hữu Xu cỏi hà bao ném qua, nhắc lại, “Nhanh chút, mỗi ngày chương quỹ chỉ làm hai mươi hộp, đi trễ liền không mua được.”

“Tiểu tử ngươi thật biết ăn, người ta chỉ làm hai mươi hộp ngươi bao hết một nửa rồi. Ngươi ăn nhiều điểm tâm như vậy, sao trên bàn cơm còn không ngừng bới thêm bát vậy? Ngươi xem hai lạng thịt trên người người kia, ăn nhiều như vậy toàn ăn vào trong bụng cầu đi! Ngươi cứ như vậy, chủ tử đi rồi làm thế nào yên tâm? Khó trách lại mua trạch viện, mua cửa hàng, còn mua đất vườn, nhìn tư thế này, hẩn không thể đem cả thượng kinh mua tới cho ngươi.” Trong giọng A Đại không thiếu sự hăm dọa.

Chung quy là từ nhỏ được chủ tử nuôi lớn, tình cảm không giống với bọn họ, trước khi đi còn suy xét này suy xét kia, dù là cha mẹ thân sinh cũng không gì hơn thế này. A, lời này nói sai rồi, người cha kia của Hữu Xu có thể gọi là cha ruột sao? Quả thực là súc sinh không bằng, còn nạp thêm mấy phòng thị thiếp sinh thêm mấy đứa con nối dòng, lấy cái gia giáo kia của Vương gia, sinh một trăm đứa đều không tốt, nhất định đều là dưa vẹo táo nứt.

A Đại, A Nhị thốn thức không thôi đi ra, mới vừa ra cửa, liền thấy quản gia Vương gia kéo người gác cổng cần nhân ở đằng kia, nói thẳng có một tấm thiếp mời phải tự tay đưa đến tay đại thiếu gia.

“Đại thiếu gia gì? Ai là đại thiếu gia nhà người?” A Đại cười lạnh.

“Vị quan gia này, thỉnh cầu cho sự giúp đỡ đi, lão gia nhà ta vừa rồi đã cười hặc về phương Tây, nhị thiếu gia cũng bạo bệnh mà chết, lão thái gia, lão phu nhân bị thương quá độ, nằm vật tại giường, trong nhà không có người chủ sự, hiện giờ chỉ có thể mời đại thiếu gia trở về chủ trì đại cục. Đại thiếu gia chính là đích trưởng tử đường đường chính chính của Vương gia chúng ta, theo lý nên do cậu ấy chấp chương nhà cửa.” Quản gia liên tiếp thở dài, vẻ mặt sầu khổ.

A Đại, A Nhị liếc nhau, trong mắt đều hiện kinh nghi. Bọn họ đoạt thiệp tang qua nhanh chóng xem xong, lại vỗ tay khen, “Tốt, chết tốt. Đây là báo ứng mà!”

Những lời này, hôm nay Vương quản gia nghe qua không chỉ một lần. Thế nhân đều nói hai phụ tử Vương gia trước sau chết bất đắc kỳ trong vòng một canh giờ là trừng phạt ông trời đánh xuống, bởi vì hai người làm quá nhiều việc ác, nên không được chết già. Nghe nhiều rồi, trong lòng Vương quản gia rất cảm khái, Vương Tượng Càn và Vương Thiên Hữu tạo những ác nghiệp đó, ông ta hoặc nhiều hoặc ít đều biết đến, cũng bởi vậy, càng tin vào nhân quả luân hồi hơn so với người ngoài. Trước đây ông ta làm việc vô cùng bừa bãi, hiện tại lại cảm thấy đầu cũng nâng không nổi, hèn mọn nói, “Lão gia đã bị trời phạt, nên chịu tội thì cũng chịu xong rồi, đại thiếu gia dù sao cũng là cốt nhục thân sinh của ông ấy, tốt xấu cũng trở về nhìn ông ấy một lần cuối cùng, tận hiếu đạo.”

“Tận hiếu đạo cái rắm, cút!” A Đại, A Nhị nổi giận, xé nát thiệp mời, lại đuổi người đi.

Quản gia không có biện pháp, chỉ đành trở về phục mệnh.

Ngắn ngủn nửa ngày, thân hình Vương lão thái gia đã còng đi, ai hủy tích lập*, gương mặt khô cằn tựa như muốn vỡ ra. Nghe bẩm báo, ông ta nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định tự mình đi một chuyến. Mắt thấy Vương gia sắp sửa đoạn tử tuyệt tôn, còn muốn thể diện làm cái gì.

*Ai hủy tích lập: hình dung cha mẹ trong lúc làm tang sự, bởi vì quá độ bi thương mà gầy gò đến xương chỉ còn lại một khúc xương.

Hữu Xu không đợi được bánh mơ nhân thịt, lại chờ được hai gương mặt già như vỏ quýt sấy khô, một gương mặt đối diện cậu lau nước mắt, một gương mặt lại bày ra biểu tình uy nghiêm. Ngoài thư phòng, Lâm thị bị trời gô lại chặn miệng đang quỳ gối dưới ánh mặt trời chói chang “sám hối”.

“Quý ta làm cái gì? Người mà bà ta có lỗi nhất là mẫu thân ta. Người thì ta giữ lại trước, chờ mẫu thân ta trở về, bảo bà ta quý đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thôi.” Hữu Xu một bên đọc sách một bên chậm rãi mở miệng.

Cậu đọc sách rất khác biệt với người bên ngoài. Người khác đọc một quyển điển tịch, cần phải tỉ mỉ, nghiêm nghiêm túc túc đọc một lượt mấy lần, lại học thuộc lòng, sau đó đem những chỗ nghi hoặc và hiểu được nhất nhất viết ra giấy, đem đi thỉnh giáo tiên sinh. Cậu một không đọc một lượt, hai không ngâm nga, ba không viết ghi chép, cầm lấy một quyển sách lật rào rào, không đến mấy giây liền buông xuống, đổi một quyển khác.

Người không hiểu rõ nhìn vào, như vậy chỗ nào là đọc sách chứ, rõ ràng là trời rất nóng, lấy trang sách làm quạt mà! Lão thái gia thấy cái bộ dạng cà lơ phất phơ này của cậu liền thương hoá, nhưng cũng không tiện mở miệng răn dạy, gương mặt già nua càng trầm xuống.

Lão phu nhân mặc kệ tôn tử đọc sách như thế nào, cứ đón người trở về là coi như mọi sự đại cát, vừa vào cửa liền gào lên, từng hơi một “tôn nhi số khổ của ta, tâm can của ta”, giống như rất thương Hữu Xu vậy. Thấy Hữu Xu thờ ơ, trong lòng bà ta đang phát sầu, nghe được lời ấy vội vàng tỏ thái độ, “Được, nàng ta vốn phạm thất xuất*, lại là con của gia nô ở Vương gia, thân thể ti tiện, chỗ nào có tư cách ngồi trên vị trí chính thê. Ta đã thay cha người viết hưu thư, bây giờ nàng là tội phụ của Vương gia, mặc cho người xử trí.”

*Thất xuất: 7 tội của người vợ, chỉ cần phạm phải 1 tội trong đó thì cũng đủ bị đuổi khỏi nhà: không con; dâm dăng; không kính thờ cha mẹ chồng; lảm điều; trộm cắp; ghen tuông; có ác tật.

Hưu mẫu thân rồi lại hưu Lâm thị, giống như tất cả lỗi sai đều ở trên người phụ nữ. Vương gia ơi Vương gia, có thể nào không vong? Hữu Xu âm thầm lắc đầu, liếc mắt nhìn trên bàn, phát hiện nhiệm vụ chủ tử bố trí đã hoàn thành, lúc này mới trải hai tờ giấy Tuyên Thành ra.

Lão thái gia thấy cậu trải giấy, lấy thỏi mực ra bắt đầu mài mực, động tác cực kỳ thông thả, cũng không nói có trở về hay không, trong lòng liền có chút sốt ruột.

“Phải biết rằng, lúc trước cũng không phải là chúng ta vứt bỏ người, mà là bà vú và nha hoàn của người trộm ôm người đi. Nếu không phải như thế, bây giờ người vẫn còn là đích trưởng tử Vương gia. Về phần mệnh cách của người, cũng là do Lâm thị mua chuộc đạo sĩ tẩn lời đồn đãi, phụ thân người nhất thời hồ đồ, lại tin... Lại nói tiếp đều là tạo hóa trên người, người vốn có thể bình an lớn lên trong nhà, chỗ nào lại chịu khổ nhiều như vậy. Hiện tại tốt rồi, người trở lại, chúng ta cũng có thể bồi thường một phần cho người. Còn nữa, người cũng phải vì mẫu thân người suy nghĩ một chút, một phụ nhân bị hưu bỏ như nàng không có tư cách nhập phần mộ tổ tiên, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ...” Lão thái gia dùng tình để người ta cảm động, dùng lí lẽ để người ta hiểu, dùng lợi ích để người ta tiến tới, mà còn đem toàn bộ sai lầm đổ lên trên đầu người khác, diễn xuất giống hệt như Vương lão phu nhân.

Cha mẹ như thế, làm thế nào có thể dạy ra con cái tài đức vẹn toàn chứ?

Hữu Xu càng khinh thường Vương gia, tay trái tay phải mỗi tay cầm một cây bút lông, nhanh chóng viết trên giấy, vừa viết vừa nói, “Nếu như Vương Thiên Hữu và Vương Tượng Càn không chết, các người sẽ không đến nhận ta. Nếu ta theo các người trở về, ta thành cái gì? Trò cười à?”

Cậu tay trái viết sách luận, tay phải viết biên phú, đều là đề mục mà khoa cử tất phải khảo, càng làm người ta khiếp sợ chính là, thể chữ viết ra lại vẫn hoàn toàn khác hẳn. Sách luận dùng chính là thể chữ nhỏ trâm hoa tinh mỹ tuyệt luân, biên phú dùng chính là thể chữ nhan hành thư phượng trứ loan hồi*, một màn này nếu để cho người ngoài nhìn thấy, tất sẽ bị dọa đến rớt càm.

*Phượng trứ loan hồi: hình dung tư thế bay múa xinh đẹp.

Đừng nói Vương lão thái gia đã kinh hãi khôn kể, ngây ra như phỗng, dù là Vương lão phu nhân không có kiến thức gì cũng quen khóc, ánh mắt đăm đăm nhìn chằm chằm thiếu niên.

Hữu Xu thì lại nhàn tản, tiếp tục nói, “Ta tới phân tích cho các người một chút. Về tình: ta không nợ Vương gia các người. Từ nhỏ đến lớn ta chưa từng ăn qua một hạt gạo của Vương gia, mặc qua một bộ quần áo của Vương gia, thậm chí ngay cả tên cũng là tự mình lấy, ta dựa vào cái gì giữ thể diện cho Vương gia? Về lý: trên gia phả Vương gia, có từng có tên của ta chưa? Có từng có tên mẫu thân chưa? Tuy nói Vương Tương Càn cho ta một nửa dòng máu, nhưng trên pháp lý, ta với ông ta không có bất cứ quan hệ nào. Chuyện này dù có nói toạc móng heo ra cũng vô dụng, ta không thừa nhận, ai cũng không làm gì được ta, càng không cách nào dùng hiếu đạo áp ta. Về phần mẫu thân của ta, bà ấy không nhập phần mộ tổ tiên của Vương gia, cũng không nhập phần mộ tổ tiên của Tống gia, bà ấy có thể chôn cùng một chỗ với ta. Tương lai ta tất sẽ thay đổi địa vị, đến lúc đó, mộ phần của ta cũng chính là phần mộ tổ tiên cho đời sau của ta, lo gì không có chỗ gửi hồn.”

Một lòng dạ của cậu dùng ở ba nơi, tốc độ hạ bút chưa từng chậm lại, lời còn chưa dứt, đã làm xong bữa bài sách luận nửa bài biên phú, mà văn thái phỉ nhiên*, si hàn chấn táo**, khiến trong lòng Vương lão thái gia cứ luôn khen tinh diệu.

*Văn thái phỉ nhiên: văn chương có sắc thái và phong cách đẹp để ưa nhã khiến người ta vừa lòng đẹp ý.

**Si hàn chấn táo: thi triển văn chương, phô bày hết sự hoa lệ.

Nếu nói lúc vừa mới tới còn có chút không cam nguyện, nhìn thấy thiếu niên kinh tài tuyệt diệu như thế, ông ta chỉ còn nhiệt huyết đầy ngực. Nếu sớm biết hài tử Tống thị sinh hạ là thiên tài bậc này, bất luận như thế nào ông ta cũng sẽ không để nhi tử vứt vợ bỏ con. So sánh với thiên hạ tuần kiệt, ai có thể đồng thời tay trái viết văn tay phải làm phú, trong miệng còn phải bác bỏ người bên ngoài? Ai có thể đem sách luận viết đến mức chấn nhĩ phát hội* như thế, đem văn biên ngẫu làm đến phong lưu uẩn tịch** như thế? Một cái đầu của đứa nhỏ này so được với mười bảy mươi tám cái đầu của người khác, so Vương Thiên Hữu với cậu thì tính là cái gì!

*Chấn nhĩ phát hội: nghĩa đen là âm thanh rất lớn, khiến cho người điếc tai cũng nghe được; nghĩa bóng là dùng ngôn ngữ chữ viết đánh thức người hồ đồ chết lạng, khiến họ thức tỉnh.

**Phong lưu uẩn tịch: hình dung người phong nhã tiêu sái, tài hoa hơn người. Cũng hình dung văn chương thơ họa phiêu dật hàm súc.

Nếu đem hai bài văn này ra, đủ để khiến học giả uyên thâm đương thời tự thẹn không bằng, huống chi tác

giả còn là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Lại cho cậu thêm vài năm, thì sẽ phong quang như thế nào? Lão thái gia kích động toàn thân đều phát run, dĩ nhiên ý thức được hy vọng trọng chấn Vương gia, ngay ở trên người tôn tử. Nếu như cậu nguyện ý, tất nhiên có thể rạng rỡ tổ tông, vị cực nhân thần*.

*Vị cực nhân thần: đại thần có địa vị tối cao trong thời đại quân chủ, là trọng thần. Ý nói địa vị cao.

Nhưng thấy thái độ quyết tuyệt của đối phương, nhiệt huyết đầy ngập của ông lại lạnh xuống trong khoảnh khắc. Hồi hận, đến lúc này mới biết hồi hận đến xanh ruột là cảm giác rối rắm đau khổ như thế nào.

Lấy hạt vừng ném dưa hấu, cầm mắt cá trở thành trân châu, Lâm thị cùng Vương Thiên Hữu làm hại Vương gia ta thật thê thảm! Khi bị A Đại và A Nhị vội vàng trở lại ném ra khỏi vương phủ, Vương lão thái gia nhất thời thất thố, quỳ rạp xuống cửa khóc lớn lên.

Vương lão phu nhân muốn tiến lên an ủi, lại bị ông ta một gậy đập vào khuỷu chân, quát mắng, “Đồ phụ nhân ngu ngốc nhà ngươi! Nếu không phải ngươi đưa Lâm thị đến phòng nhị tử, khiến nàng ta mê hoặc tâm trí nó, tôn nhi tốt của ta trăm triệu lần sẽ không bị hai nô tài trộm đi! Ngươi còn cả ngày khen Vương Thiên Hữu kinh tài tuyệt diệu, ngươi có biết bốn chữ ‘kinh tài tuyệt diệu’ viết như thế nào không? Đáng thương tôn nhi tốt của ta, bị mấy phụ nhân ngu ngốc các ngươi làm chậm trễ mười lăm mười sáu năm! Nếu nó đồng ý về nhà, ta nguyện giảm thọ mười năm! Ông trời à, ta nguyện giảm thọ mười năm, ông nghe thấy không?”

Hành động này của lão thái gia cũng có ý tứ kêu cho Hữu Xu nghe, lại không ngờ phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lẽo lại bao hàm chê cười, “Đại tài như Hữu Xu, có thể nói trước đây chưa ai bằng sau này không ai sánh được, tổng cộng năm trăm năm cũng không sinh ra được một người. Ngươi chỉ giảm thọ mười năm, có thể thấy trong số mệnh chỉ có được con cháu như Vương Tượng Càn và Vương Thiên Hữu thôi.”

35. Chương 35

Vương lão thái gia thấy chính chủ đến, vội vàng bảo bạn già nâng mình dậy. Nói đến cũng lạ, rõ ràng tam vương gia tính tình ôn hòa, phong lưu nho nhã, người bên ngoài đến trước mặt hắn cũng không dám lỗ mãng, ước chừng đây chính là khí độ của trưởng tử nguyên hậu. Khó trách hắn nghèo túng thành như vậy, Tiêu quý phi và Thái tử vẫn muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Lão thái gia chấp tay, vốn định cầu xin vài câu, lại thấy tam vương gia nhìn không chớp mắt vào dinh thự, ngay cả cơ hội mở miệng nói cũng không cho. Hai lão hai mặt nhìn nhau, vô cùng hồi hận không thôi. Nếu như không tự mình đến một chuyến này, có lẽ bọn họ sẽ biết khó mà lui, nhưng sau khi kiến thức được thiên phú kinh người của tôn tử, lại trăm triệu lần không thể buông tha.

Lời vừa rồi của tam vương gia không hề phóng đại, lấy tài hoa bạc này của tôn tử, quả nhiên là trước sau năm trăm năm mới ra một người. Nhà ai có hậu tự như vậy mà không nuôi dưỡng thật tốt, chỉ có nhà bọn họ, từ nhỏ đã đưa người đến tiểu viện tự sinh tự diệt, cuối cùng còn tiến bước đi, để hai nô tài trộm mất.

“Tiện phụ Lâm thị kia! Nếu không phải nàng liên tiếp thổi gió đầu giường, Tượng Càn cũng không thể đưa Hữu Xu đến nông thôn! Thú thê phải thú hiền, lời này quả nhiên không sai!” Lão thái gia tức giận đến mức luôn phát run, nếu Lâm thị ở ngay trước mặt, hận không thể đem nàng thiên đao vạn quả!

Nhưng mà người đã đưa cho tôn tử, cũng không thể đổi ý, chỉ mong sau khi tôn tử xử trí Lâm thị có thể bớt giận, lần nữa nhận tổ quy tông.

Hai người giống như trong một đêm già đi mười mấy tuổi, người đỡ ta, ta đỡ người, lão đảo hồi phủ. Bởi vì nhi tử và tôn tử chết cực kỳ khó coi, vả lại ác danh bên ngoài, cho nên tang sự làm vô cùng đơn giản, chỉ đặt quan trong nhà ba ngày liền phát tang, ngàn chờ vạn chờ, chung quy không chờ được đại tôn tử trở về. Người đến viếng cũng ít càng thêm ít, ngay cả tộc nhân cũng chỉ đến hai ba người, lễ đưa tang liền vội vàng rời đi, giống như sợ dính xúi quẩy.

Bởi vì hai người bại hoại thanh danh dòng họ, khiến tộc nhân không nhắc nổi đầu, trong hai ba năm không thể không lục tục dọn khỏi thượng kinh, trở về quê nhà. Chỉ riêng hai lão luyện tiếc đại tôn tử, chết sống không chịu đi. Đương nhiên, những điều này là nói sau, chỗ này tạm thời không đề cập tới.

Mặc dù Cơ Trường Dạ kết giao bên ngoài, nhưng lòng vẫn đặt trên người Hữu Xu, nhớ tới việc cậu tâm tâm niệm niệm muốn đón Tổng thị hồi kinh, cảm thấy vô cùng hậm hực, từ biệt mọi người liền nhanh chóng quay lại, vừa vặn gặp được Vương gia nhị lão. Vào cửa phủ, hân hạnh giọng dặn dò, “Ngày sau không được để người họ Vương vào nữa!”

Người gác cổng vội vàng chấp tay đáp ứng.

Thăng vào chính viện, lại thấy một phụ nhân bị người trói gô đội nắng mặt trời chói chang quỳ gối trên tảng đá, sắc mặt hân liền trầm xuống, vòng đến phía trước nhìn mới biết là Lâm thị.

“Chủ tử, muốn kéo nàng đi xuống hay không?” A Đại, A Nhị thấp giọng hỏi ý kiến.

“Không cần, quỳ đi.” Cách song cửa sổ, thấy thiếu niên đứng sau bàn học nghiêm túc viết chữ, trên mặt dính vài vệt đen, Cơ Trường Dạ chẳng biết tại sao, tâm tình nháy mắt chuyển biến tốt đẹp, ngẩng đầu nhìn lại, Lâm thị trong mắt đầy cầu xin cười cười.

Lâm thị vốn tưởng rằng tam vương gia nhân hậu, tất sẽ không đành lòng thấy một đại nam nhân như Hữu Xu giày xéo mình, nào ngờ hân lãnh khốc như thế, ánh mắt nhìn mình chằm chằm nghiêm nhiên đã xem mình trở thành vật chết. Xong rồi xong rồi, sớm biết rằng sẽ rơi vào tay hai tôn sát thần này, trước kia nên đập đầu một cái chết luôn đi! Trong lòng nàng tuyệt vọng, người liền mềm nhũn nằm úp sấp ngã xuống.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, lúc này Hữu Xu mới ngẩng đầu, bên má theo thói quen hé ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ. Cậu chưa bao giờ cười, biểu tình luôn nghiêm trang chững chạc, nhưng mà khi tâm tình tốt, ánh mắt sẽ chiếu ra tinh quang tươi sáng, nhìn qua chẳng những nhu thuận đáng yêu, còn vô cùng ngọt ngào. Bất luận Cơ Trường Dạ có bao nhiêu phiền não, chỉ cần nhìn thấy thiếu niên như vậy, tự nhiên tâm tình liền sung sướng.

Đem tạp niệm liên can vứt ra sau đầu, Cơ Trường Dạ bước nhanh đi vào thư phòng, cầm lấy sách luận và biên phú thiếu niên mới làm xem qua. Hữu Xu chấp tay sau đít, ngửa đầu, giống như học sinh tiểu học chờ giáo viên chủ nhiệm phát biểu. Không có biện pháp, từ bé bị dạy dỗ đến lớn, cậu đã hình thành thói quen.

Đúng vào lúc này, một thị vệ hắc y vội vàng tìm đến, xuất ra lệnh bài nhoáng lên trước mặt A Đại, A Nhị một cái liền vào thư phòng, bám vào bên tai Cơ Trường Dạ nói nhỏ. Cơ Trường Dạ mặt không đổi sắc, khi đối phương đi rồi lại trầm giọng hạ lệnh, “Hai người các ngươi lập tức đưa Hữu Xu rời khỏi thượng kinh, mang cả mấy người Tổng thị đi nữa.”

Mặc dù trong lòng A Đại, A Nhị còn nghi vấn, cũng không dám kháng mệnh, trực tiếp che miệng thiếu niên đang liên tục dò hỏi nguyên nhân, mang đi ra ngoài, tới thôn trang nhỏ Tổng thị cư trú, lại bí mật mua xe trâu, chuẩn bị đi suốt đêm.

“Ta không đi, trừ khi các ngươi nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì.” Hữu Xu đẩy cái hộp gỗ A Đại đưa lên.

Mấy người Tổng thị cũng cực kỳ lo âu. Vô phương, bởi vì trong hộp đặt đầy ngân phiếu, khế đất, khế mua bán nhà, có một phong thư viết cho Tổng thị, bảo nàng giúp chăm sóc Hữu Xu. Tổng thị đã quên so đo vì sao con trai của mình lại phải để một người ngoài tới thỉnh cầu chăm sóc, chỉ vì dáng vẻ lần này của Cơ Trường Dạ, không giống như là để Hữu Xu tự lập môn hộ, ngược lại giống như là ủy thác lâm chung. Đồ vật trong hộp, dù cho Hữu Xu chi tiêu mấy đời cũng đủ.

Khi ở trên đường A Đại, A Nhị đã được bồ câu đưa tin, biết trong kinh sinh biến, lại không thể nói với thiếu niên, miễn cho cậu thêm phiền cho chủ tử.

“Hữu Xu ngươi nghe lời đi, nhanh chút đi theo chúng ta. Ngươi an an toàn toàn rời khỏi thượng kinh chính là trợ giúp lớn nhất đối với chủ tử. Nếu như ngươi không đi, hắn vừa phải ứng đối thế cục trong kinh, vừa phải nhớ mong ngươi, làm thế nào có thể vẹn toàn đôi bên?” A Đại vừa mở miệng liền lộ tẩy.

Hữu Xu trợn tròn mắt, vội la lên, “Thế cục trong kinh có biến ư?”

A Nhị hung hăng thúc khuỷu tay vào bụng A Đại, trách hắn không giữ miệng, sau đó vươn tay kéo thiếu niên, mạnh mẽ tha cậu lên xe trâu. Hữu Xu đã thật lâu không chơi xấu, hiện giờ trò cũ dùng lại, khiến mấy người Tổng thị mở mang tầm mắt. Chỉ thấy cậu đầu tiên là ôm thật chặt cái bàn, bị A Đại mở ngón tay ra thì lại bám vào khung cửa, A Đại, A Nhị bất đắc dĩ, chỉ có thể hợp lực nâng cậu lên, cậu liền đá đập lung tung, miệng quang quác quác quác kêu to, hai tay còn nhắm thẳng vào lỗ mũi hai người mà móc, làm bọn họ âm thầm kêu khổ.

“Hữu Xu ngươi ngoan chút, chủ tử đều là tốt cho ngươi. Đừng náo loạn, mau chóng xuất kinh đi, nếu không liền chậm.”

Hai người càng khuyên nhủ, Hữu Xu càng nóng lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến mức đỏ bừng, bỗng nhiên trên lưng dùng sức một cái, giống như cá nhỏ bắn lên bắn xuống. A Đại, A Nhị tóm cậu không nổi, lại khiến cậu xoay người rơi xuống đất, đoạt xe trâu liền chạy về phía thượng kinh.

A Đại, A Nhị thầm mắng to thằng ranh con, nhưng cũng cảm động với việc cậu không rời không bỏ. Vừa biết trong kinh có biến, tất biết tình cảnh chủ tử nguy nan, lúc này còn không muốn trốn chạy, tốt hơn nhiều so với những kẻ bỏ đá xuống giếng kia. Không uổng công chủ tử thương yêu cậu như vậy.

Trong lòng hai người biết thiếu niên là thịt trong tim chủ tử, nào dám để cậu trở về chịu chết, thi triển khinh công đuổi theo xe trâu, một tay làm thành đao bổ cậu bất tỉnh, suốt đêm mang đi.

Khi Hữu Xu tỉnh lại phát hiện mình ở trên một con thuyền hàng, phía dưới là nước sông chảy cuồn cuộn, xa xa là tầng tầng dãy núi, chân trời là tầng tầng sương mù, cũng không biết đến nơi nào rồi. Cậu tỉnh táo lại, nói, “Ta không chạy, nhưng các người đến nói cho ta biết chủ tử xảy ra chuyện gì.”

Hiện giờ đã là rạng sáng ngày kế, A Đại, A Nhị luôn túc trực cạnh giường thiếu niên, lo lắng nửa đêm cậu tỉnh lại nhảy sông chạy trốn, chỉ đành một tắc cũng không rời mà trông. Lại khởi nói, loại chuyện đó ranh con này khẳng định làm được, cậu có một luồng sức mạnh vừa khờ dại vừa bướng bỉnh, một khi quyết định tất sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào.

A Đại nhìn về phía A Nhị, A Nhị hơi cân nhắc, lại tìm được một sợi dây thừng trói gô thiếu niên lại, lúc này mới thản nhiên bẩm báo, “Ngày hôm qua, Hoàng thượng, Thái tử, thất vương gia ngồi cùng bàn dùng bữa, một lát sau đồng loạt té xỉu, thái y chẩn đoán ra ba người trúng kịch độc.”

“Vì thế bọn tử liền hoài nghi đây là chủ tử làm à? Chủ tử có gốc như vậy sao?” Hữu Xu mặt không đổi sắc mà trào phúng.

“Kể sách gốc không gốc không quan trọng, chỉ cần Hoàng Thượng tin tưởng không nghi ngờ là được.” A Đại nắm chặt nắm tay, giọng điệu giận dữ, “Sau khi ba người trúng độc, đại nội tổng quản liền sợ tội tự sát, để lại huyết thư, nói mình là tâm phúc của tiên hoàng hậu, được tiên hoàng hậu lâm chung phó thác, giữ ở bên người Hoàng thượng làm trợ lực cho chủ tử. Lần này đầu độc chính là chủ tử sai sử.”

A Nhị thở dài một tiếng, sắc mặt trầm đạm.

Hữu Xu từ lời nói và hành động của hai người nhìn ra được manh mối, chần chừ nói, “Hay là, đại nội tổng quản này thật sự đúng là tâm phúc của tiên hoàng hậu?”

A Đại, A Nhị đau xót gật đầu, “Không sai, hẳn thật sự là thám tử mà tiên hậu xếp vào bên cạnh Hoàng thượng, mấy năm này chậm rãi bò đến vị trí tổng quản, quả thực tiên hậu cũng có phân phó hẳn chiếu cố chủ tử. Nhưng mà chủ tử cảm thấy lòng người dễ đổi, từ sau khi bị trục xuất liền chưa bao giờ liên hệ với hẳn. Lần này không biết hẳn bị ai mua chuộc, lại dựng độc kế như thế hãm hại chủ tử. Càng đáng giận chính là, ngoại trừ một bức huyết thư, hẳn còn để lại rất nhiều chứng cứ giả tạo, trong đó không thiếu mặt hàm của tiên hậu và chủ tử, trên chữ viết cũng không nhìn ra manh mối.”

Có thể thu mua đại nội tổng quản bên người Hoàng thượng, có thể thấy thủ đoạn của tiên hậu không tầm thường, nhưng mà người thiết lập cái bẫy này, lại càng cao tay hơn một bậc. Cũng không biết hẳn ta biết được quan hệ giữa tiên hậu với đại nội tổng quản từ chỗ nào, lại làm thế nào giả tạo bức thư. Nhưng hiện tại, truy cứu mấy cái này nữa đều không có ý nghĩa, có thể mua được người thân cận nhất hạ độc với mình,

đây hiển nhiên đã chạm đến điểm mấu chốt của Hoàng đế, nếu tội danh chứng thực, chủ tử dữ nhiều lành ít.

Trái tim Hữu Xu kinh hoàng, dĩ nhiên hiểu rõ dựa vào một mình mình, tuyệt đối không có khả năng cứu chủ tử ra, không khỏi lòng đầy mong đợi nhìn về phía A Đại, A Nhị, “Vậy các người còn đi theo ta làm chi? Còn không mau nghĩ biện pháp cứu người? Chủ tử ở kinh thành bố trí nhiều năm, vẫn có nhân thủ đáng tin cậy.”

“Có thì có, nhưng lúc chủ tử bị bắt liền xuất hiện vài cọng cỏ đầu tường*, xóa sạch bố trí của chủ tử, nhân thủ của chủ tử hoặc là bị bắt, hoặc là bị miễn chức, tự thân còn khó bảo toàn. Đợi đưa người đến Tuyên Châu, chúng ta sẽ bí mật triệu tập nhân mã, trở về cướp thiên lao.” Trong lời của A Đại, A Nhị đã hiện ra ý chết.

*Cỏ đầu tường: ý nói tiểu nhân phản phúc vô thường, gió chiều nào theo chiều ấy.

Phần lớn thế lực tiên hoàng hậu lưu lại ẩn nấp ở Kinh Châu, lại còn khống chế quyền lớn trong quân, chỉ cần chủ tử vừa đến nơi đó, liền tựa như tiềm long về nước, quấy đảo đất trời. Nhưng mà nước xa không cứu được lửa gần, cho dù đại quân Kinh Châu lập tức xuất phát, đến thượng kinh cũng cần mất mấy tháng, làm thế nào chờ được?

Hữu Xu lấy lại bình tĩnh, truy vấn, “Ta muốn hỏi các người có mấy phần nắm chắc có thể an toàn cứu chủ tử ra?”

Hai người im lặng thật lâu sau mới đáp, “Năm phần.”

Chỉ năm phần? Nói cách khác lần này đi, hoặc là sống, hoặc là chết. Hữu Xu suy nghĩ một khắc, rốt cuộc quyết định, “Đưa ta trở về, ta có thể cứu chủ tử.”

“Cái này không thể được!” A Đại, A Nhị một hơi phủ quyết, lại bỗng nhiên kinh hô đứng lên.

Chỉ thấy dây thừng trói chặt trên người thiếu niên đang bị cởi bỏ, tựa như có một cái tay vô hình đang khống chế. Cánh tay kia đẩy cửa sổ ra, cầm dây trói ném vào sông, thấy mặt sông gió lớn, còn không quên đóng cửa sổ lại lần nữa

Đồ vật rơi vào trong nước, tiếng “tôm tôm” truyền đến, khiến A Đại, A Nhị đột nhiên bừng tỉnh, đồng loạt nói, “Gặp, gặp quỷ!”

36. Chương 36

Hữu Xu giơ đầu ngón tay lên, nhìn nhìn vết máu dính trên đó. Lúc đang nói chuyện với A Đại, A Nhị, cậu đồng thời dùng tinh thần lực giao lưu với một thủy quỷ mò lên thuyền, dùng cái giá là một giọt máu thu nạp nó. Hiện giờ, cậu không khỏi cảm thấy may mắn vì thể chất đặc biệt của mình. Tại thế giới này, một số việc con người lực bất tòng tâm, giao cho quỷ quái ngược lại có thể giải quyết.

Để giành được sự tín nhiệm của A Đại và A Nhị, để cho bọn họ mang mình hồi kinh cứu người, Hữu Xu thẳng thắn thành khẩn nói, “Như các người chứng kiến, ta có thể ngự quỷ.” May mà ngậm long khí lần trước hút chưa tiêu tán, nếu không hôm nay không phải là ngự quỷ, mà là đựng quỷ.

A Đại, A Nhị hốt hoảng nhìn xung quanh, sống lưng phát lạnh, qua hồi lâu mới đem ngậm khí nghẹn ở ngực thở ra, không dám tin nói, “Người quả thực có thể ngự quỷ? Không phải là trò xiếc gì đi?”

“Uống một ngụm trà trấn an đi.” Hữu Xu hơi nâng cằm, cái tay nhìn không thấy kia liền cầm lấy ấm trà, thay hai người rót một chén trà nóng, còn cực kỳ ân cần nâng đến trước mặt.

A Đại, A Nhị không dám tiếp, lại càng không dám không tiếp, vội vàng bắt lấy chén trà uống nhanh vài hớp, cuối cùng bị sặc đến liên tục ho khan.

Hữu Xu vừa đem giọt máu trên đầu ngón tay ngậm vào miệng hút, vừa gọn gàng ngăn nắp mà phân phó, “Đến bến đò cập bờ tiếp theo, để mấy người mẫu thân đến Tuyền Châu chờ đợi trước, chúng ta một đường triệu tập nhân mã đi thượng kinh. Ba người chúng ta vào thành điều tra, những người còn lại ẩn núp bên ngoài chờ. Nếu như ta cũng bất lực, các người hãy cướp thiên lao.”

A Đại, A Nhị đã mơ hồ, ngoại trừ lúng ta lúng túng gật đầu thì cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Không quá nửa ngày liền tới bến đò kế tiếp, Hữu Xu an trí tốt mấy người Tổng thị, đổi một con thuyền nhỏ khác xuôi tới thượng kinh. Thuyền nhỏ vô cùng hẹp, miễn cưỡng có thể chứa được ba người, vả lại rời kinh là xuôi dòng, tốc độ cực nhanh, hồi kinh lại là đi ngược dòng, đừng nói ba nam nhân đồng thời chèo, dù là mười người, trăm người, cũng chậm hơn nhiều so với xuôi ngược.

A Đại, A Nhị nắm mái chèo thuyền muốn nói lại thôi. Hiện tại, bọn họ thực sự chút sợ hãi năng lực quỷ quyết của thiếu niên.

“Có chuyện thì nói.” Hữu Xu một lòng chạy đi, chỗ nào rảnh chân chừ với bọn họ.

A Đại vội vàng nói, “Ngồi thuyền quá chậm, vẫn là cưỡi ngựa đi. Mới vừa rồi được báo đưa tin, thất hoàng tử đã trúng độc bỏ mình, Thái tử hôn mê bất tỉnh, Hoàng thượng tuy rằng không ngại, lại bị thương căn cơ, lúc này đang thịnh nộ, không để ý đến tông pháp muốn ban chết cho chủ tử. Hiện giờ vài vị lão Vương gia đang chu toàn với hắc, nhưng cũng không kéo được bao nhiêu thời gian.”

“Thất hoàng tử chết, Thái tử hôn mê bất tỉnh? Mấy vị hoàng tử khác đâu?” Hữu Xu vừa hỏi vừa cắn đầu

ngón tay, đem vài giọt máu tươi nhỏ xuống nước sông.

“Đại hoàng tử đã mất, nhị hoàng tử bị cầm nhốt, ngũ hoàng tử chết yếu, lục hoàng tử yếu đuối vô năng phụ thuộc Thái tử.” A Đại đơn giản đem tình huống của chư vị hoàng tử giới thiệu một lần. Trừ ăn uống ra, Hữu Xu một mực không có hứng thú với mọi thứ bên ngoài, không biết cũng thực bình thường.

Máu tươi loang ra trên mặt sông, rồi lại đột nhiên biến mất vô tung, tựa như có thứ gì nhìn không thấy hấp thụ hết. A Đại, A Nhị lần thứ hai trợn tròn mắt, cảm thấy thần dị.

“Như thế xem ra, đúng là Thái tử tự biên tự diễn kể một hòn đá ném hai con chim. Chủ tử đi Kinh Châu, thất hoàng tử xuống Hoài Châu, tương lai đều không thể so được. Lúc này không động thủ, tương lai sợ rằng không có cơ hội.” Hữu Xu một lời vạch trần, mệnh lệnh với mặt sông, “Đưa chúng ta hồi kinh.”

A Đại, A Nhị mờ mịt nhìn xung quanh, không biết cậu đang nói chuyện với ai.

Thủy quỷ vốn định túm một người ở trên thuyền làm thế thân, nào ngờ lại gặp được tôn phật này. Dù bây giờ không tìm thế thân, nó cũng có thể đầu thai chuyển thế, thậm chí tu hành quỷ đạo trọng tổ phạm thế. Thèm nhỏ dãi với máu tươi của thiếu niên, nó tất nhiên là nói gì nghe nấy, lập tức sử dụng nước sông thôi thúc thuyền nhỏ, bắn nhanh về hướng thượng kinh.

May mắn lúc này đã vào đêm, sắc trời mờ tối không chịu nổi, nếu không chắc chắn sẽ khiến người ngoài kinh hãi đến rớt cằm. Chỗ nào có thuyền đi ngược dòng lại chèo nhanh như vậy, tựa như gió sông phần phật liền qua, ngay cả bóng dáng cũng không thấy rõ. Đầy bụng do dự của A Đại, A Nhị đều tán đi, hai tay chặt chẽ bắt lấy mép thuyền, sợ bị vút vào trong nước.

Nhanh! Quá nhanh! Quỷ quái này vô cùng lợi hại! Không, phải nói là thủ đoạn của Hữu Xu thật sự rất được! Hai người lại nhìn kỹ thiếu niên, lại có loại cảm giác sâu không lường được, không thể nắm bắt.

Xuôi dòng xuống mất một ngày một đêm, đi ngược dòng mà lên lại chỉ hao phí vài canh giờ, khi tới bến đò thượng kinh thái dương còn chưa đi ra, A Đại, A Nhị như đang ở trong mộng, sau khi nhảy lên bờ đạp trên đất, chỉ cảm thấy dưới chân mềm mại, giống như tùy thời sẽ đình trệ. May mắn bọn họ chưa quên chính sự, đã sớm dùng bồ câu đưa tin triệu tập nhân mã.

A Đại lệnh cho ám vệ ở lại ngoài thành đợi lệnh, mình thì mang theo A Nhị và thiếu niên vào thành. Cửa thành đóng rất nhiều quan binh, mỗi người cầm một tờ hoàng bảng đối chiếu ở đằng kia, phát hiện người khả nghi lập tức nhốt vào lồng giam ở một bên. Lồng giam vô cùng rộng, đã giam giữ mười mấy dân chúng vô tội, tiếng kêu oan cách thật xa cũng có thể nghe thấy.

A Đại thị lực bắt phạm, liếc mắt một cái liền thấy rõ phác họa trên hoàng bảng đúng là mình cùng A Nhị, thậm chí ngay cả Hữu Xu cũng ở trên đó, có thể thấy ý định của Hoàng đế là muốn đem người của chủ tử một lưới bắt hết. Vậy phải làm sao bây giờ?

Hắn dừng bước, ý muốn tìm một nơi hẻo lánh cải trang giả dạng một phen, lại bị Hữu Xu dùng sức đẩy đi

tới cửa thành, thấp giọng nói, “Chỉ cần đi vào trong, không cần bắn khoãn.”

Thủy quỷ không duyên cớ được mấy trăm năm đạo hạnh, có thể ngự phong ngự thủy, thi triển vài cái thủ thuật che mắt tự nhiên không thành vấn đề. Vừa đến cửa thành, nó liền ân cần dẫn đường ở phía trước, còn vỗ bộ ngực nói, “Đại nhân mời vào, bọn họ sẽ không chú ý chúng ta.”

Nhìn A Đại và A Nhị như lâm đại địch, sợ đầu sợ đuôi, lại nhìn nhìn thủy quỷ đắc ý dào dạt, ngẩng đầu ưỡn ngực, trong lòng Hữu Xu thầm than: tại thế giới này, quả nhiên làm quỷ còn phong quang hơn làm người.

Hữu Xu dẫn đầu đi vào cửa thành, bất luận là quan binh hay là dân chúng, đều không có một ai coi trọng liếc nhìn cậu một cái. Bọn họ chỉ cảm thấy có người gặp thoáng qua với mình, lại bất luận như thế nào cũng không nhớ rõ diện mạo. Lúc này A Đại, A Nhị mới buông quả tim đang treo cao xuống, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau thiếu niên vào thượng kinh.

Vương phủ đã bị niêm phong, trên đường nơi nơi đều là thị vệ tuần tra, nếu không có thủ thuật che mắt của thủy quỷ, ba người quả thực nửa bước khó đi. Tùy tiện tìm một khách điểm dân xếp, Hữu Xu phân phó nói, “Đi tìm hiểu xem, nhìn xem có thể vào thiên lao thăm hỏi hay không.” Thủ thuật che mắt mặc dù dùng tốt, nhưng có người muốn vào thiên lao, thị vệ có thể nào không ngăn cản? Thủ thuật che mắt cũng không phải thuật pháp ẩn thân.

Hiện giờ A Đại, A Nhị xem cậu như Thiên Lô sai đâu đánh đó, lập tức lĩnh mệnh mà đi, một lát sau quay lại bẩm báo, “Chủ tử đã là tử tù, không được thăm hỏi. Cùng bị giam còn có Vệ thế tử, Vệ Quốc Công phủ đang suy nghĩ biện pháp giải cứu, chúng ta có thể mượn danh nghĩa Vệ phủ đi vào.”

“Các người liên hệ với Vệ Quốc Công à?” Hữu Xu không thể tin được bất luận kẻ nào.

“Tiên hoàng hậu với Vệ Quốc Công có ân cứu mạng, dù cho thế tử bị liên lụy, hắn cũng không bỏ đá xuống giếng, chính là người có thể tin được.” A Đại nói chắc chắn.

Hữu Xu hơi suy xét, chỉ có thể gật đầu, “Đi, hiện tại liền đi chứ?” Cậu vẫn luôn vô cùng mong chờ.

“Hiện tại liền đi.” A Đại, A Nhị cũng sốt ruột giống vậy.

Ba người xuất ra lệnh bài Vệ Quốc Công phủ, lại có thủ thuật che mắt bảo vệ, thực nhanh liền thuận lợi vào thiên lao, ngồi trước cửa lao của Vệ thế tử không ngừng thăm hỏi hắn có mạnh khỏe hay không, giống như thật sự là gia nô trung thành của Vệ phủ. Cơ Trường Dạ bị giam giữ cách vách Vệ thế tử, đang ngồi xếp bằng dưới đất nhắm mắt dưỡng thần, mặc dù hơi có vẻ tiêu tụy, lại phong nghi không giảm. Dù cho mạng sống treo lên một đường tình thế nguy hiểm, hắn cũng không chút động dung, đều có một loại khí độ “biển cổ lớn, há có thể làm khó dễ được ta”.

Vệ thế tử bị hấn lây nhiễm cũng rất an khang, tiếp nhận mật thư mấy người truyền đạt vội vàng xem qua, cuối cùng mới phát hiện thiếu niên nấp ở phía sau A Đại, A Nhị, kinh hỉ nói, “Hữu Xu, sao người lại tới

đây?”

Bởi vì thủ thuật che mắt chưa giải trừ, Cơ Trường Dạ không nghe ra giọng của A Đại và A Nhị, nghe được hai chữ “Hữu Xu” mới đột nhiên mở mắt, nhìn ra phía ngoài cửa lao, khuôn mặt tuần tú chưa từng biến sắc rốt cuộc vẫn vèo. Hắn vốn định lập tức đi qua, rồi lại sợ làm cho ngục tốt chú ý, nhịn rồi lại nhịn áp chế lửa giận tràn đầy trong lòng, thấp giọng chất vấn, “Lúc trước bốn vương phân phó hai người các người như thế nào, còn nhớ rõ chứ?”

“Nhớ rõ, không đưa Hữu Xu đến Tuyền Châu thì không cho quay lại.” A Đại, A Nhị rũ đầu xuống.

“Đừng nói những lời nhảm nhí này! Bọn họ vốn đã đưa ta đến nửa đường, là chính ta nhất định phải trở về.” Hữu Xu bình thường chậm rãi, gặp phải đại sự thì tính tình lại nôn nóng, chen A Đại, A Nhị ra đi đến cửa lao, ngoắc tay gọi, “Chủ tử người mau tới đây!”

Cơ Trường Dạ càng thêm tức giận, quát khê, “Đừng làm rộn, đi mau!” Dứt lời liên tiếp nhìn về phía cuối hành lang, sợ ngục tốt lại đây xem xét.

Vệ thể tử ghé mắt, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình thất thổ của bạn tốt. Thân thiết và lo lắng của hắn đối với thiếu niên, rõ ràng viết ở trên mặt.

“Người không lại đây ta liền không đi!” Hữu Xu hận không thể đem mặt mình chen vào khe hở song sắt.

Cơ Trường Dạ thấy hai má cậu ửng ra hai vệt đỏ ửng, mí mắt cũng kéo thành một đường chỉ, lại còn liều mạng muốn chen đầu vào bên trong, nhất thời vừa tức vừa vội. Nhưng hắn biết thiếu niên bướng bỉnh lên thì mười con trâu cũng không kéo lại được, hôm nay nếu không theo ý nguyện của cậu, cậu thật sự sẽ chen mình thành người giấy, chỉ đành nhanh chóng đi qua, thúc giục, “Có lời gì nói mau...”

Lời còn chưa dứt, môi đã bị thiếu niên quần lấy, ngay sau đó lại là một đầu lưỡi ẩm áp tiến vào khoang miệng cay mở kẽ răng, đem nước bọt bên trong càn quét sạch, sau đó hút hút mút mút qua. Cánh tay Cơ Trường Dạ hơi hơi nâng một chút, rốt cuộc lại không đẩy thiếu niên ra, ngược lại hé miệng, đưa đầu lưỡi mình lên.

Đứa nhỏ này mấy ngày liền chạy về chính là vì cái hôn môi này sao? Chẳng lẽ một cái hôn môi còn quan trọng hơn tính mạng à? Cơ Trường Dạ thực hoang mang, càng nhiều hơn là cảm kích và bi thương khó có thể gọi tên. Giờ này khắc này, hắn tình nguyện chưa bao giờ gặp gỡ Hữu Xu, như vậy, cậu vẫn là đứa nhỏ chạy trốn trong tuyết, mặc dù người đầy chật vật nhưng tinh thần lại phấn chấn bằng bột vô ưu.

Cậu sẽ chịu lạnh chịu đói, thậm chí bị khi dễ, nhưng cũng sẽ còn sống thật tốt. Không có gì quan trọng hơn so với việc cậu còn sống.

Dùng sức bao chặt lấy đầu lưỡi thiếu niên, tựa như phát tiết hung hăng hôn cậu một cái, Cơ Trường Dạ ấn giữ gáy cậu, môi chạm môi mà mở miệng, “Hữu Xu, người nghe kỹ cho bốn vương: ra thiên lao liền rời khỏi kinh thành, đi tới Tuyền Châu, nơi đó sẽ có người tiếp ứng người. Bất luận bốn vương là sống hay

chết, cũng không liên can tới người.”

Làm sao lại không liên can chứ? Mạng của ta là người cho. Hữu Xu ở trong lòng lắc đầu, lại không có thời gian tranh luận với thanh niên. Cậu bỏ lại một câu “ta sẽ cứu người ra ngoài” liền vội vàng rời đi. Lần này vào thiên lao, mục đích chủ yếu vẫn là vì ngậm long khí này, không nghĩ tới chủ tử lại phối hợp như vậy.

Hữu Xu vốn định dùng thủ đoạn cứng rắn cảm thấy thực vừa lòng.

Người cũng sắp biến mất ở cuối hành lang, A Đại, A Nhị cùng với Vệ thể tử mới khó khăn hoàn hồn, không hèn mà cùng mà thầm nghĩ: khó trách Hữu Xu không để ý nguy hiểm tính mạng cũng muốn trở về, hóa ra là bởi vì khổ luyện chủ tử/bạn tốt! Hữu Xu quả nhiên trọng tình trọng nghĩa!

Cơ Trường Dạ chờ người đều rời đi mới chậm rãi đưa tay che mặt, ngăn lại hốc mắt đỏ bừng. Cuối cùng vẫn là mình hại Hữu Xu, cuộc đời này há lại yên?

Sau khi an toàn rời khỏi thiên lao, ba người trở lại khách điểm thương nghị.

“Kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?” A Đại thay Hữu Xu rót một ly trà, vô hình trung cung kính hơn rất nhiều với cậu.

“Tự nhiên là cứu người.” Hữu Xu nhu cầu cấp bách ăn chút gì đó bình tĩnh tâm thần, ở trong phòng sờ soạng nửa ngày cũng không lấy ra được nửa khối điểm tâm, chỉ phải gọi điểm tiểu nhị đưa một ít lại đây.

A Đại, A Nhị vốn tính ngăn cản cậu, nhưng điểm tiểu nhị tai mắt linh hoạt đã chạy tới cửa phòng. Bàn tay hai người đặt trên chuôi đao, tùy thời chuẩn bị làm khó dễ, cái bộ dạng không tiền đồ này chọc thủy quỷ châm biếm một trận, lại từ hư không biến ra rất nhiều bọt nước vẩy vào đỉnh đầu bọn họ.

Có thủ thuật che mắt bảo vệ, dù trên đỉnh đầu A Đại, A Nhị đổ mưa tí ta tí tách, dưới chân cũng chảy xuống một bãi nước, điểm tiểu nhị cũng không thấy kỳ quái, sau khi được Hữu Xu thưởng liền nịnh nọt nói, “Khách quan, ngài còn có gì phân phó?”

“Không có việc gì, người đi xuống đi.” Hữu Xu xua tay.

A Đại, A Nhị cứng ngắc ngồi ở trên băng ghế, liên tiếp đưa tay lau mặt, nhưng cũng không dám lấy đồ vật che đầu. Bọn họ xem như đã nhìn ra, vị “băng hữu” này của Hữu Xu đạo hạnh rất sâu, lại có khả năng hô phong hoán vũ, mê hoặc lòng người. Như vậy, khả năng nắm chắc cứu chủ tử ra lại càng lớn.

Nghĩ đến đó, hai người không khỏi đầy lòng mong đợi nhìn về phía thiếu niên.

Hữu Xu nuốt sạch một khối điểm tâm, một bên nhai nuốt một bên hàm hồ nói, “Phương án cứu người của ta rất khác biệt với các người. Cướp thiên lao là đánh cược, thua cược thì mọi người cùng chết, mặc dù

đánh cược thắng, chủ tử cũng là một tội nhân, chạy trốn tới chỗ nào cũng bị người ta chỉ vào lưng mắng phản thần tặc tử, chẳng sợ tương lai nghiệp lớn đạt thành, trên sử sách cũng sẽ lưu lại tiếng xấu ‘bạo ngược vô đạo, giết hại huyết thân’.”

“Không cướp thiên lao còn có thể như thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn thay chủ tử sửa lại án xử sai à?” A Đại cảm thấy việc này không thể làm được.

A Nhị cũng tỏ vẻ hoài nghi, “Nếu muốn sửa lại án xử sai, phải xem ý tứ của Hoàng thượng. Nhưng người phải biết, đối với chủ tử Hoàng thượng hận không thể nhanh chóng diệt trừ, dù cho không có tai họa lần này, cũng sẽ thù dệt rất nhiều tội danh. Từ khi ba người độc phát đến khi chủ tử bị bắt và phán tử tội, giữa lúc đó chỉ cách một ngày. Thời gian một ngày có thể điều tra ra chân tướng gì? Có thể thấy Hoàng thượng đã quyết tâm.”

“Thái hậu đâu? Thất vương gia bị chết kỳ quái, chẳng lẽ bà ấy không quản sao?” Hữu Xu nâng mi.

“Thái hậu đã bị bệnh, không cách nào xử lý công việc. Thành quý phi tương đối yếu đuối, gặp chuyện chỉ biết tìm Thái hậu, hoặc là liên khóc nỉ non không ngừng, cũng là người không đáng tin cậy.” A Nhị lắc đầu thở dài.

Kế sách này của Thái tử vô cùng ác độc, có thể nói đem tất cả địch nhân một lưới bắt hết, trong đó thậm chí bao gồm cả Hoàng thượng. Trải qua việc này, tuổi thọ của Hoàng thượng giảm đi, không chừng không được mấy năm liền đi, Thái tử liền có thể thuận lý thành chương mà đăng cơ. Nhưng mà Hoàng Thượng bị Tiêu quý phi mê hoặc đến đâu óc mê muội, chỗ nào sẽ hoài nghi tới trên người mẫu tử bọn họ. Huống chi Thái tử còn dùng khổ nhục kế, ngay cả chính mình cũng hạ độc. Hiện giờ hân hôn mê bất tỉnh, cũng không biết là thật hay là giả.

Nghĩ tới đó, A Đại A Nhị hận không thể lập tức tiến cung chọt Thái tử mấy kiếm, xem hân còn mê man hay không mê man.

Trong lòng Hữu Xu sớm có chủ ý, cảm giác tâm tư cũng cố, liền phân phó thủy quỷ, “Người tiến cung giúp ta tìm một người, không, là một con quỷ, nói với nàng rằng nhân tình nợ ta nên trả rồi.”

Sao lại còn có quỷ? A Đại, A Nhị vốn một thân đầy nước, lúc này càng cảm thấy lạnh.

Thủy quỷ nghe vậy lắc đầu liên tục, “Khởi bẩm đại nhân, không phải tiểu nhân không muốn giúp ngài, chỉ là trong ngoài hoàng cung bị long khí bao phủ, năm đó khi xây dựng còn lập pháp trận trừ tà, mấy cô hồn dã quỷ như chúng ta, trăm triệu lần không được tới gần, nếu không liền hồn phi phách tán. Nhưng mà quỷ trong cung lại có thể tự do ra vào, nếu như ngài muốn tìm nàng, vẫn phải tự mình đi một chuyến. Còn nữa, những quỷ quái hồn phách trong cung ít nhiều dính long khí, tiểu nhân cũng không dám trêu chọc.”

Hữu Xu hơi suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Vậy giữa nhóm quỷ quái các người có phương pháp thiên lý truyền âm không? Hoặc là sư hồn thuật?”

Thủy quỷ lần nữa lắc đầu, “Có thiên lý truyền âm thuật, nhưng mà tiểu nhân đạo hạnh không đủ, thi triển không được. Về phần sư hồn thuật, tiểu nhân chỉ nghe nói qua, lại không hiểu pháp môn.”

Đều không được, xem ra chỉ có thể vào cung. Việc này không nên chậm trễ, lúc này Hữu Xu quyết định, “Như thế, người liền thi triển vài cái thủ thuật che mắt giúp chúng ta lẫn vào trong cung.”

Lúc này thủy quỷ mới liên tục đáp ứng.

A Đại, A Nhị thấy một mình Hữu Xu ở đằng kia lăm bầm lầu bầu, cũng không thấy kỳ quái, chờ bọn họ thương nghị xong liền ra cửa tìm ba bộ trang phục thái giám, ăn mặc thỏa đáng đi đến cửa cung. Mất thấy sắp tới lúc khóa cửa, thái giám cung nữ ra ngoài làm việc đều đi lại vội vàng, tới trước cửa lấy lệnh bài ra đưa cho thị vệ, kiểm tra thực hư không sai lầm mới có thể thông hành.

A Đại không thể lấy được lệnh bài, lòng đang bối rối, chỉ thấy Hữu Xu ngênh ngang mà đi qua, đem một đồng tiền để vào lòng bàn tay thị vệ. Thị vệ kia làm như thật mà tiếp nhận đồng tiền nhìn hồi lâu, cuối cùng xua tay thúc giục, “Vào đi, đừng nhiều lần về ngay sát giờ!”

“A, nô tỳ nhớ kỹ!” Hữu Xu nhỏ giọng đáp ứng, lắc lắc eo nhỏ đi thẳng về phía trước.

Ặc, còn có thể như vậy à? Máy ngày này A Đại, A Nhị đi theo thiếu niên thật sự có thêm rất nhiều kiến thức, lá gan cũng càng thêm lớn, học theo mà lấy ra đồng tiền đưa cho thị vệ, sau đó được thả đi vào. Ba người đi tới lãnh cung, quẹo vào trong một cung điện mái hiên rách nát, cỏ dại mọc thành bụi đứng lại.

“Người người muốn tìm đâu? À không, quý đâu?” A Đại thấp giọng hỏi.

“Chờ.” Hữu Xu lấy ra một thanh chủy thủ, nhẹ nhàng cắt đứt lòng bàn tay. Máu tươi lập tức trào ra, tích tấp rơi trên tảng đá nứt nẻ dưới sàn nhà, cũng tản mát ra mùi tanh nồng đậm. Trong chớp mắt, cung điện vốn còn ánh tích dương chiếu nghiêng liền trở nên tối tăm không chịu nổi, một luồng âm phong gào thét từ lỗ rách trên cửa sổ quét vào, xoay quanh trên đỉnh đầu Hữu Xu.

Cảm giác được một bàn tay đặt ở trên vai mình, Hữu Xu quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Lan phi đang đứng ở nơi đó. Lòng bàn tay nàng nhanh chóng dấy lên ngọn lửa tử sắc, chỉ một khoảnh khắc liền từ cổ tay lan tràn tới cánh tay, nếu không nhanh chóng dập tắt, sợ rằng sẽ đem nàng đốt thành tro tàn. Nàng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, vội vàng ấn tay lên máu tươi vừa rồi Hữu Xu cắt rơi xuống.

A Đại, A Nhị thấy cung điện bỗng nhiên biến thành tối đen, trong lòng bắt đầu cảnh giác, lại thấy máu tươi của Hữu Xu phát ra tiếng vang “tí tách”, vả lại không ngừng nổi bọt, càng cảm thấy hoảng sợ. Quỷ trong cung, quả nhiên lợi hại hơn rất nhiều so với cô hồn dã quỷ bên ngoài, vẫn là ít trêu chọc mới tốt.

Hai người đang chuẩn bị mang Hữu Xu rời đi, máu tươi đã hoàn toàn khô cạn trên đất cũng biến thành bột phấn màu đen, trên bột phấn xuất hiện một cánh tay trắng bạch, lại từ cánh tay huyền hóa ra bả vai, đầu, thân thể... Chỉ mấy giây, một mỹ nhân mặc cung trang từ hư không xuất hiện, đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Giữa ban ngày có thể hiện hình, đạo hạnh của Lan phi lại cao thâm hơn rất nhiều so với lần trước. Nhưng mà nàng lại chậm chạp không báo thù, xem ra vẫn muốn đem huyết nhục của mình thu vào tay, cho nên vẫn luôn chờ đợi cơ hội thích hợp. Sủng phi có thể đi đến địa vị cao, có ai không phải là hạng người dã tâm bưng bưng, Lan phi tự nhiên cũng không ngoại lệ. Hữu Xu hiểu rõ đối phương đang mưu tính cái gì, nhưng không hề gì, chỉ cần có thể cứu chủ tử ra, trả bất cứ cái giá nào cậu cũng cam lòng.

Huống chi cậu cũng không phải là không làm gì được Lan phi, chỉ là có chút gian nguy thôi.

“Đã lâu không gặp.” Hữu Xu xé rách vạt áo quần quanh lòng bàn tay, miễn cho máu tươi rơi trên mặt đất, không duyên cớ tiện nghi cho Lan phi.

Lan phi đỡ cánh tay đã đốt thành than, cắn răng nói, “Đã lâu không gặp.”

A Đại, A Nhị đã nhận ra người tới, trên mặt lộ ra thần sắc. Bọn họ có chết cũng sẽ không quên, chính là nữ nhân này làm hại chủ tử hết đường giải bày từ đó vạn kiếp bất phục.

“Lúc trước chúng ta đã nói rồi, ta giúp người báo thù, người giúp chủ tử sửa lại án xử sai, nhưng dường như người cũng không giữ chữ tín.”

“Giúp chủ tử người sửa lại án xử sai tương đương với việc trợ giúp hãn đăng cơ. Một giọt máu tươi của người đối lấy giang sơn xã tắc Đại Minh hoàng triều, có phải quá quý giá không?” Tam hoàng tử ngự tại sớm chiều, Lan phi tự nhiên có lợi thế cò kè mặc cả.

“Người muốn như thế nào?” Giọng điệu Hữu Xu lạnh nhạt.

A Đại, A Nhị càng thêm kinh dị, trăm triệu lần không nghĩ tới Hữu Xu lại âm thầm làm rất nhiều việc cho chủ tử. Tình nghĩa của cậu đối với chủ tử thật sự chỉ có bốn chữ có thể hình dung —— khẳng khái một mực.

“Cho bốn cung một nửa số máu, bốn cung chẳng những thay Kinh Châu vương sửa lại án xử sai, còn giúp hãn đi lên long vị.” Lan phi liếm môi, âm trầm nói, “Bốn cung cho người thời gian ba ngày suy xét, người cần phải nhanh chút, nghe nói ba ngày sau Kinh Châu vương sẽ bị ban chết.”

“Không cần suy xét, cái này cho người.” Một khắc đồng hồ Hữu Xu cũng chờ không nổi. Cậu biết kỳ thực Lan phi muốn mạng của mình, nhưng mà trước mắt long khí trên người mình đang nồng, nàng không cách nào tới gần, lúc này mới muốn lấy đi một nửa số máu, đợi mình rơi vào suy yếu cực độ, long khí cũng theo đó mà xói mòn, liền động thủ lần nữa.

Nhưng mà nàng tuyệt đối không thể ngờ được, Hữu Xu lại có được dị năng tinh thần lực. Mặc dù dị năng này có chút yếu, lại có thể giúp cậu khống chế thân thể mình trăm phần trăm. Long khí, xét đến cùng cũng là một loại năng lượng, sau khi trở đi trở lại hút rất nhiều lần, cậu đã dần dần tìm được phương pháp, có thể hạn chế nó xói mòn đến mức tối đa. Lúc đi lại, lúc mệt mỏi, sau khi bị thương, long khí hao tổn vượt xa trạng thái ngủ say, nhưng Hữu Xu lại có thể đem tinh thần lực của mình bám vào trên long khí, dẫn

đường cho nó chảy vào đan điền. Vì vậy, tuy rằng long khí vẫn sẽ tiêu tán, tốc độ lại chậm hơn rất nhiều.

Lan phi cho rằng lấy đi một nửa máu của thiếu niên thì có thể đắc thủ, không khỏi nghĩ thật đẹp!

Bởi vì trong lòng có chỗ dựa, Hữu Xu cũng không do dự, cởi bỏ mảnh vải trước đó đã buộc chặt, lại cắt xuống một vết thương sâu đến thấy cả xương trong lòng bàn tay.

A Đại, A Nhị muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn máu tươi phun tung toé trên mặt đất. Một nửa máu, tương đương với lấy mạng thiếu niên, nếu sớm biết cái giá quá lớn như thế, bọn họ tình nguyện đi cướp thiên lao!

Biểu tình của Hữu Xu vẫn lạnh nhạt như trước, chậm rãi nói, “Ta muốn các người thề, tuyệt đối sẽ không báo việc này với chủ tử.” Cậu không ham thanh niên cảm kích, càng không hi vọng hắn dùng ánh mắt sợ hãi và đề phòng nhìn mình.

Việc quỷ thần ai dám hồ ngôn loạn ngữ? A Đại, A Nhị không chút nghĩ ngợi liền giơ tay lên thề đọc.

37. Chương 37

Đôi mắt đỏ máu của Lan phi theo dõi chặt chẽ máu tươi trên đất, hắc khí quanh quẩn quanh thân bắt đầu tản ra lượng lớn, gương mặt vốn tinh xảo xinh đẹp lại chậm rãi biến thành bộ dạng mặt mũi hung tợn đáng sợ. Nàng lúc thì động động bả vai, lúc thì xoay xoay cổ, làn da trắng bệch lúc thì lõm vào lúc thì nhô ra, như là có cái gì đó muốn chui ra.

Hữu Xu vừa lấy máu vừa âm thầm quan sát Lan phi, chỉ thấy một gương mặt nam nhân từ bên tai nàng đi ra, há miệng, trừng mắt, phát ra tiếng rít sắc bén. Trong cung điện rách nát nhất thời tầng tầng quỷ ảnh, ma âm từng trận, tựa như luyện ngục nhân gian.

Trong tay A Đại, A Nhị nắm cương đao, răng lại phát ra tiếng va chạm rất nhỏ, có thể thấy đã kinh hãi đến mức tận cùng. Nhưng mà những làn sương đen đó vừa chạm vào Hữu Xu liền lập tức tản ra, như là theo bản năng tránh né đối phương. Lúc này A Đại, A Nhị mới ổn định tâm thần, không dấu vết mà dịch đến bên người thiếu niên.

Lan phi dường như thật thù địch gương mặt quỷ đó, muốn dùng lực đè hắn xuống, lại bị cản rúng một ngón tay. May mà âm khí trong lãnh cung rất nặng, bắt quá chỉ một khắc lại dài ra.

A Đại, A Nhị tập trung nhìn vào, nhất thời mê man. Thất vương gia, mặt của thất vương gia sao lại mọc ở trên đầu Lan phi?

Hữu Xu lại không thấy kỳ quái. Quỷ vật nếu muốn trở nên cường đại, hoặc là cắn nuốt âm khí, dương khí,

hoặc là cắn nuốt đồng loại. Thất hoàng tử này nhất định là bị Lan phi nuốt, lại bởi vì trong người có chứa huyết mạch chân long thiên tử, không thể bị Lan phi đồng hóa, ngược lại có ý đồ tranh đoạt chủ quyền. Trước mắt, hần nghĩ thấy máu tươi của thể ngoại chi nhân, tự nhiên bị dẫn ra.

Khi hai con quỷ tranh phong với nhau, Hữu Xu đã nhanh chóng quấn chặt miệng vết thương.

Lan phi cùng thất vương gia đồng thời mở miệng, giọng nam nữ âm trầm cổ quái lộn xộn cùng một chỗ, làm người ta sờn cả tóc gáy, “Sao không lấy nữa? Không đủ, còn xa mới đủ!”

Hữu Xu tự nhiên biết tính nguy hiểm của việc mất máu quá nửa, cũng biết làm thế nào đem loại nguy hiểm này giảm tới thấp nhất. Mà một vũng máu đỏ trên đất nhìn thì rất nhiều, kì thực chỉ không đến một phần tư tổng lượng máu trong người cậu, tuy rằng đầu óc có chút mê muội, nhưng còn có thể chống đỡ nổi. Cậu âm thầm vận dụng tinh thần lực ngăn chặn huyết khí trong cơ thể, khiến mình thoát nhìn vô cùng tái nhợt suy yếu.

“Đừng có lòng tham không đáy. Các người đạo hạnh sâu, nói vậy có pháp môn đặc biệt có thể nhận biết huyết khí. Hiện tại huyết khí của ta đã sắp cạn khô, còn lấy nữa chỉ có một đường chết.” Cậu gian nan chà lau vết máu trên cổ tay, bước chân lảo đảo tựa như muốn té xỉu. A Đại, A Nhị vội vàng đỡ lấy cậu, biểu tình lo âu.

Lan phi cùng thất vương gia quả thực có thể nhận biết mức độ huyết khí tràn đầy của một người phạm, nhưng vậy thì sao? Bọn họ muốn vốn dĩ không chỉ chút máu trên đất ấy, mà là thân thể đầy đủ của thiếu niên. Bọn họ không tranh đấu gay gắt nữa, đồng loạt sử dụng sương đen bao lấy thiếu niên. Lan phi bèn nhón cười nói, “Thằng nhãi ranh, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua một câu hỏi? Quỷ quái biết gạt người nhất, cho nên mới có thuyết quỷ thoại liên thiên. Hiện giờ ngươi vô cùng suy yếu, liền đem số huyết nhục còn lại cho chúng ta luôn đi!”

Hữu Xu đứng ở tại chỗ bất động, A Đại, A Nhị tiến lên một bước ngăn cản, lại bị cậu kéo trở về. Sương đen kia mới vừa bao lấy thân thể của cậu liền dùng một tiếng bốc cháy lên, đốm lửa tử sắc văng khắp nơi dẫn phát càng nhiều ngọn lửa, khiến Lan phi cùng thất vương gia phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

“Máu cũng sắp chảy sạch rồi, long khí sao lại không tan một chút nào? Điều đó không có khả năng!” Hai quỷ bị ngọn lửa tử sắc vây quanh, vừa nghi hoặc vừa buồn bực, vốn có thể đem một nửa số máu hấp thụ sạch sẽ, sau đó tăng trưởng thực lực, hiện giờ lại chỉ có thể dùng để dập tắt lửa.

Bọn họ lẫn lộn trong vũng máu, không ngừng phát ra tiếng vang tí tách, một lát sau, phần lớn máu đều đã hóa thành bột phấn màu đen, lại không duyên cớ lãng phí. Bọn họ đau thịt không thôi, không đợi ngọn lửa hoàn toàn dập tắt liền quỳ rạp trên mặt đất, vươn đầu lưỡi dài vài thước ra càn quét.

Quy tắc công kích của Hữu Xu là “thừa dịp người ta bệnh mà lấy mạng người ta”. Từ lúc Lan phi đánh lén sau lưng, cậu liền nhìn thấu ý đồ của đối phương, cũng bày ra cái cục này. Trước tiên dùng máu tươi dụ nàng tới gần, lại bất ngờ không kịp đề phòng mà chế trụ nàng. Chỉ trách nàng lòng tham không đáy, được voi đòi tiên, không nghĩ hút máu trước, ngược lại đến cướp lấy tính mạng của mình. Giờ bọn họ rơi xuống hạ phong, Hữu Xu tự nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội lật mình, một cước dẫm trên đầu lưỡi đỏ tươi, dùng sức nghiền nghiền.

Ngọn lửa tử sắc hừng hực thiêu đốt trên đầu lưỡi, gắp máu tươi dưới đất liền chậm rãi dập tắt, mỗi khi nghiền áp một chút lại bắt đầu thiêu đốt, ngay sau đó lại dập tắt, đợi máu trên đất đều hóa thành bụi đen, ngọn lửa cũng theo gốc lưỡi kéo dài tới trên mặt Lan phi cùng thất vương gia.

Hai quỷ kêu ngao ngao, quay cuồng trên đất, đầu lưỡi đáng thương còn giẫm ở dưới chân thiếu niên, lăn cũng không lăn được bao xa, chỉ có thể lăn vòng quanh thiếu niên. Mãi đến lúc này, bọn họ mới vứt bỏ chút ý niệm may mắn đó, một tiếng tiếp một tiếng cầu xin tha thứ, còn ngôn từ chuẩn xác mà nói chắc chắn không nề hà trợ giúp Kinh Châu vương sửa lại án sai đồng thời đăng cơ.

Từ đầu đến cuối mặt Hữu Xu chưa từng thay đổi, đôi mắt trong trẻo thậm chí lộ ra sự hồn nhiên, giống như giẫm dưới chân bất quá chỉ là một loài bò sát, mà mình thì đang chơi một trò chơi. Nhưng mà cậu càng như thế, A Đại, A Nhị lại càng cảm thấy trái tim băng giá.

Người thiên chân vô tà khi lãnh khóc lên, thường là tàn nhẫn nhất, lời này quả nhiên không sai. Hữu Xu là một nhân vật cực độ nguy hiểm.

Hữu Xu không quản người bên ngoài nghĩ như thế nào, chỉ cần đạt tới mục đích là được, thấy máu trên đất đã đốt sạch, lúc này mới vùng chui thủ cắt đứt cái lưỡi dài bị thiêu đốt kia, lại nắm búi tóc sau đầu Lan phi, chậm rãi nói, “Vốn có thể công bằng mua bán, tự do giao dịch, người hà tất nháo với ta đến nông nỗi này. Hiện tại người thích chứ?”

Thiếu niên bây giờ, chỗ nào còn thấy nửa phần suy yếu?

“Không thích không thích! Là tiểu nữ sai!” Lan phi hiểu rõ mình bị lừa, lập tức khôi phục dung mạo xinh đẹp, lê hoa đài vũ cầu xin, “Đại nhân, ngài tha cho tiểu nữ đi.” Tóc hôi hồi thiêu đốt, đã bức thất vương gia vào trong cơ thể, nếu còn không dập tắt nữa, đầu của mình cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Hữu Xu không buồn động đậy, tiếp tục nói, “Hiện tại ta là đao thớt người là thịt cá, nếu không muốn hồn phi phách tán liền ngoan ngoãn nghe cho ta: một, nhanh chóng giúp chủ tử của ta sửa lại án sai; hai, sau khi sửa lại án sai mau chóng giết chết Hoàng đế cùng Thái tử. Làm được hai điểm này ta sẽ tha cho người.”

“Tiểu nữ tuân mệnh! Những việc đó vốn thuộc bốn phận của tiểu nữ, tất nhiên làm được ổn thỏa! Cầu đại nhân thả ta nhanh một chút!” Còn không thả nữa, đầu liền bị đốt trụ!

Lúc này Hữu Xu mới đưa tay, tước rụng một đầu tóc đen của nàng.

Lan phi lập tức lui đến góc tường, lòng còn sợ hãi mà vuốt cái ót trơn bóng. Nàng làm sao biết được thiếu niên nhìn như nhu thuận đáng yêu, lại cũng có một mặt giảo quyệt ngoan lệ như thế. Hơn nữa khi cậu ngoan độc lên biểu tình vẫn luôn bình thản, bên má còn thường xuyên lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ, giống như có thể hưởng thụ được vui thích trong đau khổ của người khác, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Khó trách dã quỷ bên ngoài sợ hãi ác nhân, hóa ra ác nhân chân chính là cái dáng vẻ này! Lan phi bình tĩnh đại ngộ, hồi hận thì đã muộn. Nói thật, ngay cả thù nàng cũng không muốn báo nữa, hận không thể

trốn đến tận chân trời. Nhưng mà không báo thù thì chấp niệm liền không cách nào tiêu trừ, chấp niệm chưa tiêu liền không thể đầu thai, dựa vào hồn thể suy yếu hiện tại của nàng, ra ngoài, không phải bị lệ quỷ bên cạnh nuốt sạch thì chính là dần dần tiêu tán, chung quy là không cam lòng. May mà trước đó khi nàng cường thịnh đã đem quỷ vật trong cung cắn nuốt hết, nếu không hiện tại nhất định sẽ là hai mặt thụ địch.

Lan phi càng nghĩ, vẫn quyết định thành thành thật thật trợ giúp thiếu niên, như thế mới có thể giải thoát.

Từ hoàn cảnh xấu tuyệt đối chớp mắt liền chiếm hết thượng phong, A Đại, A Nhị không khỏi nhìn thiếu niên với cặp mắt khác xưa, lại càng thêm kiêng kỵ đối phương.

Sự tình xong xuôi, Hữu Xu xua tay muốn đi, tựa như nhớ tới cái gì lại đứng lại, bình thản nói, “Có một câu người nói sai, quỷ quái sở dĩ am hiểu lừa gạt, là bởi vì khi còn sống bọn họ từng làm người.”

Cho nên biết gạt người nhất kỳ thật chính là người, cho nên người mới có thể đùa ta đến xoay vòng vòng à? Lan phi một lúc lâu không lời gì để nói, chờ người đi xa mới lắc đầu cười khổ.

Hôm sau, Dưỡng Tâm điện.

Hoàng đế trúng độc nặng, mặc dù không lo về tính mạng, cũng đã là nỗ lực hết đà, cũng không biết có thể chịu được đến vạn thọ tiết* năm nay không. Tiêu quý phi ngồi ở mép giường, vừa gạt lệ vừa nói nhỏ, “Hoàng nhi còn chưa tỉnh, Hoàng Thượng ngài nhất định phải chống đỡ đó, nếu không hai mẫu tử chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Trong cung ngoài cung, bao nhiêu người xem chúng ta là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, hận không thể nhanh chóng diệt trừ, mấy vị hoàng thúc cũng đều giục ngài lập Thái tử khác, đây là chắc chắn hoàng nhi không có khả năng tỉnh lại sao?” Dứt lời đã khóc đến mức không kịp thở.

*Vạn thọ tiết: ngày sinh thần của hoàng đế.

Hoàng đế miễn cưỡng nửa ngồi dậy, đem ái phi ôm vào trong ngực an ủi, lại lần nữa hứa hẹn sẽ chữa khỏi cho Thái tử.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến từng đợt tiếng chuông, tiếng này chưa dứt tiếng sau lại vang lên, làm màng tai người ta phát run, đầu đau muốn nứt ra. Hoàng đế vốn là thân thể khó chịu, lúc này càng thêm khó chịu, lớn tiếng quát, “Bên ngoài đang nháo cái gì vậy? Không lẽ không tắt lại tự tiện gõ chuông, phải bị tội gì?”

Tiêu quý phi bưng lỗ tai, biểu tình cũng thực bất ngờ.

Một thái giám đi tới, nơm nớp lo sợ mà đáp, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, đây là bên thất vương gia phát tang, thái hậu nương nương bảo chúng nô tài gõ chuông trăm tiếng.”

Hoàng đế băng hà gõ chuông ba vạn tiếng, thân vương hoảng thệ gõ chuông ngàn tiếng, Thái hậu chỉ bảo gõ trăm tiếng, đã là cực kỳ khắc chế. Hoàng đế lộ ra biểu tình xấu hổ, hiển nhiên đã quên mình còn có một

nhi tử bị độc chết, vả lại ngày hôm nay liền cử hành tang lễ.

Tiêu quý phi biểu tình đau xót, trong lòng lại cực kỳ đắc ý, luôn nói chết thật tốt.

Nhớ tới thất hoàng tử qua đời, lại nghĩ tới Thái tử đang hôn mê, hoàng đế căm thù người khởi xướng đến tận xương tủy, miễn cưỡng chống đỡ thân thể bệnh tật nói, “Người tới, giúp trẫm thay quần áo. Trẫm đốt cho hoàng nhi một nén hương. Còn có, truyền lệnh xuống, bảo cấm vệ quân áp giải tam hoàng tử tới linh đường quỳ lạy hoàng nhi, sau khi tế điển kết thúc lập tức ban thưởng một ly rượu độc!”

Tiêu quý phi trên mặt không hiện, nhưng cảm xúc vui sướng đã lan tràn trong lòng. Hai người nâng nhau đi vào linh đường, chỉ thấy Thái hậu cùng Thành quý phi quỳ gối trước linh đường dâng hương hoá vàng, một đám hòa thượng ngồi ở đất trống ngoài điện niệm kinh. Nghe tiếng bầm báp “Hoàng thượng giá lâm”, hai người vẫn không nhúc nhích, có thể thấy trong lòng có bao nhiêu oán hận.

Việc này quá mức kỳ quái, lại chưa tra rõ liền định tội chết cho tam hoàng tử. Nếu thật sự muốn miệt mài theo đuổi, thì tam hoàng tử thật sự không cần thiết phải độc sát phụ hoàng huynh đệ. Hắn bị trục xuất mười năm, căn cơ nông cạn, dù cho tất cả những người đáng chết đều chết sạch, cũng không tới phiên hắn thượng vị, chỉ bằng đến Kinh Châu chậm rãi mưu đồ bố cục, ngược lại càng thêm thông dong.

Vậy nên, Thái hậu căn bản không tin tam hoàng tử là hung thủ, cũng không tin Thái tử trúng độc hôn mê, rồi lại ngại Hoàng đế thể yếu, không tiện lý luận. Đợi tang lễ chấm dứt, bà tất sẽ tra ra chân tướng, về phần tam hoàng tử, cũng đành phải vậy.

Trong linh đường tràn ngập một mùi hương khói dày đặc, huân đến mức hoàng đế liên tục ho khan. Hắn đi đến trước linh đường cầm ba nén hương, đang chuẩn bị châm, vài tên thị vệ áp giải tam hoàng tử bị trói gô vào, cùng đi theo vào còn có ba thái giám diện mạo mơ hồ, trong đó hai người thể trạng cực kỳ cường tráng, hàm dưới còn mang theo vết râu màu xanh, nhưng lại không có một ai cảm thấy cổ quái.

“Nghịch súc, quỳ xuống cho trẫm!” Hoàng đế hai mắt sung huyết.

Thị vệ lập tức ấn tam hoàng tử quỳ trước linh đường. Tiểu thái giám kẹp giữa hai thái giám cao lớn trong mắt phun hỏa, mới vừa tiến lên trước một bước, lại bị đồng bạn kéo trở về. Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng bầm báp to rõ, đại thần trong triều đã lục tục đuổi tới Tuyên Đức điện, đang chờ tế bái linh vị.

“Tuyên.” Hoàng đế gian nan nâng tay.

Lần này, không chỉ tiểu thái giám giơ chân, hai thái giám cao lớn cũng sờ soạng chửi thề trong ngực, quả thực muốn một đao chém cầu hoàng đế này. Để chủ tử quỳ xuống đền tội trước mặt văn võ đại thần, đây là ngay cả chết cũng không chịu cho hắn một phần mặt mũi! Có phụ thân như vậy thật sự có cũng như không!

Cơ Trường Dạ lại sớm thành thói quen. Hắn mặt không đổi sắc mà quỳ gối trên sàn nhà lạnh như băng, nhìn như mất tinh thần, kì thực nội tâm lại không gợn sóng, ngược lại, hắn thậm chí còn có một ít không

yên lòng, con người nhìn vào hư không, khổ não suy nghĩ Hữu Xu có thể trốn được tới chỗ nào. Hôm qua, ba người đi rồi, hắn không tiếc vận dụng nhân mã ẩn núp trong cấm vệ quân đi tìm kiếm thiếu niên, dù đánh cậu ngất xỉu cũng phải đưa đến nơi an toàn. Nhưng mà trên đường đến Tuyên Đức điện, hắn lại thu được tin tức xác thật, người theo dõi Hữu Xu giống như đụng phải quỷ, vòng vo cả đêm trong một ngõ nhỏ, vừa mới thoát ra được.

Một phen chậm trễ này, cũng không biết cậu lại chạy đến đâu rồi. Cướp thiên lao, lấy cái thân thể nhỏ bé của cậu, sợ rằng ngay cả đại đao cũng nhắc không nổi. Nghĩ tới đó, Cơ Trường Dạ nhăn chặt mày, lộ ra vẻ lo âu.

Các vị đại thần lục tục vào điện, đều không dám ngẩng đầu nhìn tam vương gia quỳ gối trước linh đường, ngược lại cấm vệ quân thủ ở ngoài điện, âm thầm sờ sờ chuôi đao, trong mắt tiết ra sát khí. Hôm nay Hoàng đế, đại thần, cung phi đều ở đây, là một thời cơ động thủ tốt.

Tiểu thái giám kẹp giữa A Đại, A Nhị cũng trợn tròn mắt, dựng thẳng lông mày lên, biểu tình hung ác. Cậu ngẩng đầu nhìn lên xà nhà, khép ngón trỏ cùng ngón giữa lại, xoẹt qua trên cổ mình một cái, làm động tác cắt yết hầu.

Bóng đen cuộn mình trên xà nhà không khỏi run rẩy, thả ra vài luồng âm phong. Âm phong thổi lên cờ trắng cùng ánh nến, khiến Hoàng đế bệnh nặng cảm thấy cực kỳ khó chịu. Hắn cầm lấy hương nến một lần nữa, vừa châm vừa suy yếu nói, “Thất đệ ngươi xưa nay đối đãi với người không tệ, người vừa đi mười năm, chỉ mình hắn nhớ kỹ ngươi, nhất định muốn trăm đón ngươi trở về. Lại không nghĩ rằng, súc sinh ngươi lại lấy oán trả ơn, tàn sát huyết thân. Hôm nay, trăm liền một ly rượu độc đưa ngươi ra đi, cũng để hoàng nhi dưới cửu tuyền có một người bạn.”

Đây là định tội chết của mình ở trước mặt chúng thần sao? Quả nhiên là phụ thân tốt của bốn vương. Cơ Trường Dạ nghe thấy lời ấy, khóe miệng thoáng cong lên, nở nụ cười.

Vài vị tôn thất thân vương, thanh lưu chỉ trụ*, nhịn không được nhú chặt mày, vẻ mặt ẩn hiện bất mãn. Hoàng đế hồ đồ, dung túng một hệ của Tiêu quý phi, hiện giờ còn làm ra cái việc mê muội là giết oan trưởng tử. Đại Minh hoàng triều từ khi Thái tổ cường thịnh đến hiện tại suy vi, nếu lại truyền cho Thái tử hung hãn, sợ rằng chỉ có một con đường mất nước. Đây nên làm thế nào cho phải?

*Thanh lưu chỉ trụ: thanh lưu là con đường trong sạch. Ở đây ý chỉ những thanh quan trụ cột, kiên trì giữ gìn lẽ phải.

Nhưng mà những người ủng hộ Thái tử lại đều cảm thấy vui sướng, trong lòng sôi nổi tính toán công phò trợ của mình. Bởi vậy có thể thấy, đến tận cùng Thái tử có trúng độc hôn mê hay không, còn có thể tỉnh lại hay không, đều không một ai cảm thấy hoài nghi. Triều đình này to như vậy, lại chỉ có một mình hoàng đế không thấy rõ thế cục, cũng không biết là hồ đồ thật, hay là không muốn miệt mài truy đuổi.

Hoàng đế vừa mở miệng, hai mắt vốn trợn tròn của tiểu thái giám càng thêm trừng ra, liên tiếp phát tay với xà nhà. Nhưng mà kỳ quái chính là, động tác của cậu lớn như thế, lại không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Đội Hoàng đế cầm ba nén hương vào trong lư đồng, rót cuộc bóng đen trên xà nhà cũng có động tác. Nàng xoay vòng xuống, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ Tuyên Đức điện, cũng nhắc lên từng trận âm phong. Gần như chỉ trong nháy mắt, đại điện bị ánh mặt trời và ánh nến chiếu đến sáng trưng liền rơi vào bóng tối, lại có tiếng ngâm dứt quãng cùng tiếng rít từ bốn phương tám hướng truyền đến, tựa như Tu La điện.

“Đây, đây là làm sao vậy?” Sắc mặt Hoàng đế trắng xanh, thân hình lay động. Tiêu quý phi nâng hân hét lên một tiếng, vội vàng chui vào trong lòng hân.

Các vị đại thần cũng đều hốt hoảng nhìn xung quanh, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Âm phong hình thành một đám lốc xoáy, đem áo mũ người ta quăng đi, lại làm cho tất cả cửa sổ đều khóa chết. “Rầm rầm rầm” tiếng đóng cửa sổ liên tiếp truyền đến, tựa như sấm sét, càng khiến mọi người hai đùi run run, gan nát hồn tan. Đây, đây giống như là chuyện ma quái vậy?

Mới vừa nghĩ vậy, liền thấy bài vị trên linh đường một trận đùng đưa, sau đó đổ thật mạnh trên án. Trái tim mọi người cũng theo đó run lên, có người nhát gan đã xụi lơ trên mặt đất, không cách nào nhúc nhích.

Cơ Trường Dạ chưa từng thấy qua việc thần dị như thế, nhưng cũng không cảm thấy sợ hãi thế nào. Cái gọi là “bình thường không làm chuyện đui lý, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa”. Hân không dám nói đời này mình chưa làm qua một chuyện đui lý nào, nhưng cái chết của thất hoàng tử, đích đích xác xác không có quan hệ với hân, dù có muốn hoàn hồn báo thù, cũng không tìm đến trên đầu hân.

Hân nâng mắt, nhìn về phía Tiêu quý phi, quả nhiên thấy mặt đối phương trắng bệch, màu môi phát tím, ôm ngực giống như tùy thời sẽ bị dọa ngất xỉu, định nhìn phản ứng của Thái hậu và Thành quý phi, lại bị một cái tay nhỏ bé che ánh mắt, lại có một cái miệng nhỏ nhắn phun ra hơi thở ẩm áp ghé vào lỗ tai hân nói nhỏ, “Có ta ở đây, chủ tử đừng sợ. Sẽ không có việc gì, qua một lát là chúng ta có thể về nhà.”

“Hữu Xu?” Cơ Trường Dạ đầu tiên là khiếp sợ, rồi lại lo lắng như lửa đốt. Loại thời điểm này, cậu vào cung như thế nào? Làm thế nào dưới tầng tầng thủ vệ tiến vào Tuyên Đức điện? Cậu không muốn sống nữa sao? A Đại, A Nhị đâu, chẳng lẽ không ở bên cạnh cậu bảo vệ sao?

Cơ Trường Dạ lập tức kéo bàn tay trước mắt ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hữu Xu mặc bào phục thái giám đồ tươi, nhìn chăm chăm mình. Giờ này khắc này, hân muốn túm thiếu niên mỏng to một trận, lại muốn ôm lấy cậu khóc rống một hồi, càng muốn đuổi cậu đi đến tận chân trời.

“Ngươi... Thật sự là hồ nháo!” lời đến bên miệng, lại đều biến thành thở dài bất đắc dĩ.

Bởi vì được làm thủ thuật che mắt, chỉ cần Hữu Xu không mở miệng nói, dù cho đứng trước mặt người quen, đối phương cũng nhận không ra. Cậu sợ rằng chủ tử sẽ sợ hãi, lúc này mới bổ nhào vào lưng chủ tử an ủi, lại còn dõ dành nói, “Đừng sợ đừng sợ, chuyện này không có quan hệ với chúng ta, chỉ xem thôi là được.”

Các đại thần đã bắt đầu đập cửa sổ phá cửa, theo lý mà nói cửa sổ đẩy nhẹ nhàng là có thể đẩy ra lại giống

như tường đồng vách sắt, dù ghề dựa đập hồng, đại đao chém cùn, cũng không thể cạy mở dù chỉ là một khe hở. Dị trạng như thế, không cần phải nói, nhất định là chuyện ma quái!

“Hòa thượng đâu? Niệm kinh đi! Niệm kinh nhanh chút!” Hoàng đế kéo cổ họng gào thét, một mặt muốn bảo vệ Tiêu quý phi, một mặt muốn bảo vệ Thái hậu cùng Thành quý phi, khuôn mặt vốn trắng bệch đã biến thành màu xanh, dưới ánh nến lay động chiếu rọi càng lộ ra sự chật vật.

Các hòa thượng cũng bị dọa đến mơ hồ, cầm lấy cây gậy gõ vài cái mới phát hiện mõ căn bản không phát ra tiếng. Khi làm phép, nếu mõ không thể gõ vang, thì đại biểu vong hồn không muốn chuyển thế, dù có niệm nhiều kinh văn hơn nữa cũng phí công. Bọn họ chỉ có thể chấp hai tay lại, bất đắc dĩ niệm một câu, “A di đà phật.”

Sau khi sợ hãi lúc ban đầu qua đi, ngược lại là Thành quý phi khôi phục trấn định trước hết, nàng mờ mịt nhìn xung quanh, rưng rưng hồ, “Hoàng nhi, là người sao hoàng nhi? Người tới gặp mẫu phi à? Người có oan khuất muốn tố cáo? Người nói ra đi, dù mẫu phi tan xương nát thịt cũng phải đòi lại công đạo cho người!” Ai nói nàng yếu đuối dễ bắt nạt? Ai nói nàng mọi sự chỉ cầu Thái hậu? Vì mẫu tắc cường*, nếu có thể khiến hoàng nhi nhắm mắt, nàng có thể trả giá hết thảy.

*Vi mẫu tắc cường: một người phụ nữ dù có yếu đuối tới đâu, thì khi trở thành mẹ tất sẽ vì con của mình mà mạnh mẽ.

Âm phong trong điện nháy mắt bình ổn, sương đen lơ lửng cũng đều tan đi, ngọn nến vốn đã dập tắt trên linh đài không lửa tự cháy, phát ra lại là u quang màu xanh, càng khiến Tuyên Đức điện bị nhuộm đậm thành quỷ vực u minh.

Các vị đại thần đồng loạt phát ra tiếng kinh hô, thầm nghĩ bên trong quả nhiên có oan tình, thất hoàng tử đây là trở về báo thù! Có người từ từ tỉnh táo lại thậm chí phào, có người thì lạnh run, mồ hôi ướt đầm, trong đó Tiêu quý phi là sợ hãi, mắt không chế nhất.

Cờ trắng từ xà nhà rũ xuống không gió tự bay, lại chậm rãi xuất hiện một dòng chữ bằng máu, “Mang Cơ Vĩnh Xương đến gặp bốn vương!”

Vừa hiển linh liền nói thẳng muốn gặp Thái tử, hung thủ hại chết thất vương gia là ai đã không cần nói cũng biết. Các vị đại thần tự nhiên rõ ràng, Hoàng đế lại run rẩy mở miệng, “Hoàng nhi, một mạng đền một mạng, người muốn báo thù trực tiếp tìm Cơ Trường Dạ, tại sao muốn gặp huynh trưởng người. Mạng của hần cũng nguy tại sớm chiều, không chịu nổi ép buộc.”

Trên lá cờ trắng lại hiện một dòng chữ bằng máu: hôn quân vô đạo, dung túng gian nịnh, tội nghiệp không tiêu, trời tru đất diệt!

Đây là chói lọi chỉ trích hoàng đế u mê, để gian nịnh mê hoặc mới có thể khiến hần chết oan. Lần này hần trở về là thay trời làm việc, muốn tiêu diệt hôn quân cùng gian nịnh.

Ha, ngay cả phụ thân cũng không buông tha, vậy có bao nhiêu oán khí chứ? Chúng thần lần thứ hai ồ lên, hoàng đế thì tức giận đến liên tục học máu.

Hữu Xu đã sớm kéo chủ tử đến một góc, một bên vỗ nhẹ lưng hắn, một bên nói nhỏ, “Ngươi xem, ta sớm nói chuyện không liên quan tới chúng ta mà.”

“Quả thực không có quan hệ với chúng ta, nhưng ngươi làm thế nào tiến cung, đợi sau khi trở về nhất định phải giải thích cho ta!” Cơ Trường Dạ gắt gao ôm thiếu niên vào trong ngực, lại cởi bỏ y bào nghiêm nghiêm kín kín gói cậu đến kỹ lưỡng, sợ âm phong quấy nhiễu cậu.

Hữu Xu vội vàng chôn mắt vào trong ngực chủ tử, không dám nhiều lời nữa. Việc ngự quỷ, cậu tuyệt đối sẽ không nói với đối phương, bởi vì cậu sợ hắn sẽ sợ hãi và xa cách.

Trên linh đường, hoàng đế cùng Tiêu quý phi vừa kinh vừa sợ, trong lúc nhất thời ngay cả nói cũng nói không được. Thái hậu cũng thực rối rắm, tôn tử muốn giết nhi tử, bà không biết nên hướng về ai, chỉ có thể giữ vững im lặng. Ngược lại Thành quý phi vô cùng kiên cường, vung tay áo trách mắng, “Còn thất thần làm gì? Nhanh chóng mang Cơ Vĩnh Xương lại đây!”

Một đám cấm vệ quân cũng bị nhốt trong điện lộ ra vẻ mặt chần chừ, người đầu lĩnh không dấu vết nhìn về phía Kinh Châu vương, được đối phương ra hiệu mới chấp tay lĩnh mệnh.

Cũng lạ, bọn họ mới vừa đi tới trước cửa, cánh cửa chết sống cũng không đánh ra được lại cọt cọt kết kết mà rộng mở, để cho bọn họ thuận lợi thông hành. Có mấy đại thần sợ chết nhân cơ hội xen lẫn trong đội ngũ, chân mới vừa bước ra khỏi cánh cửa đã bị một đám sương đen bọc thành kén, hung hăng kéo trở về, khi đập vào trên cây cột còn phun ra một ngụm máu tươi, tình trạng vô cùng thê thảm.

Một chiêu giết gà dọa khỉ này khiến mọi người lập tức dẹp bỏ tâm tư chạy đi, xem ra thất vương gia muốn các vị đại thần đổi mặt đối chất với Thái tử. Đều nói công lý đâu không lại cường quyền, nhưng hiện giờ công lý nắm giữ ở trong tay vong hồn, ai dám lạm dụng cường quyền? Ai lại dám sử dụng cường quyền? Nếu quả thực không nhìn tới mong muốn kể tội của thất vương gia, không chừng ngay sau đó sẽ liền hồn về thiên ngoại, đến hoàng tuyền còn phải bị hấn tra tấn một lần nữa.

Người sống chung quy đâu không lại người chết! Các vị đại thần lau mồ hôi lạnh trên trán, đều đã hiểu rõ mình nên đứng ở bên nào.

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thái tử quả nhiên không có trùng độc. Khi mọi người ở Tuyên Đức điện té bái thất hoàng tử, hắn đang ôm vài cung nữ uống rượu mua vui, rất là vui sướng. Nghe thấy ngoài cửa truyền đến âm thanh cung nhân

cùng thị vệ lôi kéo, tuy rằng cực kỳ tức giận, nhưng cũng không tiện ra mặt, chỉ đành vội vàng thu thập một chút, một lần nữa nằm lại trên giường.

Mấy tên thái giám cả một đường đi theo thị vệ chửi rửa, nói thẳng Thành quý phi to gan lớn mật, dám tự tiện mang Thái tử đến linh đường, nếu Thái tử dính xúi quẩy bệnh tình tăng thêm, mười cái đầu của nàng cũng không bù nổi. Bất quá chỉ là một đám nô tài, đường đường là quý phi mà cũng dám làm nhục, bởi vậy có thể thấy ngày thường Thái tử không coi ai ra gì đến nông nổi nào.

Nhưng mà những thị vệ đó không chút sợ hãi, lập tức nâng Thái tử đang trong “hôn mê” lên cái kiệu giường [1] đơn sơ, ồm ồm nói, “Nhao nhao cái gì, nói bao nhiêu lần, không phải là Thành quý phi muốn gặp Thái tử, là thất vương gia! Chậm trễ chuyện của thất vương gia, các người mới bị tội chết đó!”

Cái gì mà thất vương gia không thất vương gia, hắn không phải đã sớm chết rồi sao? mấy tên thái giám chỗ nào lại tin chuyện ma quỷ lần này, một đường theo ở phía sau chửi bậy, còn có người cho rằng Hoàng Thượng ở Dưỡng Tâm điện, tất không biết chuyện, liền chạy tới cáo trạng. Thái tử nằm ở trên giường cũng đầy bụng hồ nghi, lại càng thêm tức giận, thầm nghĩ Thành quý phi lại cả gan làm loạn như thế, đây là thấy cô lâm vào hôn mê, cho rằng cô rốt cuộc không tỉnh lại nữa đi? (Cô: cách tự xưng của thái tử)

Nghĩ vậy, hắn lập tức quyết định buổi tối liền tỉnh lại, đem những loạn thần tặc tử đó xử lý hết!

Đoàn người bước nhanh vào Tuyên Đức điện, cửa điện nặng nề tự động rộng mở, mang ra một luồng khí âm lãnh. Bọn thị vệ đồng loạt rùng mình một cái, cũng không dám có chút chần chừ, vội vàng đi vào. Thái giám và cung nữ hùng hù hổ hổ theo ở phía sau cũng nối đuôi nhau đi vào, nhìn thấy Hoàng đế bị mọi người vây quanh ở trong góc, lại nhìn thấy ánh nền xanh âm trầm, lúc này mới cảm thấy không đúng.

Chỗ nào, chỗ nào có ánh nền là loại màu sắc này? Dem mặt mũi tất cả mọi người chiếu ra giống như lệ quỷ hung tợn! Đây là làm sao vậy? Đúng vào lúc này, cờ trắng mang theo chữ bằng máu dưới âm phong từ từ lay động, lúc này mới khiến cho bọn họ hiểu rõ, lời trước đó của thị vệ, thế mà đều là sự thật, quả thật là thất vương gia muốn gặp Thái tử.

Mấy cung nữ bị dọa đến khiếp đảm, vừa thét chói tai vừa khóc nỉ non. Mấy tên thái giám cũng không thể đi đâu được, người đã mềm nhũn quỳ rạp xuống trên đất.

Thái tử hai mắt nhắm nghiền, cũng không biết tình hình bên ngoài ra sao, chỉ cảm thấy sắc trời dường như tối sầm xuống, độ ẩm cũng chợt hạ xuống, sau đó bên tai chính là một trận gào khóc thảm thiết. Bất ngờ không kịp đề phòng, hắn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lại đứng lúc nhịn được.

Bọn thị vệ buông cái kiệu giường xuống, làm như thật mà chấp tay phục mệnh với linh đài, “Khởi bẩm thất vương gia, khởi bẩm quý phi nương nương, người đã mang đến.”

Bài vị úp sấp bỗng nhiên dựng thẳng đứng lên, phát ra một tiếng “cạch” nhỏ. Nhưng dù là động tĩnh rất nhỏ thế này, cũng giống như sấm sét đập vào trong lòng mọi người. Mọi người rõ ràng đã sắp bị dọa tới hồng mắt, rồi lại nhịn không được ngẩng đầu nhìn về phía linh đài, chỉ thấy chữ viết trên bài vị lại vô duyên vô cớ chảy ra rất nhiều máu tươi, theo cạnh bàn tích tấp rơi trên mặt đất, nhiễm đỏ một mảnh. Cảnh tượng này, đừng nói tận mắt nhìn thấy, dù là tùy ý nghĩ tới, cũng thấy khủng bố đến cực điểm. Oán khí của một người lại dày đặc đến nông nổi hóa thành huyết lệ, có thể thấy lần này hắn hoàn toàn là mang theo thù hận lớn bao nhiêu.

Những đại thần trước đó còn đỡ, sợ hãi sợ hãi cũng liền thích ứng, nhưng thái giám cung nữ đi theo Thái tử đến đây lại không hề chuẩn bị tâm lý, đồng loạt thét chói tai ngất đi, giữa đống quần chậm rãi chảy ra chất lỏng tanh hôi.

Thái tử nghe động tĩnh càng thêm kinh nghi, cũng không dám lập tức “tĩnh” lại.

Tiêu quý phi chung quy đã từng thấy qua tình cảnh lớn, vẫn chưa hôn mê, nhưng cũng không khác gì lắm. Nàng cảm thấy trái tim mình đã bành trướng đến mức tận cùng, dù là một chút rung động rất nhỏ, cũng có thể khiến nó vỡ vụn. Nàng ôm ngực, muốn lên tiếng kêu to, muốn mở miệng cầu xin tha thứ, thậm chí muốn quỳ xuống dập đầu, lại bởi vì máu đã bị đông lại, mà cái gì cũng không làm được.

Nàng chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Thành quý phi nâng bài vị lên, từng bước một đi đến trước mặt con mình.

Cuối cùng, vẫn là Hoàng đế vượt qua sợ hãi, run giọng nói, “Thành quý phi, ngươi muốn làm gì? Trẫm lệnh người nhanh chóng ném nó xuống.”

Đáp lại hần chính là một tiếng cười lạnh của Thành quý phi. Cùng lúc đó, một luồng sương đen dày đặc từ giữa bài vị bay ra chậm rãi hội tụ thành một bóng dáng. Mọi người tập trung nhìn vào, nhất thời sợ tới mức tim gan muốn nứt ra. Thế mà thật sự là thất hoàng tử, hần hiện thân! Hần, hần đi qua chỗ Thái tử!

Thị vệ đứng ở hai bên cái kiệu giường lập tức tránh ra, Thái tử không rõ tình hình lại còn an an ổn ổn mà nằm.

Mặc kệ bình thường các vị đại thần không có hảo cảm với Thái tử, hiện tại cũng có chút thương xót hần, lúc này còn giả bộ bất tỉnh, cũng không biết chữ “chết” viết như thế nào.

Chỉ riêng Hoàng đế cho rằng nhi tử là thật sự mệnh treo một đường, vội vàng hô, “Hoàng nhi, ngươi buông tha cho huynh trưởng ngươi đi! Hần cũng trúng độc quá sâu, đích đích xác xác không có liên quan tới cái chết của ngươi!”

“Ngươi nguyện ý làm quỷ hồ đồ, bổn vương lại không nguyện ý. Bổn vương còn không ngu xuẩn đến mức như ngươi, ngay cả hung thủ hại chết mình cũng không biết.” Thất vương gia âm trầm mà cười.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Thái tử giả vờ không nổi nữa, đột ngột mở hai mắt, chỉ thấy thất hoàng tử vốn đã chết nhiều ngày tròng hai mắt đỏ máu nhìn chằm chằm mình. Hần sợ tới mức ngã ngửa, sau đó từ trên kiệu giường lăn xuống, không đợi đứng lên liền vội vàng vàng bò về phía Hoàng đế cùng Tiêu quý phi, tốc độ còn nhanh hơn chạy bộ.

“Ngươi, không phải ngươi đã chết rồi sao?” Hần sụp đổ hô to.

“Ngươi không phải đã trúng độc hôn mê sao? Bổn vương thấy ngươi rất tốt mà, còn có thời gian tâm hoan mua vui!” Thất hoàng tử cười lạnh.

Các vị đại thần theo tầm mắt hần nhìn lại, liền thấy vật áo Thái tử bị mở rộng trong lúc hoảng loạn, lộ ra xương quai xanh loang lổ dấu đỏ, có thể thấy trước đó đã trải qua tình sự kịch liệt như thế nào. Đây là bộ dạng mà người hôn mê nên có sao?

Thái hậu biểu tình quả thế. Khóe mắt Thành quý phi muốn nứt ra, hận không thể lấy dao trực tiếp đâm chết Thái tử. Hoàng đế thì ánh mắt phức tạp, một lúc lâu không nói gì. Hần cũng không phải là thật sự ngu xuẩn, chỉ là không muốn miệt mài theo đuổi thôi. Nhưng mà dù Thái tử không trúng độc, hần cũng trước sau không chịu tin tưởng độc chính là do Thái tử hạ. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã hiểu thuận, không giống Cơ Trường Dạ, trời sinh phản cốt.

Thái tử nhìn thấy cờ trắng và bài vị dính máu, lại nhìn thấy ánh nền màu xanh, dĩ nhiên hiểu rõ mình đụng phải quỷ. Hần vốn là cái bao cở miệng cộp gan thổ, lúc này chỗ nào còn có thể bảo trì dáng vẻ, lão đạo bỏ tới cửa điện, miệng khàn cả giọng mà hô to, “Đừng lại đây, không phải cô làm hại ngươi, là Cơ Trường Dạ, ngươi muốn báo thù thì cứ tìm hần, đừng đến tìm cô! Cô không có làm!”

“Mấy lời nói dối đó, nói ra ngay cả quỷ cũng không tin. Trong tay bổn vương có nhân chứng vật chứng đầy đủ, hôm nay cũng không vô nghĩa với ngươi, nạp mạng đi!” Thất hoàng tử lời còn chưa dứt, trong điện lại xuất hiện tầng tầng quỷ ảnh, thế mà đều là cung nữ thái giám bị Hoàng đế xử tử trong sự kiện hạ độc lần này, trong đó còn bao gồm cả tên đại nội tổng quản kia.

Bọn họ không nói một câu, tính cả thất hoàng tử đồng thời hóa thành sương đen, tầng tầng lớp lớp bao ở trên người Thái tử. Người bên ngoài chỉ nhìn thấy sương đen bắt đầu khởi động, nghe thấy Thái tử hét thảm, lại không biết đến tột cùng hần bị cái gì, lại có rất nhiều máu từ trong sương đen chảy ra, chậm rãi nhuộm đỏ một mảng lớn. Tuyên Đức điện vốn âm khí trầm trầm, hiện giờ còn tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, càng giống như mười tám tầng địa ngục tái hiện.

Cảnh tượng như vậy rốt cuộc đánh ngã Tiêu quý phi. Nàng nhảy ra từ sau lưng Hoàng đế, bèn giọng hô, “Thất vương gia, cầu ngươi buông tha hoàng nhi, độc là ta sai người hạ, không có quan hệ với hoàng nhi!”

Thái hậu luôn muốn giết chết Tiêu quý phi, nghe lời ấy lập tức nói, “Được lắm, ngươi chẳng những độc sát tôn nhi tốt của ai gia, còn muốn đem nhi tử của ai gia độc sát theo luôn! Ngươi đây là mưu nghịch!”

Hai chữ “mưu nghịch” gõ thật mạnh vào trong lòng Hoàng đế, khiến thân hình hắn đột nhiên lão đảo vài cái. Không, không đâu, ái phi cùng hoàng nhi sẽ không đối xử với trẫm như thế! Dù an ủi mình như vậy, nhưng hắn cũng dần dần suy nghĩ cẩn thận, nếu tam hoàng tử, thất hoàng tử và mình liên tiếp chết đi, cuối cùng được lợi chính là ai. Huống chi Thái tử rõ ràng không trúng độc, lại làm bộ té xỉu, hắn, Tiêu quý phi, thái y, thậm chí đông đảo văn võ đại thần, lại liên thủ đến lừa gạt mình!

Hoàng đế quả thực u mê, khi thiên vị người nào đó thì hận không thể sủng bọn họ đến tận trời, nhưng mà một khi sinh lòng hoài nghi, thì cũng sẽ nhanh chóng chán ghét mà vứt bỏ. Để vương đa tình, lại rất vô tình, từ xưa đến nay đều là như thế.

Nghĩ thông suốt một chút, rất nhiều điểm nghi vấn phía sau liền rõ ràng, Hoàng đế chịu không nổi dả kích, lần thứ hai miệng phun máu tươi. Thái hậu vội vàng đỡ lấy hắn, run giọng an ủi, Thành quý phi lại nhổ một ngụm về phía hắn, sau đó đoạt lấy đao của thị vệ, vọt tới phía sau Tiêu quý phi liên tục chém.

Tiêu quý phi muốn đi kéo hoàng nhi ở trong sương đen, lại chậm chạp không dám động thủ, đang lúc do dự liền thấy sau lưng đau xót, người đã sụp ngã. Nàng quay đầu lại, hé miệng, trong cổ họng phát ra tiếng bọt máu nổi lên rì rầm, cuối cùng ngay cả một câu di ngôn cũng không kịp công đạo liền chết cứng tại chỗ. Cùng lúc đó, sương đen cũng đều tiêu tán, thi thể Thái tử bị lột da, mổ bụng oanh một tiếng ngã trên mặt đất.

Thành quý phi giơ đao, đầu tiên là trẫm thấp mà cười, rồi lại tận tình cuồng tiếu, giống như đã điên rồi. Một luồng hắc khí vòng quanh nàng xoay vài vòng, sau đó chậm rãi tán đi.

Hết thấy những chuyện này phát sinh quá mức nhanh chóng, khiến các vị đại thần cả buổi không hoàn hồn được. Chỉ riêng Cơ Trường Dạ, kịp thời che khuất ánh mắt Hữu Xu, thấp giọng khuyên bảo cậu đừng nhìn. A Đại, A Nhị âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ người khởi xướng chính là tiểu ma tinh này, sao cậu lại sợ hãi chứ?

Chính cái gọi là người chết như đèn tắt. Mới vừa yêu ma hóa hai mẫu tử Tiêu quý phi, bọn họ liền chết đi ngay trước mắt mình, nhất thời Hoàng đế lại nghĩ tới chỗ tốt của bọn họ, chỉ vào Thành quý phi, bảo thị vệ bắt lấy tội phụ này. Bọn thị vệ còn đang chần chừ, liền thấy không trung lại chậm rãi xuất hiện một bóng đen, đợi ánh nến đem khuôn mặt trắng bệch của nàng chiếu sáng lên, lại là Lan phi đã chết hơn mười năm.

Trái tim mới vừa buông xuống của chúng thần lúc này lại treo ngược lên cao cao, không hèn mà cùng ai thán ở trong lòng: sao đi một người lại tới một người? Hôm nay đụng quỷ vẫn chưa xong sao? Lúc này lại là tìm ai báo thù? Nhớ tới Lan phi là chết ở trên giường tam hoàng tử, bọn họ sôi nổi nhìn về góc tường đối phương đứng.

Nhưng trong lòng hoàng đế lại rõ ràng. Năm đó, là chính hắn tự tay lau sạch dấu vết Thái tử cưỡng gian rồi giết chết Lan phi, giả họa cho tam hoàng tử, đúng lúc này nàng xuất hiện, tất nhiên là tới tìm mình báo thù. Vẫn là câu tục ngữ kia, không làm việc đuổi lý không sợ quỷ gõ cửa. Trước đó khi thất hoàng tử hiển linh tuy rằng hắn kinh hãi, nhưng còn chịu đựng được, cho đến khi nhìn thấy Lan phi, rốt cuộc mới hiểu rõ tại sao Tiêu quý phi lại sợ tới mức không khống chế được.

Cái chết cách hắn gần như vậy, gần đến mức chỉ cần một trận âm phong thổi qua, liền có thể dẫn hắn xuống địa ngục.

Không đợi Lan phi mở miệng, Hoàng đế đã nước mắt nước mũi giàn giụa cầu xin trước, “Lan nhi, là trẫm sai! Năm đó trẫm không nên giúp Thái tử che dấu hành vi phạm tội, khiến người uống mạng. Trẫm sẽ mời Ô Tư Tang Lạt Ma đến siêu độ người, giúp người tổ chức cúng bái bảy bảy bốn mươi chín ngày. Người tha thứ cho trẫm lần này đi! Trẫm xin lỗi người, kiếp sau nguyện dốc hết tất cả bồi thường!”

“Biết rõ Cơ Vinh Xương cưỡng gian rồi giết chết Bồn cung lại giả họa lên đầu tam vương gia, người chẳng những không giúp bồn cung giải oan, còn thay hắn lau sạch chứng cứ. Chẳng lẽ trong mắt người, chỉ có Cơ Vinh Xương là người, chúng ta đều là súc vật sao? Khi bồn cung chết trong bụng còn mang giống rồng, người hỏi nó xem có chịu đáp ứng hay không!” Lời còn chưa dứt, trong bụng Lan phi liền chui ra một bóng đen, mãnh liệt nhào vào ngực trái Hoàng đế.

Hoàng đế đưa tay che, cũng là phí công, ngay sau đó Lan phi cũng hóa thành bóng đen chui vào. Đau đớn theo đó mà đến, khiến Hoàng đế rên rỉ ngã xuống đất, quay cuồng không ngừng.

Thái hậu miễn cưỡng áp chế sợ hãi, kéo long bào cùng áo lót của hần ra nhìn, nhất thời liền mê man. Chỉ thấy làn da chỗ ngực hần lại mọc ra hai cái bọc mủ một lớn một nhỏ, bọc mủ thối rữa ra hình dạng ngũ quan, tản ra mùi tanh tưởi gay mũi, còn giống như trái tim mà thành thịch nhảy lên, mỗi một lần đập đều liên lụy đến thần kinh Hoàng đế, làm hần thảm thiết tru lên, đau tận xương cốt.

“Sao lại là mụn mặt quỷ?” Một vị đại thần đứng tương đối gần nhin không được kinh hô.

Trong điện nhất thời một mảnh ồn ào, dĩ nhiên hiểu rõ Hoàng đế đã hết thuốc chữa. Bất luận thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, thảm án hơn mười năm trước lại cũng là Thái tử gây nên, đồng thời hại tam vương gia lưng mang tiếng xấu. Hoàng Thượng lại hồ đồ đến mức như thế, biết rõ Thái tử cường gian rồi giết chết thứ mẫu, súc sinh không bằng, lại vẫn khen hần nhân phẩm quý trọng, phong làm Thái tử. Khó trách Lan phi chết không nhắm mắt, dù qua mười mấy năm cũng muốn trở về báo thù, còn chọn dùng phương pháp lưỡng bại câu thương như thế.

Thảm thảm thảm! Oan oan oan! Đợi âm phong triệt để tán đi, toàn bộ cửa sổ mở ra, các vị đại thần đón ánh nắng chiều xán lạn nối đuôi nhau mà đến, trong đầu chỉ dư lại sáu chữ to máu tươi đầm đìa này.

Thái hậu không dám di chuyển Hoàng đế, chỉ phải triệu thái y lập tức đến Tuyên Đức điện. Cơ Trường Dạ ôm Hữu Xu yên lặng nhìn trong chốc lát, sau đó dưới ánh mắt vạn phần đồng tình của các đại thần chậm rãi rời đi.

Hần đã từng nghĩ muốn giải tội cho mình, muốn khiến phụ thân hối hận không kịp, nhưng hiện tại, hết thảy suy nghĩ đều hóa thành hiện thực, hần lại không cảm thấy cao hứng.

Trên bàn đặt rất nhiều bầu rượu rồng, hần vừa uống thả cửa vừa kéo thiếu niên vào trong lòng, say khướt hỏi, “Thất hoàng đệ có thể trở về được, Lan phi chết hơn mười năm cũng có thể trở về, vì sao mẫu hậu không được? Nàng đi đâu vậy, có biết ta luôn luôn nhớ mong nàng hay không?”

Hữu Xu không có kinh nghiệm chiếu cố quỷ say, nhưng từng tiếp nhận việc chăm con nít. Cậu ôm lấy đầu thanh niên, từng chút từng chút vuốt ve sau ót đối phương, dỗ dành nói, “Nàng không đến gặp người là chuyện tốt. Đây có nghĩa là nàng không có chấp niệm, đã đầu thai chuyển thế rồi.”

“Phải không, người là nói, hiện tại nàng sống ở một chỗ khác ư?” Cơ Trường Dạ bắt lấy hai vai thiếu niên.

“Đúng, chết không phải là chấm dứt, mà là một bắt đầu khác. Nàng sẽ có cuộc sống mới, cho nên người không cần lo lắng cho nàng, lại càng không cần lúc nào cũng nhớ mong. Người phải nhìn về phía trước.” Hữu Xu một mặt rót canh yên tâm cho chủ tử, một mặt dưới sự trợ giúp của A Đại, A Nhị nâng hần về phòng ngủ.

Cơ Trường Dạ nhắc tới mấy câu đó, bóng đen trong lòng quả nhiên tiêu tán rất nhiều. Đúng vậy, hần phải nhìn về phía trước, mẫu hậu đi rồi, Hữu Xu lại còn ở đây. Bất luận là tử tù hay là cấm cung, Hữu Xu đều nguyện ý lưu lạc vì hần, phần tình nghĩa này cũng không kém hơn tình thương của mẫu thân. Nghĩ vậy, Cơ Trường Dạ cong môi cười.

Hữu Xu đuổi A Đại, A Nhị đi, nói muốn ở lại chăm sóc chủ tử say rượu, đang định xoay người cởi áo, lại bị đối phương mỉm cười ôn nhu đến cực điểm mê hoặc. Cậu ngơ ngác nhìn trong chốc lát, sau đó che hai má đỏ bừng, nghĩ ngợi: quái, rõ ràng mới hút long khí, sao lúc này lại muốn nữa? Đúng, nhất định là do mất máu quá nhiều, mình phải bồi bổ.

Cậu nhanh chóng đem chủ tử nửa mê nửa tỉnh chà lau sạch sẽ, lại ra bên ngoài rửa mặt, lúc này mới bưng một hộp táo đỏ khô đi vào. Đặt táo đỏ khô ở giữa hai chân, cậu vừa nhét từng hạt từng hạt vào trong miệng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm đôi môi chủ tử bởi vì uống rượu mà có vẻ phà lệ hồng nhuận.

Không cần thận ăn phải một quả táo đỏ thối rữa, cậu vội vàng đem thịt quả đầy đắng chất nhổ ra, mang giày đi đến nhĩ phòng cách vách tìm nước trà súc miệng. Nước trà đắng, mấy bát lớn đi xuống, miệng càng thêm không có mùi vị, cậu không khỏi nhớ tới long tân vừa ngọt vừa thơm của chủ tử, nhất thời nuốt một ngụm nước miếng thật lớn.

“Mình chỉ chăm một chút, coi như ăn bánh chẻo chăm tương thôi. Còn nữa, long tân là thứ tốt, ăn nhiều hơn nữa cũng chê ít, còn có thể bảo mệnh.” Cậu trở lại trong phòng, vừa tự mình an ủi vừa lấy ra một quả táo đỏ khô vừa lớn vừa căng đầy, nhét vào giữa kẽ răng chủ tử một chút, sau đó ném vào trong miệng mình.

Không biết có phải là do nhân tố tâm lý hay không, táo khô nhiễm long khí thật sự ăn ngon hơn lúc trước, nhưng lại đại bổ, đối chính mình trăm lợi mà không một hại. Hữu Xu muốn ngừng mà không được, chọn một quả nhét một quả, nhét một quả nuốt một quả, nháo đến mức khiến Cơ Trường Dạ đang ngủ như chết phải tỉnh lại.

Hữu Xu lòng tham, ăn ăn liền quên dáng vẻ, dứt khoát đặt chủ tử ở dưới thân, cạy mở kẽ răng hần chụt chụt hút ra bên ngoài, bởi vì hút nhiều lần rồi, đem đầu lưỡi và môi dưới người ta đều ngậm vào miệng liếm không ngừng, lại không chút nào phát hiện mất đối phương đã mở ra.

Dù Cơ Trường Dạ là một người chết, lúc này cũng không thể không tỉnh lại, huống chi hần đang lúc cảm xúc kích động, không kịp nghĩ nhiều liền ôm lấy thiếu niên, đảo khách thành chủ...

+++++

Cảm giác một bàn tay lớn lửa nóng bò vào trong vạt áo, vuốt ve lôi kéo trên hồng anh mẫn cảm của mình, Hữu Xu hí mắt, phát ra tiếng than nhẹ mỏng manh như con mèo nhỏ, cũng không để ý tìm tòi nghiên cứu vấn đề chủ tử tỉnh lại từ lúc nào. Người ở mặt thể qua hôm nay không có ngày mai, có thể tận tình nhất thời thì tuyệt đối không chờ đến ngày mai. Vì vậy, phần lớn bọn họ đều là động vật cảm quan, vĩnh viễn theo đuổi khoái hoạt cùng kích thích.

Hữu Xu tự nhiên cũng không ngoại lệ. Cậu cảm thấy cực kỳ thoải mái, tự động vận vẹo thân thể chui vào trong ngực thanh niên, hai tay ôm má đối phương, liều mạng hút duyệt liếm cắn, hận không thể đem nước bọt trong miệng hần đều hút khô. Ngoại trừ hành động như vậy, cậu cũng không biết nên làm thế nào thư giải luồng sóng nhiệt đang mãnh liệt vọt xuống bụng dưới.

Cơ Trường Dạ vốn đã có chút mê man, bị phương thức hôn môi nguyên thủy mà lại chất phác của thiếu niên tấn công, càng thêm đầu vầng não trưởng, mắt hoa hôn mê. Cảm giác được ngọc hành đứng thẳng của thiếu niên đã đặt trên bụng mình, nhẹ nhàng, từ trên xuống dưới mà cọ động, màu mắt hần trong nháy mắt liền trầm xuống. Hần hung hăng kéo quần lót thiếu niên, bàn tay to bao trùm trên móng thịt trắng nõn thật mềm của cậu, lúc thì dùng sức, lúc lại thả lỏng, vuốt ve thành các loại hình dạng, cũng đồng thời đưa dương vật sung huyết sưng tấy của mình qua.

Thật lớn cùng tinh xảo kẻ sát cùng một chỗ, một cái gân xanh bạo đột, một cái bóng loáng non mịn, ma sát ra cảm giác càng khác biệt.

Hữu Xu kinh hô một tiếng, sau đó chảy ra hai dòng nước mắt. Trước hôm nay, cậu tuyệt đối không ngờ, cảm nhận được vui thích cực độ mà mình lại có xúc động rơi lệ, còn rất có tư thế một phát không thể vãn hồi lại. Rất kích thích, quả nhiên giống như trong sách viết, tựa như điện giật.

Cậu vừa ra sức hút long tân, vừa tò mò mà lấy tay, đi xoa bộ phận kẻ sát nhau của hai người, đụng đến hai cái túi mềm mại, liền nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Cơ Trường Dạ gầm nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa tiết ở trên người thiếu niên. Hai mắt hần sung huyết, vẻ mặt hung ác, một phen ném tay thiếu niên đi, miễn cho cậu lại động lung tung, lập tức dọc theo cấn cổ thon dài trắng nõn của cậu, một đường hôn đến bắp đùi, nhưng so với nói là hôn, thì không bằng nói là gặm cắn, ở trên da thịt trơn mềm của thiếu niên hạ xuống từng vết tích rướm máu, lại quay đầu tinh tế liếm liếm, giống như đang nhấm nháp mỹ vị vô thượng.

Hữu Xu vừa đau đớn vừa sướng khoái, càng phát ra tiếng khóc hức hức hức, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy ánh lệ, mũi cùng khóe mắt ửng đỏ một mảnh, nhìn qua vô cùng đáng thương, nhưng cũng vạ phần mê người.

“Hữu Xu, ta muốn ăn ngươi luôn.” Cơ Trường Dạ không rõ tại sao mình lại sinh ra dục vọng mãnh liệt như vậy, muốn nuốt thiếu niên vào bụng. Nhưng hần không muốn nghĩ sâu hơn, lại càng không rãnh nghĩ sâu hơn, hần chính là thuận theo bản năng mở hai chân thiếu niên ra, chen vào mật huyết chật hẹp như lửa nóng kia.

Hữu Xu theo phản xạ mà run rẩy, dùng giọng mũi dày đặc hô, “Đau!”

Nhưng mà cậu cũng không biết, đôi mắt rưng rưng cùng giọng nói ngây thơ khàn khàn của mình đến tột cùng ẩn chứa ma lực lớn bao nhiêu. Cơ Trường Dạ đã không thể nhẫn nại, hần dùng đầu ngón tay qua loa

trừu sáp vài cái liền thay bằng dương vật thật lớn của mình, từng chút từng chút một chìm vào.

Hữu Xu đau đến liên tục hút khí, vừa khóc vừa di chuyển về phía trước. Cậu không cần long tinh nữa, dù là bùa bảo mệnh cả đời cũng không muốn! Rất đau, cảm giác thân thể sắp bị chém thành hai nửa!

Trong mật huyết vừa co rút từng trận giáp công, vừa tăng tăng ma sát quấy đảo, khiến Cơ Trường Dạ suýt phun trào lần nữa. Hơi thở hắt thở gấp nắm chặt vòng eo thiếu niên, hung hăng kéo cậu về phía mình, khàn giọng mệnh lệnh, “Hữu Xu, thả lỏng, đừng cắn chặt quá.”

Hữu Xu chỗ nào chịu nghe, càng giãy dựa lợi hại, nhưng chẳng những không thoát khỏi vật cứng nóng như bàn ủi kia, ngược lại còn nuốt nó vào. Một tiếng “phốc” trầm vang lên, long căn đã vào hết, máu đỏ tươi theo bộ phận giao hợp của hai người chậm rãi chảy ra.

Hữu Xu lại khóc, nức nở vô cùng thê thảm, nhưng đáng về đáng thương này ngược lại khiến Cơ Trường Dạ càng thêm hưng phấn. Toàn thân hắn đều đang bốc hỏa, bắt lấy cằm Hữu Xu, dùng đầu lưỡi ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cậu, hàm hồ an ủi, “Không khóc không khóc, chỉ đau lần này, rất nhanh liền tốt rồi.”

“Thật vậy chẳng?” Đau cũng đau rồi, máu cũng chảy rồi, Hữu Xu cảm thấy trăm triệu lần không thể chịu thiệt, vội vàng hút hút đem long tân nuốt vào bụng, lại thả lỏng thân thể, thử tiếp nhận mưa rền gió dữ theo đó mà đến.

Tăng tăng mị thịt buồng lỏng, Cơ Trường Dạ bắt đầu chậm rãi trừu sáp. Hắn dùng đầy đủ kiên nhẫn, một bên yêu thương hôn sạch nước mắt của thiếu niên, một bên tìm được phía trước của cậu, nắm chặt ngọc hành khéo léo tinh xảo cao thấp di chuyển. Vật mềm đi lại đứng thẳng lên lần nữa, từng đợt từng đợt khoái cảm nhẹ nhàng chônchất dưới đáy lòng, Hữu Xu dần dần vui thích, vận vẹo vòng eo bắt đầu nghiêng hợp với luật động của người phía sau.

Da đầu Cơ Trường Dạ run lên, một luồng điện lưu từ xương cột nhanh chóng nhảy lên. Hắn chưa bao giờ biết, cùng người khác hợp hai thành một, tuy hai mà một, lại là tư vị tiêu hồn thực cốt bậc này. Hắn không tự chủ được mà động tác nhanh hơn, từ ra nông vào nông biến thành đại khai đại hợp cả cây đều vào, xương hông va chạm trên mông thịt tuyết trắng của thiếu niên, phát ra tiếng “bạch bạch” thanh thúy.

Hữu Xu cũng hoàn toàn quên đau đớn, đắm chìm trong vui thích xa lạ mà lại cuồng bạo này. Khóe mắt cậu không ngừng chảy ra nước mắt, má lúm đồng tiền lại như ẩn như hiện, nhìn qua có loại mỹ cảm kỳ dị. Cơ Trường Dạ cực kỳ yêu thích cậu giờ phút này, từ đầu đến cuối luôn nắm lấy cằm cậu, đem khuôn mặt lê hoa đài vũ của cậu hướng về phía mình.

“Còn đau không?” Hơi thở hắn nóng rực.

Bên gáy Hữu Xu bị nóng một chút, mật huyết nhịn không được rụt lại.

“Đáng chết!” Bất ngờ không kịp đề phòng, Cơ Trường Dạ cứ như vậy bị kẹp bần. Hắn run rẩy phun trào, liên tục văng lên hơn mười luồng nùng tinh mới ôm lấy thiếu niên, đặt ở trên người mình, vị trí giao hợp lại luyến tiếc lui ra.

Hắn là lần đầu, mới vừa tiết không lâu lại chậm rãi đứng thẳng, nhưng say rượu qua đi đầu không khỏi co rút đau đớn, chỉ phải nằm nghỉ ngơi trong chốc lát.

Hữu Xu cũng là lần đầu, vả lại chưa được thư giải, là thời điểm khó chịu nhất, cảm giác mật huyết lần thứ hai bị lấp đầy, vội vàng đưa lưng về phía chủ tử ngồi xuống, vô sự tự thông cao thấp lên xuống, hai tay còn tinh tế thưởng thức ngọc hành và túi túi của chính mình, yêu kiều không kìm lòng nổi. Bộ dạng cấp bách, dâm mỹ, rồi lại hồn nhiên nóng bỏng của cậu khiến Cơ Trường Dạ thần hồn điên đảo, chỉ phải nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của cậu, theo luật động cao thấp của cậu mà nâng lên, tiện cho cậu đạt được khoái hoạt lớn nhất.

Sau nửa canh giờ, vẫn là tư thế này, rốt cuộc hai người song song đạt tới cao trào, sau đó gắt gao ôm nhau đồng thời mê man.

+++++

Hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy thiếu niên trong khuỷu tay, lại nhìn thấy táo đỏ rơi đầy dưới giường, Cơ Trường Dạ hơn nửa ngày không hoàn hồn được. Mãi đến khi bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, hắn mới lập tức che

lỗ tai thiếu niên, thấp giọng nói, “Chờ một lát.”

Thật cẩn thận rút cánh tay ra, lại xốc chân lên nhìn nhìn tình huống thân thể thiếu niên, trong lòng Cơ Trường Dạ gọn sóng thật mạnh, khó có thể bình phục. Hắn muốn hung hăng đánh mình một quyền, lại sợ hãi kinh động thiếu niên đang ngủ say, trước hết chỉ có thể nhẹ tay nhẹ chân mặc quần áo tử tế, đi mở cửa cho A Đại.

“Suyt, Hữu Xu còn đang ngủ, đến thư phòng nói.” Hắn dựng thẳng ngón trỏ lên, ngăn cản A Đại đang muốn mở miệng nói.

Cách thật xa, A Đại bấm báo, “Chủ tử, Vệ Quốc Công cùng vài vị lão Vương gia đều muốn gặp ngài, ngài xem có cần mau chóng an bài hay không?” Đây là muốn làm chuẩn bị cho cuộc tranh vị cuối cùng, dù sao thì vẫn còn hai hoàng tử còn sống. Lục hoàng tử tuy rằng u mê vô năng giống như phụ hoàng hắn, nhưng thắng ở chỗ tính cách yếu đuối dễ khống chế, hiện đã bị thái hậu nắm trong lòng bàn tay. Vì ích lợi của mẫu gia, để nắm giữ triều chính lâu dài, thái hậu liên hợp rất nhiều đại thần, muốn đẩy hắn ta thượng vị.

Cơ Trường Dạ tự nhiên cũng có bố trí, nhưng rút dây động rừng. Hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn về phương hướng tầm cư, biểu tình vừa lưu luyến không buông lại tự trách đau khổ. Hắn có thể nào đem Hữu Xu trở thành luyện đồng mà đối đãi, hắn có thể nào khiến cậu cả người đều là máu nằm ở dưới thân mình.

Nếu như cậu tỉnh lại, sẽ đối đãi với mình như thế nào? Một tiểu nhân rượu say thất đức cần rõ?

Cơ Trường Dạ lắc đầu, lại có chút không dám đối mặt. Hắn thở sâu, dặn dò, “Lập tức an bài bọn họ tới gặp bốn vương. Còn nữa, mời một thái y giúp Hữu Xu nhìn xem, miệng chặt chút. Sau khi xem xong đuổi Hữu Xu về trạch viện của cậu ấy đi, chuyện chưa bình ổn thì đừng để cậu ấy liên lụy vào.”

Mời thái y cái gì? Chẳng lẽ chủ tử biết chuyện Hữu Xu lấy máu sao? A Đại không dám hỏi nhiều, vội vàng lĩnh mệnh mà đi, cho đến khi trở lại trong phòng mới hiểu vì sao miệng phải chặt. Thương thế kia thoát nhìn chính là do cái kia tạo thành!

A Đại cùng thái y cảm thấy cực kỳ xấu hổ, Hữu Xu lại thoải mái để cho bọn họ nhìn. Trong mật thất, nơi nơi đều là dân chúng tầng chót không kịp ăn cơm, mặc không nổi quần áo, lòng xấu hổ của mọi người đã sớm bị tai nạn mài mòn sạch sẽ, cậu tự nhiên cũng như thế. Nếu thật sự bởi vì lộ một miếng thịt mà hô to gọi nhỏ, vậy chờ cho tang thi ăn đi.

Lòng xấu hổ không có, cảm giác áy náy lại tăng tăng lên, cậu bôi xong thuốc, mặc quần áo tử tế, lúc này mới nhớ tới: tối hôm qua dường như, mình đã cứng rắn lấy đi long tinh của chủ tử rồi? Lúc này là long tinh thật, một chữ cũng không kém! Mặc dù là một chuyện tốt, nhưng chủ tử uống rượu, không phải là cam tâm tình nguyện.

Nhớ tới cử chỉ không biết xấu hổ của mình, Hữu Xu không khỏi nhe răng. Nhưng má lúm đồng tiền của cậu luôn thích tác quái, chỉ cần môi hơi hơi cong lên liền lộ ra, nhìn qua không giống như rối rắm, ngược lại giống như ngọt ngào cùng đắc ý.

A Đại càng nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, đứa nhỏ này quả thật là một nhân vật nguy hiểm, chẳng những mơ ước chủ tử, còn thay đổi hành động! Phải dựa theo phân phó của chủ tử nhanh chóng tiến bước cậu đi!

Nghĩ như vậy, A Đại nhanh chóng chuẩn bị tốt xe ngựa muốn đưa thiếu niên rời đi, mà Hữu Xu cũng sắc chốt dạ, vội vàng tỏ vẻ đồng ý. Long tinh đến tay, bùa bảo mệnh xem như ổn thỏa, về sau không cần thời thời khắc khắc đều dán lấy chủ tử không tha nữa.

Dọn vào nhà mới nghỉ ngơi vài ngày, chờ thân thể triệt để phục hồi như cũ, Hữu Xu mới đón Tổng thị tránh ở Tuyên Châu trở về. Bởi vì trong tay có lệnh bài của Kinh Châu vương, các nàng một đường thông suốt, được dùng lễ đối đãi. Hiện giờ chỉ còn lại hai hoàng tử một là tam vương, hai là lục vương, vả lại mỗi người đều có năm phần tỷ lệ đăng cơ, thủ vệ trong kinh tự nhiên là không dám đắc tội ai.

Hạ nhân thì nghĩ như thế, còn huân quý trong triều lại âm thầm triển khai một ván cờ. Thái hậu vốn tưởng rằng tam vương gia căn cơ không sâu, nào ngờ tám đại quốc công phủ lại có bảy phủ nguyện ủng lập hắn làm chủ, vài vị lão hoàng thúc cũng đều sôi nổi làm chỗ dựa cho hắn, thời gian mấy ngày liền lung lạc một số lớn triều thần.

Thái hậu lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng biết chỉ bằng lực lượng của Tiểu Quốc Công phủ không cách nào chống lại được, càng nghĩ, chỉ có thể đánh chủ ý lên hai chữ “chính thống”. Cái gì gọi là chính thống? Tại hoàng gia, trưởng tử của nguyên hậu không gọi là chính thống, Thái tử cũng không coi là chính thống được, chỉ có khi Hoàng đế băng hà, cái tên được nhắc tới rõ ràng trên chiếu thư kế vị mới gọi là chính thống chân chính.

Mất thấy Hoàng đế càng ngày càng suy yếu, Thái hậu nhanh chóng cầm một tờ chiếu thư trống đi tìm nhi tử.

Tất cả những việc đui lý đời này Hoàng đế làm, đều có quan hệ với mẫu tử nguyên hậu, tội nghiệt phải chịu cũng đã nhất nhất ứng nghiệm trên người bọn họ, thử nghĩ hãn làm sao có thể nguyện ý để tam vương gia đi lên ngôi vị Hoàng đế? Nghe xong lời của thái hậu, hãn lệnh thái y cho mình một chén được mạnh, đợi sau khi được hiệu phát huy liền ngồi xuống, đề bút viết.

Mới vừa viết một hàng chữ, Cơ Trường Dạ liền dẫn một đám đại thần chậm rãi đi vào, trên mặt mang theo biểu tình không thể nắm bắt.

Hết chương 38

[1] Kiệu giường: nguyên văn là “giá tử giường”, là cái giường ở cổ đại, nhưng trong tình huống này cái giường dùng để khiêng người đi nên ta để là kiệu giường cho dễ hiểu. Là cái này đây:

39. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói thật, Hoàng đế bị nguyên hậu áp chế nhiều năm như vậy, nhìn thấy tam tử có dung mạo tương tự nàng, tránh không được sẽ sinh ra tâm lý sợ hãi chột dạ. Hơn nữa tam tử càng lớn lên, phong tư càng bất phàm, quý khí toàn thân ngay cả Hoàng đế là hãn ta cũng phải thua chị kém em. Thử hỏi, hãn ta làm thế nào không hận đến muốn chết.

Mất thấy một đám người đi tới cạnh giường, vẻ mặt khác thường, Hoàng đế liền ngoài mạnh trong yếu mở miệng trước, “Sao người không đi xử lý lễ tang của Thái tử và quý phi, lại không trải qua thông bẩm mà chạy vào trong tẩm cung của trẫm? Ai dạy người quy củ?”

“Nhi thần từ nhỏ bị trục xuất khỏi cung, chưa từng học qua quy củ gì, vẫn mong phụ hoàng thứ tội.” Cơ Trường Dạ không nhẹ không nặng đâm hấn ta một chút, biểu tình lại vô cùng ôn hòa. Hấn hành lễ với thái hậu, lập tức ngồi xuống bên cạnh giường, chậm rãi nói, “Lần này nhi thần đến là muốn bẩm báo phụ hoàng về việc tang lễ.”

“Dựa theo quy cách hạ táng của Thái tử cùng Hoàng hậu là được, cần gì đến bẩm báo? Nếu như ngay cả chút chuyện ấy người cũng không làm được, liền giao cho hoàng đệ người đi, hấn cũng nên thôi luyện.” Hoàng đế buông bút xuống, chỉ chỉ một viên thịt tròn ngồi ở bên cạnh thái hậu.

Lúc này lục hoàng tử mới mở cặp mắt nhỏ ra, cười gượng với hoàng huynh. Hoàng đế ai không muốn làm, dù cho yếu đuối như hấn ta, cũng không muốn đem cái bánh có nhân từ trên trời rớt xuống này đẩy đi. Dù sao thái hậu đã đáp ứng, sau khi hấn ta đăng cơ chuyện gì cũng không cần quản, chỉ cần ăn nhậu chơi bời, ra lệnh, và lại còn có thể tuyển mỹ nhân thiên hạ thêm vào hậu cung, chẳng phải càng sung sướng hơn lúc làm vương gia sao?

Cơ Trường Dạ giống như thở phào, chấp tay với lục hoàng tử, “Như vậy việc này liền giao cho hoàng đệ đi làm.” Lại trực tiếp thừa nhận năng lực mình không đủ.

“Nói hay nói hay.” Lục hoàng tử cười tủm tỉm xoa tay.

Cơ Trường Dạ hợp thời nói, “Bởi vì thất hoàng đệ chưa phát tang, di thể của Thái tử cùng Tiêu quý phi bất luận như thế nào cũng di chuyển không được, dù cho mười mấy trượng hấn đi nâng, bọn họ vẫn như cũ dính vào trên gạch, giống như nặng cả ngàn cân. Bốn vương thất sự không có cách nào, chỉ có thể tìm hai mảnh vải trắng che bọn họ lại. Nếu hoàng đệ tiếp nhận việc này, không ngại đến linh tiền van cầu thất hoàng đệ, cứ nói người chết như đèn tắt, bảo hấn thả cho Thái tử cùng Tiêu quý phi một con ngựa. Hiện giờ thời tiết vô cùng nóng bức, di thể luôn đặt ở Tuyên Đức điện cũng không phải chuyện tốt, sớm muộn gì cũng hư thối có mùi, cũng mất thể diện của Thái tử cùng đường đường quý phi.”

Giọng điệu hấn ôn nhu khiêm tốn, trong lời nói lại lộ ra châm chọc.

Hiện tại Thái tử cùng Tiêu quý phi, có thể diện gì đáng nói? Phát sinh việc thần dị như thế, bất luận giới thượng lưu lẫn quần hay là phổ phường ngô hẻm, đã sớm truyền lưu đến mức mọi người đều biết. Vả lại ngày trước còn có cái chết của Vương Tượng Càn cùng Vương Thiên Hữu làm nền, mọi người ai cũng cảm thấy một hệ Thái tử là cá mè một lứa, đều là tội ác chồng chất, mặt người dạ thú, thanh danh vốn đã không tốt thế nào hiện tại lại càng thối không ngửi được.

Dùng quy cách Thái tử và Hoàng hậu phát tang, bọn họ nhận nổi sao? Đừng để nâng quan tài đến trên đường, lại bị trúng thối và rau hỏng của nhóm bách tính đánh trở về. Nghĩ đến đó, Thành quý phi vẫn luôn im miệng không nói lại cười ra tiếng.

Thời gian ngắn ngủn mấy ngày, nàng đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trước kia chỉ biết nhìn sắc mặt thái hậu, hiện giờ lại ngồi cách thái hậu rất xa, và lại còn không mặc quần áo trắng, mà lại mặc một thân đồ đỏ, còn vẽ mặt mày vô cùng đậm, nhìn qua yêu diễm mà lại quỷ dị.

Có Tiểu Quốc Công phủ chắn ở phía trước, do đó Hoàng đế không có cách nào với hung thủ giết người này, nhưng cũng không thể nhìn nàng vui sướng khi người gặp họa, lập tức trách mắng, “Người cười cái gì? Mất lễ nghi trước mặt vua, người cút ra ngoài cho trẫm!”

Thành quý phi dựa lên lưng ghế một chút, ngồi càng thêm vững chắc, chậm rãi nhỏ nhẹ nói, “Thần thiếp đang cười Hoàng Thượng hồ đồ! Cường gian rồi giết chết thứ mẫu, kết bè kết cánh, mưu đồ soán vị, độc sát huyết thân, hai mẫu tử kia phạm phải đủ loại tử tội, Hoàng Thượng chẳng những không tru diệt cứu tộc bọn họ, ngược lại lấy quy cách Thái tử và Hoàng hậu hạ táng. Dù cho các đại thần không so đo, nhóm bách tính không so đo, cứu tuyền dưới tổ tiên làm sao có thể không so đo? Thần thiếp lo lắng quan tài chuyển đến hoàng lăng, mấy lão tổ tông không mở cửa, vậy cũng xấu hổ. Đến lúc đó Hoàng Thượng xuống cứu tuyền cũng không dễ giải thích đâu.”

Thành quý phi điên rồi đi? Đây là trắng trợn nguyên rửa Hoàng đế! Các đại thần không dám mở miệng nói, trong lúc nhất thời trong điện an tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy, chỉ còn mỗi tiếng Hoàng đế tức giận đến mức tận cùng ồ ồ thở dốc cùng với tiếng lục hoàng tử liên tiếp đưa tay lau mồ hôi sột soạt.

Vốn tưởng rằng lễ tang vô cùng dễ làm, nào ngờ oan quỷ kia vẫn không từ bỏ khổng chế thi thể của Thái tử và Tiêu quý phi, đây là ý tứ xuống địa ngục cũng không buông tha bọn họ. Quá độc ác. Nhưng lời Thành quý phi nói lại ác hơn. Nhưng dựa vào việc mấy năm nay Hoàng đế dung túng Thái tử cùng Tiêu quý phi phạm tội ác, quả thực rất xin lỗi giang sơn xã tắc, lễ dân bá tính, càng thực xin lỗi tổ tiên khai sáng Đại minh thịnh thế. Cũng không biết giờ phút này bọn họ có ở ngay trên đầu nhìn xem hay không, có thể giáng thiên phạt xuống một lần nữa không?

Nghĩ đến đây, mồ hôi Hoàng đế chảy như thác, tâm như nổi trống, lúc thì thần kinh rối loạn, lúc thì nhắm mắt nhếch môi, đấm ngực, giống như tùy thời sẽ ngất xỉu. Chết không phải là hết, mà là một bắt đầu khác, khi còn sống tạo nghiệt, sau khi chết đều phải nhất nhất hoàn lại, việc này không thể nghi ngờ làm sâu sắc nỗi sợ hãi của hắn đối với tử vong. Ngồi vị Hoàng đế tính là cái gì, quyền thế tính là cái gì? Rơi xuống đầu lại không dùng được. Sớm biết như thế, năm đó liền không nên...

Hoàng đế chốc thì vô cùng hối hận tuyệt vọng, chốc thì lại nghiêng rằng nghiêng lợi, cuối cùng vẫn là tính cách bảo thủ chiếm thượng phong, nỗ lực đề bút, tiếp tục viết chiếu thư truyền ngôi. Hắn ta trăm triệu lần không thể để cho lão tam đăng cơ, sau đó đoạt lấy tôn vinh mà mình nên có được sau khi chết. Nếu như hắn lấy cho mình một cái thụy hào* lung tung, đó mới là không có mặt mũi đi xuống gặp lão tổ tông, và lại còn để tiếng xấu muôn đời.

*Thụy hào: tên hiệu đặt sau khi chết để cúng giỗ.

Thái hậu nhin không được nhích nhích về phía trước, trong lòng vạn phần kích động. Bà ta cũng không tin những người này dám trực tiếp tiến lên đoạt ngự bút của Hoàng đế.

Thịt béo toàn thân lục hoàng tử đều rung rung lên, miệng hồng hộc hộc khí thô. Nhấn nhục chịu đựng rất nhiều năm, hiện giờ rốt cuộc đã chịu được đến cùng, đợi lão già kia vừa chết, hắn ta lập tức tuyển tú nữ, thu thập bảo vật, đem hậu cung cùng tư khổ nhồi đến tràn đầy.

Vài vị lão vương gia tức giận không nhẹ, nhưng thấy tam hoàng chất chẳng hề để ý nhìn mọi người, lại chậm rãi khôi phục trấn định. Chiếu thư viết thì viết đi, lấy tới sửa chữ lại cũng vậy thôi. Hiện giờ ngoài điện đã bị cấm vệ quân tầng tầng vây quanh, dù là chim chóc cũng không bay vào được. Hết thấy phát sinh trong Dưỡng Tâm điện, bên ngoài làm thế nào biết được? Cái gọi là “được làm vua thua làm giặc” chính là đạo lý này.

Nhưng mà làm bọn họ không ngờ đến chính là, tam vương gia không quan tâm, nhưng mụ mặt quỷ sinh trưởng trên người Hoàng đế lại vô cùng để ý. Nàng đã sớm đáp ứng sát thần kia phải trợ tam hoàng tử đăng cơ, nếu chiếu thư ban ra, khó đảm bảo đối phương không cứng rắn đào nàng từ trên người Hoàng đế ra đốt thành bột phấn.

Nghĩ vậy, miệng nàng phun hắc khí ăn mòn sạch vải dệt trước mặt Hoàng đế, một mặt run run một mặt giãy dụa nhô đầu ra, âm trầm nói, “Cơ Chính Tắc, ngươi còn thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Nàng vừa lộ diện, lại vừa mở miệng, tất cả mọi người trong điện đều bị dọa mơ hồ. Nhất là thái hậu, từ trên tú đôn* kêu lên sợ hãi ngã nhào, trong lúc nhất thời sai hoàn** hỗn loạn, dung sắc đột biến. Mụ mặt quỷ này, là sống sao?

*Tú đôn: ghế thấp để ngồi (xem hình minh họa cuối chương)

**Sai: trâm cài, hoàn: vòng ngọc

Bị dọa chấn kinh nhất vẫn là bản thân Hoàng đế. Trước ngực mọc một thứ như vậy, còn là oan quỷ biến thành, hắn ta đụng cũng không dám đụng, nhìn cũng không dám nhìn, đã liên tục mấy ngày chưa từng thoát y, cũng chưa từng tắm rửa. Đương nhiên, dù hắn ta dám, nhóm cung nhân hầu hạ cũng không dám.

Hoàng đế vốn muốn bảo thái y cắt nó đi, nhưng không ngờ nó lại trực tiếp nối liền với trái tim, trừ phi đồng thời moi sạch trái tim ra luôn, nếu không thì cả đời này không được giải thoát. Nhưng mà tình huống càng thêm đáng sợ cuối cùng vẫn xảy ra, nó, nó cũng không phải là vật chết, nó có thể động, thậm chí có thể nói chuyện!

Người bên ngoài nhìn đều mao cốt từng nhiên, kinh hãi không thôi, càng miễn bàn tâm tình của Hoàng đế giờ này phút này. Hắn ta cực kỳ muốn ngất đi, lại bởi vì trái tim bị mụ mặt quỷ khổng chế, lúc này lại vô

cùng khỏe mạnh. Mà Thành quý phi vẫn luôn rất thù địch với hần ta càng sót ruột vôi vã rót cho hần một chén được mạnh, chỉ sợ hần chống đỡ không được nữa.

Những nữ nhân này, đều muốn khiến hần còn sống nhận hết tra tấn!

Hoàng đế cảm giác mình cực kỳ thất bại, nhưng lời của mụ mặt quỷ lại làm hần ta rơi vào địa ngục càng sâu.

“Người cho rằng được một cái thụ hào vô cùng tôn kính, chết xuống đất rồi còn có thể xưng vương, còn có thể hưởng hết vinh hoa ư? Người nghĩ cũng thật đẹp! Có thể đầu thai thành đế vương, quả thật phúc duyên không cạn, nếu hết sức thống trị quốc gia, đối xử tử tế với dân chúng, sau khi chết thành tựu thần vị không thể nói được. Nhưng nếu ngu ngốc vô đạo đến nỗi sinh linh đồ thần, những nghiệp báo đó sẽ ứng nghiệm gấp bội ở trên người. Bởi vì kiêng kỵ mẫu tộc của nguyên hậu, người cố ý kéo dài viện quân dẫn đến hơn mười vạn tướng sĩ biên cương tử vong, dẫn đến tất cả dân chúng năm thành đều chôn cùng, vong hồn của bọn họ xếp hàng cáo trạng người trước mặt diêm vương, sổ nghiệp chương của người chồng chất lên nặng chừng trăm vạn cân. Đợi đến ngày thanh toán, người luân hồi muôn đời cũng không thể bồi thường, trừ khi đời đời đầu thai thành con kiến, đời đời bị người ta giày xéo, cũng tiện cho người nhắm nháp một chút tư vị mệnh như rơm rác. Đây là thiên đạo luân hồi, nhân quả báo ứng, ai cũng trốn không thoát!”

Kỳ thật, hậu quả vốn không nên nghiêm trọng như vậy, nhưng Hoàng đế mấy lần muốn đẩy tử vi để tỉnh vào chỗ chết, sớm đã làm trời cao tức giận, đây mới là nghiệp chương chân chính. Dù cho đám oan quỷ không tới xử lý hần, thiên đạo cũng sẽ giáng xuống thiên phạt, kết cục chỉ biết càng thêm thê thảm. Nhưng những nguyên nhân bên trong này, không thể nói với người ngoài.

Dứt lời, mụ mặt quỷ lại nhìn về phía lục hoàng tử, âm hiểm cười nói, “Cơ Húc, muốn ngồi lên hoàng vị, người có cái mạng kia sao? Nhìn nhìn đỉnh đầu người, trước hết trả đủ nghiệp chương rồi nói sau! Người đang làm trời đang nhìn, không phải không báo ứng mà là chưa tới lúc.”

Một chút hy vọng cuối cùng của Hoàng đế bị đánh vỡ nát. Luân hồi thành con kiến đời đời bị người ta giày xéo, đây chính là kết cục sau khi hần chết ư? Vậy còn không bằng triệt để hồn phi phách tán! Tuyệt vọng và hối hận thật lớn rồi cuộc phá hỏng hần, hần ném chiếu thư xuống, hung hăng móc vào trong ngực, còn muốn đồng quy vu tận.

Mụ mặt quỷ há miệng cắn ngón tay hần, đồng thời phát ra tiếng cuồng tiếu bén nhọn chói tai. Hận sao? Hối sao? Sợ sao? Thực tốt, đây là thứ nàng muốn!

Bên kia, lục hoàng tử đang hoảng sợ không thôi mà nhìn đỉnh đầu mình. Mặc dù hần yếu đuối vô năng, nhưng cũng làm qua không ít chuyện thương thiên hại lý, tự nhiên sẽ bị lời nói này ảnh hưởng. Lúc này hần ta đã gan nút hồn phi, miễn bàn làm Hoàng đế, dù là thân vương cũng không muốn làm, hận không thể tìm một thánh địa phật môn quy y xuất gia mới tốt. Quý quái chung quy sẽ không đuổi tới nơi đó đi?

Hần ta nhặt chiếu thư lên hai ba cái liền xé nát, điên điên khùng khùng chạy ra ngoài, “Hoàng đế này bốn vương không làm, không cần tìm bốn vương, bốn vương biết sai rồi!”

Cùng lúc đó, mụ mặt quỷ cắn rưng một ngón tay của Hoàng đế chậm rãi hóa thành khói đen và tanh tưởi, phiêu tán trên không trung. Mà Hoàng đế thì chợt ngã ngựa, ngực dần dần lõm xuống, hình thành một cái hố đen hù thối chảy mủ.

Biến cố phát sinh quá nhanh, mãi qua mấy khắc, các đại thần còn đắm chìm trong hoảng sợ. Chỉ riêng Cơ Trường Dạ chậm rãi tiến lên, sờ sờ mạch đập của Hoàng đế, tuyên cáo, “Phụ hoàng băng hà.”

Thật tốt quá, rốt cuộc bằng hà rồi! Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người, bao gồm cả thái hậu. Hoàng đế một ngày không chết, yêu ma quỷ quái một ngày không tiêu tan, trong kinh tự nhiên cũng tăng tăng ma khí, lòng người hoảng sợ, khó đảm bảo không xảy ra sai lầm.

“Hoàng thượng, tiên hoàng đi, xin ngài nén bi thương thuận biến*.” Vệ Quốc công dẫn đầu mở miệng, những đại thần còn lại lúc này mới hoàn hồn, sôi nổi quỳ xuống hô to vạn tuế.

*Thành ngữ gốc là “tiết ai thuận biến”, là lời an ủi thân nhân của người chết, “tiết ai” là nén bi thương, “thuận biến” là thuận theo biến cố.

Cơ Trường Dạ gật đầu, biểu tình vẫn luôn bình thản.

Tân hoàng đăng cơ tự nhiên phải làm thật lớn, đồng thời còn phải xử lý tang sự của Hoàng đế, Thái tử, Tiêu quý phi cùng thất vương gia, trong kinh giới nghiêm một đoạn thời gian. Tội ác Thái tử và Tiêu quý phi phạm phải được truyền ra, lột bỏ hoàng tước cùng thân phận, biếm thành thứ dân, sau khi chết không nhập hoàng lăng, không được hưởng tể, có thể nói kết cục thê thảm. Tang lễ của thất vương gia lại làm vô cùng long trọng, tân hoàng tự mình chủ trì tế diễn, đối với Thành quý thái phi cũng vô cùng ưu đãi. Về phần lễ tang tiên hoàng, ngoại trừ thái hậu thật lòng khóc rống vì hấn ta, những đại thần còn lại chỉ cảm thấy nhẹ nhàng thở ra.

Hấn ta chết vô cùng không có thể diện, tân hoàng cũng không che giấu giúp hấn ta, bảo sử quan ghi lại chi tiết, còn định thụy hào là “Dương”. Dương, lấy ý tứ “hảo nội đãi chính”, “ngoại nội tòng loạn”*, dựa vào mấy chữ đó liền có thể thấy được đến tột cùng tân hoàng chán ghét tiên đế đến mức độ nào.

*Chỗ này theo ý hiểu của ta là cai trị lười biếng, không tốt, dẫn đến gây ra rối loạn.

Một triều thần cổ hủ nào đó hết sức bất mãn với việc này, liền tiếp thượng tấu xin Hoàng đế thay đổi thụy hào, còn nói thẳng hành động này là “đại bất hiếu”. Nhưng mà ngày hạ táng, tất cả bọn họ đều không dám mở miệng nói, ngược lại trong lòng âm thầm hối hận. Chỉ thấy quan tài của tiên đế khi nâng đến hoàng lăng bỗng nhiên rơi xuống, lại đứt đoạn chín chín tám mươi một sợi dây thừng cột vào, khiến tất cả những người nâng quan đều ngã sấp xuống.

Lúc này mọi người còn chưa phát hiện dị trạng, chỉ nghĩ quan tài quá nặng mà dây thừng quá mảnh, đến nỗi đột phát ngoài ý muốn. Lễ quan lập tức đổi dây thừng càng thô càng lớn hơn, lại vẫn không nâng được, vì thế tăng thêm mười mấy tráng hấn tiếp tục phát lực, như trước không chút sút mẻ, lúc này mới giật mình phát hiện sự tình không đúng.

Mắt thấy sắp bỏ qua giờ hạ táng, rơi vào đường cùng tân hoàng chỉ đành quỳ trước lăng viết một phần tội kỷ chiếu*, đốt cho tổ tiên, sau đó sai người tiếp tục nâng quan.

*Tội kỷ chiếu: là một loại chiếu sách do quân chủ Trung Quốc cổ đại viết ra để tự phê bình mình.

Lần này lại gia tăng mười người, vẫn như cũ nâng không được. Một vị lão thân vương đức cao vọng trọng hơi suy nghĩ một chút, đề nghị tân hoàng lấy danh nghĩa tiên đế viết một phần tội kỷ chiếu thử xem. Tân hoàng tạm thời làm thử, một lần nữa đốt cho tổ tiên, quan tài lúc này mới động.

Cho đến lúc này, những người muốn sửa thụy hào mới coi như triệt để hết hy vọng. Phải biết, lạc khoản trên tội kỷ chiếu chính là cái chữ kia, nhưng tổ tiên không cho rằng ngỗ ngược, có thể thấy cũng hết sức bất mãn với tiên đế. Nếu không có tân hoàng cầu tình giúp hấn ta, sợ là ngay cả hoàng lăng cũng không vào được, cũng không biết xuống hoàng tuyền sẽ bị quả trách như thế nào.

Đương nhiên, những việc đó bọn họ không thể quản được, vẫn là hầu hạ tốt tân hoàng rồi lại nói.

Hữu Xu đã liên tục hai tháng không gặp mặt chủ tử, trong lòng tự nhiên nhớ đến hoảng.

Bốn cái lễ tang đã xong xuôi, trên đường vẫn còn treo cờ trắng khắp nơi, dân chúng cũng không dám tùy ý nói cười, dọc theo đường đi, không khí vô cùng nặng nề. Hữu Xu nắm một xâu mít quả, đi băng băng vào tam vương phủ. Đại điển đăng cơ còn đang trong lúc xử lý, hiện giờ Cơ Trường Dạ vẫn ở nơi này.

Trước cửa người đến người đi nối liền không dứt, đều là mấy huân quý cảm y hoa phục, Hữu Xu chỉ đành vòng đến hẻm sau, gõ vang cửa hông.

Người gác cổng tự nhiên biết cậu, nhưng bởi vì cấp trên dặn dò, không dám tùy ý thả người vào.

“Tiểu thiếu gia, ngài chờ, ta đi bẩm báo một chút.” Hấn bồi khuôn mặt tươi cười khóa cửa lại, sau đó vội vàng chạy đi.

Hữu Xu nhíu mi, dĩ nhiên cảm giác được địa vị của mình ở tam vương phủ đã xảy ra thay đổi. Nếu là trước đây, cậu không cần gõ cửa? Không cần bẩm báo? Không cần đau khổ chờ đợi? Chẳng lẽ chủ tử còn đang giận sao? Cũng đúng, mình thừa dịp hấn say rượu chiếm một cái tiện nghi lớn như vậy, sau đó lại không giải thích một tiếng liền bỏ chạy.

Không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp thu long dương chi hảo, điểm này Hữu Xu vẫn biết.

Trong lúc suy nghĩ, cửa mở, A Đại vẽ mặt xấu hổ gật đầu với thiếu niên, “Hữu Xu, chủ tử có việc ra ngoài, người đi về trước đi. Chờ chủ tử trở về, ta sẽ nói cho hần biết người từng tới.”

Thường xuyên chớp mắt, tim đập nhanh hơn, ánh mắt né tránh, Hữu Xu rất có nghiên cứu đối với biểu tình tự nhiên biết A Đại đang nói dối. Người rõ ràng ở bên trong, lại trốn tránh không gặp, quả nhiên là nổi giận rồi. Cậu gật đầu, rầu rĩ nói, “Ta đây ngày mai lại đến.”

A Đại lại bỗng nhiên gọi cậu lại, “Hữu Xu, nghe ta một câu, không cần đến nữa. Hiện tại người đã không thích hợp ở lại bên cạnh chủ tử. Người có biết, sau khi chủ tử lên ngôi liền phải đại hôn, hoàng hậu là trưởng nữ Vệ Quốc Công phủ, đồng thời còn phải nạp đích nữ của Định Quốc Công phủ cùng An Dương Hầu phủ làm phi, ngày sau lại càng phải tuyển tú nữ, bỏ thêm vào hậu cung, kéo dài huyết mạch cho hoàng gia. So với khi đó đau lòng, không bằng sớm buông tha. Huống hồ, huống hồ...” Những lời còn lại, nói ra có chút ý tứ lấy oán trả ơn, A Đại chung quy không tiếp tục nữa.

Nhưng mà lời chưa hết của hần, Hữu Xu đã rõ ràng minh bạch. Cậu bình tĩnh nhìn vị đồng bạn ngày xưa này, bổ sung, “Huống hồ năng lực của ta biến hoá kỳ lạ, ở lại bên cạnh chủ tử là một tai hoạ ngầm, các người không thể không phòng.” Siết chặt nắm quả trong tay, cậu gật đầu thật mạnh một cái, “Ta đi đây, hẹn gặp lại.”

Cũng giống như đọc tâm giả (người biết thuật đọc tâm) bị những đị năng giả khác tùy ý tàn sát diệt tuyệt vậy, người nơi này, cũng không dung nổi một ngoại tộc có thể khống chế quỷ quái. Tuy rằng sớm biết sẽ như thế, Hữu Xu vẫn cảm thấy vô cùng khổ sở. Nhưng từ đời trước cậu đã hiểu rõ, nước mắt là thứ vô dụng nhất, dù có chảy xuống, cũng không cách nào đả động được người khác. Có lẽ bọn họ sẽ áy náy, nhưng mà đây chẳng qua là nhất thời, một khi liên lụy đến vấn đề an nguy của bản thân, tất cả mọi người sẽ lựa chọn ý chí sắt đá.

Cậu không khóc, tự nhiên cũng sẽ không cầu xin thậm chí là van xin thương xót, chỉ yên lặng cắn một hạt mít quả, sau đó xoay người rời đi, về phần đau lòng như lời A Đại nói, thì có nghe nhưng không hiểu. Tình cảm của cậu đối với chủ tử vẫn chưa đạt tới trình độ như bọn họ tưởng tượng, có lẽ có thích, tôn trọng, ý lại, cảm ơn, nhưng tuyệt đối không có yêu sâu sắc. Đứa nhỏ lớn lên tại mặt thế, chưa bao giờ biết yêu và được yêu là tư vị gì.

A Đại nhìn bóng dáng gầy yếu đơn bạc của cậu đi xa dần, trong mắt ẩn hiện không đành. Hần tiến lên một bước, khuyên giải an ủi, “Hữu Xu, người khác với chúng ta. Người là thân tự do, ngoại trừ ở bên cạnh chủ tử, kỳ thật còn có càng nhiều lựa chọn hơn. Người thông minh như vậy, làm gì mà không tốt? Đi đi, trở về ngắm lại mình muốn làm gì, thích làm gì, một ngày nào đó người sẽ phát hiện: ở trên đời này, không ai thiếu đi ai lại sống không được.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng kiêng kỵ của hần đối với thiếu niên chưa từng giảm bớt chút nào. Đuổi xa khỏi chủ tử là bước đầu tiên, kế tiếp hần sẽ phái người mỗi ngày giám thị, một khi đối phương có dị động liền trực tiếp giết chết. Chuyện phát sinh mấy ngày này đã đủ khiến hần biết được sự khó lường và cường đại của quỷ thần. Mà thiếu niên có thể khống chế quỷ thần, không thể nghi ngờ càng là nhân vật nguy hiểm.

Hữu Xu không quay đầu lại, cũng không trả lời, chỉ tùy ý khoát tay áo.

Đấu với quỷ đòi nợ hơn mười năm, đối với hoàn cảnh xung quanh cậu tự nhiên vô cùng miễn cảm, thực nhanh liền nhận thấy được có người đang giám thị mình. Cậu đầu tiên là lạnh lòng, sau đó lại cảm thấy đương nhiên, giám thị thì giám thị đi, dù sao mình cũng sẽ không đi hại chủ tử. Nghĩ như vậy, cậu đi vào một gian tửu lâu, chuẩn bị ăn một bữa no để giảm bớt khổ sở trong lòng.

Cậu đến từ mặt thế, sống một ngày là một ngày, ngoại trừ suy xét làm thế nào ăn no, chưa bao giờ nhàn hạ suy tư triết lý nhân sinh, càng sẽ không thương xuân bi thu, nghĩ mình lại xót cho thân. Cái này đối với cậu mà nói là chuyện tốt, bởi vì đau khổ làm cho cậu trở nên đủ kiên cường, nhưng cũng là chuyện xấu, bởi vì cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai khiến cậu vĩnh viễn không cách nào lớn lên.

Đau khổ thích hợp có thể thúc đẩy tâm trí phát triển, nhưng mà rất nhiều đau khổ, nhiều đến mức ngoại trừ cố gắng sống ở hiện tại, ngay cả tư cách mong đến tương lai cũng không có, tâm trí làm thế nào lại thành thực? Kiếp trước Hữu Xu sống đến mười lăm, kiếp này vừa được mười sáu, trước sau cộng lại chừng

ba mươi một tuổi, nhưng trong đầu của cậu chỉ tồn tại hệ thống tri thức khổng lồ mà phức tạp cùng với đủ loại kỹ năng cầu sinh, cũng không có tư tưởng suy nghĩ thành thực.

Cậu sống rất đơn giản cũng rất thuần túy, ngoại trừ bảo vệ tốt tánh mạng của mình, lấp đầy bụng của mình, cũng sẽ không đi suy tư tương lai phải đi con đường như thế nào, bởi vì người ở mặt thế không có tư cách đề cập đến tương lai. Nhưng hiện tại, cô đơn ngồi bên cửa sổ, nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo phía dưới, cậu bỗng nhiên phát giác, thay đổi một thế giới khác, có lẽ mình nên nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Ký thác sinh mệnh lên một người nào đó, cuối cùng chỉ nhận được thất vọng. Hữu Xu lại một lần nữa nghiệm chứng câu nói được truyền lưu rộng rãi tại mặt thế này. Tay trái cậu nắm lại, dấm vào lòng bàn tay phải, lẩm bẩm nói, “May mắn hiện tại sửa cái sai này cũng không tính là quá muộn, mình phải rời khỏi chủ tử sống cuộc sống hoàn toàn mới. Nợ hần, mình đã sớm trả đủ rồi.”

Cậu gật đầu thật mạnh, sau đó mồm to ăn cơm, vẻ buồn rầu trên mặt mày đều đã tiêu tán.

Đúng vào lúc này, bàn cách vách có người thở dài, “Canh cá này làm không đủ vị, kém quá nhiều so với khi ta ăn ở Thục Châu!”

“Thục Châu người cũng từng đi qua à? Nghe nói con đường nơi đó vô cùng gian nguy.” Bên cạnh có người bắt chuyện.

“Ta là thương nhân vân du bốn phương, chỗ nào không đi qua. Không chỉ Thục Châu, sơn đạo ở hai châu Vân Quý cũng cực kỳ nguy hiểm, mỗi khi đi ngang qua đều tựa như một hồi liều mạng. May mà mỗi khi đến một chỗ đều có thể ném được mỹ thực độc đáo nơi đó, cũng coi như có điều an ủi.”

Tất cả cật hóa đều là tâm linh tương thông, Hữu Xu nghe xong câu nói sau cùng của thương nhân vân du bốn phương này, bị xúc động thật sâu. Kỳ thật cậu không muốn tham gia khoa cử, cũng không muốn vào triều làm quan, hơn nữa hiện tại để rời xa chủ tử, khiến cho hần yên tâm, càng không thể chạy loạn dưới mí mắt hần, cho nên rời khỏi thượng kinh là lựa chọn duy nhất.

Nhưng mà sau khi rời khỏi thì đi đâu? Làm những gì? Cái này trở thành phiền não lớn nhất của Hữu Xu. Một lời bình tĩnh người trong mộng, lúc này cậu vỗ tay nói, “Chỉ có sinh mệnh và mỹ thực là không thể cô phụ. Tốt, mình cũng muốn đi khắp thiên hạ, ăn sạch mỹ thực.” Dứt lời giống như gió cuốn mây tan đem bát đĩa trên bàn cần quét sạch sẽ, về nhà thu thập hành lý.

Nghe nói nhi tử phải rời khỏi thượng kinh, Tống thị nhất thời không cách nào tiếp thu. Nhưng một nữ tặc nhân gia như nàng, đi đường bất tiện, tự nhiên khó có thể thích ứng cuộc sống không có chỗ ở cố định, lang bạt kỳ hồ, chỉ phải thỏa hiệp. Rời xa tân hoàng không hẳn không phải là chuyện tốt, mạch nước ngầm trong triều bắt đầu khởi động, người lừa ta gạt, lấy cái tính tình của Hữu Xu, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Nàng hy vọng nhi tử bình an khỏe mạnh, về phần cái gì vinh hoa phú quý, cẩm y ngọc thực, cũng chỉ là nhất thời thôi.

“Mỗi khi đến một nơi liền viết phong thư báo bình an cho nương, nếu như một mỗi liền trở về. Không muốn trở về cũng được, đón nương đến ở cùng một chỗ.” Tống thị đứng ở cửa thành liền tiếp phát tay.

Hữu Xu vừa gật đầu đáp ứng vừa vội vàng đánh xe bò đi về phía trước, đi ra mười dặm thấy bốn bề vắng lặng, liền chui vào trong lán ngủ ngon, đổi cho thủy quỷ đến đánh xe. Đi tới sơn đạo chật hẹp, phía trước có một ông lão quần áo tả tơi, gây trở ngại cản đường đi, năn nỉ nói, “Người tốt bụng trong xe, hành lý của lão hủ bị khỉ cướp đi bỏ ở trên cây, có thể xin người giúp ta gỡ xuống hay không?”

Hữu Xu nhô đầu ra xem, liền thấy ông ta lấy một cái bánh ngô khô cứng từ trong lồng ngực ra, tiếp tục nói, “Lão hủ không có đồ vật gì tốt, chỉ có một phần lương khô này, đưa cho người tốt bụng xem như thù lao.”

Thù lao keo kiệt như thế, người bình thường nhìn thấy chắc chắn sẽ nhổ vào mặt ông ta, nhưng Hữu Xu đến từ mặt thế lại không cự tuyệt bất luận đồ ăn gì. Cậu lập tức nhảy xuống xe, xắn tay áo buộc chặt vạt áo, dứt khoát nói, “Túi bị đặt trên thân cây nào?”

Hết chương 39

*Tú đơn:

40. Chương 40: Kiếp Thứ Hai: Hoạ Bì - Bé Đáng Thương Tiến Hóa Thành Quỷ Kiến Sầu

Ông lão không ngờ cậu đồng ý nhanh như vậy, đầu tiên là hơi hơi sững sốt, sau đó mới kéo cậu vào rừng cây ven đường, chỉ vào cây đại thụ sum xuê nhất nói, “Ngay ở trên ngọn cây kia, tiểu hậu sinh, người nhìn một chút.”

Hữu Xu gơ tay che nắng nhìn lên trên, quả nhiên thấy một cái túi vải thô treo trên một nhánh cây cao nhất, một đám khỉ ngồi xõm giữa cành lá chơi đùa đùa giỡn, còn nhe răng trợn mắt với người dưới tàng cây, ném quả đại, giống như đang thị uy.

“Đám khỉ này quá vô pháp vô thiên! Cả ngày tụ ở chỗ này làm cái việc cướp đường, còn độc hơn cả sơn phỉ nữa.” Ông lão không biết làm thế nào thở dài.

Hữu Xu cũng không an ủi lão, trực tiếp ôm thân cây chậm rãi leo lên. Đám khỉ cảm nhận được uy hiếp, ở tại chỗ vừa nhảy vừa la, thấy không dọa được cậu liền bắt đầu lay động nhánh cây, ý đồ làm cậu té ngã. Kỹ năng sinh tồn dã ngoại của Hữu Xu đã sớm max điểm, tất nhiên là không sợ, hai ba cái liền đi đến chỗ cao nhất, gỡ cái túi xuống.

Đám khỉ thấy chiến lợi phẩm bị cướp đi, há cái miệng rộng phát ra tiếng kêu rống bén nhọn, còn lục tục chạy qua kéo quần áo Hữu Xu, có mấy con thậm chí nhảy lên lưng cậu lôi kéo tóc. Hữu Xu khi đi lên êm đẹp, lúc này thì đã là tóc mai hỗn độn, quần áo không chỉnh, nhìn qua vô cùng chật vật.

Nhưng cậu không sợ hãi cũng không tức giận, chỉ ổn định tay chân chậm rãi đi xuống. Khỉ là động vật mang thù nhất, nếu người không để ý tới chúng nó, qua một hồi chúng nó liền tự đi. Ngược lại, nếu người có ý đồ phản kháng, hoặc là đã thương một con nào đó, chúng nó nhất định sẽ một đám cùng vây công, con này quào một chút con kia cắn một ngụm, thực nhanh liền mình đầy thương tích, đáng về thê thảm. Huống chi nơi này là cổ đại, trình độ chữa bệnh vô cùng thấp, nếu không cẩn thận bị nhiễm trùng, chính là một con đường chết.

Vì vậy, Hữu Xu chỉ tránh né, cũng không chủ động tấn công. Đám khỉ chọt cậu vài cái, lại kéo dây cột tóc và quần lót của cậu, sau đó chít chít chét chét chạy đi. Khi hạ xuống đất, quần Hữu Xu đã tuột đến khuỷu chân, lộ ra quần đùi tứ giác tự chế bên trong.

Ông lão chưa từng thấy qua loại quần này, vì thế cứ nhìn chăm chăm chỗ đó. Hữu Xu cũng không thấy mất mặt hay ngượng ngùng, trước tiên đưa túi cho lão, sau đó thoải mái mà kéo quần lên, thắt chặt đai lưng.

Ông lão vội vàng nói cảm ơn, cuối cùng đem bánh ngô bọc giấy dầu nhét vào trong tay cậu.

Nếu như đang đi trên đường, sau khi tìm được đồ ăn thì nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt sạch, đừng nghĩ giữ lại để bữa sau ăn, bởi vì trời biết người có còn bữa tiếp theo hay không. Tuân theo kinh nghiệm đời trước, Hữu Xu hai ba cái ăn xong cái bánh ngô, tay trái còn đặt ở dưới cằm, đón được vụn bánh không cẩn thận rơi xuống, đợi sau khi ăn xong ngửa đầu trút vào miệng, cần phải đảm bảo một chút cũng không lãng phí.

Ông lão vẫn luôn dùng ánh mắt xem kỹ nhìn chăm chăm thiếu niên, thấy tình cảnh này yên lặng gật đầu. Khi thiếu niên chấp tay chuẩn bị cáo từ, lão làm bộ lão đảo một cái, đem túi trong tay kéo ra.

Vài nén bạc lách cách rớt xuống bên chân Hữu Xu, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tản ra ánh sáng chói mắt, đánh mất nhìn, nói ít cũng có trên trăm hai, đủ cho nhà cùng khổ chi tiêu vài thập niên. Hữu Xu lại bất vì sở động, biểu tình cực kỳ bình thản nhặt bạc lên, đưa trả lại cho ông lão, sau đó chấp tay cáo từ một lần nữa. Với cậu mà nói, đồ ăn mới là thứ quý nhất trên đời, hoàng kim bạc trắng lại không thể ăn, dùng được cái gì?

“Tốt tốt tốt!” Ông lão vuốt chòm râu cười, vươn tay ngăn cậu lại, “Tiểu hữu không vội đi, nghe bản đạo nói hai câu. Tuy người có long khí hộ thể, nhưng không phải vạn vô nhất thất.”

Hữu Xu vốn dĩ không có hứng thú với lão, nghe được câu cuối cùng mới quay đầu nhìn lại, trong mắt tràn đầy đề phòng.

Ông lão vội vàng trấn an nói, “Chớ sợ, bản đạo sẽ không thương tổn tiểu hữu. Tiểu hữu vừa ra khỏi cửa thành, bản đạo đã nhìn ra người là thể ngoại chi nhân. Mặc dù thể ngoại chi nhân hành tẩu ở thế giới này, lại không liên lụy nhân quả, có thể nói được trời ưu ái, vả lại tiểu hữu có cơ duyên lớn, lại được một luồng

hồng môn tử khí của tử vi đế tinh, càng thêm chư tà bất xâm. Nhưng, tiểu hữu phải hiểu, tử khí này mặc dù có thể chống đỡ quỷ vật, đối với yêu tà thì lại không dùng được mười phần. Yêu tà đạo hạnh nông cạn có lẽ sẽ ngại với người, nhưng mấy đại yêu lại thích nhất là long khí, nếu có thể đạt được một luồng dùng để tu luyện, có thể tăng trưởng trăm năm đạo hạnh. Huống hồ huyết nhục của tiểu hữu người lại là thứ đại bổ, hai người phối hợp hiệu quả càng cao...”

Hữu Xu ngắt lời lão, “Cho nên nói, hiện tại ta ra đi một mình rất nguy hiểm, tùy thời có khả năng bị yêu quái ăn sạch à? Trên đời này ngoại trừ quỷ hồn, còn có yêu quái sao?”

Ông lão gật đầu, “Còn nhiều hơn tưởng tượng của ngươi nữa.”

“Vậy ngươi là cái gì?” Ngón tay Hữu Xu hơi hơi run lên, đem chủ thủ giấu trong tay áo nắm chặt trong lòng bàn tay. Cậu vạn lần không ngờ, long khí chỉ có thể đuổi quỷ, không thể trừ yêu. Hơn nữa đối với yêu quái mà nói, long khí và máu thịt của cậu giống nhau, đều là bảo vật cực kỳ trân quý. Nói cách khác, bây giờ là cậu là một viên đại bổ hoàn di động, tùy thời có khả năng bị ăn mất.

Thế giới này đến tột cùng xảy ra vấn đề gì vậy? Còn nguy hiểm hơn so với mặt thể nữa?

Hữu Xu sâu sắc cảm thấy mình xui xẻo, ông lão lại sang sang cười, “Tiểu hữu đừng sợ, bản đạo là người. Bản đạo tu chính là cực tình đạo, cũng không sát sinh. Từ khi tiểu hữu rời khỏi kinh thành, bản đạo vẫn âm thầm theo đuôi quan sát, thấy tính tình của tiểu hữu và bản đạo hợp nhau, lúc này mới chỉ một con đường sáng cho tiểu hữu.”

Có người theo dõi mình, Hữu Xu tự nhiên biết. Nhớ tới những ám vệ chủ tử phái tới, cậu không khỏi nhìn nhìn xung quanh.

Ông lão không để bụng xua tay, “Bản đạo đã dẫn mấy người giám thị tiểu hữu đi rồi, không cần lo lắng. Mặc dù tiểu hữu nuôi quỷ nô, nhưng trên người quỷ nô lại không có sát khí, có thể thấy tiểu hữu chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý. Đối với người không quen biết tiểu hữu cũng vô cùng thân thiện, chẳng những nhiệt tâm tương trợ, còn không ham tiền tài, phẩm đức vô cùng cao quý, cũng không nhẫn tâm thương tổn súc vật, tâm địa càng mềm mại. Vì vậy, bản đạo rốt cuộc mới quyết định trợ giúp tiểu hữu. Nếu như tiểu hữu nguyện ý, có thể cùng bản đạo lên núi học chút phép thuật, cũng tiện phòng thân.”

Thế ngoại chi nhân không dính nhân quả, liên tội ác chồng chất, làm đủ chuyện xấu, cũng không bị thiên đạo cản tay. Vậy nên, ông lão mới có thể đi thăm dò thiếu niên trước, nếu tâm tính đối phương bất định liền tùy ý cậu tự sinh tự diệt, ngược lại thì kéo cậu một phen.

Hữu Xu thực thông minh, rất nhanh đã nghĩ thông nguyên nhân trước sau, khóe miệng không khỏi co rút. Vị lão nhân gia này, giống như, tồn tại hiểu lầm cực lớn với cậu nhỉ? Quỷ nô theo ở bên cạnh cậu quả thật không có giết người, nhưng mà hai quỷ đồng trước đó, sau đó là quỷ ngàn mặt, Lan phi, thất vương gia, trong tay đều có nhiều mạng người, hơn nữa đều có thể tính lên đầu Hữu Xu. Cậu trợ giúp người lạ cũng không phải xuất phát từ thiện tâm, mà là vì cái bánh ngó kia.

Đương nhiên, lý do này nếu như nói ra, ông lão khẳng định không tin, ngược lại còn cho rằng thiếu niên

khiêm tốn hữu lễ.

Thôi, liền để lão hiểu lầm đi, dù sao thì được lợi chính là mình. Nghĩ vậy, Hữu Xu thở dài nói, “Đa tạ lão nhân gia chỉ đường cho ta, Hữu Xu tại đây bái tạ.”

“Người tên Hữu Xu à? Tốt tốt tốt, vậy liền theo bản đạo lên núi đi.” Dứt lời hơi vung tay áo, chỉ giây lát hai người đã ở trong xe bò.

Biểu tình của Hữu Xu chưa thay đổi, trong lòng lại âm thầm lắp bắp kinh hãi. Người này quả nhiên có chút tài năng, có thể xuất ra thuật di của dị năng giả không gian cấp chín, xem ra lời trước đó không phải là lừa gạt mình. Vì thế cậu tạm thời buông nguyện vọng “ăn sạch thiên hạ” xuống, theo lão nhân đi học đạo.

Hai người đi đi dừng dừng tới một ngọn núi, khi sắp vào núi, đầu ngón tay lão nhân điểm lên trán thủy quỷ, hạ cho nó một tấm bùa câu hồn, nếu như nó hành hung làm ác, bùa sẽ đem nó đốt thành tro tàn.

“Ngày sau là chuyển thế đầu thai hay là tu quỷ đạo, vẫn tùy theo ý nguyện của chính người. Xuống núi đi thôi, nơi này không phải nơi người có thể ở lại.” Ông lão đã thay đạo bào lắc lắc phát trần trong tay.

Thủy quỷ cảm giác được thánh linh khí quanh mình, tự nhiên không dám ở lâu, vội vàng cáo từ chủ nhân.

Từ đó về sau Hữu Xu cư trú trong một ngọn núi vô danh, mỗi ngày giúp ông lão đồn củi, nấu cơm, giặt quần áo, khi nhàn hạ thì ngao du xung quanh. Qua hai tháng như thế, ông lão mới chỉ cho cậu một căn phòng, nói, “Ta đã thề với trời, cuộc đời này không thu đồ đệ nữa, cho nên cũng không thể dạy người cái gì. Đồ vật hữu dụng với người đều ở chỗ kia, có thể học được bao nhiêu, thì xem thiên phú của người đi.”

Hữu Xu đẩy cửa phòng ra nhìn, bên trong tất cả đều là sách, tràn đầy nơi nơi chất đống, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Ông lão lại nói, “Ta chỉ có thể giữ người nửa năm, hiện giờ đã qua hai tháng, còn bốn tháng là người phải xuống núi, những sách đó người có thể xem bao nhiêu thì tính là bấy nhiêu.”

Hữu Xu chấp tay nói lời cảm tạ, ngồi ở cửa tùy tiện rút một quyển sách ra lật xem. Lão đạo thấy cậu lấy trang sách làm quạt, ào ào lật qua liền xong, sau đó rút ra một quyển khác tiếp tục, không khỏi lắc lắc đầu, thầm nghĩ vị tiểu hữu này quả thực thiện tâm, đối với học tập lại không có thiên phú gì, ngày khác khi xuống núi đưa cậu vài cái bùa bảo mệnh cũng không sao.

Hữu Xu nào biết được ông lão đang suy nghĩ gì, thực nhanh liền đắm chìm trong thế giới sách vở. Những quyển sách đó chủng loại đa dạng, có cái liên quan tới bùa chú, có cái liên quan tới trận pháp, có cái liên quan tới đạo thuật, còn có các loại ghi chép về quỷ quái kỳ càng tỉ mỉ, đều là thứ cậu chưa bao giờ tiếp xúc qua. Vốn dĩ như đói như khát với tri thức, cậu tựa như đẩy ra một cánh cửa thế giới mới, hận không thể một đêm xem hết.

Không ngủ không nghỉ mà xem năm ngày, Hữu Xu rút cuộc đem tất cả tri thức ghi tạc trong đầu, thời gian còn lại liền dùng để luyện tập cùng thông hiểu đạo lý. Cũng không biết có phải là nguyên nhân đứt đoạn truyền thừa hay không, những bộ sách ghi chép về pháp thuật rất ít, đối với Hữu Xu mà nói không có gì hữu dụng. Vì thế cậu hết sức chuyên chú vẽ bùa mấy tháng, lại thử làm vài cái pháp khí, nhưng chưa bao giờ thí nghiệm trên người yêu tà, cũng không biết hiệu quả như thế nào.

Đến ngày cuối cùng, ông lão đã đắm ngực dậm chân, hồi hận không thôi. Vốn tưởng rằng đó là một người không có thiên phú, nào ngờ lại nhìn lầm! Có thể trong vòng sáu tháng xem xong đồng thời vận dụng tự nhiên tất cả truyền thừa, dù là khai sơn lão tổ cũng không có năng lực này. Sớm biết hôm nay, lúc trước hà tất phát lời thề kia, bỏ lỡ một mầm tốt như vậy!

Hồi hận a! Ông lão hồi hận đến mức xanh ruột, mấy lần muốn miệng đều bị Hữu Xu dùng lời nói ngăn chặn. Lý tưởng của Hữu Xu là ăn sạch thiên hạ, để tiếp tục quán triệt lý tưởng, mới miễn cưỡng đi theo ông lão lên núi học nghệ. Hiện giờ bảo cậu ở lại ngọn núi này luôn, đó là trăm triệu lần không được. Món ăn thôn quê trên núi cậu đã sớm ăn ngán rồi.

Tạm biệt ông lão lưu luyến không rời, cậu đi bộ xuống núi, đi đến nửa đường chỉ thấy một đoàn sương mù tầng tầng lớp lớp vây đến, đem ánh sáng quanh mình đều nuốt hết. Cậu sờ soạng mắt vài canh giờ trong bóng tối, liên tiếp té ngã, mới ra được sơn môn, đi vào ven đường.

Sương mù tối kỳ quái, lui cũng vô cùng nhanh chóng, bất quá chỉ là thời gian nháy mắt, xung quanh lại là ánh dương chiếu khắp, phồn hoa trải rộng. Hữu Xu nhìn bốn phía, cảm giác có chút quái dị, lại nhìn nhìn chính mình, không khỏi nhú mày. Vừa rồi té rất mạnh, quần áo bị rách ra vài cái lỗ, tóc cũng bị nhánh cây móc đến hỗn độn bất kham, đánh mất nhìn còn cho là ăn mày ở đâu tới.

Đi vào trong thành nhanh chóng tìm một khách điểm ở lại, đem chính mình xử lý sạch sẽ. Cậu vừa nghĩ thăm vừa theo quan đạo đi về phía trước, mới vừa đi ra không xa liền thấy một đám người cười ngựa nhanh chóng chạy tới.

“Thiếu gia, tìm được ngài rồi! Cùng chúng ta trở về đi, lão gia, phu nhân đã sắp điên rồi! Nếu ngài không cùng chúng ta trở về, thái thú đại nhân liền phái quan sai tới bắt ngài đó!” Đoàn người sôi nổi xuống ngựa, kéo chặt Hữu Xu không cho đi.

“Ta không phải thiếu gia nhà các người, ta là Hữu Xu.” Mắt Hữu Xu mở tròn, cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Đúng vậy, thiếu gia ngài không phải gọi là Hữu Xu sao? Ngài đừng chạy nữa, thái thú đại nhân đã lên tiếng, nếu lão gia còn không chủ động giao ngài lên nữa, liền tấu lên quan trên, gán cho lão gia tội “làm việc thiên tư trái pháp luật, dung túng nhi tử hành hung”. Thiếu gia ngài đừng sợ, trước hết ngoan ngoãn về cùng chúng ta đi, lão gia nói, chắc chắn sẽ viết thư cho lão thái gia, bảo ông ấy nghĩ cách cứu ngài. Tuy rằng lão thái gia đã từ quan, nhưng dư uy vẫn còn đó, đảm bảo ngài vạn toàn hẳn là không thành vấn đề.” Người đi đầu tận tình khuyên bảo khuyên giải.

Hữu Xu chưa làm rõ ràng được tình huống, nhưng từ đôi câu vài lời của bọn họ cũng thu được một ít tin tức. Người bọn họ muốn tìm là tiểu thiếu gia nhà bọn họ, diện mạo hẳn là không khác biệt lắm so với mình, tuổi tương đương, tên giống nhau, vả lại còn phạm tội, là trốn nhà đi.

Cậu muốn tiến thêm một bước giải thích, mới vừa đem hộ điệp* và lộ dẫn chứng minh thân phận ra, đối phương lại nói, “Thiếu gia ngài trốn nhà sáu ngày, người đã đói gầy rất nhiều, ở trong núi chịu không ít khổ đi? Mau cùng nô tài trở về, trong nhà có rất nhiều đồ ăn chờ ngài đó.”

*Hộ điệp: kiểu như hộ khẩu, hộ là nhà, điệp là văn thư, tờ trình.

**Lộ dẫn: giấy phép đi đường.

Hữu Xu mò mẫm ở trong núi vài canh giờ, trong thời gian đó không uống giọt nước, không ăn hạt cơm, bụng đã sớm đói meo, vì thế yên lặng cất hộ điệp và lộ dẫn lại, không hề áy náy mà trầm nghĩ: thôi, chờ ăn no rồi lại giải thích với bọn họ cũng như nhau thôi. Không chậm trễ thời gian lúc này.

Đoàn người lén lút trở lại Lâm An phủ, vào một tòa trạch viện nằm dãy xa hoa, thẳng lưng, ngẩng đầu.

Hữu Xu bị hai tiểu nha đầu dẫn tới một tòa tiểu viện rửa mặt chải đầu, lau khô tóc thay đổi xiêm y, khi đi ra từ sau bình phong, bàn ở gian ngoài đã xếp đầy các loại món ngon mỹ vị, ngồi vào làm người ta ngón trở đại động. Hữu Xu tra xét các loại thức ăn một lần, xác định không có độc mới bưng bát lên vung đũa ngấu nghiến, mới vừa bào vài hớp liền thấy một vị phụ nhân quần áo hoa lệ xông vào cửa, ôm cậu khóc ròng nói, “Con của ta à, người xem như trở lại rồi! Nương mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, sợ người ở bên ngoài chịu khổ. Không phải chỉ là lỡ tay đánh chết hai tiện dân thôi sao, chuyện lớn bao nhiêu chứ, nương tất nhiên bảo cha người hỗ trợ dè xướng...”

Nàng vừa khóc vừa lay bả vai thiếu niên, thiếu niên không chút nào bị quấy nhiễu, vẫn như cũ nắm thật chặt chiếc đũa, đem đồ ăn trên bàn nhanh chóng quét vào miệng, còn bớt thì giờ ừm ừm ừ ừ vài tiếng coi như đáp lại.

Nghe nghe, Hữu Xu xem như hiểu rõ, nhi tử của phụ nhân này cũng gọi là Hữu Xu, trước đó coi trọng một cô nương nhà nông mỹ mạo, cứng rắn muốn ép nạp đối phương làm thiếp. Cô nương tính cách cương liệt, không muốn làm thiếp, liền dứt khoát lưu loát mà cự tuyệt. “Hữu Xu” lại ồn ào la hét muốn lấy nàng làm vợ, bị phụ mẫu trong nhà cực lực phản đối.

Phụ thân “Hữu Xu” là tri châu địa phương, quan không lớn, nhưng lai lịch không nhỏ, là thứ trưởng tử của tướng quốc tiền nhiệm, ở trong nhà có chút được sủng ái, trước kia không học vấn không nghề nghiệp, tham gia mấy lần khoa cử cũng không đậu, gia phụ liền lợi dụng chức quyền giúp hắn mưu cái thực chức.

Có lẽ do từ nhỏ đã không cần cố gắng thế nào liền có thể đạt được hết thảy, phụ thân của “Hữu Xu” học theo, đối với nhi tử của mình cũng vô cùng dung túng. Huống chi hắn chỉ cưới một người thê tử, cũng không có thiếp thất, lúc thê tử sinh hạ trưởng tử bị thương căn cốt, không cách nào sinh nữa, “Hữu Xu” liền thành độc đinh của tri châu phủ, càng thêm sủng lên tận trời.

Từ nhỏ hắn muốn cái gì liền có cái đó, cố tình lại không cách nào cưới được cô nương mình ngưỡng mộ trong lòng, dưới cơn phẫn nộ liền rời nhà trốn đi, nào ngờ chạy đến thôn xóm của cô nương, trong lúc vô ý lại gặp được tình cảnh đối phương hẹn ước với tình lang, vì thế liền đánh nhau.

Trong lúc hỗn loạn, “Hữu Xu” không cẩn thận đâm thủng bụng tình lang kia, cô nương kia vì bảo hộ tình lang, ôm hắn ta nhảy vào giữa sông, không biết bị nước trôi đến đâu. Mẫu thân cô nương đó vừa mới đến tìm nữ nhi, nhìn thấy cảnh này miệng hô to “giết người”, sau đó kéo chặt “Hữu Xu” không chịu buông tay, thật sự muốn đưa hắn lên quan phủ.

Nếu là thường ngày, việc nhỏ cỡ này phụ mẫu của hắn có thể dễ dàng dẹp yên. Nhưng không may, thái thú tân nhậm của Lâm An phủ có hiềm khích với Triệu gia, vả lại để củng cố quyền thế, muốn đem vài tri châu bên dưới đổi thành tâm phúc của mình. Thái thú đang lo không có cơ xuống tay, án giết người của “Hữu Xu” liền bạo phát, vì thế lập tức ban phát công văn bắt lấy vị công tử hoàn khố nổi tiếng ở địa phương này.

“Hữu Xu” là một tên nhu nhược miệng cọt gan thỏ, tránh thoát kiềm chế của phụ nhân chạy đi như điên, không dám vào thành, không dám về nhà, đành phải đi lên núi. Người trong nhà lòng nóng như lửa đốt, tìm cả ngày cả đêm sáu ngày, rốt cuộc bắt được Hữu Xu học nghệ trở về ở cạnh sơn đạo.

Một bữa thức ăn ăn đến sạch sẽ, phụ nhân cũng khóc gần xong, Hữu Xu buông bát đĩa xuống, chuẩn bị giải thích cặn kẽ với nàng, lại không ngờ một nam tử trung niên béo tròn phúc hậu xiêu vẹo xông đến, ôm chặt cổ cậu lại bắt đầu gào khóc, còn muốn bị thương hơn cả phụ nhân, “Con của ta à, sao ngươi lại gây thành cái bộ dạng này? Trong lòng cha đau đến rỉ máu! Cha đã viết thư cho lão thái gia, bảo ông ấy đến cứu người, dù cho liều mạng không cần một thân quan phục này nữa, cha cũng sẽ không để người ta bắt người đi đâu! Ăn no chưa? Có muốn thêm một chút nữa hay không? Đây cũng không phải là sức ăn của người mà!”

Ý muốn giải thích của Hữu Xu lại bị những lời này đánh mất, vuốt bụng nói, “Vậy thì thêm một chút đi. Sườn xào chua ngọt, thịt kho tàu, gà xào cay, thịt kho dưa chua, mỗi loại một phần, cái khác tùy ý.”

“Còn cần người nói sao, những món này người thích ăn nhất, mỗi bữa đều không thể thiếu.” Phụ nhân thấy nhi tử muốn ăn thêm, lúc này khuôn mặt mới giãn ra nụ cười.

Ngay cả khẩu vị cũng giống nhau, trong thiên hạ có hai người tương tự như vậy sao? Hạ nhân có thể nhận sai, nhưng không đến mức cha mẹ cũng sẽ nhận sai. Chẳng lẽ đây là một âm mưu nhắm vào mình? Trong lòng Hữu Xu cảnh giác, thứ nên ăn thì một loại cũng không ít hơn, chậm rãi thử thăm dò hai phu thê, lại đào ra rất nhiều tin tức.

Hai phu thê một người họ Triệu, một người họ Vương, đều xuất thân danh môn. Nhất là Triệu tri châu, phụ thân chính là tướng quốc tiền nhậm, mới vừa từ quan không đến ba năm, ở trong triều rất có uy vọng. Triệu tri châu tuy rằng đọc sách không thành, nhưng lại tinh thông công việc vặt, sau khi đến Lâm An phủ rất có thành tựu, đợi nửa năm sau vào kinh tham gia kiểm tra đánh giá, có thể càng tiến thêm một bước.

Nhưng ngay lúc mấu chốt này, nhi tử gây ra đại họa, khiến mười năm cố gắng của hắn đều phó mặc theo dòng nước cuốn trôi. Nếu là người bình thường, lúc này tất nhiên hận không thể treo nhi tử lên đánh, nhưng Triệu tri châu lại là một nhi không, ngay cả mắng cũng luyến tiếc mắng một câu.

Nói thật, phụ mẫu như vậy, nếu như đặt ở hiện đại, trăm phần trăm là tài liệu dạy học thất bại, nhưng Hữu Xu lại cảm thấy cực kỳ thân thiết. Ở mặt thể, đừng nói tình bạn, tình yêu rất khó có được, ngay cả tình thân cũng đều khó khăn. Cha mẹ cậu còn may, vẫn chưa giống người bên ngoài vứt bỏ cậu, nhưng

bình thường cũng không quản cậu chết sống, chỉ đưa cậu vào sở nghiên cứu, để tự bản thân cậu đi tranh tiền đồ.

Khi Hữu Xu bị người ta khi dễ vũ nhục, cậu cỡ nào hy vọng cha mẹ có thể đi tới, ôm thật chặt lấy mình. Nhưng bọn họ không có, một lần cũng không có, chỉ đứng xa xa, thờ ơ lạnh nhạt. Hữu Xu biết bọn họ là vì tốt cho mình, bởi vì chim non bị điều hâu bảo vệ dưới cánh, vĩnh viễn không cách nào thừa nhận mưa gió bên ngoài, một khi đi ra ngoài, gặp phải chính là đường chết.

Nhưng ngẫu nhiên có mấy lần, cậu cũng sẽ hy vọng xa vời có thể được một cái ôm chăm, mấy phần ấm áp, cho nên mới không tự chủ được quấy luyên chủ tử, sau đó lại không thể tránh khỏi hướng đi đoạn tuyệt.

Hiện tại, bệnh cũ của Hữu Xu lại tái phát, bị phu thê Triệu thị ôm thật chặt, cậu bỗng nhiên không muốn giải thích, tự mình an ủi, “Thôi, xem bọn họ thương tâm như thế, mình liền ở thêm ba ngày, ba ngày sau tất nhiên giải thích rõ ràng, sau đó giúp bọn họ tìm nhi tử trở về. Nếu đây là một âm mưu, mình cũng có thể tra tìm manh mối, bắt được người làm chủ sau màn.”

Nghĩ vậy, cậu càng thêm yên tâm thoải mái, ở lại Triệu gia. Được tiểu nha hoàn đưa đến phòng ngủ của “Triệu Hữu Xu”, cậu trải giấy Tuyên Thành, viết một phong thư bình an cho Tống thị, chuẩn bị ngày mai bảo trạm dịch cấp tốc đưa đến thượng kinh. Trước khi đi ngủ cậu lại nghĩ nghĩ, lại bức tinh thần lực tới hai mắt, xem xét cảnh vật xung quanh, quả nhiên tìm được một con quỷ treo cổ ở ngoài cửa sổ.

“Giúp ta tìm một người, ta đưa người một tấm âm dương nguyên khí phù.” Cậu lấy từ trong lòng ngực ra một tấm bùa xếp thành hình tam giác, quơ quơ với quỷ treo cổ. Âm dương nguyên khí phù ẩn chứa hai khí âm dương, đối với quỷ quái mà nói là thứ đại bổ, dùng một tấm có thể được mười năm tu vi, con quỷ này hẳn sẽ không cự tuyệt.

“Người nhìn thấy ta à?” Quỷ treo cổ cảm thấy kinh dị, nhìn nhìn trái phải, xác định xung quanh không có ai.

“Ta có mất âm dương.” Hữu Xu chỉ vào mắt mình, lại hỏi, “Âm dương nguyên khí phù, có muốn không?”

“Nhanh đưa cho ta!” Quỷ treo cổ nháy mắt thay đổi sắc mặt, âm phong cùng cương khí đánh vào trong phòng, khó khăn chạm tới tay áo bào của thiếu niên liền phát ra tiếng kêu thét thê lương. Chỉ thấy một ngọn lửa từ sắc nhanh chóng bao lấy nó, thời gian nháy mắt con quỷ liền không còn, chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Không đến một giây liền đốt thành tro tàn, đây là uy lực của long tinh sao? Hai mắt Hữu Xu trừng đến tròn vo, hồi lâu mới phun ra một ngụm khí. Từ sau đêm đó, cậu vẫn là lần đầu tiên kiến thức được cảnh tượng bậc này, nói cách khác, chỉ cần không phải đại yêu, cậu có thể lập tức miếu sát*.

*Miếu sát: cách nói thường dùng trong game, ý là giết chết trong 1 giây.

Trong lòng cảm thấy vui sướng, cậu tiếp tục quan sát bốn phía, rốt cuộc phát hiện được một tiểu quỷ trong

kẽ gạch.

“Giúp ta tìm một người, ta cho người một tấm âm dương nguyên khí phù.”

“Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân không cần âm dương nguyên khí phù, ngài muốn tìm ai chỉ cần nói ra, tiểu nhân liền đi!” Tiểu quỷ lập tức dập đầu bái lạy, nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Tìm Triệu Hữu Xu.” Hữu Xu cũng mặc kệ nó muốn hay không, trực tiếp ném bùa qua.

Tiểu quỷ còn tưởng rằng thiêu chết con quỷ treo cổ trước đó chính là tấm bùa này, bắt được trong tay mới biết thật sự là âm dương nguyên khí phù, trong lòng không khỏi cực vui mừng, vội vàng nhét vào trong miệng nuốt xuống, sau đó đi ra ngoài tìm người, đi tới nửa đường mới nghĩ đến: Triệu Hữu Xu không phải là chính đại nhân sao?

Trong bùa có giấu một tấm sớ hồn phù, không sợ đối phương chạy đi liền không trở lại. Hữu Xu an tâm nằm trên giường đợi tin tức, cảm thấy nhàm chán liền cầm lấy một quyển sách sử tùy ý lật xem, sau đó cứng đờ. Khi cậu rời đi là Đại Minh hoàng triều năm Tông Thánh thứ nhất, nhưng hiện tại lại là Hạ Khải triều năm Trọng Khang hai mươi hai. Đại Minh triều thành Đại Hạ triều, Tông Thánh đế thành Trọng Khang đế, ở giữa lại cách hơn sáu trăm năm.

Nói cách khác, Hữu Xu lại xuyên qua, hơn nữa là thân xuyên. Hiện giờ, tư duy cậu một mảnh trống rỗng, chỉ có một câu không tự chủ được hiện lên trong đầu —— trong núi không có năm tháng, trên đời đã ngàn năm.

Hết chương 40

41. Chương 41: Phiên Ngoại Cơ Trường Dạ: Chết Không Nhắm Mắt

Đêm nay, Cơ Trường Dạ một lần nữa từ trong cảnh mơ tươi đẹp thức tỉnh, thiếu niên mang khuôn mặt đỏ ửng cùng với đôi mắt tô điểm đầy nước mắt mơ hồ hiện lên, dù không nhắm hai mắt lại, cũng tựa như gần trong gang tấc, lấy tay sờ soạng trong chăn, đầy tay trắng mịn giống như trước. Tình huống như vậy bắt đầu từ ngày rượu say ngoài ý muốn ấy đến nay, đã duy trì trọn vẹn ba tháng.

Ba tháng, hắn đã thành chúa tể Đại Minh hoàng triều, thực hiện hứa hẹn đã đáp ứng với mẫu thân khi còn nhỏ, sống sót thật tốt, so với bất luận kẻ nào đều sống tốt hơn. Nhưng mà một khắc Cơ Chính Tắc chết kia, hắn không thể cảm giác được bất luận niềm sung sướng gì, thậm chí ngay cả lúc phủ thêm long bào ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, chậm rãi quan sát quần thần cùng dân chúng, trong lòng cũng không chút nào gợn sóng.

Ngày ấy ngồi xe ngựa từ hoàng cung đến Thánh sơn tế thiên, hắn cách bức rèm che nhìn ra bên ngoài, cẩn thận xác nhận mỗi một gương mặt trong đám người. Hắn vốn tưởng rằng Hữu Xu chắc chắn sẽ xen lẫn bên

trong yên lặng đi theo mình, nhưng mà cũng không có. Hắn nhìn lại nhìn, tìm lại tìm, vẫn là không có.

Tại thời khắc trọng đại như thế, có thể nói là vinh quang nhất trong đời, người duy nhất hắn muốn cùng chia sẻ thế nhưng không xuất hiện, nhận thức này làm hắn cảm thấy mất mát bội phần. Hắn bắt đầu nghĩ lại chính mình, bắt đầu phỏng đoán tâm tình của Hữu Xu, bắt đầu lo được lo mất. Hiện tại, một tầng cửa sổ cuối cùng đã đâm rách, nếu muốn đẩy Hữu Xu đi nữa, hắn luyện tiếu, nhưng để Hữu Xu đi theo mình tựa như luyện đồng, hắn càng luyện tiếu.

Ước nguyện ban đầu của hắn vẫn như cũ không thay đổi, hắn muốn cho Hữu Xu đường đường chính chính mà sống, cả đời vô ưu, an phú tôn vinh, vì thế ngày đầu tiên sau khi đăng cơ liền ban bố ý chỉ mở ân khoa. Hắn sẽ lo công danh cho Hữu Xu, nghĩ rằng ba tháng sau cậu có thể đậu Trạng Nguyên. Hắn rất muốn gặp mặt, rồi lại sợ hãi không đề nén nổi ngọn lửa trong lòng, ngọn lửa này cực kỳ nguy hiểm, một khi dẫn đốt, tất sẽ khiến bọn họ cháy thành tro tàn.

Đều nói ngày có suy nghĩ, đêm sẽ nằm mộng. Ở trong mộng, hắn ôm Hữu Xu, hận không thể chết ở trên người cậu, dùng sức mạnh “qua hôm nay không có ngày mai” điên cuồng hôn cậu, mỗi khi tỉnh lại, cảm giác cuồng bạo còn sót lại ở trong lòng vẫn có thể khiến cho vẻ mặt hắn biến đổi kịch liệt. Hắn biết, chính vì mình đem khát vọng trong lòng áp xuống rất tàn nhẫn, cảnh trong mơ mới có thể càng thêm mãnh liệt.

Vì vậy, hắn khát vọng Hữu Xu, rồi lại sợ hãi Hữu Xu, bởi vì một khi hắn bắt đầu phóng túng chính mình, chỉ có cái chết mới có thể kéo Hữu Xu ra từ trong lòng ngực. Nhưng mà hắn hiện tại, đã không có tư cách ôm chầm lấy Hữu Xu, bởi vì hắn là Tông Thánh đế, là chúa tể Đại Minh hoàng triều, hắn không thể giống như Cơ Chính Tắc, vì một người mà mất đi lý trí.

Không thể ôm chầm hôn môi, vậy nhìn xa xa cũng được. Hắn đã an bài xong hết thảy cho Hữu Xu, trước tiên để cậu tham gia khoa cử thi đậu Trạng Nguyên; sau đó cho cậu ra ngoài, mưu một cái thực chức; đợi cho ba năm, năm năm sau, tình triều mãnh liệt mệnh mệnh của hắn ước chừng đã bình ổn, liền điều Hữu Xu vào Hàn Lâm Viện, từng bước một tiến vào nội các. Đến lúc đó, hắn có thể mỗi ngày nhìn thấy cậu, ngẫu nhiên còn có thể cùng cậu tâm sự chuyện lúc trước, cùng nhau dùng bữa.

Hữu Xu rất hiểu chuyện, đồng dạng cũng thực kiên cường, cậu sẽ hiểu rõ nỗi bất đắc dĩ của mình, cũng sẽ chậm rãi rút ra từ trong đoạn tình cảm sai lầm này. Đến ngày nào đó già đi, con cháu của mỗi người bọn họ quây quần quanh gối, lại vẫn quần thần tương đắc, coi như là một câu chuyện để mọi người ca tụng. Cơ Trường Dạ tựa vào trên gối mềm mại sức tưởng tượng tương lai, tương lai này nhìn qua vô cùng tốt đẹp, đối với bọn họ cũng trăm lợi mà không một hại, nhưng không biết là duyên cớ nào, trong lòng hắn giống như rỗng mất một khối, có chút lạnh, có chút chua xót, càng có rất nhiều buồn bã.

Sau đó, rốt cuộc Cơ Trường Dạ không thể ngủ được, một mình ngồi trong cung điện to như vậy, chậm rãi lật xem bằng chữ mẫu Hữu Xu viết khi còn nhỏ. Không trung tối đen tản ra ánh mặt trời, tâm tình ủ dột của hắn cũng chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, mắt thấy canh giờ vào triều sắp đến, mới lệnh cung nhân thay quần áo cho mình.

Hôm nay lại có đại thần tấu thỉnh Hoàng Thượng lập hậu, bị Cơ Trường Dạ lấy cớ “nặng trĩu trong người, ba năm sau lại nói” chống đỡ. Ngay sau đó bọn họ liền lấy lui làm tiến, bảo Hoàng Thượng tuyển tú nữ, thêm vào hậu cung, dù không thành hôn, thì tốt xấu gì bên người cũng có vài người hầu hạ, lại bị Cơ Trường Dạ phủ quyết. Hắn không cách nào tưởng tượng một ai nằm bên cạnh mình ngoại trừ Hữu Xu, hơn

nữ còn là một nữ nhân, như vậy sẽ khiến hấn không thể tránh khỏi mà nhớ tới Lan phi chết cứng.

Ngoại trừ Hữu Xu, hấn phản cảm tất cả những người tận lực câu dẫn và tiếp cận, thậm chí vì thế mà hấn đánh chết vài cung nữ.

“Trong cung vốn đã ma khí tận trời, lại nhập tú nữ thì âm khí càng nặng. Các vị ái khanh đến tột cùng là suy nghĩ cho trầm, hay là chê trầm sống quá lâu?” Giọng điệu Cơ Trường Dạ lạnh lùng sắc bén.

Lúc này chúng thần phía dưới mới nhớ tới chuyện ma quái, trong lòng rung mạnh. Hiện giờ hòa thượng Trấn Quốc tự mỗi ngày niệm kinh trong cấm cung, nghe nói cần liên tục niệm ba năm, năm năm mới có thể triệt để đuổi đi ma khí, Hoàng Thượng mệnh cách chí dương tự nhiên vô sự, nếu tuyển tú nữ vào, nói không chừng liền khắc chết vài kẻ bạc mệnh, vậy còn đỡ, nếu lại sinh ra thêm vài oan quỷ...

Hình ảnh kế tiếp quá mức đáng sợ, nhóm triều thần không dám nghĩ tiếp, từ đó về sau liền không chủ động đề cập việc nạp phi lập hậu nữa. Dù sao đến tuổi thì Hoàng Thượng cũng sẽ tự mình sốt ruột, không bằng thuận theo tự nhiên.

Giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ, giọng điệu Cơ Trường Dạ bức thiết mà nói, “Danh sách thi đình đã chỉnh lý thỏa đáng chưa?”

Hoàng Thượng đã liên tiếp hỏi ba ngày, còn không chỉnh lý xong thì vị trí của mình sợ là sẽ đổi người ngồi, Lễ bộ Thượng thư vội vàng trình danh sách lên, cũng cường điệu điểm ra tên đầu.

Cơ Trường Dạ lấy được danh sách chỉ lo nhìn lên phía trước, trước tam giáp không có tục danh của Hữu Xu, chỉ đành lật ra sau, một xấp giấy Tuyên Thành toàn bộ lật hết cũng không thấy hai chữ trong dự đoán. Nhóm triều thần chỉ thấy Hoàng Thượng lật tới lật lui danh sách phành phạch, trước trước sau sau không phiền không chán mà lật bảy tám lần, biểu tình càng ngày càng ủ dột, hai mắt càng ngày càng lạnh lẽo, không khỏi rụt cổ, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái.

Lễ bộ Thượng thư liên tiếp lau mồ hôi, run giọng hỏi, “Hoàng Thượng, danh sách có chỗ nào không ổn ạ? Vi thần còn giữ tất cả bài thi của các sĩ tử, liền trình cho ngài xem qua. Sĩ tử khoa này tài hoa vô cùng xuất chúng, vả lại cũng không làm phát sinh việc gây rối kỉ cương.”

Cơ Trường Dạ nào có bình tĩnh xem bài thi của người khác? Đem qua hấn còn nghĩ, có lẽ lúc thi đình có thể ở xa xa liếc nhìn Hữu Xu một cái, hôm nay lại biết được cậu căn bản không có tới tham gia cuộc thi, trong lòng làm thế nào không hoảng hốt? Hấn rất muốn biết đến tột cùng Hữu Xu suy nghĩ cái gì?

Hôm tế thiên không đến, hôm khoa cử cũng không đến, chẳng lẽ cậu ấy tính toán kiếp này đều không gặp trăm sao? Cái suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, liền tựa như một tia sét bổ vào đầu quả tim Cơ Trường Dạ. Phải rồi, hấn chỉ nghĩ nên làm thế nào mới có thể khiến Hữu Xu sống cuộc sống càng tốt, lại chưa bao giờ đứng ở góc độ của Hữu Xu mà nghiền ngẫm. Hữu Xu quyến luyến mình như vậy, từng mấy lần nói rõ thời khắc khắc ở cùng một chỗ với mình mới là vui sướng nhất.

Lúc ấy hắn cho rằng đó là lời của trẻ nhỏ, chờ thiếu niên lớn lên một ít sẽ nghĩ thông suốt. Nhưng mà hắn lại quên, Hữu Xu là một người bướng bỉnh, ngoan cố, thuần túy mà lại đơn giản, mỗi một câu cậu nói đều phát ra từ tâm can, không thay đổi ước nguyện ban đầu; đồng thời, cậu còn quyết đoán quyết tuyệt, kiên cường độc lập, nếu ý thức được mình là một tồn tại dư thừa, sẽ không vầy đuôi lấy lòng, lại càng không tìm mọi cách dây dưa, mà là yên lặng tránh ra.

Cơ Trường Dạ cầm danh sách trong tay, ánh mắt cũng đã tan rã. Hắn rút cuộc ý thức được, ngày ấy một mình Hữu Xu tỉnh lại ở trên giường, lại vội vàng bị mình đưa đi khỏi phủ đệ, sau đó liên tục mấy tháng không gặp, đến tận cùng sẽ tiếp thu được tin tức gì.

Cậu thông minh như vậy, làm sao lại không nghĩ ra mình đang gây bất hòa, bị trục xuất, mà càng không xong chính là, bất hòa cùng trục xuất như vậy, lại phát sinh sau khi hai người lên giường. Không hề nghi ngờ, việc này sẽ tạo thành thương tổn bội phần như thế nào với cậu.

Cậu có trộm khóc hay không; có thử tới tìm mình hay không; có... có mang lòng oán hận hay không? Nghĩ tới đó, thân thể Cơ Trường Dạ lay động, đã không dám suy nghĩ tiếp. Nếu như không nhanh chóng tìm được Hữu Xu, cái gì mà con cháu quây quần quanh gối, quân thần tương đắc, cùng nhau đến cuối đời, đều sẽ trở thành bọt nước.

Hắn phải nói chuyện cho tốt với Hữu Xu, nói cho cậu biết mình vĩnh viễn sẽ không đuổi cậu đi. Cậu có thể cả đời ở bên cạnh mình, cho dù trăm năm, ngàn năm, vạn năm cũng nhìn không chán.

Hữu Xu, Hữu Xu, Hữu Xu! Trong đầu ngoại trừ hai chữ này, Cơ Trường Dạ đã không cách nào tự hỏi thứ khác. Hắn bỗng nhiên buông danh sách xuống, đỡ trán nói, “Trẫm bỗng cảm thấy thân thể khó chịu, hôm nay liền tới đây thôi, tan đi.” Dứt lời không đợi triều thần phản ứng đã vội vàng rời đi.

Tới hậu điện, thay thường phục, hắn dẫn theo vài tên thị vệ cấp tốc chạy tới nhà Hữu Xu, lại bị Tổng thị báo cho biết, Hữu Xu đã rời khỏi kinh thành ba tháng có thừa, đến nay chưa từng gửi thư về, cũng không biết hiện tại ở phương nào.

“Cậu ấy đi rồi? Trẫm, ta chưa đăng cơ đã đi rồi?” Cơ Trường Dạ trở đi trở lại hỏi những lời này, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định thì tim dần dần lạnh đi.

Khó trách cậu không đến xem mình tế thiên, khó trách cậu không đi tham gia khoa cử. Cậu đã sớm rời đi, lẻ loi một mình, bắt vô âm tín. Thời khắc đi ra khỏi cửa thành đó, cậu có suy nghĩ gì? Du ngoạn xung quanh, giải sầu tâm tình, hay là định không bao giờ trở về? Cơ Trường Dạ không cách nào khống chế mà miên man suy nghĩ, lúc thì chợt cảm thấy choáng đầu, lúc thì chợt cảm thấy trái tim co rút đau đớn, đứng ở tại chỗ tay chân lạnh như băng, cũng không biết nên đi nơi nào.

Chịu đựng qua một khắc đồng hồ thống khổ rồi rầm nhất, rốt cuộc hắn mới tìm lại thần trí, quay đầu nhìn về phía A Đại đã là thống lĩnh cấm quân, lớn tiếng quát, “Trẫm cho người phái ám vệ bảo hộ Hữu Xu an toàn, vì sao cậu ấy rời khỏi kinh thành, trẫm lại không thể nào biết được? Hiện tại đến tận cùng cậu ấy đang ở nơi nào? Người lập tức phái người đi tìm cậu ấy về, cứ nói trẫm sai, trẫm muốn gặp cậu ấy.”

Sắc mặt A Đại trắng xanh, cúi đầu chấp tay nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, người bảo hộ Hữu Xu mới vừa ra khỏi cửa thành đã bị vớt bỏ, hiện giờ, thuộc hạ cũng không biết cậu ấy đi nơi nào.”

“Mãi giữa hai mươi năm, mà ngay cả một thiếu niên tay trái gà không chặt cũng không giữ nổi, trẫm dùng các người làm gì? Tìm! Lập tức đi tìm cậu ấy trở về! Trẫm chỉ cho các người thời gian nửa tháng.” Khuôn mặt xưa nay ôn hòa của Cơ Trường Dạ giờ phút này lại có chút vụn vặt, tiếng nói cũng thô rất đến lợi hại, có thể thấy lo âu đến nông nổi nào.

Mặc dù trong lòng A Đại không muốn, nhưng cũng không dám ngỗ nghịch phạm thượng, chỉ đành sai người đi tìm.

Cơ Trường Dạ vừa đợi, không phải nửa tháng, không phải nửa năm, mà là trọn mười năm. Mười năm, bất luận hồi ức khắc sâu bao nhiêu, theo lý mà nói đều đã phai màu, nhưng kỳ thật không phải. Thời gian không ngừng trôi qua giống như nước sông dâng trào, đem những người hoặc chuyện không quan trọng cọ rửa sạch sẽ, ngược lại đem bảo thạch giấu trong cát vụn đánh bóng càng thêm rực rỡ loá mắt. Không hề nghi ngờ, Hữu Xu chính là bảo thạch của Cơ Trường Dạ, qua mỗi một ngày, một cái nhăn mày một cái mỉm cười của cậu càng thêm khắc sâu vào đáy lòng, cho đến khi khắc vào trong đầu.

Khi nghèo khổ nương tựa lẫn nhau, khi phú quý hờ hững lạnh nhạt, khi cực khổ không rời không bỏ, khi ôm chầm nóng bỏng thành kính, mỗi một phần ký ức đều bị Cơ Trường Dạ nhiều lần lấy ra ôn lại, vì thế hồi hận cũng càng ngày càng sâu sắc. Phàm là nơi nào truyền đến tin tức nói từng gặp qua người tương tự với Hữu Xu, hần đều sẽ đến trước tiên, sau đó một lần lại một lần mất mát mà về.

Dần dần, không ít người bắt đầu biết điểm uy hiếp của hần là một thiếu niên tên là Hữu Xu. Người muốn thăng quan tiến tước liền lén lút đi tìm kiếm, hoặc dâng lên vài thay thế phẩm, đều không ngoại lệ chọc hần nổi trận lôi đình. Mà người nào lòng dạ khó lường, lại lợi dụng tin tức này dụ hần vào sát cục.

Lần này, man tộc tây thù thả ra tin tức nói bắt được Hữu Xu, bảo Tông Thánh đế lấy ba tòa thành đến trao đổi. Có Cơ Chính Tắc làm vết xe đổ, Cơ Trường Dạ tự nhiên sẽ không vì tư dục cá nhân vớt bỏ dân chúng không để ý. Nhưng mà hần phủ quyết đề nghị dùng ba tòa thành đổi người, lại tự mình tiến đến thảo phạt man di, sau đó bị một thiếu niên rất giống Hữu Xu đảo loạn thần trí, thiếu chút nữa bị bắn chết tại chỗ.

Sau đó hần chẳng những không bằng bó vết thương sâu đến tận xương, ngược lại giống như nổi điên nhảy vào chiến trường máu chảy thành sông, ở trong ngàn vạn thi thể tìm kiếm ra thiếu niên kia, đầu tiên là run rẩy rơi lệ, đợi xác định người này không phải là Hữu Xu, lại giống như nổi điên đem người bám thành thịt nát.

Nếu không có A Đại đứng lúc đánh hần ngất xỉu, không chừng hần sẽ cứ như vậy mà ma chướng.

Trận chiến này thắng đến cực kỳ thảm thiết, chúa tể Đại Minh hoàng triều thiếu chút nữa chết ở biên thủy, hơn nữa vào năm này, hần vẫn như cũ chưa từng lập gia đình, dưới gối càng không có con nối dòng. Có thể thấy, nếu như hần đi, Đại Minh hoàng triều sẽ trải qua trời long đất lở như thế nào. A Đại không dám suy nghĩ đến đủ loại hậu quả đáng sợ. Hần ta quỳ gối bên giường, nhìn chủ tử hơi thở mỏng manh, rốt cuộc quyết định nói ra chân tướng.

Cơ Trường Dạ trăm triệu lần không nghĩ tới, sau khi tỉnh lại sẽ nghe thấy một câu chuyện hoang đường như thế. Hắn lặng im thật lâu sau mới chậm rãi đứng lên, hỏi, “Cho nên nói, ngày đó khi Hữu Xu đến tìm trăm, người tự chủ trương đuổi cậu ấy đi, cũng bởi vì cậu ấy biết ngự quỷ sao?”

“Phải. Việc quỷ thần quá mức khó lường...” A Đại đang muốn biện giải vài câu cho mình, chỉ thấy chủ tử một cước đá lật kỷ trà cạnh giường, lại nâng cương đao hung hăng bổ tới, trên mặt là biểu tình dữ tợn trước đây chưa từng thấy qua.

Hắn ta không dám tránh né, cứng rắn chịu đựng một đao, bả vai gần như bị chặt bỏ, nếu không có A Nhị nghe được động tĩnh xông tới khuyên giải, có lẽ hắn ta đã chết. Trong trường máu tươi văng khắp nơi, một mảnh hỗn độn, may mà Cơ Trường Dạ còn có một tia lý trí cuối cùng, biết ở trước mặt các tướng sĩ chém giết công thần sẽ làm lòng mọi người rét lạnh, lúc này mới kịp thời thu tay lại.

Nhưng mà dù vậy, A Đại cũng đi mất nửa cái mạng. Cơ Trường Dạ ném cương đao xuống, suy sụp ngồi dưới đất, vết thương mới vừa băng bó tốt lại bắt đầu thấm ra thật nhiều máu, tí tách tí tách chảy xuôi xuống, hắn lại không thấy đau đớn, chỉ chậm rãi che hai mắt, thất thanh khóc thầm.

Hóa ra ngôi vị Hoàng đế của mình, là Hữu Xu dùng một nửa máu tươi để đổi lấy; hóa ra ngày ấy cậu rời đi, lại chịu tất cả khuất nhục; hóa ra cậu cho rằng mình kiêng kỵ năng lực của cậu, mới lựa chọn vĩnh viễn rời đi... Quén luyến và thâm tình của cậu đối với mình, đại khái đã sớm bị mài mòn sạch sẽ trong tổn thương một lần lại một lần đi? Cho nên chẳng sợ mình dấn hoàng băng đến khắp mỗi ngõ ngách Đại Minh hoàng triều, cậu cũng trốn tránh không gặp.

Nghĩ đến đây, Cơ Trường Dạ đột nhiên chấn động một cái. A Đại không động não, không nhìn ra vấn đề, nhưng hắn không giống, từ trong tự thuật đơn giản của A Đại, hắn đã phát hiện, năng lực của Hữu Xu cũng không thần dị như cậu biểu hiện ra ngoài, ngược lại còn cực kỳ nguy hiểm. Bởi vì máu thịt của cậu đối với quỷ quái có lực hấp dẫn khó hiểu, mà tăng lực bảo hộ trên người sẽ chậm rãi xói mòn theo thời gian. Nói cách khác, nếu Hữu Xu một mình ra đi, sớm muộn gì cũng sẽ gặp nguy hiểm thật lớn.

Dù cậu ấy có thống hận mình hơn nữa, nhìn thấy hoàng băng cũng sẽ đưa một phong thư trở về, càng không bỏ qua Tổng thị chẳng quan tâm. Sở dĩ cậu bắt vô âm tín, có thể là bởi vì, là bởi vì... Cơ Trường Dạ không dám nghĩ sâu hơn, lung tung lau quệt nước mắt, hô lớn, “Người tới, thay trăm băng bó miệng vết thương, trăm muốn đi Ô Tư Tàng! Tức khắc khởi hành!”

Trải qua bốn năm tháng lặn lội đường xa, đoàn người rốt cuộc đến Ô Tư Tàng. Năm nay Cơ Trường Dạ còn chưa đến bốn mươi, nhưng tóc mai đã sớm hoa râu, khuôn mặt già nua. Hắn dùng đại lễ ba quỳ chín lạy mới đả động Lạt Ma, khiến ông mở pháp đàn tìm kiếm vong hồn.

“Có vật bên mình của người đó không?” Lạt Ma dùng đan sa cùng kim phấn vẽ một pháp trận trên mặt đất.

Cơ Trường Dạ do dự một chút, cuối cùng cực kỳ không nỡ lấy từ trong túi ra một bó tóc. Đây là năm Hữu Xu sáu tuổi cắt xuống, vẫn luôn bị hắn cất giữ đến nay.

“Rất tốt.” Đối với vật này Lạt Ma hết sức hài lòng, sau khi tiếp nhận hai tay toát một ngọn lửa thiêu đốt, lại tát bột phấn vào pháp trận, chậm rãi nói, “Nếu ánh nền trong trận biến thành màu xanh, thì tỏ vẻ hồn phách người này đã đến, người có thể nói chuyện với hắn. Nếu như ánh nền vẫn mờ nhạt như trước, thì tỏ vẻ người này chưa chết, người có thể tiếp tục tìm hắn tại dương thế.”

Cơ Trường Dạ hơi hơi gật đầu, bởi vì tâm tình quá mức khẩn trương, đã hoàn toàn nói không nên lời.

Ánh nền xếp hàng có thứ tự, dưới từng trận âm phong phát qua lay động, mấy giây qua đi, màu sắc chưa thay đổi, lại qua thêm mấy giây vẫn chưa thay đổi, Lạt Ma ngừng niệm kinh, khoát tay nói, “Về đi, người này chưa chết.”

Cơ Trường Dạ rưng rưng lệ tạ ơn phật sống, mới vừa đứng lên liền hôn mê, ý niệm chống đỡ cho hắn mang theo trọng thương cũng muốn đến Ô Tư Tàng rốt cuộc sụp đổ. May mà còn lưu lại một đường hy vọng cuối cùng, nếu không chỉ sợ hắn rốt cuộc không chịu nổi để trở lại kinh thành. Dù cho như thế, thân thể hắn cũng nhanh chóng suy yếu, một mặt hết lòng lo lắng xử lý triều chính, một mặt ngày ngày đêm đêm tìm người, giống như đang tiêu hao sinh mệnh.

Mắt thấy Hoàng đế vừa mới đến bốn mươi tuổi, tóc đen đầy đầu đã trải tuyết, thân thể cũng gầy yếu đến không còn bộ dáng, nhóm triều thần luống cuống, liên tục thượng tấu thỉnh cầu hắn nhanh chóng lập hậu đồng thời lưu lại con nối dòng. Hắn lại ban thánh chỉ, nói muốn chọn lựa vài đứa bé trong tôn thất nhận nuôi.

Tôn thất tự nhiên cầu còn không được, mỗi người đều chọn lựa đứa trẻ vừa độ tuổi đưa vào cung, lại ngăn cản chỉ trích của nhóm triều thần.

Một năm này, cung điện vắng lặng đã lâu rốt cuộc có một chút hơi người. Cơ Trường Dạ sai người đưa mười mấy đứa nhỏ đến trước mặt mình, nhất nhất xem qua. Trong đó có một đứa nhỏ bộ dạng vô cùng ngọc tuyết đáng yêu, lá gan cũng khá lớn, chẳng những dám nhìn thẳng hắn, còn ngốc ngốc cười rộ lên, nụ cười này liền lộ ra hai lúm đồng tiền bên má, khiến hai mắt đục ngầu của Cơ Trường Dạ đẩy lên một tia sáng.

Hắn gọi đứa nhỏ đến trước mặt, chột chột má lúm đồng tiền mềm nhũn của nó, lại lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy. Bắt đầu từ ngày hôm đó, hắn mang đứa nhỏ theo bên người tự mình giáo dục, còn lại thì ở thiên điện, mỗi một tuần liền đi kiểm tra công khóa.

Năm nay đứa nhỏ chỉ mới năm sáu tuổi, tâm tính bất ổn, bị sủng mấy tháng liền lộ nguyên hình, các loại kiêu căng tật xấu nhất nhất phát tác ra. Cung nhân vốn tưởng rằng Hoàng đế bản tính nghiêm khắc sẽ khó có thể chịu đựng, nào ngờ hắn lại không để bụng, thậm chí càng thêm yêu thương đứa nhỏ.

Nhóm triều thần cũng biết, Hoàng đế nhìn như hiền hoà, kì thực khó lấy lòng nhất, có thể làm cho hắn liếc mắt thêm một cái đã là ngàn khó vạn khó, có thể làm cho hắn tùy ý nuông chiều, quả thực là mặt trời mọc từ phía tây. Khi tất cả mọi người cho rằng đứa nhỏ này là thịt trong tim Hoàng thượng, tương lai có hy vọng đăng cơ nhất, đứa nhỏ lại ngoài ý muốn thất sủng, vả lại không một ai biết nguyên nhân.

Ngày hôm đó, đứa nhỏ bị đuổi về phủ đệ, khi xuống xe ngựa khóc cực kỳ thương tâm. Nó biết mình đã mất đi một cơ hội quan trọng nhất trong cuộc đời, tương lai cũng sẽ bị người ta cười nhạo. Phụ vương và mẫu phi nó đang xanh mặt ở trong sảnh chờ đợi, sau khi đuổi tới tới đi liền kéo nó đến bên cạnh, truy vấn nguyên nhân.

Đứa nhỏ không rõ tình hình, liền đem tình cảnh ngày ấy tự thuật một lần, “Hoàng Thượng gọi nhi tử bồi người dùng thiện, nhi tử không dám ăn trước, để Hoàng Thượng gấp thức ăn xong mới bưng bát. Ban đầu Hoàng Thượng còn thật cao hứng, thấy nhi tử bỏ rau xanh và ớt qua bát khác liền đổi sắc mặt, hỏi nhi tử có phải có tật xấu kén ăn hay không. Nhi tử không dám khi quân, liền đáp phải, sau đó liền bị đuổi về.”

Thân vương và vương phi nghiễm nhiên không tin lí do thuyết phục này, truy vấn, “Không có khả năng, sao chỉ như vậy đã bị đuổi về? Người ngấm lại cho kỹ, Hoàng Thượng còn nói gì không?”

Đứa nhỏ suy nghĩ một khắc, lại nói, “Trước khi đưa nhi tử đi, Hoàng Thượng nói ‘không giống, không giống, chung quy ai cũng không giống.’”

Thân vương giật mình, thật lâu sau sau mới thở dài một tiếng. Hoàng Thượng đây là chìm sâu trong quá khứ không ra được mà!

Hai tuần sau, lại có một đứa nhỏ bị trục xuất khỏi cung, là trưởng tử có danh xưng thần đồng của Túc thân vương. Bất luận như thế nào Túc thân vương cũng không muốn tin tưởng con của mình sẽ bị đào thải, phải biết từ nhỏ đứa bé này đã biết nhìn ánh mắt người khác nhất, hai ba tuổi đã biết che giấu cảm xúc, không nói nhiều một câu, không đi nhiều một bước, mọi việc đều sẽ suy nghĩ rồi mới hành động.

Lão thân vương cũng thường thường tán thưởng người này bất phàm, là người chu đáo, cẩn thận. Mới không đến hai tháng đã bị đuổi đi, không nên nha!

Đứa nhỏ cũng thực ủy khuất, chấp tay nói, “Không biết ai mang đến một cái chú chó nhỏ, mọi người thấy đáng yêu, tất cả đều vây qua nô đùa với nó, chỉ mình nhi tử ngoan ngoãn ngồi ở tại chỗ đọc sách. Lúc này vừa vặn gặp Hoàng Thượng đến kiểm tra công khóa, liền hỏi nhi tử ‘người muốn đi chơi không’, nhi tử đáp không muốn, hần lại hỏi chú chó có đáng yêu không, nhi tử đáp có, hần liền sai người đuổi nhi tử về.”

Túc thân vương đầy đầu nghi vấn, từ trong tự thuật, ông không cảm thấy nhi tử không đúng chỗ nào, ngược lại, còn cực kỳ nhu thuận. Đến tột cùng thì Hoàng Thượng chọn người như thế nào? Quả thực không thể nói lý!

Đứa nhỏ nghĩ nghĩ, bổ sung, “Khi đưa nhi tử xuất cung, hoàng thượng có một lời khuyên lúc chia tay. Hần nói, muốn cái gì liền đi tranh, đừng nghĩ một đằng nói một nẻo, lời nói và hành động không đồng nhất, nếu không tương lai hối hận thì đã muộn.”

Lúc này Túc thân vương mới vỡ ột bừng tỉnh đại ngộ, thâm nghĩ hóa ra là cá tính nhi tử quá mức trung hòa gây nên. Cũng phải, để vương khai sáng hùng đồ đại nghiệp giống như Hoàng Thượng, tất nhiên càng ưa ái người thừa kế tính tình phong duệ. Hoàng Thượng quả nhiên là Hoàng Thượng, tâm tư khó lường mà!

Kỳ thật sự tình cũng không phức tạp như Túc thân vương nghĩ. Bởi vì Hữu Xu thống hận hành vi lãng phí đồ ăn, cho nên Cơ Trường Dạ cũng cực kỳ phản cảm việc này, lại bởi vì chính mình tính cách nội liêm do đó vĩnh viễn mất đi tình yêu, nên cũng không thể nhìn người khác không quả quyết. Yêu biệt ly khổ, là đau đớn nhất cuộc đời này, nhìn thấy người cùng loại, hắn sẽ chỉ càng thêm oán hận chính mình. Mất không thấy lòng thanh tịnh, lúc này hắn mới nhất nhất tiến bước những đứa nhỏ đựng vào chỗ đau lòng của mình.

Nháy mắt lại qua một năm, ngày hôm đó, Cơ Trường Dạ đã bệnh hoàn toàn không đứng dậy nổi, một đám hoàng tử quỳ gối bên giường yên lặng rơi lệ. Thái y bắt mạch sau đó lắc đầu, tỏ vẻ bất lực.

A Đại đã bị cách chức, chỉ có A Nhị đứng ở cửa, vẻ mặt bi thống. Thấy chủ tử ngoắc tay với mình, hắn vội vàng đi qua, nức nở nói, “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Không ngoài dự liệu, Hoàng Thượng vẫn hỏi cái câu mà mỗi ngày đều phải hỏi một lần, “Đến cửa thành nhìn xem Hữu Xu có trở về không?”

Cửa thành vẫn luôn dán bức họa của Hữu Xu, một khi cậu về kinh, thủ vệ thị vệ có thể nhận ra, sau đó tức khắc trình báo trong cung. Hiện giờ còn chưa nhận được tin tức, xem ra là không có. A Nhị cũng không dám nói thẳng, đỏ vành mắt rời đi.

Cơ Trường Dạ đã thở không nổi, lại vẫn gắt gao nắm chặt tay chống đỡ, đợi cho hai khắc thời gian sau A Nhị quay lại lắc đầu, hắn mới kiệt lực hô một tiếng “Hữu Xu”, tay chân chậm rãi lạnh đi. Các vị hoàng tử thấy mất hẳn hồi lâu chưa từng nhắm lại, cũng không biết hắn đã chết, chờ đến khi cung nữ đến uy được mới phát hiện không ổn, trong khoảnh khắc loạn thành một nù.

Chết không nhắm mắt, Tông Thánh đế oai phong cửu châu, diệt hết thất quốc, lúc lâm chung lại chết không nhắm mắt...

Hết chương 41

P/s: hôm nay ta đi đọc bản qt bộ này, thấy có mấy bạn đọc tới hết kiếp này thì nêu ý kiến dữ dội quá, nói tình tiết truyện không hợp lý, khiến cho ta dâng trần cảm xúc, muốn phát biểu một vài lời:

Thứ nhất là về Hữu Xu. Người ta nói tính cách và quan niệm của một người được quyết định bởi hoàn cảnh họ sinh ra và lớn lên. Hữu Xu sống 15 năm tại mật thất, tính cách, quan điểm đã là thâm căn cố đế, có câu “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, dù Hữu Xu có xuyên qua thế giới này mười mấy năm, thì tính cách cũng không dễ dàng thay đổi được. Có lẽ Hữu Xu tạo cho mọi người cảm giác “đơn thuần”, “hồn nhiên”, nhưng nói thẳng là ta chẳng thấy Hữu Xu đơn thuần, hồn nhiên ở cái chỗ nào cả, từ việc bạn ấy đối phó với Vương gia, Lan phi và những người khác là biết. Còn thứ khiến mọi người cảm thấy Hữu Xu đơn thuần có lẽ do cái tính trẻ con của bạn ấy. Ừ, đúng, tính tình Hữu Xu cực kỳ trẻ con, đơn giản bởi vì bạn ấy cũng chỉ là một đứa trẻ thôi. Sống ở mật thất tới 15 tuổi, cái tuổi vẫn còn gọi là con nít, dù hoàn cảnh sống ác liệt nhưng cái tuổi đó tư duy vẫn chưa hoàn thiện và chưa thể hoàn toàn trưởng thành. Xong, xuyên qua sống thêm 16 năm, nhưng lại là làm 1 đứa con nít, được Cơ Trường Dạ bảo bọc chu toàn, thử hỏi làm sao trưởng thành? Ta là ta không cảm thấy cái “trưởng thành” đó được quyết định bởi số tuổi đâu nha. Kiếp trước Hữu Xu sống ở mật thất, mà mật thất thì tất nhiên đồ ăn là trên hết, xuyên qua rồi, dù không nói giàu có nhưng

mọi thứ có Cơ Trường Dạ lo lắng chu toàn, lại thêm bản tính ham ăn, nên ta nghĩ Hữu Xu xem trọng đồ ăn hơn tiền bạc không có gì sai hết. Có ý kiến lại nói Hữu Xu “cường nửa vời”. Truyện 148 chương, 40 chương này chỉ mới là mở đầu thôi mà, Hữu Xu không phải trời sinh đã là cường thụ, mà sẽ biến cường theo thời gian.

Thứ hai, về Cơ Trường Dạ. Cơ Trường Dạ sinh ra trong gia đình đế vương, ở cổ đại, nơi mà cái tư tưởng “kết hôn sinh con mới là đạo lý” đã ăn sâu, không thể nào thay đổi chỉ trong một sớm một chiều được. Hơn nữa, vì bị trục xuất từ sớm, nên mỗi chuyện Cơ Trường Dạ làm đều phải suy nghĩ kỹ càng, không thể hành động theo cảm tính. Thế nên dù yêu, Cơ Trường Dạ cũng sẽ không cho phép mình mất đi lý trí. Cái mà ảnh cần là một chuyện gì đó để kích thích tình cảm, ví dụ như chuyện Hữu Xu rời đi. Nếu là truyện khác, thì lúc này nên cho bạn thụ quay về rồi cả 2 đại đoàn viên nữa là đẹp, chỉ trách bà tác giả này hơi ác, cho Hữu Xu đi luôn 600 năm, nên kiếp này 2 người mới bỏ lỡ nhau. Còn Hữu Xu, dù IQ cao, nhưng ngay từ đầu đã có nói, là EQ thấp. Lên giường với Cơ Trường Dạ cũng chỉ có một phần là do tình cảm, phần nhiều hơn là muốn hút long tinh bảo mạng. Và tình cảm của Hữu Xu đối với Cơ Trường Dạ, như Hữu Xu nói, cũng chỉ mới là ỷ lại, quyến luyến, vân vân.. chưa phải là yêu sâu nặng tới mức không thể rời bỏ. Vậy nên khi nghĩ chủ tử tức giận, ghét bỏ, nghi kỵ mình, thì Hữu Xu không có lý do gì để ở lại hết. Thế nên kết cục kiếp này của 2 người cũng có thể hiểu được. Ta biết hẳn là nhiều bạn ức chế với kết cục kiếp này, nhưng không sao, qua cơn mưa trời lại sáng, vài chương nữa là hường bay ngập trời rồi.

42. Chương 42

Bất quá chỉ ở trong núi sáu tháng, sau khi xuống núi thì hậu thế đã qua hơn sáu trăm năm, dù là Hữu Xu thân kinh bách chiến cũng bị hoảng sợ, vốn có chút mộng lung buồn ngủ, lúc này hoàn toàn tỉnh táo. Cậu lấy nguyên bộ sử ký từ trên giá, xem từng trang từng trang vô cùng cẩn thận, cuối cùng xác định đây không phải là ảo giác của chính mình.

“Rốt cuộc không trở về được sao?” Nhớ tới những người, những chuyện sáu trăm năm trước, trong lòng Hữu Xu không khỏi buồn bã. Tuy rằng chủ tử chán ghét mà vứt bỏ cậu, nhưng ân cứu mạng mấy lần không phải là giả, hơn nữa sở dĩ cậu có thể bình yên sống đến hiện tại, tất cả cũng là nhờ chủ tử, chủ tử...

Nghĩ đến đó, mặt Hữu Xu hơi hơi hồng, lấy phần sử ký có liên quan tới Tông Thánh để ra nghiêm túc đọc.

Dưới ngòi bút của sử quan, Tông Thánh để không hề nghi ngờ là đế vương vĩ đại nhất Đại Minh hoàng triều, gót ngựa của hắn đạp hết cửu châu, diệt hết thất quốc, khiến đông tây đại lục ngang dọc thông suốt, lui tới không ngại. Khi hắn tại vị không đóng cửa thành, cũng không cấm đi lại ban đêm, dân chúng không nhặt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, cuộc sống vô cùng giàu có và đông đúc yên ổn. Lúc sinh thời hắn từng mười bảy lần ngự giá thân chinh, đều chiến vô bất thắng, công vô bất khắc*, lại được người đương thời xưng là “Chiến hoàng”, tướng lãnh địch quốc thấy cờ hiệu của hắn, còn chưa nghe tiếng mà ai cũng đã chạy mất, hồn phi phách tán.

*Chiến vô bất thắng, công vô bất khắc: không có trận chiến nào không thắng, không có gì không công phá được.

Hắn chăm lo việc nước, giúp quốc gia lớn mạnh, khai sáng đại nghiệp muôn đời của Đại Minh hoàng triều,

nhưng mà chính mình thì lại cả đời không cưới, cũng chưa từng để lại một đứa con trai con gái nào. Theo sử học gia phỏng đoán, hẳn như vậy, chính là bởi vì một lần đối chiến với man tộc tây thù bị thương căn cơ. May mà hẳn cũng không coi trọng huyết mạch, cũng không có chỗ nào lưu luyến với hoàng quyền, lại nhận mười tám đệ tử tôn thất làm hậu tự, dốc lòng bồi dưỡng.

Nhưng mà lúc hẳn băng hà lại không để lại chiếu thư truyền ngôi, cũng không căn dặn di ngôn, các hoàng tử đã trưởng thành hết sức xuất sắc rơi vào nội đấu, đem một hoàng triều cường thịnh phân chia thành chín nước tiểu bang, lại liên tục nội chiến mấy năm, tranh đấu không nguôi. Từ lúc đó, Đại Minh hoàng triều biến mất, thay thế chính là thời đại cửu quốc tranh bá, cửu quốc đều tự xưng là chính thống, thù tấu lẫn nhau, lại biến thành ngũ quốc cùng tồn tại.

Mà Hạ Khải triều hiện tại, chính là quốc gia tương đối cường thịnh trong ngũ quốc, quốc chủ tự cho mình là hậu nhân Cơ thị, còn tuyên bố muốn khôi phục hoàng đồ bá nghiệp của tổ tiên.

Ở một trang sử sách cuối cùng, người viết lưu lại một câu cảm khái: lấy cô độc muôn đời đúc ra vạn thế đại nghiệp, Tông Thánh đế thật bi thay, cũng thật tráng thay!

Trong văn tự rộng lớn mạnh mẽ, trong thành tựu vang dội cổ kim, dường như giấu điếm rất nhiều đau thương và tiếc nuối không thể nói rõ được bằng lời.

Xem đến chỗ này, Hữu Xu khép sử ký lại, thở ra thật dài. Chủ tử sống rất tốt, nhưng dường như cũng không tốt, nhưng mặc kệ như thế nào, hẳn tuyệt đối sẽ không hy vọng mình ở lại bên cạnh hẳn. Dù nói để vương đa nghi, sớm muộn gì cũng có một ngày, năng lực của mình sẽ trở thành mối lửa huỷ diệt quan hệ của hai người, so với việc đi đến một bước kia, không bằng chia lìa ngay thời điểm thân mật nhất. Nếu một ngày kia hẳn nhớ tới mình, những kiêng kỵ và hoài nghi ước chừng đã biến mất, mà hồi ức tốt đẹp có lẽ có thể đổi được một nụ cười nhạt ôn nhu của hẳn.

Nhớ tới dung nhan mỉm cười tuần nhả của chủ tử, hốc mắt Hữu Xu đỏ hồng, lại nhanh chóng giấu đi. Ngay sau đó cậu lại nghĩ tới Tống thị, liến lộn trong sử sách, vốn dĩ cũng không ôm hy vọng gì, lại không ngờ trên đó quả thực có tục danh của bà. Chủ tử đối xử với bà rất tốt, chẳng những ban thưởng bà nhất phẩm cáo mệnh, còn dưỡng lão chăm sóc bà đến trước lúc lâm chung. Chính do ngày hạ táng chủ tử tự mình xử lý tế điển, sử quan mới tăng thêm một nét bút cho Tống thị, nếu không thì quý phụ tầm thường như bà là không có tư cách ghi vào sử sách.

Hữu Xu thực cảm kích, nhưng cũng có chút khổ sở, đem thư bình an mới vừa viết xong ném vào trong chậu than thiêu hủy, chỉ mong Tống thị dưới cửu tuyền có thể nhìn thấy. Cậu tuyệt đối không hoài nghi hết thấy những việc mình trải qua là một hồi âm mưu, người có thể làm bộ, nhưng quỷ thì sẽ không phối hợp.

Khi gặp tới tổ Triệu gia cậu liền phát hiện trang phục của những người này hoàn toàn khác hẳn Đại Minh hoàng triều, cổ tay áo buộc chặt, vạt áo ngắn, phong cách chỉnh thể càng gần với trang phục người Hồ, quý quái lui tới cũng như thế. Phục sức biến hóa có thể nhìn ra thời đại thay đổi, cậu nhớ rõ năm đó khi cùng chủ tử về thượng kinh cũng từng đi ngang qua Lâm An phủ, khi đó dân chúng không phải mặc như vậy. Thời gian không quá một năm liền đổi trang phục hằng ngày, việc này ở hiện đại có khả năng phát sinh, nhưng ở cổ đại phong bế bảo thủ thì không thể.

Hữu Xu lấy ngân phiếu giấu trong quần áo bên người ra, cảm giác cực kỳ ảo não. Thời gian thay đổi, thời thế đổi thay, gia tài bạc triệu của cậu đều hóa thành hư ảo, lại thành một kẻ nghèo hèn không có đồng nào, không rõ lai lịch. Tuy rằng Hạ Khải triều tự cho mình là chính thống Cơ thị, nhưng nghĩ cũng biết, quan phủ khẳng định sẽ không thừa nhận hộ điệp và lộ dẫn sáu trăm năm trước.

Không có bạc, không có thân phận, không có lộ dẫn, nguyện vọng ăn sạch thiên hạ xem như ngậm nước nóng. Hữu Xu vò đầu, trầm nghĩ tại sao mình luôn xui xẻo như thế?

Đúng vào lúc này, con tiểu quý mới vừa rồi trở lại, khó xử nói, “Đại nhân, ngài bảo tiểu nhân giúp ngài tìm ai? Có lẽ tiểu nhân nghe lầm.”

“Ta bảo người tìm Triệu Hữu Xu.” Hữu Xu đem từng quyển từng quyển sử ký đặt lại tại chỗ.

“Nhưng mà, ngài không phải chính là Triệu Hữu Xu sao? Nếu không thì tiểu nhân giúp ngài tìm một vị quý y nhé?”

Hữu Xu, “...”

Trong phòng an tĩnh một khắc, Hữu Xu lại nói, “Thôi, người tìm mấy thứ đồ vật lại đây cho ta. Ba tiền chu sa, một con thần lằn, hai mươi con đom đóm, hiện tại liền muốn.”

Tiểu quý hãy còn lải nhải nhắc lại một hồi, xác định nhớ kỹ liền biến mất không thấy. Thời gian một khắc, liền có một con mèo đen ngậm một con thần lằn đi vào, lại có rất nhiều đom đóm dưới âm phong xua đuổi chui vào trong một cái bình lưu ly đặt trên bàn, cuối cùng, tiểu quý mới từ trong kẽ tường lách mình ra, đưa một cái bao giấy dầu lên.

Hữu Xu cũng không nhàn rồi, ở trong phòng tìm kiếm nửa ngày mới phát hiện mấy sợi tóc trên gối đầu. Cậu nghiền nát chu sa và đom đóm trộn vào thành dạng keo, lại đốt tóc thành tro bỏ vào, cuối cùng chế thành một loại chất lỏng cổ quái màu đỏ thẫm biết sáng lên. May mà Triệu gia là nhà quan lại, bảo tồn được địa đồ Lâm An phủ, việc tìm người cũng càng thêm tiện.

Cậu trải địa đồ ở trên bàn, dùng bút lông dính một chút chất lỏng, vẽ một cái pháp trận dọc theo tường thành Lâm An phủ, một bút cuối cùng hạ xuống, pháp trận vốn hơi hơi loang loáng bỗng nhiên sáng lóa, ngay sau đó lại nhanh chóng dập tắt.

Thành! Lần đầu tiên Hữu Xu vẽ pháp trận tìm người, không ngờ nhanh như vậy liền có tác dụng. Cậu lập tức dùng châm đâm vào bụng thần lằn, lấy ra một giọt máu tươi, nhỏ vào giữa pháp trận, trong miệng lầm bầm. Máu tươi vẫn chưa thấm vào trang giấy, mà là lặn lộn giống như hạt châu, sau mấy giây, nó dừng lại tại một vị trí nào đó trên địa đồ, sau đó hóa thành một mũi tên nho nhỏ.

Hữu Xu tập trung nhìn vào, giọt máu rõ ràng dừng lại tại Triệu phủ, vả lại mũi tên xác xác thật thật chỉ vào chính mình. Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ trận pháp phạm sai lầm sao? Cậu không tin, lại thử một lần, kết quả vẫn giống vậy.

Tiểu quỷ bình tĩnh nhìn cậu vài lần, thầm nghĩ tuy rằng đại nhân pháp lực cao cường, nhưng đầu óc dường như không đủ dùng. Chính mình tìm chính mình, chưa từng có ai như vậy.

“Cái này không đúng, đổi một cái khác.” Trở đi trở lại thử năm sáu lần, rốt cuộc Hữu Xu cũng buông tha. Cậu lau giọt máu sạch sẽ, sau đó lấy ra một khối vải trắng, nhanh chóng bện thành một hình nhân có tay có chân, lại giấu mấy sợi tóc trong bụng hình nhân.

Làm tới đây, cậu dừng một chút, hỏi, “Người có biết ngày sinh tháng đẻ của Triệu Hữu Xu không?”

Tiểu quỷ cũng không phải là gia nô của Triệu gia, mà là hạ nhân của chủ nhân trước, trước, trước nữa của tòa dinh thự này, chết đã năm sáu chục năm. Ngày đó người Triệu gia vào ở, nó liền bắt đầu lẩn lư ở các phòng, cũng tận mắt nhìn thấy Triệu Hữu Xu từ đứa nhỏ tóc trái đào lớn lên thành thiếu niên lang, làm sao lại không biết ngày sinh tháng đẻ của cậu đặt ở nơi nào chứ?

“Đại nhân chờ, tiểu nhân vào phòng mẫu thân của ngài nhìn xem.” Tiểu quỷ mới vừa chạy ra vài bước, lại quay trở lại cười nịnh, “Đại nhân yên tâm, tiểu nhân tất nhiên sẽ không va chạm vào phu nhân.”

Thời gian một khắc sau, nó mang về một tờ giấy Tuyên Thành. Hữu Xu vừa tiếp nhận nhìn qua, không khỏi nhũu mày. Việc lạ, ngoại trừ năm không giống, thì ngày sinh tháng đẻ Triệu Hữu Xu lại giống hệt cậu, canh giờ cụ thể thì càng không sai một giây phút nào.

Chẳng lẽ lại là trùng hợp, nhưng trên đời nào có nhiều trùng hợp như vậy? Mặc dù trong lòng Hữu Xu do dự, nhưng vẫn gấp ngày sinh tháng đẻ thành hình tam giác, đồng thời nhét vào trong bụng búp bê vải cùng với tóc, sau đó đặt ở giữa pháp trận. Cậu thay đổi một loại chú ngữ khác, mới vừa niệm vài giây, chỉ thấy hình nhân bỗng nhiên đứng thẳng, nhấc chân nhỏ đi từng bước.

Lần này cũng không phải tìm người, mà là để bản thân Triệu Hữu Xu đi về, nếu như cách không xa, hẳn là qua vài canh giờ liền tới. Nhưng mà Hữu Xu lại tính sai một lần nữa, hình nhân đi vài bước, cậu cũng đi theo vài bước, cho đến khi thân bất do kỷ mà đụng vào cạnh bàn mới từ bỏ.

Hình nhân giống như bị cái gì trở ngại, chân nhỏ bước a bước, chính là dừng lại tại chỗ không cách nào nhúc nhích, Hữu Xu cũng không biết làm thế nào mà đụng vào mép bàn theo nó.

Thắt lưng đều đụng xanh tím cậu mới ngừng ngâm tụng khẩu quyết, sắc mặt trở nên vô cùng rối rắm. Mấy lần thi pháp đều cho thấy một kết luận không thể tưởng tượng được —— Triệu Hữu Xu trước đây, dường như, chính là bản thân cậu? Nhưng mà làm sao có thể chứ? Sáu tháng trước mình còn ở trên núi mà.

Nhưng làm sao lại không có khả năng? Trong núi sáu tháng, trên đời cũng đã hơn sáu trăm năm! Ở thế giới biến hoá kỳ lạ khó lường này, việc lạ gì mà không phát sinh? Hữu Xu có ý đồ dùng không gian gấp khúc, không gian nhảy vọt, hai mươi sáu lý luận nổi liền không gian để giải thích hiện tượng này, cuối cùng lại biến thành chính mình càng thêm hỗn loạn.

Tiểu quỷ cũng hỗn loạn, chưa từng thấy có ai tìm chính mình tìm đến hứng thú nồng đậm như thế, trước

sau thi pháp tám chín lần mới cam tâm. Đại nhân đây là ngại ngày tháng quá nhàm chán, tìm việc vui cho mình ư?

Hữu Xu không tìm việc vui, ngược lại còn làm ra một đồng phiền não. Nhưng mà cậu là loại người được chẳng hay chớ, phiền não hôm nay tuyệt đối không đem đến ngày mai, sắc trời trẻ như thế, vẫn là tắm rửa ngủ đi. Cậu thu dọn đồ đạc sạch sẽ, thổi tắt ngọn nến, đầu vừa dính gối liền ngủ như chết.

Tiểu quý không còn lời gì để nói một lát sau lặng lẽ bỏ chạy.

Hôm sau, Hữu Xu tỉnh lại trong một trận cãi nhau. Chỉ thấy một đám bộ khoái cầm cương đao đang giằng co với một đám tôi tớ cầm gậy gộc ở ngoài viện, mà phụ mẫu tân nhậm của cậu song song ngăn ở ngoài cửa, kêu la, “Muốn bắt con ta đi, trừ khi bước qua thi thể chúng ta!”

Đây là tới bắt người hả? Hôm qua Hữu Xu đã biết “Triệu Hữu Xu” có án trong người, nhưng không thấy gấp gáp, hiện giờ, phát hiện mình rất có thể chính là bản thân “Triệu Hữu Xu”, mới lập tức tỉnh táo lại, chân trần chạy đến cạnh cửa nhìn xung quanh.

Triệu tri châu cùng Vương thị vội vàng nhét cậu ra sau lưng, nói cái gì cũng không cho cậu tò mò đầu ra.

Bọn bộ khoái không dám đắc tội Triệu gia, nhưng cũng không dám cãi lệnh thái thú, khó xử nói, “Triệu đại nhân, ngài vẫn là mau giao lệnh công tử ra đây đi. Thái thú đại nhân đã viết xong chiếu tử, nếu ngài làm việc thiên vị trái pháp luật, ông ấy bẩm báo việc này lên trên, đến lúc đó không chỉ lệnh công tử gặp tai ương, mà một thân quan phục của ngài sợ là cũng không giữ được!”

Triệu tri châu béo thành quả cầu lập tức cởi mũ quan, kêu gào, “Không giao chính là không giao, liều mạng không cần thân quan phục này, các người cũng đừng nghĩ tới việc bắt con ta!”

Đây cũng quá không thể nói lý rồi, còn là quan phụ mẫu nữa chứ! Trong lòng bộ khoái có chút khinh thường, muốn tiếp tục khuyên bảo, lại nghe trong phòng truyền ra một giọng nói dễ nghe đến cực điểm, “Cái đó, các người lấy tội danh gì bắt ta?”

“Tự nhiên là tội giết người!” Bộ khoái vô cùng không khách khí.

“Bắt người, nhất là con của quan lại, phải có chứng cứ vô cùng xác thực. Các người tìm được thi thể chưa?” Tới hôm qua Hữu Xu chẳng những xem sử ký, còn thuận tiện lật lật pháp lệnh Hạ Khải triều, biết nhà quan lại được hưởng đặc quyền, dưới tiền đề không có chứng cứ vô cùng xác thực thì tuyệt đối không thể bắt vào tù. Đây chính là chỗ tốt của đặc quyền giai cấp ở hoàng triều phong kiến.

Bộ khoái im lặng một lúc mới nói, “Thi thể vẫn chưa tìm được, nhưng chúng ta có lời chứng của mẫu thân người chết.”

“Lời phiên dịch không thể tin hoàn toàn, ta kiện bà ta tội nói xấu lừa bịp tống tiền cũng được. Không có

thi thể liền không thể chứng minh người đã chết, người không chết, các người có tư cách gì bắt ta? Trở về đi, ta muốn ăn điểm tâm.” Hữu Xu lộ ra cái đầu từ giữa Triệu tri châu và Vương thị.

Bộ khoái vừa tức vừa vội, nhưng cũng nói không nên lời gì, chỉ đành mang người phần nộ rời đi. Triệu tri châu cùng Vương thị một trái một phải ôm nhi tử, khen một trận.

Đã mang tội mưu sát, cha mẹ lại còn không hề có điểm mấu chốt mà bao che dung túng, nếu như đặt ở hiện đại, đã sớm bị đem ra ánh sáng đồng thời phun chết rồi, nhưng Hữu Xu lại không cảm thấy không đúng chỗ nào. Cậu lớn lên ở mặt thế, cái nhìn về thị phi và tình thần trọng nghĩa vốn đã không hình thành chính xác, chẳng những không thấy phu thê Triệu thị có sai, còn cảm thấy vô cùng đương nhiên. Nếu thật sự yêu thương một người đến tận xương tủy, như vậy bất luận hấn phạm loại sai lầm nào, đại khái đều đáng để tha thứ đi?

Hữu Xu chưa từng yêu ai, tự giác cũng chưa từng được người ta yêu, vả lại cha mẹ hai đời đều chẳng quan tâm tới cậu, đột nhiên gặp gỡ phu thê Triệu thị sủng nịch vô hạn như vậy, lại cảm thấy cực kỳ thoải mái, cũng cực kỳ vui sướng. Cậu nghĩ, trước lúc tìm được “Triệu Hữu Xu” thì cứ ở luôn tại nơi này đi, dù sao cũng không có chỗ để đi.

Thực nhanh cậu liền phát hiện, Triệu gia quả nhiên là thiên đường, dù là bữa sáng cũng làm vô cùng phong phú, chỉ bánh chẻo thôi liền có năm sáu loại, bánh bao canh, bánh bao hấp xừng tre, bánh bao chiên đặt ở vị trí cách cậu gần nhất, cuối cùng, nha hoàn còn bưng lên thêm một đĩa thịt kho tàu.

Khi ăn cơm cùng với chủ tử, đây là món ăn tuyệt đối không xuất hiện trong bữa sáng, bởi vì rất đầy mỡ.

Hữu Xu thích ăn thịt, ngày ngày muốn ăn, bữa bữa không thiếu, nhưng dưới bức bách của chủ tử, không thể không nuôi ra thói quen buổi sáng ăn uống thanh đạm. Hiện tại không ai quản cậu, vả lại Triệu phủ Triệu mẫu còn hết sức dung túng, lúc đồng tiền bên má Hữu Xu vừa lộ ra liền chưa từng thu về. Một bữa cơm ăn đến nhẹ nhàng thỏa thích, cảm giác đồ ăn mới vừa nuốt xuống đã trào lên tới tận cổ, cậu mới từ bỏ, nằm ngửa trên ghế đánh nấc. Vương thị cười tủm tỉm giúp nhi tử xoa bụng, Triệu tri châu thì dặn dò tới tở xem chừng thiếu gia, mình thì băng băng đi đến nha môn.

Ngày tháng ở Triệu gia thoải mái thì thoải mái, nhưng Hữu Xu vẫn chưa quên chính sự. Trên người “Triệu Hữu Xu” còn mang án kiện mạng người, chung quy cậu phải nghĩ biện pháp giải quyết, không thì nói không chừng sẽ bị chộp tới ngồi tù. Dựa theo pháp lệnh Hạ Khải triều, người giết người phải đền mạng, con cháu quan lại thì tội giảm một bậc, nhưng cũng phải đầy xa ngàn dặm.

Phần lớn nơi lưu đầy đều xa xôi lạnh lẽo, làm việc cực nhọc thì cũng không có gì, mấu chốt là ăn không đủ no! Nghĩ tới cảm giác đói bụng Hữu Xu liền sợ hãi, sau khi tiêu hóa thức ăn liền nhanh chóng trở lại tiền viện, tìm tiểu quỷ đến, “Người đi giúp ta hỏi thăm hai con quỷ, quỷ mới, một con tên là Tôn Hỉ Thước, một con tên là Phương Thắng. Bọn họ là thôn dân Tôn gia thôn, rơi vào giữa sông Loạn Thủy, nếu như chết, hẳn là đang lẩn quẩn ở gần bờ sông. Nếu như ở nơi đó tìm không thấy, người liền hỏi thăm ngày sinh tháng đẻ của hai người rõ ràng, tốt nhất là đem được hai sợi tóc phân biệt về.” Dứt lời đưa qua một âm dương nguyên khí phù.

Tiểu quỷ nhận được bùa vô cùng vui mừng, vội vàng đi ra ngoài hỏi thăm tin tức. Nó vốn có đạo hạnh năm

sáu chục năm, được hai lá bùa bổ trợ lại tăng thêm hai mươi năm, ở Lâm An phủ cũng coi như là quý vật số một, dưới tay tự nhiên có rất nhiều tiểu đệ để sử dụng.

Không quá nửa ngày, nó liền vội vàng quay lại, bẩm báo, “Đại nhân, tiểu nhân mò hết từ trên xuống dưới sông Loạn Thủy cũng không thấy bóng quỷ, hẳn là bọn họ không chết. À, đây là thứ mà ngài muốn.” Dứt lời hai tay trình lên hai tờ giấy, trong mỗi tờ kèm theo mấy sợi tóc.

Người không chết, chuyện liền dễ làm. Trong lòng Hữu Xu xác định, xua tay cho lui tiểu quỷ, lại lấy chất lỏng đêm qua chưa dùng hết ra, mỗi cái lấy một sợi tóc thiêu hủy trộn vào trong đó, vẽ một pháp trận lần nữa, cuối cùng nhỏ hai giọt máu thần lần tìm người. Giọt máu đỏ tươi thực nhanh lẫn tới cùng một chỗ, cuối cùng ngừng lại tại một ngọn núi tên là Diêu Linh ở giao giới của Lâm An phủ và Hồ Châu phủ.

Hữu Xu nhanh chóng lật xem phủ chí*, phát hiện Diêu Linh chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, nhưng thường có mãnh thú qua lại, không phải là chỗ ẩn thân lý tưởng. Hai người này một người là nữ lưu yếu ớt, một người là thư sinh tay trái gà không chặt, lại còn mang theo thương tích, làm thế nào sống sót giữa sông Loạn Thủy? Còn nữa, sau khi lên bờ tình huống thân thể của bọn họ nhất định đáng ngại, lại không lặng yên về thành tìm kiếm người nhà trợ giúp, mà ngược lại chạy vào trong núi sâu, đây là chạy nạn hay là tìm chết? Có lẽ bọn họ sợ hãi bị Triệu Hữu Xu tìm được, nhưng cũng có một loại khả năng khác, đó là có người đang âm thầm tương trợ, ra lệnh bọn họ hãm hại Triệu Hữu Xu.

*Phủ chí: “phủ” trong “Lâm An phủ”, “chí” nghĩa là bản ghi chép. “Phủ chí” là bản ghi chép những việc trong phủ.

Nếu bọn họ luôn trốn tránh không thấy bóng người, quan phủ tự nhiên có ngàn vạn lý do đem hung thủ tróc nã quy án, mà Triệu gia cũng sẽ chịu một theo.

Hữu Xu phát hiện tình thế nghiêm trọng, đang chuẩn bị bảo tiểu quỷ đi tìm người, mấy tên từ bên ngoài chạy vào, không nói hai lời, khiêng cậu lên liền chạy ra cửa hông, vừa chạy vừa vội la lên, “Thiếu gia không tốt, thi thể hai người kia mới vừa tìm được, hiện giờ quan sai đang ở trên đường, mắt thấy sắp đến rồi. Phu nhân bảo chúng nô tài nhanh chóng đưa ngài đến thượng kinh, lão thái gia tự nhiên sẽ bảo vệ ngài.”

“Mẫu thân làm sao biết thi thể đã tìm được?” Hữu Xu lạnh nhạt dò hỏi.

“Tự nhiên là trong nha môn có người báo tin!” Đây tứ cực kỳ gấp gáp.

Người bỏ chạy tội thêm một bậc, dù là con nhà quan lại cũng vậy, đến thượng kinh, ngay cả lão gia tử Triệu gia cũng sẽ bị liên lụy vào. Mà hai người kia rõ ràng không chết, “thi thể” lại tìm được, trong này không có âm mưu, đánh chết Hữu Xu cũng không tin.

Người sau lưng không phải muốn đối phó “Triệu Hữu Xu”, mà là thông qua tám ván cầu là “Triệu Hữu Xu” làm sụp đổ Triệu gia. Đây đã không còn là lừa bịp tổng tiền đơn thuần, mà là triều đình tranh đấu. Hữu Xu cũng không phải là thật sự đơn thuần, mà là không muốn suy xét quá nhiều việc lộn xộn, nhưng nếu việc lộn xộn này liên quan đến tính mạng, cậu sẽ càng sắc bén quyết hơn so với bất luận người nào.

“Thả ta xuống! Ta đi tự thú, các người đến Diêu Linh giúp ta tìm Tôn Hỉ Thước và Phương Thắng. Nghe, bọn họ không chết, sau khi tìm được bọn họ liền đưa đến công đường, ta có thể thoát vây.” Hữu Xu từ trên vai nhảy tó nháy xuống, thận trọng phân phó. Vương thị có thể ra lệnh bọn họ đưa mình đến thượng kinh vào thời điểm này, có thể thấy là người đắc dụng trong nhà, việc này giao cho bọn họ đi làm hẳn là không vấn đề gì.

Từ trong tay áo lấy ra hai tấm âm dương nguyên khí phù, quơ quơ với với hư không, cậu ra lệnh, “Dẫn bọn họ đi tìm người, sau khi thuận lợi đưa đến công đường thì cái này chính là của người.”

Nhóm tó tó hai mặt nhìn nhau, không biết thiếu gia đang nói chuyện với ai. Tiểu quỷ xen lẫn giữa bọn họ lại vui mừng gật đầu, nóng lòng muốn thử, quỷ quái trong núi đông đảo, tai mắt linh hoạt, không lo tìm không thấy người.

Hữu Xu cất lại bùa, nhanh như chớp chạy tới tiền viện. Cả hai đời cậu khổ luyện kỹ năng chạy trốn, người bên ngoài tự nhiên không đuổi kịp, đợi nhóm tó tó chạy đến chính sảnh, thiếu gia đã bị bộ khoái áp giải đi, mà phu nhân thì ngã ngồi dưới đất gào khóc. Dưới cơn tuyệt vọng bọn họ mới nhớ tới lời dặn dò của thiếu gia trước khi đi, vội vàng tổ chức nhân thủ đến Diêu Linh tìm người.

Hữu Xu gia thế hiển hách, lại một thân da mềm thịt nộn, thái thú cũng chưa từng dùng hình với cậu, huống chi mục tiêu của ông ta vốn không phải là vị tiểu thiếu gia này, mặc dù có chút đáng tiếc đối phương không thể tự tiện chạy trốn tới kinh thành, đem toàn bộ Triệu gia liên lụy vào, nhưng cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Ông ta đang chờ, chờ Triệu lão thái gia tham gia, sau đó mới tiện quây lớn chuyện lên. Triệu gia ở trong triều rễ sâu lá tốt, nền có vững thì nhà mới chắc, chắn đường rất nhiều người, là lúc nên nhổ lên.

Triệu tri châu quả nhiên là một nhi khổng, biết được nhi tử bị bắt đã mất đi lý trí, ở trong thư một phen nước mắt nước mũi mà năn nỉ lão cha ra mặt. Hẳn tình nguyện bỏ qua quan phục, tình nguyện chịu đựng một thân lăng trì, cũng muốn nhi tử bình an vô sự. Triệu lão thái gia ba triều làm tể (*tể: quan đứng đầu coi một việc gì đó*), tự xưng là tri thức uyên bác, lại nhiều lần thua trên người trưởng tử này. Nếu không phải khi còn bé quá mức nuông chiều, làm thế nào lại nuôi hấn thành cái tính tình không để ý đại cục, tùy ý làm bậy thế này?

Hiện tại, Triệu gia muốn bảo vệ không phải quan phục của hấn, lại càng không phải là tính mạng của Triệu Hữu Xu, mà là danh dự trăm năm! Việc này không thể quẩn! Dù cho hai phụ tử đồng loạt nhận tội cũng không thể quẩn. Không chỉ lão gia tử lên tiếng, mấy vị huynh đệ trong nhà cũng kiên quyết phản đối, mà còn oán trách cả gia đình không nên thân kia.

Triệu lão phu nhân vỗ án nói, “Chúng quy bọn họ cũng họ Triệu, chính là môi hở răng lạnh. Nếu như có người tố lão gia một bản sơ thôi, không nói cái khác, chỉ một cái tội dạy con không nghiêm cũng có thể phá hỏng con đường làm quan của lão nhị, lão tam. Lão gia, kể sách hiện giờ chỉ có thể đem một nhà lão đại trừ khỏi tộc, đợi sự tình trần ai lạc định người lại chu toàn một phần, đảm bảo bọn họ không chết, coi như là tận tình tận nghĩa.”

Lão nhị, lão tam đều là đích tử, Triệu lão phu nhân tự nhiên giữ chặt hai vị này, lại thù sâu hận lớn một hệ đại phòng*, trước kia đã muốn phân bọn họ ra. Nếu khi đó nghe theo bà, hiện tại cũng sẽ không nháo ra tai họa bậc này.

*Phòng: chỉ, ngành trong gia tộc. Ví dụ như một người có ba đứa con, thì mỗi gia đình của mỗi đứa con đó gọi là một “phòng”.

Lão nhị, lão tam hợp thời thở dài, giống như vô cùng khó xử, sau đó đôi mắt trông mong mà nhìn phụ thân.

Triệu lão thái gia lau mồ hôi cho trưởng tử cả đời, trong lòng cảm thấy chán ghét, lại biết được gần đây rất nhiều ngôn quan đang chuẩn bị buộc tội mình, cũng thực lo âu. Ông suy nghĩ một khắc, cuối cùng khoát tay nói, “Việc trừ khỏi tộc tạm thời không đề cập tới, xem trước một chút đi. Việc này Triệu gia không được nhúng tay, cứ để quan phủ làm việc công bằng. Lão phu viết chiếu tử thỉnh tội, lão nhị, ngày mai vào triều người thay vì phụ trình cho Hoàng Thượng.”

Lão nhị liên tục nói “Phụ thân vất vả“, nhưng trong lòng hết sức bất mãn với việc ông không quả quyết.

Thái thú thu được thư Triệu lão gia tử gửi tới, thấy lời nói khẩn thiết, cẩn thận, thầm nghĩ gừng càng già càng cay, dù là nhi tử thương yêu nhất cũng có thể nói buông tha liền buông tha. Đương nhiên, bọn họ vốn dĩ cũng không trông cậy việc chỉ một chút liền làm sụp đổ Triệu gia, có thể nhờ đại phòng Triệu gia cũng coi như có thu hoạch.

Triệu tri châu nhậm chức ở Lâm An phủ mười năm, hơn nữa tinh thông công việc, Thánh Thượng đã sớm chú ý hắn. Lần này sau khi hồi kinh báo cáo công tác, hắn rất có thể sẽ được điều đến Dương Châu nhậm chức Lương Hoài diêm vận sử (*diêm: muối*). Muối chính là mạch máu quốc gia, quyền lực lớn, nhiều béo bở, không chỉ người ở trên gắt gao nhìn chăm chăm, vài hoàng tử phía dưới cũng đều như hổ rình mồi, tranh đấu gay gắt. Đúng lúc Triệu tri châu không phải là trứng gà không có vết rạn, tự nhiên liền bị người ta chờ đợi cơ hội kéo rớt.

Lúc này Hữu Xu không chỉ mang tiếng xấu thay “Triệu Hữu Xu”, còn thay Triệu tri châu hứng sét, quả nhiên là đứa nhỏ xui xẻo.

43. Chương 43

Hữu Xu chán đến chết mà nằm trong nhà tù phủ kín rơm rạ, vài tên ngục tốt tụ ở bên ngoài uống rượu mua vui, trong lời nói liên tiếp trào phúng với cậu, cái gì mà “phượng hoàng rụng lông không bằng gà”, “công tử nhà quan lại đều là hạng mặt người dạ thú”, “lời ra chém đầu, không một ai oan uổng” vân vân.

Trong đó lại có một người vô cùng cực đoan, nói thẳng thi thể đã tìm được, chứng cứ vô cùng xác thực, người nhất định sẽ bị phán trượng hình cùng lưu đày, không bằng trước hết bọn họ đánh người một trận, ném thử tư vị khi nhục con cháu nhà quan. Lời này vừa nói ra, mọi người đều nóng lòng muốn thử, có thể thấy tâm tính dĩ nhiên vẩn vơ, vả lại còn thảo luận với nhau xem đánh chỗ nào mới tàn nhẫn nhất, lại nhìn không ra miệng vết thương.

Mất thấy đoàn người mang theo bầu rượu vây tới nhà tù của mình, phạm nhân ở mấy nhà tù bên cạnh cũng liên tục giật dây, ý đồ nhận được vui thích từ trong đau khổ của người khác, lúc này Hữu Xu mới

thay đổi sắc mặt. Mày cậu nhăn thật chặt, miệng vừa bĩu ra, hai lúm đồng tiền lại không thể khổng chế mà lộ ra, nhìn không có một chút lực uy hiếp, ngược lại vô cùng đáng thương.

Đám ngực tốt càng thêm hưng trí tăng vọt, miệng hùng hùng hổ hổ vô cùng không sạch sẽ.

“Trời cao có mắt, chuyện trái lương tâm vẫn là ít làm một chút mới tốt.” Hữu Xu cũng không tức giận, chỉ vào tên ngực tốt đi đầu bước chân lảo đảo nói, “Người có từng biết vì sao hai chân mình luôn đau đốn khó nhin không?”

Ngực tốt kia bình thường đi đường cũng không có dị trạng, nhưng bắp chân lúc nào cũng đau nhức, chỉ khi uống rượu quá nhiều mới hơi giảm bớt, tìm đủ đại phu Lâm An phủ cũng không chẩn ra nguyên nhân bệnh, thời gian lâu lại thành bệnh bất trị. Hữu Xu cùng với gã xa lạ không quen biết, vòng quan hệ lại càng không cùng xuất hiện, không có khả năng từ miệng người ngoài nghe được việc này.

Đổi một câu nói, cậu là tự mình nhìn ra. Trong lòng ngực tốt dao động thật lớn, muốn đuổi theo hỏi lại không bỏ được thể diện.

Hữu Xu vốn là có ý uy hiếp mọi người, cũng không chờ bọn họ làm ra phản ứng, hãy còn tiếp tục, “Người có ham mê ngược chết chó mèo, đánh chó mèo đến hấp hối rồi lại một cước đạp lên đầu chúng, lấy việc này để nhận được khoái cảm. Nhưng mà người lại quên, chó mèo cũng có linh hồn, cũng biết oán hận, chúng nó hóa thành hắc khí nhỏ như kiến tiến vào chui ra hai chân người, chậm rãi gặm cắn tinh khí của người, người làm thế nào không đau? Đau vẫn là nhẹ, nếu người không thay đổi cái tật cũ kia, từ nay về sau làm việc thiện tích đức, không quá ba, năm năm liền bạo bệnh mà chết.”

Trán ngực tốt chảy xuống mồ hôi lạnh, bởi vì ham mê bạc này, đừng nói là đồng nghiệp, ngay cả tức phụ lão nương của gã cũng không biết. Nói cách khác, tiểu tử này thật sự có thể nhìn thấy quỷ hồn.

Nhiệt độ không khí trong nhà tù chợt hạ xuống, lại có từng trận âm phong thổi qua trên vạt áo cùng làn da, làm người ta sởn cả da gà, dù cho giọng nói của thiếu niên có êm tai dễ nghe hơn nữa, cũng không cách nào triệt tiêu cảm giác sợ hãi càng ngày càng đậm. Đầu lĩnh ngực tốt không tự giác ngồi xổm người xuống, ôm đôi chân đau nhức không thôi lạnh run.

“Phi! Nói hưu nói vượn, kể chuyện hù người!” Có người cổ mạnh mẽ chống đỡ lá gan nói.

“A, coi như ta kể chuyện hù người đi, vốn định nói cho người biết vì sao những ngày gần đây luôn cảm thấy trong bụng trướng nặng.” Hữu Xu đem rơm rạ dính trên tóc nhất nhất phủi sạch sẽ, thái độ không chút để ý.

Người nọ vội vàng che bụng, mồ hôi lạnh như thác. Gần đây hắn ta quả thật rất không thoải mái, để kiếm tiền thắng nên không xin phép với cấp trên, cho rằng chịu đựng một chút tự nhiên liền tốt rồi. Nhưng nghe giọng điệu của thiếu niên, bệnh này giống như thật không đơn giản. Nếu mang tới việc thần thần quỷ quỷ liên phiên toái, kéo càng lâu càng không cách nào tưởng tượng.

Mấy ngục tốt bên cạnh thấy vẻ mặt hai người họ kịch liệt biến đổi, dĩ nhiên hiểu rõ thiếu niên cũng không phải là bịa chuyện, lúc thì nhìn bắp chân đầu lĩnh, lúc thì nhìn nhìn bụng đồng nghiệp, chỉ cảm thấy quỷ khí âm trầm, lạnh đến tận xương. mấy phạm nhân khác trong phòng giam cũng đều cảm như hén, có mấy người nhất gan thậm chí phát ra tiếng răng nanh run lên canh cách, dưới hành lang gấp khúc trống trải nhuộm đậm có vẻ vô cùng quỷ dị.

“Mẹ nó đều yên tĩnh cho lão tử! Người nói, người nói vì sao trong bụng ta trướng nặng! Hôm nay nếu như nói không nên lời, lão tử đánh chết người!” Hai mắt ngục tốt đỏ ngầu, ý đồ dùng nỗi giận che giấu sợ hãi trong lòng.

“Một hai ba bốn năm sáu bảy, trong bụng cất bảy âm thai, người không trướng thì ai trướng? Nếu không nhanh chóng tích chút đức nữa, tương chết sẽ vô cùng khó coi.” Hữu Xu khoa tay múa chân thành một cái bụng lớn tròn trùng trục, giọng điệu hơi trào phúng, “Khi chết sẽ giống như dựng phụ tám chín tháng, cực kỳ đồ sộ!”

Ngục tốt nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán. Người bên ngoài không biết, bản thân hắn lại rõ ràng mình bạch nhất, kể thê mang theo năm nữ nhi đều thành cấm luyện của hắn, mỗi ngày nhốt ở trong hầm cho hắn tìm niềm vui, chỉ có một điểm không tốt, chính là luôn lớn bụng. Một khi nữ nhi nào có thai, hắn liền lệnh cho kẻ thê rót canh sảy thai, hiện giờ tỉ mỉ tính, không nhiều không ít, đúng là bảy đứa. Vả lại gần đây bụng hắn quả nhiên từng ngày từng ngày to lên, nửa tháng trước quần cũng đã không thể mặc rồi.

Nghĩ càng nhiều, trong lòng càng thêm sợ hãi, hắn tìm kiếm trong vật áo, lại cách cái bụng đụng đến một khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn, nhất thời dừng quần hơi nóng cuộn cuộn, hơi thối tràn ngập.

“Thần tiên cứu mạng! Van cầu ngài chỉ cho tiểu nhân một con đường sáng!” Hắn cũng không quan tâm mất thể diện, bổ nhào vào cạnh cửa lao đập đầu cộp cộp, ngũ quan đã bị sợ hãi sâu sắc làm vụn vẹo, nước mắt lại càng chảy không ngừng, nhìn qua chật vật đến cực điểm.

Hữu Xu tự nhiên có biện pháp cứu hắn ta, nhưng dựa vào cái gì? Cậu lắc đầu, tàn mạn nói, “Tự làm bậy không thể sống, người tự chịu đi.”

“Không, ngài nhất định có biện pháp cứu tiểu nhân. Tiểu nhân thả ngài, ngài đừng nóng vội.” Ngục tốt nói xong lại cởi chìa khóa xuống, tính toán thả thiếu niên ra tù.

Mấy người bên cạnh rốt cục hoàn hồn, vội vàng bắt lấy hắn ta, lại không dám chạm vào bụng hắn, chỉ đành dùng dây lưng trói hắn lại, nhắc tay nhắc chân khiêng đi, từ nay về sau không đề cập tới việc tra tấn thiếu niên nữa. Hai chân tên đầu lĩnh ngục tốt vẫn đau nhức như cũ, khi đi ra ngoài liếc mắt nhìn thiếu niên một cái thật sâu.

Trong nhà tù rốt cuộc an tĩnh lại, mấy phạm nhân vốn dĩ không ngừng thóa mạ Hữu Xu đều tránh ở góc cách cậu xa nhất, lui cổ rụt đầu, giống như chim cút bị dọa đến mơ hồ. Hữu Xu đang định nằm lại trên cỏ ngủ một giấc, một trận gió lùa từ đầu kia hành lang thổi vào, đem ánh nền bên đường nhất nhất thổi tắt, chỉ còn một cây ở ngoài cửa lao của Hữu Xu.

“Tìm được người rồi sao?” Hữu Xu lập tức xoay người ngồi dậy, hai mắt sáng như đuốc. Bình thường khi cậu giao lưu với tiểu quỷ cũng không sử dụng tinh thần lực, cho nên trong lúc nhất thời cũng quên che giấu. Nhóm phạm nhân vốn bị hiện tượng lạ bỗng nhiên phát sinh dọa đến gần chết, thấy cậu lăm bằm lăm bầu tựa như đang nói chuyện với quỷ, hận không thể hôn mê.

Nương ơi, ngài có xong chưa vậy? Thần nhân như ngài còn đến ngồi cái gì mà tù chứ, tùy tiện lừa dối vài câu liền có nhiều người cứu ngài! Cầu ngài yên tĩnh một lát đi! Đã có vài phạm nhân đứng lên đập đầu với cậu.

Tiểu quỷ dẫn hai con quỷ mới một nam một nữ đi vào nhà tù, bấm báo, “Người đã tìm được, tiểu nhân đã làm thủ thuật che mắt, giúp gia phó của ngài thuận lợi đưa bọn họ đến công đường. Hai vị này chính là chủ nhân của hai thi thể mà quan phủ tìm được, ngài nghe bọn họ nói tỉ mỉ đi.”

Hai quỷ oán khí rất nặng, lại bởi vì mới tang, không có đạo hạnh gì, chỉ phải ký thác hy vọng trên người đại ca vừa mới nhận. Đại ca khi chết mới sáu tuổi, nhìn như non nớt, cũng đã có gần trăm năm đạo hạnh, còn quen biết nhân vật thần dị như thế. Bọn họ chưa đến gần người, đã cảm giác được trên người Hữu Xu phát ra uy áp, tựa như quần long bay lên, cương khí đầy trời, hơi không lưu ý liền bị khí tràng của cậu giết chết.

“Ngồi nói.” Hữu Xu chỉ chỉ cái ổ rơm bên cạnh mình.

Hai quỷ kinh sợ mà ngồi xuống, đem việc tại sao mình bị giết, thi thể lại bị người ta chà đạp như thế nào nhất nhất thuật lại, nói đến chỗ thương tâm không khỏi bi thương trào ra, khóc oa oa. Hai quỷ vừa khóc, trong phòng giam hàn khí bốn phía, âm phong loạn vũ, ánh nến trên đỉnh đầu Hữu Xu càng điên cuồng lay động, đem cả căn nhà tù chiếu đến chột sáng, chột tối, giống như địa ngục tái hiện.

Đừng nói phạm nhân đã bị dọa choáng hết mấy người, dù là ngục tốt nghe thấy tiếng gió chạy tới xem xét, cũng đều tè ra quần bỏ chạy, từ đó không dám đi vào nữa. Nhốt một pho tượng sát thần như vậy, quả thật sẽ giảm thọ vài năm, cũng không biết thái thú đại nhân có biết chỗ thần dị của đối phương hay không. Hẳn là không biết đi? Nếu không nào dám bắt người!

Khuôn mặt Hữu Xu vẫn luôn bình tĩnh, nghe xong lời của hai quỷ, gật đầu nói, “Giết người thì đền mạng vốn là thiên lý, nếu các ngươi muốn báo thù, ta có thể tương trợ, nhưng sau khi báo thù không được ở lại dương thế, cần phải nhanh chóng đến địa phủ đầu thai. Nếu các ngươi bị oán khí che đậy tâm trí, làm ra việc giết hại lung tung, trên trời dưới đất ta đều có thể tìm ra các ngươi tiêu diệt.” Nói lời này, cũng là dùng tinh thần lực, người bên ngoài một chữ cũng không nghe thấy.

Hai quỷ liền tiếp gật đầu, khấu tạ ân tình.

Bọn họ đi rồi, Vương thị liền tới, giá cấm nền trang bị trên vách tường không lửa tự cháy, chiếu sáng nhà tù vốn dĩ quỷ khí âm trầm, tiếng rít âm phong xung quanh cũng im bật mà ngừng, một ít nhiệt khí từ đầu kia hành lang gấp khúc chậm rãi tràn vào, triệt để đuổi đi cái lạnh. Phạm nhân triệt để phục rồi, ngục tốt cũng không thể nói gì hơn, tất cung tất kính, kính sợ mời Vương thị vào.

“Nương, người mang theo thứ tốt gì cho con vậy?” Hữu Xu bỏ nhào vào cạnh cửa lao, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng. Cận quen biết một ngày, lại tựa như ở chung nửa đời người, gọi “nương” không cảm thấy chút miễn cưỡng nào. Tình cảm của con người đều là đến từ hai phía, Tống thị bởi vì lòng mang áy náy, không dám thân cận nhi tử, bình thường nói chuyện đều là khách khách khí khí, nơm nớp lo sợ, Hữu Xu cũng chỉ có thể giữ một khoảng cách với bà. Vương thị thì rất khác biệt, hận không thể nhào Hữu Xu thành cục bột ôm vào trong lòng mình, thương cũng không biết nên thương như thế nào.

Nàng một phen ôm lấy nhi tử, một trận gọi loạn thít trong tâm can, sau đó mở hộp đồ ăn thật lớn cao bảy tầng, đem những món nhi tử thích ăn nhất nhất bày ra, cầm đũa cùng thìa đút qua từng ngụm từng ngụm, vừa đút vừa khóc nói “con ta gầy, con ta mệnh khổ” vân vân.

Hữu Xu ôm đầu gối ngồi ở đối diện nàng, trong lòng ấm áp, không khỏi an ủi, “Nương người yên tâm, rất nhanh con liền có thể đi ra ngoài.”

Vương thị gạt đầu thật mạnh, hai mắt lại ảm đạm trong chớp mắt. Nàng vừa nhận được thư của lão thái gia, nói là sẽ không bảo vệ tướng công, lại càng không bảo vệ nhi tử, tùy ý để đại phòng bọn họ tự sinh tự diệt, trong lời nói cực kỳ tuyệt tình. Hiện giờ tướng công đang chuẩn bị bán gia sản khơi thông quan hệ, để dễ cứu nhi tử ra, cũng không biết có thể được hay không.

Hữu Xu hơi suy nghĩ, lại nhắc nhở nói, “Trở về nói với cha, bảo ông không cần trù tính giúp con, miễn cho bị người ta bắt lấy nhược điểm, lại rơi xuống một cái tội ‘thụ sở giam lâm’*.”

*Thụ sở giam lâm: quan lại lợi dụng chức quyền thu nhận phi pháp tài vật của dân chúng hoặc thuộc hạ trong phạm vi quản hạt.

“Của cải chúng ta bán chính là tài vật của chính mình, cũng không phải cướp của dân chúng mà đoạt được.” Vương thị há mồm phản bác, mới một chút đã bị nhi tử dụ cho nói ra.

Hữu Xu thâm nghĩ quả thế, liền không phiền không chán mà dặn dò Vương thị ngàn vạn lần đừng bán gia sản, lại càng không được đút lót, đã tìm được hai người kia rồi, rất nhanh sẽ mang lên công đường. Vương thị vẫn chưa nhận được tin tức từ chỗ gia phó, còn tưởng bọn họ vẫn đang du dương ở Diêu Lĩnh, thấy nhi tử chắc chắn như thế, chỉ đành nửa tin nửa ngờ gạt đầu.

Nàng chưa về nhà, Triệu tri châu đã thu được tin tức xác thật, quả thực đã tìm được hai người kia, và lại còn sống, không khỏi xác định trong lòng.

Hôm sau, thái thú tự mình chủ thẩm nghi phạm, lại lệnh bộ khoái mở cửa quan nha, để dân chúng đến xem.

Hữu Xu được hai tên ngục tốt thật cẩn thận mời lên công đường, hai người nhìn thấy phụ mẫu người chết đều quỳ trên mặt đất, sắc mặt không khỏi hơi hơi trắng bệch. Bọn họ không dám ép tôn sát thân này quỳ, tự tiện quên việc đó luôn, trực tiếp đi xuống.

Thái thú thấy Hữu Xu đứng thẳng tắp, giờ kinh đường mộc lên gõ mạnh một cái, “Triệu Hữu Xu, người chưa được công danh, tại sao thấy bản quan lại không quỳ xuống? Người tới, dạy dỗ quy củ cho Triệu công tử thật tốt!”

Tổng bộ đầu Lâm An phủ là thân tín của thái thú, lập tức đi ra từ trong đám người, dùng sức ấn thiếu niên còn đang giống như đi vào cỏi thần tiên xuống đất. Đầu gối va chạm gạch đá giòn vang khiến người ta đau răng, hai mắt Hữu Xu nhắm lại, mũi vừa nhú, thiếu chút nữa chảy nước mắt. Cậu đã lâu chưa từng chập vật như vậy.

Triệu tri châu ngồi ở bên dưới thái thú quan sát, thấy mặt nhi tử lộ vẻ thống khổ, chính mình cũng cùng cảm giác. Hắn vội vàng rút đệm dưới mông ra, đặt ở dưới gối nhi tử, nhẹ lời mềm giọng an ủi một trận. Nếu không phải thái thú lớn tiếng quát lên, hẳn chắc chắn sẽ quỳ chung với nhi tử.

Nhóm bách tính cũng liên tiếp phát ra tiếng xùy, hiển nhiên rất không quen nhìn hành vi trợ Trụ vi ngược của người Triệu gia. Thái thú cũng không kêu ngừng, để cho bọn họ mắng một khắc đồng hồ có thừa, khiến không khí ào ào tăng lên trình độ giương cung bạt kiếm mới lệnh cho người nhà của người chết trình lời khai cùng vật chứng lên.

Hai bên người nhà nam nữ gộp lại phải đến mười bảy mười tám người, người gào khóc, ta yên lặng rơi lệ, còn có người đầm ngực dậm chân, tìm cái chết, nhìn vô cùng đáng thương. Không chỉ dân chúng đứng xem ướt hốc mắt, thái thú cũng lộ vẻ mặt rầu rĩ. Cùng lúc đó, phần hận của bọn họ đối với hung thủ cũng đạt tới đỉnh.

Thái thú gõ kinh đường mộc đến mức âm âm rung động, phần nộ quát, “Triệu Hữu Xu, người có nhận tội không?”

Hữu Xu từ đầu đến cuối mặt không đổi sắc, cứng nhắc nói, “Ta không nhận tội.”

“Chưa thấy quan tài không rơi lệ! Người này quá độc ác!”

“Phán lưu đầy không đủ để bình ổn phần hận của dân chúng, cần phải phán chém đầu!”

“Phụ thân dung túng con hành hung, cũng phải cách chức điều tra!”

Nhóm bách tính sôi nổi kêu gào, có vài phụ nữ đem trứng gà và rau xanh trong rổ ném vào công đường. Bộ khoái hai bên cùng với thái thú ngồi phía trên nhìn xem tâm tình cực vui vẻ, ngực tốt giữ ở cạnh cửa lại bùm mặt, không nỡ nhìn thẳng. Đừng ném, cẩn thận sát thân này phát uy!

Hữu Xu né tránh trứng gà cùng rau xanh, chậm rãi nói, “Chúng có không đủ, ta không nhận tội.”

Thái thú đem chứng cứ nhất nhất bày ra, chất vấn cậu như thế nào mới tính là chứng cứ vô cùng xác thực.

“Trừ phi để ta chính mắt nhìn thi thể, nếu không ta không nhận tội. Mấy lời chứng mà ngỗ tác viết cũng có khả năng làm giả.” Hữu Xu xua tay.

Triệu tri châu lập tức động thân mà ra, nói, “Nếu không thể chứng minh thi thể chính là hai người Tôn Hỉ Thước cùng Phương Thắng, chúng ta cự tuyệt nhận tội. Bản quan có thể tâu lên triều đình, phái ngỗ tác khác kiểm tra thực hư.”

“Có tra mấy lần nữa cũng giống vậy thôi! Người tới, mang thi thể lên!” Thái thú được cấp trên ra hiệu, hôm nay phải đóng dinh phụ tử Triệu gia. Ông ta hơi vung tay áo, liền có vài tên bộ khoái vội vàng chạy tới nâng thi thể. Dân chúng vốn thích vô giúp vui, chẳng những không bị dọa lui, ngược lại càng thêm xúm lại đi qua, chỉ riêng hai tên ngục tốt, nhanh chân bỏ chạy, giống như phía sau có quỷ đuổi theo.

Thi thể phủ vải trắng bị đưa đến công đường, bởi vì thời tiết nóng bức, đã hơi hơi phát ra mùi hôi. Hữu Xu tinh thông mọi kỹ năng, tự nhiên cũng biết khám nghiệm tử thi. Cậu mặt không đổi sắc mà xốc vải trắng lên nghiêm túc xem xét, hỏi, “Có chứng cứ gì có thể chứng minh bọn họ là Tôn Hỉ Thước cùng Phương Thắng?” Khuôn mặt hai người đều bị loạn thạch giữa sông cắt qua, nhìn không ra hình dạng, rất đáng sợ.

Mẫu thân người chết lập tức tiến lên chỉ chứng. Sau tai Tôn Hỉ Thước có một nốt chu sa, bàn chân Phương Thắng có nốt ruồi đen xếp hình tam giác, đều là đặc thù cực kỳ rõ ràng.

Hữu Xu nhất nhất xem xét, không khỏi cười lạnh. Cậu cầm lấy bản tường trình ngỗ tác, lại từ chỗ lão cha muốn một cây bút lông, vừa nói vừa gạch chéo trên giấy, “Thứ nhất, ấn ký chứng minh thân phận hai người là sau khi chết đâm lên, đều không phải là trời sinh; thứ hai, thời gian tử vong cũng không phải là tám ngày, mà là một ngày, sở dĩ thi thể sưng tấy không chịu nổi, chính là do ngâm một ngày một đêm trong nước ẩm; thứ ba, tuổi không giống. Tôn Hỉ Thước năm nay mới mười lăm, Phương Thắng mười tám, hai thi thể này lại là một cái mười tám, một cái hai mươi; thứ tư, nghề nghiệp không giống. Phương Thắng là người đọc sách, chưa bao giờ lao động. Khối nam thi này hai tay hai chân phủ kín vết chai dày, chính là một người lao động chân tay. Thứ năm, nguyên nhân chết không giống. Hai người đều bị người ta dùng vật mềm chặn miệng mũi mà nghẹn chết, tiện đà ném vào giữa sông, cũng không phải là chết chìm.”

Dứt lời, cậu ném bản tường trình ngỗ tác xuống đất, dân chúng nhón chân nhìn, chỉ thấy đầy giấy đều là dấu chéo lớn, màu sắc rực rỡ một mảnh. Có người lắc đầu không tin, nhưng cũng có người hạ mắt suy nghĩ sâu xa.

Hai thi thể đến tột cùng có phải là hai người Tôn Phương hay không, chẳng những người nhà bọn họ rõ ràng minh bạch, ngay cả thái thú cùng với cấp dưới cũng đều biết rõ ràng trong lòng. Nghe xong lời của thiếu niên, đã có người đổ mồ hôi lạnh, trong lòng bồn chồn. Không phải nói Triệu Hữu Xu không học vấn không nghề nghiệp sao? Sao lại nghiệm thi còn tinh chuẩn hơn so với ngỗ tác có tư lịch già dặn nhất vậy?

Chỉ liếc mắt một cái liền đoán được tuổi tác, thân phận, nguyên nhân chết cùng với thời gian tử vong, cao minh, thật sự cao minh! Thái thú không thể không âm thầm khen cậu một câu, lại hạ quyết tâm muốn đẩy cậu vào chỗ chết, cầm lấy kinh đường mộc muốn gõ, lại nghe thiếu niên dưới công đường nói rằng, “Nói đến cũng lạ, tối hôm qua trong lúc ngủ thảo dân mơ thấy một nam một nữ báo mộng, nói bọn họ chết cực kỳ oan uổng, cầu ta giải oan cho bọn họ. Nữ tên là Miêu Linh, nam tên là Quách Đại, là người Gia Hưng, chạy nạn tới Lâm An phủ, mới vừa vào thành liền bị vài tên bộ khoái bắt lấy dùng vải bịt chết, lại đâm mấy nốt ruồi ở sau tai và lòng bàn chân, ném vào trong thùng gỗ đổ đầy nước ẩm ngâm một ngày một đêm,

cho đến rạng sáng mới lấy ra, phân biệt rạch nát hai má chỗ đến hạ du sông Loạn Thủy, để ở bên bờ.”

Việc thần dị như thế, nhóm bách tính đã nghe đến ngậy người, đều vánh tai kiểng mũi chân, bức thiết chờ đợi tiếp sau.

Ánh mắt thái thú chợt lóe, mà tổng bộ khoái đứng ở dưới công đường đã là mồ hôi chảy như thác. Triệu Hữu Xu bị giam giữ trong phòng giam một ngày đêm, việc này cậu ta không có khả năng biết được! Huống hồ bọn họ làm vô cùng bí mật. Chẳng lẽ, chẳng lẽ quả nhiên là oan quỷ báo mộng?

Hữu Xu còn muốn nói nữa, thái thú đã cầm lấy kinh đường mộc, chuẩn bị cắt ngang lời cậu. Nào ngờ kinh đường mộc vỗ vào trên bàn lại giống như vỗ vào trên bông, một chút tiếng vang cũng không phát ra. Ông ta không tin tà, liên tục vỗ mấy lần mới lộ ra vẻ kinh hãi, tiếng nói khô khốc hô, “Câm mồm, câm mồm câm mồm câm mồm! Đứng ở trên công đường yêu ngôn hoặc chúng!”

“Dựa vào cái gì không cho cậu ta nói? Đây là thẩm án, có nội tình gì tự nhiên đều phải lộ ra!” Nhóm bách tính không chịu, sôi nổi lên tiếng ủng hộ. Người bấy giờ, phần lớn tin tưởng không nghi ngờ đối với việc quỷ thần, cũng không cho rằng thiếu niên đang yêu ngôn hoặc chúng, ngược lại ấn tượng thay đổi lớn, bắt đầu đồng tình với cậu.

Nếu Hữu Xu một mực yêu cầu thái thú đổi một ngõ tác khác khám nghiệm tử thi, vả lại bằng nhân mạch của Triệu gia, cũng có thể bảo đảm ngõ tác công bằng phán đoán, nhưng dân chúng vẫn sẽ tin vào phỏng đoán của chính họ: chính là Triệu gia một tay che trời, thu mua quan sai. Bồn nước bẩn này bất luận như thế nào cũng rửa không sạch. Nhưng xuất hiện quỷ thần thì lại rất khác, không có chứng ngôn của ai càng có lực hơn so với chính người chết oan.

Trong tiếng la hét ầm ĩ của thái thú cùng dân chúng, Hữu Xu chậm rãi nói tiếp, “Tổng bộ đầu ném thi thể xuống sau đó đứng lên thở dài: ‘Chớ có trách bọn ta tàn nhẫn, chỉ trách chính các người thời vận không tốt. Thái thú đại nhân đang lo không tìm thấy người tuyển chọn thích hợp, chẳng may các người đụng vào mũi thương, trở về ta thay các người đốt chút tiền giấy đi.’ dứt lời đoàn người nhanh chóng rời đi, mua chuộc được một lãng tử để phát hiện thi thể, sau đó nháo ra. Tổng bộ đầu còn cùng hai nhà Tôn Phương ký hiệp nghị, dù cho chiều cao thân thể không đúng, bọn họ cũng phải chỉ ra và xác nhận thi thể, sau khi xong việc mỗi nhà được một trăm lượng bạc. Hóa ra hai người Tôn Phương vẫn chưa chết, mà là được người nhà gọi ý, trốn ở Diêu Lĩnh. Bọn họ vốn định trực tiếp giết chết hai người này, xác thực tội giết người của ta, nhưng bất đắc dĩ hai người trốn vô cùng bí mật, trong lúc nhất thời lại tìm không thấy, lúc này mới tìm đến hai kẻ chết thay.”

Hữu Xu dừng một chút, Triệu tri châu vội vàng nâng chén trà tiến lên, cẩn thận săn sóc mà đút cậu một hơi. Miệng lưỡi dễ chịu, Hữu Xu tiếp tục nói, “Chuyện này kỳ thật rất đơn giản. Ngày ấy, Tôn Hỉ Thước cùng Phương Thắng yêu đương vụng trộm chính là bày cục sẵn, có người cố ý dụ ta đến xem, làm hai người họ nhảy sông tự vẫn trong lúc đang vật lộn với ta, giả chết. Sau đó mẫu thân ra mặt vu cáo ta, thái thú giả tạo chứng cứ chứng thực tội danh, một người là lừa bịp tổng tiền, một người là tranh quyền đoạt thế. Chính cái gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, các người tự cho là làm đến thập toàn thập mỹ, thiên y vô phùng, nhưng không giấu diếm được quỷ thần. Những người chết oan đó đang nhìn các người đấy.”

Cậu vừa dứt lời, trong công đường lại vô cớ quét qua một trận âm phong, vài trắng phủ trên thi thể bị gió nhấc lên, lộ ra khuôn mặt thối rữa của người chết. Khuôn mặt kia bỗng nhiên nghiêng về phía tổng bộ đầu,

hai mắt vốn đã nhắm lại đột nhiên mở ra, lộ ra con ngươi màu đỏ, mang đầy thù hận. Hai chân tổng bộ đầu mềm nhũn, lại trực tiếp quỵ xuống, vừa dập đầu vừa nước mắt nước mũi giàn giụa hô to, “Đừng trách ta, đều là thái thú đại nhân sai sử! Oan có đầu nợ có chủ, các người muốn báo thù, cũng nên tìm ông ta mới đúng!”

“Chết, người chết hiển linh! Người chết quả thật là tổng bộ đầu giết! Bản thân hần cũng thừa nhận rồi!” Một dân chúng nào đó kêu to lên, những người còn lại nhất thời nhao nhao đến túi bụi.

Thái thú lão đảo đứng dậy, đang định bỏ chạy, một cổ âm phong lại chợt đánh về phía ông ta, thối rút mũi quan ông ta mới vừa đội lên không bao lâu.

Hàm nghĩa trong này không nói cũng hiểu, trên công đường quả nhiên có oan hồn, bọn họ đang minh oan cho chính mình. Không chỉ thái thú đứng thẳng bất động tại chỗ, hồn phi phách tán, dù là dân chúng bên ngoài cũng đều rung động khó có thể thành lời. Không cần bất luận chứng cứ gì, bọn họ đã tin tưởng lời thiếu niên nói. Cậu không có giết người, hết thấy đều là một âm mưu!

Lúc này Hữu Xu mới thanh thản đứng lên, chấp tay nói, “Thảo dân khẩn cầu đại nhân đối chất tại chỗ với người bộ khoái này, trả lại trong sạch cho thảo dân, cũng làm chứng cứ thuyết phục việc đại nhân trong sạch.”

Triệu tri châu cũng phát tay áo, cả giận nói, “Mọi việc trên công đường, bản quan chắc chắn một năm một mười viết vào tấu chương trình cho Hoàng Thượng. Oan hồn bất tán, thiên đạo bất công, việc này còn cần phái quan viên khác nghiêm tra đến cùng! Chư vị đồng nghiệp, Triệu mỗ mời các người hỗ trợ làm bằng chứng phụ, cũng tiện cho vong hồn người chết một cái công đạo.”

Người có thể xuất hiện trên công đường đều là tâm phúc của thái thú, trước kia tự nhiên sẽ không phản ứng với Triệu tri châu. Nhưng có oan hồn trên đỉnh đầu xoay quanh kêu khóc, nếu không muốn chọc oán khí quần thần, thỉnh cầu này quả quyết không thể cự tuyệt, vả lại còn phải biết gì nói đó mới được. Bọn họ vội vàng đứng dậy chấp tay, liên tục đáp ứng, trán lưng đã sớm bị mồ hôi chảy ướt nhẹp.

44. Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dù sao thái thú cũng là quan to một phương, thực nhanh liền hoàn hồn lại từ trong kinh hãi, luôn mang tổng bộ khoái hồ ngôn loạn ngữ, muốn hần lấy ra chứng cứ vô cùng xác thực. Mọi việc đều là lời nói miệng, không lưu lại bất cứ chứng cứ nào để lấy ra tay được, tổng bộ khoái nhất thời bị hỏi điều đứng.

Thái thú có chút đắc ý, lại bảo Triệu tri châu mời ngũ tác khác kiểm tra thực hư thi thể, ông ta chờ. Dù sao thì cấp trên đã hạ quyết tâm muốn giết chết đại phòng Triệu gia, có đổi bao nhiêu ngũ tác cũng là phí công, trừ phi bọn họ có thể tìm ra Tôn Hỉ Thước và Phương Thắng chân chính. Nhưng mà cấp trên đã phái ám vệ đi tìm kiếm hai người đồng thời giết chết, không bao lâu nữa là có thể dùng thi thể thật sự đổi cho thi thể giả.

Ông ta vừa dứt lời, Triệu tri châu liền khoát tay nói, “Hôm nay tất cả mọi người ở đây, liền không mời ngũ

tác gì cả, bản quan trực tiếp mang người lại đây cho người là được.” Dứt lời vỗ vỗ tay, liền thấy mấy người chui ra từ trong đám dân chúng vây xem, đem một nam một nữ bị trói gô đẩy vào công đường.

“Gi, bọn họ đứng bên cạnh ta hồi lâu, sao ta lại không phát hiện?”

“Đúng vậy, còn dùng dây thừng trói mà ta lại không chú ý.”

Dân chúng khe khẽ nói nhỏ, cảm thấy thần dị, nhưng cũng không có tâm tư truy cứu, chỉ vì bọn họ biết, hai người này tất nhiên chính là chính chủ đã chết tám ngày trong truyền thuyết —— Tôn Hỉ Thước và Phương Thắng. Người hai nhà Tôn, Phương mới vừa rồi còn khóc đến thê thảm tuyệt vọng, hiện giờ đã là khuôn mặt xám trắng, sống lưng cong xuống, hận không thể lập tức hóa thành khói nhẹ biến mất ở tại chỗ.

Thái thú cũng rất sợ hãi, không rõ làm thế nào mà Triệu gia còn tìm ra được người nhanh hơn cả ám vệ của chủ tử. Chẳng lẽ thật sự là hai ma quỷ kia báo mộng tương trợ?

Tôn Hỉ Thước và Phương Thắng lão đảo ngã vào công đường, quần áo trên người rách nát không chịu nổi, mặt mũi cũng dính đầy vết bẩn. Bọn họ sống ở trong núi thật khổ, vốn tưởng rằng tránh đi mười ngày nửa tháng, đợi Triệu Hữu Xu bị phán lưu đầy, Triệu tri châu bị cách chức điều tra áp giải lên thượng kinh, bọn họ có thể mang theo một trăm lượng bạc đi nơi khác lập gia đình, lại không ngờ bị người ta liên tiếp lùng bắt ám sát, may mà người Triệu gia đúng lúc tìm được bọn họ đồng thời mang vào trong thành, nếu không thì hiện tại hai thi thể đặt trên công đường nên là chính bọn họ.

Cho đến lúc này, Phương Thắng đã không còn chút lòng giấu diếm nào, ý muốn nói thẳng ra tất cả bố cục, Tôn Hỉ Thước lại âm thầm đem hy vọng ký thác ở trên người công tử Triệu gia, thăm nghĩ cậu ta cuồng nhiệt với mình như vậy, tìm cái chết cũng muốn kết hôn cho mình làm chính thê, hiện nay đối với mình cũng nên mang lòng thương tiếc mới đúng. Chỉ cần cậu ta một chút, lại lấy thân báo đáp, không chừng sự việc lừa bịp tổng tiền này liền qua đi, còn có thể gả vào nhà quan làm chính thê.

Nàng ta nghĩ thật đẹp, mắt xéch hơi hơi nâng lên, liền diễm đam đáng yêu, trong trẻo như nước nhìn về phía thiếu niên.

Cũng là nàng ta xui xẻo, đụng phải chính là Hữu Xu đến từ mặt thê, mà không phải Triệu Hữu Xu trước kia, loại từ ngữ “thương hương tiếc ngọc” đó đã sớm bị vứt bỏ, thay thế chính là “nữ nhân và con nít là cần đề phòng nhất”. Để nhanh chấm dứt việc này, Hữu Xu bước đi qua, tay trái túm búi tóc sau đầu Tôn Hỉ Thước, tay phải kéo lỗ tai nàng ta ra, mang nàng ta dạo qua trên công đường một vòng, nói, “Nốt chu sa sau tai, bẩm sinh, mọi người có thể nhìn một cái.”

Đáng thương Tôn Hỉ Thước giống như con khỉ bị cậu kéo một vòng, mà còn đau đến mức luôn kêu oa oa, đợi sau khi cậu buông ra, chỗ vành tai đã bị xé rách, nhỏ máu trắng xuống đất. Nàng ta khóc không ra nước mắt mà hô một tiếng “Triệu công tử”, người nọ lại ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn nàng ta, ngồi xổm người xuống nâng chân Phương Thắng lên, đem bàn chân nhắm ngay phía mọi người.

“Quả nhiên có ba nốt ruồi, hần đích đích xác xác là Phương Thắng!”

“Vậy thi thể trên đất không cần hỏi, tất nhiên là hai người báo mộng cho Triệu công tử.”

“Có phải hai người họ hay không, có thể đi Gia Hưng kiểm tra thực hư hộ tịch, không quá ba, năm ngày có thể nhận được kết quả.”

Nhóm bách tính nghị luận sôi nổi, lại thấy Triệu công tử buông chân Phương Thắng xuống, xoay người lại quạt quạt mũi, lại tiếp nhận cái khăn được Triệu tri châu đưa qua liều mạng chà tay, hiển nhiên bị hai thứ bẩn thỉu kia xông mùi. Không ít người phát ra tiếng cười vang thiện ý, đều cảm thấy Triệu công tử này nhìn có chút tính trẻ con, lại trắng trắng nõn nõn, nhu thuận đáng yêu, chỗ nào là người đại gian đại ác?

Chính chủ cũng đã tìm được, thái thú đã không thể cãi lại, ông ta lắc la lắc lư ngồi về nguyên vị, cực lực tự hỏi nên làm thế nào thoát khỏi khốn cảnh.

Triệu tri châu lại không cho ông ta cơ hội, ở ngay công đường lệnh cho Tôn Hỉ Thước và Phương Thắng viết thư nhận tội, Tôn Hỉ Thước không biết chữ liền nói miệng, do sư gia viết thay, lại lập tức ra lệnh người nhà của hai người giải thích việc lừa bịp tổng tiền, nhất nhất viết lại và xác nhận. Lo lắng quan trên đề xuất

nghe ngờ đối với tính chân thực của lời khai, Triệu tri châu hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, thỉnh cầu tất cả quan viên và dân chúng ở đây chứng kiến.

Dân chúng tự nhiên không có không đáp ứng, nhóm quan viên cũng không dám không đáp ứng, lần lượt từng người ký tên trên bảng tường trình, hoặc ấn xuống dấu tay.

Lấy được một xấp lời khai thật dày, lại đem mấy nghi phạm có liên quan là Tôn Hỉ Thước, Phương Thắng, người nhà của hai người, tổng bộ khoái bắt giữ vào nhà giam do mình quản hạt, lúc này Triệu tri châu mới vừa lòng, mang theo nhi tử cáo từ rời đi. Về phần thái thú, ông ta đã sớm té xỉu trên công đường, bị dân chúng ném trứng thối và rau nát chôn mắt.

Hai phụ tử mới vừa ra khỏi nha môn, chỉ thấy Vương thị đã chuẩn bị tốt xe ngựa chờ ở ven đường. Người một nhà ôm nhau lau vài giọt nước mắt, sau khi lên xe thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Con à, quả thật là hai người kia báo mộng cho người sao?” Vương thị vẻ mặt tò mò.

Hữu Xu nhếch môi do dự, một lát sau thẳng thắn thành khẩn nói, “Nương, cũng không phải là báo mộng, mà là bọn họ tự mồm nói với con. Con có mắt âm dương, có thể thấy quỷ.” Dứt lời, cậu gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình của vợ chồng hai người, nếu như bọn họ chán ghét vứt bỏ đồng thời bất hòa với mình giống như chủ tử, cậu sẽ lập tức rời khỏi Triệu gia đi nơi khác mưu sinh.

Cậu đã suy nghĩ cẩn thận, có chỗ đặc dị không phải là một loại sai lầm, mà là một loại thiên phú, sao phải vì vậy mà chịu chỉ trích của người khác? Không thể tiếp thu liền rời xa, cậu đã sớm quen rồi.

Triệu tri châu lộ ra biểu tình hoảng sợ, vội la lên, “Nhi tử, sao ngươi không nói sớm? Vậy nếu lúc ngươi dùng bữa nhìn thấy một con quỷ chết oan, chẳng phải ảnh hưởng khẩu vị à?”

Vương thị hung hăng trừng trừng công một cái, cảm thấy hấn căn bản không quan tâm đúng trọng điểm, một tay ôm lấy nhi tử, vỗ vỗ nói, “Nhi tử đừng sợ, người nhìn thấy thì cứ coi như không phát hiện, bọn họ sẽ không chủ động đến trêu chọc ngươi. Có điều như vậy cũng không được, lỡ như bị quần lên thì làm thế nào cho phải? Nương mang ngươi đến chùa miếu cầu một cái bùa bình an, lại tìm cao tăng làm phép giúp ngươi. Không có chuyện gì, đừng sợ!”

Lúc này Triệu tri châu mới hoàn hồn, vội vàng vén rèm lên, bảo xa phu đến Trấn Quốc tự.

Tâm tình Hữu Xu thay đổi rất nhanh, chợt buồn chợt vui, cuối cùng thở dài một hơi. Trên đời quả nhiên chỉ có tình thương của cha cùng tình thương của mẹ là vĩ đại nhất, bất luận con mình có bộ dạng ra sao, bọn họ đều có thể bao dung và tiếp nhận không hề có lý do. Từ nay về sau, cậu không cần che che giấu giấu, trốn trốn tránh tránh, bởi vì cậu vốn cũng không có sai lầm gì. Đương nhiên, đó là đối với phu thê Triệu thị, những người khác vẫn phải phòng bị gấp bội. Thuật ngữ quỷ với cậu mà nói không tính là gì, nhưng ở trong mắt người khác lại là một công cụ dùng tốt cực kỳ.

Cậu sờ sờ lồng ngực nóng hầm hập, nhẹ nhàng nói, “Cha nương đừng lo, nhi tử có thể khống chế mắt âm dương, lúc không muốn nhìn thấy thì cái gì cũng nhìn không thấy.”

Lúc này Triệu tri châu và Vương thị mới buông quả tim treo cao xuống, lại kiên trì muốn dẫn nhi tử đến Trấn Quốc tự cầu bùa bình an, còn hái lá bưởi trong chùa về cho nhi tử tắm rửa. Một nhà ba người đi rồi, cả cây bưởi đều trụi lủi, ngay cả quả non cũng không chừa lại.

Sau khi về phủ, Triệu tri châu lập tức đem ngọn nguồn sự tình viết ở trong thư, cầu lão thái gia làm chủ cho mình. Lão thái gia thấy người sau lưng muốn đối phó là toàn tộc Triệu gia, sâu sắc cảm thấy không thể dung túng, lập tức tấu lên Hoàng đế thỉnh cầu ông nghiêm tra. Trọng Khang đế là một vị quân chủ hùng tâm bừng bừng, trị vì vô cùng nghiêm khắc, không chấp nhận nhất là mưu mẹo nham hiểm bậc này. Vả lại ông mơ hồ nhận thấy được bút tích của chư vị hoàng tử đương triều ở trong đó, càng là giận không kiềm được, khâm điểm ngự sử giám sát, vốn có danh xưng Thiết diện Diêm La Mẫn Văn Chấn đại nhân tra rõ việc này, cũng ban thưởng thượng phương bảo kiếm, có thể “như trâm thân lâm, tiền trâm hậu tấu”.

Việc phô trương này vừa mới bày ra, các hoàng tử liền bị dọa bệnh hết vài người. Xem tư thế này của phu hoàng, lại tính toán lực thân không nhận mà! Bọn họ không dám nhúng tay vào việc ở Lâm An phủ nữa, đem tất cả thảm tử, ám vệ nhất nhất triệu hồi, lại coi mấy quan viên có liên quan trong vụ việc như người bỏ đi, không để ý tới.

Đáng thương thái thú còn tưởng rằng chủ tử tất nhiên sẽ bảo vệ mình, nào ngờ ngự sử giám sát vừa đến, trước hết liền phán ông ta tử tội, những người còn lại hoặc là chém đầu, hoặc trượng hình, hoặc lưu đầy, đầu đã vào đầy. Những quan viên dựa vào nịnh bợ tâu nhậm thái thú mà đề bạt lên nhất nhất miễn chức, vĩnh viễn không thu nhận.

Trận đại biến động Lâm An phủ này, cũng đã không có quan hệ với Triệu tri châu nữa, hẳn nhận được công văn ngự sử giám sát mang đến, lệnh hẳn tức khắc hồi kinh báo cáo công tác. Bởi vì mấy lần không chịu giao nhi tử ra, thanh danh Triệu tri châu “dạy con không nghiêm, dung túng con hành hung” đã sớm truyền vào tai Thánh Thượng, lần kiểm tra đánh giá thành tích này không cần nghĩ, khẳng định là cực thấp, có thể giữ lại chức vụ ban đầu đã là vận hạnh, nếu vận khí không tốt, hẳn sẽ bị biếm thành tiểu quan nhỏ như hạt vừng, đời này cũng đừng nghĩ hồi kinh.

Mỗi ngày Hữu Xu đều tìm kiếm “Triệu Hữu Xu”, lại nhiều lần chỉ tìm được chính mình, dần dần cũng liền nhận mệnh. Cậu lo lắng Triệu tri châu bị đá kích, vất hết óc mà an ủi vài câu, lại không ngờ Triệu tri châu vô cùng rộng rãi, vỗ đầu thiếu niên cười nói, “Chỉ cần con ta bình an vô sự là tốt rồi, cái khác đều không hề gì.”

“Đúng vậy, ta khiến mình sống qua ngày thật tốt là được. Một nhà ba người chúng ta ở cùng một chỗ, có gặp ghềnh nào mà không qua được. Đồ cưới của nương rất nhiều, nuôi nổi các người.” Vương thị cười đến vô cùng lạnh lẽo.

Hữu Xu lộ ra lúm đồng tiền bên má, cũng cười theo, ánh mắt phá lệ sáng ngời. Cái nhà này cậu rất thích, đặc biệt thích.

Nhưng sự thật chứng minh, cậu suy nghĩ rất đơn giản. Dòng họ Triệu thị ngoại trừ đại phòng, còn có đích tử nhị phòng, tam phòng, thứ xuất có tứ phòng, ngũ phòng, nếu tính cả bàng chi vào, phía trước phía sau tổng cộng hơn ba trăm miệng, nếu nháo ra chuyện, quan hệ con người còn phức tạp hơn cả tình thế quốc tế.

Một nhà Hữu Xu từ cửa bên mà vào, hành lý còn chưa kịp buông xuống, đã bị mang đến chính đường báii kiến tổ phụ, tổ mẫu, lại gặp nhị thúc, tam thúc, tứ thúc, ngũ thúc, nhị thẩm, tam thẩm vân vân. Hữu Xu đi theo Vương thị gọi người, đầu óc có chút mê muội.

Triệu lão thái gia dẫn vài nhi tử đến thư phòng nói chuyện, Triệu lão phu nhân ở lại ôn chuyện với Vương thị. Đối với một nhà đại phòng bà ta chỉ có tình cảm ngoài mặt, nhìn không lạnh không nóng, vài vị thẩm cũng đều cất giấu sắc bén trong lời nói, cố ý vô tình mà đề cập việc Triệu tri châu có thể bị giáng chức, biểu tình có chút vui sướng khi người gặp họa.

Giác mộng gia đình nhỏ ấm áp tan biến, Hữu Xu buồn bực cực kỳ, toàn bộ hành trình đen mặt không nói lời nào, lại khiến mấy phụ nhân đó bất được nhược điểm, nói cậu không có giáo dưỡng, tự cao tự đại, quả nhiên bị làm hư giống như lời đồn.

“Về nhà thì nên giữ quy củ trong nhà. Năm nay người đã mười sáu, nên đọc chút sách, thi cái công danh. Người xem xem mấy huynh đệ của người kìa, không đến mười hai mười ba tuổi đã đậu tú tài, cả ngày không phải ở trong thư phòng khổ đọc, thì chính là ra ngoài tham gia hội văn. Chỗ nào giống người, trêu mèo chọc chó, không có việc gì, còn cường đoạt nữ tử đàng hoàng. Cũng là người vận khí tốt, lúc này mới tránh thoát, nếu lại có lần sau thì sẽ có may mắn bậc này đây, vẫn là sửa mấy cái tật xấu đó đi mới tốt.” Trong lời nói của Triệu lão phu nhân cực chướng mắt thứ tôn này, mấy chị em dâu còn lại cũng đều cười trộm không thôi.

Đúng vào lúc này, một công tử tuần tú mặc cẩm bào đỏ thắm chạy vào, cầm một bó hoa sơn trà hồng trắng giao nhau trong tay. Hắn dùng kéo sửa cành hoa, rõ ràng rành mạch cắm vào trong bình, cười nói, “Mới vừa dạo chơi ngoại thành với cử diện hạ, nhìn thấy sơn trà nở thật đẹp, hương khí cũng vô cùng ngào ngạt, liền mang về để lão tổ tông thưởng thức.” Dứt lời nhìn thấy Hữu Xu, thân thiết nói, “Vị này chính là ngũ đệ đệ nhà đại bá đi? Quả nhiên là nhân tài!”

Giọng điệu hẳn chân thành tha thiết, tươi cười rực rỡ, nhưng ngũ cảm của Hữu Xu sắc bén cỡ nào, có thể nào nhìn không ra trong con người hắn ta che giấu khinh thường thật sâu. Người khẩu thị tâm phi, đối trá ra vẻ bậc này, cậu chán ghét nhất, ngay cả ứng phó qua chuyện cũng không muốn, chỉ bĩu môi.

Chỉ trách lúm đồng tiền của cậu không nghe sai sử lại chạy ra đối nghịch với cậu, vừa bĩu môi liền lồm vào, giống như đang mỉm cười, khiến công tử tuần tú không chút nào nhận ra thiếu niên không thích.

Triệu lão phu nhân mới vừa rồi còn không lạnh không nóng, lúc này cười đến mặt đầy nếp nhăn, kéo thiếu niên vào trong lòng, kiêu ngạo nói, “Vương thị, người đã lâu không gặp chắt nhì này đi?”

Vương thị giả bộ cười nói, “Đây không phải chính là đích tử Ngọc Tùng của nhà nhị bá sao? Quả nhiên người cũng như tên, như ngọc điều tùng bách, cao ngất tuần dật, khí độ bất phàm.”

Lúc này Triệu lão phu nhân mới lộ ra khuôn mặt tươi cười với Vương thị, phụ họa nói, “Đúng vậy, Ngọc Tùng là thư đồng của cửu điện hạ, năm nay mới vừa đậu cử nhân. Mười tám tuổi trúng cử, ở Đại Hạ ta chính là người đầu tiên đó! Lại nói tiếp, năm kia người viết thư cho ta nói Hữu Xu cũng đi thi, thành tích như thế nào?”

Biết rõ còn hỏi! Thành tích như thế nào không phải đã viết thư nói với lão thái gia sao? Vương thị hận đến nghiêng răng, nhưng trên mặt vẫn phải lộ ra tươi cười, miễn bàn có bao nhiêu khó chịu. Nàng không đành lòng chỉ trích nhì tử, vì thế nói sang chuyện khác, “Như thế nào không thấy Ngọc Lâm?”

Triệu Ngọc Lâm là đích tử của tam phòng, cũng là một người không nên thân như Triệu Hữu Xu, cả ngày chỉ biết tầm hoan mua vui, tùy ý chơi đùa, có thể nói là một đại ma tinh ở Triệu gia. Nàng vừa nói ra lời này sắc mặt Triệu lão phu nhân liền thay đổi, tam thái thái mới vừa rồi còn cười đến vui vẻ biểu tình cũng hơi có vẻ cứng ngắc.

Mất thấy chiêu họa thủy đông dẫn* này hiệu quả, lúc này Vương thị mới mang theo nhì tử thanh thân rời đi. Nói con ta không nên thân, trước hết xem con của người lau móng sạch sẽ chưa, hừ!

*Họa thủy đông dẫn: dời lực chú ý của mọi người lên việc khác để tránh cho mình bị tổn thất.

Trở lại tiểu viện hoang vu lạnh lẽo, hai mẫu tử vội vàng bảo gia phó đi truyền lệnh, lại thấy Triệu tri châu ủ rũ đi vào, đập bàn thở dài.

“Đây là làm sao vậy? Bị lão thái gia mắng à?” Vương thị thật cẩn thận hỏi.

“Mắng thì còn đỡ, đáng thương con ta lại mang tiếng xấu vì ta.” Triệu tri châu xoa xoa trán, nói ra việc mình vốn có hi vọng điều nhiệm thành Lương Hoài diêm vận sử. Hiện giờ Thánh Thượng còn đang do dự, cũng không biết việc này sẽ rơi vào đầu ai. Để phòng ngừa diêm vận sử tham ô, hàng năm triều đình sẽ phát thêm ba trăm lượng liêm ngân*, vì vậy, Đại Hạ triều còn truyền lưu một câu tục ngữ —— thượng kinh nhất phẩm đại quan, chẳng bằng Lương Hoài tam phẩm diêm đạo.

*Lương của quan chia ra hai loại, “bổng” là lương thường, “liêm” là lương riêng để trợ cấp cho khối ăn của đứt lót làm hại dân.

Triệu tri châu không hiếm lạ quyền lợi, lại cực kỳ coi trọng mấy thứ vàng bạc a đồ* này, chỉ gặp thoáng qua với cái việc béo đến chảy mỡ đó, trong lòng hẳn đau có thể nghĩ.

*A đồ: nghĩa là cái này, ý chỉ tiền bạc. Bắt nguồn từ điển tích Vương Diễn dời nhà Tấn. Vương Diễn giữ lòng trong sạch, không bao giờ nói đến tiền bạc. Một hôm người vợ để tiền ở dưới giường, Vương Diễn liền gọi đầy tớ, chỉ vào tiền mà bảo: A đồ! Từ đó “a đồ” chỉ tiền bạc.

Vương thị vỗ vỗ bả vai đầy đặn của tướng công, khuyên giải an ủi nói, “Thôi vậy, việc này đã thành kết cục đã định, đừng nghĩ nữa. Đến, chúng ta dùng bữa đi.”

Hữu Xu vô cùng áy náy, nhỏ giọng nói, “Thật sự không có biện pháp cứu chữa ạ?”

Triệu tri châu nâng mi trầm tư một khắc, nói, “Có thì có, nhưng phương pháp này có chút khó.” Dứt lời nâng mặt nhìn về phía nhì tử, “Con à, mấy ngày gần đây người ở chung với tam ca ca người cho tốt, nếu hẳn ra ngoài với cửu điện hạ, người nhất định phải mặt dày mày dạn đi theo, giúp vi phụ nhìn xem cửu hoàng tử có sở thích gì.”

“Làm gì lại muốn nhì tử đi nịnh bợ lão tam? Người không biết hôm nay lão thái thái lấy lão tam chèn ép nhì tử chúng ta, rất đáng giận!” Trong lòng Vương thị không thoải mái.

Triệu tri châu không còn cách nào, chỉ phải tỉ mỉ giải thích với hai mẫu tử. Hóa ra Thánh Thượng tuy rằng cực kỳ nghiêm khắc với chư vị hoàng tử, lại có một ngoại lệ, chính là con út cửu hoàng tử. Cửu hoàng tử chẳng những là trưởng tử của hoàng hậu, hơn nữa ngày sinh ra tương vân trải rộng, trời giáng phạn âm, Khâm Thiên giám đem ngày sinh tháng đẻ của hắn ra tính toán, thật cừ, ngoại trừ năm không đúng, lại giống hệt Tông Thánh đế, thậm chí có thể nói là không sai chút xíu nào! Càng thần dị chính là, cửu hoàng tử nửa tuổi có thể nói chuyện, ba tuổi đã có thể đọc nhiều sách vở, văn thao vũ lược không gì không tinh, và lại càng lớn càng tương tự với bức họa Tông Thánh đế.

Cao tăng ngộ đạo khẳng định, người này lai lịch bất phàm, là bá hoàng Tông Thánh đế chuyển thế, chắc chắn dẫn dắt Đại Hạ thống nhất nam bắc, đập khắp non sông, khôi phục đại nghiệp.

Trọng Khang để vốn còn có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy Cửu hoàng tử càng trưởng thành càng hiện ra chỗ xuất thần, cũng liền vui vẻ tiếp thu. Ông vô cùng hà khắc với chư vị hoàng tử, chỉ riêng con út, cung phụng giống như tổ tông, chỉ chờ hắn tròn mười tám tuổi liền phong làm Thái tử.

Cửu hoàng tử năm nay mười bảy, tiếp qua mấy tháng liền tròn mười tám, khó trách những hoàng tử khác sinh lòng vội vàng, trắng trợn tranh quyền đoạt lợi.

Mà muối Lưỡng Hoài là gốc rễ quốc gia, để trải đường cho cửu hoàng tử, tự nhiên Trọng Khang để muốn điều người ở dưới trưởng hắn. Đích tử nhị phòng Triệu gia Triệu Ngọc Tùng trước đây được chọn làm thư đồng của cửu hoàng tử, Triệu gia tự nhiên cũng đã bị coi là hệ của cửu hoàng tử. Cũng bởi vậy, cái bánh lớn có nhân này mới thiếu chút nữa đập lên đầu Triệu tri châu. Chỉ tiếc một bước vào cửa bị ta người quấy nhiễu, nếu không thì qua mấy tháng nữa một nhà bọn họ có thể dọn đến Dương Châu ăn ngon uống đã.

Nghe lão cha nhất nhất liệt ra đồ ăn vật đặc sắc ở Dương Châu, cái gì mà cơm chiên dương châu, bánh bao gạch cua, bánh chèo phù dung hoắc hương, đầu cá liên nấu thập cẩm... nước miếng Hữu Xu chảy dài ba ngàn thước, ánh mắt cũng sáng ngời hơn so với bất luận thời điểm nào trong dĩ vãng. Về việc cửu hoàng tử là Tông Thánh đế chuyển thế, trước khi không tận mắt nhìn thấy thì cậu không quá tin tưởng. Nhân vật ưu tú như chủ tử, sợ là không có ai.

“Đi Dương Châu! Nhất định phải đi Dương Châu!” Cậu nắm tay trái lại, dấm vào lòng bàn tay phải, như đinh đóng cột mà nói.

“Con ta muốn đi, vậy chúng ta liền đi! Cửu hoàng tử thích cái gì ta sẽ đưa!” Vương thị cũng hòa theo.

Như thế, người một nhà định ra chí hướng đi Dương Châu. Hôm sau, Hữu Xu liền kiên nhẫn chu toàn với Triệu Ngọc Tùng, may mà đường môi cậu trời sinh đã cong lên, dù cho không cười cũng giống như mang theo ba phần ý cười, lại có má lúm đồng tiền ngọt ngào phụ trợ, nhìn cũng không chán ghét cỡ nào.

Triệu Ngọc Tùng cũng không bài xích cậu, nhưng muốn nói thân thiết thì cũng chưa tới, cao hứng thì qua loa vài câu, không cao hứng liền lười phản ứng. Lâu ngày Hữu Xu cũng thực không kiên nhẫn, vốn tính toán phải tiểu quý đi thám thính sở thích của cửu hoàng tử, nhưng trên người cửu hoàng tử có mang theo long khí, quý quái không dám gần người, chỉ phải từ bỏ.

Ngày hôm đó, không biết Triệu Ngọc Tùng xuất phát từ nguyên nhân gì, lại chủ động mời cậu ra ngoài du ngoạn, còn liên tiếp nhắc nhở nói cửu hoàng tử cũng sẽ đi, bảo cậu đừng thất lễ.

Cửu hoàng tử không hổ là thân nhi tử của Trọng Khang đế, xử sự cũng vô cùng nghiêm khắc, ngoại trừ vài thư đồng từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau với hắn, người bên ngoài thực khó biết được sở thích chân chính của hắn. Hắn có thể ở trước mặt người nói cười vui vẻ, ôn hòa đối đãi, giống như thực thường thức người, quay đầu lại có thể tìm một cái cơ xử lý người. Sợ là ngay cả bản thân Trọng Khang đế cũng không sờ rõ đến tận cùng con mình suy nghĩ cái gì.

Người ngoài không sờ được, chỉ có thể dựa vào phỏng đoán, lâu ngày, tự nhiên liền có một ít lời đồn đãi không đáng tin truyền ra. Biết được nhi tử muốn du ngoạn với cửu hoàng tử, Vương thị hao tâm tổn trí hỏi thăm một phen, lại bảo tú nương suốt đêm chế tạo gấp gấp một bộ cấm bào hoa lệ phi phàm, tự mình đưa đến phòng nhi tử.

“Nương, ngài xác định cửu hoàng tử thích loại phong cách xiêm y này sao?” Hữu Xu giật nhẹ tay áo, kéo kéo vạt áo, biểu tình rất là hoài nghi.

Bộ đồ này thật xinh đẹp, đã đến trình độ chói mắt. Chỗ vạt áo, cổ tay áo, vạt áo trước, sau lưng đều có từng đóa từng đóa mẫu đơn lớn, màu sắc lầy đỏ thắm, tím đậm làm chủ, lại phối với màu nền trong đen mang vàng, càng thêm có vẻ muôn hồng nghìn tía, tráng lệ. Càng khoa trương chính là nhụy hoa, lại dùng kim tuyến khâu trên châu lớn chừng hạt gạo, tinh tế phác họa điểm xuyết, vừa đứng dưới ánh mặt trời, thật sự là lờ lờ sáng lên, rực rỡ chói mắt.

Bản thân Hữu Xu lúc soi gương đều dùng tay chắn chắn, sợ chói đến hoa mắt.

Nhưng Vương thị còn thấy không đủ, đeo lên cho nhi tử một cái mặt ngạch* bách điệp xuyên hoa khảm hồng bảo thạch, nhìn nhìn trái phải, lại cắt xuống một đóa sơn trà phấn hồng, giắt vào lỗ tai cậu.

*Mặt ngạch: sợi dây đeo ngang trước trán, xem hình minh họa cuối chương.

Hữu Xu run rẩy khóe miệng, lại bởi vì sẵn sóc Vương thị mà không thể không cố nén, cho đến khi nàng cầm lấy một hộp son phấn, chuẩn bị bôi lên mặt mình, mới nghẹn giọng nói, “Nương, ngài xác định cửu hoàng tử thích loại ăn mặc này à?”

“Ai, nhi lang khắp thương kinh đều ăn mặc như vậy, chỉ cửu hoàng tử là phá lệ thích đồ vật hoa lệ nhi.” Vương thị không để tâm xua tay. Đại Hạ càng thêm giàu có và đông đúc so với bốn nước khác, phục sức cũng theo xu hướng xinh đẹp diễm lệ, mà nam tử muốn ra ngoài xã giao, càng chú trọng dung mạo hơn so với nữ tử, cảm y hoa phục chính là cơ bản, còn tô son điểm phấn, trâm hoa mang ngọc.

Hữu Xu mặc một thân này đi ra ngoài, cũng không tính kỳ quái, chỉ là càng hoa lệ hơn một chút so với người thường thôi.

“Làn da ta vốn trắng, lại thoa son phấn sẽ giống như người chết. Coi như hết.” Hữu Xu tạm thời không tiếp thu được thời thượng của Đại Hạ.

“Đứa nhỏ ngươi nói vậy bậy bạ gì đó? Không cho tùy tiện nói chữ ‘chết’! Ta đã nghe ngóng rõ ràng, cửu hoàng tử chỉ thích thiếu niên môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, người không thoa phấn cũng được, môi nhất định phải thoa son. Hắn nhìn ngươi thuận mắt mới có thể nói chuyện với ngươi, chúng ta chỉ nịnh bợ hắn lần này, chờ đi Dương Châu, ai quản hắn chứ!” Vương thị kéo giữ nhi tử, cường ngạnh mà thoa một đường ở giữa môi cậu.

Loại son phấn này vô cùng trân quý, dùng những nguyên vật liệu thiên nhiên như mật, hoa nước, mỡ heo, sáp ong hỗn hợp mà thành, mùi vị thế mà lại vô cùng thơm ngọt. Hữu Xu vươn đầu lưỡi ra liếm một chút, lại nhìn nhìn gương, cảm thấy chỉ ở giữa môi và bên cạnh có chút ửng đỏ, chỗ khác thực tự nhiên, cũng tiếp nhận rồi.

Đúng vào lúc này, tiểu tư của Triệu Ngọc Tùng đến mời người, nói xe ngựa đã chuẩn bị xong, tức khắc có thể đi. Mới đầu Hữu Xu còn có chút xấu hổ, đi vài bước liền chậm rãi buông lỏng, cảm thấy cũng bình thường. Tình huống trần như nhộng đi trên đường tại mặt thể cũng không hề ít gặp, ăn mặc hoa lệ một ít, nường pháo một ít, cũng không phải không thể.

Hết chương 44

Mặt ngạch

45. Chương 45

Hữu Xu chậm rãi đi tới trước xe ngựa, chỉ thấy Triệu Ngọc Tùng đang dùng biểu tình quái dị nhìn mình. Ánh mắt hắn lấp lánh, chau mày, khóe miệng tựa như muốn cong lên, lại bởi vì trong lòng cố kỵ mà nỗ lực đè nén, ngược lại khiến khuôn mặt tuấn tú đang êm đẹp vắn vẹo đến không thành bộ dáng.

Hữu Xu từng nghiên cứu về biểu tình, biết hắn đang cố gắng không chế chế cười và xem thường trong lòng, là bởi vì thân trang phục này của mình sao? Trong lúc điện quang hỏa thạch, cậu đột nhiên hiểu rõ, Vương thị vừa tới thượng kinh, có năng lực đi nơi nào hỏi thăm sở thích của cửu hoàng tử? Tự nhiên chỉ có nhờ chị em dâu hoặc là phái tôi tớ. Tin tức mà tôi tớ lấy được là truyền tai, cách khá xa so với phần lớn sự thật, mà những chị em dâu đó xưa nay không quen nhìn đại phòng, chỗ nào sẽ thật lòng tương trợ? Sâu hơn nữa, các nàng còn thả ra tin tức giả, chờ nhìn đại phòng chế cười.

Dù cho cửu hoàng tử có tâm tư khó lường hơn nữa, Triệu Ngọc Tùng làm thư đồng hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ biết một ít vui giận của hắn. Tôi tớ mà Vương thị phái đi không cần nghĩ, chắc chắn là đến viện của hắn ta nghe ngóng. Dòng họ Triệu thị quy củ rất nặng, nhị phòng Triệu gia càng là trị gia nghiêm cẩn, người bên ngoài đã nghe ngóng tới viện của mình, Triệu Ngọc Tùng không có khả năng không hề biết chuyện.

Biểu tình chờ mong lại ghen cười của hắn ta khi nhìn thấy mình chính là nguyên nhân như thế đi? Một thân ăn diện này của mình, ước chừng cũng có thủ bút của hắn nhỉ? Nghĩ vậy, Hữu Xu liền muốn gỡ mặt gạch và hoa sơn trà trên đầu mình xuống, lại thấy Vương thị vội vàng chạy tới, đem một cái hà bao thủ công tinh xảo cẩn thận treo ở bên hông cậu, dặn dò, “Nương cảnh cáo ngươi, thân quần áo này không cho làm dơ làm loạn, càng không cho tùy ý thay đổi! Đây chính là nương chịu đựng suốt đêm chế tạo gấp gáp, một châm một tuyến nương đều tự mình xem qua, ngày khác ngươi làm lễ đội mũ còn có thể mặc lại đó!”

Hữu Xu chưa bao giờ xem nhẹ thậm chí không nhìn tới việc người khác tốt với mình. Tâm ý trân quý như thế, đời trước, kiếp trước, đều là muốn mà không thể được, kiếp này tự nhiên quý trọng gấp đôi. Cố ý chính ác cũng thế; chọc người ta nhạo báng cũng thế; đều tùy bọn họ đi, chỉ cần nương cao hứng là được. Dù sao thì những việc bên ngoài, nương sẽ không biết, mà cậu lại càng không để ý tới ánh mắt khác thường của người ngoài.

Nghĩ như vậy, Hữu Xu rút tay về, ngoan ngoãn xác nhận, giống như chưa từng phát hiện ác ý của Triệu

Ngọc Tùng.

Hai người ngồi xe ngựa đi vào tranh hoa điêu phượng, bên trong rộn ràng nhốn nháo, toàn là đầu người, cần phải xuống xe đi bộ. Dọc đường Triệu Ngọc Tùng vẫn luôn nhìn cười, sợ bị tiểu đường đệ phát hiện, còn dùng ngọc cốt hương phiến* che miệng, thoát nhìn thật sự có chút giống đám trọc thế giai công tử.

*Ngọc cốt hương phiến: cái quạt có nan bằng ngọc, có mùi thơm.

Hữu Xu cũng không quản ánh mắt hắt ta quái dị như thế nào, phát hiện Vương thị quả nhiên rất hiểu mình, không nhét hương liệu trong túi, mà là bỏ rất nhiều hạt thông, liền nâng trong lòng bàn tay cần rột rột, nhìn qua hết sức nhàn nhã. Hai người đi băng băng vào một tòa trà lâu, chỉ thấy cửa sổ lầu hai có người vẫy gọi, “Thương Tịch huynh, nơi này!”

“Đến đây!” Triệu Ngọc Tùng cười nhạt múa quạt, thanh thần bước vào cánh cửa.

Hữu Xu vốn cũng tính toán theo vào, lại thấy phổ đối diện có một vị lão nhân khiêng một đồng mứt quả đang rao hàng, sơn tra đỏ tươi sáng bóng nhìn qua vô cùng mê người, lại có mùi kẹo mạch nha nồng đậm từng đợt từng đợt nhẹ nhàng truyền đến. Đời trước đi theo Tổng ma ma qua ngày, cậu chưa từng được ăn thứ gì tốt, chỉ có lúc đi dạo hội chùa Bạch Thước trộm mua cho cậu một chuỗi mứt quả. Đó là vị ngọt duy nhất trong những năm tháng kham khổ của cậu, hưởng qua một lần liền cả đời khó quên.

Dù đi theo chủ tử sống những ngày ăn mặc không lo, cấm y hoa phục, cậu cũng sẽ thường mua một xâu, cầm ở trong tay chậm rãi mà liếm, tinh tế nhớ lại kham khổ trước đây, các loại tư vị đều quanh quẩn trong lòng, cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Cậu thật cẩn thận bỏ hạt thông lại trong hà bao, chạy tới chỗ lão nhân, không chút phản ứng với đường huynh mình đang quát to.

Triệu Ngọc Tùng hô vài tiếng liền từ bỏ, lắc đầu lên lầu, chỉ bảo tiểu tư nhìn một chút, chờ người mua đồ xong rồi lại mang đến nhả gian.

“Tiểu đường đệ kia của ngươi hôm nay ăn mặc thế nào? Quả thật là ăn diện xinh đẹp, trang điểm tỉ mỉ sao?”

Vừa mới đẩy cửa ra, đã có người vui cười trêu chọc, Triệu Ngọc Tùng ngẩng đầu nhìn, là thế tử Định Quốc Công phủ Tiết Vọng Kinh, tự Tử Thúc, cũng là một vị thư đồng khác của cửu hoàng tử. Hắn trêu ghẹo mình thì còn thôi, cố tình lại dùng ánh mắt xem kịch vui đi xem xét cửu hoàng tử ngồi ở thượng thủ*, dường như đang cố ý chọc đối phương phản cảm.

*Thượng thủ: chỗ ngồi đại diện cho sự tôn quý.

Triệu Ngọc Tùng không lấy làm ngang ngược, chỉ cười khổ hai tiếng, tỏ vẻ chính mình cũng thực bất đắc

đĩ. Hắn ta càng chán ghét đại phòng hơn so với bất luận kẻ nào, nhất là Triệu Hữu Xu thiếu chút nữa làm hại Triệu gia lâm vào nguy cơ diệt tộc. Triệu gia nhìn như cuộc sống xa hoa, kì thực đã sớm thu không đủ chi, nhất là nhị phòng gánh vác gia kế, cuối cùng đến tình cảnh bán của cải qua ngày. Đồ cưới của nương hắn ta vốn dĩ không dư mấy, vì giúp đại phòng thu dọn hậu quả, lại đem ra ngoài cầm rất nhiều, hiện tại chỉ còn một cái xác không.

Bình thường hắn ta coi trọng thứ quý giá gì căn bản không dám mở miệng, trong lòng có oán có hận, nhưng không sâu đậm như thế nào. Nhưng ngày ấy đại phòng trở về, lại trước sau kéo hơn mười xe tài vật, mà Triệu Hữu Xu lại càng ăn mặc xa hoa lãng phí như thế nào, cái gì quý giá thì dùng cái đó, còn bày ra bộ dạng hồn nhiên không rành thế sự, khiến hắn ta nhìn chỉ cảm thấy chói mắt.

Mười sáu tuổi cũng không thi nổi đồng sinh, phế vật như vậy, cũng xứng cùng ngồi cùng ăn, so cao thấp với mình sao? Bởi vì trong lòng ghen ghét khó bình, lại thêm cha nương thường ở bên tai nhắc đại phòng liên lụy Triệu gia như thế nào, không nên thân như thế nào, không để ý đại cục như thế nào, ác cảm của Triệu Ngọc Tùng với Triệu Hữu Xu tự nhiên gia tăng từng ngày.

Bình thường hắn có thể không phản ứng cậu, chỉ trách cậu muốn đụng vào mũi giáo, lại có ý đồ thông qua mình nịnh bợ cửu hoàng tử, cũng không nhìn xem những người tận lực nịnh bợ cửu hoàng tử đến cuối cùng đều có kết cục gì? Bị quán lấy lâu, hắn liền nhắc tới hai câu trước mặt cửu hoàng tử, chẳng may bị Tiết Vọng Kinh tính tình phóng đãng không kiềm chế được nghe thấy, lúc đó mới đưa ra chủ ý ngày hôm nay.

Một đám người từ sáng sớm đã chờ tại trà lâu, chuyên để thưởng thức trò hề của đường đệ Triệu Ngọc Tùng. Tiết Vọng Kinh còn dẫn theo rất nhiều tiểu tùy tùng, tụ ở trong nhà gian dùng trà nói chuyện phiếm, vui cười đùa giỡn, chỉ riêng không dám đi trêu chọc người ở thượng thủ.

Người bên ngoài không biết tính tình cửu hoàng tử như thế nào, bọn họ lại hơi có nhận thức. Đều nói cửu hoàng tử hùng thao vĩ lược, văn võ song toàn, ngày sau tất sẽ chấn hưng gia quốc, nhất thống Cửu Châu, nhưng mà bọn họ lại mơ hồ biết được, bản tính của cửu hoàng tử vô cùng quái dị, cái quái dị này không ở chỗ hắn làm người nghiêm khắc, âm tình bất định, mà là ở chỗ đối với thế gian vạn vật hắn đều không để bụng.

Đúng vậy, hắn không quan tâm quyền thế địa vị, vàng bạc tài bảo, thậm chí không quan tâm thân nhân bằng hữu. Hai mắt tối đen của hắn luôn là một mảnh tĩnh mịch, khiến người ta không dám đối diện, nếu nhìn lâu, bất tri bất giác sẽ sinh ra cảm giác hít thở không thông, giống như hành tẩu ở vô tận hoang dã, hoặc là rơi vào vực sâu. Một khắc trước hắn còn chuyện trò vui vẻ, tâm tình sung sướng, chớp mắt sau có thể sắc mặt âm trầm, lấy mạng người ta, người vĩnh viễn không đoán được hắn đang suy nghĩ gì, càng không biết hắn yêu thích gì.

Tuy rằng đoán không được hắn thích cái gì, nhưng hắn chán ghét cái gì thì ngẫu nhiên vẫn sẽ lộ ra một phần, chính như giờ phút này. Hắn dùng nắp chén nhẹ nhàng gạt nước trà, trầm giọng nói, “Nghe nói ngũ đường đệ kia của ngươi cũng tên Hữu Xu? Trong thiên hạ sao lại có nhiều Hữu Xu như vậy?”

Cái tên này từ lúc Đại Minh hoàng triều chính là nhất đại truyền kỳ. Nghe nói Tông Thánh đế uy danh hiển hách sở dĩ cả đời không cưới, chính là bởi vì quá mức mê luyện một thiếu niên tên là Hữu Xu. Mà cả đời hắn lập ra vô số đại nghiệp, đủ loại đau khổ trước khi đăng cơ cũng có chút thân dị, người đương thời lại thần hóa hắn, chỉ cảm thấy bất luận hắn làm như thế nào cũng là tốt, cũng có nguyên nhân. Cũng bởi

vậy, đại lục Cửu Châu vốn dĩ có chút kiêng kỵ nam phong, từ sau khi Tông Thánh đế nhất thống núi sông liền ủy nhiên thành phong, đại hành kỳ đạo*.

*Ý nói một việc gì đó phát triển hưng thịnh, trở thành trào lưu được người người làm theo.

Mà không khí nam tử tô son điểm phấn, trâm hoa mang ngọc cũng bắt đầu phất lên từ lúc đó, cho đến hiện tại vẫn chưa thay đổi. Bất luận là thứ dân hay là huân quý, đối với “Hữu Xu” trong truyền thuyết lấy thịnh thế mỹ nhân mê hoặc nhất đại bá hoàng đều tràn ngập tò mò, phàm là trong nhà sinh ra hài tử có tướng mạo phá lệ xuất chúng, tám chín phần đều sẽ lấy tên này.

Đáng tiếc chính là, bức họa Hữu Xu vốn dĩ trân quý đặt trong hoàng thất, khi cửu quốc tranh bá bị các vị hoàng tử chia cắt, lại bị thiêu hủy trong mấy năm liên tục chiến hỏa. Tuy rằng Hạ Khải triều bảo tồn được một bức duy nhất, lại bởi vì niên đại quá mức xa xưa, lại thường bị các đời hoàng đế nhiều lần vuốt ve, nét mực đã sớm nhòe đi, không nhìn ra bộ dáng.

Đến tận cùng thì Hữu Xu đẹp đến mức nào, hiện tại đã là một câu đố không lời giải. Mà lão ngũ Triệu gia nếu gọi là “Hữu Xu”, có thể thấy bộ dạng khi còn nhỏ tất nhiên không kém. Vì thế có người liền tiến đến bên cửa sổ, trêu đùa, “Ai là ngũ đường đệ của ngươi? Chỉ cho chúng ta nhìn xem. Đây chính là tuyệt thế mỹ nhân trong truyền thuyết đó!”

“Dưa vẹo táo nứt gì, cũng xứng tên là Hữu Xu?” Chỉ có lúc này, cửu hoàng tử mới có thể lộ ra cảm xúc chán ghét rõ ràng, giống như vô cùng không chịu nổi bất luận người nào tên Hữu Xu trên đời này. Đó cũng là nguyên nhân Triệu Ngọc Tùng đem Hữu Xu đưa đến trước mặt hắn.

Đại phòng muốn bám lên cửu hoàng tử sao? Cũng phải xem hắn có đồng ý hay không! Nhưng dù ác ý trong lòng có sâu hơn nữa, hắn ta cũng sẽ không để người bên ngoài phát hiện, thế nên thấy Triệu gia bị chê cười, lập tức che chở nói, “Dung mạo của ngũ đường đệ ta không tính là tuyệt thế, nhưng cũng không kém, nhìn vô cùng ngọc tuyết đáng yêu.”

“Ngọc tuyết đáng yêu? Ngươi là đang hình dung đứa nhỏ bảy tuổi sao?” Tiết Vọng Kinh vỗ bàn cười ha ha.

Cửu hoàng tử khinh bỉ mà nhíu mày, lại hỏi, “Nghe nói cậu ta có mắt âm dương, có thể gặp quỷ? Trên đời này sao lại có quỷ thần, bất quá chỉ là xấu xa giấu trong lòng người thôi.”

Đây là trắng trợn chỉ trích Hữu Xu dựa vào quỷ thần để lấy lòng mọi người, tâm tư không thuần, khinh thường trong lời nói cũng giấu không được. Tiết Vọng Kinh và mấy người tùy tùng liền tục trào phúng cười, Triệu Ngọc Tùng chỉ đành đứng lên thở dài, vắt hết óc mà biện giải thay ngũ đường đệ, trên mặt nhìn sâu khổ, nhưng trong lòng hết sức hài lòng.

Nói vậy hôm nay Hữu Xu gặp cửu hoàng tử, rốt cuộc sẽ không có cơ hội gặp lần thứ hai, nếu vận khí kém thì có khả năng sẽ bị trào phúng hạ thấp, do đó làm người ta nhạo báng.

Hữu Xu mua mút quả, dưới chỉ dẫn của tiểu tư tìm được nhã gian, còn chưa đẩy cửa đi vào, chợt nghe thấy

một giọng nói quen thuộc đến cực điểm. Cậu mừng rỡ như điên, vội vàng xông vào, lại vừa vặn nghe thấy một câu cuối cùng, liền tựa như một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, khiến trái tim cậu tính cả máu đều bị đông lại. Dù đã qua hơn sáu trăm năm, chủ tử ghét cay ghét đắng và đề phòng quỷ thần vẫn không thay đổi.

Không, chung quy có một vài thứ thay đổi, hắn trẻ hơn mấy tuổi, khuôn mặt nho nhã tuấn dật nhiễm tà tứ cùng thô bạo, hai mắt vốn dĩ ôn nhuận trong trẻo lại tựa như hàn đàm sâu không thấy đáy, không có một tia ấm áp. Hắn nhìn mình, tựa như nhìn một người xa lạ không quen biết, dung mạo giống nhau, lại che giấu linh hồn khác nhau, hắn là chủ tử, nhưng lại không phải chủ tử.

Cửu hoàng tử hắn, quả nhiên là chủ tử chuyển thế. Hữu Xu đã có thể tin tưởng điểm này, khê nhếch miệng, ngốc nghếch mà gọi một tiếng “chủ tử”, sau đó khổ sở thương tâm tới tấp, cùng với ủy khuất bị trực xuất vứt bỏ, đồng loạt nảy lên trong lòng. Nhưng cậu liều mạng nén nước mắt muốn thoát ra khỏi hốc mắt. Dù qua sáu trăm năm, hứa hẹn của cậu với chủ tử vẫn không thay đổi, cậu sẽ cẩn thận mà bảo trì khoảng cách với hắn, quyết không để cho năng lực đặc dị của mình trở thành tai hoạ ngầm và rối rắm của hắn.

Vốn đã không nhận thức, làm sao quen biết nhau? Làm một người xa lạ, nhìn từ xa xa là tốt rồi.

Khi Hữu Xu còn đang ngẩn người, mọi người trong phòng bị tiếng cửa phòng mở ra rầm rầm hấp dẫn, sôi nổi quay đầu nhìn lại, sau đó sững sờ. Bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới đệ nhất hoàn khổ không học vẫn không nghề nghiệp trong truyền thuyết của Lâm An phủ, lại có bộ dạng này! Phấn nộn, thịt thịt, khuôn mặt tròn tròn, hai mắt tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn tròn tròn, ngay cả hai bên vành tai cũng là tròn trịa trịa, nhìn qua quả nhiên ngọc tuyết đáng yêu! Diện mạo này, thật sự là nhu thuận khiến tim người ta đều nhanh chóng tan ra, dù ăn mặc có tục khí hơn nữa, mọi người cũng không nói ra được nửa câu cay nghiệt.

Trong đó cửu hoàng tử lại là thất thổ nhất, chén trà trong tay hắn đã đánh nghiêng, nước trà nóng bỏng theo cạnh bàn đổ lên trên đùi cũng không thể làm hắn hoàn hồn. Thiếu niên vừa mới vào cửa, hắn đã bị cậu hút đi toàn bộ lực chú ý. Nói thành thật, diện mạo cậu không tính là tuyệt thế, nhưng khí chất lại phá lệ độc đáo, dù cho xiêm y xinh đẹp tục khí hơn nữa cũng không áp chế được cảm giác linh hoạt kỳ ảo kia. Cậu tựa như một đám mây, một hạt tuyết, một giọt cam lộ, lặng yên không một tiếng động chui vào trong lòng người, đợi khi người cảm giác được vị ngọt đi tìm kiếm, thì lại biến mất không thấy.

Cửu hoàng tử vừa hoảng hốt lại vừa vui sướng, cũng không biết hoảng hốt vui sướng này đến tột cùng từ đâu mà đến. Hắn hoàn toàn không có biện pháp tự hỏi, theo bản năng trả lời, “Chủ tử? Ai là chủ tử của ngươi?” Nếu thiếu niên quả thực có ý đồ lấy lòng mình giống như Triệu Ngọc Tùng nói, thì sẽ thuận theo, nói mình là chủ tử của cậu, còn mình cũng sẽ lập tức đáp ứng, từ nay về sau mỗi ngày làm bạn với cậu. Rất tốt, rất tốt!

Tâm tình của hắn kích động, lại cũng chẳng biết tại sao như thế, chỉ một mực đi theo cảm giác. Hắn muốn Hữu Xu, không sai, trên đời này chỉ có cậu mới xứng mang tên là “Hữu Xu”, những người còn lại đều là đồ dỏm! Đều là đồ dỏm chết tiệt!

Nhưng mà dưới cơn khẩn trương hắn quên đi biểu tình và giọng điệu, lời này vừa hỏi ra lại mang theo ý tứ chán ghét hàm súc, không chỉ đám người Triệu Ngọc Tùng sinh ra hiểu lầm, ngay cả Hữu Xu cũng sắc mặt trắng bệch, đôi mắt ươn ướt. Một màn này, tựa như đời trước tái hiện, nếu chủ tử giáp mặt đuổi cậu

rời đi, ước chừng cũng là dùng loại giọng điệu này. Hắn đã không muốn làm chủ tử của cậu nữa, bất luận là đời trước hay là đời này.

Hữu Xu khắc chế lòng tràn đầy khổ sở, lúng ta lúng túng nói, “Xin lỗi, thảo dân không có quy củ, thảo dân khấu kiến cửu điện hạ, còn xin điện hạ thứ tội.” Dứt lời quy củ hành lễ một cách máy móc.

Nôn nóng đầy ngập của cửu hoàng tử nghẹn ở cổ họng, thiếu chút nữa là bị nghẹn chết. Da mặt hắn đỏ lên trong một chớp mắt, mới khoát tay nói, “Đứng lên đi, ngồi.” Chỉ vào cũng là chỗ trống bên cạnh mình.

Bởi vì khí thế cường thịnh, mà ngay cả hai vị thư đồng cũng không dám quá thân cận với hắn, dần dần vị trí trái phải hắn đều trống, tuyệt đối không để người bên ngoài xâm chiếm. Nhưng mà hôm nay lại chủ động mời, hành động lạ thường như thế lập tức khiến mọi người ghé mắt. Nhưng Hữu Xu vốn không muốn lắc lư dưới mí mắt hắn, nếu không có nhiệm vụ cha nường dặn dò, hận không thể lập tức trở về nhà, vì thế giãy dụa do dự, nửa ngày vẫn chưa ngồi.

Khi ngón tay cửu hoàng tử ngứa ngáy, muốn kéo thiếu niên đến bên cạnh mình, cận thị đứng ở phía sau bên phải hắn bỗng nhiên la hoảng lên, “Không tốt, điện hạ ngài bị nước trà làm bỏng rồi!” Chén trà này là hắn ta tự tay nâng lên, đến tột cùng nóng tới trình độ nào hắn ta tự nhiên biết, lúc này liền luống cuống.

Cửu hoàng tử cọ rưng một sợi tóc, Trọng Khang để cũng sẽ giận dữ, truy chất vấn tội, hướng chi nóng rút một tầng da. Một đám người vội vàng vây qua xem xét, Hữu Xu thuận thế lui ra phía sau. Cũng không phải cậu không lo lắng, cũng không phải không quan tâm, nhưng vậy thì sao? Mới vừa rồi đối thoại của chủ tử với những người khác cậu nghe được nhất thanh nhị sở, chính mình hiện tại, so với chủ tử bất quá chỉ là một tiểu nhân leo lên quyền quý, so với đời trước càng thêm không chịu nổi.

Cho nên, để cho hồi ức tốt đẹp ở lại trong lòng, không cần làm tăng thêm phức tạp nữa. Hơn nữa, phần tốt đẹp này hiện tại chỉ có một mình cậu nhớ kỹ, nói ra cũng liền thành si tâm vọng tưởng, bị người ta khinh thường. Hữu Xu yên lặng vòng đến ngoài cửa, chút có chút không mà liếm mất quả, ánh mắt xa xăm.

Khi thiếu niên đi ra khỏi tầm mắt của mình, cửu hoàng tử cảm giác được lo âu trước nay chưa từng có, nếu bên hông có mang bảo kiếm, hận không thể chém hết tất cả những người cản đường.

“Cút sang một bên đi!” Hắn một cước đá văng cận thị muốn giúp mình xấn ống quần, lại đẩy đám người Triệu Ngọc Tùng ra, vội vội vàng vàng đuổi tới ngoài cửa, vừa vặn đối diện với thiếu niên đang liếm mất quả, ánh mắt vừa to lại vừa tròn. Từ trong mắt đối phương nhìn thấy khuôn mặt mình vẫn vẹn dũ tợn, trong lòng cửu hoàng tử hoảng hốt, vội vàng điều chỉnh trạng thái, đảo mắt lại là thiên hoàng hậu duệ tuần mỹ vô trù, phóng túng bất kham kia.

“Người còn chưa đi sao?” Hắn thành linh dừng bước, nghẹn giọng hỏi, tim đập nhanh như nổi trống chậm rãi khôi phục bình thường.

Hữu Xu gật đầu, hạ mắt nhìn một mảnh vạt áo bị nước trà làm ướt nhẹp của hắn, dù cho cực lực che dấu, cũng không thể không chế mà toát ra một tia thân thiết.

Cửu hoàng tử trong lòng như có lửa đốt nhất thời giống như uống quỳnh tương ngọc dịch, miệng đầy hương vị ngọt ngào, còn nhin không được cong môi một chút, chậm rãi cười lên. Nụ cười này cực kỳ ngấn ngủi, đợi khi cận thị đuổi theo ra, hấn lại trở nên sâu không lường được, âm tình bất định.

“Điện hạ, chúng ta vẫn là lập tức trở về cung cho thái y xem đi? Nếu như bị bỏng phỏng lên vậy thì rất phiền toái!” Cận thị cũng sắp khóc rồi, hấn không thể quỳ xuống với chủ tử.

“Không ngại.” Cửu hoàng tử không để ý mà phủi vạt áo.

“Vậy xắn ống quần lên cho chúng thần liếc nhìn một cái cũng được.” Triệu Ngọc Tùng hết sức cẩn thận, Tiết Vọng Kinh cũng phụ họa theo.

Hữu Xu bị mọi người chen ra, không thể không thối lui đến cửa cầu thang. Cậu nghĩ nghĩ, cảm thấy hôm nay không cách nào hoàn thành nhiệm vụ cha nường bố trí. Đời này chủ tử trôi qua vô cùng phong quang, bên người không thiếu tôi tớ, lại càng không thiếu người nịnh nọt lấy lòng, mà chuyện mình có mặt âm dương đã từ Lâm An phủ truyền vào thượng kinh, tất nhiên trở thành kiêng kị của hấn.

Thôi, trở về giải thích rõ ràng với cha nường, bọn họ sẽ thông cảm. Không đến được thành Dương Châu, cũng có thể đi Tô Châu, cùng lắm thì đi Thục Châu, Quý Châu, xa thì xa chút, hiểm cũng hiểm chút, nhưng đồ ăn cũng ngon như vậy.

Nghĩ vậy, Hữu Xu nắm mút quả đi xuống lầu, mới vừa đi tới nửa đường chợt nghe phía sau có người tức đến khó thở mà hô, “Triệu Hữu Xu, bốn vương có chấp thuận cho ngươi rời đi sao? Không chào mà đi, đây là cấp bậc lễ nghĩa nhà ai hả?”

Cửu hoàng tử cũng không muốn hà khắc với thiếu niên như thế, nhưng nếu không làm như vậy, hấn làm thế nào để giữ được cậu? Nếu cậu quả thực nịnh nọt giống như lời Triệu Ngọc Tùng miêu tả, gặp mình liền không thể chờ đợi được mà dán lên, hấn không thể làm cho mình mang về cung đi, như vậy thì tốt rồi! Nhưng cậu cố tình không phải, hai mắt cậu trong suốt mà lại sáng ngời, hoàn toàn không có một chút tâm tư lén lút, cậu cũng không kiêu ngạo cuồng vọng, ngược lại người thật nhất gan, bị mình hỏi một câu liền thiếu chút nữa rơi nước mắt, đáng vẻ kia đáng thương đến cực điểm, càng khiến hấn đau lòng.

Cậu giống như một búp bê sứ, khiến hấn hận không thể nâng trong lòng bàn tay, rồi lại giống như bôi dầu, vừa nắm không chặt liền rơi xuống đất vỡ nát. Cửu hoàng tử mới gặp cậu một lần, lại giống như đã quen biết mấy trăm năm, đối với một nụ cười một cái nhăn mày của cậu, nhất cử nhất động, đều quen thuộc như vậy, quen thuộc đến mức nhắm hai mắt lại cũng có thể đem mỗi một sợi tóc của cậu miêu tả ra.

Từ khi sinh ra cửu hoàng tử liền muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là giữ không nổi, cầu không được, nhìn không chán, rồi lại không dám đụng vào.

Hấn muốn Hữu Xu, cũng không biết nên làm thế nào mới có thể giữ được cậu, mắt thấy cậu muốn rời đi, lại chỉ có ác thanh ác khí mới có thể gọi cậu trở về. Hữu Xu nhất gan, có khả năng sẽ bị dọa, nhưng hấn đành phải vậy. Đợi hai người chậm rãi quen thuộc, chậm rãi hiểu nhau, hấn sẽ đối xử với cậu thật tốt, khiến cậu hiểu rõ hấn cũng có trăm mối ruột mềm, thâm tình hàng vạn hàng nghìn, chỉ cần cậu muốn, hấn

có thể cho.

Tình cảm này tới mãnh liệt mà lại bất ngờ không kịp đề phòng như thế, lại kỳ tích mà không khiến cửu hoàng tử cảm thấy một chút chần chờ hoặc rối rắm đau khổ. Từ nhỏ hắn chỉ biết, muốn cái gì phải đi tranh đi đoạt, nếu không thì chỉ còn lại một giấc mộng.

Nếu như chần chờ khiến Hữu Xu trở thành mộng đã tràng của hắn, hậu quả đáng sợ kia hắn nghĩ cũng không dám suy nghĩ.

Hữu Xu quả nhiên đứng lại, nâng mày nhìn lại, “Hiện tại ta cáo từ với ngài, có thể chứ?”

“Không thể.” Cửu hoàng tử nỗ lực bình ổn nôn nóng trong lòng, vẫy tay nói, “Lại đây, đỡ bổn vương đến y quán kiểm tra thực hư thương thế.”

“Không hồi cung xem thái y sao?” Hữu Xu nhỏ giọng nghi ngờ. Y quán trên đường chỗ nào so được với thái y viện? Huống chi đời này chủ tử địa vị hiển hách, không ai dám đắc tội, tự nhiên cũng không có người thăm hạ độc thủ.

Hai người người hỏi ta đáp, thái độ vô cùng quen thuộc, vả lại cửu hoàng tử nhìn như bá đạo chuyên chính, kì thực trên mặt mày mơ hồ toát ra thái độ thân mật ôn hòa, đây là cực kỳ hiếm thấy, thậm chí có thể nói là bình sinh ít thấy. Mấy người không quen thuộc với hắn cỡ nào chưa cảm thấy gì, nhưng cận thị, Triệu Ngọc Tùng, Tiết Vọng Kinh, thì trong lòng lại ập tới từng trận từng trận sóng to gió lớn.

Đây là nhìn hợp mắt sao? Có thể khiến cửu điện hạ nhìn hợp mắt, tất nhiên là người đầu tiên ở Hạ Khải triều! Tiết Vọng Kinh cảm khái hàng vạn hàng nghìn, Triệu Ngọc Tùng lại hận đến muốn điên. Không có ai rõ ràng chỗ tốt của việc bám lên cửu hoàng tử hơn so với hắn ta, hắn tùy ý nâng nâng tay có thể nâng người lên trời, trong nháy mắt lại có thể đánh người rớt xuống vực sâu.

Nhị phòng Triệu gia đúng là dựa vào quan hệ của Triệu Ngọc Tùng với cửu hoàng tử mới từ từ đứng vững gót chân đồng thời phát triển không ngừng ở kinh thành, nếu đổi thành Hữu Xu được cửu hoàng tử coi trọng, hết thấy hiện tại của nhị phòng sớm muộn gì đều là của đại phòng. Không, không thể để cho loại tình huống này phát sinh!

Khi Triệu Ngọc Tùng rơi vào lo lắng, Hữu Xu đã không biết làm thế nào mà đỡ lấy cửu hoàng tử, từng bước một dịch xuống lầu. Cửu hoàng tử mới vừa rồi còn bước đi như bay, hiện tại giống như bị chặt đứt chân thương tàn, cả người ghé vào vai thiếu niên, làm ra biểu tình đau đớn khó nhìn. Hữu Xu lùn hơn hắn cả một cái đầu, khi nâng người đến y quán đã ướt đầm mồ hôi, tay trái lại còn gât gao nắm xâu mút quả kia, không chịu buông ra.

Cửu hoàng tử thầm cảm thấy buồn cười, lại đem việc này ghi tạc trong lòng, tính toán sau khi trở về bảo ngự trù cẩn thận nghiên cứu cách làm mút quả, các loại trái cây các loại nước đường đều thử một lần, tiện lấy ra quyền rũ tiểu tử tham ăn này.

Hữu Xu vội liếm sạch kẹo mạch nha sắp bị hòa tan, cũng không biết có người đang nhìn chăm chăm đầu lưỡi phần hồng của mình, trong mắt bốc hỏa.

46. Chương 46

Đại phu ngồi ở y quán chưa từng thấy qua tình cảnh này. Thế tử Định Quốc Công phủ cùng đích tôn của Triệu Thừa tướng ở phía trước mở đường, phía sau một đám con cháu huân quý phân phát đi theo, vây quanh hai thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi ở giữa, một người đầu đầy mồ hôi mà đỏ, một người đi lại bất tiện, mặt lộ vẻ thống khổ, tựa như bị bệnh nặng gì.

Cả ngày ông ở chỗ này đợi khám bệnh, gặp nhiều người lui tới, cũng coi như rất có ánh mắt, nhất thời khẩn trương lên. Tiết thế tử và Triệu công tử đều là thư đồng của cửu điện hạ, vả lại trong những người này còn dẫn theo thái giám mặt trắng, chẳng lẽ người bị thương là cửu điện hạ?

Nương của ta ơi! Hôm nay sao lại xui xẻo như vậy? Xem bộ dạng cửu điện hạ đau đớn khó nhìn, nửa bước khó đi, khẳng định là bệnh rất nặng, không kịp chạy về cung mới chạy tới chỗ mình, nếu mình trị không hết cho hắn, đây chính là phải chém đầu đó! Nghĩ vậy, đại phu chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, khi đứng lên run rẩy vài cái, hận không thể dập đầu bái lạy, thuận tiện van cầu tôn Bô Tát này đến chỗ khác đi.

Vừa muốn há mồm, thiếu niên đỡ người đã chỉ vào vạt áo cửu điện hạ, nói, “Đại phu, xem cho hắn đi, ở đây hắn bị bỏng.” Dứt lời vươn đầu lưỡi ra, chút có chút không mà liếm mất quả, thái độ vô cùng nhàn nhã.

Đại phu nghe lời ấy đột nhiên thở ra một hơi, thầm nghĩ bị bỏng hả? Thế mà chỉ là bị bỏng? Vậy vì sao cửu điện hạ nhìn giống như bị chặt đứt chân, ngay cả ngồi xuống cũng cả người xui lơ, một bàn tay cần phải gắt gao ấn lên vai thiếu niên, giống như làm vậy mới có thể đè nén thống khổ.

Ông không quá tin tưởng lời thiếu niên, nhưng cũng không có lá gan dám cự tuyệt cửu điện hạ ở ngoài cửa, vội vàng quỳ xuống vén vạt áo điện hạ, muốn nhìn chỗ bị thương một chút.

Cửu hoàng tử chán ghét người khác tới gần nhất, một cước đá văng ông ta, chỉ vào Hữu Xu nói, “Người tới giúp bốn vương nhìn.”

Hữu Xu đưa người đến đã cảm thấy không còn chuyện của mình, hãy còn đang liếm mất quả, nghe lời này hai mắt tròn tròn chứa chứa chính mình, biểu tình vô cùng nghi hoặc.

“Nói người đó, còn thất thần làm chi, nhanh chóng giúp điện hạ nhìn xem!” Cận thị bước nhanh tiến lên đỡ thiếu niên một phen. Người bên ngoài đều sắp vội muốn chết, người này sao còn có tâm tư ăn cái gì? Nếu không phải cửu điện hạ tính tình bướng bỉnh, không thích người ngoài đụng chạm, ngay cả đám thái giám bên người là bọn họ cũng phải giữ khoảng cách trên ba thước, thì họ đã sớm nhào qua rồi!

Lần trước điện hạ chẳng qua chỉ sốt ba ngày, người hầu ở Đông Cung liền bị trượng đánh chết một nửa,

hôm nay nếu bị bỏng nghiêm trọng, ai cũng không được tốt.

Hữu Xu bị đẩy đến lão đảo, thiếu chút nữa ngã nhào vào trong ngực cửu hoàng tử, may mà đúng lúc bắt lấy lưng ghế dựa, lúc này mới tránh cho trực tiếp ngồi vào vết thương của hắn. Gò má hai người dán đến thật gần, dường như có thể ngửi thấy hơi thở lẫn nhau, một cái mang theo mùi long tiên hương quen thuộc, một cái mang theo hương kẹo mạch nha quen thuộc, ngọt ngào, nóng hổi hấp, làm người ta huân huân mê say. Cửu hoàng tử thiếu chút nữa liền trầm mê trong đó không thể tự kiềm chế, đối diện với đôi mắt thiếu niên hơi có vẻ hoảng sợ bất an mới khó khăn hoàn hồn, một tay ấn cậu ngồi ở bên cạnh mình, đối với cận thị liền một cước đạp qua, “Bất quá chỉ là một nô tài, cũng dám động thủ với quý nhân, ai cho người lá gan vậy?” Hoàn toàn quên giờ phút này mình đang làm bộ thương tàn, động tác lưu loát hơn mấy trăm lần so với vừa rồi.

Còn không phải cửu điện hạ ngài cho lá gan? Trong lòng mọi người oán thăm, cũng không dám nói thẳng. Người khắp thượng kinh đều biết cửu điện hạ làm việc bữa bãi nhất, dẫn đến, tôi tớ bên cạnh hắn cũng đều tài trí hơn người, tùy ý quát lớn cung phi đã thuộc về bình thường, dù là quan to nhất phẩm cũng dám ho vài tiếng. Xô đẩy một công tử ca nhi nhà quý tộc nào đó không quen biết bất quá chỉ là thuận tay làm mà thôi, dù trong lòng có khó chịu hơn nữa cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt, ai bảo cửu điện hạ bao che khuyết điểm chứ?

Nhưng hiện tại, ai thân ai sơ, ai trong ai ngoài, ai là khuyết điểm của hắn, đã thực rõ ràng, không phải là thái giám tâm phúc từ nhỏ đã hầu hạ hắn, mà là thiếu niên mới gặp mặt không được một canh giờ. Trong lòng mấy người Tiết Vọng Kinh cảm thấy kinh dị bội phần, lại nhìn thiếu niên với cặp mắt khác xưa, Triệu Ngọc Tùng lại âm thầm cắn chặt răng.

Cận thị kia bị đá ra xa ba trượng, quỳ rạp trên mặt đất đứt quãng rên rỉ, giống như bị thương rất nặng. Cửu hoàng tử lại ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng thấy phiền chán, khoát tay nói, “Sau khi trở về liền bảo hắn thu thập chút khỏi Đông Cung, bên người bốn vương không giữ mấy thứ không có ánh mắt.”

Thị vệ đi theo chấp tay đáp ứng, khi nâng người ra ngoài liếc mắt nhìn thiếu niên một cái thật sâu. Có thể được điện hạ đối xử khác biệt như thế, người này đến tột cùng có ma lực gì? Cái gọi là không có ánh mắt, ước chừng chính là bất kính với thiếu niên đi? Điện hạ đây là đang biến tướng mà báo cho bọn họ biết, vị Triệu tiểu công tử này đã ở dưới cánh hắn, trừ chính hắn ra, ai cũng không được đụng đến.

Hữu Xu cũng thấy cực kỳ kinh ngạc, trợn ánh mắt tròn tròn cao thấp đánh giá chủ tử. Sau khi chủ tử chuyển thể quả nhiên hoàn toàn khác biệt với đời trước, tính cách trở nên hung hãn như thế, lại có chút giống với Thái tử lúc trước. Theo lý mà nói đời này hoàn cảnh trưởng thành của hắn vô cùng ưu việt, lại không gặp qua bất luận mưa gió gì, cũng có phụ mẫu yêu thương bảo hộ, tính cách hắn là càng thêm ôn hòa thân thiện mới đúng. Chẳng lẽ là bị làm hư?

Hữu Xu khó hiểu mà cảm thấy thú vị, không khỏi nhếch nhếch môi một cái. Dù cho tính cách chủ tử đại biến, cậu cũng không hoài nghi cửu hoàng tử không phải là hắn chuyển thể. Sau sáu trăm năm mình có thể lại đến Đại Hạ, lại trở thành Triệu Hữu Xu, chủ tử biến thành cửu hoàng tử cũng không có gì ngạc nhiên. Quan trọng là sinh mệnh bọn họ còn có thể được kéo dài, cũng có thể bỗng nhiên gặp lại trong biển người giữa năm tháng vô tận, chẳng lẽ đây không phải một chuyện cực tốt đẹp sao?

Cửu hoàng tử giống như phát hiện thứ gì khó lường, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên, mắt đều luyến

tiếc chớp một chút, hơn nửa ngày mới mặt đỏ tai hồng mà nói, “Người, người thậm chí có má lúm đồng tiền!” Cười rộ lên đáng yêu cực kỳ, làm tim hắn cũng chấn động theo, hận không thể kéo người vào trong ngực chọc một cái, liếm một cái, nhìn xem có phải mềm giống như bánh gạo, lại ngọt giống như mật đường hay không.

Hữu Xu che má, biểu tình cổ quái. Người có lúm đồng tiền đầy đường đều có, vì sao chủ tử lại giống như chưa từng thấy qua? Chẳng lẽ người trong cung đều không có má lúm đồng tiền sao?

Hai người đối diện nhau, không khí thân mật mà lại cổ quái. Có cận thị làm vết xe đổ, người ngoài tự nhiên không dám quấy rầy, đợi Hữu Xu vì che giấu xấu hổ mà hơi hơi quay đầu qua một bên, cũng bắt đầu liếm mút quả, Tiết Vọng Kinh mới chần chờ nói, “Điện hạ, chân ngài còn trị hay không?” Không trị thì chúng ta đi thôi, nhìn sức lực trước đó ngài đá người kia, bộ dạng cũng không giống như bị thương rất nặng.

Mấy lời cuối cùng hắn không dám nói, quay đầu nhìn Hữu Xu, nho nhã lễ độ nói, “Triệu tiểu công tử, làm phiền ngài giúp điện hạ nhìn vết thương trên chân, nếu như phồng lên thì phải nhanh chóng xử lý một chút, nếu không sẽ bị nhiễm trùng.”

Trình đại chữa bệnh cổ đại vô cùng thấp, cảm mạo phát sốt đều có thể lấy mạng người, huống chi là miệng vết thương bị nhiễm trùng. Trong lòng Hữu Xu căng thẳng, vội vàng xoay người lại vén vạt áo chủ tử, lại muốn cởi giày hắn, xắn ống quần lên, lại bởi vì tay phải cầm mút quả, nhất thời không biết nên đặt ở chỗ nào.

Một xâu dài dinh dính, đặt ở trên bàn sọ dơ, cầm lại không chỗ để cầm, bảo cậu ném xuống, cậu có thể trừng ngươi đỏ mắt. Nhìn thấy tình cảnh thiếu niên bởi vì một xâu mút quả mà luống cuống tay chân, đổi tới đổi lui, không ít người âm thầm bật cười, nhất là Tiết Vọng Kinh, xoay lưng lại vai run run, rõ ràng đang ráng nhịn, rồi lại xấu tính mà không chịu vươn tay viện trợ.

“Không có chỗ để liền ném đi, chẳng lẽ một xâu mút quả có thể quan trọng hơn thương thế của cửu điện hạ sao?” Triệu Ngọc Tùng trầm giọng quát lớn, cũng không nói giúp đường đệ lấy một cái, bởi vì kẹo mạch nha kia đã hòa tan, theo cây que chảy tới đầu ngón tay thiếu niên, nhìn vô cùng dính dấp ghê tởm.

Cùng lúc đó, cửu hoàng tử ôn nhu mở miệng, “Đưa bốn vương đi, bốn vương giúp người cầm.” Dứt lời cực kỳ âm trầm mà liếc Triệu Ngọc Tùng một cái. Trước đó hắn vẫn chưa nghĩ nhiều, hiện giờ ngẫm lại mới nhận thấy quan hệ của hai huynh đệ này dường như vô cùng không hòa thuận, nếu không thì Triệu Ngọc Tùng sẽ không nhiều lần ở trước mặt mình chửi bới Hữu Xu, lại khiến bọn họ thiếu chút nữa liền bỏ qua nhau!

Nếu không có Tiết Vọng Kinh đề xuất trêu chọc Hữu Xu, nếu không phải gần đây hắn chán đến chết đang muốn tìm việc vui, hẳn tất nhiên sẽ khinh thường phản ứng với đám tiểu nhân nịnh nọt. Mà Hữu Xu chẳng qua chỉ theo cha hồi kinh báo cáo công tác, kỳ kiểm tra đánh giá vừa qua sẽ rời kinh, nói không chừng hai ba năm sau liền lập gia đình, từ nay về sau thế thế tiếp thành đàn, trai gái cả sảnh đường. Nào còn có chuyện gì của hắn nữa?

Nghĩ tới đây, đầu và mặt cửu hoàng tử chảy đầy mồ hôi lạnh, trong lòng càng hoảng sợ bất định, nghĩ mà sợ không thôi, trong lúc nhất thời vô cùng cảm kích Tiết Vọng Kinh, nhất thời lại căm thù Triệu Ngọc

Tùng đến tận xương tuỷ! Thực nhanh, hần lại nghĩ tới, bởi vì Triệu Ngọc Tùng chửi bới như vậy, ấn tượng của hần đối với Hữu Xu trước đây cực kỳ hỏng bét, trước khi cậu đẩy cửa vào, hình như, hình như còn nói gì đó cực kỳ dã thương người ta?

Cửu hoàng tử cố gắng nhớ lại, càng thêm khẩn trương xấu hổ. Hần lại ở trước mặt nhiều người như vậy chằm chọc Hữu Xu lấy lòng mọi người, tâm tư xấu xa. Hần lại dùng hai chữ “xấu xa” này để hình dung thiếu niên linh hoạt kỳ ảo giống như sương mù ư? Đáng chết! Quả nhiên là mỡ heo làm mờ óc, hoặc là não bị úng nước!

Triệu Ngọc Tùng, bốn vương có thù oán gì với người? Người lại muốn hủy bốn vương như thế? Cửu hoàng tử điện hạ năm nay đã mười bảy, thực nhanh liền trở thành Thái tử Hạ Khải triều, lần đầu ném được mùi vị thất bại, càng sâu sắc cảm nhận được phần nộ muốn lột da một người sống.

Nhưng trước đó, hần phải đem hiểu lầm giải thích rõ ràng, nếu không Hữu Xu sẽ nghĩ về hần như thế nào? Khó trách cậu vừa thấy mình liền vẽ mặt ủy khuất, còn vô cùng câu nệ sợ hãi.

Trong lòng cửu hoàng tử thiên nhân giao chiến, Hữu Xu đã tự động đưa mứt quả qua, một chút cũng không nhận thấy được làm như vậy là to gan cỡ nào. Cậu tách khỏi chủ tử nhìn như hơn sáu trăm năm, nhưng ở trong trí nhớ lại chỉ là thời gian tám chín tháng, thân mật và ăn ý nhiều năm bồi dưỡng ra, một chốc sẽ không biến mất.

Cửu hoàng tử tiếp nhận mứt quả, một chút cũng không chê kẻo mạch nha dính tay. Trên thực tế, có thể vì thiếu niên làm được gì đó, cho dù là việc nhỏ nhất không quan trọng nhất, hần cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn, giống như kiếp trước hần mắc nợ thiếu niên, kiếp này tất nhiên phải trả lại hết.

Hành động qua lại tự nhiên của hai người, người người nhìn vào lại thấy vô cùng kỳ quái và kinh ngạc. Cửu hoàng tử có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, làm sao lại giúp người xa lạ cầm đồ? Vả lại còn là xấu kẻo sắp hòa tan, liếm qua vô số lần, dính đầy nước bọt. Hần thích thiếu niên như vậy sao? Thích đến mức tuy hai mà một?

Tiết Vọng Kinh nhìn chằm chằm thiếu niên ngồi chồm hổm trên mặt đất, giúp điện hạ cởi giày xấn ổng quần, nhỏ giọng nói, “Thương Tịch huynh (tên tự của Triệu Ngọc Tùng), tiểu đường đệ của người có lai lịch gì? Trước đây có từng gặp qua điện hạ hay không? Dù cho nhất kiến như cố (*vừa gặp mà như quen đã lâu*), cũng không thể ‘cố’ đến loại tình trạng này nha!”

Người khác có lẽ có khả năng, nhưng việc này phát sinh trên người cửu điện hạ kỳ quái, kiệt ngạo bất tuân, thật sự là không thể tưởng tượng. Trong đây nhất định còn có cái gì đó sâu xa.

Triệu Ngọc Tùng cũng bị dị biến thành linh xảy ra khiến cho vô cùng không vui. Hần vốn định để Hữu Xu biết khó mà lui, thuận tiện bắt được một trò cười của cậu, nào ngờ cửu hoàng tử gặp cậu lại giống như ong mật thấy hoa, thái độ khác thường mà dán lên. Hữu Xu chưa từng ở chung với cửu hoàng tử, có khả năng cảm thụ không sâu, nhưng mấy người đi theo cửu hoàng tử hơn mười năm như bọn họ lại cảm thấy tâm mắt rộng mở, không thể tin được.

“Ta cũng không biết nội tình trong đó.” Hắc lắc lắc ngọc cốt hương phiến trong tay, mặc dù cực lực che dấu, trong mắt vẫn toát ra vài phần âm trầm. Một khi quan hệ giữa Hữu Xu và cửu điện hạ trở nên sâu đậm, những lời hạ thấp Hữu Xu của hắc ta trước kia tất sẽ trở thành cái gai trong lòng cửu điện hạ, cần phải nhổ ra. Vì vậy, hắc không thể để cho hai người tiếp tục ở chung nữa.

Triệu Ngọc Tùng một mặt thu hồi quạt, một mặt ở trong đầu tự hỏi đối sách, mà Hữu Xu đã nhẹ nhàng vén ống quần chủ tử lên, xem xét thương thế.

“Sao lại bị thương nặng như vậy?” Không đợi Hữu Xu nói chuyện, Tiết Vọng Kinh đã bước nhanh tiến lên, giọng điệu lo lắng. Mới vừa rồi Cửu điện hạ đập mấy cước, nhìn vô cùng sinh long hoạt hổ, Tiết Vọng Kinh còn tưởng rằng hắc giả bộ, nào ngờ còn nghiêm trọng hơn nhiều so với dự đoán, chẳng những nóng đỏ một mảng lớn, còn nổi vài cái bọt nước sáng bóng cực lớn, đừng nói kiểm tra, nhìn cũng thấy đau thay hắc.

Hữu Xu cũng thật bất ngờ, mảy bắt tri bắt giác nhăn thành một cục. Lúc ở sở nghiên cứu, cậu chuyên môn làm công tác hậu cần, loại chuyện như xử lý vết thương này tự nhiên cũng quen thuộc. Không đợi đại phu mở miệng, cậu đã xắn tay áo lên, chậm rãi nói, “Nóng ra bọt nước lớn như vậy, phải dùng châm đâm một cái lỗ nhỏ, cho chảy nước ra, như vậy sẽ nhanh tốt lên.”

“Ai, ai tới đây?” Răng đại phu cách cách run lên. Đừng nói bảo ông lấy châm đâm cửu điện hạ, dù là thay điện hạ bắt mạch cũng sẽ bị dọa ném đi linh hồn nhỏ bé. Ông có vị sư huynh đang làm nhiệm vụ ở thái y viện, nghe nói khó hầu hạ nhất chính là vị chủ nhân này, thường bởi vì mấy cái bệnh vặt vãnh đau đầu nhức óc liền đem thái y đánh đến gần chết.

Hữu Xu kỳ quái nhìn ông ta một cái, nói, “Tự nhiên là ta đâm, ông đi chuẩn bị thuốc trị bỏng, đợi một hồi bôi lên.” Thói quen hầu hạ chủ tử, dù qua hơn sáu trăm năm, trong lúc nhất thời cậu còn chưa thay đổi được, đâm đâm mà gánh chuyện lên người mình.

Đại phu thở phào một hơi, vội vàng đi tìm thuốc trị bỏng. Hữu Xu thì rửa sạch sẽ hai tay, lại chọn một ngân châm chiều dài thích hợp đặt ở trên ánh nến đốt lên.

Triệu Ngọc Tùng thấy cậu quả nhiên không chịu buông tha cơ hội vuốt móng ngựa này, trong lòng liền cười lạnh. Ngược lại Tiết Vọng Kinh, ấn tượng đối với thiếu niên đã thay đổi rất nhiều. Lo lắng và thân thiết trong mắt thiếu niên cũng không phải là tùy ý giả vờ, chẳng những cửu điện hạ nhất kiến như cố với cậu, tình cảm của cậu với cửu điện hạ cũng vô cùng sâu đậm. Hai người này nếu quả thật là lần đầu tiên gặp mặt, vậy chỉ có thể quy kết là duyên phận.

Duyên phận là một thứ thực huyền ảo.

Thấy thiếu niên muốn tự tay giúp mình xử lý vết thương, trong lòng cửu điện hạ cực kỳ thân thiết, đừng nói chỉ bị bỏng nổi vài cái bọt nước, dù cho da thịt khắp người bỏng röt một lớp, cũng thấy cam nguyện. Hắc đặt chân bị thương trên ghế đầu, ôn nhu nói, “Không ngại, từ từ sẽ được.”

Hữu Xu gật đầu đáp ứng, ngồi xổm người xuống nhìn nhìn mấy cái bọt nước, lo lắng nói, “Đau không?”

Cửu hoàng tử mới vừa rồi còn vẻ mặt không hề gì lập tức nhú chặt mày, “Đau, đau từng cơn từng cơn.” Nếu nói là không đau, ước chừng thiếu niên sẽ không lo lắng cho mình nữa. Như thế, vẫn là khiến cậu đặt mình ở trong lòng mới tốt.

Chủ tử chẳng những biểu tình yếu ớt, ngay cả giọng điệu cũng vô cùng ủy khuất, bộ dạng này, Hữu Xu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Cậu vẫn luôn cho rằng chủ tử kiên cường cương nghị, trầm ổn tháo vát, không gì không phá nổi, không gì không làm được, nhưng mà hiển hiện tại, lại giống như một thiếu niên ngây ngô, còn không biết che giấu cảm xúc, lại càng không biết võ trang chính mình.

Không, là cậu nghĩ lầm rồi, hiển tại chủ tử vốn chính là một thiếu niên ngây ngô, hắn mới mười bảy tuổi, lại sống an nhàn sung sướng, cảm y ngọc thực, làm ra loại phản ứng này mới đúng là bình thường. Hữu Xu cảm thấy cực kỳ mới mẻ, liên tục nhìn hắn vài lần, nhin không được an ủi, “Chỉ cần để nước chảy ra, lại thoa thuốc, qua ba bốn ngày là có thể tốt, đừng sợ. Có điều sau khi người trở về ngàn vạn lần đừng dính nước, cũng đừng làm rách lớp da bên ngoài này, nếu không sẽ nhiễm trùng.”

Cậu vừa nói vừa nhẹ nhàng thổi thổi bọt nước, bất luận là động tác hay là giọng điệu, cũng giống như đang dỗ dành đứa nhỏ trẻ người non dạ.

Triệu tiểu công tử này không khỏi cũng quá đơn thuần đi? Sao lại dùng giọng điệu trêu đùa cún con để nói chuyện với một hùng sư? Cũng không sợ bị xé thành mảnh nhỏ à? Giờ này phút này, cảm giác kính nể của Tiết Vọng Kinh đối với Hữu Xu như nước sông mênh mông, liên miên không dứt, còn dựng thẳng ngón cái với Triệu Ngọc Tùng sắc mặt âm trầm, tỏ vẻ Triệu tiểu công tử can đảm là đệ nhất thượng kinh.

Tất cả bọn họ đều chờ cửu điện hạ nổi bão, lại không ngờ cửu điện hạ lại chậm rãi cong môi, hai mắt lóe sáng, giống như vô cùng sung sướng.

“Được, nhất định sẽ không dính nước, cũng sẽ không làm rách lớp da này.” Hắn thế mà còn đáp ứng, giọng điệu ôn nhu đến rối tinh rối mù!

Mọi người đều kinh ngạc, chỉ mình Hữu Xu không hề cảm thấy gì, nghiêm túc cẩn thận mà đi chọt bọt nước, lại dùng bông đã tiêu độc nhẹ nhàng lau sạch nước chảy ra. Cửu hoàng tử giờ phút quả lên, liếm vài ngụm ở chỗ ban đầu thiếu niên từng liếm qua, lại chần chờ một lúc lâu mới từ từ mở miệng, “Người bao nhiêu rồi?”

“Mười sáu.” Hữu Xu cũng không ngẩng đầu lên.

“Trước đó án tử người bị người ta hãm hại ở Lâm An phủ, hiển tại chấm dứt chưa?”

“Chấm dứt rồi.”

“Chấm dứt như thế nào?” Hai mắt cửu hoàng tử lóe lên, ẩn lộ sát ý.

“Không rõ ràng lắm, hình như mấy người có liên quan đều bị lưu đày?” Tròng mắt Hữu Xu chuyển chuyển, giống như đang nhớ lại. Cậu không hỏi thăm chuyện sau đó, tự nhiên cũng không biết kết cục của mọi người.

“Thế mà chỉ là lưu đày sao?” Ngử điệu cửu hoàng tử tăng thêm, hiển nhiên rất không vừa lòng với kết quả này, trong lòng âm thầm ghi nhớ một khoản với ngự sử giám sát. Phía trước đã trải đường không sai biệt lắm, hắn mới từ từ dẫn vào chính đề, trong giọng nói pha lẫn thấp thỏm không thể xóa đi, “Người có thể nhìn thấy quỷ hồn, việc này là thật sự sao? Kỳ thật...”

Kỳ thật trên đời này có nhiều người tài ba dị sĩ, bất quá chỉ là thấy quỷ mà thôi, không có gì để ngạc nhiên. Trước đó ta nói người lấy lòng mọi người, tâm tư xấu xa, đó là bởi vì ta tin lời đồn đại, tin lời một chiều, lúc này mới có ấn tượng ác liệt với người. Nói cho cùng, là ta lòng dạ hẹp hòi, nên nói tiếng xin lỗi với người. Nếu người quả thực có thể thấy quỷ, có thể sợ hãi hay không? Có thể gặp ác mộng hay không? Ta có thể mang người đến chùa cầu cao tăng hóa giải. Nếu người cảm thấy sợ hãi, cũng có thể vào Đông Cung của ta ở, ta là thiên hoàng hậu duệ, những thứ tà ác tất nhiên không dám gần người. Ta có thể bảo hộ người miễn đi bất cứ thương tổn nào...

Cửu hoàng tử có rất nhiều lời muốn nói, lại mới phun ra hai chữ đã bị thiếu niên vội vàng cắt ngang, “Không phải, đương nhiên không phải thật! Những chuyện đó ta không muốn nhắc lại.”

Hữu Xu ngẩng đầu, dùng ánh mắt ửng đỏ rất nhanh nhìn chủ tử một cái, lại vội rũ đầu xuống. Cậu thiếu chút nữa đã quên, chủ tử vô cùng chán ghét quỷ thần. Thấy chủ tử bị thương, cậu lại bị mờ óc, không biết mọi người ở đây, rất nhiều người đều là muốn thay chủ tử phân ưu giải nạn. Cậu thân là một ngoại tộc, một tồn tại cực kỳ dễ dàng bị kiêng kỵ, hắn nên tránh đi xa xa, ngoan ngoãn trốn kỹ, nếu không sẽ giống đời trước lấy triệt để đoạn tuyệt mà chấm dứt.

Nghĩ như vậy, Hữu Xu không khỏi tăng nhanh động tác, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cứng lên, mày nhíu thật chặt, nhìn qua vô cùng cầu nệ nghiêm túc.

Cửu hoàng tử rõ ràng cảm giác được thiếu niên phát ra xa cách và đề phòng, trong lòng vừa thấp thỏm lại vừa tức giận, tức giận này cũng không phải là do thiếu niên vô lễ, mà là chính mình lúc trước hồ ngôn loạn ngữ. Hắn có thể nào dưới tình huống không nhìn thấy mặt đã phán xét một người? Quả thực ngu không ai bằng!

Thiếu niên dường như thực kiêng dè đối với việc kia, có thể thấy đã ghi tạc lời mê sảng của mình vào lòng, vậy phải làm sao bây giờ? Lần đầu tiên cửu hoàng tử cảm nhận được tư vị chân tay luống cuống, hết đường chối cãi. Hắn vắt hết óc mà suy nghĩ trong chốc lát, lại không dám tùy ý há mồm, chỉ sợ nói câu nào không đúng lại chọc trúng phé quần của thiếu niên.

Vì thế hắn chỉ có thể cứng ngắc mà nói sang chuyện khác, hy vọng thời gian lâu, thiếu niên có thể chậm rãi nguôi giận. Hắn cao thấp nhìn thiếu niên vài lần, ôn nhu nói, “Người thích cài hoa sao?” Nếu nam tử bình thường trang điểm thành bộ dạng này, hắn sẽ cảm thấy bội phần chán ghét, sau đó bảo thị vệ đem xiêm y nam không ra nam nữ không ra nữ của đối phương lột sạch tại chỗ, nhưng thiếu niên mặt vào lại thấy phá lệ thuận mắt.

Mẫu đơn tím hồng phụ trợ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn vốn oánh nhuận sáng bóng của cậu càng thêm thần thái sáng láng, bên tóc mai một đoá sơn trà, giữa mặt ngạch một cái bảo thạch, chẳng những không tục khí, ngược lại càng thể hiện ra tinh thần phần chấn bông bột và sự tú lệ vô song của thiếu niên. Tướng mạo cậu rất khiến người ta vui mắt, còn có một loại khí chất ngọt ngào khiến người ta ngưng mắt mà nhìn, buông lỏng phòng bị.

Dù bảo cửu hoàng tử nhìn khuôn mặt này cả đời, cũng sẽ không thấy chán.

Hữu Xu cũng không thêm để ý áo quần mình lố lằng, người khác muốn cười cứ cười, tùy bọn họ đi. Nhưng mà nếu xấu mặt đến trước mắt chủ tử, trái tim nhỏ của cậu liền có chút chịu không nổi, cảm giác e lệ, ảo não, hồi hận vân vân sôi nổi ùa lên. Cậu lập tức lấy hoa sơn trà bên tóc mai xuống, mặt đỏ tai hồng mà nói, “Không, không thích. Nương ta nhất định bắt ta mang.”

Thiếu niên hai má ửng đỏ, con ngươi thẩm ướt, nhìn còn xinh đẹp hơn vừa rồi, bộ dạng then thùng nagy, cũng đáng yêu hơn ngàn vạn lần so với lạnh lùng xa cách trước đó. U ám trong lòng cửu hoàng tử trong khoảnh khắc tiêu tán, một phen đoạt hoa sơn trà sắp bị hủy thi diệt tích qua, cảm lại bên tóc mai cậu, còn nghiêm túc điều chỉnh góc độ, thực lòng thực dạ nói, “Nương ngươi rất có ánh mắt, đoá hoa này rất tôn ngươi lên. Hữu Xu quả nhiên là một tiểu mỹ nhân.”

Hữu Xu nhà ta quả nhiên là một tiểu mỹ nhân mà. Trêu chọc đã từng vạn phần quen thuộc, trùng hợp kỳ dị với những lời này, khiến biểu tình Hữu Xu hoảng hốt một khác. Khi cậu ngẩn người, cửu hoàng tử nhanh như chớp vươn tay, chợt chợt lúm đồng tiền như ẩn như hiện của thiếu niên, sau đó giấu ngón giữa vào trong tay áo, nhẹ nhàng cọ xát.

Xúc cảm còn hoàn hảo hơn so với trong tưởng tượng, hôm nay có thể quen biết Hữu Xu, chuyến đi này đã là không tệ.

Hữu Xu bị chọc hoàn hồn, vội vàng cúi đầu, nhanh chóng xử lý miệng vết thương. Cậu lại một lần nữa khuyên bảo mình rằng bên cạnh chủ tử không cần một ngoại tộc năng lực biến hoá kỳ lạ, lúc này mới chậm rãi tâm bình khí hòa, đem thuốc mỡ bôi đều, lại băng bó tốt vết thương, thúc giục, “Tốt rồi, có thể hồi cung.”

Cửu hoàng tử nhướn mày, phản bác, “Hồi cung? Hồi cái gì mà cung? Bỏ vương mới từ trong cung đi ra. Đi, ra phố ngao du.”

Lúc này mới quen biết bao lâu liền muốn tách ra? Thời gian quá mức vội vàng, hắn không tiếp thu được. Đừng nói chỉ bỏng nổi vài cái bọt nước, dù là ngã gãy chân, hắn cũng muốn ở với thiếu niên đến khi đóng cửa cung mới quay lại. Không, tốt nhất ngày mai liền tấu lên phụ hoàng, bảo ông chấp thuận cho mình xây phủ ở ngoài cung, như thế có thể mỗi ngày gặp mặt thiếu niên.

47. Chương 47

Lần thứ hai Hữu Xu cảm thấy kiếp này chủ tử khác biệt với kiếp trước, đời trước hẳn vô cùng ôn nhu sẵn sốc, chuyện mình không muốn làm tuyệt đối không miễn cưỡng, đời này lại bá đạo chuyên chính, rõ ràng mình không muốn đi dạo phố, hẳn lại cường ngạnh mà kéo mình ra bên ngoài, dù cho xuất ra khí lực bú sữa mẹ cũng tránh không thoát.

Rơi vào đường cùng, Hữu Xu chỉ phải đi theo, ánh mắt thỉnh thoảng liếc tới cái chân bị thương của hắn, tâm tình lo lắng không cần nói cũng hiểu.

Trong lòng cửu hoàng tử ngọt như uống mật. Hắn thông minh tuyệt đỉnh đồng thời cảm quan sắc bén, một người đối với mình là hư tình giả ý hay là thật tâm thật dạ, hẳn liếc mắt một cái có thể nhìn ra. Nhưng vậy thì sao, hắn cũng không quan tâm cảm thụ của người khác, tự nhiên cũng sẽ không để ý bọn họ đối trả. Nhưng thiếu niên và người ngoài hoàn toàn khác biệt, hẳn hy vọng cậu có thể thân mật khăng khít với mình, tuy hai mà một, cũng hy vọng cậu có thể thời thời khắc khắc đặt mình ở trong lòng.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy thiếu niên, hắn đã muốn cậu, muốn đến phát cuồng!

Hai người đi nhanh ra cửa, đám người Tiết Vọng Kinh cũng không dám cản trở, chỉ đành vội vội vàng vàng đuổi theo, chỉ riêng Triệu Ngọc Tùng đi qua, thân thiết nói, “Điện hạ, chân ngài có thương tích, nên trở về nghỉ ngơi. Trên đường toàn là người, chen chen chúc chúc, nếu có ai không cẩn thận đụng vào ngài, sợ là sẽ tăng thêm thương thế.”

Cửu hoàng tử thật vất vả nắm được tay thiếu niên, đang đắm chìm trong xúc cảm mềm mại không xương tuyệt hảo, chỉ hy vọng con phố này càng chạy càng dài, vĩnh viễn không nhìn thấy cuối, rồi lại đột nhiên nghe một câu sát phong cảnh như thế, nhất thời cũng nhớ lại những oán giận vừa rồi.

“Cầu nô tài, người tưởng mình là ai? Cũng dám làm chủ thay bốn vương à?” Hắn phát tay chính là một cái tát, bởi vì nhiều năm tập võ sức lực vô cùng lớn, lại tát Triệu Ngọc Tùng bay ra xa xa. Nếu không phải mấy người Tiết Vọng Kinh đứng ở phía sau thuận tay đỡ đỡ, sợ là sẽ trực tiếp đụng vào bức tường ở góc đường.

Công tử Triệu gia xưa nay phong độ nhẹ nhàng, nho nhã tuấn tú, hiện giờ lại tóc mai hỗn độn, hai má sưng đỏ, nhìn qua cực kỳ chật vật. Càng thêm nan kham chính là cửu hoàng tử khinh thường và răn dạy hắn ta, một tiếng “cầu nô tài” mắng ra, đủ để công tử quý tộc thượng kinh nhạo báng hắn ta cả một năm.

Triệu Ngọc Tùng xấu hổ và giận dữ muốn chết, hận đến muốn điên, nhưng cũng không dám phát tác, không kịp chà lau vết máu ở khóe miệng liền tiến lên thỉnh tội.

Cửu hoàng tử không thèm quan tâm đến lý lẽ, trực tiếp kéo thiếu niên đi đến tranh hoa điêu phượng nhiều người nhất. Nhiều người tốt nha, càng chen chúc càng hợp tâm ý hắn. Như vậy hẳn có thể thuận thế kéo thiếu niên vào trong ngực, thân thân mật mật, chậm rì rì mà di chuyển, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội ôm eo nhỏ, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hắn nghĩ đến thật đẹp, khoe miệng liền bắt tri bắt giác mang theo nụ cười, còn phá lệ mà hừ hừ cười nhỏ vui thích, khiến đám tùy tùng nhìn mà mắt choáng váng. Phải biết, vị chủ nhân này từ ngày sinh ra liền chưa từng cười, bất luận để hậu dụ dỗ như thế nào, vĩnh viễn đều là cái mặt quan tài. Năm đó Hoàng Thượng còn từng nói đùa với cung phi triều thần: nếu ai khiến cho ngô nhi mỉm cười, trăm thưởng vạn lượng!

Vị Triệu tiểu công tử này thật là thần dị, hay cậu ấy đúng là vị tuyệt thế mỹ nhân trong truyền thuyết kia chuyển thế? Nếu không cửu điện hạ thân là Tông Thánh để chuyển thế làm thế nào liếc mắt một cái liền coi trọng?

Hữu Xu cũng không biết mọi người đang nào bỏ những thứ gì, trên thực tế, dù ở chung với chủ tử mười mấy năm, cậu cũng chưa từng thấy qua một mặt thoải mái hoạt bát như thế của hắn. Kiếp trước chủ tử tính tình ôn hòa nội liễm, cho dù cười cũng bất quá chỉ kéo khoe miệng lên như có như không, tuấn mỹ có thừa lại hơi có vẻ xa cách, tình cảnh mặt mày đều mơ hồ tỏa ánh sáng như trước mắt, cũng là chưa bao giờ có.

Quả nhiên vẫn là thiếu niên xanh mượt, không biết che giấu cảm xúc mà! Cảm thán như vậy, Hữu Xu cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều. Thừa dịp chủ tử còn chưa biến thành bộ dạng sâu không lường được, lòng nghi ngờ thật mạnh kiếp trước, cậu muốn ở cùng hắn thêm chút lát, chỉ trong chút lát thôi.

Nếu đám người Tiết Vọng Kinh có thể nghe được tiếng lòng của thiếu niên, tất sẽ bội phục mà rạp đầu xuống đất với cậu. Cái gì gọi là thiếu niên xanh mượt, không biết che giấu? Đây thật sự là cửu điện hạ tính tình biến hoá kỳ lạ, ngay cả Hoàng Thượng cũng đoán không ra, nhìn không thấu kia sao? Triệu tiểu công tử ngài quả nhiên là nghe con mới sinh không sợ cộp!

Đoàn người tâm tư khác nhau, nhưng cũng đi dạo đến hừng thú nồng đậm, chỉ riêng Triệu Ngọc Tùng ôm nửa khuôn mặt, không đi không được, đi rồi lại không cam nguyện, chỉ có thể ở sau cuối đội ngũ.

Cửu hoàng tử chưa bao giờ biết thượng kinh có nhiều thứ ăn ngon, đồ vật xinh đẹp, chỗ chơi vui như vậy. Chỉ cần thiếu niên an an ổn ổn ở bên người, hắn liền cảm thấy chỗ nào chỗ nào cũng mới mẻ thú vị. Trước khi thiếu niên xuất hiện, thế giới của hắn không phải màu đen thì chính là màu xám, không có niềm vui trên đời làm người ta ghét cay ghét đắng. Nhưng mà trong nháy mắt thiếu niên mang theo sắc thái đầy rực rỡ xuất hiện, hết thảy trong mắt hắn đều đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tiếng người ồn ào trước đây cảm thấy huyền ảo chói tai, hiện tại biến thành hăng hái bùng nổ; nơi hẻo lánh trước đây cảm thấy dơ bẩn không chịu nổi, hiện tại biến thành phản phác hoàn thuần*; quan hệ con người trước đây cảm thấy nhàm chán, hiện tại biến thành diệu thú vô cùng...

*Phản phác hoàn thuần: khôi phục không khí đơn sơ và chất phác nguyên thủy.

Hắn giống như thông suốt trong giây lát, lại tựa như thức tỉnh từ trong giấc ngủ say, lúc này mới thể ngộ được đủ loại ngọt lành hỉ nhạc của thế gian. Đúng vậy, không có những tư vị chua cay đắng chát khó có thể chịu đựng, chỉ có ngọt lành hỉ nhạc.

Hắn cầm thật chặt cổ tay thiếu niên, sợ cậu bị biển người tách ra, hoặc là một mình trốn đi. Hắn vừa vui vẻ lại vừa bối rối, còn có bất an sợ hãi che giấu thật sâu. Hắn thật muốn tìm một sợi dây thừng cột ở bên hông lẫn nhau, sau đó buộc tầng tầng lớp lớp nút chết.

Hữu Xu cực kỳ lưu luyến sự thân mật giờ phút này, vì chủ tử, cậu có thể đổi cả mạng mình, cũng có thể vì để hắn yên tâm mà đi xa thiên nhai. Miệng cậu nói đã trả xong phần ân tình này, kỳ thật nào có thể trả cho hết được, bất quá chỉ là dưới sự ủy khuất khổ sở mà tự mình an ủi thôi. Giống như tự nói với mình như vậy, là có thể triệt để biến mất.

Nhưng mà lúc chân chính gặp lại chủ tử, cậu mới biết được, nó cũng không có biến mất, ký ức cậu tận lực lảng tránh như trời long đất lở mãnh liệt ào tới, làm cậu trầm mê lưu luyến, không nỡ vứt bỏ. Cậu giống như trước đây lặng lẽ nắm chặt một mảnh góc áo của chủ tử, trong đám đông rộn ràng nhốn nháo yên lặng chui vào ngực hắn.

Cái ôm này có lẽ trong tương lai không lâu nữa sẽ thuộc về người khác, có lẽ sẽ không bao giờ cho phép cậu tới gần nữa, vậy để cho cậu trộm lấy một chút ở chung ngắn ngủi này đi.

Thiếu niên tự cho là làm đến bí ẩn, kì thực nhất cử nhất động nhìn hết trong mắt cửu hoàng tử. Hắn nỗ lực ngăn chặn vui sướng trong lòng, giống như vô ý vươn tay, gắt gao ôm lấy cậu. Thị vệ thấy biển người xung quanh quá mức chật chội, ý đồ rút cương đao ra hộ vệ trái phải, lại bị một ánh mắt của hắn làm lui về.

Ngoại trừ thiếu niên trong ngực, hắn không cần bất luận kẻ nào. Hắn đem mút quả trong tay tiến đến bên miệng thiếu niên, cười nói, “Nhanh liếm liếm, bên này đã tan rồi.”

Hữu Xu thấy chủ tử dường như vẫn chưa để ý mình tới gần, không khỏi nhẹ nhàng thở ra ở trong lòng, vội vàng vươn đầu lưỡi ra đem lớp đường sấp nhỏ giọt cuốn vào miệng, còn vô cùng hồi vị mà chép chép cánh môi. Ánh mắt cửu hoàng tử sáng quắc mà nhìn, đợi cậu liếm xong, liền xoay xoay cây que, đem chỗ cậu từng liếm qua tỉ mỉ liếm lại một lần.

Đám người Tiết Vọng Kinh sôi nổi xoay mặt, không nỡ nhìn thẳng. Hành động lần này của cửu hoàng tử quá khó coi, cũng quá đáng khinh! Bình thường thật sự một chút cũng nhìn đoán không ra!

Hữu Xu thường chia sẻ một phần đồ ăn với chủ tử lại không cảm thấy kỳ quái một chút nào, ngược lại lo lắng hắn một mạch ăn hết mút quả, hai tay vội vàng móc lấy khuỷu tay hắn, kéo hắn xuống, sau đó ngưỡng đầu đi ngậm mút quả.

Cửu hoàng tử bị trọng lượng toàn thân cậu trĩu nặng đến nghiêng ngả, cố nén ý cười nói, “Chậm đã chậm đã, cẩn thận xiên trúc đâm bị thương miệng. Yên tâm, bốn vương tuyệt đối sẽ không ăn hết mút quả đâu.” Vừa nói vừa thật cẩn thận mà đưa xiên trúc qua, làm cho thiếu niên có thể cắn xuống một quả sơn tra trên cao nhất.

Hữu Xu a ưm một hơi nuốt sơn tra, hàm hồ nói, “Vừa lúc có bốn quả, chúng ta mỗi người một quả, không cho ăn nhiều.” Nhớ năm đó chủ tử xấu xa, ỷ vào thân cao, thường thường đem đồ cậu thích ăn giơ lên cao cao, nhìn cậu giơ chân tức giận, rồi khi đứt đến bên miệng cậu thì bỗng nhiên đổi phương hướng, bản thân

ăn mảnh.

Nếu là ở mặt thế, hành động như vậy tuyệt đối sẽ bị làm thịt! May mà Hữu Xu tính tình tốt, không nổi bão, chính là vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Cửu hoàng tử âm thầm buồn cười, thầm nghĩ đứa nhỏ này sao lại giống như sói con vậy? Bảo vệ đồ ăn thực chặt. Nhưng mà dù vậy, hắn cũng thấy đối phương cực kỳ đáng yêu, cũng cực kỳ thuận mắt, cõi lòng đầy sủng nịch nói, “Yên tâm, bốn vương tuyệt đối không ăn vụng, bốn vương chỉ liếm liếm lớp đường bên ngoài thôi.” Dứt lời lại đưa mứt quả qua, để thiếu niên liếm liếm.

Hữu Xu không chút nào nhận thấy mình bị chiếm tiện nghi, ở ngay trên tay hắn liếm liếm, sau đó híp mắt nhếch môi, lộ ra hai má lúm đồng tiền còn ngọt ngào hơn cả kẹo mạch nha.

Cửu hoàng tử lúc thì nhìn nhìn mứt quả, lúc thì lại nhìn nhìn lúm đồng tiền, thật không biết nên ăn cái gì mới tốt. Trong lúc nội tâm rối rắm, thiếu niên đã đi đến một quán nhỏ bán bánh rán trứng gà, đôi mắt trông mong mà nhìn. Khi ra cửa Vương thị nhét cho cậu một hà bao ngân phiếu, còn dặn dò cậu là nếu cửu hoàng tử nhìn trúng cái gì vậy nhất định phải giành trả tiền, nào có thể dự đoán được nhi tử lại không tiền đồ như thế, vừa nhìn thấy chủ tử chuyển thế, cái gì cũng quên mất.

Cậu sờ soạng trong hà bao nửa ngày cũng không lấy ra được một đồng tiền, chỉ đành lấy ra tấm ngân phiếu có giá trị nhỏ nhất đưa qua.

Quán hàng rong kia dường như thường xuyên gặp loại công tử quý tộc không biết dân gian khó khăn này, không đợi cậu nói chuyện liền liên tục xua tay, “Đừng mà công tử, chúng ta mua bán nhỏ, một đồng tiền hai cái bánh rán, ngài đừng cầm một trăm hai trăm ngân phiếu đưa tiểu nhân.”

“Có tiền đồng không? Nhanh chóng móc ra!” Cửu hoàng tử đưa mứt quả cho thị vệ, trước tiên sờ sờ trong túi mình, tiếc nuối phát hiện cái ân cần này hiển không thành, lại lập tức nhìn đám người Tiết Vọng Kinh.

Tiết Vọng Kinh không dám chậm trễ, vội vàng đào cổ tay áo, lật hà bao, bản thân không có lại đi đoạt của người khác, mười bảy mười tám con cháu huân quý, thật sự lấy không ra một đồng tiền, cuối cùng vẫn là thái giám của cửu hoàng tử đi ra giải vây, vô cùng ân cần mà nâng vài đồng tiền đến trước mặt Triệu tiểu công tử.

Cửu hoàng tử chỗ nào sẽ để hắn ta đoạt công lao của mình, lập tức cất bước tiến lên ngăn hắn ta lại, đưa tay lấy đi đồng tiền, vui vẻ chạy vội tới trước mặt thiếu niên, hào sảng nói, “Mua mua mua, muốn ăn bao nhiêu mua bấy nhiêu, nhiều trứng gà nhiều thịt.”

Hữu Xu dùng đầu ngón tay gạt gạt mấy đồng tiền trong lòng bàn tay hắn, cái miệng nhỏ nhắn vừa cong lên liền lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu, có vẻ thực sung sướng.

Thấp thỏm trong lòng cửu hoàng tử nháy mắt biến mất. Hắn xem như đã nhìn ra, nếu muốn lấy lòng thiếu niên, không cần ở bên cạnh tiêu phí công phu, chỉ cần mua cho cậu mấy thứ ăn ngon, cậu liền cười còn

ngọt hơn cả mật đường. Lúc cậu cười rộ lên vô cùng ngại ngùng, vừa không lên tiếng, cũng sẽ không lộ ra răng nanh, bất quá chỉ cong cong khóe môi rất nhẹ, nhưng dù vậy, cũng có thể làm hoa mắt cậu hoàng tử.

Thân xiêm y thiếu niên mặc cũng thực đẹp, màu sắc tươi sáng rực rỡ, lại dùng tơ vàng đính trên châu cùng bảo thạch, nhìn qua cực phú quý. Ăn mặc càng phú quý, càng có thể nổi bật ra sự thuần khiết thanh thấu của thiếu niên, mà nếu mình có tư cách, cậu hoàng tử cũng nguyện ý để cậu ăn diện như thế. Cậu xứng đáng với thứ tốt nhất trên đời, cũng có thể áp chế sắc thái xinh đẹp diễm lệ nhất.

Cậu khiến hấn làm thế nào cũng nhìn không đủ!

Hữu Xu bị ánh mắt nóng cháy của chủ tử nhìn chăm chú mà rất không tự nhiên, để che giấu hai má hơi nóng lên, sau khi tiếp nhận bánh trứng vẫn cúi đầu gặm, sau đó làm bộ như vô ý mà đi về phía trước. Cậu hoàng tử dùng một bàn tay ôm hờ cậu vào trong ngực, một bàn tay ngăn đám người không ngừng vọt tới, nhỏ giọng nói, “Cho ta cắn một hơi với.” Đúng là ngay cả tự xưng “bổn vương” cũng vứt mất.

Hữu Xu cũng không dám nhìn thẳng hấn, chỉ giơ tay lên đưa bánh trứng qua. Hai người người một hơi ta một hơi mà từ từ ăn, sau lưng người dán lên trước ngực ta, từng bước một chậm chậm lác lác di chuyển trên đường, nhìn thấy nơi chơi vui liền nghỉ chân nhìn ngắm, khe khẽ nói nhỏ, tư thái vạn phần thân mật.

Đám người Tiết Vọng Kinh kinh ngạc kinh ngạc cũng đã chết lặng, chỉ cần đi theo phía sau bỏ tiền. Phàm là thứ có thể làm cho thiếu niên liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái, cửu điện hạ đều phải mua, chính mình lại không mang ngân phiếu, đành phải mượn người khác. Nhìn thấy người ngoài trộm truyền ngân phiếu qua, hấn sẽ phá lệ mà cho người một khuôn mặt tươi cười, ngay cả thái giám trước đó dẫn đầu đưa ra tiền đồng, hiện giờ cũng đã thay thế cho các tiền bối không có ánh mắt, trở thành tâm phúc của cửu điện hạ.

Mọi người vốn chỉ biết nếu có thể lấy lòng cửu điện hạ, tại Hạ Khải triều có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng nhận thức này hôm nay có thể sửa lại, đổi thành đi lấy lòng thiếu niên. Chỉ cần thiếu niên thoáng lộ một cái má lúm đồng tiền, trong mắt điện hạ liền lộ ra ánh sáng sung sướng. Ánh sáng kia lóa mắt như thế, thâm tình hàng vạn hàng nghìn như thế, thế nên mấy người Tiết Vọng Kinh nhìn mà chua cả răng.

Đi qua tranh hoa điệu phường, phía trước xuất hiện một tửu quán, dưới lá cờ lay động theo gió có rất nhiều người vây quanh, đang xem xiếc ảo thuật.

Bởi vì chủ tử bận tranh vị, đời trước Hữu Xu rất ít ra ngoài du ngoạn với hấn, dù là trên đường phố cũng không nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa bậc này, phần lớn đều đi thẳng đến cửa hàng điểm tâm, mua đồ xong liền đi. Nghe thấy âm thanh khỉ con gõ vang chiêng trống, cậu nhện không được chạy về phía bên kia, lại bỗng nhiên bị chủ tử bắt lấy bả vai, dùng sức kéo trở về.

Sức lực chủ tử vô cùng lớn, giống như muốn đem xương cốt mình bóp nát. Hữu Xu nâng mi nhìn lại, vẻ mặt nghi hoặc.

Cửu hoàng tử cường thế mà ôm cậu vào trong khuỷu tay, trầm giọng nói, “Trên đường nhiều người, đừng chạy loạn.” Lại càng không được chạy đến nơi ta nhìn không thấy.

Ai cũng không biết, khi thiếu niên xoay lưng, cất bước đi về phương hướng ngược lại, để lại một bóng dáng lập lờ trong biển người, trong lòng hẩn phứt chốc tuôn ra bối rối và tuyệt vọng dày đặc cỡ nào. Nếu không phải đúng lúc đề xuống, hẩn chắc chắn sẽ cởi đai lưng ra, chặt chẽ trói thiếu niên lại.

“Đừng chạy loạn, ta sẽ không tìm thấy người!” Hẩn lần thứ hai nhắc lại, tiếng nói thô ráp. Hẩn vốn cho là mình không chỗ nào sợ hãi, không gì không phá nổi, cho đến khi gặp gỡ thiếu niên mới hiểu được, câu “không tìm thấy người” đúng là ác mộng sâu nhất mà hẩn che giấu, cũng là sợ hãi không cách nào vượt qua.

Hữu Xu bị thái độ thận trọng của hẩn làm cho không thể hiểu được, nhưng vẫn thuận theo gật đầu, nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo hẩn, ý bảo hẩn chen vào xem. Hành động mang đầy quyến luyến của thiếu niên nhảy mắt chữa khỏi cửu hoàng tử đang bối rối luống cuống, sắc mặt trắng bệch của hẩn chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, lúc này mới đẩy biển người ra chen vào trong.

Một tráng hán bị đè bởi một tấm đá nằm trên mặt đất, một thiếu niên nhỏ gầy vung chùy lớn mạnh mẽ đập xuống. Dân chúng vây xem hoặc che miệng kêu sợ hãi, hoặc vỗ tay khen hay, tình cảnh vô cùng náo nhiệt.

Chút tiểu xiếc ấy tự nhiên không hấp dẫn được Hữu Xu, người khác đều đang nhìn tấm đá lớn bị nát trên ngực, chỉ mình cậu không ngừng nhìn chăm chăm khi con thân mặc mã giáp màu đỏ. Khi con vô cùng thông minh, nghe thấy chỗ nào truyền đến tiếng khen hay liền bưng la đi qua, đòi người xem tiền đồng.

Hữu Xu tự động moi hà bao cửu hoàng tử, không chút phát giác ánh mắt của đám người Tiết Vọng Kinh nhìn cậu càng ngày càng sùng kính. Nhưng cửu hoàng tử lại không lấy làm ngỗ ngược, mà còn thấp thấp cười hai tiếng, sau đó đem ngọc bội tỏ rõ thân phận của mình cởi xuống, treo ở bên hông thiếu niên.

“Mỗi ngày đeo, không cho làm mất, nếu không ta sẽ phạt người đó” Hẩn tiến đến bên tai thiếu niên nói nhỏ, giữa mặt mày tràn đầy vẻ sủng nịch rõ ràng.

Đây là phần lễ vật đầu tiên chủ tử đưa cho mình sau khi chuyển thế, không chừng cũng là một phần cuối cùng, Hữu Xu sao lại không quý trọng? Cậu lấy bạc vụn ra ném vào la đồng, rồi lại cầm lấy ngọc bội, yêu thích không buông tay mà sờ rồi lại sờ. Cửu hoàng tử hơi hơi suy nghĩ, liền đem ngọc bội bên hông cậu cởi xuống, buộc trên thắt lưng mình.

Triệu Ngọc Tùng vừa thấy tư thế này, trong lòng càng gấp. Nếu trước đây còn cảm thấy hai người chính là nhất kiến như cố, cho đến hiện tại, ngay cả kẻ ngốc cũng có thể thấy rõ, cửu điện hạ rõ ràng đã si mê Hữu Xu. Tình yêu trong mắt hẩn còn muốn nóng cháy hơn cả liệt hỏa, tựa như có thể đốt cháy hết thấy.

Cái này, tín vật đính ước đều trao đổi rồi, còn không nghĩ biện pháp ngăn cản nữa, một nhà đại phòng ỷ vào Hữu Xu được sủng ái, chẳng phải cười lên trên đầu nhị phòng làm mưa làm gió? Nếu là hoàng tử khác yêu một nam nhân, có lẽ sẽ thu liễm che dấu, sâu hơn nữa sẽ tận lực áp chế xa cách, nhưng đối thành cửu hoàng tử, thì sẽ không để cho người trong lòng chịu một chút ủy khuất nào. Tính cách hẩn từ xưa giờ đã như vậy —— ái tắc gia chư tất, ác tắc trụ chư uyên*, một ý niệm có thể nâng người ta lên mây, cũng có thể đạp người ta dưới lòng bàn chân.

*Ái tắc gia chư tất, ác tắc trụ chư uyên: yêu ai thì nâng trên đầu gối, ghét ai thì đẩy xuống vực sâu.

Một cái tát trước đó, đã biểu lộ bất mãn của hắn với mình một cách rõ ràng minh bạch, nếu Hữu Xu lại thêm vài lời gièm pha, thượng kinh còn có nơi cho mình đặt chân sao? Triệu gia còn có nơi cho nhị phòng đặt chân sao? Triệu Ngọc Tùng càng nghĩ càng lo âu, càng nghĩ càng phần hận, do dự thật lâu sau đó mới nơm nớp lo sợ mà mở miệng, “Điện hạ, đi dạo lâu như vậy, ngũ đệ tất nhiên đã đói bụng, không bằng tìm một chỗ ăn vài thứ?”

Đề cập tới Hữu Xu, lại còn là đại sự lấp đầy bụng, cửu hoàng tử tự nhiên không dám chậm trễ, nhìn vào trong ngực, quả nhiên thấy thiếu niên đã vươn đầu lưỡi ra liếm môi, lại nhẹ nhàng xoa bụng, bộ dạng đã rất đói.

“Vậy liền tìm một chỗ ăn cơm đi.” Hắn đẩy đám người trái phải ra, mang thiếu niên ra bên ngoài, thoáng nhìn mấy quả thị vệ cầm ở trong tay, vội vàng tiếp nhận, đưa tới bên môi thiếu niên.

“Đến Vọng Xuyên lâu đi.” Triệu Ngọc Tùng nhẹ giọng đề nghị.

Vọng Xuyên lâu là tửu lâu giàu sang nổi danh nhất thượng kinh, cũng là chỗ văn nhân nhã sĩ tụ tập, mỗi ngày đều cử hành văn hội lớn nhỏ. Mà nhã gian tầng đỉnh tửu lâu, cũng là nơi cửu hoàng tử thích đến nhất. Hắn thường ngồi nơi đó cả một ngày, nhìn cửa thành to lớn nguy nga cách đó không xa, tựa như đang chờ đợi, lại tựa như đang xuất thần.

Vọng Xuyên, Vọng Xuyên, vọng đoạn hà xuyên (nhìn hết sông ngòi). Trong truyền thuyết, tòa tửu lâu này từ thời kỳ Đại Minh đã xây nên, cũng là nơi Tông Thánh đế hàng năm lưu luyến. Hắn khoanh tay đứng ở trong nhã gian chuyên dụng của cửu hoàng tử, từ cửa sổ nhìn ra xung quanh cửa thành, vừa nhìn liền thẳng đến rạng sáng ngày hôm sau, thậm chí còn từng chậm trễ mấy lần lên triều. Đây là sai sót hiếm thấy trong kiếp sống chấp chính của hắn, lại nhiều lần đều là vì chờ đợi thiếu niên cách hắn mà đi kia.

Nếu là cửu hoàng tử trước kia, chắc chắn vui vẻ đồng ý. Hắn không biết vì sao mình luôn muốn đến Vọng Xuyên lâu chờ một chút, nhìn một cái, nhưng hiện tại, hắn hiểu rõ, người hắn muốn chờ, người hắn muốn nhìn, đã trở về bên cạnh hắn. Hắn không biết vì sao mình phải dùng một chữ “về”, nhưng cảm giác vui sướng “sinh mệnh rốt cuộc được viên mãn” lại đủ để triệt tiêu hết thấy những chỗ không bình thường lại không hợp tình lý.

Hiện tại suy xét hàng đầu của hắn không phải là mình muốn đi nơi nào, mà là đồ ăn chỗ nào hợp khẩu vị thiếu niên nhất. Vọng Xuyên lâu nhã trí có thừa, nhưng hình như không có đồ ăn chiêu bài gì đủ đặc sắc.

Cửu hoàng tử do dự nhìn về phía Tiết Vọng Kinh, “Thượng kinh đồ ăn của tửu lâu nhà ai có mùi vị thơm ngon nhất?”

Ngay cả Vọng Xuyên lâu cũng không muốn đi sao? Trong lòng Tiết Vọng Kinh kinh ngạc, trên mặt không chút nào hiện ra, đang muốn giới thiệu mấy tửu lâu tốt, lại lo lắng không chiếm được yêu thích của thiếu niên, vì thế cẩn thận hỏi ý kiến, “Triệu tiểu công tử thích khẩu vị gì? Nặng một chút hay là thanh đạm một chút?”

Vừa dứt lời, chợt nghe cửa hoàng tử hừ lạnh một tiếng, giống như rất không vừa lòng. Tiết Vọng Kinh lập tức đỏ mặt lạnh, trong lòng âm thầm quở trách chính mình ngu dốt, loại lời lấy lòng này, tại sao có thể từ trong miệng mình nói ra chứ? Hẳn là trước tiên lặng lẽ nói cho điện hạ, để điện hạ đến hỏi, lúc này mới thể hiện điện hạ sẵn sàng chu đáo và dụng tâm lương khổ.

Nhưng mà hiện tại hối hận thì đã muộn, Hữu Xu nâng mi nghĩ nghĩ, nói, “Khẩu vị gì ta cũng thích. Có điều Lâm An phải ăn thanh đạm, hiện tại ngược lại ta muốn ăn chút đồ khẩu vị nặng.”

“Vẫn là đến Vọng Xuyên lâu đi, gần đây chương quây mới vừa mời một đầu bếp chuyên môn làm thức ăn Thực Châu.” Tiết Vọng Kinh dưới tầm mắt lạnh như băng của cửa hoàng tử đề nghị.

“Vẫn còn không đi?” Mắt thấy Hữu Xu muốn lộ ra lúm đồng tiền với thư đồng của mình, cửa hoàng tử một tay kéo cậu vào trong ngực, nhanh chân mà đi. Mấy người Tiết Vọng Kinh vội vàng đuổi theo.

Lúc này biểu tình âm trầm của Triệu Ngọc Tùng mới thoáng hòa hoãn. Mặc dù cửa điện hạ thích vũ đạo lộng thương, nhưng cũng đầy bụng kinh luân, tài hoa hơn người, nếu gặp Vọng Xuyên lâu cử hành văn hội, tất sẽ nhìn một cái, thậm chí tự mình tham dự. Mà Hữu Xu là một hoàn khổ không học vấn không nghề nghiệp, mười sáu tuổi còn chưa thi đậu đồng sinh, đến lúc đó bị xấu mặt, cũng tiện cho cửa điện hạ biết được người hèn nhìn trúng đến tột cùng là một cái bao cỏ như thế nào.

Bình sinh cửa điện hạ hận nhất hạng người hèn hạ kém tài, dù có thiên lôi câu động địa hỏa như thế nào đi chăng nữa, lúc này cũng nên hơi chút lạnh lòng đi? Như thế, ngày sau mình chậm rãi trừ tính bố cục, chung quy có thể khiến điện hạ triệt để chán ghét mà vứt bỏ Hữu Xu. Triệu Ngọc Tùng suy tư như vậy như kia một khắc, lo âu trong lòng cuối cùng bình ổn, lại sai tiểu tư lập tức đến Đa Bảo các, nhìn xem tranh chữ mình tìm kiếm cho cửa điện hạ đã tới chưa.

Đoàn người vào Vọng Xuyên lâu, được điểm tiểu nhị trực tiếp đưa đến nhà gian tầng trên cùng. Còn chưa ngồi vào chỗ của mình, Tiết Vọng Kinh liền chỉ vào một khối gạch trơn nhẵn dưới cửa sổ, khoe khoang nói, “Triệu tiểu công tử, người tới nhìn xem mấy khối gạch này có gì khác với những chỗ khác.”

Hữu Xu đi qua thăm dò nhìn, trả lời, “So với nơi khác thì bóng loáng hơn rất nhiều, giống như thường xuyên có người dùng chân lưu luyến ở chỗ này.”

“Đúng vậy!” Tiết Vọng Kinh vỗ tay, “Trong truyền thuyết, Tông Thánh đế thường thường ở chỗ này đợi chờ người trong lòng của mình, bởi vì chỗ này cách cửa thành gần nhất, tầm nhìn lại tốt nhất, vừa nhìn ra phía ngoài liền có thể nhìn rõ ràng mình bạch người đi đường lui tới sắp xuất hiện ở cửa thành. Để gặp mặt người trong lòng đầu tiên, Tông Thánh đế mỗi ngày đều đến, bởi hồi không đi, lâu ngày, mấy khối gạch này đã bị long hải của hắn cọ mòn. Cho nên người cũng không nên coi thường chúng nó, chúng nó đã được bá hoàng hùng thao vĩ lược nhất trong lịch sử đạp bước qua, có thể nói lai lịch bất phàm đó!”

Không biết sao, biết được chủ tử có người trong lòng, mà còn tình thâm bất hối, Hữu Xu lại thấy đau lòng như cắt, trầm mặc hồi lâu mới chua xót nói, “Người trong lòng hắn là ai?”

Tiết Vọng Kinh vui đùa nói, “Chính là người đó!”

48. Chương 48

“Sao, sao lại là ta?” Người bên ngoài đều biết Tiết Vọng Kinh đang nói giỡn, chỉ riêng Hữu Xu đến từ sáu trăm năm trước lại tưởng thật, vừa chỉ vào chính mình vừa lui về một bên hai bước, vẻ mặt khẩn trương mà lại đề phòng.

May mà những người khác vẫn chưa nhìn ra cậu thất thố, cười vang nói, “Còn không phải là người sao? Cha nương người lấy cho người cái tên tốt, lại giống như đúc người trong lòng Tông Thánh đế. Như thế nào? Đối với mấy lời đồn đó người lại hoàn toàn không biết gì cả ư? Kiến thức cũng quá hạn hẹp mà!”

Lúc này Hữu Xu mới ý thức được, trừ mình ra, trên đời sẽ không còn ai biết mình đến từ sáu trăm năm trước nữa. Nói cách khác, trong miệng bọn họ, người trong lòng Tông Thánh đế tên là Hữu Xu, kỳ thật rất có thể chính là mình.

Giây lát, lời nói của Tiết Vọng Kinh liền chứng thật suy đoán của cậu.

“Nghe nói vị thiếu niên tên Hữu Xu này là Tông Thánh đế tự tay nuôi nấng lớn lên, chẳng những dung mạo tuyệt thế, tài hoa cũng độc bước thiên hạ. Khi cậu ta vừa được mười lăm mười sáu tuổi, Tông Thánh đế đã tình cảm sâu nặng với cậu ta, yêu như điên, rồi lại bởi vì thân phận địa vị chênh lệch mà phí thời gian do dự. Khi hẳn rồi cuộc đi lên để vị, cũng không biết bởi vì duyên cớ tại sao, người trong lòng của hẳn lại không từ mà biệt, từ đó về sau chưa từng quay lại.” Tiết Vọng Kinh cho rằng Hữu Xu giống như lời đồn, là một hoàn khổ không học vẫn không nghề nghiệp, không biết những dã sử này cũng thực bình thường, cho nên đơn giản giải thích một chút.

Bên cạnh có người thổn thức theo, “Về nguyên nhân thiếu niên rời đi, kỳ thật trên phố có rất nhiều lời đồn, đều nói là tâm phúc đệ nhất của Tông Thánh đế, thống lĩnh cấm quân đương nhậm lúc đó Triệu Xuyên (A Đại) bởi vì ghen tị thiếu niên được sủng ái, nên mới dùng kế ép cậu ấy đi. Vì vậy, dù cho Triệu Xuyên mấy lần ở trên chiến trường cứu tính mạng Tông Thánh đế, cả đời hẳn ta cũng không được Tông Thánh đế trọng dụng, cuối cùng chết vô cùng thê lương. Tông Thánh đế không hổ là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất vạn thế, ngay cả nam tử cũng vì hẳn mà thần hồn điên đảo, tranh giành tình nhân.”

“Nhưng mà người hẳn ái mộ, cũng rồi cuộc tìm không thấy.” Lại có người than thở nói, “Dù cho hẳn khai sáng đại nghiệp bất phàm bậc ấy, nhưng cũng cả đời trôi qua lao hình khổ tâm, vạn niệm câu tịch*, nghe nói khi chết niệm tục danh Hữu Xu, ánh mắt nhìn phương hướng cửa thành, bất kể như thế nào cũng không nhắm được, dù mấy vị hoàng tử nhiều lần lau qua, vẫn mở ra vào một giây sau, cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể để như vậy mà hạ táng.”

*Vạn niệm câu tịch: toàn bộ dục vọng, tính toán đều biến mất. Gần giống với vô cảm.

Đối với đoạn dã sử này, mỗi người đều biết rất tỏ tường, mấy hát vừa mở liền không thu lại được, sôi nổi giảng giải cho Hữu Xu kiến thức thô lậu.

“Biết khi đó vì sao không cầm đi lại ban đêm, vì sao không phong bế cửa thành không? Bởi vì Tông Thánh đế muốn cho bất cứ lúc nào Hữu Xu trở về, đều có thể vào thành đầu tiên. Cái gọi là ‘cửa thành của ta vĩnh viễn mở ra vì người’ chính là như vậy đi? Bá hoàng, bá hoàng, quả nhiên khí phách.”

“Còn có, khi đó cửa thành mỗi một thành thị ở Đại Minh hoàng triều đều dán bức họa Hữu Xu, phàm là ai nhìn thấy người có bộ dạng tương tự như Hữu Xu, trước tiên thủ vệ liền trình báo lên quan trên, quan trên lại trình báo triều đình. Một cái hoàng triều to như vậy, kéo dài qua cửu đại châu, lại bao quát bản đồ cả bảy nước, truyền tin tức vào tai Tông Thánh đế lại chỉ cần ba ngày đêm. Ở hiện tại đây là việc không thể tưởng tượng được.”

“Đúng, nghe nói lúc ấy vì đưa tin tức, có khi một ngày chạy chết bảy tám con thiên lý mã.”

“Tông Thánh đế mười bảy lần ngự giá thân chinh, kỳ thật cũng không phải là để thôn tính nước khác, mà là thu được tin tức có liên quan đến người trong lòng, muốn đích thân đi ra ngoài tìm kiếm. Trong một lần đại chiến, tây man lợi dụng một người nào đó có diện mạo giống Hữu Xu dụ hấn vào sát cục, lại thiếu chút nữa thực hiện được. Có thể thấy vì Hữu Xu, ngay cả tánh mạng hấn đều có thể bắt kể.”

“Nhân vật si tình thiên hạ, đệ nhất thuộc về bá hoàng. Muốn ta nói, sở dĩ hấn diệt hết bảy nước, thu nạp Cửu Châu, khả năng lớn nhất chính là để tiện tìm kiếm Hữu Xu. Người phải biết, nếu Hữu Xu chạy đến nước khác, thủ đoạn của hấn có lợi hại hơn nữa cũng không kịp đuổi tới.”

Cái quan điểm này chiếm được rất nhiều người đồng ý, mọi người vừa uống trà vừa cảm thán. Đều nói anh hùng vô tình, lời này cũng là sai, Tông Thánh đế vừa không phụ giang sơn yêu mến, cũng không phụ dân chúng chờ mong, đối với người trong lòng mình cũng si tình bất hối, trời đất cảm động. Nhưng mà cuối cùng hấn vẫn thiếu một chút vận khí, đến chết cũng không chờ được người mình yêu, cũng không biết vị thiếu niên tên là Hữu Xu kia đến tột cùng đi đâu, lại từng gặp phải chuyện gì.

(Editor: khuyến khích mọi người nên đọc đoạn tiếp với background music Chu sa lệ – Đồng Trinh. Ta nói nó phê aaaa!!!)

Hữu Xu nghe trợn mắt há mồm, mất một lúc lâu mới hoàn hồn, lung tung nghĩ: hóa ra lúc trước không phải là chủ tử đuổi mình rồi đi, mà là A Đại tự chủ trương sao? Hóa ra chủ tử vẫn chưa kiêng kị mình, xa cách mình, mà là đợi mình cả đời? Hóa ra chủ tử sắp chết còn gọi tên mình, bởi vì quá mức không cam lòng, mà ngay cả mắt cũng không nhắm được?

Đến tột cùng mình đã hiểu lầm cái gì? Lại bỏ lỡ cái gì?

Hữu Xu như bị sét đánh, moi tìm rút máu, tránh thoát cái ôm như kìm sắt của cửu hoàng tử, vội vàng đi đến bên cửa sổ nhiều lần xem xét mấy khối gạch kia, tưởng tượng tình cảnh chủ tử đứng ở chỗ này, đau khổ chờ đợi mình trở về. Trong lòng hấn nhất định rất lo âu, cho nên đi tới đi lui không cách nào bình tĩnh, cho nên mới đem khối gạch cứng rắn nhất nhất cọ mòn.

Nghĩ như vậy, Hữu Xu cũng thử đi qua đi lại trên nền gạch, không biết khi nào lại rơi lệ đầy mặt. Cậu cố nào hy vọng thời gian có thể quay ngược lại, để cậu trở lại thượng kinh sáu trăm năm trước một lần nữa,

từ cửa thành mà vào, vẫy tay với chủ tử. Nếu hần nhìn thấy mình, tất hần sẽ kéo khoe môi cười nhạt, bộ dáng kia nên tuấn mỹ như thế nào, ôn nhu như thế nào?

Hữu Xu đã không cách nào nghĩ nhiều hơn nữa, nắm chặt tay, đặt lên ngực, hơn nửa ngày không thở nổi. Chuyện đáng sợ nhất trên thế giới không phải là không biết, cũng không phải cái chết, mà là vĩnh viễn chờ đợi không chừng mực. Cậu muốn có cùng cảm giác với chủ tử, cho nên giờ này phút này, lại sắp bị sự đau khổ tuyệt vọng chờ đợi kia ép tới hít thở không thông.

Cửu hoàng tử vốn không thích nghe sự tích về Tông Thánh đế, nhưng thấy thiếu niên cảm thấy hứng thú, cũng sẽ không ngăn cản. Hiện tại, thiếu niên bỗng nhiên chảy xuống từng dòng nước mắt, hai má còn đỏ lên, ngực phập phồng, sống lưng còng xuống, giống như tùy thời sẽ ngã xỉu, lòng hần nhất thời nóng như lửa đốt, vội vàng đi qua ôm cậu vào trong ngực vỗ vỗ.

“Hữu Xu người làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Nhanh chóng ngồi xuống, uống miếng nước.”

Hần có ý đồ đỡ thiếu niên đến bên cạnh bàn, thiếu niên lại gắt gao bám lấy cánh tay hần, nỉ non nói, “Thực xin lỗi, ta cũng không biết, ta cũng không biết...”

Cửu hoàng tử càng thêm lo lắng, thấp giọng nói, “Người không có lỗi với ta, nhanh ngồi xuống nghỉ một lát! Sắc mặt người thực khó coi.”

Hữu Xu ngẩng đầu nhìn hần, biểu tình chờ đợi, trong mắt lại trào ra càng nhiều nước mắt. Cậu hối hận không muốn hỏi cũng không hỏi một tiếng liền đi mất; cậu hối hận chưa từng cho chủ tử thêm một chút tín nhiệm. Chuyện cậu hối hận rất nhiều, nhưng thời gian sáu trăm năm đã bị phí phạm, dù cho chủ tử luân hồi chuyển thế, thì tất cả hối hận đều đã thành quá khứ, không còn đường sống để văn hồi.

Nghĩ tới đây, cậu không khỏi trào ra bi thương, lao vào cái ôm của chủ tử gào khóc, tiếng khóc nức nở khiến người khác nghe xong cũng nhin không được hốc mắt lên men. Cửu hoàng tử hai mắt ửng đỏ, trong lòng quặn đau, lại bởi vì chưa bao giờ an ủi người khác, không biết nên đối phó như thế nào, cũng không biết đến tột cùng vì sao thiếu niên lại khóc đến đau thương khổ sở như thế.

Tiết Vọng Kinh lúng túng nói, “Triệu tiểu công tử quả nhiên tâm địa mềm mại, nghe xong câu chuyện bá hoàng lại bị cảm động khóc.”

Có người không cho là đúng nói, “Sao lại giống một cô nương vậy? Chút chuyện thế này liền khóc sụt sùi!”

“Câm miệng! Không biết nói thì cút đi cho bốn vương!” Cửu hoàng tử vốn dĩ tâm tình phiền muộn, nghe được lời ấy râu tóc dựng ngược, trong cơn giận dữ, nếu không phải có thiếu niên đang ôm thật chặt, thật sự sẽ một cước đá người nọ xuống Vọng Xuyên lâu, để hần ta hồn đoạn Vong Xuyên*.

*Sông Vong Xuyên ở dưới âm phủ.

Người nọ hoảng sợ, vội vàng lui đầu trốn vào một góc. Người bên ngoài cũng càng hiểu rõ địa vị của thiếu niên ở trong lòng cửu điện hạ. Nếu đổi một nam nhân khác không hiểu tại sao lại khóc nỉ non như thiếu niên, chắc chắn cửu điện hạ sẽ lệnh tùy tùng chặn miệng người đó đánh một trận, hoặc là cắt luôn cái thứ phía dưới, để hắn ta thành một cô nương chân chính. Loại chuyện này phát sinh không chỉ một lần.

Nhưng mà hiện tại, cửu điện hạ chẳng những không thấy phiền chán, còn đồng cảm, vừa đỏ vành mắt vỗ vỗ thiếu niên, vừa nói năng lộn xộn mà an ủi, “Khóc cái gì, bất quá là một đoạn dã sử thôi, thiệt hay giả cũng không biết, người liền rơi vào. Người có gốc hay không? Người linh tâm tuệ tính như thế, thấy thế nào cũng không gốc mà, nhanh nín khóc, nếu không, nếu không...” Nếu không ta cũng muốn khóc.

“Là thật.” Hữu Xu vừa khóc vừa nức. Cậu rất khổ sở, chỉ cần vừa nghĩ tới việc mình làm chủ tử thương tâm, liền hận không thể làm thịt chính mình.

“Là thật thì như thế nào? Cũng không liên can tới người. Huống hồ ta cũng không cảm thấy Tông Thánh đáng thương. Hoàng đế có thể nhất nhất tiêu diệt bảy nước, lại ngay cả người trong lòng mình cũng không bảo hộ được, rơi vào kết cục cô đơn cả đời cũng là tự làm tự chịu. Nếu đổi lại là ta, cũng sẽ không để cho người trong lòng rời đi giây lát. Ta sẽ chặt chẽ buộc lấy cậu ấy, giúp cậu ấy ngăn chặn hết thảy âm mưu tính kế, cũng đem vật trân quý tốt đẹp trên thế gian lần lượt nâng tới trước mặt cậu ấy, tạo niềm vui cho cậu ấy.” Trong giọng nói của cửu hoàng tử toát ra trào phúng không chút nào che giấu, càng có rất nhiều điều không muốn người khác biết.

Người bên ngoài đều nói hắn là Tông Thánh để chuyển thế, nhưng hắn lại cực kỳ chứng mất vị tổ tiên này. Ngay cả người yêu dấu nhất cũng không trông nổi, còn làm Hoàng đế cái gì? Quả nhiên là phế vật!

Hữu Xu không ngờ hiện tại chủ tử lại khinh thường bản thân mình trước kia như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc. Cậu ngẩng đầu nhìn, trong mắt mặc dù còn chảy nước mắt, trong lúc nhất thời lại quên khóc nỉ non.

Thừa dịp lúc này, cửu hoàng tử vội vàng thay cậu lau nước mắt, mệnh lệnh nói, “Ngoan, đừng khóc. Dã sử đều là tin đồn, thiệt hay giả đều đã qua, cần gì phải suy tư nhiều hao tổn tinh thần nữa.”

Hữu Xu nghe lời chủ tử nhất, lại bởi vì trong lòng áy náy, càng không dám làm hắn phiền chán, vội vàng thu hồi nước mắt, nhưng cảm xúc bi thương còn chưa bình phục, không khỏi một cái tiếp một cái mà nức. Cửu hoàng tử nâng chung trà lên thoáng thổi nguội, thật cẩn thận mà đút cậu uống vài hớp, trong mắt tràn đầy trù mến.

Đám người Tiết Vọng Kinh thấy tình thế cuối cùng đã khống chế được, lúc này mới lệnh tùy tùng đi giục đồ ăn. Đám tiểu nhị thực nhanh bưng khay tiến vào, đem thức ăn nóng hôi hổi đặt lên bàn. Lúc tâm tình không tốt Hữu Xu liền thích ăn đồ ăn, lập tức bưng bát lên lựa hạt cơm, vừa ăn vừa nức.

Cửu hoàng tử thăm cảm thấy buồn cười, tay trái cầm chén trà tay phải cầm đũa, một bên đút nước cho thiếu niên một bên thay cậu gấp đồ ăn, chính mình thì một ngụm cũng không kịp ăn.

Cảm giác hít thở không thông qua đi, Hữu Xu mới phát hiện không ổn, vội vàng giúp chủ tử bới cơm gấp

thức ăn, hầu hạ đến vô cùng cẩn thận chu đáo. Cậu đã bỏ qua thời gian sáu trăm năm, không muốn bỏ qua lần gặp lại ở hiện tại nữa.

Cửu hoàng tử được người ta hầu hạ từ nhỏ đến lớn, vẫn cảm thấy đương nhiên, nhưng hiện tại lại thỏa mãn cực kỳ, chỉ cần là đồ ăn thiếu niên gấp, hẳn đều ăn luôn, khẩu vị cực tốt.

Chính cái gọi là thời thế đổi thay, mặc dù cùng một linh hồn, sau khi chuyển thế trọng sinh vẫn là thân thể khác biệt. Bọn họ có người nhà của mỗi người, ký ức và trải nghiệm trưởng thành của mỗi người. Hữu Xu dựa theo thói quen trước kia của chủ tử mà gấp thức ăn, nhưng cũng không biết cửu hoàng tử đã không thích ăn mấy thứ này rồi.

Tiết Vọng Kinh vốn định nhắc nhở vài câu, thấy hai người họ một người chịu khó gấp, một người hăng hái ăn, cũng không dám lẩm miệng.

Về mặt Triệu Ngọc Tùng nhìn như nhàn nhã, kì thực đã sớm tay nắm thành quyền, phần hận không thôi. Cái gì gọi là ‘sẽ chặt chẽ buộc lấy cậu ấy, giúp cậu ấy ngăn chặn hết thảy âm mưu tính kế, cũng đem vật trân quý tốt đẹp trên thế gian lần lượt nâng tới trước mặt cậu ấy, tạo niềm vui cho cậu ấy’? Khi nói lời này, ánh mắt cửu điện hạ từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm Hữu Xu, vẻ mặt cũng trang trọng tựa như đang tuyên thệ, giống như Hữu Xu chính là người trong lòng của hắn, mà vì Hữu Xu, hắn có thể trả giá hết thảy.

Cái gọi là “hết thảy” này bao gồm cái gì? Quyền thế, địa vị, sủng ái? Đại bá vốn là tiểu nhân luôn cúi xu nịnh, nhi tử được sủng, chẳng phải càng thêm không kiêng nể gì? Cho đến khi đó, đích hệ nhị phòng nên làm như thế nào? Triệu Ngọc Tùng cắn chặt răng, nghĩ ngợi: dòng họ Triệu thị tuyệt đối không thể sinh ra một luyến sủng không biết liêm sỉ, một nịnh thần không học vấn không nghề nghiệp, khoe khoang tư sắc. Sau khi trở về mình sẽ báo việc này cho tổ phụ, để ông ấy định đoạt.

Tuy rằng nghĩ đến hiên ngang lẫm liệt, nhưng ghen ghét trong lòng hắn ta lại hơn rất xa lo lắng cho danh vọng của dòng họ.

Cùng lúc đó, Hữu Xu và cửu hoàng tử đã ăn hết hai chén cơm, đang chuẩn bị thêm chén thứ ba. Tiết Vọng Kinh thấy đồ ăn tiêu hao thực nhanh, liền vút cho thái giám đứng ở cạnh cửa một ánh mắt ra hiệu, bảo hắn ta lại đi gọi vài món. Hiếm thấy tâm tình cửu điện hạ tốt như vậy, khẩu vị cũng tốt, hôm nay nhất định phải để hắn tận hứng.

Cửa vừa mở ra, bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng la hét ầm ĩ, hóa ra là sĩ tử trời nam đất bắc đang làm văn hội ở dưới lầu. Tiếp qua một tháng chính là thi hội ba năm một lần, sau thi hội lại là thi đình, nếu có thể trúng tuyển, lập tức có thể chen thân lên trên, bọn họ tự nhiên lòng mang chờ mong, muốn đại triển thân thủ.

Văn hội vừa có thể làm cho mình nổi danh, có khả năng thăm dò ra sâu cạn của đối thủ, nếu ngẫu nhiên gặp gỡ một vài quý nhân, có thể được diu dặt trọng dụng, vì vậy, một đoạn thời gian gần đây, từ lâu trà trang các nơi ở thượng kinh đều vô cùng náo nhiệt. Trong đó Vọng Xuyên lâu là được sĩ tử ưu ái nhất, bởi vì đây là nơi cửu điện hạ thích lưu lại. Nghe các sĩ tử thượng kinh nói, nếu đến Vọng Xuyên lâu dùng bữa, trong mười lần ít nhất sẽ gặp điện hạ chín lần.

Hôm nay, cũng không biết vận khí của nhóm sĩ tử đó là tốt hay là xấu, gặp thì gặp đó, nhưng mỹ nhân của người ta ở bên, căn bản không có tâm tư đi chú ý văn hội.

Triệu Ngọc Tùng thấy cửu điện hạ thờ ơ với cao đàm khoát luận* ở bên ngoài, đang thấy thất vọng, thầm nghĩ có cần mở đầu, mời điện hạ khai văn chương hay không? Nhưng ngay lúc này, tiểu tư của hắn ta nâng một ống trúc đi vào, kẻ lỗ tai nói nhỏ vài câu. Hắn ta vui mừng quá đổi, chờ một khắc cửu điện hạ ăn uống no đủ, hầu hạ Hữu Xu lau miệng rửa tay, chắp tay nói, “Điện hạ, trước đó gia phụ tìm được một bộ tranh chữ của Vô Danh cư sĩ, ngài xem xem qua ạ?”

*Cao đàm khoát luận: bàn luận những vấn đề cao siêu, rộng lớn, hệ trọng, nhưng ít gần với thực tế.

“A, tranh chữ của Vô Danh cư sĩ mà phụ thân người cũng có thể lấy được, thật là vận khí tốt! Điện hạ thích lưu giữ tác phẩm của ông ta nhất, nhanh nhanh bày ra cho mọi người giám định và thưởng thức.” Tiết Vọng Kinh nhướng mày cười. Mọi người cũng đều sôi nổi phụ họa.

Lúc này Hữu Xu mới nhớ tới nhiệm vụ mà cha nường dặn dò, vừa nghe tranh chữ của người này là thứ tốt trong lòng cửu hoàng tử, vội vàng quay đầu nhìn Triệu Ngọc Tùng, hồn nhiên vô tri hỏi, “Vô Danh cư sĩ là ai?”

Cậu chính là như thế, không hiểu liền hỏi, không biết liền nói, từ chỗ người ngoài nhận được đáp án liền yên lặng ghi tạc trong lòng, mở rộng tri thức dự trữ, sẽ không không biết giả vờ biết, lại càng không có biết mà giả vờ không biết.

Mọi người đầu tiên là ngạc nhiên, tiện đà buồn cười, ở trước mặt cửu hoàng tử lại không dám biểu lộ, mặt đều ghen đến đỏ.

Trong lòng Triệu Ngọc Tùng một trận sung sướng, khoe khoang nói, “Vô Danh cư sĩ là thi họa gia nổi danh nhất thời kỳ Đại Minh. Ông ấy vừa không yêu thích tranh sơn thủy, cũng không miêu tả hoa cỏ, bình sinh chỉ vẽ hình người, thường thường cầm một tấm ván gỗ du dương khắp đường, khắc ra mỗi một người mình gặp gỡ. Người đương thời cười nhạo ông ngu dại, thô tục, không theo trào lưu, ông ấy lại kiên trì không ngừng. Từ mười sáu tuổi khắc họa đến năm mươi tuổi, mắt thấy sắp gần đất xa trời, Tông Thánh để lại bỗng nhiên phát hoàng băng, chiêu mộ họa sư giỏi vẽ hình người. Hóa ra, hắn muốn đem khuôn mặt của người trong lòng miêu tả trên giấy mà trân quý, mỗi khi vẽ thì lại bởi vì tình đến chỗ sâu không cách nào tự điều khiển, lại cảm thấy vẽ như thế nào cũng không sánh kịp một phần vạn người trong lòng, lại sợ lâu tháng lâu ngày quên mất cậu ta, lúc này mới...”

“Dong dài cái gì, nói trọng điểm!” Thấy hốc mắt Hữu Xu lại đỏ, vài giọt nước mắt bám trên lông mi muốn rơi mà không rơi, cửu hoàng tử lập tức quát lớn, biểu tình thực không kiên nhẫn.

Sắc mặt Triệu Ngọc Tùng trắng nhợt, hấp tấp nói, “Lúc này mới chiêu cáo thiên hạ, tìm kiếm họa sư. Vô Danh cư sĩ ứng triệu vào cung, chỉ dựa vào lời tả của Tông Thánh để đã đem một cái nhẵn mày một cái mỉm cười của người nọ miêu tả rất sống động, chọc Tông Thánh để đến long tâm đại duyệt, cũng chính mồm sắc phong ông ta thành họa sư đệ nhất thiên hạ. Tranh mà bình sinh ông ta vẽ đều được Tông Thánh để lưu giữ, lại bị đốt hủy trong chiến hỏa, lưu lạc đến phổ phương cực kỳ thưa thớt.” Dứt lời mở ống trúc ra, đem một bức họa hơi hơi ố vàng trải ra trên mặt bàn đã sớm chà lau sạch sẽ đồng thời lót vải lên.

Cửu hoàng tử hạ mắt nhìn, quả nhiên là một bức tranh chân dung, cũng không phải người trong kỳ vọng của hắn. Ai cũng không biết, sở dĩ hắn cất giữ tập tranh của Vô Danh cư sĩ, cũng không phải là xuất phát từ yêu thích, cũng không là học đòi văn vẻ. Hắn chỉ là muốn nhìn một cái, vị thiếu niên tên là Hữu Xu kia đến tột cùng là bộ dạng gì. Tuy rằng trong hoàng thất bảo tồn một bức họa quyền, nhưng nét mực đã sớm phai nhạt, chỉ còn một hình dáng.

Khi còn bé, hắn thường nhìn chăm chăm hình dáng đó ngẩn người, sau đó khó hiểu mà rơi lệ, cho đến khi lớn lên mới hơi có chuyển biến tốt đẹp. Nhưng mà chấp nhất của hắn đối với bức họa đầy đủ chưa bao giờ biến mất, phàm là chỗ nào truyền ra tác phẩm của Vô Danh cư sĩ hư hư thực thực, liền sai người đi sưu tầm. Hắn nghĩ, có lẽ một ngày nào đó có thể ngẫu nhiên có được một bức họa của Hữu Xu, để giải lòng nghi ngờ.

Nhưng hiện tại, hắn bỗng nhiên liền mất đi hứng thú, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu vị tuyệt thế mỹ nhân trong truyền thuyết kia rốt cuộc là cái bộ dạng gì nữa. Hắn đã có được Hữu Xu của chính mình, cậu rất tốt, trên đời chỉ có mỗi một người này.

Cửu hoàng tử vốn tính toán qua loa nhìn vài lần liền trả lại, lại thấy Hữu Xu bỏ nhào vào bên cạnh mình, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm bức họa, giống như thực cảm thấy hứng thú, liền sửa lại chủ ý, chỉ vào mấy chi tiết bắt đầu giảng giải, cuối cùng lắc đầu nói, “Bút pháp không đủ vẹn tròn, trang giấy có dấu vết làm cũ, vả lại một bút lạc khoản cuối cùng không thu được, có thể thấy đây là một bức đồ dỏm.”

Triệu Ngọc Tùng thất vọng, nghĩ đến việc phụ thân bỏ trắng năm nghìn lượng bạc, trong lòng càng đau.

Năng lực học tập của Hữu Xu rất mạnh, cẩn thận nghe trong chốc lát, lại đem đủ loại phương thức phân biệt nhớ ở trong đầu, chuẩn bị trở về xin tiền cha nương mua một bức. Nếu như có thể tìm được một bức bút tích thực đưa cho chủ tử, hẳn hẳn sẽ thật cao hứng đi? Về việc lão cha nhà mình muốn điều đến Dương Châu, đã sớm bị cậu vứt lên chín tầng mây.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi, hóa ra là một đám sĩ tử nghe nói cửu điện hạ ở chỗ này dùng bữa, lại không mời mà tới. Bọn họ xoay người thở dài, thái độ cung kính, luôn mãi thỉnh cầu điện hạ bàn luận, lại nói thư pháp của điện hạ độc bước thiên hạ, không ai bằng, rất muốn kiến thức một phen.

Cửu hoàng tử vốn định đuổi bọn họ đi, lại thấy Hữu Xu đang dùng ánh mắt sùng kính mà lại nóng rực nhìn mình chăm chăm, lòng hư vinh nháy mắt tăng vọt.

“Thôi, mời bọn họ vào.” Hắn khoát tay phất tay áo, tư thái tiêu sái, cũng không nói quá nhiều với mấy người đó, trải một tờ giấy Tuyên Thành ra bút như du long. Nhóm sĩ tử mừng rỡ như điên, vội vàng xúm lại đi qua quan sát, mọi người dưới lầu nghe tin tức cũng đều chạy tới, khen hay không ngừng.

Khi cửu hoàng tử vũ văn lộng mặc, giống như trùng lặp với chủ tử sáu trăm năm trước, nhưng cũng có chỗ khác biệt. Khi đó không ai phản ứng với hắn, dù cho kinh tài tuyệt diễm cũng phải giấu diếm khắp nơi. Hiện tại hắn có thể tận tình tiêu sái, bữa bãi phóng túng, lúc nên cười thì vui sướng, lúc nên giận thì tức sùi bọt mép, cho dù bộc lộ tài năng, cho dù âm tình bất định, cũng có thể được tất cả mọi người thoải phóng cùng kính ngưỡng.

Mà càng khác biệt chính là, hiện tại bên cạnh hắn, đã không có chỗ đặt chân của mình. Nhìn Tiết Vọng Kinh giúp chủ tử mài mực, lại nhìn Triệu Ngọc Tùng giúp chủ tử dè giấy, Hữu Xu đã sớm bị chen đến bên ngoài đám người, chỉ có thể kiễng mũi chân rướn cổ lên rồi cuộc nhận thức được một chuyện cực kỳ bị ai —— bất luận cậu ấy này cỡ nào, bất luận cậu muốn bù đắp thế nào, chủ tử sống thêm một lần nữa dĩ nhiên không cần ấy này của cậu, lại càng không yêu cầu cậu bù đắp. Chuyện duy nhất cậu có thể làm cho hắn, ước chừng chỉ còn lảng lạng tránh ra, yên lặng bảo hộ.

Nghĩ vậy, cậu xoa xoa hốc mắt đỏ bừng, lặng yên rời đi.

Cửu hoàng tử cảm giác được có người đang dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn mình chằm chằm, hơn nữa đứng quá gần, ngay cả hô hấp cũng từng hơi từng hơi phun ở bên mặt mình. Hắn vẫn luôn cho rằng đó là Hữu Xu, cho nên viết càng thêm tập trung, đợi xong một bức cuồng thảo, quả nhiên nghe thấy người xung quanh liên tiếp phát ra tiếng hít khí kinh diễm.

Hắn tiếp nhận khăn ướt thái giám truyền tới, một bên chậm rãi lau tay, một bên cong môi nhìn sang “Hữu Xu” đứng ở bên cạnh mình, muốn từ trong miệng cậu nghe được vài câu ca ngợi nhiệt liệt, lại không đề phòng mà nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

“Người không phải Hữu Xu!” Hắn ngạc nhiên, sau đó nhiều lần tìm kiếm trong đám người, bối rối luống cuống hô, “Hữu Xu, Hữu Xu, người ở chỗ nào? Hữu Xu!”

Hắn giống như nổi điên đẩy đám người ra, rốt cuộc vẫn không tìm thấy thiếu niên tâm ái, đầu tiên là sắc mặt trắng bệch, lung lay sắp đổ, sau đó lại bước nhanh trở về nhà gian, đem bức tự mà bình sinh mình viết tốt nhất xé thành mảnh nhỏ.

“Hữu Xu rời đi khi nào? Ngay cả một người cũng trông không nổi, bốn vương còn cần các người làm gì? Cút! Đều cút đi cho bốn vương!” Khuôn mặt hắn dữ tợn, sắc mặt xanh mét, hận không thể rút bội đao bên hông ra, đem những người chướng mắt đó chém thành thịt nát.

Tất cả những thứ bàn, giấy và bút mực đều bị hắn đánh nát, phát ra tiếng vang bình bình bang bang thật lớn, mọi người sợ hãi liên tục lui về phía sau, bỏ trốn mất dạng. Mấy người Tiết Vọng Kinh không dám đi, chỉ phải canh giữ ở ngoài cửa tức giận, còn khoa tay múa chân làm một thủ thế chém đầu với thủ lĩnh thị vệ.

Biết rõ vị chủ nhân này coi trọng Triệu tiểu công tử, còn không trông người cho kỹ, sao mà một chút mắt nhìn cũng không có?

Bọn thị vệ cũng thực oan uổng, lúc ấy người nhiều như vậy, bọn họ lo lắng thích khách lẫn vào trong đó, tất nhiên là vạn phần đề phòng, chỗ nào có nhàn rỗi đi chú ý công tử Triệu gia? Đám người kia cũng to gan, vì lộ diện, lại vô cớ chen quý nhân bên người điện hạ đi, thi đình lần này ai cũng đừng mong trúng tuyển.

Cửu hoàng tử điên cuồng một trận mới khó khăn hoàn hồn, vội vàng lao ra đường tìm người, tìm không được lại chạy đến Triệu phủ, lại biết được Hữu Xu còn chưa quay về, lại theo đường cũ đi tìm, cuối cùng lướt qua nhau với người trong lòng, cho đến giờ đóng cửa cung mới bị thị vệ Trọng Khang để phái tới buộc

hồi Đông Cung.

49. Chương 49

Cửu hoàng tử không yên lòng mà cùng Trọng Khang để dùng xong bữa tối, lúc này mới đề xuất việc lập phủ.

Tuy rằng Trọng Khang để thực luyện tiệc, nhưng nghĩ đến việc qua mấy tháng nhi tử liền đủ mười tám tuổi, nên một mình đảm đương một phía, cũng liền đồng ý. Ông lập tức đưa thủ dụ đến Khâm Thiên giám, bảo bọn họ tìm một ngày hoàng đạo xây phủ, dù cho tốc độ nhanh hơn nữa, cũng phải nửa năm sau mới có thể hoàn công.

Cửu hoàng tử nghe nói còn phải chờ thêm nửa năm, sắc mặt vốn âm trầm lại đen kịt, vội hỏi, “Phụ hoàng, nhi thần đã lớn như vậy, lại ở Đông Cung cũng không thích hợp, nếu ngày nào đó va chạm với cung phi của ngài sẽ không tốt. Tốt hơn là nhi thần tìm một chỗ ở dọn ra ngoài trước đi?”

Yêu thương của Trọng Khang đối với nhi tử không chút nào kém Triệu tri châu, lạnh nhạt nói, “Cái gì gọi là người va chạm cung phi? Các nàng cũng xứng đánh đồng với người sao? Trẫm thật sự lo lắng người ở bên ngoài, vẫn là chờ một chút lại xem đi.” Dứt lời không phản ứng với nhi tử mọi cách cầu xin, làm như mình lớn tuổi, nghe ngễ ngằng.

Cửu hoàng tử nói đến miệng khô lưỡi khô cũng không thể đã động phụ hoàng, chỉ đành phần nộ quay về. Chân trước mới vừa bước vào Đông Cung, biểu tình bất đắc dĩ mà lại sầu khổ của hắn lập tức chuyển biến thành hàn khí âm trầm, hai mắt tối đen xẹt qua ánh sáng sắc bén, khiến người ta không dám nhìn gần.

Người hầu ở Đông Cung đã sớm quen bộ dạng cửu điện hạ trước sau không đồng nhất, cáu giận bất thường, sôi nổi cúi đầu, cảm như hén. Nếu như cửu điện hạ không có phân phó, bọn họ tuyệt đối không dám tự tiện tiến lên hầu hạ, dù là mấy việc như rửa mặt, thay quần áo, cũng đều là cửu điện hạ tự thân vận động. Hắn giống như rất phản cảm người bên ngoài đụng chạm, khi tâm tình tốt có lẽ sẽ không phát tác, khi tâm tình kém vậy liền phải cẩn thận, nói không chừng không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.

Hắn chậm rãi đi tới trước bàn sách, tựa như dĩ vãng mở ngăn mặt ra, rút ra một bức họa quyển ố vàng, chậm rãi trải ra trên bàn.

Lúc này không cần phân phó, tự động có người hầu bưng vài cái giá cắm nến tới gần, khiến cửu điện hạ nhìn càng thêm rõ ràng.

Bức họa này giống như đã có chút năm tháng, góc góc cạnh cạnh đã bị mài mòn, trang giấy cũng có chút dễ rách, không cẩn thận liền xé rách hoặc tạo ra nếp gấp không cách nào phục hồi như cũ. Nét mực trên giấy đã sớm phai màu, mơ hồ có thể nhìn ra một bóng dáng thon dài đứng dưới tàng cây hoa đào nở rộ.

Cửu hoàng tử yên lặng nhìn hồi lâu, lúc này mới hạ lệnh, “Hầu hạ bút mực.”

Người hầu lập tức lấy văn phòng tứ bảo đến, nhất nhất đặt chỉnh tề, lại có một cung nữ mài mực.

Cửu hoàng tử nhắc bút, đem những đường nét mơ hồ không rõ tinh tế miêu tả ra, rốt cuộc vẽ đến khuôn mặt của bóng dáng, khóe môi lộ ra nụ cười nhạt ôn nhu. Hắn cũng không phải là loại người không quả quyết như Tông Thánh đế, chẳng những đánh mất người yêu, mà ngay cả khuôn mặt đối phương cũng không dám đặt bút. Mặc dù có thể mơ hồ cảm nhận được cái loại “yêu mà sinh lo, yêu mà sinh sợ”, thế nên tâm tình lo được lo mất, nhưng cũng không dám gặt bừa.

Nếu như hắn yêu thương ai, đừng nói một thống lĩnh cấm quân nho nhỏ, mà ngay cả thiên hoàng lão tử đến cũng không ngăn được. Tông Thánh đế không vẽ ra Hữu Xu được, hắn lại có thể một bút vẽ xong, bởi vì lòng hắn càng thêm kiên định.

Trong lúc suy nghĩ khó phân, khuôn mặt tú lệ vô song của thiếu niên đã sống động trên giấy, hắn nghĩ nghĩ, lại pha một ít màu mực, thêm một đóa sơn trà bên tóc mai cậu, vẽ một cái mặt ngọc hồng bảo thạch, cuối cùng đem nho sam màu xanh Vô Danh cư sĩ vẽ đổi thành cấm bào mẫu đơn ôm lấy nhau hoa lệ.

“Đẹp thay một vị thiếu niên tú sắc đoạt nhân!” Cung nữ bị bức họa đã thay đổi hấp dẫn, nhin không được sợ hãi than một tiếng, rồi lại nhận thấy được mình quấy rầy điện hạ, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

“Không ngại, lời người nói chính là thật.” Tâm tình cửu hoàng tử thực tốt, lại phá lệ mà cười cười với cung nữ.

Đông Cung hàng năm lạnh lẽo như băng, uy áp thật mạnh, lại có xu thế xuân về hoa nở, gió nhẹ trong lành, khiến mọi người thâm cảm thấy kinh ngạc. Đúng vào lúc này, một thị vệ bước nhanh vào, quỳ xuống hành lễ.

“Án tử kia đã nghe ngóng rõ ràng chưa?” Cửu hoàng tử vừa dùng bút lông cừu tinh tế dính kim phấn, phác hoạ hoa văn trên quần áo thiếu niên, vừa trầm giọng đặt câu hỏi. Lúc này, ý cười trên mặt hắn đã sớm ẩn đi, lại trở về nghiêm khắc lạnh lẽo như ngày xưa.

“Khởi bẩm chủ tử, thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng, Triệu tiểu công tử cũng là bị tai bay vạ gió...” Thị vệ tìm hiểu nước cờ của chư vị hoàng tử trong triều đến nhất thanh nhị sở, lại êm tai nói ra quá trình thái thú Lâm An phủ hãm hại Hữu Xu. Nếu như Trọng Khang ở đây, tất sẽ cảm thấy kinh ngạc. Nội tình mà ông biết, so ra lại kém thuộc hạ của nhi tử.

Sắc mặt cửu hoàng tử càng thêm lạnh lẽo, hạ bút lại càng thêm cẩn thận, sợ vẽ hỏng quần áo của người trong lòng. Đây là cảnh tượng bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, đáng để kỷ niệm.

Đặt xuống một nét bút cuối cùng, thị vệ cũng đã bấm báo đến kết thúc, cửu hoàng tử hơi thổi thổi nét mực chưa khô, lạnh nhạt nói, “Những phạm nhân đó hiện tại ở nơi nào?”

“Khởi bẩm chủ tử, hiện tại đã sung quân trên đường đến Vân Châu.”

“Đi Vân Châu cái gì? Thay đổi tuyến đường đi Tương Kiền.” Một lời của hắn đã quyết định sống chết của những người đó.

Tương Kiền là nơi người Miêu tụ cư, nhiều đất bị nhiễm phen, nhiều độc thảo độc trùng, nhiều chương khí, vả lại nơi đó người Miêu mang bí kỹ dưỡng cổ, lại có tính bài ngoại nhất, lưu đầy đến nơi đó, có thể nói là mười phần chết không phần sống, thường thì chân trước mới vừa vào thành, chân sau liền bước vào quan tài. Nha dịch phụ trách áp giải phạm nhân căn bản không dám tới gần, tới cửa thành, đem công văn đưa qua, đẩy phạm nhân đi, liền coi như xong việc, chạy trốn một người còn nhanh hơn một người.

Thị vệ sớm đã nghĩ đến việc này, nhin không được nhìn hắn một cái, sau đó lĩnh mệnh mà đi.

Cửu hoàng tử bỏ sung đầy đủ bức họa, hai tay chống ở trên bàn ngọc ngọc nhìn nửa ngày, đến khi nến đốt sắp hết, ánh sáng bắt đầu lúc sáng lúc tối mà chớp lên, lúc này mới thật cẩn thận mà cắt nó lại ngăn mật, sau đó rửa mặt đi ngủ.

Ban đêm, cảnh mơ phức tạp từ nhỏ của hắn rốt cuộc thay đổi, từ nhiều lần truy đuổi một bóng dáng mơ hồ, biến thành cùng người kia ôm nhau triền miên, cho đến rạng sáng mới thức tỉnh từ trong khoái cảm kinh tâm động phách. Hắn đột nhiên mở mắt, xoay người ngồi dậy, đầu tiên là hai má đỏ bừng hồi vị một khắc, lúc này mới vươn tay tiến vào đung quần trắng mịn ấm áp.

Người trong mộng đúng là Hữu Xu... Quả nhiên là Hữu Xu! Đôi mắt cậu chảy nước, đôi môi bị hôn tới sưng đỏ, cùng với thân thể ngọc sắc xúc cảm thật tốt, đều còn rõ ràng ở trước mắt. Mà quang cảnh kiều diễm điên loạn đảo phượng, vui sướng vô thượng tiêu hồn thực cốt, giống như đã từng chân chân thật thật phát sinh qua!

Cửu hoàng tử nhiều lần hồi ức, tình triều mê mông, thân thể mới vừa phát tiết lại bắt đầu hơi hơi nóng lên. Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ, chính mình muốn có được Hữu Xu, đến tột cùng nên lấy loại phương thức nào. Không phải là buộc chặt cậu ở bên cạnh, cũng không phải là đặt ở đáy mắt, mà là xâm chiếm, giao hòa, trong người có ta trong ta có người.

Chỉ khi có được Hữu Xu, những cơn ác mộng cả ngày lẫn đêm làm hắn không cách nào yên giấc mới có thể biến mất, những tiếc nuối đau khổ cầu mà không được đó mới có thể tiêu giảm, những cái tâm như tro tàn khi tìm khắp nơi không được mới có thể phục hồi. Cũng chỉ khi có được Hữu Xu, hắn mới không nóng nảy tức giận, sẽ không lo được lo mất, sẽ không vạn niệm câu tịch, bằng hoàng không chỗ nương tựa, dẫn đến hủy diệt chính mình.

Cho đến lúc này, hắn mới không cam nguyện mà thừa nhận, mình đích thật là Tông Thánh đế chuyển thế, những cảnh mơ tuyệt vọng sợ hãi lại nát gan nát dạ đó tổ rõ: bọn họ quả nhiên yêu cùng một người, cũng vì chờ đợi cậu mà đến. Khác biệt chính là, Tông Thánh đế chết không nhắm mắt, nhưng hắn, rốt cuộc chờ được.

Tâm tình lúc chợt kích động, lúc chợt thấp thỏm, mãi qua hồi lâu cửu hoàng tử mới dậy mặc quần áo.

Cùng lúc đó, Triệu phủ.

Hai má Triệu Ngọc Tùng bị cửu hoàng tử đánh sưng, để bảo vệ mặt mũi, cũng không dám lập tức đi gặp phụ thân và tổ phụ, đợi cho hôm sau thoảng tiêu sưng, lại dùng son phấn che che, mới đi phòng chính tìm phụ thân.

Phụ thân là trưởng viện học sĩ Hàn Lâm Viện, tòng nhị phẩm, quan hàm không cao, tương lai lại vô cùng có khả năng nhập các bái tướng, có thể nói là một trong những nhân vật thanh quý nhất Hạ Khải triều. Nghe xong nhi tử tự thuật, Triệu đại học sĩ tự xưng là thanh lưu cảm thấy không vui. Nếu trong nhà quả thật sinh ra một luyện sủng lấy sắc dụ người, không hề nghi ngờ, con đường tấn chức của ông ta chắc chắn tầng tầng khúc chiết, sâu hơn nữa sẽ hoàn toàn bị hủy.

Ông ta không giống Triệu tri châu, chỉ nhận ích lợi trước mắt, không xen trọng thanh danh tốt xấu. Vả lại, dù cho Hữu Xu được sủng, chỗ tốt cũng tuyệt đối không rơi lên đầu nhị phòng, ngược lại bất lợi cực lớn với đích hệ.

“Không cần nói với tổ phụ người. Ông ấy già rồi, suy nghĩ có chút cứng nhắc, nhiều lắm là đuổi Hữu Xu đi, nào có thể giải quyết vấn đề từ tận gốc rễ.” Triệu đại học sĩ thấp giọng chỉ điểm, “Còn nhớ rõ con cún nhỏ cửu điện hạ nuôi không? Năm ấy người bị dọa sợ đó.”

Sắc mặt Triệu Ngọc Tùng trắng bệch, nói, “Nhớ rõ.” Làm sao lại không nhớ được? Năm đó hắn tám tuổi, cửu hoàng tử bảy tuổi, có ngoại bang tiến cống một chú cún nhỏ cả người tuyết trắng, liền bị Trọng Khang để ban cho con út thưởng thức. Cửu hoàng tử thực thích chú cún nhỏ này, gọi là Tuyết Đoàn nhi, cả ngày ôm vào trong ngực không chịu buông tay, cùng ăn cùng ngủ, như hình với bóng, có thể nói là yêu đến tận xương. Nào ngờ mấy hoàng tử còn lại nóng mắt, thừa dịp hắn không chú ý dùng thịt tươi dẫn Tuyết Đoàn tới bên mình, còn chưa kịp chơi đùa cùng, chỉ mới sờ hai cái, thiếu chút nữa đã bị cửu hoàng tử chém rụng tay chân.

Cuối cùng Tuyết Đoàn bị ném đi, các cung phi không dám nhận nuôi, chỉ có thể để nó tự sinh tự diệt.

Năm đó cửu hoàng tử một kiếm chém đứt cánh tay lục hoàng tử, máu tươi hoàn toàn phun trên mặt Triệu Ngọc Tùng. Chung quy hắn ta mới tám tuổi, nào có gặp qua tình cảnh bậc này, trở về nhà liền phát sốt cao, lại gặp ác mộng nửa tháng mới chuyển biến tốt đẹp. Tóm lại một câu, tính cách cửu hoàng tử cực kỳ bá đạo, thứ mình nhìn trúng tuyệt đối sẽ không để người ngoài đụng chạm. Nếu như chạm bản, dù hắn có thích nữa, cũng sẽ không chút do dự bỏ qua.

Nỗ lực nhớ lại ký ức huyết tinh một lần, hai mắt Triệu Ngọc Tùng sáng lên, “Phụ thân, ngài là nói làm bản Hữu Xu à?”

Triệu đại học sĩ gật đầu, “Cửu hoàng tử có bệnh sạch sẽ, thích thứ sạch sẽ, người cứ cho hắn biết, thứ mà hắn coi trọng bên ngoài sạch sẽ, kì thực tàng ô nạp cấu*, lại xem hắn xử trí như thế nào.”

*Tàng ô nạp cấu: nơi chứa đựng, che chở những thứ xấu xa, dơ bẩn.

Triệu Ngọc Tùng liên tục đáp ứng, vội vàng quay lại, gọi tôi tớ tới hỏi thăm hướng đi của Hữu Xu một đoạn thời gian gần đây, tiện bắt lấy nhược điểm của cậu. Lại không ngờ Hữu Xu hoàn toàn không xa hoa đậm dặt giống như lời đồn, ngược lại vô cùng nhu thuận, nếu không cần thiết tuyệt đối không ra cửa, hoặc là ở trong phòng đọc sách, hoặc là bồi Vương thị nói chuyện phiếm, hoặc là ở trong sân xoay vòng vòng, bắt mấy con chuồn chuồn, bướm bướm, ve sầu, đặt ở trong bình lưu ly thưởng thức, vừa chơi là có thể chơi mất mấy canh giờ, sau đó lại phóng sinh.

“Bắt chuồn chuồn, bướm bướm, sau đó phóng sinh? Người xác định mình hình dung không phải là tiểu cô nương nhà ai chứ?” Triệu Ngọc Tùng không thể tin hỏi.

“Thật là như thế, tiểu nhân trăm triệu lần không dám lừa gạt thiếu gia!” Đây tớ quỳ xuống kêu oan. Hắn cũng thực hoài nghi giới tính của thiếu gia Hữu Xu, nếu như đổi một thân nữ trang rồi lại nhìn cậu, quả thật không hề không thích hợp. Dù là một vài quý nữ thế tộc, so ra cũng không đức hạnh yên tĩnh hiền thực như cậu.

Triệu Ngọc Tùng ấn xoa huyệt Thái Dương, cảm thấy đau đầu. Cửu hoàng tử thích nhất người hoặc vật sạch sẽ, án giết người trước đó đã chứng minh Hữu Xu là bị hãm hại, ở trong mắt cửu hoàng tử, cậu chẳng những sạch sẽ mà còn là kẻ yếu, cũng càng thêm thương tiếc, nếu lại cho hắn nhìn thấy Hữu Xu trong hiện thực, còn không thương yêu đến tận xương à?

Dù Triệu Ngọc Tùng ghen ghét hơn nữa, cũng không thể không thừa nhận diện mạo Hữu Xu cực chiếm tiện nghi, mặt nộn, mắt tròn, da trắng, môi phẩn, hai mắt còn phá lệ trong suốt sáng ngời, thật sự nhìn thế nào cũng thấy nhu thuận đáng yêu. Hơn nữa tính tình an tĩnh biếng nhác, tựa như mèo con kia, còn không khiến cửu hoàng tử si mê mà mờ đầu chuyển hướng sao?

Triệu Ngọc Tùng đang thấy buồn rầu, liền thấy đường đệ Triệu Ngọc Lâm của tam phòng ngậm nga từ ngoài viện đi qua, bên tóc mai đeo một đoá mầu đơn cực kỳ chói mắt. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, âm thầm thở dài: sao lại nghĩ lầm vậy? Giấy trắng càng sạch sẽ thì càng dễ dàng nhiễm đủ mọi màu sắc, đến lúc đó trên giấy đã không còn nơi đặt bút, tự nhiên sẽ bị ném đi.

Nghĩ vậy, hắn lập tức gọi Triệu Ngọc Lâm đang chuẩn bị ra cửa chơi đùa vào trao đổi.

Một bên khác, Hữu Xu không yên lòng mà ăn sáng xong, ấp úng xin Vương thị ngân phiếu. Vương thị cũng không hỏi cậu muốn làm gì, đưa cho cậu một xấp thật dày, cũng dẫn cậu sớm về nhà một chút. Triệu tri châu vì việc kiểm tra đánh giá cùng điều nhiệm, đang cao thấp chuẩn bị quan hệ, trời chưa sáng đã đi ra cửa.

Hữu Xu cam đoan sẽ về nhà trước khi mặt trời lặn, cất ngân phiếu vào túi áo bên người, đi băng băng đến tranh chữ phượng. Dọc theo đường đi, cậu dùng tinh thần lực câu thông với tiểu quý, bảo nó hỗ trợ tìm hiểu họa tác của Vô Danh cư sĩ đang cất ở nơi nào.

Tiểu quý ngượng ngùng nói, “Đại nhân, tiểu nhân không nhận được một chữ, nào có thể phân biệt được họa tác của Vô Danh cư sĩ? Nhưng mà trong kinh có một nho sinh biến thành quý, si mê thi họa nhất, tìm được hắn có lẽ có thể hỏi ra chút gì đó.”

“Vậy thì tìm hẩn đến.” Hữu Xu phát tay áo.

Tiểu quỷ thực nhanh dẫn một quỷ vật diện mạo nhả nhận tuần tú tới đây. Quỷ này cũng là một kỳ ba, đã sớm quen tặc danh khi còn sống, lấy cho mình cái nhả hào là “Họa Trung Tiên”, lại yêu cầu Hữu Xu phải xưng hô mình như vậy. Hữu Xu không hề có gánh nặng tâm lý, một hơi một câu tiên trưởng mà gọi, dễ hẩn đến tâm hoa nộ phóng, cho đến cuối cùng ngay cả âm dương nguyên khí phù cũng không muốn, không nề hà giúp Hữu Xu tìm kiếm một bức bút tích thực của Vô Danh cư sĩ.

Hữu Xu bỏ ba nghìn lượng mua họa tác, dùng ống trúc thủ công tinh xảo bỏ vào, đeo ở trước ngực, lúc này mới chậm rãi mà đi đến một con phố ăn vặt. Mới vừa đi tới nửa đường, đã bị Triệu Ngọc Lâm bỗng nhiên nhảy ra ngăn lại, cười nói, “Đường đệ, ngươi đây là đi đâu vậy?”

“Ăn cơm.” Hữu Xu là một đứa nhỏ thành thực, rất ít khi gạt người.

“Ai, quán nhỏ bên đường có thể có cái gì ăn ngon, đi đi đi, đường huynh mang ngươi đến một tư phòng thái quán, đồ ăn nơi đó mới gọi là mỹ vị chân chính, dù chưa vào miệng, chỉ ngửi, nhìn, liền có cảm giác no bụng, vả lại sau khi ăn có thể làm cho ngươi hồi vị mất mấy tháng đó.”

Triệu Ngọc Lâm tế mi lộng nhãn, biểu tình ái muội, vả lại trong lời nói không thiếu phép ẩn dụ. Chẳng may Hữu Xu là một người thẳng tính, chỉ lý giải từ trên mặt chữ, lại bị nói đến động lòng không thôi.

“Đường huynh mang ta đi à?” Cậu theo bản năng liếm môi.

“Tự nhiên, lập tức liền đi!” Triệu Ngọc Lâm một tay kéo cậu đi.

Triệu Ngọc Tùng được tin tức Triệu Ngọc Lâm sai người đưa tới, lúc này mới mời Tiết Vọng Kinh vào trong cung tìm cứu hoàng tử, không ngờ vừa đến Tuyên Vũ môn, liền thấy cứu hoàng tử cưỡi ngựa chạy đến, tốc độ cực nhanh. Hai người lập tức né tránh, xoay người hành lễ.

Cứu hoàng tử kéo chặt dây cương dừng lại trước mặt hai người, dùng roi ngựa chỉ chỉ Triệu Ngọc Tùng, nói, “Hôm qua quên nói cho ngươi biết, ngày sau ngươi đã không còn là thư đồng của bốn vương, của cung này không phải là chỗ ngươi có thể tùy ý ra vào, với lại trả lệnh bài lại.”

Những lời này không phải là khiển trách, cũng không phải chế nhạo, mà là bình thản thông báo. Nhưng mà giọng điệu cứu điện hạ càng lạnh lùng, Triệu Ngọc Tùng lại càng thấy xấu hổ và giận dữ, nhin không được chất vấn, “Xin hỏi điện hạ, vi thần làm sai chỗ nào?”

“Dem bốn vương ra mượn dao giết người, ngươi còn hỏi bốn vương làm sai chỗ nào? Triệu Ngọc Tùng, làm thư đồng cho bốn vương mười năm, dường như ngươi đã quên bốn phận làm thân tử.” Cứu hoàng tử vung roi ngựa lên, cười lạnh nói, “Ngay cả bốn vương cũng dám tính kế lợi dụng, ở Hạ Khải triều ngươi vẫn là đầu tiên đó.”

Sắc mặt Triệu Ngọc Tùng trắng bệch, đầu choáng váng, chỉ có đỡ lấy tiểu tử bên cạnh mới có thể miễn cưỡng đứng vững. Mà Tiết Vọng Kinh một đường theo hấn ta đến đã nhanh chóng kéo khoảng cách ra, tránh hấn ta như rắn rết. Hôm qua Tiết Vọng Kinh cũng đã nhìn ra, Triệu Ngọc Tùng và Triệu tiểu công tử thực không hòa hợp, nếu không cũng sẽ không thả ra tin tức giả, bảo Triệu tiểu công tử ăn diện trang điểm xinh đẹp, lại gọi hấn ta cùng điện hạ đến xem nào nhiệt.

Nếu điện hạ chán ghét Triệu tiểu công tử, nhất định sẽ hết sức nhục nhã đối phương, do đó khiến đại phòng Triệu gia khó có thể sống yên ở kinh thành. Chút tâm tư tính kế ấy, bình thường điện hạ sẽ không để ý, cố tình vận khí Triệu Ngọc Tùng không tốt, lại làm cho điện hạ nhất kiến chung tình với Triệu tiểu công tử. Tính chất việc này cũng liền thay đổi theo.

Những lời chửi bới Triệu tiểu công tử trước đó, hiện tại ước chừng đã thành cái gai trong lòng điện hạ, vừa nhìn thấy Triệu Ngọc Tùng đã muốn nhổ một phát. Nếu hấn ta còn lắc lư dưới mí mắt giống như trước đây, điện hạ chỗ nào chịu được?

Nghĩ vậy, Tiết Vọng Kinh chỉ muốn nói với Triệu Ngọc Tùng một câu “tự làm bậy không thể sống”. Triệu tiểu công tử người ta đi theo phụ thân đến thượng kinh báo cáo công tác, đợi hai ba tháng tự nhiên rời đi, người hà tất hao tổn tâm cơ đối phó cậu ấy? Người không đối phó cậu ấy, Triệu tiểu công tử liền không có cơ hội gặp mặt điện hạ, không gặp mặt, hôm nay người cũng sẽ không bị giáng chức.

Cửu điện hạ vốn là người trong mắt không chấp nhận được một hạt cát, đã chán ghét mà vứt bỏ người nào đó thì tuyệt đối không đổi tâm tư, nhưng Trọng Khang để còn ác hơn, có lẽ sẽ đem người tính kế con mình trực tiếp đánh rớt dưới đáy bùn. Mất thấy mấy tháng sau liền cử hành thi hội, thi đình, mà làm nhân vật lĩnh quân của giới sĩ tử này, con đường vào triều của Triệu Ngọc Tùng chỉ sợ rằng cheo leo rồi.

Tiết Vọng Kinh có thể nghĩ đến, Triệu Ngọc Tùng làm thế nào không thể nghĩ ra được? Vội vàng đuổi theo phía sau cửu hoàng tử xin khoan dung, cũng không quản người ra vào cửa cung nhìn hấn ta như thế nào. Thấy cửu hoàng tử muốn đi, hấn ta bị buộc hô to, “Điện hạ, người là đi tìm Hữu Xu sao? Sáng sớm cậu ta đã ra ngoài với Triệu Ngọc Lâm rồi.”

Cửu hoàng tử lập tức quay đầu ngựa lại, hỏi, “Bọn họ ở nơi nào?”

“Xưa nay bọn họ thích chơi đùa, lúc này hấn là đang ở hẻm yên liễu.” Mặc dù Triệu Ngọc Tùng đã nếm được quả đắng của việc chửi bới Hữu Xu, lúc này lại đâm lao phải theo lao. Chính mình đã bị cửu hoàng tử vứt bỏ, liền tuyệt đối không thể để Hữu Xu được sung ái, nếu không thì nhị phòng chỉ biết ngày càng gian nan.

“Hẻm yên liễu?” Giọng cửu hoàng tử tăng thêm, giống như không dám tin.

Bởi vì Trọng Khang để dã tâm cực lớn, muốn thống nhất Cửu Châu, khôi phục vinh quang của tổ tiên, cho nên thủ đoạn chấp chính dị thường cường ngạnh, chẳng những nghiêm trị tham quan ô lại, đồng thời cũng dốc hết sức quét sạch không khí triều đình. Ông ban phát một loạt pháp lệnh, một cái trong đó chính là nghiêm cấm quan viên phiêu kỵ, người vi phạm cách chức.

Nhưng thực sắc tính dã, khó có thể quản thúc, dù cho triều đình lần lượt đóng cửa hết các tần lầu sở quán, cũng không ngăn được người nào đó muốn tìm. Bên ngoài không cho khai trương, tú bà liền thuê ở trong ngõ sâu hoàn cảnh thanh u, tỉ mỉ đường dục vài “nữ nhi” xinh đẹp, đợi các nàng lớn lên liền mời chào “vị hôn phu”.

“Vị hôn phu” không cần mỗi ngày tới cửa, chỉ ngẫu nhiên đến liếc mắt nhìn các nữ nhi một cái, cho chút tiền son phấn là được. Thời gian lâu, mọi người đều biết đường lối trong đó, người muốn làm lại nghề cũ đều tụ cư tại một chỗ, chờ “vị hôn phu” tự động đưa lên cửa.

Xem sắc mặt đen trầm của cửu hoàng tử, chỗ đó không phải nơi nào khác, vừa vặn chính là hẻm yên liễu mà trước đây Hữu Xu từng tới.

Tiết Vọng Kinh bị đôi mắt đỏ rực của chủ tử làm sợ hãi đến mức đi đứng phát run, khoa tay làm một động tác chém đầu với Triệu Ngọc Tùng. Biết rõ chủ tử nhất kiến chung tình với Hữu Xu, Triệu Ngọc Tùng thấy cậu và tên công tử bột thanh sắc khuyến mã* Triệu Ngọc Lâm kia chơi chung một chỗ lại không ngăn cản, khẳng định là có ý đi? Cái này đối với hắn ta, đối với Triệu gia, có chỗ tốt gì? Quả nhiên là quên bốn phận người làm thần tử!

*Thanh sắc khuyến mã: chỉ cách sống dâm dật, hoang đường vô độ.

Trong lòng không ngừng oán thầm, Tiết Vọng Kinh cũng không dám chậm trễ, thấy cửu hoàng tử đã nhanh chóng đi mất, vội vàng mượn thị vệ một con ngựa đuổi theo. Triệu Ngọc Tùng do dự một lúc lâu, cuối cùng tâm tình vui sướng khi người gặp họa chiếm thượng phong, cũng muốn kiệu phu chạy tới hẻm yên liễu.

Đều nói vô tri là phúc, hiện tại Hữu Xu hoàn toàn không biết mình lọt vào bàn ti động, đang nằm úp sấp ở bên cạnh ao nhìn rùa. Mặt thể nào còn có thể nhìn thấy hoa cỏ cây cối cùng động vật nhỏ vô hại? Vì vậy, cậu rất thích tiêu phí thật nhiều thật nhiều thời gian để thưởng thức hết thấy quanh mình. Nơi này mặc dù là một thế giới yêu ma quỷ quái thịnh hành, nhưng trời thì xanh, hoa thì thơm, ánh mặt trời thì ấm áp, dòng nước thì xanh biếc, động vật nhỏ thì hoạt bát đáng yêu, đều có ở nơi mỹ lệ này.

Cậu lấy từ trong lòng ngực ra một khối điểm tâm, chính mình ăn một chút, ném vào trong ao một chút, nhìn thấy rùa nhỏ lộ đầu ra bắt lấy, liền mỉm cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền thật sâu.

Triệu Ngọc Lâm cùng tú bà đứng ở cách đó không xa, nhìn mà chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

“Nhị công tử, ngài tìm được một bảo bối như vậy từ chỗ nào thế? Nhóm nữ nhi của ta mỗi người đều trang điểm xinh đẹp, đáng người thưởng tha, cậu ta tiến vào ngay cả liếc mắt một cái cũng không, chỉ lo chơi với con rùa trong ao. Rốt cuộc cậu ta đến làm gì vậy?”

“Đến ăn cơm.” Triệu Ngọc Lâm có chút xấu hổ, thúc giục nói, “Ta lừa cậu ta nói bà mở tiệm cơm, làm đồ ăn là thượng kinh nhất tuyệt. Bà nhanh bảo phòng bếp dọn thiện, nếu không cậu ta xem rùa xong phát hiện chưa ăn, thì sẽ đi đó. Nói cho bà biết, của cải của đại phòng bọn họ còn nhiều hơn bốn phòng chúng ta nhiều, bà hầu hạ cậu ta tốt, bảo đảm có rất nhiều rất nhiều ngân phiếu vào sổ.”

Triệu Ngọc Lâm lẫn lộn ở thượng kinh nhiều năm như vậy, tam giáo cửu lưu, nguỵ quỷ xà thần gì mà chưa từng thấy qua, có một chút mắt nhìn người. Đừng nói hẳn ta đã sớm hỏi thăm rõ ràng bản tính Hữu Xu, dù chỉ nhìn cặp mắt đen trắng rõ ràng, thanh thấu thấy đáy của cậu, cũng biết cậu là hạng người gì.

Đừng nói tâm địa gian xảo, tâm cơ thâm trầm, dù cho nói dối, hẳn là cũng sẽ không. Cũng lạ sao đại bá, bá nương rất sủng cậu ta, lại nuôi cậu ta thành một đứa nhỏ lớn không nổi. Nghĩ vậy, Triệu Ngọc Lâm vừa chột dạ vừa áy náy, nhưng vì Triệu Ngọc Tùng hứa hẹn năm nghìn lượng bạc ròng, không thể không phá hỏng người.

Lần đầu tiên tú bà nhìn thấy khách nhân đến chỗ mình mà không phiêu kỹ, chỉ đơn thuần ăn cơm, không khỏi buồn cười, “Được rồi, nô gia đến phòng ăn hối thúc, đợi một hồi lúc bụng thức ăn lên thì kêu vài cô nương xinh đẹp nhất tới, ngược lại muốn xem cậu ta là thật sự thanh cao hay là giả đúng đắn! Lại nói, nô gia mới thu một nữ nhi, diện mạo kia, dáng người kia, thật sự là, thật sự là...”

Bởi vì không biết được mấy chữ, tú bà áp ứng một lúc lâu cuối cùng khó có thể hình dung, chỉ đành khoát tay nói, “Ai, dù sao người đến rồi người sẽ biết, cả thượng kinh này, không có nhà đầu nào xinh đẹp hơn nàng đâu, dù là vào cung làm nương nương cũng đúng quy cách đó. Đến lúc đó người để Triệu tiểu công tử xem xem, bảo đảm cậu ta lập tức quên rùa nhỏ.”

Trong lòng Triệu Ngọc Lâm ngứa ngáy, liên tiếp thúc giục bà ta mang người lại đây.

50. Chương 50

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Bánh củ cải:

Chương 50

Hữu Xu dùng vụn điểm tâm dẫn rùa nhỏ ghé vào hồ sen phơi nắng tới bên bờ, sau đó vén vạt áo, muốn mò nó lên. "Ai, ngũ đệ, ngươi làm gì vậy?" Triệu Ngọc Lâm vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Ta muốn mang rùa về nuôi. Như thế nào, không được sao? Không được thì ta mua lại." Cậu vừa nói vừa lấy ra một tờ ngân phiếu năm mươi lượng từ trong túi, tư thế vô cùng hào sảng. Bất luận kiếp trước hay là kiếp này, đối với tiền tài cậu đều không có khái niệm gì, thường làm ra cái chuyện như xa hoa ném ngàn vàng, người ngốc nhiều tiền.

Triệu Ngọc Lâm theo dõi hà bao căng phòng của cậu, trong lòng vừa đổ kỵ vừa hâm mộ, thầm nghĩ khó trách Triệu Ngọc Tùng muốn trị tiểu tử này, sợ là thực không quen nhìn bộ dạng cậu ta tiêu tiền như nước. Hiện tại Triệu gia thật sự là không lớn bằng lúc trước, mặc dù bên ngoài không nhìn ra, trong những chỗ tỉ mỉ lại hiện ra sự mộc mạc. Tứ phòng, ngũ phòng tưng quẫn như thế nào không đề cập tới, chỉ nói về nhị phòng, đã liên tục ba tháng không phát tiền công, tôi tớ bên dưới đều sắp ồn ào rồi.

Lại nhìn đại phòng, Triệu tri châu ở bên ngoài cao thấp chuẩn bị, chi tiêu vô độ, Vương thị mỗi ngày gọi chưởng quầy Cẩm Y các đến nhà mua thêm xiêm y, lại nhìn Hữu Xu, ăn mặc trên người không gì không tốt, không gì không quý, đứng dưới ngày hạ kim quang lòe lòe, xác thực chói mắt.

Đáng giận chính là đại phòng còn không cần gánh vác chuyện nhà, dù có tiền cũng không về đến cửa chung, sống

Booluuyly.wordpress.com

phải gọi là thoải mái!

Triệu Ngọc Lâm càng nghĩ càng khó chịu, chút áy náy mới vừa rồi cũng liền tan thành mây khói. Hắn ta sợ Hữu Xu quả thực nhảy xuống hồ sen, khiến cho mình một thân bùn lầy, liền dỗ cậu nói chờ cơm nước xong sẽ bảo chương quay hỗ trợ đi mò, không cần tiền.

Hữu Xu vừa nghe không cần tiền, cũng liền cất ngân phiếu lại, khiến hai mắt tú bà vừa vặn đi tới phát ra ánh sáng. Vì Triệu tiểu công tử này quả nhiên của cải đủ đầy, trên người một con rùa cũng có thể tiêu phí năm mươi lượng bạc ròng, nếu đổi thành cô nương nhà mình thì lại như thế nào... Trong lòng bà ta mừng thầm, vội vàng thái độ ân cần mà dẫn thiếu niên vào trong đình bát giác dùng bữa, lại liên tiếp nháy mắt với nhóm nữ nhi, bảo các nàng chờ có bỏ qua cơ hội.

Một đám nữ tử trang điểm tỉ mỉ bụng khay đi vào, vừa đặt thức ăn vừa dùng ngôn ngữ khiêu khích, còn thường thường dùng cánh tay khuỷu tay hoặc móng đung đung vào Triệu tiểu công tử. Chẳng may Hữu Xu là một người không hiểu phong tình, hai mắt chỉ lo nhìn chăm chăm đồ ăn, chớp mũi cũng thoáng co rụt ngửi ngửi mùi, chưa từng nhìn người bên ngoài, cũng không mở miệng đáp lời.

Triệu Ngọc Lâm đỡ trán, thầm nghĩ ngũ đệ vẫn chưa trưởng thành, nếu muốn bồi dưỡng cậu ta thành hoàn hảo tưng tưng thanh sắc*, ngũ độc câu toàn**, cũng không biết phải tiêu phí bao nhiêu tâm tư! Nghĩ rồi lại nghĩ: học cái xấu thì dễ học cái tốt thì khó, mình chỉ cần dẫn cậu ta vào, không chừng bản thân cậu ta liền kiểm chế không nổi.

Booluuyly.wordpress.com

*Túg tình thanh sắc: quá mức mê luyện mỹ nữ và âm nhạc, cực kỳ phóng túng.

**Ngũ độc câu toàn: có nhiều nghĩa, trong trường hợp này là nói về năm hiện tượng xấu trong xã hội: lừa gạt, cờ bạc, băng đảng, hút chích, chơi gái.

Nghĩ vậy, tâm tình hẳn ta lúc này mới hòa hoãn, liền nhớ tới vị giai nhân tuyệt sắc tú bà nhắc trước đó, vội hỏi, “Không phải người nói mới thu một nữ nhi sao, mang đến cho gia nhìn xem, nếu quả thực không nói phóng đại, gia lập tức nạp nàng!”

Tú bà lộ vẻ mặt khó xử, “Nhị công tử, nô gia mới vừa đi nhìn mới biết, nữ nhi kia của ta hôm nay bị nổi sởi, không tiện đi ra gặp khách. Nếu không thì ngày khác ngài lại đến đi? Ngài cũng biết, nổi sởi không được phơi nắng cũng không được ra gió, không thì sẽ lây bệnh khí cho người ngoài, nếu ngài và Triệu tiểu công tử xảy ra tình huống gì, nô gia đảm đương không nổi đâu!”

Triệu Ngọc Lâm nghe lời ấy liền bỏ tâm tư, chỉ lo lệnh cho những cô nương bên người chiếu cố tốt Hữu Xu.

Tú bà thầm thở phào, thầm nghĩ vẫn là Triệu gia nhị công tử dễ gạt gẫm, nếu như đổi người khác, nói không chừng liền muốn đến khuê phòng của nữ nhi nhìn một cái. Cũng không biết vận khí bà ta là tốt hay là xấu, một đại mỹ nhân diện mạo tuyệt thế như vậy, lại chủ động vào cửa bà ta, nếu cho ân khách xem, tất nhiên tài nguyên cuồn cuộn. Nhưng cũng có chỗ không tốt, chính là tính tình nàng ta phá lệ bướng bỉnh, nhìn khách nhân được mắt mới chiêu đãi, nhìn không

Booluuyly.wordpress.com

được thì ngay cả mặt mũi cũng không chịu lộ.

Vả lại điều kiện nàng ta chọn lựa khách nhân vô cùng nghiêm khắc, vừa muốn quyền cao chức trọng, lại muốn xuất thân bất phàm, còn muốn dung mạo tuấn mỹ, dù phóng mắt toàn Hạ Khải, cũng không kiếm ra được mười quý nhân như vậy. Tú bà cũng thực phát sầu, muốn bức nàng ta một chút, lại sợ làm hỏng gương mặt vô giá của nàng ta, chỉ đành chậm rãi khuyên giải.

Tuy nói Triệu tiểu công tử hôm nay không tính là quyền cao chức trọng, nhưng mà xuất thân bất phàm, dung mạo tuấn mỹ, nên xứng đôi với nàng ta đi? Nhưng nàng ta chỉ vừa nghe qua, lại nhạo báng người ta là một tiểu tử choai choai chưa đủ lông đủ cánh, thật sự từ chối.

Trong lòng tú bà tức giận, thầm nghĩ đêm nay nhất định phải giáo huấn nha đầu chết tiệt kia thật tốt!

Khi Hữu Xu ở hậu viện dùng bữa, cửu hoàng tử đã đến hẻm yên liễu, đang từng nhà từng nhà tìm người. Nhà bị gõ mở cửa nhìn thấy một đám quan gia hung thần ác sát, trước tiên liền hoảng sợ, lại thấy bọn họ rút cương đao ra, có ý đại khai sát giới, lập tức quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ, nước mắt nước mũi đầy mặt.

Hai mắt cửu hoàng tử đỏ rực, ở trong viện này soát một lần lại vào viện kia đi một chuyến, đúng là thần căn giết thần, phật căn giết phật. Khi tìm đến mấy căn trong đó còn thực không khéo mà gặp gỡ vài quan to triều đình, làm bọn họ hồn phi phách tán, lá gan đều nứt ra, lửa thể quỳ gối trong viện, cầu cửu điện hạ khai ân.

Booluuyly.wordpress.com

Tiết Vọng Kinh muốn khuyên nhủ rồi lại không dám, chỉ đành đi theo sau môn hạ thu thập cục diện rồi rằm.

Đoàn người liên tục tìm năm sáu kỹ quán, khi ra ngoài vừa vặn chạm mặt với Triệu Ngọc Tùng vội vàng chạy tới. Cũng không biết Triệu Ngọc Tùng nghĩ như thế nào, sau khi bị cửu hoàng tử chán ghét vứt bỏ cũng không né xa một chút, lại chủ động chạy tới trước mặt hắn. Lần này, thù mới hận cũ đồng loạt dâng lên, cửu hoàng tử bước qua, bóp chặt cổ hắn ta lạnh giọng chất vấn, “Hữu Xu ở chỗ nào? Đã biết cậu ấy ở hẻm yên liễu, nói vậy người đã an bài tốt nơi cậu ấy đến rồi nhỉ?” Thật sự tưởng hắn là đồ ngốc, dễ lừa gạt sao? Hữu Xu mới tới thượng kinh, làm thế nào biết được nơi tàng ô nấp cậu, phố sâu ngõ hẹp bậc này? Khẳng định là có người cô ý dụ dỗ.

Năm ngón tay hắn liên tục siết chặt lại, rất có tư thế không nói nữa liền đem người bóp chết. Mặt Triệu Ngọc Tùng trắng lên, hai mắt lồi ra, đầu lưỡi lộ ra ngoài, mắt thấy liền muốn tắt thở. Hắn ta trăm triệu lần không ngờ cửu hoàng tử lại thật sự có thể hạ sát thủ với mình, tình cảm bọn họ sớm chiều ở chung hơn mười năm chẳng lẽ còn kém hơn Triệu Hữu Xu mới quen biết không được một ngày sao?

Nhưng mà trong lòng không cam tâm như thế nào đi nữa, cũng phải bảo vệ mạng nhỏ, chống đỡ một hơi cuối cùng, hắn ta khàn giọng hô, “Điện hạ tha mạng, ngũ đệ ở, tại Lục Sáp Tiểu Trúc, quẹo qua khúc quanh phía trước liền tới!”

Cửu hoàng tử vẫn bóp cổ hắn ta, tha hắn ta đi về phía trước, nếu hôm nay không tìm được người, hắn sẽ trực tiếp mang Triệu Ngọc Tùng về Đông Cung lột da! Tiết Vọng Kinh nhìn

Booluuyly.wordpress.com

bạn cũ bị kéo trên mặt đất, tóc mai hỗn độn, quần áo rách nát, cổ còn nổi lên một vòng lằn đỏ, liên tục thở dài ở trong lòng: đều là đồng tông đồng tộc, hà tất nháo đến nông nỗi này, vừa hại người lại hại mình. Nếu hôm nay Triệu tiểu công tử thật sự bị người ta làm bẩn, sợ là cửu điện hạ sẽ huyết tẩy hẻm yên liễu.

Nghĩ vậy, hắn ta bắt đầu dĩ đồ trấn, yên lặng thở dài, mà một đám cận vệ ở kinh đô và vùng lân cận đã trông giữ thông đạo lớn nhỏ hẻm yên liễu, nghiêm cấm ra vào.

Cửu hoàng tử long hành hổ bộ*, thực nhanh đã đến Lục Sáp Tiểu Trúc, đang muốn một cước đá văng cửa, rồi lại do dự. Hắn ném Triệu Ngọc Tùng đi, tinh tế vuốt phẳng nếp gấp nơi cổ áo, vạt áo, cổ tay, lại sửa sang phát quan, sau đó mới thu liễm sát khí đầy người tiến đến gõ cửa.

*Long hành hổ bộ: rồng bay hổ bước, ý nói tư thế khí vũ hiên ngang bất phàm.

Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc, tiết tấu thông thả mà lại nhẹ nhàng, hoàn toàn nhìn không ra cuồng bạo trước đó. Dù cho tức giận đến mức muốn giết người, chỉ cần nghĩ đến việc nơi đây cất giấu thiếu niên mình yêu mến nhất, và lại còn nhát gan như vậy, hắn cũng không dám biểu lộ ra một chút cảm xúc bất mãn phần nô nào, sợ sẽ khiến cậu bị dọa.

“Bốn vương nhìn ổn chứ?” Khi chờ đợi người gác cổng trả lời, hắn bớt thời giờ hỏi một câu, thấy Triệu Ngọc Tùng lén lút lui về sau, liền lệnh cho thị vệ bắt lấy hắn ta, bịt mồm lại.

Tiết Vọng Kinh nhìn cửu hoàng tử một khắc trước còn cuồng bạo không chịu nổi, chớp mắt sau lại gió êm sóng lặng, run

Booluuyly.wordpress.com

rấy khóe miệng gật đầu. Vẻ mặt này của điện hạ có chút không bình thường, so với ngày xưa còn hung hãn hơn, chỗ nào có nửa phần anh minh thân võ của bá hoàng chuyển thế? Nếu hãn đăng cơ, không phải là một bạo quân đi?

Tướng tượng như vậy, lại có tám chín phần khả năng, càng khiến cho Tiết Vọng Kinh kinh hồn táng đảm.

Trong lúc miên man suy nghĩ, cửa mở, một tên lùn thân cao không đủ ba thước tiến lên nghênh đón, “Các vị khách quan, mời vào bên trong.” Chỉ cần liếc mắt một cái, gã liền nhìn ra những người này không phú thì quý, cũng không hỏi thăm ý đồ đến của bọn họ.

“Triệu tiểu công tử có ở bên trong không?” Bởi vì trong lòng tràn đầy lo âu, giọng cửu hoàng tử có vẻ phá lệ trầm thấp thô ráp, thấy thị vệ áp giải Triệu Ngọc Tùng cũng muốn theo vào, liền xua tay bảo bọn họ ở lại. Tiết Vọng Kinh cùng thống lĩnh thị vệ đều có võ công cao cường, chỉ cần hai người họ đi theo là đủ rồi.

“Triệu gia quả thật có hai vị công tử đến, đang ở hậu viện dùng bữa, đi bên này.” Tên lùn cho rằng những người này là quen biết đã lâu, tự động dẫn bọn họ đi qua.

Càng tới gần hậu viện, bước chân cửu hoàng tử lại càng dồn dập, hai mắt cũng ẩn hiện ánh lửa. Tiết Vọng Kinh rút vai, ôm ngực, thật sợ hãi nhìn thấy tình cảnh kế tiếp. Nếu Triệu tiểu công tử giống như những quan viên trước đó, đang ở trong phòng điên loạn đảo phượng vậy nên làm cái gì bây giờ?

Người nọ là cần hay là không cần nữa? Giết hay là không

Booluuyly.wordpress.com

giết? Giết rồi cửu điện hạ có thể phát cuồng hay không? Có thể giận chó đánh mèo hay không? Sẽ không hối hận chứ? Minh và Ngao đại nhân (thống lĩnh thị vệ) có thể giữ nổi hay không? Đầu Tiết Vọng Kinh từng trận từng trận đau nhức, đã không dám nghĩ tiếp nữa.

Cùng lúc đó, trong đầu cửu hoàng tử cũng đang suy đoán Hữu Xu đang làm gì, hai mắt dần dần phủ kín tơ máu.

Phía trước truyền đến tiếng cười nũng nịu của các cô nương, tên lùn không dám đi vào trong nữa, sợ làm mất nhã hứng của quý nhân, liền chỉ vào đường mòn bao quanh rừng hoa nói, “Các vị gia, vòng qua núi giả chính là hồ sen, hai vị Triệu công tử đang dùng bữa trong đình bát giác cạnh hồ sen, các ngài tự đi đi, tiểu nhân cáo lui.”

Cửu hoàng tử hừ nhẹ một tiếng coi như đáp lại, cũng không bước nhanh nữa, mà dừng lại, dùng sức xoa xoa khuôn mặt lạnh lùng, để khiến mình thoát nhìn không đáng sợ, lúc này mới tiếp tục đi tới trước.

Tiết Vọng Kinh thấy hần mặc dù ở bên lằn ranh cuồng bạo nhưng cũng không nở dùng một mắt nghiêm khắc nhất đi gặp Triệu tiểu công tử, trong lòng không thể không thần phục. Xem ra hôm nay chỉ cần có Triệu tiểu công tử ở đây, hẻm yên liễu sẽ không máu chảy thành sông. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng hần ta lại không hoàn toàn lạc quan, Triệu tiểu công tử có lẽ sẽ không chết, người khác lại nói không chắc, phải đợi một hồi xem là tình cảnh gì.

Đoàn người vòng quanh hồ sen chậm rãi đi qua, chỉ thấy hai vị công tử Triệu gia ngồi xếp bằng trong lương đình, bên

Booluuyly.wordpress.com

người vây quanh rất nhiều nữ tử xinh đẹp trang điểm tỉ mỉ, ăn mặc mỏng manh. Cảnh tượng này đã trong dự đoán của bọn họ, lại nhìn kỹ, chút khẩn trương lo âu vừa rồi liền nháy mắt tiêu tán.

Vị Triệu tiểu công tử đó quả nhiên là một bảo bối mà! Trên đời sao lại có người như thế? Tiết Vọng Kinh cùng thông lĩnh thị vệ đỡ khóc đỡ cười mà thâm nghĩ.

Chỉ thấy Triệu tiểu công tử bị oanh oanh yến yến vây quanh chẳng những không thấy một tia vui thích, ngược lại vẻ mặt tức giận. Cậu một tay nắm thật chặt đũa, một tay chặt chẽ che chở bát đĩa, dùng bả vai đung văng mấy nữ tử trái phải nhào lên, chỉ lo nhét đồ ăn bới cơm vào trong miệng, bộ dáng lang thôn hổ yết giống như đói bụng mấy đời.

Kỳ thật Hữu Xu cũng không phải không thể chờ đợi được như vậy, chỉ vì kiếp trước khi ăn cơm luôn gặp phải đánh cướp đoạt thức ăn, cậu liền phá lệ thống hận việc khi ăn bị một đám người vây xem vòn quanh. Nếu không phải ý thức được nơi này đã sớm không phải là mật thế, hơn nữa lương thực rất sung túc, những nữ nhân này không cần cướp đoạt đồ ăn, có lẽ là đang chiêu đãi mình, cậu nhất định sẽ rút chủy thủ giấu ở trong giày ra, đâm sạch một đám các nàng.

Nhưng mặc dù cố nén sát ý bốc lên trong lòng, cậu cũng khó có thể chống đỡ các nàng dây dưa, chỉ muốn nhanh chóng ăn sạch thức ăn, sau đó rời đi. Quán cơm này cũng quá kỳ quái, lại tìm nhiều người bán hàng như vậy, thủ đoạn marketing quả thật tiên tiến. Cậu còn chưa thông suốt nào có nghĩ tới việc Lục Sáp Tiểu Trúc này không phải là quán cơm tư gia, mà là kỹ viện treo đầu dê bán thịt chó.

Booluuyly.wordpress.com

Hữu Xu nhanh chóng lựa xong một chén cơm, vốn định thêm một chén nữa, bên cạnh lại có một nữ tử chen tới, dịu dàng nói, “Công tử, đừng chỉ lo ăn mà, uống vài chén với tỷ muội chúng ta đi?”

Rượu trắng cay họng, khó uống, không cần! Hữu Xu không chút lưu tình đẩy nàng ta ra, tự động xới cơm.

Lại có một nữ tử cướp đi bát đĩa của cậu, sáng giọng, “Công tử, đến tột cùng thì ngài đến làm gì vậy? Nếu ngài thật sự muốn ăn, nô gia có thể dứt ngài.” Vừa nói vừa nhón một khối bánh củ cải, ngậm ở giữa môi, sau đó hơi hơi nghiêng người dán tới bên má cậu, muốn miệng đối miệng dứt đồ ăn với cậu.

Mới vừa rồi chỉ là sờ mình, đẩy mình, quăn mình, chỉ cần không cản trở mình ăn cơm, còn có thể chịu đựng. Được rồi, hiện tại lại phát triển trở thành cướp đồ ăn từ trong bát mình, điểm mấu chốt của Hữu Xu đã bị đụng đến, tính tình lập tức bạo phát, hai ba cái đẩy toàn bộ nữ nhân bên cạnh ra, lại quơ toàn bộ bát đĩa trên bàn tới giữa hai tay duỗi ra của mình, cả người treo hờ phía trên thức ăn, sắc mặt giận dữ, “Đến tột cùng các ngươi muốn làm gì? Còn để cho người ta ăn cơm ngon không hả? Cướp đồ ăn sẽ bị làm thịt!”

Nói tới đây, cậu một cước đạp trên ghế, từ trong giày rút ra một thanh đoản thủ sắc bén, mạnh mẽ cắm vào bàn gỗ, thể hiện mình cũng không phải là nói chơi, bộ dạng quắc mắt nhìn trừng trừng, nhe răng trợn mắt kia, rất giống như một chú báo con bị chọc giận.

Đám nữ tử liên tục kêu lên sợ hãi, hoa dung thất sắc, cũng

Booluuyly.wordpress.com

không quản có thể đập trúng Triệu Ngọc Lâm đang uống rượu bên cạnh hay không, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài lương đình.

Đoàn người cửu hoàng tử chậm rãi đến gần, vừa vặn xem một màn này từ đầu tới đuôi, biểu tình một người vặn vẹo hơn so với một người, sắc mặt một người đỏ hơn so với một người, nhưng vừa rồi là cuồng nộ kinh hãi, hiện tại lại là cực lực nhịn cười. Trên đời sao lại có người như thế? Đến hẻm yên liễu không phải là vì tầm hoan, mà là nghiêm nghiêm túc túc đến ăn cơm, còn bảo vệ đồ ăn chặt như vậy, bất quá chỉ là bị đoạt một khối bánh củ cải thôi, lại phát ngôn bừa bãi muốn làm thịt cô nương xinh đẹp như hoa người ta.

Không được, mình phải tìm chỗ ngồi cười một trận! Tiết Vọng Kinh cùng thống lĩnh thị vệ không hẹn mà cùng thâm nghĩ, sau đó yên lặng đi đến sau một ngọn núi giả, bả vai kịch liệt run run.

Sắc mặt lạnh lẽo của cửu hoàng tử đã hoàn toàn hòa hoãn, tơ máu trong mắt cũng lặng yên thôi lui, khóe miệng hơi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười nhạt ôn nhu. Hắn không tự giác sửa sang tóc mai và vạt áo, lúc này mới đi qua, nhẹ nhàng mà hô một tiếng “Hữu Xu”.

Hữu Xu đang xù lông nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, giống như cún nhỏ được huấn luyện nghiêm chỉnh, lập tức buông chân xuống, cầm chủy thủ lại ống giày, nhìn về phía người tới, đôi mắt ẩm ướt sáng rõ phụ trợ với lúm đồng tiền nhỏ nhỏ bên má, có vẻ nhu thuận mà lại đáng yêu, nào còn có một chút cuồng bạo trước đó.

Booluuyly.wordpress.com

Hai người Tiết Vọng Kinh từ sau núi giả vòng ra đồng loạt than thở trong lòng: đây cũng là một cao thủ biến sắc mặt, khó trách có thể nhất kiến như cô với cửu hoàng tử, hóa ra là khí tràng phù hợp.

“Chủ tử!” Cậu bạch bạch bạch chạy tới, theo thói quen níu lấy một mảnh góc áo đôi phương.

Cửu hoàng tử yêu nhất dáng vẻ cậu ỷ lại mình, lại thích tính tình không chút che lấp của cậu, thuận tay kéo cậu vào trong ngực, cọ qua hôn lên đỉnh đầu cậu, động tác vô cùng lưu loát tự nhiên.

Bởi vì chiều cao hai người chênh lệch quá lớn, cái hôn này lại quá mức mềm nhẹ, như là e sợ quấy nhiễu thiếu niên, cho nên Hữu Xu vẫn chưa phát giác. Cậu kéo người vào lương đình, nghiêm túc khuyên bảo, “Chủ tử cũng tới ăn cơm sao? Đồ ăn nơi này rất bình thường, điểm tiểu nhị lại rất nhiều, còn giành đồ ăn của khách nữa, xác thực khiến người ta để ý.”

“Phụt!” Một tiếng cười truyền đến, cũng là Tiết Vọng Kinh và thống lĩnh theo vào ở phía sau. Gọi người bồi rượu là điểm tiểu nhị, đây cũng quá buồn cười rồi, không phải là Hữu Xu chưa từng tới nơi yên hoa này đi?

“Xin lỗi, thất lễ.” Tiết Vọng Kinh dùng quạt che miệng, sau đó gật đầu với Triệu Ngọc Lâm đang trong cơn ngẩn ngơ, “Triệu nhị công tử, đã lâu không gặp.”

“Vâng, đã lâu không gặp. Thảo dân kiến quá cửu điện hạ, không thể ngênh đón từ xa, mong cửu điện hạ thứ tội!” Triệu Ngọc Lâm khó khăn hoàn hồn, kính sợ quỳ xuống,

Booluuyly.wordpress.com

cũng âm thầm đánh giá cửu hoàng tử đã kéo ngũ đường đệ ngồi xuống, biểu tình vô cùng ôn nhu sủng nịch.

Ngũ đệ và cửu hoàng tử đúng là quen biết ư? Vả lại nhìn dáng vẻ thân mật khăng khít đó, giao tình tất nhiên không cạn. Hắn vội vàng tìm tới là vì ngũ đệ chăng? Trong đầu thiên hời bách chuyển, lúc này Triệu Ngọc Lâm mới ý thức được, đại khái, hình như, là mình bị Triệu Ngọc Tùng hãm hại rồi?

Sống lưng trong nháy mắt bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp, hắn ta thoáng ngẩng đầu, nháy mắt ra hiệu với Hữu Xu, hy vọng cậu đừng bán mình đi. Hắn ta có kinh nghiệm phong nguyệt, làm sao lại nhìn không ra trong con người thâm thúy của cửu hoàng tử ẩn chứa nóng bỏng và dục niệm. Nếu nói cửu hoàng tử đối với Hữu Xu chỉ là thương thức, không phải tình cảm lưu luyến, đánh chết hắn ta cũng không tin.

Giới cho người Triệu Ngọc Tùng, bảo ta mang Hữu Xu đến phiêu kỹ, người là muốn hại ta bị cửu hoàng tử lột da mà! Nghĩ vậy, hắn ta vừa hồi hận, lại vừa cáu giận.

Cửu hoàng tử không có tâm tư phản ứng với người ngoài, đang vỗ về hai má thiếu niên bởi vì tức giận mà có vẻ phá lệ hồng nhuận, cười hỏi, “Ăn no chưa? Chưa ăn no thì lại chọn thêm vài món?”

“Chưa ăn no, còn có thể thêm hai chén nữa.” Hữu Xu đã ăn một chén cơm tự động đưa chén không cho chủ tử, trong hành động không chút nào khách khí.

Nụ cười của cửu hoàng tử càng sâu, giúp cậu thêm đầy một chén, lại cầm lấy chiếc đĩa gấp thức ăn. Tú bà nghe được

Booluuyly.wordpress.com

động tĩnh vội vàng chạy tới, đang muốn quỳ xuống dập đầu, lại bị Tiết Vọng Kinh đuổi đến phòng bếp giục đồ ăn, còn một lần nữa dặn dò bà ta bảo đại trù tỉ mỉ một chút.

“Thế tử gia, có muốn gọi vài cô nương hay không...” Tú bà cười nịnh nọt.

“Muốn chết cứ gọi.” Tiết Vọng Kinh không chút để ý xua tay.

Mặt tú bà xanh mét, lập tức nhấc váy chạy lấy người, các cô nương bị Hữu Xu dọa chạy cũng không dám tới gần nữa.

“Sao người lại đến hẻm yên liễu? Ai ra chủ ý?” Chờ tất cả những người không liên quan đều lui ra, lúc này cửu hoàng tử mới bắt đầu tính sổ. Hữu Xu của hắn nhu thuận hiểu chuyện như thế, sao lại đến cái nơi tàng ô nấp câu thế này? Khẳng định là bị người ta mê hoặc! Vả lại ở trên đường hắn đã nghĩ thông suốt, dù cho Hữu Xu thật sự bị người ta xách lên giường, làm việc mây mưa, hắn trừ sạch toàn bộ hẻm yên liễu cũng luyến tiếc động đến một sợi tóc của cậu. Hữu Xu sẽ không bán, bán chính là những người đụng chạm cậu, chỉ cần lau đi sạch sẽ là được.

Tóm lại bất luận Hữu Xu làm ra sai lầm gì, dưới cái nhìn của cửu hoàng tử đều là người khác làm đường gây nên, hắn có giận có oán nữa, cũng sẽ không liên lụy Hữu Xu. May mà Hữu Xu còn nhu thuận hiểu chuyện, hồn nhiên chất phác hơn cả dự đoán của hắn, ngay cả cái tật tham ăn bảo vệ đồ ăn của cậu trong mắt cửu hoàng tử cũng thành phẩm chất đáng quý.

Thân thể Triệu Ngọc Lâm run rẩy càng thêm lợi hại, muốn nháy mắt với đường đệ, nhưng ở trước mặt cửu điện hạ cũng

Booluyyly.wordpress.com

không dám ngẩng đầu.

Hữu Xu rất thành thực, vừa ăn vừa hàm hồ nói, “Nhị đường huynh dẫn ta tới, hẳn nói nơi này là quán cơm tư gia nổi danh nhất thượng kinh, làm đồ ăn đúng là nhất tuyệt. Cơm mà dưới cái nổi danh đó kỳ thực là kém cỏi, hương vị cũng chỉ bình thường.”

Triệu tri châu cùng Vương thị yêu con như mạng, cả ngày mua thức ăn quý giá, chỉ để nhi tử mọc thêm chút thịt, vì vậy, đoạn thời gian gần đây đầu lưỡi Hữu Xu đã bị nuôi đến kén chọn hơn rất nhiều, không giống như lúc trước ăn cái gì cũng cảm thấy mỹ vị.

Hai mắt cửu hoàng tử lạnh lẽo, nhưng cũng không tiện phát tác trước mặt thiếu niên, khoát tay nói với Triệu Ngọc Lâm, “Đứng lên đi, sang một bên đợi.”

Hữu Xu với vài vị đường huynh cũng không có tình cảm gì, cho nên cũng không thấy thái độ khinh mạn của chủ tử có cái gì không đúng. Ở trong lòng cậu, chủ tử mới là người thân cận nhất của cậu, bây giờ tăng thêm Triệu tri châu và Vương thị, còn những người khác đều là người ngoài, không cần quan tâm bọn họ chết sống.

Triệu Ngọc Lâm thở phào, vội vàng rút vai, ôm lấy mình, trốn ra phía sau Tiết Vọng Kinh.

Tâm tình tốt, cửu hoàng tử liền bắt đầu trêu đùa thiếu niên, “Người ta giành của người một khối bánh củ cải, người liền muốn làm thịt người ta, bảo vệ đồ ăn chặt như vậy à? Nếu ta muốn ăn một khối bánh củ cải của người thì sao?”

Booluuyly.wordpress.com

Hữu Xu không chút nghĩ ngợi liền đem cả đĩa bánh củ cải nhét vào trong lòng chủ tử, “Cho ngươi, cho ngươi hết, đồ của ta chính là của ngươi.” Biết được đời trước chủ tử vì mình mà chết không nhắm mắt, cậu vừa hồi hận vừa áy náy, hận không thể trả cả tính mạng lại, làm sao lại keo kiệt một chút cái ăn?

Cửu hoàng tử tâm tình vui vẻ, ấn thiếu niên vào trong lòng xoa nắn một trận. Của ngươi chính là của ta, vậy người của ngươi cũng là của ta, cứ quyết định vậy đi!

Tiết Vọng Kinh không thể không dựng thẳng ngón tay cái với Triệu tiểu công tử ở trong lòng, công phu võ mông ngựa vung về như vậy, lại võ đến thanh thúy vang dội, quả nhiên người với người không thể so, nếu đổi thành mình, đã sớm bị cửu điện hạ võ ra ngoài rồi. Hắn có toàn bộ Hạ Khải, làm sao có thể coi trọng chút đồ vật của người khác được, cũng chỉ có Triệu tiểu công tử mới có tư cách nói lời như thế.

Trong lúc suy nghĩ, tú bà vội vàng đi tới, phía sau có một nữ tử thanh xuân mặt che sa mỏng, tay cầm thực hạp đi theo. Nữ tử quỳ gối hành lễ, sau đó lần lượt lấy thức ăn trong thực hạp ra. Mười ngón tay nàng thon thon, cổ tay trắng muốt, lại có một mùi hương nồng say lòng người từ giữa làn da non mịn bay ra, dù không cách nào thấy rõ khuôn mặt, cũng sẽ không tự chủ được bị mê hoặc.

Tiết Vọng Kinh liên tiếp liếc về phía nàng, cũng không biết sao, một tay kéo khăn che mặt nàng ta xuống, sau khi lấy tới tay chính mình cũng cảm thấy khó mà tin nổi. Dạng mỹ nhân gì mà hắn ta chưa từng thấy qua, bất quá chỉ là một nữ tử phong trần đáng người tương đối thướt tha, chắc chắn sẽ

Booluuyly.wordpress.com

không khiến hấn ta đánh mất lý trí.

Có cổ quái! Hấn ta sinh lòng cảnh giác, đợi thấy rõ khuôn mặt nữ tử, lại ngây ngốc tại chỗ. Thống lĩnh thị vệ đang uống rượu cũng làm ngã chén rượu, mặt lộ vẻ si mê.

Chỉ thấy nữ tử này răng trắng mịn thon, mắt hạnh má đào, tóc mai tựa mây, khóe môi như nhiễm rặng mây đỏ, tay áo tựa như gió mát, tiên tư ngọc sắc, tuyệt thế vô song. Nàng nâng tay một cái chính là phong tình vô hạn, mím môi một chút là mị ý lan tràn, nhất cử nhất động, mỗi cái nhãn mặt mỉm cười, không gì là không mê người.

Đừng nói mọi người ở đây đều là nam tử bình thường, dù là thánh nhân giáng trần cũng ngăn không nổi. Tiết Vọng Kinh và thống lĩnh thị vệ đã bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng, Triệu Ngọc Lâm tránh ở trong góc cũng không tự chủ được dịch qua.

“Tiểu nữ tử Hữu Xu, kiến quá các vị quý nhân.” Nữ tử đặt thức ăn xong từ từ xoay người, tiếng nói uyển chuyển như oanh hót.

Hết chương 50

Booluuyly.wordpress.com

51. Chương 51

Nữ tử không mở miệng nói đã đủ mê người, giọng nói yêu kiều này vừa thốt ra, ai lại đỡ được?

Đám người Tiết Vọng Kinh đã say rồi, cửu hoàng tử lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng ta, trong mắt tràn đầy sát ý dày đặc. So với hần thì Hữu Xu càng thêm cảnh giác, đã nhanh chóng rút chủy thủ ra, hung hăng cắm ở trên bàn.

Nữ tử giống như mang mùi thơm lạ lùng, ngửi vào thấy vô cùng ngào ngạt, nhưng kỳ thật không phải. Hữu Xu là dị năng giả siêu não, ngũ giác hơn người thường gấp trăm lần, sau khi lọc bỏ cái mùi quá mức dày đặc đó lại ngửi được một mùi tanh tươi mục mà không chết. Mùi tanh tươi này với cậu mà nói thật sự quá mức quen thuộc, trong thoáng chốc lại khiến cậu nhớ tới hết thảy ở mặt thể.

Mục mà không chết, cứng mà không đổi, trong mùi hôi thối pha trộn mùi mốc sập sập, không hề nghi ngờ, đây là mùi của tang thi. Nhưng thế giới này không có bệnh độc T, cũng không có sao băng rơi xuống, càng không có cơn mưa nguyên tử cuồng bạo, làm thế nào lại có tang thi?

Hữu Xu nhìn về phía ngọn nguồn mùi vị, đối với nữ tử cũng tên là “Hữu Xu” này, nhắc lên mười hai vạn phân đề phòng.

Ngũ giác của cửu hoàng tử cũng thực sắc bén, nhưng so với thiếu niên thì lại kém hơn rất nhiều. Hần không phát hiện không ổn, sơ dĩ lộ vẻ mặt không tốt, chỉ vì nữ tử phong trần này thật lớn gan, lại dám gọi là Hữu Xu. Rõng có nghịch lân, chạm vào tất chết. Mà Hữu Xu hoàn toàn chính là nghịch lân của hắn.

Hắn còn không kịp thấy rõ khuôn mặt nữ tử, đã vút qua một bạt tay, cười lạnh nói, “Người cũng xứng gọi là Hữu Xu, lại còn báo tên trước mặt bổn vương, thật to gan.”

Hữu Xu cũng đồng thời mở miệng, “Đừng lại gần đây, nếu không làm thịt ngươi!” Trong nội tâm, cậu đã coi nữ tử có mùi vị kỳ dị này là tang thi, hận không thể nhào qua dùng chủy thủ cạy mở đầu nàng ta ra, thái nhỏ tủy não nàng ta, lại đứng lúc nhớ tới chủ tử còn ở bên cạnh, chỉ đành buông lời cảnh cáo.

Hai má nàng ta bị đánh lệch, khóe miệng thực nhanh thấm ra máu tươi, trên mặt còn mang theo biểu tình không thể tin. Dung mạo này của nàng ta, đem ra bên ngoài luôn được truy phủng bằng mọi cách, dù là thánh hiền thanh cao nhất cũng không thể khống chế mà trầm mê, làm sao từng bị người ta lãng nhục hoặc đánh mất?

Hai người này, một người uy hiếp muốn làm thịt mình, một người lại trực tiếp ra tay, không phải là người mù đi?

Có cùng ý tưởng với nàng ta còn có tú bà và đám người Tiết Vọng Kinh. Trong từ điển của cửu hoàng tử, bốn chữ “thương hương tiếc ngọc”, ước chừng chỉ áp dụng trên người Hữu Xu, còn người khác, nhất là nữ nhân lòng mang ý xấu, với hắn mà nói bất quá chỉ là một món đồ vật, nếu không cạy tới làm chướng mắt, thì tạm thời không nhìn, nếu cứng rắn muốn đụng vào hòng sủng, hoặc hủy, hoặc đốt, hắn có trăm ngàn loại biện pháp làm cho nàng ta biến mất trên thế giới.

Tú bà luôn cho rằng chỉ cần “Hữu Xu” vừa lộ diện, khẳng định có thể được cửu điện hạ sủng ái, ngày nào đó chuộc nàng ta đi, phong vị, chính mình cũng liền phát tài lớn, lại không ngờ phản ứng của cửu điện hạ hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của bà ta. Xem bộ dạng cửu hoàng tử mặt mày trầm xuống, đúng là giận thật, nếu chém mất cây rụng tiền của mình, quả thật không nói lý lẽ được. Trong lòng bà ta hoảng hốt, liền muốn tiến lên cầu tình, lại thấy cửu hoàng tử đột nhiên nở nụ cười, trở tay ôm lấy Triệu tiểu công tử.

Thiếu chút nữa bà ta liền quên, vị Triệu tiểu công tử này cũng là một thần nhân, cũng không chịu mê hoặc của “Hữu Xu”, một tay kéo cửu điện hạ ra phía sau cậu ta, lại móc chủy thủ ra, uy hiếp muốn làm thịt một cô nương thiên kiều bá mị. Cậu ta dựa vào cái gì? “Hữu Xu” bất quá chỉ hành lễ thôi, trêu ai chọc ai?

Khi tú bà và đám người Tiết Vọng Kinh vì nữ tử tuyệt sắc mà hô to oan uổng, cửu hoàng tử mới vừa rồi còn giận dữ đã vụn dậm trời trong. Hắn hơi hơi nghiêng người, muốn kề đến bên tai thiếu niên nói mấy câu, thiếu niên cũng bỏ nhào vào trong lòng hắn, hai tay chủ động quấn trên cổ hắn, cũng ghé lỗ tai muốn nói.

Hai người giống như duyên ương kẻ cổ, người ôm ta, ta ôm người, người cắn lỗ tai ta, ta cắn lỗ tai người, trăm miệng một lời mà nói nhỏ, “Nữ tử này có cổ quái, cách xa nàng một chút!” Dứt lời đối diện nhau, cười xán lạn, đều cảm thấy vui sướng vì ăn ý khó có được này.

“Sao ngươi biết nàng ta có cổ quái?” Hai người cười xong, lần thứ hai trăm miệng một lời, rồi lại cười nhẹ.

Hữu Xu một tay che miệng, một tay mang tính bảo vệ mà đặt ở bên hông chủ tử, khuyên bảo, “Mặc dù nàng ta mùi thơm ngào ngạt, kì thực dùng hương liệu dày đặc che giấu mùi thi thể thối. Một nữ nhân sao lại dính mùi thi thể thối? Cho nên vẫn là ít tiếp xúc mới tốt.”

Chỉ cần là người trải qua mặt thể, rất nhanh có thể phân biệt ra mùi vị thi thể hư thối và mùi vị tang thi, nhưng thế giới này không có tang thi, Hữu Xu cũng không tiện nói rõ, chỉ phải nói hàm hồ, hy vọng chủ tử có thể tin tưởng mình. May mà chủ tử là một cổ nhân, kiêng kỵ người khác đụng phải tục danh của mình, nếu không thì không chừng cũng sẽ bị tang thi này mê hoặc.

Trong lòng cậu thả lỏng một hơi, cánh tay ôm chủ tử lại càng thêm buộc chặt, chỉ sợ tang thi này bỗng nhiên phát cuồng, không quan tâm mà nhào tới đây. Đối với người ở mặt thể mà nói thì diệt trừ tang thi chẳng những là trách nhiệm, còn là một loại bản năng, hiện giờ, tóc gáy toàn thân Hữu Xu đều dựng thẳng, làm tốt chuẩn bị tùy thời cắt đầu đâm não.

Giải thích này có chút vớ vẩn, bởi vì người khác không ngửi được một chút mùi vị khác thường, càng không cách nào liên hệ một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành cùng với thi thể. Nhưng Cửu hoàng tử lại tin tưởng không nghi ngờ. Hắn cũng ôm sát eo thiếu niên, thấp giọng nói, “Lai lịch nàng ta quả thực cổ quái. Từ nhỏ ta tu tập nội công, mới vừa rồi tức giận mười phần, một bàn tay tát qua, chỉ dựa vào gió ở tay áo là có thể khiến đại hán tám thước như Tiết Vọng Kinh bị tát bay ra mấy trượng, sau khi hạ xuống tất nhiên nội thương sâu nặng. Người xem nàng ta, không chỉ đứng vững vàng, hai má còn không hồng không sưng, chỉ có khóe miệng nứt ra một vết thương nho nhỏ, đây cũng không phải là phản ứng mà người thường nên có.”

Khi nói chuyện, Hữu Xu đã bức tinh thần lực tới hai tay, bao trùm bên ngoài chủ tử, chính mình cũng bao một lớp chắn, cho nên người bên ngoài chỉ thấy bọn họ căn lẫn tai vừa nói vừa cười, nhưng lắng nghe thì lại không có một chút động tĩnh.

Đám người Tiết Vọng Kinh chỉ nghĩ nhĩ lực của mình không tốt, nữ tử tuyệt sắc kia lại kinh hãi không thôi. Tai nàng ta động rồi lại động, công lực từ một tầng tăng tới mười tầng, vẫn không thể nghe rõ hai người nói nhỏ, trong lòng không khỏi thấp thỏm, thầm nghĩ có phải mình bị lộ chỗ nào không?

Mặc dù đầu óc tú bà đơn giản, với chuyện nam nữ lại cực kỳ sắc bén, thấy hai người kia sau khi đánh hoa khôi nhà mình liền ôm nhau khe khẽ nói nhỏ, liên tục cười nhẹ, môi đụng chạm khuôn mặt lẫn nhau, tựa như đang liên tục hôn nhau ngọt ngào, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ: hóa ra không phải là hoa khôi nhà mình mị lực không đủ, mà là hai người họ có long dương chi hảo!

Ai, thích nam nhân, như thế nào không nói sớm? Tú bà thâm hận, bỗng nghĩ đến Triệu tiểu công tử hình như tên là “Hữu Xu”, mồ hôi lạnh lập tức tuôn rơi. Một kỹ nữ ngàn người cười vạn người dè, lại trùng tục danh với tâm can của Cửu điện hạ, điện hạ không phát giận mới là lạ! Chỉ tát một bàn tay đã coi như vạn hạnh, phải biết, vị chủ nhân này còn từng ở bên đường bắt người ta rồi!

Hai chân tú bà như nhũn ra, lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

Cửu hoàng tử quả thật muốn diệt trừ nữ tử tuyệt sắc này. Diện mạo của nàng ta vốn đã là họa thủy, lại mang cùng tục danh, qua chút thời gian nữa nhất định sẽ bị huân quý thượng kinh tranh nhau thối phồng. Chỉ cần vừa nghĩ tới lúc bọn họ cùng nữ tử mây mưa trong miệng gọi “Hữu Xu”, hắn liền không khống chế được nội tâm bùng nổ sát niệm.

Nhưng nữ tử trong thiên hạ có thể đỡ nổi một kích của hắn ít càng thêm ít, vả lại còn có ý đồ dùng sắc đẹp

câu dẫn, vậy trong đó có lẽ có âm mưu tính kế gì. Nếu là thường ngày, hắn sẽ cảm thấy thú vị, do đó dung túng, nhưng hiện tại không được, hắn phải bảo đảm Hữu Xu an toàn, cho nên lai lịch của nữ tử này cùng với người ở sau lưng, nhất định phải mau chóng lấy được.

Hắn muốn Hữu Xu, nhưng trước đó, hắn cần phải có được quyền thế và địa vị cao nhất. Tông Thánh đế không đợi được người, hắn đợi được; Tông Thánh đế không bảo hộ được người, hắn bảo hộ được; Tông Thánh đế không chiếm được tình yêu, hắn nhất định có thể có được. Hắn tuyệt đối sẽ không dấn vào vết xe đổ của Tông Thánh đế.

Nghĩ vậy, cửu hoàng tử ôm sát Hữu Xu, nâng mắt nhìn về phía nàng ta, khóe môi treo một nụ cười lạnh như băng.

Nữ tử làm ra dáng vẻ hoảng sợ, cùng tú bà quỳ xuống thỉnh tội.

Có lẽ là tiếng bàn tay của cửu điện hạ quá mức thanh thúy vang dội, lúc này Tiết Vọng Kinh và thống lĩnh thị vệ đã phục hồi lại tinh thần, nhưng không có chú ý tới dị trạng của nữ tử. Bọn họ chỉ tưởng cửu điện hạ thương hương tiếc ngọc, chưa hạ thủ tàn nhẫn, nào biết được hắn dùng mười phần sức lực? Hai người do dự một khắc, cuối cùng tiến lên cầu tình, ngay cả Triệu Ngọc Lâm cũng đánh bạo khuyên giải, nói trùng tên trùng họ không phải là vấn đề gì, bảo nàng ta sửa lại là được.

Những người này quả nhiên ánh mắt có hạn, không thể trọng dụng. Trong lòng cửu hoàng tử đã phủ định Tiết Vọng Kinh và thống lĩnh thị vệ, tính toán sau khi hồi cung liền tiếp quản chi ám vệ mà Tông Thánh đế lưu lại. Không thể không thừa nhận, vị bá hoàng trong truyền thuyết đó quả thật có chỗ thần dị, sáu trăm năm trước lại dự liệu được cửu hoàng tử sinh ra, còn chỉ rõ đem lực lượng mình giấu ở chỗ tối truyền cho hắn.

Đây cũng là một nguyên nhân lớn mà Trọng Khang để tin tưởng không nghi ngờ đối với lai lịch của nữ tử.

Cửu hoàng tử thực chứng mất Tông Thánh đế, tự nhiên không hiềm lạ thứ hắn ta tặng, nhưng hiện tại, hắn đã có uy hiếp duy nhất, cũng chỉ có thể không ngừng mạnh lên, cho đến khi không gì không công phá nổi; cho đến khi nắm giữ toàn bộ Hạ Khải thậm chí Cửu Châu. Hắn tuyệt đối không thừa nhận, kỳ thật hắn cũng ôm ấp nỗi lo âm thầm giống như Tông Thánh đế, e sợ ngày nào đó Hữu Xu biến mất không thấy, rốt cuộc không tìm được.

Mà hiện tại Cửu Châu chiến hỏa tán loạn, máu chảy thành sông, hắn có thể đi chỗ nào tìm cậu, lại làm thế nào bảo đảm an toàn của cậu? Tông Thánh đế dùng muôn đời cô độc đúc nên vạn thế đại nghiệp, hắn lại muốn dùng vạn thế đại nghiệp để đoạn tuyệt muôn đời cô độc. Hắn muốn vĩnh viễn viễn cùng một chỗ với Hữu Xu, chẳng sợ hồn phi phách tán cũng không xa rời nhau.

Trong lòng trăm mối ruột mềm, thâm tình hàng vạn hàng nghìn, cửu hoàng tử cũng không dám biểu lộ, chỉ xua tay cho nữ tử kia lui, âm thanh lạnh lùng nói, “Ngày sau không cho dùng cái tục danh ‘Hữu Xu’ này nữa, nếu không bốn vương lột da của ngươi ra!” Chẳng những nữ tử này không thể dùng, đợi sau khi hắn đăng cơ liền hạ thánh chỉ, toàn Hạ Khải trừ tâm can của mình ra, ai cũng không thể dùng!

Nữ tử tuyệt sắc run giọng đáp ứng, trong lòng lại hận đến muốn điên. Hai chữ mà nàng ta ghét nghe nhất chính là “lột da”, cửu hoàng tử thì thế nào? Tông Thánh đế chuyển thế thì lại thế nào? Sớm muộn gì cũng có một ngày moi tim của người ra! Đương nhiên, Triệu tiểu công tử nói muốn làm thịt mình nàng ta cũng sẽ không bỏ qua.

Nữ tử che mặt cáo lui, trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ huyết tinh.

Hữu Xu chờ nàng ta đi xa mới thả chủy thủ trở lại ống giày, tiếp tục ăn cơm. Không chỉ mỗi nữ tử không chịu buông tha cậu, cậu cũng không phải cái loại người mặt thế không có lòng trách nhiệm thấy tang thi lại không giết, đã hạ quyết tâm buổi tối lại đến một chuyến, trộm đem người diệt trừ.

Hai người tiếp tục dùng bữa, khi thì khe khẽ nói nhỏ, khi thì nhìn nhau cười nhẹ, không khí có chút vui vẻ. Đám người Tiết Vọng Kinh ở một bên lại thấy hứng thú rãi rỗi, ánh mắt liên tiếp bay về phương hướng nữ tử kia biến mất.

Sau hai khắc, đồ ăn đã bị tiêu diệt sạch sẽ, cửu hoàng tử dắt Hữu Xu đi ra ngoài, đi ngang qua hồ sen, lại bị cậu kéo trở về.

“Mới vừa rồi đã nói, chưởng quầy sẽ đem rùa trong hồ sen tặng cho ta.” Cậu ghé vào trên lan can nhìn xuống, miệng không tự chủ được mím lại, hóa ra con rùa kia đã sớm chạy mất.

“Gấp cái gì, ta bảo người giúp người mò. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của người xem, cũng có thể treo mấy cái bình dầu rồi.” Cửu hoàng tử mỉm cười, sủng nịch không thôi nhéo nhéo cánh môi thịt thịt phần nộn của thiếu niên, sau đó nhìn về phía tú bà, mệnh lệnh, “Tìm vài người lại đây mò rùa, ai mò được có trọng thưởng.”

Khóe miệng tú bà co rút, thầm nghĩ hai vị gia này cũng thật biết chơi, đến Lục Sáp Tiểu Trúc của mình không tầm hoa vấn liễu, không uống rượu mua vui, cố tình lại không buông tha một con rùa, còn từng đột từng đột ngân phiếu đập lên trên người nó. Đầu năm nay, làm người còn không bằng làm rùa!

Mặc dù oán thầm không ngừng, nhưng bà ta cũng không dám kháng mệnh, vội gọi bọn hộ viện tới.

Một đám người vạm vỡ để trần cánh tay mò tới mò lui trong nước đục, Hữu Xu ghé vào lan can nhìn đến hứng thú nồng đậm, lại không để phòng chủ tử đi tới, dùng bàn tay lớn che mắt cậu lại, tức giận mệnh lệnh, “Đều mặc quần áo vào!”

Bọn hộ viện không còn cách nào, chỉ phải lên bờ mặc quần áo, rồi lại nhảy xuống.

Tiết Vọng Kinh càng nhìn đáng vẻ không thể nói lý này của cửu điện hạ, càng cảm thấy hắn có tiềm chất làm bạo quân, không khỏi cảm thấy lo lắng cho ngai vàng Hạ Khải.

Sau khi liên tục đụng phải hơn mười con cá, rốt cuộc có người mò được một con rùa. Hữu Xu chạy tới nhìn

vài lần, lắc đầu, “Không phải con này.”

Làm sao người biết không phải là con này? Tất cả rùa trên đời này đều có bộ dạng giống nhau như đúc có được không? Hộ viện kia mắt lờ ra, biểu tình khó chịu, nhưng cũng không dám mở miệng, đành phải đặt rùa trong sọt trúc bên bờ hồ, tiếp tục nhảy xuống mò.

Ngay sau đó lại có người mò lên bảy tám con, đều bị Hữu Xu nhất nhất phủ định. Cửu hoàng tử chẳng những không thấy phiền chán, còn vén vạt áo lên, cởi giày, chuẩn bị tự mình xuống nước.

Hiển xum xoe đến nông nổi này, dù cho Tiết Vọng Kinh có rộng lòng hơn nữa, cũng có chút khó có thể chịu đựng. Hắn ta vừa đi kéo cửu điện hạ, vừa nhìn về phía thiếu niên, chất vấn nói, “Triệu tiểu công tử, không phải là người muốn chơi bọn họ đi? Người muốn nuôi rùa, nơi này đã được tám chín con, tùy tiện chọn một con là được, đừng gây sức ép cho điện hạ nữa. Phải biết, hắn là thiên hoàng hậu duệ, huyết mạch chân long, bị thương chỗ nào người đảm đương không nổi đâu.”

Hữu Xu vẫn chưa cảm thấy chủ tử xuống nước thay mình mò rùa có cái gì không ổn. Nhớ năm đó khi bọn họ sống nhờ ở Khai Nguyên tự, vì bữa ăn ngon cũng thường thường nhảy vào trong hồ bắt cá. Cho đến khi Tiết Vọng Kinh ngăn cản, cậu mới ý thức được, đời này đã hoàn toàn khác biệt, thân phận của chủ tử cậu nào có thể trèo cao?

Cậu nhếch môi, áp chế khổ sở thành linh xuất hiện trong lòng, vừa cởi giày, vừa hối hận nói, “Là ta thiếu quy củ, tự ta mò. Ta không phải đùa các người, rùa của ta ba tác vuông, bên trái mai rùa có ba vết sẹo nhỏ hình hoa, dưới mắt mọc hai vết ban đỏ, đuôi nhọn kéo vài sợi thủy táo, như là trực tiếp sinh trưởng trên làn da. Đám rùa đó đều không phải nó, ta nhận ra được.”

Tiết Vọng Kinh đỡ trán, thâm nghĩ vị Triệu tiểu công tử này thật là một thần nhân, không nhận ra kỹ nữ, lại có thể nhận ra một con rùa.

Trong lúc suy nghĩ, hắn ta bị cửu hoàng tử đẩy ra, thiếu chút nữa ngã vào hồ sen dòng nước đục ngầu, quay đầu nhìn lại, liền thấy đối phương đã ngồi xổm người xuống, nghiêm mặt đem chiếc giày hồng nhạt của thiếu niên mang trở lại, thận trọng nói, “Ngày sau đừng nói cái gì mất quy củ không mất quy củ. Đối với ta, người không cần giảng quy củ, ta muốn làm bằng hữu của người, không phải điện hạ, chúng ta ngang hàng tương giao, bất luận sang nghèo.”

Hữu Xu bị chủ tử nắm chặt mắt cá chân, muốn giãy dụa, lại bị kéo càng chặt hơn, chỉ đành đỏ hai má gật đầu. Cậu trộm nhìn chủ tử, bên má không tự chủ được lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ. Hóa ra chủ tử đời này, đã xem mình thành bằng hữu sao? Tim thật chua, lại thật đầy, nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

Để phòng xấu mặt, cậu vội vàng nhanh chóng chớp mắt, nhìn qua giống như thực không biết làm sao.

Cửu hoàng tử cười chột chột lúm đồng tiền ngọt ngào của cậu, lúc này mới lưu loát mà cởi giày, cuộn ống quần và vạt áo lên, nhảy xuống hồ sen.

Tiết Vọng Kinh và thống lĩnh thị vệ nào dám ngăn cản, chỉ phải nhảy xuống theo.

“Bổn vương từng nói, không thích thứ không có ánh mắt.” Lúc xoay người, biểu tình ôn nhu của cửu hoàng tử nháy mắt lạnh như băng, trong giọng nói giấu diếm cường thế và bất mãn. Hiển nhiên, hành vi trách cứ thiếu niên của Tiết Vọng Kinh đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn. Ngay cả hắn cũng luyến tiếc nói một câu nặng lời với thiếu niên, người khác có tư cách gì? Càng không nói đến việc Tiết Vọng Kinh còn có ý đồ đẩy Hữu Xu cách khỏi hắn.

Lúc này Tiết Vọng Kinh mới nhớ lại kết cục của Triệu Ngọc Tùng, vội vàng thấp giọng xin lỗi.

Triệu Ngọc Lâm vốn còn đứng bên bờ xem náo nhiệt, lúc này cũng chỉ có thể nhảy xuống theo, quay đầu lại, tràn đầy oán niệm liếc ngó đường đệ một cái. Cũng là người, sao lại chênh lệch lớn như thế? Hữu Xu muốn xuống nước, cửu hoàng tử bất luận như thế nào cũng không cho phép, còn nói nếu cậu làm dơ xiêm y, nhất định phải bị phạt, giọng điệu nghiêm khắc, biểu tình lại ôn nhu mà sủng nịch. Còn mình bất quá chỉ chần chờ một khắc, đã bị dao mắt khoét mấy cái, thiếu chút nữa bị dọa tiểu.

Đến tốt cùng thì hai người họ thông đồng từ lúc nào, tình cảm sao lại tốt đến loại trình độ này? Đường đường thiên hoàng hậu duệ, tự mình nhảy xuống hồ sen mò rùa, nếu truyền ra ngoài, thật sự có thể đánh đồng với “phong hỏa hí chư hầu*”, cũng quá hoang dã vô đạo! Triệu Ngọc Lâm vừa mò, vừa oán thầm, đầu ngón tay vừa mới đụng tới một vật cứng, lấy ra khỏi nước nhìn, hóa ra là một con rùa nhỏ.

*Phong hỏa hí chư hầu: Chu U Vương say đắm Bao Tự, nhưng Bao Tự không bao giờ cười. U Vương tìm đủ mọi cách khiến nàng cười nhưng chưa từng thành công. U Vương từng giao ước với chư hầu rằng: nếu có giặc đến thì đốt lửa làm hiệu, chư hầu thấy thì phải đến cứu. Một lần nọ, U Vương muốn làm vui lòng Bao Tự, nên đốt lửa hiệu. Chư hầu kéo đến nhưng không có giặc. Bao Tự bèn cười vang. Từ đó về sau U Vương nhiều lần đốt lửa hiệu để mua vui cho Bao Tự, chư hầu nhiều phen kéo đến rồi hậm hực ra về. Về sau Nhung Khuyển đánh U Vương. Vua đốt lửa hiệu xin cứu viện nhưng chư hầu không tin, nghĩ vua lại muốn đùa bỡn họ để làm mỹ nhân cười nên không ai thêm đến.

Ba tác vuông, không sai; mai rùa có ba vết sẹo nhỏ hình hoa, không sai; dưới mắt có hai khối ban đỏ, không sai; đuôi dính mấy sợi rong, không sai. Hắc, thật sự có một con rùa như vậy à? Không phải thị sủng làm kiêu, cũng không phải hồ ngôn loạn ngữ, tiểu đường đệ này, quan sát cũng quá cẩn thận! Triệu Ngọc Lâm chặc chặc lấy làm kỳ lạ, đang muốn cầm rùa đi lĩnh thưởng, lại bị cửu hoàng tử một phen đoạt qua, đồng thời cho một cái dao mắt lạnh như băng.

Tiết Vọng Kinh vỗ vỗ bả vai hắn ta, khuyên bảo, “Cái loại chuyện xum xoe này, người ngàn vạn lần đừng tranh với điện hạ, cẩn thận hấn hiến tể người.”

Triệu Ngọc Lâm run rẩy, ủy khuất nói, “Trước đó không phải đã nói sao, người mò được rùa có trọng thưởng, ban thưởng này...” Hắn ta xoa xoa ngón trỏ và ngón cái, làm một thủ thế muốn ngăn phiếu.

Gân xanh trên thái dương Tiết Vọng Kinh giật giật, tức giận nói, “Đợi lát nữa người trộm đến tìm bản thể tử lấy.” Cuối cùng ở trong lòng than thở: Triệu gia này đều là mấy thứ người gì vậy, một người muốn ăn không muốn sống, một người muốn ngăn phiếu không muốn sống, cũng quá kỳ ba! Việc làm hư Hữu Xu, cửu điện hạ còn chưa tính sổ với hắn ta đâu, hắn ta ngược lại, đã hoàn toàn quên đến sau đầu!

Đương nhiên, người kỳ ba nhất triều đại không ai khác ngoài cửu hoàng tử. Trước mắt, hắn đã cầm rùa, vui sướng đi đến bên bờ, giơ lên cho thiếu niên nhìn, “Có phải con này hay không? Ta mò hồi lâu mới mò được.”

Hữu Xu vẫn chưa chú ý tới một màn mới vừa rồi, tiếp nhận sờ sờ mai rùa, lại nhéo nhéo cái đuôi nhỏ, mím môi cười, “Là con này, ta đút nó ăn, nó liền phải đi theo ta, đây là quy củ.” Nếu ở mặt thể, có người không liên quan tặng vật tư cho người, người cũng tiếp nhận rồi, vậy người nhất định phải đi theo người đó, không tuân thủ quy củ sẽ bị giết chết.

Nhìn thấy hai mắt sáng sủa và lúm đồng tiền ẩn hiện của thiếu niên, cửu hoàng tử cũng tâm tình đại duyệt, hai tay chống trên bờ, lưu loát mà nhảy lên, hỏi, “Nếu là ta cho người đồ ăn, người cũng sẽ theo ta chứ?”

Người đã sớm cho rồi, nếu có thể gặp nhau trong biển người mờ mịt, bất luận kiếp này hay kiếp trước, hay là vĩnh viễn, ta đều sẽ đi theo người. Hữu Xu chớp mắt to thăm ướm, thận trọng gật đầu.

Cửu hoàng tử đầu tiên là cười nhẹ, rồi lại cười to, hận không thể xoa nắn thiếu niên tiến vào trong cốt nhục mình, khi nhìn thấy người mình đẩy bê bối mới miễn cưỡng đè nén. Hắn luyến tiếc làm dơ Hữu Xu, bất luận là thân thể hay là tâm hồn, Hữu Xu chỉ cần giữ bộ dạng hiện tại là tốt, không cần lớn lên, cũng không cần phiền não vì bất cứ chuyện gì.

Hắn xoay người khoát tay với tú bà, “Bữa cơm này trị giá bao nhiêu bạc? Tính cho bốn vương.”

Cửu hoàng tử không gọi một cô nương nào, chỉ ăn một bàn đồ ăn, tú bà không dám kêu giá lung tung, nhịn đau vươn ra một bàn tay.

Lúc này cửu hoàng tử đã có kinh nghiệm, trong túi chẳng những có rất nhiều ngân phiếu, còn nhét mấy khối bạc vụn. Hắn lấy ra một tờ ngân phiếu vứt cho tú bà, sau đó quay đầu nhìn Hữu Xu, tuyên cáo, “Bữa cơm này ta mời, có tính là ta cho người ăn hay không? Người có đi theo ta không?”

“Tính, theo!” Hữu Xu gật đầu thật mạnh, ánh mắt tỏa sáng.

Cậu đã sớm nghĩ thông suốt, đời này vẫn đi theo chủ tử, mặc dù hắn chán ghét việc thần quỹ, mặc dù một ngày nào đó sẽ vì vậy mà đoạn tuyệt, vậy cậu cũng phải chờ chủ tử chính miệng đuổi đi rồi mới đi. Không sợ đời đời kiếp kiếp đều nửa đường chia lìa, không sợ chẳng bao giờ chiếm được một kết quả tốt, nhưng cậu từng nếm thử, cũng từng có được, liền không có gì để tiếc nuối.

Cậu không cần tiếc nuối, lại càng không muốn hối hận.

Cửu hoàng tử cao giọng cười to, mặt mày phơi phới. Hắn hận không thể giơ thiếu niên lên, vứt lên không trung; lại muốn ôm cậu xoay vài vòng; càng muốn giữ chặt cổ cậu, dùng sức hôn mấy cái trên hai gò má phần nộn của cậu, thuận tiện liếm liếm lúm đồng tiền ngọt ngào của cậu. Nhưng ngại một thân dơ bẩn, cái gì cửu hoàng tử cũng không thể làm, chỉ nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu lông xù của thiếu niên, dặn dò, “Ở chỗ này chờ, đừng chạy loạn, ta đi thanh lý một phen, rất nhanh sẽ trở về.”

Hữu Xu nhu thuận gật đầu, sau khi nhìn hẩn rồi đi mới yêu quý không thôi mà sờ sờ rùa nhỏ.

Vừa rời khỏi phạm vi tầm mắt của thiếu niên, vẻ mặt tươi cười của cửu hoàng tử trong nháy mắt thu hồi, trở tay quăng cho Triệu Ngọc Lâm một cái tát, giọng điệu lạnh lẽo nói, “Dám mang Hữu Xu đến dạo kỹ quán, thật sự tưởng bốn vương sẽ không so đo với người à?”

Triệu Ngọc Lâm bị tát bay ra mấy trượng, đụng vào núi giả lại rơi xuống mặt đất, ưm ưm a a mà rên rỉ. Cửu hoàng tử còn vui giận bất thường hơn cả đồn đãi, một khắc trước còn cười đến dương quang xán lạn, chớp mắt sau liền hung thần ác sát, khiến người ta phản ứng không kịp.

“Điện hạ, thảo dân không dám, cầu điện hạ tha mạng. Chuyện này đều là Triệu Ngọc Tùng bảo ta làm, nói là dạy dỗ Hữu Xu thành hoàn hảo thanh sắc khuyến mã, ngày đêm hoang dâm, liền cho ta năm nghìn lượng bạc. Điện hạ, nhìn ở việc Hữu Xu mang họ Triệu, ngài tạm tha thảo dân lúc này đi, ngày sau thảo dân tất sẽ coi chừng cậu ấy thật tốt!” Triệu Ngọc Lâm miễn cưỡng đứng lên dập đầu.

Hôm nay tâm tình cửu hoàng tử tốt, vốn cũng không tính toán làm gì hẩn ta, vừa đi về phía trước vừa giọng điệu lạnh lùng nói, “Thôi, chỉ lúc này đây, chỉ một lần này thôi. Trước khi đến bốn vương còn nghĩ, nếu như Hữu Xu bị dơ một khối da thịt nào, liền chém một khối da thịt của người bù lại, may mà Hữu Xu nhu thuận, cứu người một mạng.”

“Phải phải phải, thảo dân sẽ báo đáp ân cứu mạng của ngũ đường đệ ỗn thỏa.”

Triệu Ngọc Lâm cũng là người thành tình, biết võ mông ngựa cửu hoàng tử không hữu dụng, liền lấy bản thân đường đệ ra để nói. Cửu hoàng tử quả nhiên không gây khó dễ nữa, một mực rời đi. Nhìn bóng dáng cao ngất của đối phương đi xa dần, hẩn ta ôm đũng quần, mồ hôi lạnh như thác mà nghĩ ngợi: làm dơ chỗ nào liền chém chỗ đó của mình bù lại, nương ơi, may mà Hữu Xu không thông suốt, nếu không mình liền thành thái giám, quả nhiên là đại ân cứu mạng, không biết lấy gì báo đáp mà!

52. Chương 52

Cửu hoàng tử thay đổi xiêm y sạch sẽ, lại bảo người tìm tới một cái chậu đồng nhỏ, bỏ nước và đá cuội. Đoàn người vội vàng đi đến ngoại viện, chỉ thấy thiếu niên quỳ gối ôm chân ngồi ở trên bậc thang, cầm một cọng cỏ đuôi chó chọt nhẹ rùa nhỏ rúc vào trong mai, miệng nói nhỏ không biết đang nhắc tới cái gì.

Tâm tình nôn nóng của cửu hoàng tử trong nháy mắt bình ổn, nâng chậu đồng thanh thản đi qua, nói, “Bắt nó bỏ vào đi, nếu không sẽ chết khát.”

Hữu Xu vừa nghe sẽ chết, vội vàng ném con rùa vào, mặc dù nghiêm mặt, nhưng lại có thể từ trong ánh mắt hơi hơi lóe lên của cậu nhìn thấy lo lắng.

Thật đúng là tâm tính trẻ con. Trong lòng cửu hoàng tử cảm khái, tình yêu nồng đậm. Trước đó, hẩn từng

vô số lần ảo tưởng, người có thể làm cho Tông Thánh đế, cũng chính là mình trong quá khứ, lưu luyến si mê một đời sẽ là cái dạng gì. Bắt đầu từ năm ba tuổi, hắn liền bị những cảnh tuyệt vọng mà lại đau khổ đó nhiều lần tra tấn, cũng dần dần nảy sinh tâm lý phản nghịch.

Hắn cự tuyệt tất cả những người tới gần, cũng không nguyện ý trút tinh lực vào bất cứ chuyện gì. Trong mắt của hắn thì hết thấy xung quanh đều là tồn tại có thể có thể không, hoặc là tiêu khiển khi nhàm chán. Trong mờ mịt, hắn biết mình đang chờ đợi thứ gì, rồi lại kháng cự loại chờ đợi này. Hắn nghĩ, mình xuống trần thế, chẳng lẽ chính là để thành toàn một phần tiếc nuối? Vì sao người chết hơn sáu trăm năm, lại muốn để những cảm giác vụn vặt đau khổ đó lại cho mình, rồi lại cướp đi kỷ ức tốt đẹp nhất.

Cảnh trong mơ của hắn, thậm chí là cả cuộc đời, luôn giãy dụa trong tuyệt vọng mất đi và bàng hoàng tìm kiếm, rồi lại không biết vì sao mình tuyệt vọng, vì sao bàng hoàng. Mười bảy năm, hắn đã sớm chịu đủ, hắn muốn sống cho bản thân.

Nhưng đột nhiên, Hữu Xu xuất hiện, giống như ánh sao lóe sáng trong trời đêm tối đen, giống như đóa hoa nở ra trong cánh đồng hoang vu bát ngát, những tra tấn không ngừng không nghỉ trước đó, đều thành gió mây nâng ánh sao lên, thành suối ngọt đúc nên đóa hoa. Hết thấy hết thấy, đều có giá trị tồn tại, cũng có ý nghĩa trọng sinh.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền yêu Hữu Xu, đây là số mệnh không cách nào trốn tránh. Hóa ra người Tông Thánh đế yêu là bộ dạng như vậy, thuần túy mà lại đơn giản, nóng bỏng nhưng cũng nội liễm. Lúc cậu ấy nhìn mình ánh mắt sẽ tỏa sáng, lúc ôm mình làn da sẽ nóng lên, cậu là bảo bối của Tông Thánh đế, cũng đã định trước là bảo bối của hắn.

Cửu hoàng tử vỗ vỗ trái tim kinh hoàng không thôi, chậm rãi phun ra một hơi. May mà hắn chống đỡ qua những tra tấn đó, cũng chờ được phần ngọt ngào này.

Một bên khác, Hữu Xu cũng không biết chủ tử đã sớm nhận định mình, còn đang rối rắm nên làm thế nào bù đắp cho đối phương. Cậu ôm chặt lồng ngực vào trong ngực, không cẩn thận va chạm đến ống trúc trước ngực, lúc này mới nhớ tới lễ vật mình tìm cho chủ tử, vội vàng cúi xuống, như hiến vật quý mà đưa qua.

Nhìn thấy thiếu niên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt sáng ngời, tươi cười nịnh nọt như chú cún con, đầu quả tim cửu hoàng tử ngứa ngáy. Hắn nhìn cười nắm chặt ống trúc, hỏi, “Đây là cái gì?”

“Đây là họa tác của Vô Danh cư sĩ, hy vọng người có thể thích.” Hữu Xu xoa xoa tay, biểu tình thấp thỏm.

Hô hấp của cửu hoàng tử thoáng cứng lại, giọng nói khàn khàn, “Hôm qua biết được ta thích họa tác của Vô Danh cư sĩ, cho nên hôm nay người tận lực mua giúp ta à?” Chỉ phần tâm ý này thôi, hắn cũng đã thực vui mừng, thực thỏa mãn.

Hữu Xu không biết nói dối, đỏ mặt gật đầu.

Đầu ngón tay cửu hoàng tử đột nhiên phát lực, thiếu chút nữa bóp nát cả ống trúc cả họa tác. Chết tiệt,

vốn tưởng rằng Hữu Xu trong mộng đã đủ mê người, nhưng ở trong hiện thực đối mặt với cậu, so với trong mộng càng khó tự ức chế hơn. Cậu không cần làm ra tư thái mỉa mai hoặc, cũng không cần phát ra tiếng rên rỉ êm tai, chỉ cần sống động mà đứng ở trước mặt hắn, hơi đỏ mặt, chớp chớp mắt, có thể khiến hắn tình triền mệnh mông.

Cậu trong giấc mộng là thuộc về Tông Thánh đế, mà cậu trong hiện thực, lại hoàn toàn toàn toàn thuộc về mình, cảm giác động tâm cũng càng thêm mãnh liệt. Thậm chí, chỉ cần vừa nghĩ tới Hữu Xu cũng giống mình, cũng là người nào đó sáu trăm năm trước chuyển thế, mà còn từng có một đoạn tình yêu say đắm không bệnh mà chết với một người gọi là chính mình khác, hắn liền cảm thấy ghen ghét khó nén.

Có điều, tên quỷ xui xẻo kia đã chết, so với mình, cuối cùng vẫn kém rất nhiều vận khí, cũng không cần đi so đo nữa. Nghĩ như vậy, Cửu hoàng tử mới áp chế cảm giác chua xót thành linh xuất hiện, nhanh chóng mở ống trúc ra.

Hữu Xu không biết ánh mắt Họa Trung Tiên có đứng hay không, cho nên có chút bất an mà nói, “Bức họa này là bút tích thật sao? Không phải thì nói ta lại đi tìm. Bất luận người muốn cái gì, ta đều có thể tìm đến cho người.” Người mang khả năng ngự quỷ, những lời này cũng không phải nói dối.

Cửu hoàng tử đã sớm hạ quyết tâm, bất luận bức họa này có phải là bút tích thật hay không, đều phải gạt đầu nhận, vả lại còn phải làm ra bộ dạng trân trọng, yêu thích không buông tay. Thứ hắn để ý chưa bao giờ là thật giả, mà là phần tâm ý này. Nhưng làm hắn cảm ngoài ý muốn bội phần chính là, bức họa này đúng là tác phẩm đích thật hiếm có truyền lưu ở dân gian, vả lại đề tài vô cùng độc đáo, lại khiến hắn không biết nên đánh giá như thế nào mới tốt.

Đám người Tiết Vọng Kinh thấy điện hạ hồi lâu không nói gì, cũng đi qua thưởng thức, sau đó khuôn mặt vận vận.

Đây là hai nam tử ngồi trên bàn đu dây, một người ngồi giữa khố một người khác, biểu tình vô cùng hưởng thụ. Bởi vì đã trải qua thời gian hơn sáu trăm năm, nét mực hoặc nhiều hoặc ít có chút biến mất, rất nhiều chi tiết cũng trở nên mơ hồ không rõ, nhưng chỉ cần có kinh nghiệm cùng loại, có thể phát hiện thứ lộ ra dưới trường bào ăn mặc chỉnh tề của hai người chính là hai cặp đùi trơn bóng, mà bọn họ đến tột cùng đang làm những thứ gì, đã không cần nói cũng biết.

Cửu hoàng tử chưa từng lấy dính chuyện nam nữ, nhưng thứ nên biết thì trong lòng cũng đều biết rõ. Hắn lúc thì nhìn bức họa, lúc thì nhìn Hữu Xu, tâm tình vô cùng phức tạp. Hắn tình nguyện Hữu Xu là đang ám chỉ hoặc dụ dỗ mình, mới tận lực tìm đến một bức đông cung đồ, nhưng có khả năng sao? Ước chừng cậu còn không biết chủ đề của bức họa này đi?

Biết rõ không nên chọc đến tâm can của điện hạ, nhưng Tiết Vọng Kinh vẫn nhịn không được, ghen cười hỏi, “Hữu Xu, người có biết bức họa này vẽ cái gì không?”

“Xuân hí đồ.” Hữu Xu chìa chìa chỗ lạc khoản, nghiêm túc đứng đắn giải thích, “Mùa xuân đến, nhiệt độ không khí ấm lên, hai người bọn họ chơi đu dây trong đình viện.” Về phần tư thế ngồi thân mật đến quá phận đó cũng không có gì kỳ quái, nhớ năm đó lúc cậu còn nhỏ chủ tử cũng thường ôm cậu chơi đùa như vậy.

“Đúng, mùa xuân đến, là nên chơi đùa.” Tiết Vọng Kinh ôm bụng, run bả vai, nhin cười nhin đến nội thương. Nương ơi, người thiếu ánh mắt như vậy làm sao có thể đi phiêu kỹ? Ước chừng ngay cả hương vị nữ nhân thể nào cậu ta cũng chưa từng hưởng qua đi? Gần đây thượng kinh đã bị hồn thể ma vương coi trọng, quả thật là cực kỳ xui xẻo!

Cửu hoàng tử cũng đang cố nén ý cười. Hắn đặt nắm tay trên môi, liên tục ho khan, đợi ho đến mặt đỏ rần mới ôm bả vai thiếu niên, chân thành nói, “Bức xuân hí đồ này ta rất thích, hôm nào chúng ta cũng đi chơi đu dây, có được không?”

Tiết Vọng Kinh nhất thời nhìn cửu điện hạ với cặp mắt khác xưa, lời đáng khinh như vậy, cũng chỉ có hắn mới có thể dùng biểu tình chính trực như thế nói ra.

Hữu Xu lập tức gật đầu, bổ sung nói, “Nhưng mà ta phải ngồi ở trên, thân thể ta không đủ cường tráng, sợ ôm không nổi, ngược lại khiến người té ngã.”

Phía trên rõ ràng là người thừa nhận, không thấy hai tay hắn ôm chặt cổ người phía dưới, mông cũng vênh thực cao sao? Hữu Xu không nói lời này thì còn may, Tiết Vọng Kinh đã sắp áp chế được đầy bụng ý cười, vừa nói lời này, nhất thời tiếng phụt phụt liên tiếp phát ra, giống như thở khò khè. Thống lĩnh thị vệ xưa nay tự chủ rất mạnh cũng có chút đỡ không nổi, thoáng nghiêng đầu đi.

Cửu hoàng tử không chút nào cảm thấy buồn cười, chỉ một câu, hắn đã có thể tưởng tượng ra cảnh kia. Xích đu nhộn nhạo, Hữu Xu cũng ở trong lòng ngực hắn phập phồng, chớp mũi phun nhiệt khí, cái miệng nhỏ nhắn học ra tiếng rên, dồ vào trong vạt áo cậu, nóng đỏ một khối da thịt trên cổ cậu, cảm giác kia nhất định cực kỳ xinh đẹp.

Cảm giác được thân thể có phản ứng, cửu hoàng tử không dám nghĩ tiếp nữa, vội vàng thật cẩn thận cuộn xuân hí đồ lại nhét vào ống trúc, lần thứ hai nhắc lại, “Bức họa này ta rất thích. Hôm nào chúng ta nhất định phải chơi với nhau.”

“Nhất định.” Hữu Xu chủ động nắm một mảnh góc áo của chủ tử, trong lúc mơ hồ liền bán mình đi mất.

Hai người nhìn lẫn nhau, không tiếng động ngây ngô cười, đều cảm thấy vừa thoải mái vừa thỏa mãn, không ngừng cười một khắc đồng hồ mới cùng dẫn nhau rời đi, ra khỏi cửa, liền thấy bên ngoài có rất nhiều thị vệ đối đao đang đứng, hai người trong đó còn canh giữ Triệu Ngọc Tùng không tha.

Triệu Ngọc Tùng thấy cửu điện hạ ở bên trong non nửa canh giờ, còn tướng mưu kế của mình đã thực hiện được, mặc dù lo lắng bị điện hạ giận chó đánh mèo, nhưng có lão thái gia che chở, hắn là không lo về tánh mạng. Chân mọc trên người Hữu Xu, cậu ta không chịu thì ai có thể ép cậu ta? Chẳng lẽ hắn còn có thể đánh ngất Hữu Xu, ném lên giường kỹ nữ à?

Loại chuyện này dù có nói toạc ra, cũng không nên do mình gánh vác tội danh. Huống hồ cửu điện hạ đã đem người giết rồi, khẳng định là cầm thù đến tận xương tủy, tự nhiên cũng sẽ không nhớ lâu lắm. Lấy cái bản tính mọi chuyện đều không để bụng của điện hạ, không quá nửa tháng, hắn sẽ quên Hữu Xu ra sau đầu, mà mình đã dính thân với Minh Châu công chúa, sớm muộn gì cũng là phò mã đương triều, tiền đồ sẽ

không bị nhiều ảnh hưởng.

Bởi vì trong tay nắm con bài chưa lật là Minh Châu công chúa, Triệu Ngọc Tùng cũng chậm rãi tỉnh táo lại, tâm tính chờ xem kịch vui đã vượt qua sợ hãi. Nhưng mà hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, Hữu Xu chẳng những đủ da đủ thịt mà đi ra, tay trái còn bị cửu hoàng tử cầm thật chặt, tư thế vô cùng thân mật.

Hai người đi một đoạn đường liền liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cười ha hả ngây ngô, giống như mỗi một thiếu niên với mỗi tình đầu, có vẻ bó buộc mà lại nhộn nhạo.

Khi đi qua bên cạnh Triệu Ngọc Tùng, Hữu Xu thản nhiên liếc hắn ta một cái, cũng không hiếu kỳ vì sao hắn ta bị thị vệ kinh đô bắt lấy chặn miệng, lại càng không giải vây cầu tình. Cậu chỉ quan tâm người mà cậu để ý, cũng chỉ quan tâm người của mình. Ngược lại cửu hoàng tử là đại nhân có đại lượng, xua tay bảo thị vệ thả người.

Triệu Ngọc Lâm bùm mặt đi theo phía sau cảm thấy khó chịu, túm Triệu Ngọc Tùng, thấp giọng mắng, “Giỏi cho người đồ súc sinh! Lại gài bẫy ta đi hãm hại Hữu Xu! Có biết thiếu chút nữa ta đã bị cửu điện hạ lột da rồi không? Cửu điện hạ giao tình sâu với người, không so đo, ta lại không để yên cho người! Sau này chúng ta chờ xem!” Dứt lời đẩy hắn ta ra, khập khiễng đi về nhà, tựa như nhớ tới cái gì lại quay trở lại, lén lút đi vào Lục Sáp Tiểu Trúc.

Triệu Ngọc Tùng không có hứng thú với chuyện của nhị đường đệ, chỉ xoa vệt dây trên cổ, biểu tình ngưng trọng. Tính tình của cửu hoàng tử hắn ta hoặc nhiều hoặc ít cũng biết, nếu hôm nay hắn nổi giận với mình, ngược lại là còn may. Hắn nguyện ý so đo với người, vậy có nghĩa là hắn còn đặt người vào mắt, nếu ngay cả nói hắn cũng lười nói một câu, thì tỏ vẻ hắn đã hoàn toàn vứt bỏ người.

Hiện tại vấn đề là, hắn sẽ xử trí mình như thế nào? Triệu Ngọc Tùng không yên tâm, muốn cố nhuyễn kiện vội vội vàng vàng chạy về nhà hỏi phụ thân, hy vọng việc này còn có đường sống văn hồi.

Cùng lúc đó, Hữu Xu và cửu hoàng tử đã không có mục tiêu đi ra ngoài thật xa. Hiện giờ đang giữa hè, bàn tay hai người nắm nhau đã ra rất nhiều mồ hôi, sờ lên dính dính dấp dấp, rất không thoải mái, nhưng ai cũng luyến tiếc buông ra trước. Cuối cùng vẫn là cửu hoàng tử lo lắng làm dơ thiếu niên, rút tay ra lau ở trước ngực mình, lại lấy khăn ra lau khô lòng bàn tay ướt mồ hôi của thiếu niên, lúc này mới tiếp tục nắm chặt.

Du đang trong mấy ngõ nhỏ bốn phương thông suốt như mạng nhện vài canh giờ, dù cho cái gì cũng không làm, chỉ đơn thuần đi trên đường, hai người cũng thấy cực kỳ vui sướng. Bởi vì tâm tình phơi phới, cánh tay bọn họ kéo nhau không tự chủ được mà lắc lư trước sau, nhìn từ bóng dáng dán nhau thật gần, lại có chút hương vị thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư, không khí nóng hầm hập giống như cũng tràn ngập ngọt ngào thản nhiên.

Tiết Vọng Kinh nhìn mà chưa cả rằng, vốn định khuyên giải an ủi chính mình nhịn một chút, lại không ngờ bọn họ từ thành bắc vòng đến thành nam, lại từ thành nam vòng về thành bắc, rất có tư thế vây chết trong ngõ nhỏ, lúc này mới bắt đầu đề nghị, “Điện hạ, ngày nắng độc như vậy, chúng ta tìm một chỗ nghỉ một lát đi? Nếu vì thần nhớ không lầm, qua hai con đường nữa chính là Triệu phủ, không bằng chúng ta vào viện của Triệu tiểu công tử ngồi một chút?”

Cửu hoàng tử còn chưa nắm tay nhỏ bé đủ rớt cuộc dừng bước, cõi lòng đầy chờ mong mà nhìn về phía thiếu niên.

“Đi, theo ta về nhà.” Hữu Xu quơ quơ cánh tay chủ tử, đã hoàn toàn thích ứng với hình thức ở chung hiện tại của hai người. Trước kia chủ tử uy nghi rất nặng, vả lại còn vô cùng bận rộn, cậu ở chung với hắn luôn cảm thấy cách một tầng màng mỏng vô hình, tự cho là có thể đâm thủng, nhưng căn bản là không cách nào chạm tới. Hiện tại tuổi chủ tử xấp xỉ với cậu, tính tình cũng càng thêm sáng sủa, có thể chơi chung với nhau. Cậu không cần kính sợ hắn, nhưng có thể tận tình quyến luyến thân cận.

Cửu hoàng tử cười gật đầu, nhìn như vô cùng bình tĩnh, bước chân lại dần dần nhanh hơn. Hắn muốn từng chút từng chút một dung nhập vào sinh mệnh của Hữu Xu, muốn xâm lấn hoàn cảnh sinh hoạt của cậu một cách tự nhiên.

Triệu lão gia tử từng đảm nhiệm tể tướng tam triều, địa vị cao cả, bố cục Triệu phủ cũng vô cùng nguy nga đại khí. Mười dặm phổ dài, chỉ tường viện Triệu phủ thôi đã chiếm hết tám, có thể nói là lư diêm phước địa, chung minh đỉnh thực chi gia*. Mới đầu cửu hoàng tử còn hưng trí bưng bưng mà quan sát, sau khi được tới tố kinh sợ đón vào cửa chính, tới tiểu viện đại phòng cư trú, biểu tình lại biến thành ấn nhẫn tức giận.

*Một câu trong bài thơ “Đền Vương Các tự” của Vương Bột, dịch nghĩa là “cửa ngõ giếng mặt đất, đó là những nhà rung chuông, bày vạc” (bản dịch của Trần Trọng San).

“Người ở nơi này sao?” Hắn chỉ vào tường viện thấp bé và phòng ốc chật hẹp hỏi.

“Đúng, mau vào.” Hữu Xu cũng không quan tâm vật ngoài thân, có nhà để ở là được, quản nó lớn hay nhỏ.

Tiết Vọng Kinh sợ điện hạ phát giận lung tung, vội giải thích, “Triệu tri châu là thứ tử của Triệu tướng quốc, tự nhiên không được ở chính viện. Nơi này hoàn cảnh thanh u, đã coi như không tồi.”

Cửu hoàng tử không mở miệng nữa, chỉ như cười như không mà liếc Tiết Vọng Kinh một cái, sau đó mới theo thiếu niên kéo mình đi vào. Vương thị đến Bảo Linh hầu phủ thăm hỏi, Triệu tri châu ở bên ngoài chuẩn bị chưa trở về, trong viện chỉ có mấy lão mục tử hầu hạ.

Thấy thiếu gia dẫn cửu hoàng tử tiến vào, đầu tiên là họ sợ tới mức ngây người, chờ đoàn người sắp vào tẩm cư mới hoàn hồn, quỳ ở trong sân dập đầu kêu vang vài cái, sau đó chạy đi tìm lão gia, phu nhân.

Lần đầu tiên cửu hoàng tử đến nhà người khác làm khách, mà còn là thiếu niên trong lòng lưu luyến si mê, vừa cảm thấy khẩn trương, lại có rất nhiều hưng phấn. Hắn nhìn nhìn nơi này, sờ sờ nơi kia, làm lệch đồ vật còn thật cẩn thận mà đặt ngay lại, rất giống một tiểu tử nông thôn chưa thấy qua cảnh đời.

Tiết Vọng Kinh liên tiếp nhin cười, lúc này mới phát hiện cửu điện hạ chỉ có mười bảy tuổi, vẫn chưa hoàn toàn lớn lên, chỉ vì bình thường hắn cấu giận rất bất thường, cao cao tại thượng, khiến người ta quên đi tuổi tác của hắn.

Hữu Xu cũng có chút co quắp, thấy bàn sách có chút loạn, vội vàng chạy tới chỉnh sửa.

“Bình thường ở nhà người làm gì?” Cửu hoàng tử muốn tiến thêm một bước hiểu biết thiếu niên, trong bụng dĩ nhiên chứa rất nhiều vấn đề.

“Đọc sách, viết chữ, gần đây xem một quyển du ký, có rất nhiều cảm ngộ, đều đã viết ra đây.” Đồi trước Hữu Xu thường bị chủ tử kiểm tra công khóa, đã sớm dưỡng thành phản xạ có điều kiện, vừa đứng ở cạnh bàn sách liền giấu hai tay ra phía sau, giống như học sinh tiểu học báo cáo tình huống với giáo viên chủ nhiệm. Cái này cũng thôi, cậu còn đem sách vở bút ký nhất nhất lấy ra, để cửu hoàng tử lật xem.

Nhu thuận như vậy à? Cửu hoàng tử nỗ lực nhịn ý cười, cẩn thận lật từng quyển từng quyển, nhưng thấy Hữu Xu viết được thể chữ nhỏ trâm hoa xinh đẹp cùng với thể chữ nhan hành thư, lại có chút không phải tư vị. Trong hoàng thất bảo tồn rất nhiều bức vẽ của Tông Thánh đế, hắn ta sở trường nhất chính là chữ nhỏ trâm hoa và thể chữ nhan hành thư. Để thoát khỏi ảnh hưởng của hắn ta, gần đến năm mười lăm tuổi cửu hoàng tử liền sửa thành luyện cuồng thảo.

Hắn vốn cho rằng chữ viết của mình đã vô cùng tương tự Tông Thánh đế, lại nhìn Hữu Xu mới đột nhiên cảm thấy, chữ viết của cậu lại giống hệt Tông Thánh đế, giống như cùng một người cùng một đôi tay viết ra. Có phải Hữu Xu cũng có ký ức kiếp trước hay không? Có phải vẫn còn nhớ rõ nam nhân lưu luyện si mê cậu suốt đời đó không?

Khóe miệng nâng lên của cửu hoàng tử chậm rãi chìm xuống, nhưng cũng không dám đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra miệng. Có nhớ hay không cũng không quan trọng, quý xui xẻo kia đã chết, hiện tại người cùng một chỗ với Hữu Xu là mình, vậy là đủ rồi. Hắn buông bút ký xuống, đang định phát biểu một ít ý kiến, chợt nghe ngoài cửa có tiểu tư kích động hô, “Thiếu gia, gậy trúc ngài bảo nô tài làm đã làm xong, mạng nhện cũng dính lên rồi, hiện tại có thể đi ra ngoài bắt ve.”

Hai má Hữu Xu đỏ lên, vội vàng chạy ra ngoài lung tung xua tay với tiểu tư, trên mặt viết ba chữ bự —— mau tránh đi!

“Bắt ve? Không phải nói cả ngày chỉ đọc sách, viết chữ sao?” Cửu hoàng tử nhướn cao một bên lông mày, cười như không cười mà nói.

Hữu Xu không biết nói dối, nhất thời ấp úng nói không nên lời. Tiểu tư kia thấy tình huống không đúng, vội ném gậy trúc chạy trốn. Chẳng may ngay lúc này, trong ngăn kéo phát ra vài tiếng kêu to chói tai, giống như đang nhốt vật nào đó còn sống. Cửu hoàng tử mở ngăn kéo ra, lấy ra một cái bình lưu ly dùng vải lụa bọc kín miệng, biểu tình càng thêm sâu không lường được.

Bộ dạng này, hoàn toàn trùng lặp với chủ tử đồi trước luôn đợi mình đọc sách tập viết, cảm giác kính sợ trước đây cũng mãnh liệt ủa tới. Hữu Xu nuốt một ngụm nước bọt, ngập ngừng nói, “Đọc sách quá mệt mỏi ta liền lấy ra lắc lắc, nghe một chút, giải lao. Kỳ thật ngày thường ta cũng không ham chơi.” Dứt lời đoạt lấy bình lưu ly bỏ đi ve, hơi hơi kinh hoảng.

Ve bị đè ép va chạm, lập tức phát ra tiếng kêu to khó chịu, trong ngày hè nắng chói chang nghe tới, cũng

cảm thấy một chút ý lạnh. Không đợi chủ tử răn dạy, Hữu Xu đã nhanh tay nhanh chân mà cởi vải lụa ra, cho ve sầu bay đi, đỏ mặt nói, “Người xem, ta thả bọn nó đi. Ta chỉ chơi trong chốc lát thôi.”

Bộ dáng này thật giống chú cún nhỏ phạm sai, bị chủ nhân bắt được tại trận, uể oải, đáng thương, nhưng cũng vô cùng đáng yêu. Cửu hoàng tử đặt nắm tay trên môi, miễn cưỡng nhin cười, vành tai chậm rãi nghen đỏ.

Tiết Vọng Kinh và thống lĩnh thị vệ nhìn nhìn cái người cho ve bay đi, lại nhìn nhìn điện hạ tâm tình vui thích, biểu tình càng ngày càng cổ quái, nhưng bởi vì bị kích thích nhiều, năng lực thừa nhận tăng lên, cũng không nói gì.

Đi thăm bàn sách xong, cửu hoàng tử đi về phía giường, hồ nghi nói, “Ban ngày ban mặt, vì sao màn trướng còn che kín? Hay là bên trong giấu người sống?”

Đây vốn là một câu vui đùa, lại không ngờ Hữu Xu phản ứng vô cùng kịch liệt, hai ba bước chạy qua, muốn ngăn cản đường đi của chủ tử. Biểu tình của cửu hoàng tử trong nháy mắt trầm xuống, lại thực nhanh thu liễm, một bàn tay đẩy cậu ra, một bàn tay nhắc màn trướng lên, trong con ngươi sát khí bốn phía.

Tiết Vọng Kinh và thống lĩnh thị vệ đã làm tốt chuẩn bị “bắt gian tại trận”, tiến lên một bước, mài lá gan nhìn vào bên trong, sau đó đột nhiên thở ra một hơi. Trong trướng ngoại trừ một cái gối đầu, một cái chăn, một cái đệm giường, cái gì cũng không có. Thằng nhóc Hữu Xu này khấn trương loạn cái gì? Làm hại bọn họ cũng chịu tội theo! Hai người đang chuẩn bị vỗ vỗ bộ ngực, lại thấy mấy con bọ cánh cứng nhỏ màu đen lảo đảo bay ra, nhìn kỹ, trong góc màn trướng cũng có hơn mười con hai mươi con, tình cảnh có chút khiếp người.

Tâm tình cửu hoàng tử thay đổi rất nhanh, chợt vui chợt buồn, lúc này còn chưa bình ổn lại. Hắn xoa khuôn mặt cứng ngắc, chần chừ nói, “Người, ở trong màn, nuôi sâu hả?” Lại không thấy ghê tởm sợ hãi sao?

Trong mặt thể chẳng những có tang thi, còn có thực vật biến dị và trùng thú, dạng quái vật gì mà Hữu Xu chưa thấy qua, làm sao sẽ e ngại mấy con bọ cánh cứng? Nhưng bí mật nhỏ của mình bị phát hiện, cậu vẫn cảm thấy ngượng ngùng, nắm vành tai nhẹ giọng nói, “Không phải như các người nghĩ đâu.”

Tiết Vọng Kinh sợ nhất là sâu nhỏ, đã ôm chặt hai tay, dùng ánh mắt quỷ dị nhìn cậu chăm chú.

Hữu Xu một hồi lâu vẫn không giải thích rõ, một tay đẩy chủ tử lên trên giường, chính mình cũng nằm xuống theo, nói, “Chúng nó là đom đóm, buổi tối bắt bỏ vào trong màn, có thể nhìn thấy sao. Ánh sao bay tới bay lui, giống như đuổi tay ra có thể hái được, cảnh kia rất đẹp rất đẹp, người hiểu không?”

Cửu hoàng tử nhìn chăm chăm đôi mắt còn rực rỡ hơn ánh sao của thiếu niên, chậm rãi gật đầu. Hắn nghĩ, ngôi sao xinh đẹp sáng ngời nhất trong thiên hạ, đã bị mình hái ở trong tay.

Hóa ra là đom đóm à? Nghĩ đến từng điểm từng điểm sắc sỡ tựa như lưu quang bay múa dưới bóng đêm,

những cảm giác ghê tởm trước đó liền tiêu tán trong nháy mắt. Tiết Vọng Kinh bưng tỉnh đại ngộ mà gật đầu, càng thêm hiểu biết đối với tâm tính chất phác mà lại ngây thơ rụt rè của thiếu niên. Ở chung với người như vậy, không thể nghi ngờ là thoải mái vui vẻ, hơn nữa mỗi ngày đều có thể nhận được rất nhiều kinh hỉ. Điện hạ thực sự có chút ánh mắt.

Cửu hoàng tử cũng cảm thấy vô cùng mới mẻ thú vị, làm bộ như vô ý mà duỗi cánh tay, ôm thiếu niên vào trong ngực, chậm rãi nói, “Ban ngày chúng nó sẽ không sáng lên à?”

“Không đâu, phải buổi tối mới được.” Hữu Xu hơi có chút tiếc nuối. Cậu rất muốn nằm cùng một chỗ với chủ tử xem ánh sao nhân tạo.

Hai mắt cửu hoàng tử tối sầm, càng khởi xướng tâm tư muốn ra bên ngoài xây phủ, tốt nhất chọn ở cách vách Triệu phủ, chỉ cách Hữu Xu một mặt tường viện, mở thêm một cánh cửa nhỏ, muốn gặp mặt thì tùy lúc đều có thể, buổi tối còn có thể nằm cùng một ổ chăn... Nghĩ nghĩ, ánh mắt hắn chậm rãi khép lại, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Mãi qua hồi lâu Hữu Xu mới phát hiện chủ tử đã ngủ say, đang muốn lay tỉnh hắn, liền bị Tiết Vọng Kinh ngăn cản, “Đừng, ngàn vạn lần đừng! Triệu tiểu công tử, xin ngài để điện hạ ngủ một hồi đi.”

Giọng hắn ta ép tới cực thấp, biểu tình cũng lộ ra thận trọng hiếm thấy, giống như đây là một chuyện lớn. Mặc dù Hữu Xu cảm thấy quái dị, lại không hỏi nhiều, khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Cậu lặng lẽ, nhẹ nhàng mà ôm một cánh tay của chủ tử, chôn mặt trong khuỷu tay hắn, thỏa mãn mà hít một hơi.

Cách sáu trăm năm, rốt cuộc lại trở về bên cạnh người.

53. Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bởi vì cửu điện hạ ngủ rất sâu, Tiết Vọng Kinh và thống lĩnh thị vệ không dám quấy rầy, nhẹ nhàng buông màn trướng xuống liền rón ra rón rén mà rời khỏi tử cung.

Hữu Xu bị chủ tử ôm chặt vòng eo, dù muốn đi cũng đi không được, chỉ có thể nhắm mắt dưỡng thần theo. Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng ve kêu, lại có tiếng gió thổi qua ngọn cây ào ào, rất thoải mái, bất quá chỉ giây lát, cậu cũng ngủ như chết, mở mắt lần nữa, bên ngoài đã là một mảnh trời hồng mây tía, ánh mặt trời cũng từ rụt rè vàng óng ánh chuyển thành màu trắng ảm đạm.

Hữu Xu há mồm ngáp một cái nho nhỏ, sau đó quay mặt quan sát chủ tử. Hắn trong lúc ngủ say biểu tình điềm đạm, mặt mày trầm tĩnh, giống hệt nam nhân ôn nhu như nước nhưng cũng lạnh lùng như gió đời trước. Nhưng Hữu Xu biết đây chẳng qua chỉ là bề ngoài, một khi hắn mở mắt ra, sắc bén giấu trong con ngươi mang lại có thể làm người ta tổn thương.

Tuy rằng có cùng một linh hồn, nhưng chung quy thì bọn họ biến thành thân thể độc lập khác nhau. Hữu Xu thích chủ tử kiếp trước, cũng thích chủ tử hiện tại, bất luận hắn biến thành bộ dạng gì, đều thích. Cảm

giác phạm sai chịu tội cùng với cảm giác vui sướng mất mà có lại đan xen trong lòng, làm cậu chậm rãi đỏ hốc mắt.

Cậu hãy còn phát gốc một lát, ánh mắt rớt cuộc ngừng lại trên đôi môi hồng nhuận của chủ tử. Không biết sao, cảnh tượng lần cuối cùng gặp nhau ở kiếp trước không ngừng thoáng hiện trong đầu, làm tim cậu ngứa ngáy, làn da nóng lên. Cậu bùm mặt tự nói với mình đừng nghĩ nhiều, nhưng bất luận như thế nào cũng không đè nén được khát vọng bỗng nhiên dâng lên trong lòng.

Hiện tại cậu đã không cần long tân hoặc là long tinh nữa, nhưng khi có cơ hội thu lấy, lại không cách nào ức chế cái xúc động này. Chẳng lẽ ăn nhiều sẽ nghiện sao? Nghiện thì như thế nào? Dù sao thì đối với mình cũng trăm lợi mà không một hại, nếu không thừa dịp chủ tử ngủ ném thử, ước chừng liền không có cơ hội. Hữu Xu ôm đầu, từ từ nhắm hai mắt, biểu tình giãy dụa.

Hương vị long tân trong veo bị ký ức câu về, làm cổ họng cậu tự dưng phân bố ra rất nhiều nước bọt, mà quá trình thu lấy long tinh kích động lại càng không cách nào tự ức chế được nhiều lần tái diễn ở trong đầu. Do dự ước chừng một khắc đồng hồ, tình cảm rốt cuộc chiến thắng lý trí, cậu đột nhiên mở mắt, nhìn về phía chủ tử, lại phát hiện không biết khi nào, mình đã dịch đến gần như vậy, lại cúi xuống nửa tắc nữa là có thể đụng tới cánh môi chủ tử.

Thân thể đã sớm làm ra lựa chọn, vậy còn do dự cái gì? Cậu thở sâu, lúc này mới lộ ra một đoạn đầu lưỡi nho nhỏ, nhẹ nhàng cạy mở cánh môi chủ tử...

Trong khoảnh khắc thiếu niên mở mắt thì cửu hoàng tử đã tỉnh. Hắn nhận thấy thiếu niên đang quan sát mình, ánh mắt nhiệt liệt, dưới cơn khấn trương cũng không dám mở mắt, muốn biết thiếu niên sẽ nhìn bao lâu. Hắn thích ánh mắt của cậu dừng lại trên người mình thật lâu, ấm áp, thoải mái, an tâm.

Nhưng ngay sau đó, ấm áp an tâm biến thành vô cùng lo lắng kích động, thiếu niên dựa vào càng ngày càng gần, gần đến mức lông mi dài mảnh cọ đến chóp mũi của mình, hô hấp ấm áp thổi qua hai má mình. Trái tim cửu hoàng tử ngừng đập một giây, chốc lát lại đập nhanh như nổi trống, khiến lồng ngực cũng từng đợt co rút đau đớn theo. Hắn mơ hồ đoán được thiếu niên muốn làm cái gì, rồi lại không thể tin được.

Nội tâm của hắn cũng đang trải qua kịch liệt giãy dụa, là nên mở mắt ra ôm lấy cậu hôn môi, hay là tiếp tục giả bộ ngủ yên lặng thừa nhận? Nếu mở mắt ra, ngược lại dọa lui thiếu niên, thì phải làm thế nào? Càng nghĩ, cuối cùng hắn lựa chọn bị động.

Đầu lưỡi thiếu niên vừa ẩm ướt vừa trơn trượt, còn mang theo vị chất của cỏ xanh cùng một chút ngọt lành, cực kỳ mỹ vị. Cậu vô cùng chủ động mà cạy mở kẽ răng mình, tìm kiếm vào bên trong, giống như muốn quần lấy đầu lưỡi mình, rồi lại chần chừ sợ hãi, vì thế hàm trên đụng vào mình lại hơi phát run.

Cái hôn trộm này không thể nói là tài nghệ cao siêu, lại khiến cửu hoàng tử thần hồn điên đảo. Cánh tay hắn hơi hơi nhấc lên, đang muốn ôm thiếu niên vào lòng tận tình yêu thương, để cậu biết, mình đã hiểu rõ tình cảm mà cậu giấu diếm, và cũng ôm ấp tình yêu say đắm nồng nhiệt giống như cậu, lại không ngờ cửa phòng bị người ta gõ vang, một âm thanh thấp thỏm bất an truyền đến, “Nhi tử, nhi tử? Bữa tối đã sớm làm tốt, đã hâm nóng hai lần, còn hâm nữa liền không thể ăn, lúc nào cửu hoàng tử có thể tỉnh?”

Hữu Xu run rẩy, vội vàng rút đầu lưỡi ra, luống cuống tay chân xuống giường, đi ứng phó Vương thị ngoài cửa. Màn trướng màu đỏ đào bị nhấc lên lại nhanh chóng hạ xuống, lúc này cửu hoàng tử mới mở mắt, phun ra một ngụm khí. Hắn nửa ngồi dậy, dùng ngón tay lau chỉ bạc thiếu niên mang ra khi rời đi, quẹt vào trong miệng, hai má chậm rãi trưởng đến đỏ bừng.

Hôn trộm thì cũng thôi, tài nghệ thấp kém cũng có thể chịu đựng, tại sao có thể bỏ dở nửa chừng? Tại sao có thể để lại chứng cứ chói lọi ở bên môi mình? Phải biết là, mình ngủ đều không chảy nước miếng. Trong lòng cửu hoàng tử hiện lên đủ loại suy nghĩ cổ quái mà lại bối rối, lúc thì mặt mày phờ phợt, lúc lại hạ mắt nhìn cười.

Hữu Xu bảo Vương thị chờ thêm một chút, khi trở về lại phát hiện chủ tử đã tỉnh, đang mặt mày đỏ bừng mà tựa vào trên gối mềm. Cậu cũng đỏ mặt theo, khấn trương nói, “Chủ, chủ tử, người tỉnh lại rồi à?”

“Nghe thấy người và Triệu phu nhân ở ngoài phòng nói chuyện, liền tỉnh.” Cửu hoàng tử nhanh chóng liếc cậu một cái, hai má càng nóng.

Hai người lòng mang ý xấu đều tự mình trầm mặc một khắc, đồng thời nói, “Vây liền đi dùng bữa đi?” Sau đó nhìn lẫn nhau, ha hả cười ngây ngô.

Cửu hoàng tử nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, lại giúp thiếu niên đem ngoại bào, giày và tất mang vào, cuối cùng dắt tay cậu đi vào tiền thính. Triệu tri châu đang cùng Tiết Vọng Kinh nói chuyện phiếm, nghe được động tĩnh vội chạy đến nghênh đón, liên tiếp hỏi điện hạ ngủ ngon hay không.

“Ngon, ngon trước nay chưa từng có.” Hần xoa xoa lòng bàn tay thiếu niên, dẫn đầu ngồi xuống ở chủ vị.

Triệu tri châu thở phào, tầm mắt Tiết Vọng Kinh lại chuyển chuyển ở trên mặt cửu điện hạ. Ngon trước nay chưa từng có, ước chừng không phải lời giả, trước kia điện hạ giống như tùy thời bao phủ trong u ám, phàm là dựa vào hần quá thân cận liền cảm thấy áp lực dày đặc bội phần. Nhưng hiện tại hần lại như tắm trong ánh nắng, cả người lâng lâng, vui vẻ, như là thành tiên vậy. Hơn nữa hai má hần xưa nay tái nhợt, hiện tại lại đỏ đến vô cùng không bình thường.

Đồng dạng không bình thường còn có Hữu Xu, hai người dán cùng một chỗ giống như hai cái mòng khỉ, rất bắt mắt. Chẳng lẽ mới xảy ra chuyện gì xấu hổ sao? Tiết Vọng Kinh vẫn còn suy đoán, âm thầm bật cười. Cùng lúc đó, Vương thị cũng lệnh tôi tớ đưa đồ ăn rượu ngon lên.

Triệu tri châu thấy canh giờ không còn sớm, vội vàng mời khách quý ngồi xuống, vắt hết óc mà vuốt mòng ngựa. Hần ta đầu tiên là nói về chiến tích của mình ở Lâm An phủ, lại hàn huyên tán gẫu những hiểu biết sau khi hồi kinh, sợ cửu điện hạ cảm thấy không kiên nhẫn, lại đổi đề tài tán gẫu những việc xấu khi còn bé của nhi tử.

Cửu hoàng tử vốn còn không yên lòng lập tức vỗ tai, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm hần ta, biểu hiện ra hứng thú không giống bình thường.

Triệu tri châu là một kẻ thành tinh, liền đào móc thật sâu quá khứ của nhi tử, “Từ nhỏ Hữu Xu đã biết phòng ngừa chu đáo, lúc chúng ta vừa đến Lâm An phủ nó thường dùng cái túi nhỏ bỏ gạo và mì giấu ở dưới giường, liên tục giấu ba bốn năm, chợt có một năm gặp nạn hạn hán, lương thực trong kho lúa không đủ ăn, vẫn là dựa vào lương thực nó tích trữ mới sống qua được.”

Cửu hoàng tử mỉm cười gật đầu, “Từ nhỏ Hữu Xu đã thông minh.” Giống như mình tận mắt nhìn thấy thiếu niên lớn lên vậy.

Hữu Xu nâng mi, càng cảm thấy tính cách của “Triệu Hữu Xu” này cực kỳ tương tự với mình, phải biết là, cậu cũng có thói quen tích trữ lương thực, hiện giờ dưới giường còn cất giấu mấy túi gạo mì. Chẳng lẽ nói “Triệu Hữu Xu” trước kia cũng là chính mình, nhưng cậu ta là phân thân, mình là bản thể, mình vừa xuất hiện, để tránh không gian sụp đổ, cậu ta liền biến mất?

Hữu Xu rơi vào lý luận không gian gấp khúc ánh mắt thoáng có chút đăm đăm, ngoan ngoãn ăn hết đồ ăn cửu hoàng tử thỉnh thoảng dứt tời.

Triệu tri châu thấy nhi tử được cửu điện hạ thích như thế, nội tâm vừa kiêu ngạo lại vừa sầu lo, nhưng cũng sẽ không biểu hiện ra giữa bữa tiệc rượu. Hần ta theo bản năng mà tránh đi đề tài có liên quan đến nhi tử, sửa thành tán gẫu cái khác.

Nhưng mà cửu hoàng tử sao lại buông tha cho hần ta? Không dấu vết mà chuốc mấy bình rượu mạnh, lại moi ra được rất nhiều bí vấn. Bất tri bất giác, đề tài liền kéo đến án tử lần trước. Cho đến hiện tại, tTriệu tri châu vẫn cảm thấy tức giận bất bình như cũ, chụp bàn nói, “Điện hạ, ngài nói một chút xem, Hữu Xu có ngoan ngoãn nhu thuận không? Thông minh hay không?”

“Nhu thuận, thông minh!” Cửu hoàng tử thận trọng gật đầu, rót đầy hai ly rượu, một ly đưa qua, một ly tiến đến bên môi, ôn hòa hữu lễ nói, “Mời Triệu đại nhân.”

“Mời điện hạ!” Cửu hoàng tử kính rượu, ai dám không uống? Triệu tri châu tự nhiên là uống một hơi cạn sạch.

Đầu càng thêm hôn mê, Triệu tri châu cũng liên tiếp tục kể khổ, hoàn toàn quên vị chủ nhân trước mặt câu giận bất thường, cao cao tại thượng như thế nào, “Ngài xem Hữu Xu nhà ta nhu thuận thông minh như vậy, làm sao lại đi giết người? Nếu không phải nữ tử nhà nông kia dùng yêu pháp, Hữu Xu nhà ta ngay cả liếc

mắt một cái cũng sẽ không nhìn tới nàng ta! Hữu Xu nhà ta năm nay đã mười sáu tuổi, đưa hai nha đầu thông phòng vào phòng cho nó còn có thể dọa nó khóc, ban đêm cũng không dám trở về ngủ...”

“Cha!” Hai má Hữu Xu đỏ bừng kêu lên, sau đó nhanh chóng liếc nhìn chủ tử một cái, lại thấy hắn đang nhìn mình ôn nhu cười nhạt, vì thế đành đầu bắt đầu bốc hơi.

Tiết Vọng Kinh ồn ào nói, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó nó trốn ở trong kho lương thực ngủ mấy đêm, dính một thân rơm rạ lúa mì, nhìn giống như ăn mày ấy. Nương nó không còn cách nào, chỉ phải đuổi người đi. Người nói một chút xem, lấy cái bộ dạng đó của nó, có thể tự xưng thích một nữ tử nhà nông tư sắc bình thường sao? Việc này tuyệt đối có cổ quái! Càng cổ quái chính là nó còn cầm dao, làm cho người ta nhảy sông tự vẫn! Ngài không biết đó, tâm địa Hữu Xu nhà ta rất mềm, bắt được con bướm, con kiến cũng không nỡ nghiền chết, chơi một trận lại thả đi, nói nó có lá gan giết người, ta là người đầu tiên không tin!” Triệu tri châu lòng đầy cảm phẫn.

Cửu hoàng tử cũng đồng cảm, vỗ vỗ hai má đỏ bừng nóng bỏng của thiếu niên, chậm rãi nói, “Bổn vương cũng không tin.”

Triệu tri châu được tán thành càng tăng thêm lá gan, đem một bàn đồ ăn vỗ đến nảy lên nảy xuống, “Điện hạ ngài quả nhiên anh minh thần võ, không giống những người ngu xuẩn đó, cứng rắn nói con ta là hung thủ giết người, còn bức bách ta giao nó ra, nếu không liền gán cho ta tội ‘dung túng con trai hành hung, làm việc thiên tư trái pháp luật’. Con ta là thịt trong lòng ta, dù cho ta chết, cũng không thể giao nó ra được! Huống hồ ta cũng không tin tưởng nó sẽ giết người, trong đó tất nhiên có ẩn tình. Còn không phải sao, cuối cùng nước rút đá lộ, quả nhiên chứng minh con ta là trong sạch.”

Hảo cảm của cửu hoàng tử đối với Triệu tri châu tăng lên nhiều, không khỏi thật lòng thật dạ mà khen hắn ta một câu, “Triệu đại nhân tâm địa từ phụ, đáng quý!”

“Nào có nào có, phụ thân trong thiên hạ đều giống nhau, bề hạ đối với ngài cũng là dốc hết tất cả, yêu như trân bảo.” Triệu tri châu thở dài nói, “Vi thần lần này hồi kinh báo cáo công tác, bởi vì không chủ động giao nhi tử ra, mà ngay cả công sự cũng không có tin tức.” Người thành tinh chính là người thành tinh, dù đã uống đến say khướt, cũng chưa quên chính sự.

Tiết Vọng Kinh không khỏi vỗ tay cho Triệu tri châu. Lời này nói thật là tài tình, cũng coi như chó ngáp phải ruồi. Hắn ta hẳn là muốn dùng ví dụ bề hạ yêu thương nhi tử để xúc động điện hạ, khiến điện hạ đồng cảm, tiến tới tán thưởng tâm từ phụ của hắn ta, trải đường cho việc điều nhiệm kế tiếp, nhưng nào có thể nghĩ đến, không cần lấy chuyện phụ tử thiên gia ra nói, chỉ bằng hành vi chết cũng không chịu để Hữu Xu chịu khổ của hắn ta, đã giành được hảo cảm lớn lao của điện hạ.

Quả nhiên, cửu hoàng tử tự mình rót rượu cho hắn ta, chắc chắn nói, “Lần này Triệu đại nhân bình xét cấp bậc, bổn vương cho rằng hoàn toàn nên được một cái ‘giáp thượng*’.”

*Giáp thượng: ý nói rất tốt, đứng hạng nhất.

“Nào có nào có, điện hạ tán thưởng!” Triệu tri châu choáng váng mà cười rộ lên.

Cửu hoàng tử thay thiếu niên gấp rất nhiều đồ ăn, nhìn cậu chậm rãi ăn, lại nói, “Những ngày gần đây hình như Triệu đại nhân đang bận ba vì chuyện Lương Hoài diêm vận sử nhỉ?”

Triệu tri châu giật mình, tỉnh rượu một khắc, không biết nên gạt đầu hay là lắc đầu. Cửu hoàng tử không đợi hắn ta đáp lại, tiếp tục nói, “Lương Hoài diêm vận sử đích thật là chuyện tốt, nhưng phiêu lưu cũng lớn. Tỉ mỉ cân nhắc nhiều đời diêm đạo, người được chết già ít, người bị chặt đầu nhiều, bởi vì phía trên nhìn chăm chú gắt gao, phía dưới cũng đổ mắt.”

Khuôn mặt Triệu tri châu tái nhợt, tay chân khê run. Tuy rằng cửu điện hạ là dùng giọng điệu thành thật với nhau để nói với hắn ta, nhưng hắn ta luôn cảm thấy sống lưng phát lạnh, đầu gối như nhũn ra, đã muốn quỳ xuống tại chỗ.

Cửu hoàng tử vừa trấn an thiếu niên đã dừng ăn cơm, biểu tình thấp thỏm, vừa vỗ bả vai Triệu tri châu, “Triệu đại nhân, người vô cùng tinh thông công việc vặt, hơn nữa đối với con đường kinh doanh có chút am hiểu, làm một diêm chính nho nhỏ chẳng phải lãng phí sao? Người tới Hộ bộ, làm túi tiền cho bổn vương.”

Những lời này không phải hỏi ý kiến, mà là khẳng định, giống như ngày mai là thánh chỉ có thể phát xuống. Nếu nghe từ miệng những hoàng tử khác, Triệu tri châu tất nhiên còn lòng nghi vấn, nhưng lời của cửu hoàng tử có đôi khi còn hữu dụng hơn so với thánh chỉ. Phải biết vị chủ nhân này chính là thiên tài sáu tuổi có thể xử lý việc triều chính phức tạp, rất nhiều quyết đoán bệ hạ đưa ra, sau lưng đều có bóng dáng của hắn.

Triệu tri châu thụ sủng nhược kinh, vội vàng đứng dậy tạ ơn, rồi lại bị cửu hoàng tử ấn ngồi trở lại, bảo hắn ta không cần giữ lễ tiết.

Một bữa cơm ăn đến khách và chủ cùng vui, gần đến giờ trong cung đóng cửa, cửu hoàng tử mới đứng dậy cáo từ, khi đi đến cạnh cửa ôn nhu dặn dò, “Ngày mai giờ Thìn, ta phái người tới đón người vào cung.”

“A? Vào cung làm gì?” Hữu Xu cảm thấy không hiểu.

“Không phải người đáp ứng đi theo ta sao? Tự nhiên phải làm thư đồng của ta.” Cửu hoàng tử tiêu sái cười, mặt mày phơi phơi.

Triệu tri châu say khướt lập tức bị làm tỉnh lại, vội la lên, “Điện hạ đã có hai thư đồng, sao còn muốn thêm một người nữa? Không dỗi gặt điện hạ, nhi tử này của vi thần thật sự không nên thân, từ nhỏ đến lớn chỉ biết nô đùa, thời gian đọc sách gộp lại không vượt quá hai tháng. Vi thần chiều hư nó, tính tình rất kiêu căng, sợ rằng không lọt vào mắt điện hạ được.”

“Sao lại không lọt vào được?” Cửu hoàng tử hiểu rõ Triệu tri châu đang lo lắng cái gì, giống như tuyên thệ mà thận trọng mở miệng, “Triệu đại nhân xin yên tâm, bốn vương tất nhiên sẽ đối xử với Hữu Xu thật tốt, quyết không để cho cậu ấy bị một chút ủy khuất.” Dứt lời cũng không đợi người phản ứng, lôi kéo thiếu niên lên xe ngựa, dứt khoát rời đi.

Xe ngựa đi ra ngoài thật xa, Hữu Xu mới ló đầu ra hô, “Cha, ta đi đưa cửu điện hạ, rất nhanh sẽ trở về.”

Triệu tri châu đứng thẳng bất động hồi lâu mới xoa xoa mặt, lộ ra vẻ mặt cổ quái mà lại lo lắng. Lời trước đó của điện hạ, sao càng nghĩ lại càng không thích hợp thế? Giống như con rết đang ứng phó với nhạc phụ vậy. Quả nhiên là mình uống nhiều rồi.

Hữu Xu đưa chủ tử đến cửa cung, thấy còn mấy khắc nữa mới khóa, liền kéo góc áo hắn nói chuyện một lát, trên mặt lộ ra tình cảm quyến luyến ngay cả chính mình cũng không hay biết. Cửu hoàng tử vô cùng hưởng thụ, vây cậu ở trong ngực, mỉm cười ngắm nhìn, đợi khi cậu tạm biệt mới nói, “Một mình người trở về ta lo lắng, không bằng ta đưa người đi.”

Ánh mắt Hữu Xu sáng lên, liền muốn gật đầu, lại bị Tiết Vọng Kinh không thể nhìn được nữa cắt ngang, “Điện hạ, bệ hạ đã phái người đến thúc giục, ngài vẫn là đi vào đi. Hữu Xu đưa ngài trở về, ngài lại đưa cậu ấy trở về, cuối cùng cậu ấy lo lắng, lại đưa ngài trở về, rồi có phải ngài cũng muốn đưa cậu ấy trở về nữa không? Hai người đưa tới đưa lui, lúc nào mới kết thúc? Dứt khoát đêm nay trực tiếp ngủ ở trên xe ngựa qua lại là được. Hạ Khải chúng ta cũng không giống như Đại Minh, có cấm đi lại ban đêm đó.”

Khỏi nói, lấy cái sức lực hai người này vòng vo trong ngõ nhỏ ngày hôm nay, thật là có khả năng làm ra cái việc ngốc kia.

Hữu Xu bị nói đến đỏ bừng lỗ tai, cửu hoàng tử cũng tức giận mà trừng thư đồng một cái, cuối cùng dè dặt bước vào cửa cung, lại lần nữa dặn dò ngày mai giờ Thìn nhất định phải gặp lại. Đến khi cửa cung hoàn toàn khép lại, không nhìn thấy thấy bóng dáng người nọ nữa, Hữu Xu mới thu hồi rặng mây đỏ trên mặt, mặt không đổi sắc mà leo lên xe ngựa.

Tiết Vọng Kinh nhận uỷ thác mang người về nhà, nhìn thiếu niên lạnh lùng, liên tục than nôi nào úp vung đó, hai người này đều là cao thủ biến sắc mặt, ở bên cạnh điện hạ rõ ràng là một cục phần đáng yêu ngưỡng ngưỡng, đến trước mặt mình lại là một cục băng phần cự tuyệt người khác cả ngàn dặm, đả ngộ kém đâu chỉ cách xa vạn dặm.

Nhưng chính bởi vì như thế, hảo cảm của hắn đối với thiếu niên ngược lại tăng tấp bay lên. Đối với người bên ngoài sắc mặt không tốt, chỉ khi đối với điện hạ là thật lòng thật dạ, vả lại bất luận cậu là chân tình hay giả ý, chỉ cần làm như vậy liền có thể khiến điện hạ cảm giác được an toàn, do đó bảo trì tâm tình bình tĩnh sung sướng. Điện hạ cũng không thích người quá tinh ranh mọi việc đều thuận lợi, chu đáo mọi mặt.

Hữu Xu trở lại nhà, chỉ thấy bên cửa hông có rất nhiều người đang đứng, nhìn tỉ mỉ thì lại là nhị thúc và nhị thẩm, còn có Triệu Ngọc Tùng, vây quanh một thái giám ở giữa, đang cảm xúc kích động mà nói cái gì đó. Thái giám kia thực không kiên nhẫn, mấy lần muốn chạy đều bị nhị thẩm giữ chặt, nhét ngân phiếu vào trong tay áo.

Hữu Xu trực giác sẽ gặp phiền toái, vòng qua đường xa, từ cửa hông phía tây vào phủ, mới vừa bước vào cửa thùy hoa*, chỉ thấy Vương thị đang cùng tứ thẩm, ngũ thẩm ngồi ở dưới giàn nho nói cười, biểu tình có chút thần bí. Không đợi cậu hỏi thăm, Vương thị liền vui vẻ chào đón nói nhỏ, “Nhị tử, người có nghe nói không? Triệu Ngọc Tùng bởi vì viết một thiên văn trách móc Tông Thánh đế, bị ngự sử buộc tội đó! Mới vừa rồi Thánh Thượng đã ban ý chỉ, tước đoạt tư cách thi cử năm năm tương lai của hắn. Tiếp qua hai tháng không phải hắn muốn tham gia thi hội sao? Lúc này liền không được rồi!”

*Cửa thùy hoa: là một loại cửa nhỏ trong tứ hợp viện, giúp ngăn cách ngoại viện và nội thất của tứ hợp viện.

Tứ thẩm cũng vui sướng khi người gặp họa theo, “Còn không phải vậy sao! Lúc trước nhị tẩu còn thề son thề sắt nói hắn có thể khảo trúng Trạng Nguyên, kết quả thì sao?”

“Kết quả mặt bị đánh đến vang bốp bốp!” Ngũ thẩm buông hạt dưa xuống, vỗ vài cái trên mặt mình.

Đều nói ba nữ nhân thêm một con vịt, lời này quả nhiên không sai, nhìn thấy ba người tụ cùng một chỗ hi hi ha ha, huyết thái dương Hữu Xu liên tục co rút. May mà Vương thị biết nhị tử không thích nghe mấy thứ này, đối với công danh cũng không thêm để ý, liền phát phát tay bảo cậu đi rửa mặt, lại tựa như nghĩ đến cái gì gọi cậu trở lại, “Đúng rồi, cha người tìm người, thay đổi xiêm y đến thư phòng hắn một chuyến.”

Hữu Xu ngoan ngoãn đáp ứng, hai khắc sau gõ cửa phòng, chỉ thấy Triệu tri châu đỏ trán than thở.

“Cha, người làm sao vậy?” Cậu rót một chén trà nóng đặt ở cạnh bàn.

“Đều là cha hại người!” Triệu tri châu càng thêm buồn rầu, giữ chặt nhị tử tỉ mỉ nói, “Nếu không phải cha bảo người đi nịnh bợ cửu điện hạ, người cũng sẽ không gặp loại chuyện xui xẻo này.”

“Chuyện xui xẻo gì?” Hữu Xu không rõ lí do.

“Làm thư đồng cho cửu điện hạ đó! Vẫn là cha hại người, luôn cho rằng đến tuổi thì người sẽ tự trưởng thành, cho nên không chịu nói với người những việc phiền lòng bên ngoài. Người không biết đi, cửu điện hạ có bệnh.” Triệu tri châu chỉ chỉ đầu mình.

Trái tim Hữu Xu kinh hoàng, dồn dập hỏi thăm, “Điện hạ bị bệnh gì? Có nghiêm trọng không?”

“Bị bệnh này, hắn không chết, chết đều là người khác.” Triệu tri châu thở dài, “Từ lúc ba tuổi cửu điện hạ liền thường thường mơ thấy kiếp trước, cho nên buổi tối luôn ngủ không được. Người ngắm xem, một người từ ba tuổi đến mười bảy tuổi, liên tục mười lăm năm không ngủ được một giấc ngủ ngon, hắn thống khổ bao nhiêu? Hắn đau khổ thì tính tình liền phá lệ nóng nảy, nếu ai không cẩn thận chọc hắn, rút kiếm liền chém. Người đừng tưởng rằng cha đang hù dọa người, hôm nay cũng không biết hắn ăn linh đan diệu dược gì, ngược lại vô cùng bình thường, nhưng ngày thường lại không phải như vậy. Có một năm hắn chém đứt cánh tay lục hoàng tử, mẫu phi lục hoàng tử tìm tới cửa khóc nháo, lại thiếu chút nữa bị hắn cắt đứt cổ. Còn có mùa hè một năm kia, hắn ngạo tiếng ve kêu chói tai, làm cho hắn ngủ không được, sai toàn bộ cung nữ thái giám đi bắt ve, kết quả còn mấy con không bắt sạch sẽ, khiến hắn nghe thấy, lại trượng hình chết một nửa người hầu trong Đông Cung. Cảnh tượng kia, quả thực là máu chảy thành sông mà! Sau đó tiếng buộc tội của nhóm triều thần quá lớn, Trọng Khang để tìm hắn đến hỏi mới biết, bởi vì sợ hãi ác mộng, mà liên tục mười bảy mười tám năm hắn chưa từng nhắm mắt. Mười bảy mười tám năm, người ngắm lại xem là cái cảnh gì, nếu như đối một người khác tâm trí không kiên cường, sợ là đã sớm điên rồi.”

Triệu tri châu nhớ lại chuyện cũ, vẫn cảm thấy tim đập nhanh vạn phần, run giọng nói, “Hắn hung hãn, âm tình bất định như thế, đã sớm gặp phải rất nhiều trách móc, triều thần đã có chút bất mãn với hắn. Nếu hắn không có tài năng kinh thiên động địa, lại có xuất thân truyền kỳ kia, có lẽ đã sớm bị phế đi. Con à, cha không giống nhị thúc người, biết rõ là hố lửa còn buộc hài tử nhảy vào. Nếu người không nguyện ý, cha liền đi tìm lão thái gia, bảo ông ấy nghĩ biện pháp. Người có lẽ không biết, Triệu Ngọc Tùng làm thư đồng

cho hấn mười mấy năm, nói vút bỏ liền vút bỏ, không chút lưu tình. Người với hấn mới chỗ nào với chỗ nào chứ...”

Hữu Xu không đợi Triệu tri châu nói cho hết lời, liền nhịn không được thút tha thút thít mà khóc lên. Cậu vốn tưởng rằng đời trước chủ tử sống rất tốt, chỉ hơi có tiếc nuối thôi, lại không nghĩ rằng hấn bị tổn thương sâu như vậy, thế cho nên chuyển thể đầu thai, trong linh hồn vẫn còn sót lại vết thương không xóa nhòa được. Sở dĩ cứu hoàng tử đêm không ngủ được, tính tình nôn nóng, là bởi vì hấn quá mức bất an gây nên, mà phần bất an này, chính là do mình không từ mà biệt.

Cậu không cách nào tưởng tượng được hấn làm như thế nào giãy dụa tỉnh lại từ trong những cảnh mơ bàng hoàng luống cuống, tuyệt vọng chờ đợi đó, lại làm như thế nào mang tâm tình sợ hãi nghênh đón ngày kế tiếp. Ba tuổi đến mười bảy tuổi, hấn từng có một ngày an ổn sao? Hấn nhìn như cao cao tại thượng, không ai bì nổi, nhưng hóa ra vẫn luôn dừng bước trong thống khổ.

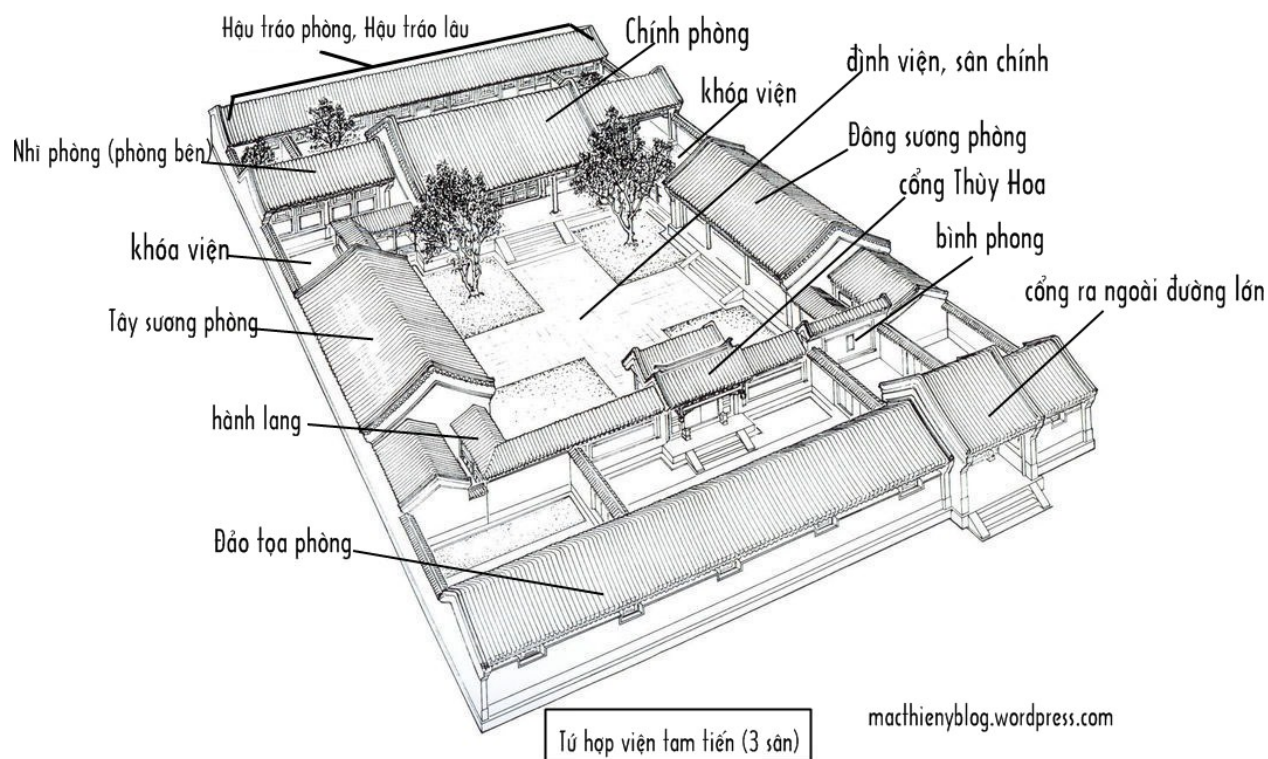
Hữu Xu càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng tự trách, nhất thời khóc đến mức không thở nổi.

Triệu tri châu thấy nhi tử lắc lắc đầu, giống như muốn khóc đến ngắt xỉu, vội vàng ôm cậu vào trong lòng vỗ vỗ, liên tục nói cha sai, cha không nên hù dọa người, cha đi tìm lão thái gia, bảo ông ấy đẩy cái chuyện làm thư đồng này đi.

“Đừng đấy, con muốn làm thư đồng cho điện hạ.” Hữu Xu lập tức ngừng khóc, gắt gao kéo cánh tay Triệu tri châu. Đời này, cậu nhất định phải ở bên cạnh chủ tử một tác cũng không rời, không bao giờ chạy đi, dù hấn đánh cậu, mắng cậu, ghét bỏ cậu, cũng không chạy.

Hết chương 53

*Cửa thùy hoa:

54. Chương 54

Cửu hoàng tử và Trọng Khang để nói chuyện một lát, lấy được thánh chỉ điều nhiệm Triệu tri châu vào Hộ bộ mới về Đông Cung.

Vừa ra đến trước cửa, Trọng Khang để bỗng nhiên gọi hẩn lại, “Hoàng nhi, ngươi tìm được người trong mộng đó sao?”

“Tìm được.” Cửu hoàng tử chắc chắn gật đầu, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo biểu tình tường hòa trước nay chưa từng có. Rốt cuộc hẩn cũng hiểu rõ, bất luận mình kháng cự như thế nào, số mệnh chính là số mệnh.

“Cửu Châu ngũ quốc nhiều Hữu Xu như vậy, đúng là nhi tử Triệu Phúc sinh sao?” Trọng Khang để hứng thú, truy vấn, “Bộ dạng cậu ta thế nào? Quả thật là khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế vô song sao?” Đối với đoạn tình yêu đau khổ say đắm trong truyền kỳ kia, đối với bá hoàng yêu thiếu niên đến mức muốn mạng kia, từ nhỏ đến lớn ông đều tràn ngập tò mò. Bức họa bị vuốt ve tới phai màu kia tự nhiên cũng có một phần công lao của ông.

Cửu hoàng tử mỉm cười, thẳng thắn thành khẩn nói, “Nếu nói là khuynh quốc khuynh thành thì không đến mức, nhưng ở trong lòng nhi thần, tự nhiên là tuyệt thế vô song.”

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Trọng Khang để có thể lý giải, khoát tay nói, “Hôm nào dẫn cậu ta vào

cung cho trẫm nhìn xem.”

“Ngày mai có thể nhìn thấy, nhi thần đã cách chức Triệu Ngọc Tùng, đổi thành cậu ấy làm thư đồng cho nhi thần. Phụ hoàng nên tốt với cậu ấy một chút, lá gan cậu ấy có chút nhỏ.” Cửu hoàng tử thận trọng dặn dò.

Trọng Khang để đỡ khóc đỡ cười, nói thẳng nhi tử có tức phụ quên cha ruột, tức giận mà đuổi hẩn đi. Đối với việc nhi tử yêu đồng tính, rất sớm trước kia ông đã có chuẩn bị tâm lý, còn từng bí mật tìm kiếm thiếu niên tên là Hữu Xu ở dân gian, để mang vào trong cung nuôi nấng. Như thế, nhi tử cũng không cần mỗi ngày bị ác mộng tra tấn, dẫn đến tính tình càng ngày càng cổ quái.

Mất thấy nhi tử vừa được mười bảy mười tám tuổi, Hữu Xu còn chưa xuất hiện, ông vốn tưởng rằng đời này nhi tử sẽ cô độc đến cuối đời, may mà ông trời có mắt, đưa người đã biến mất hơn sáu trăm năm đến bên cạnh hẩn.

“Triệu Hữu Xu? Ngày mai sẽ nhìn thấy vị đại nhân vật trong truyền thuyết này.” Trọng Khang để đỡ trán cười nhẹ.

Cửu hoàng tử trở lại Đông Cung, lập tức đem bức họa Hữu Xu đưa cho mình thật cẩn thận trải ra ở trên bàn, hạ mắt thưởng thức, một lát sau hạ lệnh, “Hầu hạ bút mực.”

Cung nữ thái giám đứng hầu hai bên lập tức chuẩn bị tốt giấy và bút mực. Lúc này cửu hoàng tử không vẽ loạn trên bức họa nữa, mà là thay đổi một tờ giấy Tuyên Thành thuần trắng khác, đem từng màn mộng cảnh kiều diễm đem qua vẽ đầy đủ trên từng tờ từng tờ giấy. Hẩn vốn dĩ bản lĩnh thâm hậu, tất cả cảnh tượng lại như rõ ràng ở trước mắt, chỉ hao phí gần nửa canh giờ đã vẽ ra bảy tám bức tranh thủy mặc trông rất sống động, lại pha một ít màu mực, đem mái tóc như mây, thân thể ngọc bạch, hồng ngân loang lổ, khoe mắt tựa phấn và đôi môi rướm máu của thiếu niên, nhất nhất phác họa ra.

Dựa vào tình triều trong lòng liền mạch lưu loát vẽ xong, hẩn nhìn tranh vẽ phủ kín bàn học, bỗng nhiên hai má đỏ lên, đỉnh đầu bốc hơi, hạ thân lại nổi lên phản ứng kịch liệt. Hẩn lập tức vỗ vỗ vạt áo, muốn cho chỗ kia bình tĩnh trở lại, lại chợt phát hiện dưới mí mắt bức họa kia rơi tí tách tí tách rất nhiều điểm đỏ.

Hẩn còn đang ngây người, cung nữ một bên liền la hoảng lên, “Điện hạ không tốt, ngài chảy máu mũi! Nô tỳ đi tìm thái y!” Sau khi nàng vội vàng rời đi, liền có vài thái giám tiến lên, muốn giúp điện hạ xử lý máu mũi.

Cửu hoàng tử vội vàng dùng giấy Tuyên Thành trắng che bức họa, vừa siết chặt cái mũi, vừa ồm ồm nói, “Hoảng cái gì, bất quá chỉ là nội hỏa tương đối nặng thôi, uống chén trà lạnh liền không ngại. Đi, gọi cung nữ vừa rồi về, hơn nửa đêm đừng khiến cho cả cung không được an bình.”

Không phải ngài thích nhất là khiến trong cung nháo đến gà bay chó sủa sao? Ngày thường không có chuyện cũng muốn làm ra ba phần chuyện, để phát tiết nóng giận trong lòng, hôm nay sao lại sửa tính vậy? Mặc dù trong lòng còn nghi vấn, thái giám cũng không dám kháng mệnh, vội vàng đuổi theo người.

Cửu hoàng tử tự mình vắt một cái khăn ướt, đem cái mũi xử lý sạch sẽ, lại vội vàng tắm rửa một cái, liền chuẩn bị lên giường đi ngủ. Hắn đem họa tác từng tờ từng tờ cuốn lại, nhét vào trong màn trướng, rồi lại tìm rất nhiều cái kẹp, treo chúng ở trên đỉnh, như thế, chỉ cần vừa nằm xuống có thể nhìn thấy.

Đêm qua, hắn vẫn ngủ thực không an ổn, nhưng không phải là bị ác mộng quẩn thân, mà là từng trận từng trận tình triều mãnh liệt mà đến. Bình sinh lần đầu tiên, hắn hy vọng vĩnh viễn đắm chìm trong mộng không cần tỉnh lại, cũng là lần đầu tiên, cảm giác sau khi tỉnh ngủ không phải là sợ hãi bàng hoàng, mà là cảm thấy chưa đủ cùng lưu luyến khó bỏ.

Nếu một ngày kia cảnh trong mơ này có thể biến thành hiện thực, đừng nói bảo hắn hàng đêm không thể ngủ yên, dù là chết ở... chết ở trong thân thể Hữu Xu, cũng là hưởng thụ. Nghĩ vậy, cửu hoàng tử che hai má đỏ bừng, ngốc ngốc mà nở nụ cười. Hắn hiện tại, chỗ nào là thiên hoàng hậu duệ cao cao tại thượng, mà là thiếu niên xanh tươi thích phiến não, sinh mệnh vốn dĩ giống như tiêu tụy, hiện tại tràn ngập ánh nắng và ngọt ngào.

Đêm nay, hắn không chậm chạp không chịu lên giường nữa, mà là chưa tới giờ Tuất liền trốn trong màn trướng, chuẩn bị tái tạo một cảnh mơ tươi đẹp. Nhưng mà càng nhìn chăm chăm bức họa, thân thể của hắn lại càng nóng, chỗ kia cũng tinh thần xán lạn không cách nào biến mất, chỉ đành che mặt lại miên man suy nghĩ, không cẩn thận nhớ tới cái hôn trộm của Hữu Xu, lúc này sợi tình hàng vạn hàng nghìn, nổi lòng khó bình.

Cùng lúc đó, Hữu Xu đang cùng vài tiểu tử ở trong sân bắt đom đóm. Bên hông cậu buộc một cái bình lưu ly, đang từng chút từng chút lóe ánh huỳnh quang, nhìn qua giống một cái đèn lồng kỳ lạ. Vương thị nghĩ nhi tử ham chơi, cũng không ngăn cản, còn đứng ở hành lang gấp khúc chỉ điểm phương hướng cho nhi tử, “Xu nhi, nhìn bên cây hoa quế kia, bên kia có rất nhiều.”

Hữu Xu gật đầu, đi qua dùng gậy trúc nhẹ nhàng gõ trên ngọn cây, quả nhiên dọa bay rất nhiều đom đóm màu xanh lá, sáng tối lập lòe, phù quang lục ảnh*, đẹp không sao tả xiết.

*Phù quang: phản quang trên mặt nước, lục ảnh: cái bóng lướt qua. Ý nói cảnh tượng lập lòe bất định, khó có thể nắm bắt.

Vương thị và nhóm vú già đều nhìn ngây người, Hữu Xu lại bỗng nhiên cảnh giác. Cậu cảm giác được trong viện bỗng nhiên xuất hiện hơn mười luồng hơi thở xa lạ, lần lượt trông giữ mỗi một yếu đạo, cảm giác này, rất giống những ám vệ đời trước đi theo bên cạnh chủ tử.

Chẳng lẽ là chủ tử phái tới? Cậu âm thầm suy đoán, lại đi bắt đom đóm. Tiểu quý được cậu thu nạp cũng lập tức báo lại tin tức có người xa lạ xâm nhập, vả lại còn bổ sung, “Đại nhân, có một nữ tử tên Hữu Xu đến đông viện, nàng ta có chút cổ quái, ngài ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

Nữ tử tên Hữu Xu, là “tang thi” lúc ban ngày sao? Hữu Xu nhất thời khẩn trương lên. Cậu biết thế giới này hẳn là không có tang thi, nàng ta ước chừng là một yêu vật. Yêu vật khó đối phó hơn quỷ vật gấp ngàn vạn lần, lại thêm việc Hữu Xu chưa bao giờ gặp phải, cũng không có kinh nghiệm cỡ nào.

Chỉ thương đắc lai chung giác thiển*. Tuy rằng xem rất nhiều sách bắt yêu tróc quỷ, nhưng thật sự thực hành thì cậu lại không ít lo lắng. Quan trọng là, cho đến bây giờ cậu còn chưa rõ ràng nguyên hình của nữ tử, cũng không biết nhược điểm của nàng ta.

*Một câu trong bài “Đông dạ độc thư kỳ tử duật” của tác giả Lục Du, có nghĩa là kiến thức nhận được trên trang giấy, chung quy là không hoàn thiện, không đầy đủ.

“Người có biết nàng ta có lai lịch gì không?” Hắc dùng tinh thần lực giao lưu với tiểu quỷ.

“Không biết. Lệ khí trên người nàng rất nặng, có năng lực nhìn thấy quỷ hồn, dù cách nàng xa mấy trượng, cũng có thể cảm giác được uy hiếp lớn lao, tiểu nhân cũng không dám tới gần.” Mặt tiểu quỷ mang vẻ hổ thẹn. Đạo hạnh của nó đã gần trăm năm, lại còn sợ hãi một nữ tử, có thể thấy nữ tử thật không đơn giản.

Hữu Xu yên lặng xua tay, tỏ vẻ mình biết. Trong mắt thế nơi nơi đều là tang thi, thực vật biến dị, trùng thú biến dị, cậu đã sớm thấy nhưng không trách, bắt quá chỉ là một yêu vật không rõ chi tiết thôi, thật đúng là không dọa nổi cậu. Đến thì đến, cậu chỉ cần tiếp đón thôi.

Nghĩ như vậy, cậu liền tiếp tục an nhàn thanh thoi bắt đom đóm, đầy hai cái bình lớn mới mang về phòng, vẫy tay với xà nhà, “Xuống đây đi.”

Trên xà nhà hồi lâu không thấy động tĩnh, cậu lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, chậm rãi viết mấy câu, nói, “Xuống đây đi, ta có thứ suy nghĩ suốt đêm muốn tặng cho chủ tử các người.” Thân pháp ẩn nấp của những người này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức giống như đến từ sáu trăm năm trước, cũng không biết chủ tử làm thế nào bảo lưu thể lực này lại.

Trên xà nhà rơi xuống một chút tro bụi, một hắc y nhân trong chớp mắt xuất hiện ở trong phòng, nửa quỳ hành lễ, lại không nói lời nào.

Quả nhiên là nhân thủ của chủ tử. Sáu trăm năm trước cậu cho rằng đây là giám thị, nhưng hiện tại cậu hiểu rõ, đây kỳ thật là một loại bảo hộ. Hữu Xu vốn tưởng rằng sẽ không ai yêu mình, nhưng bỗng nhiên quay đầu mới phát giác, cậu từng được yêu sâu như vậy, sâu đến như vậy. Trái tim truyền đến đau đớn nho nhỏ, cậu xoa xoa ngực, lại xoa xoa cái mũi chua xót, nghẹn giọng nói, “Nói với chủ tử các người, bảo hắc ngủ cho ngon.”

Hắc y nhân gật đầu đáp lời, mang theo bình và tờ giấy trốn vào bóng đêm. Hữu Xu đứng ở bên cửa sổ nhìn hồi lâu, lúc này mới đi ra ngoài, bày vài cái pháp trận phòng hộ ở cửa phòng Vương thị và Triệu tri châu, lại bày một cái pháp trận cảnh báo ở cửa phòng mình, sau đó ngồi bên cạnh ánh nến chờ đợi.

Đông Cung, cửu hoàng tử vẫn nhìn chăm chăm mấy bức họa lẫn lộn khó ngủ, chợt nghe gian ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, lập tức xúc màn trướng lên nửa ngồi dậy.

“Tại sao trở về?” Hắc trầm giọng hỏi.

“Khởi bẩm chủ tử, tiểu công tử lệnh thuộc hạ đưa cho ngài vài thứ.” Hắc y nhân tất cung tất kính đưa đồ vật trong tay lên, đang muốn ngừng đầu, lại nghe phía trên truyền đến tiếng nói nhỏ biếng nhác, “Không nên nhìn thì tốt nhất đừng nhìn.”

Hắc y nhân trong lòng rung mình, vội rũ đầu xuống thấp hơn, vẫn chưa phát giác trong màn trướng của chủ tử treo rất nhiều bức họa ôm nhau triền miên.

Cửu hoàng tử vốn còn có chút kinh nghi không vui, đợi thấy rõ thứ ở trong bình cùng với nội dung trên tờ giấy, trong lòng chỉ còn lại tràn đầy vui mừng. Hắn giống như một đứa trẻ ôm bình không chịu buông tay, mở tờ giấy nhìn lại nhìn, rất có xu thế nhìn mòn con mắt.

“Năng lực của ta có hạn, không hái được sao trên trời, chỉ có thể đem đom đóm trên mặt đất tặng cho người, mong người ngày sau hàng đêm yên giấc, thân thể khoẻ mạnh. Mặt khác, đom đóm chỉ có tuổi thọ năm ngày, nhìn một hai ngày liền thả chúng nó đi, năm sau tất sẽ có phong cảnh càng xinh đẹp —— Hữu Xu.”

Trên tờ giấy chỉ viết hai ba câu, vả lại từ ngữ vô cùng bình thường, lại khiến cửu hoàng tử xem đến hốc mắt nóng lên, trong lòng ấm áp. Hắn tỉ mỉ gấp tờ giấy nhét vào hà bao, đặt ở dưới gối đầu, giọng nói bất tri bất giác nhu hòa hơn rất nhiều, “Chỉ có hai thứ này à? Còn gì không?”

Hắc y nhân nghĩ nghĩ, bấm báo, “Tiểu công tử bảo ngài ngủ cho ngon.”

“Được, bốn vương liền ngủ. Sau khi trở về người nói với cậu ấy, bốn vương đã nằm xuống, bảo cậu ấy cũng đi ngủ sớm một chút.” Cửu hoàng tử lập tức xoay người lên giường, dù ở trước mặt Trọng Khang đế cũng chưa từng nhu thuận như vậy, thấy hắc y nhân muốn đi, lại nói, “Cậu ấy làm sao phát hiện người? Có từng tỏ vẻ bất mãn không?”

Hắc y nhân chấp tay, “Không biết tiểu công tử làm thế nào phát hiện, cũng không thấy bất mãn.”

Không bất mãn, vậy là tốt rồi. Lúc này cửu hoàng tử mới triệt để yên tâm, phất tay cho người lui, về phần Hữu Xu làm thế nào phát hiện ám vệ, cái này cũng không quan trọng. Hắn cẩn thận che màn trướng, mở miệng bình, thả đom đóm ra. Xanh xanh vàng vàng, điểm điểm lấp lóe, chỉ một thoáng đã bay múa bốn phía trong màn trướng màu minh hoàng, lúc chợt dừng ở giữa tóc, lúc chợt đậu trên họa tác, đem buổi đêm vốn dĩ oi bức khó nhịn tô vẽ giống như ảo cảnh.

Cửu hoàng tử luôn cho rằng đêm qua đã là quang cảnh đẹp nhất mà hắn từng thấy, cho đến hiện tại mới phát hiện, còn có thứ càng xinh đẹp hơn chờ đợi ở phía sau. Chính như Hữu Xu nói trong thư —— năm sau tất sẽ có phong cảnh càng xinh đẹp. Chỉ cần cậu còn ở bên cạnh hắn, luôn sẽ có phong cảnh càng xinh đẹp càng bao la hùng vĩ hơn.

Nổi lòng xao động cùng với tình triều mệnh mộng chậm rãi bình ổn trong lưu quang bay múa, hắn bất tri bất giác nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ say, khóe môi nhếch lên một nụ cười cực kỳ hiếm thấy.

Hắc y nhân trở lại Triệu phủ, chuyển lời của chủ tử đến, lúc này Hữu Xu mới thổi tắt ngọn nến lên giường

đi ngủ. Hắc y nhân kia vốn còn có chút do dự, thấy cậu chỉ chỉ trên đỉnh, tựa như đang hỏi hắc ta sao còn chưa về vị trí, lúc này mới nhẹ nhàng nhảy lên xà nhà.

Nửa đêm, một bóng đen nhanh chóng chui vào phòng Hữu Xu, dùng móng vuốt nhọn sắc bén vén màn trướng. Trong viện ngoài viện hơn mười ám vệ, nhưng lại không có một ai phát hiện, ngay cả cái người ở trên xà nhà cũng không hề có động tĩnh gì, giống như cái gì cũng không phát hiện.

Màn trướng màu đỏ đào nhấc lên một góc, bóng đen đang muốn tiến vào, lại thấy rất nhiều điểm sáng xanh lục đập vào mặt mình, trong lòng hoảng hốt đồng thời nghiêng người tránh né. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sau khi điểm sáng qua đi liền xuất hiện một mũi nhọn lạnh lẽo, đâm tới đầu bóng đen, trong lúc điện quang hỏa thạch, bóng đen rốt cuộc thấy rõ, điểm sáng kia vốn là rất nhiều đom đóm, mũi nhọn sắc lạnh là chủy thủ nắm trong tay thiếu niên.

Sao cậu ta biết mình sẽ đến, lại sớm làm tốt chuẩn bị phản kích? Trong lòng bóng đen sinh nghi, khó khăn tránh thoát một đao trên đầu, xẹt tới phía sau thiếu niên, lại bị bắt được cái đuôi quảng đến trên tường, bụng lập tức trúng một đao, sau đó đầu lại là một đao, sau đó một đao một đao lại một đao, nhanh như thiểm điện, không hề dứt.

Bóng đen không biết binh khí nhân gian cũng có thể đâm thủng da thịt mình, lại càng không biết thiếu niên bị bệnh gì, chỗ nào không đâm, chỉ thích đâm đầu, cái sức lực tàn nhẫn kia, giống như là muốn đào tuỷ não nó ra vậy. Nó đau nhức không thôi, điên cuồng tránh né, rốt cuộc trong nháy mắt thiếu niên đưa tay liền tránh thoát, phá cửa sổ nhanh chóng bỏ chạy.

Hữu Xu không phải người biến dị lực lượng và tốc độ, tự nhiên cũng có lúc kiệt sức, liên tục không ngừng đâm mấy trăm đao đã là cực hạn, đã không cách nào kiên trì tiếp nữa. Cậu ấn xoa cổ tay đau nhức, chậm rãi dạo bước ở trong phòng. Vách tường, gạch, màn trướng, bàn sách, nơi nơi đều dính đầy máu màu đỏ đen, tràn ngập một mùi tanh tươi, trong không khí còn mơ hồ nổi lơ lửng một loại khí trảng vô hình, vô cùng tương tự với thuật che mắt của quỷ quái.

Khó trách nhóm ám vệ không hề có động tĩnh gì, xem ra là bị mê hoặc. Cậu châm ánh nến lên, dùng vải bố cẩn thận lau đi vết máu trên chủy thủ, sau đó buộc trở lại bắp chân. Đây không phải là chủy thủ bình thường, mà là lợi khí bảo mệnh khi xuống núi ông lão đưa cho cậu, chuôi đao cùng thân đao đều khắc đầy ký hiệu công kích, có thể tiêu diệt phần lớn yêu tà và quỷ vật trên thế gian.

Yêu tà vừa rồi giống như chuột sóc, thể trạng như con nghé, ngoài thân lại không bao trùm da lông, mà là một tầng thịt đã sớm thối rữa, nhìn vô cùng khiếp người. Trong đầu Hữu Xu cố gắng nhớ lại nội dung trên yêu tà chí, lại không tìm ra giống loài cùng loại với nó.

Nó rốt cuộc là cái gì? Nhược điểm ở nơi nào? Tuỷ não đều bị mình đâm ra đầy đất, lại vẫn có thừa lực tìm ra lối thoát! Hữu Xu đập đập một bãi thịt đỏ đỏ trắng trắng trên đất, biểu tình vô cùng ngưng trọng, rồi lại nghĩ nó trốn thì trốn, không chừng sẽ chết ở nửa đường, lúc này mới hơi thở phào.

Cậu nhanh chóng vẽ mấy tấm vệ sinh phù, dán ở các nơi trong phòng, từng điểm từng điểm lửa màu tím đem những vết máu, thịt thối, tanh tươi trước đó nhất nhất đốt cháy sạch sẽ, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Hôm sau tỉnh lại, hai phụ tử Hữu Xu bị Triệu lão thái gia gọi vào chính đường hỏi chuyện. Sắc mặt Triệu lão thái gia vô cùng âm trầm, phía dưới là Triệu lão phu nhân và một nhà nhị phòng ngồi. Mắt Triệu Ngọc Tùng đỏ lên, dung mạo tiêu tụy, như là cả đêm không ngủ.

“Lại đây ngồi đi.” Chờ hai phụ tử hành lễ xong, Triệu lão thái gia mới chậm rãi nói, “Gần đây ngươi đang chuẩn bị việc điều nhiệm à?”

Triệu tri châu chấp tay, đang muốn nói không cần làm phiền phụ thân, liền nghe ông ta chỉ đạo nói, “Không cần nhảy nhót khiến người ta chú ý nữa, vì phụ đã giúp người mưu được chức tri châu Vân Châu, mấy ngày nữa có thể chuyển đến. Mấy ngày này ngươi an tâm ở nhà, dạy dỗ nhi tử cho tốt.”

Tri châu Vân Châu, đây chính là khổ sai gần bằng tri châu Thục Châu! Lão thái gia đây là không thể chờ đợi được mà muốn sung quân một nhà đại phòng! Triệu tri châu nhìn lão phu nhân đắc ý dào dạt, lại nhìn nhị đệ biểu tình lạnh lùng, nhất thời tức giận đến liên tục run lên.

Hắn đang muốn phản bác vài câu, bên ngoài lại có vài quan sai tới, nói là công văn điều nhiệm của Triệu tri châu đã đưa xuống, Hoàng Thượng lệnh hắn tức khắc đến Hộ bộ nhậm chức. Triệu lão thái gia kinh nghi bất định mà tiếp nhận công văn, liền thấy phía trên chói lọi viết bốn chữ to — Hộ bộ thị lang.

Từ tri châu ngũ phẩm điều nhiệm thành Hộ bộ thị lang tam phẩm, nói là một bước lên mây cũng không đủ. Bởi vì quan sai liên tiếp thúc giục, Triệu lão thái gia dầy lời ghen ở cổ họng thật sự không cách nào phun ra ngoài, chỉ đành nhìn lão đại ngắc đầu ưỡn ngực đi ra ngoài. Ngay sau đó ngoài phòng lại có vài thái giám tới, nói cửu điện hạ phái bọn họ đến mời Triệu tiểu công tử, bắt đầu từ hôm nay, Triệu tiểu công tử chính là thư đồng của cửu điện hạ, mỗi ngày giờ mẹo vào cung.

Lần này, Triệu lão thái gia và Triệu lão phu nhân càng không lời gì để nói. Bọn họ cũng không thể làm trái ý chỉ của bệ hạ và điện hạ đi? Hai vị này chính là chúa tể Hạ Khải quốc đó.

Hữu Xu cũng không quản sắc mặt mọi người khó coi như thế nào, xách hòm xiểng đã sớm chuẩn bị tốt đi ra ngoài, lại bị Triệu Ngọc Tùng vẽ mặt kích động ngăn lại, thấp giọng nguyên rủa, “Điện hạ cũng không phải là chủ nhân để hầu hạ, Triệu Hữu Xu, ta chờ xem kết cục của ngươi.”

Hữu Xu thản nhiên liếc nhìn hắn một cái, lại tiếp tục đi về phía trước. Cậu cũng không để ý tới loại chó mèo cắn người lung tung này.

Nếu thiếu niên cùng mắng nhau với mình, Triệu Ngọc Tùng có lẽ sẽ dễ chịu một chút, nhưng mà thiếu niên lại làm như không nhìn thấy mình, chọc hắn ta muốn phát cuồng, đuổi theo ở phía sau hấp tấp nói, “Ngươi cho rằng ngươi là ta với Tiết Vọng Kinh sao? Hầu hạ điện hạ mười mấy năm đều không có chuyện gì? Nói cho ngươi biết, khi còn bé Tiết Vọng Kinh có ân cứu mạng với điện hạ, ta là vị hôn phu tương lai của Minh Châu công chúa, cho nên hai chúng ta mới có thể ngồi vững vàng vị trí thư đồng. Minh Châu công chúa ngươi biết không? Đó chính là muội muội ruột đồng mẫu với điện hạ, chỉ cần có nàng, điện hạ sẽ không chán ghét mà vứt bỏ ta!”

Hắn ta càng nói càng cảm thấy chuyện là như vậy, sắc mặt lo lắng không khỏi dịu xuống.

Hữu Xu đã đi đến ngoài cổng, đầu cũng không quay lại chỉ ra, “Kỳ quái, hiện tại không phải người đã bị chán ghét mà vứt bỏ sao?”

Triệu Ngọc Tùng tức giận đến giờ chân, lại không tiện hét to trước mặt người hầu Đông Cung, chỉ có thể cắn răng quay lại. Mấy năm nay, hắn ta ỷ vào việc mình diện mạo xuất chúng, hơi có tài hoa, có thể dùng hai tầng thân phận thư đồng của cửu điện hạ và phò mã của Minh Châu công chúa, được người ta truy phủng lấy lòng không ít, tâm tính đã sớm bị chiều hư, lại không cho người khác lướt qua mình nửa phần, cũng không chịu nổi chút suy sụp nào.

Người như vậy một khi té ngã, muốn đứng lên lại chỉ sợ thực khó, vậy nên, Hữu Xu căn bản không đặt hắn ta vào mắt.

Đoàn người vòng qua hành lang gấp khúc, xuyên qua hoa viên, chỉ thấy phía trước có rất nhiều vú già vây quanh, nháo ầm ầm vô cùng hỗn loạn. Triệu tri châu từ xa xa nhìn thoáng qua, phát hiện là nhị diệt nhị và tức phụ hắn đang đánh nhau, đã muốn tránh đi. Mặc dù Triệu Ngọc Lâm xếp hạng lão nhị, nhưng thành gia còn sớm hơn so với Triệu Ngọc Tùng, bởi vì Triệu Ngọc Tùng đã bị Minh Châu công chúa nhìn trúng, cần chờ nàng cập kê mới có thể đại hôn.

Mắt thấy tức phụ của nhị diệt nhéo lỗ tai tướng công xong, lại đi kéo tóc một nữ tử mỹ mạo, miệng hùng hùng hổ hổ vô cùng hung hãn, Triệu tri châu dĩ nhiên hiểu rõ là xảy ra chuyện gì, vội lôi kéo nhị tử đi nhanh vài bước, miễn cho dính vào thị phi. Hữu Xu vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, biểu tình vạn phần ngưng trọng.

Bằng khí vị, cậu đã biết yêu vật tối hôm qua đúng là nữ tử tên gọi Hữu Xu kia, vốn tưởng rằng nàng bị thương đầu, tất nhiên cử tử nhất sinh, lại không ngờ hôm nay nhìn thấy, nàng chẳng những sống rất tốt, còn lông tóc không tổn hại, tinh khí mười phần. Đây là năng lực phục hồi như cũ khủng bố như thế nào? Lại là đạo hạnh cao thâm như thế nào?

Hai mắt Hữu Xu lóe lên, khóe môi khẽ nhếch, chẳng những không thấy sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn nóng lòng muốn thử. Lần đầu tiên gặp yêu vật lại là chủng loại đặc dị thế này, khẳng định có thể mượn việc này hảo hảo tập luyện. Hiện giờ, yêu vật kia cũng không biết cậu có thể nhận ra hình người của nó, có thể nói là địch sáng ta tối, cũng càng thêm vài phần thú vị.

Triều hội hôm nay thực không bình thường, bởi vì cửu điện hạ đang đứng ở hàng thân vương, hạ mắt chăm chú nghe, thần thái vô cùng bình thản. Hắn chưa từng châm chọc hoặc trêu đùa triều thần nào, cũng chưa từng tức giận vô cớ, càng chưa từng giữa đường phát tay áo rời đi. Khi triều hội chấm dứt, hắn thậm chí đứng ở cửa đại điện, nói chuyện một lát với Tiết thế tử, còn thấp giọng cười hai tiếng.

Nhìn thấy dáng vẻ ôn nhu cười nhạt của hắn, nhóm triều thần giống như thấy quỷ, đi đường cũng lắc lư.

“Hôm nay cửu điện hạ ăn linh đan diệu dược gì? Lại đứng yên trên triều một canh giờ?” Có người trộm hỏi.

“Ta làm sao biết? Chu đại nhân và Lý đại nhân vặn xoắn nhau ở trên triều, hắn cũng không chê bọn họ tranh cãi ầm ĩ, còn nói giúp mấy câu. Ngạc nhiên, thật sự ngạc nhiên.”

“Nếu mỗi ngày đều như vậy, ngại vàng Hạ Khải quốc xem như được cứu rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Những lời này lập tức được rất nhiều người tán thành.

Tiết Vọng Kinh đi theo cửu điện hạ bước nhanh đến thượng thư phòng, tâm tình có chút phức tạp. Hắn ta vốn tưởng rằng điện hạ yêu Hữu Xu là một hồi kiếp nạn, vì lấy lòng mỹ nhân, không chừng sẽ làm ra việc gì mê muội, hiện tại nhìn lại mới đột nhiên phát hiện, đây vốn là một chuyện may mắn bằng trời. Điện hạ có Hữu Xu, buổi tối có thể yên giấc, ban ngày cũng có thể thoải mái, tâm tính bất tri bất giác liền bình thản lại. Hắn hiện tại trầm ổn nội liễm, khiêm tốn lễ độ, ngược lại thực sự chút bóng dáng Tông Thánh đế.

Trong lúc miên man suy nghĩ, hắn ta bị bậc thang làm vấp ngã, ngẩng đầu nhìn lại, cửu điện hạ đã đi xa, bước chân có vẻ nhanh mà hỗn loạn. Hôm nay Hữu Xu sẽ đến bồi đọc, khó trách hắn không kịp đợi, nếu không phải muốn cho Hữu Xu hảo hảo ngủ một giấc yên ổn, không chừng trước khi triều hội bắt đầu hắn liền phái người hầu đến Triệu phủ đón người.

Trong thượng thư phòng, thất hoàng tử, bát hoàng tử đã ngồi ở vị trí học, nghe tiếng bước chân quay đầu nhìn lại, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Sao cửu hoàng đệ lại đến? Mấy năm nay số lần hắn đến thượng thư phòng một bàn tay cũng đếm được hết, nhiệm vụ chủ yếu của Triệu Ngọc Tùng và Tiết Vọng Kinh cũng chỉ là trông hắc, đừng cho hắn làm bị thương chính mình, nhưng cũng sẽ không đứng đắn bồi hắc lên lớp.

Hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao?

55. Chương 55

Hoàng thất Hạ Khải có quy định, một khi hoàng tử vừa được mười tám tuổi nhất định phải xuất cung lập phủ, đồng thời sắc phong hoàng tước. Cửu hoàng tử tuy là con út, nhưng trong hoàng thất cung phi đông đảo, mang thai cùng thời gian cũng không ít, người cùng tuổi với hắn có hai người, phân biệt là thất hoàng tử và bát hoàng tử, sinh nhật bất quá chỉ kém mấy tháng.

Chưa khai phủ liền không thể phong tước, không phong tước liền không thể tham dự triều chính, cho nên hiện giờ thất, bát hoàng tử còn cần mỗi ngày giờ mẹo đến thượng thư phòng. Về phần cửu hoàng tử từ mười lăm tuổi bắt đầu vào triều nghe báo cáo và quyết định sự việc, dù chưa phong vương nhưng lại cùng ngồi cùng ăn với các vị thân vương, đó là trường hợp đặc biệt.

Tính tình hắn thô bạo như thế, hành vi càn rỡ như vậy, nhưng từ ngày sinh ra đã định trước sẽ được lập làm thái tử, trở thành chúa tể Hạ Khải quốc. Thử hỏi những hoàng tử còn lại làm sao có thể cam tâm? Vì vậy, nhân duyên của cửu hoàng tử ở trong cung thật sự không tốt cỡ nào, các vị hoàng tử ở mặt ngoài hòa hòa thuận thuận với hắn, kì thực hận không thể làm cho hắn lập tức đi tìm chết.

Nhưng thực đáng tiếc, dù hắc đêm đêm ngủ không an giấc, ngày ngày tính khí táo bạo, thân thể lại lớn lên cực kỳ cao lớn cường tráng, thiên phú tập văn luyện võ cũng vượt xa người thường. Việc này càng chứng

minh hẳn lại lịch bất phàm, cũng càng chọc các vị huynh đệ đỏ mắt.

Thất, bát hoàng tử gương cười chào hỏi với hẳn, sau đó yên lặng ngồi xa một chút. Tiên sinh giảng bài phía trên cũng lộ vẻ mặt khấn trương, ngón tay run rẩy. Vị chủ nhân này xưa nay ghét bỏ tiên sinh đọc sách âm thanh tranh cãi âm ỉ khó nghe, khi tâm tình tốt có thể miễn cưỡng nhẫn nại một khắc đồng hồ, khi tâm tình không tốt sẽ đột nhiên nổi giận. Đáng giận chính là mỗi khi Trọng Khang để dung túng che chở, không giáo dục chỉ trích, chiều hẳn đến mức càng thêm không kiêng nể gì.

Hắn không đến thì còn may, tiên sinh có thể hơi thở phào, nếu hẳn vừa đến, tất phải chuẩn bị tốt cho việc bị liên lụy.

Không khí trong thượng thư phòng vô cùng ngưng trọng, nhưng đương sự lại an an ổn ổn mà ngồi ở trên ghế, hai tay đặt tại đầu gối, hai mắt hơi hơi rũ xuống, thần thái lại vô cùng an tường. Mới đầu tiên sinh còn đề thấp tiếng nói đọc vài đoạn thơ, thấy một khắc đồng hồ đi qua, cửu hoàng tử còn chưa có xu thế phát tay áo mà đi, lúc này mới hơi chút đề cao âm lượng.

Bỗng nhiên, cửu hoàng tử vén vạt áo lên đi nhanh về phía cửa, hai mắt nhú chặt hiện ra vài phần vô cùng lo lắng, khiến mọi người vốn đã buộc chặt thần kinh hoảng sợ.

Hôm nay ngồi yên hai khắc, thật sự là tiến bộ lớn! Vả lại còn chưa từng vô cớ làm nhục người khác, rất tốt. Tiên sinh thầm cảm thấy vui mừng, rồi lại hận không thể khiến cửu hoàng tử đi rồi thì rốt cuộc đừng trở về nữa, lại không ngờ hẳn đứng ở cửa, vươn cổ nhìn ra xa, giống như đang chờ người.

Một lát sau, hai tên thái giám dẫn một vị thiếu niên phấn điều ngọc mài vôi vàng đến gần, còn chưa bước lên bậc thang liền thấy cửu hoàng tử nhanh chóng chạy xuống nghênh đón.

“Hữu Xu, mau theo ta tiến vào.” Hẳn dắt thiếu niên vào trong thượng thư phòng, bộ dạng vô cùng cấp bách.

Người bên ngoài đều nói hẳn tính khí táo bạo, luôn không yên tĩnh được, đó là bởi vì hẳn luôn cảm thấy trong lòng thiếu thứ gì đó. Nhưng hẳn biết, một góc khuyết thiếu này, từ sáu trăm năm trước đã biến mất không thấy, dù hẳn ở đời này đau khổ tìm kiếm, cũng sẽ không có kết quả tốt hơn. Cho nên chẳng sợ tâm tình bàng hoàng nôn nóng, hư không khó nhìn như thế nào đi nữa, hẳn cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng, sau đó chờ đợi tử vong vạch ra kết cục cho hết thấy.

Nhưng hẳn trăm triệu lần không nghĩ tới, mình lại may mắn như vậy, trong lúc lơ đãng lại chờ được người mà Tông Thánh đế đau khổ chờ cả đời mà không thể chờ được. Đây là số mệnh, cũng là duyên phận.

Chỉ cần thiếu niên xuất hiện trong tầm nhìn, chỉ cần cậu nguyện ý ở xung quanh, dù bảo cửu hoàng tử an an tĩnh tĩnh ngồi một ngày một đêm, cũng sẽ không cảm thấy buồn tẻ, sâu hơn nữa, còn là một loại hưởng thụ lớn lao. Cho nên vốn đã không cần học nữa nhưng hẳn vẫn đến thượng thư phòng, lại còn tính toán trước khi xuất cung lập phủ thì không được thiếu một ngày lên lớp nào.

Thất hoàng tử, bát hoàng tử chưa bao giờ thấy hoàng đệ cười đến xán lạn như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Bọn họ dùng ánh mắt xem kỹ cao thấp đánh giá thiếu niên, đồng thời biểu tình quái dị. Nên nói vật hợp theo loài sao? Vị thiếu niên này tuy rằng lớn lên vô cùng tú lệ, trong hành động lại có chút càn rỡ, đã vào thượng thư phòng mà trong tay còn cầm một cái bánh bao thật lớn, sột sột soạt soạt gặm không ngừng, khiến trong không khí tràn đầy mùi thịt.

Tiên sinh ho khan hai tiếng, ám chỉ cậu lúc giảng bài không được ăn cái gì cả, cậu lại chớp đôi mắt to đen trắng rõ ràng, làm bộ ngây thơ. Cửu hoàng tử lại dung túng cậu, chẳng những dặn dò cậu từ từ ăn, lại còn dùng khăn liên tiếp giúp cậu lau miệng. Tiên sinh hết cách, chỉ phải mở một con mắt nhắm một con mắt, hoàn toàn làm như không phát hiện, chỉ cần cửu hoàng tử hôm nay không phát tác lung tung liền coi như vạn hạnh, còn cái khác hẳn muốn quản cũng không xen vào.

Hữu Xu không phải giả bộ ngây thơ, mà là thật sự ngây thơ, cậu nào biết được thượng thư phòng không cho ăn đồ ăn? Mà dù có biết ... cũng vẫn ăn không ngừng, trời đất bao la, ăn cơm lớn nhất. Buổi sáng Vương thị vốn đã chuẩn bị tốt đồ ăn, lại không ngờ hai phụ tử bị lão thái gia gọi đến, cho nên chưa kịp dùng. Lão thái gia đầy mình tức giận, cũng không muốn giữ lại ăn cơm, bọn họ chỉ có thể mỗi người cầm hai cái bánh bao gặm ở trên đường.

Cái bánh bao thứ nhất Hữu Xu hai ba ngụm liền ăn xong, hơi lưng lửng bụng, cái thứ hai lại chuẩn bị chậm rãi hưởng dụng. Cậu ăn bánh bao rất chú ý, giống như chuột gặm hạt ngô, trước tiên đem lớp vỏ bên ngoài gặm chỉ còn lại có một cái đế, dùng để đỡ phần nhân, lại một hơi nuốt hết nhân, tận tình hưởng thụ khoái cảm mềm to nhai thịt.

Bây giờ, phần vỏ hình vòm đã bị gặm một nửa, cậu đang nâng bánh bao trong lòng bàn tay, đối phương hướng gặm một nửa khác, bộ dạng sột sột soạt soạt vô cùng buồn cười. Không chỉ người khác liên tiếp nhìn lên, cố nén ý cười, dù là cửu hoàng tử cũng có chút không nhịn được cười. Hắn không chút quan tâm tiên sinh đang đọc bài văn nào, chỉ lo một tay chống má, thưởng thức đáng ăn đáng yêu của thiếu niên, thuận tiện đúng lúc giúp cậu lau nước thịt sắp nhỏ xuống, trong lòng cũng muốn đem người này trở thành nhân thịt một hơi nuốt vào.

“Sáng nay thức dậy giờ nào?” Hắn nuốt xuống nước miếng đầy miệng, lúc này mới tiến đến bên tai thiếu niên nói nhỏ.

“Giờ dần canh ba. Tối hôm qua ngươi ngủ có ngon không?” Hữu Xu hàm hồ nói.

“Nhờ có mấy ngôi sao người hái cho ta, đêm qua ngủ ngon vô cùng. Sao ngươi lại thức dậy sớm giống ta vậy? Không thấy buồn ngủ sao?” Cửu hoàng tử vô cùng kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng mừng thầm.

“Ta quen dậy sớm.”

“Nếu như thế, sau này giờ dần ngươi liền vào cung đi, thuận tiện theo giúp ta dùng đồ ăn sáng. Ngự thiện trong cung không thể so với Triệu phủ, chỉ điểm tâm thôi đã có ba bốn mươi loại, càng miễn bàn những cái khác.” Cửu hoàng tử dụ dỗ.

Quả nhiên hai mắt Hữu Xu sáng lên, gật đầu thật mạnh. Cửu hoàng tử cố nén ý cười, từ ngăn bí mật trong hòm sách lấy ra một xâu mít quả dùng giấy dầu bao lại, đặt ở bên tay cậu, nói, “Ăn bánh bao xong còn có điểm tâm ngọt, về sau ngươi muốn ăn cái gì chỉ cần nói với ta, đông tây nam bắc, sơn hào hải vị, đầu bếp trong cung đều có thể làm.”

Ánh mắt Hữu Xu sáng hơn, bên má lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu. Cửu hoàng tử hận không thể ôm cậu vào trong ngực hảo hảo hôn vài cái, rồi lại miễn cưỡng kiềm chế, chỉ vươn ngón trở ra chọt chọt má lúm đồng tiền, lại nheo nheo cái mũi cong, biểu tình vô cùng ôn nhu sủng nịch.

Nhưng nhìn tư thế này, thất hoàng tử và bát hoàng tử còn có cái gì không rõ, thầm nghĩ khó trách tâm tình Cửu hoàng đế sung sướng như thế, hóa ra là mối tình đầu. Con trai nhà ai lại có mị lực lớn như vậy, sau khi trở về phải hỏi thăm rõ ràng.

Hữu Xu tùy ý chủ tử vuốt ve, ăn xong bánh bao lại ăn mít quả, còn không quên dứt chủ tử hai hạt, cuối cùng mới lau tay lau miệng, mở hòm sách ra.

Âm thanh thiếu niên bày văn phòng tứ bảo “cộp cộp cộp” khiến cho những người khác liên tiếp nhìn qua, ngoại trừ giấy và bút mực, cậu còn mang theo một cái chậu gốm nhỏ, bên trong đổ nước sạch, trái đá cuội, trồng bèo rong, giữa đá cuội và bèo rong có một cục đen nằm úp sấp, tập trung nhìn vào lại là một con rùa.

Tiết Vọng Kinh dẫn đầu, phụt một tiếng cười rộ lên, sau đó dưới cái nhìn chăm chăm của tiên sinh vội vàng che miệng, hàm hồ nói, “Hữu Xu, sao ngươi cũng mang nó đến? Chúng ta còn đang lên lớp đây!”

Hữu Xu thực nhu thuận nghe lời, nhưng cái này chỉ giới hạn trước mặt chủ tử và cha nương, người khác cậu sẽ không quan tâm, lại càng không để ý cái gọi là quy củ. Cậu nghiêm túc đứng đắn phản bác, “Huyền Vũ sẽ không phát ra tiếng vang, không làm ồn người khác.”

Tiết Vọng Kinh càng cười đến ngửa tới ngửa lui, tiểu tử này cũng quá thú vị, lại coi một con rùa làm sủng vật, còn gọi là Huyền Vũ, đây chính là thượng cổ thần thú đó. Người lúc này, khái niệm đối với sủng vật còn xa mới rộng như đời sau, tự nhiên thực khó lý giải hành động của Hữu Xu.

Mặc dù Cửu hoàng tử cũng thấy buồn cười, nhưng không ngăn cản, ngược lại dọn chĩnh tề mặt bàn bị Hữu Xu đặt loạn, sau đó chỉ chỉ phía trên, ý bảo mọi người nghiêm túc nghe giảng bài. Hắn muốn hảo hảo hưởng thụ vài canh giờ lắng lắng mà ngồi, làn da chạm nhau với Hữu Xu.

Hữu Xu gật đầu lắng nghe, sau đó lấy quyển sách tiên sinh đang giảng giải mở ra tại mặt bàn, lại cầm lấy một cây bút lông sói viết bút ký. Tiết Vọng Kinh vốn tưởng rằng thiếu niên không học vấn không nghề nghiệp, ở thượng thư phòng thuần túy là bày trí, lúc này lại kinh ngạc phát hiện cậu rất có tài hoa, chữ viết cũng tinh tế xinh đẹp, tiên sinh nói đến chỗ nào cậu liền nhớ đến chỗ đó, chẳng những không có sơ hở, vả lại còn chỉ ra vài cái sai lầm.

Đây chỉ sợ đã không thể dùng bốn chữ “rất có tài hoa” để hình dung. Cậu cùng với vị “Hữu Xu” tài hoa tuyệt thế trong truyền thuyết, không phải cũng là quan hệ kiếp trước kiếp này đi? Tiết Vọng Kinh càng nghĩ càng thấy có khả năng, ánh mắt không khỏi có chút đắm đắm.

Cửu hoàng tử cũng đang nhìn chăm chăm chữ nhỏ trên hoa đầy giấy, biểu tình hơi bất mãn. Hắn mở ra một tờ giấy Tuyên Thành, đề bút viết vài chữ, nói, “Ngày sau đổi thành luyện lối viết thảo, thế nào?” Chữ viết của Hữu Xu quá giống Tông Thánh đế, khiến trong đầu hắn rất không thoải mái. Mặc dù hắn đã thừa nhận Tông Thánh đế là kiếp trước của mình, nhưng vẫn như cũ không hy vọng Hữu Xu bị in dấu vết của người khác.

Hữu Xu không nói hai lời liền gật đầu đáp ứng, cũng không hỏi nguyên nhân. Cậu tiến đến trước mặt chủ tử, nhìn kỹ chữ viết của hắn, sau đó lại lần nữa trải một tờ giấy Tuyên Thành, dùng lối viết thảo ghi bút ký. Cậu là đệ năng giả siêu nãi, chỉ liếc mắt một cái là có thể đem chữ viết của người khác khắc vào trong óc, sau đó giống như chấp hành trình tự mà viết ra chữ viết giống nhau như đúc.

Cửu hoàng tử vốn còn tính toán chậm rãi dạy cậu, không chừng có thể ôm từ phía sau, nắm tay nhỏ bé, không dấu vết mà chiếm chút tiện nghi, hiện giờ tất cả ảo tưởng tan biến, không khỏi toát ra vẻ mặt thất vọng. Hắn cũng không cảm thấy ngạc nhiên vì Hữu Xu thiên phú dị bẩm, nếu cậu quả thật là người nọ chuyển thế, tự nhiên tài hoa hơn người. Phải biết là, người nọ đã từng làm mấy bài biên phụ đến nỗi hiện nay không ai có thể vượt qua, cậu cùng với bá hoàng là sự tồn tại làm người ta theo không kịp.

Tiết Vọng Kinh lại bị kinh sợ. Bất quá chỉ liếc nhìn một cái, là có thể đem chữ viết của điện hạ bắt chước được trăm phần trăm, trong thiên hạ chỉ sợ không còn nhân vật như vậy nữa. Hữu Xu mới quen điện hạ vài ngày, tuyệt đối không có khả năng có được chữ viết của hắn đồng thời lén lút luyện tập, nói cách khác, điện hạ mới vừa lên tiếng bảo cậu sửa chữ, cậu cũng đã nắm giữ tinh túy của chữ viết.

Đây là năng lực học tập khủng bố như thế nào? Khó trách cậu với điện hạ hợp ý, hóa ra đều là hai thiên tài! Tiết Vọng Kinh lặng lẽ phun ra một hơi, rốt cuộc triệt để bái phục.

Hữu Xu cũng nhận thấy được hành động của mình có chút không ổn, nhưng không phải vì việc rước lấy kinh nghi của người khác, mà là do biểu tình thất vọng của chủ tử. Đời trước cậu càng ưu tú, chủ tử lại càng vui mừng, đời này, khi cậu triển lộ sở trường của mình, chủ tử lại không khen một câu. Có phải hắn hy vọng mình có thể gốc một chút hay không?

Hữu Xu suy đoán như thế, sau đó liếc mắt một cái lại liếc mắt một cái mà rình coi chủ tử, tâm tình hơi có chút thấp thỏm. Cái hành vi “biết mà giả vờ không biết” thực trơ trẽn kia, dưới cái nhìn của cậu, đó thuần túy là đang vũ nhục chỉ số thông minh của mình, nhưng nếu chủ tử thích, có lẽ có thể hơi thỏa hiệp. Cậu đã sớm nói, đời này nhất định phải bồi thường chủ tử thật tốt, khiến hắn bình an vui vẻ.

Nghĩ như vậy, Hữu Xu khẽ gật đầu, quyết định giấu chút vụng về.

Tuy rằng cửu hoàng tử đến thượng thư phòng, nhưng vẫn thực an tĩnh, ngoại trừ ngắm nhìn thiếu niên thì vẫn là ngắm nhìn thiếu niên, vẫn chưa vô duyên vô cớ giận dữ, khiến tiên sinh thật là nhẹ nhàng thở ra. Mất thấy canh giờ không sai biệt lắm, ông lập tức xua tay giải tán học sinh, bản thân cầm sách bước nhanh rời đi, chỉ sợ trước khi kết thúc không cẩn thận chọc đến tôn sát thần kia.

Buổi sáng học văn buổi chiều tập võ, ở giữa có thời gian một canh giờ nghỉ ngơi. Cửu hoàng tử đưa thiếu niên đến Đông Cung thịnh tình khoản đãi, sau khi ăn no song song nằm vật xuống nhuyến thấp chơi với rùa. Khi Trọng Khang đi đến, cửu hoàng tử đang đem một khối bánh ngô bóp nát ném vào trong chậu

gồm nhỏ, rồi lại bẻ một khối đưa tới bên môi thiếu niên. Bởi vì không cẩn thận nhét luôn đầu ngón tay vào, dính một chút nước bọt, hần liền ngậy ngô cười bỏ vào miệng mình cắn, như là ăn gan rồng tủy phượng gì, biểu tình vô cùng say mê.

Thiếu niên lại không cảm thấy kỳ quái, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, chớp mắt, lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện bên má lộ ra vui vẻ đầy cõi lòng.

Hai người lúc thì đầu kề đầu, lúc thì chớp mũi chạm chớp mũi, lúc lại kề tai nhau nói nhỏ, không biết đang nói cái gì. Tính cách thiếu niên dường như có chút ngại ngùng, cũng không cao giọng nói cười, thái độ nhit tử lại khác thường, liên tiếp phát ra tiếng cười trong sáng, mặt mày phơi phới, ngũ quan nhu hòa tuấn mỹ, thần thái ôn nhuận an tường, bất tri bất giác khiến Trọng Khang để nhìn đỏ cả mắt.

Bởi vì đứng bên cửa sổ lâu, thái giám tổng quản nhẹ giọng hỏi, “Bệ hạ, muốn thông báo hay không?”

“Không, để hai người bọn họ hảo hảo ở cùng một chỗ đi.” Trọng Khang để xua tay, lại đứng trong chốc lát mới lặng yên rời đi. Thời gian sáu trăm năm, cuối cùng vẫn chờ được, là thành kính khẩn cầu như thế nào mới có thể tạo nên duyên phận kỳ diệu như thế?

Cửu hoàng tử đã sớm phát hiện phụ hoàng tới gần, lại giả như không biết, đợi ông đi rồi cũng không lộ ra chút dị sắc nào. Cảm giác của Hữu Xu càng thêm sắc bén, nhưng cũng không chủ động mở miệng nhắc nhở. Hiện tại cậu hận không thể giống như chú cún nhỏ thời thời khắc khắc xoay quanh chủ tử, nào có lo lắng tới người khác?

Đút Huyền Vũ ăn xong, bất luận như thế nào Hữu Xu cũng muốn tha chủ tử lên giường, muốn cho hần đem những giấc ngủ bị thiếu bù trở lại hết. Cửu hoàng tử tất nhiên là cầu còn không được, ồm ồm mà lên giường, lại một tay kéo thiếu niên vào ngực chặt chẽ ôm lấy, lại dùng hai chân khóa chặt nửa người dưới của cậu.

Tranh vẽ trên đỉnh màn trướng đều đã thu hồi, đom đóm cũng thả về ngự hoa viên, chỉ còn một mảnh hình thù bàn long kim quang lờ lờ. Khi thiếu niên không ở bên cạnh, cửu hoàng tử hận không thể sớm đi vào giấc ngủ, như thế chỉ cần mắt vừa nhắm một cái mở một cái, là có thể gặp lại thiếu niên một lần nữa. Nhưng mà một khi cậu ở bên cạnh, cửu hoàng tử lại hy vọng thời thời khắc khắc giữ vững tỉnh táo, luyện tiếu lãng phí dù chỉ là một chớp mắt. Hần nhìn chăm chăm bàn long, vắt hết óc mà nghĩ đề tài, đầu lại bị thiếu niên một phen ôm lấy, ánh mắt cũng bị bàn tay bịt kín, chỉ đạo nói, “Ngủ nhanh lên.”

Hần vô lực phản kháng dụi dụi trong lòng thiếu niên, lúc này mới nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn cực lực duy trì tỉnh táo. Hần không thể khống chế mà nhớ tới cái hôn hôm qua, trong lúc nhất thời nỗi lòng khó bình, vừa khát vọng thiếu niên hôn mình một lần nữa, lại nghĩ có nên chủ động một chút không.

Dù cho cảm quan của Hữu Xu sắc bén hơn nữa, cũng không nhìn ra chủ tử nguy trang. Cậu hơi chờ một khắc, đợi chủ tử hô hấp vững vàng, biểu tình điềm đạm, liền dùng đầu ngón tay nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt vỗ về chơi đùa tóc dài đen mượt của hần, mang trên mặt biểu tình icky náy mà lại thương tiếc. Trong nháy mắt cảm giác được yêu, cậu cũng đồng thời biết phải yêu như thế nào.

Chính như kinh thánh đã nói: yêu là vĩnh viễn nhẫn nại, yêu là hơi thở vĩnh viễn không ngừng, yêu là mọi

việc bao dung, mọi việc tin tưởng, mọi việc hy vọng... Đời trước, cậu sai lầm nghe lầm tin lầm, đời này cũng đã hiểu rõ phải ứng phó như thế nào. Cậu vẫn như cũ không dám đem bản thân chân thật của mình triển lộ ở trước mặt chủ tử, nhưng tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ tiếp thu mình từ đầu tới cuối. Nhiều hiểu lầm hơn nữa, nhiều đau khổ hơn nữa, nhiều cách trở hơn nữa, cũng không cách nào đuổi cậu xa khỏi chủ tử, cậu sẽ vĩnh viễn nhẫn nại, cũng như hơi thở vĩnh viễn không ngừng.

Nghĩ đến chỗ động tình, hốc mắt cậu hơi hơi đỏ lên, dùng hai má non mịn nhẹ cọ cái trán trơn bóng của chủ tử, sau đó đặt trên ấn đường* hắn một nụ hôn thành kính, lẩm bẩm “Đời này ta không bao giờ rời khỏi người, chúng ta an an ổn ổn mà sống quãng đời còn lại, sau đó cùng đi vào phần mộ.”

*Ấn đường là vị trí nằm giữa hai đầu lông mày và tiếp giáp với phần trán.

Không có câu nào càng êm tai hơn so với câu này, không có nụ hôn nào càng động tình hơn so với cái này. Cửu hoàng tử không cần hỏi lại, đã hiểu rõ tâm ý của Hữu Xu đối với mình. Bất luận cậu nhớ rõ bao nhiêu chuyện có liên quan tới Tông Thánh đế, hiện tại cậu đích xác là yêu mình.

Cửu hoàng tử tin tưởng phán đoán của mình, tâm tình cũng càng thêm kích động. Cái hôn nhẹ trên ấn đường này, lại tựa như thẳng đến linh hồn, cảm giác bối rối và hư không như luôn thiếu cái gì đó; sợ hãi bất lực dây dưa hắn vô số ngày lẫn đêm, rốt cuộc triệt để tiêu tán trong nụ hôn này. Hắn muốn mỉm cười, lại muốn khóc rống, nhịn rồi lại nhịn mới không làm cho mình mở hai mắt, dọa đến thiếu niên mũi đang lên men.

Hắn cố gắng ngăn chặn nước mắt càng chảy càng nhiều, để tránh xúc cảm ám áp xuyên thấu qua vải dệt truyền đến ngực thiếu niên, khiến cậu cảnh giác, đồng thời cũng nghe thấy tiếng khóc nức nở nhẹ nhàng của cậu. Cậu khóc, trong tiếng khóc thảm tràn ngập áy náy và hối hận, vì mình đã từng phạm sai lầm, cũng vì tự dưng mất đi thời gian sáu trăm năm.

Nếu là thường ngày, cửu hoàng tử tất nhiên đau lòng đến tột đỉnh, hôm nay lại cưỡng ép mình bảo trì trầm mặc. Lông mi hắn run rẩy một chút lại thực nhanh bình ổn, tự nói với mình đừng đi an ủi, để cho cậu vẫn luôn áy náy, vẫn luôn hối hận, như thế, mới không nhẫn tâm tuyệt tình vứt bỏ mình mà đi.

Dựa vào áy náy và hối hận của một người mới có được năm chữ “vĩnh viễn không chia lìa” dường như có chút bĩ ỉu, nhưng hắn không có biện pháp vẹn toàn hơn, cũng đã bị tra tấn đến sợ.

Hữu Xu khóc một lát mới phát hiện mình làm ra rất nhiều động tĩnh, vội vàng lau khô nước mắt, ôm đầu chủ tử vào trong ngực mình càng chặt, sau đó nhẹ nhàng che lỗ tai hắn, bắt đầu một cái tiếp một cái mà nức, trong lòng run sợ nắc một khắc đồng hồ mới bình phục lại.

Cậu xoa xoa hốc mắt thoáng sưng đỏ, lúc này mới kê bên chủ tử chậm rãi ngủ thiếp đi. Một lát sau, cửu hoàng tử ngẩng đầu nhìn cậu, vừa thở dài đồng thời cũng hạ một nụ hôn trên ấn đường cậu, không tiếng động nỉ non nói: cứ định như vậy đi, đời này an an ổn ổn sống hết quãng đời còn lại, rồi cùng đi vào phần mộ.

Sau khi tỉnh ngủ, mắt Hữu Xu càng thêm sưng đỏ, gần như chỉ còn lại có một khe hở hẹp, hai má vốn hơi

mập mạp như trẻ con nhìn qua giồng cái bánh bao bự. Cửu hoàng tử cực kỳ đau lòng, dùng trứng gà nóng bóc vỏ giúp cậu xoa xoa nhiều lần, biết rõ còn hỏi, “Ngủ một giấc dậy sao lại biến thành như vậy? Ta gọi Triệu thái y giúp người xem xem?”

“Đừng!” Hữu Xu vội vàng kéo góc áo hắn, lấp ba lấp bắp nói, “Là, là uống nhiều nước, cho nên mới sưng lên, ta thường xuyên như vậy.” Cậu vốn là không giỏi nói dối, càng chưa từng nói ở trước mặt chủ tử, biểu tình chột dạ đã sớm bán đứng nội tâm đơn thuần.

Thấy cậu như vậy, cửu hoàng tử đỡ khóc đỡ cười, đặt nắm tay trên môi nhẹ nhàng ho khan, đợi ý cười nuốt xuống mới nói, “Sau này đi ngủ phải tránh uống quá nhiều nước. Lốp buổi chiều đừng đi, trở về nghỉ cho khỏe đi.”

Trước đó hắn luôn muốn thời thời khắc khắc cột thiếu niên ở bên người, bởi vì sợ hãi cậu sẽ đột nhiên biến mất không thấy, nhưng mới vừa rồi, được cậu hứa hẹn đồng thời xác định tâm ý của cậu, nôn nóng và bất an trong lòng hắn đã tiêu giảm rất nhiều, cũng có thể chịu đựng chia lìa ngắn ngủi. Hắn tự mình đuổi thiếu niên về Triệu phủ, ở cửa kéo cậu nói chuyện một hồi lâu mới lưu luyến không rời mà thả người.

Hữu Xu ôm nửa khuôn mặt, trốn trốn tránh tránh mà đi về tiểu viện, trên đường đụng phải vài đường huynh đệ, luôn cảm thấy ánh mắt bọn họ nhìn mình vô cùng cổ quái. Không bao lâu, cậu liền hiểu rõ vì sao bọn họ nhìn mình, hóa ra Triệu Ngọc Tùng vì trả thù, lại thả ra lời đồn nói cậu bị cửu điện hạ nhìn trúng, đã thành luyến sủng.

“Không nghĩ tới ngũ công tử nhìn nhu thuận đáng yêu, lại có thể vì công danh lợi lộc mà bán nhan sắc.”

“Từ nhỏ cậu ta đã không đọc sách, ngoại trừ khuôn mặt kia cũng không có gì lấy ra được, không bán sắc thì làm thế nào sống yên ở thượng kinh?”

“Chắc chắn, tuy nói là công tử thế gia, ở trước mặt hoàng tộc lại thấp hèn đến bước đó.”

“Còn không phải sao! Xuất thân có tốt nữa thì cũng là nô tài của hoàng gia, cũng giống chúng ta thôi!”

Nói đến chỗ này, một đám vú già ghé vào cùng một chỗ hi hi ha ha cười rộ lên, giống như vô cùng có cảm giác về sự ưu việt. Hữu Xu nhẹ nhàng đi qua, trong lòng đừng nói tức giận, dù là cảm giác xấu hổ cũng không có nửa phần. Những người này ở trong mắt cậu cùng cấp với chó mèo, lời nói ra cũng là sữa gâu gâu ăng ăng, không hề có ý nghĩa.

Vòng qua hậu hoa viên bốn phía nổi lên mấy lời đồn đãi, tới tiểu viện nhà mình, nhìn thấy pháp trận phòng ngự bị phá hư, cậu mới thay đổi sắc mặt, vội vàng chạy vào lớn tiếng gọi nương.

“Gọi cái gì mà gọi, gọi hồn à? Nương ở chỗ này!” Vương thị vội khăn từ trong phòng chạy đến, nhìn thấy hai gò má sưng đỏ của nhi tử, sợ hãi nói, “Con à, người làm sao thế? Bị cửu hoàng tử khi dễ à?” Khi nói lời này biểu tình nàng vô cùng cổ quái, vừa có chút lo lắng phần nộ, lại có chút như trút được gánh nặng.

Hữu Xu không có thời gian quan sát phản ứng của nàng, một tay kéo hà bao bên hông nàng xuống, lấy ra một lá bùa gấp thành hình tam giác. Bùa đã bị đốt troi, và lại còn tản mát ra hơi nóng, hiển nhiên mới vừa bị gây ra.

“Hôm nay ai tới?” Trên mặt cậu hiếm thấy lộ ra vẻ giận dữ, bên trong càng là sát ý ngập trời. Động tới cậu thì được, nhưng không thể động tới người cậu để ý, yêu vật kia có ý định tìm chết mà!

56. Chương 56

Vương thị nhìn chăm chăm lá bùa vài lần, ngạc nhiên nói, “Ai nha, đây là sao? Lá bùa bình an này êm đẹp đặt ở trong túi, sao lại dấy lên lửa? Ta lại một chút cảm giác cũng không có.” Nàng vội vàng quay đầu lật xiêm y mình, phát hiện không xuất hiện vết cháy đen mới thở phào. Bộ xiêm y này sử dụng vải tơ láng, là của hồi môn quý trọng nhất năm đó của nàng, cháy hỏng liền không còn.

Hữu Xu bất đắc dĩ, nắm chặt tay nàng hỏi lại một lần nữa, “Hôm nay ai tới?”

Ánh mắt Vương thị hơi có chút né tránh, vắt hết óc suy nghĩ trong chốc lát mới tìm được lý do che giấu thuyết phục, “Còn phải nói, người tất sẽ không tin hôm nay ai tới đâu, là tiểu thiếp Trâu thị mà nhị đệ nhị mới nạp đó. Ta cùng với nàng không có lui tới, nàng bị tức phụ nhị đệ nhị làm nhục lại chạy đến trong viện ta tố khổ, còn ôm ta khóc rống một phen, bộ dạng thật sự là đáng thương. Người không biết diện mạo của nàng, chắc chắn, có thể nói là hoạ thủy mà, nếu để cho nam nhân khác trong nhà nhìn thấy, chắc chắn sẽ gặp phải rất nhiều phiền loạn.”

Chợt nhớ tới nhà mình cũng có hai nam nhân, cổ họng Vương thị liền nghẹn lại, khó chịu giống như ăn phải ruồi bọ, không đề cập tới diện mạo Trâu thị nữa. Nàng trở tay nắm chặt cánh tay nhị tử, mấy lần há mồm muốn nói, rồi lại không biết mở đầu như thế nào, biểu tình vô cùng rối rắm.

Hữu Xu vẫn chưa chú ý tới biểu tình khác thường của nàng, trong đầu tất cả đều là những lời “ôm ta khóc rống một phen”. Không hề nghi ngờ, lá bùa chính là bị kích phát lúc đó, Trâu thị chỗ nào lại cần an ủi, mà là đến giết người! Minh làm nó bị thương, nó liền muốn hủy hoại người mình quan tâm nhất, tâm tư hết sức độc ác!

Hữu Xu càng nghĩ càng giận, hai mắt vốn dĩ thũng đến chỉ còn lại có một khe hẹp hiện giờ đã mở lớn hơn rất nhiều, cũng lộ ra hàn quang nhè nhẹ. Cậu dặn dò Vương thị gần đây đừng đi loạn, lúc này mới trở về phòng về một lá bùa bình an lại lần nữa, nhét vào trong túi nàng. Từ đêm qua đến hiện tại liên tục hai lần hạ sát thủ, và lại bị đâm xuyên đầu cũng có thể bình yên vô sự, lòng đề phòng của Hữu Xu đối với yêu vật kia đã tăng lên tới đỉnh.

Cậu hiểu rõ mình phải mau chóng giết chết nó, nếu không nó sẽ còn không ngừng khiêu khích. Nhưng bây giờ nó lại lấy thân phận người sống để xuất hiện, lại còn là thị thiếp Triệu Ngọc Lâm mới nạp, buổi sáng đại náo một trận lại rêu rao khắp nơi, bao nhiêu người đã chú ý tới sự tồn tại của nó? Vì vậy, Hữu Xu không thể trắng trợn đi giết nó, còn phải nghĩ ra một biện pháp thần không biết quỷ không hay.

Nếu cậu vẫn lẻ loi một mình, tự nhiên không cần suy xét quá nhiều, sau khi giết chết liền trực tiếp chạy trốn là được. Nhưng hiện tại, cậu có chủ tử, có cha nương, nếu lại làm ra một án mạng nữa, tương đương với việc bôi đen trên mặt bọn họ, cũng sẽ đẩy bọn họ vào cảnh bất nghĩa.

Hữu Xu càng nghĩ, quyết định dùng tấn lôi phù để làm chuyện này. Cái gọi là tấn lôi phù có thể nói là đệ nhất hung phù, một khi bị kích phát liền tựa như ngũ lôi oanh đỉnh, liệt hỏa vạn trượng, lực phá hoại vô cùng cường đại. Tinh thần lực của Hữu Xu rất mạnh, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng vẽ ra hai lá bùa cấp thấp nhất.

Cậu minh tưởng một khắc, đợi tinh thần lực điều tiết đến trạng thái tốt nhất mới mở lá bùa ra chậm rãi khắc họa, tiểu quỷ vốn dĩ ngồi ở trên bàn giúp cậu mài mực trong khoảnh khắc ngay khi chu sa vừa rơi xuống đã chui xuống đất, chạy ra ngoài mười dặm mới bắt đầu lạnh run. Thiên lôi là khắc tinh của yêu quỷ, cảm giác được lực lôi đình cường đại trong phù văn, nó làm thế nào không sợ? Vả lại lôi đình này còn không phải lôi đình bình thường, lại còn mang theo một luồng hồng môn tử khí, uy lực cũng càng thêm thật lớn.

Yêu vật kia cũng là tìm đường chết, nhớ thương ai không tốt? Lại muốn nhớ thương đại nhân, lần này phải chịu rồi! Tiểu quỷ thở dài, giống như rất là lo lắng, bên trong lại thầm chà chà tay cảm thấy sáng khoái, quyết định chú ý một lát trở về xem nào nhiệt.

Tấn lôi phù là thần vật trong truyền thuyết, đạo sĩ bình thường đừng nói là vẽ ra, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Nếu là đạo sĩ có đạo hạnh cực cao thâm, vẽ một tấm đại khái phải mất ba tháng, liên tục hai tấm thì ít nhất hao phí một năm, sau khi hoàn thành cũng có khả năng linh đài* khô kiệt, pháp lực rút lui, rơi xuống di chứng vô cùng nghiêm trọng. Nhưng mà Hữu Xu lại chỉ cảm thấy mỗi một, hơi minh tưởng một khắc liền tốt rồi.

*Linh đài: ý chỉ tinh thần, tâm linh.

Đó cũng là nguyên nhân lúc trước ông lão kia tình nguyện phạm lời thề cũng muốn giữ cậu lại. Thiên tư như thế, đúng là hiếm thấy.

Hiện giờ, hai tấm tấn lôi phù đang đặt trên bàn, trong phù văn màu chu sa thoáng hiện ánh sáng tím, nhìn vô cùng thần dị. Hữu Xu đem chúng nó gấp thành hình tam giác, lại bọc một lớp ẩn hình phù ở bên ngoài, lúc này mới đẩy cửa đi ra ngoài. Đúng vào lúc này, tiểu quỷ chạy trốn ra bên ngoài trở lại, đứng xa xa chấp tay, “Đại nhân, yêu vật kia lúc này đang ở đình bát giác tại hậu hoa viên hóng mát, ngài mau đi đi.”

Nó đã không thể chờ đợi được muốn xem uy lực của tấn lôi phù.

Hữu Xu thoáng gật đầu, lưng thưng đi đến hậu hoa viên, ven đường gặp gỡ rất nhiều người, đều lộ ra vẻ tò mò với đôi mắt sùng đồ của cậu, rồi lại đè nén vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, cũng không biết trong lòng suy nghĩ tình tiết hoang đường như thế nào. Tới hậu hoa viên, quả nhiên thấy một nữ tử dung mạo tuyệt thế, sa y bay bay dựa nghiêng trên lan can lương đình, đang phe phẩy quạt tròn nhìn quét xung quanh, biểu tình vô cùng tinh xảo linh động.

Người bên ngoài chỉ cảm thấy nàng đẹp không sao tả xiết, Hữu Xu lại nhận thấy được đối phương giống như thú biển dị đang tìm kiếm con mồi. Nếu còn không giải quyết nàng ta nữa, Triệu phủ chỉ sợ sẽ chết rất nhiều người, vả lại còn sẽ nguy hiểm đến cha nường. Nghĩ vậy, cậu đi nhanh vài bước, rồi bỗng nhiên dừng lại, chỉ thấy Triệu Ngọc Tùng phe phẩy một cái quạt ngọc, thanh thân đi vào lương đình, không e dè chào hỏi nữ tử.

Hai người ngoài mặt nhìn đứng đắn, mũi chân lại chạm mũi chân nhau, đây là biểu hiện lòng có ham muốn. Hữu Xu còn đang do dự có nên buông tha cơ hội lần này hay không, nữ tử đã phát hiện cậu, cười duyên nói, “A, đây không phải là Triệu tiểu công tử sao? Nô gia từng gặp qua Triệu tiểu công tử, tiện nói cho công tử biết, hiện tại nô gia đã sửa tên gọi là Nghê Thường, ngày sau tất sẽ không phạm kiêng kỵ với công tử.” Dứt lời chỉ chỉ khóe mắt thiếu niên, giống như vô cùng thân thiết, “Triệu tiểu công tử đây là làm sao vậy? Mắt sao lại thũng như hạch đào thế? Hay là bị ủy khuất gì?” Hơi ngừng một khắc lại nói, “Cửu điện hạ thương sủng người như vậy, bị ủy khuất liền nói với hắn, hắn chắc chắn sẽ làm chủ cho người.”

Đôi mắt của thiếu niên là vào cung mới sưng lên, người bình thường đều sẽ liên tưởng đến việc cậu bị cửu điện hạ trách phạt. Vì vậy, lời này nhìn như quan tâm đầy đủ, lại mang đầy châm chọc.

Triệu Ngọc Tùng càng thêm trắng ra, chậm rãi khép quạt ngọc lại, cười nhạt nói, “Người có điều không biết, mắt ngũ đế buổi sáng còn rất tốt, từ trong cung trở về liền thành như vậy, có lẽ là chịu tức giận ở chỗ cửu điện hạ, không dám lộ ra.”

Những ngày gần đây nữ tử luôn bị cản trở, trong lòng đã sớm nhen đầy lửa, lập tức che miệng kinh hô, “Hóa ra là bị cửu điện hạ trách phạt sao? Điều này cũng khó trách, cửu điện hạ vốn là tính tình bạo liệt, không chấp nhận được người khác, hơi trách phạt vài câu coi như tốt rồi, nhìn không vừa mắt một cái, đầu người liền rơi xuống đất!” Dứt lời nâng cánh tay lên làm một động tác chém đầu.

Nói mình thì được, nhưng kéo đến trên người chủ tử, Hữu Xu nào chịu được? Cậu âm trầm nói, “Tính tình chủ tử rất tốt, nếu các người còn nói lung tung, cẩn thận ta cắt đầu lưỡi các người.” Cùng lúc đó, hai tay giấu sau lưng làm một pháp quyết vô cùng phức tạp.

Lá bùa vốn dĩ lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay cậu bỗng nhiên mất tăm, lại tựa như cánh bướm lặng yên không một tiếng động bay về phía nữ tử, một cái nhập vào ấn đường một cái chui vào ngực trái, cuối cùng hóa thành vô hình. Nữ tử lại không hề cảm giác được, liên tục thở dài nói, “Ai nha, nô gia rất sợ hãi, Triệu tiểu công tử tha mạng mà, nô gia cũng không dám nữa!” Lời tuy nói như vậy, lại hi hi ha ha cười rộ lên, nghiêm nhiên xem thiếu niên thành tên hề nhảy nhót.

Hữu Xu bình tĩnh nhìn nàng ta một lúc lâu, sau đó xoay người rời đi, vẫn chưa phản bác những lời mang tính nhục nhã đó. Nữ tử và Triệu Ngọc Tùng kẻ xương người họa, cùng nhau trào phúng, vốn còn hưng trí bừng bừng, thấy chính chủ ngay cả dư quang nơi khóe mắt cũng không dăng cho, còn lập tức rời đi, trong lòng vạn phần nan kham, cũng chậm chậm trầm mặc xuống.

Đợi Hữu Xu đi ra ngoài thật xa, tiểu quỷ mới từ dưới nền đất chui ra, hỏi, “Đại nhân, tấn lôi phù của ngài đâu? Sao lại không thấy?” Cũng không biết tầng bên ngoài bùa của đại nhân bọc cái gì, lá bùa vốn còn tán ra uy áp thật lớn bỗng nhiên hoàn toàn không còn khí tức, vả lại nằm trong lòng bàn tay liền đột ngột biến mất, cũng không biết có thả ra hay không.

Hai mắt nó trông mong mà chờ xem kịch vui, kết quả yêu vật kia chẳng những lông tóc vô thương, còn có tâm tư thông đồng nam nhân. Xem ra, đại công tử Triệu gia giờ phút này đã bị nàng ta thu vào tay.

Hữu Xu dùng tinh thần lực nói, “Muốn xem diễn thì chờ đến giờ tí đêm nay.” Tinh thần lực hiện tại của cậu chỉ đủ vẽ hai tấm tấn lôi phù, một tấm nhập vào não, một tấm nhập vào tim, bất luận là động vật, nhân loại, thậm chí là tang thi, hai nơi này lọt vào phá hoại mang tính hủy diệt đều tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Tiểu quý tin tưởng không nghi ngờ đối với lời nói của đại nhân, vội vàng trốn vào dưới đất, mò mẫm tới khuê phòng của nữ tử. Trước đây nó quả thật sợ nàng, nhưng biết được nàng sống không quá vài canh giờ, liền không xem nàng là vấn đề nữa.

Bởi vì buổi sáng tức phụ đại náo một trận, còn tìm đến lão phu nhân phân xử, Triệu Ngọc Lâm hơi có chút sợ vợ không dám đi tìm Trâu thị nữa, một mình buồn rầu đi ngủ.

Tiểu viện Trâu thị ở vô cùng an tĩnh, đừng nói chim hót uyển chuyển, mà ngay cả tiếng dế mèn kêu cũng không nghe thấy một chút nào, dưới thời tiết nóng bức này là cực không bình thường, giống như nơi này đã rơi vào tĩnh mịch. Tiểu quý nấp ở ngoài cửa sổ cũng có chút khiếp hoảng, không khỏi đánh trống lui binh.

Đúng vào lúc này, một bóng đen lặng yên không một tiếng động đi đến bên tường viện, nương theo mấy khối gạch ban ngày đã chồng sẵn, dễ dàng vượt qua. Phòng ở tối như mực lập tức bùng lên một ánh nến, nữ tử chỉ mặc một cái yếm màu đỏ tươi cùng với quần thụng màu xanh lá sẫm, thoải mái đẩy cửa đi ra, vẫy tay với bóng đen nói, “Oan gia, chờ người nửa buổi!”

“Tiểu tâm can, có phải chờ sốt ruột hay không? Để ta sờ sờ xem.” Bóng đen nhanh chóng chạy tới ôm lấy nàng, tiểu quý mượn ánh sáng trong phòng nhìn thấy, là đích tử nhị phòng Triệu Ngọc Tùng.

Cái thứ tìm đường chết này, cố tình muốn tới đây đêm nay, sẽ không bị tấn lôi phù của chủ tử đánh chung luôn đi? Trên mặt tiểu quý lo lắng, nhưng trong lòng càng thêm hưng phấn, xoa xoa tay, giậm chân, ở ngoài cửa sổ qua lại vài vòng.

Nàng ta đã sớm phát hiện, dùng yêu thuật bí ngữ, “Không muốn chết thì lăn đi nhanh một chút!”

Tiểu quý chẳng những không lăn, ngược lại từ khe cửa sổ chui vào trong phòng, lại tìm một vị trí có tầm nhìn thật tốt trên xà nhà, ngồi xổm nói, “Xin lỗi, ta đã sớm chết sáu bảy mươi năm rồi.”

Nữ tử tức giận đến cắn răng, nhưng bởi vì con môi trên tay, cần thừa dịp còn nóng hừng hực, lúc này mới không lập tức phát tác.

Đợi ăn no, sẽ bóp tiểu quý đó đến hôn phi phách tán cũng không muộn. Nghĩ như vậy, một tay nàng ta đẩy Triệu Ngọc Tùng ngã lên trên giường, sau đó cúi người gặm môi hắn. Cái chữ “gặm” này cũng không phải là thủ pháp tu từ khoa trương, mà là chân chân thật thật mà tả thực. Nếu lúc này Triệu Ngọc Tùng không nhắm hai mắt lại, khẳng định có thể nhìn thấy nữ tử bỗng nhiên lộ ra miệng đầy răng nanh.

Răng nanh đung tới đầu lưỡi hắn, lúc này cắt ra một miệng vết thương thật lớn, làm hắn đau đến đứng lên, vội vàng vươn tay xô đẩy, “Mới vừa rồi là cái gì...” Lời chỉ nói đến một nửa, hắn bỗng nhiên ngừng lại, lộ ra biểu tình hoảng sợ.

Chỉ thấy ấn đường và ngực trái nữ tử xuất hiện một điểm sáng màu tím, đầu tiên là như ẩn như hiện, sau đó càng ngày càng sáng, đợi ánh sáng kia nhập vào cơ thể mà ra, chợt nghe hai tiếng “oành oành” trầm đục, đầu và ngực trái nữ tử lại nổ tung ra hai cái động lớn như miệng bát, có thịt thối đỏ đen từ bên trong ồ ồ đổ xuống, lại có một mùi tanh tươi cực kỳ gay mũi nhanh chóng tràn ngập trong không khí.

Hết thấy những chuyện này phát sinh rất đột ngột, đừng nói đến Triệu Ngọc Tùng ở gần nhất, dù là tiểu quỷ trên xà nhà cũng sợ choáng váng, cứng họng, mắt như chuông đồng, hơn nửa ngày không hoàn hồn được.

Mùi hôi thối kia tựa như mang theo một loại ma lực, hấp dẫn tất cả chó mèo ở gần đây tới, căn viện mới vừa rồi còn yên tĩnh không tiếng động, hiện tại một trận tiếng ồn loạn sột sột soạt soạt, trong bóng đêm tối đen hiện lên rất nhiều điểm sáng trong suốt, sôi nổi chui vào trong phòng.

Chờ tiểu quỷ hoàn hồn, đã có một con mèo hoang kéo ngực phải của nữ tử đã chết cứng trên mặt đất ra, từ dưới xương sườn dày đặc lấy ra một trái tim còn đang nhảy lên, nhanh chóng chạy xa. Nó vừa chạy, ma lực có mùi thối kia cũng theo sát mà biến mất, đám mèo hoang kén chọn lục tục rời đi, chó hoang không kén chọn bắt đầu xé rách thi thể, cổ họng phát ra tiếng gừ nhẹ bảo vệ đồ ăn.

Triệu Ngọc Tùng bị tiếng hô làm bừng tỉnh, lúc này mới bắt đầu thét chói tai, tiếng thét thẳng lên mây xanh thiếu chút nữa khiến tiểu quỷ trên xà nhà bị chấn động rớt xuống dưới, mấy con chó hoang gâu gâu sủa nhỏ, cấp đuôi chạy ra. Tiểu quỷ đột nhiên hoàn hồn, vội vàng bay xuống xà nhà chạy tới trong viện đại nhân.

Không cần nó hồi bẩm tình huống, Hữu Xu đã bị tiếng kêu to của Triệu Ngọc Tùng đánh thức, đang khoác áo mang giày, đẩy cửa xem xét. Vương thị và Triệu tri châu cũng cầm giá cấm nển chạy đến, liên tiếp hỏi làm sao vậy. Ngay cả đại phòng xa xôi nhất cũng bị kinh động, càng miễn bàn nhị phòng và chính viện ở rất gần một nhà tam phòng.

Khi Hữu Xu đỡ cha nương đuổi tới, tất cả mọi người Triệu gia đã tề tụ ở tiểu viện của Trâu thị. Vài bà vú già tùy tiện vọt vào, xong thất thanh thét chói tai, tiếng thét còn thê thảm hơn ngàn vạn lần so với Triệu Ngọc Tùng.

“Lão thái gia, lão thái phu nhân, Trâu thị nàng ta, đầu và ngực nàng ta thủng hai cái động lớn, đã, đã chết hẳn rồi!” Một bà vú già lá gan tương đối lớn lão đảo chạy đến, hồi bẩm xong tình huống liền chui vào trong bụi hoa nôn mửa. Mấy người còn lại hai chân cũng như nhũn ra, ngã sấp xuống trong vũng máu không cách nào nhúc nhích.

Lão thái gia và lão thái phu nhân chưa bao giờ ngửi qua mùi thối nồng đậm như thế, đừng nói đi vào, dù đứng ở ngoài cửa một khắc cũng thấy chóng mặt, lại nghe nói đáng chết của Trâu thị phá lệ đáng sợ, càng không dám đi vào, chỉ phái vài gia đình thân thể cường tráng đi đỡ đại thiếu gia.

Triệu Ngọc Lâm chỉ khoác một cái ngoại bào liền vội vàng đi tới, nghe nói Trâu thị chết, vả lại khi chết đại ca ở trong phòng nàng, lúc này cái gì cũng bất chấp, đẩy gia đình ra xông vào trong, cao giọng tức giận mắng, “Giỏi cho người Triệu Ngọc Tùng, quả thực là không bằng súc sinh! Chẳng những lợi dụng ta đi hãm hại ngũ đệ, còn đêm khuya đến thông đồng thiếp thất của ta! Người bên ngoài đều khoe người là quân tử nhẹ nhàng, ta thấy người là mặt người dạ thú! Hôm nay ta với người liều mạng... A a a a...”

Những lời còn lại bị tiếng hét chói tai liên tiếp thay thế, hắc lão đảo chạy ra, nói năng lộn xộn, “Nổ, nổ, nổ! Trâu thị nàng bị nổ!”

Gia đình bị hắc đảo đẩy ra lúc này cũng đến cạnh cửa, vừa nhìn vào trong, nhất thời cũng không dám đi vào.

Nhưng nhìn tiết khố dính đầy máu đen cùng với đống giày mang theo thịt thối của nhị thiếu gia, nghĩ cũng biết bên trong là quang cảnh gì. Triệu lão thái gia nhanh chóng bảo người đỡ lão thê sắp té xỉu trở về, cùng nhị nhi tử kiên trì bước vào cánh cửa.

Hai người họ một người là gia chủ, một người là cha ruột Triệu Ngọc Tùng, như thế nào cũng phải ra mặt. Lại có vài tên tiểu bối huyết khí phương cương vội vàng đi tới, sau khi hỏi rõ tình huống một mặt chăm chọc nhị đường ca nhất như chuột, một mặt đi theo vào. Nhưng mà thực nhanh, bọn họ cũng nói không nên lời, người đỡ ta, ta đỡ người, run rẩy dựa ở góc tường, ngay cả khí lực đi ra ngoài cũng không có.

Động tĩnh chính mình làm ra, như thế nào cũng phải nhìn cho rõ ràng. Hữu Xu không để ý cha nương cản lại, thản nhiên đi vào.

Gạch xanh trong phòng đã bị máu đen nhuộm ứ, trên đồng máu nửa khô lưu lại rất nhiều dấu chân hỗn độn, còn có dấu vết có người té ngã sau đó vội vàng đứng lên, nhìn vô cùng khiếp người. Triệu Ngọc Tùng tê liệt ngồi trong vũng máu, áo dài lam nhạt đã hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ đen, tóc mai, gương mặt, vạt áo trước tràn đầy giọt máu phun tung toé, có thể thấy khi nổ mạnh hắc ta hắc là mặt đôi mắt với yêu vật, trùng kích tâm lý nhận phải hắc là vô cùng lớn.

Hữu Xu không có thời gian đi chú ý trạng thái tâm lý của người bên cạnh, ai bảo hắc xui xẻo, chọn ngay cái canh giờ này mà đi trộm ngọc trộm hương? Cậu đi nhanh hai bước, vũng vàng bước qua vũng máu, đi tới bên cạnh thi thể.

Bởi vì có tiểu bối ở đây, lão thái gia và nhị lão gia cứng rắn chống đỡ không để thất thố, nhưng hai chân cũng đã triệt để mềm nhũn, chỉ đứng ở chỗ ngoài năm thước, vậy Triệu Ngọc Tùng, hy vọng hắc có thể tự mình đi tới. Nhìn thấy Hữu Xu lững thững mà đi, mắt hai người lộ ra khiếp sợ, lại thấy cậu cầm lấy một cái chổi lông gà đi chơi đùa thi thể, càng thêm hoảng sợ.

“Người, người đang làm gì đó?” Lão thái gia từ trong kẽ răng nghẹn ra mấy lời này.

“Xem nàng ta chết chưa.” Hữu Xu cũng không ngẩng đầu lên, dùng chổi lông gà đẩy vụn thịt tặc ở miệng vết thương ra nhìn vào bên trong. Khối thi thể này có cổ quái! Đầu tiên, sau khi bị tấn lồi phù đánh trúng, nó lại không hiện ra nguyên hình; tiếp theo, tầng da bên ngoài nhìn vô cùng mới mẻ, còn xương, thịt, máu thì đã hoàn toàn hư thối, như là cái túi ni lông bọc lấy một đống rác rưởi. Mùi thối cậu ngửi được trước đó,

nói vậy chính là do thịt thối xuyên thấu qua làn da phát ra.

Đến tột cùng đây là yêu vật gì? Hữu Xu càng xem càng không rõ, không khỏi lắc lắc đầu.

Cậu không cảm thấy như thế nào, nhưng người ở trong phòng đều đã chịu không nổi, muốn bảo cậu cách thi thể xa một chút cũng không dám mở miệng, muốn chạy ra ngoài cũng không nhấc bước được, hận không thể hôn mê luôn giống như nữ nhân.

“Nhi tử, bên trong làm sao vậy? Nhanh chút đi ra đi, đừng nhìn!” Vương thị ở bên ngoài quát to. Chị em dâu mấy phòng khác cũng đều sôi nổi gọi người.

Dưới tiếng quát lớn của nhị thái thái quân gia không thể không mang theo một nhóm người đi vào, cầm mấy thứ như côn bồng, đao thương trong tay.

Hữu Xu thấy nhiều người vào trong phòng như vậy, có người thét chói tai, có người ngã sấp xuống, có người ngất đi, còn có người sợ đến tiểu ra, một người so với một người lại càng vô dụng, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy phiền chán. Cậu mím môi đứng lên, đi tới cửa, tựa như nghĩ đến cái gì lại dừng bước, xoay người rút từ trong ống giày ra một thanh chủy thủ.

Vài đường huynh vốn đã vươn tay, tính bảo ngũ đệ đỡ mình ra ngoài lại thấy cậu quay trở lại, vả lại còn cầm vũ khí, không khỏi run giọng hỏi, “Ngũ đệ, ngươi muốn làm chi? Chúng ta nhanh chóng đi ra ngoài đi, một đồng hồ hỗn độn này để lại cho hạ nhân đi xử lý.” Còn không đi ra ngoài nữa thì bọn họ cũng muốn tè ra quần.

Hữu Xu có tai như diếc, dùng chuôi đao cạy mở khớp hàm cắn chặt của thi thể, nắm đầu lưỡi một đao cắt đứt.

Chất lỏng ẩm áp thấm ướt đẫm quần, còn có một mùi hôi thối nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, vài vị đường huynh thật sự bị dọa đến tiểu ra, tê liệt ngồi trong vũng máu. Dù là lão thái gia nhìn quen tình cảnh lớn cũng tránh không được lộ ra vẻ hoảng sợ, run giọng chất vấn, “Ngươi đang làm cái gì? Vì sao phải cắt đầu lưỡi nàng?”

Hữu Xu không đáp, tùy tay ném đầu lưỡi xuống, lại dùng vải dẹt sạch sẽ dưới nách Triệu Ngọc Tùng xoa xoa thân đao, lúc này mới chậm rãi rời đi. Giữa trưa cậu đã từng nói qua, nếu như còn chỉ trích chủ tử nữa, nhất định phải cắt đầu lưỡi nàng ta, lời này cũng không phải là đùa giỡn.

Cho đến lúc này, Triệu Ngọc Tùng đã bị hai tầng kích thích mới đột nhiên hoàn hồn, nghiêng ngả lão đảo đứng lên chạy ra cửa, vừa chạy vừa thét gào quỳnh.

Còn không phải là gặp quỷ sao? Một người đang êm đẹp, ẩn đường và ngực trái lại phát ra ánh sáng tím, sau đó bỗng nhiên nổ tung, nhân gian nào có thủ đoạn bậc này? Hắn chạy đến hoa viên, nhảy vào hồ sen, vốc nước lên không ngừng cọ rửa toàn thân mình, sau đó đỡ tảng đá trên bờ cuồn cuộn.

Gia đình bị tiếng hét của đại thiếu gia đánh thức, không quan tâm mình chặt vật như thế nào, vội vàng đi nâng các vị chủ tử. Trong nhà phát sinh chuyện lớn bậc này, ngoại trừ lão phu nhân thân thể suy yếu, mấy phòng còn lại đều không dám rời đi. Hữu Xu cũng không đi, đang cởi giày bị máu đen thấm ướt, để tiểu tư rót nước rửa sạch.

Nhị thẩm nương đuổi theo Triệu Ngọc Tùng, tam thẩm nương, tứ thẩm nương, ngũ thẩm nương đang vây quanh cậu hỏi thăm tình huống bên trong. Cậu chậm rãi rửa chân, chậm rãi chà tay, biểu tình nhất mực lạnh nhạt, lại chưa từng mở miệng trả lời một chữ, khiến người ta hận đến cắn răng.

Trước khi Hữu Xu chọc nhiều người tức giận, mấy vị nam nhân tiến vào phòng rồi cuộc đi ra, nếu không có gia đình trái phải chống đỡ, sợ là sẽ mềm nhũn té trên mặt đất. Nhìn thấy ngũ đường đệ ngồi ở một bên tư thái nhàn tản, bọn họ không thể không chế mà run rẩy, sau đó dời tầm mắt qua một bên, lộ ra vẻ sợ hãi. Bọn họ không rõ ngũ đường đệ làm thế nào có thể giữ vững trấn định trong vũng máu, làm thế nào có can đảm đi chơi đùa thi thố, làm thế nào mặt không đổi sắc mà cắt mất một khúc lưỡi của nàng. Cậu ta, cậu ta thật sự là người bình thường sao?

Lão thái gia và nhị lão gia cũng không dám nhìn tới Hữu Xu, tùy ý có lệ hai tiếng cho mọi người giải tán.

Một đêm này, Triệu phủ đèn đuốc sáng trưng, nháo ầm ầm, mãi đến rạng sáng mới dần dần khôi phục yên tĩnh. Nhóm nữ quyến không dám hỏi nhiều, sau khi trở về để nha hoàn bà tử cả đêm canh giữ ở bên giường, không cho rời đi. Nhóm nam đinh thì tề tụ ở chính viện, thương lượng nên xử lý việc này như thế nào.

“Hữu Xu, vì sao ngươi phải cắt đầu lưỡi Trâu thị?” Lão thái gia tắm rửa một cái, đã nhìn không ra chặt vật trước đó, trước tiên liền bắt lấy Hữu Xu chất vấn, giống như đang hoài nghi cậu.

Hữu Xu ngồi xuống cạnh phụ thân, đang dùng gót chân chút có chút không mà đá chân ghế, cứng nhắc nói, “So với hỏi ta, không bằng trước tiên hỏi Triệu Ngọc Tùng vì sao nửa đêm lại ở trong phòng Trâu thị, lại đã nhìn thấy cái gì.”

Cũng đúng, Triệu Ngọc Tùng chính là người chứng kiến duy nhất, nếu muốn biết chân tướng hỏi hắn là được, sao lại hỏi đến một nhà đại phòng ở xa nhất? Nửa đêm, cô nam quả nữ, Triệu Ngọc Tùng muốn đến làm gì, lão thái gia không hỏi thì mọi người cũng đều hiểu rõ.

Triệu Ngọc Lâm vốn còn ủ rũ lúc này mới nhớ tới chuyện trước đó, tóm lấy Triệu Ngọc Tùng đánh một trận.

Nhị lão gia và tam lão gia vội vàng đi khuyên nhủ, khuyên nhủ không được chỉ đành tách hai người bọn họ ra, cho mỗi người một cái tát. Đại sảnh lúc này mới an tĩnh lại. Lão thái gia bảo gia đình bắt đích trưởng tôn lại, nói nếu như không thành thật giải thích liền dùng gia pháp. Triệu Ngọc Tùng chống cự không nổi, rồi cuộc đem sự tình trước sau nhất nhất nói tỉ mỉ, cuối cùng ngã xuống đất ngất đi.

Quản gia tiến lên sờ, cả kinh nói, “Không tốt, đại thiếu gia phát sốt cao rồi, có lẽ là bị dọa!”

Mọi người ở đây ngoại trừ hai cha con đại phòng, ai không bị dọa? Lão thái gia hết cách, chỉ phải nhẹ nhàng buông tha việc này, sau đó hạ lệnh dán miệng. Cái chết của Trâu thị vô cùng tà môn, lại dính dáng đến đích trưởng tôn, vả lại đích trưởng tôn còn là phò mã của Minh Châu công chúa, nếu như gièm pha bậc này truyền vào trong cung, Triệu gia tất sẽ chịu tội.

57. Chương 57

Đêm nay, tất cả mọi người Triệu gia hầu như không ngủ, chỉ riêng một nhà đại phòng nửa đêm về sau ngủ ngáy khò khò, làm người ta giận cực kỳ. Hai người Triệu tri châu cũng là người tâm lớn, biết rõ nhi tử chạy vào phòng cất đầu lưỡi thi thể, chẳng những không thấy đáng sợ, còn lo lắng nhi tử làm dơ tay, dính xúi quẩy, hái rất nhiều lá bưởi cho cậu tắm rửa lau tay.

Hôm sau, già trẻ cả nhà Triệu gia lại tề tụ ở chính viện lần nữa, ngay cả nữ quyền cũng đều lần lượt ngồi đó, cũng không kiêng dè.

Lão thái gia lệnh tôi tớ dọn điểm tâm, nói hoa mỹ là cho đám con cháu cùng vui, kì thực là để dán miệng. Các nam nhân biết nặng nhẹ, tự nhiên sẽ không nói lung tung, chỉ sợ các nữ nhân ngoài miệng không giữ cửa, đem gièm pha bậc này âm ỉ ra ngoài. Ông vừa khoát tay bảo mọi người dùng cơm, vừa buồn bã nói, “Các người nhớ kỹ, tối hôm qua chuyện gì cũng không phát sinh, Trâu thị bởi vì bệnh mà đột tử, đã hạ táng...”

Nói một nửa, tức phụ Tôn thị của Triệu Ngọc Lâm liền không phục, ghen giọng nói, “Nàng ta đột tử, đại ca thì sao? Hơn nửa đêm chạy vào viện chúng ta trộm người, việc này liền coi như xong ư? Hắn tiếp tục cưới công chúa của hắn, làm phò mã gia của hắn, để tướng công ta đắm đuối rùa rúc đầu? Phi! Các người nghĩ cũng thật đẹp!”

Đứng thấy bình thường nàng quản giáo Triệu Ngọc Lâm rất nghiêm, hờ một cái liền trách đánh nhục mạ, nhưng tới lúc thì vẫn bảo vệ lợi ích của tướng công. Triệu Ngọc Lâm lôi kéo tay áo nàng, nhưng không mở miệng đi khuyên nhủ, xem ra trong lòng cũng thực khó chịu.

Lão thái gia chụp bàn nói, “Vậy người muốn như thế nào? Đem việc này tuyên dương ra ngoài, để Ngọc Tùng bị liên lụy, khiến cả nhà Triệu gia chúng ta nhận tội chăng? Tổ chim rơi thì trứng cũng vỡ, loại đạo lý này người cũng không hiểu được, quả nhiên là ngu phụ! Hôm nay ta nói ở đây, nếu ai dám nói huyền thuyên ở bên ngoài, gia pháp hầu hạ!”

Mọi người thấy ông thật sự nổi giận, lúc này mới yên xuống. Một căn phòng to như vậy lại yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy, chỉ có mỗi âm thanh Hữu Xu húp cháo sột sột soạt soạt.

Nhìn thấy thiếu niên ăn đến hăng hái, đám người lão thái gia và nhị lão gia nôn cả đêm sôi nổi tái mặt, muốn mắng cậu lại không dám mở miệng, trong đầu không tự chủ được hiện lên hình ảnh cậu mặt không đổi sắc cất đầu lưỡi thi thể. Mấy đường huynh đệ một ngày trước còn ở sau lưng cười nhạo cậu lấy sắc dụ người, hiện tại cũng không dám liếc mắt nhìn cậu một cái.

Hữu Xu uống xong một chén cháo mới nhớ tới việc chủ tử bảo cậu vào cung bồi thiện, lập tức đẩy dờ đồ ăn đặt ở trước mặt mình đi, đứng dậy liền rời đi.

“Làm gì đó? Ta còn chưa nói xong đâu! Hiện giờ người ra vào trong cung, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm nhất, đừng chọc phiền toái cho trong nhà...” Lão thái gia nghiêm mặt răn dạy.

Triệu tri châu, không, hiện tại hẳn là gọi Triệu thị lang, cũng đứng dậy theo, không cho là đúng nói, “Cha, ngài có thời gian răn dạy con ta, không bằng dạy dỗ Ngọc Tùng làm người cho tốt. Hẳn trộm người cũng trộm đến nhà đệ đệ rồi, không phải chúng ta không nói với bên ngoài thì có thể cho rằng không phát sinh. May mà công chúa chưa vào cửa, nếu như vào cửa mà lại phát sinh loại chuyện này, ngài còn che được sao?” Dứt lời phất tay áo bước đi.

Lão thái gia và lão thái phu nhân tức giận đến choáng đầu, nhưng cũng không có cách nào, chỉ phải để bọn họ đi.

Hữu Xu tới Đông Cung, nhìn thấy chủ tử đứng ở cửa nghênh đón mình, mới nhớ đối phương an bài rất nhiều ám vệ ở trong nhà. Đối một cách nói khác, chuyện tối hôm qua những ám vệ đó tất nhiên đã bắt báo qua. Thứ đầu tiên cậu nghĩ đến không phải là hôn sự của Triệu Ngọc Tùng và Minh Châu công chúa, cũng không phải Triệu gia có thể bị tội hay không, mà là cảnh tượng mình cắt đầu lưỡi yêu vật.

Cậu sợ hãi cả kinh, vội vàng đặt tay ra phía sau, nơm nớp lo sợ đi qua. Chủ tử có thể cảm thấy mình thực tàn nhẫn hay không? Có thể bởi vậy mà chán ghét vứt bỏ mình hay không? Mình nên giải thích với hắn như thế nào? Cậu càng nghĩ càng sốt ruột, hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên, bộ dạng hai mắt sưng mù, mũi ửng đỏ nhìn qua vô cùng đáng thương.

Sắc mặt cửu hoàng tử đại biến, vội vàng nghênh đón ôm chặt lấy cậu, liên tiếp hỏi cậu có phải bị khi dễ hay không.

Hữu Xu còn chưa làm tốt chuẩn bị thẳng thắn hết thảy với chủ tử. Phương thức ở chung thoải mái, vui sướng, không hề có gánh nặng, cũng không nghi kỵ như bây giờ đúng là thứ cậu tha thiết ước mơ. Cậu hy vọng có thể giữ lại phần vui sướng và thuần túy này, chẳng sợ thời gian rất ngắn ngủi. Cậu lắc đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, rằng trên căn môi dưới, càng có vẻ đáng thương, vả lại hai tay giấu sau người chà chà nhiều lần, giống như trên đó dính thứ dơ bẩn gì.

Cửu hoàng tử hơi hơi suy nghĩ liền đoán được cậu đang nghĩ cái gì. Vật nhỏ này có lẽ là sợ mình ghét bỏ cậu tâm ngoan thủ lạt đi? Đã từ chỗ ám vệ biết được hết thảy phát sinh ở Triệu gia ngày hôm qua, hẳn tự nhiên biết vì sao Hữu Xu phải cắt đầu lưỡi Trâu thị. Thành thật mà nói, hẳn không chút nào thấy Hữu Xu lãnh huyết, tàn nhẫn, bên ngoài một vẻ sau lưng một vẻ, mà ngược lại, hẳn hoàn toàn có thể hiểu được hành vi của cậu.

Cậu chỉ là hồn nhiên có chút tà ác mà thôi.

Nghĩ vậy, trong lòng cửu hoàng tử ngứa ngáy, lại nhìn thiếu niên rúc trong lòng mình, giống như dê con vô hại, lại hận không thể ăn cậu ngay tại chỗ. Hắn mang người đi vào điện, vây ở trong ngực, cúi đầu ngậm

lấy môi cậu, trước tiên cạy mở răng cậu vẫn đang cắn môi dưới, lại đi quẩn lấy đầu lưỡi trơn ướt phần nộn của cậu.

Hữu Xu hoảng sợ, sau đó liền theo phản xạ đi hút long tân, hút hút vô cùng chủ động, hai tay hai chân đều leo lên trên người chủ tử, giống như gấu koala. Cửu hoàng tử bị cách hút tham lam của cậu kích thích, bàn tay to giữ lấy gáy cậu, hôn càng sâu sắc.

Hai người đầu tiên là đứng, rồi lại ngồi chồng lên nhau ở trên ghế, sau đó không biết sao lại lăn tới trong giường, rần rần chắc chắc, ngọt ngọt ngào ngào, thật dài thật lâu mà hôn mấy khắc, nếu không phải Hữu Xu đã đói bụng mà kêu thầm thì, có lẽ là sẽ hôn đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

“Người, người người người...” Hữu Xu bị chủ tử ôm ngồi ở đầu gối, cảm giác được vật cứng bật lên ở dưới hông, cả buổi nói không nên lời một câu đầy đủ. Cậu thật sự bị dọa, không biết tại sao chủ tử lại hôn mình.

“Ta cũng không biết người còn là một bé nói lấp đó.” Cửu hoàng tử điểm điểm cánh môi dính đầy nước bọt của cậu, kéo ra một đường chỉ bạc nhét vào miệng, giọng nói khàn khàn, “Người cái gì mà người, sau này muốn hôn ta liền trực tiếp mở miệng, bất cứ lúc nào chỗ nào ta cũng vui lòng thỏa mãn người, không cần luôn thừa dịp ta ngủ mà hôn trộm.”

Hai má Hữu Xu đỏ bừng, đầu bốc hơi, đã hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào. Sững sốt một hồi lâu cậu mới che mặt, chui vào trong chăn. Hôn trộm bị bắt được, cái loại xấu hổ kia khỏi cần nói.

Cửu hoàng tử cao giọng cười to, ôm lấy cả người cậu đến thiên điện, vỗ vỗ nói, “Có cái gì mà xấu hổ, ta lại không ghét bỏ người. Được rồi, ra ngoài đi, không thì điểm tâm sẽ lạnh đó.” Đối với chuyện tối ngày hôm qua cũng không đề cập tới.

Hữu Xu giãy dụa một lúc lâu mới từ trong chăn đi ra, tay phải cầm lấy một cái bánh bao thịt heo, đem nửa khuôn mặt mình che khuất, sau đó đầu rũ xuống cực thấp, hận không thể vùi vào trong bát. Cậu ăn vài ngụm liền trộm nhìn chủ tử một cái, ăn vài ngụm lại liếc nhìn một cái, lúc thì mặt đỏ, lúc thì mặt trắng, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Cửu hoàng tử cười thầm đến nội thương, lại làm bộ không hề biết chuyện, tao nhã hàng vạn hàng nghìn mà dùng bữa, còn để Hữu Xu đi lên giường ngủ một khắc, nói là triều hội kết thúc sẽ cùng đến thượng thư phòng.

Hôm nay là đại triều hội, nói ít cũng phải hơn một canh giờ, Hữu Xu ăn uống no đủ, cảm thấy buồn ngủ, đầu mới vừa chạm đến gối liền ngủ như chết, trong lúc mơ hồ cảm giác được có người đang hôn lên ấn đường mình, liền theo thói quen mà hô một tiếng chủ tử. Người nọ thấp giọng cười, lại ngồi ở bên giường một khắc, lúc này mới nhẹ tay nhẹ chân mà đi.

Không biết ngủ bao lâu, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến tiếng tranh cãi ầm ĩ, Hữu Xu lập tức bừng tỉnh, vén màn nhìn. Chỉ thấy một thiếu nữ mặc cung trang hoa lệ đi nhanh vào, phía sau một đám cung nữ thái giám đi theo, vừa đuổi theo vừa hô, “Công chúa điện hạ, Triệu công tử còn đang ngủ, lúc gần đi cửu điện

hạ phân phó, không cho bắt luận người nào đi vào quấy rầy.”

“Chẳng lẽ bắt luận người nào này cũng bao gồm bốn cung à? Các người cút ngay cho bốn cung!” Thiếu nữ diện mạo dịu dàng tú lệ, tính tình lại vô cùng nóng nảy, thấy Hữu Xu vươn ra một cái đầu nhìn mình chăm chăm, càng thêm nổi giận, “Triệu công tử thể diện thật lớn, chẳng những chặn bốn cung ở ngoài điện, cũng không quỳ xuống hành lễ, ai dạy người quy củ?”

Hữu Xu lập tức nhảy xuống giường hành lễ, trên người chỉ mặc áo lót và tiết khố, cái này ở cổ đại có gì khác với trần như nhộng?

Thiếu nữ kia hét lên một tiếng, vội vàng che mắt lao ra, lúc này Hữu Xu mới chậm rãi mặc quần áo giày dép, mặc cho thiếu nữ ở bên ngoài giận dữ. Rửa mặt xong, chải tóc xong, cậu cũng không chịu đi ra ngoài, chỉ cầm lấy một khối điểm tâm từng ngậm từng ngậm nhỏ mà gặm, một bàn tay còn đặt ở dưới cằm, miễn cho vụn điểm tâm rơi xuống đất lãng phí.

“Triệu Hữu Xu, người lăn ra đây cho bốn cung!”

“Lăn ra đây có nghe thấy không!”

“Mấy người các người, đi vào bắt người ra cho bốn cung!”

“Xoát xoát xoát” đây là âm thanh nhóm ám vệ bỗng nhiên xuất hiện trong đại điện rút đao ra, ngay sau đó Minh Châu công chúa liền yên tĩnh, bắt đầu đập đồ vật.

Hữu Xu dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện, đã hoàn toàn đem tranh cãi âm ỉ ngoài điện trở thành tiêu khiển. Ăn ước chừng mấy khắc, có thái giám kéo dài giọng bẩm báo, “Công chúa điện hạ, cửu điện hạ trở lại.”

Trong điện an tĩnh một giây, sau đó là tiếng bước chân Minh Châu công chúa vội vàng chạy ra ngoài, lúc này Hữu Xu mới thanh thản đứng dậy, đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Đã có ám vệ đem tình huống trước đó tỉ mỉ hồi bẩm, vì vậy, khi Minh Châu công chúa tố khổ nói Triệu công tử khinh bạc mình, vẻ mặt cửu hoàng tử vô cùng lạnh lẽo, “Minh Châu, biết rõ có nam nhân khác ở đây, người còn xông vào trong tầm điện của bốn vương, ai dạy người quy củ? Sau này không có bốn vương cho phép, người không được tự tiện xông vào Đông Cung!”

Minh Châu công chúa trợn mắt cứng lưỡi, sau đó lại là một phen tranh cãi âm ỉ khốc lóc kể lể. Hai người trước sau vào điện, chỉ thấy thiếu niên đang nắm một khối bánh gạo nếp, chớp một đôi mắt to, biểu tình vô tội nhìn lại đây. Cửu hoàng tử không nhịn được cười, đi qua sờ sờ đầu cậu, khen, “Hữu Xu nhà ta hết sức thông minh.” Hắn vốn còn lo lắng Hữu Xu chịu thiệt trước mặt hoàng muội, lại không ngờ cậu ứng phó thực tốt. Cậu giống như sinh ra liền có đủ tài năng khiến người ta tức đến gần chết, bản thân lại không hề phát giác.

Minh Châu công chúa tức nổ phổi, giọng the thé nói, “Hoàng huynh, bắt quá chỉ là một luyện sủng, dù có sủng ái hơn nữa cũng nên có một mức độ! Vì cậu ta mà người tròng trệ Ngọc Tùng thành như vậy, bảo bốn cung nên giải quyết thế nào? Hẳn chính là vị hôn phu của bốn cung đó!”

Cửu hoàng tử lập tức nhìn thiếu niên, sợ cậu bị hai chữ “luyện sủng” làm tổn thương. Nhưng mà ngày hôm qua Hữu Xu đã biết được mình thành yêu nhân “lấy sắc họa quốc” trong truyền thuyết, nhưng cũng không chút nào đặt trong lòng, dù cho Minh Châu công chúa ở trước mặt cậu nhục nhã chửi bậy, cũng không hề có cảm giác. Yêu nhân, luyện sủng, nịnh thần, chỉ cần có thể thật dài thật lâu ở bên cạnh chủ tử, bất luận đội cái tên tuổi gì cậu đều nhận, vả lại còn vui vẻ chịu đựng. Người khác khinh bỉ, hạ thấp, làm nhục, tính cái gì? Có thể ăn sao?

Thấy chủ tử dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía mình, cậu vội vàng nhếch khóe môi lên, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, còn trấn an mà vỗ cánh tay hắn.

Cửu hoàng tử mỉm cười, cuối cùng yên tâm. Hẳn biết ngay Hữu Xu của hắn sẽ không bị những lời thêm mắm dặm muối đó đánh bại mà.

Hai người nhìn lẫn nhau, lặng im không nói, trong ánh mắt tuôn ra nồng đậm lo lắng, tình cảnh này rất ám áp động lòng người, nhưng cũng làm đau đớn tâm can Minh Châu công chúa. Nàng hất rơi lư đồng trên bàn, khóc nháo nhất định muốn hoàng huynh đuổi Triệu Hữu Xu đi, thay Triệu Ngọc Tùng trở về, còn muốn khôi phục tư cách khoa cử của hắn ta một lần nữa.

Cửu hoàng tử dựa vào phía sau, Hữu Xu lập tức bưng lên một chén trà nóng, hai người liếc nhau, yên lặng ngậm ngùi cười, lúc này mới đồng thời nhìn về phía Minh Châu công chúa.

“Nếu người biết tối hôm qua Triệu Ngọc Tùng ở trên giường ai, hẳn là sẽ không náo loạn nữa.” Cửu hoàng tử chậm rãi nói.

Hữu Xu lập tức chôn đầu xuống, vành tai từng chút từng chút một đỏ lên. Chủ tử quả nhiên biết mình cắt đầu lưỡi yêu vật, vì bận tâm cảm thụ của mình lại giả như không biết, thật tốt. Khuyên giải an ủi chính mình như vậy, cậu lập tức đẩy máu sống lại, dùng ánh mắt lóe sáng nhìn coi chủ tử.

Cửu hoàng tử cũng không có xoay mặt nhìn cậu, lại tâm linh tương thông mà nắm chặt một bàn tay cậu, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Minh Châu công chúa đang bị vây trong khiếp sợ, vẫn chưa chú ý tới hành động ái muội không thôi của hai người, truy vấn, “Hắn ở trên giường ai?”

“Trâu thị, thị thiếp mới nạp của nhị đệ hắn Triệu Ngọc Lâm.”

“Không có khả năng! Người gạt ta! Là cậu ta nói cho người biết đi? Giỏi thật, lại chạy đến trước mặt hoàng huynh nói xấu Ngọc Tùng, muốn chết sao?” Minh Châu công chúa bỗng nhiên vươn tay tóm lấy Hữu Xu, bộ móng kim ti sắc bén như đao thiếu chút nữa chọc đến hai mắt Hữu Xu.

Cửu hoàng tử không chút nghĩ ngợi đã nàng ra, trở tay kéo Hữu Xu vào trong lòng sờ soạng, trên trán đã toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh. Vốn tưởng rằng nữ tử yếu ớt không cấu thành uy hiếp, lại không nghĩ rằng nữ tử động thủ lại ngoan độc như thế. Trong lòng hắn nồng đậm chán ghét, lệnh thị vệ lập tức kéo Minh Châu công chúa ra ngoài.

Minh Châu công chúa bị đuổi đi thật xa còn đang không ngừng kêu gào, như là: “Nhất định phải đến chỗ phụ hoàng cáo trạng”, “Không phải quân không gả”, “Người tổn hại thân tình” vân vân. Hữu Xu nghiêng tai lắng nghe một khắc, sầu lo nói, “Nàng thật sự quyết tâm phải gả cho Triệu Ngọc Tùng à?”

“Gả thì gả, có quan hệ gì với ta đâu?” Cửu hoàng tử kéo người vào trong ngực, trộm một cái hôn có hương vị bánh gạo nếp.

Hữu Xu vội vàng hút vài ngụm long tân, ngay cả chỉ bạc bên khóe miệng chủ tử cũng liếm sạch. Đây đều là thứ tốt, không thể lãng phí.

Cửu hoàng tử thấp giọng cười, “Hữu Xu, người cảm tình con chó phải không?”

“Đúng vậy.” Hữu Xu ngây thơ gật đầu.

Cửu hoàng tử cười đến càng thêm vui vẻ, trêu chọc nói, “Khó trách thích liếm đồ như vậy, đến, lại liếm liếm.” Hắn chỉ chỉ môi mình.

Hai má Hữu Xu đỏ bừng, thế mới biết chủ tử đang đùa với mình, vội vàng giãy dụa muốn từ trong lòng ngực của hắn chạy đi, lại bị nắm chặt vòng eo, ném lên nhuyển tháp, xoa nắn yêu thương một trận. Mãi khi hôn đến thở hồng hộc hai người mới dừng lại, Hữu Xu còn nhớ rõ chuyện lúc trước, truy vấn, “Người thật sự không quản Minh Châu công chúa à? Triệu Ngọc Tùng cũng không phải tốt lành.”

“Lời của ta nàng sẽ không nghe. Từ nhỏ nàng đã không thân cận với ta, thậm chí cả lục ca, mẫu hậu của ta, cũng đều cho rằng ta là người ngoài, bởi vì ta vừa sinh ra đã bị kết luận là bá hoàng chuyển thế, sau đó đưa vào Dưỡng Tâm điện do phụ hoàng tự mình giáo dục, một năm cũng không gặp mặt bọn họ được một lần. Có một năm mẫu hậu ta bị sủng phi của phụ hoàng làm tức giận, liền trộm tới gặp ta, muốn ta giúp nàng củng cố sủng ái, ta không đáp ứng, nàng liền nói ‘xem như cho tới bây giờ chưa từng sinh ra đứa con trai là ta’. Lại có một năm lục ca ta nghe nói ta đêm không thể ngủ, liền hạ độc được mạn tính có thể làm cho người ta vừa ngủ là không dậy nổi trong huân hương của ta. Ta sinh nhi tri chi*, mấy thủ đoạn đó há có thể hiệu quả? Vì vậy thực nhanh liền tra ra chân tướng, muốn bẩm báo phụ hoàng, kết quả mẫu hậu đã có năm sáu năm chưa từng gặp mặt lại tới tìm ta, đập vỡ đầu cũng muốn ta giúp lục ca giấu diếm. Cuối cùng ta đáp ứng, nhưng từ đó về sau không lui tới với bọn họ nữa. Đông Cung của ta, ngày thường bọn họ tuyệt đối sẽ không đặt chân đến, trừ khi có việc cầu ta, hoặc mang lòng lợi dụng.”

*Sinh nhi tri chi: từ khi sinh ra đã biết đạo lý.

Lời này cửu hoàng tử nói thật nhẹ nhàng, Hữu Xu hơi ngấm lại, lại ném ra rất nhiều xót xa. Hóa ra đời này chủ tử cũng không sống trôi chảy như trong tưởng tượng của cậu, bị mẫu thân ruột thịt chán ghét vứt bỏ, lại bị huynh trưởng cùng huyết thống mưu hại, lại còn phải giúp đỡ giấu diếm. Hắn nhất định thực khổ

sở đi? Có phải ban đêm càng không cách nào ngủ yên hay không?

Nghĩ vậy, tim Hữu Xu như bị đao cắt, lập tức ôm lấy chủ tử, hôn lên trán, mí mắt, chóp mũi hắn, đem yêu thương ôn nhu nhất trút xuống trong từng cái lại từng cái ẩn kín thấm ướt. Cửu hoàng tử trở tay ôm chặt lấy cậu, trong lòng thỏa mãn mà than thở: đúng, chính là như vậy, càng thương tiếc ta hơn một chút, cũng càng yêu ta hơn một chút.

Trải qua hai đời, cuối cùng hắn cũng ngộ ra một đạo lý, đối mặt với Hữu Xu, phương pháp lung lạc thỏa đáng nhất không phải là kiên cường trầm ổn mọi chuyện chu toàn, mà là phải cho cậu biết, người đã từng chịu bao nhiêu đau khổ, cũng đã gặp bao nhiêu khổ sở. Bởi vì nếu người không cho cậu ấy biết, vĩnh viễn cậu ấy cũng không thể lĩnh hội được. Đầu óc cậu ấy, tuyệt đối sẽ không đi suy tư những vấn đề quá mức phức tạp đó.

Nhưng mà một khi cậu cảm nhận được, liền sẽ nơi chốn suy nghĩ cho người, lúc nào cũng vì người suy xét. Tính tình của cậu tựa như một chú chó nhỏ trung thành hộ chủ, cần phải dạy dỗ thật tốt mới có thể tình cảm nồng đậm, cần phải có cái gì thì nói cái đó mới có thể triệt để lĩnh ngộ.

Bảo bối như vậy là chọc người nhất, cũng là mê người nhất, khó trách mình trước sau hai đời đều rơi vào trong tay cậu. Cửu hoàng tử nghiêng đầu, hôn vành tai thiếu niên, ôn nhu hàng vạn hàng nghìn nở nụ cười.

Hôm nay cửu hoàng tử đều biểu hiện vô cùng bình tĩnh, tham gia triều hội, lên lớp, tập võ, trên mặt thời thời khắc khắc mang nụ cười, lời nói cũng ôn hòa hữu lễ, ngược lại có vài phần bóng dáng bá hoàng. Gần đến lúc chạng vạng, khi cần trở về nhà, hắn dắt một con ngựa đi đến trước mặt thiếu niên, “Biết cưỡi ngựa không?”

Hữu Xu vốn định gật đầu, nhớ tới việc đối thể chữ lần trước, lại vội vàng lắc đầu, hai tay giấu ra phía sau, quơ lung tung. Khi nói đối với chủ tử, cảm giác áy náy trong lòng thực khó vượt qua, cậu phải hết sức che giấu mới được.

Nhưng mà cậu tự cho là che giấu thực tốt, biểu tình chợt dạ lại làm thế nào cũng không chế không được, huống chi cậu đã gật đầu một cái, rồi lại bắt đầu mãnh liệt lắc đầu, kẻ ngốc mới không đoán ra. Tiết Vọng Kinh vội vàng xoay người nhin cười, thầm nghĩ vận khí điện hạ thật tốt, lại tìm một kẻ dốt hơn như vậy.

Cửu hoàng tử đặt nắm tay trên môi, hơi hơi ho khan. Hắn chẳng những biết Hữu Xu đang nói dối, còn có thể đoán được vì sao cậu nói dối. Vật nhỏ này rõ ràng biết cưỡi ngựa, lại nói với mình là không biết, không phải chính là vì để mình ôm ôm cậu ấy sao? Thôi, cậu ấy thích đánh người thì cứ để cậu ấy đánh, dù sao đời này cũng sẽ không muốn tách ra.

Nghĩ vậy, mặt mày cửu hoàng tử phơi phới, tâm tình cực tốt, hai tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên, nâng cậu lên trên lưng ngựa, sau đó chính mình cũng xoay người đi lên ôm lấy cậu.

Trước kia khi Hữu Xu học cưỡi ngựa thường xuyên được chủ tử ôm như vậy, cũng liền hình thành thói quen, lưng vừa đụng tới lồng ngực ấm áp của hắn liền dịch mông lui vào trong ngực hắn, tình cảm quyến luyến không cần phải nói cũng hiểu. Cửu hoàng tử thấy thế càng thêm đắc ý, một bàn tay nắm dây cương,

một bàn tay nắm chặt eo nhỏ của cậu, nhanh chóng chạy đi, rồi lại lo lắng chạy quá nhanh sẽ rút ngắn thời gian ôm nhau, lại sửa thành tín mã do cương*, không mục đích chầm chậm đi lung tung.

*Tín mã do cương: cưỡi ngựa không kéo dây cương, để ngựa tự do di chuyển.

Đi dạo đến khi mặt trời lặn xuống phía tây, ánh mặt trời thu hết, rốt cuộc hai người mới tới Triệu phủ.

“Cái này cầm phòng thân.” Cửu hoàng tử lấy từ trong bao yên ngựa ra một cái hộp gỗ dài nửa thước.

Hữu Xu mở ra nhìn, là một thanh chủy thủ toàn thân tối đen, ở chuôi đao và thân đao khắc đầy phạn văn màu chu sa, tuy đã rỉ sắt loang lổ, ảm đạm không ánh sáng, lại lộ ra một luồng uy áp rất cường đại nội liễm. Loại uy áp này người bình thường không cảm giác được, trừ khi là dị năng giả hệ tinh thần giống như Hữu Xu, hoặc là yêu ma quỷ quái càng sắc bén với khí vị.

“Đây là cái gì?” Cậu yêu thích không buông tay mà vuốt ve.

“Đây là linh vũ (*linh trong chữ linh khí, vũ trong vũ khí*) Ô Tư Tàng Lạt Ma tặng cho Tông Thánh đế, tên gọi ‘Tru Ma’. Gần đây thế đạo có chút không yên ổn, người cầm phòng thân.” Nhớ tới tử trạng quái dị lại đáng sợ của Trâu thị, trong mắt Cửu hoàng tử toát ra một tia âm thầm lo lắng. Ngay cả ám vệ của hắn cũng tra không ra là ai động tay chân, có thể thấy người ở sau lưng thực lực phi phàm.

Hữu Xu đang cần một thần binh như vậy, cũng liền vui vẻ nhận lấy. Cậu treo chủy thủ ở bên hông, đi một đoạn liền sờ một cái, rất là yêu thích, tới nhà ăn, chỉ thấy Vương thị đang mặt co mày cau mày mà nhìn mình chằm chằm.

“Nương, người làm sao vậy?” Cậu đi qua hỏi thăm.

“Nhi tử nhanh ngồi, bữa tối lập tức liền dọn lên.” Vương thị kéo cậu đến bên cạnh ngồi xuống, nói nhỏ, “Cửu hoàng tử đưa ngươi trở về à? Hai người cùng cưỡi một con ngựa, còn đi dạo ở trên đường nửa canh giờ?”

Hữu Xu ngoan ngoãn gật đầu, vươn tay lấy điểm tâm trên bàn.

Về mặt Vương thị suy sụp, giống như là muốn khóc, lại không đành lòng chỉ trích nặng nhi tử, chỉ gượng cười dẫn cậu ăn ít điểm tâm ăn nhiều cơm. Miếng cường ngồi một lát, nằng vức cho thị tì một ánh mắt ra hiệu, thị tì khẽ gật đầu, xoay người đi ra ngoài, thực nhanh lại dẫn một thiếu nữ diện mạo mỹ lệ, đáng người thốt tha tiến vào.

Vương thị chưa mở miệng, Hữu Xu đã buông điểm tâm xuống, ánh mắt sáng quắc mà nhìn qua.

Vương thị chưa bao giờ thấy nhi tử hơi ghé mắt nhìn thêm với một nữ tử nào, thậm chí có hy vọng, vội

vàng liên tục giới thiệu, “Đây là tỳ nữ nương chọn cho người, năm nay vừa mới mười lăm, tên là Đào Hồng, từ hôm nay bắt đầu hầu hạ trong phòng người. Người trưởng thành rồi, nên biết chuyện.”

Hữu Xu chậm rãi gật đầu, vẫn chưa nghe ra thâm ý trong lời nói của Vương thị. Phần lớn tinh thần của cậu đều bị thiếu nữ này hấp dẫn. Không, dùng cái từ thiếu nữ là sai rồi, nàng ta rõ ràng là yêu vật tối hôm qua bị hai tấm tấn lôi phù nổ chết! Đầu và trái tim đều vỡ thành thịt vụn, đến tột cùng là nàng ta sống tiếp như thế nào?

Trong lòng Hữu Xu nhắc lên từng đợt sóng to gió lớn, trên mặt lại không lộ chút nào. Có thể giết nàng ta một lần, thì có thể giết nàng ta lần thứ hai, thứ ba, thứ tư, kinh nghiệm nhiều chung quy có thể tìm ra biện pháp triệt để giết chết nàng ta. Nhưng hiện tại, vẫn là giết nàng ta lần thứ ba xem xem.

Nghĩ vậy, Hữu Xu thu hồi ánh mắt, rũ đầu xuống, dùng tinh thần lực làm cho khuôn mặt ghen hờn, làm ra bộ dạng mối tình đầu lại xấu hổ biểu đạt. Vương thị nhìn thấy rất vui mừng, vội vàng để Đào Hồng tiến lên hầu hạ bữa tối. Đào Hồng gấp cái gì Hữu Xu liền ăn cái đó, còn liên tiếp nhìn lên sắc mặt nàng.

Đào Hồng dường như cũng thực ngượng ngùng, hoàn toàn không dám đối diện với công tử, trong lơ đãng bị cậu đụng tới mu bàn tay, còn bị dọa đến lui lại vài bước. Bỏ qua việc cả người nàng ta tanh tưởi không dễ cập tới, trong nháy mắt này, Hữu Xu rút cuộc từ trong mắt nàng ta bắt giữ được sơ hở, mới vừa rồi nàng ta là thật sự bị dọa, chứ không phải diễn trò. Xem ra liên tục bị một người giết chết hai lần, chẳng sợ yêu vật có đạo hạnh cao thâm tới đâu cũng tránh không được sinh lòng sợ hãi.

58. Chương 58

Lúc hai mẫu tử dùng cơm, đã có ám vệ đem tin tức “Vương thị giúp Triệu tiểu công tử xem xét một nha đầu thông phòng, mà tiểu công tử có chút bị đả động” truyền vào trong cung.

Hữu Xu là dạng tính cách gì, không ai hiểu rõ hơn cửu hoàng tử. Cậu luôn là một sợi gân, nhận định ai liên gắt gao dính ở bên người đối phương, dù mắng cậu, đánh cậu, đuổi cậu, cũng sẽ không từ bỏ, lại càng không giấu đối phương mà thay đổi thất thường. Vương thị xem xét nha đầu thông phòng cho cậu, phản ứng có khả năng nhất của cậu là một hơi cự tuyệt, hoặc là né tránh xa xa, tuyệt đối sẽ không vui vẻ tiếp thu, trừ khi bên trong có ẩn tình gì đó.

Cửu hoàng tử đã chậm rãi học được cách khống chế cảm giác nôn nóng và bất an trong nội tâm, cũng lần nữa khuyên bảo mình tin tưởng Hữu Xu hơn một chút, như thế, cậu cũng sẽ tin tưởng mình không nghi ngờ. Như vậy hai người mới không giẫm lên vết xe đổ, mới có thể thật dài thật lâu ở cùng một chỗ.

Hiện giờ, hắn đã niết mật hàm thành từng mảnh, biểu tình lại trước sau luôn bình tĩnh, từ trong điện đi đến ngoài điện, lại từ ngoài điện đi vào trong điện, quanh quẩn nhiều lần khoảng một khắc đồng hồ mới thản nhiên mở miệng, “Tức khắc xuất cung, đến Triệu phủ nhìn xem.”

Trước khi chưa tiếp nhận thế lực Tông Thánh để lưu lại, hắn cũng không biết được trong cung còn có mật

đạo, hiện tại chỉ cần mở cửa ngằm cách gian là có thể đi ra ngoài. Có điều trước đó hẳn để lại lời nhắn cho Trọng Khang để, nói là đến Triệu phủ thăm Hữu Xu, muộn chút sẽ tự quay về.

Khi đoàn người dọc theo đường đi, Hữu Xu đã dùng xong bữa tối, áp a áp ứng mà đề xuất bảo Đào Hồng hầu hạ mình đi ngủ. Vương thị vui mừng quá đổi, xoa xoa má thịt của cậu, nói thẳng con ta thông suốt, hôm nào có thể cưới vợ. Hữu Xu cũng không phản bác, mang khuôn mặt giống như cái mông khi đi đến tầm cư, bước chân vô cùng vội vàng, như là có chút không thể chờ đợi được.

Đào Hồng nhắm mắt theo đuôi đi theo cậu, một mặt nũng nịu năn nỉ thiếu gia chậm một chút đi, một mặt ở góc độ nhìn không thấy dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm. Hai người bước vào cánh cửa, cài khóa, đóng cửa sổ, sau đó hai mặt nhìn nhau, trầm mặc không nói.

Một lát sau, vẫn là Đào Hồng chủ động mở miệng, “Thiếu gia, nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa thay quần áo đi.” Vừa nói vừa vòng đến bên cạnh bình phong khắc hoa, cong ngón tay với thiếu niên. Bởi vì Vương thị sớm có phân phó, thùng gỗ sau bình phong đã sớm đổ đầy nước ấm, đang bốc lên sương trắng. Dưới sương trắng hơi hổi, độ ẩm trong phòng hơi hơi kéo lên, khiến người ta hô hấp cảm thấy bức bối.

Nhưng Hữu Xu lại biết, cảm giác bức bối này không chỉ vì nhiệt độ không khí quá cao, còn vì yêu vật bày ra thủ thuật che mắt ở nơi này. Không thấy ám vệ trên xà nhà lúc này đã cương cứng, đừng nói giám thị bọn họ, dù là nhúc nhích cũng không cách nào nhúc nhích được một chút, đợi thủ thuật che mắt giải trừ, cũng sẽ không phát hiện chút nào khác thường.

Đây là tính toán giết chết mình sao? Nghĩ như vậy, hai mắt Hữu Xu vốn dĩ đen trắng rõ ràng càng thêm lóe sáng, lúm đồng tiền bên má cũng lõm xuống thật sâu, giống như rất là chờ mong.

Trong mắt Đào Hồng xẹt qua một tia đắc ý, cong tay nói, “Thiếu gia, nô tỳ bồi ngài cùng tắm thế nào?”

Hữu Xu chậm rãi đi đến trước mặt nàng ta, dùng ánh mắt nóng rực mà tỉ mỉ, từ trên xuống dưới đánh giá nàng, hai má đỏ bừng, đôi mắt mê ly, giống như uống rượu. Cậu há miệng, giọng nói mềm nhẹ, mang đầy hấp dẫn, “Người có thể nói cho ta biết, người là chủng loại gì hay không?”

“A?” Đào Hồng vốn tưởng rằng cậu sẽ nói chút lời tâm tình xấu hổ, lại không ngờ là câu này, trong lúc nhất thời gây ngẩn cả người. Nói thật, hôm qua nàng ta cũng không biết đến tột cùng là mình chết như thế nào, ngược lại liên tưởng đến thanh chủ tử có thể trăm yêu trừ ma trong tay thiếu niên, cảm thấy tám chín phần là cậu, lúc này mới lập tức chạy về báo thù.

Nàng ta rất có lòng tin với thuật dịch dung của mình, mặc dù liên tục hai lần bị người ta phá vỡ, vả lại còn té ngã thật nặng, cũng không cho rằng mình sẽ ngã lần thứ ba. Tắm da người này là mới nhất, dưới sự tỉ mỉ bào chế nó đã nhìn không ra một chút sơ hở, để ngừa vạn nhất còn dùng tầng tầng lớp lớp thủ thuật che mắt, dù là Trương thiên sư* người thật ở đây cũng sẽ bị mê hoặc. Triệu tiểu công tử có linh vũ thì lại như thế nào? Có lối tấn phù thì lại như thế nào? Bảo vật quý trọng như vậy, cậu ta chẳng lẽ có thể cuộn cuộn không ngừng lấy ra sao? Hẳn là có một chút bản lĩnh cũng đã sớm dùng hết rồi đi?

*Trương thiên sư: tên Trương Đạo Lăng, là một đạo sĩ thời Đông Hán, người sáng lập phái Thiên Sư.

Nhưng loại cảm xúc kiêu ngạo khinh thường này chỉ duy trì mấy khắc, Triệu tiểu công tử trong mắt nàng ta đã không hề có uy hiếp, thậm chí giết dễ như trở bàn tay, không biết từ lúc nào lại cần rách đầu ngón tay, nhanh chóng vẽ một định thân phù trên trán nàng ta. Cho đến lúc này nàng ta mới hiểu được hàm nghĩa câu hỏi kia. Cái gọi là “chúng loại gì”, hóa ra là chỉ nguyên hình nàng ta, cậu đã sớm nhìn thấu thân phận nàng.

Mùi máu tươi vừa mới phiêu tán, Đào Hồng liền kinh nghi nói, “Thế ngoại chi nhân? Người lại là thế ngoại chi nhân?” Khuôn mặt nàng ta vặn vẹo, trong mắt phiếm hồng, hiển nhiên rất nôn nóng khát khao, nếu có thể nhúc nhích, hẳn sẽ phi thân nhào lên, từng ngum từng ngum gặm Hữu Xu đến ngay cả bột xương cũng không thừa.

Nàng ta bắt đầu điều động toàn bộ pháp lực đánh sâu vào huyết phù trên trán, cho rằng thực nhanh có thể thoát vây sau đó mồm to ngấu nghiến, lại hoảng sợ nói, “Người vẽ bùa gì vậy?”

Hữu Xu thối lui hai bước, dùng khăn chậm rãi chà lau đầu ngón tay, thẳng thắn thành khẩn nói, “Tam dương định thân phù bình thường phân ra thành ba vòng tròn đơn dương định thân phù, lại dùng thập tuyệt khóa trận phù bao lấy nối liền với nhau, tạo thành âm dương định khóa phù, lại khảm thêm long xà phê phù vào trong đó, cuối cùng hình thành âm dương long xà thập tuyệt định khóa phù.” Dứt lời hơi lộ ra thẹn thùng, bổ sung, “Tên này chính là tạm thời định ra, vẫn chưa phải tốt nhất, ta phải suy nghĩ thêm.” Luôn cảm thấy nói ra thì khí chất không đủ cao, có hiềm nghi vũ nhục chỉ số thông minh của mình.

Nhưng Đào Hồng tu hành hơn sáu trăm năm, có thể nói kiến thức rộng rãi, nào có cảm thấy chỉ số thông minh của cậu không đủ? Mà ngược lại, rốt cuộc nàng ta cũng biết được đến tột cùng mình rơi vào tay nhân vật đáng sợ như thế nào. Đạo phù đã truyền thừa mấy vạn năm ở nhân gian, các môn các phái gộp lại tổng cộng hơn ba nghìn sáu trăm loại, nếu như có người có thể hoàn toàn nắm giữ nó, liền có thể tung hoành thể gian, không có địch thủ, đừng nói yêu ma quỷ quái, dù là đại yêu như bọn nó cũng cực kỳ sợ hãi.

Nhưng thừa kế được truyền thừa cùng với tự mình tạo mới làm sao có thể đánh đồng? Chỉ có đem tất cả bùa chú khắc họa hoàn toàn, lý giải thấu triệt, mới có thể tùy tiện phân tách tổ hợp chúng. Nhưng trong đó lại ẩn giấu rất nhiều phiêu lưu, bởi vì nếu như tổ hợp không thành, liền có khả năng bị bùa phản phê từ đó thân tử đạo tiêu.

Đào Hồng cũng từng gặp được rất nhiều đạo nhân chuyên tu bùa, nhưng không có một ai giống Hữu Xu hạ bút thành văn, càng không ai có thể nhẹ nhàng mà nói ra những lời trước đó. Phải biết, cái gọi là tam dương định thân phù, thập tuyệt khóa trận phù, long xà phê phù, đều thuộc những lá bùa cao thâm nhất, vẽ ra hao tâm tổn sức nhất của đạo gia. Dù là nhân vật như Trương thiên sư, muốn vẽ ra một cái cũng cần thời gian hai ba ngày, vị công tử Triệu gia này lại chỉ cần làm rách đầu ngón tay, một giây liền xong.

Có lẽ thân phận thế ngoại chi nhân của cậu ta khiến máu tươi của cậu ta có đủ tác dụng đặc biệt, nhưng cũng không phải nguyên nhân chính. Dưới cái túi da nhu thuận đáng yêu của cậu ta đến tột cùng bao lấy phần bên trong như thế nào? Đào Hồng nhớ tới đầu mình bị đâm xuyên, đầu lưỡi bị cắt rụng, rốt cuộc ý thức được nhân loại nào đó còn đáng sợ hơn yêu vật.

Nàng ta dùng tới toàn bộ pháp lực cũng không tránh được trời buộc, lúc này mới run giọng nói, “Triệu tiểu công tử, ngài muốn như thế nào?”

Hữu Xu đã xử lý tốt miệng vết thương trên đầu ngón tay, đang xoay người lại rút chủy thủ trong ống giày, giọng điệu bình bình nói, “Người muốn làm thế nào với ta, ta liền làm thế đó với người, ta xử sự luôn hướng tới công bằng.”

“Ta, ta không dám, ngài đại nhân có đại lượng, tha ta một mạng đi?” Cho đến lúc này nàng ta mới phát hiện, trên xà nhà vẫn luôn có một tiểu quỷ ngồi xổm, đang đảo ngược xuống dưới nháy nháy mắt với mình.

“Đây là tiểu quỷ ngài nuôi à? Trước đó nó đến Phương Hoa viên rình coi, là ngài sai sử? Tấn lỗi phù là ngài phóng?” Mấy vấn đề này, nàng ta đã sớm đoán được đáp án, mấy câu cuối cùng mới là thứ nàng ta chân chính để ý, “Ngài đã sớm nhận ra ta rồi? Từ lúc nào? Lần ở Lục Sáp Tiểu Trúc? Hay là đêm đó đánh lén? Hay là hôm sau ở hậu hoa viên?”

Hữu Xu không đáp, chỉ rút chủy thủ ra, dùng vải bố lau lau vài cái.

Đào Hồng sợ tới mức giọng nói đều thay đổi, “Tru Ma! Người làm thế nào có Tru Ma? Đúng rồi, cửu hoàng tử là bá hoàng chuyển thế, đồ của bá hoàng tự nhiên hẳn có thể dễ dàng có được.” Lần này, nàng ta thật sự cảm thấy rất tuyệt vọng, không khỏi kịch cỡm òa khóc, hy vọng một lần mỹ nhân kế cuối cùng có thể hiệu quả.

Trong thanh đao Tru Ma được khảm tám viên xá lợi Lạt Ma, tạo thành tinh tượng đồ tử vi để tinh và bắc đẩu thất tinh. Bắc đẩu thất tinh bảo vệ xung quanh tử vi, mà tử vi là đứng đầu chúng tinh, một trong cửu hoàng, bởi vậy có thể thấy thanh chủy thủ này đến tột cùng ẩn chứa uy lực lớn bao nhiêu, càng miễn bàn phạm văn tru ma trên thân đao dùng máu của nhiều đời Lạt Ma khắc ra.

Đào Hồng chưa từng ném thử tư vị của nó, nhưng nghĩ cũng biết lần này là dữ nhiều lành ít, càng đáng giận chính là Triệu tiểu công tử một chút lòng thương hương tiếc ngọc cũng không có, đối với khuôn mặt tuyệt mỹ như thế cũng có thể mặt không đổi sắc mà vung đao.

“Triệu Hữu Xu, nếu hôm nay ta không chết, ngày sau sẽ trả lại ngàn lần vạn lần! Ta muốn lột da người, rút gân người, đào xương người, sẽ đem người đốt thành tro tàn!” Khi da thịt bị một đao vạch ra, nàng ta điên cuồng kêu gào.

Hữu Xu cũng không ngần ngại đầu lên nói, “Ta đã sớm nói qua, người muốn làm thế nào với ta, ta liền làm với người như thế đó. Vốn chỉ nghĩ một đao làm thịt người, nhưng nếu người cung cấp nhiều phương thức như vậy, ta cũng liền gắng gượng mà làm.” Cậu mang yêu vật tới chỗ chiếu tre, bày thành hình chữ đại ( ), sau đó vạch quần áo nàng ta ra, ở trước ngực khoa tay múa chân vẽ vị trí hạ đao.

Cậu từng học giải phẫu, kỹ thuật hơn xa tất cả bác sĩ ngoại khoa ở kiếp trước, tự nhiên biết nên làm thế nào đem làn da, xương cốt, cơ bắp, mạch máu, nội tạng của một người, nhất nhất phân tách ra. Cậu từng thăm dò hai lần, đều không thể biết được chỗ yếu hại của nó ở nơi nào, hôm nay nếu còn không nghiên cứu rõ ràng, ngày khác có một con đến nữa, lại phải trắc trở lớn.

Cậu dứt khoát lưu loát vạch xuống mấy đường máu ở giữa ngực, mặt không đổi sắc hỏi, “Nguyên hình của người là cái gì?”

Yêu vật không đáp hồi lại, “Người làm thế nào có thể nhiều lần nhận ra ta?”

Muốn nói năng vòng vo à? Quên đi. Hữu Xu lòng hiếu kỳ không phải rất nặng tiếp tục vạch xuống, sau đó nhướn cao một bên đuôi mày, “Làn da của người thực mới mềm, nhưng bên trong đã sớm hư thối, hơn nữa đêm đó người đánh lên ta, rõ ràng là không có da lông.” Hơi hơi suy nghĩ, cậu chắc chắn nói, “Cho nên nói, cái túi da này với thân thể bên trong không phải một bộ. Người lột da ai? Đào Hồng thật sự à?”

Tất cả đều đoán trúng! Yêu vật chẳng những phải cứng rắn nhìn đau đớn, còn phải liều mạng kiềm chế nội tâm sợ hãi. Hóa ra làm người ta kiêng kỵ nhất không phải là phép thuật cao thâm, mà là đầu óc thông minh đến đáng sợ. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, nó nhất định tránh xa xa Triệu tiểu công tử.

Ngoại trừ chủ tử và cha nương, Hữu Xu chưa bao giờ bận tâm cảm thụ của người khác, hơn nữa còn là một yêu vật. Cậu lột làn da ra, cạy mở xương ngực, tiếp tục nói, “Mặc dù người một thân thịt thối, nhìn sắp chết, trên người lại cất giấu một luồng sinh cơ không bình thường. Chính là luồng sinh cơ này giữ cho người mục mà không chết, chết mà không cương đi? Không phải người gặp được cơ duyên lớn gì chứ?”

Yêu vật kịch liệt run rẩy.

Hữu Xu cạy xương ngực nó ra bên ngoài thêm một chút, quan sát nội tạng, lạnh nhạt nói, “Yên tâm, ta không có hứng thú với cơ duyên của người. Chính người cũng biến thành bộ dạng nửa chết nửa sống này rồi, có thể thấy cơ duyên kia cũng không phải là bảo vật, mà là tà vật. Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, chỉ dư một đường sinh cơ. Dem những lời này ra giải thích cũng giống vậy, đó chính là vật bất tử chung quy cũng sẽ có một nhược điểm trí mạng. Ngoại trừ thể ngoại chi nhân, thiên đạo sẽ không cho phép sự tồn tại nào còn vĩnh hằng hơn nó.”

Yêu vật run rẩy càng thêm kịch liệt, nhưng ngay cả đau đớn cũng không cảm giác được. Sống hơn sáu trăm năm, người có thể làm cho nó sợ đến nước này, Hữu Xu là người đầu tiên, lại là người duy nhất.

Hữu Xu mở xương sườn bên ngực trái nó, gật đầu nói, “Ta vốn dĩ suy đoán nhược điểm của người hoặc là đầu, hoặc là trái tim, nhưng hai lần thăm dò đều không có kết quả, lại giả thiết rất nhiều loại tình huống. Người phải biết, nơi này cùng nơi này,” cậu chỉ chỉ huyệt Thái Dương mình, lại chỉ chỉ ngực trái mình, rồi lại hơi hơi nhếch khóe môi lên, giống như rất sung sướng, “Là nhược điểm chung của tất cả động vật, người là yêu không phải quỷ, chỉ cần người có nguyên hình, hai nơi này nếu bị tổn hại liền tuyệt đối không có khả năng tồn tại. Nhưng người cố tình còn sống, cho nên ta đã nghĩ, có phải cấu tạo thân thể của người khác với người thường hay không? Trên thế giới có một loại người, gọi là người phản chiếu, nội tạng của bọn họ phân bố tương phản với người bình thường, tựa như soi gương. Tuy rằng người không phải người, nhưng người có thể biến hóa, cấu tạo thân thể cũng liền giống như người.”

Hữu Xu trong tiếng kêu bén nhọn lại hoảng sợ của yêu vật xé ngực phải nó ra, thở dài, “Quả nhiên trốn ở chỗ này.”

“Triệu công tử, van cầu ngài tha ta đi! Ta sống sáu trăm năm, có giấu rất nhiều bảo bối vô giá, tất cả ta đều cho ngài, chỉ cầu ngài buông tha ta một lần!” Túi da xinh đẹp của yêu vật giờ phút này đã loang lổ vết máu, vết đao chồng chất, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Hữu Xu càng thêm kiên định cự tuyệt, “Sống sáu trăm năm, vậy ngươi lột bao nhiêu da người, ăn bao nhiêu thịt người? Để phòng ngươi độc hại sinh linh, ta càng không thể buông tha ngươi.” Lời tuy nói đến đường hoàng, nhưng yêu vật giết bao nhiêu người còn thật sự không ở trong phạm vi lo nghĩ của cậu, nó ngàn không nên vạn không nên, không nên khoác da người đi hại Vương thị, đây mới là chỗ tội không thể xá của nó.

Yêu vật còn muốn tiếp tục cầu xin tha thứ, thiếu niên đã giơ tay chém xuống, đem trái tim nhảy lên bang bang của nó chém thành hai nửa. Tiếng gào khóc thảm thiết ngừng bật, căn phòng vốn dĩ huyền não lại an tĩnh đến mức kim rơi có thể nghe thấy, theo yêu vật chết đi, thủ thuật che mắt tạo ra ở trong ngoài phòng cũng chậm rãi mất đi hiệu lực, một mùi tanh tươi cực kỳ nồng đậm gay mũi cùng với máu đen đỏ thẫm, từ trong hai nửa trái tim hư hao chậm rãi chảy ra, dần dần tràn đầy không khí.

Tiểu quỷ ngồi xổm trên xà nhà xem cuộc vui đã sớm bị thủ đoạn ngoan tuyệt của đại nhân dọa chạy, mà ám vệ cương cứng đã khoan thai tỉnh lại, vừa nhìn xuống, thiếu chút nữa ngã xuống. Nơi này, nơi này đến tột cùng là nhân gian hay là luyện ngục?

Hữu Xu cũng không thềm để ý một màn quỷ dị này bị người ta nhìn thấy, đang ôm thất lưng, dùng mũi dao đi chọc trái tim yêu vật. Cậu mơ hồ cảm thấy, mùi tanh tươi bỗng nhiên nồng đậm gấp mấy vạn lần này tựa như có gì đó cổ quái, cần phải nhanh chóng xử lý mới tốt. Nhưng mà cậu mới vừa lấy ra mấy tấm liệt hỏa phù, tính toán hủy thi diệt tích, cửa phòng lại bị người dùng sức đá văng, nâng mắt nhìn, lại là chủ tử vốn nên ở Đông Cung.

Đứng phía sau hẳn còn có Vương thị và Triệu thị lang, có cả mấy bà vú già khác thò đầu vào.

“A a a a...” Trong tiếng thét liên tiếp tới tận trời xanh, cửu hoàng tử nhanh chóng đóng sầm cửa phòng, khóa lại.

Hữu Xu thẳng lưng, chậm rãi mở miệng, “Mẹ ta hình như té xỉu.”

“Nàng không có việc gì, trước tiên chúng ta xử lý đồng hỗn độn này đã.” Cửu hoàng tử cực kỳ lãnh tĩnh đi đến bên cạnh thi thể, vươn tay phủ lên giọt máu bên má thiếu niên.

Hữu Xu sợ tới mức rút lui hai bước, nhìn nhìn thi thể trên đất, lại nhìn nhìn chủ tử, lúc này mới tỉnh hồn lại, loảng xoảng một tiếng ném hung khí xuống, ôm đầu gối, rụt đầu, đối diện với góc tường ngồi xổm xuống.

“Ta, ta không phải như ngươi nghĩ!” Giọng cậu mang theo run rẩy rõ ràng, “Nó không phải...” người. Một chữ cuối cùng bị cậu nuốt lúc nuốt xuống. Để chủ tử nhìn thấy một màn huyết tinh như thế đã khiến cậu thấy sợ hãi, nào còn có thể cho hắn biết nội tình càng đáng sợ càng vớ vẩn hơn nữa. Yêu ma quỷ quái đối với phạm nhân mà nói là tồn tại kiêng kỵ nhất, vậy thì mình tính là cái gì?

Không thể nói, ít nhất hiện tại không thể nói! Hữu Xu lần nữa lắc đầu, sau đó đem mặt chôn ở giữa hai đầu gối, nhẹ nhàng khóc nức nở. Bộ dạng khiếp đảm yếu đuối này, chỗ nào giống cuồng ma phân thân trước đó? Nếu không phải cửu hoàng tử tận mắt nhìn thấy, cũng sẽ hoài nghi phán đoán của mình.

Nhưng hẳn biết, cảnh tượng đảo loạn trong phòng nhất định là Hữu Xu làm, càng biết cậu không phải loại người thích chém giết. Trong đây tất nhiên có nguyên nhân không thể cho ai biết, nhưng nếu cậu không chịu nói, hẳn cũng sẽ không hỏi. Coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Hiện tại, hẳn phải trấn an cảm xúc của cái phiền toái nhỏ này, khiến cậu không cần sợ hãi mình. Gặp quỷ mà, dưới hoàn cảnh như vậy, đến tột cùng hẳn là ai nên sợ hãi? Ai hẳn là nên được an ủi? Cửu hoàng tử lúc thì cảm thấy bất đắc dĩ, lúc thì lại dở khóc dở cười, đem thiếu niên xoay lưng với mình ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn gáy và bên má cậu, thông thả nói, “Hữu Xu đừng sợ, cái gì ta cũng không hỏi, ta sẽ chờ đến ngày người nguyện ý nói cho ta biết. Sở dĩ người giết nàng, nhất định có nguyên nhân bất đắc dĩ, ta tin tưởng người. Người nhớ kỹ, bất luận dưới loại tình huống nào, ta đều sẽ lựa chọn tin tưởng người. Như vậy người nguyện tin tưởng ta không?”

Hữu Xu trong tuyệt vọng bất tri bất giác bắt đầu niệm thánh kinh: yêu là vĩnh viễn nhẫn nại, yêu là hơi thở vĩnh viễn không ngừng, yêu là mọi việc bao dung, mọi việc tin tưởng, mọi việc hy vọng... Đúng vậy, đời này, cậu có thể chờ mong với chủ tử, cũng có thể thử đi tin tưởng hẳn.

“Nguyện ý, ta nguyện ý tin tưởng người.” Rốt cuộc cậu cũng quay đầu lại, một cái tiếp một cái đánh nắc, bộ dạng hốc mắt đỏ bừng, mũi ửng đỏ nhìn qua cực kỳ thâm trầm, giống như người bị phân thân là cậu vậy.

Cửu hoàng tử vừa tức giận lại vừa buồn cười, ôm lấy hai má cậu hôn thật sâu. Hai người ngồi xổm trong vũng máu, ôm nhau an ủi, quần áo còn dính đầy vệt máu tanh hôi, nhưng cũng không cảm thấy một chút khó chịu nào. Ngược lại là ám vệ trên xà nhà, nhanh chóng nhìn thoáng qua thi thể phía dưới, che mặt thâm nghĩ: điện hạ, đến tột cùng là ngài xem trọng tôn tà thần nào vậy?

Không đề cập tới trong phòng mưa rền gió dữ như thế nào, lại gió êm sóng lặng như thế nào, âm áp ngọt ngào như thế nào, nhưng ngoài phòng thì đã sớm loạn thành một nồi cháo.

Vương thị đứng một hồi lâu ngoài hành lang, rốt cuộc chờ được tướng công trở về, lôi kéo hẳn đắc chí nói về việc cứu nhi tử trong nước lửa. Lúc này sắc mặt Triệu thị lang đại biến, đang muốn nói với nàng chớ có hành động thiếu suy nghĩ, cửu hoàng tử lại bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài cửa, hỏi bọn họ Hữu Xu ở nơi nào.

Tầm cư của Hữu Xu hẳn từng tới một lần, vốn tính toán trộm lên vào gặp nhau, thuận tiện hỏi một chút xem cậu thu thông phòng là xảy ra chuyện gì, lại không ngờ vòng ở trong sân mấy chục vòng, thật sự tìm không thấy đường, giống như chỗ ở của Hữu Xu bỗng nhiên vô cớ biến mất. Dưới cơn kinh hãi khôn kể, hẳn không thể không tìm đến chính phòng, muốn hỏi phu thê Triệu thị lang một chút xem có phải chuyển phòng của Hữu Xu đến nơi khác không.

Triệu thị lang và Vương thị theo phản xạ lắc đầu, rồi lại ngẫm nghĩ lại, vội vàng ra bên ngoài điều tra, cũng tựa như ruồi mất đầu vòng vo mấy khúc ở ngoài viện. Lúc này, bọn họ mới ý thức được có lẽ là mình gặp tà. Đây không phải chính là quỷ đánh tường* trong truyền thuyết sao? Nhưng vấn đề là nó đem Hữu Xu đánh tới đâu vậy?

*Quỷ đánh tường: bị quỷ che đi tầm mắt, tạo ảo giác khiến người ta đi lạc hoặc đi vòng vo tại một chỗ.

Khi cửu hoàng tử gấp đến độ muốn đi suốt đêm đến Trấn Quốc tự mời cao tăng làm phép, tẩm cư biến mất trong hư không lại xuất hiện trong hư không, hắc không chút nghĩ ngợi liền một cước đá vỡ cửa phòng, nhìn thấy tình cảnh giống như huyết trì luyện ngục trong phòng.

Đoàn người vốn còn đang cực lực khắc chế lo âu trong lòng, càng để lâu càng khó nhịn, động tĩnh liền ầm ầm có chút lớn. Mấy phòng khác của Triệu gia đều nhìn chăm chăm đại phòng, làm thế nào không phát hiện được? Sôi nổi phái người đi nghe ngóng. Vương thị còn đang hôn mê, Triệu thị lang cũng tâm loạn như ma, cũng không chú ý tới tới tở trong viện trộm đến sờ soạng, mật báo. Chờ bọn họ tỉnh táo, chuyện này đã truyền khắp các phòng.

Nhị phòng, trong tẩm cư của Triệu Ngọc Tùng.

Nhị thái thái ngồi ở bên giường nhi tử, dùng một cây trầm cài gãy gãy an thần hương trong lư đồng, chậm rãi nói, “Xem cái bộ dạng không tiền đồ của người này, bất quá chỉ là chết một nữ nhân, lại sợ tới mức gầy không còn hình dạng. Nếu người còn không tốt lên nữa, bao nhiêu người vui mừng khôn xiết, nhìn người chê cười? Ta biết người có khúc mắc, cũng biết người không phục, người yên tâm, nương đã giúp người giải quyết.”

Triệu Ngọc Tùng hình hài tiêu tụy lúc này mới mở to mắt, con ngươi tỏa sáng.

Nhị thái thái khẽ vuốt tóc mai hắc, tiếp tục nói, “Đàn ông các người đó, đầu óc chính là không biết suy nghĩ, muốn nữ nhân cũng không cần đến cái loại địa phương dơ bẩn đó, trực tiếp ở trong nhà chọn một thông phòng xinh đẹp như hoa là được, vừa nhu thuận, vừa an phận, còn sạch sẽ. Vương thị kia ngu xuẩn, nghe người bên ngoài miệng lưỡi vài câu, liền vô cùng lo lắng đưa người vào trong phòng nhi tử. Nghe nói hiện tại đã được việc.”

Triệu Ngọc Tùng mong chờ nói, “Nương, người nói là thật ư?”

“Nương còn có thể lừa người sao. Hạ nhân tận mắt nhìn thấy bọn họ đi vào, đến nay đã qua ba khắc, gạo sống đã sớm nấu thành cơm chín.” Nàng cầm trầm cài lại búi tóc, khinh miệt cười nói, “Vương thị chung quy vẫn là nữ nhân thương gia, kiến thức hữu hạn. Mặc dù Hạ Khải nam phong thịnh hành, kẻ huynh tự mình chọn lựa tức phụ đồng thời tặng hồi môn lễ hỏi cho kẻ đệ chỗ nào cũng có, lại không bao gồm cửu điện hạ. Hắc là ai chứ? Do Hoàng Thượng tự tay nuôi nấng, vả lại từ nhỏ đã định trước là thái tử tương lai, có thể nói cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn, hắc có thể khoan dung người mình coi trọng có nữ nhân khác sao? Hành động lần này của Vương thị tất sẽ rước lấy cơn giận lôi đình của cửu điện hạ, đến lúc đó, cả nhà đại phòng kia cũng xong rồi.”

Nói đến chỗ này, nhị thái thái thở dài nói, “Nếu là cha nương nhà người khác, dù căn nát răng cũng sẽ cố nén, thậm chí tự mình đưa người đến trên giường cửu điện hạ. Nhưng hai người của đại phòng kia yêu con như mạng, làm sao lại cam tâm? Tự nhiên muốn nghĩ tất cả biện pháp cứu nhi tử ra khỏi hổ lửa. Nhưng bọn họ cũng sai rồi, làm như vậy không phải yêu, mà là hại. Cho nên nói, người đừng trách nương không thương người, không yêu người, không thông cảm người, luôn ép người làm việc không thích. Chúng ta đều là vì tốt cho người mới có thể như thế. Tuy rằng tính tình Minh Châu công chúa điều ngoa tùy hứng, lại là trợ lực tốt nhất của người, nếu không hiện tại người làm thế nào xoay người? Nhanh tốt lên đi, cưới công chúa làm phò mã, luôn có một ngày người sẽ làm rạng rỡ tổ tông.”

Triệu Ngọc Tùng giống như đề hồ quán đỉnh*, đại triệt đại ngộ, liên tục nói mẫu thân giáo huấn là phải, nhi tử liền uống thuốc.

*Đề hồ quán đỉnh: đề hồ là một thứ mỡ sữa đông đặc, vị rất nồng, cũng được dùng để ví với tinh hoa phát pháp. “Đề hồ quán đỉnh” nghĩa là đề hồ rưới lên đỉnh đầu, ý nói một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa có một bà vú chạy vào, thất kinh nói, “Nhị thái thái không tốt, ngũ công tử lóc sổng Đào Hồng rồi!”

59. Chương 59

Cô nam quả nữ ở trong phòng ba khắc, người bình thường đều sẽ liên tưởng đến việc cầu thả. Vì vậy, nhị thái thái cùng mấy vị chị em dâu khác mới có thể cho rằng hai người đã được việc, vả lại chờ xem đại phòng bị chê cười.

Khi cửu hoàng tử đến im ắng, bọn họ vốn cũng không biết, sau đó lại bởi vì sự kiện quý đánh tường, một đám người ở trong sân vòng vo hồi lâu, vừa hoá vàng mã cầu Bồ Tát vừa lấy gậy gộc đập gõ cửa tường, động tĩnh âm ỉ vô cùng lớn, muốn không biết cũng khó. Vốn nghĩ rằng ngày mai đem tin tức Triệu Hữu Xu thu dùng thông phòng truyền đến tai cửu điện hạ, mới có thể nhìn thấy đại phòng bị chê cười, lại không ngờ điện hạ tới đúng lúc như vậy, lại trình diễn một màn bất gian tại trận.

Việc vui này cũng càng lớn!

Đừng nói các phòng phái nhân thủ đi hỏi thăm tình huống, ngay cả lão thái gia và lão thái phu nhân ở chính viện cũng chặt chẽ chú ý việc này, sau đó lần lượt nhận được tin tức nghe rộn cả người kia.

Nhị thái thái kinh hãi nhảy dựng lên, truy vấn, “Người mới vừa nói cái gì? Hình như ta không có nghe rõ?”

Triệu Ngọc Tùng cũng nâng mi trừng mắt, biểu tình nghi hoặc. Bọn họ rõ ràng đã nghe rõ, nhưng lại không dám tin.

Vú già phịch một tiếng quỳ xuống, “Ngũ công tử đem, đem Đào Hồng lóc sổng, mổ bụng, huyết nhục bay tứ tung! Nô tỳ tận mắt nhìn thấy!” Nhớ tới một màn huyết tinh vừa rồi, hai chân bà ta như nhũn ra, đứng thẳng không nổi, chứ thật ra là đáp lời nhị thái thái không cần phải quỳ lạy.

“Lóc sổng? Tại sao nó có thể đem người lóc sổng? Đào Hồng trêu nó chọc nó như thế nào?” Nhị thái thái vẫn không thể tin lỗ tai của mình. Tuyệt sắc mỹ nhân như Đào Hồng, tất cả già trẻ các phòng đều nhìn chằm chằm, nếu không phải muốn trừng trị đại phòng, cũng sẽ không tiện nghi cho Triệu Hữu Xu.

Nhưng hiện tại, lão phụ này lại nói Triệu Hữu Xu cũng không có hưởng dụng nàng ta, ngược lại mỗ bụng ra, đầu óc cậu ta có phải có bệnh hay không? Cậu ta vẫn là người sao? Cho đến lúc này, nàng mới nhớ tới chuyện hôm qua quản gia trộm nói cho nàng, nói ngũ công tử vào Phương Hoa viên, xem xét thi thể Trâu thị, sau đó cắt đầu lưỡi người ta.

Lúc ấy quản gia liền nói nàng phải cẩn thận ngũ công tử, còn khẳng định người này không giống người thường. Còn không giống người thường thế nào, hiện tại cuối cùng nàng cũng đã hiểu rõ.

“Vậy cửu điện hạ phản ứng thế nào?” Nhị thái thái miễn cưỡng ổn định tâm thần, thấp giọng truy vấn. Nghĩ cũng biết, cửu điện hạ cũng là người thích giết chóc, chỉ cần Triệu Hữu Xu không phản bội hãn trên thân thể, bất luận đối phương làm ra bao nhiêu việc thương thiên hại lý, cũng sẽ không để ý đi?

Quả nhiên bà vú già đáp, “Cửu điện hạ thái độ bình thường, chỉ là đi vào, khóa cửa, cũng không nghe thấy tiếng rần rạy cùng tiếng ồn ào.”

“Đi, lại đi hỏi thăm!” Nhị thái thái vung tay áo.

Vú già rất kinh hoảng sợ hãi, nhưng cũng không dám kháng mệnh, chậm rãi mà đi. Sớm biết rằng ngũ công tử là tà thần như vậy, nói cái gì bà ta cũng sẽ không đến làm người hầu cho đại phòng. Ngay cả mỹ nhân như Đào Hồng mà cậu ta cũng nở giết, người khác chẳng phải càng nguy hiểm sao? Trăm triệu lần không ngờ dưới lớp da nhu thuận dịu ngoan của ngũ công tử lại bọc lấy một mãnh thú như vậy.

Vú già càng nghĩ càng sợ hãi, tính toán làm xong lần này, ngày sau không đưa tin tức cho mấy phòng khác nữa. Bằng không thì Vương thị có thể tha cho mình, ngũ công tử cũng sẽ không tha.

Không chỉ nhị phòng kinh hãi khôn kể, các phòng khác cũng đều ngũ tạng sôi trào, lo sợ nghi hoặc không thôi. Lão thái gia đặc biệt phần nộ, hận không thể lập tức tìm tôn nhi đến thẩm vấn một phen. Triệu gia lấy “trung nghĩa nhân hiếu” làm gia huấn từ xưa, không có đạo lý tùy ý tàn sát hạ nhân, mặc dù là đích tử duy nhất của đại phòng, cũng phải thực hiện gia pháp nghiêm khắc nhất.

Nhưng ngại cửu điện hạ còn ở đây, ông chỉ đành cứng rắn tự kiềm chế, nghĩ chờ điện hạ đi rồi sẽ giải người vào từ đường, bí mật xử trí.

Tâm tư của lão thái gia, Triệu thị lang sao lại đoán không ra, canh giữ ở bên cạnh thê tử hôn mê bất tỉnh liên tục thở dài. Hiện tại hãn cũng không có tâm tình đi truy cứu vì sao nhi tử phải giết Đào Hồng, hãn chỉ một lòng một dạ nghĩ nên làm thế nào để nhi tử tránh được gia pháp. Một trăm con hạ xuống, cái thân thể nhỏ nhỏ kia của nhi tử nào có chịu được?

Đúng vào lúc này, Vương thị chậm rãi tỉnh lại, nhìn đỉnh màn trướng rồi lại nhìn tướng công, nghĩ mà sợ không thôi nói, “Vừa rồi ta gặp ác mộng!”

“Không phải ác mộng, là thật.” Triệu thị lang nâng nàng dậy, tàn nhẫn mà đâm thủng hiện thực.

Vương thị cứng đờ, ngay sau đó liền thấp giọng khóc lên, “Đều tại ta, không nên bức nhi tử thu thông phòng, nếu không cũng sẽ không phát sinh loại sự tình này. Nếu nó không thích cứ việc nói thẳng, sao còn đem người ta, đem người ta...” Dứt lời lại đột nhiên tỉnh ngộ, vội la lên, “Tướng công, chuyện này có bao nhiêu người nhìn thấy? Mau mau mau, nhanh đi phong bế viện, không cho người ra vào! Việc này trăm triệu lần không thể truyền ra, chờ thêm vài ngày, chúng ta liền nói Đào Hồng bạo bệnh bỏ mình!”

Rốt cuộc vẫn là bản năng bảo vệ nhi tử chiếm thượng phong, nàng bắt đầu suy xét đến vấn đề càng thực tế.

“Chậm rồi, ta thấy ngươi ngất xỉu, trong lòng vô cùng sốt ruột, lại lo lắng nhi tử và cửu điện hạ, liền quên quản thúc hạ nhân. Hiện tại, nên biết đều đã biết, không nên biết cũng đều biết. Chúng ta đi bịt miệng ai?” Triệu thị lang chỉ chỉ chính viện, sầu lo nói, “Nhi tử ta không phải phò mã của công chúa, lão thái gia sẽ không bảo vệ nó, vì danh dự gia đình của Triệu gia, cũng để biểu lộ ông ấy công chính nhân nghĩa, sợ là sẽ lấy nhi tử chúng ta khai đao.”

“Phò mã của công chúa thì làm sao? Phò mã của công chúa dâm loạn thiếp thất người ta có thể tha tội, hại tính mạng người ta cũng không truy cứu, tính cái gì mà công chính nhân nghĩa? Ta phi, một đám ra về đạo mạo, mua danh chuộc tiếng! Con của chúng ta còn là Thái tử phi đó!” Để bảo vệ tính mạng nhi tử, Vương thị cái gì cũng bắt chấp, há mồm liền thừa nhận quan hệ giữa cậu với cửu điện hạ.

Triệu thị lang không rộng lòng như thê tử, nhưng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Chỉ cần có cửu điện hạ ở đây, mặc dù nhi tử chọc trời thủng một lỗ, hẳn cũng sẽ bình an vô sự. Lão thái gia muốn dùng gia pháp với nhi tử, cũng phải nhìn xem cửu điện hạ có đồng ý hay không.

Trong phòng, Hữu Xu bị hôn đầu óc choáng váng cũng đã từ từ tỉnh hồn lại, ý thức được muốn thần không biết quỷ không hay mà xử lý thi thể này, sợ là không thể. Kế hoạch trước đó của cậu rất chu đáo, trước tiên làm thịt yêu vật, sau đó đốt cháy thành tro tàn, lại dùng bùa làm một con rối, qua mấy ngày để tự nó đi ra khỏi Triệu phủ, liền nói vô cớ mất tích. Ngoài ra còn chuẩn bị một tấm huyền phù, dùng để thay đổi ký ức của ám vệ trên xà nhà.

Nhưng trước mắt, trong viện ngoài viện, người nhìn thấy thảm trạng của thi thể không ít, có lẽ là đã truyền ra ngoài, muốn xử lý sạch sẽ nữa cũng liền ngàn khó vạn khó. Cậu gãi gãi ót, lại sờ sờ liệt hỏa phù trong tay, thật sự có chút rối rắm.

Cửu hoàng tử cũng nghĩ vậy, trấn an nói, “Đừng sợ, thi thể này ta giúp ngươi xử lý. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, sau này chu toàn một chút, lãnh tỉnh một chút, đừng làm việc mà không suy nghĩ chu toàn, làm ra sơ hở lớn như thế.”

Nếu không phải ngươi chột xông vào, cũng sẽ không quấy rầy kế hoạch của ta. Đương nhiên, những lời này cậu không dám nói rõ, chỉ phải ngoan ngoãn gật đầu, cuối cùng truy vấn, “Ngươi muốn xử lý như thế nào?”

“Đương nhiên là mang đi thiêu hủy.” Cửu hoàng tử xoa xoa mái tóc hỗn độn của thiếu niên, lúc này mới mở cửa sổ ra, gọi vài tên ám vệ tiến vào.

Có thể làm ám bộ của Tông Thánh đế mà bảo tồn hơn sáu trăm năm, những ám vệ đó tự nhiên được

nghiêm chỉnh huấn luyện, tâm cứng như sắt, nhưng dù vậy, cũng bị tình cảnh trong phòng làm hoảng sợ. Bọn họ không khỏi thở dốc kinh ngạc, sau đó mới dưới sự phân phó của chủ tử thanh lý vết máu, nội tạng, thi thể.

Cửa sổ vừa mới mở ra, liền có gió nhẹ mang mùi tanh tươi ra ngoài viện, đưa tới rất nhiều chó mèo. Chúng nó vây quanh phòng kêu ngao ngao, còn có mấy con có ý đồ từ khe cửa sổ tiến vào, lại bị đuổi đi. Triệu thị lang và Vương thị nghe được động tĩnh chạy đến trước cửa phòng, muốn gọi lại không dám, đang trải qua do dự, liền nghe một tiếng két vang lên, cửa mở ra từ bên trong, cửu hoàng tử ôm nhi tử nhà mình chậm rãi đi ra.

“Cha, nương, con...” Hữu Xu tâm tình thấp thỏm, hốc mắt phỉếm hồng, mới vừa nói một câu liền rũ đầu xuống, giống như không dám gặp người.

Vương thị một tay kéo cậu tới, đánh bốp bốp hai cái, mắng, “Đứa nhỏ chết tiệt nhà ngươi, sao ngươi có thể tùy tiện động thủ ở trong nhà, còn để người ta nhìn thấy? Ngươi ngốc hay không, ngươi nói ngươi ngốc hay không?”

Lời này là ý tứ gì? Té ra ở nhà thì không thể, ở bên ngoài thì có thể sao? Té ra không cho người ngoài nhìn thấy là được, để người ta nhìn thấy liền không được? Có cách dạy con như vậy sao? Khó trách nuôi ra một tôn tà thần như vậy! Tôi tớ được các phòng xếp vào đây không hện mà cùng oán thăm, nhưng cũng càng mang lòng sợ hãi với một nhà đại phòng.

Triệu tri châu có chuyện muốn nói, đang chuẩn bị há mồm, lại nghe cửu điện hạ chậm chậm nói, “Triệu phu nhân, ngày sau ngươi nên dạy dỗ tôi tớ trong nhà cho tốt. Mấy người nào đó rất không quy củ, hoặc là ở sau lưng chủ tử nói huyền thuyên, hoặc là cố ý ở trước mặt người nói chuyện hù người, hoặc là mật báo cho những người khác sau lưng chủ tử để thu lợi. Lại có một ít tỳ nữ tâm cao ngất, dám đánh chủ ý lên trên đầu bốn vương, ý đồ mưu hại bốn vương. Vậy nên, bốn vương đã thay ngươi xử lý một người, xem như giết gà dọa khỉ.”

Hắn chìa chìa phía sau, Vương thị và Triệu thị lang lúc này mới phát giác, trong phòng không biết khi nào xuất hiện bốn thị vệ, đang nâng một thi thể phủ vải đen.

Hai người lập tức kịp phản ứng, cửu điện hạ đây là ôm việc giết người lên trên đầu mình. Hắn nói thị nữ kia có ý đồ mưu hại mình, người bên ngoài dù biết sự thực nhưng lại làm sao dám phản bác? Chẳng lẽ vì một hạ nhân bé nhỏ không đáng kể mà đi đắc tội thái tử cao cao tại thượng? Cho dù là lão thái gia cũng không nói được gì.

Hai người vui mừng quá đổi, liên tục nói lời cảm tạ với cửu điện hạ, liên tục nói hắn giáo huấn là phải, ngày sau nhất định nghiêm túc quản thúc hạ nhân.

Đúng vào lúc này, lão thái gia được vài nhi tử nâng đỡ tiến đến yết kiến. Nếu cửu điện hạ giống trống khua chiêng xuất hiện như thế, bọn họ liền không thể làm bộ như không biết, có thấy hay không là chuyện của cửu điện hạ, nhưng tới hay không lại là thái độ của bọn họ. Mấy lần trước cửu điện hạ đều là trực tiếp đuổi người đi, lúc này hắn là cũng giống vậy.

Mấy người vốn tính toán quỳ quỳ một chút, khách sáo khách sáo, đợi một hồi liền trở về ngồi chờ điện hạ hồi cung, sau đó gọi Hữu Xu tới thăm vấn xử trí, nào ngờ điện hạ lại phái người gọi bọn họ đi vào, chỉ vào thi thể phủ miếng vải đen nói tỳ nữ này có ý đồ mưu hại hần, đã bị thị vệ giết, lệnh bọn họ nghiêm túc quản lý nhà cửa, đừng có ồn ra càng nhiều nhiễu loạn hơn.

Đây là đem một nhà đại phòng tách ra sạch sẽ, ngược lại đem chậu phân đổ lên trên đầu các phòng khác. Lão thái gia giận mà không dám nói gì, nhị lão gia lại cực kỳ khó chịu, đang chuẩn bị mở miệng biện giải, lại thấy một gia đình lão đảo chạy vào, hô, “Lão thái gia không tốt rồi, trong giếng cạn ở Nam Uyển phát hiện một thi thể bị lột da, moi tìm!”

Gã vừa dứt lời, liền có mấy con mèo đen bỗng nhiên xông tới, đánh về phía bốn ám vệ. Ám vệ theo phản xạ né tránh, lại không cẩn thận đụng rớt thi thể, tấm vải đen cũng xóc lên hơn phân nửa.

“Đây, đây là cái gì?” Lão thái gia chỉ nhìn thoáng qua còn thiếu chút nữa là té xỉu, càng miễn bàn mấy vị lão gia. Trong lúc kinh hãi, mấy con mèo đen lên đến bên cạnh thi thể ăn ngấu nghiến, một con trong đó tha nửa trái tim hư hao, nhanh chóng chui vào lùm cây.

Hữu Xu trực giác không tốt, muốn đuổi theo lại không thấy bóng dáng mèo đen nữa, hơi hơi suy nghĩ, chỉ đành dè dặt việc này xuống. Cậu nắm một mảnh góc áo chủ tử, thấp giọng nói, “Đến Nam Uyển nhìn xem.”

Cửu hoàng tử đang có ý này. Những ngày gần đây Triệu phủ liên tiếp phát sinh việc lạ, đầu tiên là Trâu thị nổ tung một cách khó hiểu, rồi tới quỷ đánh tường, sau đó chính là khối thi thể lột da này, chẳng lẽ Hữu Xu giết Đào Hồng có tồn tại liên hệ với việc này? Nhưng mà là liên hệ gì chứ? Hần âm thầm suy đoán, sau đó dặt thiếu niên dẫn đầu đi đến Nam Uyển.

Mấy người xoay lưng không dám nhìn tới thi thể Đào Hồng lúc này mới hoàn hồn, vội vàng đuổi theo. Đều nói việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng hôm nay thật sự là vừa vặn, bọn họ muốn giấu cũng giấu không được.

Nam Uyển là một tiểu viện vút đi, cỏ dại mọc thành bụi, mái hiên rách nát, ngày thường ít có người tới. Hôm nay không biết sao, trong viện bỗng nhiên có rất nhiều chó mèo chạy vào, vây quanh một cái giếng cạn kêu ngao ngao, giống như thềm nhỏ dãi, lúc này mới dẫn tới một tội tử xem xét, sau đó sợ tới mức mắt không chế tại chỗ.

Hiện giờ, chó mèo đã bị đuổi đi, thi thể cũng được nâng ra, quần gia dẫn vài gia đình lá gan tương đối lớn canh giữ ở cách đó không xa, thấy cửu điện hạ đến vội vàng quỳ xuống nghênh tiếp.

Cửu hoàng tử cũng không phản ứng bọn họ, lập tức xóc miếng vải đen lên kiểm tra thi thể, đừng nói lộ ra vẻ hoảng sợ, ngay cả mày cũng không nhăn một chút. Hữu Xu cũng là biểu tình bình thản, nhặt một nhánh cây gầy gầy thi thể, chậm rãi nói, “Nữ thi, tuổi mười lăm, thân cao năm thước ba tấc, khi bị lột da lấy tim thì người vẫn còn sống, thời gian tử vong không vượt qua hai canh giờ.” Lấy cái này phán đoán, khối thi thể này đúng là Đào Hồng bị yêu vật làm hại.

“Sao người biết nàng bị lột da lấy tim khi còn sống?” Cửu hoàng tử tò mò truy vấn.

Hữu Xu chỉ vào lỗ máu ở ngực giải thích, “Nếu người còn sống, làn da sẽ co giãn, nếu lấy trái tim ra, da thịt xung quanh miệng vết thương sẽ lật lên tự nhiên, giống như vậy.” Cậu dùng nhánh cây điểm điểm vết thương huyết nhục mơ hồ, về phần thân phận chân thật của thi thể, trong lòng cậu rõ ràng nhưng lại không thể nói ra ngoài, bởi vì không ai sẽ tin tưởng trên đời có hai Đào Hồng, và lại người sau giết chết người trước, đem bộ da của nàng làm của riêng, còn ăn sống quả tim nàng.

Cửu hoàng tử gật đầu khen, “Hữu Xu nhà ta kiến thức hết sức rộng rãi.”

Là giết nhiều người, cho nên mới có kiến thức bậc này đi? Đám người lão thái gia theo sau tới sôi nổi oán thâm ở trong lòng, chỉ vội vàng liếc nhìn thi thể một cái liền xoay người đi, dạ dày chua lên.

Cửu hoàng tử kéo Hữu Xu đứng dậy, nói, “Án tử này các người muốn tự mình điều tra hay là báo quan? Nếu các người tự mình điều tra thì bản vương sẽ không can thiệp, nếu như báo quan, bản vương tự mình đến tra.” Sự tình liên quan đến an toàn của người trong lòng, hắn tự nhiên rất coi trọng việc này, nói là không can thiệp, kì thực từ tra ngoài sáng chuyển thành tra trong tối, làm việc ngược lại càng tiện. Tử vong đã hai canh giờ, vả lại còn bị lột da lấy tim khi còn sống, động tĩnh tất nhiên rất lớn, nhưng ám vệ hắc phái tới lại không một ai phát giác, việc này nhìn thế nào cũng thấy không tầm thường. Nghĩ hắn là mấy người Triệu phủ này cũng không tra ra kết quả gì đâu.

Lão thái gia cũng có cân nhắc của mình, vội vàng chấp tay từ chối. Gần đây trong phủ nhiều lần tai nạn chết người, trước đó còn có việc thông dâm của Triệu Ngọc Tùng và Trâu thị, nếu thật sự để cho mọi chuyện tự nhiên, để cửu điện hạ đến tra, còn không nổ ra củ cải mang ra bùn, đem những gièm pha đó lật ra hết sao? May mà cuuê điện hạ xem mặt mũi Hữu Xu, không có ý mạnh mẽ nhúng tay, còn có thể cứu được! Vì vậy, nói cái gì ông ta cũng không thể báo quan.

Mất thấy lúc nào nhị lão gia, tam lão gia cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn người trong lòng, vả lại sắc mặt cực kỳ không tốt, cửu hoàng tử bổ sung nói, “Nếu như các người lo lắng, bản vương liền phái một ngỗ tác đến khám nghiệm tử thi. Miệng hắn rất nghiêm, sẽ không đem việc này truyền ra ngoài.” Dứt lời không đợi lão thái gia cự tuyệt, phái một thị vệ bên cạnh đi.

Ám vệ vâng lời lập tức trốn vào bóng tối, một lát sau quay lại, trong tay mang theo một nam tử trung niên thân mặc áo lót tiết khổ, tóc tai tán loạn. Mọi người tập trung nhìn vào, là Đại Lý tự khanh. Người đời đều biết hắn ta thiết diện vô tư, nhìn rõ mọi việc, thi thể bình thường liếc mắt một cái có thể phân rõ nguyên nhân chết, tuyệt đối sẽ không vì lấy lòng quyền quý mà tổn hại công lý chính nghĩa. Hắn ta còn từng mấy lần chỉ vào mũi cửu hoàng tử chửi rửa, nói hắn hung hãn, không xứng làm thái tử.

Hắn ta đến khám nghiệm tử thi, dù là lão thái gia cũng không dám nghi ngờ thật giả trong lời nói.

Đại Lý tự khanh nghe xong mọi việc, hơi có chút rục rịch, nhưng mà quốc pháp có câu: án tử giống loại này, trừ khi có người báo quan, nếu không nha môn không được tự tiện nhúng tay, đây là tôn trọng đối với tông pháp (*tông: dòng họ, gia tộc*). Quốc pháp mặc dù cao hơn tông pháp, nhưng cũng không thể chèn ép nhau. Khi hắn ta khám nghiệm tử thi, liền có ám vệ mang một thi thể rách nát khác rời khỏi Triệu phủ, tìm một nơi hoang vu đốt thành tro tàn, sau đó vùi lấp.

“Đây là một nữ thi, tuổi giữa mười lăm tới mười tám tuổi, thân cao năm thước ba tấc, thời gian tử vong không vượt quá hai canh giờ, nguyên nhân chết là lột da lấy tim sống.” Phán đoán của hắn ta với Hữu Xu giống nhau như đúc.

Lột sống, lấy tim, là người tàn nhẫn lãnh khốc như thế nào mới có thể hạ thủ ngoan độc như thế? Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hữu Xu.

Hữu Xu còn chưa kịp biện giải, cửu hoàng tử đã mở miệng, “Hôm nay Hữu Xu ở trong cung hầu hạ, gần đến giờ Tuất canh ba mới về, dùng xong bữa tối trực tiếp vào nhà, không đi ra nữa. Mà nữ tử này hai canh giờ trước đã tử vong, lại còn chết ở Nam Uyển Triệu phủ, tính như thế nào thì Hữu Xu cũng không có thời gian giết người. Trong những nghi phạm này, đầu tiên nên loại trừ Hữu Xu, sau đó lại tìm kiếm trong Triệu phủ. Vả lại trước đó, các người không phải nên thăm dò thân phận người chết sao?”

Đại Lý tự khanh liên tục gật đầu khen, “Cửu điện hạ nói rất đúng. Nếu không, chuyện này liền giao cho bề nhân đến làm đi?”

Lão thái gia lập tức đánh tan hoài nghi với tôn tử, quả quyết cự tuyệt. Đại Lý tự khanh còn muốn khuyên nữa, lại bị ám vệ mạnh mẽ khiêng đi. Cửu hoàng tử xoa xoa bàn tay mềm mềm của người trong lòng, nói, “Tính tình của Hữu Xu như thế nào ta rõ ràng nhất, đừng nói giết người, ngay cả con kiến cũng không dám đạp, tâm địa thực mềm mại. Các người tra thì tra, nhưng không thể vu oan hãm hại, nếu không bốn vương cũng sẽ không cho Triệu gia thể diện. Đừng cho rằng bốn vương mỗi ngày ở trong cung, lợi dụng việc bốn vương không nhìn thấy, tối hôm qua Triệu Ngọc Tùng làm ra gièm pha gì, trong lòng các người hiểu rõ, bốn vương đều nhất thanh nhị sở, chỉ là lười so đo thôi.”

Lão thái gia đầu tiên là sững sốt, sau đó mới kinh sợ mà gật đầu. Nhị lão gia càng là kinh hãi hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống dập đầu thỉnh tội.

Hữu Xu tự nhận không phải là người tốt, bị chủ tử nói như vậy, mặt đều đỏ bừng, cảm giác vô cùng không được tự nhiên, nhưng cũng ngọt ngào khó hiểu. Chủ tử đây là đang che chở mình vô điều kiện, tin tưởng mình không hề có lý do sao? Nghĩ như vậy, cậu nắm ngược lại đầu ngón tay chủ tử, nhẹ nhàng quơ quơ.

Hai người cùng dẫn nhau rời đi, người đưa ta đến cửa cung, ta lại đưa người trở về, lẻ mề gần một canh giờ mới từng người tự quay về. Mà lúc này, lão thái gia đã sai người bí mật kiểm kê ở trong phủ một phen, không phát hiện thiếu ai, càng không ai nghe thấy động tĩnh khả nghi.

Bị lột sống lột da lấy tim, ai có thể không phản kháng? Ai có thể không kêu đau? Không có đạo lý một cái Triệu phủ to như vậy, nhưng lại không một ai nhìn thấy, không một người nghe thấy đi? Lão thái gia càng nghĩ càng cảm thấy quỷ dị, ngược lại nhớ tới Trâu thị bỗng nhiên nổ chết, lại có loại cảm giác lông tơ dựng thẳng. Không phải là Triệu phủ lấy dính tà vật gì đi?

Nghĩ vậy, ông chạy suốt đêm tới Trần Quốc tự mời cao tăng về làm phép, ngược lại đem việc Hữu Xu lột sống Đào Hồng quên đến sau đầu, người hiểu rõ chuyện càng thêm sợ hãi thủ đoạn ngoan tuyệt của cậu, từ đó về sau kín miệng như bưng, cách xa mà nhìn.

Hữu Xu lo lắng cả một đêm, ngày hôm sau dậy, phát hiện cha nương đối đãi với mình vẫn giống như xưa, lúc này mới thoải mái.

Ngày lại ngày đi qua, hung thủ vẫn không thể bắt được, còn thân phận của nữ thi gia cũng không tra được, cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì. May mà Triệu gia không phát sinh việc lạ gì nữa, cửu hoàng tử cũng không đem việc Triệu Ngọc Tùng thông dâm với vợ em trai báo cho Minh Châu công chúa, hôn sự của bọn họ cuối cùng được bảo vệ.

Khi Triệu gia vội vàng chuẩn bị việc đại hôn, trên triều đình cũng phát sinh một chuyện lớn kinh thiên động địa. Bốn nước còn lại không biết từ khi nào lại liên thủ đến đóng quân ở biên cảnh Tây Bắc, nói cửu hoàng tử Hạ Khải quốc là yêu tinh giáng thế, sẽ họa loạn sinh linh, yêu cầu Trọng Khang để giết chết, lập thái tử khác, nếu không liền xuất binh thảo phạt.

Tổng số liên quân nói ít thì hơn trăm vạn, mà biên cảnh Tây Bắc chỉ đóng quân có ba mươi vạn, nếu thật sự khai chiến, các đại biên thủy trọng trấn sẽ nhất nhất bị thiết kỵ xuyên qua, từ đó đánh tới ngoài cửa thượng kinh. Nguy cơ mất nước gần trong gang tấc.

Trọng Khang để chưa tỏ thái độ, đã có rất nhiều triều thần đứng ra, khẩn cầu ông nhìn lê dân bá tính mà giao cửu hoàng tử ra, nhưng mà có triều thần nói thẳng rằng ý của mấy nước đó không phải là cửu hoàng tử, dù cho hấn chết, liên quân vẫn sẽ phát binh, không bằng khuynh lực chiến một trận!

Trọng Khang để giống như suy xét, kì thực trong lòng đã sớm có quyết định. Cửu nhi không thể giao ra, muốn chiến liền chiến, thế sống chết không hàng. Nhưng làm ông bội phần lạnh lòng chính là, chư vị hoàng tử tính cả hoàng hậu, lại đều đứng ra dùng tình cảm để đả động lòng lí lẽ để đả động, cực khổ khuyên ông lập tức ban chết cho cửu hoàng tử.

Trọng Khang để tức giận đến đầu ngón tay đều phát run, chỉ chỉ lục hoàng tử, lại chỉ chỉ Minh Châu công chúa, cuối cùng nhìn về phía hoàng hậu, lớn tiếng chất vấn, “Người bên ngoài cũng thôi, các ngươi một người là huynh đệ cùng huyết thống với hần, một người là muội muội cùng huyết thống với hần, còn có một người là mẫu thân ruột thịt của hần, lại đều không chút nào yêu quý sinh mệnh hần sao?”

“Vậy ngươi có từng yêu thương tất cả lê dân bá tính? Yêu thương tất cả muôn dân thiên hạ không?” Hoàng hậu hỏi ngược lại.

Khi hai người để hậu khắc khẩu không ngời, cửu hoàng tử và Hữu Xu đang ở thư phòng luyện chữ. Âm vệ liền tiếp lại đây, đem hướng đi và phản ứng của mọi người trong triều nhất nhất báo cáo.

Cửu hoàng tử viết xuống hai chữ “Mẫn Chi”, cười nói, “Hữu Xu, đây là tên của ta, ngươi nhớ kỹ.” Rồi lại viết xuống hai chữ “Trường Dạ”, thở dài nói, “Đây là tên tự của ta, bởi vì phụ hoàng nhận định ta là Tông Thánh để chuyển thế, lại sợ đụng tục danh hần ta, liền lấy cho ta cái tên tự này. Toàn bộ Hạ Khải quốc, chỉ có ngươi và phụ hoàng biết.”

Lời này rất có ý xa nhau, khiến đầu quả tim Hữu Xu run rẩy, vội vàng kéo chặt cánh tay chủ tử khuyên nhủ, “Chủ tử, ngươi không nên nghe bọn họ nói bậy, ngươi chết bọn họ cũng sẽ không bỏ chiến, ngược lại

sẽ tiến quân thần tốc, chia cắt Hạ Khải. Không có ích lợi tuyệt đối, bốn nước sẽ không vứt bỏ hiềm khích lúc trước, chặt chẽ hợp tác, mà phần ích lợi này, không hề nghi ngờ là non sông tươi đẹp, đất đai dồi dào của Hạ Khải. Chúng ta đi Tây Bắc, đi đánh giặc, ta giúp người vây sát tất cả một trăm vạn đại quân kia. Ta đã nói ta có thể vì người mà làm bất cứ chuyện gì, sớm muộn gì cũng có một ngày, dù là sao trên trời ta cũng có thể giúp người hái xuống.”

Cửu hoàng tử vốn cũng không tính toán giữa cổ chờ chết. Thứ hắn muốn chính là hứa hẹn không xa không rời của thiếu niên, nhất thời khuôn mặt mất hết u sầu, cao giọng mà cười, “Tốt, đi Tây Bắc, đi đánh giặc. Tông Thánh đế có thể đạp hết Cửu Châu, ta cũng có thể oai phong một cõi.” Ngay cả ngàn khó vạn ngăn, núi đao biển lửa, có người cùng tồn tại, ta liền không sợ.

60. Chương 60

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hứa hẹn của Hữu Xu, ước chừng là lời tâm tình ngọt ngào nhất mà đời này cửu hoàng tử từng nghe qua, từ nay về sau không còn ai có thể khiến hắn động dung đến vậy, cũng thoải mái đến vậy. Hắn kéo thiếu niên vào trong ngực trần trọc hân hoan, cho đến khi hai người đều thở hồng hộc mới dừng lại, chớp mũi chạm chớp mũi an ủi, “Không cần lo lắng, trận chiến này ta đã sớm có chuẩn bị.”

Hữu Xu ôm cổ chủ tử khê lắc đầu, tỏ vẻ mình một chút cũng không lo lắng. Đời trước nợ hắn thì đời này trả tiếp là được, trước đó nói muốn thay hắn tay hái sao trời cũng không phải lời giả dối.

Cửu hoàng tử không hề biết thiếu niên đã có tính toán trước, vừa vỗ vỗ lưng cậu vừa chậm chậm nói, “Ô Tư Tàng Lạt Ma đã từng tiên đoán, sáu trăm năm sau người trong lòng Tông Thánh đế sẽ trở về nhân gian. Để có được cơ hội gặp nhau, Tông Thánh đế bày một pháp trận luân hồi trong hoàng lăng của mình, để cùng hiện thế, cùng lúc đó còn lưu lại một chỉ ám bộ, phụ trách bảo hộ pháp trận, cũng chờ đợi hắn gọi về. Sáu trăm năm đi qua, chỉ ám bộ này tách thành rất nhiều thế lực khác nhau, ẩn trong Cửu Châu ngũ quốc, chỉ có Tông Thánh đế chuyển thế chân chính mới lấy được tín vật có thể chỉ phối bọn họ.”

“Người lấy được sao?” Mày Hữu Xu nhú lại, ước chừng đã đoán được vì sao bốn nước liên thủ tấn công Hạ Khải.

Cửu hoàng tử quả nhiên gật đầu, “Ta lấy được, mà còn đã gọi về tất cả ám bộ ẩn giấu ở Hạ Khải. Người phải biết, chỉ có chiếm được thượng kinh Hạ Khải mới là huyết mạch Cơ thị chân chính, mới là hoàng tộc chính thống, trong sáu trăm năm, bọn họ vẫn luôn chờ đợi Tông Thánh đế trở lại nhân gian một lần nữa. Mà truyền thuyết này, bốn nước còn lại cũng đều biết, trong tay bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều nắm giữ hướng đi của ám bộ, thậm chí có một ít đã bị bọn họ thu về cho mình dùng, có một ít khác thì ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, không bị ai biết. Mà những người đó không ai biết thế lực này đến tột cùng có bao nhiêu khổng lồ, có đủ năng lực phá hủy bốn nước còn lại hay không, trong lòng bọn họ đều không yên.”

“Cho nên cạnh giường há để kẻ khác ngủ say, lúc này bọn họ mới liên thủ diệt Hạ?” Hữu Xu giật mình.

Cửu hoàng tử vuốt mái tóc lung tung cong lên của cậu, gật đầu nói, “Không sai, khi ta bắt đầu dùng tín vật, ám bộ ở các nơi tại Cửu Châu sẽ đồng thời thu được tin tức, sau đó đến hội họp với ta. Nhưng người phải biết, lòng người khó dò, ám bộ nằm đó trung thành và tận tâm với Tông Thánh đế, hiện giờ chưa chắc sẽ nghe lệnh ta. Bên trong họ có rất nhiều người, hiện tại đã phân tán ở các quốc gia, khống chế quyền hành, làm thế nào lại tình nguyện khuất phục người khác? Trước kia bọn họ nhận được tin tức ta là Tông Thánh đế chuyển thế, từng luân phiên thăm hạ thủ, đều bị phụ hoàng nhất nhất hóa giải, sau đó thấy ta đêm không ngủ được, bản tính sắp bị hủy hoại, lại lục đục với nội bộ triều thần tôn thất, lúc này mới không gây sự nữa. Quan trọng nhất là, tuy rằng ta sinh nhi tri, năng lực trác tuyệt, nhưng vẫn không thể lấy ra tín vật của bá hoàng, bọn họ cũng liền thả lỏng cảnh giác.”

“Vậy vì sao người muốn lấy ra? Người có thể trước tiên giấu tài, rồi lại chậm rãi trừ tính.” Hữu Xu cảm thấy không hiểu nổi.

Tự nhiên là bởi vì ta bức thiết yêu cầu có được năng lực bảo vệ người. Cửu hoàng tử hôn mê thiếu niên, lại trước sau không tỏ rõ tâm ý. Hắn không muốn đem trọng trách quá mức nặng nề đặt ở trên vai thiếu niên. Thiếu niên chỉ cần giống như ngày xưa, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, lúc vui vẻ thì lộ ra lúm đồng tiền, lúc không vui thì chui vào trong lòng mình, vậy là được.

“Giữa năm nước tất phải có một trận chiến, bất quá chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn thôi. Tiếp qua nửa tháng ta liền đủ mười tám tuổi, phụ hoàng sắc lập ta làm thái tử, mà bốn nước còn lại xem xét nguyên tắc “thà giết lầm còn hơn bỏ sót”, sẽ không để cho ta sống mà đi lên ngôi vị hoàng đế. Năm đó lão lục hạ độc ta, mẫu hậu cách lòng với ta, chư vị hoàng tử mình tranh ám đoạt, sau lưng không thể thiếu bóng dáng bốn nước. Nếu như ta còn không tìm kiếm phương pháp tự bảo vệ mình, người có thể suy đoán ra kết cục của ta.”

Cửu hoàng tử chưa từng nói cho Hữu Xu là, từ lúc mười hai mười ba tuổi hắn đã phiền chán những ngày vô tri vô giác như vậy. Hắn không sợ bốn nước liên thủ hãm hại, sâu hơn nữa, càng mong đợi hết thấy kết thúc. Nhưng hiện tại, hắn thua không nổi, một ly một tí cũng thua không nổi, cho nên mới phải đi tranh đi đoạt, tìm lại tất cả những thứ đã từng mất đi.

Tông Thánh đế có thể vì tìm kiếm người yêu mà nhất thống Cửu Châu, hắn cũng có thể vì tình yêu yên bình mà đánh ra một cái thái bình thịnh thế.

Hữu Xu luôn cho rằng đời này chủ tử trôi qua phong quang vô hạn, nhưng một lần lại một lần cảm nhận được bất đắc dĩ và gian khổ của hắn. Nếu như lúc trước mình không có tự tiện rời đi, nếu như làm bạn với hắn cùng sống quãng đời còn lại, hắn cũng sẽ không phải chết không nhắm mắt, càng không có cuộc chiến năm nước hiện tại. Một bước sai, từng bước sai, hiện tại, là thời điểm sửa đúng những sai lầm đó. Bình an hạnh phúc, vạn thế đại nghiệp, Cửu Châu ngũ quốc mà chủ tử mất đi, cậu đều sẽ giúp hắn nhất nhất tìm lại.

Khi hai người ở Đông Cung an ủi nhau, trên triều đình càng thêm âm ỉ đến lợi hại. Triều thần hầu như là nghiêng về một bên yêu cầu Trọng Khang đề ban chết cho cửu hoàng tử, sau đó sắc lập lục hoàng tử làm thái tử. Mà lời đồn cửu hoàng tử là yêu tinh giáng thế, sẽ họa loạn sinh linh, đã nhanh chóng thổi quét toàn bộ đại lục Cửu Châu. Không chỉ người ở bốn nước còn lại hận không thể sinh đem kỳ nhục*, ngay cả dân chúng Hạ Khải cũng đều quý gồi ngoài cửa cung, yêu cầu đem yêu tinh thiêu chết tại chỗ.

*Sinh đem kỳ nhục: ở trên thân thể sống sờ sờ cắn xé thịt xuống, hình dung có thâm thù đại hận.

Việc này náo loạn gần tới nửa tháng, mà quân liên minh bốn nước cũng đã từng bước tới gần, vạn sức chờ phát động. Đến ngày sinh thần cửu hoàng tử, Trọng Khang đề khư khư cố chấp, vẫn ban bố ý chỉ sắc lập hắn làm thái tử, vả lại còn lệnh hắn nắm giữ ấn soái Tây Bắc, nghênh chiến bốn nước.

Triều thần ồn ào, theo đó liền trầm mặc xuống. Biên cảnh Tây Bắc chỉ có ba mươi vạn đóng quân, căn bản không cách nào chống đỡ trăm vạn đại quân của bốn nước, mà bảy mươi vạn đại quân điều từ nơi khác tới ít nhất phải có thời gian ba tháng. Nước xa không cứu được lửa gần, liên minh bốn nước hành động quá mức đột ngột, dù là Đại La Kim Tiên, sợ rằng cũng vô lực xoay chuyển.

Hoàng Thượng vừa sắc phong cửu hoàng tử là thái tử, vừa phái hắn thân chinh, hắn là muốn cho hắn một cái chết có thể diện. Nếu hắn trong trận bị giết, yêu tinh làm loạn tự nhiên cũng liền hóa giải. Phần lớn triều thần suy nghĩ đến vô cùng ngây thơ, nhưng cũng có một số ít người ánh mắt sâu xa hiểu được, cửu hoàng tử chính là cái cớ để bốn nước xuất binh, cái chết của hắn có lẽ có thể giảm bớt thế cục, nhưng không thể triệt để giải trừ nguy cơ diệt quốc của Hạ Khải.

Biện pháp duy nhất vẫn là chiến! Một trận chiến cuối cùng! Cửu hoàng tử là bá hoàng chuyển thế, chỉ mong hắn từ đầu tới cuối kế thừa tài năng quân sự của bá hoàng.

Trong lúc mọi người sầu lo, cửu hoàng tử tiếp nhận công văn sắc phong và ấn soái, chọn mười vạn thiết kỵ cùng hắn đi đến Tây Bắc. Trừ tính lương thảo còn cần thời gian hơn một tháng, hắn cũng không hồi cung, vẫn luôn ở lại quân doanh.

Nghe nói nhi tử thật sự muốn cùng cửu điện hạ đi Tây Bắc đánh giặc, Triệu thị lang và Vương thị khóc bù lu bù loa, hận không thể đem nhi tử trở lại giấu đi.

“Con à, người thương xót thương xót cha nương được không? Chúng ta chỉ có một độc đinh là người thôi đó! Ba mươi vạn nhân mã đối chiến với liên quân trăm vạn, con à, người ngẫm lại cho kỹ, cửu hoàng tử có mấy phần hy vọng còn sống trở về? Chẳng lẽ người cũng muốn cùng đi chịu chết?” Triệu thị lang tận tình khuyên bảo khuyên giải. Sớm biết chuyện sẽ biến thành như vậy, lúc trước nói cái gì hần cũng sẽ không hồi kinh, tùy tiện tìm một chỗ làm một tiểu quan nhỏ cũng được.

Hữu Xu tha từng túi từng túi gạo mì dưới giường ra, chuẩn bị đưa đến quân doanh. Hiện tại chủ tử rất cần lương thảo, nhưng các quan viên trong triều lại đều ra sức khước từ không chịu thực hiện, tỏ rõ muốn cho hần đi chịu chết. Càng đáng giận chính là, ngay cả hoàng hậu cũng đều vận dụng trung cung tiên biểu*, khuyên nhủ chủ tử “lấy thân đền nợ nước”, bọn họ có xem chủ tử là thân nhân của mình không?

*Trung cung tiên biểu: ấn tín đại biểu cho quyền lực của hoàng hậu, là đặc quyền của hoàng hậu.

Nhớ tới những lời đồn đãi nơi phố phường gần đây đã triệt để yêu ma hóa chủ tử, Hữu Xu liền thấy trong lòng cảm phần khó bình, kiên định nói, “Nếu con cùng đi với chủ tử, hần mười phần sẽ còn sống trở về. Cha nương, hai người yên tâm, con sẽ không lấy tánh mạng của mình ra nói giỡn.”

“Ta thấy người là bị ma quỷ ám rồi! Cửu điện hạ có chỗ nào tốt, khiến người khẳng khẳng một mực với hần? Nếu người thích nam nhân, cha tìm cho người, mười bảy mười tám tùy người chọn lựa! Như vậy có được hay không? Có được hay không?” Triệu thị lang liên tục đâm đâm trán nhi tử.

Hữu Xu bình tĩnh nói, “Chủ tử chỗ nào cũng tốt, dù người tìm cả thế giới đến, cũng không ai so được. Cha, trong tư khổ của người còn lương thực không? Tất cả đều cho con có được hay không?”

Triệu thị lang ôm ngực, thiếu chút nữa ngất đi. Vương thị kéo nhi tử, hức hức khóc lên. Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận cười nhẹ không hợp thời, ba người quay đầu nhìn lại, là cửu hoàng tử phong độ nhẹ nhàng, biểu tình ôn nhu. Hiện tại mặc dù hần rơi vào nước lửa, nhưng lại không thấy một chút nóng nẩy, so với ngày thường tựa như hai người khác nhau.

“Quấy rầy rồi, Triệu đại nhân.” Hần hơi chấp tay liền thoải mái ôm lấy thiếu niên, cắn một cái trên cánh môi phần nộn của cậu, thâm tình sủng nịch trong ánh mắt rõ ràng như lộ.

Hữu Xu cũng chủ động ôm lấy vòng eo rắn chắc của hần, hỏi, “Lương thảo còn thiếu bao nhiêu?”

“Đã chuẩn bị đủ, tức khắc có thể lên đường. Gạo mì đó người bỏ lại đi, chúng ta về nhà còn có thể ăn.” Hần xoay người, đem từng túi lương thực đẩy vào đáy giường. Trên thực tế, lương thảo kiếm được không đạt được một phần ba mong muốn, nhưng chiến sự Tây Bắc khẩn trương, kéo dài không được, chỉ có thể vừa đi vừa thu thập, ý đồ nhanh chóng chạy tới tiền tuyến.

Nghe nói đại quân lập tức liền đi, hai người Triệu thị lang vội vàng đi chặn cửa, lại nghe bên ngoài vang lên tiếng chiêng trống đình tai nhức óc, đúng là đội ngũ đón dâu trở về. Hóa ra hôm nay là ngày đại hôn của Triệu Ngọc Tùng và Minh Châu công chúa. Cũng không biết hoàng hậu nghĩ như thế nào, lại lực bài chúng nghị* mà định hôn kỳ ngay ngày đại quân xuất phát, không chút bận tâm đến cảm thụ của con út. Minh Châu công chúa thì càng vô tâm vô phể, chặn quân lương của đại quân thêm trang** cho mình, lực hoàng tử ở phía sau giúp đỡ che lấp. Mẫu tử ba người này thật sự là nhẫn tâm tuyệt tình.

*Lực bài chúng nghị: ra sức phản bác, loại bỏ các ý kiến khác.

**Thiên trang: tài vật, lễ phẩm tặng cho cô dâu. Nghi thức “thiên trang” là nhà gái tặng kẹo cưới, bánh cưới, sẽ nhận lại được “thiên trang” lễ vật và bao lì xì.

Cửu hoàng tử nghiêng tai nghe một chốc, khoát tay nói, “Giờ lành đã đến, Minh Châu ngay ngoài cửa, Triệu đại nhân, Triệu phu nhân, nhanh đi nghênh đón đi, Hữu Xu ta liền mang đi, ngày sau nhất định mang cậu ấy an toàn trở về.” Dứt lời khiêng người lên trên vai, phi thân mà đi.

Triệu thị lang hoảng hốt, đuổi theo ở phía sau liên tục gọi vài tiếng, thấy hai người đã không còn bóng dáng, lúc này mới vỗ đùi lão lệ tung hoành, liên tục mắng cửu điện hạ hỗn đản. Vương thị đỡ trán thiếu chút nữa té xỉu, vội gọi thị tì nhanh chóng chuẩn bị xe, nài muốn đến Trấn Quốc tự cầu phúc cho nhi tử.

Cửu hoàng tử bước nhanh đi đến ngoài cửa hông, ném người vào xe ngựa đã sớm chờ ở chỗ này, đè nặng lưng hông hôn mấy khắc, mãi đến khi quần áo hỗn độn, động tình không thôi mới miễn cưỡng tách ra. Đội ngũ đón dâu ở ngay cách đó không xa thối kèn xô na, đồ cưới nâng lại nâng bày đầy cả ngã tư đường, Triệu Ngọc Tùng và lục hoàng tử phân biệt cười một con hân huyết bảo mã, ghé vào nhau nói cười, trên mặt tràn đầy vẻ khí phách phấn chấn. Xem ra nhị phòng Triệu gia đây là đầu nhập một minh chủ khác.

Cửu hoàng tử biểu tình bình thản, Hữu Xu đã gấp đến đỏ mắt, nguyên rủa, “Năm sau sẽ có lúc bọn họ phải khóc!”

Rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ thiếu niên tính toán chi li, bụng dạ hẹp hòi, cửu hoàng tử cảm thấy mới mẻ, ôm cậu lại là một trận hôn mãnh liệt, mắt thấy canh giờ không còn sớm, lúc này mới lệnh xa phu đến cửa thành hội họp với đại quân. Trọng Khang để đã đứng trên cửa thành hồi lâu, phía sau có vài cự thần phái thiết huyết. Tuy rằng biểu tình ông ngưng trọng, con người lại ẩn hiện ánh sáng sắc bén, khoát tay nói, “Đi đi, để cho bọn họ biết cái gì gọi là Cơ thị chính thống, cái gì gọi là thiên mệnh để tinh!”

Sở dĩ ông mặc kệ đám người hoàng hậu làm mưa làm gió trên triều đình, chính là để thấy rõ bộ mặt mọi người. Chờ nhi tử thắng lợi về triều, nên thanh toán thì thanh toán, đều sẽ không nuông chiều.

Cảm động vì tín nhiệm của phụ hoàng với mình, hốc mắt cửu hoàng tử thoáng đỏ lên, kéo Hữu Xu quỳ xuống, cùng dập đầu ba cái, lúc này mới xoay người lên ngựa nhanh chóng rời đi. Mắt thấy đại quân biến mất ở cuối quan đạo, Trọng Khang để mới từ từ mở miệng, “Tiểu tử thú này, lại kéo Hữu Xu cùng quỳ với trẫm, là có ý gì? Con dâu xấu gặp cha mẹ chồng hả? Hay là định danh phận?”

“Hắn là cả hai ý tứ đều có. Chờ bọn họ trở về, Đông Cung có thể làm hỉ sự.” Một cự thần cười nhẹ nói.

“Cũng đúng, nếu không thì năm đó vì sao bá hoàng phải sửa chữa luật pháp, cho phép nam tử và nam tử lập gia đình, còn không phải là chuẩn bị cho hôm nay à? Nghe nói nước khác cũng có hôn phối như vậy, nhưng ở Hạ Khải chúng ta đồng ý đầu tiên đi?” Trọng Khang để vuốt chòm râu hỏi. Mặc dù Hạ Khải thịnh hành nam phong, nhưng phần lớn đều là phương thức ký kết ước, chưa từng nghe nói một đôi nào trắng trợn thành hôn.

“Hình như huyện Nam đầu có một tiền lệ, cũng viên mãn.” Lại có một cự thần nói.

“Có hay không không quá quan trọng, nếu như cửu nhi thích, ai có thể ngăn cản? Đến Triệu phủ, xem vị hôn phu tốt của Minh Châu.” Trọng Khang để ngoài miệng nói tốt, trong mắt lại xẹt qua một tia chán ghét.

Đoàn người chậm rãi đi xuống tường thành, từng người đi lên xe ngựa.

Biên cảnh Tây Bắc, đại doanh đóng quân.

Mấy viên đại tướng chờ ở ngoài chủ trường, hoặc nhíu mày lại, hoặc nắm chặt hai tay, hoặc cắn răng trừng mắt, Tiết Vọng Kinh đứng ở phía sau bọn họ, biểu tình hết sức khó xử. Từ khi cửu điện hạ đến Tây Bắc, ngoại trừ kiểm kê binh mã, hình như còn chưa làm chính sự gì. Cái này thì cũng thôi, hắn lại còn đưa Hữu Xu đến trong trận, mỗi ngày tầm hoan mua vui, cái này gọi là chuyện gì?

Hôm nay vốn đã hẹn mấy viên đại tướng thương thảo việc bài binh bố trận, gần đến giờ lại nghe thấy trong trường phát ra tiếng giao hợp, đừng nói các tướng sĩ lạnh lòng, ngay cả Tiết Vọng Kinh cũng cảm thấy tuyệt vọng. Điện hạ là tính toán lành làm gáo vỡ làm muối, hưởng thụ một ngày chính là một ngày sao? Hắn không chút suy nghĩ cho lê dân bá tánh Hạ Khải sao?

Trong lòng cửu hoàng tử khổ nha! Hắn cũng không phải là loại người mê muối kia, hơn nữa sau khi chứng mắt ngủ khổ hắn, đầu óc càng là một ngày tỉnh táo hơn so với một ngày. Trận đại chiến Tây Bắc này hắn đã sớm có an bài, cũng muốn nhanh chóng cọ xát cọ xát với phó tướng bên dưới, nào ngờ Hữu Xu giống như phát điên, mỗi ngày quần lấy hắn, nói là muốn hút long tinh.

Lúc ấy hắn còn thực ngây thơ, truy vấn long tinh là thứ gì, Hữu Xu bắt lấy phía dưới hắn, e thẹn nói, “Chính là thứ do cái này phun ra.”

Người có thể tưởng tượng được cảnh tượng lần đó không? Thiếu niên vốn còn ngoan ngoãn ngoan ngoãn, kiêu kiêu khiếp khiếp, bỗng nhiên có một ngày mặt đỏ mắt ướt, chủ động cầu hoan, cảm giác kích thích kia nam nhân nào chịu được? Từ sau lần đó, hai người liền một phát không thể vãn hồi. Dù là người có năng

lực tự khống chế mạnh như cửu hoàng tử, cũng không thể không liên tục trúng chiêu, từ đó về sau rơi xuống một cái thanh danh mê muội vô đạo.

+++++

Trong trường, Hữu Xu một tay ấn chủ tử ngồi ở trên ghế da hổ, chôn ở giữa khổ hắc phun ra nuốt vào dương vật thô to cương tím, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi buộc chặt, phát ra tiếng vang chụt chụt. Cậu lúc thì xoa nắn hai túi nặng trĩu phía dưới, lúc lại cắm xuống đến tận cùng, làm một cái thâm hầu, bất quá chỉ mấy ngày, đã đem công phu ngoài miệng tu luyện đến mức tận cùng.

Hai tay cửu hoàng tử ôm lấy hai má cậu, khàn giọng hô tên cậu, trong mắt chợt lóe bạch quang, run rẩy bắn ở chỗ sâu trong yết hầu cậu. Hữu Xu nhanh chóng đem chất lỏng trắng đục một giọt không dư thừa mà nuốt xuống, cảm giác khóe miệng dính một chút, dùng đầu ngón tay lau đi sau đó nhét vào miệng nút, biểu tình cực kỳ say mê, lại có vẻ phá lệ hồn nhiên. Muốn vây sát trăm vạn đại quân, cậu cần rất nhiều rất nhiều long tinh, dù cho mỗi ngày giao hợp, cũng thấy không đủ.

Cậu đứng thẳng dậy, bỏ nhào vào trong ngực chủ tử, dùng cánh môi mang đầy mùi vị xạ hương ngậm lấy môi chủ tử, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập, cướp đoạt xung quanh, đem long tinh cũng đoạt sạch. Chỉ cần là dịch của chủ tử, cậu đều muốn, càng nhiều càng tốt.

Cửu hoàng tử bị cách hôn như chú cún nhỏ của cậu chọc cười, nhưng cũng không có tâm tư ngăn cản. Biết rõ ngoài trường có rất nhiều đại tướng đang đứng, hẳn vẫn nâng cánh móng Hữu Xu lên, đặt trên cự vật một lần nữa sưng tấy của mình.

“Vật nhỏ, mỗi ngày quán ta, cũng sắp ép khô ta rồi! Người đang sợ cái gì? Sợ chúng ta có hôm nay không có ngày mai sao?” Hắc vừa khàn giọng hỏi, vừa cắm vào một ngón trỏ, quấy đảo trong cốc huyết âm áp.

Thân thể Hữu Xu đã cực kỳ mẫn cảm, lúc này liền hừ nhẹ, còn cong lên cong xuống mà phe phẩy cái móng nhỏ, dùng ngọc hành tinh xảo khéo léo cạo cạo cơ bụng cứng rắn của chủ tử.

“Ta không sợ, ta chỉ là muốn long tinh, rất nhiều rất nhiều long tinh, tốt nhất là bắn hết vào trong bụng ta, một giọt cũng không lãng phí.” Rõ ràng là cậu nói lời thành thật nhất, nghe vào trong tai cửu hoàng tử lại thành xuân dược hiệu quả cực mạnh, nháy mắt dẫn lửa thiêu đốt.

Trán cửu hoàng tử nổi gân xanh, cắn chặt răng, hoàn toàn bất chấp khai thác làm trơn, bàn tay hung hăng đánh lên móng thiếu niên một chút, khiến cho cái móng gợn sóng, sau đó mở hai chân cậu vào đến tận cùng. Một tiếng phụp trầm đục qua đi, hai người đều mồ hôi ướt đầm, đồng loạt run rẩy.

Hữu Xu đã thích ứng với đòi hỏi không hề tiết chế không thấy đau đớn chút nào, ngược lại vừa ngứa vừa tê, hư không khó nhịn. Ngọc hành vốn còn có chút mềm nhũn của cậu hiện tại vô cùng tinh thần, trên đỉnh chậm rãi phun ra một giọt chất nhầy trong suốt. Cậu tự mình vuốt vuốt, không có cảm giác gì, liền mang theo tiếng khóc nức nở đi cầu xin vương tử, “Người sờ sờ, động động đi!”

Cửu hoàng tử bị tăng tăng lớp lớp thịt kẹp chặt, thiếu chút nữa tiết thân, đang mạnh mẽ nhẫn nại rồi lại bị lời nói nhiệt tình như lửa của cậu treu chọc, thật hận không thể đem cậu ăn vào trong bụng.

“Tiểu tinh quái, ngay cả một khắc người cũng không kịp đợi à?” Hắc nắm chặt ngọc hành của thiếu niên, chợt nhanh chợt chậm mà vuốt động, vật cứng ở trong cốc hoa cũng bắt đầu chậm rãi trừu sáp, đầu tiên là vào nông ra nông, đợi thiếu niên phát ra tiếng rên rỉ sáng khoáy tiêu hồn liền hung hăng thao làm.

Hai chân Hữu Xu vòng ở trên lưng hắc, hai tay ôm cổ hắc, ngoại trừ một cái ngoại bào, bên trong không có thứ gì, cốc huyết phần nộn càng gắt gao dán cùng một chỗ với vật cứng trong bộ lông dày đặc, mỗi một lần luật động đều sẽ phát ra tiếng nước bèm bẹp bèm bẹp. Cửu hoàng tử vẫn luôn biết hương vị của Hữu Xu rất mỹ diệu, nhưng chân chính nhắm nháp qua một lần mới hiểu được cho dù sáu trăm năm đi qua, tất cả ký ức đều đã mơ hồ, nhưng vì sao Tông Thánh đế vẫn còn đem cảnh tượng triển miên trên giường khắc ở chỗ sâu trong linh hồn, làm hắc khi đêm khuya mộng寐 có thể rõ ràng nhìn thấy, có cùng cảm giác.

Bởi vì hắc ta không thể quên được, cũng luyện tiếc quên.

“Bảo bối, người giỏi quá! Bên trong người có rất nhiều cái miệng nhỏ nhắn, chúng nó đang cắn ta, hút ta, kẹp ta! Ta chính là chết ở trong người người cũng đáng.” Cửu hoàng tử vừa liếm liếm vành tai thiếu niên,

vừa điên cuồng luật động, thiếu chút nữa khiến thiếu niên ngồi ở trong lòng bị đung văng ra ngoài.

Hữu Xu tiết ra trong lời tâm tình cực đủ ý tứ khiêu khích hàm súc của chủ tử, cục huyết hung hăng co rút lại, cũng kẹp đối phương bắn ra.

Hai người tê liệt ngồi ở trên ghế dài da hổ, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nhau, cuối cùng trao đổi một cái hôn gần như hít thở không thông.

+++++

Nghe thấy động tĩnh bên trong hơi ngừng, Tiết Vọng Kinh lập tức bấm báo, “Điện hạ, chư vị tướng quân đã đợi ngoài trường hồi lâu, có thể đi vào chứ?”

Cửu hoàng tử đã xử lý Hữu Xu sạch sẽ, lại ôm cậu ra sau bình phong, nhét vào trong chăn bông, lúc này mới hạ lệnh, “Vào đi.”

Mọi người nối đuôi nhau mà vào, vẻ giận dữ đã sớm thu liễm sạch sẽ. Cửu hoàng tử cũng không thấy xấu hổ, chỉ vào bàn cát bắt đầu bài binh. Đúng vào lúc này, một thợ thủ công đi theo quân quý gối ngoài trường, thỉnh cầu gặp mặt Triệu công tử. Mặc dù Hữu Xu được danh hào quân sự, lại mặc kệ chính sự, cả ngày ra vào trong doanh thợ thủ công, cũng không biết đang chơi đùa cái gì.

Bất quá chỉ nửa tháng, trong quân đã truyền ra lời đồn đãi, nói cậu là luyện sủng của cửu hoàng tử, theo quân thị tẩm. Dù là Tiết Vọng Kinh ẩn tượng với cậu đã tăng lên thì lúc này cũng có chút phiền chán, càng miễn bàn những tướng lĩnh còn lại. Mọi người chau mày, sắc mặt âm trầm, đối với thợ thủ công xuất hiện rất là bất mãn.

Hữu Xu lại vội vàng phủ thêm trường bào, đi đến gian ngoài, “Tuyên hấn vào.” Xong nhìn về phía cửu hoàng tử, vẻ mặt thản nhiên, “Các người tán gẫu của các người, ta xem của ta, sẽ không quá nhiều.”

Cửu hoàng xoa xoa tóc đen xoa vai của cậu, tiếp tục bài binh, vài vị tướng lĩnh cũng đành phải miễn cưỡng nhẫn nại.

Thợ thủ công bưng một cái khay thật lớn tiến vào, trên đó đặt hai bộ dùi nhọn bằng hàn thiết hình thức giống nhau, kích cỡ khác nhau, đều khắc đầy phù văn màu đỏ thắm huyền ảo. Hữu Xu đầu tiên là cầm lấy bộ dùi dài hai thước kia lên xem, rồi lại cầm lấy bộ dùi dài một tấc xem xét, sau đó xoay phần đỉnh của cái trước ra, lộ ra một cái lỗ nhỏ, đem cái sau khảm vào.

*Một thước bằng 1m, một tấc bằng 10cm.

Dùng tinh thần lực nghiệm lại nghiệm, cậu rút cuộc thở dài một hơi, cỡi hà bao bên hông xuống ném cho thợ thủ công. Trong túi là kim đậu tử (vàng hình hạt đậu) Vương thị lên đưa cho cậu, nói ít cũng có năm sáu chục khối, được xem là một khoản tiền, thợ thủ công gắt gao kéo lấy, nhanh chóng đếm đếm số lượng, lúc này mới thiên ân vạn tạ mà rời khỏi chủ trường.

Chính sự bận bịu xong, Hữu Xu tiến đến bên cạnh chủ tử, cúi đầu nhìn hẩn bài binh bố trận như thế nào. Hiện tại bọn họ bị vây ở Long Ái Khẩu, cách chỗ liên quân đóng quân một cái thâm cốc hẹp, có thể nói dễ thủ khó công, chỉ cần bảo vệ cốc khẩu ba tháng, có thể chờ được viện quân, đến lúc đó Hạ Khải quốc có thực lực chiến một trận. Nhưng trong đó cũng không kém phiêu lưu, bởi vì hiện tại cửu hoàng tử bị chúng bạn xa lánh, khả năng thực lực lớn là viện quân xung quanh ngoài miệng có lệ lại lui giữ không đến.

Hữu Xu lắng nghe một khắc, nói, “Không cần tử thủ, quân ta cũng có thể đại thắng.” Cậu đem tượng ngựa gỗ đại biểu cho binh Hạ Khải dịch về phía sau, tiếp tục nói, “Đánh nhau một khắc các người liền giả thua, lui ra phía sau ba mươi dặm đứng ở nơi trống trải này, ta có biện pháp vây sát bọn họ.”

Cửu hoàng tử chưa mở miệng, một lão tướng liền giận không kiềm được mà nói, “Bất quá chỉ là một luyện sủng dê tiện, lại dám vọng nghị việc quân cơ đại sự! Còn chưa cút về nội trường đi!” Ông ta nhin nửa tháng, cuối cùng không thể nhịn được nữa. Long Ái Khẩu chính là chỗ giao chiến tốt nhất, giữ ở trên dưới cốc khẩu liền có thể công thủ vẹn toàn, giảm bớt phần lớn nguy hiểm dưới tình thế binh lực không đủ, người này lại ăn nói bừa bãi, bảo bọn họ dẫn quân địch vào bụng, tùy ý quân địch giết tướng sĩ quân ta. Cậu ta có còn đầu óc hay không? Một người sao có thể ngu thành như vậy?

Những tướng lĩnh còn lại cũng đều da mặt nghen tím, giận sôi lên, hận không thể đem thiếu niên ăn sống nuốt tươi.

Tiết Vọng Kinh âm thầm lôi kéo vạt áo cửu điện hạ, ý bảo hắn nhanh chóng mang người đi, đỡ phải ở chỗ này thêm phiền. Hiện nay vốn là quân tâm bất ổn, chúng tướng lại sinh oán hận nữa, trận này rất có thể không chiến mà bại.

Cửu hoàng tử lại không phản ứng hắn ta, đầu ngón tay khẽ vuốt tóc mai thiếu niên, ôn nhu nói, “Hiện giờ đang lúc nguy nan, nên tiếp thu ý kiến quần chúng, vạn người một lòng. Bất luận là ai đề xuất đề nghị, cô đều nguyện nghiêng tai lắng nghe. Hữu Xu, người nói đi.”

Hữu Xu bình tĩnh liếc hắn một cái, khấn trương nói, “Chúng ta đang ở trong trận chiến, nếu người còn lòng nghi ngờ, đợi ngày sau chiến thắng trở về ta đều sẽ nhất nhất nói ra, chỉ cầu hiện tại người đừng đuổi theo hỏi, có thể chứ?”

Cửu hoàng tử không chút do dự gật đầu, “Tất nhiên là có thể, ta chờ người.”

Chủ tử luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nói được thì làm được, lúc này Hữu Xu mới hơi thở phào, dưới cái nhìn chăm chăm của chư vị đại tướng đem hai bộ dùi nhọn hợp cùng một chỗ tách ra, đem dùi nhọn nhỏ dài một tấc lần lượt cắm ở những phương vị tương ứng trên bàn cát. Tổng cộng mười lăm cây, chiếm cứ bát phương lục hào*, lại có một cây cắm ở Khảm vị** chính bắc, cũng chính là mắt trận.

*Hào: vạch bát quái trong Kinh Dịch, mỗi quẻ của Kinh Dịch gồm có 6 hào.

**Khảm vị: vị trí của quẻ Khảm. Quẻ Khảm có nghĩa là “hãm” = rơi xuống, sa xuống hiểm cảnh, vật tượng trưng là nước, là một trong bốn quẻ hung hiểm trong Kinh Dịch.

Sau một phen bố trí như vậy, Hữu Xu mới đem tượng ngựa gỗ của hai quân địch ta nhất nhất đặt vào pháp trận, giải thích, “Còn đây là bát hoang lục hợp song long tuyệt sát trận, uy lực không tính là quá lớn, nhưng vây sát trăm vạn binh mã không thành vấn đề.”

Các vị đại tướng vốn đã không kiên nhẫn cỡ nào hận không thể nhấc chân bước đi. Đã là lúc nào rồi mà người này còn ở đây giả thần giả quỷ? Uy lực không lớn lại có thể vây sát trăm vạn binh mã, cậu ta là không bình thường hay là nói đùa? Dựa vào mấy cây đinh sắt có thể xoay chuyển chiến cuộc, cậu ta cho mình là ai, thần tiên hạ phàm à? Nếu không phải cửu điện hạ bị mê tâm trí, dốc hết sức ủng hộ, bọn họ tất sẽ tại chỗ rút đao ra chém cậu ta thành hai nửa.

Cảm giác được mọi người phát ra sát khí, Hữu Xu vẫn không nhanh không chậm, lòng bàn tay phải nhẹ nhàng đặt trên dùi nhọn ở mắt trận, cảnh báo nói, “Nhìn cẩn thận.” Lời còn chưa dứt, lòng bàn tay đã ép vào trên dùi, nháy mắt trào ra rất nhiều máu tươi.

Cửu hoàng tử chau mày, miễn cưỡng áp chế xúc động kéo cậu trở về xử lý miệng vết thương.

Chư vị tướng lĩnh, bao gồm cả Tiết Vọng Kinh, vốn còn mặt mũi nhăn nhó, không hề để ý, nhưng trong nháy mắt sau đó lại hít một hơi khí lạnh. Chỉ thấy máu tươi từ lòng bàn tay cậu chảy ra, sau khi rơi ở trên bàn cát vẫn chưa loang ra, mà là hình thành hai sợi máu dài nhỏ, dao động, tụ hợp trong bát hoang lục hợp trận do dùi nhọn tạo thành, dần dần biến thành hai huyết long dài ba tấc. Chúng nó lúc thì vận vẹo thân thể, lúc thì mở cái miệng rộng, giống như vật còn sống, kỳ cảnh như thế thật sự chưa nghe bao giờ, chưa thấy bao giờ.

Trong kinh hãi của mọi người, Hữu Xu vươn ngón tay trái ra dùng sức đặt trên dùi nhọn ở Tốn vị, đợi giọt máu chảy ra mới chậm rãi nói, “Tốn vị hiển, phong long vào trận.”

Hai huyết long giao triển cùng một chỗ giống như có thể nghe hiểu tiếng người, lúc này liền có một con nhanh chóng bay tới Tốn vị, nơi đi qua nhắc lên từng luồng từng luồng gió xoáy cực kỳ mạnh mẽ, lại không chút nào đụng vào tượng gỗ quân ta, ngược lại đem quân địch cuốn lên giữa không trung.

Hữu Xu lại đem ngón tay đặt trên một cây dùi khác, ra lệnh, “Cấn vị hiển, thổ long vào trận.”

Một con huyết long nấn ná bất định khác chui vào cát mịn, đem quân địch xếp trên đó nhất nhất nuốt hết. Phong thổ nhị long tề tụ, uy lực của bát hoang lục hợp song long tuyệt sát trận mới chỉ vừa lộ ra manh mối. Trong bàn cát lúc thì nổi gió xoáy, lúc thì địa long xoay người, bất quá chỉ giây lát liền đem trăm vạn quân địch tằm ăn rồi gần như không còn, mà quân ta vẫn như cũ đứng trong cát vàng không chút sút mẻ.

Mặc dù chỉ là trình diễn trong bàn cát nho nhỏ, các vị tướng lĩnh cũng giống như thấy một giấc mơ hoang đường, hơn nửa ngày không hoàn hồn được, cảm càng mở rộng, khép cũng khép không được. Mà cửu hoàng tử đã sớm kéo thiếu niên vào trong ngực, dùng khăn tay ngăn chặn vết thương chảy máu ròng ròng của cậu.

“Thi triển loại thuật kỳ môn độn giáp này, có thể nguy hiểm cho sinh mệnh người hay không? Có thể khiến người nghiệp chướng quán thân hay không? Nếu như có hại cho người, không cần cũng thể.” Hãn từng câu từng chữ chậm rãi nói.

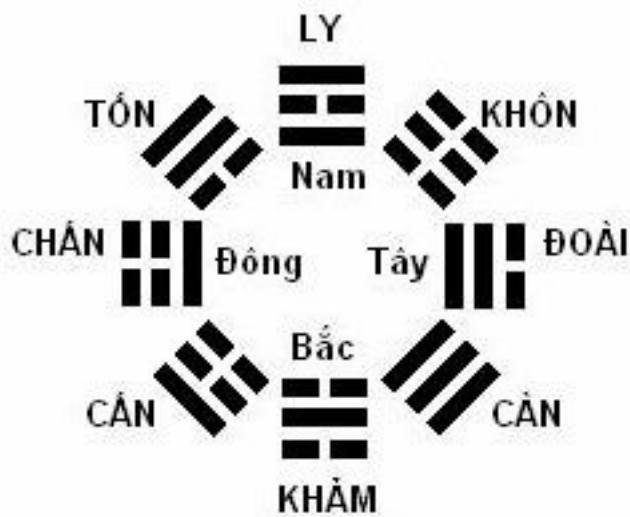
Không đợi Hữu Xu trả lời, mấy viên đại tướng đã đồng loạt quỳ xuống, kinh sợ mà dập đầu nói, “Chúng ta có mắt không trông, không nhận ra tiên sư, vẫn mong tiên sư thứ tội! Điện hạ, có tiên sư phụ tá ngài, là may mắn lớn của ngài, cũng là may mắn lớn của Hạ Khải! Trời giúp Hạ Khải ta, tất sẽ tạo nên hoàng đồ bá nghiệp, đúc lại huy hoàng trước đây! Điện hạ thiên tuế, tiên sư thiên tuế, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Quỳ lạy phương hướng thượng kinh xong, khi mọi người ngẩng đầu lên đã lộ ra bình bình dã tâm. Tục ngữ quả nhiên nói không sai —— nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đấu. Ai có thể nghĩ đến tiểu công tử Triệu gia lại am hiểu sâu thuật kỳ môn độn giáp, dù là Quỷ Cốc Tử*, Trương thiên sư ở đây, sợ rằng cũng không có đạo hạnh này đi?

*Quỷ Cốc Tử: là một nhân vật trong lịch sử cổ đại TQ, được coi là ông tổ của các thuật tướng số, bói toán, phong thủy...

Hết chương 60

Kim đậu tử

61. Chương 61

Khi ở trong núi, Hữu Xu đã xem qua các loại trận pháp diễn luyện vô số lần, tất nhiên là định liệu trước. Cậu tăng lớn lượng máu và tinh thần lực đưa vào, lại bày trận một lần nữa, khi song long phát uy chẳng những hủy bàn cát thật lớn, ngay cả trường đỉnh cũng cùng bị văng đi, chư vị tướng lãnh tức thì bị đao gió cắt đến thương tích chất chồng, chập vậ không chịu nổi.

Lúc này lại nhìn thiếu niên, bọn họ nào còn dám lộ ra thái độ xem thường, quỳ trên mặt đất dập đầu tám chín cái mới dám đứng dậy, bất luận thiếu niên dặn dò cái gì đều nhất nhất đáp ứng, đối đãi với cậu lại còn cung kính hơn ngàn vạn lần so với cửu hoàng tử.

Hữu Xu bảo chư vị tướng lãnh lựa chọn và điều động mười lăm chi kỵ binh đi tra xét nơi vừa rồi cậu bày trận, nếu địa hình không khác biệt bàn cát, cậu lại tự mình đi xem, sau đó thực địa bày trận. Chư tướng lĩnh mệnh, nối đuôi nhau mà đi.

Trong trường liên an tĩnh lại, Hữu Xu ngẩng đầu nhìn nóc trường rách nát, biểu tình khí phách phấn chấn lúc này mới chậm rãi chuyển thành khiếp đảm và thấp thỏm.

“Người...”

Cửu hoàng tử mới vừa mở miệng đã bị cậu vội vàng cắt ngang, “Người đã nói tạm thời sẽ không hỏi.”

Cửu hoàng tử trầm mặc, cậu cũng càng thêm thấp thỏm, ngay cả âm thanh cũng trở nên run rẩy, “Người có cảm thấy năng lực của ta thực đáng sợ không? Nếu như ngày nào đó ta muốn hại người, có phải ngay cả sức ngăn cản cũng không có không? Nhưng ta có thể thề với trời, nếu ta có lòng hại người, liền để ta bị thiên lôi đánh xuống, không được tốt...”

“Đủ rồi!” Cửu hoàng tử lớn tiếng quát bảo ngưng lại, “Không cần tùy tiện phát loại lời thề này. Ta tin tưởng người sẽ không hại ta, ta cũng không cảm thấy người đáng sợ. Chúng ta đã từng cam đoan với nhau,

phải cho nhau thêm một chút tín nhiệm, chẳng lẽ người quên sao?”

Dáng vẻ cực độ thiếu cảm giác an toàn của cậu làm hấn bội phần thương tiếc, nhưng cũng tức giận không thôi. Tuy rằng cậu luôn nói nguyện ý tin tưởng mình, nhưng ở sâu trong nội tâm lại còn cất giấu rất nhiều nghi ngờ bất định. Có lẽ cậu vẫn sẽ luôn ở bên cạnh mình, mắng cũng không đi, đánh cũng không trốn, nhưng cậu lại không làm được việc toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

Cửu hoàng tử vô cùng thất bại mà xoa xoa trán, không biết nên làm thế nào mới có thể triệt để đánh mất ngăn cách giữa bọn họ.

Hữu Xu cảm như hén, nhưng cũng không thể nhìn chủ tử khó chịu, trừ trừ một khắc mới chậm rãi dịch qua, giúp hấn mát xa huyết Thái Dương, nhớ hấn rất thích mình hôn, giống như chó nhỏ mà “bẹp bẹp bẹp” hôn rất nhiều cái, đến khi đem nửa bên mặt hấn đều liếm ướt.

Cửu hoàng tử bị cậu làm cho vừa tức giận lại vừa buồn cười, đẩy vài cái đẩy không ra, chỉ phải ôm người vào trong ngực ngọt ngào ngào ngào mà hôn trả lại. Một lát sau, hấn buông cánh môi sưng đỏ của thiếu niên ra, nói, “Ta cũng không muốn đuổi theo hỏi quá sâu vấn đề, ta sẽ chờ người tự mình thẳng thắn. Ta chỉ muốn biết, sử dụng những thuật kỳ môn độn giáp đó, có gây trở ngại với người không? Người có thể lừa gạt được người khác nhưng không giấu được ta, trận pháp này diễn luyện trên bàn cát có lẽ chỉ cần vài giọt máu, nếu dùng trên chiến trường chân chính, liền không phải là cái giá này. Còn có, vậy sát trăm vạn sinh linh, đây là đại nghiệp lớn bao nhiêu? Có báo ứng ở trên người người không?” Từ khi chuyển thế tới nay, đối với quan niệm về số mệnh hấn đã tin tưởng không nghi ngờ.

Hấn nắm cầm thiếu niên, trầm giọng mệnh lệnh, “Ta muốn nghe người nói lời thật! Nếu cái giá của việc bày trận là mất đi người, như vậy ta tình nguyện ra trận liều mạng. Ta đều có chuẩn bị ở sau, thật sự không cần người làm ra bất luận hy sinh gì vì ta.”

Hữu Xu là thế ngoại chi nhân, không liên lụy nhân quả, cho nên hoàn toàn có thể tùy tiện làm bậy. Trong lòng cậu cảm động vạn phần, ánh mắt cũng liền ướt sũng, chắc chắn nói, “Chủ tử không cần lo lắng, bày trận pháp này, với ta không có bất luận cái gì trở ngại, ta nói rồi đời này muốn ở bên cạnh người thật tốt, tự nhiên sẽ không nuốt lời.”

Cửu hoàng tử bình tĩnh nhìn cậu một lúc lâu, cuối cùng tin tưởng. Hữu Xu sẽ không nói dối, nhất là lúc đối mặt với mình, trong lòng cậu nghĩ cái gì lập tức liền viết ở trên mặt, khiến người ta liếc mắt một cái có thể nhìn thấu. Tâm tình hơi dịu đi, lúc này cửu hoàng tử mới buông cầm cậu ra, xích qua dùng sức hôn một chút.

Hữu Xu được chủ tử thưởng, nhất thời kích động vạn phần, nếu phía sau có cái đuôi, lúc này ước chừng đã vẫy đến đứt. Cậu cầm lấy hai bộ dùi nhọn nhất nhất giải thích thuyết mình, dáng vẻ mặt mày phơi phơi vô cùng có tinh thần phấn chấn, “Chủ tử người xem,” cậu giơ cây dùi dài hai thước lên, “Dụng cụ mà bộ trận pháp này sử dụng vốn là loại kích cỡ này, mình vẫn khắc ở trên hội tụ linh khí đất trời, có công hiệu triệu hồi song long phong, thổ. Ta nói bộ pháp trận này uy lực không lớn đích xác không phải khiêm tốn, bởi vì trên bộ pháp trận này còn có tam long trận, tứ long trận, ngũ long trận, nếu triệu hồi ra cửu long, liền có thể hủy thiên diệt địa, vỡ vụn thời không.”

Cửu hoàng tử rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ nói chuyện đỉnh đạc của thiếu niên. Phần lớn thời điểm cậu đều là trầm mặc mà lại bó buộc, giống như tràn ngập đề phòng đối với thế giới này. Cậu thậm chí có một chút tự ti, không dám đi tranh thủ thứ vốn thuộc về mình. Nhưng mà hiện tại, cậu có vẻ thoải mái, kiêu ngạo, tràn đầy tự tin như vậy, giống như cả người đều đang sáng lên.

Cửu hoàng tử cực kỳ yêu bộ dạng hiện tại của cậu, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa sợi tóc rối tung sau đầu cậu, dụ dỗ cậu tiếp tục nói, “Có uy lực lớn như vậy, khi thôi thúc chỉ sợ hao phí không nhỏ đi?”

Nói đến đây Hữu Xu càng hăng hái, giải thích, “Đích thật như thế. Nếu dựa theo phương thức bình thường thôi thúc song long trận, chỉ riêng bộ dùi này thôi đã cần luyện hóa bảy bảy bốn mươi chín ngày, mỗi ngày cần hiến tế chín chín tám mươi một mạng người, lúc này mới đổi được lực lượng xé rách thủy thổ một phương. Nhưng mà người xem, ta đem ký hiệu khắc trên đầu bộ dùi này sửa chữa một chút, đem uy lực của nó bảo lưu lại, lại đơn giản hoá trình tự thôi thúc. Ta nói với người thế này đi, mười lăm cây dùi này vốn là mười lăm trình tự chủ, muốn đạt tới năng lực khổng lồ chế đất trời phải đồng thời rót vào năng lượng và đồng thời khởi động, linh lực hao phí đủ để rút sạch một người như Trương thiên sư. Nhưng hiện tại, ta thông qua phương pháp sửa chữa ký hiệu đem mười lăm trình tự này phân chia thành ba mươi trình tự liên kết, trong đó mười lăm cây dùi lớn vẫn là trình tự chủ, mà những cây dùi nhỏ thì biến thành trình tự thôi thúc, trong trình tự thôi thúc lại có một cây dùi ở mắt trận làm trình tự chủ. Như thế, vốn dĩ cần mười lăm cây pháp khí đồng thời thôi thúc, hiện tại ta chỉ cần thôi thúc một cây này, cũng chỉ cần luyện hóa một cây này, hao phí máu tươi không được nửa bát, thời gian không quá bảy ngày. Lại bởi vì giữa dùi nhọn lớn nhỏ thông qua ký hiệu tiến hành liên thông cảm ứng, cho nên ta cũng không cần tự thân tới chiến trận, chỉ cần canh giữ ở chỗ mắt trận, dùng bàn cát khổng lồ chế thế cục là được. Ta nói như vậy, người hiểu chưa?”

Hai mắt cậu trông mong nhìn về phía chủ tử.

Cửu hoàng tử suy nghĩ một khắc, thẳng thắn nói, “Đại khái là hiểu rõ. Một, người hóa ít thành nhiều, đem mười lăm pháp khí tăng thành ba mươi; hai, người hóa nhiều thành ít, giảm bớt năng lượng mà pháp trận cần để thôi thúc; ba, người lấy nhỏ hóa lớn, chỉ cần khổng lồ chế dùi nhỏ trên bàn cát, có thể khiến dùi lớn hoàn toàn phóng ra năng lượng. Là ý tứ này đi?”

Hữu Xu giơ ngón tay cái với chủ tử, khâm phục hẳn như vậy cũng có thể nghe hiểu. Cậu cũng muốn giải thích rõ ràng hơn, nhưng đạo lý về phù lục ở trận pháp quá mức thâm thúy, người bình thường khó có thể lý giải. Trừ chương trình máy tính quen thuộc nhất của cậu, cậu thật sự không tìm ra hệ thống tri thức nào càng thêm tiếp cận trận pháp bùa chú. Trên thực tế, khi ở trên núi, cậu đã căn cứ vào lý giải của mình đối với các loại trận pháp mà tiến hành sửa chữa càng thêm đơn giản hữu hiệu, khiến ông lão cảm thấy thần kỳ, thiếu chút nữa liền ngăn cản cậu không cho xuống núi.

Cửu hoàng tử mỉm cười, đem một đám tượng gỗ trên bàn dựng thẳng lên, cách một khoảng đặt một cái, sau đó đẩy ngã cái ở trước nhất, khiến phía sau lớp lớp đổ theo, nói, “Trận pháp qua sự thay đổi của người có đủ lực lượng tứ lạng bạt thiên cân. Chỉ cần một đầu ngón tay liền có thể hủy diệt một phương thế giới, là thế này phải không?”

“Đúng đúng đúng, chủ tử người rất thần!” Hữu Xu có cảm giác tìm được tri âm, xịch qua “bẹp bẹp bẹp” mà cuồng hôn một trận.

Cửu hoàng tử bị cậu hôn mặt đầy nước miếng vội vàng ấn người lại vỗ vỗ, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo.

Đừng thấy Hữu Xu nói nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, nếu muốn khởi động bộ pháp trận này lại cần hơn ba ngàn mạng người cùng với hy sinh toàn bộ pháp lực của một vị đạo gia thủy tổ. Cái này đã hoàn toàn thoát ly phạm trù kỳ môn độn giáp, có thể nói là tiên thuật, vốn không nên bảo tồn đến hậu thế. Nhưng Hữu Xu chỉ sửa đổi nho nhỏ một chút, lại làm thành chiến trận mà phạm nhân bình thường cũng có thể không chế, ngộ tính của cậu, trí tuệ của cậu, đã vượt xa tất cả mọi người trên đời này.

Dù không đi theo mình, thì sớm muộn gì cũng có một ngày cậu sẽ trở thành tồn tại chói mắt nhất thế gian. Cậu thậm chí có đủ thực lực quét ngang Cửu Châu, thậm chí là khắp thiên hạ. Nhưng tiểu tử ngốc này lại một chút dã tâm cũng không có, bị người ta gọi là luyện sủng hơn nửa tháng cũng không nổi giận, chỉ vì bận tâm tánh mạng của mình mới miễn cưỡng lộ ra chút thực lực nhỏ tí tẹo.

Thứ cậu muốn rất ít, lại nguyện ý trả giá tất cả vì một chút nguyện vọng nho nhỏ kia. Hữu Xu đơn giản thuần túy như vậy, cửu hoàng tử làm thế nào không yêu?

Hắn ôm lấy cậu, mạnh mẽ hôn một cái, sau đó thấp giọng hỏi, “Hiện tại ta còn có một vấn đề cuối cùng, gần đây ngươi vẫn luôn quấn ta hút long tinh, có phải là vì gia tăng pháp lực hay không? Ngươi có phải là yêu tinh lợi dụng tinh khí tu luyện không? Hửm?” Âm cuối cùng kéo đến vừa dài vừa triển miên, nghe vô cùng ái muội.

Hai má Hữu Xu đỏ bừng, đỉnh đầu bốc hơi, ấp úng nói, “Không, không phải, ta không phải yêu tinh, ta là người.”

“Thật vậy chăng? Để ta sờ sờ xem.” Cửu hoàng tử vừa hôn lên đôi mắt to thâm utor của cậu, vừa sờ soạng xuống dưới.

Hữu Xu liên tục trốn tránh, vội vàng giải thích, “Ta không cần hút tinh khí cũng có thể tu luyện, nhưng hút tinh khí của ngươi quả thật có thể tăng cường pháp lực. Để bảo đảm vạn vô nhất thất, ta không thể không làm như vậy, chủ tử, ngươi tha ta đi.”

“Không được, không thể tha cho ngươi. Ngươi thích hút phải không? Ta đây liền phạt ngươi hút đến no!” Cửu hoàng tử ném người vào trong giường, nhào lên.

Trải qua bảy ngày luyện hóa cùng nửa tháng thăm dò địa hình, rốt cuộc Hữu Xu chọn ra một chỗ trống trải làm chiến trường, đem hai bộ dùi nhọn phân biệt đánh vào dưới nền đất và bàn cát, chính mình thì canh giữ trong mắt trận ở ngoài hơn mười dặm. Cửu hoàng tử phái một đoàn thiết kỵ phụ trách bảo hộ an toàn của cậu, chính mình nắm giữ ẩn soái thân chinh.

Trên cánh tay tướng sĩ Hạ Khải đều buộc một cái khăn vuông đỏ tươi, nhìn vô cùng chói mắt. Bọn họ gặp quân của liên minh bốn nước tại Long Ẩn Khẩu, cách ba mươi dặm bắt đầu khiêu chiến. Thống soái bốn nước yêu cầu cửu hoàng tử tự sát trước đại quân, lấy được đầu người, bọn họ lập tức lui binh.

Một chiêu kế ly gián này cũng không thành công, các tướng sĩ Hạ Khải vẻ mặt kiên định, mắt lộ ra chiến ý, dưới chỉ huy của cửu hoàng tử xung phong liều chết đi qua. Liên quân cũng không chút nào sợ hãi, dũng mãnh đón đánh. Hai bên ác chiến một khắc, liền thấy quân sĩ Hạ Khải vừa đánh vừa lui, chậm rãi đem liên

quân dẫn vào bụng Long Ẩi Khẩu.

Nhưng vào lúc này, bốn phía bỗng nhiên quét đến một trận lốc, đem cát bụi dưới đất bốc lên giữa không trung, che lấp bầu trời. Liên quân đã không phân biệt ra phương hướng, lại càng không biết cái gì là địch cái gì là bạn, ngoại trừ che miệng mũi lại tránh né bão cát, lại nữa bước khó đi. Quân sĩ Hạ Khải lại không chút nào bị ảnh hưởng, chỉ cần gặp gỡ người không mang khăn đỏ liền một đao chém chết, bất quá chỉ giây lát liền diệt địch mấy vạn.

“Trốn cái gì mà trốn? Xông lên cho ta!” Chủ soái liên quân khàn cả giọng mà rống to, sau đó lại là một trận ho khan, là bão cát sặc vào trong yết hầu.

Chúng tướng sĩ đang định dốc lực một trận, lại cảm thấy mặt đất bắt đầu kịch liệt chấn động, giống như muốn đảo ngược lại.

“Rồng, trên trời có hai con rồng lớn màu tím!” Không biết ai hô lớn một câu, mọi người sôi nổi ngẩng đầu nhìn, sau đó lá gan muốn nứt ra.

Chỉ thấy không trung quả nhiên có hai con rồng lớn màu tím, đang mở cái miệng rộng như bồn máu, phun hơi thở rồng về phía liên quân, mỗi một hơi thở kèm theo một cơn lốc, mỗi một hơi thở lại có một trận địa chấn, khiến liên quân tử thương vô số. Trái lại bên phía Hạ Khải lại gió êm sóng lặng, vững như bàn thạch. Bọn họ còn đang chém giết trong bão cát, tiến lên, trên mặt nhuộm đầy máu tươi, nhưng cũng mang theo bình bình chiến ý.

Không hề nghi ngờ, sự xuất hiện của hai con rồng lớn này đối với liên quân mà nói là một trận tai ương ngập đầu, với quân đội Hạ Khải mà nói lại là trời giáng vận may. Hay là ngay cả ông trời cũng giúp đỡ Hạ Khải, giúp đỡ cứu hoàng tử? Quân liên minh bốn nước không hẹn mà cùng thầm nghĩ.

Chợt vào lúc này, không trung mịt mờ phá ra một lỗ mây, có một âm thanh trong vắt theo ánh mặt trời cùng hạ xuống, “Trời giúp Hạ Khải, để tinh trọng lâm. Tứ quốc nói là yêu tinh, quả thật đi ngược lại, nên thừa nhận thiên phạt! Phong, thổ nhị long vào trận!”

Sau khi âm thanh biến mất, hai con rồng lớn cúi người mạnh mẽ lao xuống, nơi bay tới đúng là trận doanh của quân liên minh bốn nước. Không đợi rồng lớn chân chính phát uy, các tướng sĩ đã triệt để bị dọa đến nứt gan, ném vũ khí xuống lung tung chạy trốn, kêu cũng kêu không nghe. Vài vị chủ soái trong lòng kinh nghi, nhưng cũng không dám lâm trận bỏ chạy, đang muốn phản kháng đã bị đao gió chém rơi đầu, lại có cát đất cuộn cuộn dựng lên nhất nhất nuốt hết chiến mã của bọn họ.

Không quá một khắc đồng hồ, cái gọi là trăm vạn đại quân đã tiêu vong quá nửa, lại một khắc đồng hồ qua đi, lại chỉ còn lại có ba, bốn vạn.

Lúc này, mây đen trên không trung mới dần dần tan đi, hai con rồng lớn cũng từ thực hóa hư, tiếng trời trước đó lại một lần nữa cảnh báo, “Đại đạo năm mươi, thiên diễn vốn chín, chỉ còn một đường sinh cơ. Hôm nay ta cũng cho các ngươi một đường sinh cơ, tự đi đi!”

Vừa dứt lời, Long Ẩi Khẩu vốn còn trời đất mù mịt lúc này lại là một ngày sáng sủa trời quang, ánh nắng ấm áp rơi ở trên người, lại mang đến một loại cảm giác dường như đã qua mấy đời. Tướng sĩ Hạ Khải theo chỉ đạo của tiếng trời, không đuổi tận giết tuyệt nữa, mà mấy vạn liên quân còn lại thì nhìn nhìn xung quanh, trên mặt còn mang theo biểu tình không dám tin.

Một trận âm thanh đập đá lệt xệt vang lên trên không trung, mọi người ngẩng đầu nhìn, lại có thêm hai nhánh đại quân, phân biệt đứng trên vách đá cách xa nhau mấy chục dặm. Đợi thấy rõ cờ soái của hai quân, tướng sĩ Hạ Khải lộ vẻ sợ hãi cả kinh, liên quân lại đều sôi nổi hoàn hồn, mặt lộ vẻ kích động.

Hóa ra hai chi quân đội này lại phân biệt là Xích Mi quân do chiến thần Trịnh quốc Chu Nghị suất lĩnh cùng với Hắc Long thiết kỵ do đại tướng Tần quốc Châu Minh Ngọc suất lĩnh. Có hai người này gia nhập, chiến cuộc lập tức có thể xoay chuyển. Bọn họ đứng trên vách đá, quân Hạ Khải thì phân bố dưới đáy vực, chỉ cần giương cung bắn, không quá nửa canh giờ có thể diệt sạch.

“Chu tướng quân, Châu tướng quân, mau tới giúp ta!” Tướng soái liên quân duy nhất may mắn còn tồn tại phát tay hô to, vừa hô vừa suất lĩnh sĩ binh lui lại.

Quân đội Hạ Khải cũng có chút tự loạn trận tuyến, lại thấy cửu hoàng tử lông tóc vô thương hơi khoát tay chặn lại, hai người trên vách núi lại thoáng gật đầu sau đó nhanh chóng rời đi. Bọn họ đã ở nơi này xem cuộc chiến hồi lâu, là nhân vật đầu lĩnh của ám bộ ẩn nấp ở các quốc gia, trung thành và tận tâm với bá hoàng chuyển thế.

Trận chiến lần này, bọn họ mượn cớ từ chối trách nhiệm nắm giữ ấn soái, từng người lại suất lĩnh tư binh gấp rút đến tiếp viện, mặc dù nhân số ít, nhưng chiếm lợi về địa hình, lại thừa dịp người chưa chuẩn bị hai mặt giáp công, cũng thích hợp để đại thắng. Nhưng mà bọn họ trăm triệu lần không ngờ bên cạnh chủ tử lại còn ẩn giấu kỳ nhân cỡ đó, không cần tốn nhiều sức liền vây sát trăm vạn đại quân.

Đem mấy vạn nhân mã còn dư lại thả đi, để bọn họ tuyên dương tuyên dương trận chiến không thể tưởng tượng này, đủ để đem tin tức chủ tử là thiên mệnh để tinh truyền ra. Thượng thiên cảnh báo, thần long tương trợ, ai còn dám nói chủ tử là yêu tinh? Sẽ không sợ gặp trời phạt giống như liên quân sao?

Chuẩn bị hậu chiêu này, cửu hoàng tử không có nói cho bất luận người nào, vì vậy, các tướng sĩ Hạ Khải càng thêm khiếp sợ hơn so với các tướng sĩ liên quân. Bọn họ nhìn điện hạ ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, lại nhìn chiến trường long trời lở đất, rốt cuộc triệt để thần phục.

“Trở về nói cho chủ tử các ngươi biết, trong vòng bốn năm bốn vương nhất định san bằng bốn nước, nhất thống Cửu Châu.” Cửu hoàng tử giương giọng nói.

Tàn quân liên quân bị uy nghi của hắn chấn nhiếp, lại rất có xúc động muốn quỳ lạy, không thể không sử dụng kiếm chống trên mặt đất mới miễn cưỡng đứng vững. May mắn tướng soái còn sống sót không trả lời, chỉ xua tay lệnh mọi người lui lại, thối lui đến cốc khẩu lại giống như đụng phải một vách tường vô hình, bất luận như thế nào cũng không thể tiến thêm.

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ ông trời đổi ý, không cho chúng ta còn sống rồi đi? Đang lúc bọn họ gần

như hồng mắt, vách tường trong suốt lại đột nhiên biến mất, khiến mấy người phía trước nặng nề bổ nhào. Bọn họ vội vàng đứng lên chạy trốn, đối với truyền thuyết thiên mệnh để tinh đã sớm tin tưởng không nghi ngờ, lại càng thâm hận không thôi đối với quốc chủ thả ra lời đồn đãi, đem bốn nước đẩy về hướng diệt vong.

Trong lúc bối rối, bọn họ vẫn chưa phát hiện đỉnh núi xuất hiện một thiếu niên bạch y tung bay, dung mạo tú lệ. Cậu hơi vung tay áo, mấy vạn người tựa như hồng thủy, rầm rầm chảy đi, ngay cả đầu cũng không dám quay lại một chút. Mà chư vị tướng lĩnh Hạ Khải lại đều ánh mắt sáng quắc mà theo dõi cậu, đợi quân địch rút đi liền sôi nổi xuống ngựa, thành tâm quỳ lạy, miệng gọi tiên sư.

Nhóm binh lính nhận được lệnh giả thua vốn dĩ vô cùng mâu thuẫn với mệnh lệnh của cấp trên, hiện tại mới hiểu được sau lưng có cao nhân chỉ điểm. Bọn họ cũng cùng quỳ xuống núi hô thiên tuế, âm lượng có thể rung chuyển đất trời.

Mọi người ở đây, ngoại trừ Hữu Xu, người duy nhất không quỳ chính là cửu hoàng tử. Hắn nhìn thiếu niên hai má ửng đỏ, hình như có ý ngượng ngùng, chậm rãi mở hai tay ra, giống như muốn cách núi xa ôm chầm lấy cậu. Đây chính là người hắn yêu, là tồn tại độc đáo nhất trên trời dưới đất.

Hữu Xu lĩnh hội ý tứ của hắn, chậm rãi nở nụ cười. Mặc dù tận mắt nhìn thấy uy lực hủy thiên diệt địa của mình, chủ tử cũng không cảm thấy sợ hãi kiêng kỵ, hắn đang kiêu ngạo vì mình, hắn muốn cùng mình chia sẻ thành công vui sướng. Hóa ra đời trước, mình lại bỏ lỡ thời khắc tốt đẹp như thế.

Hữu Xu cười cười rồi lại rơi ra hai hàng nước mắt, vội vàng bịt mắt chạy đi. Thiết kỵ chờ ở cách đó không xa lập tức xúm đi qua, đem cậu bảo vệ đến kín không kẻ hở. Vị chủ nhân này hiện tại chính là quốc bảo Hạ Khải, ngay cả một sợi tóc cũng không được tổn thương.

Sau một trận chiến Long Ẩn Khẩu, bốn nước hoàn toàn yên lặng lại, dù Chu tướng quân và Châu tướng quân phân biệt suất lĩnh tư binh trốn đi cũng không gặp truy kích hoặc truy sát. Mà ngược lại, truyền thuyết có liên quan tới yêu tinh lan truyền ồn ào huyền ảo ở bốn nước đều biến thành để tinh quay lại, âm ỉ đến mức dân chúng hoảng sợ không chịu nổi, vả lại đều thâm hận không thôi đối với quốc chủ đi ngược lại.

Sau đại thắng kiểm kê quân tốt, Hạ Khải quốc chỉ thương vong ít ỏi mấy ngàn, mà liên quân bốn nước lại tính ra tới trăm vạn, lại khiến cho khắp nơi chấn động. Trận chiến lấy ít thắng nhiều vốn là hiếm thấy, toàn thắng như Hạ Khải thì càng là chưa từng nghe thấy chưa từng nhìn thấy. Sau trận này, ai còn dám đụng vào mũi nhọn Hạ Khải? Ai còn có thể triệu tập trăm vạn đại quân?

Các loại truyền thuyết truyền lưu ở bốn nước, sau đó dần dần thống nhất, đó chính là bên cạnh cửu hoàng tử có một kỳ nhân, có thể lên trời xuống đất, có thể hô phong hoán vũ, có thể vỗ vụn núi sông. Có được người này có thể có được thiên hạ. Trong lúc nhất thời, thám tử âm thầm đến tra kỳ nhân nhiều đến không xuể, lại đều xoay quanh lung tung trong doanh, cho đến hừng đông bị thị vệ tuần tra dễ dàng bắt được.

Dần dà, đồn đãi vẫn chưa tiêu giảm, ngược lại càng ngày càng thần kỳ hoang đường, mãi đến khi đem người này dập nặn thành tiên nhân giáng trần. Cửu hoàng tử có tiên nhân tương trợ, nhất định cũng là để tinh hạ phạm, thiên mệnh trong người, không thể trái nghịch. Liên minh bốn nước bởi vì lời đồn này mà

sụp đổ, có quốc chủ chủ trương quy thuận, có quốc chủ ý đồ mưu đoạt tiên nhân, có quốc chủ còn đang do dự quan sát.

Mà tướng sĩ Hạ Khải thân lâm kỳ cảnh, cảm giác kính sợ với Hữu Xu chỉ biết càng sâu. Trước kia cậu đi đến đâu thì bị người ta nhạo báng đến đó, hiện tại đi đến đâu được người ta quỳ lạy đến đó, ngay cả đồ vật cậu vứt bỏ không cần cũng sẽ trong chớp mắt bị các tướng sĩ tranh đoạt không còn, tính toán mang về làm đồ gia truyền mà cung phụng. Đây chính là vật của tiên nhân, mang theo tiên khí đó!

Ba tháng sau đại chiến Long Ẩi Khẩu, một thiên lý mã chở một tướng sĩ phi nhanh vào thành. Nhìn thấy lệnh bài tướng sĩ nắm trong tay, thị vệ thủ thành lập tức xua tan đám người, để hãn thông suốt mà đi qua. Một khắc đồng hồ sau, Trọng Khang để ngồi trên Kim Loan điện thu được một phong chiến báo tám trăm dặm khẩn cấp, chưa mở ra xem, quần thần phía dưới đã lộ ra vẻ bi thương. Không hề nghi ngờ, ngay cả tể văn thương tiếc tiền thái tử bọn họ cũng đã viết tốt, giấu ở trong tay áo, tùy thời chuẩn bị lấy ra ngâm tụng.

Trọng Khang để đã sớm bắt được liên lạc với nhi tử, lại vẫn không chế không truyền ra, chờ đợi chính là phong chiến báo này. Ngược lại ông muốn nhìn xem cái đám người phía dưới đang mang loại mặt nạ gì, lại sẽ diễn cái gì.

Ông chậm rãi mở chiến báo ra, sau đó mở to hai mắt làm ra biểu tình không dám tin, đầu ngón tay kịch liệt run rẩy, giống như khó có thể tự khống chế. Quần thần giống như được hiệu lệnh đồng loạt quỳ xuống, khẩn cầu ông giữ gìn long thể, chư vị hoàng tử cũng khóc rống thất thanh, hô to thái tử.

Những người này là khóc thật hay là khóc giả, sao Trọng Khang để lại không đoán ra? Ánh mắt lợi hại của ông nhất nhất đảo qua chư vị hoàng tử, cuối cùng dừng lại trên mặt lục hoàng tử biểu tình cực kỳ bi ai. Khi lục hoàng tử bị ông nhìn chăm chăm mà tâm hoảng ý loạn, sắp thất thố, lại nghe phía dưới truyền đến một trận khóc thét, giống như giết heo, “Con của ta ơi! Cha đã nói không cho ngươi đi, ngươi càng muốn đi, hiện tại người đầu bạc tiền người đầu xanh, bảo ta với nương ngươi ngày sau sống thế nào đây?”

Rõ ràng là đang khóc thái tử, người này sao lại một hơi một câu “con ta”? Lá gan cũng quá lớn đi? Trọng Khang để tập trung nhìn vào, nhất thời đầu đau muốn nứt ra. Người ở phía dưới đám ngực dậm chân, lăn lộn khắp nơi không phải chính là cha của Hữu Xu sao? Đáng người mập mạp mượt mà như vậy, hành động thô tục như vậy, đến tận cùng làm thế nào nuôi ra tiên nhân như Hữu Xu vậy?

Trọng Khang để đỡ khóc đỡ cười, đỡ trán lẳng lặng nhìn hành động của Triệu thị lang, một khắc đồng hồ sau mới đưa chiến báo cho tổng quản thái giám, nói, “Cầm phần chiến báo này cho Triệu đại nhân xem. Bảo hắn đừng gào nữa, trầm đầu đầu.”

62. Chương 62

Con trai của mình, Triệu thị lang sao lại không biết? Từ nhỏ Hữu Xu đã chết suy nghĩ, nhận định cái gì chính là tám con trâu cũng kéo không nổi. Nếu cậu đã tình thâm với cửu hoàng tử, vậy nhất định là sống chết có nhau, nếu cửu hoàng tử chết ở trên chiến trường, khả năng cậu sống một mình thực nhỏ.

Vì bảo vệ nhi tử, ngay cả suy nghĩ trối người giấu kín Triệu thị lang cũng có, lại phòng không được tên khốn cửu hoàng tử kia trắng trợn cướp người. Trời biết bọn họ đi rồi hắn ta từng nguyện rửa cửu hoàng tử bao nhiêu lần, rồi dưới tiếng hét ra lệnh của thê tử lại không thể không cầu phúc cho đối phương. Bởi vì cửu hoàng tử còn sống, thì nhi tử có thể sống, hiện giờ bọn họ là hai mệnh một thể.

Mỗi khi đêm khuya người tỉnh không cách nào yên giấc, hắn ta chỉ có thể một lần lại một lần mà tự nói với mình, cũng nói với thê tử: cửu hoàng tử sẽ không chết, hắn chính là thái tử, dù cho ba mươi vạn đại quân đều bị tiêu diệt, sẽ luôn có người nghĩ biện pháp đưa hắn về. Con của chúng ta đi theo hắn hắn là an toàn.

Nhưng mà trong lòng hắn ta cũng biết, ba mươi vạn đại quân này có thể mặc cho cửu hoàng tử hiệu lệnh hay không còn là một ẩn số. Những cự thần, hoàng tử, thậm chí hoàng hậu trong triều, ai không ngóng trông cửu hoàng tử nhanh chóng đi tìm chết, bọn họ hoàn toàn có thể âm thầm ngáng chân, khiến hắn có đi không có về. Mà ngay cả các phòng Triệu gia trước đây kiên định đứng bên cửu hoàng tử cũng đều sôi nổi chuyển sang lực hoàng tử, trái lại xa lánh đè ép đại phòng.

Triệu thị lang hận nha, mỗi khi trên triều đình có người đứng ra giục Hoàng Thượng giáng chỉ Tây Bắc, lệnh cửu hoàng tử tự sát, hắn ta liền tức đến khó thở mà túm người đó chửi rửa, lời gì lỗ mãng cũng dám phun loạn, đến khi khiến người ta nâng không nổi đầu mới bỏ qua. Chính là do sức chiến đấu cường đại của hắn ta, mà thái tử đi mấy tháng Trọng Khang để mới cảm thấy thư thái bội phần, đối với hắn ta cũng càng thêm rất nhiều dung túng. Nếu không, nếu đổi thành người khác thất thố ở trên triều như thế, ông sẽ lập tức bảo thị vệ xách ra ngoài, đánh năm mươi trượng.

Triệu thị lang trong cơn bi thống tiếp nhận chiến báo, khóc thút thít xem xong, sau đó ngậy ngẩn cả người. Mấy giây qua đi, hắn cầm chiến báo xem lại một lần nữa, sau đó lộ mọ đứng lên, giơ hai tay vừa cười vừa nhảy, giống như người điên. Hóa ra phong chiến báo này là thư cửu hoàng tử tự tay viết, chẳng những báo tin vui đại thắng, còn nói mình và Hữu Xu đều thực bình an, bảo phụ hoàng, Triệu đại nhân, Triệu phu nhân yên tâm. Còn nói mình tuyệt đối sẽ không vi phạm lời hứa lúc trước, dù mình chết trận chiến trường, cũng sẽ đem Hữu Xu an toàn đuổi về thượng kinh.

Không chết, thể mà lại không chết, lại còn dùng ba mươi vạn đại quân diệt sạch trăm vạn liên quân, đây là kỳ tích như thế nào? Tuy rằng trong chiến báo vẫn chưa thuyết minh kỹ càng tỉ mỉ là trận chiến này chiến thắng như thế nào, nhưng đối với việc này Triệu thị lang lại tin tưởng không nghi ngờ. Hắn điên điên khùng khùng mà cười một khắc đồng hồ mới bình tĩnh trở lại trong tiếng ho khan của Trọng Khang đế, cực kỳ bình tĩnh dùng khăn lau nước mắt, chùi nước mũi, sửa lại mũ quan xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như trước đó cái gì cũng không phát sinh.

Trọng Khang đế đỡ khóc đỡ cười xua tay, “Đem chiến báo truyền cho các vị ái khanh nhìn xem đi.”

Nhìn thấy phản ứng của Triệu thị lang, mọi người phía dưới đã sớm tò mò đến cào tim cào phổi. Lúc lại khóc lúc lại cười, hay là được tin chiến thắng? Nhưng mà không có khả năng nha! Ba mươi vạn đại quân làm thế nào chống lại trăm vạn liên quân? Vả lại ba mươi vạn đại quân này cũng đều không phải là một lòng, mưu đồ phần mình, chỗ nào sẽ quên mình phục vụ cho cửu hoàng tử? Chẳng lẽ là viện quân đúng lúc chạy tới cứu hắn? Cũng không có khả năng mà, chư vị hoàng tử đều đã đánh tiếng, không cho quân đóng xung quanh vọng động, trừ khi truyền đến tin báo tử của cửu hoàng tử.

Dưới đủ loại bố cục, dù cửu hoàng tử có chín cái mạng cũng không có khả năng sống sót trong đại chiến!

Nghĩ như vậy, rất nhiều người khôi phục bình tĩnh, nhất nhất truyền đọc chiến báo, sau đó lộ ra vẻ mặt không dám tin. Nhất là vài vị hoàng tử, gương mặt lại không cẩn thận vụn vỡ, nhìn tựa như khóc mà không phải khóc, cười mà như không cười, rất là quỷ dị.

Chờ chiến báo truyền đọc xong, Trọng Khang để vỗ ngực án, chậm rãi nói, “Một trận này, thái tử đã khôi phục Hạ Khải ta, nâng cao quốc uy của ta, cũng khiến quân lính bốn nước tan rã, nghe tin đã sợ mất mật. Các vị ái khanh, đại tin tốt như thế, chẳng lẽ các người không cảm thấy thoải mái sao?” Dứt lời vuốt râu mà cười, biểu tình vui sướng.

Cho tới bây giờ ông chưa từng lo lắng cho nhi tử, nếu như không thể tìm được Hữu Xu, một kiếp này hẳn có lẽ không qua được, nhưng có Hữu Xu ở bên cạnh, bất luận như thế nào hẳn cũng sẽ không để cho mình thất bại.

“Thoải mái, sau khi trở về ổn thỏa thống thống khoái khoái uống mấy vò rượu ngon, say ba ngày ba đêm!” Triệu thị lang lắc lắc thân thể béo tròn tiến lên nịnh nọt. Ngay sau đó lại có vài vị cự thần phái thiết huyết vỗ tay cười to, nói muốn uống một trận sảng khoái với hắn ta.

Lại nhìn những người còn lại, liền có chút trầm mặc xấu hổ. Một lát sau, một ngôn quan chấp tay bước ra khỏi hàng, nghi ngờ nói, “Bệ hạ, ba mươi chiến trăm vạn, trận này tất nhiên thảm thiết, nhưng trong chiến báo thái tử điện hạ lại đề cập bên ta chỉ chết mấy vạn, xác thực làm người ta khó có thể tin. Để phòng người nào đó giả truyền tin chiến thắng, tham công giả mạo, còn xin bệ hạ sai người đến Tây Bắc điều tra.”

Trọng Khang để cười mà không nói. Cứ cách mấy ngày ông liền thư tín với nhi tử một lần, sao lại không biết tình hình chân thực của Tây Bắc? Phong thư chiến thắng này trình lên ba vạn thương vong đích thật là con số giả dối, cũng không phải báo thiếu, mà là báo nhiều. Nếu đem tình huống chân thật nói với những người này, sợ là bọn họ sẽ kinh ngạc đến rớt cằm. Nghĩ hắn là qua không lâu nữa, truyền thuyết “trận chiến trời phạt” sẽ ầm ĩ đến mức mọi người đều biết, không phải do bọn họ không tin nữa. Có điều còn phải khuyên bảo nhi tử cần phải bảo vệ tốt Hữu Xu, đừng để nước khác biết được cậu chính là vị tiên sư kia.

Nghĩ vậy, Trọng Khang để xua tay bãi triều, đối với nghi ngờ của ngôn quan lại không để ý tới. Triệu thị lang xoay người tiến bước Hoàng Thượng, sau đó dùng thân thể béo tròn hung hăng đụng người nọ một cái, biểu tình vô cùng không tốt.

“Đến tốt cùng người có đầu óc hay không hả? Nếu tin chiến thắng là giả, lúc này liên quân tất nhiên đã công phá Long Ai Khẩu, đến Ngọc Môn Quan, một khi Ngọc Môn Quan thất thủ, trăm vạn thiết kỵ liền có thể thông suốt mà đột nhập Trung Nguyên, lấy tận nửa cái Hạ Khải. Hậu quả nghiêm trọng như thế, ai dám giấu diếm lung tung? Người lại thật sự cho rằng thái tử điện hạ là tiểu nhân như ngươi, có thể vì tư lợi bản thân mà không màng xã tắc à?” Đụng ngã người ta còn chưa tỉnh, hắn ta còn ở trước mặt chư vị hoàng tử chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, ầm ĩ đến mức mọi người vô cùng không chịu nổi.

Lục hoàng tử nắm chặt hai tay, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện ngu xuẩn như giả truyền tin chiến thắng, Cơ Mẫn Chi hẳn là làm không được. Nhưng ba mươi vạn chiến trăm vạn, vả lại còn lấy được toàn thắng, điều này sao có thể chứ? Cứ chờ xem, tiếp qua mấy tháng, việc này là thật hay là giả tự nhiên sẽ có kết quả.

Lần này vừa chờ chính là hai năm, gần như cứ cách mấy tháng biên quan sẽ truyền đến tin chiến thắng, cửu hoàng tử xuất phát từ hướng đông Long Ẩi Khẩu, một đường thẳng lấy hai nước Trịnh, Tần, hiện đã đánh tới biên cương Tấn quốc. Mà Sở quốc ở nơi xa xôi nhất, thực lực nhỏ yếu nhất đã không chiến mà hàng, đem rất nhiều vàng bạc châu báu, tuyệt thế giai nhân đưa vào thượng kinh, đổi lấy hiệp nghị miễn trừ chiến hỏa.

Khi đại sứ đưa thư hàng mang theo mấy trăm xe tài vật vào thành rước lấy rất nhiều dân chúng dừng chân nhìn ngó, trong miệng ai cũng tán dương sự tích cửu hoàng tử, ví dụ như đế tinh trọng lâm, nhất thống Cửu Châu, thiên mệnh trong người, lại ví dụ như thần nhân tương trợ, bách chiến bách thắng, không gì không công phá được. Tóm lại, cửu hoàng tử vốn bị người ta coi là yêu tinh hiện tại lại là chân long huyết mạch, phạm là người làm trái ắt gặp trời phạt.

Hắn ở bên ngoài chinh chiến, dân chúng Hạ Khải đã sớm theo lẽ đương nhiên mà coi hắn là đế vương kế nhiệm, những hoàng tử khác muốn thượng vị quả thực là si tâm vọng tưởng.

Đủ loại sự tích từng chuyện từng chuyện truyền vào thượng kinh, dần dần truyền khắp Cửu Châu, chư vị hoàng tử không còn tâm lý may mắn nữa. Bọn họ biết, trừ khi Cơ Mẫn Chi bỗng nhiên đột tử ở bên ngoài, nếu không thì thái tử Hạ Khải tuyệt đối sẽ không có người thứ hai. Nhưng trong thiên hạ người muốn mạng hắn thật sự rất nhiều, ai có thể thật sự thương tổn đến một sợi lông của hắn? Phải biết là, bên cạnh hắn có tiên nhân tương trợ.

Vài vị hoàng tử cực kỳ muốn mượn sức tiên nhân, phái thám tử vào trong quân ngầm hỏi lại không chiếm được một chút tin tức nào, ngay cả tai mắt lúc trước xếp vào cũng đều chuyển sang dưới trướng cửu hoàng tử, đối với thân phận chân thật của tiên nhân nói năng thận trọng. Tra không được thì cũng thôi, càng làm bọn họ trở tay không kịp chính là, phụ hoàng vốn dĩ thờ ơ lạnh nhạt đối với việc tranh đấu đoạt vị, thậm chí còn thăm thúc đẩy, lại bắt đầu thanh toán hành vi phạm tội của bọn họ. Bị đẩy ra đầu tiên chính là đại hoàng tử, bởi vì tội mưu nghịch bị phán giam lỏng suốt đời, kế tiếp chính là nhị hoàng tử, tam hoàng tử... Mà huynh đệ cùng mẫu với cửu hoàng tử là lục hoàng tử, cũng bởi vì những tội danh mưu hại thái tử, tham ô quân lương, kết bè kết cánh mà bị biếm làm thứ dân, vĩnh viễn trục xuất hoàng cung.

Tuy rằng tự do vẫn còn, lại mất thân phận cao cao tại thượng cùng quyền hành làm mưa làm gió, tư vị nan kham mà lại tuyệt vọng kia có thể nghĩ ra. Lục hoàng tử bởi vậy mà phát điên, lúc thì cười to, lúc thì khóc lớn, lúc lại nói mình là thiên mệnh đế tinh, xem chần đơn là long bào khoác ở trên người, bảo người qua đường dập đầu quỳ lạy.

Minh Châu công chúa thương tiếc huynh trưởng, nhận hắn đến Triệu phủ chiếu cố, cuối cùng vào cung xin hoàng hậu giúp đỡ. Tam cung lục viện, bảy mươi hai phi, có ai không biết hoàng hậu đã thất sủng, dù nàng nước mắt giàn giụa quỳ gối trước Dưỡng Tâm điện dập đầu, Hoàng Thượng cũng không liếc nhìn nàng thêm một cái, còn sai người áp giải nàng vào Phượng Loan cung, cầm túc nửa năm. Hoàng hậu hết cách, chỉ phải trộm đưa chút tài vật đến Triệu phủ, bảo nữ nhi giúp chiếu cố lục hoàng tử.

Sau khi chư vị hoàng tử sôi nổi xuống ngựa, lại có rất nhiều đại thần bị liên lụy, người đứng sai phe đều bị miễn chức, còn có người cả nhà nhận tội, liên lụy cả tộc. Triệu gia cũng là một trong số đó, nhưng bởi vì nguyên nhân đại phòng là họ hàng gần, lại bởi vì Minh Châu công chúa gả vào nhị phòng, có thể giảm nhẹ xử lý. Nhưng từ tội có thể miễn, mang vạ thì khó thoát, nhị lão gia, tam lão gia, tứ lão gia vốn dĩ dựa vào chèn ép thái tử truy phủng lục hoàng tử mà thu được đề bạt, lần lượt bị cướp đoạt công danh, vĩnh viễn không dùng lại, còn có ngũ lão gia bởi vì tội tham ô bị lưu đầy cả nhà.

Trái lại đại phòng, Triệu thị lang hiện giờ đã thăng tới Hộ bộ thượng thư, nghe nói tiếp qua không lâu liền có thể trở thành nội các Đại học sĩ. Mà ngũ công tử đi theo bên người cửu hoàng tử đã thăng tới tam phẩm tướng quân. Tam phẩm võ tướng có lẽ không tính là gì, nhưng năm nay cậu mới mười bảy mười tám tuổi mà thôi, lại được cửu hoàng tử ái mộ sâu sắc, đợi cửu hoàng tử đăng cơ làm đế, không khó tưởng tượng đại phòng sẽ vinh quang như thế nào.

Vốn tưởng rằng đại phòng là bùn nhão không trát được tường, hiện tại lại là trụ cột của toàn Triệu gia, đừng nói Triệu lão thái gia, mà ngay cả Minh Châu công chúa cũng phải nhìn sắc mặt bọn họ sống qua ngày.

Hai năm qua, trừ trên triều đình gió nổi mây phun, trong dân chúng thượng kinh cũng phát sinh một việc lạ. Gần như cứ cách hai ngày liền có một người bị phát hiện chết ở trong nhà, chẳng những làn da bị lột, ngực còn thủng một cái động lớn, tất cả trái tim đều không thấy bóng dáng. Liên tục mấy tháng sau, thân phận người chết từ dân chúng bình dân chậm rãi biến thành quan to quý nhân, và lại địa vị càng ngày càng cao, lúc này mới khiến cho quan phủ coi trọng.

Dưới sự thúc giục của Trọng Khang đế, Đại Lý tự liên tục sắp xếp tra xét mấy tháng, lại cường chế lệnh cho thị vệ mười hai canh giờ không gián đoạn mà tuần tra, lại vẫn không bắt được hung thủ.

Lại qua một năm, Tần quốc bị diệt, cửu hoàng tử rốt cuộc quyết định khai hoàn về triều. Khi đại quân đến thượng kinh liền được dân chúng khắp đường hoan nghênh, chư vị công thần cũng gặp mặt Thánh Thượng, phong tước vị. Vài vị tướng soái đều được phong làm hầu tước, tiền thưởng vạn lượng, cái này vốn không có gì đáng trách, nhưng mà ngũ công tử Triệu gia một chút quân công cũng không tới tay lại được tước vị siêu phẩm An quốc công, cái này khiến người khác khó có thể tiếp nhận rồi.

Có ngôn quan tỏ vẻ bất mãn với việc này, đều bị Trọng Khang đế chặn lại. Lại có người bênh vực kẻ yếu giúp các vị tướng soái, nói bọn họ chảy sạch máu, kết quả so ra còn kém một luyện sủng. Hiện giờ ai không biết, vị ngũ công tử này chưa bao giờ lên chiến trường, cũng chưa bao giờ giết quân địch, tác dụng duy nhất chính là ở trong trường thị tẩm. Nghe nói ngay cả trên đường hành quân cậu ta với cửu hoàng tử cũng cầu thả, thật sự không biết liêm sỉ.

Nếu không phải uy vọng của cửu hoàng tử cực cao, lại dốc hết sức bảo hộ, cậu ta chỉ sợ đã sớm bị đồng liêu chen ép đi xuống.

Hiện giờ bởi vì cậu ta hầu hạ cửu hoàng tử tốt, liền lướt qua tất cả công thần mà được một tước vị siêu phẩm, bảo người bên ngoài nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ các tướng sĩ sẽ không bởi vậy mà lạnh lòng sao? Đại thần trong triều thiết tưởng đến vô cùng chu toàn, cũng suy xét cho danh dự cửu hoàng tử, lại trăm triệu lần không ngờ mình mới vừa há mồm bênh vực kẻ yếu, đã bị vài tướng soái quát lớn lại, sau đó liền tiếp tục dò xét về mặt ngũ công tử và cửu hoàng tử, giống như vô cùng sợ hãi.

Đây là sao? Cáo mượn oai hùm hả? Mấy vị triều thần càng tức giận bất bình, còn muốn tiếp tục biện luận, lại trực tiếp bị Trọng Khang đế sai kéo ra ngoài. Triều đình thoáng chốc an tĩnh lại, sau đó liền vang lên âm thanh nhóm tướng soái liên tiếp thở phào. Ngay cả tiên sư cũng dám quát mắng hạ thấp, quả nhiên là người không biết không sợ. Nếu như bọn họ biết vị chủ nhân này chính là thần nhân vây sát trăm vạn liên quân, một đêm tạo nên tòa thành mười trượng phòng thủ, nhảy mất đông cứng ngàn dặm sông Mịch, cũng không biết là biểu tình gì? Bất quá chỉ là một vị trí siêu phẩm An quốc công, còn ỷ khuất tiên sư rồi đó.

Triệu thị lang, không, bây giờ là Triệu thượng thư, mơ hồ đoán được gì đó, lại không hỏi nhiều. Chỉ cần nhi tử bình an về nhà là tốt, cậu từ chỗ nào học được một thân bản lĩnh cũng không quan trọng. Thật vất vả chờ khi hạ triều, hẳn ta lập tức kéo chặt nhi tử tha ra ngoài điện.

Cửu hoàng tử vội vàng đuổi theo, lại bị Trọng Khang đế gọi lại, “Tiểu cửu, đi làm gì? Ba năm không thấy phụ hoàng, ngươi cũng nhẫn tâm lập tức đi được? Tục ngữ nói có tức phụ quên cha nường, lời này quả nhiên không sai mà.” Dứt lời thở dài một tiếng, biểu tình buồn bã.

Cửu hoàng tử dờ khóc dờ cười, chỉ phải quay lại đỡ phụ hoàng. Đợi hai phụ tử chậm rì rì rời khỏi chính điện, mới có triều thần hai mặt nhìn nhau, mắt lộ ra kinh hãi. Hoàng Thượng nói có “tức phụ quên cha nường”, tương đương là đã công nhận thân phận của Triệu ngũ công tử. Nói cách khác, bên ngoài cậu ta là quốc công, trên thực tế lại là thái tử phi tử?

“Shhh, việc lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều, nam nhân cũng có thể làm thái tử phi à?” Một vị đại thần lầm bầm lầu bầu.

Bên cạnh hẳn vừa vặn có một vị đồng liêu am hiểu sâu về hình luật, chắc chắn nói, “Tự nhiên có thể. Hạ Khải chúng ta là Cơ thị chính thống, tất cả pháp lệnh đều tiếp tục sử dụng Đại Minh luật bá hoàng ban bố, trong đó có một cái, nói nam tử có thể cùng nam tử lập gia đình.”

“Ý của ngươi là, thái tử điện hạ rất có thể sẽ cưới Triệu ngũ công tử sao? Vậy hoàng tự làm như thế nào?”

“Vấn đề hoàng tự cũng tham chiếu Đại Minh luật, chọn lựa từ trong tôn thất, hẳn là tôn thất sẽ thực hoan nghênh vị nam thái tử phi này.” Vị đại thần đó xua tay rời đi, để lại đồng liêu đứng ở hành lang không rõ.

Khi Hữu Xu và Triệu thượng thư trở lại nhà, lão thái gia cùng lão phu nhân đã suất lĩnh mọi người ở cửa chính chờ hồi lâu. Bọn họ đã từ chỗ tiểu tư về nhà báo tin mà biết được, hiện giờ Hữu Xu là An Quốc công, có thể xây một cái quốc công phủ khác, mang Triệu thượng thư và Vương thị đi ra ngoài sống một mình.

Điều này sao có thể? Hiện giờ Triệu gia hoàn toàn dựa vào đại phòng chống đỡ, bọn họ vừa đi, đã từng là trăm anh thế tộc lập tức sẽ lưu lạc thành nhà tranh vách đất. Cưới công chúa thì lại như thế nào? Minh Châu công chúa bởi vì tự tiện tham ô quân lương thiêm trang cho mình, đã bị Hoàng Thượng biếm thành quận chúa, nếu không phải niệm tình nàng là muội muội cùng mẫu với cửu hoàng tử, sợ là ngay cả thân phận hoàng thất cũng không bảo đảm. Nàng hiện tại đã không còn là núi dựa của Triệu gia nữa, mà là tang môn tinh, nếu không phải nàng hướng dẫn nhị phòng đầu nhập sai người, các phòng khác cũng sẽ không sai lầm theo, từ đó rước lấy đại họa.

Mấy vị chị em dâu đã từng phong quang vô hạn, hiện tại đã thành làm nền cho Vương thị, nhìn thấy xe ngựa lại đây vội vàng ôm lấy nàng tiến lên, không ngừng nói lời vui tai.

Hữu Xu nhảy xuống xe trước, rồi đỡ Triệu thượng thư, sau đó mới chạy đến trước mặt Vương thị dùng sức

ôm nàng, đối với mấy vị thúc thúc thăm thăm, tổ phụ tổ mẫu, đường huynh đường đệ lại là thái độ lãnh đạm, bất quá chỉ hơi gật đầu liền thôi. Ánh mắt chạm đến nữ tử dáng người mập mạp, làn da vàng như nến, cậu nhện không được nhượng mảy, cảm thấy có chút quen mặt.

“Đây là đường tẩu người, Minh Châu quận chúa.” Giọng điệu Vương thị thản nhiên. Lúc trước khi lục hoàng tử đắc thế, Vương thị không ít lần chịu đựng vị quận chúa này, còn từng bị nàng ta mang vào trong cung để hoàng hậu răn dạy, xác thực ăn rất nhiều đau khổ.

Hóa ra là Minh Châu, muội muội ruột của chủ tử. Hữu Xu giật mình, thật sự không cách nào đem nữ tử phi lên ba bốn vòng, màu da cũng đen hơn mấy độ trước mắt, liên hệ với cô công chúa rực rỡ kiêu ngạo lúc trước. Cậu hơi gật đầu, có lẽ nói, “Hóa ra là Minh Châu quận chúa, nhiều năm không thấy, lại có chút nhận không ra.”

“Ngũ công tử, đã lâu không gặp.” Minh Châu cắn răng miễn cưỡng cười.

Triệu Ngọc Tùng trừng nàng ta một cái, sau đó bước nhanh tiến lên nói rất nhiều lời hay, thái độ hoàn toàn tương phản với ba năm trước đây. Từ khi sửa thành đầu nhập lục hoàng tử, có một đoạn thời gian hẳn quả thực phong quang vô hạn, nhưng hiện giờ lại hết sức thê thảm, vốn dĩ “năm năm không cho khoa cử” đã sửa thành “cả đời không được khoa cử”, công danh trước đó đạt được cũng đều bị cướp đoạt. Đổi một cách nói, hiện tại hẳn ta triệt để không có ngày nổi danh, trừ khi gặp gỡ quý nhân nào đó kéo một phen.

Cửu hoàng tử quét ngang bốn nước, nhất thống Cửu Châu, mặc dù còn là thái tử Hạ Khải, cũng đã thật sự là chúa tể bốn nước. Lần này trở về, hẳn nhất định sẽ chọn lựa một đám quan viên đến bốn nước trước để xử lý công việc sau cuộc chiến, nghĩ cũng biết, đây là cơ hội tốt một bước lên mây. Để có được cơ hội này, nhóm huân quý thượng kinh đã sớm gấp đến đỏ mắt, lại đau khổ là không có đường nịnh bợ. Hữu Xu là người bên gối cửu hoàng tử, không có lời của ai hữu dụng hơn so với cậu, ra tay từ chỗ cậu hẳn là nắm chắc.

Nghĩ vậy, biểu hiện của Triệu Ngọc Tùng càng thêm thân thiện, lôi kéo cậu không ngừng ôn chuyện, giống như tình cảm vô cùng sâu đậm.

Vương thị thấy nhi tử lộ ra vẻ mệt mỏi, uyển chuyển nói, “Các người có chuyện chờ buổi tối lúc gia yến tán gẫu tiếp, Xu nhi mệt rồi, trước tiên để nó trở về nghỉ ngơi một chút đi. Còn nữa, quận chúa hoài thai sáu tháng, không chịu nổi đứng lâu, mới vừa rồi đợi mấy khắc, hiện tại sợ là ăn không tiêu.”

Lúc này Minh Châu quận chúa mới nâng mảy, lộ ra vẻ ủy khuất. Tính tình kiêu căng ương ngạnh của nàng ta đã sửa lại rất nhiều, nếu là trước đây, sợ là ngay cả cửa cũng sẽ không ra. Triệu Ngọc Tùng thấy tốt liền thu, sau khi tạm biệt liền đỡ quận chúa về phòng, mọi người còn lại cũng đều an ủi vài câu, rồi giải tán. Lúc gần đi Triệu lão thái gia lại một lần nữa dặn dò Hữu Xu phải ở nhà, đừng dọ đến quốc công phủ, nếu không không tiện chiếu cố. Hữu Xu không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ cười như không cười mà kéo kéo khóe môi.

Khi cậu muốn biểu đạt ý châm chọc, bất tri bất giác sẽ bắt chước chủ tử, chột nhin, biểu tình lại có tám chín phần tương tự đối phương, khiến Triệu thượng thư và Vương thị bị dọa đến sững sững sững sững. Điều nói gần mực thì đen, nhi tử quả nhiên bị cửu hoàng tử làm hư rồi.

Hữu Xu nằm nửa canh giờ thấy ngủ không được. Mấy năm nay cậu đã quen ngủ cùng giường với chủ tử, bên cạnh bỗng nhiên thiếu một nhiệt độ cơ thể, trong lúc nhất thời khó có thể quen, lăn qua lộn lại gây sức ép trong chốc lát mới mang giày đi tới bên cạnh bàn, bốc điểm tâm ăn.

“Người về trước ta nửa tháng, trong kinh có phát sinh chuyện gì mới mẻ không?” Cậu dùng tinh thần lực hỏi tiểu quỷ ngồi xổm trên đầu vai ám vệ.

Tiểu quỷ lên chiến trường với cậu, hút đủ âm khí, hiện tại đã có đạo hạnh hai trăm năm, có thể lập tức đi ngoài ngàn dặm, cho nên hỏi thăm tin tức vô cùng tiện lợi. Nó nghĩ nghĩ, bấm bấm, “Quả thật có một chuyện lớn, hình như có vài phần liên hệ với đại nhân.”

“A? Có liên quan tới ta ư?” Hữu Xu thực kinh ngạc, trên mặt lại không có bất luận biểu tình gì.

“Tiểu nhân suy đoán việc này hẳn là có liên quan tới đại nhân. Ngài còn nhớ rõ yêu vật từng bị ngài giết chết ba lần không? Nó quen lột da người, lấy tim người, ngài đi nửa năm, thượng kinh liên tục phát sinh án mạng, đều là thi thể bị lột da, moi tim, đến nay tích lũy lại đã có mấy trăm, vả lại đầu tiên là bình dân gặp nạn, sau đó liền chỉ giết hại nữ tử thế gia đại tộc, có chồng, chưa chồng, đều có.”

“Chỉ giết hại nữ tử quý tộc sao?” Hữu Xu xác nhận, “Có danh sách không?” Cậu mơ hồ có loại dự cảm, việc này quả thật có liên quan tới yêu vật kia. Rất có thể nó không chết. Nhưng trái tim cũng đã cắt thành hai nửa, thi thể cũng đốt thành tro tàn, đến tột cùng là nó làm thế nào sống tiếp?

Cậu trầm tư một khắc, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một luồng ánh sáng, truy vấn, “Lúc trước lần thứ hai ta giết nó, người ở trong phòng nó à?”

“Phải.” Tiểu quỷ dùng âm khí khắc danh sách người chết vào một tấm bùa trắng.

“Khi thân thể nó nổ tung phát ra mùi hôi có phải hấp dẫn rất nhiều chó mèo không? Có phải một con trong đó cắn trái tim đi hay không?” Hữu Xu vươn tay đặt lên tấm bùa, dùng ý niệm đọc.

Tiểu quỷ nhớ lại một lúc lâu, chần chừ nói, “Lúc trước quả thật có rất nhiều chó mèo, nhưng ta bị dọa sợ, không chú ý chúng nó cắn đi cái gì. Thi thể nổ huyết nhục mơ hồ, hẳn là sẽ bị cắn đi rất nhiều nội tạng.”

Hữu Xu buông bùa xuống, vẻ mặt ngưng trọng. Trực giác của cậu nói cho cậu biết, chuyện vẫn chưa xong, yêu vật kia năm đó bị cậu giết ba lượt, nhất định sẽ trở về báo thù, càng có khả năng hại người vô tội. Trong lòng cậu căng thẳng, vội vàng lấy công cụ ra bắt đầu chế tác bùa phòng ngự, không chỉ cha nương, chủ tử, ám vệ, ngay cả Trọng Khang để cũng có một cái.

Làm đến lúc hoàng hôn, liền nghe nha hoàn bên ngoài bấm bấm, nói gia yến sắp bắt đầu, phu nhân lệnh nàng đến mời người. Hữu Xu đi ra ngoài, một đôi con người đen sáng ngồi gát gao nhìn chăm chăm đối phương, lại kẻ sát vào không dấu vết mà ngửi ngửi, bảo đảm nàng không phải yêu vật giả trang. Bắt đầu từ hiện tại, phạm là người xuất hiện ở trước mặt cậu, mặc kệ quen không quen đều sẽ trở thành đối tượng hoài nghi của cậu.

Mùi vị của nha hoàn thực bình thường, lúc này cậu mới thả lỏng thần kinh buộc chặt, đi đến chính sảnh, vừa đến cửa thùy hoa liền thấy chủ tử đứng ở hành lang vẫy tay, biểu tình vô cùng tha thiết. Mấy người Triệu lão thái gia kinh sợ mà đứng ở một bên, trong mắt mơ hồ toát ra vẻ e ngại.

So sánh với cửu hoàng tử ba năm trước đây, hiện tại tuy rằng hắn thường thường mang nụ cười, thái độ ôn hòa, lại càng làm người ta kính sợ. Hắn giống như bá hoàng trước đây, đã là người đứng đầu Cửu Châu danh xưng với thực. Hữu Xu lại một chút áp lực cũng không cảm giác được, bịch bịch bịch chạy tới, xoay quanh hắn vài vòng, giống như chó nhỏ mà hít hít mũi ngửi.

“Làm cái gì vậy? Không biết ta à?” Cửu hoàng tử cao giọng cười, kéo cậu vào lòng vỗ nhẹ lên mông.

Là hương vị của chủ tử. Sau khi xác nhận Hữu Xu lập tức ôm lại chủ tử, đầu ụi tới ụi lui trong lòng hắn.

Triệu thượng thư nhìn không được, vội vàng kéo nhi tử ra, khiển trách, “Hữu Xu, ngươi đang làm gì đó, thấy thái tử điện hạ sao lại không hành lễ?”

“Đúng vậy, quân là quân, thần là thần, há có thể quân thần không phân, loạn cương thường.” Có thể nói ra đạo lý lớn thế này, có thể thấy Vương thị quả nhiên đang bỏ tâm tư vào vấn đề ly gián nhi tử với thái tử.

Cửu hoàng tử càng muốn lật đật của bọn họ, tất cung tất kính mà chấp tay nói, “Nhạc phụ nhạc mẫu, ta với Xu nhi đã sớm tuy hai mà một, không cần cần thủ những quy củ đó.”

Phu thê Triệu thị kinh sợ hỏi: “Ngươi gọi chúng ta là cái gì?”

Triệu lão thái gia gõ gõ quả trứng: “Thái tử điện hạ, ngài có ý tứ gì?”

Minh Châu quận chúa tiến lên lời kéo: “Hoàng huynh, ngươi muốn làm gì?”

Những người còn lại không có tư cách nói chuyện, cũng không dám mở miệng, sôi nổi lộ ra vẻ khiếp sợ khôn kể. Trái lại Hữu Xu, càng có vẻ vô tâm vô phế, đã sớm rời khỏi bên cạnh chủ tử, chuyển động trong đám người, nơi này ngửi ngửi nơi kia ngửi ngửi, ý đồ tìm kiếm dấu vết tồn tại của yêu vật.

Cửu hoàng tử cũng không quản cậu, lập tức nâng Triệu thượng thư, nhắc lại, “Cô và Xu nhi rất nhanh liền đại hôn, gọi các ngài một tiếng nhạc phụ nhạc mẫu cũng là trong tình lý. Nhị lão mời vào, chúng ta ngồi xuống chậm rãi tán gẫu. Hôm nay cô đến, một là để thực hiện lời hứa năm đó, cho các người nhìn xem cô có chăm sóc Hữu Xu thật tốt hay không; hai là để cầu hôn. Cô đã mang theo lễ hỏi, lúc này đang đặt ở bên ngoài.”

Hắn hơi khoát tay, liền có vài tên thị vệ vội vàng chạy ra ngoài, có thể thấy lễ hỏi quả nhiên ngay tại ngoài cửa.

Triệu thượng thư cùng Vương thị đã mơ hồ, Hữu Xu lại không rõ tình hình, không dấu vết mà xem xét tất cả mọi người, xác định yêu vật không ở chỗ này, liền vui sướng chạy đến bên cạnh chủ tử, bưng chén trà của hắn lên uống như trâu uống nước. Cửu hoàng tử lập tức dùng tay trái đặt dưới cằm cậu, miễn cho khóe môi chảy nước trà ướt vạt áo cậu, trong thần thái tràn đầy vẻ thâm tình sủng nịch.

Bộ dạng này hiển nhiên là không phải đang nói giỡn. Lão thái gia cùng Minh Châu quận chúa hoàn hồn đầu tiên, đồng loạt hỏi, “Điện hạ (hoàng huynh), ngài tới cầu thân, Hoàng Thượng có từng đồng ý không?”

“Phụ hoàng tự nhiên là đồng ý. Chẳng lẽ các người không biết sao, Đại Minh luật có nói, nam tử cùng nam tử có thể thành hôn.”

“Nhưng mà vẫn cần lệnh của phụ mẫu đi? Thái tử điện hạ, chúng ta không đồng ý!” Triệu thượng thư và Vương thị khó khăn hoàn hồn, vội vàng tỏ thái độ.

Cửu hoàng tử còn chưa nói gì, Hữu Xu đã không tình nguyện trước, nhú mày hỏi, “Vì cái gì không đồng ý? Con muốn ở cùng chủ tử.” Vừa nói vừa ôm lấy thắt lưng rắn chắc của chủ tử, nhẹ nhàng lắc lắc hai cái. Đã lưu lại tiếc nuối một đời, cậu càng muốn một đời viên mãn.

Triệu thượng thư và Vương thị nháy nháy mắt, liên tiếp ám chỉ, cửu hoàng tử ngược lại cười ha ha, hận không thể ôm người lên xoay vài vòng. Hóa ra dưới tình huống cực độ cao hứng, con người quả nhiên sẽ muốn xoay vòng, bởi vì vừa xoay liền cảm thấy có thể bay lên trời.

Triệu thượng thư và Vương thị yêu con như mạng, nào nỡ nhìn nhi tử khổ sở, nhưng cũng không tiện ở trước mặt cả nhà giải thích với cậu về việc nếu thành hôn với thái tử, cậu sẽ phải phục tùng dưới thân người ta, vì thế miễn cưỡng kiềm chế, nghĩ trước tiên có lẽ qua rồi lại nói. Nhưng thái tử hoàn toàn không cho bọn họ cơ hội làm dịu, đem lễ hỏi nhét vào khó phòng, lại muốn lấy ngày sinh tháng đẻ của Hữu Xu, nói là lấy về cho Khâm Thiên giám tính toán.

“Cho Khâm Thiên giám rất hỏng việc, không biết phải đợi bao nhiêu ngày, còn thường thường sai sót chồng chất. Tự mình cũng có thể tính, đưa ta đi.” Hữu Xu tiếp nhận hai tờ canh thiếp*, bấm ngón tay tính tính.

*Canh thiếp: tờ giấy viết tên họ, tuổi tác, tổ tông... của cô dâu và chú rể trong ngày đính hôn để hai bên nhà trai nhà gái trao đổi cho nhau (tục lệ xưa). Cũng gọi là “bát tự thiếp”.

Cậu không biết xấu hổ nôn nóng, không thể chờ đợi được như thế, khiến người Triệu gia nhìn hết sức xấu hổ, nhưng cũng khiến cửu hoàng tử liên tục cười nhẹ, lòng mang vui sướng. Trên bàn cơm bày đầy thức ăn, lại không ai có tâm tình đi ăn, toàn nhìn chăm chăm thiếu niên đang tính toán.

“Thế nào, tính ra chưa?” Chờ giây lát, cửu hoàng tử ôn nhu hỏi.

Hữu Xu bỗng nhiên đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Phu hỏa thê mộc, trời sinh một đôi, con cháu hiếu thuận gia nghiệp vượng, lục súc thuế ruộng đều đầy đủ, một đời phú quý đại cát. Giờ lành ngay mùng tám tháng giêng năm sau.”

Hai nam nhân các người, chỗ nào ra phu thê? Chỗ nào ra con cháu? Đây là cái thứ quý gì vậy? Triệu thượng thư và Vương thị hận không thể vỗ bàn nhảy dựng lên, cửu hoàng tử lại bỗng nhiên ôm thiếu niên vào trong ngực, liên tục hôn vài cái, trong mắt mây ẩn lộ ra vẻ mừng như điên. Hiện tại đã là cuối năm, tiếp qua hai tháng chính là mồng tám tháng giêng, Hữu Xu đây là chọn lựa ngày tốt gần nhất, có thể thấy đối với đoạn hôn nhân này cậu cũng tràn ngập chờ mong. Cậu dùng phu thê để so sánh quan hệ của bọn họ, là biểu lộ trong lòng cậu biết rõ ràng hết thấy những thứ mình sắp sửa gặp được, cũng cam tâm tình nguyện.

Cậu nguyện ý cùng chung một đời với mình, còn có cái gì càng làm người ta thoải mái hơn cái này? Cửu hoàng tử nhiều lần kiềm chế mới không làm cho mình vui quá mà khóc, dùng sức nhéo nhéo lòng bàn tay Hữu Xu, nói giọng khàn khàn, “Được, hôn sự liền định tại mồng tám tháng giêng năm sau.” Dứt lời cuối cùng không nhin được, chấp tay nói, “Các vị, cô mang Hữu Xu đi trước, phụ hoàng rất muốn gặp cậu ấy.”

Trọng Khang để muốn gặp con dâu, ai dám ngăn cản? Chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn cửu hoàng tử cướp người đi.

Trên xe ngựa trông thành chạy nhanh, cửu hoàng tử trầm giọng mệnh lệnh, “Đừng hồi cung, đi đến ngoại ô, không có cô cho phép các người không được dừng lại.”

Xa phu cùng thị vệ đồng loạt đồng ý. Hữu Xu bị đặt trên đệm giường vẫn còn trong cơn mơ hồ, “Người muốn làm gì? Chúng ta không về cung sao?”

“Không về, ta muốn động phòng trước. Biết không, bộ dạng vừa rồi người tính toán bất tự rất đáng yêu, khi đó ta đã rất muốn đặt người ở trên bàn cơm, hung hăng đâm vào. Người nguyện ý cùng ta thành hôn, ta vô cùng vui mừng, vui mừng trước nay chưa từng có, cho nên càng muốn thao người.” Cửu hoàng tử vừa cười nhẹ vừa dùng răng nanh cắn vạt áo thiếu niên ra, liếm liếm hai điểm mẫn cảm trước ngực cậu, bàn tay to vói vào trong quần lót cậu, lúc nhanh lúc chậm mà vuốt động ngọc hành.

Hữu Xu lập tức hai mắt sưng mù, hai má đỏ bừng, hai chân dài tự động quăn bên hông hấn, nhẹ nhàng đung đưa móng nhỏ. Cậu muốn càng nhiều, phía trước dường như không đủ, mặt sau cũng muốn, long tinh, long tân, tất cả đều muốn. Cậu ôm hai má chủ tử, chặn cánh môi hấn, hút từng ngụm từng ngụm, trơn trượt liếm hôn, bất quá chỉ giây lát đã lâm vào tình triều kích cuồng.

“Nhanh như vậy liền có cảm giác à?” Cửu hoàng tử cười nhẹ trêu chọc, sau đó thối lui một chút quan sát cục huyết hơi hơi mấp máy khép mở của cậu. Nơi đó đã bị chất lỏng trong suốt từ ngọc hành chảy xuống làm ướt nhẹ, bày ra màu phấn hồng trơn bóng, nhìn vô cùng ngon miệng mê người. Cửu hoàng tử cúi người xuống, dùng đầu lưỡi một tắc một tắc xâm nhập, liếm qua tất cả những nếp uốn tinh tế ngọt ngào đó.

Kích cỡ đầu lưỡi tự nhiên kém hơn long căn, nhưng xúc cảm ẩm nóng trơn mềm và linh hoạt hay thay đổi phương hướng lại càng tốt hơn, Hữu Xu kêu a a hai tiếng, thiếu chút nữa tiết ra, cục huyết nhin không được dùng sức kẹp chặt. Cửu hoàng tử cảm giác được đầu lưỡi bị đè ép, lại cảm thấy tăng tăng mị thịt quấy đảo, long căn nhất thời trương lớn đến cực hạn.

Hắn bắt chúc tần suất giao hợp, bắt đầu nông sâu mà ra vào, bởi vì đầu lưỡi mang rất nhiều nước bọt đi

vào, khiến cho cục huyết càng thêm trơn dính mềm mại.

Hữu Xu đã bị đầu lưỡi khiến cho nước mắt liên miên, lắc đầu thấp giọng kêu, “Thật xót, thật tê, từ bỏ.” Vừa nói vừa nắm chặt ngọc hành mình, rất nhanh vuốt động.

“Không cần còn sờ chính mình làm chi? Đến tột cùng là tê xót hay là trống rỗng? Nói cho ta biết lời thật? Nếu không ta liền dừng lại, để người tự mình giải quyết.” Cửu hoàng tử cởi bỏ đai lưng, cởi quần dài, đem long căn cứng rắn như sắt lại thô như cánh tay con nít thả ra. Hắn biết vật nhỏ tất nhiên khẩu thị tâm phi, cũng không biết lúc ở Tây Bắc là ai mỗi ngày quần lấy mình muốn hút long tinh, phía dưới hút no thì đổi phía trên, không chịu dứt.

Có đôi khi, Hữu Xu là bé con hồn nhiên nhất, nhưng cũng là yêu tinh câu hồn nhất.

“Xót.” Hữu Xu rưng rưng nước mắt suy nghĩ một khắc, nhỏ giọng nói.

“Phải không, vậy thì bỏ đi.” Cửu hoàng tử cười như không cười dùng long căn để ở cục huyết, lại không vào trong, chỉ nhẹ nhàng, thông thả mà ma sát, khi cục huyết hơi hơi mở ra hút lấy liền rời khỏi một chút, bộp bộp mà quật hai bên bắp đùi, lại dao động qua lại trong kẽ móng.

Hữu Xu sắp bị hắn đùa đến điên rồi, cho dù phía trước không ngừng được an ủi, mặt sau cũng khó chịu đến lợi hại. Cậu chủ động mở hai chân ra, nâng mông lên, nghẹn nước mắt hô, “Là trống rỗng, là trống rỗng, người mau vào, ta muốn người tiến vào.”

Cửu hoàng tử cúi đầu hôn cậu, vừa hôn vừa nói giọng khàn khàn, “Bảo bối, ta yêu nhất chính là dáng vẻ người khẩu thị tâm phi, nước mắt sương mù. Như vậy ta có thể hung hăng mà trừng phạt người.” Vừa dứt lời, long căn thật lớn nóng rực của hắn liền nương theo nước bọt chui vào, quấy đảo trong vách tràng tinh xảo.

Bụng Hữu Xu nhô ra một khối, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng dương cụ, nó vào thực sâu, thực mạnh, gần như muốn đâm vào trong dạ dày cậu. Cậu theo bản năng mà buộc chặt, lại đem dương cụ áp đến một điểm mẫn cảm nhất của mình, sau đó không thể khống chế mà run rẩy.

Tầng tầng lớp lớp mị thịt bỗng nhiên sống lại, không ngừng hút, mấp máy, buộc chặt, khiến cửu hoàng tử dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được. Hắn vừa hỏi có phải nơi này không, sung sướng không, thoải mái không, vừa liên tục không ngừng va chạm tới một điểm kia, rồi lại cảm thấy cái tư thế này vào không quá sâu, liền cuốn thiếu niên tới, nâng mông lên, từ phía sau thao làm, một bàn tay nắm chặt cái eo nhỏ nhắn của thiếu niên, một bàn tay nắm chặt linh khẩu cậu, không cho cậu tiết ra trước.

“Hữu Xu, bảo bối, ta sắp bị người thiêu chết rồi. Trong hoa tâm người có một ngọn lửa, có một bãi nham thạch nóng chảy, có một cái miệng nhỏ nhắn, nó đang cắn ta, nó đang phun ta.” Cửu hoàng tử vừa tinh tế miêu tả cảm giác của mình, vừa ra vào mãnh liệt mà trừu sấp, dịch ruột non trong suốt bị đánh thành bọt màu trắng, chậm rãi từ trong nếp uốn nơi cục huyết chảy ra.

Cảnh tượng này đậm mỹ mê người như thế, khiến Cửu hoàng tử nhìn trăm lần không chán. Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm chỗ giao hợp, không rời đi, mỗi lúc thì cắn lỗ tai thiếu niên, lúc lại hút bả vai cậu, lưu lại một chuỗi ấn ký đỏ tươi trên lưng cậu.

Hai tay Hữu Xu bị hắn bắt chéo sau lưng, đặt trên đệm giường, bị đâm đến sắp bay ra, nhưng chỗ sâu trong hoa tâm truyền đến khoái cảm cùng với những lời nói đậm mỹ đậm loạn đó lại hỗn hợp thành xuân được mạnh mẽ, làm cậu chỉ muốn một mực trầm mê. Cậu ưm ưm a a rên rỉ, phía trước phía sau luật động, theo bản năng hô chủ tử.

Cậu đến ba lượt, lại đều bị mạnh mẽ bóp chặt phần đỉnh không được phóng thích, vừa muốn há mồm cầu xin, nước bọt liền dọc theo khóe miệng từng đợt từng đợt nhẹ chảy tới trên đệm, có thể thấy vui thích sau huyết đã cướp đi không chế của cậu đối với thân thể. Cửu hoàng tử ghé vào lỗ tai cậu cười nhẹ, sau đó buông hai tay cậu ra, sửa thành tách móng thịt trắng nõn của cậu, tăng lớn tốc độ và lực đạo cầm rút, từng chút từng chút một cả căn vào hết.

Hữu Xu muốn nói đủ rồi, dừng lại, cổ họng lại khàn đến lợi hại, cảm giác mình bị nâng lên, quần lấy, mặt đỏ mặt mà ngồi trong lòng chủ tử. Hai tay hữu lực của chủ tử nâng hai cánh móng thịt của cậu, nâng nâng lên trên, sau đó đột nhiên buông tay, làm trọng lượng thân thể cậu từng chút một va chạm trên long căn.

Hữu Xu hét rầm lên, cảm giác trước nay chưa từng có nhiều lần tán loạn trong bụng, giống như muốn nổ mạnh. Tại sao có thể vào sâu như vậy, cứng như vậy, hữu lực như vậy? Cậu vốn tưởng rằng loại cảm giác này đã là cực hạn, chủ tử lại nhanh chóng nâng cậu lên, buông xuống, nâng lên, buông xuống, làm cậu giống như con thuyền nhỏ, cao thấp xóc nảy trong cơn sóng gió động trời, lại làm thế nào cũng không trốn được cơn lốc thổi quét qua trung tâm.

Cửu hoàng tử cũng sắp điên rồi, thiếu niên mỗi một lần cao trào liền run rẩy một chút, run rẩy một chút liền cắn lấy mình càng chặt hơn, cậu còn chảy ra dịch ruột non ào ào, khiến cho phần đỉnh mình ướt nhẹp, tưới đến nóng bỏng. Hắn cắn chặt răng cuồn mãnh mà cực nhanh trườn sát trên dưới một trăm lần mới gặm nhẹ tiết ra, đồng thời buông linh khẩu thiếu niên ra, để cậu giải phóng.

Khuôn mặt tú lệ của Hữu Xu đã sớm bị nước mắt làm ướt nhẹp, vừa run rẩy vừa nghẹn ngào, nhìn qua cực kỳ đáng thương. Nhưng mà sau huyết cậu lại bởi vậy mà căng thẳng co rút lại, khiến Cửu hoàng tử mới vừa mềm nhũn xuống lại bắt đầu sừng tấy.

“Từ bỏ.” Hữu Xu cảm giác sau huyết nóng hồi đau xót, vội vàng ngửa về phía sau. Một tiếng phụp vang lên, long căn nửa cứng trượt ra, trên đỉnh kéo ra một đường chỉ bạc, lại có bạch trọc ồ ồ chậm rãi chảy ra, lan ra trên đệm giường.

Cửu hoàng tử dùng bàn tay chặn phần huyết không thể khép lại, khàn giọng cười, “Hữu Xu, giúp ta sinh một hài tử đi. Người không phải nói hai ta trời sinh một đôi, con cháu hiếu thuận, gia nghiệp thịnh vượng sao?”

Hữu Xu rối rắm nói, “Nhưng mà trong thân thể ta không có khí quan dục dục hài tử. Nếu không thì người chờ một chút đi, ta nghĩ biện pháp.”

Cửu hoàng tử không nghĩ cậu trả lời nghiêm túc như thế, nhất thời cười ha hả, thổi mạnh vào mũi cậu nói, “Đứa ngốc, ta nói giỡn với ngươi thôi.”

Nhưng mà ta không phải nói giỡn. Biết nếu nói ra sự thực, chủ tử có lẽ sẽ bị dọa, Hữu Xu yên lặng đem những lời này nuốt vào trong bụng.

63. Chương 63

Chuyện cửu hoàng tử hỏi cưới ngũ công tử Triệu gia thực nhanh truyền đến ồn ào huyên náo tại thượng kinh. Đã sớm nghe đồn cửu hoàng tử là Tông Thánh để chuyển thế, hẳn đầu tiên là nhất thống Cửu Châu, hiện giờ lại muốn thành hôn với một vị thiếu niên cũng tên là Hữu Xu, chính là bằng chứng cho tính chân thực của lời ấy. Dân chúng đối với việc này bàn tán say sưa, tôn thất cũng không ai phản đối, nhóm triều thần sau khi lật xem pháp lệnh xác nhận nam tử cùng nam tử có thể thành hôn, cũng liền chấp nhận.

Nhưng âm thầm, bọn họ lại rất xem thường Triệu ngũ công tử. Thân là đường đường nam nhi, không tự mình ra chiến trường giết địch, lập quân công, ngược lại dựa vào thị tẩm trong trường mà nhận được tước vị, cũng không sợ dọa người, vả lại còn cam nguyện gả vào hoàng thất, thụ phục dưới thân người, cùng một đám nữ tử tranh sủng, càng không có lòng liêm sỉ. Người nói trên đời sao lại có nam nhân như vậy? Nếu là con ta, tình nguyện ngay ngày nó sinh ra liền bóp chết!

Người nghĩ như vậy đếm không hết, cho nên những ngày gần đây, Triệu thượng thư ở trên triều đình nhận được một phen khinh thường trào phúng, thế cho nên nhìn thấy thái tử điện hạ, đều không có một vẻ hoà nhã.

Các phòng Triệu gia cũng phản ứng không đồng nhất. Lão thái gia, lão phu nhân cảm thấy nâng không nổi đầu, mấy phòng còn lại thì vừa xem thường vừa cực kỳ hâm mộ, nghĩ lại xem, đây chính là chuyện tốt nha! Ngày sau Triệu gia chính là thê tộc của thái tử, lại chen thân vào hàng ngũ thế gia, con cháu cũng sẽ được lợi theo. Hữu Xu là nam tử, không cách nào kéo dài huyết thống, còn có thể để nữ nhi Triệu gia đưa vào cung thay cậu thụ thai, nói không chừng còn có thể nuôi dưỡng được đế vương kế nhiệm, chẳng phải đẹp thay?

Nhưng mà, thế gia đại tộc mang cùng ý tưởng giống vậy cũng không phải số ít, trong đó mẫu tộc của hoàng hậu là bức thiết nhất. Bọn họ vốn dĩ đứng ở bên phía thái tử, sau khi lời đồn yêu tình truyền ra liền bị hoàng hậu nhiều lần giật giây, lại dốc hết toàn lực đi bảo vệ xung quanh lục hoàng tử, lại đưa hai nữ nhi vào phủ lục hoàng tử, một người làm chính phi, một người làm thị thiếp, vốn tưởng rằng vinh hoa phú quý sắp tới, lại không ngờ lục hoàng tử sẽ rơi vào kết cục bi thảm thành thứ dân, so với đại hoàng tử cả đời giam lỏng còn thê thảm hơn vô số lần.

Nếu không phải nhìn ở việc hoàng hậu sinh thái tử, mà bọn họ là cửu gia của thái tử, chỉ sợ là Trọng Khang để sẽ trị bọn họ tội mưu nghịch, đây chính là phải xét nhà diệt tộc! Hiện giờ dù chưa diệt tộc, nhưng tước vị bị mất sạch, chức quan bị bãi miễn hết, ngược lại ngay cả tam lưu thế gia cũng không bằng.

Để vấn hồi cục diện, khi nghe thái tử muốn cưới Triệu ngũ công tử, bọn họ cũng không dám đứng ra phản

đổi, mà là chọn ra nữ tử vừa độ tuổi trong chi chính chi thứ, chuẩn bị đưa vào thái tử phủ giúp thái tử phi mang thai con nối dòng. Bọn họ không cần danh phận, chỉ cần nối liền huyết mạch với thái tử là được. Lại nói, chuyện chưa phát sinh ai có thể lường trước được? Đừng thấy hiện tại thái tử điện hạ thâm tình không hối hận với Triệu ngũ công tử, không chừng qua vài năm liền chán ghét. Nam tử dù sao cũng là nam tử, da dày thịt béo, tính tình thô lậu, chỗ nào được như nữ tử ôn hương nhuyễn ngọc, thanh tú mê người?

Nghĩ như vậy, liên tục mấy ngày bọn họ mang nữ nhi nhà mình vào cung cầu kiến hoàng hậu.

Hoàng hậu hiện tại quả thực thê thảm, một tòa Phượng Loan cung to như vậy lại chỉ có ít ỏi hơn mười người hầu hạ, chi phí ăn mặc ngày càng lụn bại, phái người đến chỗ Trọng Khang để truyền lời cũng chưa từng đáp lại, mà thái tử lại càng không đồng ý đến thăm. Hiện tại dù nàng hối hận đến xanh ruột, cũng có năng lực tìm ai đi tha thứ? Vậy nên, nàng thực nhanh liền tiếp nhận đề nghị của mẫu tộc, giữ vài chất nữ ở lại trong cung dạy dỗ, chuẩn bị chờ thái tử đại hôn qua đi sẽ đưa ra ngoài.

Trong lúc khắp nơi rục rịch, Hữu Xu là bình tĩnh nhất, mỗi ngày cứ theo lễ thường lên xuống triều, đi theo sau môn chủ tử xoay tới xoay lui, gần như đến trình độ như hình với bóng. Ngày hôm đó hạ triều, chủ tử bị Trọng Khang để gọi đi nói chuyện, một tiểu thái giám đi đến trước mặt cậu, nói hoàng hậu mời cậu đến Phượng Loan cung một chuyện.

Hữu Xu nhìn kỹ hần ta vài lần, lại không dấu vết mà ngửi ngửi, lúc này mới gật đầu đồng ý. Trong Phượng Loan cung rất lạnh lùng, trước điện sau điện chỉ có vài cung nữ canh giữ, bài trí cũng vô cùng đơn giản trống trải, hoàn toàn nhìn không ra là tẩm cư của mẫu nghi một nước. Hữu Xu vừa đi vừa nhìn, trong mắt tràn đầy cảnh giác, tới chính điện, chợt nghe bên trong truyền đến một giọng nói hiền hoà, “Là Triệu ngũ công tử đến sao? Mời cậu ấy vào đi.”

Tiểu thái giám đồng ý, thay ngũ công tử đẩy cửa cung ra, làm thủ thế “mời”. Hữu Xu cất bước đi vào, liền thấy bên trong dựng thẳng sáu tấm bình phong thật lớn khắc hoa chạm rồng, đem căn điện trống trải ngăn cách thành hai gian trong ngoài, gian ngoài có bảy tám cung nữ đứng, ngoan ngoãn, biểu tình cung kính; gian trong xuyên thấu qua lỗ thủng nơi bình phong mơ hồ có thể nhìn thấy, lại không rõ ràng, dường như có một nữ tử thân mặc hồng y ngồi ngay ngắn ở chỗ cao.

Hữu Xu cách bình phong hành lễ, lại nghe nữ tử kêu, “Cũng sắp thành hôn rồi, không cần kiêng kị, tiến vào nói chuyện với bốn cung đi.”

Hữu Xu chỉ phải đi vào, mới vừa vòng qua bình phong liền cảm giác được trong không khí tràn ngập một loại năng lượng cổ quái, giống như là thủ thuật che mắt. Cậu lập tức đem Tru Ma giấu ở trong tay áo nắm trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn tới chủ vị, nhưng chỗ nào còn có bóng dáng hoàng hậu?

Vài tiếng kêu bén nhọn vang lên, lập tức năng lượng bao phủ ở gian trong đột nhiên tiêu tán, hiện ra cảnh tượng chân thật. Hoàng hậu không biết khi nào đã chết, ngực cắm một thanh chủy thủ, đang nằm ở bên chân Hữu Xu, mà trong điện trừ cậu và hoàng hậu ra, còn có bốn năm cung nữ và hai thiếu nữ ăn diện quý tộc.

Các nàng vừa thét chói tai “giết người” vừa chạy ra ngoài điện, hiển nhiên, thủ thuật che mắt vừa rồi khiến các nàng nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ đáng sợ. Hữu Xu xoay người nhìn kỹ chủy thủ cắm ở trước ngực

hoàng hậu, có khắc tên của mình, nhất thời cái gì cũng hiểu rõ.

Đây là một cái bẫy, chờ cậu nhảy vào trong, có nhiều người tận mắt nhìn thấy như vậy, dù có mọc một trăm cái miệng cũng nói không rõ. Giết chết mẫu nghi một nước, là tội chết, càng liên lụy cửu tộc, mặc dù chủ tử là thái tử đương triều, dưới hiệu đạo quốc pháp cần tay cũng chưa chắc giữ được cậu. Yêu vật kia bị cậu liên tục giết ba lần, xem ra cũng đã sợ, lúc này mới dùng kế mượn đao giết người.

Hữu Xu thẳng lưng, hạ mi trầm tư, nghe ngoài điện truyền đến tiếng bước chân lung tung liền quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy cung nữ dẫn rất nhiều người tiến vào, có chủ tử, Trọng Khang đế, vài vị đại thần, một đội thị vệ. Ngoại trừ chủ tử, những người còn lại đều là thần sắc đầy mặt.

“Xảy ra chuyện gì?” Mặc dù trên đường tới đã nghe cung nữ kể rõ mọi chuyện, cửu hoàng tử lại một chữ cũng không chịu tin tưởng. Hắn vô cùng lạnh tĩnh mà kiểm tra thực hư thì thể một lần, sau đó nhìn về phía thiếu niên sắc mặt tái nhợt.

Hữu Xu không quan tâm người khác hoài nghi và e ngại, chỉ quan tâm cảm nhận của chủ tử. Khi chủ tử đi về phía cậu, cậu nhìn không được lui ra phía sau vài bước, hai tay giấu trong tay áo bóp thật chặt. Cậu không muốn buông tha một chút biểu tình biến hóa của chủ tử, nếu như hắn để lộ ra vẻ hoài nghi cực nhỏ, đều sẽ đánh nát cậu. Hốc hốc mắt cậu bắt tri bắt giác thấm ra vài giọt nước mắt, lại quật cường mà treo trên lông mi không chịu rơi xuống, nhìn qua chặt vật mà lại đáng thương.

Trái tim cửu hoàng tử hơi hơi co rút đau đớn, nhưng có người ngoài ở đây, lại chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế. Người chết chung quy là mẫu thân hắn, cho nên hắn không thể thiên vị hung thủ. Nhưng mà, mặc dù có mười mấy người làm chứng, vả lại lời khai nhất trí, hắn cũng không cho Hữu Xu chính là hung thủ. Hắn tin tưởng cậu, không hề có nguyên do.

“Hữu Xu, nói cho ta biết là xảy ra chuyện gì.” Mắt thấy thiếu niên gục đầu xuống, hơi hơi run run bả vai, hắn lập tức tiến lên nâng cằm cậu, nhìn vào chăm chăm.

Hữu Xu vốn tính toán trộm lau nước mắt nơi khóe mắt không thể không nhìn lại, gần từng chữ, “Người không phải ta giết.” Nếu như chủ tử tồn tại một chút hoài nghi với cậu, cậu thật sự không biết nên làm thế nào duy trì đoạn tình cảm này. Bởi vì sự hiện hữu của cậu, năng lực của cậu, đều quá mức đặc biệt, nếu như không chiếm được tín nhiệm toàn tâm toàn ý, cuối cùng nghênh đón chỉ có hủy diệt.

Dù là tại mặt thể dị năng giả hoành hành, người có được thuật đọc tâm cũng sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, có thể thấy ở nơi này, cậu là tồn tại bị người ta kiêng kỵ như thế nào. Trong lòng cậu vẫn luôn tồn tại sợ hãi, hôm nay rốt cuộc đến lúc không thể không đối mặt. Giống như hạ quyết tâm thực lớn, cậu chỉ chỉ thiên diện nói, “Chúng ta đi nói riêng, cái gì ta cũng nói cho người biết.”

Cửu hoàng tử gật đầu, theo đuôi đi qua, mặc dù trên mặt không hiện, nhưng trong lòng có chút thấp thỏm.

Hai người đi rồi, Trọng Khang đế lệnh thị vệ đem thi thể hoàng hậu nâng lên đặt trên giường, sau đó triệu tập tất cả những người chứng kiến lại đây tự mình đặt nghi vấn. Mặc dù muôn miệng một lời, lời nói chuẩn xác, nhưng chuyện này nhìn thể nào cũng thấy kỳ quái. Người như Hữu Xu, sao lại vì hoàng hậu nhét cho

thái tử vài trăm phi liên phần nô mà giết người chứ?

Trong thiên điện, Hữu Xu đang căng thần kinh găm một khối điểm tâm, chậm rãi kể rõ, “Việc này còn phải nói từ sáu trăm năm trước.”

Hai mắt cửu hoàng tử chợt lóe, làm ra tư thế nghiêng tai lắng nghe.

Hữu Xu rất nhanh nhét hai khối điểm tâm, để hóa giải khẩn trương trong lòng, lúc này mới tiếp tục nói, đem việc mình bị A Đại đuổi đi như thế nào, gặp gỡ ông lão, lên núi học nghệ, xuống núi bị tóm, nhận cha nường, đi vào thượng kinh gặp lại chủ tử, ba lần giết yêu vật... Lời nói ra hồi lâu, biểu tình cậu còn có chút đại ra, giống như đắm chìm trong ký ức đã qua không thể tự kiềm chế. Khi cậu rút cuộc cũng hoàn hồn nâng mắt nhìn, lại thấy chủ tử đã rơi lệ đầy mặt, dùng một loại ánh mắt cực kỳ tối nghĩa, cực kỳ phức tạp nhìn cậu.

Lúc này cậu mới luống cuống, theo phản xạ mà ngửa ra sau, sau đó liền muốn nhảy xuống ghế chạy ra ngoài. Cậu vẫn luôn sợ hãi giờ khắc này, bởi vì cậu không muốn làm cho chủ tử biết mình chính là Hữu Xu không chào mà đi kia, Hữu Xu làm hấn chết không nhắm mắt kia, Hữu Xu phạm rất nhiều sai lầm nhưng rút cuộc cũng không thể vãn hồi kia. Thứ cậu sợ hãi không chỉ là hoài nghi của chủ tử, còn có hận ý của hấn.

Cửu hoàng tử đang trầm mặc lại đột nhiên đứng lên kéo cậu vào trong lòng, bàn tay giữ chặt gáy cậu, gắt gao đặt khuôn mặt cậu ở trong ngực. Khi khoe miệng nếm được một chút vị mặn, hấn mới biết mình thế mà lại rơi lệ, cho nên hấn không muốn làm cho Hữu Xu nhìn thấy biểu tình yếu ớt của mình.

“Chủ tử, rất xin lỗi, thật sự rất rất xin lỗi, năm đó nếu ta hỏi người một tiếng thì tốt rồi.” Hữu Xu cũng bắt đầu thút thít nghẹn ngào khóc lên, nước mắt nước mũi chảy hết xuống cằm bào của chủ tử.

Cửu hoàng tử lắc đầu, lại lắc đầu, lại không cách nào mở miệng nói. Hấn rơi lệ không phải vì thống khổ, lại càng không phải vì oán hận, mà là thoải mái. Khi Tông Thánh đế chết, thứ duy nhất hấn ta nhớ mong chính là: Hữu Xu đến tột cùng có hận mình hay không? Hữu Xu vì hấn trả giá hết thảy, thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng không yêu quý, cuối cùng lại giống như một phế phẩm bị vô tình vứt bỏ, cho nên cậu hấn phải hận đi? Nếu không sẽ không đợi cả đời cũng không chịu quay lại.

Loại cảm xúc áy náy, hối hận, mỗi ngày cầu nguyện, hàng đêm truy đuổi này khắc thật sâu vào linh hồn, để lại cho mình sáu trăm năm sau. Cho nên cửu hoàng tử mới có thể sinh ra cảm xúc chán ghét với Tông Thánh đế không quả quyết, thế nên ngay cả chính mình cũng chán ghét. Nhưng hiện tại, Hữu Xu lại nói cho hấn biết, sở dĩ cậu không trở về không phải vì oán hận, mà là thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Đột nhiên, hấn liền bình thường trở lại, thoải mái, viên mãn. Hấn không chế không được nước mắt, cũng ức chế không được xúc động muốn hung hăng xoa nắn tận máu xương người này. Hấn nắm thật chặt cánh tay, khàn giọng hỏi, “Lúc trước khi người rời đi có hận Tông Thánh đế hay không?”

Hiện tại Hữu Xu vừa chợt dạ vừa sợ hãi, mặc dù bị ôm đến thở không nổi, cũng không chút nào dám phản kháng, lấy lòng nói, “Không hận, dù cho chủ tử bảo ta đi chết, ta cũng không hận. Ta đã nghĩ rời khỏi

người thật xa, cho người cảm thấy an tâm.”

“Người ở bên cạnh, Tông Thánh đế mới có thể cảm thấy an tâm. Hắn ta chưa bao giờ kiêng kỵ người.” Cửu hoàng tử có thể linh hội được đời trước đến tội cùng là mình có tâm tình gì. Dừng một chút, hắn tiếp tục truy vấn, “Nếu như người không đi theo lão nhân lên núi học nghệ, ở bên ngoài phiêu bạt lâu, có thể sẽ trở về liếc hắn một cái không?”

“Có, đương nhiên là có, nếu như nhìn thấy hoàng băng, ta lập tức liền trở về.” Hữu Xu không chút nghi ngại mà gật đầu.

“Tốt, rất tốt.” Nước mắt của cửu hoàng tử đã khô, buồn bã và tiếc nuối vẫn luôn chôn giấu dưới đáy lòng cũng dần dần tiêu tán, thoáng thấy Hữu Xu đang nghiêng đầu, lén lút đánh giá mình, trên mặt tràn đầy cảm xúc thấp thỏm bất an, vì thế an ủi, “Nhìn cái gì? Ta sẽ không trách người. Chuyện này hai chúng ta đều có sai. Chúng ta không biết người kia cần cái gì, cũng không biết người kia đang sợ hãi cái gì, chúng ta tự cho là tốt cho đối phương, ngược lại phạm càng nhiều sai lầm, cho nên đời này chúng ta mới có thể bắt đầu một lần nữa, sửa lại sai lầm đời trước phạm phải, đây là ông trời cho chúng ta cơ hội.”

“Vậy lúc này chúng ta làm đúng sao?” Hữu Xu nhỏ giọng hỏi, bởi vì chảy nhiều nước mắt, khóe mắt có chút đỏ lên.

Cửu hoàng tử ôn nhu mà vuốt ve khóe mắt cậu, gật đầu nói, “Nếu như người vẫn luôn giấu diếm ta vài chuyện, người vẫn là phạm sai lầm, nhưng hiện tại người làm đúng, chúng ta đều làm đúng. Yêu một người vừa phải trả giá tín nhiệm, cũng phải học bao dung, còn phải biết kể rõ.”

Hữu Xu thở phào, lúc này mới nhẹ nhàng giặt giặt bả vai, lên án, “Vậy người buông ra một chút, ta bị người siết đau.”

Không khí ẩm áp cảm động nháy mắt tan biến, cửu hoàng tử đỡ khóc đỡ cười, cúi đầu hôn hôn khuôn mặt thấm ướt của cậu, lúc này mới nhớ tới chuyện hoàng hậu bị giết. Nói thật, khát khao của hắn đối với tình thương mẫu thân đã sớm bị hoàng hậu từng chút từng chút một làm phai mờ, nàng còn sống hay là chết, với hắn mà nói không có bất luận cái gì khác nhau. Nhưng mà cái chết của nàng liên lụy đến Hữu Xu, liền không thể làm hắn xem thường.

“Cho nên nói, cảnh tượng những cung nữ đó nhìn thấy chính là ảo giác, mà từ lúc người tiến vào Phượng Loan cung thì hoàng hậu đã chết rồi?” Hắn xác nhận hỏi.

“Đúng, bị yêu vật giết chết. Nó không đối phó được ta, liền lập bẫy cho ta. Dựa theo pháp lệnh, ta sẽ bị lăng trì đi?” Có thể thấy yêu vật kia rất mang thù, lúc trước Hữu Xu lóc nó như thế nào, nó liền muốn Hữu Xu chết như thế đó. Mặc dù Hữu Xu thân mang bí thuật, tự mình trốn thoát, thì vẫn còn có mấy trăm miệng ăn Triệu gia ở phía sau đেম lưng. Đây không chỉ là vấn đề hung thủ đền tội, còn là tội lớn xét nhà diệt tộc.

“Ta sẽ không để cho người có việc.” Cửu hoàng tử chắc chắn nói.

“Ta biết.” Hữu Xu đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, cẩn thận phân tích, “Năm đó ta cho rằng nó đã chết, kỳ thật không phải. Không biết sao nó lại sống lại, khoác da người nơi nơi gây án. Mỗi người nó giết chết đều bị lột da, moi tim. Theo ta suy đoán, nó cần da người để ngự trang chính mình, mà trái tim có lẽ là đồ ăn của nó. Có da những người đó, nó có thể biến thành bất luận kẻ nào. Nhưng mà người xem, ban đầu nó tàn sát chính là dân chúng bình dân, càng về sau liền chuyên xuống tay với nữ tử quý tộc, hiện tại ngay cả hoàng hậu cũng có thể mưu hại, cái này cho thấy bộ da người cuối cùng nó lựa chọn đến từ tầng lớp huân quý, có nhiều tiếp xúc với người bị hại.”

Cửu hoàng tử nhíu mày nói, “Người là nói, hiện tại nó ẩn nấp trong nhà một huân quý nào đó ư?”

“Không phải là huân quý nào đó, mà là Triệu gia. Nó vô cùng mang thù, tất nhiên sẽ ẩn núp ở bên cạnh ta tùy thời hành động, vả lại hung khí giết chết hoàng hậu đích thật là đồ vật của ta, chỉ có ra vào Triệu gia mới có thể lấy được. Nó luôn xuất hiện ở xung quanh ta một lần nữa vào ngày hôm sau sau khi bị ta giết chết, có thể thấy tính tình vô cùng hấp tấp nóng nảy, nhất định đợi không được ngày án kiện phán quyết. Nếu nó muốn cho ta thống khổ vạn phần, chịu tra tấn mà chết đi, sẽ lấy người ta quan tâm nhất mà khai đao, ở chỗ người không tiện xuống tay, gặp nạn tuyệt đối là cha nương ta.” Hữu Xu chắc chắn nói.

Sát ý trong mắt cửu hoàng tử lạnh thấu xương, lập tức xua tay với hư không, tăng thêm ám vệ đi bảo hộ Triệu thượng thư và Vương thị, lại bị Hữu Xu ngăn cản, “Không cần đi. Còn nhớ rõ bữa hộ mệnh ta tặng cho người không? Có cái kia, nó không làm gì được cha nương ta, ngược lại sẽ bị cái đó hại. Nó có thể lập bày hại ta, ta đương nhiên cũng có thể lập bày hại nó, xem ai cao tay hơn một bậc.”

Hiện tại Hữu Xu đã hút đủ long tinh, nhiều đến mức cũng không có chỗ chứa, liền dùng tinh thần lực để chế tác bữa. Bữa bình an lần này cậu đưa cho mọi người cũng không đơn giản, bên trong còn có chứa ngũ hành lực, một khi bị kích phát sẽ phóng ra phản kích. Nếu là đại yêu ngàn năm, không chừng còn có thể ngăn cản một phần, yêu tinh năm sáu trăm năm chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Cửu hoàng tử biết Hữu Xu cũng không nói giả, lúc này mới yên tâm, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng phụ hoàng giận dữ, lúc này mới dặt tay đi ra ngoài.

Không biết khi nào, mấy vị huynh trưởng hoàng hậu đã chạy tới, còn dẫn theo rất nhiều triều thần, nói muốn thay muối muối giải oan. Hóa ra hai thiếu nữ kia không chạy tới Dương Tâm điện thông bẩm tình huống, mà là thừa dịp loạn xuất cung, đem việc này báo cho phụ mẫu. Các nàng cảm thấy đây là một cơ hội tốt, nếu diệt trừ Triệu ngũ công tử, vị trí thái tử phi không chừng sẽ rơi lên đầu các nàng. Là đích nữ Thừa Ân công phủ tôn quý, lại đành phải khuất phục dưới nam phi, còn phải đem hài tử mình sinh chấp tay nhường cho người, các nàng làm thế nào có thể cam tâm?

Thừa Ân công lo lắng mình người nhỏ lời nhẹ, đi trước một chuyến đến Đại Lý tự, lại đi Tông Nhân phủ, triệt để làm lớn chuyện. Hiện tại, trong điện đây triều thần, ngay cả lục hoàng tử đã điên mất cũng kẹt ở trong đó, vẻ mặt hoảng sợ.

Hữu Xu vốn đang vô cùng bình tĩnh, liền thấy một thái giám vội vàng chạy vào, hô lớn, “Bệ hạ, không tốt, mới vừa rồi Triệu phủ truyền đến lời nhắn, nói Vương thị và quận chúa sinh xung đột, không cần thận giết chết quận chúa. Hiện giờ Vương thị đã bị tạm giam, còn xin ngài tự mình định đoạt.”

Trong điện nhất thời ồn ào, đừng nói nhóm triều thần kinh hãi khôn kể, mà ngay cả Trọng Khang đế cũng loạn tâm thần, mơ hồ còn cảm thấy phần nộ. Chung quy là thể nữ của mình, mặc dù có chỗ không đúng cũng tội không đáng chết. Người Triệu gia liên tiếp mưu hại hoàng tộc, đến tội cùng có để hoàng thất vào mắt hay không?

Hữu Xu bắt chắp người khác nghĩ như thế nào, một phen kéo giữ áo thái giám, truy vấn, “Nương ta giết quận chúa? Tình huống cụ thể thế nào?”

Thái giám chỉ là đến truyền lời, lại không hỏi tỉ mỉ, tự nhiên không biết tình huống cụ thể, nói quanh co nửa ngày cũng không rõ ràng. Hữu Xu vút hắt ta muốn về nhà nhìn một cái, lại bị thị vệ ngăn lại, nếu không phải thái tử ngay ở một bên, nói không chừng ngay cả đao cũng rút ra.

Đúng vào lúc này, tiểu quỷ từ dưới nền đất chui ra, trong tay nắm một tấm bùa có thể phá giải đại trận hoàng cung. Thấy rõ tình huống trong điện, nó rất nhanh hồi bẩm, “Đại nhân, chuyện là như vậy. Minh Châu quận chúa không biết từ chỗ nào có được tin tức ngài giết hoàng hậu, chạy đi tìm phu nhân tính sổ. Nàng mới vừa đụng tới góc áo phu nhân đã bị ngũ hành phòng ngự phù nổ văng ra ngoài, trái tim từ trong miệng nôn ra, bị một con chó hoang cắn đi rồi. Máu đen và máu chó mà ngài lệnh cho ta lấy ở nơi này.” Nó sử dụng một thủ thuật che mắt, đem hai cái bình sứ nhỏ đựng giọt máu đưa qua.

Hữu Xu bất động thanh sắc mà tiếp nhận, sau đó lui về bên cạnh chủ tử, cao giọng mở miệng, “Chư vị, hoàng hậu không phải ta giết, nhưng ta biết hung thủ là ai.”

“Nhiều người tận mắt nhìn thấy như vậy, người còn muốn chống chế à?” Thừa Ân công trợn mắt nhìn, Trọng Khang đế cũng khẽ lắc đầu, sắc mặt âm trầm. Ông đang suy nghĩ nên xử trí việc này như thế nào. Nhiều người làm chứng như vậy, lại âm ỉ đến ai ai cũng biết, ông không có khả năng vì nhi tử mà bao che Hữu Xu, chẳng những quốc pháp không dung, gia pháp không dung, hiếu đạo lại càng không dung.

“Yên tĩnh, nghe Hữu Xu nói hết.” Cửu hoàng tử lạnh giọng mệnh lệnh.

Mọi người bị uy áp cường đại của hắc chấn nhiếp, không thể không làm ra tư thế lắng nghe, nhưng trong lòng tràn đầy hoài nghi.

Hữu Xu lặng lẽ cầm tay chủ tử, lại nhanh chóng buông ra, dường như đang tích góp từng tí một năng lượng. Cậu nhìn mọi người xung quanh, gần từng chữ, “Giết chết hoàng hậu chính là Minh Châu quận chúa, nhưng trước đó, Minh Châu quận chúa đã chết rồi.”

“Người nói cái gì?” Trọng Khang đế bình tĩnh nhìn cậu, biểu tình quỷ dị, “Nếu trăm không lý giải sai lầm, người là nói Minh Châu quận chúa là hung thủ giết chết hoàng hậu, nhưng lúc động thủ nàng đã là người chết rồi?”

Thừa Ân công cũng ngẫm nghĩ ra, cười lạnh nói, “Tốt thật, một câu đem tội danh của mình và Vương thị lau sạch sẽ, người xem chúng ta là cái gì? Đồ ngốc sao? Cách nói vớ vẩn đến cực điểm như thế nếu truyền ra ngoài, người xem khắp thiên hạ có ai sẽ tin người?”

“Cô tin.” Cửu hoàng tử thản nhiên mở miệng.

“Vi thần cũng tin.”

“Mặt tướng cũng tin.”

“Mặt tướng cũng tin.”

“Mặt tướng tin tưởng không nghi ngờ!”

Ngoài điện bỗng nhiên toát ra rất nhiều âm thanh, hóa ra là các tướng lĩnh đi theo Cửu hoàng tử khắp nơi chinh chiến nghe tin tức chạy đến.

“Các người muốn tạo phản sao? Các người...” Thừa Ân công đánh đòn phủ đầu, lại bị Hữu Xu cắt ngang, “Cảm tạ chư vị ủng hộ.” Dứt lời nhìn xung quanh một vòng, nói, “Tiện thể để chư vị biết, ta muốn giết một người, tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn thô như thế.”

Cậu hơi khoát tay, bắn ra năm tấm bạo liệt phù, phân biệt nổ tung bên chân Thừa Ân công, dọa đối phương đến mức liên tục lui về phía sau kêu lên sợ hãi không thôi, lại vung tay áo ra, lấy ra một tấm liệt hỏa phù, đem bình hoa đặt trong điện rơi xuống đất nháy mắt đốt thành tro tàn, cuối cùng hai tay lần lượt thay đổi một cái pháp quyết, kích hoạt một tấm khôi lỗi phù.

Mọi người bị đủ loại thủ đoạn của cậu dọa tới mức nói không nên lời, lại thấy cậu từ hư không biến ra một hoàng hậu sống sờ sờ, càng thêm choáng đầu, suy nghĩ hỗn loạn.

Hữu Xu thu khôi lỗi phù, tiếp tục nói, “Nếu ta muốn giết hoàng hậu, có ngàn vạn loại phương pháp hủy thi diệt tích, càng có ngàn vạn loại thủ đoạn tẩy thoát tội danh, sao có thể cho các người bắt lấy tại trận?”

Thừa Ân công lúc này mới hoàn hồn, không thể tin được mà hô, “Người là vị tiên sư phụ tá đế tinh trong truyền thuyết sao?” Chúng thần ồ lên, lại cũng không thể không tin. Nếu không phải tiên sư, nào có thể thi triển những thủ đoạn không thể tưởng tượng đó? Như thế, hoàng hậu nhất định không phải cậu giết chết. Người có thể dẹp yên bốn nước sao lại tức giận bởi vì hai nữ nhân không quan trọng, mà còn bị bắt tại chỗ.

Cho đến lúc này rốt cuộc bọn họ mới hiểu rõ, vì sao thái tử điện hạ cố ý muốn cưới Triệu ngũ công tử. Người như vậy giết cũng giết không xong, đương nhiên chỉ có thể kiệt lực lung lạc. Ngay cả thái tử cũng không dám đắc tội thân tiên, bọn họ nào có lá gan kia?

Trong điện thoáng chốc an tĩnh lại, Trọng Khang đế cũng chậm rãi bình ổn phần nộ, tìm về lý trí. Trước đây ông chỉ là nghe đồn, chưa từng đích thân thấy, cho nên thực khó tưởng tượng năng lực của Hữu Xu thần dị đến tình trạng gì, cho đến hiện tại mới hiểu được nhi tử và các vị tướng lĩnh vì sao lại tin tưởng Hữu Xu không nghi ngờ như thế. Dựa vào thủ đoạn quỷ thần khó lường của cậu, nếu như muốn giết ai còn

cần dùng đao sao? Nhìn hố sâu bốc khói đầy đất, lại nhìn nhìn bình sứ đốt thành tro tàn, tình cảnh hiện tại liền có vẻ vô cùng buồn cười.

Hết chương 63

64. Chương 64

Hữu Xu hơi lộ vài thủ đoạn liền trấn áp mọi người, sau đó đi đến cạnh giường, dùng khăn tay màu trắng đắp lên khuôn mặt hoàng hậu. Bất luận nữ nhân này từng phạm lỗi lầm gì, chung quy nàng cũng là mẫu thân của chủ tử, nàng cho chủ tử sinh mệnh, chỉ dựa vào hai điểm này, Hữu Xu liền vô cùng cảm kích nàng, cũng sẽ giúp nàng giải oan.

Mặc dù cứu hoàng tử cực lực ẩn nhẫn, nhưng cũng khó tránh khỏi lộ ra một chút buồn bã, cũng đi đến cạnh giường, vuốt ve bàn tay lạnh như băng của hoàng hậu.

Trọng Khang để phát tay áo, ý muốn cho mọi người lui, để cho hoàng hậu được một khắc an bình. Nhưng vào lúc này, lục hoàng tử vẫn chưa từng mở miệng nói chuyện lại gần từng chữ, “Ta không tin! Hung thủ rõ ràng là Triệu Hữu Xu, cũng bởi vì cậu ta là người của lão cứu, lại đùa giỡn vài trò xiếc mà nghệ nhân đầu đường đều biết, liền tẩy thoát hiềm nghi ư? Khiến cho mẫu hậu và hoàng muội chết vô ích? Ta không tin, bất luận như thế nào ta cũng không tin! Trừ khi cậu ta lấy ra chứng cứ thiết thực, nếu không ta sẽ đi gõ trống kêu oan, đến trước cửa Tông Nhân phủ đập đầu kêu oan, để dân chúng toàn thượng kinh làm chủ cho ta.”

Mọi người đồng loạt quay đầu, biểu tình kinh dị, chỉ riêng cứu hoàng tử đã sớm đoán trước, lạnh nhạt nói, “Người không giả nữa à?”

“Tất cả thân nhân đều đã chết hết, ta còn giữ cái mạng này có ích lợi gì?” Lục hoàng tử cười lạnh, trong lời nói đã không xem lão cứu và Trọng Khang để là thân nhân.

Trọng Khang để giận tím mặt, đang muốn răn dạy, lại nghe Hữu Xu nói, “Người muốn chứng cứ thì lập tức liền có.” Dứt lời nhìn về phía chủ tử, nhỏ giọng yêu cầu, “Có thể phái người đưa thi thể Minh Châu quận chúa vào trong cung không? Còn có, bảo bọn họ nhanh chóng thả nường ta ra, nàng là oan uổng.”

Cứu hoàng tử nhất nhất đồng ý, sai người đi làm. Chúng thần nghe nói còn có thi thể muốn chuyển vào, trong lòng đều có chút ngỡ ngàng, muốn bỏ chạy nhưng cũng không thể. Hoàng cung là nơi nào? Sao có thể cho người nói đến là đến, nói đi là đi? Nếu không phải người chết là mẫu nghi một nước, mà hung thủ là thái tử phi tương lai, sự tình liên quan đến quốc gia, bọn họ cũng không dám ăm ỉ như vậy.

Không quá nửa canh giờ, thi thể mập mạp của Minh Châu quận chúa đã đặt ở trong Phượng Loan cung. Chính điện vốn dĩ cửa sổ rộng mở, ánh nắng sáng ngời, lúc này đã treo cờ trắng, đốt hương nến, dưới sương khói lượn lờ nhìn có chút âm trầm đáng sợ. Nhóm triều thần đều chen trong góc không dám mở miệng nói, lại càng không dám nhìn loạn, vài vị hoàng tộc lại chậm rãi đi qua, biểu tình ngưng trọng.

Lúc lục hoàng tử bị diên thì không ai phản ứng, dù là cửu gia cũng chưa từng cho một ngụm cơm canh, một lượng tiền bạc, ngược lại là Minh Châu quận chúa ngày thường ương ngạnh, kiêu căng bốc đồng đã nghĩa vô phần cố mà thu lưu hắn, vì thế liên tiếp phát sinh mâu thuẫn với phò mã, còn bị cha mẹ chồng chỉ trích rất nhiều. Hắn vốn tình cảm sâu đậm với Minh Châu quận chúa, lại có ân thu giữ mạng sống, nghe được tin báo tử của nàng và mẫu hậu, làm sao còn có thể giả vờ tiếp được? Hắn bùm một tiếng thật mạnh quỳ xuống, chưa mở miệng mà nước mắt đã rơi trước.

Trọng Khang để cũng rất không đành, chung quy là cốt nhục của mình, sau khi cơn giận qua đi sao có thể thật sự bất kể nàng? Hơn nữa khi nàng chết còn mang hài tử, còn có cuộc sống tốt đẹp ở phía sau. Hai phụ tử vẫn chưa khóc thành tiếng, chỉ yên lặng rơi lệ, khiến quần thần nhìn cảm thấy xót xa trong lòng.

Nhưng mà cửu hoàng tử và Triệu ngũ công tử lại sắc mặt trầm tĩnh, không hiện vẻ buồn thương. Điều này cũng thôi, Triệu ngũ công tử lại lấy từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ, khoa tay múa chân trên người Minh Châu quận chúa, đây là muốn làm gì?

“Người muốn làm gì?” Triệu thần không dám hỏi đến, lục hoàng tử lại tức giận bưng bưng, dùng sức bóp chặt cổ tay Hữu Xu, hận không thể bẻ gãy nó.

Cửu hoàng tử đang muốn giải vây, lại thấy Hữu Xu lấy tốc độ mắt thường khó phân biệt đổi chủy thủ sang tay bên kia, nâng lên nhanh chóng vạch một nhát trên mặt Minh Châu quận chúa, từng câu từng chữ cảnh báo, “Người nhìn cho kỹ, thi thể này đến tột cùng có phải là muội muội của ngươi hay không?” Vừa nói vừa dọc theo vết đao bóc làn da ra hai bên.

Hành động này quả thật kinh thế hãi tục, khiến lục hoàng tử đột ngột buông cậu ra, rút lui hai bước, vừa lui thế này, tầm mắt cũng liền trở nên trống trải, vừa vặn nhìn thấy bên dưới lớp da bóc ra lại lộ ra một lớp da khác, đây là có chuyện gì?

Trọng Khang để và cửu hoàng tử cũng nhìn thấy cảnh này, vội vàng xúm lại đi qua. Hữu Xu được tự do, liền đem quần áo Minh Châu quận chúa chậm rãi rút đi, tiếp tục lột da. Triệu thần nhát gan đã xoay lưng rúc ở góc tường, người gan lớn ý thức được không đúng, liền cẩn cẩn thận thận mà nhích qua. Thừa Ân công lá gan không lớn, nhưng bởi vì người chết chính là ngoại sinh nữ của mình, sao có thể không quan tâm, đành phải kiên trì đi lên trước, tới gần đó vừa nhìn thấy, sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, “Sao, sao lại như vậy? Dưới da quận chúa sao lại còn một lớp da nữa?”

Hửm? Cái gì gọi là còn có một lớp da? Ý thức được thâm ý giấu trong những lời này làm người ta sợ hãi, nhóm triều thần không dám nhìn thẳng hai đùi run run, sắp té xỉu.

“Người này hình như là nhị thái thái An Nhạc hầu phủ!” Không biết ai hô một câu, liền có càng nhiều người nhận ra lớp da này. Quận chúa đang êm đẹp, sao lại biến thành nhị thái thái hầu phủ? Việc này lại càng ngày càng mơ hồ! Đầu óc bọn họ không đủ dùng, trăm tư không được giải đã hoàn toàn ngẩn ngơ.

Lục hoàng tử vốn còn muốn ngăn cản hành vi khinh nhờn thi thể hoàng muội của Hữu Xu, nhìn thấy một màn này ngay cả đứng cũng không nổi, lão đảo lui lại, sau đó cũng run run rẩy rẩy. Khối thi thể này đến tột cùng là ai?

Gan lớn như Trọng Khang để cũng sắc mặt xanh mét mà xoay đầu qua một bên, không dám nhìn.

Nhưng Hữu Xu vẫn tiếp tục động tác. Cậu vạch một đao trên lớp da thứ hai, chậm rãi bóc ra, hiện ra tầng thứ ba, vẫy tay nói, “Ai lại đây giúp ta nhận mặt đi, đây là ai?”

Không ai dám động, chỉ mình cửu hoàng tử cúi người nhìn kỹ vài lần, suy đoán nói, “Đã cách nhiều năm, ký ức có chút mơ hồ, nếu như không nhận sai, xác nhận là đích trưởng nữ của Lý đại nhân, năm năm trước khi ở cung yến gặp qua một lần.” Dứt lời vẫy tay với gian ngoài.

Lý đại nhân nấp ở góc tường nghe lời ấy liền cứng đờ, nhưng cũng không dám kháng mệnh, nhích từng bước một, run run rẩy rẩy, thật vất vả đi đến gần đó rất nhanh liếc mắt một cái, sau đó ầm một tiếng ngã xuống đất. Thị vệ tiến lên tra xét mạch đập, nói là bị dọa hôn mê.

“Xem ra đích thật là Lý tiểu thư.” Hữu Xu gật đầu, tiếp tục lột da, biểu tình vẫn luôn vân đạm phong khinh.

Có triều thần đã ở xa xa quỳ xuống dập đầu với cậu, khàn giọng kêu gào, “An quốc công đại nhân, cầu ngài dừng lột nữa! Việc này liền dừng ở đây đi!” Luôn cảm thấy tiếp tục lột nữa thì sẽ phát sinh việc vô cùng khủng bố.

Không đợi Hữu Xu trả lời, cửu hoàng tử âm thanh lạnh lùng nói, “Không phải các người muốn xem chứng cứ sao? Vậy liền cho các người xem cho kỹ. Khối thi thể này đến tột cùng là ai, hôm nay nhất định phải kiểm tra thực hư rõ ràng, nếu không thì nước bẩn trên người Hữu Xu và Triệu phu nhân ai tới rửa sạch?”

Trọng Khang để vốn cũng tính toán ngăn cản Hữu Xu khụ khụ, sau đó lui ra gian ngoài, khoát tay nói, “Trầm tức ngực, đi hít thở không khí. Lão lục, không phải người muốn chứng cứ sao, đi qua xem cẩn thận đi.”

Lục hoàng tử khóc không ra nước mắt, hận không thể đục đầu vào trong điện cho choáng luôn. Thi thể như vậy, việc lạ như vậy, dù là trong ác mộng đáng sợ nhất cũng chưa từng thấy qua, sớm biết như thế hẳn liền tiếp tục giả điên, chung quy vẫn tốt hơn so với thật sự bị dọa điên.

Da người vốn dĩ mỏng dính, lại cực kỳ co dãn, một lớp lại một lớp, ước chừng lột mấy chục lớp. Một lúc lâu sau, khi Hữu Xu lột cuộc bóc hết chúng ra, hiển lộ ra vân da và nội tạng hơi thối biến thành màu đen, bên cạnh đã chất đầy một chậu da người, vả lại mỗi một tấm đều nhận ra thân phận, lệnh thị vệ ghi lên giấy.

“Các người nhìn kỹ phần danh sách này, có thể nghĩ đến cái gì?” Hữu Xu dùng mũi đao cạy mở xương ngực, đem phần nội tạng hủ bại không chịu nổi triển lãm cho mọi người.

Mặc dù lá gan có lớn hơn nữa, lúc này ruột cuống cũng không chịu nổi, một đám đại thần phía sau tiếp phía trước mà lao ra đại điện, ghé vào trên lan can nôn mửa, xông mùi khiến cho Trọng Khang để đứng ở hành lang thông khí lại đi ra ngoài thật xa. Nhìn thấy thảm trạng của mọi người, ông càng không dám đi vào, lại hiện ngang lăm liệt mà nói, “Nôn xong liền tiếp tục tra án. Không phải các người muốn giải oan cho

hoàng hậu sao? Muốn đem hung thủ ra công lý sao? Trẫm cho các người cơ hội này.”

“Tạ Hoàng Thượng trọng dụng.” Mọi người có khổ khó nói, lại còn phải quỳ xuống lĩnh chỉ, sau đó người đẩy ta, ta đẩy người, chen chen chúc chúc, nơm nớp lo sợ mà lần thứ hai vào điện, mới vừa đi vài bước lại thấy lục hoàng tử bị dọa ngồi phịch ở trên đất, vạt áo dính rất nhiều cặn trắng vàng, xem ra mới vừa rồi cũng nôn ra.

“Lại đây đi.” Hữu Xu đã mở lồng ngực ra, chờ mọi người đến xem, ánh mắt hơi hơi đảo qua trong đám người, nâng mi nói, “Lục hoàng tử sao không đến? Chứng cứ này chính là chuyên để cho hần xem, nếu không ta liền thiêu hủy thi thể, không uống nhiều công sức thể này.”

Sao ngài không nói sớm hử? Thiêu hủy là tốt, nhanh thiêu đi! Quần thần trong lòng hò hét, trên mặt cũng không dám biểu lộ, đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, lấy trâm mặc đối phó. Bọn họ không phải không muốn mở miệng, mà chỉ sợ vừa mở miệng lại phun. Hữu Xu còn muốn hỏi lại một lần, cửu hoàng tử đã đưa tay, lệnh thị vệ khiêng lục hoàng tử lại đây.

Lục hoàng tử tay chân như nhũn ra, giống một sợi mì vắt ở trên người thị vệ, đầu lệch một trăm tám mươi độ, chính là không chịu nhìn thi thể. Cửu hoàng tử nắm cầm hần bẻ mặt hần qua, hần lập tức nhắm chặt hai mắt, phản kháng tới cùng.

“Lão lục, hoàng muội chết oan uổng, người vẫn là nhìn xem đi.” Cửu hoàng tử hết cách, chỉ đành mở miệng khuyên bảo.

Lục hoàng tử kịch liệt run rẩy, mãi qua một khắc đồng hồ mới rút cuộc bình ổn, mở mắt nhìn. Chỉ thấy trong lồng ngực mở ra kia có một đồng nội tạng hư thối, đen như mực, máu me nhầy nhụa, thối hoắc, căn bản phân biệt không rõ. Cảnh tượng này, mùi vị này, quả thật làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm, khiến lục hoàng tử mới vừa cố lấy dũng khí rầm rầm một tiếng lại nôn. May mà thị vệ sớm có chuẩn bị, lập tức đem bồn đồng trong tay đặt ở phía dưới hần.

Quần thần đứng ở một bên sôi nổi lấy tay che mặt, không nỡ nhìn thẳng, trong lòng cũng oán giận lục hoàng tử và Thừa Ân công. Chuyện này tiên sư nói cái gì thì chính là cái đó, trực tiếp an táng hoàng hậu và quận chúa, thả Triệu phu nhân không phải liền xong sao? Lại muốn ầm ĩ ra cái chuyện hại mình này!

Hữu Xu chờ lục hoàng tử phun xong liền cầm lấy chủy thủ, dùng mũi đao chỉ chỉ trên nội tạng, “Người có thể xem hiểu bao nhiêu?”

Lục hoàng tử liên tục xua tay, liên tục nôn mửa, rất muốn quỳ xuống với cậu, cầu cậu buông tha mình.

Hữu Xu lắc đầu, tỏ vẻ tiếc nuối với chỉ số thông minh của hần, xoay mặt về phía Đại Lý tự khanh đi theo Thừa Ân công đến đây tra án nói, “Ta nhớ rõ người rất am hiểu khám nghiệm tử thi nhỉ?”

Đại Lý tự khanh bình thường to gan lớn mật đột nhiên run rẩy, sau đó cứng ngắc xua tay, lại thấy cửu hoàng tử vung tay áo lên, liền có hai thị vệ đồng dạng khiêng hần ta đi qua, chỉ thiếu kéo đầu hần ta đặt

phía trên thì thể thôi. Dưới cơn bất đắc dĩ, hẳn ta chỉ có thể nhanh chóng nhìn thoáng qua.

“Từ trình độ hư thối mà xem, người có thể đoán được thời gian tử vong không?” Hữu Xu lạnh nhạt hỏi.

Mùi xác thối rất nặng, cũng không biết Triệu ngũ công tử và cửu hoàng tử làm sao nhận được. Người ở vị trí cao quả nhiên cường đại mà! Đại Lý tự khanh một bên miên man suy nghĩ một bên nhanh chóng nói, “Từ tình trạng hư thối mà phán đoán, người này ít nhất đã chết hai tháng.”

“Nhưng mà nó mặc mấy chục lớp da, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút bảo hộ đối với nội tạng hư thối, cho nên thời gian tử vong có lẽ lâu hơn.” Hữu Xu bổ sung nói. Chính bởi vì tầng tầng bộ da này gắt gao khóa lại mùi hôi thối của nội tạng, cậu mới không thể phân biệt ra thân phận yêu vật trước tiên. Hiện tại, yêu vật lột da đã sớm không còn đáng vẻ mập mạp lúc trước, đã biến thành một khung xương khô gầy, trong bụng cũng không thấy thai nhi. Cái gọi là mang thai, bất quá chỉ là để che giấu bề ngoài kịch liệt sưng to biến hình mà thôi.

Hữu Xu cũng là suy nghĩ hồi lâu mới lớn mật làm ra phán đoán này, đương nhiên không nhất định chuẩn xác, nhưng dị trạng của nội tạng cũng đủ để làm chứng cứ. Cậu tiếp tục hỏi, “Nội tạng đã hủ bại, người còn có thể phân biệt ra là những thứ gì không? Người tới nhìn xem trong đó thiếu cái gì?”

Đại Lý tự khanh đã xoay mặt đi hết cách, chỉ phải tiếp tục quan sát, một lát sau kinh dị nói, “Lại, lại thiếu trái tim.”

“Có thể xác định chứ?”

“Tự nhiên có thể xác định.”

“Đi, người lui ra đi.”

Đại Lý tự khanh như được đại xá, lão đảo chạy đến giữa đám quần thần tìm kiếm cảm giác an toàn, lại bởi vì trên người dính mùi xác thối, bị người ta đẩy đến đẩy đi vô cùng ghét bỏ. Nghĩ rằng, qua hôm nay, ước chừng thời gian rất lâu hẳn ta sẽ không muốn xử án nữa, nhất là kiểm tra thực hư thi thể.

Hữu Xu nhìn về phía lục hoàng tử, chậm rãi hỏi, “Thử hỏi, một người khoác mấy trăm lớp da, nội tạng đã hư thối ba tháng, vậy lại còn thiếu trái tim, nàng coi như là còn sống sao?”

Đầu lục hoàng tử đã triệt để dính thành một cục, căn bản đáp không được. Đại Lý tự khanh vì đề phòng lại bị kêu lên, nấp ở phía sau một đại thần nào đó hô, “Sao có thể tính là còn sống? Hơn nữa, nàng cũng không thể tính là một con người! Tội danh Triệu phu nhân mưu hại hoàng tộc vốn là giả dối hư ảo!”

Hữu Xu thực vừa lòng với biểu hiện của hắn, gật đầu nói, “Cuối cùng có một người sáng suốt. Không sai, thứ nằm ở nơi này không phải người, mà là yêu vật. Những lớp da đó là chiến lợi phẩm nó cướp lấy sau khi kiếm ăn, dùng để che giấu thân phận của mình. Nó khoác những lớp da này tùy tiện ra vào dinh thự của

các người, bốn phía tàn sát thân nhân các người. Mà trên người mẫu thân của ta có một cái bùa bình an, chặn nó công kích, nó mới có thể bỗng nhiên ngã xuống đất. Theo ta phán đoán, hoàng hậu đã chết mười hai canh giờ, thời gian này ngày hôm qua, Minh Châu quận chúa hẳn là từng cầu kiến hoàng hậu đi? Khi đó nàng đã chết, các người nhìn thấy bất quá chỉ là ảo giác mà thôi.”

Mấy cung nữ nấp ở trong góc nghe lời ấy sôi nổi hôn mê bất tỉnh.

Cậu nói chưa dứt lời, càng nói quần thần càng cảm thấy khủng hoảng, nhưng cũng vô cùng hướng tới bùa bình an trong miệng cậu. Ngay cả yêu vật đáng sợ như thế cũng có thể giết chết, là loại uy lực như thế nào? Không phải là tiên sư tự mình vẽ đi? Có thể xin một tờ được không?

Dưới tình huống an toàn sinh mệnh đã bị uy hiếp nghiêm trọng, những người này nào còn có tâm tư đi tra xét chân tướng, hận không thể quỳ gối bên chân Hữu Xu, khóc hô cầu cậu ban thưởng một cái bùa. Mà ngay cả lực hoàng tử cũng trong mắt lộ ra sùng kính khát vọng, hiển nhiên đã hoàn toàn bị trấn áp.

Hữu Xu cũng không phản ứng bọn họ, xoay người đi đến trước bồn đồng đặt mấy lớp da, ném mấy tấm hóa nghiệp phù vào, sau đó hai tay khép lại, đầu ngón tay động liên tục, khắp một tổ pháp quyết vô cùng huyền ảo phức tạp. Trong bồn đồng bỗng nhiên toát ra một ngọn lửa màu tím, trong đốm sáng mơ hồ hiện lên rất nhiều hình bóng màu đen, nếu có vài người quen biết ở đây, tất nhiên có thể nhận ra thân phận các nàng.

Các nàng đầu tiên là biến thành khói nhẹ lượn lơ trên không trung đại diện, phát ra tiếng khóc nức nở giống như rên rỉ, sau đó xoay quanh nhau, hình thành một lốc xoáy màu đen chậm rãi biến mất. Ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt mỗi người hoảng sợ muôn dạng, nhưng cũng làm bọn họ cả người phát lạnh.

Khi ánh nắng lại chiếu vào một lần nữa, trong bồn đồng đã trống tuếch, không có ngọn lửa màu tím, không có mấy trăm bộ da người, không có tro bụi sau khi đốt, giống như hết thấy trước đó đều là một hồi ảo giác. Nhưng mọi người đều biết, đó đều không phải là ảo giác, mà là chân thực phát sinh, bởi vì bộ xương treo đầy thịt thối kia vẫn còn hoàn hảo êm đẹp mà đặt trên chiếu trúc.

Hữu Xu siêu độ vong hồn xong, lúc này mới đem liệt hỏa phù ném lên bộ xương, chậm rãi nói, “Cuối cùng, ta còn muốn nói cho các người biết một chuyện, yêu vật này chỉ cần trái tim bất diệt là có thể vĩnh viễn bất tử. Nhiệm vụ hiện tại của các người là tìm kiếm toàn thành, bí mật bắt nó tìm ra cho ta xử trí.”

Mắt thấy thi thể đốt thành tro tàn nhóm triều thần còn chưa kịp thở phào chợt nghe tin dữ như thế, thiếu chút nữa hôn mê tại chỗ. Nhất là thống lĩnh cấm quân phụ trách phòng vệ kinh đô, sắc mặt vô cùng tái nhợt, run giọng nói, “Tiên sư, nó là yêu vật, thuộc hạ làm thế nào bắt được? Nếu không, ngài cũng cho thuộc hạ một lá bùa hộ mệnh đi?”

Lấy việc công làm việc tư, vô sỉ! Quần thần trong lòng xúc động phẫn nộ, đầu gối cũng hơi hơi ngửa, muốn cho tiên sư một cái quỳ, cầu xin cầu xin.

Hữu Xu hơi suy xét liền cho hẳn một lá bùa, sau đó nhỏ hai giọt máu lên bản đồ thu nhỏ của thượng kinh đã sớm chế tác xong, chỉ điểm nói, “Đi theo giọt máu các người sẽ gặp một con chó cả người hư thối, dùng

cái lưới này liền có thể hàng phục nó. Nhớ kỹ, trên đường mang đến cho ta trăm triệu lần không thể buông dây thừng ra.” Dứt lời từ trong tay áo lấy ra một tấm lưới tơ vàng, phía trên treo rất nhiều chuông nhỏ màu đỏ thắm.

Thống lĩnh cấm quân không dám khinh nhờn bảo vật, vội vàng lau khô hai tay tiếp lấy, sau đó mang theo thuộc hạ nhanh chóng rời đi.

Trọng Khang để chờ ở ngoài hành lang đã nghe thấy mấy người đối thoại, nhớ tới bùa bình an mấy ngày trước Hữu Xu đưa cho ông, lập tức nhanh chân chạy tới Dưỡng Tâm điện, gấp đến độ ngay cả ngự liễn cũng quên gọi đến. Sớm biết bùa bình an kia uy lực lớn như thế, nói cái gì ông cũng sẽ không tùy tay ném ở một bên, cũng không biết hiện tại có bị cung nữ lấy đi hay không. Ngày hôm qua yêu vật kia còn đến cầu kiến ông, chỉ vì ông đang nổi nóng, đuổi người đi, lúc này mới sửa thành đi cầu kiến hoàng hậu. Nếu không phải do một ý niệm sai biệt đó, không chừng thi thể ngược bị cấm đao liền đổi người!

Trọng Khang để càng nghĩ càng sợ, từ nay về sau không dám bỏ bầy bùa bình an mà Hữu Xu đưa nữa, ngay cả tắm rửa cũng lấy cái bình thủy tinh nhỏ bỏ vào treo ở trên cổ.

Bởi vì có yêu vật hoành hành thượng kinh, thời thời khắc khắc uy hiếp tính mạng mọi người, ngược lại làm người ta quên đi cái chết của hoàng hậu và Minh Châu quận chúa. Trước khi bắt được yêu vật, hoàng gia không dám phát tang, chỉ phải tìm một quan tài bằng gỗ thi thể hoàng hậu. Về phần thi thể Minh Châu quận chúa đi đâu, sợ là chỉ có yêu vật biết.

Trong lòng run sợ chờ đợi một ngày đêm, thống lĩnh cấm quân quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, dùng lưới tơ vàng bắt một con chó nửa hư thối tiến vào hoàng cung. Hữu Xu vẫn chưa lập tức thiêu chết yêu vật, mà là nhốt nó vào lồng sắt, bốn phía bày kết giới, khiến nó không cách nào trốn thoát.

“Tiên sư, người tính xử trí nó như thế nào?” Thống lĩnh cấm quân thấp giọng hỏi, trên mặt mang theo cùng nhiệt sùng bái ngay cả chính mình cũng không biết.

Những đại thần còn lại bị cửu hoàng tử mời vào Đông Cung xem xét yêu vật, trong lòng không ngừng kêu khổ. Bọn họ đã sớm viết bái thiếp thỉnh tội với tiên sư, còn có người tự mình đến Triệu phủ dập đầu quỳ lạy, cung phụng tiên sư giống như tổ tông. Ngày sau tiên sư nói cái gì chính là cái đó, bọn họ tất cả đều tin, vậy vẫn không được sao? Vì sao còn muốn dọa bọn họ một lần nữa? Cho đến lúc này, bọn họ mới hiểu được cửu hoàng tử năm đó: hóa ra buổi tối ngủ không yên thật sự rất thống khổ, thực dễ dàng cử chỉ điên rồ.

Hữu Xu vô ý gây sức ép cho mọi người, nhưng đầu óc cậu chỉ có một cọng gân, luôn cho rằng nếu đã ôm việc này vào người, liền phải giải thích rõ ràng cho mọi người, lúc này mới triệu toàn bộ những người biết chuyện đến.

Cậu vòng quanh lồng sắt đi một vòng, gật đầu nói, “Là nó không sai. Ta không biết chủng loại của nó là gì, nhưng biết nó sinh tồn như thế nào. Chỉ cần trái tim nó còn dư lại một mảnh thịt nát, bất luận bị loại động vật nào cắn đi, đều có thể nhanh chóng ký sinh trong cơ thể, sau đó đi giết chóc nhân loại. Chính cái gọi là lấy hình bổ hình, cho nên trái tim nhân loại hoặc động vật chính là đồ ăn của nó, mà nó có thể thông qua bào chế lột da hóa thành hình người, du tẩu làm ác tại nhân gian.”

“Tiên sư, ngài đừng nói nữa, mau xử trí nó đi?” Một vị lão thân vương sáu mươi tuổi xoa trái tim hô. Ông hối hận mà, lúc trước không nên đi theo Thừa Ân công vào đại náo, nếu không cũng sẽ không đụng cái loại chuyện này.

“Không giải thích rõ ràng với các người, các người còn nói ta giả thần giả quỷ thì thế nào? Còn nữa, những lời vừa rồi đều là ta suy đoán, còn chưa có chứng cứ thiết thực, làm nhân viên nghiên cứu khoa học, phải tích cực chứng thực, cố gắng thăm dò, sao có thể dựa vào phỏng đoán mà làm việc?”

Đúng, ngài nói cái gì cũng đúng, chúng ta tận lực theo hầu. Các vị đại thần sôi nổi đỡ trán, lộ ra biểu tình sống không còn gì luyến tiếc. Chỉ riêng cửu hoàng tử một tay chống má, ngẩng nhìn ái nhân, ánh mắt thâm tình chân thành, vô cùng trầm mê. Cái gọi là nổi nào úp vung đó, ước chừng chính là như thế đi.

Hữu Xu nghiêm túc đứng đắn mà bác bỏ yêu cầu của mọi người, lúc này mới khê động đầu ngón tay, bắn ra một tấm liệt không phù, chém con chó điên cuồng sủa kêu thành hai nửa. Một trái tim rơi trên mặt đất, tản mát ra mùi thối nồng đậm. Mùi thối này giống như mang theo ma lực, mãnh liệt hấp dẫn động vật gần đó. Hữu Xu đã sớm chuẩn bị hơn mười con chuột, nhốt trong lồng sắt nhỏ bên cạnh, hiện tại tất cả đều xao động không chịu được, tranh cãi ầm ĩ không ngừng.

Hữu Xu mở kết giới ra, bỏ chuột vào, chúng nó đều không đi gặm cắn thịt thối, mà tất cả đều đánh về phía trái tim, người một hơi ta một hơi rất nhanh ăn sạch. Mấy giây sau, mắt chúng nó bắt đầu đỏ lên, sau đó tàn sát lẫn nhau, cho đến khi con chuột cường tráng nhất thắng được mới bỏ qua. Tuần hoàn theo bản năng, nó đem thi thể đồng bạn nhất nhất ăn sạch, bất quá chỉ thời gian một khắc đã lớn như mèo hoang, hơn nữa da lông bắt đầu hư thối loang lổ, bộ dạng vô cùng tương tự con chó trước đó.

Hết thấy điều này đều chứng minh suy đoán của Hữu Xu là chính xác, dưới ánh mắt nhóm triều thần đại ra vây xem, lúc này cậu mới tung liệt hỏa phù, đem con chuột chạy tán loạn khắp lồng sắt đốt thành tro tàn.

“Tiên sư thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Trong điện an tĩnh một khắc đồng hồ, mới vang lên âm thanh mọi người như trút được gánh nặng.

Bắt đầu từ ngày đó, quan viên lớn nhỏ, danh nhân huân quý thượng kinh, đều không dám nói một câu nói bậy về Triệu ngũ công tử. Dù sau khi cậu và thái tử thành hôn được phong quốc sư, vào ở Trích Tinh lâu, mọi người cũng đều cực lực đồng ý, nhiệt liệt chúc mừng. Phạm là nhà ai xảy ra việc lạ liền chạy tới Triệu phủ, quần Triệu thượng thư hoặc Vương thị, không nhẽ nào nài nỉ muốn xin một đồ vật của tiên sư, nói là có thể trừ tà. Thậm chí, còn dựa theo bộ dạng của ngũ công tử chế thành tượng điêu khắc đặt ở trong nhà, mỗi ngày cung phụng hương nến.

Hữu Xu đi theo mình chinh chiến xung quanh, tạo rất nhiều sát nghiệp, tuy rằng cậu nói không có báo ứng, nhưng cửu hoàng tử, không, hiện tại hẳn nên xưng là Nguyên đế, trong lòng khó tránh khỏi nghĩ tới. Đợi sau khi hai người đại hôn, hẳn bắt đầu ăn chay, vả lại trong khắp Cửu Châu thực thi nền chính trị nhân từ, khiến dân chúng an cư, nhà nhà hưng nghiệp, tái hiện thịnh cảnh phồn vinh thời Tông Thánh đế.

Hai người ở thâm cung, chỉ có lẫn nhau, mọi việc có thương có lượng, chưa từng đổ mặt một lần nào. Cho đến khi chết Nguyên đế cũng không nạp cung phi, gần đến bốn mươi tuổi mới thu dưỡng vài hài đồng dốc lòng dạy dỗ, sau đó truyền ngôi cho người có năng lực tốt nhất, mình thì mang theo quốc sư chu du xung

quanh.

Tuổi thất tuần, hai người lặng yên hồi kinh, trước sau qua đời, nghe nói thi thể an táng trong hoàng lăng của Tông Thánh đế, chỗ kia có một trận pháp luân hồi, có thể làm bọn họ trọn đời không rời xa.

65. Chương 65: Kiếp Thứ Ba: Vương Giả - Bàn Về Tính Khả Thi Của Việc Tham Quan Chuyển Thành Thanh Quan

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hữu Xu nhớ rõ mình chết vì trái tim suy kiệt, rõ ràng phải là ông lão tóc bạc da mồi, hiện tại lại vẫn là bộ dạng thiếu niên mười tám mười chín tuổi, trên người mặc hỉ bào đỏ thẫm khi thành thân với chủ tử, đứng ở một nơi tối như mực, nhìn không thấy giới hạn. Cậu lớn tiếng gọi tục danh chủ tử, lại không thể nhận được bất cứ hồi đáp nào, chỉ phải chọn ra một phương hướng đi về phía trước.

Phía trước xuất hiện một ánh sáng, và lại càng lúc càng lớn, đi đến gần đó Hữu Xu mới phát hiện đây là một cánh cửa, không biết dùng loại chất liệu gỗ nào làm thành, nhìn qua vô cùng to lớn. Cậu cẩn thận quan sát hoa văn trên cửa, phát hiện điêu khắc những cảnh tượng lục đạo luân hồi, mười tám tầng địa ngục, đường hoàng tuyền, đài Vọng Hương, cầu Nại Hà.

Chẳng lẽ đây là cửa địa ngục? Trong lòng cậu kinh ngạc, nhưng cũng không còn đường thoái lui, tiến vào địa phủ chung quy vẫn tốt hơn lẫn lẩn trong bóng đêm vô tận, nói không chừng chủ tử đang ở trên cầu Nại Hà chờ đợi mình. Nghĩ vậy, cậu lập tức vươn tay đẩy, nhưng bất luận như thế nào cũng khó có thể lay động. Bận bực ước chừng mấy khắc, cậu đã mệt đến thở hồng hộc, thử đem tinh thần lực và long khí bức tới hai tay, lần thứ hai đẩy cửa. Hoa văn trên cửa giống như tồn tại lực hút, lại bắt đầu điên cuồng hấp thu long khí trong lòng bàn tay cậu, lại tự động bài trừ tinh thần lực.

Ánh sáng tím chói mắt dọc theo văn lộ du tẩu, đại môn đóng chặt cũng từng tắc từng tắc mở ra, khi trong cơ thể Hữu Xu chỉ còn lại có một tia long khí, cánh cửa rốt cuộc mở ra một cái khe có thể chứa được một người xuyên qua. Hữu Xu vội vàng tiến vào, liền nghe một tiếng ầm thật lớn, cửa lại đóng, phía trước vẫn là một mảnh tối đen, khác biệt chính là dưới chân có thêm một con đường điểm ánh sáng nhạt.

Hữu Xu dọc theo con đường đi không biết bao lâu, cuối cùng tiến vào một cung điện trống trải, có ma trơi màu xanh phiêu đảng lay động trong cung điện, đem bốn phía chiếu rọi đến vô cùng âm trầm đáng sợ. Bỗng nhiên, phía trước truyền đến một trận tiếng kêu thê lương thảm thiết, làm trong lòng cậu buột chặt. Cậu lập tức sờ soạng trong tay áo, lại phát hiện tất cả bùa giấu ở bên trong đã sớm không thấy đâu.

Cũng đúng, mình hiện tại hẳn là quỷ hồn, làm sao có thể mang đồ vật ở dương thế lại đây. Nghĩ vậy, cậu chỉ có thể tận lực ẩn giấu thân hình, để ngừa bị người ta phát hiện, đi nhanh đến cuối hành lang điểm u quang, cậu dừng lại hơi hơi suy nghĩ, liền đạp lên phù điêu trên tường nhanh chóng trèo lên, dọc theo xà nhà đi vào phía trong.

Cậu di chuyển rất chậm, ước chừng qua ba khắc mới dịch đến xà nhà phía trên một căn phòng trong đại điện, nhìn xuống phía dưới.

Đây là một phủ nha, chỗ phía trên đặt một cái bàn, cắm rất nhiều hình ký*, chỗ trái phải phía dưới đứng hai hàng nha dịch, cầm mộc côn trong tay, có mấy người bị trói gô quỳ trên khoảng đất trống ở giữa, trước mặt bọn họ chất đống rất nhiều hình cụ. Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi hẳn là người ở chính giữa phát ra, hai tay của hắn đã bị chém đứt, chảy xuống rất nhiều máu tươi, đầu buông xuống, giống như hôn mê bất tỉnh, bên chân chẳng biết tại sao có hai cái vuốt hổ.

*Hình ký: thẻ tre vẽ ký hiệu các loại hình phạt, thường cắm trong ống đặt trên bàn quan, lúc xử phạt thì rút 1 thẻ quăng xuống.

“Mang đi!” Một giọng nói như sét đánh vang lên trong điện, lúc này Hữu Xu mới phát hiện hóa ra trong bóng tối phía sau bàn còn ngồi một người, chỉ vì hắn mặc một bộ quan bào thuần đen, trên mặt mang một cái mặt nạ nền đen hoa văn đỏ quý dị, gần như hòa hợp thành một thể với bóng tối.

Hắn hơi nghiêng người, để mình lộ ra ngoài ánh nến, tiếp tục nói, “Tiếp theo thẩm vấn Tiền Tiến tri huyện Phượng Đài, dẫn người tới.”

Hai tên nha dịch lập tức cởi bỏ dây thừng của người bên trái, giải hắn tiến lên. Quan viên mang mặt nạ lấy ra một quyển danh sách, tìm ra tên Tiền Tiến, sau khi xác nhận thân phận không có sai lầm liền bắt đầu cân nhắc tội trạng của hắn, đơn giản là ức hiếp hương dân, ăn hối lộ trái pháp luật vân vân.

Tiền Tiến đã sớm sợ tới mức hồn rời khỏi xác, tất cả tội danh đều thẳng thắn thú nhận, quan viên liền xua tay nói một câu lột da. Lập tức lại có hai tên nha dịch khiêng người đứng lên, mở làn da sau lưng, sột sột soạt soạt lột một trận. Hữu Xu nhìn cẩn thận, trong mắt hiện ra kinh nghi, dưới lớp da của người nọ lại còn có một lớp da mọc đầy lông đen rậm rạp, chẳng lẽ là yêu vật?

Lại nghe một nha dịch cười lạnh nói, “Hóa ra là sài lang đầu thai, khó trách tham lam như thế. Đời này làm ác không ít, kiếp sau sợ rằng ngay cả sài lang cũng không làm được!”

“Người trước đó là hổ đói đầu thai, so với hắn còn tàn nhẫn hơn kia!” Lại có một nha dịch tiếp lời.

“Hiện tại tham quan ô lại, có ai không phải sài lang hổ báo biến thành? Đời này làm ác, kiếp sau liền đi làm heo chó cho người ta giết, cũng coi như nhân quả luân hồi.”

Bên dưới nghị luận sôi nổi, Hữu Xu nhất thời nghe rõ, nơi này hẳn là mấy chỗ như Diêm Vương điện linh tinh, chuyên môn thẩm vấn ác quỷ. Mấy người trói trên điện, hôm nay sợ là phải gặp báo ứng.

Quả nhiên, sau khi lột da quan viên liền khoát tay nói, “Mang hắn tới chảo dầu.”

Trong một trận tiếng sôi tru thê lương, đoàn người tha tha kéo kéo đi xuống, quan viên vỗ vỗ kinh đường mộc, ra lệnh, “Dẫn Triệu Hữu Xu tri huyện Toại Xương tới thẩm vấn!”

Hữu Xu đột nhiên thở hổn hển một ngụm khí thô, trăm triệu lần không ngờ mình tránh ở trên xà nhà mà còn bị phát giác. Nhưng cậu thực nhanh liền hiểu rõ là mình nghĩ sai rồi, người phía dưới nói là tri huyện Toại Xương, mà cậu chưa từng làm tri huyện Toại Xương gì đó, vả lại trong bản đồ Hạ Khải cũng không có cái chỗ Toại Xương này. Tuy rằng cậu nhanh chóng thu liễm, nhưng vẫn bị quan viên phát hiện, chưa kịp phản ứng, bả vai đã bị một luồng hắc quang xuyên thủng.

Hồn thể cũng sẽ bị thương đổ máu, Hữu Xu vẫn luôn biết. Hồn thể chết chính là chân chính tro bụi mai một, từ nay về sau rốt cuộc không cách nào gặp lại chủ tử, mà hắn rất có thể đang ở một góc nào đó trên thế giới đợi chờ mình. Mang mong đợi như vậy, bất luận như thế nào Hữu Xu cũng không thể chết, cậu dùng động tác nhanh nhẹn nhất bình sinh nhảy lên một xà nhà khác, sau đó dính một ít máu tươi, lại lấy một chút long khí, nhanh chóng vẽ một ẩn thân phù ở giữa trán.

Từ thực hóa hư bất quá chỉ nửa giây, khi quan viên phái nha dịch đi lên xem xét, trên xà nhà đã không có bất cứ dấu vết gì, ngay cả máu tươi trên miệng vết thương cũng bị Hữu Xu dùng ngoại bào gắt gao ngăn chặn.

“Đại nhân, phía trên cái gì cũng không có, có lẽ là ngài nghe lầm, chỗ nào có quỷ dám xông vào địa ngục pháp lệnh, hưởng hồ bên ngoài đề phòng sâm nghiêm, bọn họ cũng vào không được mà.” Một nha dịch hồi bẩm.

Quan viên nghĩ cũng đúng, liền buông nghi ngờ trước đó xuống, tiếp tục thẩm vấn tri huyện Toại Xương Triệu Hữu Xu. Hữu Xu cố nén đau đớn nằm úp sấp trên xà nhà, nhìn xuống dưới, sau đó kinh sợ. Người quỷ gối ở bên phải tóc tai bù xù, râu đầu, nhìn không thấy hình dáng, hiện tại thân thể ngửa về sau, hai chân dùng sức đạp lên phía trước, liền đem gương mặt hoàn toàn bại lộ dưới đáy mắt Hữu Xu, chẳng những hắn cùng tên với Hữu Xu, ngay cả diện mạo cũng có bảy tám phần tương tự, thoát nhìn giống như từ một khuôn khắc ra.

Trong đầu Hữu Xu toát ra đủ loại suy đoán, lại đều kiểm chế xuống, tiếp tục quan sát.

Quan viên xác nhận thân phận phạm nhân sau đó giống như cũ tuyên đọc đủ loại tội trạng của hắn, sau đó lệnh nha dịch lột da, mới vừa vạch ra một vết thương máu tươi liền chảy xuống, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết như giết heo của Triệu Hữu Xu, “Đại nhân tha mạng, tiểu nhân không dám! Chỉ cần ngài tha tiểu nhân lúc này, sau khi trở về tiểu nhân nhất định hối cải để làm con người mới, vì dân chúng cúc cung tận tụy!”

Quan viên cũng không đáp lại, mà là bước nhanh đi đến trước hình giá, dùng tay lột đi da thịt máu tươi đầm đìa của hắn, kinh nghi bất định nói, “Ây, kiếp trước của hắn sao lại là người? Những tham quan ô lại này có ai không phải là từ súc sinh đạo trốn tới, hôm nay sao lại trà trộn vào một con người vậy?” Vừa nói vừa đi về bàn, lật tìm trong một đồng công văn.

Hữu Xu hơi chút lộ đầu ra, chỉ thấy hắn ta tìm ra một quyển sách luân hồi, xoạt xoạt lật vài tờ, chợt nói, “Hóa ra là hậu nhân của quốc sư Hạ Khải, được công đức muôn đời của quốc sư và Nguyên đế che chở, lúc này mới không lưu lạc vào súc sinh đạo, còn có thể đời đời kiếp kiếp làm quan.”

“Nương ơi, lai lịch thế mà lại lớn vậy!” Nha dịch phì nhỏ một ngụm.

Triệu Hữu Xu trên hình giá thở phào thật mạnh, Hữu Xu trên xà nhà lại trợn tròn mắt, thầm nghĩ: quốc sư Hạ Khải, không phải nói mình sao? Mình ở đâu ra hậu nhân? Nghĩ lại nghĩ mới hiểu được, vị Triệu Hữu Xu này hẳn là hậu đại của đệ đệ cậu. Nhớ năm đó vì kéo dài hương khói đại phòng, cậu giúp Vương thị trị hết chứng tử cung hàn, sau này lại sinh ra một đích thứ tử. Khi cậu chết thì đệ đệ đã con cháu đầy đàn, hẳn là đủ để huyết mạch Triệu gia bảo tồn đến nay.

Lại nói, hiện tại cách Hạ Khải bao nhiêu năm? Căn cứ ăn mặc phục sức khác hẳn của mấy người phía dưới, xem ra số năm không phải ít.

Hữu Xu không phải lần đầu tiên chứng kiến loại tình huống này, thực nhanh liền bình tĩnh, nhưng mà người phía dưới lại không thể bình tĩnh. Đây chính là ngục thứ tư trong hai mươi bốn địa ngục —— địa ngục pháp lệnh, chỉ nói hình luật công lý, không nói nhân tình ích lợi. Nhưng hôm nay đụng phải phạm nhân này cũng là một ngoại lệ cực lớn.

“Đại nhân, bây giờ nên làm gì?” Một nha dịch thấp giọng hỏi.

“Đợi bản tôn ngẫm lại. Quốc sư Hạ Khải, nghe nói cũng không có ghi chép trong sổ sinh tử của Minh Vương, hẳn là tiên nhân chân chính, Nguyên đế thì lai lịch càng lớn.” Hắn chỉ chỉ đỉnh đầu, tiếp tục nói, “Nghe nói là vạn tinh tông chủ, vương của vạn vương. Hai người họ lại là đạo lữ, bởi vì nhất thống Cửu Châu, khai sáng năm trăm năm thái bình thịnh thế, tuy có sát phạt nghiệp nhưng vẫn cứu sống hàng tỉ dân chúng, kim quang công đức đủ để phúc trạch hậu đại trăm đời. Mà Triệu Hữu Xu này vẫn ở trong phạm vi trăm đời, nếu muốn xử lý hắn thì rất khó khăn.”

“Vậy thả lại đi?” Nha dịch lại hỏi.

“Thả lại thì bản tôn nào có thể cam tâm?” Quan viên liếc Triệu Hữu Xu kêu gào không thôi, quyết đoán nói, “Dẫn đi hung hăng đánh cho ta, đánh đủ một trăm trượng liền thả đi.”

“Được rồi!” Nha dịch khoái trá mà đồng ý.

Xảy ra loại sự tình này, quan viên giống như không còn hưng trí, thu danh sách vào quan ấn, xoay người rời đi. Chờ tất cả mọi người trong điện đều rút đi, Hữu Xu mới theo cây cột trượt xuống, tìm đường khác. Trong đầu cậu còn nhớ chuyện trước đó, luôn cảm thấy không quá thoải mái. Hậu đại của đệ đệ bởi vì có mình và chủ tử che chở, không ngờ sa đoạ đến bậc này sao? Đời đời làm ác lại còn có thể đời đời làm quan, tiếp tục như vậy chỉ biết triệt để hồng bút.

Cậu một đường miên man suy nghĩ, lại bất tri bất giác đi đến chỗ hành hình, nghe tiếng kêu thảm thiết của Triệu Hữu Xu, lập tức trốn vào góc.

Chỉ thấy hai tên nha dịch giơ cao côn bổng đánh xuống, vừa đánh vừa chửi rửa nhục nhã, hiển nhiên đối với loại ác quỷ được tổ tiên che chở này hết sức thống hận. Mới đầu Triệu Hữu Xu còn phun ra rất nhiều lời ác độc, nói cái gì mà đến trước mặt Diêm Vương gia cáo trạng, sau đó liền dần dần im bặt.

Đánh đủ hai khắc nha dịch còn chưa dừng tay, nghĩ hẩn là đã sớm vượt qua một trăm, chợt nghe tiền điện có người gõ trống kêu oan, chỉ đành bỏ người lại chạy tới điều tra. Dù sao cũng là hậu nhân Triệu gia, như thế nào cũng phải liếc mắt nhìn một cái, Hữu Xu lập tức đi qua, xách Triệu Hữu Xu lên tạt loạn vào hai má, lại thấy ánh mắt hẩn trợn lên, thân thể cứng còng, đã chết.

Có quỷ chết sẽ hồn phi phách tán, triệt để biến mất; có quỷ chết sẽ biến thành tiệm*, đi đến chỗ càng sâu trong địa ngục. Cũng không biết Triệu Hữu Xu là vận khí tốt hay là không tốt, lại không biến thành tiệm, mà là hóa thành khối đen tán đi. Hữu Xu ngốc lẳng trong chốc lát, nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, lập tức làm ra quyết định.

*Người sau khi chết biến thành quỷ, quỷ sau khi chết biến thành tiệm.

Cậu lau ắn thân phù trên trán, ném hồng bào dính máu xuống, cuộn mình ở chỗ Triệu Hữu Xu nguyên bản cuộn mình. Mới vừa rồi cậu đã nghe rõ, mình là thể ngoại chi nhân, không có ghi chép trong sổ sinh tử, cũng liền không thể chuyển thể đầu thai. Mà chủ tử là tử vi đế tinh, sau khi chết tất sẽ không xuống địa ngục, mà là trở lại thiên cung. Nếu vậy giữ ở địa ngục, cậu và chủ tử sẽ trọn đời không được gặp lại, nếu trở lại nhân gian, nói không chừng còn có một đường hy vọng. Đế vương nhân gian tuy rằng không phải mỗi người đều lai lịch bất phàm, nhưng sẽ luôn có một vị vận thể hùng chủ xuất hiện, người nọ có lẽ là chủ tử, lại có lẽ không phải.

Nhưng cho dù là hy vọng nhỏ bé nhất, Hữu Xu cũng nguyện ý đi thử. Cậu vạch mở miệng vết thương trên vai, khiến nó chảy ra càng nhiều máu tươi, sau đó vẽ loạn trên móng. Mới vừa nguyệt trang xong, hai tên nha dịch đã trở lại, đưa người đến Vọng Hương đài cao cao, cảnh cáo nói, “Sau khi trở về làm quan cho tốt, tạo phúc một phương, nếu lại có dân chúng gõ trống kêu oan đến cáo người, liền không có vận may hôm nay đâu. Diêm Vương gia của chúng ta sẽ tự mình đi bắt người!”

Tên quan viên vừa rồi chỉ là một trong hai mươi bốn ngục chủ, chỉ cần động động tay là có thể diệt được mình, Diêm Vương gia lại lợi hại đến loại trình độ nào? Hữu Xu rất có lòng tin với năng lực của mình, nhưng sẽ không tự cao tự đại, vội vàng gật đầu đồng ý.

Sắc mặt hai tên nha dịch hơi hòa hoãn, đang muốn ném cậu xuống, rồi lại kinh nghi nói, “Trên người hẩn sao lại có một tia tử vi đế khí?”

“Này có cái gì? Quên tổ tiên hẩn là ai à? Nghe nói quốc sư Hạ Khải kia tử vi đế khí càng đậm, đã đến trình độ ngự sử vạn quỷ rồi. Tia đế khí này có lẽ là hẩn truyền cho hậu nhân để bảo mệnh.”

“Đúng là bởi vì bảo hộ quá mức, mới tạo nên nhiều thứ không bằng cảm thú đến như vậy. Cút đi! Sau khi trở về làm quan cho tốt, đừng giết hại dân chúng nữa!” Vừa dứt lời, hai quỷ đồng loạt buông tay, Hữu Xu còn chưa kịp phản ứng liền từ vạn trượng đài cao ngã xuống, sau đó giật mình một cái tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một cái giường lớn khắc hoa.

Cậu sờ sờ ngực, lại thử thử mạch đập, xác định mình đã trở về nhân gian, được thân thể, mới lập tức cắn rách đầu ngón tay, vẽ rất nhiều khu quỷ phù trên trướng liêm màu trắng, lại bày ra một cái kết giới đơn giản, sau đó thật mạnh nằm trở về. Long khí trong cơ thể cậu đã tiêu hao gần như không còn, dù là lệ quỷ đạo hạnh không đủ hai mươi năm cũng có thể dễ dàng giết chết cậu, càng không nói đến yêu vật. May mà cậu đi theo ông lão học phép thuật nửa năm, nếu không hiện tại sẽ giống như nhân sâm quả di động, sớm muộn gì cũng bị gặm sạch sẽ.

Cảnh cáo của nha dịch nhiều lần quanh quẩn trong đầu, làm cậu ý thức được, nhiệm vụ chủ yếu hiện tại không phải tìm kiếm chủ tử, mà là thu thập cục diện rối rắm Triệu Hữu Xu lưu lại. Nếu như lại khiến dân chúng oan ức mà chết, xuống địa phủ cáo trạng, cứ chờ Diêm Vương gia tự mình đến bắt người đi.

Ngay cả một ngục chủ nho nhỏ cũng ngăn cản không nổi, Hữu Xu chỗ nào là đối thủ của Diêm Vương gia? Cậu lắc đầu thâm than, cuối cùng xóc màn trướng lên xuống giường, lại phát hiện móng đau đến lợi hại, giống như phát hỏa.

“Xảy ra chuyện gì nhỉ?” Cậu lập tức vén quần lên xem xét, phát hiện làn da đầu tiên là phiếm hồng, sau đó sưng tấy, cuối cùng thấm ra tơ máu, giống như bị đánh mấy trăm trượng.

Nhưng mà người bị đánh trượng không phải Triệu Hữu Xu sao? Sao lại đến phiên mình chịu tội? Cậu cảm

thấy hoang mang, nghĩ rồi lại nghĩ, khối thân thể này là của Triệu Hữu Xu, bị mang vạ một chút là không thể tránh được, lúc này mới trấn định lại. Trong đầu Triệu Hữu Xu lưu lại rất nhiều ký ức, tiện cho Hữu Xu mới đến, trước tiên cậu vứt những chuyện xấu xa đó sang một bên, sau đó lật danh sách hạ nhân Triệu phủ ra, cao giọng gọi, “Tuồng tử, Tuồng tử, mau vào!”

Tuồng tử là tiểu tư bên người Triệu Hữu Xu, ngủ ở nhĩ phòng cách vách. Hắn biết buổi tối lão gia rất nhiều việc, cũng không dám ngủ quá sâu, lúc này đã chạy tới cửa, “Đến đến, tiểu nhân đến, lão gia ngài có gì phân phó?”

“Nhanh đi mời đại phu, mông ta đau.”

“A? Được rồi, tiểu nhân lập tức đi!”

Tuồng tử không dám hỏi nhiều, trong đêm đi mời đại phu, hơi xem xét, nói là bị côn bồng đánh thương, mở mấy bình dược chuyên trị bồng thương. Bởi vì huyện Toại Xương là một địa phương nhỏ, cũng không có đại phu cao minh gì, Hữu Xu chỉ đành chấp nhận bôi được, ở trên giường nằm úp sấp bảy tám ngày.

Mấy ngày này, cậu đã chỉnh lý ra gia thế bối cảnh và cuộc đời của “Triệu Hữu Xu”. Hẳn quả nhiên là hậu nhân Triệu gia, trên gia phả còn ghi tên mấy người Triệu thượng thư, xem ra lấy tên “Hữu Xu” cho con cháu có bộ dạng xinh đẹp là truyền thống tốt đẹp của Triệu gia.

Vị Triệu Hữu Xu này khi còn bé chẳng những bộ dạng ngọc tuyết đáng yêu, còn thông minh tuyệt đỉnh, tuổi nhỏ liền thi đậu đồng sinh, mười tám mười chín tuổi đậu Trạng Nguyên. Nhưng lúc này đã không phải Hạ Khải triều, mà là Đại Dung triều sáu trăm năm sau, quốc chủ họ Mộ Dung, cho nên người Triệu gia cũng không được bao nhiêu ưu đãi, thực nhanh liền thả xuống địa phương làm một tiểu quan nho nhỏ.

Từ nhỏ phụ mẫu Triệu Hữu Xu đã mất, gia sản đều bị thúc phụ mưu đoạt, toàn dựa vào người trong thôn tiếp tế mới sống sót. Ước chừng từ nhỏ ăn đủ đau khổ, hắn liền rất xem trọng tiền tài, sau khi đến huyện Toại Xương phạm là có ngân lượng tổ tụng cần thu, ai cho bạc nhiều liền phán người đó thắng. Dần dần, người nghèo Toại Xương chịu oan khuất, tình nguyện thắt cổ cũng không muốn cáo quan, mà những người giàu có thì càng thêm không kiêng nể gì, ức hiếp đồng hương.

Sau khi không khí Toại Xương bị hắn phá hỏng, hắn lại nhúng tay vào thuế vụ, dưới tầng tầng bóc lột dân chúng càng thêm không có đường sống, người bán nhi bán nữ, vào rừng làm cướp làm giặc đếm không hết.

Năm trước hắn lên núi săn thú, trên đường coi trọng một nữ tử mỹ mạo, sai người hỏi thăm mới biết là muội muội của một tên lưu manh vô lại nào đó ở Lý gia thôn trong vùng quản hạt của Toại Xương, tên là Lý Ny, là một đóa hoa mười dặm bát hương nổi tiếng gần xa. Bởi vì nàng lớn lên vô cùng xuất chúng, huynh trưởng Lý Nhị Cầu liền không chịu tùy tiện để cho nàng lập gia đình, nghĩ nếu như ngày nào đó được quý nhân coi trọng, Lý gia liền phát đạt.

Quan phụ mẫu một huyện, tự nhiên là đại đại quý nhân trong mắt Lý Nhị Cầu. Triệu Hữu Xu mới vừa sai bà mới đến hỏi, gã liền đáp ứng, từ đó liền tự cho mình là đại cữu tử huyện thái gia, ở trong thôn làm mưa làm gió. Lý Ny kia cũng không phải là thứ tốt gì, lòng ghen tị rất mạnh, nhìn thấy ai có bộ dạng xinh đẹp hơn mình, hoặc ăn mặc phú quý hơn mình, liền sai phái bà tử đi rạch mặt người ta, lột xiêm y người ta.

Đến hiện nay, thiếu nữ bị nàng ta độc hại đã có năm sáu người, đều bởi vì không mặt mũi gặp người, thất cổ tự vẫn. Khổ chủ tìm tới cửa âm ỉ, Lý Nhị Cầu liền đánh người ta ra, nói muốn lên huyện nha lên công đường với bọn họ. Lời này vừa ra, mọi người chỉ có trầm mặc, sau đó bất đắc dĩ mà về.

Sở dĩ Triệu Hữu Xu rơi vào địa ngục pháp lệnh, chính là bị mấy thiếu nữ tự sát kia liên danh cáo trạng, quả nhiên là tự làm bậy không thể sống. Nhưng mà ác nhân như vậy, lại bởi vì họ “Triệu” mà không cần gánh vác bất luận nghiệp chướng gì, có thể thấy được địa ngục cũng giống như nhân gian, cũng không phải người người ngang hàng.

Hữu Xu âm thầm cảm thán, tuy là cùng tộc, lại hoàn toàn không cách nào sinh ra chút thương hại với “Triệu Hữu Xu”. Chờ sau khi thương thế tốt lên cậu phải thống trị huyện Toại Xương cho tốt, nếu không lần tới còn phải bị chộp tới địa phủ, nếu khiến Diêm Vương gia nhận ra thân phận thể ngoại chi nhân của cậu, có khả năng rốt cuộc không nhìn thấy mặt trời phàm thế nữa.

Trong cảm giác ngày càng nghiêm trọng cấp bách, cậu chậm rãi dưỡng tốt vết thương, ban đêm càng sớm nằm xuống, chuẩn bị ngày mai đến huyện nha, mới vừa ngủ trầm, hồn thể liền bay vào địa phủ, đi vào một đại điện xanh vàng rực rỡ. Tòa cung điện này còn đồ sộ hơn vô số lần so với ngục thứ tư trước đó, mặc dù trên đầu nhìn không thấy ánh mặt trời, lại có tinh tinh điểm điểm đèn lồng màu tím qua lại phiêu đảng, còn có thiên mã (ngựa trời), bàn long (rồng cuốn), đế giang* xoay quanh lao xuống, gào thét kêu to.

Đế giang

Nhìn thấy kỳ cảnh nguy nga như thế, Hữu Xu đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức cắn rách đầu ngón tay, vẽ rất nhiều ấn thân phù trên mấy chỗ trán, lòng bàn tay, cánh tay, bụng. Không hề nghi ngờ, nơi này chính là điện Diêm La vương đứng đầu u minh, nếu không thì vị ngục chủ thứ tư trước đó cùng với hai mươi ba ngục chủ khác sẽ không quỳ gối dưới bậc thang.

Hữu Xu thật cẩn thận mà đi qua, trốn ở sau một gốc cột thật lớn.

Không bao lâu, con đường nở đầy hoa Bỉ Ngạn kéo dài tới tận cùng bóng tối truyền đến tiếng vang ầm ầm, tựa như có rất nhiều xa giá đang chạy lại bên này. Hữu Xu nín thở tĩnh khí, vươn cổ nhìn ra xa, liền thấy vài Cửu Anh (rồng chín đầu) lôi kéo mấy cái xe chở tù, chậm rãi đi tới cửa đại điện, trong xe chở tù phân biệt giam giữ một nam tử trung niên, một mỹ phụ trung niên, còn có một thanh niên khoảng hai mươi.

Hữu Xu tỉ mỉ nhìn, nhất thời vẻ mặt sợ hãi. Trên người nam tử kia kim quang lờ lờ, rõ ràng là mặc một bộ long bào; nữ tử ăn mặc hoa lệ, mang trâm cài, hẳn là địa vị cũng không thấp; mà thanh niên kia đầu đội tử kim quan, thân mặc măng bào tử tử, vừa giãy dụa vừa tự xưng bổn vương, xác định là nhi tử của hai người phía trước.

Không phải nói đế vương nhân gian không ở trong vòng quản hạt của minh phủ sao? Trong điện Diêm La này đến tột cùng có lai lịch gì, có thể đem đế hậu đương triều tính cả thân vương cùng nhau bắt đến? Về phần mấy người kia tại sao bị bắt, Hữu Xu lại không thấy kỳ quái. Hành vi của “Triệu Hữu Xu” trước đó, phóng đại ngàn vạn lần lên chính là thứ mà đương triều Thánh Thượng làm.

Hắn ta ngoài sủng nịnh thần, trong sủng gian phi, chỉ biết sưu cao thuế nặng, tầm hoan mua vui; không biết trị quốc an bang, tạo phúc dân chúng. Cảnh loạn giống huyện Toại Xương cũng không phải là lạ, mà là phổ biến như thế, dưới hôn quân thống trị, tham quan ô lại như “Triệu Hữu Xu” còn có rất nhiều rất nhiều, nhiều đến mức đủ để lấp đầy địa ngục pháp lệnh.

Khi Hữu Xu lật xem huyện chí*, để báo**, cũng triệu đến vài tiểu quỷ đạo hạnh thấp hỉ thăm, đã hoàn toàn hiểu biết hiện trạng Đại Dung quốc. Đây là một vương triều mục nát mới vừa thành lập hơn một trăm năm đã là mặt trời sắp lặn, nếu không có quân chủ sát phạt quyết đoán, anh minh thần võ xuất hiện, không quá vài thập niên sẽ sụp đổ. Nhưng mà hiện tại, trận tai họa nguy hại cho quốc gia này có lẽ đã sớm tới, nếu như Diêm Vương gia phán quốc quân tử tội, rồi sau đó người thừa kế lại khuyết thiếu đầy đủ quyết đoán và thủ đoạn, Đại Dung quốc nguy rồi.

*Huyện chí: chí là bản ghi chép, huyện chí là bản ghi chép những việc của huyện.

**Để báo: là một loại báo có từ rất sớm, bắt nguồn từ nhà Đường, dùng để thông báo tin tức.

Trong lúc miên man suy nghĩ, cửa cung điện đã vang ầm ầm rộng mở, một nam nhân mang mặt nạ nền đen hoa văn tím, thân mặc y bào màu đen, thân hình cao lớn ngồi ngay ngắn ở chủ vị, dùng âm thanh lạnh như băng nói, “Mở thẩm Đại Dung quốc chủ Mộ Dung Liên, Hoàng quý phi Tôn thị, Lễ thân vương Mộ Dung Hiên, các vị ngục chủ ngồi đi.” Trong lúc đưa tay đã làm biến mất xe chở tù, đem ba người hư không triệu vào đại điện.

Các vị ngục chủ nhất loạt đồng ý, mấy Cửu Anh cũng bay lên không trung gào thét, thanh thế cực kỳ đồ sộ. Dù là người kiến thức rộng rãi như Hữu Xu, cũng không khỏi tròn tròn mắt, bị uy nghi của người đứng đầu minh phủ làm rung động thật sâu.

66. Chương 66

Mắt thấy cửa Diêm La điện sắp đóng lại, Hữu Xu vội vàng chui vào.

Cảnh tượng trong điện còn rộng lớn khí thế hơn so với dự đoán của cậu, mái vòm phủ kín cửu thiên tinh đồ, từng viên từng viên tỏa ra ánh sáng; xung quanh là bức họa toàn cảnh núi sông Cửu Châu, nước chảy thác reo róc rách rung động, giống như đem một phía Càn Khôn thu vào trong đó, mà nơi cao cao trên điện thì đặt một cái bàn cực lớn, Diêm La vương mặt đeo mặt nạ đang ngồi ngay ngắn phía sau, mở một quyển danh sách nhìn kỹ.

Toàn bộ cung điện tỏa ra ánh sáng nhạt, chỉ mỗi chỗ của hắn là một mảnh tối đen, trừ hoa văn sắc tím trên mặt nạ, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng cực kỳ cao lớn uy nghiêm. Hai mươi bốn ngục chủ cũng đều mang mặt nạ, nín thở tĩnh khí mà ngồi ở phía dưới chờ, từ ngôn ngữ tứ chi cứng ngắc của bọn họ mà xem, đối với vị quan trên này hắn là hết sức e ngại.

Hữu Xu càng thêm cẩn thận, mũi chân giẫm trên nền gạch hắc thạch khắc đầy hoa bửu ngạn, chậm rãi dịch đến phía sau một cây cột, lộ ra nửa cái đầu xem xét. Ngày ấy "Triệu Hữu Xu" tham gia quỳnh lâm yến từng gặp qua Đại Dung quốc chủ Mộ Dung Liên và Lễ thân vương Mộ Dung Hiên, ký ức về diện mạo hai người hazy còn mới mẻ. Hữu Xu hơi lật tìm trong đầu, đã xác định bọn họ đúng là hai người có quyền thế nhất hiện giờ, mà người trên cao đường kia hiển nhiên cũng đang thẩm tra đối chiếu thân phận mấy người đó.

"Dưới điện là Đại Dung quốc chủ Mộ Dung Liên, Lễ thân vương Mộ Dung Hiên, Hoàng quý phi Tôn thị sao?" Diêm La vương buông danh sách xuống, trầm giọng hỏi, bởi vì cách một tấm mặt nạ, giọng nói vốn

dĩ lạnh như băng vô tình càng thêm có vẻ trống rỗng quái dị.

“Biết là trăm còn không mau mau thả trăm ra? Nếu không trăm sẽ tịch biên cửu tộc ngươi!” Mộ Dung Liên phần nộ quát.

“Làm càn! Ngươi biết nơi này là nơi nào chứ? Há lại cho ngươi cao giọng ồn ào, kêu gào không thôi?” Vị ngục chủ thứ nhất ngồi ở bên tay trái lạnh giọng mở miệng. Lại có một ngục chủ chỉ tay lên mái vòm, liền thấy trên đó treo ngang một tấm biển màu đen, khắc ba chữ cường thảo to —— U Minh điện.

Lúc này ba người Mộ Dung Liên mới ý thức được mình bị bắt vào địa ngục, nhin không được khóc thét giãy dụa. Diêm La vương kia không thèm để ý, chỉ lấy ra một quyển sổ sách, từng cái từng cái nêu ra tội trạng của ba người, ước chừng niệm ba nghìn sáu trăm tám mươi tám điều mới ngừng lại, quát hỏi, “Các ngươi có nhận tội không?”

“Không nhận! Trăm là hoàng đế, trăm là chân long thiên tử, tử vi đế tinh, dù phải bị phạt, cũng nên là Ngọc Hoàng đại đế tự mình đến thăm vấn, lúc nào đến phiên một Diêm Vương nho nhỏ như ngươi?” Mộ Dung Liên biểu tình dữ tợn chất vấn.

Đối phương dường như cảm thấy lời nói này thực buồn cười, phát ra tiếng xùy nhẹ ngấn ngùi mà lại cổ quái, sau đó tay phải vẫy một cái, hút hần ta đến gần, gần từng chữ, “Bất quá chỉ là một ngục long vậy còn chưa mọc dài, cũng dám ở trước mặt bốn vương tự xưng là tử vi đế tinh, hôm nay bốn vương liền lột da rồng của ngươi, chặt đứt xương rồng của ngươi, xem ngươi như thế nào.” Dứt lời đầu ngón tay đã cắm vào cổ Mộ Dung Liên, rút xương sống trắng bệch của hần ta ra, sau đó cắt túi da ném sang một bên.

Mộ Dung Hiên và Tôn thị vốn còn duy trì uy nghi hoàng tộc lúc này mới đồng loạt hét rầm lên, sau khi tỉnh hồn liền lập tức đập đầu nhận tội. Nhưng dù nhận tội thì người nọ cũng không hề nhẹ nhàng bỏ qua, lệnh ngục chủ thứ nhất và ngục chủ thứ hai dẫn người đi móc mắt cắt lưỡi, phạt hai trăm roi.

Nơi hành hình ngay tại một góc trong điện, cảnh tượng thảm thiết này có chút nhìn ghê người. May mà Hữu Xu nhìn quen nên không trách, trong lòng cũng bình tĩnh, ngồi chồm hổm trên mặt đất yên lặng nhìn hồi lâu, còn đi theo đếm số roi. Bất tri bất giác qua vài canh giờ, ba người đều đã thối xong, Diêm La vương mới lệnh ngục chủ đuổi người về dương thế. Hữu Xu lập tức đi theo mọi người ra khỏi U Minh điện, quay đầu lại nhìn, phía sau chỉ còn một mảnh bóng tối...

Hôm sau mở mắt, cả buổi cậu không hoàn hồn được, sau khi rửa mặt chậm rãi đi đến tiền thính, một đường đều đang phân tích cảnh mơ kia. Có vết xe đổ của “Triệu Hữu Xu”, cậu tuyệt đối sẽ không ngây thơ cho rằng hết thấy trong mộng đều là biểu hiện giả dối, nói cách khác, tối hôm qua Mộ Dung Liên, Mộ Dung Hiên và Tôn thị quả thật bị mang vào địa ngục chịu khổ. “Triệu Hữu Xu” bị đánh một trăm đại bản, thân thể liền bày ra thương thế tương ứng, vậy Mộ Dung Liên bị lột da gãy xương cùng với Mộ Dung Hiên và Tôn thị bị móc mắt cắt lưỡi, phạt hai trăm roi sẽ như thế nào?

Tám chín phần là sống không lâu đi? Nghĩ như vậy, cậu không khỏi lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Đi đến tiền thính, chỉ thấy một nam tử trung niên dáng vẻ đáng khinh đã ngồi ở bên cạnh bàn cơm dùng

bữa, một đôi dưa lật tới đảo lui trong bát đĩa, vô cùng thất lễ. Hữu Xu hơi liếc mắt một cái, đã nhận ra thân phận người này.

Người này tên là Vương Phúc, nguyên quán Thiệu Hưng, làm người vô cùng âm hiểm ngoan độc, vả lại còn tham lam hơn “Triệu Hữu Xu” vô số lần. Hai người thường thường bởi vì chia của không đều mà phát sinh xung đột, nhưng Vương Phúc là người do quan trên trực hệ của “Triệu Hữu Xu” đề cử tới đây, có quan hệ thân thích, không tiện đắc tội, chỉ có thể nhịn. Thời gian lâu, Vương Phúc đã cảm thấy huyện thái gia tuổi trẻ dễ ức hiếp, càng được đà lấn tới, không phân tôn ti.

“Nha, huyện thái gia ngài đã tới. Mông quý của ngài ổn không?” Vương Phúc cũng không đứng dậy hành lễ, chỉ liếc mông Hữu Xu một cái, trong mắt tràn đầy ác ý. Mấy ngày này huyện thái gia không ở đây, tất cả việc lớn việc nhỏ đều là một mình gã ôm đồm, có thể nói là uy phong tám bề. Hiện giờ thương thể của huyện thái gia đã tốt, đoạt quyền hành của gã, gã tự nhiên thực không vui lòng.

Hữu Xu nhìn chằm chằm mặt bàn chén bát hỗn độn, biểu tình vô cùng tối tăm. Nếu như nhớ không lầm, tuy rằng Vương Phúc sống nhờ tại huyện nha, nhưng thức ăn lại phải tự gánh vác. Nói cách khác, thứ hiện tại gã đang ăn hân là thuộc về “Triệu Hữu Xu”, mà mình là Triệu Hữu Xu.

Trải qua hai đời, tật xấu bảo vệ đồ ăn của Hữu Xu còn chưa có sửa, nhưng đã khắc chế rất nhiều. Cậu xoa xoa đầu ngón tay hơi hơi ngứa, lại dè gân xanh trên thái dương, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm bát ăn cơm.

Vương Phúc đem một cái chân gà còn sót lại kẹp vào trong bát mình, dè thấp giọng nói, “Huyện thái gia, ngân lượng mà Vương đại nhân bảo ngài cống lên ngài đã chuẩn bị đủ chưa? Đủ rồi thì để tiểu nhân tự mình đưa đến châu phủ.”

Hữu Xu hơi suy nghĩ một chút, đã hiểu rõ gã nói cái gì. Qua mấy ngày nữa chính là sinh thần của Lễ thân vương Mộ Dung Hiên, mặc dù hân chưa được chính thức sắc lập làm thái tử, nhưng bởi vì mẫu thân được sủng ái mà đã sớm vào ở Đông Cung, là quốc chủ kế nhiệm vấn đã đóng thuyền. Người ủng hộ hân ở trong triều rất nhiều, vừa vận quan trên của “Triệu Hữu Xu” ngay ở trong đó. Để được nhớ cái tên trước mặt Lễ thân vương, bọn họ tự nhiên muốn vắt hết óc mà cướp đoạt bảo vật đưa lên. Nhưng dân gian nào có bảo vật gì, còn không phải đều ở trong tay những phú thương lớn ư?

Vài ngày trước đó, quan trên của Triệu Hữu Xu nhìn trúng một cây san hô, chào giá ba mươi vạn lượng bạc ròng, hân ta không lấy ra được liền đem bạc cho vài tri huyện phía dưới gánh vác, nói ai hiểu kính bạc nhiều, năm sau liền đề bạt người đó. Nhân vật nho nhỏ như Triệu Hữu Xu ngay cả mép của Lễ thân vương cũng sờ không được, con đường tấn chức duy nhất chính là leo lên quan trên, nghe lời ấy tự nhiên vô cùng coi trọng.

Hân đã đánh tiếng với các đại phú hộ huyện Toại Xương, bảo bọn họ chuẩn bị tiền. Những người này bị huyện thái gia bóc lột, tự nhiên liền đi bóc lột tá điền dưới tay, cái gọi là một tầng bóc một tầng, một tầng gây hơn một tầng, đến khi bóc dân chúng bình dân thành cái xác không hồn mới đồng ý bỏ qua.

Triệu Hữu Xu đã sớm chuẩn bị được mười tám vạn lượng bạc, lại không để Vương Phúc biết, hân cũng đang đề phòng Vương Phúc ăn bớt ở giữa. Nếu cái túi da này không đổi linh hồn, không chừng bạc đã sớm

đưa lên rồi, nhưng hiện tại, Hữu Xu lại tự có tính toán. Cậu nói thẳng, “Ta đã chuẩn bị được mười tám vạn lượng bạc, nhưng số tiền kia có tác dụng khác, người bảo Vương đại nhân tự mình nghĩ biện pháp đi.”

Wương Phúc gần như không thể tin được lỗ tai của mình, ném đĩa xuống sau đó chất vấn, “Người mới vừa nói cái gì?”

“Bạc ta có, nhưng ta không ra.” Hữu Xu từng câu từng chữ lặp lại.

Wương Phúc đầu tiên là khuôn mặt dữ tợn, rồi lại dịu đi, nhỏ giọng khuyên giải, “Huyện thái gia, ngài đây là cái kinh với thuộc hạ à? Nhưng cũng không thể lấy con đường làm quan của mình ra nói giỡn nha! Bảy tám tri huyện dưới tay Vương đại nhân đều đã đi chuẩn bị tiền, ai động tác nhanh thì người đó liền được ghi nhớ trong lòng ông ấy, năm sau nói không chừng có thể điều vào châu phủ. Ngài bỏ cơ hội tốt như vậy không cần, đến tận cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ ở cái nơi chim không thềm ị này làm quan thất phẩm tép riu cả đời à?”

Lý tưởng của Hữu Xu là vị cực nhân thần, như vậy mới có thể tiếp xúc được với quyền quý tầng lớp thật cao. Không chừng trong số những người đó liền có chủ tử thì sao? Nhưng cậu tuyệt đối sẽ không đem ý nghĩ của mình nói cho một kẻ râu ria, vì thế thản nhiên nói, “Ta muốn làm gì không tới phiên người hỏi đến. Tự bản thân ta vui lòng.”

“Được được được, ngài vui lòng phải không? Ta đây liền đi châu phủ báo cáo với Vương đại nhân việc này, xem ông ấy xử trí như thế nào!” Vương Phúc đột nhiên đứng dậy hất bàn, sau đó phát tay áo mà đi, hoàn toàn không đem hoàng mao tiểu tử mới ra đời lại không hề có bối cảnh như Hữu Xu đặt ở trong mắt. Mười tám tuổi có thể đậu Trạng Nguyên quả thật rất giỏi, nhưng nếu không biết cách làm người, cũng chỉ có thể cả đời làm đá kê chân cho người ta.

Hữu Xu nhìn chằm chằm đồ ăn rơi vãi đầy đất, ngũ quan dần dần vạn vẹo dữ tợn, nếu lúc này Vương Phúc quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, có lẽ sẽ không khư khư cố chấp đi lên con đường chết.

“Từ Toại Xương đến châu phủ, nếu ngồi xe cần bảy ngày, nếu đi bộ cần đến mười bảy mười tám ngày. Người đợi xe hắt chạy đến địa phương trước không thôn sau không điểm liền làm gãy càn xe, nếu hắt muốn đi đến thành trấn kế tiếp phải thuê xe, người lại làm gãy, cần phải kéo dài một ít thời gian.” Cậu vừa sai người quét tước dọn hỗn độn trên đất, vừa dùng tinh thần lực phân phó một nữ quỷ mới vừa thu nạp.

Nữ quỷ từng là đầu bếp nữ ở huyện nha, khi còn sống mệnh không tốt, trượng phu vì một kỹ nữ mà bỏ nàng, con trai con gái cũng không chịu nhận, tuy không có chấp niệm nhưng không có mồ đặt chân, thành cô hồn dã quỷ không cách nào đầu thai. Hữu Xu đáp ứng thay nàng siêu độ, lúc này mới đổi được nàng dốc sức tương trợ.

Nữ quỷ liên tục đáp ứng, đuổi theo Vương Phúc, Hữu Xu lại phân phó hạ nhân dừng chuẩn bị điểm tâm sáng phong phú như thế nữa, một chén cháo, vài cái bánh bao bánh màn thầu là được. Hiện tại cậu ăn, mặc, dùng, tất cả đều là tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng, nếu lại xa xỉ lãng phí, thật sự sẽ gặp trời phạt. Chẳng những bản thân cậu phải cần kiệm, những người phía dưới cũng đều phải làm theo.

Cậu vừa suy xét nên làm thế nào thiết lập lại trình tự nơi huyện nha, vừa đi đến công đường chuẩn bị xử lý chính vụ. Trong chính đường ngoại trừ một tiểu tư vẩy nước quét nhà, lại không phát hiện một nửa bóng người, bộ khoái, nha dịch, tư lại*, tất cả đều không biết chạy đến đâu rồi.

*Tư lại: quan lại nhỏ, cấp thấp trong phủ quan.

“Người đâu?” Cậu nhìn về phía tiểu tư, tiểu tư ấp úng nói không rõ ràng.

Đúng vào lúc này, một quỷ chết đói đã sớm để cậu sử dụng từ dưới đất chui ra, bầm bả, “Đại nhân, tất cả những người đó đều là phe Vương Phúc, lúc gần đi hần phân phó bọn họ chớ có nghe ngài sai sử, cho nên tìm cơ xin nghỉ hết. Vương Phúc một ngày không quay lại, bọn họ liền một ngày không lên trực, để ngài làm một huyện lệnh không có cón gậy.”

Quỷ chết đói này khi còn sống là một khát cái, cho tới bây giờ chưa từng ăn một bữa cơm no, Hữu Xu vừa đến liền cho nó một tấm âm dương nguyên khí phù, tuy rằng sau khi hấp thu sẽ nhanh chóng đói khát khó nhịn lại, nhưng tốt xấu cũng khiến nó được một khắc thoải mái. Cho nên nó khăng khăng một mực theo bên người Hữu Xu, đuổi cũng đuổi không đi. Sở trường của khát cái tự nhiên là tìm hiểu tin tức, đừng nói một huyện nha nho nhỏ, dù là việc nhỏ vụn vặt trong châu phủ, nó cũng đều nhất thanh nhị sở.

Chính cái gọi là “vô mặc bất nha*”, không có sự gia ở bên phụ tá, phần lớn huyện lệnh căn bản không biết nên xử lý chính vụ như thế nào. Vương Phúc cho rằng gọi cái gánh hát của mình đi là có thể diệt uy phong của huyện thái gia, nhưng lại đánh nhằm chủ ý. Triệu Hữu Xu hiện tại cũng không phải là Triệu Hữu Xu trước đây, phương thức vận hành đầu óc khác hẳn với người thường.

*Vô mặc bất nha: “mặc” là cách gọi những người coi việc văn thư giấy tờ. “Vô mặc bất nha” ý là không có những người coi việc giấy tờ thì sẽ không có phủ nha.

Cậu không đi tìm từng nhà từng hộ, mà là nhớ kỹ tên những người này, ngừng tiền công. May mà “Triệu Hữu Xu” rất xem trọng tiền bạc, chìa khóa ngân khố luôn luôn nắm trong tay chính hần, mấy tiền sinh phòng thu chi cũng là thân tín của hần, tự nhiên có thể thực thi chế tài kinh tế.

“Không có nhân thủ, tự mình bỏ tiền thuê. Tiêu tiền mời người ngược lại còn dùng được hơn là nha dịch bắt tài. Huyện Toại Xương nơi nào có cu li nhiều nhất?” Hữu Xu bước ra huyện nha, vừa đi vừa hỏi. “Triệu Hữu Xu” ngoại trừ trên việc tiền bạc phân chia thực rõ ràng, mọi việc còn lại đều cực kỳ ỷ lại Vương Phúc, những người hầu trong nhà phần lớn là Vương Phúc mời đến, đều không biết chủ tử chân chính của mình là ai, cho nên vô cùng không đáng tin.

Quỷ chết đói rút vai khom lưng theo ở phía sau, chỉ dẫn nói, “Đầu phố thứ hai phía trước quẹo trái, đi thẳng tới đầu phố thứ tư lại quẹo trái, xuyên qua một ngõ nhỏ liền tới bến tàu, nơi đó có rất nhiều cu li chờ thương thuyền qua lại dỡ hàng.”

“Vây đi thôi.” Hữu Xu chậm rãi mà đi, tới bến tàu quả nhiên nhìn thấy rất nhiều cu li thân thể cường tráng, để trần. Cậu qua lại xem xét hai vòng, chọn lựa hai mươi nam tử khuôn mặt hung hãn ánh mắt lại sạch sẽ chính trực. Một tháng ba lượng bạc, chỉ ký văn khế cầm cố không ký văn tự bán đứt, đúng hạn kết toán

tiền công, bao ăn ở, còn có danh hiệu công chức, chuyện này đồ ngốc mới không nhận.

Hai mươi người thực nhanh ký khế ước, mỗi người lĩnh một bộ trang phục nha dịch mặc vào, sau đó giờ còn bồng tròng tròng điệp điệp đi theo phía sau Hữu Xu. Trong lòng bọn họ cũng có chính nghĩa công lý, nhưng dưới tình huống cơm cũng ăn không đủ no, ai có thể kiên trì chính nghĩa công lý? Nhiều lắm thì lúc huyện thái gia bảo đánh người hạ thủ nhẹ một chút là được.

Nghĩ như vậy, đoàn người xuyên phố qua hẻm, đi vào Lý gia thôn. Các thôn dân đã sớm thành thói quen hành vi rêu rao khắp nơi của huyện thái gia, lập tức tránh đi xa xa, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi và thù hận. Hữu Xu theo ký ức tìm được Lý gia, liền thấy hai gian phòng thấp đã từng rách tường hư ngói hiện giờ đã biến thành đại viện gạch xanh ba gian, trong viện trồng rất nhiều hoa cỏ, đang lay động nhẹ nhàng lộ ra đầu tường.

Tiểu tư thủ vệ thấy người đến là huyện thái gia, vội vàng khom người đón chào. Lý Nhị Cầu sáng sớm đi ra ngoài đánh bạc, chưa quay về, Lý Ný cũng không cố kỵ nam nữ phải tránh né, được tin liền xách váy chạy đến, đứng phải đám đại hán đầy phòng cũng không thấy e lệ, vòng eo ngược lại xoay đến càng vui vẻ.

Nhìn thấy vị hôn phu ngồi ngay ngắn ở chủ vị, môi hồng răng trắng, da mịn thịt non, mắt to tròn tròn, so với mình còn xinh đẹp hơn vô số lần, trong mắt nàng nhanh chóng hiện lên một tia chán ghét, chất vấn, “Sao không nói trước một tiếng đã tới rồi? Cái trâm cài hôm kia ta coi trọng người mua cho ta chưa?”

Hữu Xu bình tĩnh liếc nhìn nàng một cái, trong lòng đột nhiên thoát ra một ngọn lửa. Rõ ràng là nữ nhân này làm ác bị cáo trạng đến địa phủ, sao nàng ta một chút việc cũng không có, mình lại phải chịu nỗi khổ da thịt? Thôi, địa phủ không trừng trị nàng ta, mình tự động thủ cũng giống nhau!

Nghĩ vậy, cậu mới xem như dễ chịu một chút, từ trong lòng ngực lấy ra một khối hoa quế cao, dùng răng cửa mài từng chút từng chút một. Nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của cậu khê nhúc nhích, má thịt nhẹ phồng, Lý Ný cũng nổi trận lôi đình. Một đại nam nhân, vì sao không thể có chút dáng vẻ đại nam nhân? Ăn đồ ăn mà thôi, có cần phải biến thành như thế, như thế...

Lý Ný tuyệt đối không thừa nhận mỗi ngày mình đều lén lút luyện tập loại tướng ăn này, chỉ vì có vẻ càng thêm thanh tú đáng yêu một chút. Nàng ta xoa xoa ngực, đợi tâm hỏa thoáng hạ xuống mới nói, “Hỏi người đó, trâm cài mua chưa?”

Hữu Xu nâng chung trà lên từ từ nhâm nhi, đối với nàng ta có tai như diếc làm như không thấy. Lý Ný đang muốn phát hỏa, Lý Nhị Cầu đã vội vàng chạy vào, ôm quyền nói, “Muội phu, để người đợi lâu! Ta đây liền phân phó phòng bếp đi chuẩn bị cơm, Vương tài chủ thôn kẻ bên đưa tới hai cái tay gấu, vừa lúc cho chúng ta làm đồ nhắm ăn, người tới...”

Lời gã còn chưa dứt đã bị Hữu Xu cắt ngang, “Đừng phí sức, hôm nay ta có công vụ trong người. Nghe nói gần đây có người muốn tìm người lên công đường à? Có những nhà nào, hãy xưng tên ra.”

Lý Nhị Cầu mừng rỡ, còn tưởng muội phu muốn cho mình chỗ dựa, vội đem tên người nhất nhất báo ra. Hữu Xu nhanh chóng ghi lên giấy, khi tạm biệt Lý Nhị Cầu liền phân phó, “Hôm nay ta liền đưa bọn họ

đến huyện nha, buổi sáng ngày mai người tới đối chất tại chỗ với bọn họ.”

Lý Nhị Cầu liên tục đáp ứng, sau khi đóng cửa lại lộ ra biểu tình vạn phần đắc ý. Muội phu tự mình đến bắt người, đây là cho gã thể diện bao lớn chứ? Nếu như nói ra, xem ai còn dám đối nghịch với gã!

Hữu Xu dựa theo danh sách đi tìm từng nhà, những người này vừa thấy là cậu, lập tức quỳ xuống dập đầu nhận sai, dấp vể nước mắt nước mũi giàn giụa vô cùng thâm khổ. Hữu Xu bảo bọn họ viết đơn kiện, bọn họ không chịu, bảo bọn họ đi gõ trống kêu oan, bọn họ mặc kệ, rơi vào đường cùng chỉ đành bắt người lại hết, dùng dây thừng cột một hàng dài về.

“Mau nhìn kìa, Triệu cầu quan lại bắt người!”

“Lần này bắt đều là mấy người đắc tội đại cữu tử (*anh vợ*) cậu ta, thật mẹ nó súc sinh!”

“Phi, chết nên xuống mười tám tầng địa ngục!”

Dân chúng chờ cậu đi qua sau đó sôi nổi nhỏ nước miếng xuống đất.

Hữu Xu tai mắt linh hoạt, nhưng cũng chỉ có thể giả câm vờ điếc, sau khi đưa người đến huyện nha liền phân biệt nhốt vào buồng nhỏ, nhất nhất đi vào dò hỏi. Những người này liên tiếp giúp Lý Nhị Cầu nói tốt, nói thẳng tất cả đều là mình sai, không quan hệ với Lý gia, sau khi trở về nhất định dập đầu bồi tội vạn lần.

Hữu Xu hết cách, chỉ phải hét lên ra lệnh bọn họ câm miệng, dùng ngòi bút chỉ chỉ đối phương, nói, “Đây là bởi vì sao?”

Lời này hiển nhiên là nói với quỷ chết đói, nó lập tức tiến lên nói nhỏ, “Người này tên là Lý Vượng, bởi vì sửa bờ ruộng nhà mình quá cao, trâu nhà Lý Nhị Cầu đi qua ngã gãy chân, liền bị Lý Nhị Cầu đánh gãy chân giống vậy ném ở trong núi. Nếu không phải nhà hắn nuôi một con chó tốt, nửa đêm dẫn người đi tìm, không chừng đã bị hổ sói tha đi rồi.”

Hữu Xu múa bút thành văn, thực nhanh viết xong một đơn kiện, có lí do có căn cứ, bảo Lý Vượng ấn dấu tay. Những người này đều là nông dân, chưa bao giờ đọc sách, nào có xem hiểu cậu đang viết cái gì, cho rằng cậu là đang vô căn cứ, vu oan hãm hại, vì thế kêu cha gọi mẹ mà hét lên, bất luận như thế nào cũng không chịu đưa tay.

Hữu Xu hết cách, chỉ đành bảo thủ hạ mới thuê bắt người, cưỡng chế ấn một ngón cái. Trong mắt thủ hạ ẩn hiện phần nộ, nhưng cũng không biết làm thế nào, hiện tại thế đạo loạn như vậy, mình còn khó có thể giữ mạng sống, chỗ nào lo được cho người khác?

Cậu đi vào mỗi một phòng liền viết một tờ đơn kiện, khiến cho toàn bộ huyện nha quỷ khóc sói gào, tranh cãi ầm ĩ không chịu nổi. Thật vất vả tập hợp đủ tội trạng, cậu an an tâm tâm nằm xuống ngủ, tiếng khóc

trong buồng nhỏ lại vang lên một đêm. Đợi đến ngày thứ hai, Lý Nhị Cầu quả nhiên đã sớm đến huyện nha lên công đường, còn gọi một đám hồ bằng cầu hữu tới giúp vui. Cũng có dân chúng lòng mang lương tri nghe tin tức tới nơi, trong tay xách giỏ rau, bên trong là mấy thứ như tảng đá trứng gà, tính toán ném cầu quan xong lập tức bỏ chạy.

Hữu Xu cũng không vô nghĩa, vừa mới ngồi vào chỗ của mình liền vỗ kinh đường mộc, để thủ hạ dẫn nguyên cáo tới. Mọi người khóc một đêm, tóc tai bù xù, ánh mắt sưng đỏ, nhìn qua vô cùng chật vật. Nhóm bách tính phát ra tiếng phẫn nộ, Hữu Xu lại vẻ mặt bình tĩnh, cầm lấy một phần đơn kiện bắt đầu đọc, mới vừa đọc hai câu dưới công đường liền truyền đến tiếng kêu to, “Oan uổng mà! Phần đơn kiện này căn bản không phải tự chúng ta viết, là huyện thái gia bịa đặt sau đó bức chúng ta ấn dấu tay! Nếu ông trời có mắt liền giáng một tia sét đánh chết hết mấy kẻ ác này đi!”

“Ông trời mở mắt, đừng để người tốt bị oan khuất! Van cầu ngài mà ông trời!”

Dưới cơn tuyệt vọng, người duy nhất mà những người này có thể xin giúp đỡ lại chỉ có trời xanh. Quần chúng vây xem đồng cảm rồi lại bất lực, chỉ phải gục đầu xuống gật lạy, cắn chặt khớp hàm vang canh cách, giống như muốn đem người ngồi ở phía trên ăn sống nuốt tươi. Trái lại Lý Nhị Cầu thì chống nạnh ngựa mặt, đắc ý dào dạt, Lý Nỵ cũng ngồi trong công đường che miệng cười nhẹ.

Hữu Xu không để ý tới ai, cầm lấy kinh đường mộc vỗ vỗ, đợi âm lượng phía dưới hơi giảm liền tiếp tục đọc, đọc đọc, người kêu khóc chậm rãi ngừng lại, nghiêng tai lắng nghe, Lý Nhị Cầu và Lý Nỵ lại lộ ra biểu tình kinh nghi bất định.

“Lý Vượng, phần cáo trạng này có phải từng câu đều là thật không?” Hữu Xu lạnh nhạt hỏi.

Lý Vượng không dám đáp, chốc lại nhìn trên công đường, chốc lại nhìn nhìn thân nhân ẩn ở trong đám người, mày nhử thành nút thắt.

Hữu Xu cũng không cần hấn trả lời, vỗ kinh đường mộc khẳng định nói, “Nay đã kiểm chứng, mọi việc Lý Vượng khai đều là thật, bản quan phán Lý Nhị Cầu tội danh giết người thành lập, sau thu xử tử.” Dứt lời lại cầm lấy một phần đơn kiện bắt đầu đọc, cũng hoàn toàn phù hợp sự thật, cũng không đợi khổ chủ gật đầu liền phán Lý Nhị Cầu có tội.

Liên tục thẩm mười lăm mười sáu người, bắt quá chỉ tiêu phí ngăn ngừa ba khác, dưới sổ tội trạng phạt Lý Nhị Cầu bị phán xử tử. Nha dịch đứng ở hai bên nhào lên trời gã rần rần chắc chắn, còn gác đao lên cổ, đợi huyện thái gia đem văn thư công thẩm đưa cho hình bộ đồng thời được hồi đáp, là có thể kéo ra cửa chợ hành hình.

Lý Nhị Cầu sắp phát điên, vừa giãy dụa vừa hô muội phụ. Lý Nỵ vì che giấu sợ hãi và bối rối trong lòng, đứng lên chỉ vào mũi Hữu Xu chửi bậy, nói nếu cậu thật sự không thả huynh trưởng, mối hôn sự này liền tức khắc từ bỏ.

Nào ngờ Hữu Xu sớm có chuẩn bị, từ trong lòng ngực lấy ra một tờ hôn thư, tại chỗ xé thành mảnh nhỏ, chậm rãi nói, “Bản quan đang có ý này. Như vậy, kẻ tiếp liền thẩm Lý Nỵ tội bức hại mạng người, khổ chủ

ở chỗ nào, tự mình đứng ra.” Dứt lời hơi khoát tay, liền có hai nha dịch áp Lý Ny quỳ gối trên công đường, đầu gối va chạm với mặt đất vang lớn tiếng làm người ta nghe xong ê cả răng.

Đến lúc này, nhóm bách tính mới ý thức được huyện thái gia là làm thật, cậu lại thật sự tính toán quân pháp bất vị thân, vì dân trừ hại. Ai sẽ đem tức phụ mình áp quỳ tại chỗ, mở công đường thẩm vấn? Còn muốn mặt mũi hay không? Ai lại đem đại cữu tử mình trói gô lấy đao gác lên, làm gã bị dọa đến tè ra? Diễn trò căn bản làm không được đến mức này!

Mấy người quỳ gối dưới công đường căn rằng một cái, lập tức đứng dậy.

67. Chương 67

Vài vị khổ chủ tự thuật việc Lý Ny bức tử nữ nhi nhà mình, Hữu Xu liền đóng cái quan ấn trên đơn kiện, định ra tội bức hại mạng người của nàng ta. Nào ngờ Lý Ny vô cùng can trường, sau khi bố trí rồi ban đầu qua đi liền chỉ vào mũi Hữu Xu chất vấn, “Chỉ bằng mấy tờ đơn kiện, vài câu phiến diện, huyện thái gia liền định tội chết cho hai huynh muội ta, hai huynh muội ta không phục, muốn mời trạng sư đến châu phủ cáo trạng, châu phủ cáo không vang liền cáo ngự trạng lên thượng kinh, đời này không để yên cho người!”

Hữu Xu đối với bất cứ chuyện gì đều cực kỳ nghiêm cẩn nghiêm túc, không trải qua nhiều lần kiểm chứng tuyệt đối sẽ không dễ dàng kết luận. Cậu nhìn về phía đám người sớm đã đem nha môn vây chặt như nêm cối, nói, “Nàng ta muốn chứng cứ, bản quan liền cho nàng ta chứng cứ Trong các người nhất định còn có rất nhiều người lương tâm chưa mất, có ai đứng ra làm bằng chứng thêm cho những hương dân này hay không. Hiện giờ thế đạo hỗn loạn, lòng người khó dò, cuộc sống vốn gian nan, còn cần mọi người đồng lòng hợp lực, giúp đỡ hỗ trợ, mới có một đường hy vọng.”

Mọi người thấy cậu lời nói khẩn thiết, chậm rãi liền có vài người gan lớn đứng ra, chỉ chứng huynh muội Lý thị. Bởi vì người Lý gia ý có huyện thái gia làm chỗ dựa, làm việc không kiêng nể gì, nhược điểm nắm trong tay mọi người quá nhiều, há mồm có thể nói ra bảy tám việc. Và lại ngày hôm qua bị mang đi phần lớn là thôn dân Lý gia thôn, cho nên hôm nay đến vây xem cũng đều là các nhà có quan hệ thân thích, nào có đạo lý không giúp. Mọi người người một câu ta một câu mà bổ sung chỉ chứng, Hữu Xu nhất nhất ghi chép hết trên giấy, gần nửa canh giờ liền ghi được một xấp lời khai thật dày, phân biệt ghi chú rõ lời của ai, tuổi bao nhiêu, đến từ nơi nào.

Hữu Xu đem trạng từ nhất nhất phân phát xuống, cho người đọc sách biết chữ hỗ trợ nhìn xem, nếu như không có sai sót liền ấn dấu tay mình lên. Dân chúng còn chưa phát hiện dị trạng, người đọc sách đến vây xem lại đều kinh hãi không thôi. Huyện thái gia chỉ có một cái đầu, một đôi tay, dưới công đường lại có mười bảy mươi tám cái miệng đồng thời nói chuyện, cậu ta chẳng những có thể tức khắc ghi chép lại mà còn một chữ không sai, đây là bản lĩnh như thế nào? Một mình cậu ta liền đủ để ngang với mười bảy mươi tám quan thư ký đồng thời viết!

Việc cực kỳ bình thường thoải mái đối với Hữu Xu, nhìn trong mắt người người lại kinh thế hãi tục như vậy, người đọc sách huyện Toại Xương vốn dĩ âm thầm phỉ báng chửi rủa cậu, bắt đầu từ hôm nay đều sửa lại chiều gió, biến thành khâm phục và sùng kính. Đương nhiên, Hữu Xu cũng không quan tâm ánh mắt người bên ngoài, chỉ lo làm tốt chuyện của mình. Cậu đem một xấp lời khai thật dày ném ở trước mặt Lý

Ny, lạnh nhạt hỏi, “Những chứng cứ này có đủ chứ?”

Lý Ny ngẩng đầu nhìn cậu, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Người trên công đường này căn bản không phải Triệu Hữu Xu trong ấn tượng của nàng ta, lúc cậu nhìn chăm chăm người khác, trong ánh mắt không có một chút tình cảm, giống như người là một đồ vật có thể có thể không, mà cái đồ vật này có tất yếu phải tồn tại hay không, hoàn toàn dựa vào một ý niệm của cậu.

Lúc này nàng ta mới sợ hãi, lê đầu gối đi lên ôm hai chân Hữu Xu, lại bị nha dịch hai bên dùng côn bổng đặt ở trên đất, vô lực giãy dụa.

Hữu Xu ném hai cái hình ký xuống, trước tiên đánh huynh muội hai người năm mươi đại bản, lại tịch thu những gia sản phi pháp đó, sau đó tuyên bố bãi đường. Mọi người có chút hồi vị về trận thảm vấn vừa rồi, vừa đi vừa thảo luận không ngớt. Từ khi vị huyện thái gia trẻ tuổi này đến Toại Xương, đã thật lâu không có án kiện đại khoái nhân tâm như thế, đương nhiên bọn họ cũng lo lắng huyện thái gia này chỉ là nhất thời phát điên, không chừng qua mấy ngày liền ngựa quen đường cũ.

“Hắn là sẽ không đâu, mới vừa rồi ta nghe người ta nói huyện thái gia đã mang người ngựa đi xét nhà Lý Nhị Cầu. Nhà cũng tịch biên rồi, đối ý nữa cũng không được đi?”

“Hay là cậu ta lại coi trọng cô nương nhà ai, liền nghĩ biện pháp giải quyết độc phụ Lý Ny kia?”

“Ai, quản cậu ta nhiều như vậy làm chi? Tóm lại ác nhân đều có ác nhân trị! Đi một chút đi, đến Lý gia thôn nhìn xem.”

“Đúng, ta còn chưa từng thấy qua xét nhà là quang cảnh gì đâu!”

Đám người mới vừa tản đi không lâu lại chậm rãi tụ lại, chậm rãi đi đến Lý gia thôn, mà người Lý gia thôn thì đi theo sau huyện thái gia, có chút kích động khó nhịn. Hữu Xu làm việc hướng tới rõ ràng lưu loát, vừa đến liền đập cửa Lý gia, trông giữ tất cả mấy bà vú già, sau đó bắt đầu tra xét đồ đạc, đem vàng bạc châu báu, lương thực vải vóc, sổ sách danh mục vân vân chất đống ở cửa, tùy ý các hương thân vây xem.

Bên ngoài mặt trời có chút lớn, phơi nắng đến chói mắt. Hữu Xu sai người đưa đến một cái bàn, đặt dưới tàng cây hóng mát, chờ khi Lý gia rút cuộc lục soát không ra một hạt gạo mới mở những sổ sách đó ra, nhanh chóng lật xem.

“Lý Nhị Cầu ở quê hoành hành ngang ngược, làm nhiều việc ác, đều là mượn thế bản quan, cho nên bản quan cũng có tội thất trách, ở nơi này tạ lỗi với các vị hương thân.” Nói đến chỗ này, Hữu Xu đứng lên xoay người tạ lỗi với nhóm thôn dân vây xem.

Nếu là những quan viên giỏi về thu mua lòng người, nhất định sẽ còn làm ra hành động, hoặc ngả mũ cắt tóc, hoặc tự phạt bổng lộc, tóm lại diễn trò phải làm trọn bộ. Nhưng Hữu Xu rất thành thật, tâm tư cũng tương đối đơn giản, cậu thâm nghĩ tuy rằng mình không chịu một trăm đại bản kia, nhưng sau khi hoàn hồn thì chịu hết tất cả thống khổ, cũng coi như bị báo ứng, cũng không cần tỏ vẻ nhiều.

Cậu không làm chiêu trò gì là bởi vì cậu muốn làm càng nhiều việc thực tế hơn, nhưng thôn dân hiển nhiên không cách nào lý giải, mặc dù miệng liên tục nói không dám, trong lòng lại bưng bình đại ngộ: hóa ra sở dĩ huyện thái gia đánh sập Lý Nhị Cầu, vẫn là vì gia tài bạc triệu của gã. Đều nói “phá gia huyện lệnh, diệt môn phủ doãn”, lời này quả nhiên không sai. Tham tài tham đến mức trước tiên tìm lý do đường hoàng giết người ta, rồi lại thuận lý thành chương tịch thu gia sản, thủ đoạn của huyện thái gia lại có tiến bộ, mọi người cũng càng khó nhịn.

Các thôn dân lặng im, toát ra vẻ bi ai, dân chúng theo tới xem cuộc vui cũng đều đồng cảm, đỏ hốc mắt. Đáy lòng bọn họ đè nén vô tận tuyệt vọng, càng có rất nhiều phần nộ khó có thể phát tiết, nhưng mà ngoại trừ nhẩn nại, lại không hề có phương pháp đối phó. Ở cái thế đạo này, sống lâu một ngày chính là tích thêm một chút đau khổ, cho đến khi thống khổ, máu cạn mà chết.

Hữu Xu cực kỳ miễn cưỡng với hoàn cảnh xung quanh, cậu thẳng thắt lưng, đem tinh thần lực bức tới hai mắt ngẩng đầu nhìn trời. Khi mọi người chỉ có thể nhìn thấy ánh mặt trời xán lạn, thứ cậu nhìn thấy lại là tầng mây đông nghìn nghịt loạn bay, ngẫu nhiên còn có mấy long ảnh thon gầy nấn ná vòng quanh trên không trung.

Mây đen kia là dân oán, long ảnh lại là tai họa dựa vào dân oán mà sống. Một khi chúng nó hút no dân oán liền có khả năng nghiêng trời lệch đất, đó cũng là nguyên nhân vì sao lúc dân chúng thiên hạ lầm than thì thường thường bùng nổ thiên tai quy mô lớn. Hữu Xu chỉ từng nhìn thấy miêu tả cùng loại trong sách, cũng không biết cảnh tượng trong hiện thực lại càng áp lực hơn vô số lần. Trên trời không thấy ánh sáng, dưới đất chỉ có khó khăn, mưa móc rơi xuống hóa thành ngập úng, hơi nóng bốc lên lại biến thành khô hạn, tiếp qua không lâu, Đại Dung quốc này sẽ là địa ngục nhân gian như thế nào?

Dựa vào một mình mình lại có thể nào xua tan mây đen dày đặc, khiến càn khôn quang đăng tái hiện? Nhưng cái gì cũng không làm thì hiển nhiên càng không thể được, bất quá là làm hết sức thôi. Nghĩ như vậy, Hữu Xu xoa xoa hai mắt khô khốc, lại nhìn về phía thôn dân xung quanh, chậm rãi nói, “Từ hôm nay, tiền Lý Nhị Cầu bỏ ra cho vay đều trở thành phế thải, đây là giấy nợ của các người, từng người lấy về đi.”

Cậu bắt đầu từng bước từng bước gọi người, mà kinh hỉ tới quá nhanh, thôn dân còn chưa kịp phản ứng, hô hai ba lần mới có một người lão đảo chạy ra ngoài, dùng hai tay run rẩy tiếp nhận giấy nợ. Vốn dĩ trong nhà hắn có ruộng có vườn, cuộc sống vô cùng giàu có, nhưng mà lại vì đắc tội Lý Nhị Cầu, bị đối phương lừa gạt. Lý Nhị Cầu lập bẫy làm hắn táng gia bại sản, lại buộc hắn viết tám giấy nợ cả đời cũng khó có thể trả hết này. Mấy ngày trước bởi vì không thể đúng lúc trả tiền lời, Lý Nhị Cầu buông lời nói muốn hắn lấy nữ nhi gần tám tuổi thế vào, người nhà đang bàn nếu không thì thắt cổ chết luôn, xong hết mọi chuyện, lại không ngờ hạnh phúc tới đột ngột như vậy.

“Cám ơn thanh thiên đại lão gia, cảm ơn thanh thiên đại lão gia!” Người nợ xác định giấy nợ không có lầm sau đó liền quỳ xuống dập đầu, đến khi đem trán đụng ra máu còn không chịu dừng lại. Đây là ân cứu mạng đó, còn là cứu mạng cả nhà hắn bấy miệng ăn! Từ hôm nay trở đi, hắn không bao giờ mắng huyện thái gia nữa, dù cậu ta đã từng làm rất nhiều việc ác, nhưng chỉ một việc hôm nay thôi, liền đủ để triệt tiêu tất cả thù hận.

Người chính là như vậy, khi liên lụy đến lợi ích của mình, hận ý tới thực nhanh, cảm kích cũng tới mãnh liệt giống vậy.

Hữu Xu sai người nâng hần dậy, giải quyết việc chung nói, “Không cần dập đầu với bản quan, lấy được giấy nợ liền đứng ở một bên, đừng chậm trễ thời gian của người phía sau.” Đồng tài vật của Lý Nhị Cầu đều có lai lịch, cũng không biết có thể kịp xử lý chúng thỏa đáng trước khi trời tối hay không.

Trong lòng người nợ càng thêm cảm kích, vội vàng đứng qua bên cạnh, người xếp hàng phía sau thì trông mòn con mắt, vươn cổ nhìn ra xa. Phần lớn mọi người Lý gia thôn đều bị Lý Nhị Cầu lấy đủ loại phương thức bức phải vay mượn nợ, ruộng đất, phòng ốc, trai gái, đều bị gã lấy đi gán nợ, lại giống như một cái động không đáy, vĩnh viễn không có một ngày trả đủ. Bọn họ nằm mơ cũng ngóng trông ông trời mở mắt, phái thần tiên tới cứu mình, lại không ngờ thần tiên sống lại chính là huyện thái gia.

Nhưng mà mặc kệ cậu ta đã từng làm gì, bây giờ có thể vì dân chúng làm một ít chuyện đã coi như không tôi. Phóng mắt khắp Đại Dung, phỏng chừng rốt cuộc không tìm ra vị quan tốt thứ hai giống vậy.

Trong tiếng hoan hô, nói lời cảm tạ, vui quá mà khóc của mọi người, Hữu Xu phân phát giấy nợ xong liền bắt đầu xử trí diên sản. Có quỷ chết đói ở bên tự thuật, cậu không cần phái người đi hỏi thăm liền biết những diên sản đó vốn thuộc về nhà nào, và lấy loại phương thức gì rơi vào tay Lý Nhị Cầu. Chỉ có thể nói Lý Nhị Cầu cho dù chết một trăm lần cũng không oan uổng, trong mấy trăm khoảnh ruộng tốt, tám chín phần là cường thủ hào đoạt mà được, đem một Lý gia thôn tốt đẹp biến thành nghèo khó không chịu nổi, chương khí mù mịt.

Đương nhiên, Hữu Xu cũng phải nói một câu thật lòng, cảnh loạn của Lý gia thôn chủ yếu vẫn là do nguyên nhân “Triệu Hữu Xu” phóng túng không để ý tới. Làm lão tổ tông, cậu đến giúp đỡ trả nợ cũng không có gì đáng trách.

“Mười mẫu đất này vốn là của nhà Lý Quý Dân, Lý Quý Dân bởi vì đi đường không để ý, đụng phải Lý Nhị Cầu một chút, Lý Nhị Cầu liền nói gãy chân, bảo hần bồi thường hai mươi lượng bạc, nếu không liền đánh gãy hai tay người ta. Lý Quý Dân là người đọc sách, đang muốn tham gia thi đồng sinh, sao có thể để gãy hai tay, vì thế viết một tờ giấy nợ cho gã.” Quỷ chết đói thấy đại nhân rút ra một tấm khế ruộng, lập tức kẻ sát lỗ tai giải thích.

“Lời sinh lời, trả không hết, cuối cùng chỉ có thể lấy ruộng đất gán nợ.” Hữu Xu gật đầu, đem khế ước vỗ vào trên bàn, hô, “Mười mẫu đất cạnh ao nước phía đông là của nhà ai? Tự lấy về.” Khế ước đã sớm viết tên Lý Nhị Cầu, nếu không xem xét công văn sang tên, cậu không nên biết nguyên chủ là ai, liền chỉ có thể để mọi người tự mình tới lấy.

Lá gan các thôn dân dần dần lớn hơn, tín nhiệm đối với huyện thái gia cũng tăng thêm rất nhiều, lập tức liền có một thư sinh trắng nõn đi ra lấy khế ước, sau đó quỳ xuống dập đầu ba cái.

Chẳng những nợ nần xóa bỏ, ngay cả ruộng đất bị cướp đi cũng có thể trở về, trong thiên hạ có chuyện tốt như vậy sao? Nhưng mà chuyện tốt như vậy quả thật đã xảy ra, đừng nói thôn dân cảm lại khế ước khóc đến rối tinh rối mù, mà ngay cả người thôn khác chạy tới giúp vui cũng đều nước mắt ướt mi, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Huyện thái gia, ngài là bồ tát sống cứu khổ cứu nạn!”

“Tiểu nhân dập đầu với lão gia, nguyện lão gia trường mệnh trăm tuổi!”

“Cám ơn huyện thái gia, tiểu nhân cam nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức của ngài!”

Ngoài cửa lớn Lý gia quỳ một đám người đông nghìn nghịt, tiếng khóc nỉ non, tiếng cảm tạ nối liền một mảnh, khiến Hữu Xu xấu hổ cực kỳ. Đời trước cậu không thích lên triều cỡ nào, không có việc gì liền tránh ở trong Trích Tinh lâu nghiên cứu huyền học, mặc dù là quốc sư, lại không có thói quen được người ta quỳ lạy. Huống hồ cậu cũng không cho rằng mình có cái gì tốt để cảm ơn, thôn dân sở dĩ chịu tội, tất cả đều là “Triệu Hữu Xu” tạo nghiệt, mà Triệu Hữu Xu có thể làm quan, cũng là được mình và chủ tử che chở. Hết thấy cậu làm hiện tại thật sự không đủ, chỉ là bù lại sai lầm mà thôi.

Cậu xua tay bảo mọi người đứng lên, sau đó phân phát lương thực của Lý Nhị Cấu, người Lý gia thôn không phân biệt trai gái già trẻ mỗi người một túi, lại đem ngân lượng cộng lại đăng ký sổ sách, người có mẹ goá con cô người già trẻ nhỏ, cuộc sống gian nan liền phân phát mỗi người năm lượng, còn lại bỏ vào thùng mang về huyện nha.

“Các vị hương thân, tiền còn lại bản quan muốn dùng để mua lương thực chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, nếu như các người lo lắng, đến lúc đó bản quan sẽ dán thông báo công bố. Được rồi, hôm nay liền tới đây, mọi người tự giải tán đi.” Hữu Xu xua tay.

“Huyện thái gia, không vội đi, đến chỗ chúng ta ăn bữa cơm đi!” Thôn trưởng vội vàng hô to, sau đó đưa tới một mảnh tiếng phụ họa. Về phần tiền tài còn lại đến tột cùng xử trí như thế nào, bọn họ cũng không quan tâm. Tài vật tịch biên đều bị cấu quan ngấm chiếm đoạt sớm đã là bí mật mà mọi người đều biết, đừng nói huyện thái gia đem phần lớn lương thực tiền tài để lại cho thôn dân, dù cậu một hơi nuốt sạch, người bên ngoài cũng không nói được gì.

Người giống như Triệu tiểu huyện lệnh, ở Đại Dung quốc đủ để xưng hai chữ “thanh quan”.

Diêm La vương ở bên dưới nhìn chăm chăm, Hữu Xu nào dám ăn lương thực của thôn dân, vội vàng xua tay từ chối. Thấy cậu muốn đi, nhóm người rụt ở một góc nhịn không được, kêu lên, “Huyện thái gia, ngài cứ vậy liền đi à? Ngài không quản chết sống của chúng ta sao? Chúng ta cũng bị Lý Nhị Cấu cướp đi ruộng đất tiền bạc, sao hiện tại ngay cả một đồng cũng không phát.”

Bên cạnh có thôn dân muốn nói lại thôi, lại ngại ánh mắt hung ác của bọn họ, không dám mở miệng nói.

Hữu Xu chờ chính là giờ phút này, chỉ vào người đi đầu nói, “Lý Quý, ruộng đất của người là người đánh bạc thua chủ động bán cho Lý Nhị Cấu. Từ đó về sau người liền cùng Lý Nhị Cấu cấu kết làm việc xấu, bức hại hương thân. Người là tay sai của Lý Nhị Cấu, mạng người trên tay không chỉ một cái. Người chủ động mở miệng, bản quan liền thưởng người năm mươi gậy, sau đó mang về nhà môn thẩm vấn. Các vị hương thân, nếu có ai vì hân mà bị oan khuất, tối nay mời người viết tốt đơn kiện, ngày mai đến gõ trống, bản quan ở trên công đường đợi.” Dứt lời hơi khoát tay, liền có hai tráng hán đặt Lý Quý cực kỳ sợ hãi ở trên đất, bộp bộp mà đánh.

Mấy tiểu lâu la còn lại vội vàng quỳ xuống dập đầu nhận tội. Hữu Xu vận chuyển tinh thần lực mơ hồ đảo

qua liền biết ai trong bọn họ trên tay còn có mạng người, lại chỉ ra ba người phạt tượng hình, sau đó mang tất cả đi.

Thủ đoạn sấm sét như thế, nhìn rõ mọi việc như thế, khiến thôn dân nhìn mà trợn mắt há mồm. Chờ người đã biến mất ở chỗ ngoặt hồi lâu, mới có thôn dân sợ hãi than, “Người tốt mà! Trước đây chúng ta đều nhìn lầm rồi, huyện thái gia là người cực cực tốt!”

Vị thư sinh tên Lý Quý Dân trước đây vốn luôn không thích quản chuyện không đâu, lúc này lại chủ động mở miệng, “Nếu ai muốn viết đơn kiện buổi tối liền tới nhà của ta, ta tự nhiên giúp đỡ.”

Thôn dân vỗ tay bảo hay, vô cùng cảm kích, sau đó người đỡ ta ta đỡ người, vừa nói vừa cười mà tản đi. Sơn thôn nhỏ vốn dĩ tử khí trầm trầm này, dường như có chỗ nào đó đang lặng yên phát sinh thay đổi.

Hữu Xu đem vài phạm nhân nhốt vào đại lao, qua loa ăn một bữa cơm chiều trở về phòng đi ngủ, gần đến nửa đêm bỗng nhiên có người gõ cửa, nói Lý Quý chết bất đắc kỳ tử.

“Sao lại chết bất đắc kỳ tử?” Hữu Xu sợ tới mức ngay cả ngoại bào và giày cũng quên mang liền đi mở cửa.

“Tiểu nhân cũng không biết, phải đến hỏi ngục tốt.” Dù sao cũng là hạ nhân mới mướn, đối với đường đi nước bước trong nha môn còn không phải quá rõ ràng.

Hữu Xu ngẩng đầu nhìn về phía quỷ chết đói nấp trên xà nhà. Nó lập tức bay ra, tìm quỷ chết oan trong đại lao hỏi thăm tin tức, một lát sau quay lại, bẩm báo, “Đại nhân, hóa ra ngục tốt kia và Lý Quý là bạn cũ, hai người lại lui tới thân mật với Vương Phúc, nói chờ Vương Phúc trở về việc này liền có thể không giải quyết được gì, còn có thể khiến ngài vào tù ngồi xỏm. Hai người bọn họ vừa tán gẫu vừa ăn no uống say, Lý Quý uống đến say như chết, úp mặt nằm trên đất, bị đồ bản chính mình nôn ra làm sặc chết.”

Kiểu chết này thật sự kỳ lạ. Hữu Xu chạy đến nhà lao kiểm tra thực hư, xác định là ngoài ý muốn chứ không phải mưu sát, liền sai người tìm một chỗ tạm thời an trí thi thể, quay đầu nhốt ngục tốt lại tội không làm tròn trách nhiệm, ngày mai đồng thời mở thẩm. Lúc gần đi Lý Nhị Cầu còn kêu gào, nói mình và muội muội rất nhanh là có thể đi ra ngoài, bảo cậu chớ đắc ý.

“Người không biết đi? Muội muội của ta đã sớm ngủ với Vương đại nhân rồi, người bắt quá chỉ là cháu chất ông rùa thôi, ha ha ha ha ha!” Tiếng cười chói tai quanh quẩn trong hành lang, lại không thể khiến Hữu Xu nhú mày một chút. Lý Nhị từng ngủ với ai có quan hệ gì với cậu đâu? Chẳng qua chỉ là một người sắp chết mà thôi.

Trở lại trong phòng, kéo màn trướng lại, đầu cậu vừa dính gối liền ngủ mất, mở mắt lần nữa lại phát hiện mình quỳ gối trong một đại điện trống trải âm trầm, hai tay hai chân đều đeo xiềng xích nặng nề, mới vừa nâng lên liền leng keng kêu loạn một trận. Cậu còn chưa kịp phản ứng, liền nghe trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói trống rỗng mà lại quái dị, “Dưới điện chính là tri huyện Toại Xương Triệu Hữu Xu ư?”

Sao lại là hắn? Hữu Xu lập tức ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Diêm La vương đang ngồi ngay ngắn trên

cao đường, hai mắt lợi hại giấu sau mặt nạ tựa như muốn xuyên thủng thân thể mình. Ánh mắt bề ngỗ kia làm người ta sinh ra lòng sợ hãi, chỉ vì lúc hấn nhìn người, người sẽ cảm thấy mình không phải một con người, mà là một con kiến dễ dàng bị nghiền thành bột mịn.

Hữu Xu miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, đáp, “Đúng là tại hạ.” Nhưng trong lòng nhanh chóng tự hỏi tại sao mình bị bắt, tám chín phần là có liên quan tới Lý Quý vừa mới chết.

Mới vừa nghĩ vậy, chỉ thấy hai tên quỷ sai áp Lý Quý từ trong bóng tối đi ra, đồng dạng quỳ gối dưới điện, mà ngực chủ thứ tư trước đó từng gặp thì ngồi ở phía bên tay trái.

“Lý Quý, người kiện tri huyện Toại Xương Triệu Hữu Xu tội gì?” Diêm La vương trầm giọng hỏi.

Lý Quý chết vì ngoài ý muốn hít thở không thông, trước mặt Diêm La vương hiểu rõ tình đời tự nhiên không dám nói dối, liền kiện đối phương tội xử sự bất công, lạm dụng hình phạt, nói cậu phân phát ruộng đất Lý gia nhưng chỉ riêng không phân phát cho mấy huynh đệ mình, còn nói mình trên có mẹ già tám mươi, dưới có trai gái khóc lóc đòi ăn, cuộc sống cũng vô cùng gian nan, dù cho không được tiếp tế cũng nên phạt nhẹ. Nếu không phải bị năm mươi trượng lại bắt vào tù, mình sẽ không dưới cơn sầu khổ uống rượu giải sầu, không uống rượu thì sẽ không sắc chết.

Tóm lại một câu, sở dĩ mình chết, đều là Triệu Hữu Xu làm hại.

Hữu Xu nghe được sững sờ sững sờ, hoàn toàn không thể tưởng được trên thế giới lại có người vô liêm sỉ đến loại trình độ này. Mới đầu cậu còn vô cùng khấn nguyện, rồi lại cảm thấy mình không thẹn với lương tâm, liền chậm rãi trầm tĩnh lại, chớp đôi mắt tròn đen trắng rõ ràng nhìn Diêm La vương, muốn khiến hấn cảm nhận được mình trong sạch.

Diêm La vương giống như không ngờ có người dám can đảm nhìn mình chằm chằm, cũng nhin không được nhìn cậu vài lần, dụng phải con người trong suốt thấy đáy của cậu, mắt không khỏi hơi hơi lóe lên một chút. Đúng vào lúc này, trần thuật của Lý Quý cũng đến kết thúc, đang lui cổ trộm dò xét mọi người trong điện. Biểu tình đáng khinh kia, hai mắt đùng đục mà bao hàm ác niệm, vốn nên là vẻ mặt đã sớm thấy nhiều nên quen, nhưng dưới sự đối lập lại cực kỳ chọc người ta chán ghét. Diêm La vương xoay đầu qua một bên nhìn về phía Hữu Xu, hỏi, “Người có lời gì biện giải cho mình không?” Giọng điệu lại ôn hòa hơn mấy phần không thể nghe ra.

Hữu Xu mặt ngoài trấn định, đối với vị này lại ít nhiều mang lòng sợ hãi, bởi vì lai lịch của cậu không đơn giản, nếu bị nhận ra nói không chừng sẽ bị ăn luôn. Cậu cũng không muốn kéo một đồng lý do để kéo dài thời gian, vì thế chấp tay nói, “Hồi đại nhân, tại hạ không có gì lời muốn nói. Người đang làm trời đang nhìn, cái gì đúng cái gì sai tự sẽ có kết quả.”

Ha, thật trấn định! So với ngày đó không biết thêm bao nhiêu phong phạm, cũng không lãng phí lớp da sạch sẽ trong sáng này. Ngực chủ thứ tư thầm nghĩ.

Diêm La vương nhìn cậu thật sâu một cái, trầm giọng hạ lệnh, “Mang người đi hành hình.”

Lý Quý còn chưa kịp cao hứng đã bị hai tên quỷ sai tha xuống, tiếp đó chính là một trận hét thảm truyền đến. Diêm La vương còn chưa bỏ qua, đem toàn bộ mấy nhân chứng gã ta nhắc tới trước đó chộp đến địa ngục đề ra nghi vấn, nếu có người vu cáo giống vậy thì dẫn đi quất roi. Lý Nhị Cầu cũng ở trong đó, bởi vì phỉ báng Hữu Xu mà bị rút đầu lưỡi, sau đó lại có quỷ sai khâu lên một lần nữa cho gã, kêu còn thảm hơn so với heo đợi làm thịt.

Nhìn thấy bọn họ không tốt, Hữu Xu cũng an tâm, sung sướng thâm nghĩ: Diêm La vương này quả nhiên như mình nghĩ vậy, xử sự cực kỳ công chính, và lại như lòng bàn tay đối với hết thảy mọi chuyện phát sinh trên thế gian. Nếu ai có ý đồ ở trước mặt hắn nói dối, còn phải suy suy nghĩ nghĩ. Ngày sau gặp lại hắn, tất không thể nói nhiều thêm một câu vô nghĩa nào.

Chờ người có liên can đều hành hình xong, dương thọ hết thì đánh vào mười tám tầng địa ngục, dương thọ chưa hết thì thả trở lại, Diêm La vương đứng lên muốn đi, tựa như nghĩ đến cái gì đó lại hỏi, “Đã biết lần tới lại bị người ta kiện thì chính là bốn vương tự mình thẩm vấn, vì sao ngươi lại làm việc nghiêm khắc như vậy? Nếu ngươi nhắm một mắt mở một mắt với đám người Lý Quý, thì sẽ không bị tai bay vạ gió cỡ này.”

Cũng đã từng có người làm ác bị bắt vào địa ngục, lại bởi vì tổ tiên tích đức mà thả về, sau khi hoàn dương ai cũng thành người lương thiện, gặp người liền giúp, cũng không hỏi nguyên do, hơn nữa cực lực tránh phát sinh xung đột với bất luận kẻ nào. Nhưng người trước mắt này lại hoàn toàn tương phản, góc cạnh trên người cậu không bị mài mòn, ngược lại càng thêm sắc bén, ngược lại nhìn có vài phần thú vị.

Hữu Xu không chút nghĩ ngợi nói, “Cũng bởi vì sợ hãi mình gặp phải phiền toái mà buông tha kẻ ác, để cho bọn họ đi giết hại càng nhiều bình dân bách tính hơn, tạo càng nhiều oan nghiệt hơn mới là lỗi lầm chân chính đi? Trong mắt ta: khiến dân chúng già được dưỡng, nhỏ được dạy, nghèo được y phục, khó được tương trợ, người goá ụa cô đơn phé tật đều được nuôi dưỡng; trong tuyệt vọng có một hi vọng, trong oan khuất có được chính nghĩa; có thể ăn no mặc ấm, bình an hạnh phúc mà sống, mới là phúc phần chân chính. Bệnh trầm kha phải dùng được mạnh, loạn thế phải xài đến luật nặng, đối với ác nhân nên pháp bất dung tình, đối với người tốt liền khoan hậu nhân từ. Ta tự hỏi không có làm sai cái gì, cũng tin tưởng đại nhân ngài có thể nhìn rõ mọi việc.”

Những lời cuối cùng không thể nghi ngờ là vô mộng ngựa, nhưng Diêm La vương này giống như vô cùng vừa lòng, ánh mắt sắc bén lại hơi hơi hòa tan một chút, sau đó cười nhẹ mà đi.

Không nghĩ tới tiểu tử này rất biết ăn nói, lại chọc cười người đứng đầu u minh, ngày sau hắn sẽ một bước lên trời! Ngục chủ thứ tư lắc lắc cái cổ và bả vai cứng ngắc không chịu nổi, đi mở xiềng xích cho Hữu Xu, tuy rằng đeo mặt nạ nhìn không thấy biểu tình, nhưng ý khâm phục và cực kỳ hâm mộ trong ánh mắt lại hết sức rõ ràng.

68. Chương 68

Hôm sau, bởi vì thôn dân Lý gia thôn còn đang trên đường, Hữu Xu trước hết mở thẳm tên ngục tốt bỏ rơi nhiệm vụ kia. Nào ngờ nha dịch, tư lại, đám bộ khoái đã lâu không tới lại đồng loạt đến, khẳng định trong đó có oan tình lớn, bảo huyện thái gia điều tra lần nữa. Thê tử ngục tốt một phen nước mũi một phen nước mắt quỳ gối ở cửa kêu oan, bộ dạng cũng có vẻ vô cùng đáng thương.

“Triệu Hữu Xu” có rất nhiều tiền án, dù hôm qua Hữu Xu hơi bủn xỉn, nhưng vẫn chưa ban ơn cho quảng đại dân chúng, cho nên dân chúng đối với cậu vẫn là không quá tín nhiệm, trong ánh mắt mơ hồ toát ra vẻ nghi ngờ. Nhưng bọn họ cũng không giúp đỡ nữ nhân kia, bởi vì phu quân của nữ nhân kia là quan sai, ngày thường làm không ít chuyện ức hiếp hương thân, nếu bị hình phạt cũng coi như nhân quả báo ứng.

Mọi người đều thờ ơ lạnh nhạt, chờ hai nhóm người trên công đường này chó cắn chó miệng đầy lông, có thể thấy thống hận với quan lại đã sâu tận xương tủy, muốn đảm bảo ở chỗ Diêm Vương không có oán quỷ kiện cáo cũng liền ngàn khó vạn khó. Nếu là đổi thành người khác, lúc này nhất định đầu đầu không thôi, nhưng Hữu Xu chỉ biết liều mạng làm tốt chuyện nên làm trước mắt, cũng không nghĩ nhiều như thế nào.

Cậu gọi đồng liêu (*đồng nghiệp*) của ngục tốt, bảo đối phương tự thuật mọi chuyện, nào ngờ người tối hôm qua còn ngôn từ chuẩn xác nói Lý Quý là tự mình sắc chết, hôm nay liền sửa miệng, nói Lý Quý đầu tiên là đau đến lăn lộn đầy đất, sau đó chết bất đắc kỳ tử, có lẽ là bị bệnh nặng gì đó. Ngay sau đó lại có một ngõ tặc đứng ra nói gã mới vừa đi xem qua thi thể, phát hiện Lý Quý chết vô cùng kỳ quái, hẳn là từng bị người ta đánh.

Trong hai mươi tráng hán Hữu Xu mới mượn liền có vài tên lộ ra vẻ sợ hãi chột dạ, trán đổ mồ hôi lạnh như thác, sắc mặt cũng tái nhợt như tờ giấy.

Đến lúc này, nếu Hữu Xu còn không phát hiện ra manh mối thì đã mọc uổng cái đại não siêu cấp như vậy. Những người này lập tức đi sạch, lại liên tiếp mà nhảy ra, không thể nghi ngờ là chuẩn bị đối phó mình. Huyện thái gia mình bỗng nhiên làm việc công chính như thế, đã chướng mắt bọn họ, chắn đường bọn họ, làm sao có thể không trừ khử?

Đại Dung quốc hiện nay, đã hủ bại đến mức bệnh trầm kha (*bệnh nặng khó trị*). Quan viên một phương, người tham ô chiếm phần lớn, thế cho nên quan lại bao che nhau, càng thêm sa đọa, mà những quan viên vốn ô nhiễm tình cực lớn, muốn vì dân chúng chân chính làm chút chuyện thực tế ngược lại khó có thể sống yên. Bọn họ hoặc bị xa lánh chèn ép, hoặc bị vu oan hãm hại, thậm chí có vài người còn chưa nhậm chức đã bị giết chết giữa đường.

Hữu Xu hiểu rõ, tình cảnh hiện tại của mình đã cực kỳ nguy hiểm, nhưng mà cũng không phải là hoàn toàn không có chỗ dựa. Thoáng nhìn quỷ chết đối với vàng đi tới, cậu dùng tinh thần lực dò hỏi, “Điều tra như thế nào?”

“Đại nhân, ngài lường trước quả nhiên không sai, bọn họ quả thật chuẩn bị liên thủ đối phó ngài. Tối hôm qua Lý Quý vừa mới chết, đã có người báo tin cho tâm phúc của Vương Phúc. Hôm nay trời còn chưa sáng, bọn họ chạy đến bãi đặt thi thể, đem thi thể Lý Quý qua lại đánh mấy trăm trượng, tất cả xương cốt đều đánh nát, sau đó tiêu phí một trăm lượng bạc, mua được mấy tên cu li hôm qua ngài mới thuê, bảo bọn họ trên công đường chỉ chứng là ngài lệnh bọn họ lạm dụng hình phạt riêng tra tấn Lý Quý đến chết. Chờ Vương Phúc trở về, bọn họ liền lấy nhược điểm này buộc tội ngài.”

Đầu ngón tay Hữu Xu khẽ nhúc nhích, bắn ra một tấm âm dương nguyên khí phù, đuổi quỷ chết đối đi, sau đó mặt không đổi sắc mà nhìn mọi người dưới công đường. Cậu nói “chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt dã*”, hàm nghĩa chân chính của những lời này hôm nay cuối cùng cậu cũng đã lĩnh hội. Nhiều người như vậy muôn miệng một lời, ngay cả người mình thuê cũng đứng ra chỉ chứng, bất luận mình nói cái gì, người khác nghe vào đều là nói dối.

*Chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt dã: miệng người nung chảy vàng, lời gièm pha làm tan xương nát thịt.

Cậu nhanh chóng tự hỏi đối sách, lại thấy bốn gã nha dịch tự chủ trương mà nâng thi thể lên trên công đường, để ngổ tác ở trước mặt mọi người kiểm tra thực hư, thê tử của Lý Quý và ngực tốt càng khóc đến ruột gan đứt từng khúc, sắp ngất đi.

Lúc này Hữu Xu thật sự nổi giận, lấy mấy tấm âm quỷ phù tối hôm qua mới vừa làm ra chuẩn bị kích phát, thăm nghĩ nếu các người sử dụng âm mưu quỷ kế với ta trước, thì chớ có trách ta tâm ngoan thủ lạt.

Đúng vào lúc này, không khí bỗng nhiên vẩn vèo một chớp mắt, một nam tử cao lớn thân khoác áo choàng đen, đeo mặt nạ hoa văn tím xuất hiện giữa công đường, chậm rãi đi dạo hai bước. Nhưng bất luận là dân chúng vây xem hay là khổ chủ khóc nháo không nguôi, lại đều tựa như không thấy hắn, chỉ mình Hữu Xu thân thể hơi hơi cứng ngắc.

Vị này không phải là trăm công ngàn việc sao, sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ hắn đến giám thị mình? Hoặc là đã phát hiện thân phận thể ngoại chi nhân của mình? Hữu Xu ngậm khí cũng không dám thở, âm quỷ phù vốn đã nắm ở trong tay lập tức giấu vào tay áo, sau đó cầm lấy kinh đường mộc chuẩn bị vỗ mạnh vài cái.

Cậu không làm động tác dư thừa này còn may, vừa làm thiếu chút nữa lộ tẩy. Chỉ vì cậu quá mức sợ hãi, lòng bàn tay lại bất tri bất giác toát ra rất nhiều mồ hôi, vừa mới nắm chặt kinh đường mộc bóng loáng liền bị văng ra ngoài, cách một tiếng rơi trên mặt đất, một chút quan uy cũng không có, ngược lại có vẻ chật vật bất kham. Cậu vội vàng xoay người lại nhặt, thừa dịp thân thể giấu ở phía sau khăn trải bàn, lập tức xoa xoa mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay và thái dương, lúc này mới ra vẻ trấn định mà thẳng thắt lưng, tiếp tục thẩm vấn.

Cậu vốn muốn sử dụng âm quỷ phù, tạo vài cảnh tượng giả người chết hiển linh, dọa dọa nhóm người này, sau đó làm bọn họ phun ra lời thật dưới cơn kinh hãi. Nhưng hiện tại, Diêm Vương gia ngay trên công đường, hắn là sẽ càng dùng tốt hơn so với âm quỷ phù đi? Nghĩ vậy, cậu vỗ kinh đường mộc thật mạnh, quát hỏi, “Trịnh ngổ tác, ngươi có dám thề với trời, lời vừa rồi ngươi nói không có một câu dối trá chứ?”

“Tiểu nhân thề với trời, lời mới vừa rồi từng câu đều là thật. Lý Quý quả thật chết do bị đánh.”

Hữu Xu lại nhìn về phía ba tên cu li đã quỳ gối phía dưới, chỉ chứng mình, “Các người cũng dám thề với trời chứ? Phải biết trời cao có mắt, nhân quả có báo. Nếu các người cố ý vu oan hãm hại bản quan, tất sẽ bị đánh vào mười tám tầng địa ngục, cắt lưỡi.”

Ba tên cu li chân chờ một khắc, sôi nổi nhấc tay thề. Bọn họ cũng là bị bức bất đắc dĩ, nếu không phải người nhà đều bị tay sai của Vương Phúc khống chế, ai sẽ làm loại việc táng tận lương tâm này? Điều nói người tốt sống không lâu, quan tốt khó chết già, Triệu huyện lệnh muốn làm một quan tốt, đây chính là sai lầm lớn nhất của cậu ta.

Hữu Xu gật đầu, hợp thời toát ra vẻ mặt bi ai. Chính như cậu dự đoán, Diêm La vương vẫn luôn thờ ơ

lạnh nhạt rồi cuộc có động tác. Đầu tiên là hấn đi về phía ngỗ tác, bóp cổ gã, làm gã hít thở không thông phun ra đầu lưỡi, sau đó cắt sạch, rồi lại đi về phía ba tên cu li, cũng làm theo cách đó. Nhưng bởi vì ba người này cũng là người bị hại, hấn xuống tay nhẹ hơn, chỉ cắt đầu lưỡi bọn họ thành hai nửa, vẫn chưa cắt đứt tận gốc.

Làm xong hết thấy, hấn nhìn chăm chăm bàn tay dính đầy máu tươi của mình hồi lâu không động, cũng không biết suy nghĩ cái gì, ước chừng sưng sốt một hồi lâu mới biến mất không thấy.

Hữu Xu phun ra một hơi dài, thầm nghĩ: vị Diêm La vương này quả nhiên là một người có tinh thần trọng nghĩa rất mạnh, không chút nào chấp nhận được việc oan khuất phát sinh dưới mí mắt hấn, lúc này mới tự ra tay giúp mình. Ngay cả quốc chủ đời trước hấn cũng có thể thẩm vấn, đương nhiên cũng có thể giám sát người kế nhiệm, Đại Dung quốc dưới sự khống chế của hấn có lẽ còn có một đường hy vọng. Sở dĩ hấn liên tiếp thẩm vấn tham quan đương thọ chưa hết, chỉ sợ cũng là vì nguyên nhân Đại Dung quá nhiều hủ bại, thế cho nên oan quỷ đến địa ngục quá nhiều, khiến mình phải cảm thấy áp lực bội phần đi? Nếu người thống trị ở nhân gian mê muội vô đạo, Diêm La vương ở âm phủ cũng sẽ chịu mệt theo, hai giới âm dương vốn dĩ vui buồn tương quan, cũng không phải là hoàn toàn tách nhau, khi người trị đã hết cách, thì chỉ có thể dùng quỷ thần kinh sợ...

Khi Hữu Xu hãy còn suy đoán, dưới công đường đã loạn thành một nồi cháo. Thử nghĩ, mấy người vốn còn thề son thề sắt nói mình không nói dối, ngay sau đó liền ngưỡng cổ, phun đầu lưỡi ra, trong hư không bị người ta cắt đến huyết nhục bay tứ tung, đó là cảnh tượng đáng sợ như thế nào? Lại liên tưởng đến cảnh cáo của huyện thái gia, hay thật, đây rõ ràng là gặp báo ứng tại chỗ, bị quỷ sai rút đầu lưỡi!

Cái này có nghĩa gì đã không cần phải nói cũng biết. Dân chúng Đại Dung quốc sống vô cùng gian khổ, vì sống sót không thể không tìm một ít ký thác tinh thần. Tám chín phần mọi người tin thờ phật giáo, nói đến nhân quả luân hồi, địa ngục cũng tin tưởng không nghi ngờ. Để cho bọn họ tận mắt nhìn thấy thần tích, còn hữu dụng hơn so với ở trước mặt bọn họ biện giải một trăm câu. Bọn họ lập tức sôi trào, cực lực khiển trách hành vi bất kính với quỷ thần của những người này.

“Mới vừa thề xong đầu lưỡi đã bị cắt, có thể thấy ông trời ngay ở bên trên nhìn chăm chăm kìa! Các người muốn mạng sống thì vẫn là nhanh chóng nói thật đi!”

“Huyện thái gia, không cần thẩm, bọn họ đều là đang vu cáo ngài, tức khắc kéo ra ngoài chém đầu đi!”

“Ác hữu ác báo, thiện hữu thiện báo, không phải không báo mà là chưa tới giờ. Lúc này tới giờ, nhất định sẽ bị quỷ sai chop tới địa ngục rút lưỡi!”

Mọi người người một câu ta một câu nghị luận, khiến những người trên công đường sợ tới mức hồn phi phách tán, nhất là bốn người chịu tội đó, mặc dù đau đớn khó nhịn, lại vẫn không muốn sống mà đập đầu với Hữu Xu, kỳ vọng có thể được cạo tha thứ.

Hữu Xu dùng sức vỗ kinh đường mộc, quát hỏi, “Bản quan hỏi lại các ngươi một lần, Lý Quý kia là chết như thế nào?”

Ngỗ tác nói không nên lời, chấm máu tươi của chính mình nhanh chóng viết trên mặt đất: khởi bẩm đại nhân, Lý Quý là sau khi uống rượu nằm sấp, bị thứ mình nôn ra làm sặc chết. Sở dĩ xương cốt toàn thân thì thể gãy nát, là mấy người Khổng lão tam sáng nay nhiều lần đánh đập gây nên, không có quan hệ với đại nhân!

Ba tên cu li không biết viết chữ, bưng cái miệng máu tươi đầm đìa hàm hàm hồ hồ nói chuyện, khiến người khác căn bản không cách nào phân biệt. Nhưng cho dù nửa chữ cũng nghe không hiểu, mọi người lại đều hiểu rõ, bọn họ tất nhiên cũng là đang thừa nhận hành vi phạm tội.

Ngực tốt trước đó còn không ngừng kêu oan đã bị dọa sợ tới mức hai đùi run run, lá gan sắp nứt ra, không cần huyện thái gia thẩm vấn liền đến nơi đến chốn giải thích rõ ràng hết thấy việc bọn họ bí mật mưu đồ hãm hại đại nhân như thế nào. Còn lại vài tên nha dịch, tư lại cũng chịu không nổi áp lực, quỳ xuống nhận tội.

Hữu Xu cũng không vô nghĩa, trực tiếp ném mấy hình ký ra, kéo người xuống hung hăng mà đánh, đánh xong viết tốt tội trạng của mỗi người, sau đó đồng ý, dựa theo tội danh nặng nhẹ phân biệt xử phạt. Xử lý xong cái chết của Lý Quý, người Lý gia thôn cũng đến, cậu tiếp tục thẩm vấn mấy tiểu lâu la của Lý Nhị Cầu. Bởi vì tối hôm qua có cảnh mớ bị bắt vào địa ngục dùng cực hình uy hiếp, mấy người đều thẳng thắn thú nhận, cam nguyện bị phạt.

Bất quá chỉ một canh giờ, toàn bộ án kiện đã xử lý thỏa đáng, Hữu Xu thanh thản rời đi trong tiếng ủng hộ của dân chúng. Bắt đầu từ hôm nay, ấn tượng của dân chúng huyện Toại Xương đối với huyện thái gia đều có thay đổi, có người đối với cậu tôn sùng đầy đủ, có người mang ơn cậu, còn có người lảng lảng quan sát không nói một từ.

Hữu Xu cưỡi mũ quan nâng trong lòng bàn tay, rất nhanh đi đến phòng ăn. Sáng sớm vội vàng, cậu đã đói bụng đến mức ngực dán vào lưng, lại không ngờ mới vừa vòng qua núi giả, liền thấy một nam tử thân khoác áo choàng, mặt đeo mặt nạ đứng ở chỗ không tới một trượng phía trước.

Tại sao lại đến nữa? Trong đầu Hữu Xu đều bị những lời này nhét đầy, bởi vì chấn kinh quá độ, đã hoàn toàn quên phản ứng. Dù cho đầu óc của cậu có phát triển nữa, cũng không cách nào chống đỡ nổi bản năng sinh tồn. Trải qua mấy vạn năm tiến hóa, đại não con người đem ba loại kỹ năng sinh tồn cơ bản giữ gìn lại từng đời từng đời, chính là: đông lại, chạy trốn, phản kháng.

Khi bị kinh hách, con người đầu tiên sẽ cứng ngắc, cũng chính cái gọi là “đông lại”, sau đó chạy trốn, khi không cách nào trốn thoát mới có thể lựa chọn phản kháng. Mặc dù Hữu Xu nhanh chóng điều chỉnh lại, thân thể cũng không khỏi cứng ngắc một chớp mắt, sau đó mới cất bước đi lên, trên mặt vẫn duy trì thần thái bình tĩnh tự nhiên. Trước mắt cậu chỉ có một con đường, nói cách khác nếu cậu tiếp tục đi tới sẽ đụng vào nam tử.

Nam tử khoanh tay mà đứng, ánh mắt như điện, dường như đang nhìn kỹ mình. Hữu Xu không biết mới vừa rồi hẳn có nhìn ra sơ hở hay không, cũng hiểu được lúc này trăm triệu lần không thể loạn trận tuyến. Người này chính là Diêm La vương, đạo hạnh sâu có khả năng vượt xa tưởng tượng của cậu, nếu cậu hơi chút hiện ra khác thường, liền có khả năng bị rút đi thần thức, sau đó trở thành thuốc bổ của đối phương.

Cậu đi tới chưa từng có một giây tạm dừng, lập tức sẽ đụng vào đối phương, đối phương lại ngay một giây cuối cùng tránh đi.

Hữu Xu cực kỳ muốn phun ra một hơi, lại miễn cưỡng kiềm chế, tiếp tục đi tới phòng ăn. Người nọ thăm dò xong cũng không rời đi, mà là nhắm mắt theo đuôi, giống như thực cảm thấy hứng thú với sinh hoạt của cậu, lúc giục đồ ăn thì ở một bên nghe, lúc ăn cơm một tay chống má yên lặng quan sát, lại không hề muốn đi.

Trong lòng Hữu Xu âm thầm kêu khổ, bề ngoài lại không hiện ra chút nào, may mà những quỷ quái cậu thu nạp bởi vì Diêm La vương phóng thích uy áp đầy trời, đã sớm trốn xuống dưới đất, nếu không lại là một sơ hở. Cơm ăn đến một nửa, lệnh bài treo bên hông Diêm La vương bỗng nhiên phát ra ánh sáng, hắc lấy tay sờ sờ, sau đó tức khắc biến mất.

Rốt cuộc đi rồi! Hữu Xu lập tức buông bát đĩa xuống, vươn đầu lưỡi ra, gục xuống bàn há mồm thở dốc, trên trán, thái dương, sống lưng mồ hôi lạnh giọt sau tiếp giọt trước mà chảy ra ngoài, trái tim thì càng sắp từ trong cổ họng nhảy ra.

“Lại đến mấy lần nữa chỉ sợ mình sẽ bị bệnh tim mất.” Cậu dùng ống tay áo lung tung lau quệt mồ hôi, quai hàm phồng lên lại xẹp xuống phồng lên lại xẹp xuống, nhiều lần hít ra thở vào, để cho trái tim co rút đau đớn không thôi của mình nhanh chóng khôi phục bình thường. Cậu hoàn toàn không biết bộ dạng hiện tại của mình giống như một con ếch cực độ thiếu nước, càng không biết người vốn dĩ đã biến mất bất quá chỉ là làm một thủ thuật che mắt, kì thực là đứng ở bên cạnh cậu, dùng một đôi mắt sâu thẳm khó dò lường lặng chăm chú nhìn.

“Quả nhiên có thể nhìn thấy bốn vương, vậy kinh đường mộc là bị bốn vương dọa rút đi?” Hắc chậm rãi mở miệng, trong giọng nói lạnh như băng dường như pha một chút ý cười.

Hữu Xu còn không tự biết, trấn an trái tim xong liền bưng bát lên, điên cuồng và cơm vào miệng. Sau khi chán kinh qua đi cậu phải hưng hăng ăn, không ngừng ăn, mới có thể tìm được một chút cảm giác an toàn, huống chi lúc này còn làm cậu sợ hãi hơn mỗi một lần trong dĩ vãng. Bởi vì cậu biết, người này là tồn tại mà cậu không cách nào phản kháng, đối phương có lẽ không cần động thủ, chỉ cần một luồng thần niệm là có thể cán nát mình, từ đó triệt để biến mất.

Nhưng cậu tuyệt đối không thể biến mất, bởi vì ở trên đời này, có lẽ còn có một người đang chờ đợi mình. Nếu như cậu chết, người kia sẽ như thế nào? Sẽ không giống như kiếp thứ nhất chờ đợi đến tuyệt vọng điên cuồng, chờ đợi đến ngay cả mắt cũng không thể nhắm chứ?

Hữu Xu không dám nghĩ nhiều, phồng má cố gắng nhai cơm, sau đó bị nghẹn đến hai mắt trợn trắng.

Nam tử theo phản xạ mà sờ chén nước, lại thấy đối phương đã sớm xách ấm trà lên giữa đầu mãnh liệt rót, trong tiếng ừng ực liên tiếp vang dội tốt xấu cũng nuốt được đồ ăn xuống. Nam tử trăm triệu lần không ngờ Triệu Hữu Xu lại thú vị như thế, nhất là biểu hiện sau khi chán kinh, vừa giống như chú chó nhỏ rơi xuống nước lại giống như ếch thiếu nước, bộ dạng vô cùng buồn cười, gần như chọc hắc đến mức cười ra tiếng.

Người vốn dĩ định thăm dò ra kết quả liền đi giờ lại ở thêm mấy khắc, hứng thú nồng đậm mà thưởng thức tương ăn hào phóng của Hữu Xu, sau đó theo cậu trở về phòng. Thoáng nhìn trưởng liêm và xà nhà dán mấy tấm khu quỹ phù, hẳn cũng không cảm thấy kỳ quái. Tổ tiên Triệu Hữu Xu là quốc sư Hạ Khải, người nọ rất có nghiên cứu về huyền học, tự nhiên sẽ truyền xuống một ít bí kỹ.

Hắn cảm thấy mấy tấm trong đó dường như khác với trong ấn tượng, đang chuẩn bị ghé sát vào nhìn cẩn thận, lệnh bài bên hông lại lần nữa phát ra ánh sáng, có thể thấy bên kia có việc gấp. Hắn hơi có chút tiếc nuối lắc đầu, rồi lại đi đến bên cạnh Hữu Xu nằm sấp trên nhuyễn tháp ăn nho, yên lặng nhìn trong chốc lát, sau đó biến mất không thấy.

Đối với việc này Hữu Xu không hề có cảm giác, ăn uống no đủ liền rửa mặt đi ngủ.

Hôm sau, trong nha môn vẫn như cũ không có ai đến hầu, may mà một mình cậu có thể ôm đồm tất cả nội vụ, cũng không sót ruột. Về phần bắt giữ phạm nhân, thuê thêm mấy tên cu li là được, hiện đại không phải còn có phân biệt nhân viên chính thức và tạm thời sao? Nhân viên chính thức phần lớn bắt tài không ra sức, chân chính làm việc vẫn là nhân viên tạm thời, bỏ phe của Vương Phúc qua một bên, hiệu suất công việc của cậu ngược lại cao hơn một khoảng lớn.

Đã kích ác bá đầu đường, ổn định trị an xã hội, cậu lại bắt đầu xử lý án kiện chưa giải quyết chồng chất như núi, cùng lúc đó, thuế ngân và thuế lương* mỗi năm ba lần giao lên, chất đống tràn đầy trong kho phòng. Thuế thu là vật tham chiếu trực tiếp cho chiến tích, cũng là thủ đoạn trọng yếu để quan địa phương vơ vét của cải.

*Thuế ngân: thuế thu bằng tiền. Thuế lương: thuế ruộng, thuế nông nghiệp, thu bằng lương thực.

“Triệu Hữu Xu” vừa đến Toại Xương một năm, tiền thuế ngầm chiếm đã đạt hai ba mươi vạn lượng. Nhưng loại chế độ thuế thu này lại còn tồn tại một mặt càng hủ bại hơn, không chỉ huyện thái gia có thể trực tiếp vươn tay, mà tư lại phụ trách thu thuế cũng có thể tầng tầng cắt xén, lại thêm địa chủ lão tài bóc lột, cuối cùng số lượng gánh lên đầu dân chúng đủ để khiến một gia đình trung lưu đảo mắt nghèo rớt mồng tơi.

Nếu nhà ai bởi vậy mà bị bức tử, lỗi lầm chẳng phải là tính lên trên đầu mình sao? Đối với việc này Hữu Xu căm thù đến tận xương tuỷ, lệnh quỹ chết đói suốt ngày đi theo sau tư lại, tìm hiểu bọn họ cướp đoạt bao nhiêu, sau đó nhất nhất bắt lại khảo vấn, cuối cùng xét gia tài, sau khi làm công tác thống kê ra số lượng xác thực liền phát số còn lại cho hương dân, cũng lệnh cưỡng chế các địa chủ không được tự tiện gia tăng điền tô (*thuế ruộng*).

Cậu cứu dân trong nước lửa, thời gian ngắn ngủn liền thành lập được uy vọng cực cao, nhưng cũng rước lấy đồng liêu ghé mắt. Ở trong mắt bọn họ, hành động của Triệu huyện lệnh không khác gì đi ngược lại, tự tìm đường chết. Tất cả mọi người đều làm như vậy, cổ tình người muốn ca tụng chính mình, người không tham ô ngân lượng thì làm sao hiểu kính quan trên? Chặt đứt tài lộ của quan trên thì làm sao tấn chức? Không tấn chức thì sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta thay thế, mà phương pháp thay thế có rất nhiều loại, loại phổ biến nhất chính là thêu dệt tội danh vu oan hãm hại.

Nếu vận khí tốt thì có thể giữ được tính mạng, vận khí không tốt thì sẽ đầu rơi xuống đất!

Khi tất cả mọi người đều chờ nhìn kết cục của Triệu huyện lệnh, Vương Phúc trở lại, đồng thời mang đến một phong thư Vương Tri phủ tự tay viết, trong đó giáng chức Triệu huyện lệnh thật thấp, còn nói đã báo việc này cho Lễ thân vương biết, bảo cậu kiên nhẫn chờ xử trí. Hữu Xu tại chỗ xé thư thành mảnh nhỏ, sau đó sai người đuổi Vương Phúc nổi trận lôi đình ra khỏi nha môn, chậm rãi nói, “Người là sư gia bản quan mời đến, nhưng người khiến bản quan vô cùng bất mãn, từ hôm nay trở đi, người không cần đến.”

“Không đến thì không đến, người tướng gia gia hiếm lạ à? Ngược lại gia gia muốn nhìn xem cuối cùng người sẽ rơi vào kết cục gì!” Vương Phúc đứng ở ngoài nha môn kêu gào không thôi, chộc cho dân chúng trợn mắt nhìn, sau đó sôi nổi lấy đá ném.

Hữu Xu dám kiên cường như thế là có chỗ dựa, nữ quý đi theo Vương Phúc đã nhờ bạn quý tìm hiểu được tin tức xác thật, đương kim Thánh Thượng và Hoàng quý phi đồng thời đột tử, Lễ thân vương chống đỡ ba ngày cũng toàn thân thối rữa mà chết, hiện giờ kế vị chính là con trai thứ năm của tiên hoàng, mấy năm nay vẫn luôn ở ngoại biên, cũng chưa từng biểu lộ ra bất cứ chỗ nào đặc biệt.

Nói đến cũng lạ, mấy huynh đệ hần toàn ở lại thượng kinh, chỉ mình hần mười bốn tuổi liền đến đất biên, ngày tết cũng không trở lại, cảm giác tồn tại ở trong triều cực thấp. Nhưng mà buổi sáng ngày đó tiên đế chết bất đắc kỳ tử lại miễn cưỡng cầm bút viết di chiếu, rõ ràng để ngũ tử kế vị, chúng thần và chư vị hoàng tử tự nhiên không chịu thừa nhận tính chân thực của chiếu thư, chờ ngũ vương gia lãnh binh vây khốn hoàng thành mới xám xịt mà quý xuống hô vạn tuế.

Từ tình huống trước mắt mà lý giải, vị tân đế này hẳn là một nhân vật cực kỳ lợi hại, nhưng cũng không biết tính tình như thế nào, có thể quá mức tàn nhẫn thô bạo hay không? Nhưng hẳn có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng phản kháng lại vị chủ dưới kia. Nếu vị kia nhìn người không vừa mắt, lập tức có thể cho người hồn về tây thiên, sau đó lại đổi một quốc chủ khác thử xem.

Hữu Xu đối với tân đế cũng không tin tưởng, đối với Diêm La vương lại vô cùng tôn sùng. Người nọ mặc dù có chút đáng sợ, nhưng trong cảm nhận của cậu lại là hóa thân chính nghĩa. Cậu dám đắc tội sạch toàn bộ tư lại Toại Xương, còn dám cùng tri phủ phân cao thấp, chỗ dựa không phải ai khác, hoàn toàn là vị này. Cái thế đạo hiện giờ, quý quái ngược lại càng chính trực đáng tin hơn so với người, nói ra thật sự là châm chọc.

Hữu Xu một mặt lắng nghe nữ quý bẩm báo, một mặt vẽ siêu độ phù, trong lòng suy nghĩ sôi nổi.

“Đại nhân, văn thư tân hoàng đăng cơ đã phát xuống các châu huyện, mấy ngày nữa có thể đến tay ngài. Vương tri phủ kia muốn trị tội ngài sợ là không thể.” Nữ quý vui sướng khi người gặp họa nói.

“Hiện tại việc cấp bách của ông ta là nhanh chóng tìm một núi dựa mới. Phải biết, chính vụ phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ chính là đứng sai phe, hơi vô ý liền tan xương nát thịt.” Hữu Xu chậm rãi mở miệng.

Tỉ mỉ cân nhắc các phe phái lớn trong triều, lại không có một phe nào là đúng nhất, nghĩ tiếp qua không lâu, Đại Dung quốc tất sẽ có một phen chấn động. May mà “Triệu Hữu Xu” chỉ là một quan thất phẩm tép riu, ngay cả tư cách theo phe cũng không có, với Hữu Xu hiện tại mà nói cũng không gây trở ngại.

“Cái này người cầm, kiếp sau làm sáng mắt, gả cho người tốt.” Dem bùa đã vẽ xong gấp thành hình tam giác, Hữu Xu nghiêm túc đứng đắn dặn dò.

Nữ quỷ vô cùng cảm kích, liền tiếp dập đầu ba cái mới chui xuống dưới đất, đi đầu thai. Hữu Xu lại trải một tờ giấy Tuyên Thành ra, viết một tờ công văn dày đặc, sai người dán ra ngoài.

Gần đây dân chúng thực thích đọc công văn của Triệu huyện lệnh, vừa nhìn thấy quan sai quét hồ dán lên tường liền xúm hết lại đi qua.

“Hôm nay lại là ác bá nào bị trừng trị vậy?”

“Ha, đúng là con rùa Vương Phúc kia! Huyện thái gia đã miễn chức vụ sư gia của hắn, ngày sau hắn bất quá chỉ là một thứ dân thôi.”

“Thật vậy chẳng? Đọc ra cho mọi người nghe một chút!”

Một tú tài lập tức lớn tiếng đọc, đọc đọc giọng điệu liền có chút chần chờ, “Huyện thái gia còn nói, mười tám vạn lượng bạc ròng trước đó các hương thổ tài* tiến cống cùng với toàn bộ tiền riêng của cậu ấy, đều lấy đi mua lương thực, nếu thương nhân lương thực gần Toại Xương có ý, nhanh chóng tới huyện nha mật đàm.”

*Hương: làng, xã. Thổ tài: người giàu có, bá hộ trong vùng.

“A? Mua nhiều lương thực như vậy làm chi?”

“Dem toàn bộ tiền riêng lấy ra, không thể nào?”

“Huyện thái gia điên rồi phải không? Hiện giờ mưa thuận gió hoà, mua nhiều lương thực như vậy làm gì, để mọc mốc sao?”

Nhóm bách tính đủ lời xôn xao nghi ngờ, cũng có đồng liêu đánh chủ ý lên mười tám vạn lượng bạc kia. Tóm lại tờ công văn này vừa dán ra, Hữu Xu lại chọc nhiều người tức giận, còn có rất nhiều âm mưu quỷ kế chờ ở phía sau.

69. Chương 69

“Triệu Hữu Xu” là một kẻ tham tiền, đem toàn bộ vàng bạc cướp đoạt được cất trong kho phòng ở huyện nha, mở tất cả các rương ra, trắng bóng ánh vàng rực rỡ một mảnh, chói mắt cực kỳ. Hữu Xu cẩn thận kiểm kê danh sách đăng ký một lần, sau đó đem đi mua vật tư giúp nạn thiên tai, tu sửa gia cố đê đập vùn

vân.

Ngắn ngủn hơn nửa tháng, cậu đã thanh danh lan xa. Chỉ riêng huyện Toại Xương cậu quản hạt là không thu quá nhiều thuế ruộng của dân chúng, nếu ai bị oan khuất chỉ cần đi gõ trống kêu oan, không cần hối lộ nha dịch, cũng không cần tiêu phí một khoản bạc đi mời trạng sư, bởi vì huyện thái gia sẽ tự mình viết đơn kiện cho người, văn chương kia, luận cứ kia, quả nhiên là dương ba chấn táo*, vân hà mẫn chỉ**. Dần dần, văn nhân Toại Xương không cả ngày ở trong nhà đọc sách nữa, mà là quanh quẩn ở cửa huyện nha, chỉ để nghe một chút trạng từ của huyện thái gia, sau đó một bên rung đùi đắc ý một bên say mê không thôi cảm thán, “Nghe một câu nói của ngài, hơn mười năm đọc sách mà!”

*Dương ba chấn táo: hình dung văn chương rất hoa mỹ.

**Vân hà mẫn chỉ: hình dung đầy trang giấy đều là chữ viết tinh mỹ.

Hết thấy hiện tại Hữu Xu làm, một là vì trả nợ, hai là vì tự bảo vệ mình, ai kêu cậu xui xẻo, dính lên hậu đại như vậy chứ. Bởi vì cậu ra giá cả thực có lợi, số lượng cần cũng thật lớn, thương nhân lương thực gần Toại Xương sôi nổi tới hiệp đàm với cậu, từ sáng đến tối nói liên không dứt.

Ngày hôm đó, Hữu Xu thật vất vả bàn xong một cuộc mua bán lớn, dĩ nhiên đối đến nỗi ngực dán vào lưng, vội vàng lệnh hạ nhân dọn đồ ăn lên. Bởi vì dân chúng đều sống khổ, cậu cũng không dám xa xỉ lãng phí, chỉ bảo đầu bếp xào một đĩa gan heo, một đĩa cải trắng cộng thêm một phần rau trộn nấm mèo. Cậu bưng bát lên nhanh chóng lừa vài ngụm, đang định vươn tay đi gấp một khối gan heo, liền thấy chỗ trống đối diện mình bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

Người nọ vẫn mang mặt nạ như cũ, ánh mắt đen tối khó lường mà nhìn mình chằm chằm.

Sao, sao lại đến nữa? Tên nhóc con trong lòng Hữu Xu gần như muốn kêu rên, cơ bắp trên mặt không khỏi run rẩy, miệng ngậm hạt cơm dưới cơn chấn kinh tự động nuốt xuống cổ họng, sau đó cực kỳ bất hạnh mà sặc vào khí quản. Dục vọng muốn ho khan ùn ùn kéo đến, Hữu Xu lại chỉ có thể gắt gao nhin xuống, bởi vì cậu biết một khi biểu hiện ra khác thường, người đối diện sẽ lập tức câu hồn mình đi.

Không thể ho khan, ngàn vạn lần không thể ho. Tay cậu nắm đũa đang phát run, hầu kết tinh xảo không ngừng kích thích, đôi mắt vừa to vừa tròn thì càng là giọt sau tiếp giọt trước mà thấm ra nước mắt, bộ dạng nhìn qua đáng thương cực kỳ. Tiểu tư đứng ở một bên hầu hạ hoảng sợ, vội vàng đi qua hỏi tình hình.

Cậu lung tung lau quệt nước mắt, lại xoa xoa cổ, gian nan nói, “Ta không sao, hôm nay trù tử bỏ quá nhiều ớt, ta không quen.”

“Nhưng mà lão gia, không phải là ngài bảo đại trù tử bỏ nhiều ớt một chút sao? Hôm qua ngài còn ngại hấn nấu đồ ăn quá thanh đạm, lệnh cho hấn ngay cả nước nấu cải trắng cũng phải bỏ thêm chút ớt mà.”

Tiểu tư lập tức phá, khiến Hữu Xu vừa ảo não vừa bối rối. Cậu dùng bàn tay ôm lấy cổ, hụt hơi nói, “Hôm qua quả thật bỏ ít, nhưng hôm nay lại bỏ quá nhiều, người quay lại nói cho hấn biết, bảo hấn suy nghĩ mà

bỏ, tốt nhất là không nhiều không ít.” Dứt lời cúi đầu, tiếp tục tí ta tí tách rơi nước mắt.

Người bị sắc nếu như cổ nén không ho ra, tư vị kia quả thực một lời khó nói hết. Hữu Xu cực kỳ muốn đập đầu vào tường, lại còn phải giả bộ chỉ là bị cay, kỳ thật không có chuyện lớn gì. Tiểu tư rót một chén trà lạnh cho cậu, sau đó chạy tới phòng bếp tiện thể nhấn lại. Chân trước hần ta mới vừa đi, nam tử chân sau liền biến mất, cũng không biết có nhìn ra sơ hở gì không.

Hữu Xu bất chấp nghĩ sâu hơn, lập tức ngã lên trên ghế không ngừng dấm ngực, sau đó liều mạng ho khan, khóe mắt, mũi đều ướt sũng, đổ rức, nước mắt nước mũi cũng dính đầy má, đáng vẻ nhìn qua vừa chạt vật lại có chút buồn cười. Khi cậu rót cuộc cũng ho ra được hạt cơm trong khí quản, cũng không biết nam tử vốn đã biến mất, kì thực còn ở trong sảnh. Hần bắt quả chỉ ẩn đi thân hình, ngược lại ngồi ở bên cạnh Hữu Xu, nghiêng đầu, chống cằm, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm đối phương.

Mắt thấy Hữu Xu rót cuộc hoãn khí lại, cũng không dám lừa cơm nữa, mà là bảo tiểu tư đổi hai cái bánh màn thầu trắng bột, điên cuồng gặm giống như cho hả giận, cuối cùng hần thấp giọng cười rộ lên.

Chỉ cần miệng Hữu Xu vừa nhếch lên hoặc là hơi hơi mím lại, lúm đồng tiền ở hai má liền như ẩn như hiện. Cậu há mồm cắn bánh màn thầu, bỗng nhiên cảm thấy chỗ lúm đồng tiền lạnh lạnh, như là lúc mùa đông có một hạt tuyết rơi vào, xúc cảm vô cùng chân thật.

Cái gì vậy? Lòng cậu sinh hồ nghi, lấy tay sờ lại trống rỗng không có gì, vì thế tiếp tục cắn bánh màn thầu, cắn vài ngụm lại cảm thấy má lúm đồng tiền hơi hơi phát lạnh, lại sờ nhưng không có gì khác thường. Trở đi trở lại mấy lần rót cuộc cậu cũng phát hiện không đúng, dùng ánh mắt cảnh giác đánh giá bốn phía, còn đem toàn bộ tinh thần lực đẩy vào ánh mắt nhìn quét qua.

Trong phòng vô cùng sạch sẽ, ngay cả cái bóng quỷ cũng không có. Chẳng lẽ là ảo giác của mình? Có đôi khi thân người quả thật sẽ cảm thấy lúc lạnh lúc nóng, đây là nguyên nhân nội hỏa quá nóng. Nghĩ như vậy, cậu liền trầm tĩnh lại, xé một khối bánh màn thầu chấm nước gan heo xào.

Nam tử ngồi ở bên cạnh cậu gian nan thu hồi đầu ngón tay chọt lúm đồng tiền, sung sướng cười nhẹ. Thường thức tướng ăn tiểu học của Triệu huyện lệnh, hần cũng không rời đi, mà là đi theo đến thư phòng, muốn nhìn một chút xem đối phương thường làm những gì. Lúc này mặt trời đã xuống núi, trong phòng đốt một ngọn đèn mờ nhạt, bắc đèn dường như sắp đốt hết, đang lập lòe lay động.

“Lão gia, nô tỳ giúp ngài đổi bắc đèn, thêm một chút dầu thấp, miễn cho tổn thương mắt.” Một tỳ nữ diện mạo thanh tú nhỏ giọng nói.

“Đổi một cái bắc đèn thì được, nhưng không cần thêm dầu thấp, lãng phí. Chốc lát ta liền ngủ.” Sau khi Hữu Xu đem toàn bộ gia sản đi mua lương thực, trong tay thật sự không có một chút tiền dư, hiện tại càng ngày càng có phong phạm Grandet*. Cậu lấy ra một quyển sách chậm rãi xem, thấy tỳ nữ vẫn không đi, còn không ngừng chớp mắt với mình, vì thế mê man mơ hồ hỏi, “Thế nào, còn có việc à?”

*Grandet: một nhân vật trong quyển tiểu thuyết Eugénie Grandet của tác giả Honoré de Balzac, nổi tiếng vì sự giàu có, khôn ngoan và đặc biệt là vô cùng keo kiệt.

Tỳ nữ xoa xoa đôi mắt sắp rút gân, xám xịt rồi đi. Vị huyện thái gia này đến tột cùng là người sáng suốt hay là giả bộ hồ đồ? Tín hiệu rõ ràng như vậy cũng tiếp thu không được?

Hữu Xu quả thực không tiếp thu được, nam tử cao lớn lại sâu sắc hiểu ý, không khỏi hừ lạnh một tiếng, rồi lại nhìn chăm chăm tiểu Triệu huyện lệnh không hiểu phong tình, bỗng nhiên bật cười. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn tuyệt đối không tin Triệu Hữu Xu tâm tư đơn thuần hiện tại chính là cái người đại gian đại ác trước kia. Nhưng trên sổ sinh tử ghi chép rõ ràng, tất nhiên không có sai, ngoại trừ biết sai có thể thay đổi mất bò mới lo làm chuồng, cũng không có giải thích nào hợp lý hơn.

Thay đổi thì tốt, ai mà khi niên thiếu chưa từng làm qua một hai chuyện hoang đường chứ? Nghĩ như vậy, nam tử vươn tay sờ sờ đầu tiểu Triệu huyện lệnh.

Hữu Xu bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu lạnh lẽo, lập tức đội mũ lên, xem vài trang sách, lại đem một lọ ve sâu trong ngăn kéo ra lắc lắc, nghe một chút, lúc này mới mỹ mãn đi ngủ. Thoáng nhìn “món đồ chơi” của cậu, nam tử không khỏi lại là một trận cười nhẹ, chờ cậu ngủ rồi mới dần dần biến mất.

Nam tử hư không xuất hiện ở ngoài mười dặm, bên cạnh đã có hai tên ngục chủ cũng đeo mặt nạ đi theo. Hẩn thấp giọng hỏi, “Chuyện đều làm thỏa đáng rồi chứ?”

“Làm thỏa đáng rồi, cái khe ở súc sinh đạo đã ngăn chặn. Xin hỏi chủ tử, những súc sinh đã đầu thai nên xử trí như thế nào?”

“Tạm gác lại đợi sau khi thiên phạt rồi cùng giải quyết.” Nam tử bước chân muốn đi, tựa như nhớ tới cái gì lại nói, “Vừa đến Lệ Thủy phủ, liền đi xem quan viên Lệ Thủy đang làm những gì đi.”

Hai tên ngục chủ khom người đồng ý, đầu tiên là đến chỗ ở của Vương Tri phủ, phát hiện ông ta đang ôm hai nữ tử mỹ mạo diên loan đảo phượng, hình ảnh khó coi, lại đi đến các huyện cấp dưới, các vị huyện thái gia hoặc là uống rượu mua vui, hoặc là mưu đồ bí mật hãm hại người khác, hoặc là trốn trong khổ phòng đếm tiền tài, đều là sắc mặt tham lam mà lại âm độc.

Ba người nhất nhất xem qua, ánh mắt lạnh lẽo, chỉ riêng Diêm La vương tựa như nghĩ đến gì đó, con người tối đen phiếm ra vài ý cười. Có ngục chủ đề nghị đến huyện Toại Xương nhìn một cái, bị hẩn lập tức phủ định, “Không cần đi, bốn vương mới từ nơi ấy tới đây, phủ Lệ Thủy này, ước chừng chỉ có mình vị quan viên Triệu Hữu Xu có thể nói là làm gương mẫu cho dân.”

Thấy chủ tử đánh giá cao Triệu Hữu Xu như thế, hai vị ngục chủ đều lộ ra kinh ngạc, cũng không dám hỏi nhiều, ở trong bóng tối tiến lên trước một bước liền đồng loạt biến mất.

Ngày hôm đó, Hữu Xu ăn xong điểm tâm chuẩn bị đến nha môn làm việc. Cậu theo thói quen ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện mây đen trên không càng ngày càng dày nặng, giống như vươn tay có thể chạm được, mà long ảnh thon gầy xuyên qua trong tầng mây cũng từ vốn dĩ mấy chục gia tăng đến hơn trăm, biểu thị một trận tai họa rất nhanh sẽ đến.

Càng không xong chính là, ngoại trừ long ảnh, dưới nền đất còn toát ra từng luồng khói đen, nhắm thẳng thân thể người qua đường mà chui vào. Hữu Xu biết đó là ôn khí, là do oan quỷ phiêu đảng xung quanh biến thành, sau khi thiên tai qua đi hẳn là còn có một trận ôn dịch quy mô lớn bùng nổ.

May mà trong đầu cậu chứa đựng hệ thống tri thức thượng vàng hạ cám, trong đó bao gồm cả trung tây y, vì thế kết hợp tinh túy đông y mấy ngàn năm, nhanh chóng tổ hợp ra một phương thuốc dự phòng dịch bệnh đồng thời hiệu quả tăng cao. Cậu từ chối mấy thương nhân lương thực hên hôm nay đến bàn chuyện, tức khắc dán thông báo ra ngoài cửa mua dược liệu, không quá mấy ngày liền nghênh đón rất nhiều thương nhân dược liệu.

Dân chúng huyện Toại Xương đã quen hành vi ngẫu nhiên phát điên của huyện thái gia, chỉ ở một bên nhìn nhìn náo nhiệt, nghị luận hai câu rồi cũng thôi.

Ngày hôm đó, Hữu Xu hên vài thương nhân dược liệu nghiệm hàng, mới vừa đem một gốc thảo dược đến chớp mũi ngửi ngửi, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn, tựa như có rất nhiều người có ý đồ xông vào trong. Cậu đi đến bên cửa sổ nhìn, là Vương Phúc dẫn một nam tử ăn mặc như quan viên xông tới, phía sau có rất nhiều thị vệ mang đao đi theo, biểu tình hùng hổ tỏ rõ bọn họ lai giả bất thiện.

Wương Phúc một cước đá văng cửa phòng, hùng hùng hổ hổ mở miệng, “Cút cút cút, cút hết cho gia gia! Ngô tri huyện có việc muốn làm!” Ngô tri huyện là quan phụ mẫu huyện Long Tuyền phía nam, quan hệ vô cùng thân sâu với Vương tri phủ, thủ đoạn cũng không phải tàn nhẫn bình thường. Nữ nhi của ông ta hiện giờ là nhị di thái Vương tri phủ, có chút được sủng ái, ông ta ở Lệ Thủy cũng rất có thể diện.

Mọi người nghe nói là ông ta, lập tức cáo từ, thăm nghĩ may mắn Vương Phúc tới sớm, nếu không thật sự chuyển dược liệu đến Toại Xương, Triệu huyện lệnh lại xảy ra chuyện, tiêu phí trên đường tính cho ai? Triệu huyện lệnh đặc tội Vương tri phủ, con đường làm quan coi như là đi đến đoạn cuối.

Hữu Xu cũng không mời hai người ngồi xuống, nâng chung trà lên uống một hơi, thái độ vô cùng nhàn nhã. Bởi vì cậu mới từ chỗ quỷ chết đói nhận được tin tức, tin báo tang của ba người đứng đầu trong triều lúc này đã vào huyện thành, đang trên đường đưa tới quan nha. Nhưng mà cậu vẫn là yên tâm quá sớm, chỉ thấy chỗ trống bên cạnh vịn vịn một chớp mắt, khi khôi phục bình thường liền có một nam tử cao lớn ngồi ở trên đó, mắt sáng như đuốc.

Tay Hữu Xu run lên, thiếu chút nữa đứt nước trà vào lỗ mũi, may mà ngay một giây cuối cùng đứng lúc ngừng lại. Cậu chậm rãi uống một ngụm trà, lại nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, biểu hiện thực thong dong tao nhã, không mất phong phạm. Nhưng mà cậu cũng không biết, mấy ngày nay, đối với đức hạnh của cậu người nào đó đã rõ như lòng bàn tay. Chỉ có khi nước trà nóng bỏng cậu mới có thể nhấp một ngụm nhỏ, nếu độ ấm vừa phải, xưa nay đều là ngửa đầu liền rót, tựa như trâu nhai mẩu đơn.

Mình vừa đến cậu ta liền sửa thành nhấp nhẹ, biểu hiện thật sự quá mức tận lực, ngược lại lộ dấu vết. Nam tử muốn cười, rồi lại miễn cưỡng kiềm chế, bàn tay vừa lật bỗng biến ra một xấp công văn, dùng chu phê* phẩy phẩy vẽ vẽ, rất là tự tại.

*Chu phê: ngày xưa quan phủ thường dùng bút màu son để phê công văn, gọi là “chu phê”.

Hữu Xu không dấu vết mà phun ra một hơi, lúc này mới nhìn về phía Ngô tri huyện, “Ngô đại nhân, hôm nay đến vì chuyện gì?”

Ngô tri huyện cũng không vô nghĩa, thái độ cường ngạnh nói, “Triệu đại nhân, nghe nói người có mười tám vạn lượng bạc, hôm trước chuẩn bị dùng để mua lương thực? Chỗ ta có một đám lương thực vừa lúc muốn bán ra, bán cho người thì thế nào?”

Lương khổ của các huyện nào có lương thực gì? Hoặc là bị quan địa phương lấy giá cao đầu cơ trục lợi cho thương nhân lương thực, hoặc là tư lợi trong nhà môn người lấy một túi ta lấy một túi, dư lại một chút mới có thể giao cho triều đình, cuối cùng dâng lên một chiết tử cáo tội, nói trong huyện gặp nạn, lương thực giảm sản lượng, mình bất lực vân vân. Đây đều là quy tắc ngầm nơi quan trường, Hữu Xu đã từ trong trí nhớ của “Triệu Hữu Xu” biết được, tự nhiên sẽ không đáp ứng. Bọn họ nói bán, kì thực là cường đoạt, muốn có bạc liền đưa cho người mấy túi cát, cho người có khổ khó nói.

“Ngô đại nhân, nghe nói trong kho lúa của huyện Long Tuyền ngay cả chuột cũng sắp chết đói, người lấy cái gì bán lương?” Hữu Xu một lời vạch trần.

Ngô tri huyện cười lạnh, “Bản quan nói bán lương đó là cho người thể diện, nếu như ta muốn, trực tiếp bảo người kéo bạc đi là được. Triệu Hữu Xu, khuyên người thức thời chút, người đã bị nhớ tên ở chỗ Vương tri phủ rồi, sau này nếu lại đi sai bước nào nữa, muốn hối hận liền không còn kịp rồi.”

“Người đang uy hiếp ta à?” Hữu Xu nâng mi.

Nam tử đang phê duyệt công văn cũng ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

Ngô tri huyện khó hiểu cảm thấy thân thể phát lạnh, hai tay ôm mình, cứng rắn chống đỡ nói, “Bản quan là đang khuyên bảo người, chớ có chắn đường người khác. Phải hiểu kết cục duy nhất của những hòn đá chắn đường chính là bị người ta dọn đi, tùy ý vứt bỏ. Lương thực này người không mua cũng được, nhưng mười tám vạn lượng bạc phải đưa ta. Nếu người thức thời, có lẽ ta có thể thay người nói tốt vài câu ở trước mặt Vương đại nhân, giữ lại cái mạng nhỏ. Người biết Đặng đại nhân huyện Thường Sơn chứ? Năm đó hắn ta chết phải gọi là thảm!”

Đặng tri huyện cũng là người trung dũng chính trực, bởi vì không chịu thông đồng làm bậy với Vương tri phủ, trên đường về quê thăm viếng bị sơn phỉ chém chết ở bên đường, thê tử nữ nhi cũng bị bắt đi, hiện tại không biết lưu lạc ở phương nào. Có thể nghĩ đến, kết cục tất nhiên càng thê lương hơn là còn sống.

Hữu Xu vốn dĩ biết quan địa phương và sơn phỉ đã cấu kết với nhau, tự nhiên có thể đoán được nguyên nhân chết chân chính của Đặng đại nhân. Dư quang khỏe mắt cậu thoáng nhìn nam tử bỗng nhiên đứng lên, đi nhanh tới trước mặt Ngô tri huyện, hạ mắt nhìn chăm chú. Ánh mắt của hắn cực kỳ đủ lực xuyên thấu, chẳng sợ không hiện thân hình, Ngô tri huyện cũng theo bản năng nhận thấy được rét lạnh và sợ hãi.

“Trong phòng người đến tột cùng đặt mấy cái chậu băng?” Ông ta ôm chặt hai tay, run run rẩy rẩy mở miệng.

Hữu Xu phát hiện mu bàn tay và khuôn mặt ông ta đã nổi rất nhiều da gà, tóc gáy cũng sợi sợi dựng thẳng, lại còn không biết mình đã bị Diêm La vương theo dõi, trong lòng không khỏi thay ông ta bị ai nửa giây. Ông nói xem ông sớm không tới trễ không tới, cố tình ngay lúc Diêm La vương giám thị ta thì tới, không phải ông muốn chết sao?

Trong lòng Hữu Xu sáng khoái, trên mặt không chút nào hiện ra, lắc đầu nói, “Một cái chậu băng cũng không có.” Cùng lúc đó, tận lực tránh chạm tầm mắt với nam tử cao lớn.

Ngô tri huyện dường như không tin, rướn cổ lên nhìn tới nhìn lui trong phòng, biểu tình càng thêm bất an. Vương Phúc thấy ông ta kéo kéo lại lạc đề, vội vàng thấp giọng nhắc nhở, “Ngô đại nhân, Vương đại nhân vẫn chờ thư của chúng ta đó, trước tiên mang bạc đi mới là quan trọng. Ngài ngẫm lại, người theo phe Lễ thân vương rất nhiều, làm một lần thọ thu bao nhiêu lễ vật, nếu ngài bỏ lỡ, cơ hội chẳng phải bị người khác lấy được sao?”

Ngô tri huyện gật đầu, chà xát cánh tay liền định nói lời ngoan độc, lại nghe bên ngoài có người hô, “Lão gia, kinh thành phát cấp tín đến (*cấp: gấp, tín: thư*), ngài mau nhìn xem.”

Lúc này không giống hiện đại, giao thông vô cùng bế tắc, nhân khẩu cũng ít có di chuyển, thường thì một địa phương nào đó phát sinh chuyện lớn kinh thiên động địa, nơi khác phải chờ đến mấy tháng hoặc hơn nửa năm sau mới có thể biết được. Nếu quan địa phương cố ý giấu diếm, thậm chí cả đời cũng không thể nào biết được. Vậy nên, Hoàng đế, Hoàng quý phi, Lễ thân vương lần lượt đột tử, ngũ vương gia đăng cơ, việc này đã qua hơn nửa tháng, tin tức mới khó khăn truyền đến Lệ Thuỷ. Có thương nhân lui tới tự nhiên cũng biết được, nhưng không dám vọng nghị triều chính, nhất là để vương thay đổi triều chính, nên vẫn luôn kín miệng như bưng.

Hữu Xu lập tức mở phong thư ra xem thật nhanh, ngoại trừ báo tang, tân hoàng còn một lần nữa giục các nơi làm tốt chuẩn bị chống lũ chống hạn, có thể thấy là người có tầm nhìn xa. Cậu đưa cho Ngô tri huyện, chậm rãi nói, “Đừng nhớ thương mười tám vạn lượng bạc của ta. Ngũ vương gia đăng cơ, Lễ thân vương chết bất đắc kỳ tử, các người vẫn là nhanh đi về tìm một núi dựa mới đi, miễn cho vị trí dưới móng bị người ta đổi mất.”

Mới đầu Ngô tri huyện không chịu tin tưởng, vừa tiếp nhận công văn nhìn, thiếu chút nữa té xỉu. Trong một đêm, Hoàng đế, Hoàng quý phi, Lễ thân vương tất cả đều chết, đăng cơ chính là ngũ hoàng tử ai cũng không biết. Những cự thần trong triều đều không phải tâm phúc của hắn, hắn nào dám dùng, đương nhiên phải nhất nhất thay thành người của mình. Nói cách khác trong triều chắc chắn nghênh đón một trận biến động lớn, thay đổi này có lan đến huyện thành nhỏ hay không thì không biết, nhưng sớm ứng phó cho kịp luôn luôn không sai.

Tiểu quan nhỏ nhỏ như Ngô tri huyện cũng không cần quá mức lo lắng, nhưng quan to một phương như Vương tri phủ mới nên cực kỳ thận trọng, bọn họ thường là đứng theo phe. Nhưng hồng là hồng ở chỗ Ngô tri huyện đã đem nữ nhi nhà mình đưa cho Vương tri phủ làm thiếp, với Vương tri phủ đã là châu chấu trên cùng một sợi dây, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn*. Nếu lúc này Vương tri phủ gặp hạn, Ngô tri huyện cũng đừng nghĩ có quả tốt để ăn.

*Nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn: gần giống câu có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, một người vinh thì cùng vinh, một người gặp họa thì cùng gặp họa.

Vương Phúc cũng là tình huống giống vậy, vì vậy hai người thực nhanh liền ý thức được tình huống nguy cấp, giống như lửa đốt mông mà chạy ra ngoài. Nam tử cao lớn theo sát phía sau, đợi xe ngựa chạy ra khỏi huyện Toại Xương liền nhoáng lên một cái.

Một luồng hắc quang đánh trúng mông ngựa lái xe, chúng nó giơ móng trước lên đâm trái đụng phải, vút hai người trong xe ra xa xa, đợi thị vệ nâng người trở về, phát hiện một người ngã gãy chân, một người thì ngã gãy lưng, thương thế đều cực kỳ nghiêm trọng.

Hữu Xu suy đoán chỉ sợ hai người gặp xui xẻo rồi, trong lòng cũng liền thoải mái, đề bút viết xuống tin tức “tiên hoàng băng hà, tân hoàng đăng cơ”, lệnh người hầu dán ra ngoài, lại kỹ càng tỉ mỉ liệt một phần bảng biểu, bố trí công việc phòng lụt phòng ôn dịch, trách nhiệm do các lý trưởng gánh vác.

Biết được Ngô tri huyện đi Toại Xương, mấy quan lão gia ở vài thị trấn gần đó đều âm thầm bóp cổ tay, tự trách mình không thể sớm xuống tay, rồi lại sôi nổi ngóng trông Triệu huyện lệnh xui xẻo. Nhưng mà tin tức Triệu huyện lệnh bị biếm chức không có tới, báo tang lại tới trước, núi dựa của bọn họ có một ngã một, thượng vị lại là ngũ hoàng tử ai cũng không quen thuộc.

Đây là chuyện gì vậy! Trong lòng nhóm quan lão gia không ngừng kêu khổ, lại vẫn miễn cưỡng giữ vững tinh thần bố trí mấy thứ cờ trắng, hương nến, chuẩn bị điều tế* hoàng lăng, về phần lệnh chống lũ chống hạn, thì giống như không phát hiện. Mà Hữu Xu chỉ làm bộ làm dạng vào ngày đầu tiên, vài ngày còn lại đều vội vàng mua vật tư, củng cố đê đập, cuối cùng còn dư mười vạn lượng hiện ngân dự bị.

*Điều tế: hành lễ tế hướng về nơi xa.

Bất tri bất giác lại là một tháng đi qua, quay đầu ngẫm lại, Diêm La vương xuất quỷ nhập thần không ngờ đã mười bảy mười tám ngày không có tới, chẳng lẽ là triệt để đánh mất hoài nghi với mình sao? Hữu Xu còn chưa kịp cao hứng, chợt nghe quỷ chết đói nói, “Đại nhân, tiểu nhân phải đi ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, lúc này từ biệt ngài. Ngài xem mây đen trên trời và sương mù dưới đất, đã sắp nổi thành một mảnh, thiên tai nhân họa ngay ở trước mắt, đến lúc đó tất sẽ chết rất nhiều người, mà quỷ sai sẽ hành động nhiều, khóa lấy oan hồn. Để đề phòng bị bắt, tiểu nhân phải đi nhanh thôi.”

“Bị bắt thì không phải vừa vắn đi đầu thai luôn sao?” Hữu Xu không hiểu.

“Tiểu nhân đời trước không tích đức, dù có đầu thai cũng không được làm người, không bằng tiếp tục ở lại phàm thế. Tiểu nhân đi, đại nhân ngài bảo trọng.” Nó vừa thở dài vừa ẩn vào dưới nền đất, những quỷ phó còn lại cũng đều sôi nổi cáo từ.

Đến lúc này, Hữu Xu nào còn có tâm tư suy nghĩ thứ khác, lập tức đi đến kho phòng tính toán vật liệu cứu tế như lương thực, dược liệu, ngân lượng. Ngay lúc cậu đang bẽ bộn, mấy tên tùy tùng của Vương Phúc lại chạy tới huyện nha làm âm ỉ, nói là muốn trở về làm người hầu một lần nữa. Xin nghỉ một ngày liền trừ một ngày tiền công, đây vốn là triều đình quy định, bọn họ liên tục xin nghỉ hơn mười ngày, cũng thiếu rất nhiều chi tiêu, vốn tưởng rằng chờ Vương Phúc trở về tất nhiên sẽ trọng thưởng quyền hành, đem tất cả tổn thất bù lại, nào ngờ quỷ xui xẻo Vương Phúc lại ngã gãy lưng, tê liệt tại giường.

Càng làm người ta bất an chính là: Lễ thân vương chết bất đắc kỳ tử, tân hoàng đăng cơ, núi dựa của Vương tri phủ sập ầm ầm, tương lai ông ta còn có thể tiếp tục làm quan hay không cũng là ẩn số, làm thế nào bảo vệ mấy tiểu lâu la quan hệ cạp vấy phía dưới? Cho đến lúc này, mọi người mới ý thức được cái gì gọi là “sự gia nước chảy, huyện lệnh sắt thép”. Huyện thái gia không quen nhìn Vương Phúc, nói đáp liền đáp; thiếu nhân thủ, đảo mắt có thể thuê mấy chục tráng hán. Chống đối với cậu không khác gì lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

Bọn họ biết vậy chẳng làm, quỳ gối ngoài cửa lớn không ngừng dập đầu xin lỗi. Hữu Xu vốn là bạn rộng không chịu nổi, làm sao lại dùng mấy tiểu nhân chỉ biết ăn không ngồi rồi này, tức khắc viết thư cho nghị việc đóng quan ấn, phân phát xuống, sau đó dán thông báo công bố.

Hiện tại dân chúng Toại Xương đã quen mỗi ngày đến công bằng ngoài nha môn nhìn nhìn, huyện thái gia phàm là có việc, bất luận lớn nhỏ đều sẽ nhất nhất thông báo, vì đó mà thực hiện được một cái danh hào, gọi là chính vụ trong suốt. Mặc dù không biết là có thật sự trong suốt hay không, nhưng tốt xấu thì dân chúng có thể biết chính sách nào có lợi với mình, những cái nào lại yêu cầu bọn họ đúng lúc phòng bị hoặc chấp hành.

Bất quá chỉ hai tháng, trị an huyện Toại Xương đã từ hỗn loạn bất kham đến gọn gàng ngăn nắp, mà tinh thần diện mạo của dân chúng cũng thay đổi. Kính yêu của họ đối với Triệu huyện lệnh đã vượt qua cung kính với thần phật, nếu ai dám nói một câu không tốt về Triệu huyện lệnh, lập tức sẽ bị đám người vây công.

Trước mắt, Triệu huyện lệnh lại giúp dân trừ bỏ một tai hại lớn, đem những bộ khoái, nha dịch, tư lại đã từng ức hiếp ở trên đầu bọn họ một lưới bắt hết, cái này khiến lòng người vui sướng như thế nào chứ? Lột lớp da quan lại ra, những người này chẳng là gì cả, ai còn sợ họ? Trong tiếng khua chiêng gõ trống, mọi người chen chúc tới, ném đá, nhổ nước bọt, ném rau thối, trị đám người đó đến kêu cha gọi mẹ, chật vật chạy trốn.

70. Chương 70

Đều nói nha môn nước trong nha môn nước trong, nha môn khác như thế nào Hữu Xu không biết, cậu chỉ biết huyện nha Toại Xương của mình đã sắp trong suốt thấy đấy rồi. Tiền tài “Triệu Hữu Xu” tham ô được đều bị cậu đổi thành vật tư, hiện ngân còn lại một phần đem đi tu sửa gia cố đề đập các nơi, một phần dùng để phát lương cho hạ phò, còn lại một chút giữ lại chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Mắt thấy mây đen trên đỉnh đầu giống như sóng lớn menh mông, quay cuồng không ngừng, vẻ mặt cậu một ngày càng ngưng trọng hơn so với một ngày, càng cảm thấy vật tư trong tay không đủ dùng, vì thế con người xoay chuyển nảy ra ý hay. Hiện giờ cuối cùng cậu cũng biết cái gì gọi là “phá gia huyện lệnh, diệt môn phủ doãn”, hóa ra chuyện xét nhà này thật sự rất sáng khoái, không có tiền dùng xét một cái, không có lương thực ăn xét một cái, thực nhanh liền có thể thu được rất nhiều tài vật.

Cậu đầu tiên là tìm mấy hương dân từng bị đám người Vương Phúc ức hiếp đến, đưa đơn kiện trước đó đã viết xong, bảo bọn họ đi gõ trống kêu oan. Bởi vì trước đây Vương Phúc có Vương tri phủ chống lưng, dù gã có làm ác như thế nào nữa, mọi người cũng chỉ có thể nén giận, đều không dám đắc tội gã mây may.

Hiện giờ mũi ô sa trên đầu Vương tri phủ có thể mang bao lâu cũng là một ẩn số, vả lại Vương Phúc còn ngã gãy lưng, tê liệt trên giường, triệt để vô dụng. Lúc này không kiện còn đợi đến khi nào?

Chúng hương dân hơi thương lượng, liền sôi nổi mang theo đơn kiện đi gõ trống. Hữu Xu đã sớm chuẩn bị từ lâu, lập tức phát giấy bắt giữ lệnh nha dịch đi bắt người. Thụ thẩm lần này tám chín phần là quan sai trong nha môn trước đây, ngay cả Vương Phúc tê liệt tại giường cũng bị nâng đến công đường vấn tội. Bọn họ bình thường làm nhiều việc ác, có kẻ thừa dịp bắt người liền cưỡng gian thê nữ của phạm nhân, có kẻ ở trên phổ thu ngân lượng của tiểu thương, còn có kẻ tự mình phóng thích phạm nhân vân vân, tội danh nhiều không kể xiết.

Hữu Xu bức tình thần lực vào hai mắt, chỉ thấy đỉnh đầu những người này ai cũng sương đen lượn lờ, tử khí trầm trầm, có thể thấy trong tay đều nắm giữ mạng người, vì thế cũng không đợi điều tra chứng cứ, trước tiên kéo ra ngoài đánh mấy chục trượng rồi lại nói, đợi đánh đến nửa chết nửa sống, cũng dọa đến nát gan, lại đến thẩm vấn. Lúc này, mọi người nào còn dám nói dối, sôi nổi ấn dấu tay trên bản tội trạng, cũng đỡ được rất nhiều phiền toái.

Hữu Xu giam giữ phạm nhân lại, chờ đợi triều đình quyết định, sau đó liền mang theo một đám tráng hán chậm rãi đi xét nhà, đem toàn bộ tài vật tịch biên ghi thành danh sách, dán trên công bảng ngoài huyện nha, còn nói thẳng số tiền tài này sẽ dùng để mua càng nhiều lương thực, dược liệu, vải vóc.

Dân chúng đầu tiên là gọi cậu thanh thiên đại lão gia, sau đó lại thân thiết gọi cậu là tiểu Triệu huyện lệnh, hiện tại lại cho cậu cái ngoại hiệu mới —— xét nhà huyện lệnh. Nhưng cái tên hiệu này lại không mang chút sắc thái sợ hãi hoặc châm chọc nào, bởi vì cậu xét đều là nhà tội ác tày trời, coi như là vì dân trừ hại, dân chúng tự nhiên sẽ không e ngại trách móc, ngược lại vô cùng cao hứng, chạy nhanh thông báo.

Đương nhiên cũng có người tỏ vẻ hoài nghi đối với hướng đi của tài vật, trong âm thầm suy đoán xôn xao. Nhưng cậu mua bất luận vật tư gì cũng đều là con đường quang minh chính đại, có thương nhân thường xuyên xua xe trâu đi vào huyện nha giao hàng hóa, vài vị tiên sinh phòng thu chi cũng không e ngại dân chúng nhìn ngó, trực tiếp ở cửa nha môn đếm số lượng, cộng ngân lượng, sau đó giáp mặt tính tiền, mọi việc lui tới đều công bằng, công chính, trong suốt.

Dần dần, thương nhân gần đó đều thích giao tiếp với Triệu huyện lệnh, phàm là có hàng tốt trước hết sẽ báo tin cho cậu. Đương nhiên cũng có gian thương căm thù cậu đến tận xương tủy, chỉ vì khi cậu đếm số lượng còn tại chỗ kiểm tra thực hư, có người chuyển mấy trăm túi bột mì mốc meo tới, bị cậu một đao cắt qua bao tải, lấy ra cho tất cả người qua đường xem, sau đó lấy ra một quyển vở nhỏ, ghi lại tên thương nhân đó, nói là không bao giờ làm bất luận mua bán gì với người đó nữa.

Dân chúng đều rất quan tâm tới nhất cử nhất động của tiểu Triệu huyện lệnh, tự nhiên cũng biết gần đây có những ai lên sổ đen của cậu, sau đó liền đồng loạt chống lại những cửa hiệu mà thương nhân đó mở, bảo đảm khiến người không quá vài ngày liền đóng cửa.

Qua một tháng như thế, ban đêm một ngày nào đó, mưa to tầm tã bỗng nhiên bùng xuống Lệ Thủy, cùng với tiếng sấm chấn đất rung trời và cuồng phong gào thét tàn sát bờ bãi, thanh thế mệnh mỏng cuộn cuộn kia, bầu trời biến thành màu tím, khiến người ta có dự cảm cực kỳ không tốt. Hữu Xu khoác một bộ ngoại bào đơn bạc đứng ở ngoài cửa hành lang gấp khúc, ngẩng đầu nhìn trời.

Mây đen vốn còn quay cuồng giữa không trung giờ phút này hoàn toàn hóa thành mưa to, từng long ảnh màu đen chui vào sông suối ao hồ phụ cận, dường như muốn quấy ra càng nhiều sóng gió. Cho đến lúc này, Đại Dung quốc mới xem như chân chính biến thiên, cũng không biết vị tân đế kia sẽ ứng phó trận họa kiếp này như thế nào.

Hữu Xu không nghĩ nhiều hơn nữa, lập tức khoác áo tơi chạy tới hướng trấn gần sông nước xem xét đê đập có vững chắc hay không. May mà cậu tự mình tham dự công trình cải tạo đê đập, lúc hồng thủy đánh úp lại, đê đập Toại Xương đều phòng thủ kiên cố, nhưng mà cũng không loại trừ tình huống huyện thành thượng du thất thủ, liên lụy đến Toại Xương, hơn nữa khả năng phát sinh loại tình huống này vô cùng lớn.

Theo Hữu Xu hiểu biết, khoản tu sửa hàng năm triều đình phân phối xuống đều là thủ đoạn lớn để ôm tiền của quan địa phương, người khác tạm thời không đề cập tới, “Triệu Hữu Xu” chỉ ở Toại Xương làm huyện lệnh một năm, chỉ những khoản xây dựng đê đập, kho lúa, quan đạo, trạm dịch, tổng cộng bảy tám vạn lượng bạc ròng, một khi Toại Xương gặp ngập lụt, người chết đâu chỉ ngàn vạn? Đến lúc đó cậu liền không chỉ đơn giản là bị đánh mấy trăm roi như vậy.

May mà Hữu Xu đúng lúc thay thế hần, mới không tạo thành bi kịch không thể挽 hồi. Cậu lệnh hạ phó đi đánh thức trưởng thôn của các thôn, bảo bọn họ triệu tập thôn dân đến bãi đất tránh né, đồng thời đừng quên mang theo tài vật quan trọng trong nhà.

Hơn nửa đêm không đi ngủ đành hoảng, lại muốn đội mưa đi lên núi, đây không phải là tự tìm tội sao? Các thôn dân vốn dĩ đầy bụng oán hận, nghe nói tiểu Triệu huyện lệnh tự mình tới nhắc nhở mọi người, cũng liền gượng nâng tinh thần thu dọn đồ đạc. Hữu Xu liền tiếp chạy bảy tám thôn ngập nước, chuyển tất cả những người có thể chuyển đi đến địa phương an toàn, lúc này mới về huyện thành.

Bởi vì hôm sau còn có rất nhiều chính lệnh dự phòng tai họa phải ban xuống, đêm đó trước hết phải quy hoạch tốt, cậu cũng không dám chậm trễ thời gian, vội vàng tắm nước ấm một cái liền từ trong thùng gỗ nhảy ra, hai chân vừa chạm đất, chỉ thấy bình phong khắc hoa bỗng nhiên vạn vẹo một chớp mắt, một bóng dáng cao lớn chậm rãi xuất hiện, hai mặt nhìn nhau.

Tình huống gì đây? Hai người đều sửng sốt, sau đó song song cứng đờ. May mà Hữu Xu đã quen đối phương xuất quỷ nhập thần, lập tức giả bộ giống như không có việc gì mà đi lấy khăn tắm. Hành động này đối với cậu mà nói có ý nghĩa khiêu chiến cực lớn, khéo không khéo, khăn tắm của cậu vắt ở trên bình phong khắc hoa, mà nam tử thân hình cao lớn lại chắn ở trước bình phong.

Cái này có nghĩa là Hữu Xu phải xuyên qua thân thể nam tử mới có thể lấy được đồ mình muốn. Tất nhiên cậu có thể đi đường vòng, nhưng dưới tình huống trước mắt trống không lại tận lực vòng một vòng, chẳng phải tỏ rõ cho nam tử là mình thấy được hần à? Hữu Xu không biết nam tử thường xuyên đến huyện nha là vì cái gì, có lẽ hần đã phát hiện dị trạng, có lẽ không có, nhưng chỉ cần hần một ngày chưa có động tác, Hữu Xu liền không thể rụt rè trước.

Lấy thực lực hiện nay của cậu, đối phó mấy lệ quỷ cũng tính là miễn cưỡng, huống chi Diêm La vương địa phủ? Cho nên cậu chỉ có thể nhẫn nại, không thể vọng động.

Cậu một mặt không dấu vết mà điều chỉnh hô hấp, một mặt thẳng tắp đi về phía nam tử, vươn tay đi lấy

khăn tắm vắt ở sau lưng hắn. Nam tử đeo mặt nạ, thấy không rõ biểu tình, nhưng đôi mắt sắc bén giờ phút này lại có vẻ có chút mê man, thậm chí tối nghĩa khó phân biệt. Hắn theo phản xạ mà lui hai bước, khiến Hữu Xu vui mừng quá đỗi.

Thành thật mà nói, Hữu Xu đang ngóe trông hắn giống như lần trước chủ động tránh né. Dù cho người này chỉ là một hư ảnh chạm không đến, nhưng hai mắt mình dù sao cũng có thể chân chân thật thật mà nhìn thấy, nếu thật sự đứng lên, tóm lại có chút thấp thỏm, có chút khó có thể thích ứng, giống như đem người này nhét vào trong cơ thể vậy.

Nhưng mà cậu vẫn là cao hứng quá sớm. Cũng không biết nam tử nghĩ như thế nào, chỉ lui hai bước nhỏ liền vững vàng đứng lại, hai mắt nhanh chóng từ mê man tối nghĩa chuyển thành sắc bén như đao. Hắn nhìn chằm chằm Hữu Xu càng đi càng gần, thậm chí khi cánh tay cậu xẹt qua bên tai mình còn hơi hơi nghiến đầu, làm một động tác tựa như ngủ người.

Bé con trong lòng Hữu Xu đã sợ đến xù lông, trên mặt không chút nào hiện ra, cực kỳ tự nhiên gỡ khăn tắm xuống, bắt đầu chà lau thân thể. Khi còn bé "Triệu Hữu Xu" chịu rất nhiều khổ, cho nên lớn lên vô cùng nhỏ gầy, mặc dù làm huyện lệnh, lại cả ngày nghĩ làm thế nào cướp đoạt ngân lượng, thế nên hao tổn vô hình quá mức, càng thêm gầy yếu.

Sau khi Hữu Xu tiếp nhận thân thể này mỗi ngày đều có cơm ăn thật ngon, nghiêm túc làm việc, ngủ sớm dậy sớm, thời gian mấy chục ngày liền nuôi đến trắng trắng nõn nõn, hơn nữa mới vừa tắm qua, làn da trải rộng bọt nước, nhìn giống một gốc ngọc trúc, cao ngất mà xanh biếc. Nam tử vốn định lảng tránh đi một khắc chẳng biết tại sao lại chật chệ đứng lại, ánh mắt gắt gao dính trên người cậu.

Hữu Xu ra vẻ bình tĩnh xoay người, chà lau mái tóc dài không ngừng nhỏ nước. Một khắc khi khăn tắm rũ xuống, ngăn trở bên má, cậu làm một biểu tình nhe răng nhếch miệng, hiển nhiên chấn kinh không nhỏ. Cậu không dám lau quá nhanh, cũng không dám lau quá chậm, vậy sẽ có vẻ quá mức tận lực do đó khiến cho đối phương hoài nghi, vì thế chỉ phải hết sức giữ trạng thái như trước.

Nam tử thực vừa lòng với việc cậu không chút hoang mang, đi đến ghế dựa bên cạnh bình phong ngồi vào chỗ của mình, chống má nhìn cậu. Khi cậu khom lưng xuống lau lau hai chân, cái móng trắng nõn lại mượt mà liền nhếch lên cao cao, đang đối diện với mình... hai mắt nam tử tối tăm, lập tức vắt chéo chân dài, thay đổi một tư thế ngồi không xấu hổ.

Hắn biết hiện tại Hữu Xu cực kỳ khẩn trương, tuy rằng cố gắng che lấp, nhưng cơ bắp lại không tự giác mà buộc chặt, để đề phòng nguy hiểm đến từ phía sau. Vậy nên, cánh móng đầy thịt của cậu hiện tại rung rung lên, có vẻ rất co giãn, càng khiến người ta không tự giác muốn vươn tay kiểm tra.

Nam tử nhìn đến hứng thú nồng đậm, trong mắt thỉnh thoảng lóe ra tia sáng kỳ dị, mà càng làm hắn cảm thấy sung sướng chính là, khi mình xuất hiện, Hữu Xu có tính cảnh giác cực cao lại xoay người, dùng lưng đối diện mình, tuy rằng trong đó có ý đồ che lấp thân thể, nhưng càng nhiều là lộ ra tín nhiệm của cậu đối với mình.

Mình ở trong lòng cậu ta là tồn tại như thế nào? Sợ hãi rồi lại tin cậy, nghe vào dường như thực mâu thuẫn. Bỗng nhiên, nam tử liền sinh ra dự cảm muốn tìm tòi nghiên cứu.

Hữu Xu hoàn toàn không có nhàn hạ thoải mái để miên man suy nghĩ. Đầu tiên là cậu cảm thấy sau lưng nhồn nhột, hàn khí quần người, rồi lại cảm thấy thân thể nóng rực, sắp bị xuyên thủng, nghĩ cũng biết đều là tầm mắt phía sau gây ra. Cái gì gọi là băng hỏa lưỡng trọng thiên, hiện tại cậu có thể nói là tràn đầy linh hội, hận không thể hư không biến ra một bộ quần áo mặc vào. Cuối cùng khi lau khô thân thể, mặc xong áo lót tiết khổ, hai má cậu đã nóng bỏng đỏ lên, giống như uống say.

Cậu tận lực không nhìn tới Diêm La vương ngồi ở trên ghế, vòng qua bình phong đi đến gian ngoài. Nam tử cũng đi theo ra, sóng vai với cậu mà đi, vả lại còn thường thường bỗng nhiên ghé sát vào, dùng đôi mắt đen tối khó lường nhìn chăm chú. Gặp gỡ loại tình huống quỷ dị này, nếu đổi thành người khác đã sớm bị dọa điên rồi, may mà Hữu Xu kiến thức rộng rãi, chậm rãi cũng quen.

Cậu lập tức đi đến cạnh bàn, nhắc bút soạn quy trình giúp nạn thiên tai, gần như không cần tự hỏi liền lưu loát viết đầy giấy. Nam tử đứng quá gần, hơi hơi nghiêng đầu là có thể ngửi được hơi nước và hương vị trên mái tóc ẩm ướt của cậu, mới đầu còn có chút phân tâm, mơ hồ quét hai mắt liền tập trung tinh thần đọc thầm, một lát sau âm thầm khen hay.

Hắn ẩn giấu thân hình, sờ sờ mái đầu ướt sũng của Hữu Xu, động tác thông thả mà lại lộ ra thân mật không kể, sau đó biến mất trong đầy trời hơi nước.

Một khi Hữu Xu nghiêm túc lên sẽ xem nhẹ sự vật quanh mình. Cậu không phát hiện nam tử rời đi, chỉ cảm thấy đỉnh đầu hơi hơi có chút phát lạnh, liền đem khăn phủ lên trên đầu, tiếp tục sáng tác chính lệnh, đến khi tiểu tư bưng một chén canh gừng nóng hầm hập cùng hai lồng sủi cảo đến gõ cửa mới đột ngột hoàn hồn.

“A, người đâu?” Cậu chỉ nói thầm một câu liền đi mở cửa, hơi nước đập vào mặt mà đến làm cậu hắt xì một cái thật lớn.

May mắn canh gừng đặt ở trong thực hạp mới không bị lan đến, ngược lại là tiểu tư, bị văng nước miếng đầy mặt. Hắn lung tung dùng tay áo xoa xoa, cười nói, “Lão gia, canh gừng ngài muốn đã nấu xong, mau thừa lúc còn nóng uống đi.”

“Ta không bảo các người nấu canh gừng mà.” Hữu Xu hơi cảm thấy nghi hoặc.

Hạ phó trong nha môn đa phần là nam tử, chỉ có hai nha hoàn mấy ngày trước cũng chủ động xin nghỉ, nói lão gia có thể tự làm, không cần các nàng hầu hạ. Nam tử dù sao cũng khác nữ tử, tâm tư không tinh tế như vậy, nhìn thấy lão gia hơn nửa đêm đội mưa trở về, lại không một ai nghĩ thu xếp cho cậu một chén được trừ hàn hoặc chuẩn bị chút thức ăn khuya lót dạ.

Tiểu tư thực khó hiểu, hỏi, “Không phải lão gia phái người đến phòng bếp, phân phó chúng ta nhanh chóng nấu một chén canh gừng đưa tới sao? Vả lại còn nói ngài đã đói bụng, tốt nhất lại làm một chút đồ ăn để tiêu hoá. Ngài xem, đây là sủi cảo tam tiên, vào miệng liền tan, ăn rồi lập tức đi ngủ cũng được.”

Sau khi hai nha hoàn đều nghỉ việc, phòng Hữu Xu vẫn luôn không người hầu hạ, vài tiểu tư muốn tới gác đêm, đều bị cậu nhất nhất đuổi đi. Hiện giờ hơn nửa đêm, bỗng nhiên có người đưa tới canh gừng và đồ

ăn, còn nói là mình phân phó, làm sao có thể chứ? Hữu Xu càng nghĩ, chỉ đoán được một loại khả năng.

Cậu thấp giọng hỏi, “Người còn nhớ rõ bộ dạng của người lệnh người nấu canh gừng thế nào không?”

Tiểu tư đầu tiên là gật đầu, tinh tế suy nghĩ lại lắc đầu, trong mắt toát ra vẻ nghi hoặc, không tự giác nói thầm, “Kỳ quái, rõ ràng mới vừa rồi còn nhớ rõ, sao hiện tại lại quên rồi?”

Khẳng định là trúng thủ thuật che mắt của Diêm La vương, xem ra hẳn quả nhiên là người tốt, không, thần tốt. Nghĩ vậy, kinh sợ và tức giận khi bị giám thị nháy mắt tiêu tán, cái nhìn của Hữu Xu đối với nam tử cũng càng tốt lên. Cậu bưng canh gừng lên uống một hơi cạn sạch, lại cầm lấy đĩa ăn sủi cảo, hàm hồ nói, “Ta biết là ai. Nơi này không có chuyện gì của người, trở về đi ngủ đi.”

“Được rồi. Tiểu nhân liền ngủ ở nghỉ phòng cách vách, nếu lão gia có việc chỉ cần gọi tiểu nhân một tiếng.” Tiểu tư lập tức cáo lui, thuận tay đóng chặt cửa phòng.

Không ngoài dự liệu của Hữu Xu, mưa to tầm tã chỉ rơi một ngày một đêm, đề đập ở huyện thành thượng du đã bị đánh hủy, lan đến bảy tám hương trấn ở Toại Xương. May mà các thôn dân đúng lúc lui khỏi mới không tạo thành thương vong, nhưng diện tích lớn ruộng tốt lại đều bị hồng thủy bao phủ, đồng thời cũng mang đi tất cả thu hoạch nửa năm đầu của năm nay.

Hữu Xu đã sớm xây rất nhiều lều ở ngoại ô để an trí nạn dân, vả lại đúng lúc mở kho lương, cũng miễn phí nấu được dự phòng dịch bệnh. Tuy rằng gia viên chôn dưới đáy nước, nhưng dân chúng gặp tai hoạ cũng qua ngày được, mỗi ngày có cháo ăn, có được uống, có nhà ở, có áo mặc, có mền đắp, tâm tình đều vô cùng bình tĩnh.

Vả lại Huyện thái gia đã sớm ban bố chính lệnh, nói là sau khi hồng thủy thối lui, cậu ấy sẽ thu lao dịch đi xây dựng mấy công trình chung đã bị hủy như đề đập, cầu đường, trạm dịch, lo ăn lo ở còn cho một lượng bạc tiền công hàng tháng. Nhà thấp bình thường chỉ cần mấy lượng bạc là có thể xây lên, nói cách khác, làm công mấy tháng, các thôn dân có thể trùng kiến gia viên. Không chỉ như thế, huyện thái gia còn hủy bỏ thuế má sáu tháng cuối năm, mà còn miễn phí phân phát lương thực cho các thôn các trại, cho mọi người đúng lúc bổ sung thu hoạch.

Từng điều từng điều chính lệnh ban xuống, lại hoàn toàn miễn đi buồn phiền về sau của mọi người, khiến mọi người sao lại không cảm động đến rơi nước mắt? Mãi đến lúc này, dân chúng Toại Xương mới hiểu được, mấy ngày trước huyện thái gia mua vật tư xung quanh là vì cái gì. Cậu đã sớm đoán được thiên tai bùng xuống, để bảo đảm dân chúng đều có thể sống sót, đem toàn bộ tiền riêng nhất nhất lấy ra.

Xây một khu lán tạm bợ lớn như thế, lại mỗi ngày cung cấp lương thực, được, quần áo, số ngân lượng cần đến, dù là mấy nông dân dốt đặc cán mai cũng có thể mơ hồ tính ra. Những báo cáo tài vụ mà huyện thái gia dán trên công bảng, lại không có một chút giả dối.

Thanh thiên đại lão gia! Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn! Dân chúng huyện Toại Xương phải tích đức mấy đời mới có thể gặp được một vị quan tốt lo nước lo dân, sau cùng mới là mình? Mọi người vừa thấy tiểu Triệu huyện lệnh vội vàng đi qua liền tự động xúm lại, hoặc lớn tiếng vãn an, hoặc tha thiết dặn dò. Bọn

họ không dám quỳ lạy, bởi vì tiểu Triệu huyện lệnh nói quá nhiều người chen cùng một chỗ vốn là nguy hiểm, nếu quỳ xuống, sợ là sẽ phát sinh chuyện giẫm đạp. Cậu tình nguyện chính mình bị thương, cũng không muốn nhìn thấy mọi người không duyên cớ mà bỏ mạng. Khiến dân chúng an cư lạc nghiệp vốn là trách nhiệm cậu phải làm hết sức, không cần bắt luận người nào cảm kích.

Những lời này nhìn như đơn giản, lại chân chân thật thật nói đến tâm khảm của mọi người. Từ nay về sau, dân chúng đều đem cảm kích giấu ở đáy lòng, sau đó nghiêm khắc chấp hành chính lệnh của tiểu Triệu huyện lệnh. Cậu bảo mọi người chú ý vệ sinh cá nhân, mọi người liền chịu khó tắm rửa; cậu bảo mọi người chiếu cố người già yếu phụ nữ và trẻ em nhiều hơn, thanh niên tráng hán liền chủ động gánh vác trách nhiệm chiếu cố mọi người; cậu bảo mọi người vầy vôi ở từng cạnh từng góc phòng, khu an trí nơi nơi đều có thể nhìn thấy bột phấn màu trắng; cậu bảo người nào hơi cảm thấy khó chịu liền tự mình cách ly ra, không có bất luận người nào cảm thấy e ngại hoặc do dự, lập tức liền cáo biệt thân nhân chuyển tới nơi khác...

Cậu ra một chỉ lệnh dân chúng làm một động tác, đem chuyện sau tai họa xử lý đến gọn gàng ngăn nắp, thỏa thỏa đáng đáng. Hồng thủy còn đang tàn sát bờ bãi, mưa to còn đang tầm tã, Toại Xương lại thái thái bình bình, an an ổn ổn.

Trái lại vài huyện thành xung quanh, đã sớm loạn thành một nồi cháo. Rất nhiều hương trại bị hồng thủy bao phủ, tử thương vô số, mà huyện thái gia lại không lấy ra được lương thực giúp nạn thiên tai, chỉ có thể chặn lương dân may mắn còn sống sót ở ngoài cửa thành, tùy ý bọn họ tự sinh tự diệt. Có người đói con để ăn, có người vào rừng làm cướp làm giặc, có người nhảy sông tự vẫn, cảnh tượng kia có thể nói là địa ngục nhân gian.

Sau khi nghe nói tình huống ở huyện Toại Xương, rất nhiều nạn dân chen chúc tới, khiến áp lực của Hữu Xu gia tăng gấp bội. May mà cậu chuẩn bị đầy đủ, cũng có thể miễn cưỡng sống qua. Bảy tám ngày sau, thể mưa hơi hoãn lại, đoàn xe vật tư mà triều đình phái ra giúp nạn thiên tai cuối cùng cũng đến, đầu tiên là dừng lại ở châu phủ, sau đó phân phát xuống từng huyện thành. Toại Xương nạn dân nhiều nhất ngược lại là nơi cuối cùng lĩnh được lương thực tiền tài, và lại số lượng ít nhất.

Nhìn thấy hai mươi xe đẩy tay chậm rãi vào thành, Hữu Xu mặt đen như đáy nồi, mà khâm sai kia lại còn nhếch miệng cười xán lạn, giống như tâm tình vô cùng sung sướng. Đối với nạn dân gầy yếu chen chúc hai bên đường gã làm như không thấy, chấp tay nói, “Triệu đại nhân, để ngài đợi lâu. Khố phòng ở chỗ nào, dẫn chúng ta đi qua đi?”

“Không cần đến khố phòng. Lương thực tiền tài này mọi người đã chờ đợi từ lâu, trực tiếp phân đi.” Hữu Xu giơ chủy thủ lên cắt qua vài bao tải trên đỉnh, lại mở rương gỗ đặt ngân lượng ra.

Khi khâm sai muốn ngăn cản đã chậm, trong bao tải chảy ra không phải là gạo, mà là cát mịn; xếp trong rương gỗ không phải là bạc, mà là gạch. Đây là có chuyện gì? Nhóm nạn dân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó giận dữ hỏi, “Lương thực của chúng ta đâu? Bạc đâu? Đều bị các ngươi mang đi đâu rồi?”

Bị bóc lột rất nhiều năm, cong cong queo queo trong này sao bọn họ có thể không rõ ràng, đơn giản là tăng tăng cát xén, đến chỗ tiểu Triệu huyện lệnh thì cái gì cũng không còn. Quan trên ở giữa kiếm lời bỏ túi riêng, nuôi mập chính mình, lại vứt bỏ nạn dân chân chính không để ý tới? Trời cao ơi, đây là cái thể đạo gì hả?

Càng đáng giận chính là, bọn họ còn định dùng thủ đoạn dối trắng thay đen hãm hại tiểu Triệu huyện lệnh. Nếu tiểu Triệu huyện lệnh không tại chỗ kiểm tra thực hư vật tư, mà là trực tiếp chuyển chúng vào kho phòng, cửa vừa đóng, lúc mở lại lần nữa, lần tới phân phát lương thực ngân lượng cậu ấy nói như thế nào cho rõ ràng?

Không chừng bên trên còn muốn kiện cậu ấy tội tham ô ngân lượng cứu tai, đây chính là phải chém đầu! Tâm tư thật độc ác, thủ đoạn thật xấu xa! Nhóm nạn dân tức sùi bọt mép, đem khâm sai ẩn trên mặt đất đánh một trận, cuối cùng vẫn là Hữu Xu mở miệng khuyên giải, bọn họ mới miễn cưỡng dừng tay.

Hữu Xu bắt người lại không sót một ai, lại giữ kỹ hai mươi xe chứng cứ phạm tội, tiếp tục đi an trí nạn dân. Đợi hồng tai qua đi, cậu nhất định sẽ đem việc này viết thành chiết tử trình cho tân hoàng, xem hắn xử trí như thế nào.

Như thế lại qua nửa tháng, hồng thủy chậm rãi thối lui, nhóm nạn dân cũng bắt đầu trùng kiến gia viên, huyện Toại Xương lại có rất nhiều quan binh đến, trói Hữu Xu lại mang về đại lao châu phủ giam giữ. Đến lúc này Hữu Xu mới biết được triều đình đã sớm phái khâm sai đến điều tra chuyện ngân lượng cứu tai bị cắt xén. Cũng không biết Vương tri phủ làm như thế nào, khâm sai kia lại cho rằng ngân lượng cứu tai không phải bị tham ô, mà là bị sơn phỉ cướp đi, Hữu Xu lại không thể giải thích được mà thành trùm thổ phỉ.

Hữu Xu bảo khâm sai lấy ra chứng cứ, đối phương liền cười khinh nói, “Sơn phỉ cướp bóc các huyện, giết rất nhiều quan viên, lại chỉ riêng Toại Xương là coi như vật nhỏ không đáng, điểm này người giải thích như thế nào?”

“Giải thích như thế nào? Bởi vì thổ phỉ cũng là lương dân gặp tai hoạ, bọn họ nhân nghĩa, không nỡ giết hại mấy vạn đồng bào trong thành, cũng không nỡ sát hại quan tốt là ta!” Hữu Xu biện giải chỉ đổi lại một trận trượng hình của khâm sai, cuối cùng cưỡng chế cậu ấn dấu tay trên bản tội trạng. Năng lực đọc của Hữu Xu vô cùng cường hãn, chỉ liếc liếc mắt một cái liền đem trạng từ xem rõ rõ ràng ràng.

Bọn họ lại tính toán đem hành động của Vương tri phủ đổ hết lên đầu Hữu Xu, còn tìm nhân chứng, tạo sổ sách, điều điều khoản khoản đều có lí có lẽ, ăn khớp rõ ràng, có thể thấy đã sớm trù tính hồi lâu. Mà khâm sai kia nhất định đã bị bọn họ thu mua, dốc hết sức phối hợp việc này.

Lần đầu tiên Hữu Xu cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì khâm sai mang theo thượng phương bảo kiếm, có thể tiền trăm hậu tấu. Nói cách khác gã không cần mang ấn tông vào thượng kinh phúc thẩm đã có thể làm cho mình biến mất không để lại dấu vết, mà nước bắn giội trên đầu mình vĩnh viễn cũng rửa không sạch.

Hiện giờ nên làm cái gì đây? Hữu Xu suy nghĩ một khắc, cuối cùng cắn rách đầu ngón tay, vẽ một ly hôn phũ trên trán mình. Ở bên lằn ranh sinh tử, người duy nhất cậu có thể xin giúp đỡ lại là Diêm La địa phủ, nói ra thật sự là châm chọc lớn.

71. Chương 71

Hữu Xu vốn tưởng rằng sau khi ly hôn sẽ giống như đi vào giấc mộng, đi thẳng tới U Minh điện, trăm triệu lần không ngờ là lại xuất hiện trên một con đường rộng lớn. Con đường này nhìn ra sau không thấy phần cuối, nhìn về trước không thấy hướng đi, hai bên trải rộng rậm rạp bụi gai và đóa đóa bỉ ngạn hoa, còn có sương đen cuộn cuộn lượn lờ giữa không trung, có vẻ vô cùng âm trầm áp lực.

Rất nhiều người gặp thoáng qua với cậu, biểu tình mang trên mặt hoặc thống khổ, hoặc chết lặng. Tất cả bọn họ đều gầy như que củi, quần áo tả tơi, có người cúi cút độc hành, có người tha trai mang gái, và lại tốc độ đi càng lúc càng nhanh, giống như phía trước có cái gì đó hấp dẫn bọn họ.

Nơi này chẳng lẽ là đường hoàng tuyền? Nghĩ như vậy, Hữu Xu cũng theo dòng người đi về phía trước. Bởi vì tốc độ chảy thời gian của mình phủ đồng bộ với dương thế, cho nên cậu phải trở về kịp trước sáng mai. Thân thể cậu hiện giờ còn nằm trong đại lao, nếu hừng đông chưa hoàn hồn, nha dịch sẽ phán định cậu đã tử vong, sau đó tùy tiện lấy cái hố chôn, nặng hơn nữa, bọn họ sẽ lau ly hôn phù trên trán cậu đi, khiến cậu vĩnh viễn ở lại địa phủ.

Dưới cơn gấp gáp, Hữu Xu không thể không chen quỹ hôn hai bên ra, cúi đầu đi về phía trước, không cần thận xô ngã một bà lão, vội vàng xoay người lại đỡ. Bà lão rên rỉ đứng lên, bình tĩnh nhìn cậu vài lần sau đó cả kinh kêu lên, “Ai nha, đây không phải là tiểu Triệu huyện lệnh sao? Ngài, sao ngài cũng chết rồi? Vậy nhi tử, tức phụ, tôn tử, tôn nữ của ta làm thế nào đây?”

Bà lão nói nói liền gào khóc, hấp dẫn quỹ hôn xung quanh chú ý. Cho đến lúc này, bọn họ mới phát hiện một sinh hồn lại lẫn lộn vào, và lại sinh hồn này còn là quan phụ mẫu Toại Xương. Minh phủ là phản chiếu của nhân gian, nói cách khác nhân gian rộng bao nhiêu, minh phủ liền rộng bấy nhiêu, con đường hoàng tuyền này khéo không khéo, chính là quan đạo mà quỹ hôn ở Lệ Thủy phủ đi tới minh phủ, mà tất cả những quỹ hôn đó đều là dân chúng chết trong tai họa.

Nhân số bọn họ đã đạt hơn mười vạn, đem một con đường hoàng tuyền to như vậy chen đến tràn đầy, còn có người bởi vì hồn thể gầy yếu mà bị đẩy vào bụi gai rậm bên đường, đâm đến hai chân huyết nhục mơ hồ. Nhưng chỉ cần nhìn tỉ mỉ, liền phát hiện phần lớn bọn họ đến từ những huyện thành khác, quỹ hôn Toại Xương ít càng thêm ít, chỉ vì Toại Xương có một vị quan tốt cục cung tận tụy, đến chết mới ngừng, vì bảo vệ dân chúng mà ngay cả toàn bộ tiền riêng cũng đều quyên góp ra, nuôi sống thủy thổ một phương.

Dân chúng những huyện thành khác cảm thấy mình vô phúc mới không gặp được quan tốt như vậy, nhưng cũng không gây trở ngại bọn họ tràn ngập kính ngưỡng và kính yêu với tiểu Triệu huyện lệnh. Trên con đường đi đến minh phủ, chỉ cần gặp gỡ quỹ hôn Toại Xương, bọn họ nhất định sẽ bước qua bất chuyện, nhất định phải để những quỹ hôn đó nhiều lần thuật lại tiểu Triệu huyện lệnh cứu khổ cứu nạn, giúp đỡ dân chúng như thế nào, và lại đều nóng bỏng ngóng trông sau khi đầu thai được sinh ở Toại Xương, đó mới xem như là đường sống chân chính.

Những ngày này Toại Xương cũng đã chết không ít người, nhưng đều không phải đói chết, mà là nhiễm ôn dịch không trị được mà bỏ mình. Đó cũng là việc không biết làm thế nào.

Giống như bà lão kia chính là chết vì dịch bệnh. Bà được tiểu Triệu huyện lệnh chuyển dời đến khu cách ly, mỗi ngày đều có cơm ăn, có được uống, ngày sắp chết tiểu Triệu huyện lệnh còn tự bắt mạch cho bà,

làm một liều được mạnh, nhưng bà tuổi già sức yếu, vẫn không thể nào qua khỏi. Nhìn thấy từng chén từng chén lớn được tốt lẫm phí trên thân kẻ gần đất xa trời là mình, bà lão cực kỳ hổ thẹn, lần lượt yêu cầu tiểu Triệu huyện lệnh ngừng trị liệu cho mình, tiểu Triệu huyện lệnh lại nói với bà: mỗi một sinh mệnh đều là quý giá, không đến một khắc cuối cùng cậu sẽ không buông bỏ bất luận một ai.

Những lời này khiến bà lão thất thanh khóc rống, sau đó mang theo nụ cười mỹ mãn rời khỏi nhân thế. Bởi vì bà biết có tiểu Triệu huyện lệnh, nhi tử, tức phụ, tôn tử, tôn nữ của bà, liền nhất định có thể bình an sống sót. Đời này sinh ở Toại Xương, sống dưới sự cai trị của tiểu Triệu huyện lệnh, thật sự là đáng giá.

Vì vậy, có thể tưởng tượng khi bà gặp tiểu Triệu huyện lệnh trên đường hoàng tuyền thì sẽ bi thống tuyệt vọng ra sao.

Hữu Xu trí nhớ kinh người, cũng thực nhanh nhận ra bà lão, vội vàng vỗ lưng bà trấn an, sau đó đem sự tình đơn giản giải thích một lần. Vong hồn xung quanh nghe nói đây là tiểu Triệu huyện lệnh đại danh鼎鼎, tất cả đều dừng thẳng lỗ tai lắng nghe, lúc này tình cảm quần chúng không khỏi kích động, lập tức tựa như nước biển tách ra thành một con đường thẳng tắp, giương giọng hô, “Ma quỷ phía trước mau nhường nhường, nơi này là tiểu Triệu huyện lệnh! Cậu ấy bị oan khuất, đang lúc sinh tử tồn vong, đến đại diện minh phủ gõ trống kêu oan. Nhường nhường đi, nhanh nhường đường!”

Bà lão cũng ở sau lưng đẩy Hữu Xu, giục cậu đi nhanh lên.

“Thật sự là tiểu Triệu huyện lệnh sao?”

“Mau mau mau, mau lui qua một bên đi! Đừng làm lỡ đại sự của tiểu Triệu huyện lệnh!”

“Đại Dung khó có được một vị quan tốt như vậy, mà cũng không chấp nhận được sao? Tất hẵn là tên khốn kiếp Vương Hưởng Tài kia làm! Tương lai ông ta nhất định không chết tử tế được!”

“Thật sự là tiểu Triệu huyện lệnh, cậu ấy từng tự mình bưng cháo cho ta! Ta nhận ra cậu ấy! Mau nhường đường!”

Nhóm vong hồn nghe tin lập tức hành động, người chột chột sau lưng ta, ta chĩa chĩa thất lưng người, đem tin tức này truyền thẳng tới chỗ trước nhất, sau đó kỳ tích, trên con đường hoàng tuyền nhìn không thấy cuối này lại nhanh chóng tách ra một thông đạo, cho Hữu Xu thông suốt đi qua. Bởi vì đường trở nên chật hẹp, rất nhiều vong hồn bị chen vào trong bụi gai rậm, biến thành đầy người thương tích, lại đều không oán giận câu nào, còn liên tục thúc giục tiểu Triệu huyện lệnh đi mau.

Tiểu Triệu huyện lệnh không chỉ là thanh thiên trên đỉnh đầu dân chúng Toại Xương, mà cũng là tấm gương sáng trong lòng hương dân các huyện. Quan tốt như vậy tuyệt đối không thể chết trong tay đám súc sinh kia.

Thấy tình cảnh này, Hữu Xu trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại bởi vì thời gian cấp bách, không cách nào dừng lại tạm biệt mọi người. Cậu vừa chạy gấp vừa lớn tiếng nói “cám ơn”, đi về hướng mình phủ giấu ở

nơi tận cùng của bóng tối.

Không biết chạy bao lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện một tòa thành lâu nguy nga, có quỷ sai cầm kích thủ ở cửa thành, tra hỏi quỷ hồn qua lại. Hữu Xu còn chưa chạy đến gần đó, liền có rất nhiều quỷ hồn vây tay với cậu, “Tiểu Triệu huyện lệnh, tới nơi này, chúng ta giúp ngài chiếm vị trí tốt!”

Hóa ra vào thành còn phải xếp hàng, vì thế liền có người chiếm vị trí thứ nhất, tiểu Triệu huyện lệnh chưa đến, bọn họ để cho quỷ hồn phía sau đi vào, tiểu Triệu huyện lệnh đến, tự nhiên là ưu tiên cậu.

Hữu Xu liền thanh nói cảm tạ, đi đến trước mặt quỷ sai kia mở hai tay ra, để cho đối phương kiểm tra. Quỷ sai ngửi ngửi, kinh nghi nói, “Người sao lại là sinh hồn? Dựa theo quy củ, sinh hồn không được vào thành, trừ khi...” Hắn vờ ngón cái, biểu tình tham lam.

Nơi này là đường hoàng tuyền Lệ Thủy phủ, quỷ sai đảm nhiệm thủ thành tự nhiên cũng là vong hồn ở Lệ Thủy phủ. Thị vệ trưởng vừa vặn đến từ Toại Xương, nghe lời ấy bước nhanh đi qua, một bàn tay cũng sắp tát rất đau thị vệ kia, nhục mạ nói, “Ta thao nãi nãi ngươi! Ngay cả tiểu Triệu huyện lệnh của chúng ta cũng dám làm khó dễ! Nói cho ngươi biết, hiện tại Diêm vương gia đã sớm thay đổi, nếu ngươi còn không sửa được thói quen thu hối lộ, lão tử liền kiện ngươi lên, lột da rút gân vớt chảo dầu, ném vào ngựa quỷ đạo!”

Thị vệ sợ đến lạnh run, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội. Thị vệ trưởng cũng không quản hắn, kéo Hữu Xu liền đi vào trong thành, đi tới trước một cánh cổng, chỉ điểm, “Đại nhân, chỉ cần đi lên gõ trống kêu oan, tự nhiên có quỷ sai mang ngài đến U Minh điện. Ngài đừng sợ, ở địa giới Lệ Thủy phủ này, sẽ không có quỷ hồn nào làm ngài bị thương.”

Bản thân Hữu Xu nhìn không thấy, nhưng quỷ sai lại hơi có chút đạo hạnh, có thể mơ hồ cảm giác được kim quang công đức từ trong cơ thể cậu phát ra. Đó là một loại cảm giác từ bi mà lại ấm áp, một khi tới gần, lệ khí trong cơ thể đều sẽ bị tinh lọc, dù là oan quỷ lợi hại hơn nữa cũng không nỡ hạ sát thủ. Huống chi thanh danh của tiểu Triệu huyện lệnh đã sớm truyền khắp trên đất dưới đất, không biết bao nhiêu người thờ bài vị trường sinh của cậu ở trong nhà, bài quang* soi rọi cũng là một loại phương pháp hộ thân.

*Bài: bài vị trường sinh, quang: ánh sáng.

Hữu Xu lần nữa nói lời cảm tạ, sau đó cầm lấy chùy gõ dùng sức gõ vài cái, quả nhiên có hai tên quỷ sai vội vàng đi tới, mang cậu vào trung tâm tòa thành. Thị vệ trưởng kia chờ cậu biến mất ở cuối con đường mới quay lại đi làm việc.

Đoàn người đi thực nhanh, tới một căn điện, một quỷ sai trong đó như đang xác nhận, “Người là huyện lệnh Toại Xương Triệu Hữu Xu, sinh hồn, mang theo kim quang công đức, vả lại còn là hậu nhân quốc sư Hạ Khải ư?”

Hữu Xu cho rằng đây là hỏi theo thông lệ, liền gật đầu đáp phải. Hai quỷ sai đối diện nhau, trong mắt ẩn hiện vẻ vui mừng. Bọn họ không dấu vết sửa lại con đường, đưa Hữu Xu đến một địa cung âm trầm, có một quỷ sai rời đi trong chớp lát, nói đi vào bẩm báo, một lát sau vội vàng chạy tới, đem khối lệnh bài màu

đen cầm trong tay vỗ lên trán Hữu Xu.

Một luồng hắc quang hiện lên, ngay sau đó chính là một trận mê muội, khi Hữu Xu khôi phục tỉnh táo, phát hiện mình đang đứng trong một căn đại điện trống trải, đại điện do tám cây trụ chống đỡ, trên đó điêu khắc ký hiệu huyền ảo, mỗi cây trụ đều nối với xiềng xích thô to, cuối cùng trói chặt trên người một lệ quỷ mặt mũi hung tợn. Lệ quỷ ngồi xếp bằng ở trung tâm tám cây cột trụ, trên mặt gạch bốn phía cũng có đồ hình trận pháp, lúc nào cũng lóe ra u quang.

Hữu Xu cẩn thận xem xét trận đồ, nhưng lại không cách nào tìm được thứ cùng loại trong truyền thừa của ông lão, nhưng từ vài câu ký hiệu trên đó mà suy đoán đây là một pháp trận phong ấn, động lực đến từ chính quỷ khí của địa phủ. Nói cách khác nếu con quỷ bị phong ấn này muốn được tự do một lần nữa, trừ khi chờ đến ngày địa phủ không còn một vong hồn nào nữa, mà phạm là tử hồn tới gần pháp trận trong vòng ba thước, sẽ tự động bị hấp thụ vào, trở thành chất dinh dưỡng cung cấp nuôi dưỡng cho đại trận.

Địa phủ không hồn nào có thể gọi là địa phủ? Bởi vậy có thể thấy, lệ quỷ này lai lịch khá lớn, mà người trấn áp hẳn càng cao hơn một bậc. Nghi ngờ trong lòng Hữu Xu mọc thành bụi, dĩ nhiên hiểu rõ mình bị tính kế. Đưa một sinh hồn là cậu đến nơi này, lấy sinh khí ăn mòn tử khí trong trận pháp, lại có kim quang công đức thêm vào, trận pháp có lẽ sẽ bị phá hư, nếu bất hạnh hủy hoại mất trận, lệ quỷ này trong khoảnh khắc có thể tránh thoát trói buộc.

Cậu lập tức tránh đi xa xa, lẳng lặng quan sát.

Lệ quỷ kia đợi hồi lâu cũng không thấy Hữu Xu chui đầu vô lưới, chỉ phải vẫy tay với cậu, “Người chính là huyện lệnh Toại Xương Triệu Hữu Xu sao? Nghe nói người có oan tình muốn tố.”

Nghĩ đến trước đó quỷ sai đã tới một chuyến, đã đem tình huống của mình nói cho hắn biết. Nhưng hắn đến tột cùng có lai lịch gì, há mồm liền hỏi oan tình của mình? Nếu không phải Hữu Xu từng gặp qua Diêm La vương chân chính, thì theo cái giọng điệu của lệ quỷ này, còn thật sự sẽ xem hắn thành người đứng đầu u minh.

“Tại hạ thật là Triệu Hữu Xu, xin hỏi các hạ là ai?” Hữu Xu hơi chấp tay.

“Người tới tìm bốn vương minh oan, lại còn hỏi bốn vương là ai?” Lệ quỷ đứng lên, lắc lắc hoàng bào màu đen trên người.

Hữu Xu chỉ chỉ cột trụ, lại chỉ chỉ xiềng xích, không tiếng động biểu đạt nghi hoặc của mình. Trước khi chưa hiểu rõ tình huống, cậu vẫn là ít nói chuyện mới tốt.

Hai mắt lệ quỷ sung huyết, ẩn hiện tức giận, rồi lại miễn cưỡng kiềm chế, làm bộ làm tịch thở dài, “Nói rất dài dòng, bốn vương vốn là người đứng đầu minh phủ, lại bị ma đầu trong tiệm ngục (*ngục nhốt tiệm*) soán vị, phong ấn bốn vương ở nơi này. Người xem nhân gian có phải hồng thủy tàn sát bữa bãi, hạn hán hoành hành, quan lại hủ bại, quốc quân vô đạo, dân chúng lâm than hay không? Đây đều là ma đầu soán vị dẫn đến thiên phạt. Nếu còn không thả bốn vương ra trọng chính minh phủ nữa, sớm muộn gì nhân gian cũng sẽ biến thành địa ngục, địa ngục sẽ biến thành nhân gian. Người là quan tốt khó được, làm sao có thể vứt

bỏ dân chúng không để ý? Người cứu bốn vương chính là cứu dân chúng, cứu Đại Dung, cứu thiên hạ.”

Hắn nói nhiều như vậy, Hữu Xu lại chỉ chú ý một điểm, “Giàn ngục? Đó là cái gì?”

“Không phải giàn, là tiệm, quỷ chết thành tiệm. Giàn ngục có mười tám tầng, mà tiệm ngục còn ở dưới địa phủ nữa, là nơi tất cả quỷ quái yêu tà không cách nào đặt chân. Hiện giờ Diêm La vương ngồi ngay ngắn trong U Minh điện chính là ma đầu trong tiệm ngục, cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì lại thay thế bốn vương, còn sát hại hai mươi bốn ngục chủ và thập điện Diêm La của bốn vương, cuối cùng thay hết bằng tâm phúc của hắn. Chính bởi vì hắn làm hại địa phủ, mới dẫn đến nhân gian tiếng kêu than dậy khắp trời đất, người chết đói đầy đường.” Dứt lời, lệ quỷ thở dài một lần nữa, nhưng bởi vì bộ dạng quá mức dữ tợn xấu xí, thoát nhìn không hiện ra từ bi, ngược lại cực kỳ đáng sợ.

Hữu Xu hơi hơi tiến lên trước một bước, dường như bị thuyết phục.

Trong mắt lệ quỷ phóng ra ánh sáng mừng như điên, lại nhanh chóng giấu đi, lo âu bất kham chờ đợi cậu tới gần. Đúng vào lúc này, nam tử cao lớn dẫn vài vị ngục chủ vội vàng đuổi tới, vốn tính toán lời Hữu Xu ra, rồi lại đột nhiên dừng bước, sau đó hơi thi pháp ẩn giấu thân hình mọi người đi.

“Chủ tử, ngài muốn làm gì? Mang người ra mới là quan trọng!” Một vị ngục chủ thấp giọng nói.

“Nhìn nhìn xem.” Nam tử xua tay.

Bởi vì nam tử đạo hạnh cao thâm, Hữu Xu không chút nào phát hiện hắn đã đến, càng miễn bàn lệ quỷ đã sớm bị phong ấn. Cậu vòng quanh pháp trận đi hai vòng, chậm rãi mở miệng, “Cứ như vậy, ta phân tích phân tích cho người, người xem xem ta nói đúng hay không?”

Lệ quỷ sinh lòng không kiên nhẫn, thúc giục nói, “Trước tiên người thả bốn vương ra ngoài, rồi lại kể rõ oan khuất của người cũng không muộn. Người chỉ cần đem hai tay đặt trên miếng tự phù này là được, có phải dễ dàng hay không? Đến lúc đó bốn vương chẳng những sẽ hung hăng trừng trị mối thù của người, còn ban thưởng cho người năm trăm năm dương thọ cộng thêm hưởng dụng vinh hoa phú quý tốt cùng.” Đối với người thường mà nói thì đây đã là hấp dẫn lớn nhất, dù là quốc chủ đương triều đứng ở chỗ này cũng chưa chắc có thể kháng cự được.

Hữu Xu tập trung nhìn vào, miếng tự phù kia khéo không khéo, đang ở ngay trên mắt trận. Cậu bắt vì sở động, thẳng thắn nói, “Là như thế này, ta phát hiện lí do của người có chỗ trước sau không đồng nhất. Chứng cứ khác thì ta không lấy ra được, ta chỉ nói hai điểm: thứ nhất, ta từng bị chộp tới địa phủ thăm vãn, ngục chủ thứ tư nói tham quan nhân gian đều là trốn ra từ súc sinh đạo. Lúc ấy ta đã nghĩ, súc sinh trong súc sinh đạo làm sao có thể đầu thai? Chẳng lẽ Diêm La vương đều không quản sao? Chờ bọn nó tai họa vô số dân chúng rồi lại đến thanh toán, có phải có chút muộn rồi không? Thứ hai, lúc ta là sinh hồn vào thành, từng bị đòi ngân lượng. Thị vệ trưởng nói ‘Hiện tại Diêm Vương gia đã sớm thay đổi, nếu người còn không sửa được thói quen thu hối lộ, lão tử liền kiện người lên, lột da rút gân vớt chảo dầu, ném vào ngục quỷ đạo’. Bởi vậy ta suy đoán: một, khi người tại vị, âm phủ lại trị cũng hủ bại như nhân gian; hai, lục đạo luân hồi dưới sự quản lý của người đã sớm lộn xộn, thế cho nên người không ra người quỷ không ra quỷ.”

Cậu chậm rãi ngừng lại, nhìn thẳng lệ quỷ, “Nhân gian sở dĩ hồng thủy tàn sát bừa bãi, hạn hán hoành hành, người bị trừng phạt không phải người đứng đầu u minh hiện tại, mà là nhóm súc sinh bị người phóng túng đầu thai. Người coi người thành súc sinh, coi súc sinh thành người, người xứng đáng bị phong ấn trọn đời.”

Cậu lui ra phía sau vài bước, hơi gật đầu, “Xin lỗi, xin mời người tiếp tục đợi ở chỗ này đi, ta phải đi. Thiên mệnh mỹ thường, duy đức thị phú*, mặc kệ người trên điện là ai, chỉ cần có đức thì có thể ngồi.” Dứt lời đi ra ngoài điện.

*Thiên mệnh mỹ thường, duy đức thị phú: ý nói “thiên mệnh” không phải vĩnh viễn không thay đổi, nếu muốn lấy được phù hộ của trời, còn phải có “đức”.

Lệ quỷ trăm triệu lần không ngờ người này lại sắc bén mà chính trực như vậy, vội vàng hô, “Từ từ! Nếu người thả bốn vương ra ngoài, bốn vương cho người ngàn năm dương thọ lại thêm quan to lộc hậu, thậm chí là vương tướng cũng có thể!”

Hữu Xu đi càng thêm nhanh, “Mở miệng ngậm miệng chính là lấy lợi dụ dỗ, quỷ như người, tốt nhất vẫn là đừng làm Diêm Vương, nếu không quan viên dưới sự cai trị của người đều sẽ biến thành giống người. Địa phủ chương quản sinh tử, nếu cho nhiều tiền liền để đầu thai tốt, mặc kệ hắc khi còn sống là súc sinh hay là yêu tà, vậy những vong hồn làm việc thiện tích đức nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ kiếp sau cũng chịu khổ ả? Thiện không có thiện báo, ác không có ác quả, nhân gian, địa ngục có gì khác nhau? Thả người, ta muôn lần chết cũng không đền được tội!”

“Nương, quả nhiên lão tử hận nhất chính là những thanh quan như các người, cũng không biết trong đầu đều là mấy thứ gì! Bốn vương nhớ kỹ người, nếu ngày nào đó có thể đi ra ngoài, tất sẽ cho người vào tu la đạo, ngạ quỷ đạo, súc sinh đạo chịu tra tấn!” Lệ quỷ tức đến khó thở mà kêu gào.

Hữu Xu có tai như diếc, rất nhanh chạy tới cửa điện, không ngờ lại trực diện đụng lên người một nam tử cao lớn đeo mặt nạ. Lòng ngực nam tử vô cùng lạnh băng cứng ngắt, nhưng cũng cực kỳ dày rộng cường tráng, hắc duỗi hai tay ra ôm thắt lưng mảnh khảnh của Hữu Xu, trầm giọng dặn dò, “Chậm một chút, cẩn thận ngã.”

Hữu Xu ngẩng đầu nhìn, không khỏi vui mừng quá đổi, “Người tới rồi!”

Nam tử thấy cậu gắt gao kéo cánh tay mình không buông, vả lại hai mắt sáng ngời, khoe môi khê nhếch, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng, lại không biểu lộ ra. Hắc đồ Hữu Xu đứng vững, gật đầu nói, “Bốn vương tới cứu người.”

“Triệu đại nhân quả nhiên tâm như gương sáng, không bị đầu sỏ này mê hoặc.” Ngực chủ thứ tư chấp tay phía trước.

Sau khi bộ hạ cũ của tiền minh chủ mang người đi, liền có rất nhiều dân chúng Toại Xương chạy tới U Minh điện, hỏi thăm tình huống tiểu Triệu huyện lệnh lên công đường, bọn họ thể mới biết lại có một luồng sinh hồn vào địa phủ, vả lại còn là thanh quan mà chủ tử cực kỳ tôn sùng, lập tức đến cứu người. Mới vừa

rồi bọn họ thật sự là vì tiểu Triệu huyện lệnh mà đổ một phen mồ hôi lạnh. Nếu cậu bị tiền minh chủ mê hoặc, thật sự đi giải trận pháp, cũng không biết sẽ rơi vào kết cục gì. May mà danh bất hư truyền, cậu quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh như đồn đãi, tai thính mắt tinh, bản tính thanh chính, là người hay quý liếc mắt một cái có thể phân biệt.

Hữu Xu đang muốn trả lời, lại thấy Diêm La vương chỉ vào mình, lạnh giọng, “Người bị người ta dùng hình sao?”

Cậu nhìn lại, mới biết trên áo tù nhân dính đầy vết máu loang lổ, hốc mắt không khỏi ửng đỏ. Cậu một lòng một dạ an trí nạn dân, nào có thể dự đoán được sau lưng có người vu oan hãm hại? Làm quan ở Đại Dung quốc rất khó khăn, làm một quan tốt càng khó. Nghĩ đến mấy ngày nay gặp đau khổ, về mặt cậu càng thêm ủy khuất.

“Không có chuyện gì, bổn vương thay người chủ trì công đạo!” Nam tử sờ sờ đầu Hữu Xu, sau đó kéo cổ tay cậu bước đi ra ngoài.

Nhiệt độ lạnh như băng, xúc cảm thong thả mà lại thân mật, khiến Hữu Xu cảm thấy quen thuộc khó hiểu. Trong đầu cậu nhanh chóng hiện lên cái gì đó, lại không thể bắt lấy, chỉ phải nhắm mắt theo đuôi đuổi kịp. Tới U Minh điện, đã có quỷ sai đưa những người có liên quan vào điện, nhất nhất áp quỳ.

“Ngồi ở đây.” Nam tử chỉ chỉ ghế dựa trải tấm lót mềm thật dày ở bên tay trái mình.

Hữu Xu không dám chối từ, chậm rãi ngồi xuống, cảm thấy đau đớn khó nhịn liền xoay xoay mình. Nam tử kéo cậu đến bên người, lấy tay xoa xoa, khi cậu kinh sợ nhảy dựng lên lại nhanh chóng buông ra, “Được rồi, an tâm ngồi đi.”

A, lại thật sự tốt rồi! Vị Diêm La vương này quả nhiên là một thần tốt! Trong lòng Hữu Xu khen ngợi, hai mắt tối đen tự nhiên toát ra ý sùng kính. Nam tử thật sâu nhìn cậu một cái, lúc này mới vỗ kinh đường mộc, quát, “Ai ở dưới công đường, tự động xưng tên ra.”

Giám giữ ở trong điện có vài trăm người, có Vương tri phủ liên thủ vu cáo Hữu Xu, quan viên các huyện, nhân chứng, khâm sai, còn có đồng đảng vì xóa sạch chứng cứ mà bị bọn họ sát hại. Sinh hồn và ma quỷ đối chất, lại có Diêm La và hai mươi bốn ngục chủ trong điện dọa sợ, gần như không cần thẩm vấn thể nào, mọi người liền sôi nổi giải thích hành vi phạm tội.

Hóa ra khâm sai kia rõ ràng biết Hữu Xu là oan uổng, cũng biết bạc đã sớm bị đám người Vương tri phủ phân chia, càng biết trù thủ phỉ chân chính kì thực là bộ hạ của Vương tri phủ, bọn họ quan phiếu cầu kết, giết hại dân chúng, biết được tân hoàng có ý nghiêm túc lại trị, lúc này mới đem chủ ý đánh lên trên đầu Hữu Xu. Ai bảo Hữu Xu hỏi cải để làm người mới, muốn đi chính đạo chứ?

Khâm sai từ chỗ Vương tri phủ được một nửa ngân lượng cứu tai, tổng cộng năm mươi vạn lượng, liền tự đem lương tâm ăn luôn. Hắn chẳng những giúp đỡ giả tạo chứng cứ phạm tội, còn tính toán vận dụng đặc quyền tiền trăm hậu tấu, đến lúc đó dù phía trên phái người đến phúc tra, thì dưới việc chết không đổi chứng cũng khó lật lại bản án.

Khi hẩn khai đến chỗ này, Hữu Xu tức giận đến thiếu chút nữa cắn nát cả hàm răng, hai mắt trừng thật to, cực lực biểu đạt phẫn nộ của mình. Nhưng mà cậu vừa mím chặt môi, lúm đồng tiền bên má liền hiện ra, chẳng những không hề có cảm giác uy hiếp, ngược lại vô cùng khả ái đáng thương.

Nam tử vốn còn đang nghiêng tai lắng nghe, liếc mắt nhìn cậu sau đó bắt đầu tinh thần không tập trung, thông thả nghiêng đầu qua, yên lặng thưởng thức.

“Chủ tử, tội danh của mọi người đã thẩm tra, mời ngài xử lý.” Thẩm vấn hoàn tất, một vị ngục chủ chấp tay bẩm báo, thấy trên công đường thật lâu không có động tĩnh liền lặp lại một lần nữa.

Hữu Xu cũng nghi hoặc khó hiểu mà nhìn qua.

Nam tử lúc này mới hoàn hồn, chậm rãi ngẩng đầu ưỡn ngực mà ngồi thẳng, từ trên bàn lấy ra một quyển sổ mỏng, vừa viết vừa nói, “Vương Hướng Tài, nguyên dương thọ sáu mươi tám, nay giảm thành bốn mươi bốn, sau khi chết vào địa ngục đá mài, thời hạn thi hành án một ngàn năm, sau khi mãn phạt vào tu la đạo; Hách Tả Tư, nguyên dương thọ bảy mươi lăm, nay giảm thành bốn mươi sáu, sau khi chết vào địa ngục hỏa sơn, thời hạn thi hành án tám trăm năm, sau khi mãn phạt vào ngục quỷ đạo...”

Vương tri phủ năm nay vừa lúc bốn mươi bốn, khâm sai bốn mươi sáu, nói cách khác bọn họ vốn dĩ còn có hai mươi mấy năm để sống, lại bởi vì làm nhiều việc ác mà lột bỏ số tuổi thọ còn lại. Chẳng những như thế, sau khi chết còn phải phân biệt vào tu la đạo và ngục quỷ đạo, chịu nỗi khổ luân hồi vô tận.

Hai người lúc này mới sợ hãi, ở trên điện kêu cha gọi mẹ, đập đầu không ngừng, những tông phạm còn lại cũng lớn tiếng cầu xin tha thứ, nước mắt giàn giụa.

Nhìn thấy tất cả người hại mình đều nhận báo ứng, trong lòng Hữu Xu cuối cùng cũng thoải mái, quay đầu dùng ánh mắt sùng bái mà lại nóng bỏng nhìn về phía Diêm La vương. Quỷ này mặc dù là từ tiệm ngục đi ra, nhưng so với chư thiên thần phạt càng hiểu rõ thiện ác hơn, nói không chút khoa trương, hiện giờ hẩn ở trong lòng Hữu Xu có thể nói là hóa thân chính nghĩa, sứ giả tình yêu.

Nam tử thực hưởng thụ cậu sùng bái, hai mắt ẩn hiện vẻ ấm áp, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại càng thêm tàn khốc, “Dẫn đi, nên lột da thì lột da, nên móc mắt cắt lưỡi thì móc mắt cắt lưỡi, nên quất roi thì quất roi... Xuống tay chừa chút tinh thần, đừng giết chết bọn họ, phán xét ở dương thế cũng phải chịu qua một lần.”

Hai mươi bốn ngục chủ cùng đáp ứng, đem hồn đánh tan rồi khâu lại, tư vị thống khổ kia, đủ để bọn họ nhớ tới vĩnh viễn.

72. Chương 72

Thẩm vấn xong những người liên can, nam tử nhìn sắc trời còn sớm, liền mời Hữu Xu ra phía sau điện uống trà. Dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của mình, tuy rằng sợ hãi bị hấn khám phá lai lịch, Hữu Xu cũng kiên trì đi theo, tiếp nhận nước trà đối phương tự mình đưa qua, thật cẩn thận mà nhấp một hơi.

Nhìn thấy bộ dạng cậu ra vẻ nhã nhặn tao nhã, nam tử không nhịn được bật cười, lập tức nâng chung trà lên cúi đầu thưởng thức, che giấu đôi mắt cong cong. Hấn đã lâu không gặp người thú vị như tiểu Triệu huyện lệnh.

Hữu Xu nhìn chằm chằm hấn, hiếu kỳ nói, “Ngài, ngài đến tột cùng là uống trà xuống như thế nào vậy?” Không phải là còn cách một tầng mặt nạ sao?

Trên thực tế, nam tử cũng không có đeo bất luận mặt nạ gì, thứ mà người khác nhìn thấy, bất quá chỉ là hấn thi triển thủ thuật che mắt thôi. Nhưng Hữu Xu tròn tròn đôi mắt đen láy, bộ dạng trái nhìn phải xem thật sự đáng yêu, khiến hấn căn bản không muốn giải thích nữa câu. Hấn cực kỳ hưởng thụ cảm giác Hữu Xu đem toàn bộ tinh thần đặt trên người mình, hơn nữa khi hấn bỗng nhiên xuất hiện, mà Hữu Xu rõ ràng thấy được lại muốn giả như không biết, sau đó dùng dư quang khóe mắt thời thời khắc khắc nhìn mình chằm chằm, giống như mình là tiêu điểm duy nhất của cậu, nam tử chỉ cảm thấy cực kỳ sung sướng, trong lòng không ngừng bốc lên ý ngọt bí ẩn mà lại kéo dài không dứt.

Giờ phút này, nước trà trong miệng đã hoàn toàn biến vị, giống như trộn lẫn mật ong hoặc là cam thảo, chậm rãi tan ra trên đầu lưỡi. Nam tử nhìn chằm chằm Hữu Xu nhấp một ngụm nhỏ, ngay sau đó lại nhấp một ngụm, ánh mắt tối nghĩa khó phân biệt, lại thủy chung không nói lời nào.

Hữu Xu bị hấn nhìn mà trong lòng sợ hãi, cũng bắt đầu đứng ngồi không yên, nghĩ ngợi: chẳng lẽ lai lịch mình bị phát hiện ư? Cậu muốn lập tức cáo từ, lại sợ cử chỉ quá mức đường đột, chỉ đành kiên nhẫn nhàn nhã ngồi.

“Đêm khuya tới, không nghênh đón từ xa, một chút cơm rau dưa, đến dùng chung đi.” Nam tử giống như nhìn ra quần cảnh của cậu, đưa tay ở trên bàn phất một cái liền biến ra rất nhiều món ngon mỹ vị, hương khí nồng đậm nháy mắt lan tràn trong điện.

Sườn chua ngọt, giò heo kho, tôm lột vỏ xào... Tất cả đều là đồ ăn Hữu Xu thích, còn có vài món trước đây chưa từng gặp, xác thực là đặc sản địa ngục, chẳng những ngửi thơm, mà nhìn càng làm người ta thèm nhỏ dãi. Từ khi làm huyện lệnh Toại Xương, Hữu Xu đã thật lâu chưa ăn qua thịt cá, dù ngẫu nhiên muốn nếm chút thức ăn mặn, cũng chỉ bảo đầu bếp đi mua mấy thứ lòng heo, lòng gà vịt rẻ tiền nhất làm nguyên liệu nấu ăn.

Hiện tại, một bàn mãn hán toàn tịch đặt ngay trước mắt, cậu không khỏi run rẩy ngón trỏ, sau đó âm thầm nuốt nước bọt cấp tốc phân bố trong cổ họng, đã sắp chảy ra khỏi khóe miệng.

Thấy cậu thật lâu không nhúc nhích, nam tử trầm giọng hỏi, “Triệu đại nhân, thức ăn không hợp khẩu vị người à? Nếu không lại đổi một bàn khác?” Hấn thường xuyên trộm đi thăm tiểu Triệu huyện lệnh, tự nhiên biết bình thường cậu sống kham khổ như thế nào. Rõ ràng là một quý tham ăn, lại còn cưỡng ép

mình tiết kiệm trên cái ăn, rất đáng thương.

Bàn tay Hữu Xu đã đặt trên chiếc đĩa, lại nửa ngày không nhấc lên, ngập ngừng nói, “Ăn đồ của địa phủ, ta còn có thể trở về dương gian không?” Nghe nói đồ ăn ở minh phủ là không ăn được, Persephone* chính là vết xe đổ.

*Persephone: là nữ thần trong thần thoại Hy Lạp, con gái của thần Zeus và nữ thần nông nghiệp Demeter. Persephone bị Hades bắt cóc về địa ngục. Zeus truyền lời bảo Hades thả nàng. Trước khi thả Persephone, Hades đưa cho nàng quả lựu, do đã quá đói vì luôn từ chối mọi thức ăn ở âm phủ nên nàng đã ăn vài hạt. Nhưng thần linh đã quy định người ăn đồ dưới âm phủ, sẽ thuộc về âm phủ, vậy nên Persephone đã trở thành người của âm phủ.

Dường như nam tử không ngờ cậu sẽ nói như vậy, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại cười nhẹ, tuy rằng cách mặt nạ, tiếng nói có chút thay đổi, nhưng bản chất hùng hậu lại cực kỳ trêu người, biến thành Hữu Xu vành tai ửng đỏ, cực kỳ xấu hổ. Cậu chậm rãi ý thức được mình “dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử”, nhưng đối phương lại không nổi giận, mà là mỉm cười cho qua, có thể thấy trí tuệ rộng lớn.

Diêm La vương quả nhiên là một thần tốt mà! Hảo cảm của Hữu Xu với đối phương đã tăng lại càng tăng, mắt thấy sắp sửa đột phá phía chân trời, ánh mắt tròn xoe hợp thời toát ra ánh sáng sùng bái hổ thẹn mà lại nóng bỏng. Đây là bản năng của người mặt thế, ngưỡng mộ người mạnh, hướng tới người có phẩm hạnh.

Nam tử trước mắt, không hề nghi ngờ là bao gồm cả hai mặt.

“Không cần băn khoăn, bốn vương sẽ tự mình đưa người trở về.” Bị ánh mắt nóng rực của Hữu Xu nhìn đến toàn thân thoải mái, nam tử giờ đưa lên gấp đồ ăn vào bát cậu.

Tuy rằng Hữu Xu e ngại bị nhìn thấu thân phận, nhưng lại không hoài nghi cam đoan của Diêm La vương. Đối phương là hạng người gì, hiện tại cậu đã có hiểu biết, công chính, nhân hậu, nhưng cũng sát phạt quyết đoán, nói là làm. Hẳn tuyệt đối sẽ không gạt người. Nghĩ như vậy, Hữu Xu liền triệt để buông ra, lập tức bưng bát lên mồm to và cơm, cổ họng không kịp nuốt quá nhiều đồ ăn không khỏi phát ra tiếng vang “ừng ực”, chọc nam tử lại là một trận cười nhẹ.

Nhưng mà cười xong, nhìn bộ dạng cậu giống như đói bụng tám đời, nam tử lại từng trận từng trận lo lắng. Muốn làm một quan tốt, thanh quan ở Đại Dung quốc đã hoàn toàn mục nát, thật sự rất khó rất khó khăn.

Hắn không đáp lời nữa, mà là yên lặng giúp Hữu Xu gấp đồ ăn, sau đó trầm giọng dặn dò cậu ăn từ từ, đừng để nghẹn. Hữu Xu liền tiếp gập đầu, tốc độ không chút nào hòa hoãn, cúi đầu xử lý hai chén cơm xong khôn ngoan dừng lại, vươn tay đi lấy chén trà. Ăn quá nhanh, quả thực bị nghẹn rồi.

Nam tử đã sớm dự đoán được cậu sẽ như thế, đã đi trước nâng chung trà lên rót vào trong miệng cậu, sau đó đưa tay hủy diệt mấy đĩa cá. Cái bộ dạng gấp gáp này, vẫn là đừng có ăn cá, nếu không chắc chắn sẽ bị xương cá mắc cổ.

Hai người phối hợp ăn ý, lại đều vội vàng chuyện của từng người, vẫn chưa phát hiện dị trạng. Hữu Xu tiếp tục ăn, nam tử thì một tay chống má, yên lặng thưởng thức. Mấy khắc sau, Hữu Xu đã ăn no, lại còn luyến tiếc bỏ đĩa xuống, đem một đĩa củ lạc chuyển đến trước mặt, từng hạt từng hạt ăn chơi.

Nam tử bỗng nhiên đứng lên, đi đến bên cửa sổ nghiêng tai lắng nghe, trong mắt toát ra lo lắng.

“Làm sao vậy?” Hữu Xu không thể không để đĩa xuống hỏi.

“Lại đây nhìn xem.” Nam tử ngoắc tay với cậu.

Hữu Xu không rõ lí do, nhưng vẫn bước nhanh đi qua, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy dưới chân tường cao tới mấy trượng chật ních vong hồn đông nghìn nghịt, cùng kêu lên, “Chúng ta muốn gặp tiểu Triệu huyện lệnh! Cậu ấy là oan uổng!”

Tiếng gào xua tan tầng tầng âm khí kia, ánh mắt lo lắng kia, từng tiếng khóc nỉ non bi phần kia, chính là bắt nguồn từ nạn dân Lệ Thủy. Bọn họ bức thiết muốn nhận được tin tức của tiểu Triệu huyện lệnh, lo lắng quan viên địa phủ cũng giống như dương thế, đều là mấy súc sinh thiện ác không phân, thị phi không rõ. Nếu ngay cả tiểu Triệu huyện lệnh cũng oan uổng mà chết, nhân gian nào còn có thiên lý nhân tình? Nào còn có trời cao gió mát, quang đăng càn khôn?

Hữu Xu nhìn ngây người, hơn nửa ngày không biết nên phản ứng như thế nào. Tuy rằng cậu trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, nhưng được kính yêu ủng hộ thật lòng thật dạ như thế lại vẫn là lần đầu tiên, trong lòng không khỏi thấp thỏm, càng có chút thụ sủng nhược kinh.

Nam tử nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của cậu, đưa cậu đến khoảng sân bên ngoài điện, ôn nhu nói, “Cho các con dân của ngươi nhìn xem ngươi có bình an hay không?”

Hữu Xu bị đẩy đến bên cạnh sân, tay chân đều không biết nên đặt ở chỗ nào, vì thế giơ cánh tay lên, cứng ngắc mà quơ quơ.

“Là tiểu Triệu huyện lệnh! Còn có Diêm La vương, cậu ấy không có việc gì!”

“Thật tốt quá, thật tốt quá! Các con trai con gái của ta còn ở dương gian, nếu tiểu Triệu huyện lệnh cũng chết, ta không biết bọn nó nên sống thế nào. Đại Dung chỗ nào còn có thể tìm ra quan phụ mẫu tốt hơn tiểu Triệu huyện lệnh chứ!”

Những lời này chọc cho rất nhiều vong hồn lã chã rơi lệ, rồi lại càng thêm nhiệt liệt mà gọi tiểu Triệu huyện lệnh, sau đó đồng loạt quỳ lạy. Không có một quan viên nào có thể làm bọn họ từ trong lòng mang ơn, sùng kính ngưỡng mộ, chỉ có nam tử như gió mát trăng thanh trên sân kia. Vì nuôi sống dân chúng, cậu cầm cố toàn bộ tiền riêng, không sợ cường quyền, kiên trì công lý, thử hỏi ai có trí tuệ khí phách bậc này? Ai có tình cảm lo nước lo dân, đến chết mới ngừng bậc này?

Nếu quan lại Đại Dung đều giống như tiểu Triệu huyện lệnh, âm phủ liền không có nhiều oan hồn như vậy.

“Nhanh đưa tiểu Triệu huyện lệnh trở về đi! Dân chúng vẫn chờ cậu ấy kìa!” Không biết ai hô lớn một câu, mọi người lập tức đồng loạt hưởng ứng, thanh thế rung trời.

Hữu Xu bị tiếng gầm trùng kích không tự giác lui ra phía sau hai bước, biểu tình tuy rằng luống cuống, bên má lại hiện ra một lúm đồng tiền nho nhỏ.

Diêm La vương hợp thời tiến lên, nâng sau eo cậu, không dấu vết vuốt nhẹ vài cái mới buông ra, hỏi, “Chịu lễ bái của vạn dân cảm giác như thế nào?”

Nếu như đổi người khác đứng ở chỗ này, tất nhiên sẽ bị cảnh tượng đồ sộ này kích thích đến cảm xúc mênh mông, khí phách phấn chấn, nhưng Hữu Xu lại lui ra phía sau một lần nữa, cũng không đồng cảm với tâm tình trong lòng nhóm vong hồn, mà là cùng quỳ xuống, trán cúi xuống thật sâu, đặt ở mu bàn tay, qua gần nửa khắc đồng hồ mới thẳng thẳng lưng, lại bái, rồi lại bái, sau ba bái mới đứng lên, khô khốc nói, “Cảm giác thực trầm trọng.”

Ánh mắt nam tử ẩn hiện nghi hoặc.

Hữu Xu dừng một chút, lại nói, “Nếu muốn dùng hai từ để hình dung tâm tình của ta giờ phút này, ước chừng chỉ có thể dùng kính sợ và từ bi.” Kính sợ với sinh mệnh, từ bi với sinh linh. Những người thượng vị kia nếu không chân chính tới gần con dân của bọn họ, vĩnh viễn sẽ không biết những người đó ẩn chứa lực lượng lớn như thế nào.

Nơi này là cổ đại, không có máy móc thiết bị có thể thay đổi thiên tượng và địa hình, không có lực lượng khoa học kỹ thuật ngao du vũ trụ. Nhưng mà bọn họ có tinh thần vĩnh viễn không phai mờ, tâm nguyện đuổi ác hướng thiện tốt đẹp. Dựa vào phần tinh thần và kỳ nguyện này, bọn họ có thể sáng tạo kỳ tích. Bọn họ có thể khiến trời cao lâm vào gào khóc, đại địa lâm vào lật đổ; có thể khiến quỷ thần tránh lui, yêu tà bị xua tan; có thể khiến đường hoàng tuyền biến thành đường bằng phẳng đi thẳng đến chính nghĩa.

Thị phi đều có đúng sai, công đạo tự ở lòng người. Đây là một thời đại hồngбет nhất, nhưng cũng là thời đại tốt nhất, bởi vì lòng người không đổi, thiện ác không thay. Khi vong hồn dập đầu, Hữu Xu luôn không thích lễ tiết quỳ lạy cứ như tự nhiên liền cong đầu gối mình lại. Phần lớn trong bọn họ, thậm chí chưa từng làm con dân của cậu, lại vì cậu mà làm được đến mức như thế. Cậu đến từ mặt thể mà lòng người thiện ác cực độ vạn vạo, cũng càng cảm nhận được sự trầm trọng và đáng quý của sinh mệnh.

“Nhìn kìa, tiểu Triệu huyện lệnh đang hoàn lễ, cậu ấy cũng đang lễ bái chúng ta!”

“Chỗ nào có đạo lý quan phụ mẫu lễ bái con dân! Tiểu Triệu huyện lệnh thật là, thật là...” Tất cả những lời còn lại đều bao phủ trong tiếng khóc của nhóm vong hồn. Bọn họ chưa từng thấy qua quan tốt như vậy, kiếp sau nếu đầu thai vào dưới sự cai trị của tiểu Triệu huyện lệnh thì tốt rồi, cũng không cần lo lắng vấn đề “còn sống mà không bằng chết” nữa.

Diêm La vương cũng bị lời của Hữu Xu rung động thật sâu, lặng im một lúc lâu mới chậm rãi sờ lên đỉnh đầu đối phương, ôn nhu nói, “Người thực tốt.”

“Không, ngài càng tốt!” Hữu Xu cuống quýt lui ra phía sau, lần thứ hai quỳ xuống lạy. Dương gian sở dĩ sinh linh đồ thán, nguyên nhân là bởi vì địa phủ luân hồi thác loạn, nếu không phải người trước mắt này mạnh mẽ nghiêm túc, cũng không biết còn có bao nhiêu dân chúng uống mạng. Bàn tới công đức, hẳn mới là lớn nhất, mà mình bất quá chỉ là tận một ít sức lực non nớt mà thôi.

Diêm La vương nào lại đồng ý nhận cậu cúi đầu, bàn tay lập tức nâng vầng trán trơn bóng của cậu, ngăn cản động tác cậu cúi người, ngón cái đặt ở ấn đường cậu, thông thả nhẹ vuốt. Hữu Xu cảm thấy loại hành động này có chút quá thân mật, đang muốn lui ra phía sau vài bước, lại nghe đối phương trầm giọng nói, “Đừng động, bốn vương đưa người trở về.”

Sờ ấn đường có thể trở về? Hữu Xu đang thầm cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy ngón tay hắn bắn ra một luồng hắc quang, nhập vào trán mình, sau đó chính là một trận cảm giác mê muội quen thuộc đánh úp lại.

Nhìn khoảng sân trống rỗng, Diêm La vương xoa ngón cái, hồi lâu không động đậy, trong lòng từ từ nhớ lại xúc cảm trắng mịn mà lại mềm mại vừa rồi. Quang minh chính đại vuốt ve tiểu Triệu huyện lệnh, đây là lần đầu tiên, cảm giác thật là khá tốt.

“Triệu đại nhân đã trở lại dương thế, tất cả các người giải tán đi.” Nghe được tiếng rộn ràng nhốn nháo phía dưới, lúc này hắn mới phát tay áo xua tan vong hồn.

Khi Hữu Xu mở mắt lần nữa, phát hiện mình đang nằm trong phòng giam lạnh như băng, một cái cửa sổ vuông nửa thước ở mái nhà trên đỉnh đầu chiếu ra ánh sáng nhạt mờ lung, có thể thấy trời sắp sáng. Cậu lập tức lau ly hồn phù trên trán, dựa vào vách tường nửa ngồi xuống. Cái móng vốn dĩ huyết nhục mơ hồ, đau nhức không thôi, hiện tại đã hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ còn vết máu loang lổ trên áo tù nhân. Cậu nhiều lần sờ soạng, lúc này mới cong cong đôi mắt tròn trịa.

Cùng lúc đó, Vương tri phủ, khâm sai, quan viên các huyện cùng làm nhân chứng cũng đều sôi nổi tỉnh lại, có người dấy vết roi, có người đôi mắt đầu lười sưng tấy, có người bụng quặn đau, lại quỷ dị trùng hợp với hết thấy trải qua trong mộng.

Vương tri phủ đẩy ái thiếp ngủ ở trong ngực ra, lộ cộc đứng lên, đầu tiên là sờ sờ cổ mình, sau đó mới phun ra một hơi thật dài, trong lòng cảm thấy nghi mà sợ. May mà chỉ là một giấc mộng, không phải sự thật.

“Lão gia, sao trên cổ ngài lại có một đường máu vậy? Như là bị, như là bị” cất cổ! Ái thiếp không dám nói tiếp, cuốn chăn thoáng lui về phía sau, thấy Vương tri phủ đưa tay đi sờ cổ, lại hét rầm lên, “Lão gia, sao trên tay ngài cũng có? Chẳng lẽ là bị bệnh lạ gì ư?”

Vương tri phủ không nhìn thấy cổ mình, nhưng có thể nhìn thấy cổ tay, lập tức xóc chân lên, vén ống quần, đi kiểm tra mắt cá chân. Trên mắt cá chân cũng là hai đường máu, bày ra dấu vết khâu lại vụn vụn, nhưng lại ần ần đau đớn. Cảnh tượng bị chém đầu và tứ chi, sau đó khâu lại trong mộng không thể không chế mà

nhiều lần nhảy ra, làm lá gan ông ta muốn nứt ra.

Ông ta không quần khoác áo mang giày, sốt ruột vội vàng nhảy xuống giường chạy tới khách viện, khâm sai triều đình Hách Tả Tư ở nơi đó, tối hôm qua cũng bị thẩm ở minh phủ.

Cửa kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra, Hách Tả Tư đang đứng trước gương đồng, vén áo lót lên xem xét phía sau lưng. Làn da trên lưng hắn đã thối rữa, hiện ra từng đường dấu vết như bị roi quất, trên vải vóc trắng nõn trải rộng máu tươi, có thể thấy vô cùng đau đớn.

“Sao ngươi cũng...” Hai người quan sát lẫn nhau, sau đó đồng loạt mở miệng nói, “Giấc mơ tối hôm qua... không phải là nằm mơ sao?”

Trong lòng bọn họ đã có suy đoán, lại vẫn không chịu thừa nhận, nhất nhất gọi hết mọi người trong mơ tới xem xét, đều xuất hiện dị trạng ăn khóp. Cho đến lúc này, không ai ôm tâm lý may mắn nữa, bọn họ quả thực bị Triệu Hữu Xu bắt bớ lên Diêm Vương, bị trừng trị.

“Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Ta vốn có thể sống đến hơn bảy mươi tuổi, Vương Hưởng Tài, người hại ta không ít mà!” Hách Tả Tư vỗ bàn nước mắt giàn dụa. Trong thời buổi này, sống đến hơn năm mươi đã xem như thọ, bảy mươi mấy quả thực có thể nói là thọ tinh, vốn là số mệnh phúc lộc thọ hỉ mọi thứ vẹn tròn, lại bởi vì nhất thời tham lam, cái gì cũng mất, sau khi chết cũng phải ở địa ngục hỏa sơn chịu tra tấn tám trăm năm, sau đó vào ngạ quỷ đạo. Nghĩ như vậy, quả thực sống không bằng chết, chết không bằng sống, hận không thể hồn phi phách tán mới tốt.

Vương tri phủ cũng sợ hãi khôn kể, ngã lên trên ghế, không biết suy nghĩ cái gì.

Một quan viên bị gọi đến đây nơm nớp lo sợ mở miệng, “Nếu không thì thả Triệu huyện lệnh, dập đầu nhận tội với cậu ta?”

“Thả nường người chó má! Là cậu ta chạy đến chỗ Diêm Vương cáo trạng, mới hại bản quan thể này, bản quan cho dù chết cũng muốn kéo cậu ta làm đệm lưng!” Vương Hưởng Tài quả nhiên không phụ cái tên Diêm La sống, khoe mắt muốn nứt ra mà quát, “Người tới, truyền lệnh bản quan, tức khắc kéo Triệu Hữu Xu ra ngoài ngũ mã phân thân! Lão tử muốn cậu ta cũng ném thử mùi vị đầu cổ tứ chi đứt đoạn!”

Vài tên tiểu quan đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra, quỳ gối bên dưới vừa khóc vừa cầu cũng không cách nào làm ông ta thay đổi chủ ý. Vài tên nha dịch hết cách, chỉ đành lĩnh hình phiếu đến đại lao truyền lệnh.

Trong đại lao, Hữu Xu đang mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm cửa sổ ở mái nhà trên đỉnh đầu, chờ đợi đám người Vương Hưởng Tài làm ra phản ứng. Cậu tin tưởng Diêm La vương, nếu đối phương nói sau khi cậu trở lại dương gian chắc chắn bình yên vô sự, như vậy liền tuyệt đối sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn. Tuy rằng e ngại đối phương, nhưng cậu cũng thật sâu tin tưởng đối phương, cảm giác này vô cùng mâu thuẫn.

Không bao lâu, có người nện bước nặng nề đi tới, cậu vừa ngẩng đầu nhìn, là một ngực tốt đáng người khoẻ mạnh, trong tay mang theo một cái thực hạp.

“Tiểu Triệu Huyện lệnh, nên ăn điểm tâm.”

“Không phải Vương Hưởng Tài nói không được đưa cơm cho ta sao?”

“Tự mình muốn đưa, không có quan hệ với Vương súc sinh.” Ngực tốt mở thực hạp ra, bên trong có một chén cơm trắng, vài món điểm tâm, mặc dù không có thức ăn mặn, nhưng nhìn lại ngon miệng. Hiện giờ tình hình tai nạn nghiêm trọng, lương thực thiếu, có thể ăn cơm canh như vậy đã rất tốt.

Hữu Xu dùng ánh mắt nghi hoặc khó hiểu nhìn qua, nửa ngày không hề động đậy.

Ngực tốt lại từ trong ngực lấy ra một xâu chìa khóa, chậm rãi nói, “Đại nhân, Vương cầu quan muốn đẩy ngài vào chỗ chết, tiểu nhân người nhỏ, lời nhẹ, không làm được cái gì, chỉ có thể trộm thả ngài đi. Ngài không biết, tiểu nhân vốn là người huyện Long Tuyền, bỏ qua một nhà già trẻ đến châu phủ làm người hầu, chính là để cho bọn họ ăn no mặc ấm. Nhưng huyện lệnh Long Tuyền không xem họ là người, mấy năm liên tục trưng thu thuế nặng không nói, còn tham ô ngân lượng tu sửa đê đập. Hồng thủy vừa đến, nương ta và cha ta đều mất, nương tử ta mang theo một đôi trai gái thật vất vả chạy tới châu phủ, lại đều bị Vương cầu quan chặn ở ngoài cửa thành, không cho cháo, không cho được, không cho quần áo, xem bọn họ là súc vật, là con kiến, là bụi bặm.”

Nói đến chỗ này, ngực tốt đã giọng mang nghẹn ngào, chặt vật lau nước mắt và nước mũi mới tiếp tục nói, “Tiểu nhân muốn nhờ thị vệ thủ thành trộm cho bọn họ vào, thị vệ lại đòi tiểu nhân hai trăm lượng bạc. Hai trăm lượng, ta đi đâu tìm? Chẳng lẽ mắt mở trừng trừng mà nhìn bọn họ đói chết sao? Đang lúc tiểu nhân hết sức tuyệt vọng, nương tử ta lại tự tiện mang theo hai đứa con đến Toại Xương. Ngài đoán xem thế nào? Còn chưa tới cửa thành, liền có quan sai ở bên đường dẫn dắt nạn dân, bọn họ có lẽ ốc an cư, có cháo uống chắc bụng, có chén được chữa bệnh, có quần áo che thân. Bọn họ sống sót, sống rất tốt, có hy vọng, bọn họ ngóng trông tiểu nhân đến đoàn tụ, tiểu nhân lại phải nhìn ân nhân cứu mạng của bọn họ bị Vương cầu quan tươi sống hại chết, tiểu nhân không phải súc sinh, tiểu nhân làm không được!”

Hắn nhanh chóng mở khóa đồng ra, dập đầu nói, “Đại nhân, ngài đi nhanh đi! Đại ân đại đức của ngài tiểu nhân không biết lấy gì báo đáp, kiếp sau lại làm trâu làm ngựa cho ngài!”

Hữu Xu bị hành động của hắn rung động, thật lâu nói không ra lời. Sững sốt hồi lâu, cậu mới chậm rãi ngồi xuống, thận trọng lễ bái lại, “Ta chạy, người lại nên làm thế nào? Sinh mệnh mỗi người đều trân quý như nhau, không nên dùng để trao đổi, lại càng không nên nhẹ lời buông tha.”

Mấy nhà tù bên cạnh đều là giam giữ dân chúng bị oan khuất, nghe lời ấy ai cũng khóc rống thất thanh, đối với tiểu Triệu huyện lệnh càng thêm sùng kính yêu, đối với đám người Vương Hưởng Tài cũng lại càng thêm oán hận.

Ngực tốt khổ cực khuyên nhủ không có kết quả, liền muốn công tiểu Triệu huyện lệnh, lại thấy cậu gắt gao bám trên cửa lao, không chịu thỏa hiệp. Bởi vì móng cậu dính đầy máu tươi, có thể thấy bị thương rất

nặng, ngực tốt không dám cứng rắn kéo, trong lúc nhất thời lại không hề có biện pháp. Đang lúc do dự, lại có một ngực tốt vội vàng chạy vào, vội la lên, “Nhanh chút, nghe người trong phủ nha nói, Vương hầu quan còn muốn đem tiểu Triệu huyện lệnh ngũ mã phân thân!”

Lúc này ngực tốt hạ quyết tâm, gỡ hai tay tiểu Triệu huyện lệnh, còn một người đi nhắc chân.

Hữu Xu làm sao có thể đẩy hai người này vào chỗ chết, lập tức kịch liệt giãy dụa. Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên một trận ồn ào, sau đó chính là tiếng bước chân hỗn độn. Hai ngực tốt sợ bị phát hiện, chỉ đành nâng người trở về nhà tù lần nữa, khóa cửa lao, chạy tới xem xét.

Bên ngoài không biết khi nào đã tụ tập rất nhiều nạn dân, trong tay đều cầm gậy gộc, cái cuốc, sào đao, vây xung quanh nhà tù chật như nêm cối, còn có người nâng khúc gỗ đập cửa, dường như muốn xông tới. Sau khi hai ngực tốt hơi nghe ngóng mới biết, nhóm nạn dân này là từ Toại Xương tới, đã sớm phá tan cửa thành tiến quân thần tốc, mục đích là để cứu tiểu Triệu huyện lệnh ra ngoài. Mấy nha dịch đưa hình phiếu đã sớm bị bọn họ ẩn lại đánh một trận, nếu không phải bình thường tiểu Triệu huyện lệnh luôn khuyên bảo bọn họ chớ có lạm dụng hình riêng, chớ có giết hại mạng người, bị oan khuất cứ đến tìm cậu xử lý, thì mấy người đó đã sớm bị đánh chết.

“Được rồi được rồi, trói người lại đi, nếu tiểu Triệu huyện lệnh biết chúng ta giết người, tất sẽ không cao hứng! Phá cửa, tiếp tục phá cửa, hôm nay nhất định phải cứu tiểu Triệu huyện lệnh ra, dù là thiên hoàng lão tử đến, chúng ta cũng không thể ngừng!” Người đầu lĩnh hô lớn, mọi người sôi nổi phụ họa.

Hữu Xu cách một bức tường nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, bất tri bất giác đã rơi lệ đầy mặt. Sở dĩ cậu giúp dân giải oan, sở dĩ cứu trợ dân chúng, chỉ bất quá là vì giữ mạng mình thôi. Điểm xuất phát của cậu cũng không cao thượng, thậm chí có thể nói là vì tư lợi, nhưng mọi người hồi báo cậu lại là toàn tâm toàn ý trân trọng. Cậu có tài đức gì?

Sự nặng nề và đáng quý của sinh mệnh, càng khắc sâu hơn nhiều so với thể ngộ của cậu. Trước đây cậu luôn vì mình mà sống, hiện tại cũng hiểu được cái gì gọi là trách nhiệm. Nhớ lại chuyện cũ, cậu mới biết vì sao chủ tử thích đứng trên đầu tường lồng lộng, vù vù trong gió, nhìn xuống non xanh nước biếc, thái bình thịnh thế, nói cho cậu biết đây là đại yêu vô cương, nhân giả vô địch*.

*Đại yêu vô cương: lòng yêu thương cao nhất là không có biên giới, bất kỳ người nào cũng có thể cảm nhận được. Nhân giả vô địch: không xem bất kỳ một người cụ thể nào là địch nhân, chỉ dùng đạo để giáo hóa lòng người.

Trí tuệ của vương giả lẽ ra nên như vậy. Chủ tử là vậy, Diêm La vương cũng vậy, mà cậu, còn kém xa.

Khi Hữu Xu hận không thể xuyên tường mà qua, đuổi tất cả nạn dân đi, nói với bọn họ rằng không cần vì mình mà đưa bản thân vào chỗ nguy hiểm, bên ngoài lại vang lên một trận tiếng hí của tuần mã, có người cao giọng nói, “Đều ngừng lại cho bản quan! Tội phá thành lần này, bản quan không truy cứu, các người đều tản ra, tiện cho bản quan thả Triệu đại nhân.”

“Người là thần tiên phương nào?” Có người hỏi lại.

“Bản quan là đương triều Hình bộ thượng thư, phụng mệnh đến phúc tra án Triệu đại nhân cướp bóc ngân lượng cứu tai. Tất cả chứng cứ cho thấy Triệu đại nhân là bị oan uổng, Hoàng Thượng đã phát thánh chỉ, lệnh tri phủ Lệ Thủy tức khắc thả người.” Dứt lời lấy thánh chỉ trong tay áo ra, cao giọng tuyên đọc.

Lúc này nhóm nạn dân mới lộ ra vẻ mặt mừng rỡ như điên, vội vàng thoái lui ra hai bên cửa lớn. Mà Hữu Xu lại nhăn chặt mày, nghĩ ngợi: Hình bộ thượng thư này tới cũng quá nhanh đi? Tương đương với việc Hách Tả Tư mới vừa rời kinh, hắn liền mang theo thánh chỉ xuất phát, chẳng lẽ Diêm La vương cho tân hoàng nằm mơ à?

Cho ra kết luận này, độ hảo cảm của Hữu Xu đối với Diêm La vương nhất thời đột phá phía chân trời.

73. Chương 73

Nghe được Hình bộ thượng thư tự mình đến Lệ Thủy phúc tra án cướp bạc, lại còn tại chỗ ban bố thánh chỉ phóng thích Triệu huyện lệnh, Vương tri phủ và Hách Tả Tư sợ tới mức hồn rời khỏi xác, ngồi yên một lúc lâu mới vội vàng mặc quan bào tiến đến nghênh đón.

Hai người ngồi ở trong xe ngựa thấp giọng trao đổi.

“Hách đại nhân, người không thấy là việc này có chút kỳ quái sao?”

Hách Tả Tư còn chưa hoàn hồn, đang ôm mũ quan lạnh run, bị đẩy vài cái mới mờ mịt mà “a” một tiếng.

Vương tri phủ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói, “Hiện tại cũng không phải là lúc ngần người, nhanh chóng nghĩ chút đối sách mới tốt!”

“Đối sách gì? Đều đã bị nhớ tên ở chỗ Diêm Vương gia, dương thọ cũng đều hết sạch, còn có thể ngăn cơn sóng dữ được sao? Nếu người là thần tiên, có lẽ còn có khả năng, nhưng người là thần tiên sao? Vương Hưởng Tài người được xưng là Diêm La sống Lệ Thủy phủ, tới trước mặt Diêm La vương chân chính ngay cả cái rắm cũng không phải! Nếu không phải người kéo ta xuống nước, ta làm sao có thể lưu lạc đến nông nổi như thế này?” Hiện tại Hách Tả Tư cực kỳ muốn trở mặt với Vương tri phủ, lúc trước hắn cũng từng do dự, cũng từng để tay lên ngực tự hỏi, nếu không phải người này dùng mỹ nhân kế, còn đem từng rương bạc trắng chất đống trong phòng hắn, làm hắn hoảng đến hoa mắt, mê tâm, hiện tại cũng sẽ không như vậy.

Vương tri phủ bất chấp phân biệt cấp quan cao thấp, một bàn tay vút qua, trách mắng, “Chó má, chính người nổi lòng tham lam, ngược lại đổ lên đầu ta? Nếu xương cứng giống như Triệu Hữu Xu, người xem cậu ta có thể động lòng hay không! Đợi ta hỏi người, người đã đến Lệ Thủy mấy ngày rồi? Lại trì hoãn ở trên đường mấy ngày?”

Hách Tả Tư bị đánh đến mắt nổi sao kim, nhưng cũng không có hơi sức tức giận, hơi tính toán, đáp, “Đến bốn ngày, trên đường ngựa không ngừng vó, chưa từng trì hoãn.”

“Vừa tới bốn ngày, vả lại trên đường ngựa không ngừng vó chưa từng trì hoãn, sao Hình bộ thượng thư sau lưng liền tới, còn mang theo thánh chỉ phóng thích Triệu Hữu Xu? Động tác này cũng quá nhanh rồi, chẳng lẽ trong nha môn có nội gián? Cũng không đúng nha, tin tức đưa đến kinh thành cũng phải thời gian nửa tháng, chẳng lẽ Hoàng Thượng có thể biết trước?” Vương Hưởng Tài càng cân nhắc càng cảm thấy tà môn, không khỏi run rẩy.

Trước đó, ông ta mưu cao thể nặng, giết hại hương dân, bức lương vi xướng, có thể nói là không gì kiêng kỵ, chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp báo ứng. Đều nói “người tốt sống không lâu, tai họa lưu ngàn năm”, những lời này được ông ta lấy làm tiêu chuẩn, hoặc là làm một người tốt thật sự, khiếp nhược cả đời; hoặc là coi như ác nhân triệt triệt để để, phong quang vô hạn. Nên chọn như thế nào không phải là vừa xem liền hiểu ngay sao? Về phần cái gọi là luân hồi chuyển thế, nhân quả báo ứng của phật gia, toàn mẹ nó là nói nhảm.

Nhưng hiện tại thì tốt rồi, khi ông ta biết không phải nói nhảm thì đã quá muộn. Sáng nay ông ta hỏi sư gia mới biết được, cái gọi là địa ngục đá mài là ném người vào trong bàn mài lớn mài thành thịt vụn, sau khi tạo lại thân thể lại tiếp tục mài, mài rồi lại mài, cho đến mãn hạn ngàn năm. Đó là cảnh tượng khủng bố như thế nào, càng khỏi bàn tới sau này còn phải vào tu la đạo chịu khổ.

Vương tri phủ quả thực không dám nghĩ sâu hơn, vì vậy, cũng càng thêm sợ chết. Ông ta kéo Hách Tả Tư, không ngừng hỏi thăm sở thích của Hình bộ thượng thư, muốn thông qua thủ đoạn hối lộ đối phó cho qua. Nào ngờ Hách Tả Tư lắc đầu liên tục, nói thẳng người này là khúc xương còn cứng hơn cả Triệu Hữu Xu, vừa không thích mỹ nhân, cũng không thích vàng bạc, không cha không mẹ, không vợ không con, không thân không tộc, trong mắt chỉ có hình luật pháp lý, không có đạo lý đối nhân xử thế, có thể nói đao thương bất nhập, vững tâm như sắt.

Vương Hưởng Tài triệt để mê man, ngửa đầu tựa vào trên vách xe hơn nửa ngày không hoàn hồn được.

Cùng lúc đó, Hữu Xu đã được ngục tốt nâng ra khỏi đại lao, bởi vì ánh nắng chói mắt, nhìn không được dùng tay che che.

Nhóm nạn dân thấy cậu cả người đầy máu, sắc mặt tái nhợt, không khỏi khóc rống lên, khóc khóc lại quỳ xuống, liên tục dập đầu. Trong một ngày một đêm tiểu Triệu huyện lệnh bị giam giữ, bọn họ giống như mất người tin cậy, cảm thấy bất lực trước nay chưa từng có. Nếu như tiểu Triệu huyện lệnh bị oan mà chết, Toại Xương sẽ như thế nào? Nạn dân sẽ như thế nào? Ruộng đất lại như thế nào? Thảm trạng tiếng kêu than dậy khắp trời đất, người chết đói ngàn dặm còn có ai có thể cứu vớt?

Ông trời đui mù, không cho người tốt được hảo báo, bọn họ chỉ có thể tự mình đi tìm xin chính nghĩa. Tiểu Triệu huyện lệnh cứu hơn mười vạn nạn dân phủ Lệ Thủy, mấy vạn con người bọn họ đánh cược tính mạng vì cậu thì lại như thế nào? Dù cho đến địa phủ, lúc bị hỏi tới cũng rất thẳng lưng, ngẩng cao đầu. Bởi vì bọn họ không phải súc sinh, bọn họ còn có lương tri.

Cuối cùng tân hoàng anh minh, không để gian nịnh hãm hại trung lương, nhìn thấy tiểu Triệu huyện lệnh bình an, bọn họ cũng an tâm.

Cảm động tình nghĩa sâu nặng của mọi người, Hữu Xu đẩy hai ngục tốt, chậm rãi quỳ xuống, đối bái với nhóm hương dân. Hành động của cậu khiến mọi người chấn kinh không nhỏ, vội vàng vây tới muốn kéo cậu

lên, lại thấy trên quần cậu dính đầy vết máu, không dám vọng động.

“Tiểu Triệu huyện lệnh, ngài mau mau đứng lên, ngài như vậy không phải là làm chúng ta tổn thọ sao?”
Đầu lĩnh nạn dân phá thành lo lắng khuyên can.

Mọi người sôi nổi phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy, ngài mau đứng lên đi. Nhận cúi đầu của ngài, chúng ta đều giảm thọ đó!”

Hữu Xu thận trọng dập đầu ba cái mới thẳng lưng, chậm rãi nói, “Người nên giảm thọ là ta mới đúng. Dân là trọng hơn cả, xã tắc đứng sau, quân còn nhẹ hơn. Quan viên các nơi vốn là người hầu của quân chủ, nhưng cũng là người hầu của dân chúng, nên tận lực vì dân chúng. Nhận bái lạy của chủ, làm sao có thể bình yên mà nhận? Tình nghĩa của mọi người, Hữu Xu nhớ kỹ.”

Lời giống vậy, trước đây Hữu Xu cũng từng nói qua, nhưng đó bất quá chỉ là chiêu số của người làm quan mà thôi, trong đó có bao nhiêu thật lòng, ngay cả bản thân cậu cũng không biết. Nhưng mà trải qua đau khổ lần này, cậu mới hiểu được vì dân làm một quan tốt, hồi báo đạt được là lớn cỡ nào. Người vì dân trả giá một phần, bọn họ sẽ nhớ mười phần, thậm chí vì người mà quên mình phục vụ, điều này tuyệt đối trái với nguyên tắc “trao đổi đồng giá” mà Hữu Xu học được trong mật thể. Nhưng mà, cũng chính bởi vì bọn họ vô tư kính dâng, dốc sức hồi báo, dạy Hữu Xu nên làm một người càng tốt như thế nào, một người càng sinh động có tâm.

Cơ cấu chính phủ trước mặt cậu luôn tuyên dương làm quan chính là công bộc của nhân dân, nhưng có bao nhiêu người đem mình trở thành công bộc, cái này không thể biết được. Tóm lại những lời này đã sớm thành một câu chê cười, bất quá chỉ là nghe một chút thôi. Nhưng ở cổ đại, có ai từng nghe qua ngôn luận đảo điên nhận thức như thế, lại nói chẳng những là nghĩ như vậy, mà còn làm như vậy. Cậu tự mình phát cháo, nấu được, bắt mạch, chữa bệnh cho dân chúng, tuần tra đề đập, xây dựng lầu ốc, Toại Xương có thể ổn định an bình như hiện tại, người sống vô số, toàn dựa vào cậu cúc cung tận tụy.

Cậu nguyện vì dân chúng đến chết mới ngừng, hiện tại quay lại cảm tạ dân chúng, quỳ lạy dân chúng, ai có thể chịu được? Mọi người gào khóc, nước mắt rơi như mưa, muốn nói chút lời mang ơn, lại ghen ngào mà khó có thể thành lời, hận không thể móc tim mình ra, đưa vào tay tiểu Triệu huyện lệnh.

Hữu Xu thấy mình không nói lời nào còn may, vừa nói nói lại đều khóc thành một mảnh, sôi nổi quỳ lạy, nhất thời lộ ra vẻ khó xử. May mà Hình bộ thượng thư nhìn thấu quần cảnh của cậu, cao giọng nói, “Được rồi, tiểu Triệu huyện lệnh đã bình an, tất cả mọi người giải tán đi. Trên người cậu ấy còn mang thương tích, còn quỳ nữa có lẽ sẽ chậm trễ trị liệu.”

Dân chúng lập tức đứng lên, lần nữa dặn dò tiểu Triệu huyện lệnh nghỉ ngơi cho tốt, lại đợi hỏi khâm sai xem án oan này xử lý như thế nào, nghe nói Hoàng Thượng đã lên tiếng, nói là muốn “nghiêm tra tận gốc, quyết không khoan thứ”, lúc này mới nửa tin nửa ngờ mà giải tán.

“Triệu đại nhân, Âu mô đến muộn một bước, khiến người chịu khổ.” Hình bộ thượng thư Âu Thái tiến lên nâng Hữu Xu.

Hữu Xu khách khí chấp tay, “Không muộn, không muộn. Đa tạ Âu đại nhân khoan thứ hương dân tội phá thành, đa tạ ân thể nghiệm và quan sát của Hoàng Thượng.” Nói thành thật, như vậy chỗ nào là muộn? Rõ ràng là quá nhanh! Nếu như trong này không có Diêm La vương nhúng tay, cậu nhất định sẽ cho rằng Hoàng Thượng có thể biết trước, đợi Hách khâm sai kia rời kinh, liền biết Lệ Thủy phủ sẽ phát sinh thảm án giết oan thanh quan.

Nhưng việc quỷ thần trong lòng mọi người biết rõ ràng là được, ngoài miệng lại không thể nói lung tung, cho nên hai người liếc nhau, đều trầm mặc. Âu Thái đưa người đến căn viện mình thuê, nói là tức khắc đi tìm đại phu trị thương, bị Hữu Xu quyết đoán cự tuyệt, đối phương cũng không hỏi nhiều, lại cứ như vậy xem nhẹ.

Hữu Xu thầm cảm thấy kỳ quái, nghĩ rồi lại nghĩ: phần lớn những quan viên nhất nhị phẩm ở kinh thành đều quan uy rất nặng, cao cao tại thượng, có thể hỏi một câu đã tính là hạ thấp giá trị, sao có thể thật sự quan tâm chết sống của người? Nếu hấn thật sự truy đuổi muốn xem xét miệng vết thương của cậu, vậy mới không dễ giải thích.

Như thế, Hữu Xu liền an tâm ở lại trong viện, chờ án cướp bạc nước rút đá lộ rồi lại về Toại Xương xử lý chính vụ. Đơn giản là cậu đã đem quy trình giúp nạn thiên tai ghi thành danh sách phân phát đến tay tư lại và nạn dân, tạm thời không quay về chủ trì đại cục cũng không ngại.

Vương tri phủ và Hách Tả Tư vội vàng chạy tới, còn chưa bước vào ngưỡng cửa đã trước tiên cong đầu gối lại, dập đầu bái lạy. Khi đó, Hữu Xu và Âu Thái đang dùng bữa, nhìn thấy hai người liền ghê tởm giống như ăn phải ruồi bọ.

Hữu Xu từng nghe tới tở trong viện nói qua, Âu Thái nguyên là tri phủ An Khánh, bởi vì làm quan quá mức thanh chính liêm khiết mà đắc tội một vị quyền quý, vị quyền quý kia thù ghét tội danh sát hại toàn bộ một nhà già trẻ của hấn, riêng hấn lại sung quân biên cương, để quăng đời còn lại hấn đều sống trong hối hận tự trách tội độ. Nơi hấn sung quân bị vây dưới sự cai trị của ngũ hoàng tử, hai người ngẫu nhiên kết bạn, nhất kiến như cố, đợi tiên đế băng hà, ngũ hoàng tử đăng cơ, Âu Thái vốn dĩ giống như chó nhà có tang cũng liền trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng, quyền quý kia bị hấn buộc tội chín chín tám mươi mốt tội trạng, lăng trì xử tử.

Bởi vậy có thể thấy, người nọ là một khúc xương cứng, cũng là một nhân vật tàn nhẫn, rơi vào trong tay hấn tất nhiên không có kết cục tốt. Hai người Vương, Hách lúc này bị lột quan bào, cởi mũ quan, kéo ra ngoài phạt một trăm trượng hình, sau đó nhốt vào đại lao đợi thẩm. Hữu Xu thì được trao quan ấn tri phủ, thay thế chương quản việc giúp nạn thiên tai toàn Lệ Thủy phủ.

“Vậy liền xong? Không có chuyện gì của ta nữa hả?” Hữu Xu nâng quan ấn, hơi có chút há hốc mồm. Cậu còn cho rằng mình phải ở trên công đường đối chất với đám người Vương tri phủ, nói ít cũng phải chậm trễ bảy tám ngày, nào ngờ Âu Thái còn sấm rền gió cuốn hơn cả trong truyền thuyết, đánh một trận là xong.

“Giúp nạn thiên tai quan trọng, án này bản quan sớm có tính toán rồi, Triệu đại nhân không cần lo lắng.”

“Nếu như thế, thuộc hạ liền đi đây.” Bởi vì phạm vi gặp tai họa ở Lệ Thủy phủ cực lớn, nhân số rất nhiều, chỉ mình huyện Toại Xương căn bản không cách nào an trí toàn bộ nạn dân, cho nên Hữu Xu không dám

chậm trễ, khoác áo tơ bước đi. Hiện tại cậu đã sớm không còn là Hữu Xu khi vừa tới chỉ muốn giữ mạng mình, nếu làm quan phụ mẫu, thì phải làm hết trách nhiệm của quan phụ mẫu, nhóm bách tính của cậu tuyệt đối không thể chết oan, chết uống, đói chết, nhận hết cực khổ mà chết.

Biết được tiểu Triệu huyện lệnh chương quản chính vụ Lê Thủy, dân chúng các huyện ai cũng vui mừng khôn xiết, vui mừng khôn xiết. Lại thêm triều đình mới phái khâm sai thẩm tra án ngân lượng cứu tai bị cướp, bắt quá chỉ khảo vấn hai tên phạm nhân đã biết được bạc và lương thực giấu ở nơi nào, lập tức phái quân đội đi tìm, sau đó phân phát xuống.

Hữu Xu hợp thời đưa ra đề nghị “dĩ công đại chấn” (*lấy công việc thay cho cứu tế*), bảo các huyện triệu tập nạn dân lại, tiến hành tu sửa đê đập, quan đạo, cầu, trạm dịch, chùa miếu bị hư hại, mỗi ngày bao ăn bao ở, còn có tiền tiêu vật hàng tháng, tận mức độ lớn nhất mà ổn định dân tâm, vả lại sau ngắn ngủn một tháng, liền đem Lê Thủy phủ hủ hồng, rách nát không chịu nổi, kiến thiết còn phồn thịnh hơn so với ngày xưa.

Dọc theo đường đi có thể nhìn thấy ruộng vườn bị chất đầy bùn đất được thanh lý sạch sẽ, hạt giống gieo xuống mọc ra điểm điểm mầm xanh; nhà cửa bị sập được dựng lên, chủ nhà đang tiếp đón hương thân đến ăn tiệc mừng; trẻ con mất đi phụ mẫu được chùa miếu, dục anh đường thu nhận, không đến mức lang bạc kỳ hồ, không có chỗ ở cố định. Dân chúng vốn dĩ đáng về tiểu tụy, tê liệt, trong mắt lại có hy vọng và sức sống.

Hữu Xu dọc theo bờ đê một đường hỏi thăm, nơi này đi đi, nơi kia nhìn nhìn, bắt chuyện với rất nhiều người, nói cười với rất nhiều người. Tình huống này trước đây là tuyệt đối không có khả năng phát sinh. Đề phòng của cậu đối với người xa lạ vẫn không có giảm bớt, nhưng cũng không phong bế lòng mình nữa, mà là tận tình để mưa móc tưới vào, để gió nhẹ lướt qua, để ánh mặt trời chiếu rọi.

Nhận thức của cậu đối với thế giới không dừng lại ở sự u ám giống như mặt thể nữa, mà là muôn màu muôn vẻ, hương thơm ngào ngạt. Càng tốt đẹp chính là, hết thay đổi này còn bắt nguồn từ chấp nhất và cố gắng của cậu. Cậu một đường mím môi, cong khóe môi, chậm rãi đi về huyện nha, sau khi ngồi xuống mới phát hiện hai chân đau nhức đến lợi hại.

Tiểu tư lập tức bưng tới một chậu nước ấm cho cậu, muốn giúp cậu rửa chân.

“Ta tự mình làm, ngươi đi xuống đi.” Hữu Xu cởi đôi giày dơ bẩn không chịu nổi, dốc ngược lại, lộp cộp rơi ra rất nhiều hạt cát.

Tiểu tư cúi đầu cười thầm, nhưng cũng biết huyện thái gia vô cùng thân với dân, chuyện có thể tự mình làm thì tuyệt đối không nhờ tay người khác, liền ngoan ngoãn đi xuống.

Hữu Xu dốc sạch sẽ cát đất trong hai chiếc giày, lại cởi đôi tất đen tuyền, lúc này mới đem hai chân ngâm vào trong nước ấm. Cậu thoải mái phun ra một hơi, chân trái đập đập chân phải, chân phải đập đập chân trái, vẫn chơi một hồi, lại bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

Một lát sau, trong phòng xuất hiện một nam tử thân hình cao lớn từ hư không, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cậu, xoay người nhìn kỹ.

Hữu Xu đã liên tục hơn nửa tháng chưa từng ngủ ngon, đã sức cùng lực kiệt. Nạn dân toàn phủ đều đã an trí thỏa đáng, lại tự mình ngằm hỏi điều tra một phen, xác định không có tình huống bằng mặt không bằng lòng, giấu trên lửa dưới phát sinh, lúc này cậu mới trầm tĩnh lại, gần như không đến nửa giây liên ngủ thật sâu, có lẽ động đất cũng sẽ không tỉnh.

Nam tử ngồi xuống bên cạnh cậu, nghiêng đầu, chống má, yên lặng quan sát, sau đó thấp giọng cười. Tiểu Triệu huyện lệnh ngủ như chết thể nhưng sẽ chảy nước miếng, lại còn chép chép miệng, phát ra âm thanh nhai nuốt đồ ăn, cũng không biết ở trong mơ ăn được sơn hào hải vị gì. Tướng ngủ này thực sự có chút khờ ngốc, nhưng mà vô cùng thú vị.

Cơ mà cũng làm khó cậu. Nhiều ngày như vậy, cậu lại giống như nạn dân, bữa bữa chỉ ăn cháo loãng thêm dưa muối, mắt thấy nhanh chóng gầy yếu. Nam tử nhớ rõ lần trước gặp cậu, cậu còn trắng trắng nõn nõn, thủy thủy nhuận nhuận, cao ngất tuấn tú như thanh tùng thương trúc, hiện tại lại thành một cọng giá, đáng vẽ rúc trong ghế dựa làm người ta lo lắng.

Nam tử chậm rãi nhăn chặt mày, vươn tay vuốt ve gò má tái nhợt của Tiểu Triệu huyện lệnh, lại lau sạch nước bọt bên khóe miệng cậu. Nam tử cũng không chê bẩn, nhìn chăm chăm đầu ngón tay ướt sũng, không biết suy nghĩ cái gì, hơn nửa ngày mới lấy khăn ra chà lau, sau đó đặt tay phải tiểu Triệu huyện lệnh trong lòng bàn tay, kiểm tra cổ tay cậu.

“Lại gầy.” Tiếng nói trầm thấp quanh quẩn ở trong phòng, lộ ra một chút bất đắc dĩ, lại lộ ra một chút đau lòng.

Hắn yêu thích không buông tay mà chơi đùa năm ngón tay tinh tế của tiểu Triệu huyện lệnh, xen chúng vào giữa những ngón tay mình, lại đặt trên ngực mình, sau đó đặt bên môi chậm rãi vuốt nhẹ, tựa như ngửi ngửi, lại tựa như đang hôn lên. Một lát sau, hắn mới ý thức được hai chân tiểu Triệu huyện lệnh còn ngâm ở trong nước, vội vàng xoay người lại thăm dò độ ấm, nhận thấy nước đã lạnh, lập tức dùng tam muội chân hỏa đun nóng.

Nước dần dần nóng lên, sương mù màu trắng bốc hơi lên, khiến làn da tái nhợt của tiểu Triệu huyện lệnh ửng màu hồng. Nam tử cúi đầu nhìn vài lần, lại đứng lên đi hai vòng, mới tựa như quyết định mà xắn tay áo lên, đi chà chân cho cậu. Đường như hắn rất ít khi làm loại chuyện này, lại lo lắng đánh thức người ta, hơi có chút bối rối luống cuống. Nhưng mà niềm vui thích khi đem hai chân xinh đẹp tuyệt trần của tiểu Triệu huyện lệnh đặt trong lòng bàn tay thường thức đã vượt qua cảm giác khấn trương có tật giật mình, hắn rửa rửa lại càng thông dong, càng thêm chậm rãi, không nhanh không chậm.

Đem mỗi một ngón chân mượt mà đều chà rửa sạch sẽ, lại dùng ngân châm nhẹ nhàng đâm thủng vài cái bọt nước dưới lòng bàn chân, trét được lên, lúc này hắn mới ôm người lên trên giường, nhẹ nhàng cởi ngoại bào, đắp kỹ chắn. Nhìn người nào đó khò khò ngủ say, lại còn chảy ra rất nhiều nước miếng, hắn lắc đầu mỉm cười, trong lòng vừa chua xót trường đau, lại vừa vui mừng vô hạn.

Từ trên giá sách cầm lấy một quyển sách, dựa nghiêng bên cạnh tiểu Triệu huyện lệnh lật xem, đợi cậu đá chân liên tiếp, bóng đèn liên vỗ vỗ, ngáy thì bóp bóp mũi, nói mê xoa xoa môi, cũng lạc thú vô cùng. Nam tử càng ở lâu càng khó có thể dứt ra, ngay cả khi lệnh bài sáng mấy lần cũng không đáng để ý tới, nếu không phải một cái bùa đưa tin phá cửa sổ mà vào, quả thật sẽ trực tiếp ở lại.

Sau khi nam tử biến mất, không ai giúp mình đắp chăn Hữu Xu lập tức tỉnh lại, đầu tiên là sờ soạng ở bên người, sau đó mới mê mê hoặc hoặc mà nửa ngồi dậy.

“Không phải mình đang rửa chân sao?” Qua một khắc đồng hồ, cậu mới tìm về ký ức, phát hiện bồn rửa chân còn đặt ở trong phòng, nước đã lạnh lại không đổ đi, có thể thấy không phải là tiểu tư tới đây giúp mình rửa sạch chân, sau đó mang lên giường. Bọn họ làm việc thực chu toàn, sẽ không làm một nửa chừa một nửa.

“Vậy là ai ôm mình lên? Chẳng lẽ là mình mộng du?” Trong đầu cậu mơ hồ toát ra một suy đoán, trong lòng nhất thời ấm áp, ngủ càng thêm bình yên.

Sau khi tình hình tai họa giảm bớt, không chỉ có mỗi Lệ Thuỷ, những khu gặp tai họa cả nước đều gặp chấn động trước nay chưa từng có. Chấn động đến từ chính triều đình, tân hoàng, nguyên nhân gây ra đều có liên quan tới ngân lượng cứu tai. Tiên hoàng rất xa hoa lãng phí, thế cho nên quốc khố mấy năm liên tục trống rỗng. Tất cả khoản tiền giúp nạn thiên tai lần này đều là tư ngân do ngũ hoàng tử chuyển từ đất phiên tới. Lấy một vùng đất phiên để cung cấp nuôi sống khu tai họa cả nước vốn dĩ đã như muối bỏ biển, lại không ngờ số bạc đó tám chín phần đều không xuống đến chỗ nạn dân, ngược lại bị quan viên các nơi ở giữa kiếm lời túi riêng.

Nhóm nạn dân sống không nổi tự nhiên sẽ phản khởi phản kháng, trong vòng một tháng, lần lượt có năm sáu châu phủ đã xảy ra dân loạn quy mô lớn, nếu không nhờ quân đội của ngũ hoàng tử huấn luyện nghiêm chỉnh, chiến lực cường hãn, Đại Dung quốc đã sớm sụp đổ. Ngũ hoàng tử mới vừa đi lên ngôi vị hoàng đế liền phát sinh họa loạn như vậy, cơn tức của hắn có thể nghĩ ra, lập tức phái tâm phúc đến các châu thẩm tra hướng đi của ngân lượng.

Lệ Thuỷ phủ cũng trong danh sách thẩm tra, hơn nữa tình huống cực kỳ nghiêm trọng. Từ tri phủ, cho tới tư lại, đều tham ô tiền tài lương thực cứu nạn thiên tai, ngay cả khâm sai đại thần cũng bị hủ bại hóa, thông đồng làm bậy hãm hại trung lương. Sau khi án oan tra rõ, Vương tri phủ bị phán lăng trì, khâm sai bị phán chém đầu, những tông phạm khác hoặc lưu đầy ba nghìn dặm, hoặc trục xuất qua năm, hoặc miễn chức điều tra. Những châu phủ khác cũng máu chảy thành sông, đầu người bay tán loạn.

Chuyện xong, huyện nha vốn dĩ kín người hết chỗ, lại đều trống rỗng hơn phân nửa, tân hoàng lập tức viết tội kỷ chiếu*, thành tâm cáo thiên địa; sau đó liên tục mở thêm ba năm ân khoa, chọn lựa người có học thức; lại miễn dân chúng năm năm thuế má; cũng giúp rất nhiều trung thần, lương thần, năng thần bị hãm hại trong thời kỳ tiên hoàng sửa lại án xử sai, khiến bọn họ về triều đình lần nữa góp sức.

*Tội kỷ chiếu: là một loại chiếu sách do quân chủ Trung Quốc cổ đại viết ra để tự phê bình mình.

Dưới những động tác luân phiên, giang sơn xã tắc ngập nguy cơ được bảo vệ, dân tâm hoảng sợ không chịu nổi một ngày được ổn định, ngoại trừ tham quan ô lại, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Hiện giờ Hữu Xu đã dọn đến phủ nha làm việc, vốn tưởng rằng sau khi Vương Hưởng Tài chết, có lẽ mình sẽ thăng nhiệm tri phủ, nào ngờ lúc Âu Thái gần đi lại mang đến cho cậu một tờ thánh chỉ, nói là bảo cậu hồi kinh báo cáo công tác. Theo lý mà nói quan viên địa phương ít nhất ba năm báo cáo công tác một lần, “Triệu Hữu Xu” mới đến Toại Xương một năm rưỡi, vả lại lúc này đúng là lúc quan nha thiếu người, sao lại

điều mình đi chứ?

Chẳng lẽ Hoàng Thượng coi trọng năng lực của mình, muốn điều mình đến kinh thành? Vị tân hoàng này đối dân chúng khiêm ái vô tư*, đối với quan viên thưởng phạt phân minh, có phong thái của nhân giả**, cũng có cái oai của bá chủ, phong cách xử sự càng xem càng giống chủ tử. Nghĩ như vậy, Hữu Xu lập tức tiếp thánh chỉ, chuẩn bị nhập kinh, ngược lại nhớ đến dân chúng Lệ Thủy, lại do dự.

*Kiêm ái vô tư: yêu thương mọi người, không có tư tâm.

**Nhân giả: người có đủ mọi phẩm đức.

Âu Thái hiểu rõ bản khoản của cậu, vội vàng trấn an, “Tiểu Triệu huyện lệnh người yên tâm, người kế nhiệm Lệ Thủy phủ là đã từng là đồng tri* Hà Đông, bởi vì thủ vững bản tâm, vì dân thỉnh lệnh, bị quan trên vu oan hãm hại, miễn chức quan lưu đầy, hiện đã sửa lại án sai, cũng là một vị quan tốt khó có được. Hẳn tất nhiên sẽ không để cho tâm huyết của người trôi theo dòng nước, lại càng sẽ không khiến dân chúng của người chịu oan chịu khuất. Nếu người vẫn chưa yên tâm, có thể cách một đoạn thời gian quay về nhìn.”

*Đồng tri: tên một chức quan, là chức phó tri phủ, bậc ngũ phẩm.

Hữu Xu suy nghĩ một khắc, cuối cùng quyết định đến kinh thành trước. Cậu không tiện khoa tay múa chân với quan viên mới tới, chỉ có thể đem tâm đắc cai trị của mình viết thành sách nhỏ, làm lễ vật đưa tặng. Bàn giao tất cả chính vụ hoàn tất, cậu chậm chậm đi về hậu viện, chuẩn bị thu thập hành lý xuất phát.

Những vàng bạc tài bảo lúc trước “Triệu Hữu Xu” tham ô, hiện tại đều bị cậu bán đến không còn một mảnh, chỉ còn vài bộ quần áo mấy đôi giày dép, còn có hai rương sách. Cậu đào rồi lại đào ở trong tráp mới lấy ra được mấy lượng bạc vụn, ngay cả lộ phí đến thượng kinh cũng không đủ, lúc này mới tri độn mà ý thức được tầm quan trọng của tiền tài.

“Một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán, không có tiền mình làm thế nào ra đi?” Cậu ngồi ở trên ghế, ánh mắt có chút dại ra.

Đúng vào lúc này, Diêm La vương bỗng nhiên xuất hiện, đầu tiên là chuyển vài vòng trong căn phòng lộn xộn, sau đó ngồi ở bên cạnh cậu, vừa xem xét quần áo có rất nhiều mụn vá của cậu, vừa ôn nhu hỏi, “Sao hả, không có lộ phí đến thượng kinh à?”

Hữu Xu vốn định gật đầu, may mà ở một khắc cuối cùng đứng lúc ngừng lại, lúc này mới ý thức được đối phương lại đang thăm dò mình. Thật giáo hoạt mà, thiếu chút nữa liền bị lừa!

74. Chương 74

Cầm Hữu Xu tuy rằng không gật xuống, nhưng cơ thịt bên má buộc chặt một chớp mắt lại lập tức thả lỏng, biểu tình rất nhỏ như thế vẫn không thể tránh được ánh mắt Diêm La vương như thường. Trong lòng hắn cười thầm, trên mặt lại không hiện ra, ở trong phòng đi tới đi lui, xem xét xung quanh, sau đó liên tiếp lắc đầu.

“Liêm khiết cần chính, yêu dân như con” vốn là gốc rễ làm quan, người này quả thật làm rất tốt, nhưng đối đãi với chính mình lại xác thực có chút hà khắc rồi. Quan viên khác cáo lão hồi hương hoặc lên kinh báo cáo công tác, chỉ vàng bạc tài bảo liền có hơn mười xe, càng miễn bàn một hàng mỹ quyến như hoa. Nhưng mà cậu lại chỉ có một bao nhỏ với hai cái rương cũ, tất cả hành lý gộp lại không đáng giá hai lượng bạc. Điều nói “ba năm thanh tri phủ, mười vạn tuyết hoa ngân*”, cậu đem tuyết hoa ngân dùng hết trên người dân chúng, mình thì trước khi đi ngay cả lộ phí cũng kiếm không đủ.

*Ba năm thanh tri phủ, mười vạn tuyết hoa ngân: “thanh” ở đây nghĩa là thanh liêm. Câu này ý nói dù có là tri phủ thanh liêm không tham lam phạm pháp, thì nhậm chức ba năm, các khoản thu vào cũng được mười vạn lượng bạc, còn về phần tham quan thì càng khỏi phải nói.

Thật không hiểu nên khen cậu mới tốt hay là mắng cậu mới tốt, bạc không nên lấy thì không lấy, bổng lộc nên lấy thì lại quỵên góp ra luôn, cũng không nghĩ nghĩ xem lỡ có lúc mình cần khẩn cấp thì làm thế nào? Diêm La vương thở dài một tiếng, làm như vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng vạn phần thương tiếc.

Hắn vốn định sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của tiểu Triệu huyện lệnh, nhưng lại đúng lúc thu tay, thấy đối phương giả như không biết, cầm lấy một quyển sách không yên lòng mà lật xem, và lại thân thể nhỏ bé căng đến thẳng tắp, từ biểu tình đến động tác đều vô cùng cứng nhắc, lại nhìn không được bật cười. Thôi, cậu không tính toán cho mình, thì vẫn sẽ có người giúp cậu nhớ kỹ.

Nghĩ như vậy, Diêm La vương cong tay lại gõ gõ trên tráp tiền rồng tuếch của cậu, lại vẫy tay gọi một con mèo hoa quanh quần trên cửa sổ đến, lệnh nó đẩy cái tráp rút khỏi bàn. Một tiếng phanh trầm đục, tráp tách thành hai nửa, mơ hồ có ánh sáng màu vàng từ trong khe lộ ra.

Hữu Xu giống như vùi đầu đọc sách, dư quang khóe mắt lại nhìn chằm chằm vào Diêm La vương, thấy tình cảnh này, nào còn có cái gì không rõ. Đối phương nhất định là nhìn thấu quần cảnh của mình, nghĩ biện pháp tiếp tế cho mình. Hắn khẳng khái hào phóng, hiểu nổi ưu tư của người khác như thế, lúc còn sống nhất định là một nhân vật tài giỏi!

Hữu Xu vạn phần cảm động, đối với phần tình nghĩa này cũng liền an tâm tiếp nhận, nghĩ ngợi: ngày sau đủ tiền liền chế tác một ít tế phẩm tinh xảo, đốt cho đối phương làm đáp lễ. Cậu nhặt tráp tiền lên, từ trong tường kép ở nắp tráp kéo ra vài miếng vàng lá, đổi thành bạc trắng cũng có một trăm lượng, quả nhiên là một khoản tiền của.

Một trăm lượng, có phải hơi nhiều hay không? Hữu Xu nhanh chóng tính tổng cộng tiêu phí trên đường: đến kinh thành, trên đường tốn mười lăm lượng bạc, ba mươi lăm lượng khác dùng để tìm chỗ ở, còn lại năm mươi lượng. Một lần cho nhiều như vậy, cậu không thể không hoài nghi Diêm La vương lại đang khảo nghiệm độ liêm khiết của mình, vì thế liền đem vàng lá dư ra bỏ qua một bên, mua mấy thứ gạo và mì, quần áo, vải vóc, chăn bông, hoa quả, phân biệt đưa đến mấy dực anh đường ở Lệ Thủy phủ.

Thấy cậu làm việc như thế, Diêm La vương dở khóc dở cười. Nhiều ra năm mươi lượng vốn là để cậu cầm mua chút đồ ăn ngon bồi bổ thân thể, đảo mắt cậu lại quỳên góp ra, thật sự là đồ đầu gỗ. Nhưng mà cậu càng chất phác ngay thẳng, Diêm La vương lại càng thương thức ngưỡng mộ, cũng chỉ có thể tùy cậu đi.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, Hữu Xu mượn một xa phu đưa mình lên kinh. Cậu cũng không giống trống khua chiêng, mà là cải trang giả dạng, yên lặng rời đi, mặc cho ai cũng không nghĩ ra ngồi trong xe trâu đơn sơ này lại là Triệu thanh thiên cứu sống mấy vạn dân chúng Lệ Thủy phủ.

Chiếc xe lão đạo chạy trên quan đạo, hai bên là thôn trang khói bếp lượn lờ, có trâu cày và nông phu ở trong ruộng lao động, còn có con nít chơi đùa trên bờ ruộng. Hữu Xu ngồi ở trên cang xe, nhìn hết thấy những thứ yên tĩnh tốt đẹp này. Tựa như nghĩ đến cái gì, cậu đem tinh thần lực bức tới hai mắt, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không trung vốn dĩ oán khí thật mạnh, quỷ ảnh âm trầm, hiện giờ đã là trời quang mây tạnh, mưa gió đều tan, đẹp thay một phen cảnh tượng thái bình quang đăng càn khôn.

Cậu dùng tay che nắng nhìn hồi lâu, sau đó đứng lên nhấc tay, như là đang chạm tới gió thu bay đến lượn đi, sau đó ngốc nghếch nở nụ cười. Diêm La vương vốn đã xuất hiện ở bên kia cang xe lập tức ẩn đi thân hình, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm nụ cười hiếm thấy này.

Hắn cũng không biết, khi tiểu Triệu huyện lệnh thật lòng thật dạ cười rộ lên, lại tuần lãng rực rỡ như vậy. Mặt phấn má đào, hai mắt ướt nước, những từ ngữ dùng để hình dung nữ tử đó, đặt ở trên người cậu lại không hề không thích hợp, khiến hắn nhìn không được nhìn rồi lại nhìn, càng luyến tiếc mình bỗng nhiên xuất hiện, làm phá hủy một màn yên tĩnh mà lại tốt đẹp này.

Mãi qua hồi lâu, hắn mới đi đi qua, nhẹ nhàng vuốt ve khóe môi khẽ nhếch của tiểu triệu Huyện lệnh.

Hữu Xu rõ ràng cảm giác được trên mặt phát lạnh, lại tưởng gió thu gây nên, cũng không để ý thế nào. Cậu gơ hai tay đứng trên cang xe hồi lâu, chờ khi xa phu và người đi đường hai bên ném đến mình ánh mắt khác thường mới phần nộ đi vào. Người ở thời đại này chưa từng xem qua Titanic, thật sự là không hiểu phong tình mà.

Đầu mới vừa vói vào thùng xe, cậu liền cứng lại, chỉ thấy Diêm La vương đang ngồi ở chủ vị, hai mắt lộ ra ánh sáng rạng ngời, vẻ mặt vô cùng khó lường. Cậu theo phản xạ mà bày ra tư thái thông dong, ở bên cạnh đối phương ngồi vào chỗ của mình, sau đó lấy ra một quyển sách chậm rãi lật xem, che giấu cảm xúc khẩn trương.

Cũng không biết Diêm La vương đánh chủ ý gì, ngồi hai ba khắc cũng không thấy chạy lấy người, làm hại cậu mỗi eo đau lưng, bắp chân rút gân. Thật vất vả chịu đựng được đến chính Ngọ, xa phu tìm một khoảnh đất trống gần nước, bảo đông gia(*chủ thuê*) xuống dưới hơi nghỉ ngơi chỉnh đốn, lúc này cậu mới được giải thoát.

Hữu Xu như được đại xá mà nhảy xuống xe, duỗi duỗi cánh tay, đập đập cẳng chân, đi qua lại hai vòng bên bờ sông, bộ dạng vui vẻ nhìn qua không giống quan phụ mẫu, ngược lại giống một học sinh rời nhà đi xa. Bởi vì trên người cậu chỉ có mấy chục lượng lộ phí, tiểu tư, nha hoàn, sư gia tạp dịch đều nuôi không nổi, chỉ phải một mình ra đi, vả lại xa phu kia còn là lúc thuê xe trâu liền mượn luôn, cũng không biết thân phận chân thật của cậu.

Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất một đường thực thanh tịnh, không cần nghe người khác mang ơn hoặc nịnh nọt lấy lòng. Tuy rằng tính cách Hữu Xu sáng sủa hơn rất nhiều, nhưng bản chất vẫn thích yên tĩnh. Cậu lấy ra một khối lương khô, ngồi trên tảng đá lớn bên bờ sông chậm rãi gặm, Diêm La vương đứng ở bên cạnh cậu đưa mắt trông về phía xa, không biết suy nghĩ gì.

Xa phu lấy thuốc Lào ra, châm lên hút sồn sột, vẻ mặt rất thích ý, “Tiểu hậu sinh, ngươi lên kinh đi thi tú tài à?”

“Không, ta đến kinh thành làm việc.” “Triệu Hữu Xu” là thần đồng, mười tám tuổi đậu Trạng Nguyên, Hữu Xu tiếp quản thân thể hơn nửa năm, hiện tại cũng mới không đến hai mươi tuổi, còn trẻ hơn so với phần lớn tú tài, khó trách xa phu hiểu lầm.

“Đi làm việc ư. Ngươi là người địa phương Toại Xương hả?”

Hữu Xu không nói dối, có thể nói liền nói, không thể nói liền giấu đi, “Ta không phải người địa phương, tạm cư ở Toại Xương.”

“Vậy ngươi xem Toại Xương chúng ta có gì khác biệt với nơi khác?” Nghe nói là người bên ngoài, xa phu hăng hái, đặc ý đào dật mà mở miệng.

“Hình như không có gì khác biệt?” Hữu Xu chưa từng sống ở Đại Dung quốc, sao có thể nói ra cái gì được?

Xa phu nóng nảy, chỉ vào quan đạo cách đó không xa, “Ngươi nhìn mà đoán không ra hả? Ngươi xem xem con đường này, có phải đặc biệt bằng phẳng rộng lớn hay không? Nói cho ngươi biết, hồng thủy lần này, phần lớn châu phủ phía nam đều bị hủy, đến nỗi hiện giờ còn chất đống bùn lầy, một đống hỗn độn, dân chúng muốn ăn không có ăn, muốn ở không có ở, sống rất thảm. Chỉ riêng Lệ Thủy chúng ta, Toại Xương chúng ta, cái rầm cũng không có. Hồng thủy vừa qua khỏi, tiểu Triệu huyện lệnh liền tự mình dẫn dắt chúng ta trùng kiến gia viên, xây tốt phòng, tu sửa đê đập, lấp phẳng đường đi, hạt giống gieo xuống đã nảy mầm, chỗ nào chỗ nấy đều là phồn vinh, sinh cơ vô hạn! Qua địa giới Toại Xương chúng ta rồi ngươi nhìn lại xem, kia quả thực là địa ngục nhân gian, cái khác không đề cập tới, quan đạo quả thực là vỡ nát, khe rãnh không bằng phẳng, rất khác với Toại Xương! Dân chúng Toại Xương chúng ta chính là có phúc, được quan tốt như tiểu Triệu huyện lệnh, muốn ta nói nha, huyện lệnh toàn Đại Dung quốc gộp lại, cũng so ra kém một đầu ngón tay của tiểu Triệu huyện lệnh!”

Hữu Xu bị xa phu khen đến mặt đỏ tai hồng, lại thấy Diêm La vương ở một bên hứng thú nồng hậu mà lắng nghe, còn thỉnh thoảng liếc nhìn mình một cái, càng cảm thấy mặt thể diện, chỉ đành vui mặt vào trong cái bánh lớn sột soạt sột soạt mà gặm.

Xa phu là người ủng hộ trung thành của tiểu Triệu huyện lệnh, đem công tích vĩ đại của tiểu Triệu huyện lệnh tới tới lui lui nói vô số lần, cuối cùng mới thở dài nói, “Nghe nói Hoàng Thượng rất coi trọng tiểu Triệu huyện lệnh của chúng ta, đã hạ chỉ triệu cậu ấy hồi kinh. Cậu ấy là người tốt, nên được hảo báo, chúng ta tự nhiên hy vọng cậu ấy càng chạy càng xa, nhưng muốn nói thật, chúng ta luyến tiếc! Nếu cậu ấy đi rồi, chúng ta tựa như thiếu người tin cậy vậy, cả ngày không yên, trong lòng rất sợ hãi.”

Thấy xa phu nói nói lại khóc lên, Hữu Xu vội vàng đem lương khô để qua một bên, trấn an nói, “Đừng sợ, nghe nói tri phủ tân nhậm của Lệ Thủy phủ cũng là một vị quan tốt. Cuộc sống sau này sẽ còn tốt hơn.”

“Ai, ta biết tri phủ tân nhậm là ai, đã từng làm đồng tri ở Hà Đông phủ.” Xa phu xua tay, “Hắn đích thật là quan tốt, thanh chính liêm khiết, nhưng hắn không hẳn có năng lực như tiểu Triệu huyện lệnh của chúng ta. Tiểu Triệu huyện lệnh của chúng ta đó là đi một bước nhìn trăm bước, đủ loại bố trí của cậu ấy hôm nay người nhìn cảm thấy không thể hiểu nổi, ngày mai mới biết cậu ấy liệu sự như thần. Cậu ấy chẳng những văn chương tài hoa, còn tinh thông tính toán, thổ mộc, thiên văn, địa lý, xử án gần như không cần thẩm, liếc mắt một cái có thể nhìn ra ai đúng ai sai...”

Nghe xa phu lại bắt đầu qua lại kể những chuyện mình phán án, Hữu Xu hai má đỏ bừng, xấu hổ không thôi. Nếu chỉ có hai người bọn họ, khen khen cũng không có gì, nhưng Diêm La vương còn ở nơi này, luôn cảm thấy không quá tự tại. Dưới cơn quần bách cậu làm rớt nửa cái bánh lớn, xuôi theo tảng đá lộp cộp lăn vào trong sông, đưa tới rất nhiều cá nhỏ gặm đồ ăn. Trông mắt cậu sáng ngời, đề nghị, “Trong sông có cá, không bằng chúng ta bắt mấy con nướng ăn đi?”

Xa phu đã lâu chưa được ăn thức ăn mặn, lập tức bị hấp dẫn đi qua, “Được, cá mùa thu béo mập. Trên xe ta không mang đồ đi câu, liền dùng sợi cỏ bện thành một cái túi lưới đi.”

Kỹ năng sinh hồn của Hữu Xu max điểm, tự nhiên cũng biết bện lưới đánh cá, liền kéo sợi cỏ phân công hợp tác với hắn, lúc này mới coi như yên tĩnh lại. Chỉ riêng Diêm La vương cảm thấy còn chưa thỏa mãn, yên lặng thở dài. Không biết tại sao, hắn thực thích nghe người khác truy phủng tiểu Triệu huyện lệnh, hơn nữa thích nhìn bộ dạng cậu khi được người khác ủng hộ hai má hồng nhuận, hai mắt rục rịch, khóe môi mang cười. Dù là ai cũng không biết, tiểu Triệu huyện lệnh chân chính còn ưu tú hơn ngàn vạn lần so với miêu tả trong miệng bọn họ.

Có điều, khi cậu nghiêm túc làm một việc gì đó, tư thái cũng vô cùng mê người, giống như giờ phút này. Diêm La vương ngồi vào bên cạnh tiểu Triệu huyện lệnh, không hề chớp mắt mà theo dõi ngón tay cậu xuyên qua xuyên lại giữa dây leo.

Hữu Xu và xa phu nhanh chóng bện xong túi lưới, lại ném chút lương khô ở dưới cùng, sau đó bỏ vào trong nước, chờ cá tự mình chui vào. Không biết có phải là gần đây nhiều người đánh cá hay là sao, cá vô cùng tỉnh táo, chỉ chuyển động qua lại ở bên ngoài, không hề bị bắt.

Hữu Xu vốn dĩ chỉ là thuận miệng nói, thấy cá thân mập, bụng tròn, nhìn qua vô cùng ngon miệng, con sâu tham ăn cũng tỉnh dậy, cách một lát liền đi xem xét, cách một lát liền đi xem xét, biểu tình rất là cấp bách.

“Ta nói tiểu hậu sinh, người đừng chạy tới nhìn hoài, sẽ dọa cá đi mất hết đó.” Xa phu bắt đắc dĩ khuyên can.

Hữu Xu chỉ đành ngồi xuống chờ, thỉnh thoảng xoa xoa bụng. Diêm La vương thấy cái tướng tham ăn của cậu, nhất thời cười thầm không thôi, vốn tính dùng pháp thuật đuổi cá vào trong lưới, nghĩ rồi lại sửa chủ ý. Cách dùng pháp thuật tất nhiên bớt việc, nhưng mà lặng yên không một tiếng động, sao tiểu Triệu huyện lệnh có thể biết là mình giúp cậu ấy?

Làm người tốt không để tên hiển nhiên không phải phong cách của hần, sở dĩ hần hộ tống tiểu Triệu huyện lệnh lên kinh, còn không phải là để cậu cảm kích, để cậu yêu thích, để cậu thân cận sao? Nghĩ vậy, hần xắn ống quần lên, xuống sông đi đuổi cá.

Hữu Xu vốn còn không rõ sao đang êm đẹp mà Diêm La vương lại nhảy xuống, đợi hần xoay người đuổi cá tới mới biết, hần là đang giúp mình thu xếp cơm trưa, trong lòng thoáng chốc tràn đầy trưởng trưởng, cảm động không thôi. Bởi vì dưới cái nhìn của cậu, đối phương không biết mình có thể nhìn thấy hần, nói cách khác, hần yên lặng trợ giúp mình, lại không cần hồi báo.

Trên thế giới sao lại có người tốt như vậy chứ? Hữu Xu ngốc nghếch thầm nghĩ, sau đó cong cong đôi mắt to, biểu tình rất là vui vẻ.

Thần minh không phải dùng đôi mắt để quan sát bốn phía, mà là dựa vào thần thức. Cho nên Hữu Xu tự cho là đưa lưng về phía Diêm La vương liền có thể lộ ra cảm xúc chân thật, kì thực nhất cử nhất động đều trong vòng giám thị của đối phương. Thấy cậu thoải mái, Diêm La vương cũng lại càng ra sức, thực nhanh một lưới bắt hết đám cá béo mập trong sông.

Một khắc đồng hồ sau, đợi xa phu kia đi kéo lưới đánh cá, bên trong đã đầy đến chen không nổi, hơn nữa còn nhảy nhót vui vẻ, khi rơi xuống bụi cỏ phát ra tiếng lạch bạch thanh thúy, vô cùng khả quan.

“Cừ thật, dù là những người chuyên dựa vào đánh cá ăn cơm, cũng không bắt được nhiều như chúng ta!” Xa phu vui rạo rức mà cảm thán.

“Ăn không hết thì đặt ở trong xe, đến trấn nhỏ kế tiếp cầm bán, còn có thể kiếm chút lộ phí trở về.” Hữu Xu lấy ra một con cá lớn, dùng chủy thủ lưu loát cạo vẩy cá. Cậu không thể nói lời cảm ơn với công thần chân chính, trong lòng vô cùng hổ thẹn.

Xa phu hoàn toàn không biết gì cả vội vàng xua tay, “Cá này là hai người chúng ta cùng bắt, muốn bán thì tiền cũng phải cùng chia. Nếu tiểu Triệu huyện lệnh biết người Toại Xương chúng ta đi xa nhà liền thích chiếm tiện nghi, sẽ cảm thấy không còn mặt mũi.”

Sao chuyện gì cũng có thể kéo lên người mình hết vậy? Hữu Xu cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ đành gật đầu. Diêm La vương cũng trong mắt ngậm cười. Hai người một quỷ ghé vào cùng một chỗ nướng cá, không khí vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Đúng vào lúc này, cách đó không xa có mấy cái xe ngựa hoa lệ chạy đến, một nam tử trung niên bụng phệ dẫn một nữ tử dáng người thướt tha, diện mạo kiều diễm, được nha hoàn nâng lão đảo đi đến bờ sông, chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục. Một đám tôi tớ chậm rãi đi theo, có người trải đệm, có người nhóm lửa, có người bung dù che nắng, còn có người lấy ra thực hạp nhất nhất bày ra, nhìn qua vô cùng đồ sộ.

Xa phu liền tiếp ghé mắt, hiển nhiên rất có phê bình kín đáo với hành vi không kỵ nam nữ của nàng kia. Hữu Xu lại làm như không thấy, đem cá của mình ăn xong liền chọn một con béo mập nhất, đặt trên lửa chậm rãi nướng chín. Trù nghệ của cậu vốn là siêu phẩm, còn tùy thân mang theo các loại đồ gia vị, rắc một chút thì là xuống, hai bên bờ sông đều là hương thơm nồng xông vào mũi.

Nam tử trung niên rướn cổ lên nhìn nhìn, lại nhinh mũi ngửi ngửi, la lớn, “Này, con cá đó của người nướng xong liền đưa lại đây cho bản viên ngoại, bản viên ngoại cho người một lượng bạc!”

Một lượng bạc mua một con cá, đây không thể nghi ngờ là giá trên trời, nếu là người thường, đã sớm vui vẻ mà đáp ứng, Hữu Xu lại xua tay cự tuyệt, “Không bán!”

“Vậy người muốn bao nhiêu bạc?” Nam tử trung niên cho rằng đối phương muốn lừa bịp tổng tiền, không khỏi lộ ra biểu tình khinh miệt. Nữ tử cũng liếc trắng mắt, cười nhạt một tiếng.

“Sở dĩ ta sống sót trong thiên tai, là may có Diêm La vương đại ân đại đức tha ta một mạng, con cá này ta chuẩn bị tể cho Diêm La vương, người ăn không được. Muốn ăn người tự mình nướng.” Hữu Xu không muốn gây chuyện, bảo xa phu đưa một con cá sống qua. Cậu không thể cảm ơn người bằng hữu nhìn không thấy kia, tìm cái cớ đưa tể phẩm cho hắn còn không được sao?

Đúng vậy, cậu đã đơn phương nhận định Diêm La vương là bằng hữu của mình. Cho tới bây giờ cậu chưa từng kết giao bằng hữu, trong sinh mệnh ngoại trừ cha mẹ và chủ tử, cũng chưa từng lưu lại dấu vết của những người khác. Tình bằng hữu là tư vị gì, cậu cũng chưa từng thể nghiệm, cho nên có chút mới mẻ, lại có chút chờ mong.

Nam tử trung niên nghe nói là đốt cho người chết, sắc mặt lập tức đen, khoát tay nói, “Cút cút cút, cá sống bản viên ngoại cũng không cần! Xúi quẩy!”

Nữ tử hờn dỗi, “Lão gia, chúng ta đi xa một chút đi, thật đáng sợ.”

Một đám tôi tớ vội vàng tiến lên thu dọn đồ đạc, dọn đến xa xa ngồi. Xung quanh rất cuộc yên tĩnh, lúc này xa phu mới giơ ngón tay cái, thấp giọng nói, “Tiểu hậu sinh, không hổ là người đọc sách, đầu óc chính là linh hoạt, nói hai ba câu liền dọa tên địa chủ kia đi rồi!”

Hữu Xu cũng không giải thích, tiếp tục nghiêm túc nướng cá.

Diêm La vương tâm tình vui sướng, cực kỳ muốn ấn tiểu Triệu huyện lệnh vào trong ngực xoa nắn cho đã một phen, nhưng không thể không tạm thời kiềm chế. Hắn vốn muốn bóc trần việc cậu có mất âm dương, nhưng hiện tại xem ra cũng không cần. Cái trò chơi “người không biết ta biết người có thể nhìn thấy ta” thật sự là rất mới mẻ thú vị, làm hắn dần dần bị nghiện, làm không biết mệt.

Hữu Xu nướng xong cá, dựa theo phương pháp cúng tế cổ xưa mà tiến hành cúng tế, sau đó bỏ vào trong lửa. Ngọn lửa liếm lên con cá, phát ra tiếng vang xèo xèo, không quá nửa khắc đồng hồ đã đốt thành tro tàn.

Xa phu nhìn trợn mắt há mồm, nhỏ giọng nói, “Người còn thật sự hiền cho Diêm Vương gia hả? Lửa cũng không lớn mà, sao chớp mắt liền đốt sạch vậy? Chẳng lẽ Diêm Vương gia thật sự có thể nhận được sao?”

Nhận được hay không, dùng dư quang khóe mắt thoáng nhìn sẽ biết. Hữu Xu mím môi, bộ dạng thanh thần, trong lòng lại có chút vui mừng. Chỉ thấy nam tử cao lớn đang giơ cá nướng dùng que gỗ xuyên qua, không biết nên hạ miệng từ chỗ nào. Hắn cắn một ngụm bụng cá, chậm rãi nhai nuốt, sau đó dịch qua, thấp giọng nói, “Đa tạ.”

Tiếng nói hùng hậu vang vọng trong óc tai Hữu Xu, sau đó chui vào trong mỗi một lỗ chân lông, làm tay chân cậu như nhũn ra, đầu quả tim phát run. Không thể gật đầu, không thể đáp lại, không thể cong môi, không thể liếc mắt! Cậu lại khuyên bảo mình một lần nữa mới không lộ ra sơ hở, cuối cùng không dấu vết mà thở phào.

Diêm La vương nhìn chằm chằm theo dõi cậu, sao có thể không phát hiện được vành tai ửng đỏ và da gà trải rộng cổ cậu, còn có đôi mắt ướt át hơn so với bình thường của cậu. Bộ dạng này, rõ ràng không phải vì sợ hãi, mà là ngượng ngùng, đùa tiểu Triệu huyện lệnh quả nhiên thú vị vô cùng.

Diêm La vương vừa ăn vừa cười thầm không thôi, càng cảm thấy một chuyến này thực đúng.

Hai nhóm người nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, bởi vì muốn đuổi tới trấn nhỏ kế tiếp qua đêm, liền lần lượt xuất phát. Xe ngựa của địa chủ tuy rằng tốc độ nhanh hơn xe trâu, nhưng hòm xiểng nhiều, gánh nặng lớn, ngược lại dần dần tuột ở phía sau Hữu Xu. Hữu Xu nửa tựa vào vách xe, đang lật xem một quyển du ký. Diêm La vương dựa nghiêng ở bên cạnh cậu, cầm đặt trên đầu vai cậu, cùng xem.

Hắn có thể từ thực hóa hư, lại từ hư hóa thực, cho nên cũng không có trọng lượng gì, chỉ là khiến người ta hơi cảm thấy lạnh lẽo thôi. Nhưng Hữu Xu đã xem hắn là bằng hữu tốt, thực nhanh cũng liền thần nhiên thừa nhận, trong lòng còn cảm thấy mới mẻ thú vị. Cậu tận lực thả chậm tốc độ đọc, sợ đối phương xem chưa xong, khi muốn lật trang liền dùng đầu ngón tay vén trang kế tiếp lên, thấy hắn nhìn ra phía sau liền lật qua, nhìn về phía trước liền lật về, sau đó lặng lẽ lộ ra má lúm đồng tiền nho nhỏ.

Diêm La vương chỗ nào là đang đọc sách, căn bản là đang nhìn tiểu Triệu huyện lệnh. Đối phương tự cho là làm rất bí mật, kì thực nhất cử nhất động, mỗi cái nhẩn mặt mỉm cười đều ở trong vòng theo dõi của thần thức hắn. Càng ở chung với tiểu Triệu huyện lệnh, hắn lại càng khó có thể kiềm chế, gần như mỗi một cái nháy mắt đều có thể lấy ra hồi tưởng lại nhiều lần, thậm chí vui mừng.

Trên đời sao lại có người thú vị như vậy chứ? Hắn thường xuyên nghĩ như vậy, sau đó không nhịn được cười.

Khi hai người tự cho là đối phương không biết, rồi lại âm thầm hưởng thụ, xe trâu chạy vào một khu rừng rậm, lại đi lên phía trước liền ra khỏi địa giới Lệ Thủy phủ. Xa phu lộ ra vẻ mặt khẩn trương, bởi vì nơi giao giới châu phủ thường là nơi đạo phỉ hoành hành, quan phủ hai bên đều không muốn quản, đẩy đến đẩy đi cũng liền nuôi ra rất nhiều hang phỉ.

Đang lúc xa phu muốn nhắc nhở đông gia chú ý an toàn, trong rừng cây truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó trên cây, trong bụi cỏ, hai bên đường, bỗng nhiên nhảy ra rất nhiều đại hán vạm vỡ cầm cung tiễn, khảm đao, quát, “Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, muốn đi qua nơi này, để lại tiền mua đường! Xuống xe xuống xe, cướp đến đây!”

Tên địa chủ phía sau cũng bị bao vây, đang ló đầu ra cầu xin tha thứ.

Hữu Xu đã sớm đem ngân lượng thừa ra giấu trong bánh xe bị đào rỗng, trong bao ngoại trừ mấy lượng bạc vụn, vài bộ xiêm y, cái gì cũng không có. Cậu thấy Diêm La vương đứng trên càn xe nhìn chăm chú đạo phỉ, đầu ngón tay ẩn hiện hắc quang, lúc này mới hiểu rõ hắn theo mình một đường, hóa ra là vì hộ tống mình lên kinh.

Nghĩ đến cũng đúng, tuy rằng tân hoàng bắt đầu chỉnh đốn lại trị, nhưng những hương dân trước kia vào rừng làm cướp làm giặc còn chưa chiêu an, một đường này nếu không thuê tiêu sư, nhẹ thì tiền mất tật mang, nặng thì hồn đoạn hoàng tuyền, nếu không ai hộ tống, tất nhiên cửu tử nhất sinh. Hữu Xu trong lòng cảm kích, trong mắt liền lộ ra một chút ánh nước, nhìn qua có chút đáng thương.

Trùm thổ phỉ cao thấp đánh giá, thấy cậu ăn mặc bình thường, thân thể cũng không quá gầy yếu, đã biết cậu là một người nghèo, muốn buông tha cậu.

“Thủ lĩnh, vẫn là lục soát đi. Có mấy địa chủ phú hào vì tránh bị cướp, cũng thích giả nghèo đó.” Một thổ phỉ ăn mặc như nho sinh đi qua nhắc nhở.

“Soát, đồng thời soát luôn!” Trùm thổ phỉ cảm thấy có lý, lệnh mọi người tháo tất cả các vật trên xe xuống kiểm tra.

Bên phía địa chủ tự nhiên là đồng đồng vàng bạc châu báu, lẳng la tơ lụa, bên Hữu Xu ngoại trừ một cái bao nhỏ, hai rương sách cũ, không còn vật gì khác. Mà Diêm La vương đã đứng ở bên cạnh cậu, một bàn tay ôm hờ cậu, một bàn tay tích hắc quang, đề phòng bất trắc.

Thổ phỉ ăn mặc nho sinh cảm thấy Hữu Xu diện mạo tuấn tú, khí chất lỗi lạc, xuất thân không giống người thường, cho nên tự mình kiểm tra hành lý của cậu, lại lấy ra được một quyển công văn, một tờ lộ dẫn (*giấy phép đi đường*), một cái quan ấn, một bộ quan bào. Hắn tập trung nhìn vào, nhất thời sắc mặt đại biến, “Mau mau mau, mau thả người! Chúng ta vậy mà lại bắt tiểu Triệu huyện lệnh, đây là tạo cái nghiệt gì chứ!”

75. Chương 75

Vào rừng làm cướp làm giặc đều là thanh niên nam tử thân thể cường tráng. Bọn họ bỏ chạy, phụ mẫu huynh đệ, thê tử nhi nữ vẫn còn ở dưới chân núi, không thể trắng trợn liên hệ, chỉ có thể chờ đến nửa đêm lén lút chạy về, đưa chút tiền bạc. Nếu như quan phủ tra chặt chẽ, có lẽ ba năm, năm năm nữa cũng không gặp được mặt.

Sở dĩ bọn họ treo đầu trên thất lưng, làm những việc không thể ngửa mặt nhìn trời đó, còn không phải vì để người thân của mình có thể sống những ngày tháng tốt đẹp sao? Nhưng mà bọn họ có liều mạng như thế nào đi nữa, cũng không chịu nổi quan địa phương áp bức bóc lột, thiên tai vừa đến, bạc cứu tai bị đám quan đó ở giữa kiểm lời vào túi riêng, lương thực bị bọn họ đầu cơ trục lợi giá cao, dân chúng chỉ có hai con đường chết đói hoặc chết đuối.

Vì vậy, mới có thảm án quan viên các huyện Lệ Thủy phủ bị thổ phỉ diệt cả nhà, chỉ riêng Toại Xương không một người đến phạm. Bởi vì thổ phỉ cũng từng là lương dân, có thân nhân, bằng hữu, nhìn thấy thân nhân bằng hữu của mình sôi nổi tìm nơi nương tựa ở Toại Xương, tìm được một đường sống, bọn họ sao có thể không cao hứng, không cảm kích?

Cho đến sau này, huyện lệnh Toại Xương chứng quản toàn bộ công việc giúp nạn thiên tai ở Lệ Thủy phủ, bất quá chỉ một tháng liền khiến dân chúng lang bạc kỳ hồ có chỗ ở, thôn trang bị bao phủ được trùng kiến. Bọn họ thường xuyên đứng ở đỉnh núi nhìn ra gia hương phía xa, nhìn thấy phía dưới trâu cày chậm rãi, mạ non xanh xanh, khói bếp lượn lờ, cảnh tượng yên tĩnh tường hòa, trong lòng ai cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bọn họ rất muốn bỏ vũ khí xuống, khiêng cuốc lên, trở lại gia hương đoàn tụ với thân nhân, rồi lại sợ hãi chuyện dĩ vãng bị quan phủ điều tra ra, liên lụy người vô tội, chỉ đành tiếp tục ở lại trên núi. Nhưng mà, lòng nhiệt tình yêu thương thân nhân của bọn họ không chết được, ước nguyện hướng tới cuộc sống tốt đẹp không biến mất, tôn sùng và kính yêu đối với tiểu Triệu huyện lệnh cũng không thiếu.

Thổ phỉ ăn mặc nho sinh kia vốn là tú tài, rất có hảo cảm với người đọc sách, hưởng chỉ nguyên quán còn là Lệ Thủy, phụ mẫu thê nhi dưới sự trợ giúp của tiểu Triệu huyện lệnh bình yên sống sót, mấy chục mẫu ruộng tốt bị gia nô của Vương tri phủ cướp đi cũng đã trả lại, chỉ cần nghiêm túc làm ăn vài năm, ngày lành liền tới. Hắn vô cùng tôn sùng tiểu Triệu huyện lệnh, thường đem sự tích của cậu kể cho đám huynh đệ nghe, khiến bọn họ vừa hướng tới lại vừa cảm khái.

Hiện tại, nhân vật như Bồ Tát hạ phạm trong truyền thuyết ngay ở trước mắt, bọn họ có thể nào không sợ hãi? Nhất thời mỗi người đều vây qua, đánh giá một phen.

Ấn tượng đầu tiên là gầy yếu, nhưng dung mạo khí độ lại tựa như gió mát, cảm hóa vạn vật, không hổ là quan phụ mẫu nuôi sống thủy thổ một phương; ấn tượng thứ hai là nhỏ tuổi, nhìn qua giống như một tiểu tử chưa lớn, không hổ là thiên tài mười tám tuổi liền đậu Trạng Nguyên; ấn tượng thứ ba là đơn giản, gộp tất cả hành lý lại cũng không đáng vài đồng bạc, truyền thuyết cậu quyên ra toàn bộ tiền riêng dùng để an trí nạn dân, xem ra đều không phải là giả.

Những đạo phỉ này ở trong núi hoành hành nhiều năm, hạng người gì chưa thấy qua? Không nói phú thương, quan viên lui tới bị bọn họ đánh cướp cũng không phải số ít, vàng bạc tài bảo lục soát ra có thể xếp thành một ngọn núi nhỏ. Nhưng quan viên thanh liêm như tiểu Triệu huyện lệnh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Trăm nghe không bằng một thấy, trăm nghe không bằng một thấy mà!” Nho sinh cất kỹ ấn quan, dập đầu bái lạy Hữu Xu. Hắn trăm triệu lần không ngờ được, người trẻ tuổi gió thổi qua liền gục này lại là thanh thiên trên đầu, nhật nguyệt trong lòng của dân chúng Lệ Thủy. Không cần kiểm chứng, chỉ cần xem bản thân cậu, lại nhìn nhìn hành lý cậu, liền biết những lời đồn đãi trên phố không có một câu nào là nói dối, không có một câu nào là khen ngợi quá sự thật. Cậu còn thanh chính liêm khiết, chí công vô tư hơn xa so với tưởng tượng của bọn họ.

“Tiểu Triệu huyện lệnh, chút ít lộ phí ấy của ngài sao có thể đi đến kinh thành được?” Bái xong, hắn chỉnh lý ổn thỏa bao hành lý lại, lo lo lắng lắng nói.

“Quả thật là tiểu Triệu huyện lệnh! Ai nha, đây thật đúng là lũ lụt ngập miếu long vương mà! Ta đây liền thay các huynh đệ bồi tội với ngài, mong ngài chớ trách!” Trùm thổ phỉ cũng biết vài chữ, xem lộ dẫn xong, lập tức quỳ xuống. Mọi người cũng sôi nổi ném vũ khí xuống dập đầu, trên mặt ai cũng mang theo vẻ cảm động đến rơi nước mắt. Đa số người trong đây nguyên quán Lệ Thủy, thê nhi già trẻ dựa hết vào tiểu Triệu huyện lệnh mới có thể bình yên sống sót trong hồng thủy. Nói không chút khoa trương, tùy tiện lôi ra một người Lệ Thủy, thì đều là người ủng hộ trung thành của tiểu Triệu huyện lệnh, cam nguyện vì cậu mà vượt lửa qua sông.

Hữu Xu vô cùng quần bách, vừa xua tay từ chối vừa chui chui vào trong ngực Diêm La vương đang ôm hờ mình, chọc cho đối phương tâm tình vui sướng.

Sau khi trùm thổ phỉ đứng dậy liền vội vàng giải thích, “Tiểu Triệu huyện lệnh, thổ phỉ cầu kết với quan phủ đều bị quân đội triều đình quét sạch, những người còn lại chúng ta đều đã từng là lương dân, khâm sai triều đình đang chuẩn bị chiêu an chúng ta. Chúng ta chỉ cướp bóc, không giết người, hơn nữa chỉ đoạt phú thương, quan viên, không thương tổn bình dân. Đồ vật cướp được tự dùng một phần, còn lại đưa hết cho những nhà nghèo khổ dưới chân núi. Chúng ta đây là cướp của người giàu chia cho người nghèo, ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Thổ phỉ ăn mặc nho sinh lập tức tiếp lời, “Nếu không phải ngài và tên địa chủ phía sau đi cùng chỗ, chúng ta cũng sẽ không ngăn ngài lại! Lộ phí của ngài rõ ràng không đủ, chúng ta cho ngài thêm một chút đi!”

Mắt thấy đám thổ phỉ hung thần ác sát này trái lại còn cho mình bạc, còn tính chuyên môn phái vài người đưa mình lên kinh, Hữu Xu vội vàng từ chối, đến cuối cùng gần như là được nâng ra khỏi mảnh núi rừng này. Địa chủ kia nhờ phúc của cậu, cũng bảo vệ được năm sáu phần tài sản, nếu không dọc đường phải nhổ rễ cây mà ăn.

Xa phu thế mới biết người mình hộ tống lại là tiểu Triệu huyện lệnh, vừa gạt lệ vừa kích động vạn phần mà nói, “Ai nha, lão hán ta không biết đời trước tích đức gì, thậm chí có may mắn đưa tiểu Triệu huyện lệnh lên kinh! Đợi ngày sau tôn nhi trưởng thành, ta liền nói cho nó biết, đừng thấy gia gia của người chỉ là một kẻ chân đất, năm đó chính là từng đánh xe trâu cho tiểu Triệu huyện lệnh đó, ha ha ha...”

Diêm La vương cũng cười nhẹ theo, trong lòng tràn đầy cảm giác kiêu ngạo bí ẩn. Mà Hữu Xu thì mặt đỏ lên, có vẻ vô cùng quần bách.

Địa chủ kia biết được người mà mình chậm trễ lại là tiểu Triệu huyện lệnh, sau khi qua khỏi hang phỉ lập tức bọc hai trăm lượng bạc đưa qua, theo lẽ đương nhiên mà bị trả về, lúc này mới coi như chân chính chịu phục. Đám phú hộ bọn họ sống cũng không dễ dàng, nhất là trong nhà không có bối cảnh gì, nếu như ở trên nhìn không vừa mắt, một câu có thể cho người cửa nát nhà tan. Trước kia, tiểu Triệu huyện lệnh còn từng phái quan sai đòi ông ta mấy vạn lượng bạc, nói là tiền biếu sinh thần cho Lễ thân vương.

Kết quả Lễ thân vương chết bất đắc kỳ tử, tiền biếu không trả về, ông ta còn tưởng rằng bị tiểu Triệu huyện lệnh nuốt riêng, nào ngờ cậu lại mang đi mua rất nhiều lương thực dùng để giúp nạn thiên tai, sau đó dán một tấm bảng từ thiện, viết tất cả tên những địa chủ thân hào đưa tiền, để dân chúng chiêm ngưỡng. Tân hoàng đồng cảm với tinh thần không phân giàu nghèo đồng hội đồng thuyền, cùng vượt cửa ải khó khăn của dân chúng Toại Xương, đặc biệt viết rất nhiều tấm biển “Nhà thiện nhân”, ban phát cho các vị

thân hào xem như khen ngợi.

Địa chủ bởi vì trong nhà không có bối cảnh, cho nên chưa từng gặp huyện thái gia, chỉ có thể giao tiếp với tư lại phía dưới, bình thường bị bóc lột, sống khổ không thể tả. Để kéo quan hệ với quan trên, ông ta ra phần tiền biếu nhiều nhất, được ca ngợi cũng là lớn nhất, tự nhiên nổi danh vạm vỡ trong thương giới Đại Dung. Lúc này tân hoàng trọng chính nội vụ, miễn hết hoàng thương trước kia, chuẩn bị đổi một đám người khác, ông ta cũng được một bức thư mời.

Xét đến cùng, ông ta có thể có phong quang hôm nay, tất cả đều là nhờ phúc tiểu Triệu huyện lệnh, lúc trước khi bị vợ vét tài sản có bao nhiêu cái giận, hiện tại liền có bấy nhiêu hổ thẹn cảm kích. Biết tiểu Triệu huyện lệnh là thật sự liêm khiết, ông ta không dám đưa bạc nữa, chỉ mỗi ngày làm vài món ăn ngon đưa qua.

Nói thật, có thể cùng đường với tiểu Triệu huyện lệnh, ông ta thật sự là đời trước tích đức, đời này làm việc thiện, mới có vận may như thế. Từ Lệ Thủy đến kinh thành, con đường khúc chiết xa xôi không nói, còn trải qua rất nhiều nơi đạo phi hoành hành, nhưng chỉ cần xa phu kia đứng ở trên càng xe, hô to một tiếng “Hảo hán phía trước có thể cho qua hay không, nơi này là tiểu Triệu huyện lệnh Toại Xương lên kinh báo cáo công tác”, bọn đạo phi liền sôi nổi tránh ra, có người thấy bọn họ xe nhẹ người ít, thậm chí sẽ chủ động dâng ngân lượng lên.

Bởi vậy có thể thấy, tiểu Triệu huyện lệnh xâm nhập lòng người như thế nào.

Đi chung với cậu một đường, địa chủ càng nhận thức được, tiểu Triệu huyện lệnh chân chính, còn tốt hơn ngàn vạn lần so với lời đồn đãi. Cậu cũng không lấy thế dè người, lại càng không phô trương lãng phí, qua ngày vô cùng kham khổ. Sau khi tin tức cậu lên kinh báo cáo công tác truyền ra, cũng không biết dân chúng Lệ Thủy sẽ khóc thành bộ dạng thế nào.

Đây là một trạm dịch ngủ lại cuối cùng trước khi nhập kinh, ngày mai lại chạy hai canh giờ là có thể đến kinh thành. Hữu Xu ăn cơm chiều xong, trở lại phòng, giống như dĩ vãng, cởi xiêm y nhảy vào thùng gỗ ngâm mình. Diêm La vương đầu tiên là kiểm tra cửa sổ, bố trí tốt pháp trận phòng ngự trên đó, chỉ cho phép Hữu Xu ra vào, người khác không có khẩu lệnh của hắn không được đi vào, sau đó an vị trên ghế bên cửa sổ, lặng lẽ thưởng thức cảnh mỹ nhân tắm.

Không hề nghi ngờ, đây là phúc lợi lớn nhất của hắn, cũng là thời khắc hy vọng nhất mỗi ngày.

Hữu Xu da mặt mỏng, lại trọng tình trọng nghĩa, biết đối phương thời thời khắc khắc đi theo mình là vì bảo hộ an toàn của mình, liền không câu oán hận nào, ngược lại vô cùng cảm kích. Về phần một chút bất tiện trong sinh hoạt, nhịn nhịn cũng liền qua. Cậu ngại ngừng ở trước mặt Diêm La vương lau người, liền xoay lưng qua, dùng nước xối lên đỉnh đầu.

Sương mù màu trắng bốc hơi ở trong phòng, tô điểm cho cậu thêm mờ sương, ướt nước, mà da thịt vốn dĩ trắng nõn như ngọc kia, lúc này lộ ra sắc đào hồng nhạt, nhìn qua tươi mới mà lại ngon miệng. Cậu cũng không biết, mỗi khi đến thời điểm này, Diêm La vương vốn dĩ uy nghi khiếp người liền lộ ra biểu tình ản nhần.

Đầu tiên, hấn dùng bào phục nặng nề ngăn cản phản ứng của thân thể, cực lực ngồi ở tại chỗ không động đậy. Nhưng mà tiểu Triệu huyện lệnh xác thực làm người ta phiền lòng, biết rõ trong phòng có người đứng xem, cậu lại còn chỗ này sờ sờ, chỗ kia xoa xoa, làm hấn dục hỏa đốt người, gần như hồng mắt. Sau khi không cần an ủi đã bị tiểu Triệu huyện lệnh câu dẫn đến tiết hai lần, hấn lại chậm rãi bắt đầu phóng túng sa vào, thích thú.

Hấn đầu tiên là phát tay áo, khiến cửa sổ phát ra tiếng lay động, đợi lúc tiểu Triệu huyện lệnh quay đầu nhìn qua liền dùng phép thuật kích phát lệnh bài bên hông, làm nó phát ra ánh sáng, cuối cùng ẩn đi thân hình, làm bộ như địa phủ có việc cần mình trở về xử lý.

Mấy ngày nay Hữu Xu đã tìm ra quy luật, mỗi khi đến lúc này Diêm La vương sẽ rời đi. Nghỉ đến cũng đúng, thời gian làm việc và nghỉ ngơi ở địa phủ và dương thế hoàn toàn điên đảo, ban ngày hấn bảo vệ mình, buổi tối luôn có rất nhiều công vụ phải xử lý.

“Biết sao được, ngươi là bằng hữu duy nhất của ta, cũng là bằng hữu tốt nhất.” Hữu Xu ghé vào bên cạnh thùng tắm thì thảo tự nói, biểu tình lộ ra vài phần cô đơn. Cậu đã sớm quen đối phương làm bạn, nếu không có đối phương thời thời khắc khắc bảo hộ, có nhiều lần cậu vào ở hắc điểm, đã thiếu chút nữa bị làm thành bánh bao thịt người.

Phần hữu nghị này theo thời gian trôi qua càng ngày càng nặng, địa vị của đối phương ở trong lòng cậu cũng càng ngày càng cao, đã gần với chủ tử. Cậu nghĩ, mình sẽ không bao giờ có được người bằng hữu thứ hai cường đại mà lại khoan dung như Diêm La vương.

Khi cậu cảm khái hàng vạn hàng nghìn, cũng không biết “bằng hữu tốt” của mình đang đứng bên cạnh thùng tắm, dùng ánh mắt nguy hiểm mà lại nóng rực nhìn mình chăm chú.

Định nghĩa bằng hữu tốt, hiển nhiên không phải thứ Diêm La vương muốn, nhưng hấn lại bị hai chữ “duy nhất” lấy lòng, không khỏi cười nhẹ hai tiếng. Hai tay hấn chống bên cạnh thùng tắm, thoát nhìn, giống như là ôm tiểu Triệu huyện lệnh vào trong ngực, sau đó chậm rãi cúi đầu, ngửi ngửi mùi thơm cơ thể pha lẫn với hơi nước ẩm ướt của cậu, dọc theo đỉnh đầu ngửi đến vành tai, bên má, cuối cùng dừng lại thật lâu trên cánh môi phồng nộn.

Môi hấn hơi hơi khấp mở, muốn hôn, rồi lại nỗ lực kiềm chế, chỉ yên lặng cảm nhận cảm giác nhiệt độ cơ thể của tiểu Triệu huyện lệnh nhuộm đầm lên làn da mình nóng rực, đầu quả tim cũng rơi vào chấn động. Chỉ vờ vờ cảm giác cách không khí mà đã mãnh liệt như thế, nếu thật sự cạy mở kẽ răng cậu, cùng đầu lưỡi trơn mịn của cậu giao triền, lại là tư vị kinh tâm động phách như thế nào?

Hấn nghĩ càng sâu, hạ thể cũng lại càng trường đau, không thể không dời về nơi khác. Hấn dọc theo cổ cậu ngửi ngửi đến đầu vai mượt mà, trong nháy mắt một giọt nước trên mái tóc rơi xuống xương quai xanh liền bắt lấy một khe hở, ẩn xuống một nụ hôn nhẹ nhàng trên cánh bướm ấy.

Hữu Xu cảm thấy một luồng khí lạnh dọc theo đỉnh đầu, má, cổ, chậm rãi du tẩu ở trên người, không tránh khỏi một thân nổi da gà, nhất là khi giọt nước trên tóc rơi xuống bả vai, giống như một hạt băng rớt xuống, lạnh đến mức cậu sợ run cả người. Cậu vội vàng múc một gáo nước quay đầu dội xuống, lúc này mới dễ chịu một chút.

Diêm La vương không tiếng động cười cười, hôn xong vai trái cậu rồi lại đổi đến vai phải, phàm là giọt nước trên tóc rơi xuống chỗ nào, liền hạ xuống dấu vết lạnh như băng ngay tại chỗ đó. Đây là trò chơi hẩn yêu nhất, hẩn hưởng thụ giờ khắc này, bí ẩn mà lại sung sướng. Nhưng hẩn cũng sẽ không để tiểu Triệu huyện lệnh lạnh cứng, đợi lúc nước ẩm sắp lạnh liền dùng phép thuật đun nóng.

Hữu Xu cảm giác cả người lạnh lẽo, chỉ dành một gáo tiếp một gáo mà tưới nước, sau đó lại là những giọt nước lạnh như băng liên tiếp rơi xuống làn da. May mà nhiệt độ nước trong thùng tắm thích hợp, thực nhanh liền xua đi hàn khí, lúc này mới miễn đi nguy cơ bị cảm mạo. Cậu ngâm ước chừng ba khắc, sau đó vươn tay đi lấy khăn vắt ở bên cạnh thùng tắm, lại không cẩn thận làm nó rơi xuống đất.

“Tại sao lại rớt?” Cậu vừa thì thào tự nói vừa cúi người đi nhặt, thùng tắm rất cao, lúc nằm úp sấp trên đó không thể không tận lực kiễng mũi chân, nâng cao mông, lộ rõ bộ vị bí ẩn nhất của mình.

Mà đầu sỏ gây tội chân chính làm rớt cái khăn vẫn đứng ở phía sau cậu, dùng đôi mắt sâu thẳm khó dò chăm chú nhìn sống lưng bóng loáng và cái mông rất cong của cậu, đầu ngón tay đặt hờ trên hai cánh mông mượt mà của cậu, chậm rãi phác họa độ cong mê người kia, sau đó dọc theo cột sống dời lên, thẳng đến sau gáy mới tạm dừng.

Diêm La vương mở năm ngón tay ra, dường như muốn giữ lấy sau gáy người này, kéo cậu vào lòng điên cuồng hôn môi, nhưng cuối cùng vẫn là khắc chế. Hẩn lại đi trở về bên cửa sổ, chờ đợi thân thể lửa nóng và nội tâm bình phục lại. Khi tiểu Triệu huyện lệnh bò lên giường, chuẩn bị đi vào giấc ngủ mới giải trừ ẩn thân thuật, theo lẽ đương nhiên mà dựa nghiêng bên cạnh cậu.

Hữu Xu đã quen Diêm La vương xuất quỷ nhập thần, phát hiện bên cạnh bỗng nhiên có thêm một người, nhưng ngay cả mày cũng không nhăn một chút, ngược lại vô cùng an tâm. Cậu quẩn quẩn chần, không tiếng động nói câu ngủ ngon, sau đó vô tâm vô phé mà ngủ như chết.

Diêm La vương chờ giây lát mới hôn lên vầng trán trơn bóng của cậu, cũng thấp giọng nói ngủ ngon. Hẩn không cần ngủ, có thể cả đêm trông người này, nhìn người này, giúp cậu dịch góc chăn, đuổi muỗi, cảm thấy mỹ mãn mà chờ đợi ánh mặt trời.

Hôm sau, Hữu Xu và địa chủ ước hẹn lên đường, vừa vặn chạy tới kinh thành lúc giữa trưa. Mắt thấy cửa thành ngay ở mười thước phía trước, Diêm La vương vỗ vỗ đỉnh đầu mềm mại của tiểu Triệu huyện lệnh, biến mất trong không khí.

“Quả nhiên là chuyên đến hộ tống mình.” Tuy rằng đã sớm đoán được, nhưng giờ khắc này chân chính xác nhận, Hữu Xu vẫn cảm thấy trong lòng nóng hầm hập, cảm động ảm áp nói không nên lời. Cậu đi đến cang xe, tay che nắng nhìn ra thành lâu nguy nga phía xa, đối với chuyến đi này tràn ngập chờ mong.

Không chừng chủ tử ngay ở trong đó, thực nhanh là có thể gặp được, tiền đề là được điều nhiệm thành đại quan có thể vào triều diện thánh. Cơ hội này có chút xa vời, nhưng mà cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng. Hữu Xu nắm tay, vẻ mặt kiên định.

Sau khi kiểm tra thực hư lộ dẫn và đưa phí vào thành, Hữu Xu được cho vào. Địa chủ thành tâm mời tiểu

Triệu huyện lệnh đến nhà mình ở tạm, còn nói tiền thuê nhà ở kinh thành vô cùng sang quý, tiểu viện đơn sơ nhất một năm cũng phải tiêu phí bảy tám chục lượng bạc.

Hữu Xu không định làm phiền bất luận người nào, xua tay cự tuyệt. Cậu muốn thuê được phòng ở tiện nghi vô cùng đơn giản, chỉ cần đi một vòng ở kinh thành, chuyên tìm những nơi có chuyện ma quái âm ỉ đặc biệt lợi hại là được, mười lượng bạc thuê một năm dư dả.

Địa chủ nào lại đồng ý thả cậu đi, lập tức tiến lên lôi kéo. Đúng vào lúc này, một nam nhân trung niên thân thể gầy gò, làn da ngăm đen chậm rãi chạy tới. Gã thoát nhìn rất lo lắng, nhưng hai chân bất kể thế nào cũng nâng không nổi, thân hình càng thất tha thất thểu giống như tùy thời sẽ ngã sấp xuống, bất quá chỉ là đoạn đường mười thước, chạy đến phụ cận đã thở hổn hển như trâu, mồ hôi ướt đầm, mệt đến tột cùng.

“Xin, xin dừng bước! Người chính là Triệu Hữu Xu ư?”

“Người là ai?” Hữu Xu bình tĩnh nhìn gã, cảm thấy vô cùng quen mắt, lập tức tìm kiếm trong trí nhớ của “Triệu Hữu Xu”, sau đó bừng tỉnh đại ngộ. Đây không phải là vị nhị thúc cướp đi gia sản của “Triệu Hữu Xu” sao? Sao hiện giờ lại gầy thành bộ dạng này? Nhớ năm đó khi “Triệu Hữu Xu” rời kinh đi nhậm chức, gã còn cao lớn vạm vỡ, vô cùng cường tráng. Hiện giờ cũng chỉ mới qua một năm rưỡi, lại gầy gò tiêu tụy, không ra hình người.

“Ta là nhị thúc người! Hữu Xu, mau mau mau, mau cùng nhị thúc trở về, trong nhà chuẩn bị tiệc chờ người đó!” Nam nhân vừa nói vừa đi kéo người, sợ đối phương chạy.

“Nhị thúc, đã lâu không gặp.” Hữu Xu đã trải qua nhiều mưa gió như vậy, tính tình đã ôn hòa hơn rất nhiều, hơi hơi chấp tay thăm hỏi, đối với ân oán dĩ vãng cũng không đề cập tới.

Địa chủ thấy người tới quả thật là người thân của tiểu Triệu huyện lệnh, chỉ phải tiếc nuối mà cáo từ.

Hữu Xu xem tướng mạo nhị thúc khác thường, đem tinh thần lực bức tới hai mắt nhìn tỉ mỉ, không khỏi kinh hãi. Trên cổ đối phương đeo một bộ gông xiềng thật lớn, cổ tay, mắt cá chân cũng cột xiềng xích, giống như kẻ tù tội. Khó trách gã đi vài bước đường liền thở hồng hộc, vô cùng mệt mỏi.

Đây rõ ràng là thủ đoạn Diêm La vương dùng để đối phó sinh hồn làm ác, chẳng lẽ hôm nay gã chạy tới đón mình, là được Diêm La vương chỉ thị? Nghĩ như vậy, Hữu Xu cũng không lo lắng nhị thúc gây bất lợi với mình, thanh thản đi theo. Việc cậu hồi kinh báo cáo công tác vẫn chưa nói cho bất luận người nào, theo lý mà nói tuyệt đối sẽ không có người ở cửa thành nghênh đón, còn bày tiệc khoản đãi, có thể thấy đã sớm nhận được tin tức.

Về phần tin tức này từ đâu mà đến, ước chừng là địa phủ đi? Dù sao thì đi theo là có thể biết.

Hai người đi đi dừng dừng, dừng dừng thở thở, rốt cuộc tới một căn viện ba gian. Đây vốn là nhà của “Triệu Hữu Xu”, sau khi cha nương chết liền bị nhị thúc chiếm lấy, còn hạ độc được cho cậu, vu cho cậu thân nhiễm trọng bệnh, quang minh chính đại mà đưa cậu về quê nhà ở nông thôn nghỉ ngơi, qua những

ngày khổ cực. Nếu không có tộc nhân tâm địa thiện lương, chưa từng thờ ơ lạnh nhạt, “Triệu Hữu Xu” đã sớm chết đói.

Ngẩng đầu nhìn nhìn tấm biển viết hai chữ “Triệu phủ”, mặc dù không có tự mình lĩnh hội qua thời thơ ấu vui vẻ giàu có của “Triệu Hữu Xu”, Hữu Xu cũng thấy một trận thổn thức. Cậu đứng ở cửa nhìn hồi lâu mới đi vào trong dưới sự thúc giục của nhị thúc, mới vừa vòng qua cổng trong, chỉ thấy một phụ nhân trung niên cũng gầy yếu lão đảo tiến lên đón.

Xem đối phương trầm trọng nện bước, mồ hôi trải rộng biểu tình thống khổ, Hữu Xu không cần dùng tinh thần lực điều tra đã biết, bà ta cũng đeo gông xiềng, buộc xiềng xích.

“Chất nhi, ngươi rốt cuộc trở lại. Mau vào, trong phòng chuẩn bị tiệc rượu, chỉ chờ ngươi đó.” Phụ nhân vội vàng nói.

Hữu Xu gật đầu, chậm rãi mà vào, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi lớn hơn mình năm sáu tuổi sắc mặt tái nhợt ngồi ở bên cạnh bàn. Người này chính là trưởng tử duy nhất của nhị phòng, đường ca của “Triệu Hữu Xu” Triệu Hữu Tài. Nhị phòng chiếm đoạt gia sản của đại phòng cũng là để cầu cho hắn ta một chức quan.

Trước khi “Triệu Hữu Xu” đậu Trạng Nguyên, hắn đã cầu được chức Lại bộ lang trung ngũ phẩm, xem như có thể cầu được phẩm cấp cao nhất trong quan hàm, thì ngân lượng hao phí nói ít cũng bảy tám vạn. Nhưng mà nhị phòng là thứ xuất, vừa không ruộng đất cũng không mặt tiền cửa hiệu nghề nghiệp, ngày qua túng thiếu, nào tích cóp được mấy vạn lượng? Nghĩ cũng biết tất nhiên là cướp đoạt gia sản của đại phòng.

Lúc ấy tuy rằng “Triệu Hữu Xu” trúng cử, lại chỉ được làm một huyện lệnh thất phẩm, lại không có bạc và nhân mạch, căn bản đâu không lại đường huynh quan ngũ phẩm, chỉ phải nhẫn nhục chịu đựng mà đi nhậm chức.

Đường huynh đã từng khí phách phần chần, hiện tại lại giống như gà trống thua trận, lộ ra vẻ mặt suy sụp mà lại oán giận, Hữu Xu làm thế nào lại không nghi hoặc? Cậu dùng tinh thần lực hơi hơi xem xét, chỉ thấy gông xiềng và xiềng xích mà đối phương đeo càng to lớn nặng nề hơn so với cha nường, tính sơ sơ ra, ít nhất phải có một hai trăm cân. Khó trách đầu và bả vai hắn cúi gục xuống bàn, hóa ra không phải cố ý ra oai phủ đầu với đường đệ, mà là căn bản không nâng dậy nổi.

Nhìn thấy Hữu Xu đứng hạn tới, ánh mắt hắn hơi hơi lóe lên, gân xanh trên trán cũng nhảy ra, giống như vô cùng kinh hãi.

“Ngươi lại thật sự vào thành hôm nay.” Âm lượng những lời này thực nhỏ, lại khiến Hữu Xu vừa vặn nghe được. Như thế xem ra, quả nhiên có người nói hành trình của mình cho bọn họ biết, mà bọn họ không thể không đến nghênh đón.

Thử nghĩ, sau khi cướp đi gia sản của người khác, người có nguyện ý để cho đối phương chuyển động dưới mí mắt mình không, tất nhiên là hận không thể nhanh chóng diệt trừ đi? Nhưng người một nhà này cố tình sót ruột vội vàng mà tới tìm mình, trong này không có mờ ám, Hữu Xu đánh chết cũng không tin, lại

liên hệ với gông cùm xiềng xích trên người bọn họ, người phía sau màn là ai đã không nói cũng biết.

Hữu Xu tin tưởng đối phương sẽ không thương tổn tới mình, cho nên không hề phòng bị mà đến, ngồi vào chỗ của mình sau đó chấp tay nói, “Đường huynh, đã lâu không gặp.”

“Trở về là tốt, với lại lấy gia sản của người về đi, lại viết cho ta một bức thư giải hòa, việc này liền xong, chúng ta cả đời không qua lại với nhau.” Triệu Hữu Tài đi thẳng vào vấn đề mà nói.

Hữu Xu hạ mắt, trầm nghĩ quả nhiên.

76. Chương 76

Đến tột cùng thì đại phòng Triệu gia có bao nhiêu tài sản, trong trí nhớ “Triệu Hữu Xu” thế mà lại không biết chút nào. Cũng đúng, quản lý việc nhà cửa đều là trách nhiệm của đương gia chủ mẫu, nhi tử chỉ cần đọc sách tốt là được, đợi nó lớn lên lập gia đình, còn có tức phụ để ý tới, hoàn toàn không cần phải biết. Vậy nên, hiện tại Triệu Hữu Tài để Hữu Xu lấy đi gia sản, trong lúc nhất thời cậu cũng không có manh mối.

“Sao đột nhiên đường huynh lại muốn trả lại gia sản? Người và nhị thúc không có cái lòng tốt này.” Cậu thăm dò nói.

“Cho người lấy thì liền lấy đi, vô nghĩa nhiều như vậy làm chi. Cha, lấy bạc ra.” Triệu Hữu Tài trán nổi gân xanh mà gục xuống bàn, giống như vài ngọn núi lớn đè trên đầu vai, mắt thấy liền muốn sụp đổ.

Hắn sẽ tuyệt đối không nói cho đường đệ biết, nửa tháng trước khi đối phương về kinh, một nhà ba người bọn họ đồng thời gặp giấc mộng, trong mộng bị bắt đến Diêm La điện chịu thẩm, tội danh là chiếm đoạt tài sản thân tộc. Sau khi Diêm La vương đeo gông cùm xiềng xích cho bọn họ xong liền thả bọn họ về, cường chế bọn họ lập tức trả lại gia sản, đồng thời có được thư giải hòa của nguyên chủ, nếu không gông cùm và xiềng xích sẽ càng ngày càng nặng, cho đến khi tươi sống đè chết bọn họ.

Mới đầu bọn họ còn không quá tin tưởng, nào ngờ theo thời gian thay đổi, đầu vai và tứ chi giống như đổ chì, hơi nhúc nhích một chút liền đau đến toàn tim. Trong đó Triệu Hữu Tài là nghiêm trọng nhất, đừng nói đi lại bình thường, mà ngay cả nằm ở trên giường cũng thành một loại tra tấn, trọng lượng trên vai gần như sắp đè gãy cột sống hắn.

Đêm qua, lại có quỷ sai đến thúc giục, nói là nguyên chủ chính ngọ ngày mai liền đến, bảo bọn họ nhanh chóng trả lại gia sản, sau đó thiêu hủy thư giải hòa mà đối phương viết ra, mới có thể trừ đi hình cụ ở vai và tứ chi. Lúc này bọn họ không thể không tin, trời còn chưa sáng liền chạy đến cửa thành trông giữ, xa xa nhìn thấy Hữu Xu, lập tức chạy tới nhận nhau.

Hữu Xu thấy thái độ một nhà nhị phòng ác liệt, hiển nhiên cũng không phải thật tâm ăn năn, may không

khỏi nhú nhú. Tuy rằng tính cách cậu ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng cũng không phải là thánh mẫu lấy ơn báo oán, muốn dùng mấy lượng bạc liền đuổi cậu đi, nào có dễ dàng như vậy. Dù sao hình cụ không phải mang ở trên người mình, hoàn toàn không cần phải gấp.

Nhị lão gia được chỉ thị của nhi tử, lập tức lấy từ trong tay áo ra năm mươi tám ngân phiếu, gian nan đẩy qua, “Chất nhi, đây là gia sản của người, nhanh nhận đi.”

“Đúng vậy, người cũng đừng ngại ít. Lúc trước khi chúng ta tới đây, cha nương người không kinh doanh tốt, đất vườn trong nhà, mặt tiền cửa hiệu, bán bán, nợ nần, thiếu nợ rất nhiều, vẫn là chúng ta giúp người trợ cấp, nếu không sao người có thể yên ổn mà ở nông thôn đọc sách, còn mười tám tuổi đậu Trạng Nguyên.” Nói xong một câu cuối cùng, giọng điệu nhị thẩm chua chua, có thể thấy “Triệu Hữu Xu” dựa vào bản lĩnh của mình làm quan, vẫn luôn là một cái gai trong lòng bà ta.

Hữu Xu hạ mi, không nói một từ. Người nhà này thật là vô sỉ, rõ ràng chiếm hết tiện nghi, trái lại còn nói mình thiếu bọn họ. Năm nghìn lượng, hóa ra xem mình là ăn mày mà đuổi đi à?

Cậu hơi hơi lật ký ức, nói, “Nhị thúc, nhị thẩm, các người đừng cho rằng ta tuổi còn nhỏ liền dễ gạt gẫm. Lúc trước khi cha nương ta chết, các người dọn vào nói muốn chiếu cố ta. Tuy rằng ta không biết đại phòng có bao nhiêu cửa cải, lại biết năm đó các người mang đến bao nhiêu đồ vật, bất quá chỉ mấy rương quần áo, mấy quan tiền mà thôi, ngay cả tiền mướn xe ngựa và khuân vác, vẫn là quản gia nhà ta giúp các người trả. Không có gia sản của ta, các người ăn cái gì sơn trân hải vị, ở cái gì rường cột chạm trổ, mặc cái gì lăng la tơ lụa, làm cái gì mệnh quan triều đình? Đến tốt cùng là các người thiếu ta, hay là ta thiếu các người, chỗ Diêm La vương đều có kết quả. Việc này, chúng ta vẫn là chờ đến ngày chết rồi lại bàn rõ ràng đi.”

Bởi vì một nhà nhị phòng đã sớm đuổi gia phó nhà đại phòng, Hữu Xu cũng tìm không ra nhân chứng để tra rõ thị phi ân oán năm đó. Đương nhiên, mặc dù tìm được, cậu cũng lười phí sức. Số gia sản đó nếu nhị phòng luyến tiếc, cứ việc giữ là được, cậu không nóng nảy.

Nghĩ vậy, cậu đứng dậy chấp tay, chuẩn bị cáo từ.

Lúc này một nhà nhị phòng mới nóng nảy, vội vàng đi chặn cửa. Cái gì gọi là chờ đến ngày chết rồi lại bàn? Gông xiềng trên người bọn họ không lấy xuống, không quá nửa tháng liền sẽ bị dè chết. Thằng nhóc Triệu Hữu Xu này cũng không biết có phải chó ngáp phải ruồi không, lại lấy Diêm La vương ra nói chuyện, còn thật sự điểm trúng tử huyệt của bọn họ.

“Năm nghìn lượng người ngại ít, vậy liền cho người thêm năm nghìn lượng. Triệu Hữu Xu, làm người đừng lòng tham không đáy quá!” Triệu Hữu Tài cố nén lửa giận. Bởi vì làm ở Lại bộ, mấy năm nay hần mua quan bán tước, thật sự là kiếm không ít, đem trong ngoài ngoài Triệu phủ tu sửa xây dựng thêm, trở nên cực kỳ tráng lệ. Nghe giọng điệu Triệu Hữu Xu, là muốn cả nhà bọn họ đến như thế nào thì trở về như thế đó, mặt mũi cậu ta thật lớn!

Hữu Xu lắc đầu, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, “Năm nghìn, một vạn, với ta mà nói không có bất luận cái gì khác biệt, bất quá chỉ là một con số thôi. Mấy năm nay ta đã sớm suy nghĩ cẩn thận, cái nhà này các người thích lấy cứ lấy, ta dựa vào bản lĩnh của mình vẫn có thể tự lập môn hộ. Nhị thúc, nhị thẩm, đường huynh, các người an an tâm tâm ở đi, ta cáo từ.” Dứt lời sải bước mà đi.

Một nhà nhị phòng chạy không nổi, chỉ đành bảo tôi tớ đi ngăn cản, nào ngờ người nọ nhìn thì đi chậm, kì thực hai ba bước đã đi ra ngoài, vòng ra cửa chính tìm, nào còn có nửa cái bóng người?

“Làm sao bây giờ? Gia sản này nó lại từ bỏ! Tại sao nó có thể không cần chứ?” Nhị thái thái tê liệt ngồi ở trên ghế, đấm ngực dậm chân khóc thét lên.

“Ta đã nói năm nghìn lượng có thể quá ít hay không, nhưng người nói đủ! Làm sao bây giờ? Không có thư giải hòa, gông xiềng trên người chúng ta chẳng lẽ thật sự phải đến ngày chết mới có thể cởi xuống ư?” Nhị lão gia kéo vạt áo ra, xem xét da thịt đã sớm bị dè thành đỏ tím của mình, càng cảm thấy sợ hãi tuyệt vọng. Qua một ngày, gông cùm và xiềng xích liền nặng thêm một cân, thực nhanh bọn họ sẽ bị dè tới tan xương nát thịt.

Triệu Hữu Tài lẩn lộn ở Lại bộ đã lâu, sóng to gió lớn gì mà chưa thấy qua, nhắm mắt trầm tư một khắc, chắc chắn nói, “Không phải cậu ta đến kinh thành báo cáo công tác sao? Cứ chờ, ta tự nhiên có biện pháp để cậu ta chủ động tìm đến chúng ta lấy bạc.”

“Con à, người muốn làm gì?” Nhị lão gia luôn cảm thấy bất an.

“Đường đi nước bước trong nha môn, nói người cũng không rõ.” Triệu Hữu Tài hiện tại ngay cả mở miệng nói chuyện cũng thành gánh nặng, thở dốc trong chốc lát sau đó liền nhắc bút lên viết một tờ bái thiếp, lệnh tùy tùng đưa đến Lại bộ.

Hữu Xu mượn một chiếc xe trâu chậm rãi di chuyển trong kinh thành, một mặt tìm kiếm chỗ ở tạm thời, một mặt quan sát phong thổ. Phong tục của Đại Dung quốc cực kỳ gần với Hạ Khải, phong cách phục sức cũng không khác mấy, nhưng càng thêm hoa lệ. Đó cũng là do tính xa hoa lãng phí của tiên hoàng, thế nên trên làm dưới theo. Ngẩng đầu nhìn trời, ngẫu nhiên có mây đen và quỷ ảnh thoảng qua, có thể thấy đủ loại hành động của tiên hoàng còn chưa thấy hiệu quả, oán niệm của dân chúng không nhỏ.

“Đông gia, ngài chuẩn bị tìm nhà như thế nào? Đắt một chút hay là rẻ một chút?” Xa phu cao giọng hỏi.

Hữu Xu thu hồi tầm mắt, nghiêm trang đứng đắn nói, “Có tòa nhà nào có chuyện ma quái không?”

“Nhà có chuyện ma quái? Ngài không phải nói giỡn đi?” Xa phu móm móm lỗ tai, hoài nghi mình nghe nhầm rồi.

“Trong tay của ta không có bao nhiêu tiền, chỉ thuê được tòa nhà thật rẻ thôi.”

“Thì ra là thế. Nhà có chuyện ma quái ta từng nghe nói một chỗ, tiền thuê chỉ cần bảy tám lượng một năm, địa phương cũng rộng mở, nhưng thật sự tà môn, người vào ở hoặc là chết, hoặc là điên, không một ai có kết cục tốt. Hậu sinh, ta thấy người tuổi còn trẻ, bộ dạng cũng mi thanh mục tú, hà tất vì tiết kiệm vài đồng tiền, mà lấy tính mạng của mình nói giỡn?” Xa phu tận tình khuyên bảo.

Hữu Xu thành khẩn nói lời cảm tạ, nhưng chính là không nghe, cố ý muốn đến quỷ ốc. Rơi vào đường cùng, xa phu chỉ đành đưa cậu đến một ngõ hẻm sâu thẳm, chỉ vào một căn nhà ba gian nói, “Là ở đây, nha lang* ở đối diện, tiểu nhân giúp ngài hỏi một câu.”

*Nha lang: người trung gian mua bán, nói theo hiện đại nghĩa là người môi giới.

Xa phu gõ cửa đối diện, giải thích ý đồ đến. Nha lang đang vì vấn đề tòa nhà mà phát sầu, nghe nói có người muốn thuê, không nói hai lời liền đáp ứng. Hữu Xu thanh toán tổng cộng mười hai lượng, trong đó bảy lượng là tiền thuê một năm, còn có năm lượng tiền thế chấp, cuối cùng đem hành lý cùng rương sách dọn vào.

Nha lang và xa phu đứng ở ngoài cửa ló đầu ló cổ vào xem, thấy cậu vẫy tay muốn mời, vội vàng xoay người chạy. Nơi này thật tà môn, giữa mùa hè thổi gió lạnh, nửa đêm lại từng trận tiếng khóc nỉ non, tầng tầng quỷ ảnh, người bị hù chết dọa điên đã có mười bảy mươi tám người, ngay cả quan sai đến tra án cũng sẽ tự dừng trúng tà. Tiểu hủ sinh này lá gan quá lớn, làm thế nào cũng không nghe khuyên bảo.

Hai người chạy ra ngoài một dặm mới tê liệt ngồi trên đất, nghĩ mà sợ không thôi.

Tòa nhà này kiến tạo vô cùng tráng lệ, núi giả lờm chờm, cỏ cây cao chót vót, mây khói lượn lờ, chợt nhìn tựa như tiên cảnh, nếu không có chuyện ma quái, chỉ sợ bỏ năm trăm lượng cũng chưa hẳn thuê được. Hữu Xu mở tinh thần lực ra xem xét xung quanh, quả nhiên phát hiện rất nhiều lệ quỷ tới tới lui lui trong nhà, hiển nhiên đã đem nơi này trở thành nơi tụ cư lý tưởng.

Bởi vì được truyền thừa đạo gia, Hữu Xu cũng biết thuật phong thủy, vòng hai vòng trong nhà liền hiểu rõ nguồn gốc vấn đề là ở nguồn nước từ nam tới bắc tại mỗi viện. Nước có thể tụ tài, nhưng nếu dẫn nước không thích hợp, thì sẽ phá tài gây tai họa. Cũng không biết chủ nhân là gặp tính kế hay là thật sự không hiểu, lại xây ở hai đầu mỗi đầu một cái ao, đào một cái mương liên thông, hình thành dạng huyết bồn chiếu kính, khó trách lâu ngày, gia chủ con cháu chết sớm, người nhà khó khăn, vả lại từ dương trạch hóa thành âm trạch, thành nơi câu hồn đoạt mệnh.

Long khí hộ thể của Hữu Xu đã sớm hao hết, cho nên bình thường chế tác rất nhiều khu quỷ phù, giấu ở trong bao. Nếu như quỷ quái không đến trêu chọc, vậy liền hài hòa ở chung, nếu như muốn hại mạng, cậu chỉ đành tận lực mà bồi. Nghĩ như vậy, cậu càng thêm bình tĩnh, thanh thần đi vào chính viện, chọn một gian phòng rộng thoáng nhất để ở.

Dùng vệ sinh phù đem góc trong góc ngoài quét tước một lần, lại thu xếp hành lý thỏa đáng, cậu lập tức mặc quan bào, mang theo quan ấn, đến Lại bộ đưa tin. Cậu bức thiết muốn biết đến tột cùng tân hoàng có phải chủ tử mình hay không.

“Người chính là huyện lệnh Toại Xương Triệu Hữu Xu?” Quan viên phụ trách tiếp đãi cậu dùng ánh mắt xem kỹ cao thấp đánh giá, trong mắt mơ hồ hiện ra vài tia ác ý.

“Đúng là tại hạ. Nhận được triệu hồi của Hoàng Thượng, đặc biệt vào kinh báo cáo công tác.” Hữu Xu chấp tay.

“Được, trước tiên đem phí nhuận bút, phí làm việc, phí xếp sổ, phí thúc giục... giao đủ, tổng cộng một vạn hai nghìn lượng bạc.” Quan viên vừa cầm lấy bản tính đánh lạch cạch, vừa báo ra rất nhiều hạng mục thu phí.

Hữu Xu biết lục bộ cũng giống lục phòng trong nha môn, lập các loại danh mục thu hồi lộ, nhưng thật sự gặp gỡ loại chuyện này, vẫn là cảm thấy oán giận. Cậu cố nén tức giận hỏi, “Nếu như Hoàng Thượng không thể đứng lúc nhìn thấy báo cáo công tác của Triệu mỗ, tra hỏi xuống thì làm như thế nào?”

“Xuy, người cho mình là ai?” Quan viên hí mắt, vẻ mặt khinh miệt, “Nói cho người biết, những phí dụng đó nếu người không giao, liền thành thành thật thật ở kinh thành chờ, không chừng qua một trăm năm tám mươi năm, Hoàng Thượng sẽ có thể nhớ tới người. Năm đó Bình Tây vương vào kinh báo cáo công tác, ỷ mình là hoàng thân quốc thích liền không đem bọn ta để vào mắt, nói cái gì cũng không chịu giao bạc. Người đoán như thế nào? Không ai giúp hắn viết báo cáo công tác, ở trong kinh đợi hai năm mới đợi được Hoàng Thượng triệu kiến. Người xem người ta xem, rồi lại suy nghĩ về mình xem, người có phân lượng như Bình Tây vương sao?”

“Đó là chuyện vào thời tiên hoàng đi?” Hữu Xu một lời bóc trần.

Quan viên hô hấp cứng lại, thực nhanh lại khôi phục bình thường, lạnh nhạt trào phúng, “Tân hoàng đăng cơ cũng giống vậy thôi. Lục bộ trong triều, hấn động tới Binh bộ, Công bộ, Lễ bộ, Hình bộ, người xem hấn có dám động tới Hộ bộ và Lại bộ không. Hộ bộ, Lại bộ là cột sống của quốc gia, động một cái liền thương gân động cốt. Hoàng Thượng hấn dám sao? Cũng không hỏi xem những cự thần trong triều có đáp ứng hay không.”

Hữu Xu lạnh cả lòng, nhưng vẫn kiên trì nói, “Báo cáo công tác ta tự mình viết cũng không được sao?”

Công văn nộp lên các bộ xét duyệt, nhất là đưa tới ngự tiền, đều có cách thức và cách dùng từ đặc biệt, mà những tri thức đó, quan viên dùng khoa cử để lên làm quan chưa bao giờ được tiếp xúc, một khi tự mình viết mà bị bắt lấy sai sót, kết quả chỉ có một, chính là cách chức điều tra. Quan viên thấy cậu keo kiệt như thế, ngay cả phí nhuận bút cũng không chịu bỏ ra, liền cũng mặc kệ cậu nhảy vào trong hố.

“Được, người tự mình viết đi. Nhưng bản quan nói trước, không giao phí nhuận bút, phí xếp sổ, phí thúc giục, người viết công văn xong tới bao giờ thượng thư đại nhân mới có thể nhìn thấy, thì không biết bao lâu đâu. Bình Tây vương cũng chờ hai năm, người sao, mười bảy mười tám năm hấn là không sai biệt lắm đi. Bản quan ở chỗ này chờ, chừng nào người nghĩ thông suốt đưa tiền lên, thì lúc đó liền tiến cử công văn cho người.” Hấn không sợ hãi mà nói.

Trong lòng Hữu Xu tức giận mọc lan tràn, trên mặt không chút nào hiện ra, nhắc bút, lưu loát viết báo cáo công tác mấy vạn chữ, giới thiệu chiến tích của mình ở mỗi một phương diện, rồi lại tổng kết ưu khuyết điểm. Công văn cùng loại, cậu chỉ cần liếc nhìn một cái là có thể sáng tác ra bản mẫu tốt nhất, vả lại khi ở Toại Xương và Lệ Thủy, vì đề phòng tư lợi chuyên quyền, tất cả công vụ đều là cậu tự mình xử lý, bản tới tiêu chuẩn nghiệp vụ, so với bất cứ một quan viên nào ở lục bộ đều cao hơn, sao lại bị một phần báo cáo công tác làm khó được.

Sau khi viết xong tỉ mỉ kiểm tra hai lần, xác nhận không có sai sót, cậu mới đóng quan ấn trình lên. Quan

viên kia cũng không thèm nhìn tới, ném vào trong đồng hồ sơ liền coi như xong việc, thái độ cực kỳ khinh mạn.

“Cuối cùng khuyên người một câu, nhanh chóng đem bạc dâng lên, nếu không phần báo cáo này có thể đá chìm đáy biển đó.”

“Đa tạ nhắc nhở.” Hữu Xu hơi chấp tay, nhanh chóng rời đi.

Đại Dung lại trị hủ bại đã vượt xa tưởng tượng của cậu. Lại bộ mua quan bán tước, Hình bộ oan người oan án, Hộ bộ đào rỗng quốc khố, Lễ bộ diên đảo cường thường, Binh bộ yếu đuối vô năng, Công bộ nhàn tản rãnh rỗi, đó là một quốc gia kiểu gì? Là thế đạo ra sao? Nghĩ đến đây, đối với thân phận tân hoàng cậu lại không cảm thấy hứng thú nữa. Ngay cả Lại bộ và Hộ bộ cũng không sửa trị được, thủ đoạn này so sánh với chủ tử, không khỏi quá mức kém cỏi.

Bởi vì tâm tình không tốt, cậu mua rất nhiều điểm tâm mang về nhà, khi buông hộp xuống mới nhớ còn có một chuyện quan trọng chưa làm, vội vàng chạy đến sái phòng, nhặt một tấm ván gỗ bằng phẳng, dùng chủy thủ đẽo thành một khối bài vị, trên đó khắc bốn chữ “U minh chi chủ”.

“Cám ơn ân cứu mạng, tình nghĩa hộ tống của người, ta mua rất nhiều đồ ăn ngon, hy vọng người có thể thích.” Cậu đem bài vị đặt trên hương án, nghiêm túc đứng đắn mà bái bái, sau đó đem đồ ăn mua về đặt chỉnh tề trong bát đĩa, trở thành tế phẩm mà cúng lên.

Ở Đại Dung quốc, cậu không có chủ tử, không có cha nương, mỗi khi đêm dài người vắng luôn bị nỗi cô độc khắc cốt xâm nhập. Nếu không có Diêm La vương một đường làm bạn, chăm sóc, yên lặng bảo hộ, cậu tuyệt đối sống không đến hôm nay. Cậu thích người bằng hữu này, cho nên cũng liền xuất phát từ tận tâm can, không hề giữ lại, được thứ tốt gì, luôn muốn cùng chia sẻ với hắn.

Ánh nến trên hương án đột nhiên nhảy lên cao nửa tấc rồi lại nhanh chóng dập tắt, để lại một phòng tối đen.

Hoàng thành, trong cung Càn Thanh, một nam tử cao lớn đang dựa bàn phê duyệt tấu chương, một vị thái giám mặt trắng, dung mạo âm nhu đứng bên cạnh.

Nam tử buông ngự bút xuống, trầm giọng nói, “Hôm nay Hữu Xu làm những gì?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, tiểu Triệu huyện lệnh đầu tiên là đến Triệu phủ, Triệu Hữu Tài định dùng một vạn lượng bạc giải hòa, bị cậu ấy cự tuyệt. Sau đó cậu ấy thuê quỷ trạch ở ngõ nhỏ Đông Giao, sau khi hơi nghỉ ngơi hồi phục liền đến Lại bộ đưa tin. Bởi vì không đưa tiền phí, báo cáo công tác hiện giờ còn đặt phía dưới đồng công văn, cũng không biết bao giờ mới có thể đưa đến trước án Lại bộ thượng thư.” Dứt lời, thái giám chân chừ nói, “Nếu không, nô tài tự mình đến Lại bộ một chuyến, đòi báo cáo công tác lại đây?”

“Không vội, trước tiên cứ để đó, bằng không trăm làm sao tiện phát tác?” Nam tử nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lộ ra nửa khuôn mặt tuần mỹ vô trù lại lạnh như băng.

Thái giám khom người đáp lại.

Sau một lúc lâu, nam tử lại hỏi, “Lại bộ tận lực làm khó dễ Hữu Xu, có phải Triệu Hữu Tài ở giữa làm khó dễ hay không?”

“Đúng vậy. Hắn muốn bức bách tiểu Triệu huyện lệnh đến Triệu phủ lấy bạc.”

“Ngu xuẩn. Tính tình Hữu Xu bướng bỉnh như vậy, càng ép cậu ấy lại càng cứng rắn. Đối phó cậu ấy phải vượt lòng mới được.” Nam tử trầm giọng cười nhẹ, giọng điệu hàm chứa yêu sủng, hiển nhiên đối với bản tính của tiểu Triệu huyện lệnh như lòng bàn tay.

Thái giám cũng không thấy kỳ quái, cười khẽ hai tiếng theo. Đúng lúc này, trên bàn bỗng nhiên toát ra một trận ánh sáng, sau khi ánh sáng tán đi, trên ngự án chất đầy hồ sơ lại hư không hiện ra ba cái đĩa, một cái đựng hoa quả cao, một cái đựng hạch đào tô, còn có một cái đựng một xâu mút quả đỏ au.

“A, đây là tên ngọc nào lớn mật, dám cung phụng Diêm La vương vậy? Ngại mạng mình dài chăng?” Mặt thái giám lộ vẻ kinh dị.

“Quả thật là đồ ngọc!” Nam tử hơi hơi sững sờ, cầm lấy mút quả nhìn nhìn, lúc này mới không nhịn được cười. Ngoại trừ đồ ngọc tiểu Triệu huyện lệnh lớn mật cộng thêm ham ăn, còn ai vào đây mà đem Diêm La vương cung phụng trên hương án? Mặc dù không làm bạn ở bên cạnh cậu, cậu cũng có thể thời thời khắc khắc nghĩ tới mình, nhớ kỹ mình, có thứ gì tốt vội vàng lấy ra chia sẻ với mình, quả thật là có tâm.

Nam tử cắn một viên mút quả, tỉ mỉ nhai hai cái, cảm thấy mỹ mãn mà khen, “Ừm, rất ngọt.”

Thái giám thoáng nhìn ẩn đường giãn ra cùng với đáy mắt ôn nhu cười nhạt của hắn, cuối cùng đoán được tể phẩm này là ai cúng, không khỏi âm thầm bội phục tiểu Triệu huyện lệnh. Gặp Diêm La vương còn có thể giữ vững trấn định, vả lại một đường làm bạn, thật lòng tương giao, không hổ là hậu nhân của quốc sư Hạ Khải, tâm tính bất phàm mà.

Chỉ ăn một ngụm, nam tử liền luyện tức động tới nữa, dùng pháp thuật phong kín tể phẩm lại, thu vào vương ấn.

“Người trông cho kỹ chút, trăm đi một lát sẽ trở lại.” Hắn đứng lên, hóa thành một hư ảnh biến mất, mà phía sau ngự án vẫn còn một nam tử ngồi đó, thân cao diện mạo đều như một khuôn đúc ra với hắn, đang nhắc bút chậm rãi phê duyệt tấu chương.

Thái giám khom người lĩnh mệnh, phát trần giường lên, bày một thủ thuật che mắt ở trong điện. Thị vệ và cung nhân canh giữ ở cửa vốn dĩ ánh mắt mê man, hiện tại càng thêm mờ mịt.

Lúc Diêm La vương đến, Hữu Xu đang ăn cơm chiều. Bởi vì tiền dư trên tay không nhiều lắm, lại không biết bao giờ báo cáo công tác mới có thể được phúc đáp, liền không dám tùy tiện tiêu tiền, mua một túi cải

trắng một khối đậu hũ, tùy tiện dùng nước lã nấu nấu cũng liền xong, cơm là loại gạo lúc rẻ nhất, nằm đồng một gói to, màu vàng pha đen, hết sức khó coi. Mấy hộp điểm tâm cậu mua trước đó hiện tại đều đặt trên hương án, đúng là đem đồ tốt nhất để cho người khác, đồ đơn sơ giữ cho chính mình.

Sao lại ngốc như vậy, khiến người ta đau lòng như vậy? Diêm La vương đi đến bên cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình, muốn thưởng cho cậu hai cái liếc trắng mắt, rồi lại nhịn được.

Từ thật lâu tới nay, Hữu Xu vẫn là lần đầu tiên dùng cơm một mình, trước đây đều có Diêm La vương ở bên cạnh, tuy rằng không ăn, nhưng sẽ dùng ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn, làm cậu vô cùng an tâm. Đột nhiên chỉ còn một mình mình, lại có chút cảm giác ăn không biết vị, đang không yên lòng và cơm, lại thấy đối phương xuất hiện, quả nhiên là vừa mừng vừa sợ. Tròng mắt cậu rực sáng, nhanh chóng liếc đối phương vài cái, sau đó bưng bát lên che miệng, ngây ngô cười.

Nhưng mà cậu cũng không biết, hai lúm đồng tiền bên má đã bán đứng tâm tình nhảy nhót vui sướng của cậu, chọc cho Diêm La vương cũng cười nhẹ theo. Càng xem càng ngốc, nhưng mà càng xem càng đáng yêu. Bất quá chỉ rời đi vài canh giờ, mà đã nhớ như vậy. Trong lòng hắt than thở, ánh mắt cũng ôn nhu như nước.

Có người bồi mình ăn cơm, gạo lúc vốn dĩ còn có chút khó có thể nuốt xuống, hiện tại lại trở nên thơm ngào ngạt. Hữu Xu gấp mấy khối đậu hũ, nhét vào miệng cùng với cơm, hai má căng phồng, mặt mày tuấn dật phơi phới, nhìn qua cực kỳ vui mắt. Nam tử một tay chống má, lẳng lặng chăm chú nhìn, trong lòng cũng bắt đầu khởi động niềm vui vẻ vô hạn.

Vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận gào khóc thảm thiết. Một nữ quỷ giọng the thé nói, “Lão tổ, phòng ở của chúng ta bị người ta chiếm, là một thư sinh trẻ tuổi.”

“Đợi tối nay lão tổ hút khô máu nó, bóp nát thần hồn nó.” Một giọng nói thô ráp truyền đến.

Hữu Xu nghe rõ ràng, nhưng mà có tiểu đồng bọn ở đây, trong lòng một chút cũng không hoảng hốt. Diêm La vương cũng bất vi sở động, chỉ hơi hơi trong nháy mắt, chém ra một đạo hắc quang.

“A a a! Là địa ngục nghiệp hỏa! Mọi người chạy mau đi, người ở bên trong không phải Diêm Vương thì chính là ngục chủ!” Quỷ quái tự xưng là lão tổ tru lên trốn đi, đông đảo lệ quỷ cũng sôi nổi chạy trốn.

Diêm La vương vốn không tính toán làm khó bọn họ, nghĩ rồi nghĩ, lại sửa chủ ý, truyền âm nói, “Trở về cho bốn vương!”

Trong thiên hạ có mấy thần tiên có thể sử dụng địa ngục nghiệp hỏa, vả lại còn xưng “bốn vương”? Chúng quỷ trăm triệu lần không ngờ Diêm La vương sẽ đại giá quang lâm, mặc dù sợ tới mức linh hồn cũng sắp bay mất, nhưng vẫn kiên cường mà từ dưới đất chui ra, chỉnh chỉnh tề tề đứng thành hai hàng, chờ đợi xử lý.

Diêm La vương chỉ chỉ lão tổ, “Người, sau này chính là quân gia Triệu phủ, giúp Hữu Xu chuẩn bị gia vụ.

Thủ hạ của người am hiểu cái gì?” Biết rõ tiểu Triệu huyện lệnh thấy được và nghe được, hắn còn giống trống khua chiêng an bài thỏa đáng, chính là để lấy được cảm kích và ngưỡng mộ của đối phương. Một ngày nào đó, hắn muốn tiểu Triệu huyện lệnh không bao giờ rời khỏi mình.

Hữu Xu giả như không biết, lúm đồng tiền bên má lại càng thêm ngọt ngào. Kết giao được bằng hữu trượng nghĩa như vậy, đời này đáng giá.

77. Chương 77

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lệ quý tử xưng là lão tổ khi còn sống là chủ mẫu nhà giàu, bị tiểu thiếp và trượng phu liên thủ độc sát, đến bây giờ đã chết hơn ba trăm năm, xem như con đường dài hơn, kiến thức rộng hơn những quý quái ở kinh thành. Vào chính sảnh, nhìn thấy nam tử cao lớn ngồi ngay ngắn ở thượng thủ, mặt đeo mặt nạ, lão không khỏi hai chân như nhũn ra, hai đùi run run, sau đó nhanh chóng liếc Hữu Xu một cái, thấy quanh thân cậu lóe ra kim quang, mây mù lượn lờ, lại có trăm năm công đức trong người, không khỏi càng thêm kinh hãi.

Nếu như giết chết đại thiện nhân như vậy, đời này lão cũng đừng trông cậy vào việc tu được thân thể linh đài, trở thành quỷ tiên địa phủ, mà cứ chờ xuống tiệp ngục đi. Vả lại có nghe đồn, Diêm La vương hiện giờ là ma đầu bò lên từ tiệp ngục, một thân tu vi sâu không lường được, có thể nói thần chấn giết thần, phật chấn giết phật, cùng hung cực ác. Động tới người hắn che chở, vậy kết cục...

Lão tổ càng nghĩ càng sợ, càng sợ càng run run rẩy rẩy, lúc này quỷ xuống, một năm một mười kể hết sở trường của mấy tiểu lâu la. Tiểu quỷ bị lão điểm danh tới cũng vội vàng tiến lên đề cử chính mình, sợ mình không có tác dụng sẽ bị Diêm La vương đánh vào mười tám tầng địa ngục.

Trong đại sảnh gào khóc thảm thiết, âm phong từng trận, nếu như đổi thành người khác, không chừng đã sớm bị dọa điên rồi, Hữu Xu lại còn ung dung nhàn nhã mà uống canh cải trắng, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, khóe miệng hơi hơi cong lên, tâm tình rất tốt. Có tiểu đồng bọn ở đây, cậu một chút cũng không hoảng hốt.

Diêm La vương vung tay áo lên liền bày một tầng kết giới, miễn cho âm phong đông lạnh tiểu Triệu huyện lệnh, cuối cùng híp mắt nhìn kỹ đám lệ quỷ này, chậm rãi nói, “Nhìn trên việc các người còn có chút tác dụng, bổn vương có thể tha các người không chết. Sau này các người liền đi theo Hữu Xu, thay cậu ấy quản lý gia môn, xử lý việc vặt, hộ vệ an toàn. Ngày sau nếu các người xuống địa phủ, chỉ cần báo ra tên bổn vương, tự nhiên có người đưa các người đi đầu thai.”

Chúng quỷ liên tục gật đầu, cảm động đến rơi nước mắt. Chỉ riêng lão tổ xoa xoa hai tay, chần chừ nói, “Đại vương, nếu như nô gia không muốn đầu thai, muốn cầu một công việc ở Diêm La điện thì sao ạ?”

Ha, dã tâm thật lớn, thế mà lại muốn làm quỷ tiên! Chúng quỷ đồng loạt nhìn về phía lão, trong mắt tràn đầy khâm phục.

Diêm La vương hơi trầm tư, gật đầu nói, “Nếu như công đức trên sổ công đức đầy đủ, tự nhiên có thể. Được rồi, tất cả giải tán đi, chớ có làm Hữu Xu sợ.”

Đại vương, cậu ta căn bản không sợ có được không! Cửa, cửa sổ, nền gạch, đều bị quỷ khí đông lại một tầng sương trắng, cũng không thấy cậu ta nhú mày một chút. Cậu ta tất nhiên không phải người bình thường! Lão tổ trong lòng oán thầm, nhưng cũng không dám nói rõ, mang theo chúng quỷ muốn rời khỏi, lại bị gọi lại, “Chậm đã, không được đem việc bổn vương tới đây nói với Hữu Xu, chỉ nói các người có duyên với cậu ấy, đặc biệt tới đảm đương quỷ phó cho cậu ấy.”

Lão tổ nhìn thanh niên này còn ăn canh, tựa như không hề có cảm giác, chỉ phải gật đầu.

Hữu Xu mượn khăn tay che giấu khóe môi nhanh chóng cong lên, sau đó mới chậm rãi lau nước canh bên má, nhưng đôi mắt sáng ngời và đuôi lông mày nhướng lên lại tiết lộ nội tâm vui mừng của cậu. Diêm La vương "làm chuyện tốt không để lại tên" giơ tay lên, vuốt ve hờ đỉnh đầu mềm mại của tiểu Triệu huyện lệnh, trong lòng cũng đầy nhu tình và vui sướng.

Một người một quỷ ăn xong cơm chiều, ở trong vườn tản bộ chốc lát liền trở về phòng đi ngủ. Bởi vì trong nhà tạm thời còn chưa có tôi tớ, củi lửa cũng không đủ đốt, Hữu Xu vẫn chưa tắm rửa, làm bộ vô ý mà chừa vị trí bên cạnh ra, lúc này mới an tâm ngủ. Tuy rằng mới đến, cô độc, nhưng cậu không chút nào cảm thấy thấp thỏm bất an, bởi vì cậu biết luôn có một người yên lặng trông coi mình.

Diêm La vương giống như thường ngày bố trí tốt pháp trận phòng ngự ở các cửa sổ, cuối cùng dựa nghiêng bên cạnh tiểu Triệu huyện lệnh, lấy ra tấu chương và công văn phê duyệt, thường thường giúp đối phương dịch dịch góc chặn, vỗ vỗ hai má, thái độ vô cùng thân mật tự nhiên. Gần đến nửa đêm, lão tổ bên ngoài gõ vang cửa phòng, "Đại vương, nô gia đến báo mộng." Nếu như không ở trong mộng giải thích rõ ràng, ban ngày một đám yêu ma quỷ quái bỗng nhiên hiện hình, còn không phải hù chết tiểu Triệu huyện lệnh à? Đây là bước đầu tiên để lão trở thành quỷ tiên, đương nhiên phải suy xét chu toàn.

Diêm La vương hủy bỏ pháp trận phòng ngự trên cửa sổ, cho lão vào, thấp giọng nói, "Chớ có nói nhảm quá nhiều."

"Nô gia tuân mệnh." Lão tổ đem cái trán nhắm ngay trán tiểu Triệu huyện lệnh, ý muốn đi vào giấc mộng, lại bỗng nhiên bị một luồng hắc quang trói buộc hồn thể, quăng ra ngoài xa xa, thiếu chút nữa nát thành mảnh nhỏ. Lão còn chưa kịp hoàn hồn, chợt nghe một giọng nói lạnh như băng quát lớn, "Ai cho người chạm vào cậu ấy?"

"Nô gia sai rồi, nô gia không dám!" Lão tổ không nói hai lời liền quỳ xuống nhận sai, trong lòng dần dần lĩnh ngộ được một bí mật: có phải vị chủ nhân này có ý niệm gì với tiểu Triệu huyện lệnh hay không? Nếu không thì sao giọng điệu lại chua như vậy, độc chiếm dục sao lại mạnh như vậy? Nhưng mà lão còn không kịp miệt mài theo đuổi liền bị thu lấy một sợi tơ hồn, nhập vào trong ấn đường của người đang ngủ say, nối liền mộng cảnh.

Hữu Xu đang ăn cơm, trên bàn bày đầy thịt cá, điểm tâm đủ màu, vừa mới chuẩn bị thêm chén thứ hai, chỉ thấy một lão phụ ngã sấp xuống bên chân mình, bất chấp ổn định thân hình mà lập tức dập đầu, miệng gọi chủ nhân.

"Người là ai? Sao lại gọi ta là chủ nhân?" Đã ý thức được ý đồ đến của đối phương, Hữu Xu lại vẫn giả ngu.

"Nô gia là quỷ tiên trấn trạch của tòa nhà này, sở dĩ cường chế di dời từng hộ lại từng hộ gia đình, chính là vì tìm kiếm người hữu duyên. Bởi vì kiếp trước đại nhân từng cứu nô gia một mạng, nếu nô gia không báo phần ân tình này, tu vi sẽ không tiến thêm được, cho nên đặc biệt tới làm trâu làm ngựa cho đại nhân, còn mong đại nhân cho nô gia một cơ hội. Nô gia họ Lý, đại nhân có thể gọi nô gia là Lý ma ma." Lão tổ làm như thật mà nói.

"Vậy người liền ở lại đi." Hữu Xu thực nhanh liền tiếp nhận cái thiết lập "quỷ quái báo ân" này.

Lão tổ hiển nhiên không ngờ cậu sẽ nhanh chóng như thế, không khỏi ngẩn người, đứng vào lúc này, một luồng uy áp lạnh như băng mà lại trầm trọng lan tràn lên đỉnh đầu, khiến lão không dám trì hoãn, lập tức từ trong mộng bừng ra.

"Cậu ấy ở trong mộng làm gì?" Âm dương hai giới đều có công văn chất thành đống phải xử lý, Diêm La vương cũng không phải thanh nhàn như thoát nhàn. Ban ngày trông coi tiểu Triệu huyện lệnh, đợi cậu ngủ say liền làm bạn bên cạnh, chậm rãi xử lý chính vụ, gặp nhau trong mộng cũng liền thành bọt nước. Có điều giờ này khắc này, tiểu Triệu huyện lệnh cũng đã ở trong ngực hắn, cũng không có gì để so đo.

"Hồi đại vương, chủ nhân đang ăn cơm." Lão tổ báo theo sự thực.

Diêm La vương mỉm cười, hiển nhiên đã sớm dự đoán được đáp án này, lại hỏi, "Ăn thức ăn gì?"

May mà lão tổ là một con quỷ tâm tư linh hoạt, đã đem tất cả cảnh tượng ghi tạc trong óc, nếu không thì lúc này tất nhiên sẽ gặp nạn. Lão vừa nhớ lại, vừa giơ ngón tay tỉ mỉ cân nhắc, trong lòng nghĩ ngợi: đại

vương hỏi cái việc nhỏ vụn vặt này đến tột cùng có ý nghĩa gì? Triệu đại nhân ăn cái gì thật sự rất quan trọng sao... Chưa oán thâm xong, lại nghe đối phương hỏi, “Ăn mấy chén cơm?”

Lão tổ run rẩy khoe miệng, “Lúc nô gia đi đang ăn chén thứ hai.”

Diêm La vương lắc đầu bật cười, trong mắt tràn đầy nhu tình. Người này ở trong hiện thực sống quá kham khổ, chỉ có thể bù lại ở trong mộng, thật là làm khó cho cậu. Đợi ngày sau Đại Dung quốc phồn vinh hưng thịnh, cậu muốn ăn cái gì liền làm cho cậu, nhất định phải nuôi cậu đến trắng trắng mập mập.

“Không có chuyện gì nữa, người đi xuống đi. Sáng mai báo trước cho Hữu Xu, đừng tùy tiện xuất hiện, làm cậu ấy sợ.” Mặc dù biết người nợ cũng không e ngại quỷ quái, Diêm La vương vẫn là không phiền không chán mà khuyên bảo.

Lão tổ càng cảm nhận được đại vương yêu sủng tiểu Triệu huyện lệnh, vội vàng đáp ứng.

Hôm sau, Hữu Xu mới vừa mở mắt liền thấy đầu giường đặt một tờ giấy, trên đó viết: chủ nhân, nô gia là Lý ma ma đêm qua báo mộng, nếu ngài muốn rửa mặt, chỉ cần vỗ tay ba cái, nước ấm lập tức liền tới.

Hữu Xu vỗ tay ba cái, quả nhiên có một lão phụ bùng bùng nước ấm tiến vào, xem diện mạo này, đúng là vị Lý ma ma trong mộng. Phía sau lão còn có liên tiếp quỷ quái đi theo, tuổi, giới tính, thân hình, đủ loại khác biệt, nhưng sắc mặt đều trắng bệch như nhau, dưới tia nắng ban mai chiếu rọi xuống hoàn toàn nhìn không thấy cái bóng kéo dài.

Sau khi lão phụ bùng bùng nước xuống vốn định tự mình hầu hạ chủ nhân rửa mặt, lại bị cự tuyệt. Lão nhìn kỹ, phát hiện chủ nhân cũng không có vẻ sợ hãi bài xích, chỉ là thuần túy không có thói quen, lúc này mới bắt đầu giới thiệu chúng quỷ. Lệ quỷ đạo hạnh hơn mấy chục, mấy trăm năm, thứ đã biết khi còn sống, sau khi chết liền nhớ kỹ, thứ mà khi còn sống không biết, chậm rãi cũng đều học được. Bọn họ có quỷ thì am hiểu nấu nướng, có quỷ am hiểu thủ công, có quỷ có thể đọc sách biết chữ, ngâm thơ vẽ tranh, đều đa tài đa nghệ.

Để đầu được cái thai tốt, bọn họ hận không thể cung phụng Hữu Xu như Bồ Tát, tòa nhà vốn còn quỷ khí âm trầm, bất quá chỉ một đêm bộ dạng liền thay đổi lớn. Trong sài phòng chất đầy củi lửa, trong phòng bếp toát ra khói bếp, đình đài lầu các tích đầy tro bụi lại khôi phục sạch sẽ như ngày xưa.

Hữu Xu vòng quanh các nơi, trong lòng hết sức hài lòng, hơn nữa trở lại phòng khách, phát hiện trên bàn đã bày điểm tâm nóng hôi hổi, tâm tình càng thêm rạng rỡ. Cậu ăn vài cái sủi cảo mới ý thức được không đúng, hỏi lão tổ, “Lý ma ma, ta không có bao nhiêu tích góp, bột mì và thịt heo này là người lấy từ đâu ra vậy?”

Tự nhiên là Diêm La vương cho gia dùng rồi! Nhưng lão tổ không dám nói rõ, tùy ý biên soạn, “Chủ nhân ngài có điều không biết, chủ nhân của tòa nhà này liên tục thay đổi năm sáu người, mỗi người đều là phú hộ, để phòng bắt trộm liền đem vàng bạc bỏ trong bình, chôn ở dưới đất, lâu ngày ngay cả chính mình cũng không nhớ rõ, ngược lại tiện nghi chúng ta.”

“Phải không.” Hữu Xu nửa tin nửa ngờ.

“Đúng vậy, ngài xem, đây là bình do nô gia đào được.” Bàn tay lão tổ vừa lật liền biến ra một cái bình sành dính đầy bùn đất, bên trong bỏ mấy thỏi bạc cùng vài miếng vàng lá.

Vàng lá kia mạch lạc phân minh, tạo hình rất khác biệt, hiển nhiên là cùng một đám với số mà lần trước Diêm La vương tiếp tế cho mình. Hữu Xu còn có cái gì không rõ? Rõ ràng là tiểu đồng bọn lo lắng cho cuộc sống của mình, muốn vươn tay giúp đỡ, rồi lại sợ bị cự tuyệt, lúc này mới trần trụi đưa cho lão tổ.

Đối phương luôn yên lặng tương trợ, yên lặng rời đi như thế này, khiến Hữu Xu cảm động cực kỳ, cũng hồ thẹn cực kỳ. Cậu không có thứ gì tốt có thể hồi báo, chỉ đành chọn ra một phần điểm tâm trên bàn, đặt ở trên hương án mà cúng.

Trong cung Càn Thanh, Huyền Quang để đang ngồi ngay ngắn trên thượng thủ, nhắm mắt dưỡng thần, một đám cung nữ muốn bày thiện, bị hắt nhất nhất xua tay áo cho lui. Thái giám tổng quản nghi hoặc nói, “Hoàng Thượng, là đồ ăn không hợp khẩu vị sao? Nô tài bảo bọn họ làm lại một lần nữa?”

Tuy nói là ngự thiện, nhưng mà cũng không phong phú, bắt quá chỉ là mấy thứ điểm tâm bình thường, vài món ăn chay, cộng thêm mấy đĩa rau trộn thôi. Hiện giờ xã tắc Đại Dung quốc vừa định, còn nhiều việc phải làm, tân hoàng dẫn đầu tiết kiệm, quan viên phía dưới sôi nổi hưởng ứng. Đương nhiên, tân hoàng là thật sự tăng thu giảm chi, còn người phía dưới đến tột cùng đối phó như thế nào, chỉ có chính bọn họ biết.

Hắn lạnh nhạt nói, “Không cần đổi nữa, tạm thời từ từ.”

Thái giám tổng quản lui tới một bên, đang suy nghĩ đến tột cùng chủ tử đang chờ cái gì, liền thấy trên bàn liên tiếp lóe lên ánh sáng, lại khó hiểu mà xuất hiện một bàn sủi cảo, hai cái xiu mại, cũng là tiểu Triệu huyện lệnh cúng cho. Tân hoàng cười nhẹ vài tiếng, lúc này mới giơ đũa lên kẹp lấy sủi cảo, thầm nghĩ: nếu như người nọ nhìn thấy vàng lá trong bình mà còn không phản ứng chút nào, đêm nay mình liền đến báo mộng hỏi xem cậu có còn lương tâm hay không, sao mà lại không biết cảm ơn?

Vì thế, đây là chân tướng của cái gọi là “yên lặng trả giá, không cần hồi báo”. Hữu Xu chẳng hay biết gì sống thực vui vẻ, mỗi ngày ăn uống sung sướng, còn có quỹ phò xử lý gia vụ, cậu chỉ cần ra ngoài ngao du, đến Lại bộ thúc giục một chút, thời gian một ngày cứ như vậy đi qua.

Lại bộ còn giam báo cáo công tác của cậu, hối lộ đòi lấy từ một vạn biến thành ba vạn, chẳng may Hữu Xu là một người tính tình bướng bỉnh, càng vợ vết tài sản cưỡng bức, thì càng không chịu thỏa hiệp, cứ như vậy mà kéo dài. Cậu đến từ mặt thể giống như địa ngục nhân gian, so với bất luận người nào đều hiểu được cuộc sống bình thường tốt đẹp, không cho làm quan thì thôi, ngày trôi qua cũng không tồi. Ăn ngon, chơi vui, lại chia sẻ cho tiểu đồng bọn ở địa phủ, chuyện trò với bài vị của hắn.

Trên ngự án của tân hoàng luôn sẽ khó hiểu mà xuất hiện một đồng đồ vật, có túi hương, họa quyền, đoá hoa, chuồn chuồn trúc, thậm chí còn có trống bỏi mà con nít mới thích chơi. Nếu không phải tân hoàng thời thời khắc khắc bày kết giới và thủ thuật che mắt quanh người, có lẽ sẽ dọa sợ tất cả thần tử.

Ngày hôm đó lâm triều, trong tay hắn bỗng nhiên có thêm một con bọ rùa màu đỏ bạc, không khỏi ngăn người, sau đó lập tức kéo vào lòng bàn tay, làm bộ như không có việc gì. Đợi cho hạ triều, trở lại tắm điện, hắn mở lòng bàn tay ra tinh tế đánh giá, chỉ thấy chỗ cổ bọ rùa xuyên một sợi tơ, cũng chẳng biết tại sao.

“Nguy Sâm, lại đây nhìn xem, vì sao trên cổ nó xuyên một sợi dây?”

Thái giám tổng quản ghé sát vào nhìn, lúc này liền cười, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tiểu Triệu huyện lệnh có cái thú chơi trẻ con, đây là để ngài giữ bọ rùa lại chơi đó! Hoàng Thượng ngài xem, nô tài giúp ngài thả một vòng, nô tài khi còn bé thường xuyên chơi như vậy.”

Hắn ta kéo sợi tơ, vút bọ rùa vào không trung, chỉ nghe một trận ong ong rung động, bọ rùa mở cánh ra bay lên, lại bởi vì bị cột cổ mà trốn không thoát, chỉ có thể vòng qua lại trong điện. Thái giám tổng quản đi theo hai vòng, lúc này mới bắt nó trả lại, mang về mặt còn chưa đã nghiền.

Tân hoàng chưa bao giờ chơi loại trò chơi này, khuôn mặt lạnh lẽo nghiêm túc tựa như băng tuyết hòa tan, trong mắt hiện ra điểm điểm ý cười, nhìn như trách cứ, kì thực sùng nịnh nói, “Không đến Lại bộ thúc giục báo cáo công tác, cả ngày chỉ biết bướng bỉnh. Không được, trầm trở lại nhìn xem.”

Ban ngày hắn sẽ luôn rút ra thời gian đến thăm tiểu Triệu huyện lệnh, buổi tối cũng ở cùng cả đêm, nghiêm nhiên đã đem nhà tiểu Triệu huyện lệnh thành nhà mình, mà cung điện này to như vậy bắt quá chỉ là bài trí thôi. Đợi sau khi hắn biến mất, thái giám tổng quản vầy vầy phát trần, bày ra vài thủ thuật che mắt.

Khi Diêm La vương đến quỹ trạch, Hữu Xu đang cong mông, ở hậu hoa viên bắt dế. Mấy tiểu quý chui vào dưới nền đất, giúp cậu điều tra chỗ nào có ổ dế, để cậu cầm cuốc đi đào, mới vừa đào ra miệng động, liền có một con dế đầu vuông râu nhọn nhảy ra, một nhảy hai nhảy mà trốn xa.

Hữu Xu kêu “ai nha” một tiếng, vội vàng đứng lên đuổi theo, liền thấy Diêm La vương đã dùng một đầu ngón tay điểm ở trên đầu dế, khiến nó không thể động đậy.

Dưới cái nhìn của người thường, con dế dường như không nhận thấy được nguy hiểm, đang ghé vào trên phiến lá nhỏ nghỉ ngơi, chỉ cần thả nhẹ bước chân là có thể bắt được. Hữu Xu không chế tốt biểu tình kinh hãi, rón ra rón rén đi qua, bắt dế vào trong lòng trúc mình tự đan. Cậu tuyệt đối không đồng ý thừa nhận, sợ dĩ cúng lên nhiều đồ chơi như vậy, đúng là muốn dẫn tiểu đồng bọn tới chơi cùng mình. Hiện tại mục

đích đạt được, cậu tự nhiên rất là vui mừng, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, má lúm đồng tiền lộ ra, đôi mắt đen trắng rõ ràng lờ lờ tỏa sáng.

Diêm La vương sao có thể nhìn không ra biểu tình mừng thầm của cậu, trong lòng cực kỳ tê dại, trên mặt lại không hiện ra, đợi cậu nắm chặt con đế bỏ vào lọ gốm nhỏ, an vị ở bên cạnh cậu yên lặng nhìn cậu chơi.

Hữu Xu cầm một cọng cỏ đuôi chó, không ngừng chơi đùa hai con đế, khiến chúng nó đấu với nhau, khoe mắt đuôi mày đều là hoạt bát linh động.

Bị lạnh nhạt nửa tháng, không biết tiền đồ như thế nào, không biết đường lui ở chỗ nào, cậu lại có thể từ đầu đến cuối giữ vững tâm tính lạc quan, lại còn chiếu cố chính mình thật tốt, khiến Diêm La vương vừa đau lòng, lại vừa an ủi. Hắn muốn sờ sờ mái tóc mềm mại của cậu, muốn kéo cậu vào lòng ôm ôm, vỗ vỗ, nhưng không thể không kiềm chế. Nếu như bóc trần hết thấy, cảnh đẹp mà trước đây có thể quang minh chính đại thưởng thức, ngày sau đều sẽ hóa thành bọt nước, tóm lại mất nhiều hơn được, vẫn là thôi đi...

Diêm La vương không vội nhất thời, nhưng có vài người lại không chờ được. Một nhà nhị phòng vốn còn tính trước kỹ càng, lại chậm chạp không thấy Hữu Xu trở về lấy ngân lượng, thế mới biết việc lớn không tốt. Hiện giờ hình cụ trên đầu vai và tứ chi đã nặng đến mấy trăm cân, chớ nói đi đường, ngay cả giường cũng không nằm nổi, da thịt bị hằn đến xanh tím, xương cốt bị ép tới biến hình, đã sắp chết.

Triệu Hữu Tài đã gầy đến không còn hình dạng, đang nằm trên giường kéo dài hơi tàn, một tiểu tư tiếp phân tiếp nước tiểu cho hắn, một nha hoàn dứt cơm cho hắn, trong phòng hỗn loạn mùi thối của vật bài tiết và mùi đồ ăn, làm người ta buồn nôn. Nhị lão gia và nhị thái thái cũng tê liệt tại giường, đại tiểu tiện không thể khống chế, khiến cho tôi tớ tiếng oán than dậy đất. Mà thê thiếp, nhị nữ của Triệu Hữu Tài đã sớm trốn đến nông thôn, căn bản không dám cùng mấy tội nhân này ở chung một phòng, sợ bị liên lụy.

“Quản gia, quản gia, tìm Triệu Hữu Xu đến!” Triệu Hữu Tài dự cảm rằng chính mình đại nạn buông xuống, không thể không chịu thua. Hắn nào biết được Triệu Hữu Xu lại quật cường như vậy, báo cáo công tác bị giam thì cứ để bị giam, không hề dứt lốt, quỷ trạch ở thì cứ ở, không hề chuyển nhà, thật sự là tính tình cứng rắn, mệnh cách cũng cứng rắn, quỷ thần cũng không hề có biện pháp với cậu ta.

Quản gia lĩnh mệnh mà đi, tới quỷ trạch, hai chân nhịn không được run rẩy. Những ngày gần đây, gã thường xuyên chạy tới giám thị, sao có thể không biết đó là một địa phương quỷ dị như thế nào, mà tiểu thiếu gia có thể bình yên sinh hoạt ở loại địa phương này chỗ nào lại là người bình thường? Kéo dài với cậu ấy, sớm muộn gì cũng là một con đường chết.

Gã mới vừa giơ tay lên, cửa liền mở, một giọng nói âm trầm vang lên bên tai, “Tìm ai hả?”

Quản gia sợ tới mức lạnh run, nói với người gác cổng không nhìn thấy thân hình, “Làm, làm phiền vị, vị huynh đệ này, nói với tiểu thiếu gia, nói, nói chủ nhân nhà ta mời cậu ấy qua phủ một chuyến.”

“Chủ nhân nhà người là ai?” Giọng nói âm trầm lại gần một chút, thuận tiện mang đến một luồng âm phong.

Hai đầu gối quản gia mềm nhũn quỳ xuống, run giọng nói, “Chủ nhân nhà ta là nhị lão gia Triệu phủ, ngài cứ nói là chuyện gia sản dễ thương lượng, bảo tiểu thiếu gia bất luận như thế nào cũng đi một chuyến.” Dứt lời tè ra quần mà chạy.

Người gác cổng cười nhạo một tiếng, lúc này mới trở về bẩm báo.

Khi Hữu Xu đến Triệu phủ đã là hoàng hôn, trong phòng vô cùng âm u, lại quanh quẩn một loại mùi thối khó có thể gọi tên. Ba vị chủ tử Triệu phủ phân biệt nằm trên một tấm chiếu, hai mắt lờ mờ, gầy như que củi, hấp hối. Triệu Hữu Tài làm quan nhiều năm, một thân thói quen khó sửa đổi, mặc dù bị vây ở yếu thế, lại vẫn không bỏ xuống được cái giá, chất vấn, “Triệu Hữu Xu, ngươi muốn như thế nào? Nếu ngươi ghét bỏ một vạn lượng bạc ít, ta có thể cho ngươi thêm hai vạn.”

Ba vạn lượng bạc, đúng là cái giá mà Lại bộ đưa ra, trong này không có bút tích của Triệu Hữu Tài, bất luận như thế nào Hữu Xu cũng không tin. Hắn càng dùng những thứ âm mưu quỷ kế, Hữu Xu lại càng không muốn thành toàn, khoát tay nói, “Mặc kệ là một vạn, hai vạn, ba vạn, ta đều không muốn. Ta đây liền lập cái chứng từ, tặng hết gia sản cho các ngươi, vậy là chu toàn rồi đi?”

“Người không thể không cần mà!” Triệu Hữu Tài chưa mở miệng nói, nhị thái thái liền hét rầm lêm, khuôn mặt vặn vẹo giống như gặp quỷ.

“Triệu Hữu Xu, đừng cho thể diện lại không cần! Báo cáo công tác của ngươi còn ở Lại bộ, nếu như không có ta hỗ trợ khôi thông, ngươi phải ở kinh thành chờ cả đời! Ngươi gian khổ học tập khổ đọc hơn mười năm, chẳng lẽ chỉ để làm một tiểu quan nho nhỏ sao? Chỉ để tiêu hao thời gian sao? Ngươi cam tâm sao?” Triệu Hữu Tài rút cuộc lấy ra con bài chưa lật.

Hữu Xu hạ mắt, bình chân như vại.

Cùng lúc đó, khâm sai đại thần Âu Thái đến các nơi tuần sát đã trở lại kinh thành, đang đứng ở trước Kim Loan điện, văn võ bá quan phân ra hai bên, vẻ mặt trang trọng. Âu Thái lấy ra một xấp hồ sơ, đều là danh sách tham quan bị hấn tiền trăm hậu tấu, khiến chúng thần sống lưng phát lạnh, rồi lại nghe đề tài câu chuyện của hấn vừa chuyển, đặc biệt khen ngợi đối với huyện lệnh Toại Xương Triệu Hữu Xu.

Quan viên Lệ Thủy phủ hoặc là bị thổ phỉ giết chết, hoặc là bị cách chức điều tra, vị Triệu huyện lệnh này chính là một vị thanh quan còn lại sau khi trải qua sàng lọc, sao lại không hút ánh mắt người khác? Vả lại khi cậu về kinh xe nhẹ ít người, cải trang giả dạng, dân chúng địa phương không một người biết được, đợi tân nhậm tri phủ lộ diện, mọi người mới giật mình, ngay sau đó chạy đến cửa thành khóc rống, lại làm rất nhiều vạn dân tán*, để khâm sai đại thần giao giúp.

*Vạn dân tán: khi quan địa phương rời chức, dân ở nơi đó sẽ làm “vạn dân tán” bày tỏ ý tứ giữ lại, ý nói quan phụ mẫu giống như cái tán (cái ô) che chở dân chúng một phương.

Vạn dân tán một cái tiếp một cái, đủ để che lấp bầu trời, hiện giờ đã mang đến, đặt ở đất trống ngoài Kim Loan điện, từ xa nhìn lại một mảnh cấm túc, lựa màu bay tán loạn, đồ sộ cực kỳ. Tân hoàng khen không dứt miệng đối với vị Triệu huyện lệnh này, cuối cùng nhìn về phía Lại bộ thượng thư, hỏi, “Báo cáo công tác của Triệu huyện lệnh ngươi có phúc đáp chưa? Lấy đến cho trẫm nhìn xem.”

Lại bộ thượng thư mơ hồ nghe nói qua tên của Triệu huyện lệnh, cũng không phải bởi vì chiến tích chói mắt của đối phương, mà là có cấp dưới từng ở trước mặt lão nhắc tới, nói bên dưới có một tên quan tép riu đến đây, ngay cả mấy vạn thủ tục cũng không chịu giao. Quan viên địa phương đến Lại bộ đưa tin, đầu tiên phải giao đủ ngân lượng, sau đó mới cho bình định cấp bậc, an bài chức vị, đây vốn là quy củ bình thường, Lại bộ thượng thư nghe qua rồi thôi, còn căn dặn cấp dưới đề chết cậu ta, để cậu ta hiểu rõ lợi hại.

Lão nào có thể dự đoán được khâm sai đại thần Âu Thái lại khắc sâu ấn tượng với đối phương, ở trước mặt Hoàng Thượng liền đề cập tới. Hiện tại dường như Hoàng Thượng muốn tự mình an bài tiền đồ của người này, nên ứng phó như thế nào? Chẳng lẽ nói cho hấn biết người đã sớm đến, lại bị vi thần chen ép? Đây rõ ràng là ghét bỏ mũ ô sa trên đầu mình không đủ vững chắc mà!

Đầu óc Lại bộ thượng thư nhanh chóng chuyển động, rút cuộc nhớ lại một chuyện, chấp tay nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, ngài có điều không biết, Triệu huyện lệnh tới thì đã tới, lại không nghe khuyên bảo, nhất định muốn tự mình viết báo cáo công tác, bởi vì báo cáo không hợp quy tắc có sẵn, vi thần liền đề xuống không nhắc tới, hiện giờ đang sai người soạn lại lần nữa.”

Một vị ngôn quan lập tức bỏ đá xuống giếng, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, pháp lệnh có nói, quan viên trình công văn nếu không hợp quy tắc có sẵn, tính là không làm tròn trách nhiệm, nên điều tra. Lưu đại nhân khoan hồng với cậu ta tất nhiên là nhân từ, nhưng lại có quốc pháp, xác thực không ổn. Theo vi thần thấy, bất luận chiến tích của Triệu huyện lệnh như thế nào, sai chính là sai, chi bằng bãi miễn chức quan, lại đến xử trí.”

“Lời phiến diện không thể tin, trước tiên xem qua báo cáo công tác của Triệu huyện lệnh rồi nói sau.” Âu Thái tất nhiên là rất ủng hộ tiểu Triệu huyện lệnh.

Tân hoàng cũng không phải người nghe một phía, lập tức phái thái giám tổng quản đến Lại bộ lấy báo cáo công tác, thuận tiện triệu Triệu huyện lệnh vào cung.

78. Chương 78

Thái giám tổng quản Ngụy Sâm tới vô cùng đột ngột, một đám người trùng trùng điệp điệp, nhưng lại không có người gác cửa đến báo tin, làm hại quan viên Lại bộ không hề chuẩn bị, chỉ đành mắt mở trừng trừng mà nhìn hắn đem toàn bộ mấy rương công văn đọng lại đã lâu mang đi. Tuy rằng đã sớm biết tiểu Triệu huyện lệnh ở nơi nào, Ngụy Sâm vẫn giả vờ giả vịt tìm người tới hỏi hỏi.

Dựa theo quy củ, phàm là quan viên vào kinh báo cáo công tác, đều phải để lại địa chỉ liên lạc ở Lại bộ, để ngừa công sự đưa xuống lại tìm không thấy người. Đám quan viên lớn nhỏ trước kia tâm cao khí ngạo, ở trước mặt Ngụy Sâm thì chẳng là gì cả, cúi đầu khom lưng nịnh hót một đồng lời hay, lúc này mới đưa địa chỉ qua, lại nhét một cái hà bao nặng trĩu, hỏi thăm trên triều xảy ra chuyện gì.

Ngụy Sâm tiếp nhận địa chỉ liền phát tay áo bước đi, đối với hà bao kia cũng không thèm nhìn tới, trên mặt một vẻ lạnh nhạt. Ra khỏi nha môn Lại bộ, hắn không dựa theo địa chỉ đi đến ngõ nhỏ, ngược lại trực tiếp đến nhà Triệu Hữu Tài, giống như đối với hành tung của tiểu Triệu tuyên lệnh như lòng bàn tay.

Khi đó, Triệu Hữu Tài đang ngoan độc nói, từng câu từng chữ đều đâm vào tim, “Triệu Hữu Xu, đừng tưởng rằng thi đậu Trạng Nguyên liền một bước lên trời, có tin ta lập tức có thể đạp ngươi xuống không? Bất quá chỉ là một tiểu quan thất phẩm nhỏ bé, cũng dám đối nghịch với ta. Ta là thiên quan, trong tay không chế tiền đồ của tất cả quan viên Đại Dung quốc. Nếu ngươi không theo ý của ta, liền không chỉ đơn giản là giam bảo cáo công tác như vậy đâu. Nếu ta thật sự động tay, lúc bình xét cấp bậc định cho ngươi bậc đình, đưa tới Lĩnh Nam, Thục Châu, Tương Tây, ngươi cứ nhìn xem mình còn có thể sống bao lâu.”

Mấy châu phủ trong miệng hắn là nơi lưu đầy phạm nhân ở Đại Dung quốc, hoàn cảnh ác liệt, dân phong bừa hãn, con đường gian nguy, chớ nói ngồi vững quan chức, có thể còn sống đến nhậm chức hay không cũng còn là ẩn số. Quan viên bị phái đến những chỗ này, hoặc là không tiền không thế, hoặc là đắc tội quyền quý, vừa đi chính là cả đời, rất ít có người có thể còn sống trở lại kinh thành.

Hữu Xu biết rõ nội tình, nhưng cũng không chút sợ hãi. Bằng hữu tốt nhất (đương nhiên chỉ là cậu đơn phương nhận định) chính là Diêm La vương chương quản địa phủ, cậu sợ cái gì cũng không có khả năng sợ chết. Buông xuống tách trà đã sớm nguội lạnh, cậu đang muốn từ chối, lại nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó đại quản gia Triệu phủ chạy vào, run giọng nói, “Lão gia, thái thái, đại thiếu gia, bên ngoài có một vị công công đến, nói là phụng ý chỉ Hoàng Thượng đến triệu tiểu thiếu gia vào cung yết kiến.”

“Ngươi nói cái gì?” Biểu tình âm ngoan mà lại đắc ý của Triệu Hữu Tài biến thành không dám tin. Bất quá chỉ là một quan tép riu thất phẩm, lại khiến cho Hoàng Thượng tự mình triệu kiến, là vì chuyện gì?

Hữu Xu cũng kinh ngạc giống vậy, đi đến hành lang xem xét, quả nhiên nhìn thấy một thái giám mặt trắng, tướng mạo âm nhu, khí độ bất phàm vội vàng đi tới, nâng giọng nói, “Phía trước chính là huyện lệnh Toại Xương Triệu Hữu Xu chăng?”

“Đúng là tại hạ.” Hữu Xu đi xuống bậc thang chấp tay.

“Đại nội tổng quản Ngụy Sâm kiến quá Triệu đại nhân. Hoàng thượng có chỉ, triệu Triệu đại nhân vào cung, mời Triệu đại nhân theo nô tài đi một chuyến.” Ngụy Sâm lập tức hoàn lễ, thái độ vô cùng cung kính. Hắn quản hạt nội vụ trong cung, tuy nói chỉ là quan hàm tứ phẩm, nhưng bởi vì được Hoàng Thượng trọng dụng, địa vị cũng không kém hơn quan to nhất phẩm. Lục bộ thượng thư thấy hắn còn phải cúi đầu khom lưng, nịnh hót không ngừng, nhưng tới trước mặt tiểu Triệu huyện lệnh, lại hạ tư thái xuống cực thấp, mỗi tiếng nói cử động đều rất cẩn thận.

Hữu Xu không hề phát hiện, Triệu Hữu Tài lại là kẻ thành tinh, thực nhanh liền nghĩ ra việc khác thường. Lần này Triệu Hữu Xu vào cung, chỉ sợ không phải chuyện xấu, mà là được Hoàng Thượng coi trọng. Nếu Hoàng Thượng coi trọng cậu, báo cáo công tác đề ở Lại bộ cũng liền mất tác dụng, uy hiếp của mình cũng thành chèn cười từ đầu đến đuôi. Như thế, tính mạng một nhà già trẻ của mình nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ quả thực phải trả hết gia sản cho cậu ta?

Khi Triệu Hữu Tài cực độ không cam, ngũ tạng thiêu đốt, Hữu Xu đã đi theo Ngụy Sâm. Nhị lão gia, nhị phu nhân gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, liên tục oán giận nhĩ tử làm việc không rõ ràng. Không còn cách nào, bọn họ chỉ có thể chờ đợi, nhìn xem Triệu Hữu Xu từ trong cung trở về là quang cảnh gì. Nếu cậu được Hoàng Thượng trọng dụng, chuyện gia sản lại càng không dễ giải quyết, nếu bị răn dạy, có lẽ còn có thể hành động một phen.

Ngụy Sâm tự mình đi mời tiểu Triệu huyện lệnh, lại phó thác mấy rương công văn cho đồ đệ, để hắn ta mang đến Kim Loan điện. Vài thái giám thân cường thể tráng khiêng rương đi vào, hành lễ xong liền chỉnh tề đặt giữa đại điện, tiện cho văn võ bá quan và Hoàng Thượng xem rõ ràng minh bạch.

Lại bộ thượng thư tập trung nhìn vào, nhất thời mồ hôi chảy như thác. Chỉ thấy trên vài cái rương phân biệt dán giấy niêm phong, trên giấy niêm phong có viết chú thích. Một cái chú thích trong đó là như vậy: ngân lượng đã thanh toán, có thể đưa cho Lưu đại nhân phúc đáp; lại có một cái viết: tiền giao hơn một nửa, còn xem xét lại; một cái cuối cùng dùng chu phê* bắt mắt: cự tuyệt không giao tiền, giam vô hạn!

*Chu phê: ngày xưa quan phủ thường dùng bút màu son để phê công văn, gọi là “chu phê”.

Các vị đại thần đều từng làm báo cáo công tác, bình xét cấp bậc ở Lại bộ, thấy tình cảnh này tự nhiên hiểu rõ là xảy ra chuyện gì. Không chỉ Lại bộ có quy củ này, những bộ khác cũng đều như thế, cho bạc để làm việc, không cho bạc liền chỉ có một chữ —— kéo dài. Xem ai kéo dài chết ai trước.

Nhưng mà loại quy củ này trái với luật pháp, quốc pháp không dung, trong lòng mọi người hiểu rõ là được, đều không thể nói ra miệng, nếu không chính là ăn hối lộ trái pháp luật, nguy hại xã tắc, tội danh trọng đại. Bọn họ vốn tưởng rằng những quan viên Lại bộ đều có biện pháp ứng phó quan trên kiểm tra, khi tiên hoàng tại vị không phải là không có chuyện gì sao? Lại không ngờ Ngụy Sâm vừa đi liền lấy ra bằng chứng, sau đó chối lợi mà đặt trên Kim Loan điện. Không hổ là đại nội đệ nhất tổng quản, không hổ là tâm phúc Hoàng Thượng nể trọng nhất, quả nhiên có chút tài năng!

Nếu bọn họ biết Ngụy Sâm không phải là phạm nhân, vả lại khi vào quan nha Lại bộ dùng thủ thuật che mắt, khiến quan lại trở tay không kịp, cũng sẽ không kinh ngạc như thế.

Tân hoàng rời khỏi ngự tòa, chậm rãi đi xuống, đầu tiên là đi quanh rương hai vòng, sau đó mới dừng lại trước cái rương cuối cùng, khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng càng thêm sâu không lường được. Hắn nhẹ nhàng bóc giấy niêm phong ra, chắc chắn nói, “Giam vô hạn, xem ra báo cáo công tác của Triệu huyện lệnh ngay ở bên trong đi?”

Đừng mở, ngàn vạn lần đừng mở! Lại bộ thượng thư lấy tay che mặt, âm thầm hò hét. Giấy niêm phong thì không có gì, nói mấy câu có thể qua loa tắc trách cho qua, hổng là hổng ở việc trong rương còn đặt một quyển sổ, kỹ càng tỉ mỉ ghi lại những quan viên đến báo cáo công tác giao bao nhiêu bạc, đưa bao nhiêu trân bảo, không chịu giao bạc là bối cảnh lai lịch gì, cho thượng thư đại nhân vừa xem là hiểu ngay, rồi dựa theo ngân lượng nặng nhẹ mà phúc đáp cấp bậc, an bài công sự. Không chịu giao bạc thì kéo dài một năm nửa năm; còn không giao luôn, những quan viên không có bối cảnh lai lịch gì liền giống như phạm nhân, bị sung quân đến nơi khổ hàn chịu tội.

Chính bởi vì khổng chế con đường thăng chức của quan viên các nơi, quan viên Lại bộ mới được cái danh

hiệu uy phong lẫm lẫm —— thiên quan.

Ý niệm của Lại bộ thượng thư hiển nhiên không cách nào ngăn cản tân hoàng. Hắn đã mở rương ra, lấy ra một quyển sổ sách lật xem, trên mặt không chút biểu tình, màu mắt cũng tối đen khó lường. Các vị quan viên sôi nổi cúi đầu, có mấy người tim đập nhanh nghĩ ngợi: ngay cả sổ sách cũng đặt ở bên trong, là ngại mình chết không đủ nhanh hả? Thuộc hạ của Lưu đại nhân làm ăn cái gì không biết? Có thể nào lại để Ngụy Sâm tìm ra được thứ đòi mạng như thế?

Vẫn là câu nói kia: người đầu không lại quý. Cái gọi là quý sợ ác nhân, cũng phải nhìn xem quý kia đến tột cùng là cấp bậc gì.

Trong tiếng hít thở nặng nhọc liên tiếp, tân hoàng lật xong sổ sách, thấp giọng bình luận, “Thú vị. Trăm triệu lần không ngờ được, Lại bộ bình xét cấp bậc lại là lấy tiền bạc nhiều ít và bối cảnh nặng nhẹ làm căn cứ. Nhiều tiền liền cho bậc giáp, ít tiền liền cho bậc đình, không có tiền liền giữ lại ở kinh, chờ xử lý. Các người xem quan viên các nơi thành cái gì? Dê béo đợi làm thịt chẳng? Xem trăm trở thành cái gì? Đồ ngốc có thể tùy ý lừa gạt lừa gạt à? Người có khả năng thì bị các người hãm hại, người vô năng ngược lại hoành hành, thế nên quan viên các nơi văn lam vũ hi*, mộc hầu y quan**, thượng bất năng khuông chủ, hạ vong dĩ ích dân***, đều là hạng ngồi không ăn bám. Cứ thế mãi, dân chúng Đại Dung ta như thế nào không phản? Ngai vàng Đại Dung ta làm thế nào không vong?”

*Văn lam vũ hi: quan viên truy cầu xa hoa, tham lam thành tính.

**Mộc hầu y quan: khi mặc quần áo mũ mào, chung quy không phải người thật, thường dùng để châm chọc người dựa vào thế lực ác mà có được quyền lực.

***Thượng bất năng khuông chủ, hạ vong dĩ ích dân: trên không thể giúp đỡ hoàng thượng, dưới không có ích với dân chúng, là người vô năng chiếm chức vị nhưng không làm việc.

Hắn càng nói càng giận không thể át, đưa tay nện quyển sổ trên mặt Lại bộ thượng thư. Chỉ nghe một tiếng “bốp” giòn vang, trán Lại bộ thượng thư nhiều thêm một dấu đỏ, còn có một dòng máu mũi uồn uồn chảy xuống, có thể thấy tân hoàng dùng bao nhiêu sức lực. Lão lập tức quỳ xuống dập đầu thỉnh tội, cả người run lên, mồ hôi lạnh đầm đìa bộ dạng thoát nhìn cực kỳ chật vật.

Một thái giám nhanh chóng nhặt sổ sách lên, nhẹ nhàng phủi sạch sẽ, lĩnh ý của Hoàng thượng đưa cho các quan lại truyền xem.

Tân hoàng cũng không cần người khác hỗ trợ, khom lưng xuống cẩn thận tìm kiếm, thật vất vả ở dưới đáy rương tìm ra báo cáo công tác của Triệu huyện lệnh, mở ra xem.

“Lưu đại nhân, trước đó người nói cái gì còn nhớ rõ không?” Một lát sau, hắn chậm rãi mở miệng.

“Dám, dám xin hỏi Hoàng Thượng, ngài chỉ câu nào ạ?” Lại bộ thượng thư đã sắp bị dọa đến tê liệt. Tân hoàng vừa thượng vị liền chém mấy trăm quan viên, ngoại trừ Lại bộ và Hộ bộ, trong triều ngoài triều đều

ng nghiêm túc thanh lọc, được cái danh hiệu Diêm Vương sống. Lúc hẩn lạnh mặt, cau mày đã đủ làm cho người ta sợ hãi, hiện giờ khóe môi hơi hơi mang ý cười, sao lại càng thêm đáng sợ vậy?

“Người nói tại sao người giam báo cáo công tác của Triệu huyện lệnh?”

“Vi thần nói, vi thần nói báo cáo công tác của Triệu huyện lệnh không hợp quy tắc, chi bằng trả về viết lại.” Lại bộ thượng thư vừa nói vừa lau mồ hôi lạnh, trong lòng bất ổn, kinh hoàng bất định. Việc hôm nay đều là do báo cáo công tác của Triệu huyện lệnh dẫn tới, sớm biết như thế, bình cho cậu ta bậc giáp, tức khắc phúc đáp là được, hà tất giữ mãi không buông? Nói cho cùng, vẫn phải trách Triệu Hữu Tài kia ngu xuẩn! Ân ân oán oán trong nhà họ thì tự mình giải quyết là được, vì sao đem người khác mượn dao giết người?

Nghĩ vậy, Lại bộ thượng thư căm thù Triệu Hữu Tài đến tận xương tủy, nhưng hối hận thì cũng đã muộn, chỉ có thể cầu nguyện báo cáo công tác của Triệu Hữu Xu thật sự không hợp quy tắc, tội trạng của mình có thể ít đi một cái.

Nhưng mà không như mong muốn, xem Hoàng Thượng trong tức giận lại còn toát ra ý thưởng thức, các vị đại thần đã đoán được, báo cáo công tác của vị Triệu huyện lệnh này chẳng những phù hợp quy tắc, và lại còn cực kỳ phấn khích. Quả nhiên, sau khi tân hoàng duyệt qua liền đem một xấp hồ sơ thật dày đưa cho các quan viên truyền xem, chính mình thì trở về ngự tòa, không nói lời nào.

Mấy quan viên vốn còn nửa tin nửa ngờ, xem xong hồ sơ tất cả đều trầm mặc, trong mắt mơ hồ toát ra vẻ sợ hãi cảm thán. Không hổ là thiên tài mười tám tuổi liền đậu Trạng Nguyên, vị Triệu huyện lệnh này văn chương văn hoa, miệng phun châu ngọc, từ mỗi cái phương diện dân sinh, thương nghiệp, nông nghiệp, trị an, thủy lợi, trình bày chiến tích của mình, lại tổng kết ưu điểm và khuyết điểm. Cậu ta dùng từ nghiêm cẩn, ăn khớp phân minh, tự thuật khách quan lại không thiếu vẻ đẹp để động nhân, có thể nói là chuẩn mẫu trong báo cáo công tác.

Dù tìm quan lại tinh thông nghiệp vụ nhất trong Lại bộ đến, cũng không viết ra được báo cáo càng toàn diện, càng quy phạm, càng ưu tú hơn. Mà Lưu đại nhân nói báo cáo của cậu ta “không hợp quy tắc”, hiện tại nghe vào quả thực là trò cười cực lớn. Không thu được tiền liền nói rõ, hà tất vu oan hãm hại, hủy con đường làm quan của người ta?

Thái giám thu hồi phần báo cáo này, muốn giao cho Hoàng Thượng, lại thấy đối phương phát phát tay áo, trầm giọng nói, “Để Lưu đại nhân cũng xem một cái. Cái gọi là báo cáo công tác ‘không hợp quy tắc’ của ông ta đến tột cùng là bộ dạng thế nào.”

Lại bộ thượng thư tiếp nhận báo cáo xem kỹ, cực lực muốn tìm ra một chỗ sai sót, cuối cùng không như mong muốn, trong lòng hiểu rõ mình xong rồi, quả nhiên là một chút lấy cớ cũng không có.

Tân hoàng sai người mở vài cái ruộng còn lại ra, lấy ra một quyển sổ truyền đọc, xa xăm nói, “Dân là gốc rễ của quốc gia, củng cố gốc rễ của quốc gia tu lòng ái quốc của dân. Người làm quan lo nước lo dân, không quên tâm nguyện thuở ban đầu, vẫn luôn giữ như thế. Tốt, nói tốt! Đại Dung quốc ta cuối cùng còn có một vị quan tốt cúc cung tận tụy đến chết mới ngừng.”

Đây là lời kết thúc trong báo cáo công tác của Triệu huyện lệnh, Hoàng Thượng lấy ra nhiều lần ngâm tụng, có thể thấy vô cùng thương thức, xem chiến tích này, càng khiến phần lớn quan viên xấu hổ. Mọi người sôi nổi cúi đầu, biểu tình xấu hổ.

Tân hoàng nhìn xuống dưới triều, tiếp tục nói, “Nước mạnh dân giàu, nước cường hào sĩ giàu (*“sĩ” có thể là học sĩ, hoặc binh sĩ*); nước miễn cưỡng tồn tại, đại phu giàu; nước vong đạo, thương phủ giàu; trên giàu thì dưới nghèo. Nhìn chung lịch sử, tự xét lại thân mình, các người nói một chút xem, Đại Dung ta đến tột cùng là nước mạnh, nước cường hào, nước miễn cưỡng tồn tại, hay là nước vong đạo?”

Những lời này ai dám đáp? Nhưng mà ngẫm lại dân chúng chết đói, chết đuối, chết hạn, chết oan, lại nhìn nhìn quan viên và sĩ phu giàu đến chảy mỡ, đáp án đã không nói mà rõ.

Tân hoàng vỗ mặt bàn, đang muốn mở miệng, chợt nghe ngoài điện truyền đến một âm thanh trong trẻo, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, nếu như còn không mạnh mẽ chinh đồn lại trị, Đại Dung ta chắc chắn trở thành nước vong đạo!”

Shhh, đến tột cùng là tên đầu gỗ nào không muốn sống, dám nói lời như thế? Đủ loại quan lại sôi nổi nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên thân mặc quan bào thất phẩm, không, có lẽ là thiếu niên? Rảo bước tiến vào. Cậu ta mặt như quan ngọc, sắc tựa hoa xuân, da trắng môi đỏ phối với cặp mắt mèo lấp lánh, nhìn hoàn toàn không giống mệnh quan triều đình, ngược lại như công tử được chiều chuộng nhà ai trộm mặc quần áo đại nhân chạy đến. May mà cậu khí độ già dặn, ngưng trọng trầm ổn, ngược lại còn trấn áp được tràng cảnh.

Mọi người đầu tiên là nhú mày, sau lại âm thầm gật đầu, dĩ nhiên đoán được thân phận người tới. Hóa ra Triệu huyện lệnh lại có bộ dạng như vậy? Khó trách có thể viết ra văn về tài hoa như vậy, khó trách dám trả lời vấn đề muốn mạng kia, khó trách không chịu hối lộ Lại bộ, cố thủ thanh danh. Người trẻ tuổi cái gì cũng không sợ, đều có một loại tâm huyết “dám làm người trước”.

Khi mọi người cho rằng Triệu huyện lệnh tính cách chính trực, tính tình chất phác, lại thấy cậu ngẩng đầu nhìn tân hoàng ngồi ở ngự tòa, biểu tình không kiêu ngạo không siểm nịnh nháy mắt biến thành kinh ngạc, mê man, mừng như điên, quên nhìn đường dưới chân, bị thảm trải sàn thật nặng làm vấp chân, ngã một cái chổng vó.

Khí độ già dặn, ngưng trọng trầm ổn cái gì, hóa ra đều là ảo giác! Các vị quan viên lấy tay che mặt, không nỡ nhìn thẳng.

Hữu Xu ở trong kinh đợi hơn nửa tháng cũng không thấy Hoàng Thượng chinh đồn lại trị, còn tưởng rằng hấn sợ những cầu quan đó. Lòng dạ, thủ đoạn như vậy, hiển nhiên không có khả năng là chủ tử của mình, cũng chậm rãi chết tâm. Nhưng mà trước mắt, người mà cậu trông rồi lại trông, nhớ rồi lại nhớ, thể mà thật sự ngồi ở trên điện, khiến cậu vừa mừng vừa sợ, chân tay luống cuống.

Cậu lung tung đạp vài cái, lại bởi vì quá mức vội vàng, lại bị chân phải của bản thân vấp một cái, lần thứ hai ngã sấp xuống. May mà Ngụy Sâm theo sát sau đó bước nhanh đi lên nâng đỡ, mới cứu vớt tiểu Triệu huyện lệnh đang xấu hổ.

Hữu Xu vừa vội vàng chỉnh lý mũ quan và vạt áo, vừa ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy người đã từng vô cùng quen thuộc, giờ phút này đang dùng ánh mắt cực kỳ xa lạ nhìn kỹ mình. Hắn vẫn tuân mỹ vô trù như vậy, khí chất lạnh băng nghiêm túc, giữa mi có khắc vài nếp nhăn thật sâu, là hàng năm nhúu mày gây nên.

Đây là chủ tử, rồi lại không phải chủ tử, gần như trong nháy mắt, Hữu Xu liền cho ra kết luận. Chủ tử sẽ không dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình, chủ tử sẽ không thờ ơ khi mình ngã sấp xuống, trừ khi hắn đã quên hết thấy trong quá khứ.

Nghĩ vậy, Hữu Xu giống như gặp sét đánh, mắt chớp chớp, bữu môi, liền chảy ra hai hàng nước mắt lớn như hạt đậu. Nhưng mà nghĩ rồi lại nghĩ, cậu lại bình thường trở lại. Chủ tử dù sao cũng không giống mình, lai lịch đặc biệt, có thể không cần đầu thai mà trực tiếp được trọng sinh. Mỗi một kiếp của hắn đều là mới tinh, độc lập, uống canh Mạnh bà, nước Vong Xuyên, tự nhiên không có ký ức mấy đời trước.

Không quan hệ, còn có thể trải qua một lần nữa, còn có thể sáng tạo thêm vô số hồi ức tốt đẹp, còn có thể theo đuổi hắn lại! Hữu Xu không ngừng cổ động mình, lúc này mới ngừng được nước mắt, nhưng mắt và mũi lại còn đỏ rực, nhìn qua vô cùng đáng thương.

Quan viên ở trên triều khóc lớn đại náo có, la to có, nhưng đều là dưới tình huống bị oan khuất chỉ trích, hoặc cùng người khác đương trường biện luận, người không hiểu ra sao tự dưng bật khóc giống Triệu huyện lệnh thì ít càng thêm ít? A không, hiện tại cậu ta lại cười, đầu óc thật sự không có bệnh hử? Đám quan viên đồng loạt ghé mắt.

Tân hoàng cũng cảm thấy nghi hoặc, trầm giọng hỏi, “Người tới là huyện lệnh Toại Xương Triệu Hữu Xu sao? Thấy trẫm tại sao vừa khóc vừa cười?” Dứt lời, nếp nhăn giữa mày càng thêm khắc sâu.

Hữu Xu vội vàng dùng tay áo lau mặt, sau đó nhanh chóng ổn định mũ quan, phủi thẳng vạt áo, nửa quỳ hành lễ, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần đúng là huyện lệnh Toại Xương Triệu Hữu Xu. Vi thần ngưỡng mộ Hoàng Thượng đã lâu, nhất thời nhìn thấy thiên nhan, tất nhiên là kích động khó nhịn, mừng rỡ như điên, mong Hoàng Thượng thứ thần vô tội. Điều nói trẫm nghe không bằng một thấy, Hoàng Thượng quả nhiên anh minh thần võ, hùng tài đại lược, một thân tính tình cương trực lay động trời cao, khiến càn khôn sơ định, xã tắc sơ ổn, vạn dân quy tâm, quả thật là phúc của Đại Dung, phúc của xã tắc, phúc của dân chúng! Vi thần thu hồi lời vọng ngôn trước đó, có Hoàng Thượng tọa trấn, Đại Dung ta sao lại là nước vong đạo, không quá ba năm năm năm, tất nhiên dân giàu nước mạnh, trời yên biển lặng, thiên hạ thái bình.”

Cậu vừa mở miệng chính là một phen ba hoa chích choè ca ngợi, không chỉ khen tân hoàng đến mức vành tai nóng lên, văn võ bá quan cũng đều cứng họng, xem thế là đủ rồi. Vốn tưởng rằng đó là một thanh quan tính cách chất phác ngay thẳng, lại không ngờ bất quá chỉ giấy lát, lại trở thành nịnh nọt như thế, hai ba câu liền nuốt lại lời nói không muốn sống trước đó.

Cao, thật sự là cao mà! Dù là gian nịnh giỏi nhất trong triều, cũng không thể không dựng thẳng một ngón cái cho Triệu huyện lệnh.

Tân hoàng cau mày, trong lòng vô cùng rối rắm. Hắn biết tiểu Triệu huyện lệnh không phải là cái loại người bợ trên khinh dưới này, nhưng biểu hiện của cậu hôm nay thật sự là quá mức khác thường, quả thực giống như đổi thành người khác. Lo lắng có yêu ma quỷ quái xâm chiếm thân thể tiểu Triệu huyện lệnh,

tân hoàng nhú mày nhìn kỹ, rồi lại càng thêm hoang mang, không sai, người này đích thật là người hẩn biết, không thể giả được.

Tuy rằng miệng cậu đầy lời nịnh nọt, nhưng biểu tình lại cực kỳ chân thành tha thiết, trong mắt cũng lóe ra ánh sáng vui sướng, giống như rất là ngưỡng mộ mình. Nhưng thật sự là gặp quỷ, trẫm ở đất phiên nhiều năm như vậy không có tiếng tăm gì, ngoại trừ vài tâm phúc, ai biết trẫm là ai? Chẳng lẽ Hữu Xu có thể nhìn thấu thủ thuật che mắt của trẫm, nhận ra trẫm là Diêm La vương? Tân hoàng đầy nghi hoặc, lại không tiện dò hỏi, chỉ đành khoát tay nói, “Trên đất lạnh, đứng lên đáp lời đi.”

Hơi tạm dừng một khắc, hẩn lại lấy từ trong tay áo ra một cái khăn lụa mình hoàng, đưa cho Ngụy Sâm, “Để Triệu huyện lệnh lau nước mắt.”

Chú ý, là “để” chứ không phải “giúp”, cái này tỏ vẻ mình không thể chạm vào một đầu ngón tay của Triệu huyện lệnh. Ngụy Sâm hiểu rõ, nhận khăn đi xuống dưới triều, thật cẩn thận mà đưa qua, “Triệu đại nhân, nhanh lau đi.”

Hữu Xu lung tung lau hai cái, tự nhiên mà nhét khăn lụa vào trong túi, lại không tính toán trả lại.

Ngụy Sâm muốn nói lại thôi, biểu tình rối rắm, chúng thần cũng đều không hện mà cùng thầm nghĩ: đồ của Hoàng Thượng, nếu như không nói một chữ “thưởng”, người dám một mình ém đi? Lá gan cũng thật đủ lớn mà! Báo cáo công tác kia thật sự là người viết sao? Trong báo cáo chúng ta nhìn thấy rõ ràng là một đại đại trung thần, lương thần, thanh quan, sao lên trên điện liền biến thành gian thần, nịnh thần, tham quan rồi? Hay là chỗ nào sai lầm?

Tân hoàng đặt nắm tay lên môi, che giấu biểu tình dở khóc dở cười của mình. Hữu Xu vừa đến, cái mặt nạ lãnh khốc của hẩn liền mang không nổi, quả nhiên là khắc tinh trong số mệnh.

Hữu Xu không chút nào phát hiện mình làm sai chỗ nào, đang âm thầm đo lường ý của chủ tử. Dù sao thì theo chủ tử hai đời, đối với thủ đoạn làm việc của đối phương có chút hiểu biết, cậu biết chủ tử không phát tác thì thôi, vừa phát tác tất là lỗi đình vạn quân. Trước đây buông tha Lại bộ không quản là bởi vì thời cơ chưa tới, hiện tại triệu mình đến khẳng định là chuẩn bị xuống tay.

Nghĩ vậy, Hữu Xu lập tức lấy ra chiết tử đã viết xong, giương giọng nói, “Hoàng Thượng, vi thần muốn buộc tội Lại bộ thượng thư Lưu đại nhân bảy bảy bốn mươi chín tội trạng, tội thứ nhất, ăn hối lộ trái pháp luật; tội thứ hai, mua quan bán tước...” Dứt lời lại dâng lên rất nhiều vật chứng.

Ngụy Sâm lập tức đem tấu chương và vật chứng đưa đến ngự tiền, đều là mấy ngày này tiểu Triệu huyện lệnh tự mình điều tra nghe ngóng thu hoạch. Cậu hạ mình với quan viên Lại bộ, làm bộ như bị bức bắt đắc dĩ nói sẽ đi chuẩn bị tiền, rồi lại nói mình trí nhớ không tốt, mong các vị đại nhân nhất nhất ghi ra các khoản tiền thu. Quan viên Lại bộ tự xưng là thiên quan, làm việc càn rỡ, không chút do dự đem các loại danh mục khoản tiền viết ra giấy giao cho cậu, vả lại còn thuyết minh cực kỳ kỹ càng tỉ mỉ.

Loại đồ vật này đưa đến ngự tiền chính là bằng chứng như núi, không thể cãi lại. Mặt Lại bộ thượng thư trắng xanh, xanh tím, hẩn không thể hôn mê. Văn võ bá quan cũng lộ vẻ mặt sợ hãi, mồ hôi lạnh như thác.

Tân hoàng nhìn như tức giận, trong lòng lại suy nghĩ không biên giới: đúng, đây mới là tiểu Triệu huyện lệnh mà trẫm biết, công chính liêm khiết, không sợ cường quyền, dám nói dám làm.

Hữu Xu vì chủ tử cam nguyện vượt lửa qua sông, muôn lần chết không chối từ, sao lại sợ hãi vài quyền quý? Cậu đem bảy tám quan viên ở mười chi Lại bộ đều buộc tội một lần, lúc này mới quỳ xuống kêu oan cho mình.

Tân hoàng thiếu chút nữa bước xuống, tự mình dìu cậu đứng lên, nhin rồi lại nhin mới ngăn được hai chân, trầm giọng nói, “Triệu huyện lệnh mau mau đứng lên. Việc tham ô ở Lại bộ trẫm tất nhiên sẽ tra rõ tận cùng. Người tới, gỡ mũ ô sa của Lưu đại nhân, giải vào thiên lao chờ thẩm!”

Các vị đại thần hoặc nhiều hoặc ít đều từng có liên quan với Lại bộ thượng thư, muốn giúp lão cầu tình, trong lúc nhất thời lại không tìm thấy lý do thích hợp, chỉ đành trầm mặc. Khống chế quốc gia mấu chốt ở chỗ lại trị, lại trị hủ bại thì mất nước vong quốc, đề cập đến nền tảng lập quốc, đề cập đến giang sơn, đều không phải là việc có thể lớn có thể nhỏ. Nếu tội danh mua quan bán tước, ăn hối lộ trái pháp luật của Lưu đại nhân được chứng thực, lăng trì xử tử cũng coi như nhẹ, sâu hơn nữa còn liên lụy cả tộc.

Chuyện diệt hết cửu tộc như vậy, ai dám trộn lẫn lung tung vào? Tất nhiên là trốn càng xa càng tốt.

79. Chương 79

Thất phẩm Huyện lệnh buộc tội Lại bộ thiên quan, nhìn chung quốc sử Đại Dung trước sau trăm năm, là lần đầu tiên, vả lại còn vừa kiện liền vang, càng khiến quần thần khó có thể tin được. Trước đó, bất luận như thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra Lưu đại nhân đã từng phong quang vô hạn sẽ bị một tiểu quan nhỏ nhỏ làm trượt chân.

Bởi vậy có thể thấy, tân hoàng vẫn luôn không động tới Lại bộ và Hộ bộ cũng không phải là sợ các quan lại tạo áp lực, mà là đang tìm kiếm cơ hội. Đối cho chứng cứ vô cùng xác thực, ai dám giúp Lưu đại nhân biện hộ một câu? Hoàng Thượng đã nói, lại trị là gốc rễ khống chế quốc gia, lại trị hủ bại thì quốc gia tương vong, người giúp Lưu đại nhân cầu tình chính là thúc đẩy mất nước, tội nhân thiên cổ. Cái mũ này vừa chụp xuống, đừng nói văn võ bá quan, dù là hoàng thân quốc thích cũng đều nhìn mà khiếp bước.

Lưu danh sử sách ai không muốn? Để tiếng xấu muôn đời ai lại dám? Vậy nên để tự bản thân Lưu đại nhân nghĩ biện pháp đi.

Triệu huyện lệnh dừng cảm thảng thần lúc này đang thấp thỏm bất an lại vui sướng vô hạn mà ngồi trong chính điện Càn Thanh cung. Bởi vì hành động buộc tội Lại bộ thượng thư của cậu đúng ý muốn tân hoàng, vì vậy, sau khi bãi triều liền được tân hoàng mời, ở lại dùng bữa.

Cung điện đã từng kim bích huy hoàng, hiện tại đã loại bỏ rèm che sa幔 xa hoa cùng với bài trí lỗi thời, nhìn có chút thoáng đãng đơn sơ, lại có một loại phong cách đại khí nghiêm nghị khác. Tân hoàng ngồi ngay ngắn ở chủ vị, vươn tay mời, “Âu Thái, Triệu huyện lệnh, mời ngồi.”

Một người gọi thẳng tên, một người lại gọi chức quan, ai sơ ai thân, ai xa ai gần, vừa xem hiểu ngay. Trong lòng Hữu Xu vô cùng khổ sở, lúm đồng tiền bên má liền phai nhạt xuống, câu nệ ngồi vào ghế, nhìn chăm chăm một cái ngọc trấn bên tay yên lặng không nói lời nào. Tân hoàng cũng không nói chuyện với cậu, gọi Âu Thái tới bên cạnh, kỹ càng tỉ mỉ hỏi tình huống tuần sát của hắc lữ này.

Đội khi cung nhân bày thiện, đã bắt tri bắt giác qua ba khác. Đường như Ngụy Sâm nhìn thấu quần cảnh của tiểu Triệu huyện lệnh, khẽ cười nói, “Hiện giờ Đại Dung còn nhiều việc phải làm, Hoàng Thượng chủ trương gắng sức thực hiện tiết kiệm, thức ăn mỗi ngày bắt quá chỉ hai mẩu ba chày một canh thôi. Biết Triệu đại nhân khi nhậm chức sống vô cùng kham khổ, đây là đồ ăn mà Hoàng Thượng đặc biệt phân phó ngự thiện phòng làm thêm, ngài nhìn xem hợp khẩu vị hay không?”

Trên bàn bày hơn mười đĩa đồ ăn, gà vịt thịt cá mọi thứ không thiếu, vả lại tất cả đều là món Hữu Xu thích. Đôi mắt âm đạm của cậu hơi hơi tỏa sáng, nhìn linh hoạt hơn rất nhiều. Tân hoàng rõ ràng đang chìm trong tự thoại của Âu Thái, kì thực vẫn luôn dùng dư quang khéo mắt nhìn chăm chú cậu lúc này mới thâm thở phào.

Âu Thái trêu chọc nói, “Hôm nay vi thần dính ánh sáng của Triệu huyện lệnh, nếu không thì Hoàng Thượng chỉ cần hai đĩa rau xanh đậu hũ là có thể đem vi thần đuổi đi rồi.”

Trong mắt Hữu Xu vốn còn lộ ý cười liền cứng đờ, tâm tình trong khoảnh khắc ngã xuống đáy cốc. Nếu như Âu Thái không nói, cậu lại không hề phát hiện, Hoàng Thượng vì chiêu đãi mình mới tận lực làm thêm vài món ăn, nhìn như vô cùng lễ ngộ, nhưng là do quan hệ không đủ thân mật thôi. Nếu đến trình độ tuy hai mà một, chỗ nào còn cần khoản đãi? Hắc lữ ăn cái gì thì mình ăn cái đó, đúng như Âu Thái nói vậy, hai đĩa rau xanh đậu hũ liền đối phó được.

Mặc dù biết chủ tử thay đổi thân phận, không thể so sánh với người đời trước, Hữu Xu vẫn cảm thấy khổ sở, không biết sao, lại nghĩ tới Diêm La vương một đường làm bạn với mình. Hiện tại cậu rất cần một cái ôm hư vô lại cực kỳ an toàn, để khi mình mỗi một có thể thở ra một hơi, lúc mê man có thể an tâm. Trong lúc bắt tri bắt giác, dường như đối phương đã thành người cậu tin cậy, một khi không phát hiện, trong lòng liền không thoải mái.

Tân hoàng nhận thấy cảm xúc của tiểu Triệu huyện lệnh suy sụp, trái tim mới vừa buông xuống lại treo lên cao cao, vắt hết óc tự hỏi đến tột cùng mình làm sai chỗ nào.

“Triệu huyện lệnh, đồ ăn không hợp khẩu vị à?” Hắc lữ trầm giọng hỏi.

Hữu Xu nhanh chóng liếc tân hoàng một cái, khẽ lắc đầu. Đời này chủ tử hắc lữ là người vô cùng lạnh khốc, từ lúc ở Lệ Thủy cậu đã nghe nói qua, vị chủ nhân này ở đất phiên có một danh hiệu —— Diêm La sống, giết hết kẻ thù bên ngoài, cũng không chút lưu tình với tham quan ô lại, cho đến khi đăng cơ, thì càng xét nhà diệt tộc, chinh đồn triều chính, tuyệt đối không nương tay, khiến văn võ bá quan e sợ như hổ.

Hữu Xu tự nhiên rất muốn nhanh chóng theo đuổi được chủ tử, nhưng cũng cần nắm chắc một mức độ. Nếu như quá mức vội vàng, khó tránh chọc cho hắc lữ hiểu lầm, sau đó lạnh nhạt, nhẹ thì sung quân đến nơi khác, nặng thì còn bãi miễn chức quan, vĩnh viễn không thu nhận. Nếu biến thành thứ dân, muốn tiếp xúc với con người cao cao tại thượng này lần nữa sợ là đời này vô vọng.

Hữu Xu cũng không cảm thấy ở cùng chủ tử hai đời, thì chủ tử liền đương nhiên thành vật trong bàn tay mình. Phải biết, mỗi một lần luân hồi đều là một lần bắt đầu hoàn toàn mới, chủ tử không phải con rối, hẳn có tư tưởng và ý nghĩ của mình, cũng có quyền lợi và con đường lựa chọn, hẳn có thể yêu bất luận một ai, không nhất định phải là mình.

Nghĩ vậy, trái tim cậu hung hăng co rút đau đớn một chút, nhưng cũng bồng bồng chiến ý.

Nhìn thấy tiểu Triệu huyện lệnh cong lưng giống như trúc xanh gấp khúc đến mức tận cùng, đột nhiên bắn ngược, cất cao, thẳng tắp, tinh thần toả sáng, tân hoàng càng thêm nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng hơi chút an tâm. Hắn luôn cảm thấy tiểu Triệu huyện lệnh khi đối mặt với mình ở dương thế, giống như đối một người khác, vô cùng khó có thể nắm bắt. Trước đây hẳn có thể đoán được tám chín phần tâm tư đối phương, hiện tại lại như rơi vào mây mù, mê man không rõ.

Để giảm bớt không khí, hắn chỉ đành tiếp đón mọi người dùng bữa, bởi vì tiểu Triệu huyện lệnh không bao giờ đem chuyện khổ sở giữ đến sau bữa cơm. Lúc cậu cảm thấy thương tâm khổ sở sẽ ăn một bữa no; lúc phần nô sợ hãi sẽ ăn một bữa no; lúc vui mừng nhảy nhót cũng sẽ ăn một bữa no, tóm lại đối với cậu mà nói, không có vấn đề gì mà ăn cơm không giải quyết được.

Hữu Xu ăn một khối sườn kho, híp mắt hồi vị một khắc quả nhiên quên sạch những phiền não trước đó. Cậu rất muốn dịch đến bên cạnh chủ tử giúp hắn gấp thức ăn, chậm rãi bồi dưỡng một chút tình cảm, nhưng lo lắng quy củ “khi ăn không nói, khi ngủ không nói”, cậu cũng chỉ có thể giữ im lặng.

Ngược lại Ngụy Sâm vô cùng tri kỷ, thấy cậu nhìn chằm chằm đồ ăn ở xa xa, sẽ chủ động tiến lên hỗ trợ gấp lấy, nhưng mà không nói lời nào, chỉ mỉm cười. Mọi người đã sớm thích ứng loại bầu không khí nặng nề này, có thể thấy tân hoàng quả nhiên là một người nghiêm túc, cực kỳ không dễ ở chung.

Hữu Xu lúc thì uể oải, lúc lại mê mang, lúc thì ý chí chiến đấu sục sôi, tâm tình có thể nói là thay đổi rất nhanh, chột bi chột hỉ. Nhưng mà cậu cũng không biết, mặt mình đã sớm bán đứng tình cảm trong nội tâm đến không còn một mảnh, mày chột nhăn chột thả, môi chột cong chột mím, hai má chột phồng chột lõm, nhìn cực kỳ buồn cười.

Âu Thái chỉ liếc một cái liền có chút không nín được, đem mặt chôn ở trong bát, không tiếng động cười to. Hắn rất hiểu kỳ đến tột cùng tiểu Triệu huyện lệnh suy nghĩ cái gì, vì sao biểu tình phản kích như thế?

Đồng dạng tò mò còn có Huyền Quang đế, nhưng mà thiết lập hiện tại của hắn là tân hoàng lạnh lùng, nghiêm khắc, trầm mặc ít lời, cũng cũng chỉ có thể cố nén. Nói thật, Hữu Xu ở trước mặt Diêm La vương, và ở trước mặt tân hoàng, quả thực tựa như hai người, cũng không biết dị biến này đến tột cùng là do đâu. Huyền Quang đế vẫn luôn biết, Hữu Xu không phải là loại người tâm cơ thâm trầm, lại càng không phải hai mặt, xu nịnh ton hót, cậu hành động khác thường nhất định là có nguyên nhân.

Hữu Xu cũng không biết mình bị người ta xem như xem khỉ, đang phồng má nhai cơm, phát hiện đồ ăn bên tay sắp ăn xong, lúc này mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Ăn cơm xong, chủ tử sẽ đuổi người đi nhỉ? Thời gian gặp nhau nên kết thúc đi? Có thể quá mức ngắn ngủi không?

Hiện tại cậu mới chỉ là quan tể riêu thất phẩm, báo cáo công tác bình xét cấp bậc xong hoặc là bị đẩy đi nơi khác, hoặc ở lại kinh thành, nhưng dù có được trọng dụng hơn nữa, thì cũng không có khả năng trực tiếp thăng tới tứ phẩm, có được tư cách vào triều diện thánh. Nói cách khác, hôm nay gặp chủ tử xong, không biết qua bao lâu nữa mới có thể gặp mặt, nhìn ít hơn một cái thì chính là ít hơn một cái, nhìn ít một cái thì lo lắng hơn một phần.

Khẩu vị tốt nhất thời không còn, Hữu Xu lại không thể buông bát đĩa xuống. Cậu phải ăn, chậm rãi ăn, tận lực kéo dài thời gian dùng bữa một chút.

Huyền Quang để rõ ràng cảm giác được tiểu Triệu huyện lệnh ném lại đây ánh mắt thêm nhỏ dãi, giống như mình là sơn trâm hải vị gì. Nói rõ ràng hơn, ánh mắt kia thậm chí có hơi chứa đầy tình ý, khiến người ta khó có thể chống đỡ. Huyền Quang để trên mặt không hiện, trái tim lại cấp tốc nhảy lên, một lần nữa tự nói với mình đó là ảo giác, tiểu Triệu huyện lệnh tính cách đơn thuần, đừng nói có ý định câu dẫn, sợ rằng ngay cả thích một người là cảm giác gì cũng không biết, như thế, cuối cùng cũng đè nén ý niệm rục rịch xuống.

Âu Thái và Ngụy Sâm cũng nhận thấy được không khí có xu thế ấm lên, lại đều làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả.

Vì kéo dài thời gian, ngay cả chân gà, chân vịt Hữu Xu cũng gấp vào trong bát, chậm rãi mà gặm, gặm ra một khúc xương trơn bóng mới tính là cam tâm. Âu Thái đã sớm buông bát đĩa xuống chờ đợi, Huyền Quang để vì không để cho tiểu Triệu huyện lệnh xấu hổ, đang bưng chén rượu chậm rãi thưởng thức. Ngụy Sâm thấy cậu đã ăn sạch chén cơm thứ tư, liền vội vàng hỏi, “Triệu đại nhân, muốn thêm một chén nữa không?”

Hữu Xu vốn định gật đầu, phát hiện đồ ăn đã trào đến cổ họng, lại vội vàng lắc đầu, lúc này mới ý thức được mình để lại cho chủ tử một cái ấn tượng tham ăn, hai má không khỏi đỏ bừng, hốc mắt thấm nước, dường như sắp bật khóc.

Huyền Quang để trầm giọng hỏi, “Triệu huyện lệnh, thân thể khó chịu à?” Chỉ có người thân cận mới có thể phát hiện, trên gương mặt nghiêm túc của hắn mang vài phần lo âu và lo lắng.

Hữu Xu ôm bụng nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, để không lãng phí đồ ăn, vì thân không cần thận ăn nhiều.” May mà cậu vô cùng cơ trí, tìm được một cái cớ tốt, lúc này mới hòa tan hình tượng tham ăn.

Huyền Quang để buông quả tim treo cao xuống, gật đầu nói, “Thì ra là thế. Ngụy Sâm, tới thái y viện lấy một ít dược hoàn tiêu hóa. Hiện giờ dân chúng Đại Dung ăn không đủ no, trầm làm người đứng đầu một quốc gia, lại càng không nên xa xỉ lãng phí. Triệu huyện lệnh có thể làm gương tốt, thật sự là có tâm.” Dứt lời nhìn về phía Âu Thái, khoát tay nói, “Nếu người không có việc gì thì cáo lui trước đi, dạ dày Triệu huyện lệnh khó chịu, tạm thời ở lại cho đỡ bớt đã.”

Âu Thái là một người biết thức thời, vội vàng khom người cáo từ.

Hữu Xu vốn còn bao phủ trong một mảnh u ám lập tức trời quang mây tạnh, vạn dặm trời trong. Trăm

triệu lần không ngờ ăn quá no còn có phúc lợi bực này, có thể một mình ở chung với chủ tử. Đây là âm kém dương sai, chó ngáp phải ruồi mà. Trong lòng cậu cao hứng, lúm đồng tiền bên má cũng như ẩn như hiện theo.

Huyền Quang để không xác định được mà trầm nghĩ: đây là vui vẻ hả? Sao ăn quá no ngược lại vui vẻ rồi? Có lẽ trăm cũng không hiểu biết tiểu Triệu huyện lệnh như mình nghĩ?

Tự tay đỡ người đến thiên điện, an trí trên ghế nằm, hần triển khai tư thế tán gẫu lâu dài, “Triệu huyện lệnh nguyên quán nơi nào?”

“Hồi Hoàng Thượng, vi thần là nhân sĩ kinh thành.”

“Lần này điều nhiệm, ngươi muốn đến chỗ nào? Ra ngoài hay ở lại kinh?”

Hữu Xu tự nhiên muốn ở lại kinh thành, lại lo lắng chủ tử có an bài khác, chỉ phải nheo giọng nói, “Tùy theo Hoàng Thượng an bài. Hoàng Thượng để vi thần làm gì, vi thần liền làm đó, muốn phái vi thần đi chỗ nào, vi thần liền đi chỗ đó. Vì Hoàng Thượng, vi thần cam nguyện vượt lửa qua sông, muôn lần chết không chối từ.”

Từng câu chữ của cậu đều phát ra từ tâm can, tình chân ý thiết, một đôi tròng mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm, lại khiến Huyền Quang để sinh ra ảo giác mình là toàn bộ thế giới của cậu. Nhưng mà ảo giác chung quy vẫn là ảo giác, so với bất cứ ai Huyền Quang để đều hiểu rõ Hữu Xu hơn, cậu là điển hình ngoài nóng trong lạnh, nhìn nhu thuận dịu ngoan, kì thực cảnh giác rất mạnh, cần phải hao phí rất nhiều tinh lực mới có thể thoắt cạy mở một chút phòng bị.

Vậy nên tình cảnh này cũng càng lộ ra vẻ quỷ dị. Dựa theo tính cách không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngay thẳng chất phác của Hữu Xu, thật sự sẽ không làm ra việc nịnh nọt, xu nịnh lấy lòng. Như vậy thì vấn đề là, hiện tại đến tột cùng cậu đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ thật sự rất ngưỡng mộ trăm? Huyền Quang để cảm thấy hoang mang, cũng càng khó chống đỡ được Hữu Xu nhiệt tình như lửa, miệng ngọt như mật, vì thế không thể không cứng ngắc chuyển đề tài.

“Ồ trong kinh hơn nửa tháng, ngày thường ngươi giết thời gian như thế nào?”

Hữu Xu không nói dối ở trước mặt chủ tử. Cậu cẩn thận nhớ lại một chút, hai má chậm rãi đỏ lên, ngập ngừng nói, “Chính là ăn cơm, đi ngủ, chơi đùa, cũng không làm cái gì.” Nếu như thời gian có thể đảo ngược, cậu nhất định mỗi ngày nghiêm túc đọc sách, để khiến chủ tử nhìn với cặp mắt khác xưa.

Cái này mới đúng, đây mới là Hữu Xu mà trăm biết, không tự dưng lừa dối, có việc liền nói. Huyền Quang để âm thầm gật đầu, tiếp tục truy vấn, “Chơi cái gì?”

Nếu như đổi thành người khác, nhất định sẽ vứt lời này đi, sau đó tự khen mình chăm chỉ không nghỉ như thế nào. Nhưng Hữu Xu rất thành thực, biết rõ không ổn lại vẫn kiên trì nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần thích chơi sâu, liền bắt bắt bọ rùa, đấu đấu để mèn gi đó.”

Quả nhiên không biết nói dối, ngay cả chút sở thích ấy cũng dám nói ra trước mặt Hoàng đế. Huyền Quang đế trong lòng cười thầm, hận không thể kéo tiểu Triệu huyện lệnh qua, hung hăng xoa hai cái.

Hữu Xu hối hận không ngừng, nếu sớm biết chủ tử sẽ hỏi thăm hướng đi của mình mấy ngày này, liền không nên ở lại tiêu thực, nhưng mà nếu nói dối với chủ tử thì lại càng không đúng, liền chỉ có thể hỏi cái gì đáp cái đó, có cái gì nói cái nấy. Sau nửa canh giờ, cậu lau mồ hôi lạnh trên trán ra khỏi Càn Thanh cung, về nhà ngồi yên ở bên cửa sổ, lúc thì ha hả cười ngây ngô, lúc thì vô đầu bứt tai, biểu tình vô cùng rối rắm.

Đúng lúc này Diêm La vương xuất hiện, trầm giọng hỏi, “Đây là làm sao vậy?”

Hữu Xu đã sớm quen đối phương tới thăm bất ngờ không kịp đề phòng, làm bộ như mình không hề phát giác. Hiện tại cậu phải nghĩ biện pháp ở lại kinh thành, như vậy mới có cơ hội nhìn thấy chủ tử, nếu như đi nơi khác, ít nhất ba năm năm năm đừng nghĩ trở về. Ba năm năm năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, ai có thể cam đoan sẽ không phát sinh biến cố? Đúng rồi, năm nay chủ tử hai mươi lăm hai mươi sáu đi? Có lập hậu phong phi hay không? Nghĩ vậy, cậu giống như ăn cả một quả chanh, mặt đều nhăn thành một cục, trong lòng càng chua xót đến lợi hại.

Diêm La vương thấy cậu không chịu phản ứng mình, còn không mỉm cười giống ngày xưa, ngược lại vươn tay, dùng sức捏捏 hai má cậu, “Nghĩ cái gì vậy? Mặt đều nhăn thành ông cụ non rồi.” Sau khi gặp mặt trong hiện thực, hắn phát hiện mình càng ngày càng đoán không ra tâm tư của tiểu Triệu huyện lệnh, loại cảm giác này hồng bét đến cực điểm, phải đền bù lại.

Má thịt hơi bị nuôi mập của Hữu Xu bị kéo đến biến hình, nước mắt vắt trên lông mi hơi hơi rung động, nhưng vẫn cố gượng giả vờ không có chuyện gì.

Diêm La vương bị cậu làm cho dở khóc dở cười, một tay còn lại cũng nâng lên, cùng捏捏 hai bên má cậu, “Đừng giả bộ ngốc, bốn vương vẫn luôn biết ngươi có mắt âm dương.”

Quả nhiên là biết! Hữu Xu nói không rõ là khẩn trương sợ hãi nhiều hơn một chút, hay là như trút được gánh nặng nhiều hơn một chút, vội vàng vỗ mu bàn tay hắn, hàm hồ nói, “Buông ra, ta không giả nữa còn không được sao?”

“Hôm nay ngươi vào cung hả?” Diêm La vương chưa đã nghiền mà捏捏 hai má thịt mềm mềm của cậu, lúc này mới buông tay. Hai người một đường bốn ba, đã sớm bồi dưỡng ra rất nhiều ăn ý, mặc dù mới vừa đâm thủng sự thật có thể nhìn thấy nhau, nhưng ở chung vẫn vô cùng thoải mái tùy ý.

Hữu Xu không đáp mà hỏi lại, “Hoàng thượng có lập hậu nạp phi chưa?” Đối với một quan tể tướng thất phẩm mà nói, việc hậu cung của Hoàng đế xa xôi như truyền thuyết thần thoại vậy, trước đây cậu không tận lực đi hỏi thăm, người ngoài lại càng không tùy ý đàm luận.

“Ngươi hỏi cái này làm chi? Hôm nay ngươi gặp Huyền Quang đế à? Cảm giác thế nào?” Hai mắt Diêm La vương hơi lóe lên, trong lơ đãng lộ ra một tia khẩn trương.

Hữu Xu lại bởi vì mang tâm sự, không thể phát hiện, bướng bỉnh mà truy vấn, “Hoàng Thượng rốt cuộc thành hôn chưa?”

“Hắn thành hôn hay chưa có quan hệ gì với người?”

Hữu Xu cúi đầu, một tầng đỏ ửng diễm lệ chậm rãi từ vành tai lan tràn đến cổ, hai tay theo bản năng mà túm ngọc bội bên hông, nhiều lần kéo kéo sợi tơ buông xuống. Cái bộ dạng tiểu nữ nhi ra vẻ ta đây vô cùng khác thường này, khiến Diêm La vương nháy mắt linh ngộ, không dám tin mà nói, “Người là... có ý niệm gì với Huyền Quang để sao?”

Cho nên nói, đây chính là nguyên nhân hôm nay cậu liên tiếp thất thố ư? Bây giờ nghĩ lại, đủ loại biểu hiện của cậu đúng là giống như thiếu niên nôn nóng lấy lòng người trong lòng, lộ ra vài phần quẫn bách và nóng bỏng. Nhưng mà cậu chỉ gặp mặt Huyền Quang để một lần, còn mình lại cùng cậu đi qua muôn sông nghìn núi, dù có thích, cũng nên thích mình trước mới đúng!

Biết rõ Huyền Quang để với chính mình là cùng một người, Diêm La vương lại chung quy khó bình tĩnh, chất vấn, “Người rốt cuộc thích hắn ở điểm nào? Quyền thế? Địa vị? Tướng mạo? Có thể quá mức nồng nặc không?” Đương nhiên, làm hắn cảm thấy kinh ngạc nhất vẫn là tiểu Triệu huyện lệnh thích nam nhân, hại hắn lo lắng vô ích hồi lâu. Sớm biết như thế, khi ở huyện Toại Xương hắn đã nên xuống tay rồi.

Hữu Xu vội vàng biện giải, “Đương nhiên không phải. Thích chính là thích, nào có lý do gì?”

“Các người mới gặp mặt một lần đi? Vì sao liền thích? Bốn vương cùng người trèo non lội suối, một đường đi theo, sao không thấy người thích bốn vương?” Diêm La vương cũng không biết mình đang giận với ai, tóm lại trong lòng thực không thoải mái.

“Cái gọi là liếc mắt một cái vạn năm không phải là như thế sao?” Hữu Xu rối rắm nói, “Cám ơn người một đường bảo hộ và làm bạn, ta cũng thực vui...” Lời còn chưa dứt cậu liền kinh ngạc phát hiện: hóa ra địa vị của người này trong lòng mình, vậy mà đã sắp ngang hàng với chủ tử. Dù là lúc đã gặp lại chủ tử, cậu cũng sẽ không tự chủ được mà nhớ tới đối phương, mà còn bức thiết khát vọng đối phương ôm lấy và an ủi, chẳng sợ cái ôm kia là hư ảo, an ủi kia là không nói thành lời.

Mình đây là làm sao vậy? Sao lại nay Tần mai Sở, chần chừ chừ chừ? Hữu Xu giống như bị sét đánh, há há miệng, khó có thể thành lời; nháy mắt mấy cái, khóc không ra nước mắt, biểu tình quẫn bách mà lại áy náy.

Diêm La vương mắt sáng như đuốc, sao lại không phát hiện dị thường của cậu, một lời bóc trần, “Chẳng lẽ người cũng thích bốn vương?” Xem ra, hắn thật không biết nên nói cái gì cho phải. Vật nhỏ này chẳng những thích mình ở dương thế, còn thích mình ở âm phủ, nên khen cậu thật tình mắt, hay là trách cậu lòng tham không đủ đây? Nhưng bất luận như thế nào, tâm tình chua xót của hắn đã hoàn toàn bị hòa tan, trở nên vừa tức giận vừa buồn cười.

Hữu Xu tuyệt đối không thừa nhận mình là một người chần chừ, đỏ mặt xua tay, “Thích của ta với người là tình bạn, là khác biệt.” Vừa dứt lời, cậu lập tức bị chính mình thuyết phục, chắc chắn gật đầu, “Đúng,

là tình bạn. Người là người bằng hữu đầu tiên của ta, cho nên rất quan trọng.”

Vậy người chột dạ cái gì? Diêm La vương cũng không nói ra, theo lời cậu mà nói tiếp, “Thì ra là thế. Nói cách khác, người thừa nhận mình thích Huyền Quang đế là tình yêu nam nữ sao?”

Hữu Xu gật gật đầu, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc. Đầu óc cậu ở trước mặt người này và chủ tử dường như đều không thể nào linh hoạt được, luôn là nói hai ba câu đã bị bắt vào trong lồng.

“Người là thần, hần là quân, người thích hần thì có năng lực như thế nào chứ?” Diêm La vương tiếp tục thăm dò.

“Chung quy thì ta có thể chậm rãi theo đuổi hần đi? Lỡ như một ngày nào đó ta đã động được hần thì sao?” Hữu Xu ánh mắt kiên định. Không đến một khắc cuối cùng, cậu sẽ tuyệt đối không buông bỏ, dù đời này chủ tử thành hôn, cậu cũng có thể yên lặng thích ở trong lồng, nhìn từ xa xa, đây làm sao không phải là một loại hạnh phúc?

“Người muốn theo đuổi hần?” Giọng điệu Diêm La vương thoáng nâng lên, nếu như bỏ đi thủ thuật che mắt, Hữu Xu sẽ phát hiện biểu tình hiện tại của hần lộ ra ba phần sung sướng, ba phần thú vui ác liệt, ba phần chờ mong, còn có một phần ý cười nồng đậm. Hần luôn luôn cao cao tại thượng, còn chưa bao giờ được ai nhiệt liệt theo đuổi, ngấm thối cũng đã lòng ngứa khó nhịn.

“Ừm.” Hữu Xu còn có tâm sự, nỉ non nói, “Hiện giờ ta phải nghĩ biện pháp ở lại kinh thành, như vậy mới có cơ hội.” Về phần ngày sau nên làm cái gì, chỉ có thể đi một bước xem một bước, thuận theo tự nhiên đi.

“Yên tâm, người sẽ toại nguyện.” Diêm La vương xoa xoa đầu đầy tóc đen của cậu, bổ sung, “Đúng rồi, quên nói cho người biết, Huyền Quang đế chưa thành hôn, cũng không có thị thiếp, người còn có cơ hội.”

Tảng đá lớn trong lòng âm âm rơi xuống đất, lúc này Hữu Xu mới lộ ra biểu tình nghi mà sợ, dựa vào lưng ghế, liên tục vỗ ngực.

Diêm La vương phát giác mình sắp ức chế không được lòng đầy sung sướng, tiếng cười trầm thấp đã đánh qua lại mấy vòng trong cổ họng, lại bị cứng rắn nuốt xuống. Nếu như tiếp tục đối thoại với tiểu Triệu huyên lệnh, hần tuyệt đối sẽ thất thố tại chỗ. Hần chưa bao giờ gặp gỡ người như vậy, nhìn như thông minh, kì thực ngốc nghếch, ngẫu nhiên ngay thẳng, ngẫu nhiên lại có tiểu tâm cơ, mỗi lúc một đáng vẻ, mọi thứ đều chọc người ta yêu thích. Như thế, hần càng muốn đùa cậu, xem đến tận cùng cậu sẽ theo đuổi mình như thế nào.

Đặt nắm tay trên môi, áp chế ý cười đầy ngập, Diêm La vương nói giọng khàn khàn, “Địa phủ còn có rất nhiều công vụ phải xử lý, bốn vương đi trước một bước.”

Hữu Xu không kịp giữ lại, bóng dáng cao lớn của nam tử đã biến mất ở trước mắt. Cậu hốt hoảng luống cuống mà nhìn quanh bốn phía, phát hiện trời đã tối, trong phòng mờ mịt không chịu nổi, có vẻ vô cùng thanh lãnh tịch liêu, vì thế vội vàng lấy hỏa chiết trong ngăn kéo ra, châm ngọn nến. Ánh nến bị gió thổi

lay đến lay đi, ánh sáng cũng theo đó lúc sáng lúc tối, trong nháy mắt liền khiến cậu bối rối. Người đã từng cả đêm làm bạn, ngày sau sẽ còn đến không? Có thể cho là mình yêu thích long dương, là một ngoại tộc hay không? Sẽ phản cảm mình hay không?

Cậu muốn tìm một cái chụp đèn vây ngọn nến lại, mới vừa đứng dậy, chợt nghe lão tổ bên ngoài bấm báo, “Chủ nhân, một nhà ba người nhị phòng đều đã tới, hiện giờ đang nằm ở ngoài cửa, ngài muốn gặp một lần hay không?”

Đang muốn tìm chút chuyện để làm, miễn cho mình miên man suy nghĩ, Hữu Xu lập tức vẫy tay, “Để cho bọn họ tiến vào.”

80. Chương 80

Triệu Hữu Tài vốn định qua mấy ngày lại đi tìm Hữu Xu, cũng tiện hỏi thăm rõ ràng đến tột cùng cậu ta bị triệu vào cung là vì chuyện gì. Nhưng Hữu Xu chân trước mới vừa đi, hần sau lưng đã hôn mê, khi mở mắt lần nữa phát hiện mình nằm trên một con đường nhìn không thấy cuối, hai bên tràn đầy bụi gai và hoa bỉ ngạn, tất cả xung quanh đều là cảnh tượng đám người vội vàng, rộn ràng nhốn nháo.

Hần thử đứng lên, lại phát hiện cổ và tứ chi mình đeo hình cụ nặng nề, chỉ có thể giống như súc vật gần chết gian nan duỗi chân.

Có người phát hiện dị trạng của hần, nhỏ giọng nói, “A, người này lúc sống tạo nghiệt gì? Đến đường hoàng tuyền mà vẫn đeo gông cùm xiềng xích, vậy phải đi đến quỷ môn quan như thế nào?”

“Đi không đến thì sẽ chết ở trên đường thôi.” Bên cạnh có người trả lời.

Đường hoàng tuyền, quỷ môn quan? Lúc này Triệu Hữu Tài mới ý thức được mình thế mà đã chết, xuống địa phủ, không khỏi lo lắng. Hần vô ích giãy dụa hai cái, ý đồ khiến cho người qua đường chú ý, nhưng tất cả mọi người vội vã đầu thai, không ai chịu vờn tay viện trợ, có mấy vong hồn ngại hần chắn đường, còn hung hăng đạp hai cước.

Người mặc dù chết, linh hồn cũng có thể cảm giác được đau đớn, nếu không thì đủ loại khổ hình dưới mười tám tầng địa ngục cũng liền không hề có ý nghĩa. Triệu Hữu Tài bị đá trúng bụng khổ không thể tả, đứt quãng rên rỉ. Vài tên quỷ sai áp giải một lệ quỷ cùng hung cực ác đi ngang qua, thấy hần không khỏi kinh hãi, “Người này đến tột cùng phạm tội gì? Sao lại đeo trần hồn khóa của Diêm La vương?”

“Trần hồn khóa là cái gì?” Lệ quỷ cũng đeo hình cụ tò mò hỏi.

“Trần hồn khóa, một ngày nặng thêm một cân, nếu như không có chìa khóa mở ra, mặc dù thành vong hồn, cũng sẽ bị đè chết.” Quỷ sai giải thích.

Chết còn phải chịu tội, đây là việc Triệu Hữu Tài trăm triệu lần không nghĩ tới. Hắn dùng hết một tia khí lực cuối cùng hỏi, “Quý cũng sẽ chết sao?”

Chúng quý hi hi ha ha cười một trận, khinh miệt nói, “Quý tự nhiên cũng sẽ chết. Quý chết thì thành tiệm, phải xuống tiệm ngục. Mười tám tầng địa ngục tất nhiên đáng sợ, nhưng so với tiệm ngục thì cũng chẳng xem là cái gì, ở nơi đó, đầy trời khắp nơi đều có nghiệp hỏa và huyết trì, nhưng không có đường để đầu thai chuyển thế, càng đừng nghĩ chạy đi. Cái bộ dạng này của người, xem ra cũng không đến được quý môn quan, thà chờ ma đầu trong tiệm ngục đến thu người đi, chúng ta đi trước một bước.”

Chúng quý dần dần tán đi, đi ra ngoài thật xa còn có thể nghe thấy tiếng cười vui sướng khi người gặp họa của bọn họ. Triệu Hữu Tài vốn tưởng rằng chết có thể được giải thoát rốt cuộc ý thức được: hóa ra tử vong mới là bắt đầu chân chính. Nếu không nghĩ biện pháp bỏ trần hồn khóa ra, hắn vĩnh viễn sẽ bị dầy vò trong thống khổ.

Không được, mình phải trở về tìm Triệu Hữu Xu. Mình không thể chết được, không thể biến thành tiệm! Triệu Hữu Tài không biết lấy sức lực từ đâu tới, động thân một cái đứng lên, sau đó đầu choáng váng, mắt nổi sao kim, không biết sao lại trở về dương thế, phát hiện mình vẫn như cũ nằm trên tấm chiếu thối hoắc, cha nương cùng một đám tôi tớ vây quanh ở bên người, khóc đến vô cùng thê thảm.

“Đi tìm Triệu Hữu Xu, nhanh!” Đến quý môn quan một chuyến, hắn rốt cuộc nghĩ thông suốt, cảm thấy mạng mình càng đáng giá. Còn nữa, không có gia sản còn có quan chức, giống như trước đây cướp đoạt trên người quan lại đến báo cáo công tác một phen, ba năm năm năm liền đem bạc kiếm trở lại. Đến lúc đó, hắn liền có biện pháp đối phó Triệu Hữu Xu.

“Con à, không phải người đã chết rồi sao?” Nhị lão gia và nhị thái thái kinh hãi khôn kể, chúng tôi tớ càng là chạy trốn bốn phía, hô to xác chết vùng dậy.

“Đi đến quý môn quan một chuyến, lại trở về. Biết trên cổ chúng ta mang thứ gì không? Đây là trần hồn khóa của Diêm La vương, chết cũng không thoát được, vẫn như cũ mỗi ngày nặng thêm một cân, đem người tươi sống đè chết. Quý chết thành tiệm, vĩnh viễn chịu khổ, ngay cả cơ hội chuyển thế đầu thai cũng không có! Cha, nương, chưa trừ diệt thứ này, chúng ta ngay cả chết cũng chết không xong!” Mặt hắn không còn chút máu, run run rẩy rẩy.

Nhi tử chết đi sống lại vốn là kỳ quái, huống chi còn vô duyên vô cớ nói ra lời này, có thể thấy thực sự là chuyện lạ. Nhị lão gia và nhị thái thái đã sớm đã bị Diêm La vương dọa nát gan ôm thành một cục, gào khóc. Triệu Hữu Tài lười an ủi bọn họ, lệnh quản gia mang lên toàn bộ tài sản, đi đến nhà Triệu Hữu Xu, vốn tưởng rằng sẽ bị cự tuyệt lần nữa, lại không ngờ chỉ chờ nửa khắc đồng hồ, liền có một lão nhân thân hình lom khom tiến đến dẫn đường.

Triệu Hữu Tài nằm trên ghế mềm, được bốn gã tôi tớ nâng vào, mới vừa vượt qua cánh cửa, liền đột ngột bị lung lay một chút, thiếu chút nữa ngã xuống. Gông xiềng trên người hắn chỉ nhằm vào thần hồn, với người bên ngoài mà nói là vật vô hình, không có trọng lượng, lại thêm việc hắn liên tục gây đi, thân nhẹ như bông, vốn không nên phát sinh loại ngoài ý muốn này.

Hắn kiểm chế không được lòng đầy lửa giận, quát mắng, “Ngay cả một người cũng nâng không nổi, cần các

người có gì hữu dụng? Ngày thường làm cái gì hử, ăn phân sao?”

Quản gia cũng lão đảo một chút, thật vất vả ổn định thân hình, lúc này mới ghé vào lỗ tai nói nhỏ, “Không phải mà đại thiếu gia, ngài xem lão nhân phía trước kia, hửn không có gót chân, cũng không có bóng dáng, hửn là bay!”

Triệu Hữu Tài tập trung nhìn, thiếu chút nữa hờn phi phách tán, chỉ thấy lão nhân kia một đường chạy chậm chậm, phần sau giày rồng tuếch, lại trực tiếp kéo trên mặt đất, mà dưới đèn lồng chiếu rọi, người người đều có một cái bóng kéo dài, chỉ riêng phía sau lão thì cái gì cũng không thấy.

Đây rõ ràng, đây rõ ràng là quỷ mà! Cuối cùng Triệu Hữu Tài cũng nghĩ tới, nơi này là quỷ trạch nổi tiếng xa gần ở Đại Dung quốc, đến nay đã chết mười bảy mươi tám hộ gia đình. Triệu Hữu Xu thật sự là tà môn! Chẳng những có Diêm La vương tự mình giúp cậu ta giải oan, còn có quỷ quái làm người hầu cho cậu ta, đến tột cùng cậu ta có lai lịch gì?

Triệu Hữu Tài vốn dĩ mất tinh thần, lúc này càng cảm như hén, cuốn cuốn thăm lòng rất nặng trên người, không dám mở miệng nói. Mà tôi tớ nâng hửn hai chân cũng như nhũn ra, hai đùi run run, hửn không thể trực tiếp ném đông gia xuống, cướp đường mà chạy. Thật vất vả đi đến chính viện, nhìn thấy tiền thính đèn đuốc sáng trưng, mọi người mới thở phào, rất có cảm giác sống sót sau tai nạn.

“Chủ nhân ngay ở bên trong, các người tự vào đi.” Lão nhân quơ quơ đèn lồng trong tay, chậm rãi bay đi.

Quản gia Triệu phủ vừa cúi đầu khom lưng tiến bước đối phương, vừa ở trong lòng mặc niệm “a di đà phật”. Đoàn người vào tiền thính, chỉ thấy Hửn Xu ngồi ngay ngắn ở thượng thủ, đang nâng một cái bình lưu ly bán trong suốt thưởng thức, bên trong nhồi đầy các loại bọ cánh cứng đủ màu, nhìn qua vô cùng khiếp người. Vài nha hoàn lui tới dâng trà, vài gã sai vặt đặt bàn ghế, gót chân đều không chấm đất, càng không có bóng dáng đi theo.

Quỷ, tất cả một phòng đều là quỷ! Nhị phòng Triệu gia, tính cả tôi tớ bọn họ mang đến, hiện tại đã hờn phi phách tán, một số người gần như hồng mắt. Chỉ riêng quản gia còn có vài phần tỉnh táo, nhìn kỹ hai chân và bóng dáng của tiểu thiếu gia, lúc này mới thở ra một hơi dài. Nhưng mà thực nhanh, tim lão lại treo lên cao cao. Một người sống ở trong một căn nhà tràn đầy quỷ quái, lại còn lông tóc vô thương, thoải mái thích ý, chẳng phải nói lên đối phương còn đáng sợ hơn cả quỷ quái sao? Xem ra chuyện gia sản, thật sự không có đường sống quay về.

Điểm này, không chỉ quản gia nghĩ tới, Triệu Hữu Tài và cha nương hửn cũng nghĩ tới. Bọn họ buông tha giây dũa, trực tiếp đem khế nhà, khế đất lấy ra, nhất nhất công đạo rõ ràng, còn nói sẽ mau chóng dọn ra khỏi nhà cũ.

“Hiện chất người xem, gia sản này chúng ta cũng trả rồi, có phải người nên viết cho chúng ta một bức thư giải hòa không?” Nhị lão gia biểu tình cấp bách.

“Thư giải hòa có thể viết cho các người, nhưng phải dùng thư nhận tội đến đổi. Dem việc năm đó các người chiếm tài sản đại phòng như thế nào, hãm hại ‘Triệu Hữu Xu’ như thế nào nhất nhất tường thuật lại, nếu

có chút chỗ không thật, mấy thứ này các người vẫn là lấy về đi. Các người cũng nhìn thấy, hiện tại ta sống rất tốt, có số gia sản đó hay không thật sự không hề gì.” Hữu Xu thản nhiên xua tay.

Hiện tại cậu đã tìm được chủ tử, nếu như muốn thăng quan, cần phải phá lệ chú ý thanh danh. Nếu như viết thư giải hòa, một nhà nhị phòng cần ngược lại một hơi, nói mình mưu hại thân tộc, đoạt lấy gia tài, chẳng phải oan uổng sao? Có thư nhận tội có thể lược đi rất nhiều phiền phức sau này, huống hồ cái chết của “Triệu Hữu Xu” là hẳn tự gây ra, không có quan hệ quá lớn với nhị phòng, Hữu Xu cũng không cần phải đuổi tận giết tuyệt.

Nghe thấy câu nói sau cùng, Triệu Hữu Tài vốn đã lộ ra vẻ giận dữ giống như bong bóng xì hơi, nháy mắt xụi lơ xuống. Hữu Xu bắn khoả không sai, hẳn quả thật chuẩn bị sau này bầm bả chỗ tộc lão, đem gia sản đoạt lại, còn muốn hủy cả thanh danh và con đường làm quan của Hữu Xu. Nhưng mà một khi viết thư nhận tội, tất cả tính kế của gã đều sẽ hóa thành bọt nước.

Cẩn rằng suy xét một khắc, hẳn gật đầu nói, “Lấy giấy và bút mực đến, ta viết.” Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt.

Hữu Xu hơi khoát tay, liền có một nha hoàn phiêu phiêu dang dăng tiến vào, đem văn phòng tứ bảo nhất nhất bày chỉnh tề. Triệu Hữu Tài viết thư nhận tội, giao cho Hữu Xu kiểm tra. Hữu Xu xem qua sau đó căn cứ vào ký ức của “Triệu Hữu Xu”, để hẳn sửa chữa hai chỗ hơi mơ hồ, tới khi đem ác hình ác trạng của nhị phòng triệt để vạch trần mới coi như vừa lòng, để ba người ấn dấu tay, lại chọn ba tội tử làm người chứng kiến.

Mọi việc xử lý thỏa đáng, cậu nhận gia sản và chìa khóa, lệnh lão tổ tiên khách, ngày hôm sau lại không chuyển về, mà là tiêu tiền mua lại quỷ trạch, tiếp tục ở. Vô phương, chỉ vì nơi này đủ thanh tịnh.

Một nhà nhị phòng lấy được thư giải hòa lập tức thiêu hủy, lo lắng chờ đợi nửa khắc đồng hồ, liền thấy trọng lượng trên đầu vai chậm rãi biến mất, không khỏi vui quá mà khóc. Không có nguy hiểm tính mạng, tính tình bọn họ cũng nổi lên, chuẩn bị không đi nữa, nào ngờ Hữu Xu lại phái mấy chục lệ quỷ đến thu phòng, trong nhà âm phong từng trận, tiếng gào thảm từng cơn, quả thực dọa người.

Ác nhân đều có lệ quỷ trị, bọn họ hết cách, chỉ đành tức khắc thu thập hành lý, xám xịt mà dọn ra ngoài. Trên người nhị thái thái giấu riêng rất nhiều ngân phiếu, mới vừa đi ra khỏi cửa Triệu phủ, vạt áo liền không hiểu tại sao bị rách ra, đai lưng cũng rách, gần như trần truồng đứng ở trên đường cái mặc người vây xem. Bà ta xấu hổ và giận dữ muốn chết, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, may mà nha hoàn phản ứng nhanh chóng, từ trong túi tìm ra một cái áo choàng phủ thêm cho bà ta, lúc này mới giảm bớt quần cảnh.

Nhị lão gia và Triệu Hữu Tài quả thực không có mặt mũi gặp người, kéo nhị thái thái lên xe ngựa, chạy vội đi, chưa từng phát hiện ngân phiếu bọn họ trộm lấy ra đã sớm rơi xuống mặt đất, theo âm phong phiêu phiêu dang dăng về Triệu phủ, tự động rơi xuống trong hộp tiền. Trên đường người đi đường lui tới, chen vai kề cánh, nhưng lại không có ai chú ý tới một màn quỷ dị này.

Một nhà nhị phòng tìm được một dinh thự, chuẩn bị tạm thời thuê lại, lại phát hiện ngân phiếu không còn, tài sản còn sót lại chỉ là hai đồng tiền, mấy rương quần áo, giống hệt như năm đó bọn họ đi vào Triệu phủ.

Chủ cho thuê nhà thấy bọn họ thật lâu không lấy ra bạc, lập tức đuổi người đi. Hết cách, ba người chỉ đành bán hai nha hoàn, gom đủ tiền ở khách điểm.

“Không sao, không có bạc ta còn có chức quan trong người, không quá một năm có thể kiếm bảy tám vạn lượng. Đến lúc đó chúng ta lại mua một tòa nhà, càng lớn càng tráng lệ hơn Triệu phủ.” Triệu Hữu Tài thề son thề sắt nói.

Nhưng mà thực nhanh, hần liền hiểu rõ đời này mình đều không có đường sống để xoay người, mà đầu sỏ gây tội vẫn là Hữu Xu. Cậu kiện Lưu đại nhân, khiến Hoàng Thượng tra rõ chuyện Lại bộ mua quan bán tước, phàm là người thông qua con đường mua bán đạt được chức quan, đều bị triệu vào Hình bộ tiến hành kiểm tra. Tân hoàng vẫn chưa bãi miễn tất cả mọi người, mà là phân biệt để cho bọn họ tiến hành khảo hạch, nội dung đều tương quan với chức vụ. Người thông qua khảo hạch thì viết thư kiểm điểm liền có thể trở về tiếp tục làm việc, người chưa thông qua lập tức cách chức điều tra.

Tân hoàng không chém tận giết tuyệt là tốt, nhưng người mua chức quan nào lại có năng lực kia? Phần lớn bọn họ đều gia cảnh sâu rộng, sau khi được chức quan liền mời phụ tá tư lại hiệp trợ, mình chỉ cần kiểm về bạc mua quan. Thậm chí, lúc nộp bài thi ngay cả tên cũng không biết viết, âm ỉ ra trò cười lớn.

Cho đến khi điều tra chấm dứt, người bị bãi miễn chiếm tám chín phần mười, Triệu Hữu Tài tự nhiên cũng trong số đó. Không chỉ như thế, tân hoàng còn tuyên bố bắt đầu từ sang năm, quan viên các bộ đều phải định kỳ tiến hành khảo hạch, nội dung không phải là tứ thư ngũ kinh, mà là liên quan đến chính vụ, Công bộ khảo công sự, Lễ bộ khảo lễ nghi, Lại bộ khảo lại trị, Binh bộ khảo binh pháp, cứ vậy mà suy ra. Phàm là người không hợp quy cách lập tức giáng chức, ba lần không hợp quy cách tức khắc bãi miễn, tuyệt đối không hai lời, vả lại thi khoa cử ngày sau cũng sẽ thay đổi nội dung thích hợp.

Nếu không phải mấy đại học sinh gần đây đã nghiên cứu bát cổ thủ sĩ (*một phương pháp thi khoa cử*) nhiều năm, bỗng nhiên thay đổi đề thi sẽ bất công với bọn họ, thì tân hoàng vốn định lập tức chấp hành.

Quan viên Đại Dung quốc chỉ có đi lên, nào có đi xuống, vả lại hàng năm đều có nguy cơ bị miễn chức, điều này khiến mọi người làm thế nào chịu được? Thực nhanh liền có thần tử liên hợp lại tiến hành kháng nghị, đều bị tân hoàng bác bỏ, dưới cơn giận nộ đưa giấy xin phép nghỉ, không lên châu, muốn nhìn xem một mình Hoàng Thượng làm thế nào quản lý quốc gia.

Tân hoàng lập tức ban bố thánh chỉ, lệnh tư lại ở các bộ tiếp quản chính vụ. Trong mỗi một bộ, người chân chính tinh thông nghiệp vụ kỳ thật là những tư lại đó, bọn họ cùng cấp với những người mà quan trên thuê, chuyên phụ trách làm việc. Cái gọi là “phía trên động khẩu, phía dưới chạy gãy chân”, chính là như thế. Mà tư lại là tiện tịch (*tịch: hộ tịch*), luật pháp có nói: tư lại không được tham gia khoa cử, không cho làm quan, nhưng chức vị lại có thể thừa kế. Việc này tương đương với chặt đứt con đường tấn chức của bọn họ, khiến rất nhiều người có năng lực cảm thấy phần uất.

Nhưng hiện tại tốt rồi, Hoàng Thượng mạnh mẽ chinh đồn lại trị đồng thời cũng đề cao địa vị của tư lại, nếu trong khảo hạch đạt được hạng nhất, bọn họ thậm chí có thể từ bỏ tiện tịch, đi lên con đường làm quan, cái này khiến bọn họ làm thế nào không vui mừng khôn xiết? Tự nhiên khi làm việc cũng càng thêm dốc sức. Chờ đến khi các vị quan viên bất tài kinh ngạc phát hiện việc lớn không tốt, vội vàng chạy về làm việc, lại phát hiện quyền lực của mình đã sớm bị lấy lại, triệt triệt để để thành bài trí. Bọn họ hối hận không ngừng, lập tức âm thầm mời tiên sinh, dạy mình chính vụ, miễn cho khảo hạch năm sau bị thay thế.

Thủ đoạn lôi đình của tân hoàng không những không tạo thành rung chuyển triều đình, ngược lại khiến lục bộ nhanh chóng chuyển động, gần như tất cả chính vụ đều có thể được giải quyết thích đáng trong cùng ngày, trách nhiệm trọng đại mới có thể trình báo lên Kim Loan điện. Lấy vũ khí của đối phương để tấn công vào khiên chắn của đối phương, tân hoàng tài tình lợi dụng quan hệ tranh quyền đoạt lợi giữa quan viên và tư lại, khiến hai người đều làm việc cho mình, vả lại dùng càng ngày càng thuận tay, càng ngày càng hiệu suất cao.

Trước giờ Hữu Xu đã biết, cảnh loạn ở Đại Dung không làm khó được chủ tử, sau khi sửa trị Lại bộ, kế tiếp hẳn muốn động dao chỉ sợ là Hộ bộ, nếu như có thể điều đến Hộ bộ, cơ hội nhìn thấy chủ tử liền gia tăng cực lớn. Đang lúc cậu vươn cổ hy vọng, điều lệnh đưa xuống, cậu vào Hình bộ, trở thành đô quan ti lang trung, lục phẩm, chưởng quản các việc lưu đầy, bãi miễn, xếp đặt, gia tăng, giảm bớt, xuất chức của lại viên*.

*Lại viên: giống quan viên, nhưng “lại” là bậc thấp, dưới quyền quan viên.

Tuy có chút không được như ý muốn, nhưng tốt xấu thì nguyện vọng ở lại kinh thành xem như thực hiện, Hữu Xu mặc vào quan bào mới tinh, vội vàng đến Hình bộ báo danh. Khi đó, Âu Thái dẫn theo vài quan viên vào cung, vừa vặn đi sát qua bên người cậu.

Sau khi Hữu Xu hơi nghe ngóng mới biết: Hoàng Thượng chuẩn bị chỉnh đốn Hộ bộ, muốn điều ra mấy người từ Lễ, Lại, Công, Binh, Hình bộ thành lập án sát ti, chuyên điều tra tình huống thiếu hụt quốc khố cùng với tìm ra ngân lượng bị thiếu. Những người đó chính là những người bị Âu Thái chọn.

Bởi vì tiên hoàng luôn thích lấy ngân khố ra cho mình tiêu xài phung phí, quan viên phía dưới cũng liền sôi nổi noi theo, tùy ý chi mượn Hộ bộ, chưa từng trả lại. Còn có quan viên trông coi ngân khố tự ý ở giữa kiểm lời túi riêng, thế cho nên Đại Dung quốc êm đẹp bị đào thành một cái xác rỗng. Lần trước, nếu không phải tân hoàng mở tư khố của chính mình dùng để giúp nạn thiên tai, thì dân chúng uống mạng sẽ càng nhiều, mà non sông tốt đẹp này chỉ sợ cũng không giữ được.

Hộ bộ đã từ sọt tiền của Hoàng thượng biến thành phe tiền, nếu còn không chỉnh đốn, nên cải thiện dân sinh, dự trữ nuôi dưỡng binh tướng, kiến tạo đô thành như thế nào? Kinh tế cũng giống như lại trị, đều là gốc rễ quốc gia, không thể khinh thường. Lần này, quyết tâm chỉnh đốn Hộ bộ của Hoàng Thượng vô cùng kiên định, dù vài lão thần đứng cột kháng nghị trên Kim Loan điện, cũng chỉ đổi được một tiếng cười lạnh của hần mà thôi. Theo lời hần mà nói: chết vài người có thể đổi được quốc khố tràn đầy, quốc lực cường thịnh, có sao không làm? Ai muốn chết cứ việc đứng, hần đã chuẩn bị tốt quan tài, chực quân trên triều mỗi người một cái, ai cũng không thiếu.

Tân hoàng cường ngạnh như thế, lại chiếm quốc pháp, các quan viên ngoại trừ thỏa hiệp, dường như không có lựa chọn khác. Nhưng ngân lượng đã thiếu sao có thể nói trả liền trả? Tân quý triều đình vào làm quan thời gian ngắn, thiếu ít, ngược lại không có gì. Những thế gia cự tộc trải qua nhiều năm tích lũy, ai cũng thiếu Hộ bộ trên trăm vạn lượng, một khi móc ra liền thương gân động cốt, thậm chí còn cửa nát nhà tan, tự nhiên sẽ ngoan cố chống lại đến cùng. Mà những người này lại đều nắm giữ phần lớn quyền hành, có thể nói rắc rối khó gỡ, cành lá sum xuê. Nếu như động thổ ở trên đầu bọn họ, Hoàng Thượng không có gì để sợ, người làm việc phía dưới lại phải gặp nạn.

Không hề nghi ngờ, đây là một phần khổ sai, dù là tư lại có lòng cầu tiến nhất ở Hình bộ cũng bắt đầu sinh

ra ý lui, nhưng vẫn bị Âu Thái bắt làm trướng đình, cưỡng ép giải vào cung.

“Triệu đại nhân tới muộn một bước, không bị đổ cái loại chuyện xấu này, thật sự là vận khí tốt.” Một người đồng liêu thật lòng thật dạ cảm thán. Những người còn lại sôi nổi gật đầu phụ họa.

Hữu Xu cũng là biểu tình như bị sét đánh, luôn mãi truy vấn, “Người nói là, án sát ti này do Hoàng Thượng tự mình xây nên, tự mình chỉ huy, và lại ở trong cung nhận lệnh?”

Nếu như vào án sát ti, chẳng phải mình có thể mỗi ngày nhìn thấy chủ tử sao? Nghĩ vậy, Hữu Xu dậm ngực dậm chân, hối hận không ngừng, thầm nghĩ mình vạn lần không nên tham ăn, ở trên đường mua một cái bánh kẹp thịt, khiến cho trì hoãn nửa khắc đồng hồ. Nếu như tới trước thời gian một bước, có thể bắt kịp chuyện tốt lần này rồi!

Cậu vội vàng nói, “Nếu như ta cũng muốn đi, phải làm như thế nào?”

Các vị đồng liêu dùng ánh mắt quý dị nhìn cậu. Một khi nhận công việc này, tương đương với việc đắc tội tám chín phần quyền quý kinh thành. Những người đó mảnh khảnh thông thiên, để ngăn cản điều tra, chuyện gì cũng làm được. Vu oan hãm hại đều là nhỏ, có người còn rước lấy án sát. Mấy quan viên bị mời vào cung ai cũng như cha nường chết, sao Triệu đại nhân ngược lại chui đầu vô lưới vậy?

Quả nhiên là hạng người tầm nhìn hạn hẹp, cho rằng hòa theo ý Hoàng Thượng là có thể một bước lên mây sao? Cũng không nhìn xem cổ mình có đủ cứng hay không. Mọi người cảm thấy khinh thường, nhưng xuất phát từ tâm tính bỏ đá xuống giếng, sôi nổi thay cậu ra chủ ý, “Hiện tại người đuổi theo, ước chừng còn có thể bắt kịp xa giá của Âu đại nhân. Nếu như không đuổi kịp, người liền đem ý đồ đến nói cho thị vệ thủ vệ, bọn họ sẽ tự động giúp người thông truyền.”

Trong Càn Thanh cung, vài vị thượng thư đại nhân mỗi người dẫn bốn năng lại* đến yết kiến.

*Năng: người có tài, có bản lĩnh. Lại: quan bậc thấp.

Huyền Quang để buông tấu chương xuống, ngẩng đầu đánh giá. Đầu tiên là hẩn nhìn về chỗ Âu Thái, không phát hiện bóng dáng Hữu Xu, màu mắt không khỏi hơi hơi tối sầm lại, lúc này mới nhìn quanh bốn phía. Hẩn yêu cầu chính là quan viên năng lực xuất chúng, không sợ cường quyền, dám làm dám chịu, nhưng những người này hiển nhiên đều không phù hợp yêu cầu. Bọn họ hoặc trán đỏ mồ hôi lạnh, hoặc cả người hốt hoảng, hoặc vẻ mặt kinh sợ, có thể thấy tiếp nhận công việc này cũng không phải cam tâm tình nguyện.

Nhưng mà Huyền Quang để cũng có thể lý giải tâm tình bọn họ. Tra rõ Hộ bộ có thể nói là bán trời không có văn tự, sắp sửa đối kháng với áp lực của toàn bộ triều đình. Hẩn có thể không để ý sống chết là bởi vì hẩn biết, ở trên đời này, không ai có thể giết được mình, nhưng người khác há lại không có phần lo lắng này? Chung quy vẫn là sợ phiền phức, chung quy vẫn là sợ chết.

Huyền Quang để buông tấu chương xuống, búi người thở dài. Các vị đại thần thì đồng loạt cúi đầu, không

dám lên tiếng. Có thể thấy, trong tương lai không lâu, kinh thành nhất định lại là một phen tinh phong huyết vũ, có thể không bị liên lụy vào thì tất nhiên là tốt nhất.

Đúng vào lúc này, một thị vệ vội vàng đi tới, bám vào bên tai Huyền Quang để nói nhỏ.

“Người nói cái gì?” Giọng điệu hẩn cất cao, hơi có vẻ kinh dị.

Thị vệ còn nói lại một lần, cuối cùng lẳng lặng chờ đợi hoàng mệnh.

Huyền Quang để đầu tiên là không dám tin lắc lắc đầu, rồi lại cong tay gõ ngực án, tựa như đang trầm tư, hai mắt vốn còn đen tối khó lường càng ngày càng sáng, càng ngày càng nóng rực. Dựa vào cái đầu thông minh tuyệt đỉnh của Hữu Xu, sao lại nhìn không ra hung hiểm trong đó? Nhưng mà cậu lại vui vẻ lắc lư chạy tới thỉnh mệnh, có thể thấy trước đó nói muốn theo đuổi mình, đều không phải là vui đùa.

Không hề nghi ngờ, cậu ấy vì mình mới bước vào đầm rồng hang hổ này, cũng là vì mình mà không để ý sống chết, tiểu hồn đản này, thật sự ương ngạnh, vả lại còn thực hoa tâm! Huyền Quang để oán thầm Hữu Xu, trong mắt lại lộ ra nồng đậm vui mừng.

Hắn lệnh thị vệ mang người vào, cuối cùng nhìn về phía Âu Thái, “Thuộc hạ ngược lại có một tên gốc lớn mật, còn tự mình chạy vào trong cung thỉnh mệnh. Người có đoán được là ai không?”

Âu Thái suy nghĩ một khắc, chần chừ nói, “Chẳng lẽ là Triệu lang trung Triệu Hữu Xu?” Phóng mắt khắp Đại Dung, người không sợ chết nhất phỏng chừng chính là vị này, ai bảo cậu có Diêm La vương làm núi dựa chứ?

Huyền Quang để gật đầu thở dài, “Đúng vậy! Nếu quan viên Đại Dung ta đều lo nước lo dân giống như Triệu lang trung, cục cung tận tụy, lo gì nước nhà không hưng, thịnh thể không quay lại?”

Có người chủ động đến chết thay, các vị đại thần nào có đạo lý không chào đón, sôi nổi mở miệng phụ họa. Khi nói chuyện, Hữu Xu đã bước nhanh vào đại điện, trước tiên nóng bỏng liếc mắt nhìn chủ tử một cái, sau đó nửa quỳ hành lễ, nghĩ ngợi: lần này bất luận như thế nào cũng phải ôm lấy việc này, cũng tiện gần quan được ban lộc.

81. Chương 81

Huyền Quang để ngăn cản Hữu Xu gần như sắp quỳ xuống đất, biết rõ còn hỏi, “Triệu lang trung, lần này yết kiến là vì chuyện gì?”

Hữu Xu tắt cung tắt kính đáp lời, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần nghe nói ngài muốn thành lập án sát ti, điều tra án tham ô ở Hộ bộ, đặc biệt đến thỉnh mệnh.”

Một đại thần nghe vậy nhú mào, “Triệu lang trung, nói chuyện vẫn mong cẩn thận mới tốt. Việc Hộ bộ cần điều tra, sao ở trong miệng người liền trực tiếp khẳng định là tội tham ô rồi?”

Hộ bộ từ thượng thư cho tới nha dịch đều đã bị nhốt vào thiên lao, tổng cộng mấy trăm người không một ai may mắn thoát khỏi. Nếu không có chứng cứ vô cùng xác thực, chủ tử luôn khoan dung độ lượng sao lại đuổi tận giết tuyệt? Những người này lại còn giúp tội phạm giải vây, đến tội cùng làm thế nào thành mệnh quan triều đình vậy? Đến tội cùng là bọn họ nguyện trung thành với thế gia đại tộc hay là chủ tử? Trong lòng Hữu Xu tức giận bất bình, liền không thèm để ý tới chất vấn của hắn ta, chỉ lấy ánh mắt đen láy nhìn về phía thượng thủ.

Huyền Quang để bị cậu nhìn đến nóng cả tai, nâng chung trà lên chậm rãi nhấp một hơi, mượn việc này giảm bớt cảm giác miệng khô lưỡi khô, sau đó mới trầm giọng nói, “Trẫm chưa mở miệng, Tôn đại nhân ngược lại dẫn đầu giáo huấn người đến, nơi này đến tội cùng là quan nha của Tôn đại nhân, hay là Càn Thanh cung của trẫm?”

Đại thần kia sợ hãi cả kinh, vội vàng dập đầu thỉnh tội, liên tục nói vi thần đi quá giới hạn, tội đáng chết vạn lần vạn lần. Huyền Quang để vừa không kêu đứng dậy, cũng không phản ứng, vẫy tay gọi Hữu Xu đến gần, ôn hòa nói, “Trẫm vẫn luôn nghe nói Triệu lang trung xử án như thần, giỏi về việc quản lý, lại chưa bao giờ nghe nói người cũng tinh thông việc sổ sách. Phải biết, tra rõ án tham ô ở Hộ bộ, công việc chủ yếu là làm rõ sổ sách. Vì vậy, quan lại mà trẫm bảo các vị đại thần tiến cử đều là người thông thạo sổ sách nhất trong các bộ.”

Nói tới đây, đề tài câu chuyện của hắn vừa chuyển, nói trắng ra, “Nhận công việc này, tương đương đối nghịch với tám chín phần quyền quý trong triều, ngay cả trẫm cũng phải chịu đựng áp lực cực lớn, huống chi quan phía dưới? Người vào án sát ti, hoặc bị đe dọa uy hiếp, hoặc bị hối lộ thu mua, hoặc bị vu oan hãm hại, thậm chí bị ám sát, đủ loại bất trắc đều có khả năng. Triệu lang trung, người cần phải suy xét rõ ràng ba điểm: thứ nhất, người có năng lực tham dự án này không; thứ hai, người có dũng khí tham dự án này không; thứ ba, người có khả năng gánh vác được hậu quả không? Nếu người còn mang lòng do dự, trẫm đề nghị người lập tức xuất cung, suy xét rõ ràng rồi lại quyết định.”

Tuy nói hắn có năng lực bảo vệ tốt Hữu Xu, nhưng cũng không muốn mở trường mắt nhìn cậu nhảy vào trong hổ lửa. Còn nữa, hắn cũng muốn nhìn một chút xem, tình cảm của cậu với mình rốt cuộc sâu đậm thế nào, có năng lực làm đến bước đó không. Hắn cũng không tin tưởng cái gọi là “nhất kiến chung tình”, nhưng đặt trên người con lừa bướng bỉnh Hữu Xu, thì cũng nói không chừng. Cậu không phải người ăn nói lung tung, lại càng không làm việc dựa vào xúc động.

Hữu Xu không chút nghĩ ngợi nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, nếu vi thần dám vào cung thỉnh mệnh, tự nhiên cũng dám thừa nhận hậu quả. Hoàng Thượng không phải ngài chuẩn bị rất nhiều quan tài cho chư quân sao? Vậy cũng có thể chuẩn bị luôn cho vi thần một cái, vi thần nguyện vì Hoàng Thượng quên mình phục vụ!”

Ha, tính tình thật cứng! Đám người Âu Thái không khỏi ghé mắt, rồi lại thấy cậu tiến lên một bước, chắc chắn nói, “Về phần vi thần có năng lực kia hay không, Hoàng Thượng chỉ cần kiểm nghiệm một phen là được. Về việc tính toán, ở Đại Dung vi thần nhận thứ hai, tất nhiên không ai dám xưng thứ nhất.” Đối với chỉ số thông minh của mình, Hữu Xu luôn cực kỳ tự tin, thậm chí đến mức kiêu ngạo tự phụ.

Ha, khẩu khí thật lớn! Chúng thần càng thêm kinh dị, còn có vài người bị tiến cử lộ ra vẻ không phục. Bọn họ cũng đều là người tài giỏi ở các bộ, sổ sách phức tạp hơn nữa cũng có thể xử lý đến gọn gàng ngăn nắp, cho nên càng được trọng dụng. Nhưng mà lời này của Triệu lang trung, cũng là đập tắt cả bọn họ xuống, bảo bọn họ làm thế nào cam nguyện?

Huyền Quang để đặt nắm tay trên môi, miễn cho mình cười ra tiếng. Hữu Xu vẫn là như vậy, không biết kết giao với người khác, lại càng không hiểu đạo làm quan, có cái gì nói cái đó, hoàn toàn không rõ mình vô hình chung kéo về bao nhiêu cừu hận. Nhưng cũng chính vì vậy, mới hiện ra sự đặc biệt của cậu. Hơn nữa, hiện tại cậu ngẩng đầu ưỡn ngực, ý chí chiến đấu tràn đầy, cực kỳ giống khổng tước gấp gờ đối tượng ngưỡng mộ trong lòng, tận lực phô ra lông chim của mình, muốn đem một mặt tốt đẹp nhất, ưu tú nhất triển lãm ra. Bộ dạng này cực kỳ hiếm thấy, nhưng cũng vô cùng thú vị.

Nỗ lực áp chế ý cười sắp nhảy lên cổ họng, Huyền Quang để khoát tay nói, “Xem ra Triệu lang trung rất có tin tưởng với chính mình, vậy thì, trầm liên ra vài cái đề kiểm tra người.”

Ra đề mục? Có phải là rất không thể hiện ra được trình độ của mình không? Hữu Xu nhướn mày, vội vàng nói, “Hoàng Thượng không cần ra đề mục, chỉ cần lấy một túi gạo, một cái chậu đồng đến là được.”

Vài vị năng lại vốn định cùng giải đề với cậu, đợi sau khi dẫn đầu cho ra đáp án liền áp chế đi kiêu ngạo của cậu đều lộ ra biểu tình nghi hoặc. Tuy rằng Huyền Quang để cũng rất ngạc nhiên, nhưng không hỏi nhiều, khoát tay với Ngụy Sâm. Ngụy Sâm tự mình chạy một chuyến, bắt quá chỉ giấy lát liền đem vật cần thiết vào điện.

Hữu Xu mỉm cười lấy lòng với chủ tử, lúc này mới đi qua, tùy ý túm một nắm gạo, rào rạt ném vào chậu đồng, giải thích, “Vi thần thiên phú dị bẩm, hơn nữa trên phương diện đo đếm, chỉ cần hơi liếc mắt một cái có thể cho ra đáp án chuẩn xác. Một nắm gạo này nặng tám lạng bảy tiền*, tổng cộng ba vạn lẻ bảy mươi sáu hạt, nếu các người không tin, chỉ cần đi tính thử, cân đo đong đếm.”

*Tiền: đồng cân, một đồng cân bằng 1/10 lạng.

Đây là lần đầu tiên cậu lộ ra năng lực tính toán chuẩn xác đến đáng sợ của mình, hy vọng chủ tử có thể nhìn mình với cặp mắt khác xưa. Nghĩ như vậy, cậu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía người trên thượng thủ, trong đôi mắt đen láy mà sáng ngời tràn ngập sáu chữ —— cầu tán dương, cầu trọng dụng.

Huyền Quang để hơi hơi nghiêng đầu, tránh né ánh mắt muốn mạng này. Đáng chết, hần thiếu chút nữa liền đặt bàn tay lên trên đầu Hữu Xu rồi. Mới vừa rồi còn là khổng tước xòe đuôi, hiện tại lại biến thành chó nhỏ lấy lòng chủ nhân, vì sao cậu luôn đáng yêu như thế?

Mọi người ở đây đều không cảm thấy Triệu lang trung đáng yêu, ngược lại còn cảm thấy cậu mười phần tìm đường chết. Tùy tiện nắm gạo có thể cho ra trọng lượng số lượng, trong thiên hạ há lại có thần nhân như thế? Kiểm! Nhất định phải kiểm tra rõ ràng! Nếu như sai chút xíu, tất nhiên hết sức chế nhạo, làm cậu ta không chốn dung thân!

Trong lúc các vị năng lại rục rịch, Hoàng Thượng đã buông lời, lệnh Ngụy Sâm đi kiểm tra. Ngụy Sâm

mang đòn cân tới nhiều lần ước lượng, đích thật là tám lạng bảy tiền, cuối cùng xoay người lại đếm hạt, mới vừa đếm tới khoảng ba trăm liền đầu vầng não trướng, liền tiếp phạm sai lầm.

Cổ nhân coi thuật tính toán là đường lệch, ít có nghiên cứu, người bình thường có thể đếm tới một trăm đã coi như thực khó lường, nếu hơn nữa thì phải mượn mấy vật như que gỗ, chuỗi hạt làm dấu hiệu, người có thể đánh bàn tính đến mười phần trôi chảy có thể nói là tông sư, người có thể bỏ hết công cụ đếm qua một bên, thuần thực vận dụng tính nhẩm, đủ để ngạo thị thiên hạ.

Ngụy Sâm đếm tới ba trăm, đã là rất có tài cán, cũng không mất mặt, nhưng vẫn lộ ra vẻ xấu hổ, chấp tay nói, “Hoàng Thượng, nô tài vô năng, mong thứ tội.”

Huyền Quang để xua tay, “Không có chuyện gì, các người phân chia gạo ra, mỗi người đếm một nắm nhỏ, rồi đem con số tính ra cộng vào là được.”

Như thế là một biện pháp tốt. Mọi người vội vàng lĩnh mệnh, từng người nắm một ít, đặt ở trong đĩa đếm. Đại diện vốn còn yên tĩnh, lúc này quanh quẩn tiếng đếm ồn ào một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy... A? Không đúng, đếm lần nữa, một, hai, ba, bốn... Không thể sử dụng bàn tính, lại không có mấy công cụ que gỗ, chuỗi hạt, mọi người khổ không thể tả, cũng càng muốn cho Triệu lang trung xấu mặt.

Huyền Quang để chưa từng thấy qua bộ dạng chúng thần chật vật như vậy, trong lòng cảm thấy thú vị. Hắn đứng lên, đi đến dưới điện xem xét, ra vẻ nghiêm túc nghiêm túc, kỳ thực âm thầm chú ý Hữu Xu. Hữu Xu quen làm cái đuôi của chủ tử, vừa thấy hắn xuống dưới, lập tức dỉnh lên, rồi lại không dám lơ mãng, chỉ đành không ngừng đảo quanh ở bên cạnh hắn. Hiện tại cuối cùng cậu cũng hiểu rõ vì sao chó nhỏ mèo nhỏ luôn thích cọ cọ hai chân chủ nhân, bởi vì chỉ có như thế, mới có thể giảm bớt nhớ nhung một ngày không gặp.

Mà cậu đâu chỉ một ngày không gặp chủ tử? Nhớ tới, giống như đã mấy trăm năm chưa từng gặp mặt. Mắt cậu trừng đến tròn xoe, ánh mắt nóng rực mà lại sáng ngời, thường thường trộm dò xét sườn mặt chủ tử, đợi hắn đem lực chú ý tập trung trên người khác liền thật cẩn thận mà dựa qua, làm bộ như lơ đãng chạm chạm cánh tay hắn, cọ cọ đùi hắn, hoặc là lén lút kéo kéo vạt áo hắn, sau đó nhanh chóng buông ra.

Huyền Quang để thần thức cường đại, sao có thể không biết Hữu Xu đang làm những gì? Nói cậu giống chó nhỏ, còn thật sự đem cái tính dỉnh người kia học đến mười phần thành thực, nhưng lại không dám làm rõ, ngược lại xoay xoay chuyển chuyển, che che lấp lấp, nơi này cọ một chút, nơi kia sờ một phen, thật sự tưởng mình không có cảm giác sao?

Thấy cậu trộm vươn đầu ngón tay, khều khều sợi tơ minh hoàng trên long bội của mình, bộ dạng say mê kia giống như đang chạm đến làn da mình, Huyền Quang để thiếu chút nữa bật cười ra tiếng. Hắn cũng không biết, tiểu Triệu huyện lệnh xưa nay tâm địa thẳng thắn, ngay thẳng vô tư, lại cũng có một mặt... một lời khó nói hết như vậy.

Nếu Huyền Quang để đến từ hiện đại, ước chừng sẽ đem năm chữ “một lời khó nói hết” đổi thành “si hán”. Chỉ số IQ của Hữu Xu cực cao, chỉ số EQ lại thấp, bảo cậu đi theo đuổi một người, thật sự là làm khó cậu.

Hai người một người thì vòng quanh đại diện xem xét, một người thì nhắm mắt theo đuôi, đều thích thú. Hai khắc sau, mọi người sôi nổi đếm xong gạo, sau đó tìm bàn tính đến cộng lại, lại cho ra ba vạn lẻ bảy mươi tám hạt, nhiều hơn hai hạt so với đáp án của Triệu lang trung.

Vài vị năng lại lộ ra vẻ châm chọc, Hữu Xu lại bình chân như vại, chỉ vào một người trong đó nói, “Người tính thêm hai hạt.”

“Nguy Sâm, giúp hắn tính lại một lần.” Huyền Quang để tất nhiên là tin tưởng Hữu Xu, mấy người còn lại cũng đều xúm lại đếm thầm trong lòng, nửa khắc sau ra được đáp án, quả nhiên nhiều thêm hai hạt.

Lúc này người nọ quỳ xuống thỉnh tội, mọi người lúc này mới lộ ra vẻ mặt kinh hãi khôn kể. Tùy tiện nắm một nắm gạo trong chậu đồng liền có thể cho ra chính xác trọng lượng và số lượng, đâu chỉ là thử thách năng lực tính toán của một người? Còn có thị lực, nhãn lực, nhĩ lực, xúc cảm. Nói cách khác, năng lực tổng hợp của Triệu lang trung, đã sớm vượt xa phạm vi mà người thường có thể tưởng tượng.

Cậu nói mình thiên phú dị bẩm còn thật sự không phải là khoe khoang! Phục, triệt để phục!

Mất thấy mọi người lộ ra biểu tình khâm phục, lúc này Hữu Xu mới nhìn chằm chằm về phía chủ tử, lúm đồng tiền ẩn hiện bên má kể rõ nội tâm cậu kích động. Lúc này, hẳn là chủ tử nên nhìn mình với cặp mắt khác xưa, sau đó trọng dụng đi?

Huyền Quang để nhện rồi lại nhện mới không làm cho mình lộ ra biểu tình khác ngoài nghiêm túc lãnh khốc. Hắn đi về thượng thủ ngồi xuống, khen, “Triệu lang trung quả nhiên đại tài. Từ hôm nay trở đi, trăm bổ nhiệm người là phó sử ẩn sát ti, cùng với Âu Thái điều tra án tham ô ở Hộ bộ.”

Hữu Xu vui mừng vô hạn, lập tức khom người lĩnh mệnh, giống như nhận được công việc gì cực kỳ tốt đẹp. Vài tên quan lại khác cũng bị giữ lại, cùng cậu chỉnh lý sổ sách.

Bởi vì Huyền Quang để sớm có tính toán chính đốn Hộ bộ, cho nên cùng ngày ban phát thánh mệnh liền bắt hết quan viên Hộ bộ lớn nhỏ bỏ vào thiên lao, thủ đoạn lời đình này khiến mọi người ngay cả thời gian sửa chữa sổ sách, lau sạch chứng cứ phạm tội cũng không có. Sổ sách Hộ bộ bảo tồn bao năm qua, hiện giờ tất cả đều chất đống trong Càn Thanh cung, ước chừng chiếm dụng năm sáu cái thiên điện, bên ngoài càng bố trí vô số binh tướng, có thể nói phòng vệ sâm nghiêm, giọt nước không lọt.

Hữu Xu lưu luyến không rời mà ra khỏi Càn Thanh cung, được mang đến thiên điện, đầu lĩnh Âu Thái nhỏ giọng nói, “Từ hôm nay trở đi, các người liền ở trong Càn Thanh cung. Đều cất lệnh bài cho kỹ, nếu không những tướng sĩ đó chẳng những không cho các người vào, còn có khả năng giết chết các người ngay tại chỗ.”

“Sao lại nghiêm trọng như thế?” Một quan lại trong lòng run sợ hỏi. Không có lệnh bài thì đuổi người đi cũng thôi, có thể nào tùy ý ở trong cung giết người? Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng không quản sao?

“Các người xem cẩn thận.” Âu Thái trầm giọng cảnh cáo, “Đây là Uy Hổ quân đến từ biên cảnh Tây Bắc, dũng mãnh thiện chiến nhất, hơn nữa chỉ biết chấp hành hoàng mệnh, không biết phân biệt thị phi đúng

sai. Hoàng Thượng đã hạ lệnh, người không có lệnh bài mà tùy ý tới gần thiên điện giết không tha, bọn họ chỉ nhận lệnh bài, không nhận người.”

Biên cảnh Tây Bắc đúng là đất phiên của Hoàng Thượng. Hóa ra là tư binh của Hoàng Thượng, khó trách uy nghi khiếp người như thế! Mọi người sôi nổi gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, chỉ mình Hữu Xu hiểu, trong lời nói của Âu Thái còn có một tầng hàm nghĩa khác. Cậu từng lật xem công báo những năm qua, nhớ rõ mười năm trước Tây Bắc từng phát sinh một chuyện lớn. Bởi vì Hộ bộ đã lâu không phân phát quân lương và lương thảo, Uy Hổ quân Tây Bắc khi đối địch chỉ thiếu chút nữa là toàn quân bị diệt, còn phát sinh thảm kịch ăn thi thể chiến hữu đã chết để sống sót.

Thời gian mười năm cũng không đủ để bù lại vết thương, xem ra những tướng sĩ đó đã thù hận tham quan Hộ bộ sâu tận cốt tủy. Để cho bọn họ trông coi sổ sách, khả năng bị người ta thu mua cực kỳ bé nhỏ. Hơn nữa, chủ tử điều bọn họ vào kinh thành, không chừng đã sớm chuẩn bị tốt việc diệt sạch Hộ bộ, kinh sợ các loại quan lại.

Hữu Xu đoán không sai, sau khi bọn họ rời khỏi chính điện, Huyền Quang để liền kêu vài quan viên Hình bộ đến, tiến hành sửa chữa luật pháp, đem tám chữ “người tham ô sáu trăm lượng chém đầu”, đổi thành “người tham ô sáu mươi lượng chém đầu”. Đổi một cách nói, Hộ bộ tùy tiện xách ra một nha dịch thấp nhất, cũng đã đạt tới tiêu chuẩn chém đầu.

Có thể thấy, một khi điều luật này ban bố, sẽ gây nên loại rung chuyển nào, mà các quan lại bị chọn cũng mơ hồ có dự cảm, sau khi đi vào thiên điện ai cũng tay chân lạnh lẽo, da đầu run lên. Chết trong điện nào có phải là một quyển sổ sách, mà là một lá bùa đòi mạng, có khả năng đòi mạng người khác, càng có khả năng đòi mạng của chính bọn họ.

Cũng bởi vậy, ngồi xuống đã được mấy khắc, bọn họ còn chưa có động tĩnh, chỉ không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi. Âu Thái cũng không thúc giục, bưng chén trà chậm rãi thưởng thức. Hắn không biết kiểm tra tính toán, chỉ là đảm đương việc trông coi mà thôi, thuận tiện hảo hảo quan sát Triệu lang trung được chủ tử phá lệ coi trọng.

Sự thật đã chứng minh ánh mắt chủ tử vẫn luôn chuẩn xác. Triệu lang trung bất luận là tài năng hay là bản tính, đều vượt xa người thường. Sau khi cậu vào thiên điện liền tìm ra quy luật xếp đặt của tất cả sổ sách, đợi nhớ kỹ sổ sách của mỗi năm, mỗi khu vực, mỗi ngành phân biệt đặt ở đâu sau đó mới bắt đầu động tác.

Cậu kéo rương sổ sách có niên đại lâu nhất tới bên cạnh bàn mình, chậm rãi nói, “Lấy thời gian tròn hai mươi năm làm cơ sở chuẩn, bản quan tra nợ cũ trước đây, các người tra nợ mới về sau. Tiền đại nhân phụ trách sổ cương thổ, Tôn đại nhân phụ trách sổ ruộng đất, Lý đại nhân phụ trách sổ hộ tịch, Chu đại nhân phụ trách sổ thuế má, Vương đại nhân phụ trách sổ lương bổng. Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền bắt đầu đi.” Dứt lời tựa như nghĩ đến cái gì, lại nhìn về phía Âu Thái, “Còn có, hiện tại quan viên Hộ bộ đều đã bị giam giữ, nếu như gặp chính vụ tương quan, chẳng lẽ đều do Hoàng Thượng tự mình phúc đáp? Hoàng Thượng trăm việc bận rộn, sao lại bận rộn thêm việc này, không bằng cũng giao cho chúng ta xử lý chung luôn?”

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, đồng loạt nhìn về phía cậu, thầm nghĩ Triệu lang trung quả nhiên đã tâm khá lớn, đúng là xem xét chuẩn vị trí Hộ bộ thượng thư này rồi.

Âu Thái gật đầu nói, “Trước đó Hoàng Thượng đã có phân phó, mọi việc ở Hộ bộ, triệu lang trung đều có thể tự phê duyệt, gặp chuyện khó quyết định thì lại đến ngự tiền bẩm báo.”

Có khó khăn có thể tìm chủ tử hử? Hữu Xu hơi cân nhắc, quyết định không có khó khăn cũng phải chế tạo ra vài cái, nhưng nếu đi quá mức thường xuyên, khó tránh khỏi lưu lại ấn tượng bình thường vô năng cho chủ tử, cho nên còn cần chú ý kỹ xảo. Cậu nâng mi, đối với việc theo đuổi người ta cảm thấy khó giải quyết, quá vội vàng không được, quá thông thả không được, quá rõ ràng không được, quá hàm súc cũng không được, quả thực là nan đề thiên cổ!

May mà chỉ số thông minh của cậu cực cao, mặc dù đem tất cả tâm tư đặt ở trên người chủ tử, cũng không chậm trễ công tác. Người khác chỉ thấy cậu cầm chu phê vẽ vờ trên sổ sách, bất quá chỉ một khắc cũng đã xem xong hơn mười bản, sột soạt một trận, ngay sau đó lại sột soạt một trận, liền coi như xong.

Loại phương pháp kiểm tra tính toán quỹ dị mà lại siêu tốc này, các vị đồng liêu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng không khỏi sinh nghi, nhưng liên tưởng đến năng lực đếm độc nhất vô nhị của cậu, lại không dám tùy tiện đến hỏi. Âu Thái không có gì băn khoăn, thanh thản đi qua, “Triệu lang trung, những sổ sách này người đều xem xong rồi à? Phát hiện manh mối gì không?”

“Sổ sách có vấn đề ta đều đặt riêng ở một bên. Xem đến giờ, chưa phát hiện cái nào không có vấn đề.” Hữu Xu nói trắng ra.

Âu Thái gật đầu, đang muốn nhặt lên một quyển lật xem, liền thấy chủ tử ăn diện thành Diêm La vương hư không xuất hiện ở trong điện. Hắn vội vàng buông sổ sách xuống, đi trở về chỗ, làm bộ làm tịch nâng chung trà lên thưởng thức, che giấu biểu tình sợ hãi của mình.

Hô hấp Hữu Xu hơi hơi cứng lại, sau đó mới lộ ra biểu tình vừa mừng vừa sợ. Từ lần trước nói chuyện xong, người này chưa từng đến thăm, quả thực làm cậu bối rối hồi lâu.

“Người rốt cuộc cũng đến.” Cậu dùng tinh thần lực truyền âm, trong giọng nói lộ ra ủy khuất ngay cả chính mình cũng không ý thức được.

“Sao? Nhớ bốn vương à?” Diêm La vương ngồi xuống ở bên cạnh cậu, ghé sát vào xem sổ sách trong tay cậu.

Hai má Hữu Xu đỏ lên, biểu tình rối rắm, rồi lại không biết nói dối, qua mấy giây mới cất giọng nhỏ như muỗi, “Có chút.” Hai tay không ngừng lật sổ sách theo thói quen thả chậm lại, tiện cho đối phương thấy rõ ràng.

“Có chút cái gì?” Diêm La vương ác liệt đùa.

Hữu Xu cúi đầu kiểm tra, không lên tiếng, lỗ tai, má, cổ, ửng đỏ một mảng lớn. Hai tay Diêm La vương luồn vào dưới nách cậu, nhẹ nhàng gõ gõ, tiếp tục truy vấn, “Có chút cái gì?”

Hữu Xu xấu hổ bỏ nhào vào trên bàn, răng nanh gắt gao cắn môi dưới, miễn cho cười ra tiếng, lại bởi vì thật sợ ngứa, không khỏi phát ra động tĩnh rầm rì. Diêm La vương thấy cậu hai má ửng đỏ, hai mắt thấm nước, than nhẹ không ngừng, giống như bị nheep hờn, gắt gao nhìn chăm chăm không tha, thân thể cũng nhanh chóng nổi lên phản ứng. Hắn chẳng những không buông người này ra, ngược lại ôm cậu vào trong ngực cao thấp sờ soạng vỗ về chơi đùa, cắn lỗ tai một tiếng tiếp một tiếng mà truy vấn, “Có chút cái gì? Nói mau, nếu không cả ngày hôm nay bốn vương đều cù lét người.”

Triệu lang trung mới vừa rồi còn vẻ mặt nghiêm túc, giải quyết việc chung, hiện tại lại ngồi quay cuồng rên rỉ, mọi người vốn tưởng rằng cậu bộc phát bệnh nặng, vừa nhìn tỉ mỉ lại phát hiện biểu tình cậu vô cùng... vô cùng nhộn nhạo khoan khoái, trong lúc nhất thời tất cả đều mê man.

Chỉ riêng Âu Thái là biết xảy ra chuyện gì, lấy tay áo che mặt, không dám nhìn loạn. Trăm triệu lần không ngờ chủ tử tâm cứng như sắt, thủ đoạn làm cho người ta sợ hãi, ở trước mặt Triệu lang trung lại là cái dáng vẻ này. Nô đùa thì nô đùa đi, còn công nhiên động dục, ngoại trừ Triệu lang trung bị hắn ôm lấy từ phía sau, ước chừng chỉ có mình có thể nhìn thấy bụng dưới hắn phồng ra thật lớn. Đây là lấy cái danh chơi đùa để đi háo sắc à? Mới vừa rồi ở chính điện biểu hiện nghiêm túc như vậy, đảo mắt liền thay đổi thân phận đến đùa giỡn, cũng không sợ ngày sau lật thuyền.

Âu Thái âm thầm vì chủ tử lo lắng, nghe Triệu lang trung càng ngày càng rên rỉ mê người, vội vàng chạy ra ngoài.

Hữu Xu ghen cười đến mức sắp tắt thở, vội vàng hô, “Đừng gãi nữa, ta, ta thừa nhận ta có chút nhớ người.”

“Chỉ là một chút à?” Diêm La vương cởi một chiếc giày của cậu, nhẹ hẫ hẫ bàn chân tuyết trắng non mịn. Mượn khăn trải bàn che lại, không ai có thể nhìn thấy cảnh chiếc giày tự động bóc ra.

Hữu Xu nhận thua, thẳng thắn nói, “Không phải một chút, là rất nhiều, như vậy được chưa?” Lời vừa ra khỏi miệng, cậu mới ý thức được, hóa ra nhớ nhung của mình với người này đã khắc sâu như thế. Cậu vẫn thích chủ tử, rồi lại khó có thể buông bỏ một người khác, giống như tự nhiên mà khiến cho hắn đi vào sâu trong nội tâm, khó có thể cắt đứt, khó có thể xóa đi.

Chẳng lẽ mình thật sự là tra nam một dạ hai lòng? Hữu Xu kéo tóc mình, biểu tình mê man mà lại ảo não.

Diêm La vương thấy cậu như thế, vội vàng nói sang chuyện khác, “Thôi, hôm nay tạm thời buông tha người. Nghe nói Huyền Quang để muốn chinh đồn Hộ bộ, người đây là trúng tuyển à? Biết bên ngoài gọi ẩn sát tỉ là cái gì không?” Vừa nói vừa giúp cậu vuốt vuốt vạt áo, vuốt vuốt tóc, cái tay đặt ở dưới bàn lại luyện tiếu buông mắt cá chân mảnh khảnh và bàn chân ngọc thon dài kia ra.

Bởi vì động tác của hắn rất nhỏ, người khác chỉ cảm thấy sau khi Triệu lang trung ngồi thẳng dậy, quần áo và tóc tự động chỉnh tề, cũng không cảm thấy kỳ quái, lại thấy đối phương sắc mặt hồng nhuận, không giống có bệnh, liền bỏ tâm tư gọi thái y. Mấy Uy Hồ quân bên ngoài khí thế kinh người, đi qua đi lại dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ thật sự cần dùng khí lớn lao.

Hữu Xu quả nhiên không tiếp tục tự hỏi vấn đề mình có phải tra nam hay không, tò mò hỏi, “Bên ngoài gọi ẩn sát ti là gì?”

“Quý môn quan. Vào nơi này, tương đương với việc bước nửa bước vào quan tài. Biết đám huân quý bên ngoài, có bao nhiêu người muốn giết chết các người, rồi lại một phen đốt trụi đám sổ sách này không? Không phải tám chín phần, mà là mười phần. Các người, còn có Huyền Quang đế, đã là địch nhân của toàn triều.”

Hữu Xu “a” một tiếng, tỏ vẻ mình biết, trên mặt vẫn luôn không hiện vẻ sợ hãi.

“Vì Huyền Quang đế, người thật sự ngay cả chết còn không sợ ư?” Giọng điệu Diêm La vương chua chua.

Âu Thái chờ chủ tử chơi đủ rồi mới tiến vào, vừa vặn nghe được những lời này, che mặt oán thăm: Huyền Quang đế, Diêm La vương, không phải đều là một mình người sao? Người ăn giấm chua cái gì vậy?

Hữu Xu thẳng thắn thành khẩn nói, “Sở dĩ ta không sợ, đầu tiên là bởi ta nguyện ý vì chủ tử hy sinh hết thấy, tiếp theo là bởi vì ta tin tưởng người. Người sẽ bảo hộ ta, ta biết.”

“Vậy người có cảm thấy thực không công bằng với bốn vương không? Người vì một người khác vượt lửa qua sông, lại muốn bốn vương dốc hết tất cả cho người. Trên đời nào có chuyện tiện nghi như thế?”

Hữu Xu sững sốt hồi lâu, sau đó nâng cánh tay lên muốn hung hăng tát cho mình hai cái, lại bị Diêm La vương đỡ khóc đỡ cười bắt lấy cổ tay, bắt đắc dĩ nói, “Bốn vương đùa người chơi thôi. Người là bằng hữu của bốn vương, bốn vương tự nhiên sẽ bảo vệ người chu toàn, tin rằng tâm tình của người cũng giống vậy. Đợi cho ngày sau bốn vương có điều gì cầu người, người cũng không nên từ chối.”

Hữu Xu thở phào, vội vàng nói được, lại không dám suy nghĩ vấn đề có phải mình yêu cả hai người hay không. Chỉ số EQ của cậu không đủ, cảm giác đầu sắp nổ.

Mọi người thấy Triệu lang trung lúc thì vận vạt rên rỉ, lúc thì giơ tay lên, nhắm ngay má mình muốn tát, sôi nổi ở trong lòng thở dài: khó trách Triệu lang trung không sợ chết mà chạy vào cung chờ lệnh, hóa ra là người điên. Chỉ riêng Âu Thái cười thầm đến nội thương, rồi lại lo lắng bị chủ tử diệt khẩu, chỉ đành ngồi ở rất xa.

82. Chương 82

Diêm La vương giống như được nhàn rỗi, cả ngày đều bồi ở bên cạnh Hữu Xu kiểm tra, nhìn cậu dùng chu phê nhanh chóng moi ra những điều mục tồn tại vấn đề, cũng làm tốt chú thích. Cậu không giống mấy quan lại khác, bên tay đều đặt bàn tính, xem một hồi liền bùm bùm một trận, xem chốc lát lại chơi đùa một trận, tốc độ vô cùng thông thả. Cậu gần như nghĩ cũng không cần nghĩ, liếc mắt qua một cái liền gạch mấy dấu chéo đỏ, rất sáng khoái, tra xong một rương ngay sau đó lại mở một rương, lượng công việc nửa

canh giờ sánh bằng thành quả người khác bận rộn vài ngày.

Diêm La vương thấy khóe mắt cậu hơi hơi đỏ lên, đau lòng khuyên giải an ủi, “Tra chậm một chút, không vội nhất thời đâu, cẩn thận làm hỏng.”

Hữu Xu dùng tinh thần lực trả lời, “Người không rõ, chủ tử đã đem toàn bộ quan viên Hộ bộ bắt bỏ vào thiên lao, những người này ở trong triều rễ sâu lá tốt, tất nhiên có người quay vắn vì bọn họ, hơn nữa còn giúp lau đi chứng cứ phạm tội, cản ngược lại một ngum. Nếu chúng ta chậm một chút, bọn họ liền nhanh hơn một bước, rất nhiều nội tình cũng tra không ra nữa, mà áp lực chủ tử sắp thừa nhận lại càng lớn.”

Diêm La vương bình tĩnh nhìn cậu một lúc lâu, than thở, “Nói đến nói đi, vẫn là suy xét vì Huyền Quang đế. Người cứ yên tâm, hắc là chân mệnh thiên tử, những quyền quý trong triều không làm gì được hắc.”

“Hắc có cường đại hơn nữa, chung quy vẫn là một người, ta có thể giúp hắc một chút thì là một chút.” Hữu Xu lắc đầu.

“Hắc sao lại là một người? Hắc là hoàng đế, khắp thiên hạ đều là của hắc.” Giọng điệu Diêm La vương có chút khinh thường, hai mắt lại hơi hơi lóe lên.

“Như thế nào? Đế vương mới là nghề nghiệp cô đơn nhất thiên hạ, bởi vì đứng quá cao, cho nên cách người xung quanh cũng lại càng xa. Ta không dám nói cùng hắc kẻ vai chiến đấu, nhưng đứng ở nơi cách hắc gần nhất chờ đợi thì có thể. Người cũng là hoàng đế, đạo lý cao xử bất thắng hàn người hắc là hiểu rõ.” Hữu Xu nghiêm túc nhìn lại.

Diêm La vương trầm mặc thật lâu sau đó mới đột nhiên kéo người vào trong lòng, hung hăng xoa nhẹ hai cái. Nếu không phải trường hợp không đúng, hắc thật muốn cạy mở kẻ răng cậu, hảo hảo ném thử hương vị môi lưỡi cậu, nhìn xem có phải cũng giống như lời nói của cậu hay không, vừa ngọt vừa ẩm.

Âu Thái ngồi ở một bên nhìn như ngẩn người, kì thực nghiêng tai lắng nghe động tĩnh của hai người, bội phục sát đất với bản lĩnh bất tri bất giác lấy lòng người ta của Triệu lang trung. Nhìn chủ tử cảm động, nước mắt cũng sắp rơi rồi đi?

Nhưng mà ở trong mắt người thường, tình huống lại là như vậy: Triệu lang trung lại phát bệnh, đang yên lành tra sổ sách lại bắt đầu điên cuồng lắc đầu, lắc quan mạo đến lệch đi, tóc cũng lắc cho tán loạn, nhìn qua càng giống người điên. Một ngày điên ba bận, còn tiếp tục như vậy thì sẽ điên đến hỏng đi? Thật sự không cần xem thái y hử?

Nghĩ như vậy, liền có một người thăm dò hỏi, “Triệu lang trung, ta thấy sắc mặt người không tốt, có phải nên tìm một thái y đến xem không?”

“Ta không có chuyện gì.” Hữu Xu hung hăng trừng Diêm La vương một cái, lúc này mới xua tay với đồng liêu, sau đó cầm lấy một quyển sổ sách tiếp tục lật xem. Cậu vừa vẽ vời vừa phun tào với Diêm La vương về tình huống tham ô hư thối đến tận gốc của Hộ bộ, thuận tiện khen chủ tử nhà mình anh minh thần võ

đến ba hoa chích choè, nói hần là cứu tinh của dân, sứ giả của chính nghĩa vân vân.

Diêm La vương nhin cười nói, “Hần có lợi hại hơn nữa, nhưng nếu không nhờ có bốn vương chinh đồn địa phủ, thì cũng không thể cứu lại được Đại Dung quốc. Nhân gian đau thương, cội nguồn gốc rễ vẫn là do hỗn loạn ở lục đạo luân hồi.”

Hữu Xu cũng hiểu rõ đạo lý này, nghiêm túc gật đầu, “Đúng, người cũng rất lợi hại, hai người các người đều lợi hại.” Sau đó trong đầu bỗng nhiên toát ra một ý niệm: thủ đoạn Diêm La vương chinh đồn địa phủ, hình như không có gì khác biệt so với thủ đoạn chinh đồn triều cương của chủ tử?

Diêm La vương thấy mặt cậu lộ vẻ nghi ngờ, lập tức nói sang chuyện khác, “Thủ đoạn tham ô khổ ngân rất nhiều, nhưng có một cái là không thể tưởng tượng nhất, người muốn biết không?”

Hữu Xu vừa kiểm tra vừa gật đầu, lúc này Diêm La vương mới tiếp tục, “Khổ ngân do khổ binh trông coi, mà loại chức vị này thường là thừa kế. Nếu khổ binh có con nối dòng, lúc năm sáu tuổi sẽ đem trứng gà bôi dầu vừng nhét vào hậu đình nó, để mở rộng dung lượng, cả ngày lẫn đêm cần mẫn không ngơi, đợi cho thành niên, chỗ kia đủ để cất chứa khoảng tám mươi lượng bạc. Mỗi khi đến lượt gác, nhóm khổ binh sẽ từng người lấy một lượng khổ ngân nhét vào trong cơ thể mang ra ngoài, lâu tháng lâu năm, đây đã sớm thành quy củ bất thành văn, tất cả mọi người đều như thế, liền không e dè, mỗi khi đến cuối lượt gác, vừa nhìn vào khổ phòng, thế mà tất cả đều là mông trắng bóng. Mỗi người mỗi ngày lấy tám mươi lượng, tổng cộng hơn một ngàn khổ binh, qua thời gian dài sẽ mất đi bao nhiêu lượng?”

Hữu Xu hơi tính toán, cho ra một con số thiên văn, không khỏi lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Diêm La vương sờ sờ đầu cậu, than thở nói, “Con đề ngàn dặm tất có tổ kiến, cho nên nói, có thể đục khoét sạch một quốc gia thường không phải do cái gọi là quyền quý, mà là những tiểu lại không thu hút đó. Huyền Quang đế đã sửa chữa luật pháp, muốn chém tận giết tuyệt cao thấp Hộ bộ, cũng vốn là hợp tình.”

Hần sợ Hữu Xu phản cảm hành động tàn nhẫn của mình, nên mới có lời nói lúc này.

Hữu Xu chỗ nào sẽ nghi ngờ quyết định của chủ tử, tự nhiên liên tục nói chủ tử anh minh. Một người một hồn vừa kiểm tra vừa nói chuyện phiếm, bất tri bất giác liền tới chạng vạng, nghe tiếng trống canh giờ Dậu, Âu Thái vỗ tay nói, “Được rồi, nên về nghỉ rồi, các người tập hợp sổ sách đã tra xong một chút, giao cho Triệu lang trung xét duyệt, nếu như không có vấn đề liền tự mình giải tán đi.”

Diêm La vương bỏ lại một câu địa phủ có việc, cũng biến mất theo. Hữu Xu có ý giữ lại, nhưng chỉ bắt được một đám hư vô, trong lòng đang vắng vẻ, liền thấy chủ tử chậm rãi đi vào thiên điện, vẻ mặt có chút trầm lạnh.

“Tra nhiều ít?” Hần lập tức đi đến chủ vị ngồi xuống.

Hữu Xu lập tức quên mất chút hư không trước đó, chấp tay nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tra hai rương. Sổ sách trong vòng hai mươi năm trước có thể tra xong trong ba ngày.”

Những quan lại còn lại lộ vẻ mặt xấu hổ, thấp giọng nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, chúng thần năng lực hữu hạn, chỉ xem hai mươi hai bản.”

Đây là tốc độ bình thường của con người, nhưng so với Triệu lang trung, thật sự là không đủ nhìn. Hữu Xu nhin không được ưỡn ngực, lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo. Cậu rất có tin tưởng với chỉ số thông minh của mình, không sợ bại bởi bất luận kẻ nào. Dem ra so sánh, chủ tử tất nhiên sẽ càng coi trọng mình.

Huyền Quang để đặt nắm tay trên môi, nhẹ nhàng khụ khụ, lúc này mới vẫy tay với Triệu lang trung giống như chú gà trống nhỏ, “Dem sổ sách có vấn đề lại đây cho trẫm nhìn xem.”

Hữu Xu chỉ vào hai cái rương lớn bên cạnh bàn mình, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tất cả sổ sách đã kiểm tra qua đều tồn tại vấn đề, hơn nữa cực kỳ nghiêm trọng.”

Huyền Quang để cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, lệnh Ngụy Sâm dọn hai cái rương đến tấm điện của mình, sau đó nhìn về phía mấy người khác. Mọi người ngẫm hiểu, lập tức nói hai mươi hai bản sổ sách này không có vấn đề. Hữu Xu lại tỏ vẻ hoài nghi với năng lực của những phạm nhân đó, khi bọn họ nửa quỳ đáp lời, đã soàn soạt lật năm sáu bản, mảy nhăn thật chặt.

“Sao lại không có vấn đề? Đến tốt cùng là các người tra như thế nào, bại lộ lớn như thế cũng không phát hiện?” Cũng không phải vì biểu hiện mình, mà thuần túy là cảm thấy bọn họ cô phụ tín nhiệm của chủ tử, Hữu Xu tiến lên vài bước, chỉ vào một quyển sổ sách trong đó nói, “Đây là sổ sách mua lương thực trong hai mươi mốt năm, rõ ràng bị Hộ bộ tham ô mất bốn mươi tám vạn lượng, tại sao không đánh dấu ra?”

Quan viên phụ trách thẩm tra quyển sổ này sắc mặt trắng bệch, tiếp nhận lại nhìn nhìn đều không phát hiện bất cứ vấn đề gì.

Hữu Xu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, từ trên giá sách lấy ra công báo các huyện trong vòng hai mươi mốt năm, nói, “Ta từng đọc công báo Lệ Thủy phủ bao năm qua, cho nên khắc sâu ấn tượng. Trong vòng hai mươi mốt năm, châu phủ gần Lệ Thủy vẫn chưa phát sinh bất luận tai họa gì, nhưng Hộ bộ lại chi một khoản giúp nạn thiên tai hai mươi vạn lượng, sau đó lại chi hai mươi tám vạn lượng mua lương thực. Mà ta từng chương quản chính vụ Lệ Thủy, biết khổ phủ chưa từng tiếp nhận hai khoản bạc này. Đối một cách nói, đây là điều mục mà Hộ bộ giả tạo để tham ô. Các người nhìn lại, một năm này, ba mươi bốn châu phủ toàn Đại Dung, lại có hai mươi mốt nơi báo thiên tai, vậy trong đó lại chứa bao nhiêu chân thật? Có thể tồn tại tình huống quan địa phương cấu kết với Hộ bộ báo tình hình tai nạn, cùng tham ô tiền giúp nạn thiên tai hay không? Kiểm tra không chỉ là xem xét các khoản cân bằng hay không, còn phải kết hợp với tình huống thực tế.”

Cậu nói đến thoải mái, lại hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ tới, người khác nào có đủ trí nhớ vượt xa người thường như cậu, ngay cả mỗi một năm mỗi một nơi đã xảy ra chuyện gì đều còn rõ ràng ở trước mắt, vả lại kết hợp vào trong sổ sách. Cậu vừa nói vừa đem mấy quyển sổ sách còn lại xem xong, lại liên tiếp chỉ ra rất nhiều chỗ sai, nhất là loại sổ sách lương bổng, quả thực là vô căn cứ, rối tinh rối mù.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, bản sổ sách này vấn đề càng lớn. Vi thần nhớ rõ mười năm trước Uy Hổ quân đã chết thương quá nửa, nhưng mà Hộ bộ lại chưa bỏ quân tịch của tướng sĩ tử vong, mà cứ theo lệ thường cấp quân lương cho bọn họ. Uy Hổ quân là thân binh của ngài, số quân lương đó ngài có nhận được không?

Nếu như không nhận được, lại vào túi của ai? Nội tình trong đó còn cần tra rõ.”

Không quá một khắc đồng hồ, cậu đã liên tục chỉ ra mấy án tham ô đặc biệt lớn đủ để đảo điên Hộ bộ, lay động triều đình, khiến đám đồng liêu mồ hôi lạnh đầm đìa, lá gan muốn nứt ra. Triệu lang trung quả nhiên là người diên, ngại chuyện này còn chưa đủ lớn, muốn đâm cho lủng trời sao?

Nhưng mà trời sập, tự nhiên có người cao hơn chống cho cậu, hơn nữa người nọ yêu nhất chính là bộ dạng trung chính ngay thẳng này của cậu. Huyền Quang để nhận hết sổ nợ hồi lâu không nói gì, đang lúc mọi người cho rằng hắn sẽ lôi đình tức giận, thì hắn lại đứng lên, đi đến trước mặt Triệu lang trung, dùng sức xoa đầu đối phương, khen, “Tốt, không hổ là hiền thần của trẫm, rường cột nước nhà!”

Mình được chủ tử biểu dương hả? Xoa đầu? Chủ tử nói mình là hiền thần của hắn? Hữu Xu bị xoa ngã trái ngã phải, trên mặt lại lộ ra nụ cười ngốc nghếch.

Huyền Quang để còn muốn xoa cậu hai cái, lại ngại có người khác ở đây, chỉ phải dừng tay, “Các người đều học theo Triệu lang trung đi, trước khi kiểm tra sưu tập tường tận tư liệu có liên quan, miễn cho bị sổ giả lừa gạt. Sắc trời không còn sớm, mỗi người đều về nhà đi.”

Mọi người mặt đỏ tai hồng mà lĩnh mệnh, sau khi bước ra cửa điện nhìn ráng đỏ ở xa chân trời, bỗng nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh. Đây là dấu hiệu tinh phong nổi lên, huyết vũ bùng xuống.

Chỉ riêng Hữu Xu trong lòng có tâm sự, đi vài bước lại quay lại, chấp tay với Huyền Quang để trên bậc thang, “Hoàng Thượng, có phải ngài chuẩn bị thức trắng đêm tra lại sổ sách mà vi thần đã kiểm tra hay không? Ngài ban ngày trăm việc bận rộn, buổi tối lại thao thức suốt sáng, thân thể sao lại chịu được? Sổ sách vi thần tra xong đều đã ghi tạc trong đầu, nếu ngài tin được vi thần, sau khi trở về vi thần tập hợp biên soạn lại tất cả vấn đề, trình cho ngài xem xét, như vậy có thể lược đi rất nhiều thời gian, cũng sẽ không mệt ngài.”

Cậu lời nói khẩn thiết, biểu tình chân thành tha thiết, có thể thấy đều không phải là nịnh nọt, mà là thật sự đem vấn đề khỏe mạnh của Hoàng Thượng đặt ở vị trí thứ nhất, khiến người ta nghe xong vô cùng thư thái. Trong mắt Huyền Quang để mơ hồ lộ ra ý cười, trên mặt lại không có biểu tình gì, không mặn không nhạt đáp lời.

Hữu Xu chỉ cần bày tỏ được tấm lòng là được, cũng không cần bao nhiêu hồi báo, nóng bỏng mà lại tham la trộm dò xét chủ tử một cái, lúc này mới khom người cáo lui. Ban đêm, cậu đang múa bút thành văn, lại phát hiện ánh nến âm đạm hơn rất nhiều, ngẩng đầu nhìn thấy mới biết là bạn thân đến, vội vàng ôm một xấp giấy Tuyên Thành trên bàn vào trong khuỷu tay, dùng bàn tay che lại.

Diêm La vương đã ở một bên nhìn hồi lâu, giọng điệu hơi có vẻ quái dị, “Nếu như bốn vương nhớ không lầm, những điều mục đó có chỗ sai khác so với sổ sổ sách người tra lúc ban ngày. Người trí nhớ tuyệt hảo, tất nhiên sẽ không phạm loại sai lầm này, chẳng lẽ là người cố ý?”

Bởi vì ném bút lông quá nhanh, đầu ngón tay, ống tay áo, vạt áo trước của Hữu Xu dính rất nhiều vết mực, nhìn qua vô cùng chật vật, vả lại bộ dạng luống cuống tay chân, vẻ mặt chột dạ càng có vẻ khả nghi. Diêm

La vương đi vòng quanh cậu hai vòng, thấy cậu không tự giác rút cổ, vì thế chắc chắn nói, “Quả nhiên là người cố ý làm hỗn loạn sổ sách, người không sợ Huyền Quang để chỉ trích à? Phải biết là, hấn làm việc cực kỳ cẩn thận, mặc dù người làm tốt chiết tử, hấn vẫn sẽ tự mình lật xem sổ sách lại một lần, để làm so sánh, đến lúc đó tất nhiên có thể phát hiện vấn đề.”

Hấn kéo cái người đang vui đùa càng ngày càng thấp vào trong lòng, kề bên tai nói, “Hữu Xu, người không phải loại người hồ đồ này, người muốn làm gì? Muốn bị mắng hả?” Có đôi khi, hấn thật sự làm không rõ trong cái đầu đưa thông minh tuyệt đỉnh lại vô cùng đơn thuần này đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

Hữu Xu có tật giật mình mà nhìn quanh quất, lại đóng kín cửa sổ, lúc này mới nói nhỏ, “Ta cho người biết, nhưng người không thể nói cho người khác biết.”

“Trừ người ra, bốn vương còn biết người sống nào khác?”

“Vậy là tốt rồi. Người nói không sai, ta cố ý làm hỗn loạn sổ sách, nhưng ta cũng không có sửa chữa, chỉ cần hơi chỉnh lý một chút là được.” Hữu Xu túm túm lỗ tai nóng bỏng, vẻ mặt cực kỳ ngưng ngung. Đùa giỡn loại thủ đoạn này, cậu vẫn là lần đầu tiên.

“Sau đó thì sao? Người không sợ Huyền Quang để nghi ngờ năng lực của người ư?” Diêm La vương càng không hiểu ý nghĩ của Hữu Xu. Ở trước mặt người yêu, không nên bày ra một mặt tốt nhất sao? Sao cậu càng muốn dùng phương pháp trái ngược vậy?

Hữu Xu dùng tay áo che khuất nửa khuôn mặt, nghẹn giọng nói, “Có một thành ngữ gọi là ‘dục dương tiên ức’* người biết không? Người xem, trước tiên ta làm hỗn loạn sổ sách giao lên, để Hoàng Thượng chú ý tới khuyết điểm của phương pháp ghi sổ sách kiểu cũ, sau đó ta lại làm bộ buồn rầu, suy tư, sau đó đề xuất phương pháp ghi sổ mới. So sánh ra, trước sau phụ trợ, chẳng phải có vẻ ta suy một ra ba, năng lực bất phàm sao? Người nói Hoàng Thượng có thể khắc sâu ấn tượng với ta không, có thể từ nay về sau tăng thêm trọng dụng ta không? Chỉ có kéo gần khoảng cách lẫn nhau, ta mới có thể tìm được cơ hội. Nếu không thì sẽ giống như hôm nay vậy, ta ở thiên điện kiểm tra, hấn ở chính điện làm việc, đến giờ liền từng người tán đi, án kiện kết thúc mỗi người về vị trí của mình, lần tới gặp mặt lại là lúc nào? Ta chỉ là một tiểu quan lục phẩm, ngay cả tư cách vào triều cũng không có, nếu còn không bắt lấy kỳ ngộ lần này, phải chờ tới năm nào tháng nào?”

*Dục dương tiên ức: muốn buông ra, muốn nổi bật thì trước tiên phải đè nén, không chế.

Diêm La vương nhìn cậu chăm chú thật lâu, lúc này mới chậm rãi, thấp giọng bật cười. Gặp quỷ, vì sao ngay cả dùng thủ đoạn mà Hữu Xu cũng sẽ đáng yêu như vậy? Dục dương tiên ức? Một cho cậu nghĩ ra!

Một tay áo khác của Hữu Xu cũng che lên trên mặt, cảm thấy cực kỳ mất thể diện.

“Che cái gì mà che, để bốn vương nhìn gương mặt nhỏ nhắn thông minh của người nào.” Diêm La vương đã cười không thể nhịn, kéo hai tay cậu ra, kéo cậu đến gần nhìn kỹ, “Nhìn xem, đã đỏ bừng rồi, để bốn vương sờ sờ xem.” Vừa lấy tay sờ, càng cười lớn tiếng, “Thật nóng, người chờ đó, bốn vương đến phòng bếp tìm một cái trứng gà.”

“Lấy trứng gà làm chi?” Hữu Xu tránh trái tránh phải, mắt lệ rưng rưng.

“Để trên mặt người nấu chín làm đồ ăn khuya.” Rốt cuộc Diêm La vương nhịn không được, kéo người vào trong ngực vừa nhéo mặt vừa nắm mũi, càn hận không thể lột sạch ăn vào bụng.

Bởi vì nhược điểm bị người ta bắt được, Hữu Xu không dám phản kháng chút nào, tóc, vạt áo đều bị xoa loạn thành một đồng mới nhỏ giọng nói, “Chuyện này, người biết ta biết, trời biết đất biết, không có người thứ ba biết, được không?”

Diêm La vương lại là một trận cười to, đáp ứng nói, “Được, bốn vương tuyệt đối không nói cho người khác. Người tổng kết cách ghi sổ mới xong chưa, lấy tới cho bốn vương nhìn xem.”

Rốt cuộc bỏ qua được chuyện này, Hữu Xu thở dài một hơi, vội vàng đem một xấp hồ sơ đã sớm viết xong đưa qua. Diêm La vương vừa nhìn vừa gật đầu, không thể không thừa nhận cái đầu đưa của Hữu Xu quả thật thông minh, chỉ là thủ đoạn hơi non nớt. Nhưng đây đúng là chỗ đáng yêu của cậu, hoàn toàn không cần sửa.

Một người một hồn thảo luận đến nửa đêm, khi nghe được tiếng trống canh mới song song nằm xuống, ngủ thật say.

Hôm sau, Hữu Xu mang theo một xấp hồ sơ đến Càn Thanh cung yết kiến, bởi vì tối hôm qua bị bắt gặp, khó tránh khỏi có chút khẩn trương, lúc bước vào cửa điện bị cánh cửa ngáng một chút, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Cũng không biết Huyền Quang để đứng ở nơi nào, lại lập tức tiếp được cậu ôm vào lòng, ôn nhu nhắc nhở, “Cẩn thận dưới chân.”

Mùi long tiên hương quen thuộc tràn ngập chóp mũi, khiến Hữu Xu có chút ngây ngất muốn say, cậu không dấu vết mà hít sâu, muốn đem mùi vị chủ tử cất vào trong phế phổi.

Huyền Quang để liếc cánh mũi hơi hơi co lại của cậu, khéo miệng nhanh chóng cong cong, chờ người đứng vững rồi mới khắc chế hữu lễ thu hồi cánh tay, hỏi, “Triệu lang trung, chỉnh lý sổ sách thỏa đáng chưa?”

“Thỏa đáng, mời Hoàng Thượng xem.” Hữu Xu run rẩy nâng tay trình lên một xấp hồ sơ, đôi mắt đen bóng nhìn nhìn nơi này, liếc liếc nơi kia, chính là không dám nhìn thẳng thánh nhan.

Huyền Quang để vừa ho nhẹ vừa tiếp nhận hồ sơ xem kỹ, lại lệnh Ngụy Sâm đem sổ sách ngày hôm qua lấy hết đến để thẩm tra đối chiếu. Hành vi của hắn quả thật như Diêm La vương dự liệu, hết sức cẩn thận nghiêm khắc, nếu như chỗ nào phạm sai lầm, tuyệt đối chạy không khỏi pháp nhãn của hắn. Hữu Xu ngày hôm qua còn có ý nghĩ kỳ quái, hiện tại lại hối hận không ngừng, thái dương không khỏi toát ra từng giọt mồ hôi.

Huyền Quang để nâng sổ sách đọc, thường thường liếc nhìn cậu một cái, vẻ mặt cực kỳ khó lường. Ước chừng ba khắc sau, hắn ném hồ sơ xuống, chất vấn Triệu thị lang vì sao làm việc qua loa như thế, lại liên tiếp tính sai mấy điều mục.

Hữu Xu cộc một tiếng quỳ xuống, dùng giọng nói phát run thỉnh cầu thứ tội, sau đó kể ra đủ loại tệ hại của phương pháp ghi sổ cũ, biện giải mình bị mơ hồ mới có thể liên tiếp phạm sai lầm, còn nói sẽ hấp thụ giáo huấn, tổng kết ra một cách ghi sổ mới, khẩn cầu Hoàng Thượng cẩn thận đánh giá, so sánh ưu khuyết.

Huyền Quang để xoay người, đi đến bên cửa sổ nhìn ra phương xa, bóng dáng vô cùng uy nghiêm lãnh khốc, khiến Hữu Xu kinh hồn táng đảm, mồ hôi lạnh đầm đìa. Nhưng mà nếu cậu đổi góc độ nhìn từ phía trước, liền phát hiện khuôn mặt Huyền Quang để đã vận vẹo biến hình, không phải vì thất vọng phần nộ, mà là cực lực ghen cười. Thú vị, rất thú vị! Mỗi thời mỗi khắc ở chung với Hữu Xu đều có thể khiến hẳn hết sức vui vẻ.

Hữu Xu lắp bắp nói một tràng, lúc này mới lòi ra sổ sách dùng cách ghi kiểu mới để tổng kết, khẩn cầu Hoàng Thượng đọc lại lần nữa, thừa dịp một khắc Hoàng Thượng còn chưa xoay người, dùng tay áo nhanh chóng lau khô mồ hôi lạnh trên trán, sau đó xoa xoa trái tim đập nhanh không thôi.

Huyền Quang để chờ tất cả ý cười mãnh liệt đều tiêu tán mới xoay người, trước tiên nâng Hữu Xu dậy, sau đó nhận sổ sách xem xét, hồi lâu sau gật đầu nói, “Phương pháp này rất tốt! Ngụy Sâm, gọi tất cả thượng thư các bộ tới, trẫm muốn cho bọn họ xem cách ghi sổ kiểu mới này, từ nay về sau các bộ trình sổ sách lên đều phải noi theo phương pháp này, hơn nữa còn ghi vào pháp lệnh!”

Ngụy Sâm lĩnh mệnh mà đi.

Hữu Xu lặng lẽ phun ra một ngụm khí, cảm thấy mình sắp hư thoát. Người khác đùa giỡn thủ đoạn là hạ bút thành văn, cậu không rõ tại sao mình lại gian nan như vậy? Leo lên trong quan trường quả nhiên là một kỹ năng sống, người chỉ có một cọng gân quả thật không lăn lộn tốt được.

Huyền Quang để đùa người ta đến không sai biệt lắm, lúc này mới ban xuống phần thưởng đã sớm chuẩn bị tốt, không phải vàng bạc tài bảo, cũng không phải thăng quan tiến tước, mà là rất nhiều tiêu bản bướm bướm, có con lờ lờ sáng lên, có con toàn thân tuyết trắng, có con sắc màu sắc sỡ, từng con từng con dính trên tấm ván gỗ, mặt ngoài ép thủy tinh trong suốt, chói đến mức hoa mắt.

Phần thưởng này quả thật đúng vào tận tâm khảm Hữu Xu. Cậu nhìn chăm chăm tiêu bản hồi lâu, đợi khi chủ tử hỏi cậu có thích hay không mới đột nhiên hoàn hồn, kích động nói, “Thích, rất thích! Tạ long ân Hoàng Thượng.”

Huyền Quang để bị tâm tình vui sướng không chút che dấu của cậu cảm nhiễm, cũng nâng khóe môi lên theo. Thích là tốt, tất cả sổ bướm đó đều là hẳn xuyên qua hai giới âm dương, tự tay bắt từng con một. Có thể nhìn thấy biểu tình rục rờ xán lạn như thế của Hữu Xu, cũng không uống công hẳn nhọc lòng tìm kiếm kiếm.

Chờ quan viên các bộ học được phương pháp ghi sổ kiểu mới, thời gian một ngày cũng đi qua, Hữu Xu mỹ mãn bước vào cửa nhà, liền thấy Diêm La vương đang ngồi ở phòng khách uống trà.

Lão tổ hầu ở một bên vội vàng chào đón, “Chủ nhân, ngài trở lại, cần truyền lệnh không?”

“Không cần, hôm nay Hoàng Thượng giữ ta lại dùng ngự yến.”

Nghe ra đắc ý khó có thể che giấu trong lời nói của cậu, Diêm La vương nhin cười nói, “Xem ra người đã bày chút thông minh kia ra rồi đi? Có phải trước tiên Huyền Quang để giận dữ, sau đó mừng rỡ, cuối cùng thăng quan tiến tước cho người hay không?”

Hai má Hữu Xu đỏ lên trong một chớp mắt, thành thật lắc đầu, “Không có thăng quan tiến tước, chỉ là tặng cho ta rất nhiều lễ vật.” Dứt lời nhin không được cong khóe môi lên, lộ ra hai lúm đồng tiền.

“Lễ vật gì? Lấy ra cho bốn vương mở rộng tầm mắt.”

“Là một ít tiêu bản bướm bướm, rất xinh đẹp, rất nhiều chủng loại ta đều chưa từng thấy. Ta chỉ ngẫu nhiên đề cập qua, nói mình thích sâu, vậy mà Hoàng Thượng liền ghi tạc trong lòng đi, người nói có phải hẳn có chút hảo cảm với ta không? Mặc dù không có, cũng nên khắc sâu ấn tượng đi?” Hữu Xu đôi mắt trông mong nhìn qua.

Vài quý phò đã đem cái rương cậu mang về mở ra, đem từng tấm từng tấm ván gỗ đặt ở trên mặt bàn, cho đại vương thưởng thức.

Diêm La vương khụ khụ, ra vẻ chưa xót nói, “Sao bốn vương biết hẳn có hảo cảm với người hay không? Bất quá chỉ là chút phàm vật mà thôi, lại khiến người cao hứng thành như vậy, nếu người thích, bốn vương có lẽ vật càng tốt hơn để tặng.” Dứt lời đầu ngón tay điểm một cái liền đánh vỡ tấm kính thủy tinh, khiến tất cả bướm bướm chết mà sống lại, nhẹ nhàng bay múa.

Hữu Xu nhìn trợn mắt há mồm, chờ tất cả bướm bướm bay vào ánh nắng chiều rực rỡ, hóa thành điểm điểm lân phần mới hé miệng, ngán ngùi “a” một tiếng, trong giọng nói bao hàm kinh hãi và tán thưởng.

Diêm La vương nhéo thịt non bên má cậu, truy vấn, “Lễ vật của bốn vương và Huyền Quang để, người thích cái nào hơn?”

Hữu Xu nghĩ rồi lại nghĩ mới nói, “Hoàng Thượng tặng cho ta chính là chân chân thật thật có được, mà người tặng cho ta chính là sinh mệnh và hy vọng. Quý trọng hết thảy đang có, hảo hảo sống ở hiện tại, nhưng lại không thể mất đi hy vọng với tương lai, hai người đều rất quan trọng, cho nên ta đều thích.”

Diêm La vương sững sốt hồi lâu mới điểm chóp mũi cậu, sủng nịch nói, “Thực tốt, bốn vương thích bộ dạng nghiêm trang chừng chặc nói hươu nói vượn của người.”

Hữu Xu cực lực phủ nhận, quay sang lại lộ ra một biểu tình chột dạ. Bị đùa lâu, cậu cũng trở nên giáo hoạt.

83. Chương 83

Quan lại Hộ bộ đều là tay già đời làm giả sổ sách, khoản chi, khoản thu đã sớm lau đến sạch sẽ nhẵn bóng, đừng nói Hoàng Thượng tìm đến mười mấy năng lại xét duyệt, dù có tìm một trăm cũng không làm nên chuyện gì. Các đại thế gia cũng đều bình chân như vại mà quan sát, chỉ chờ Hoàng Thượng tra không được gì liền tập thể thượng tấu tiến hành buộc tội hấn, dòng họ hoàng thất cũng đã chuẩn bị tốt cho việc làm khó dễ.

Nhưng mà không như mong muốn, bắt quá chỉ tra sổ sách ba ngày, không ngờ Hoàng Thượng lại bắt được năm sáu án tham ô lớn long trời lở đất, có án trộm quân lương, án trộm quân thưởng*, án giả mạo cứu tế, án chặn khổ ngân văn văn, tổng cộng kim ngạch tham ô đạt tới mười triệu lượng làm người ta khiếp sợ, tương đương với tổng tiền thuế thu được mười năm của Đại Dung quốc, quan viên lớn nhỏ liên lụy vài trăm người.

*Quân thưởng: tiền lương thưởng cho quân. Chỗ này ta để là quân thưởng để phân biệt với quân lương phía trước là lương thực cho quân.

Tiên hoàng kiêng kỵ các tướng lĩnh trú đóng biên cương, muốn chèn ép, bởi vậy đối với hành vi Hộ bộ trộm quân lương, quân thưởng làm như không thấy, thế nên tình hình càng diễn càng tệ, đến tình huống bi thảm hàng năm vô số sĩ binh biên cương lạnh chết, đói chết. Cũng chính bởi vì như thế, ngũ hoàng tử vừa nói nhập kinh cần vương*, tướng sĩ các nơi liền cùng hưởng ứng, ủng hộ lập hấn thành tân chủ.

*Cần vương: hết lòng giúp đỡ vua.

Hấn muốn chinh đồn triều cương, quét sạch Hộ bộ, nhóm quyền quý kinh thành không đáp ứng thì có năng lực như thế nào? Hấn chỉ cần đem các tướng sĩ Uy Hổ quân, Bôn Hổ quân, Long Kỳ quân biên cương từng chịu đủ nỗi khổ cơ hàn điều vào kinh thành, thả ra trong ngoài triều đình, đao quang kiếm ảnh, đàng đàng sát khí, ai dám nói một chữ “không”?

Hộ bộ thượng thư bị phán lăng trì xử tử đầu tiên, liên lụy cả tộc, những người phụ thuộc thì càng là một người cũng không giữ lại, chém tận giết tuyệt. Không chỉ Hộ bộ, quan viên các bộ khác đều có liên lụy, trong lúc nhất thời vô số người vào tù. Trận huyết vũ tinh phong này tới thật sự là quá mức đột ngột, khiến nhóm quyền quý Đại Dung trở tay không kịp, cũng tức đến khó thở. Bọn họ không cách nào tưởng tượng Hoàng Thượng làm thế nào trong vòng ba ngày xử lý được số sổ sách bẽ bộn đó, rồi lại làm thế nào tìm được bằng chứng?

Khi đó, Hộ bộ thượng thư bị giam giữ trong thiên lao còn từng chuyển lời cho bọn họ, nói sổ sách tuyệt đối không có vấn đề, bảo bọn họ chỉ cần đi giúp mình xoay chuyển, sau đó chống lại Hoàng Thượng. Hiện tại nhìn xem, cái này gọi là không thành vấn đề hả? Quả thực là trăm ngàn chỗ hở! Vì thế liền có người mua được vài tên quan lại ẩn sát ti hỉ thăm tình huống, thế mới biết tất cả chứng cứ đều là do một lang trung nho nhỏ mà Hình bộ điều tạm tới tìm ra, bản lĩnh kiểm tra tính toán của cậu ta có thể nói là độc nhất vô nhị. Mà bây giờ cậu ta chỉ mới tra một phần mười sổ sách, nếu như tiếp tục, người bị liên lụy sẽ càng nhiều.

Nếu như Triệu lang trung không còn, thiên hạ cũng liền thái bình! Ý nghĩ này đồng thời hiện lên trong đầu rất nhiều quyền quý, lập tức từng người phản phó xuống, muốn dùng số tiền lớn mua một cái đầu.

Nhà Hữu Xu gần đây thực náo nhiệt, vì bảo hộ an toàn của cậu, mỗi đêm Diêm La vương đều đến, cho đến hôm sau an toàn đưa cậu vào thiên điện Càn Thanh cung mới rời đi. Những sát thủ đến thăm Triệu phủ hoặc là bị điên, hoặc là hôn mê bất tỉnh, hoặc là chẳng biết đi đâu, liên tiếp nửa tháng, ngay cả góc áo Triệu lang trung cũng không sờ tới. Mà những đồng liêu bán đứng cậu lại bị bãi miễn chức quan, đánh vào thiên lao, sau thu xử trảm.

Cũng tại bọn họ ánh mắt thiên cận, nếu như êm đẹp làm cho xong việc lần này, thăng quan tiến tước liền sắp tới. Nhưng bọn họ cố tình cho rằng Hoàng Thượng căn cơ nông cạn, chung quy đầu không lại cả triều văn võ, trái lại làm nội tặc. Không biết rằng, căn cơ ở trong triều của Hoàng Thượng quả thật nông cạn, nhưng trong tay lại ước chừng năm ba trăm vạn binh mã, vả lại đã điều khiển hơn phân nửa vậy khôn kinh thành, thần tử không nghe lời thì chém là được, rồi đổi một đám thần tử khác, với hấn mà nói bất quá chỉ đơn giản giống như ăn cơm uống nước thôi.

Hấn một không nhờ thế gia đại tộc giúp đỡ, hai không dựa vào quần thần trong triều ủng hộ, căn bản không cần bị bất luận kẻ nào cản tay. Nhưng thực đáng tiếc, người suy nghĩ cẩn thận đạo lý này hiện nay còn rất ít.

Hộ bộ ngoại trừ vấn đề tham ô nghiêm trọng, còn đọng lại một đồng lớn giấy vay nợ, chẳng những tiên hoàng thích tùy ý lĩnh ngân lượng của quốc khố, các đại quan viên cũng đều học theo, trong nhà sửa chữ nhà cửa vay tiền Hộ bộ, làm tiệc cưới vay tiền Hộ bộ, thậm chí chi phí hằng ngày cũng đều đào từ trong khố ngân, tình huống ở giữa kiếm lời túi riêng vô cùng nghiêm trọng. Hữu Xu là phần tử bảo hoàng đảng* trung kiên, nhanh chóng tra xong sổ sách sau đó lại gia nhập đội ngũ đòi nợ của Âu Thái, muốn để chủ tử nhìn thấy một mặt có khả năng nhất của mình.

*Bảo hoàng đảng: phe bảo vệ, nghe theo hoàng thượng.

Hoàng băng giục mọi người nhanh chóng trả nợ đã dán ra, đợi ba ngày lại không ai hưởng ứng, ngày hôm đó, Âu Thái chuẩn bị tự mình đến nhà Lễ thân vương nợ tiền nhiều nhất đòi nợ. Lễ thân vương là đệ đệ ruột của tiên hoàng, cũng là hoàng thúc của Huyền Quang đế, trải qua hai triều sùng sững không ngã, ở kinh thành rất có uy vọng. Chính cái gọi là bất giác bắt vua trước, mọi người người xem xét ta, ta xem xét người, đều không chịu nhúc nhích trước, vậy tìm một điểm quan trọng cứng nhất mà xuống tay.

Âu Thái dẫn rất nhiều cấm vệ quân hùng hổ mà đi, nhưng ngay cả cửa còn chưa vào đã bị tư binh của Lễ thân vương đánh ra, một thân quan bào thất linh bát lạc, vô cùng chật vật. Hữu Xu cũng bị xô đẩy hai cái, té ngã ở bên đường, bàn tay không cẩn thận ấn lên một khối lệnh bài, cầm lên nhìn, phát hiện nhìn vô cùng quen mắt.

Đồ án này hình như đã gặp ở nơi nào rồi? Cậu cẩn thận suy nghĩ, không khỏi thầm giật mình, tạo hình của khối lệnh bài này cực kỳ tương tự với cái bên hông Diêm La vương, mà hoa văn điêu khắc trên đó lại giống như đúc mặt nạ của ngục chủ thứ tư. Trên đời sao lại có chuyện trùng hợp như thế? Khối lệnh bài này là thuộc về ai?

Cậu không dấu vết mà quan sát mọi người ở đây, phát hiện phía sau mọi người đều kéo một cái bóng, hiển nhiên đều là người sống, trong lúc nhất thời cũng có chút mê man. Lúc cậu sững sờ, Lễ thân vương đã cất bước đi ra, kêu gào, “Muốn tiền không có, muốn mạng có một cái, các người trở về nói cho Hoàng Thượng biết, nếu hấn lại phái người đến quấy rầy, bốn vương liền đâm đầu chết tại hoàng lăng, đến địa phủ tìm

Diêm La vương kiện hấn tội đại nghịch bất đạo!” Dứt lời ầm một tiếng khóa cửa chính, xin miễn gặp khách.

Âu Thái vừa sửa thẳng mũ quan, vừa nhỏ một ngụm về phía tấm biển Lễ thân vương phủ, xoay người, phát hiện lệnh bài trong tay Hữu Xu nhìn thật quen mắt, vội vàng đoạt lại buộc ở bên hông.

“Đây là lệnh bài của người hả?” Hữu Xu hơi cảm thấy kinh ngạc.

“Chẳng lẽ là của người?” Âu Thái kỳ quái mà liếc nhìn cậu một cái.

Lệnh bài phần lớn đều là loại tạo hình này, ngẫu nhiên tương tự chẳng có gì lạ. Hữu Xu thấy hấn phản ứng bình thản, cũng liền đánh tan lòng đầy nghi ngờ, nâng nhau đi về Hình bộ. Âu Thái giống như bị thương thất lạng, sau khi ngồi xuống liền rầm rì, rên rỉ không ngừng, lại liên tiếp mời hai thái y đến chẩn trị.

Thái y đi rồi, hấn giống như bất đắc dĩ nói, “Triệu lang trung, người cũng nhìn thấy, bản quan bị thương thất lạng, hành động bất tiện, nhưng Hoàng Thượng đã phát lệnh, muốn trong vòng ba ngày đẹp được Lễ thân vương. Nếu không, việc này liền giao cho người làm nhé?”

Nếu như đổi thành người khác, tất nhiên sẽ cảm thấy chán ghét hành vi trốn tránh trách nhiệm của Âu Thái, nhưng mà Hữu Xu lại vô cùng vui mừng, vội vàng lĩnh mệnh mà đi. Âu Thái chờ người đi xa mới lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nghĩ nguy hiểm thật, nếu như bị Triệu lang trung nhìn thấu thân phận, thì chủ tử cũng bị lật thuyền theo. May mà Triệu lang trung thông minh thì thông minh, nhưng lại không quá thích nghĩ việc, cũng không nghi thần nghi quỷ, lúc này mới lừa dối qua ải.

Đoạn nhạc đệm lệnh bài Hữu Xu quay đầu liền quên, đầy lòng đều nhét việc đòi nợ. Cậu muốn mượn cơ hội này để chủ tử nhìn mình với cặp mắt khác xưa, tự nhiên muốn làm đến thỏa đáng, tốt nhất ổn nhất. Lễ thân vương là một người dầu muối không ăn, ý vào mình bồi phạt cao, quen làm bộ làm tịch, đối phó người như vậy, mềm không được, sẽ bị được đà lấn tới; cứng càng không được, sẽ kích thích hấn chó cùng rứt giậu, nên làm cái gì bây giờ?

Hữu Xu chưa bao giờ đi đường bình thường, trông mắt vừa chuyển liền nảy kế trong lòng. Đến buổi tối, cậu dẫn một đám quỷ phó, dưới thủ thuật che mắt thuận lợi vào phủ Lễ thân vương, kéo Lễ thân vương đang ngủ say dậy, đưa đến chính sảnh thẩm vấn. Mà ái thiếp của hấn thì bị thi triển mê hồn thuật, triệt để ngủ như chết, hôm sau mặt trời vừa chiếu mới có thể tỉnh.

Lễ thân vương mơ hồ còn cho là mình đang nằm mơ, thấy phía trên có một nam tử đeo mặt nạ đang ngồi, đầu trâu mặt ngựa đứng hai bên, không khỏi chấn động. Nam tử tự xưng mình là Diêm La vương, ra lệnh hấn mau chóng trả lại khổ ngân, nếu không liền đánh hấn vào mười tám tầng địa ngục.

Lễ thân vương hết lời kêu oan, ngoan cố chống lại đến cùng, bị đầu trâu mặt ngựa ấn trên mặt đất đánh một trận, lại dùng địa ngục nghiệp hỏa đốt cháy toàn thân, làm hấn lăn lộn gào thảm, khổ không thể tả. Bị tra tấn một canh giờ, quả thật sống không bằng chết, chết không bằng sống, hấn mới dập đầu nói, “Ngày mai ta liền đem bạc trả lại, Diêm La vương, cầu ngài đại nhân đại lượng, tha ta một lần đi.”

Đầu trâu mặt ngựa áp giải hắn trở về, chỉ vào nữ tử kiều mỹ trên giường nói, “Ngày mai tự nhiên có người mang theo tín vật đến đòi nợ, nếu người không trả, chúng ta gặp lại ở địa phủ.”

Lễ thân vương đang muốn hỏi là tín vật gì, chỉ thấy mặt ngựa vươn ra một chân, điểm điểm nữ tử, liền có một trận âm phong lột bỏ đầu tóc đen của nàng, sau đó cuốn hết vào trong một cái hộp nhỏ. Đợi quỷ ảnh tán đi, lúc này Lễ thân vương mới bị dọa ngồi phịch ở bên giường, cực độ sợ hãi mà nghĩ ngợi: thủ đoạn quỷ thần quả nhiên làm cho người ta sợ hãi. Nếu mình không chịu nghe theo, lần tiếp theo có phải liền muốn lột bỏ đầu mình hay không? Nhưng chết không phải đáng sợ nhất, đáng sợ chính là sau khi chết còn phải vĩnh viễn chịu tội trong địa ngục. Như thế, chi bằng nhanh chóng trả bạc lại, làm nhiều việc thiện một chút, tranh thủ tích đủ âm đức, đổi một cơ hội đầu thai.

Lễ thân vương hối hận như thế nào tạm thời không đề cập tới, bên này, Hữu Xu đã ôm hộp trở lại quỷ trạch, chuẩn bị rửa chân liền lên giường đi ngủ.

“Giả mạo bốn vương tự lập công đường, Triệu Hữu Xu, người phải bị tội gì?” Một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên bên tai, hai cậu một cước đạp lật chậu nước, khiến cho đầy đất đều là nước.

“Ta, ta cũng là bất đắc dĩ.” Hữu Xu vẻ mặt chột dạ.

“Chuyện này tạm thời không đề cập tới, bốn vương hỏi người, người thật sự là Triệu Hữu Xu ư?” Diêm La vương nhẹ nhàng vỗ một cái trên vai cậu, hai người liền từ quỷ trạch chuyển dời đến U Minh điện trống trải vắng lặng.

Hữu Xu càng thêm khẩn trương, ngập ngừng nói, “Ta tất nhiên là Triệu Hữu Xu, tại sao người lại hỏi vậy?”

Diêm La vương bình tĩnh nhìn cậu hồi lâu mới cầm lấy sổ sinh tử trên bàn, nhắc nhở, “Người tự mình lật đến trang sáu mươi bốn nhìn xem.”

Trong lòng Hữu Xu có dự cảm, run tay mở ra, chỉ thấy trang sáu mươi bốn hàng thứ hai, ba, bốn, năm đều trống rỗng, chỗ khác lại đều tràn ngập chữ, ghi lại tên và cuộc đời của một đám người, số tuổi thọ, số lần luân hồi, công đức nhiều ít vân vân. Đầu cậu càng chôn càng thấp, đã không dám nghĩ tiếp.

Diêm La vương thấy cậu như thế, chắc chắn nói, “Bốn vương đã sớm phát hiện, văn tự có liên quan đến Triệu Hữu Xu trên sổ sinh tử đang từ từ phai nhạt, cho đến hôm nay lại hoàn toàn biến mất, có thể thấy Triệu Hữu Xu chân chính đã chết, người không phải hắn. Bốn vương bấm đốt ngón tay hồi lâu cũng không cách nào tra rõ lai lịch của người, trên sổ sinh tử càng không tìm thấy ghi chép, có thể thấy người không phải là người của thế giới này.”

Hữu Xu đột ngột ngắc đầu, chất vấn, “Cho nên người vẫn luôn đi theo ta, là đang thăm dò ta, hoài nghi ta sao?” Lòng cậu đau như cắt, trăm triệu lần không ngờ người bằng hữu đầu tiên mình nhận định, lại là vì loại mục đích này mà tiếp cận mình. Những việc một đường làm bạn, cầm đuốc dạ đêm, toàn tâm tín nhiệm, hóa ra tất cả đều là chê cười.

“Người đoán không sai, ta là thể ngoại chi nhân. Hiện tại ngươi muốn làm thế nào với ta? Ăn ta luôn hả?” Giọng điệu cậu bình thản, nước mắt lại giọt sau tiếp giọt trước mà rơi xuống, khuôn mặt xưa nay phiếm đỏ ửng hiện tại đã trắng bệch một mảnh.

Diêm La vương đứng thẳng bất động hồi lâu mới từng bước một tới gần cậu, ấn cậu ở trong ghế dựa, hai tay đặt trên tay vịn, giam cầm cậu trong ngực, gần từng chữ, “Người nói không sai, ta quả thật muốn ăn ngươi luôn.”

Hữu Xu tròn tròn mắt, nức nở nói, “Ta không ngờ ngươi lại là Diêm La vương như vậy! Ngươi vẫn luôn gạt ta!” Cậu không thể không thừa nhận, tim mình cũng sắp nát, ngoại trừ chủ tử, đây là người cậu thích nhất, thích đến mức quên mất lập trường của bọn họ là đối lập.

“Khóc cái gì?” Diêm La vương ghé sát vào một chút, giọng nói khàn khàn, “Ta nói ta muốn ăn ngươi cũng không phải là cái loại ăn đó. Lấy cái thân thể nhỏ xíu của ngươi, chỉ đủ ăn một bữa, có ý tứ gì? Ta muốn mỗi ngày đều ăn, bữa bữa đều ăn.”

Hữu Xu bắt đầu lạnh run, run giọng nói, “Chẳng lẽ ngươi định nuôi mập ta, mỗi ngày cắt một cân thịt hả?”

Diêm La vương bỗng bật cười, một bàn tay siết chặt vòng eo tinh tế của cậu, một bàn tay sờ soạng cái mông thật cong của cậu, nhắc nhở, “Vừa rồi nói sai, phải là ngươi ăn ta, chứ không phải ta ăn ngươi, dùng nơi này, hiểu chưa?”

Cảm giác được chỗ ngón tay đặt lên, hai má trắng bệch của Hữu Xu nhanh chóng đỏ lên, hai mắt vốn dĩ tròn tròn lại to hơn rất nhiều, không dám tin nói, “Người, người người người...”

“Người cái gì mà người, ta thích ngươi lâu như vậy, chẳng lẽ ngươi không cảm giác được sao? Ta thân là người đứng đầu một giới, ” trên thực tế là hai giới, nhưng bây giờ còn chưa cần thiết phải nói ra hết, “Vốn là đã đủ bận rộn, lại vì bảo vệ ngươi chu toàn mà cả ngày lẫn đêm làm bạn, thậm chí không tiếc lấy công làm tư, giúp ngươi đoạt lại gia sản, xử lý việc vặt gia đình. Ta vì ngươi trả giá nhiều như vậy, ngươi lại quay đầu đi yêu Huyền Quang đế, bảo ta làm thế nào cam tâm? Không sai, ta đã sớm phát hiện ngươi là thể ngoại chi nhân, nếu muốn hại ngươi thì đã sớm xuống tay, không cần chờ đến hiện tại đi?”

Hắn nhéo thịt non bên má trái Hữu Xu, mắng, “Tiểu hồn đản vô lương tâm, ngươi tự tính xem đến tốt cùng ngươi thiếu ta mấy cái mạng, nên lấy cái gì để trả?”

Đúng vậy, hắn muốn hại mình bất quá chỉ là chuyện trong nháy mắt, nào cần chờ đến hiện tại? Ngược lại, hắn còn luôn bảo hộ mình, chăm sóc mình, có thể nói là cẩn thận. Nghĩ như vậy, sợ hãi, bi phần trong lòng Hữu Xu, tất cả đều bị áy náy thay thế. Cậu không dám giãy dụa, nhưng cũng ngừng nước mắt, tỉ mỉ tính toán, còn thật sự thiếu người này mấy cái mạng, chiếu theo nguyên tắc có ân báo ân, quả thật là nên trả hết, nhưng hắn lại muốn... hậu đình hoa của mình, vậy phải làm sao bây giờ?

Hữu Xu rối rắm, cảm thấy cái ôm của người này nóng như hỏa lò, khiến cậu đứng ngồi không yên, lòng đầy ngượng ngùng. Cậu nâng nâng mông, lại đập đập hai chân, hận không thể hóa thân thành châu chấu, một phen nhảy vọt ra ngoài.

Diêm La vương nắm chặt cằm cậu, làm cậu nhìn thẳng vào mình, trầm giọng nói, “Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của ngươi này, ngoại trừ xấu hổ, khó xử, do dự, lại không có thống hận và chán ghét. Cái này có nghĩa là gì tự ngươi có biết không?”

“Có nghĩa là gì?” Đầu Hữu Xu đã nóng đến hồ đồ, hoàn toàn không có biện pháp tự hỏi.

“Cái này có nghĩa là ngươi cũng thích ta, thích ta giống như thích Huyền Quang đế, chỉ là ngươi không muốn thừa nhận thôi.”

“Nói vậy! Ta chỉ thích chủ tử! Kiếp trước, đời trước, đời này, đời sau, đời sau sau nữa của ta, đều sẽ thích hẳn! Ta vĩnh viễn thích hẳn!” Hữu Xu đã nói năng lộn xộn, chính mình cũng không biết mình nói cái gì, chỉ cảm thấy đầu lưỡi có chút thất lại.

Tuyên ngôn si tình bất hồi như thế, Diêm La vương vẫn là lần đầu nghe thấy, trong lòng vừa cảm động lại vừa buồn cười, còn có chút chua xót khó có thể gọi tên: tiểu hỗn đản này miệng nói chung tình với Huyền Quang đế, rồi lại thích dán lấy mình, rõ ràng cả hai đều thích, nhưng lại không chịu thừa nhận. May mà cả hai cùng là một người, nếu không thì thật sự nên treo cậu lên đánh một trận.

Đè nén ý cười ở cổ họng, hắc uy hiếp nói, “Chọn ta hay là chọn Huyền Quang đế, ta cho ngươi thời gian ba ngày suy xét. Ngươi phải nhớ kỹ, trên đời này ngoại trừ ta, chung quy không ai có thể cứu ngươi, nếu như quyền sổ sinh tử này bị quỷ tiên khác phát hiện, ngươi hẳn là biết hậu quả nhỉ?”

Hữu Xu còn chưa kịp phản ứng đã bị đuối về quỷ trạch, lão tổ lập tức bưng tới một chậu nước ấm cho cậu tiếp tục ngâm chân. Cậu nào còn tâm tình đó, trực tiếp lau khô chân lên giường, quay cuồng một đêm cũng không ngủ. Nhưng công là công, tư là tư, không thể bởi vì tư mà quên công, sáng sớm hôm sau, cậu miễn cưỡng nâng tinh thần đến Lễ thân vương phủ đòi nợ.

Nhìn thấy tóc trong cái hộp nhỏ, Lễ thân vương bị dọa sợ, liên tục hỏi cậu lấy được từ chỗ nào. Hữu Xu nói buổi tối Diêm La vương báo mộng, bảo cậu mang theo thứ này đến đòi nợ, mặc dù mình nửa tin nửa ngờ, nhưng nỗ lực thử một lần. Lễ thân vương triệt để bị dọa hỏng, đập nổi bán sắt trả hết tiền nợ, còn viết chiết tử tạ lỗi với Hoàng Thượng. Nhóm triều thần thấy Lễ thân vương cũng đã thỏa hiệp, cảm thấy kéo dài nữa chính là tự tìm đường chết, chỉ đành sôi nổi xuất tiền túi.

Quốc khố vốn đã trống rỗng không quá nửa tháng liền đầy lên, khiến Huyền Quang đế tâm tình đại duyệt, đặc biệt thiết yến tại Càn Thanh cung khoản đãi Triệu lang trung. Lần này tra rõ Hộ bộ và đòi nợ về, cậu hoàn toàn xứng đáng là đại công thần.

Bởi vì trong lòng mang tâm sự, Hữu Xu luôn không uống rượu hôm nay lại liên tiếp uống ba chén rượu mạnh, biến thành mặt phấn ứng hồng, hai mắt ngập nước, vô cùng động nhân. Huyền Quang đế lại mời rượu lần nữa, biểu tình khó lường.

Đúng vào lúc này, một bóng dáng cao lớn hư không xuất hiện, chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, từ phía sau lưng ôm lấy Triệu lang trung, ôn nhu nói nhỏ, “Ba ngày đã qua, ngươi nghĩ xong chưa?”

Hữu Xu nháy mắt tỉnh táo, dùng tinh thần lực lấp bấp trả lời, “Chưa, chưa có, lại cho ta vài ngày nữa được không?”

“Một ngày lại một ngày, người tính toán kéo dài tới khi nào?” Diêm La vương vừa cười nhẹ vừa luồn vào vạt áo cậu, chậm rãi vuốt ve xoa nắn. Hai tay hắn có thể từ hư hóa thực, cho nên trực tiếp xuyên thấu vải dệt, chạm đến làn da nhẵn nhụi mềm mại của Hữu Xu.

Hữu Xu bị cảm giác tê dại kia khiến cho cả người xụi lơ, sắp sửa rên rỉ, nhưng chủ tử đang ở ngay bên cạnh nhìn, cậu sao có thể lộ ra trò hề, không thể không cắn chặt cánh môi cố nén. Diêm La vương thừa dịp này sờ khắp người cậu, khi ấn xoa đến bụng dưới lại khiến cậu đột ngột run run một chút, sau đó kêu rên một tiếng.

Huyền Quang để lộ ra biểu tình lo lắng, “Triệu lang trung, người làm sao vậy? Hay là thân thể có bệnh, muốn gọi thái y đến chẩn trị không?”

“Không, không cần.” Hữu Xu gục xuống bàn thở hổn hển.

Huyền Quang để vôi vàng kéo cậu vào trong ngực, vừa cởi bỏ vạt áo cậu, vừa kề bên lỗ tai nói nhỏ, “Hay là uống nhiều quá nên tức ngực? Để trấm xoa xoa giúp người.” Nói xong liền chậm rãi hành động.

Hai bàn tay ở trên người mình dao động, vả lại luôn ấn đến chỗ mẫn cảm nhất, khiến hai má Hữu Xu đỏ lên, gần như hồng mất. Đang lúc cậu muốn phản kháng, Diêm La vương đã từ phía sau nắm chặt cảm cậu, xoay khuôn mặt cậu qua, hôn thật sâu.

Cách mặt nạ cũng có thể hôn môi hả? Hữu Xu đầu tiên là sững sờ, sau đó mới vươn tay đẩy, thứ đụng đến cũng không phải mặt nạ lạnh như băng, mà là làn da cực kỳ co giãn. Hình dạng pháp phòng này, mũi cao, mắt sâu, môi mỏng này, sao càng sờ càng quen thuộc vậy? Về bối rối trên mặt cậu chậm rãi thối lui, biến thành kinh nghi bất định.

Thấy cậu như thế, Diêm La vương và Huyền Quang để đồng loạt dừng động tác, cười nhẹ. Tiếng cười quỷ dị mà trùng hợp, khiến Hữu Xu nhìn trái nhìn phải, đầu choáng váng.

“Các người, các người có gương mặt giống nhau?” Lời này ngay cả bản thân cậu cũng không tin, trong lúc điện quang hỏa thạch rốt cuộc nhớ tới khối lệnh bài của Âu Thái, mơ hồ hiểu ra.

Diêm La vương giải trừ thủ thuật che mắt, chậm rãi hòa hợp thành một thể với Huyền Quang để, cười nói, “Dưa ngọc, Huyền Quang để là ta, Diêm La vương cũng là ta, chúng ta vốn là cùng một người.”

Hữu Xu cắn răng nắm tay, rưng rưng lên án, “Người gạt ta!” Mấy ngày này, cậu vẫn luôn thống khổ rồi rầm vì mình đồng thời thích hai người, lại hóa ra hai người kia đều là chủ tử! Khó trách ngay từ đầu, cậu đã không cách nào phòng bị với Diêm La vương, khó trách cậu cứ tự nhiên mà tiếp nhận hắn, tin nhiệm hắn, mà còn không hề giữ lại. Hóa ra là bởi vì tiềm thức cậu đã sớm quen khí tức linh hồn của đối phương, thân thể đã nhận định trước một bước so với đại não.

“Người đùa bỡn ta!” Nhớ tới uy hiếp ba ngày trước, Hữu Xu càng thêm tức giận.

Huyền Quang để một tay khiêng cậu lên, ném vào trong màn trướng minh hoàng, vừa hôn môi vừa khàn giọng nói nhỏ, “Mặc kệ người chọn ai, ta đều cho người ăn. Đừng làm rộn, ăn no liền không tức giận.”

Hữu Xu ra sức giãy dụa, lại dễ dàng bị ấn giữ. Màn trướng không gió tự rơi xuống, che khuất phong cảnh kiều diễm, lại ngăn không được tiếng than nhẹ đầy phòng, đợi cho mây tan mưa tạnh, cậu đã hoàn toàn không có khí lực so đo, mềm nhũn nằm úp sấp bị chủ tử ôm vào trong ngực vỗ vỗ.

“Cho nên nói đến nay chúng ta đã kết duyên ba đời rồi?” Huyền Quang để tất nhiên tin tưởng không nghi ngờ đối với lời nói của Hữu Xu, nhưng trong đầu lại không có ký ức. Hắn trầm ngâm một khắc, chợt nói, “Khó trách đêm tối sẽ xuất hiện cảnh tượng tử vi thiên trụ.”

“Cái gì là tử vi thiên trụ?”

“Tử vi thiên trụ chính là tử vi đế tinh rơi xuống.” Thấy Hữu Xu hoảng hốt, Huyền Quang để vội vàng trấn an nói, “Ta còn êm đẹp ở đây này, cho nên tử vi đế tinh hẳn là không phải ngã xuống, mà là buông tha tinh vị.” Về phần tại sao bỏ qua tinh vị, nhìn người mềm mại vô lực trong ngực, hắn đã hiểu rõ đáp án. Khó trách sau khi hắn tỉnh lại là ở tiệm ngục, hẳn là sai lầm xảy ra khi rơi xuống.

“Buông tha tinh vị sẽ như thế nào?” Hữu Xu khấn trương lên, hai tay gắt gao ôm chặt cổ chủ tử.

“Với ta mà nói không có gì ảnh hưởng, nhưng thiên hạ sẽ xuất hiện cục diện quần hùng phân tranh, chư hầu thế chân vạc. Những tinh tú phá quân, tham lang, thất sát dưới quần hạt của tử vi sẽ sôi nổi nhập thế, đoạt vị trí tinh vương. Nhưng hiện tại tuy rằng tử vi thiên trụ, nhưng tinh tượng vẫn chưa hiển hiện ra, chỉ mình ta có thể nhìn thấy, cho nên thiên hạ còn có mấy trăm năm thái bình.” Huyền Quang để bị bóp đến thở không nổi, trong lòng lại hết sức cao hứng.

“Nói cách khác, thế đạo sắp loạn à?” Hữu Xu hai mắt đăm đăm.

“Hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, đây vốn là thiên hạ đại thế. Được rồi, đừng nghĩ nữa, dù cho tử vi đế tinh không ngã, những tinh tú thất sát, phá quân, tham lang cũng sẽ nhập thế, đây là thiên đạo an bài, không phải người hay ta có thể thay đổi.” Huyền Quang để vỗ vỗ sống lưng trần trụi của Hữu Xu.

Hữu Xu từng học qua đầu số, tự nhiên cũng hiểu rõ mỗi khi đến một kỳ hạn nhất định, chư thiên hung tinh sẽ thay nhau nhập thế, cần quét phạm trần. Ngay cả tinh quân cũng không vượt qua được thiên đạo, một phạm nhân như cậu vẫn là tắm rửa đi ngủ đi. Nghĩ như vậy, cậu gối lên khuỷu tay chủ tử, an tâm đi vào giấc mộng.

84. Chương 84

Ngày hôm đó xuống buổi trực, Triệu đại nhân từ biệt Huyền Quang để trở lại quỹ trạch. Người khác chỉ thấy cậu lẻ loi một mình, lại không biết Huyền Quang để vốn nên ở trong cung gần như mỗi ngày đều sẽ ẩn thân hình theo cậu trở về nhà, hai người dùng ý niệm giao lưu với nhau.

“Gần đây ta lại không có làm sai chuyện gì, vì sao phải bị phạt?” Giọng điệu Hữu Xu cực kỳ ủy khuất.

“Còn không có làm sai hả? Đại thần dâng chiết tử giục ta lập hậu tuyển phi, sao ngươi không đứng ra phản đối?”

“Vậy ngươi nói ta dùng lý do gì để phản đối?”

“Ngươi cứ nói Hoàng Thượng là của một mình ngươi, chỉ có ngươi có thể ăn, người khác không thể. Nếu như bọn họ phản đối, ngươi liền vẽ mấy tấm âm quỷ phù, cho bọn họ hưởng thụ.” Huyền Quang để vui cười nói.

Khó trách tâm nhân của chủ nhân càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng phức tạp, đều là đại vương dạy hư. Lão tổ chờ ở cạnh cửa nghe không nổi nữa, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Hữu Xu bị người khác cắt ngang, cũng không tiện tranh cãi tiếp nữa, đỏ mặt lên nói nhỏ, “Dù sao thì ngươi nói trừng phạt ta không đồng ý! Một cái cũng đã thô như vậy, hai cái sẽ chết người đó.”

“Không đâu, trên tay của ta có linh dược...” Âm thanh không biết xấu hổ của đại vương dần dần biến mất ở cuối hành lang, lúc này lão tổ mới lau mồ hôi lạnh trên thái dương, tỏ vẻ mình hoàn toàn nghe không hiểu.

... Người biết thuật phân thân thật là khó lường!

Ước chừng sau nửa canh giờ, cửa phòng mở ra, Hữu Xu khập khiễng đi ra, Huyền Quang để vẻ mặt thoải mái nâng đỡ. Hai người ngồi xuống thiên thính, nhìn thấy thịt cá trên bàn cơm, trăm miệng một lời nói, “Dẹp mấy đồ ăn này đi, đổi hai chén cháo rau dưa.”

Khóe miệng lão tổ hơi hơi co giật, linh mệnh mà đi, mới vừa vượt qua cửa, chỉ thấy một tiểu quỷ vội vàng chạy tới, nói Triệu Hữu Tài cầu kiến.

Hiện giờ đã là năm Huyền Quang thứ mười, trải qua mười năm cải cách, Đại Dung đã dần dần khôi phục phồn vinh ngày xưa, mà người đã từng bị bãi miễn chức quan cũng đều có được cơ hội bắt đầu một lần nữa. Triệu Hữu Tài trải qua vài năm khổ đọc, rốt cuộc thông qua cuộc thi nhỏ Lại bộ tổ chức riêng, trở thành tư lại phụ trách chính lý công văn, tuy rằng bị vây quyền lực ở tầng dưới chót nhất, nhưng tốt xấu cũng thoát khỏi thảm trạng bữa đói bữa no, không nhà không cửa.

Cũng không biết có phải là có ý đồ khác không, hắn ta bắt đầu chậm rãi tiếp cận Hữu Xu, mặc dù mỗi lần đều bị đám quý quá lão tổ dọa sợ tới mức tè ra quần, nhưng vẫn cách vài ngày liền tới cửa một lần, đưa

chút sơn trân hoặc quà quê. Lễ vật đều không đáng tiền, nhưng thắng ở chỗ ăn ngon, Hữu Xu thuận thể tiếp nhận, ngược lại cũng muốn nhìn một chút xem hấn âm thầm mưu đồ cái gì.

Lần này hấn đưa tới một cái đầu heo kho, cách thật xa đã có thể ngửi được mùi thịt nồng đậm. Nước miếng Hữu Xu đổ ào ào, rướn cổ lên không ngừng nhìn ra xa. Huyền Quang để ẩn đi thân hình, âm thầm đề đề cái mũi hơi nâng lên của cậu, cười nói, “Ngoan, thứ này hiện tại người ăn không được.”

Hữu Xu nhe răng trợn mắt, lộ ra vẻ đau xót, “Không phải người nói bôi linh được xong lập tức liền khỏi hả?”

“Ta nói lập tức là sáng ngày mai.” Thấy cậu mặt ủ mày ê, biểu tình thảm đạm, Huyền Quang để an ủi, “Ta giúp người đông lạnh đầu heo, đêm mai tự mình hâm nóng, rồi lại cắt thành lát dứt vào miệng người, vậy chu toàn rồi đi?”

Khi nói chuyện, Triệu Hữu Tài đã vào thiên thính, thấy Hữu Xu đang dùng bữa, trên bàn lại đặt hai chén cháo, không khỏi hỏi, “Đường đệ, người có khách à?”

“Không, hai chén này đều là của ta.” Hữu Xu nhìn chăm chăm đầu heo kho trong tay hấn.

Triệu Hữu Tài ngẫm hiểu, vội đưa đầu heo qua, nói một bữa cơm ăn không hết, bảo cậu đặt ở trong hòm bằng chậm rãi cất ăn. Lão tổ gật đầu đáp ứng, đang định đem đầu heo cầm đi đóng băng, liền thấy đại vương lộ ra biểu tình trầm giận, ngăn lại nói, “Chậm đã, đầu heo này có vấn đề. Bốn vương lập tức liền tới, các người đợi lát nữa đi.”

Hữu Xu biết chủ tử nhìn mọi vật không chỉ dựa vào hai mắt, còn dựa vào thần thức, người thường khó có thể phát hiện dị trạng, hấn đảo qua liền biết. Hấn nói đầu heo này có vấn đề, như vậy vấn đề liền lớn rồi. Hữu Xu cứ theo lẽ thường đối thoại với Triệu Hữu Tài, lão tổ mang theo đầu heo chậm rãi đi, mà Huyền Quang để đã biến mất tại thiên thính, lệnh Âu Thái tức khắc hội họp với hấn.

Âu Thái đang êm đẹp ăn cơm, chỉ thấy lệnh bài liên tiếp lóe sáng, buông bát xuống sau đó nhún nó một cái, người đã xuất hiện trong một ngõ nhỏ hẻo lánh nào đó, chủ tử đang mặc một bộ thường phục, đứng ở ngõ hẻm vẫy tay với hấn ta. Hai người làm bộ như cải trang vi hành gõ cửa Triệu phủ, được một lão quỹ tất cung tất kính dẫn vào thiên thính.

Khi đó, Triệu Hữu Tài đang đứng dậy cáo từ, liền thấy Hoàng Thượng và Hình bộ thượng thư trước sau đi tới, lập tức kinh sợ mà ra ngoài nghênh đón, lần này, dù cho nhóm quỹ phó luân phiên xua đuổi thì hấn ta cũng không chịu đi. Hữu Xu cũng đi ra ngoài nghênh đón, liên tục phát tay để hạ phó thêm đồ ăn.

“Vừa lúc đường huynh mang theo một cái đầu heo kho, đặt ở trong lồng chưng, chưng xong liền mang lên làm đồ ăn chính đi.”

Cậu mới vừa đề ra đề nghị này, sắc mặt Triệu Hữu Tài liền thay đổi, run giọng nói, “Đầu heo kho khẩu vị nặng, xem là bất nhã, sao lại để cho Hoàng Thượng hưởng dụng? Không bằng để đại trù làm vài món ăn

càng tinh xảo đi?”

Huyền Quang để xua tay, “Không sao. Trầm vốn là cải trang vi hành, thể nghiệm dân sinh, món đầu heo kho này vừa lúc.” Âu Thái cũng liên tiếp phụ họa.

Thật vất vả được cơ hội gặp mặt thánh nhan, Triệu Hữu Tài lại không yên lòng, mồ hôi ướt đầm, mấy lần muốn mở miệng cáo từ, đều bị Âu Thái tài tình mà chặn lại. Chờ đến khi lão tổ và những quý phó khác bưng thức ăn lên, hắn ta mới thở phào, đầu heo kho vẫn là nguyên khuôn nguyên dạng, vẫn chưa bị động qua.

Nhưng mà hắn ta yên tâm quá sớm. Âu Thái lại cầm lấy chủy thủ trong khay chậm rãi mở đầu heo ra, nói mình thích ăn tủy não nhất, trước tiên lấy một chút ném thử, lại phát hiện tủy não và xương sọ đã sớm bị loại bỏ sạch sẽ, đổi thành mấy khối vàng thỏi đặt ở bên trong.

“Đây là có chuyện gì?” Âu Thái còn chưa kịp phản ứng, Huyền Quang để đã trầm giọng chất vấn.

Triệu Hữu Tài bộp một tiếng quỳ xuống, đem sự tình từ đầu chí cuối nói một lần. Hóa ra hắn ta đã sớm bị đối thủ của Hữu Xu thu mua, nhét sáu thỏi vàng trong đầu heo, đổi thành bạc trắng cũng có sáu trăm lượng. Đợi cho ngày mai, tự nhiên sẽ có người ở trong triều buộc tội Hữu Xu thu nhận hối lộ, mà dựa theo luật pháp, tham ô sáu mươi lượng liền chém đầu, đây là điểm mấu chốt Huyền Quang để tự mình định ra, không có khả năng lật lọng.

Minh tuyến, ám tuyến đều đã vùi lấp thỏa đáng, thậm chí ngay cả chứng cứ cũng đã chuẩn bị tốt, Triệu Hữu Tài chỉ cần ngồi tù vài năm, đi ra có thể được một chức quan tứ phẩm cùng với mười vạn lượng thù lao. Trái lại Hữu Xu hết đường chối cãi, chỉ có lắng trì xử tử.

Bởi vậy có thể thấy, để làm suy sụp Hữu Xu, bọn họ tiêu phí bao nhiêu thời gian và tinh lực. Nhưng mà bọn họ trăm triệu lần không ngờ rằng Huyền Quang để sẽ đến đúng dịp như vậy, lại hoàn toàn vừa vặn đụng phải Triệu Hữu Tài. Hắn ở lâu trên địa vị cao, khí thế kinh người, Triệu Hữu Tài làm thế nào ngăn cản nổi, gần như không cần thẩm vấn liền nói hết đến nơi đến chốn.

Huyền Quang để trầm mặc thật lâu, sau đó giống như mưa gió nổi lên, khi Triệu Hữu Tài cho rằng hắn sẽ nổi giận lôi đình, hắn lại một tay ôm Hữu Xu ngồi ở trên đùi, nắm chóp mũi đối phương cười nói, “Nghe thấy không? Người thiếu chút nữa liền thành đầu heo, bị người ta bỏ nổi đem chưng rồi!”

Về mặt Hữu Xu ảo não, không ngăn được thở dài.

Hai người tư thế thân mật, khiến Triệu Hữu Tài cảm thấy hoảng hốt. Nếu sớm biết đường đệ và Hoàng Thượng là loại quan hệ này, hắn ta làm gì cần nghe lời những người đó? Chỉ cần hầu hạ đường đệ cho tốt, còn không phải muốn cái gì có cái đó sao? Nhưng hối hận đã muộn, hắn ta bị Âu Thái áp viết lời khai, ấn dấu tay, tức khắc vào thiên lao chịu thẩm.

Một cái đầu heo lại âm ỉ ra một đại án hãm hại trung lương động trời, số người liên lụy tới hai mươi tám

người, vả lại phần lớn là quan lớn nhị phẩm, thậm chí còn có vài quốc công siêu phẩm, sau khi nhận tội đều bị phán lăng trì, liên lụy cả tộc.

Thủ đoạn của Huyền Quang để tuy có chút quả quyết ngoan lệ, nhưng cũng tính là khoan dung lễ độ, nếu như có thể lưu lại một đường sinh cơ, thì sẽ không chém tận giết tuyệt. Hắn rất ít khi làm ra phán quyết liên lụy cả tộc, lần này lại liên tiếp diệt hai mươi tám tộc, xem như trước đó chưa từng có. Nhóm triều thần rốt cuộc cũng nhận rõ: Triệu đại nhân ở trong lòng Hoàng Thượng, ước chừng là sự tồn tại giống như nghịch lân, ngày sau vẫn là cách xa cậu ta một chút, miễn cho bị ngộ thương.

Khi tin tức hai mươi tám tộc bị diệt hết truyền vào Toại Xương thì đã qua hơn một tháng, khiến dân chúng kinh hãi không thôi. Trong một quán trà nào đó, nhóm trà khách đang đàm luận việc này, ngay cả điệu hát dân gian y y nha nha trên đài cũng không kiên nhẫn nghe hết.

“Không phải đều nói Hoàng Thượng vô cùng nhân từ sao? Sao lại liên tiếp giết người nhiều như vậy? Người bị hãm hại chẳng lẽ là hoàng thân quốc thích sao, lại khiến Hoàng Thượng tức giận đến nông nổi như thế.”

“Người nghe ai nói? Hoàng Thượng chỉ giết thủ phạm chính, cái gọi là liên lụy cả tộc bất quá chỉ là đem thân tộc đó biếm thành thứ dân, bán vào giáo phường ti* thôi.”

*Giáo phường ti: cơ cấu âm nhạc cung đình của TQ cổ đại, chuyên quản lý việc dạy dỗ và diễn xuất âm nhạc cung đình.

“Vậy cũng đủ thảm! Đang êm đẹp hưởng cuộc sống xa hoa, lại sụp đổ trong một đêm; quý tộc đã từng cao cao tại thượng, hiện giờ thành nô lệ thậm chí là quan kỹ hèn mọn nhất, ngẫm lại liền khiến người ta thổn thức. Tất cả mọi người đều là người, chẳng lẽ hoàng thân quốc thích liền khác biệt hơn sao?” Một nho sinh nào đó lắc đầu cảm thán.

Một người bán dạo cười lạnh nói, “Người có biết bọn họ làm hại ai không? Nếu như biết rồi lại đến thương tiếc cũng không muộn.”

“Bọn họ làm hại ai?” Loại án động trời này đều bị quan trên đề tin tức, nội tình mà dân chúng có thể biết rất ít.

Người bán dạo là nhân sĩ kinh thành, tin tức tương đối linh thông, thấp giọng nói, “Người bị hãm hại cũng không phải hoàng thân quốc thích gì đó, nếu thật sự muốn bàn tới, xem như một nửa người Toại Xương đi.”

“Hay là, chẳng lẽ là tiểu Triệu huyện lệnh?” Không biết ai run giọng hỏi.

“Đoán đúng rồi, chính là tiểu Triệu Huyện lệnh của các ngươi đó. Bởi vì cậu ấy dốc hết sức chủ trương việc hủy bỏ chế độ chiếm ruộng, thực hành chế độ chia đều ruộng đất, cho nên tổn hại lợi ích của phần lớn quyền quý, vậy nên mới dẫn tới tai họa bất ngờ lần này.” Người bán dạo lộ ra vẻ mặt phẫn uất, bởi vì tiểu Triệu huyện lệnh không chỉ suy xét đến lợi ích của quảng đại nông dân, còn đề cao địa vị của thương nhân, khiến thương nhân sau này cũng có thể tham gia khoa cử, tiến vào con đường làm quan, có thể nói là hiền

thần trăm năm khó gặp. Nếu như cậu ấy bị hại chết, ai tới thỉnh mệnh thay dân chúng? Dựa vào những quyền quý ngồi không ăn bám, cầu quan bịt tai giả điếc đó à?

Người mới vừa rồi còn mang lòng thương hại, hiện tại chỉ còn lại lửa giận cuộn trào, chực bàn mắng, “Nương, dám hại đến trên đầu tiểu Triệu huyện lệnh! May mắn Hoàng Thượng nhìn rõ mọi việc, không thì khiến người tốt bị oan!”

“Giết tốt! Dù là giết sạch cừu tộc, cũng không có một ai oan uổng!”

“Lại hại đến tiểu Triệu Huyện lệnh của chúng ta! Nếu như cậu ấy có cái gì bất trắc, chúng ta lại xông vào thiên lao một lần nữa cũng được!” Người này hiển nhiên là một trong những nạn dân đã từng phá thành đưng lao, ý đồ cứu tiểu Triệu Huyện lệnh ra. Tất cả những người ngồi cùng bàn với hắn đều là nhóm người năm đó, hiện tại đã lập tiêu cực, hành tẩu giữa các châu phủ, tự nhiên biết Toại Xương với những huyện thành khác so ra có bao nhiêu khác biệt.

Bởi vì tri phủ kế nhiệm sâu sắc giác ngộ được thủ đoạn lại trị bất phàm của tiểu Triệu Huyện lệnh, không chút nào dám thay đổi chính lệnh mà cậu từng ban bố, đợi khi cậu trong vòng nửa năm liên tiếp thăng năm cấp, trở thành Hộ bộ thị lang, ngay sau đó tiến vào nội các, thì càng dựa theo tiêu chuẩn trong sách nhỏ mà cậu viết tặng, làm theo không khác biệt. Vậy nên, cầu ở Toại Xương to hơn những nơi khác một chút; đường bằng phẳng hơn đường ở những nơi khác một chút; đê đập vững chắc hơn đê đập của những địa phương khác một chút, hồng thủy hàng năm tàn sát bờ bãi, nhưng lại không có một lần phá tan được ràng buộc.

Nhưng mấy cái này đều không có gì, càng quan trọng hơn là diện mạo tinh thần của người Toại Xương. Bọn họ hiểu rõ sinh mệnh đáng quý hơn bất luận kẻ nào, cũng biết sự quan trọng của đoàn kết, cùng nhau chung tay hơn so với bất luận kẻ nào. Bất luận nghèo hèn, chỉ cần ở nơi khác gặp nhau, tất cả mọi người là bằng hữu, cũng đều trọng tình trọng nghĩa, tri ân báo đáp.

Bọn họ thực đoàn kết, nhưng cũng sẽ không bài ngoại, đương nhiên, nếu người từ bên ngoài đến có điều trách móc tiểu Triệu huyện lệnh thì lại là chuyện khác rồi. Hiện tại, lại có người có ý định đưa tiểu Triệu huyện lệnh vào chỗ chết, khiến bọn họ làm thế nào nhìn được, ai cũng tụ cùng một chỗ mạnh mẽ lên án hung thủ, sau đó ước hẹn đến huyện nha viết thư vạ dân thỉnh nguyện, yêu cầu Hoàng Thượng nghiêm trị không tha.

Nhìn thấy trà lâu âm âm đi mất không còn một mảnh, ngay cả chuông quây và điểm tiểu nhị cũng đều bắt đầu thu thập bàn ghế, khóa kỹ quây, chuẩn bị đi thỉnh mệnh, hai người ngồi ở trong góc mới ngẩng đầu, lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

Mặc dù đeo một lớp mặt nạ da người, hai má Hữu Xu vẫn lộ ra đỏ ửng, thẹn thùng nói, “Nhận được ưu ái của các đồng hương Toại Xương.”

“Bởi vì người đáng để bọn họ kính yêu. Đi thôi, đến huyện nha nhìn xem, nghe nói tri huyện lần này có vài phần năng lực. Tri phủ Lệ Thủy từng mấy lần tiến cử trong tấu chương, nói hắn ta cực đủ phong phạm ‘xử án như thần’ của Triệu Công năm đó.” Huyền Quang để không cái trang giả dạng, cái gương mặt của hắn ở nơi xa xôi như Toại Xương, hẳn là không mấy ai nhận thức.

Hữu Xu cũng từng mấy lần nghe đồng hương Toại Xương đề cập qua người này, nói là nhậm chức hai năm, không một án xử oan, trong lòng khó tránh khỏi mang hảo cảm, vì thế gật đầu. Khi hai người đi đến huyện nha, huyện thái gia năm nay mới hai mươi đã nói hai ba câu đuổi tất cả đi, gương mặt vốn còn cười tủm tỉm, xoay người lại lộ ra biểu tình chán ghét, thấp giọng không thể nghe thấy mà nói, “Lại là tiểu Triệu huyện lệnh! Hay là Phương Đức Thắng ta vĩnh viễn đều phải bị cậu ta áp một đầu? Cậu ta rồi Toại Xương đã là chuyện bao nhiêu năm trước, lại vẫn nhớ rõ, có chết hay không, lại có quan hệ gì với mấy tiểu dân như các người?”

“Đại nhân, ngài nhỏ giọng chút, để người bên ngoài nghe thấy liền không được đâu!” Sư gia vội vàng kéo tay áo hắn, đồng thời nhìn nhìn bốn phía, sợ bị người ta nghe thấy. Phải biết, tất cả tư lại trong huyện nha Toại Xương đều là người ủng hộ của tiểu Triệu huyện lệnh. Tuy rằng qua mười năm, thay đổi mấy người, nhưng chỉ cần là người huyện Toại Xương, liền không đổi được cuồng nhiệt từ trong xương đối với tiểu Triệu huyện lệnh.

“Biết.” Về mặt huyện thái gia càng thêm phản cảm.

Tinh thần lực của Hữu Xu không thể phóng ra ngoài, chỉ nhìn thấy hai cái bóng dáng, Huyền Quang để lại đem đối thoại và vẻ mặt động tác giữa hai người nhìn rõ ràng, lắc đầu nói, “Trí tuệ hẹp hòi, khó làm chuyện lớn, so với người còn kém xa vạn dặm.”

“Hắn làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là có chút khinh thường với người.”

“Ta không phải vàng bạc tài bảo, không thể cam đoan tất cả mọi người đều thích.”

“Cho nên ta nói lòng dạ hắn hẹp hòi, khó có thể đánh đồng với người.” Huyền Quang để đem người kéo vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn hôn lên đỉnh đầu.

Hữu Xu đang muốn nói chuyện, liền thấy rất nhiều hương dân kéo một nam một nữ bị trói gô đi tới, dùng sức gõ trống. Dựa vào lời lăng nhục dứt quãng của bọn họ đã có thể đoán được, đây là một án thê tử liên hợp với gian phu độc sát chồng con. Hai phụ tử đều đã tử vong, thi thể cũng được thân tộc nâng đến huyện nha, đặt ở ngoài huyện nha tranh thủ đồng tình của người qua đường.

Bởi vì ảnh hưởng ác liệt, huyện thái gia lập tức thăng đường thẩm án, để thể hiện mình xử án như thần, cũng không xua đuổi những hương dân đến viết thư thỉnh nguyện nữa. Hữu Xu và chủ tử chen đến trước nhất, chỉ thấy ngõ tắc đã xốc vãi trắng lên kiểm tra thực hư thi thể, còn không ngừng ghi chép chỗ khả nghi lên trên giấy.

Thi thể đích thật là trúng độc tử vong, tai mắt mũi miệng đều có trình độ xuất huyết khác nhau, hai hung thủ bị thân tộc của người chết bắt lấy quỳ sát dưới công đường, lạnh run. Hữu Xu nhìn kỹ, phát hiện hai người trong vẻ sợ hãi lại lộ ra rất nhiều bi thương, hiển nhiên trái với lẽ thường.

Sát phu sát tử, song túc song phi không phải là điều bọn họ mong muốn sao? Hiện tại lại bị thương cái gì? Hữu Xu tiến lên nửa bước, muốn kiểm tra thực hư, lại thấy huyện thái gia kia nhìn chăm chăm về phía vong hồn người chết đứng ở một bên.

Người chết từng là thợ săn, bị hổ cắn đứt một chân, thành phế nhân, sau khi chết không cách nào mang quả trượng đi theo, chỉ có thể để vong hồn nhĩ tử khoảng năm sáu tuổi chống đỡ cho mình. Hắn ta vốn còn đang mắng thê tử và gian phu, thấy huyện thái gia nhìn về phía mình, không khỏi ngẩn người.

“Có oan tình gì, nói đi!” Huyện thái gia nhìn chăm chăm hắn ta, giọng nói.

Nhưng những lời này hiển nhiên tạo thành hiểu lầm, thê tử và gian phu cũng liều mạng kêu oan, nói mình tất nhiên sẽ không nhẫn tâm như vậy, đem phụ tử hai người đồng loạt giết chết. Nhưng chủ tiệm được lại nhớ rõ năng, vội vàng đứng ra làm chứng, lại có hương dân lên án năng ngược đãi trượng phu đủ loại làm ác. Cùng lúc đó, vong hồn người chết cũng ý thức được huyện thái gia có thể nhìn thấy quỷ, lập tức đem việc mình và nhĩ tử bị độc chết như thế nào nói ra.

“Hóa ra hắn cũng có mắt âm dương, khó trách thẩm tra xử án vừa thẩm liền chuẩn.” Huyền Quang để hiểu rõ.

Hữu Xu nhìn thi thể, lại nhìn nhìn nghi phạm, lắc đầu nói, “Vong hồn đã từng là người, cho nên cũng biết nói dối. Người xem diện mạo nhĩ tử hắn đến tội cùng giống ai? Vả lại hắn đem trọng lượng toàn thân đặt trên vai nhĩ tử, không chút nào lo lắng nó có thể thừa nhận nổi hay không, nhĩ tử vô cớ bị độc chết cũng không có một câu an ủi, mà ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn, đây là chuyện mà một phụ thân làm sao? Còn nữa, trên mặt hắn có giải thoát và thống khoái khi chết, nhưng không có tiếc nuối, lưu luyến, đây cũng không phải là phản ứng mà người bị hại nên có.”

“Người không nói, ta cũng chưa từng chú ý. Nhĩ tử của hắn quả thật không giống hắn, ngược lại có năm sáu phần tương tự với gian phu.” Huyền Quang để cau mày, như có điều suy nghĩ.

“Cái này đúng. Mưu sát chồng thì cũng thôi, vì sao ngay cả nhĩ tử mà gian phu với mình sinh ra cũng giết chết? Cái này rõ ràng không hợp với lẽ thường.”

“Nhưng vì sao bọn họ không dám nói ra nội tình?”

“Người không biết sao? Pháp lệnh Đại Dung có nói: thông dâm với người khác phạt trượng năm mươi, dạo phố thị chúng mười ngày; người thông dâm sinh con lưu đầy ba năm. Chỗ lưu đầy của nữ tử, phần lớn đều không giam giữ cùng một chỗ với nam tử, mà là do quan môi* trông giữ thay. Để kiểm lời, thường thì quan môi sẽ xem các nàng trở thành kỹ nữ mà sai sử, có vài người không đợi được thời hạn thi án chấm dứt liền tự sát, mà phần lớn thì từ đó về sau lưu lạc phong trần, sống không bằng chết. Vì vậy, dù nàng cực kỳ bị thương, sợ là cũng sẽ không chủ động thừa nhận.” Hữu Xu có thể đem pháp lệnh Đại Dung đọc lâu lâu, tự nhiên cũng hiểu rõ cái khổ của nữ tử.

*Quan môi: cơ cấu đại diện cho triều đình quản việc hôn nhân nam nữ. Chữ “môi” ở đây nghĩa là mai mối, làm mai.

Án tử này vô cùng có khả năng là trượng phu trước tiên độc chết nhi tử, sau đó tự sát, vu oan hãm hại thê tử và gian phu. Dù sao thì hấn là một phế nhân, nhi tử cũng không phải thân sinh, tương đương nửa đời sau không có chỗ trông cậy, không bằng kéo theo vài cái đệm lưng.

Nhưng mà Phương huyện lệnh đã tin lí do của hấn, sai người kéo gian phu dâm phụ ra ngoài đánh, đánh tới khi nhận tội mới thôi. Phương pháp thẩm án của hấn xưa nay đã như vậy, từ chỗ quỷ hồn tìm kiếm được chứng cứ sau đó liền đem hung thủ chộp tới đánh một trận, rồi viết thư nhận tội, kết án. Hung thủ sẽ nói dối bằng mọi cách, người bị hại thì chung quy không đến mức bao che kẻ thù đi?

Mắt thấy một án oan sắp sửa phát sinh, Hữu Xu vội vàng đứng ra ngăn cản, Phương huyện lệnh đang muốn trách cứ cậu nhiều loạn công đường, chỉ thấy cậu lấy ra một khối lệnh bài quơ quơ.

Lệnh bài tuần tra của khâm sai đại thần, ai lại không biết? Phương huyện lệnh lập tức tuyên bố bãi đường, đưa người đến hậu viện chiêu đãi. Hữu Xu đem nghi hoặc của mình nhất nhất giải thích với hấn, để hấn theo manh mối này mà đi thăm dò, khi nói chuyện, bên ngoài lại truyền đến một trận huyên náo, là một tên trộm vặt ở chỗ hẻo lánh trộm túi tiền của một ông lão, bị một hậu sinh thấy việc nghĩa hăng hái làm đuổi theo, một đường vật lộn tới quan phủ. Nhưng hai người thân hình tương tự, chiều cao đồng nhất, ngay cả quần áo cũng là cùng một màu sắc cùng một kiểu dáng, mắt ông lão kia đã hỏng, không nhận ra tội phạm, khi gọi ông làm chứng lại nói không ra được tốt xấu. Lúc ấy cũng không có người qua đường ở đó, cũng không thể đối chứng.

Hai người đều biện giải mình mới là người tốt, đối phương mới là trộm, khiến bộ khoái cảm thấy đau đầu, chỉ đành đi xin chỉ thị của huyện thái gia.

Không có người chết thì cũng sẽ không có oan hồn kể rõ hung phạm, Phương huyện lệnh triệt để mơ hồ, lại thấy hai vị khâm sai ngồi ở một bên chờ đợi, càng thêm lòng nóng như lửa đốt. Hấn rất muốn triển lãm năng lực “xử án như thần” của mình, đầu óc lại loạn một cục, chỉ đành trộm nhìn về hướng sư gia.

Sư gia xua tay, tỏ vẻ mình cũng bất lực. Giữa hai người luôn có một người tốt, không thể kéo hết bọn họ ra ngoài đánh một trận đi? Lại nói, dù có bị đánh chết, thì ai lại nguyện ý thừa nhận mình là ăn trộm?

Hữu Xu không chút nghĩ ngợi nói, “Tên trộm vội vã chạy trốn, nên dốc hết toàn lực, nhưng vẫn bị vị nghĩa sĩ kia đuổi kịp, có thể thấy bước chân thua xa đối phương. Mang bọn họ ra ngoài thi chạy, ai chạy đến cửa thành trước thì người đó chính là người tốt.”

Khâm sai đại nhân bất quá chỉ nói hai ba câu liền giải quyết một vụ án chưa phá, khiến Phương huyện lệnh kinh ngạc không thôi, tự thẹn không bằng, đối với điểm đáng ngờ mà cậu đề xuất trước đó cũng tin bảy tám phần, vội vàng sai người đi điều tra. Hữu Xu cũng không ở lại lâu, đợi nàng kia thừa nhận nhi tử là của gian phu liền rời đi.

Bọn họ đi hồi lâu, mới có một môn tử* hơn năm mươi tuổi từ từ mở miệng, “Phương huyện lệnh, nhìn thấy đi? Đây mới là thanh thiên trên đầu, nhật nguyệt trong lòng người Toại Xương chúng ta!” Cho nên những thủ đoạn nhỏ của người không cần suốt ngày đem ra so bì với tiểu Triệu huyện lệnh, sẽ khiến người ta phản cảm.

*Môn tử: người sai dịch hầu hạ quan viên ở quan nha.

“Người, người làm thế nào biết được? Triệu huyện lệnh cũng không phải bộ dạng như vậy!” Trong huyện nha có treo một bức họa, Phương huyện lệnh tự nhiên biết mặt đối phương.

“Lão phu không nhận ra mặt, còn có thể không nhận ra giọng nói của tiểu Triệu huyện lệnh ư? Năm đó khi lão phu bị dịch bệnh sắp chết, chính là tiểu Triệu huyện lệnh ngồi ở bên cạnh, gọi lão phu cả một đêm, đem lão phu từ quỷ môn quan gọi về. Người bên cạnh cậu ấy long hành hổ bộ, dáng dấp bất phàm, sợ rằng cũng không phải là người dưới.” Môn tử vừa nói vừa rung đùi đắc ý đi ra ngoài, trong ngực trộm ôm chén trà tiểu Triệu huyện lệnh đã dùng qua.

Sợ rằng không phải người dưới? Phương huyện lệnh cũng sợ hãi lâu mới kinh sợ mà dập đầu, miệng nói vạn tuế. Hắn rất cuộc nhớ tới, năm đó hắn đậu thám hoa, tại quỳnh lâm yến từng ở xa xa gặp qua Hoàng Thượng một lần, khó trách mới vừa rồi cảm thấy nhìn quen mắt. Nếu không có tiểu Triệu huyện lệnh nhắc nhở, hôm nay chắc chắn hắn sẽ giết oan hai người, từ đó đánh mất tính mạng. Phải biết là, quan viên giết sai mạng người thì cũng phải lấy mạng đền tội.

Hóa ra tiểu Triệu huyện lệnh chân chính lại là như vậy, khó trách Hoàng Thượng thường xuyên khen cậu ấy là chỗ dựa của Đại Dung. Phương huyện lệnh chấp tay than thở, từ nay về sau không dám đánh đồng nữa.

85. Chương 85: Kiếp Thứ Tư: Tạo Súc - Sủng Vật Mạnh Nhất Lịch Sử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hữu Xu và Huyền Quang để chết cùng một ngày, sau khi hồn phách ly thể đang chuẩn bị dạt tay đi đến địa phủ, không trung lại bỗng nhiên bùng nổ dị tượng. Bầu trời đầy sao kéo cái đuôi dài nhỏ sỏi rơi xuống, cảnh tượng kia giống như thác nước ngàn hà chảy thẳng xuống, đẹp đến mức khiến người ta hoa mắt, cũng làm người ta khủng hoảng.

“Hóa ra thiên chi tương khuyh trong truyền thuyết là cảnh tượng như vậy.” Huyền Quang để ngẩn đầu nhìn ra xa, sắc mặt ngưng trọng. Hắn kéo người yêu đang không rõ lí do vào trong ngực, dặn dò, “Ta cũng không biết có thể bình yên đuổi người về dị thể hay không, nhưng ở lại nơi này nhất định chỉ có một con đường chết. Sống cho tốt, chớ có nhớ mong ta.”

Hữu Xu hoảng hốt, đang muốn trốn thoát giam cầm của hắn, ót lại bị hắn gắt gao đè lại, sau đó liền có một lực lượng mãnh liệt mệnh môn rót vào hồn thể, làm cậu không ngừng ngừng kết thực thể, sau đó phát ra ánh sáng rực rỡ. Khi toàn bộ thể giới đều đang sụp đổ đình trệ, chỉ có luồng ánh sáng này phá tan tầng tầng mạch nước ngầm, hướng về phía chân trời càng cuộn cuộn càng rộng lớn.

Trong ngõ hẻm của một thành trấn phồn hoa nào đó bỗng nhiên xuất hiện một luồng sáng tím, khi ánh sáng thối lui, một thiếu niên tóc dài rối tung, quần áo hỗn độn, hai má còn mang theo nước mắt lấp lánh hư không xuất hiện. Cậu nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt hoảng hốt, thấy nơi này giống như là một ngõ sâu, vội vàng chạy về hướng có tiếng người ồn ào.

Cái gì là “thiên chi tương khuyh”? Cái gì là “trở lại dị thể”? Cái gì là “ở lại nơi này chỉ có một con đường chết”? Trong đầu cậu nhiều lần nhớ lại mấy câu nói đó, trong lòng mơ hồ hiện lên dự cảm không tốt.

Cậu nhanh chóng chạy đến đầu ngõ, nhìn thấy người đi trên đường vẫn mặc cổ trang, để tóc dài, kiến trúc

bên phố cũng đều thấp bé mà lại rất khác biệt, cũng không phải là nhà cao tầng và phế tích rách nát trong mặt thể. Không có trở về! Thần kinh cậu đột nhiên buông lỏng, thiếu chút nữa té xỉu, không thể không đỡ vách tường bên cạnh miễn cưỡng chống đỡ.

“Tiểu huynh đệ, người không sao chứ? Muốn vào nhà ngồi một chốc hay không?” Một lão phụ khuôn mặt hòa ái đi tới hỏi thăm.

Hữu Xu nhìn theo đầu ngón tay bà ta, phát hiện bà ta mở một quán trà ở ven đường, vội vàng gật đầu. Cậu phải mau chóng làm rõ nơi này là nơi nào, là triều đại gì, cách Đại Dung mấy trăm năm, như thế mới dễ đi tìm chủ tử. Theo bản năng, cậu không dám nghĩ đến việc chủ tử cho mình tất cả pháp lực thì đến tột cùng có thể bình yên tồn tại hay không. Hẳn là tử vi để tinh, hẳn là sẽ không có việc gì.

Khi cậu một lần lại một lần trấn an tuyệt vọng và sợ hãi trong lòng, lão phụ đã đưa cậu đến hậu viện, mức tới một chậu nước giếng, khuyên, “Tiểu huynh đệ, nhìn một thân bản loạn này của người, nhanh tẩy rửa sạch sẽ đi.”

Hữu Xu mờ mịt đồng ý, nhìn vào trong chậu nước, lại phát hiện trên mặt nước chiếu ra một khuôn mặt non nớt mà lại tú lệ, đó là cậu lúc mười sáu tuổi. Để bảo vệ cậu không bị dư chấn khi chư sao rơi xuống làm nát tan, Huyền Quang để không hề phân trần đem tất cả năng lượng độ qua, trợ giúp cậu ngưng kết thật thể.

Nếu như cuối cùng không tìm thấy chủ tử, cần cái thân thể này lại có gì hữu dụng? Không bằng tro bụi mai một tới thống khoái! Cậu càng nghĩ càng cực kỳ bi thương, hai tay chống đỡ mép chậu oa oa bật khóc, giọt nước mắt thật lớn rơi vào mặt nước, tạo nên vòng vòng gợn sóng.

Lão phụ nhìn mà mũi chua xót, vừa vỗ vỗ cậu vừa thấp giọng hỏi thăm, “Tiểu huynh đệ, người sao vậy? Thất lạc người nhà sao?”

“Thất lạc, còn đang tìm. Sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được.” Hữu Xu khóc đến thở hổn hển, ánh mắt lại càng ngày càng kiên định.

Lão phụ liên tiếp phụ họa, đợi cậu sửa sang chỉnh tề mới dẫn cậu vào trong phòng, nói là đi chuẩn bị đồ ăn. Một tiểu nha đầu năm sáu tuổi nấp ở cửa sổ trộm nhìn cậu, trong ánh mắt lộ ra tò mò và một tia nóng rực. Nàng đạp bước nhỏ đi vào, ngây ngô nói, “Bộ dạng người hật đẹp, giống như một bức họa vậy!”

Tình cảnh khóc rống lại bị một đứa bé nhìn thấy, Hữu Xu có chút thẹn thùng, vẫy tay gọi nàng lại, “Bộ dạng không đẹp bằng người. Đến đây, thúc thúc có chuyện hỏi người.” Bởi vì y phục trên người đều là pháp lực ngưng kết thành, cũng không mang theo tài vật, cậu chỉ đành dùng sợi tơ trong giỏ trúc thắt một nút kết Trung Quốc*, đưa cho tiểu cô nương, thuận tiện nói lời khách sáo. Thực nhanh cậu liền từ miệng đối phương biết được, nơi này là đô thành Đại Yến quốc, cụ thể là năm nào, trước Đại Yến lại có những triều đại gì thì hoàn toàn không biết gì cả.

Hữu Xu muốn tìm mấy quyển sách sử đến xem, nhưng bất hạnh trên người không có tiền, chỉ đành tạm thời kiềm chế, thấy lão phụ bưng rất nhiều đồ ăn gia đình bình thường tiến vào, vội vàng chấp tay nói, “Vị lão nhân này, mới vừa rồi đa tạ ngài tốt bụng thu giữ, tại hạ cáo từ.”

“Ăn cơm rồi lại đi?” Lão phụ vội vàng ngăn cản.

“Chỉ là ta không mang bạc, sao có thể ăn không.” Hữu Xu biểu tình xấu hổ.

“Ai, một bữa cơm thì tính cái gì! Đến đến đến, đừng khách khí với ta.” Lão phụ vươn tay kéo, tiểu cô nương cũng ôm lấy hai chân cậu cực lực giữ lại.

Hữu Xu không lay chuyển được, chỉ đành lưu lại, thầm nghĩ ngày sau kiếm tiền sẽ trả lại ân tình hôm nay, nào ngờ mới vừa ăn vài ngụm đồ ăn, liền thấy cả người ngứa ngáy, xương cốt đau nhức, sau đó chậm rãi co rút lại, biến thành một chú chó nhỏ tuyết trắng lớn bằng bàn tay. Cậu cúi đầu nhìn nhìn chân trước ngắn nhỏ, lại nhìn nhìn bàn ăn cao cao không thể leo tới, trần đầy trong lòng đều là kinh hãi và không thể tin.

Càng không thể tin hơn cả cậu chính là hai bà cháu. Lão phụ túm chó nhỏ trên ghế dựa lên, nỉ non nói, “Sao lại biến thành một con chó? Ta tạo súc tạo rất nhiều năm, còn chưa bao giờ làm ra chó đâu!”

“Bà ngoại, nhanh cho con xem, nhanh cho con xem, bộ dạng hần đẹp như vậy, ngay cả biến ra súc sinh cũng khác với người khác.” Tiểu cô nương sôi nổi sờ chó nhỏ.

Tạo súc? Thế mà lại là tạo súc? Rốt cuộc Hữu Xu hiểu rõ mình gặp tình huống nào. Cái gọi là tạo súc chính là một loại yêu thuật, có thể đem người biến thành súc vật, sau đó kéo ra ngoài bán đi. Minh ngàn phòng vạn phòng, lại không phòng nổi người già phụ nữ trẻ em, trải qua ba đời, cậu quả nhiên đã quên quy tắc bảo mệnh trong mật thể: ngàn vạn lần đừng coi thường người già và trẻ con.

Càng không xong chính là, cậu chỉ biết là có loại yêu thuật này, lại không biết làm thế nào phá giải, nói cách khác hiện tại cậu chỉ có nước khoanh tay chịu chết. Nếu như biến thành súc sinh như trâu, ngựa, dê linh tinh còn có thể vung chân chạy thoát, biến thành con chó nhỏ xíu bằng bàn tay thì nên làm cái gì bây giờ?

Hữu Xu bị lão phụ nắm sau gáy vẽ mặt uể oải, chớp mắt sau lại lửa giận tăng vọt, chỉ nghe lão phụ than thở, “Một con chó có cái gì hữu dụng? Không bằng biến hần trở về, bán đến tiểu quan quán.”

“Không được không được, giữ lại để con nuôi đi!” Tiểu cô nương kéo váy lão phụ làm nũng.

Lúc bà cháu hai người thương thảo, bên ngoài truyền đến một trận kêu to, “Tôn bà tử, Tôn bà tử? Cho gia một bình Long Tỉnh!”

Lão phụ ném Hữu Xu vào trong ngực cháu gái, vội vàng đi ra ngoài nghênh đón. Tiểu cô nương toại nguyện, vui mừng nhảy nhót, ôm Hữu Xu vào trong khuỷu tay, sôi nổi chạy ra ngoài chơi đùa. Đáng thương Hữu Xu bị lắc đến choáng đầu, chỉ có thể vô lực mà đập đập chân ngắn, ngay cả kêu cũng kêu không được.

Vài nam tử trẻ tuổi thân mặc thường phục đang ngồi ở bên ngoài nói chuyện phiếm, người người mặt trắng không râu, giọng nói mềm mại, hiển nhiên là thái giám trong cung. Nơi này cách cửa cung rất gần, thái giám cung nữ làm việc xong xuôi thường thường ngồi ở chỗ này chờ đồng bạn còn chưa trở về.

Mặc dù lão phụ có yêu thuật, nhưng cũng không dám trêu chọc người trong cung, vội trước vội sau thu xếp nước trà điểm tâm. Tiểu cô nương thì ngồi xồm trong góc, dùng khúc gỗ chọc chọc mõng Hữu Xu, miệng gọi “chó nhỏ chó nhỏ” không ngừng, một khi Hữu Xu muốn chạy liền dùng một bàn tay ấn cậu lại, hung hăng xoa vài cái. Sau khi thử qua mấy lần, Hữu Xu rốt cuộc buông tha, sống không còn gì luyến tiếc mà quỳ rạp trên đất, mũi phát ra tiếng rên rỉ ư ừ.

Một thái giám bị tiếng kêu hấp dẫn, đến gần nhìn kỹ, lúc này thay đổi sắc mặt, “Tôn bà tử, con chó này không phải của người đi?”

“Chó nhà hàng xóm để ra, cho ta một con.”

“Người thú vị lắm!” Thái giám kia bỗng nhiên quát một tiếng, khiến mọi người hoảng sợ.

Lão phụ vội vàng cúi đầu, che giấu biểu tình hoảng sợ bất an của mình. Bà ta chỉ biết một loại yêu thuật là tạo súc, không có thực lực tự bảo vệ mình, nếu trêu chọc đến cung nhân, nhất định sẽ bị lột da rút gân.

“Đây là sao vậy?” Mấy người còn lại xúm qua, nhìn thấy Hữu Xu liên tục kêu ư ừ trên đất, kinh ngạc nói, “Con chó này thật đáng yêu, màu lông cũng vô cùng tinh thuần, giống như, giống như...”

Bọn họ toàn là người làm việc trong miếu cầu phước, tất cả chó mèo quý báu ở Đại Yến quốc, liếc mắt nhìn một cái là có thể phân biệt. Người đầu lĩnh thật cẩn thận ôm Hữu Xu lên, lật lật tai mắt mũi miệng cậu, lại xoa xoa bụng và móng vuốt của cậu, kinh ngạc nói, “Đây đúng là một con tang tỵ khuyến*, lại còn là chủng loại hiếm có màu lông phát sinh biến dị. Bình thường thì tang tỵ khuyến đa số là hai màu đen, vàng giao tạp, nó lại là toàn thân tuyết trắng, không một tia tỳ vết, quả thật thể gian hiếm thấy!”

*Tang tỵ khuyến: là giống chó Tây Tạng size teacup, hình em nó đây

Xác định Hữu Xu “huyết thống cao quý”, thái giám nhìn lão phụ, chất vấn, “Tôn bà tử, con tang tỵ khuyến này là cống phẩm Tây Tạng, quý nhân trong cung muốn nuôi cũng không thể được, một thứ dân như người làm thế nào có được? Nói, người trộm được từ chỗ nào?”

Mắt thấy cái mũi “ăn trộm cống phẩm” sắp áp lên đầu, nếu tội danh chứng thực, lột da rút gân cũng coi như nhẹ, không chừng còn bị lăng trì xử tử, nhưng lão phụ lại không thể biến người trở về, chỉ đành ôm lấy

cháu gái, ném viên đạn trong tay, biến mất trong một trận khói đen.

Vài thái giám sững sốt một hồi lâu mới nhớ tới việc đi báo quan, sau đó đem con tang tỵ khuyến thuần trắng này mang vào trong cung. Mới đầu Hữu Xu còn cảm thấy xui xẻo, biết được thân phận mình “cao quý bất phàm” lại âm thầm may mắn. Nếu không nhờ như thế, sớm muộn gì cũng có một ngày cậu bị tiểu cô nương kia chơi tàn, thậm chí chơi chán sau đó giết chết. Đứa nhỏ lớn lên trong tay loại yêu phụ kia, dưới sự mưa dầm thấm đất căn bản không hiểu cái gì là nhân tính, thương hại.

Miêu cầu phường cũng giống như xã hội nhân loại, cũng có phân chia sang hèn, tuy rằng đều là chủng loại hiếm có trên thị trường, nhưng giữa cống phẩm và không phải cống phẩm khác nhau một trời một vực, trên phương diện màu lông và tính tình cũng tồn tại chênh lệch. Hữu Xu chẳng những là cống phẩm, mà màu lông còn tinh thuần hiếm thấy, tính tình dịu ngoan nhu thuận, là cực phẩm trong cực phẩm.

Thái giám tổng quản miêu cầu phường nhanh chóng báo việc này cho Hoàng Thượng, miễn cho các vị tần phi đều nhìn trúng con tang tỵ khuyến này, khiến hần khó xử.

Hữu Xu mới vừa bị nhốt vào trong lồng sắt, còn chưa kịp thích ứng hoàn cảnh đã bị ôm ra lại, sau khi cân trọng lượng lại bỏ vào một cái lồng vàng son càng thêm khéo léo tinh xảo xách đi ra ngoài. Hai thái giám phụ trách hộ tống cậu vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện với nhau, “Hoàng Thượng quả nhiên vẫn thương thất hoàng tử nhất, nghe nói có một con tang tỵ khuyến thuần trắng, lập tức sai chúng ta đưa đến Cam Tuyền cung, quý nhân khác ngay cả nhìn cũng không thể liếc nhìn một cái.”

“Nói như thế nào thì thất hoàng tử cũng là chịu thay Hoàng Thượng mà. Năm đó nếu không phải hần uống cháo độc vốn nên dâng lên cho Hoàng Thượng, cũng sẽ không rơi vào kết cục bán thân bất toại. Người đã phê đi, cho đồ tốt cũng không đáng là gì.”

“Cũng đúng. Hoàng Thượng sủng ái Tuệ phi và bát hoàng tử như thế, cũng là nhờ phúc thất hoàng tử. Nhưng thất hoàng tử tính tình kỳ quái, mặc dù hành động bất tiện, lại cực kỳ phản cảm vật còn sống gần người, sợ là sẽ không nuôi chó.”

“Nếu hần không thích, Hoàng Thượng sẽ đưa cho bát hoàng tử liền. Quý nhân khác hần nên đồ mắt.”

“Suyt, nhỏ giọng chút.”

Hai người nhìn trái nhìn phải, yên lặng đi tiếp, cũng không chú ý tới chó nhỏ trong lồng sắt lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ.

Trong Cam Tuyền cung, quốc chủ Đại Yến Cảnh đế đang cùng Tuệ phi nói chuyện phiếm, hai thiếu niên mười hai mười ba tuổi ngồi bên cạnh, trong đó một người nụ cười xán lạn, tính tình sáng sủa, còn một người ngồi ở trên xe lăn, buông đầu xuống, không biết suy nghĩ cái gì. Hần chỉ lộ ra một bên sườn mặt, lại là mày kiếm nhập tấn, mũi cao mắt sâu, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ ung dung. Khi Hữu Xu bị mang vào chính điện, thiếu niên sáng sủa bước nhanh tới, vây quanh lồng sắt kính hô, hần lại chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy sắc lạnh.

Chủ, chủ tử? Hữu Xu nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú bỗng nhiên phóng đại, quả thực không thể tin được vận may của mình. Cậu cũng từng nghĩ vào cung có thể gặp gỡ chủ tử hay không, lại không ngờ nhanh như vậy. Cảm tạ trời cao chiếu cố! Cậu từ trạng thái ủ rũ lập tức chuyển thành sinh long hoạt hổ, cất mấy cái chân ngắn chạy đến mép lồng sắt, kêu ư ử với thiếu niên.

“Phụ hoàng, nó thích con!” Thiếu niên sáng sủa đắc ý dào dạt mà biểu thị công khai.

“Đây là tặng cho hoàng huynh ngươi, nếu ngươi thích, trăm cho người tìm thêm một con.” Cảnh đế ôn nhu nói.

Hoàng huynh? Lúc này Hữu Xu mới chú ý tới trong góc phòng còn ngồi một người, diện mạo lại giống chủ tử như đúc, bọn họ là song sinh ư? Như vậy thì vấn đề là, đến tột cùng người nào mới đúng? Hay là cả hai người? Hữu Xu bị lừa gạt một đời đã triệt để mơ hồ, nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải, lại nâng móng vuốt nho nhỏ lên gãi đầu, động tác vô cùng khờ ngốc đáng yêu.

Thiếu niên mặt như băng sương thấy tình cảnh này, lại hiếm thấy mà nhếch nhếch khóe môi. Cảnh đế vẫn luôn chú ý đến hần long tâm đại duyệt, vậy tay nói, “Mang chó nhỏ tới cho thất hoàng tử nhìn xem.”

Bát hoàng tử còn chưa từ bỏ ý định, năn nỉ, “Phụ hoàng, nhi thần cũng thực thích con chó này, không thể đưa cho nhi thần sao?”

“Như vậy đi, mỗi người các ngươi cầm đồ vật đi trên nó, nếu nó chạy về phía ai, thì người đó chính là chủ nhân của nó, như vậy được không?” Tuệ phi cười hì hì nói.

Lúc này, Hữu Xu đã xác định, thiếu niên ngồi trên xe lăn mới là chủ tử của mình. Chủ tử tuyệt đối sẽ không một mực mơ ước đồ của người khác, lại vừa làm bộ như thiên chân vô tà; tuyệt đối sẽ không ức hiếp một người không tiện đi lại, huống chi đối phương còn là huynh đệ của hắn.

Biết rõ thân thể huynh đệ song sinh có tật, càng cần che chở quan tâm, thiếu niên sáng sửa lại vẫn đi tranh đi đoạt, phẩm hạnh tốt xấu vừa xem là hiểu ngay. Càng đáng giận chính là Tuệ phi. Thân là mẫu thân, không phải nàng càng nên chiếu cố hài tử yếu thế hơn sao? Sao còn đề xuất cái loại đề nghị này? Hữu Xu tức giận, mới vừa rồi còn làm nũng với thiếu niên sáng sửa, hiện tại lại lui ra sau vài bước, sửa gâu gâu.

Đáng tiếc biểu tình phẫn nộ của cậu che giấu trong lớp lông nhung, ai cũng không nhìn thấy, chọc bát hoàng tử cười nhẹ nói, “Mẫu phi mau nhìn, nó đang gọi con đó.”

“Trẫm đã nói, đây là đưa cho lão thất.” Cảnh đế bắt đắc dĩ.

“Để cho bọn nó cùng chơi đi.” Tuệ phi hoà giải.

Thất hoàng tử rút cuộc mở miệng, “Nếu hoàng đệ thích, vậy liền cho nó đi, nhi thần yêu sạch sẽ nghiêm trọng, chỉ sợ chịu không nổi chó mèo bẩn loạn.”

Khi nói chuyện, thái giám đã mở lồng sắt ra. Hữu Xu thấy chủ tử muốn đưa mình cho người khác, vội vàng vung chân ngăn chạy tới, người dựng thẳng lên, dùng hai cái chân trước mập ù ngăn ngừa không ngừng cào vạt áo chủ tử, phát ra tiếng ư ử ury khuất đến cực điểm.

Hai mắt ám trầm của thất hoàng tử hơi hơi thả ra ánh sáng, tầm mắt không biết tại sao, lại bất luận như thế nào cũng không thể dời khỏi người chú chó nhỏ. Nó như một cục tuyết trắng, lúc chạy giống như quả cầu lăn lộn, cực kỳ đáng yêu, đáng yêu hơn tất cả những tạo vật mà hắn đã từng nhìn thấy. Biểu tình của nó còn linh động như vậy, tựa như có chút ủy khuất, lại có chút lo lắng, còn có vô số vui mừng và nhảy nhót. Nhìn ra được, nó rất thích mình, nhiều hơn thích lão bát nhiều lắm.

Đầu quả tim thất hoàng tử run lên, vội vàng xoay người ôm lấy chó nhỏ, nhẹ nhàng nâng cái mông mềm mại của nó. Cảm giác ghê tởm trong tưởng tượng vẫn chưa xuất hiện, hắn còn chưa kịp thở phào, chó nhỏ đã bỏ nhào vào trên mặt hắn, liều mạng liếm liếm mí mắt, mũi, môi hắn, làm ra một mảnh ánh nước ướt sũng.

“Ai nha! Mau ôm con chó lại đây, tiểu thất sẽ chịu không nổi!” Tuệ phi kêu lên sợ hãi.

Cảnh đế lại cho lui cung nhân, lộ ra tươi cười vui mừng. Nhi tử thực tốt, từ sau khi tàn phế, hắn chưa bao giờ vui sướng như vậy. Hắn đang cười nhẹ, nhẹ nhàng vuốt ve đầu và bụng chó nhỏ, ý đồ ghé sát vào hôn trả lại đôi mắt và chóp mũi thấm ướt của nó, trên mặt tràn đầy nhu tình. Rốt cuộc hắn lại có một chút phần chấn tinh thần trên người thiếu niên.

Bàn tay giấu trong tay áo của bát hoàng tử dùng sức nắm lại, ra vẻ nhẹ nhàng nói, “Xem ra con chó cũng thực thích hoàng huynh, vậy chúng ta cùng nuôi đi? Hoàng huynh, đặt nó lên trên bàn đi, chúng ta dứt nó một chút đồ ăn.”

“Nó ăn chưa?” Thất hoàng tử nhìn về phía thái giám miêu cầu phường.

“Khởi bẩm thất điện hạ, trước khi đến đã ăn một chén cháo thịt băm, lúc này hắn là còn có thể ăn thêm một chút. Đây là bánh ngọt miêu cầu phường chuyên phối trí, cần bẻ nát ra dứt ăn. Dạ dày của chó con mới sinh vô cùng mảnh mai, sữa bò, trứng gà sống, đồ ăn quá ngọt, quá mặn, quá cứng đều ăn không được, sẽ sinh bệnh.” Thái giám mơ hồ giải thích một phen.

Thất hoàng tử nghiêm túc lắng nghe, cuối cùng phân phó nói, “Vậy lúc đi người đem hạng mực công việc cần chú ý viết ra, càng tường tận càng tốt.” Sau đó tiếp nhận bánh ngọt cung nữ đưa qua, bẻ nát chậm rãi dứt.

Chó nhỏ lúc ăn gì đó hoàn toàn dựa vào đầu lưỡi từng chút từng chút một cuốn đi, vụn còn dư lại cũng liếm sạch hết, đầu lưỡi nho nhỏ mềm mại, mang theo một chút gai lưỡi lướt qua làn da lưu lại một chuỗi ngứa ngáy tê dại, khiến đầu quả tim thất hoàng tử liên tục run rẩy. Cảm giác này tuyệt đối không phải là ghê tởm, mà là hưởng thụ và trầm mê.

Hắn dứt một miếng nhỏ, ngay sau đó lại dứt thêm một miếng nhỏ, đối với việc hoàng đệ yêu cầu mình đặt con chó lên trên bàn ngoạn mặt làm ngơ. Mặt bàn cứng rắn lạnh như băng, sẽ đông lạnh nó, vẫn là ngực của mình ấm áp thoải mái nhất. Hoàng hồ, hắn thực không thích người khác chạm đến chó nhỏ, dù liếc mắt nhìn thêm một cái cũng không được.

Bát hoàng tử năn nỉ mấy lần cũng không được hoàng huynh đáp lại, không khỏi dùng ánh mắt ủy khuất nhìn về phía phụ hoàng, mẫu phi. Tuệ phi đau lòng vỗ vỗ đầu hắn ta, Cảnh đế lại khoát tay nói, “Hoàng huynh người hiếm khi coi trọng cái gì, người còn tranh với nó sao? Sao người lại không hiểu chuyện như thế?”

Sắc mặt bát hoàng tử hơi đổi, vội vàng nói mình biết sai rồi, là chó con quá đáng yêu, chính mình quá thích vân vân. Tuệ phi cũng trách cứ tiểu nhi tử, giáo dục hắn ta phải huynh hữu đệ cung. Lúc này Cảnh đế mới vừa lòng, ngồi chốc lát liền vội vàng rời đi. Tuệ phi và bát hoàng tử đứng ở hành lang cung tiền thánh giá, chờ người đi không thấy bóng dáng mới chậm rãi quay lại.

Bát hoàng tử cầm một khối bánh ngọt, đến bên cạnh hoàng huynh đùa chó con, lại bị hắn lạnh mặt đẩy ra.

Tuy rằng dung mạo giống nhau, Hữu Xu lại cực kỳ chán ghét bát hoàng tử. Cậu nhe răng trợn mắt sủa vài tiếng, lông mao trên lưng cũng dựng thẳng, đủ để biểu hiện ra địch ý của mình, thấy bát hoàng tử đem bánh ngọt đuổi đến chóp mũi của mình dụ dỗ, vội vàng xoay hông qua, chui đầu vào trong vạt áo của chủ tử, lưu lại một cái đuôi nhỏ nhẹ nhàng lay động.

Bộ dạng trung thành tận tâm lại đáng thương khả ái này chọc cho thất hoàng tử phá lệ cười rộ lên, lập tức che cái miệng lộ ra bên ngoài của cậu, miễn cho ngã ra ngoài.

Bát hoàng tử hai mắt đỏ bừng, tức đến khó thở, “Mẫu phi, con muốn con chó này! Người bảo hoàng huynh tặng nó cho con.”

Tuệ phi tự nhiên mà mệnh lệnh, “Lão thất, đem con chó cho hoàng đệ người đi. Người hành động bất tiện, ngay cả chính mình cũng không chăm sóc tốt, còn nuôi sủng vật cái gì?”

Đã quen với lời nói lạnh nhạt và thái độ trước sau không đồng nhất của mẫu phi, thất hoàng tử cũng không cảm thấy thất vọng hoặc khổ sở. Đời này quả thật hắn không có hi vọng gì, cũng đích thật là một phế nhân, cho nên không trách được người khác khinh thị, sơ sẩy. Những thứ được phụ hoàng ban cho hắn có thể tặng hết cho lão bát, chỉ riêng con chó nhỏ này là không được. Nó có thể làm cho hắn cười rộ lên, khiến lòng hắn tràn ngập vui vẻ và nhu tình, khiến hắn cảm thấy hóa ra còn sống là một chuyện tốt đẹp như thế.

“Không được, nó là của ta.” Hắn quả quyết cự tuyệt.

“Người nói cái gì?” Tuệ phi không dám tin nói, “Người không nghe mẫu phi nói hả?”

“Phụ hoàng tặng nó cho ta, đây là thánh chỉ. Nếu các người cướp nó đi, ta sẽ đến chỗ phụ hoàng khiếu nại. Nếu không muốn bị tiếng ác là kháng chỉ không tuân, khi dễ bào huynh tàn phế, các người vẫn là yên tĩnh chút đi.” Dứt lời, thất hoàng tử khoát tay, lệnh cung nữ thiếp thân đẩy xe lăn về điện của mình. Cung nữ nhanh chóng liếc nhìn Tuệ phi một cái, lúc này mới hành động.

Tuệ phi tức giận đến ngã ngửa, lại ngại trong điện còn có rất nhiều cung nhân, không tiện lớn tiếng lăng nhục, chỉ đành ôm ngực ngồi xuống, liên tục niệm nghiệp chướng. Bát hoàng tử chưa từng thấy một mặt cường ngạnh lạnh lùng như thế của lão thất, cũng có chút kinh sợ, hơn nữa ngày không cách nào hoàn hồn.

Hữu Xu đã từng suy đoán, chủ tử buông tha tình vị lại mất pháp lực tất nhiên sẽ sống rất gian nan, lại không ngờ sẽ gian nan đến tình trạng này. Mẫu thân không yêu, bào đệ xa lánh, phụ hoàng mặc dù có tâm, lại bởi vì chính vụ bận rộn mà sơ sẩy, càng không xong chính là, hắn thể mà lại tàn phế, quãng đời còn lại đều phải vượt qua trên xe lăn.

Mà tất cả những đau khổ này đều là do mình tạo thành. Nghĩ vậy, Hữu Xu vừa đau lòng lại vừa phẫn nộ, đi đến đầu vai chủ tử, sửa một trận về phía Cam Tuyền cung, sau đó mới dùng chân trước ngăn mập ôm lấy sườn mặt chủ tử, ghé sát vào liếm hôn, mũi phát ra tiếng an ủi ư ử.

Hai tay thất hoàng tử cầm ở dưới nách cậu, giơ cậu lên nhìn thẳng, trong tròng mắt thâm thúy lộ ra rất nhiều ý cười, “Người đau lòng ta à?”

Hữu Xu vốn định gật đầu, lại ngại cung nhân ở đây, đành phải đổi thành sửa.

“Hóa ra thật sự là đau lòng ta.” Thất hoàng tử cao giọng cười to, lúc thì hôn hôn trán cậu, lúc thì hôn hôn mũi cậu, lúc lại hôn hôn miệng nhỏ, móng vuốt, bụng nhỏ của cậu, thấp giọng không thể nghe thấy mà an ủi, “Ta không có việc gì. Người không ở trong lòng ta không tổn thương ta được mấy may. Tuy rằng ta không tiện đi lại, nhưng chăm sóc tốt người lại không thành vấn đề, cho nên không cần để ý người bên ngoài đồn đãi.”

Trái lại Hữu Xu được an ủi càng thêm áy náy tự trách, dùng đệm thịt phần hông chạm vào môi chủ tử, lại bị hấn thật cẩn thận nắm chặt, hôn thật nhiều lần. Có được chú chó này, hiện tại tâm tình hẳn chỉ có thể dùng tám chữ “như nhật được bảo, mừng rỡ như điên” để hình dung.

Hết chương 85

86. Chương 86

Hữu Xu vốn còn đang lo lắng nên làm thế nào phá giải yêu thuật, nhưng sau khi gặp gỡ chủ tử liền không nóng nảy nữa. Chỉ cần có thể ở cùng với chủ tử, thì dù có biến thành một con chó cậu cũng cam nguyện, nếu như khôi phục thân người, có lẽ sẽ không thể gặp gỡ bất ngờ như hiện tại, càng không thể sớm chiều ở chung, nếu muốn vào cung, có lẽ chỉ có thể đi làm thái giám.

Thất hoàng tử và bát hoàng tử cùng ở Song Tuyết điện, bởi vì thất hoàng tử không tiện đi lại, bình thường cần rất nhiều cung nhân chiều cổ, liền ở chính viện rộng rãi nhất, bát hoàng tử thì ở thiên điện. Huỳnh đệ hai người ngoài mặt nhìn quan hệ hòa hợp, kì thực ít có lui tới.

Thất hoàng tử vừa hỏi cung liền muốn một bồn nước ấm, chuẩn bị tự mình tắm rửa cho chó con, lo lắng thủ pháp không đúng, làm đau nó, cố ý đòi một thái giám từ miếu cầu phước, sau này chuyên môn phụ trách xử lý tất cả việc vặt của chó nhỏ. Hữu Xu nằm giữa giữa hai chân chủ tử, bốn móng vuốt giờ lên trời, lộ ra cái bụng mềm mại tròn xoe, vừa vằn vọc vừa rậm rì.

Thất hoàng tử bị đôi mắt vừa ướt át vừa sáng tròn của cậu nhìn đến tâm hoảng ý loạn, run giọng nói, “Nó, nó làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Tiểu thái giám vừa điều hòa nước ấm vừa cười nói, “Nó đây là ăn no, để ngài giúp nó xoa xoa bụng. Bụng là chỗ yếu hại của động vật nhỏ, bình thường đều sẽ bảo vệ thực kín kẽ, nếu chúng nó ngứa lên trời lộ ra cái bụng với ngài, vậy có nghĩa là chúng nó đã toàn tâm toàn ý tiếp nhận ngài rồi, đang biểu đạt tình cảm quyến luyến với ngài. Điện hạ quả nhiên có duyên với con tang tộ khuyến này, nhanh như vậy liền thân cận.”

“Phải không.” Thất hoàng tử ngoài mặt không hiện, bên tai đã từ từ đỏ lên, vươn tay xoa xoa bụng chó nhỏ, bị xúc cảm lông xù, mềm nhũn kia mê hoặc, thực nhanh liền thích thú.

Lúc còn là người Hữu Xu đã thích vây quanh chủ tử, hướng chi biến thành chó? Cậu khát vọng chủ tử vuốt ve và ôm lấy, giống như đó là một loại bản năng từ khi sinh ra đã có, thấy hần bắt đầu xoa bụng cho mình, miệng cũng ngứa ngáy theo, dùng răng sữa còn chưa phát dục hoàn toàn nhẹ nhàng mài đầu ngón tay chủ tử, phát ra tiếng ư ử hừ nhẹ.

Mu bàn tay thất hoàng tử lập tức nổi lên rất nhiều da gà, cũng không phải bởi vì phản cảm, mà là vui mừng kích động, cảm giác trái tim lạnh như băng của mình đã bị hành động đáng yêu của chó con hòa tan thành một vũng nước.

“Nó bây giờ còn nhỏ, sẽ không cần bị thương người, nếu như ngày sau trưởng thành nên làm cái gì bây giờ? Có thể tổn thương đến điện hạ hay không? Người xem, nó đang cắn ngón tay điện hạ.” Đại cung nữ vẫn luôn bảo trì trầm mặc bỗng nhiên mở miệng.

Biểu tình sung sướng của thất hoàng tử nháy mắt thu liễm, tiểu thái giám lại ngậy ngô cười rộ lên, “Vị cô cô này, ngài quá lo lắng. Sở dĩ tang tộ khuyến gọi là tang tộ khuyến, một là bởi vì nó đến từ Ô Tư Tàng; hai là bởi vì nó vĩnh viễn sẽ không lớn lên, có thể được chủ nhân tùy thời tùy chỗ nhét vào trong tay áo (*“tộ” nghĩa là tay áo, ý nói giống chó size nhỏ xíu, giống như bên mình kêu là chó teacup á*). Con tang tộ khuyến này về sau trưởng thành dài như vậy, chỗ nào có thể gây thương tổn cho người ta?” Hần giờ hai tay lên, khoa tay múa chân mô tả một chiều dài.

“Thế mà chỉ có thể lớn bằng bàn tay sao? Đích thật là nô tỳ quá lo lắng. Nô tỳ chưa từng thấy qua tang tộ khuyến, sao có thể biết mấy cái này, mới vừa rồi tùy tiện mở miệng nói, mong điện hạ thứ tội.” Đại cung nữ thấp giọng giải thích.

Thất hoàng tử cũng không phản ứng, chỉ ôm chó con lên, ôn nhu nói, “Nên tắm rửa rồi, người có sợ nước không?”

Trên người Hữu Xu vô cùng bẩn, đã sớm muốn tẩy rửa một phen, vội vàng kêu gâu gâu hai tiếng. Có người ngoài ở đây, cậu sẽ không biểu hiện quá mức thông minh, miễn cho bị người ta xem là quái vật.

“Xem ra là không sợ nước.” Thất hoàng tử thế mà nghe hiểu, chậm rãi bỏ chó con vào trong chậu đồng, một bàn tay nâng bụng cậu, một bàn tay nhẹ xoa da lông, lo cậu bị sặc, thường thường dùng bụng ngón tay quẹt bọt nước ở chóp mũi và mí mắt cậu.

Hữu Xu chưa bao giờ được chủ tử hầu hạ như thế, cảm giác thực mới mẻ thú vị, vừa kêu gâu gâu vừa dùng bốn móng vuốt vẩy nước. Sau khi biến nhỏ, vật thể trong tầm mắt cũng khác hẳn thường ngày, chính như cái chậu đồng này, nhìn không lớn lắm, sau khi đi vào lại có thể so với bể bơi, bơi bướm, bơi ngựa, bơi tự do, có thể tùy tiện phát huy.

“Nó nhỏ như vậy đã biết bơi, thật lợi hại.” Thất hoàng tử chậm rãi buông chó con ra, hai tay lại vẫn treo trên đỉnh đầu nó, để ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Hần mê muội nhìn chó con, trái tim tỉnh mạch

lạnh như băng chậm rãi trở nên ấm áp, sau đó nảy lên vô số vui mừng.

Tiểu thái giám nịnh hót nói, “Chó đều biết bơi, đây là bản năng từ khi sinh ra đã có. Nhưng vị tiểu chủ nhân này mới bốn tháng, lại có thể bơi tốt như vậy, thật sự là không thấy nhiều lắm.”

“Nó thực thông minh, bộ dạng cũng tròn trĩnh vô cùng đáng yêu. Người từng gặp qua con chó nào đáng yêu hơn nó sao?” Trên mặt thất hoàng tử lộ ra tràn đầy kiêu ngạo, lại mơ hồ pha trộn một ít lạnh lẽo, nếu đối phương đáp phải, chắc chắn sẽ giận tím mặt. Thái độ hân đối đãi với chó con không giống như sủng vật, càng giống hài tử của mình, bao che khuyết điểm đến gât gao.

Tiểu thái giám vô cùng cơ trí, vội vàng lắc đầu nói chưa từng gặp chú chó nào xinh đẹp đáng yêu hơn, đừng nói tại Đại Yến, dù là ở khắp thiên hạ, cũng là cực phẩm thế gian hiếm thấy.

Thất hoàng tử lúc này mới vừa lòng, thấy chó con phe phẩy cái đuôi bơi tới chỗ mình, vội vàng vươn tay ôm lấy, lại lệnh cung nữ lập tức lấy mấy thứ phẩm lông, lược, lại đốt vài chậu than. Hữu Xu ngoan ngoãn tùy ý chủ tử đùa nghịch, bảo ngẩng đầu liền ngẩng đầu, bảo nâng vuốt liền nâng vuốt, còn biết thừa cơ cắn chủ tử vài ngụm, lực đạo rất rất nhẹ, lại thích ngậm lấy đầu ngón tay hắn không buông.

“Đây là còn chưa cai sữa sao?” Thất hoàng tử luyến tiếc đem đầu ngón tay rút ra, chỉ có thể bất đắc dĩ cười nhẹ.

Sau khi hong khô lông, Hữu Xu cảm thấy mình trở nên cực kỳ xoa tung, bước chân đi cũng mang theo gió, giống như có thể bay lên trời. Ở trong mắt thất hoàng tử, cậu hoàn toàn là một quả cầu tuyết tròn vo, cộng thêm hai con mắt đen lúng liếng cùng với chóp mũi phấn hồng, cái miệng nhỏ nhắn, nhìn qua manh chết người, chọc cho thất hoàng tử trái tim kinh hoàng, lỗ tai nóng lên, vội vàng ôm chó con lên che ở trên mặt, che giấu biểu tình quá mức nhiệt liệt của mình.

Khí tức chủ tử tỏa ra không ngừng phát qua mắt rốn, khiến Hữu Xu ngứa đến khó chịu, cậu vừa hừ nhẹ vừa ôm lấy đầu bự của chủ tử vỗ vỗ, cảm thấy chủ tử bắt đầu dùng chóp mũi ủi bụng mình, vội vàng giãy dụa.

“Vật nhỏ sợ ngứa.” Thất hoàng tử nâng mặt lên, chắc chắn nói, khước mắt đuôi mày tràn đầy vui sướng.

“Cái này nô tài ngược lại không biết, mỗi con chó đều có cá tính của riêng mình, cần chủ nhân chậm rãi tìm hiểu.” Tiểu thái giám đem việc này âm thầm ghi nhớ, tựa như nhớ tới cái gì đó, vội vàng bổ sung, “Điện hạ, nếu ngài lo lắng chó con bồn loạn, có thể giao nó cho nô tài dạy dỗ vài ngày, nô tài có thể dạy nó biết tự dùng bô.”

“Nó có bô riêng à? Lấy tới cho bốn cung nhìn xem.” Ánh mắt thất hoàng tử lóe sáng, hiển nhiên thực cảm thấy hứng thú.

Lúc này Hữu Xu mới nghĩ đến việc sau khi biến thành chó thì mình sẽ không có nhân quyền, chẳng những tắm rửa phải do chủ tử xử lý, ngay cả đại tiểu tiện cũng phải dựa vào hắn xử lý, tình cảnh kia, ngẫm lại

liền thẹn đến phát hoảng! Cậu nâng chân trước lên che mắt, quả thực sống không còn gì luyện tiếc.

Thất hoàng tử nắm móng vuốt nho nhỏ phần nộn của cậu ở trong tay, cười rộ nói, “Nó nghe hiểu được bốn cung đang nói gì, thật thông minh!”

Tiểu thái giám và chúng cung nữ liên tiếp phụ họa, kì thực lại cho rằng đây bất quá chỉ là thất điện hạ ảo giác thôi, lời phức tạp như thế sao chó con có thể nghe hiểu được, trừ khi thành tinh. Tiểu thái giám nhanh chóng đem tới một cái bô thấp bé, mặt trên lót một tầng lưới tơ vàng, phía dưới trải cát mịn, tạo hình rất khác biệt; một cái khác lót vải nhung và bông làm thành ổ chó.

“Ổ chó bỏ đi, buổi tối nó ngủ cùng bốn cung, bô thì đặt ở cạnh bô của bốn cung, bốn cung tự mình dạy nó. Nơi này không có chuyện của người nữa, đi xuống trước đi.” Thất hoàng tử thản nhiên xua tay.

Tiểu thái giám vốn đang chuẩn bị đại triển quyền cước, thấy thất điện hạ lại tự thân vận động, không khỏi có chút uể oải, ủ rũ lui xuống. Đại cung nữ lại không chịu đi, thấp giọng nhắc nhở, “Điện hạ, giờ này là giờ ngài quen đọc sách, nếu không thì để tiểu Thuận tử dẫn con chó đi?”

“Chuyện của bốn cung không cần người hỏi đến.” Thất hoàng tử không mảy may không nhặt nói.

Cung nữ hết cách, chỉ đành dẫn mọi người cáo lui. Hữu Xu thấy bọn họ không nghĩ tới việc đẩy chủ tử đến cạnh bàn sách hoặc mang lên trên giường, nhất thời tức giận bùm bùm, hai ba cái bô đến đầu vai chủ tử, sửa gâu gâu, ý đồ gọi người trở về.

“Đừng gọi, bọn họ sẽ không trở về.” Lạnh lẽo trong mắt thất hoàng tử lui hết, ngược lại lộ ra âm áp, quay đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cậu, trấn an nói, “Ta không phải phế nhân như người tưởng tượng, không có nô bộc hầu hạ thì cái gì cũng không làm được.” Dứt lời hai tay khoát lên trên bánh xe, chậm rãi di chuyển đến bên bàn.

Xe lăn là làm bằng gỗ, có thiết kế tinh xảo như thế nào đi nữa cũng khó tránh khỏi có chút cồng kềnh. Chủ tử năm nay mới mười hai mười ba tuổi đi? Cũng đã có thể một mình đẩy xe lăn di chuyển, đây là thành quả luyện tập bao lâu? Những người chiếu cố hẳn đến tột cùng đang làm cái gì? Hữu Xu cực kỳ đau lòng, bỏ nhào vào trên mặt chủ tử vừa hôn vừa liếm, chỉ hận mình hình thể nhỏ xinh, không thể cho hẳn một cái ôm, càng không giúp hẳn được cái gì.

Thất hoàng tử tiếp nhận ý tốt của cậu, vội vàng ôm lấy cậu, miễn cho cậu rơi xuống từ đầu vai, điểm chớp mũi cậu cười nói, “Đừng buồn bực, không phải bọn họ không chịu hầu hạ ta, là ta không cho bọn họ gần người. Đến, ta kể chuyện xưa cho người nghe.”

Hắn đem xe lăn chuyển tới trước bàn, chọn một quyển Luận ngữ, cảm thấy quá nghiêm túc lại đổi thành Sơn hải kinh, bắt đầu kể chuyện thần thú thượng cổ, “Đào khuyến giống như khuyến, màu xanh, ăn người từ cái đầu. Ý là nói, có một loại động vật gọi là đào, bộ dạng giống chó, cả người màu xanh, ăn thịt người...” Nói tới đây hẳn hơi hơi tạm dừng, lúc này mới ý thức được loại chuyện thể này không thích hợp cho chó nhỏ nghe, vội vàng che che lỗ tai cậu, thẹn thùng nói, “Nói sai rồi, chúng ta đổi một cái khác.”

Phát giác chủ tử đem mình thành con nít mà đối đãi, Hữu Xu có chút muốn cười, lại nghĩ hẳn là quá mức cô đơn mới có thể như thế, trái tim khó tránh khỏi co rút đau đớn. Cậu ngậm ngón tay cái chủ tử, khẽ cắn vài cái lấy làm an ủi, sau đó móng vuốt nhỏ điểm điểm vài tờ phía sau, bảo hẳn đọc tiếp.

“Người còn muốn nghe hả? Vậy được rồi.” Thất hoàng tử một chút cũng không thấy là chó con thông minh đến mức quỷ dị. Khi hẳn ôm lấy nó, đã không xem nó trở thành một sủng vật, mà là bằng hữu, đồng bọn của mình, tất nhiên là hy vọng nó càng thông minh càng tốt. Hẳn lấy ra vài câu chuyện tương đối thú vị để kể, còn cầm lấy bút lông vẽ tranh, vô cùng tận tâm tận lực.

Kể năm sáu câu chuyện, hẳn bỗng nhiên thoáng nhìn từ điển bên cạnh, hưng trí bừng bừng mà đề nghị, “Người còn chưa có tên, không bằng ta giúp người lấy một cái đi? Cũng không thể gọi chó nhỏ chó nhỏ mãi.” Vừa nói vừa rút từ điển ra, chậm rãi lật xem.

Nhớ tới cháu gái của yêu phụ từng tiếng từng tiếng “chó nhỏ” mà gọi mình, Hữu Xu liền thấy nổi giận, vội nhảy lên trên mặt bàn, dùng chân trước lật trang sách, tỏ vẻ muốn tự mình đặt tên. Thất hoàng tử ngẫm hiểu, cười nói, “Được rồi, ta giúp người lật trang, nếu nhìn thấy chữ nào thích, người liền dùng móng vuốt đè lại được không?” Cứ như vậy, hẳn có thể đánh giá đến tột cùng chó con thông minh đến mức nào.

Nó có thể nghe hiểu tiếng người, còn có thể đọc sách biết chữ, chẳng lẽ là yêu vật? Thất hoàng tử lắc đầu cười thầm, thầm nghĩ cho dù là yêu vật thì lại như thế nào chứ? Chỉ cần nó có thể ở cùng với mình là được.

Một người một chó bận rộn hơn nửa ngày mới tìm ra hai chữ “Hữu Xu”, sau đó đề bút viết trên giấy. Thất hoàng tử yên lặng ngậm tọng, nổi lòng bất định, nỉ non nói, “Chỉ hai chữ liền khiến lòng ta sóng triều mênh mông, xem ra người nên gọi tên này, hơn nữa duyên phận với ta không cạn.”

Đúng vậy! Chúng ta đã kết duyên ba đời! Hữu Xu muốn nói, nhưng phát ra lại là một chuỗi tiếng sữa, chỉ đành cúi đầu, phần nộ mà hừ hai tiếng.

Thất hoàng tử mỉm cười, ôm cậu lên, miệng đối miệng mà hôn hôn. Đúng vào lúc này, đại cung nữ bưng một chén dược nóng hôi hổi tiến vào, nhẹ nhàng nói, “Điện hạ, nên uống thuốc rồi.”

Hữu Xu từng học trung tây y, khứu giác vốn dĩ sắc bén sau khi biến thành chó lại tăng cường gấp trăm lần, nháy mắt đã ngửi ra bát dược này không thích hợp. Khi khai trung dược phải chú ý “mười tám kỵ, mười tám úy”, nói thông tục một chút chính là rất nhiều trung dược liệu tương khắc, phải tránh xuất hiện trong cùng một phương thuốc. Hữu Xu không biết đại phu Đại Yến quốc có hiểu loại thường thức này hay không, nhưng vị thái y khai dược cho chủ tử hiển nhiên phạm tối kỵ, lại đem vài loại dược liệu tương khắc xen lẫn cùng nhau, độc tính tuy nhẹ, nhưng nếu dùng hàng năm, thì sẽ khiến cho thân thể suy yếu, lá gan suy kiệt.

Chủ tử vốn đã trúng độc, cũng làm cho càng khó phát hiện mờ ám trong đó, chờ đến cuối cùng suy kiệt mà chết, ai lại hoài nghi đâu? Hữu Xu vừa tức vừa vội, chờ cung nữ đi đến bên cạnh bàn liền mãnh liệt nhào qua, ý đồ đánh nghiêng chén dược. Thất hoàng tử vốn là đề phòng chó nhỏ bị bỏng, không đợi cậu nhào tới, đã tóm dược cậu giữa không trung, gắt gao ôm vào trong ngực, sắc mặt sợ tới mức trắng bệch.

Cung nữ cũng bị hoảng sợ, lúc này đánh ngã chén dược, kêu lên sợ hãi lui về phía sau. May mà dược vẫn

chưa đổ đến người, mà là tưới xuống trên mặt đất.

“Điện hạ, ngài có bị bỏng không? Con chó nhỏ này rất bướng bỉnh, ngài vẫn là trả nó về đi. Thân thể ngài vốn không tốt, lại bị nó gây sức ép vài lần sẽ ngã bệnh.” Đại cung nữ né tránh được trên đất, quỳ xuống khuyên bảo.

“Bổn cung nên làm như thế nào, không cần phải đợi người tới phân phó. Lập tức quét sạch sẽ nơi này, miễn cho nóng đến Hữu Xu.” Thất hoàng tử vừa hạ lệnh vừa cẩn thận kiểm tra thân thể chó con.

Cung nữ muốn nói lại thôi, lại bị tầm mắt sắc bén như đao của hắc hắc lui, không thể không đi ra ngoài gọi người. Thấy trong điện không còn người ngoài, Hữu Xu lập tức tránh thoát cái ôm của chủ tử, nhảy xuống đất, làm bộ liếm liếm được, sau đó lắc lắc lắc lắc đi vài bước, cuối cùng lật bụng trắng mắt, nằm bất động.

Động tác của cậu vô cùng buồn cười, chọc cho thất hoàng tử cười nhẹ liên tục.

Hữu Xu bất đắc dĩ, chỉ đành đứng lên biểu diễn lại một lần, lúc này đi xong rồi ôm tim, trước khi giả chết phát ra vài tiếng rên rỉ, còn vươn ra nửa đầu lưỡi.

Thất hoàng tử đột nhiên thu liễm ý cười, trong mắt mây đen dày đặc. Hữu Xu biết hắc hắc là xem hiểu, vội vàng đi qua dùng chân trước lay vạt áo hắc, phát ra tiếng ư ử an ủi.

“Làm sợ người sao? Xin lỗi.” Vẻ trầm giận nháy mắt thối lui, biến thành nhu tình tràn đầy, hắc ôm chó con lên nhẹ nhàng vỗ vỗ, thấp giọng không thể nghe thấy mà nói, “Bát được này có độc ư?”

Hữu Xu vội gật đầu không ngừng.

Thất hoàng tử không lên tiếng, hai mắt dần dần xa xăm, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Tin tưởng một con chó con phán đoán, người thường tất nhiên sẽ cho rằng hắc đã điên rồi. Nhưng vấn đề là, Hữu Xu cũng không phải là chó bình thường, nó thực thông minh, thậm chí thất hoàng tử có thể khẳng định, nó thông minh hơn so với phần lớn mọi người, nó trung thành và tận tâm, một lòng một dạ với mình, không tin nó, thì có thể tin tưởng ai?

Khi chủ tử trầm mặc, Hữu Xu cũng không dám lộn xộn, sợ cắt ngang ý nghĩ của đối phương. Cậu cũng đang tự hỏi người hạ độc là ai. Theo lý mà nói chủ tử đã tàn phế, không có tư cách kế thừa đại nghiệp, xuống tay với hắc có ý nghĩa gì? Ai có thể được lợi?

“Là mẫu phi.” Khi ba chữ này nhẹ nhàng rơi vào tai Hữu Xu, cậu quả thực sửng sốt hồi lâu.

Hai mắt thất hoàng tử sâu thẳm, đã hoàn toàn nhìn không ra một chút cảm xúc, ghé vào bên tai Hữu Xu, từng câu từng chữ chậm rãi nói, “Là mẫu phi. Nếu ta chết, lão bát liền có tư cách kế thừa đại nghiệp. Nàng và lão bát, ước chừng là người không hy vọng ta sống nhất trên thế giới, huống hồ Song Tuyết điện này đã hoàn toàn trong vòng khống chế của nàng, nàng muốn cho ta sống, ta có thể sống, nàng muốn cho ta chết,

ta liền chết đi tại thời điểm thích hợp nhất.”

Song sinh không thể kể vị, đây là căn nguyên của mọi tội ác, thậm chí cái gọi là “chịu thay phụ thân” nằm đó, bây giờ nghĩ lại cũng là nơi chốn đều có bóng dáng mẫu phi. Hắc trủng độc tàn phế, Hoàng quý phi bị ban bạch lăng thưởng tử, mẫu gia liên lụy cửu tộc, đại hoàng tử biếm thành thứ dân, hoàng hậu cấm túc thất sủng, không ai rơi vào kết cục tốt, chỉ riêng mẫu phi không hiển lộ tài năng lại nhảy lên phong phi, cho đến hiện tại vẫn như cũ thánh sủng không suy.

“Khó trách phụ hoàng hồi lâu không đến, ta liền bệnh nặng một hồi, khó trách...” Âm lượng của thất hoàng tử càng ngày càng thấp, hai tay càng siết càng chặt.

Hữu Xu bị đau, lại luyến tiếc giấy dựa, quay đầu nhẹ nhàng liếm liếm mu bàn tay nổi lên gân xanh của chủ tử, trong mắt phấp phất ra nước mắt. Hết thấy chủ tử gặp phải, đều là bởi vì hắc buồng tha vị trí tình vương. Hắc vốn nên cao cao tại thượng, pháp lực vô biên; vốn nên là đứng đầu chúng tinh, vương trong vạn vương, hiện tại lại lưu lạc thành công cụ và con rối trong tay phụ nhân âm độc, mà phụ nhân này còn là thân sinh mẫu thân của hắc.

Trong lòng hắc sẽ bị thương như thế nào, lại phẫn nộ như thế nào? Nhưng hắc lại không thể biểu lộ ra một chút nào, bởi vì tất cả mọi người trong Song Tuyết điện đều là tai mắt của Tuệ phi, bọn họ thời thời khắc khắc giám thị hắc, khiến hắc ở thời gian thích hợp bị bệnh, thậm chí chết đi.

Nơi này nào có phải là một cung điện, mà là một gian tử lao, chủ tử đừng nói tự bảo vệ mình, mà ngay cả năng lực một mình đi ra cũng không có! Hữu Xu đau lòng như cắt, ôm lấy bàn tay chủ tử a a bật khóc, nước mắt làm ướt nhẹp lông nhưng trên mặt, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Trong lúc hết sức tuyệt vọng bị phẫn, còn có một sinh mệnh nhỏ bé khóc rống vì mình, trái tim như bị đao cắt của thất hoàng tử lập tức khởi hắc. Hắc chôn mặt trên lưng Hữu Xu, thấp giọng an ủi, “Ngoan, không khóc. Chúng ta sẽ không có việc gì.” Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lúc nhất thời hắc lại nghĩ không ra biện pháp thoát khỏi khốn cảnh, suy nghĩ duy nhất chính là: may mắn bộ dạng Hữu Xu đáng yêu như thế, nếu như mình chết, người khác tất nhiên nguyện ý thu dưỡng nó.

Nhi tử không nói phụ thân sai, đổi thành mẫu thân cũng giống vậy. Thân là nhi tử, lại hoài nghi mẫu thân hạ độc mình, dưới tình huống không có chứng cứ vô cùng xác thực mà bầm báo lên phụ thân, phụ thân sẽ nghĩ như thế nào? Hơn nữa nơi này là hoàng gia, hoàn toàn khác với gia đình bình thường, có thể không có ôn nhu, từ ái, lại không thể thiếu hoài nghi, nghi kỵ. Huống chi nếu Tuệ phi dám hạ độc, tất nhiên đã bày bố tốt, kết quả cuối cùng chưa chắc sẽ liên lụy đến nàng, ngược lại rất có khả năng giúp nàng diệt trừ một địch nhân.

Thất hoàng tử thống hận mình vô lực, hơn nữa khi hắc nghĩ đến việc: tương lai một ngày nào đó, Hữu Xu sẽ giống như dựa sát vào mình mà rúc vào trong ngực một người khác, trái tim liền bắt đầu co rút đau đớn. Vì cái gì hắc phải đưa Hữu Xu cho người khác nuôi nấng? Vì cái gì không thể sống thật tốt, chăm sóc nó thật tốt?

Một luồng dục vọng cầu sinh cực kỳ mãnh liệt từ đáy lòng dâng lên, khiến thất hoàng tử nhanh chóng tỉnh táo lại. Hắc giờ Hữu Xu đến bên môi hôn hôn, kiên định nói, “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ tốt ngươi.”

“Ta cũng sẽ bảo vệ người!” Hữu Xu ư ử đáp lại, hai chân trước ngấn ngùn mập ù ôm lấy khuôn mặt tuấn mỹ của chủ tử, miễn cưỡng coi là một cái ôm.

Đúng vào lúc này, đại cung nữ dẫn hai thái giám tiến vào, mệnh lệnh, “Lau sạch sẽ được trên đất, lại đốt một ít trà hương huân mùi.” Cuối cùng hai tay dâng lên một chén được, thân thiết nói, “Điện hạ, nô tỳ ngao được một lần nữa, ngài mau thừa dịp còn nóng mà uống đi.”

Hữu Xu nào lại để cho nàng ta thực hiện được, muốn nhào qua, lại bị chủ tử gắt gao ấn vào trong ngực, chỉ có thể phát ra tiếng sữa tràn ngập dịch ý.

“Đặt nơi đó đi, đợi lát nữa bồn cung uống.” Thất hoàng tử cầm lấy Sơn hải kinh lật xem, trên mặt không hề có dị sắc.

Điện hạ xưa nay lão luyện thành thực, cũng không kháng cự uống thuốc, cung nữ không nghi ngờ hấn, buông bát xuống đi ra ngoài. Hai thái giám lau khô được, lại đốt lư hương, cũng đồng loạt cáo lui. Lúc này thất hoàng tử mới bưng bát lên, lại không biết nên đổ đi chỗ nào. Ngoài cửa sổ chính là hành lang, cung nữ thái giám lui tới không ngừng, phát hiện trên đất tích nước và vị thuốc nồng đậm, lập tức liền cảnh giác. Mấy thứ như đồ rửa bút, bình hoa rơi xuống đất, cái bỏ, mỗi ngày đều có người quét tước, phát hiện nước thuốc tất sẽ báo lên, cũng liền đả thảo kinh xà.

Thất hoàng tử buông bát xuống, thống hận mình bất lực. Nếu như có sức lực cường kiện, hấn nào đến nông nổi này? Mới vừa rồi còn nói có thể chiếu cố tốt Hữu Xu, hiện tại xem ra tất cả đều là chề cười! Hai mắt hấn đỏ bừng, đầu ngón tay phát run, biểu tình thoát nhìn vừa phẫn nộ, vừa suy sụp.

Hữu Xu cũng bắt đầu thống hận mình là một con tang tỵ khuyển, nếu biến thành ngao tạng, đã sớm chạy tới Cam Tuyền cung cắn chết Tuệ phi. Cậu gấp đến độ xoay loạn xung quanh, nhìn thấy rương quần áo, nhất thời có chủ ý. Cậu sửa gọi chủ tử, sau đó nâng móng vuốt lên chỉ chỉ cái rương.

Thất hoàng tử tâm ý tương thông nói, “Người muốn rót được vào trong quần áo?”

Hữu Xu gật đầu, đang muốn nhảy xuống khỏi đầu gối chủ tử, lại bị ôm trở về. Thất hoàng tử chuyển xe lăn đi tới trước rương quần áo, lấy ra một cái ngoại bào màu đen tương đối dày. May mà hấn không thích cung nhân hầu hạ, tất cả việc vặt có thể tự mình làm thì tuyệt đối không nhờ tay người khác, thế nên gia cụ trong Song Tuyết điện đều rất thấp lùn, làm hấn vươn tay có thể với tới, nếu không hiện tại chỉ có thể “kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay”.

Hai chủ sủng rót được vào trong y bào, thoát nhìn, một chút cũng không phát hiện khác thường, chỉ là hương vị có chút kỳ quái. Nhưng thất hoàng tử hàng năm bị bệnh đau tra tấn, trong điện vốn dĩ nơi chốn bay đầy mùi thuốc đông y, cho nên cũng không khiến người ta chú ý. Hữu Xu nâng hai chân trước lên múa loạn một trận, lại hé miệng ngậm một mảnh góc áo, làm bộ đi ra ngoài cửa.

Thất hoàng tử đã sớm xem hiểu rõ, nhưng lại ra vẻ ngây thơ, làm cậu lại biểu diễn mấy lần, chờ đến khi cậu thất nào, lăn qua lăn lại trên mặt đất rậm rì mới cố nén ý cười, “Người bảo ta cuốn quần áo thành một cục để buổi tối người ngậm ra ngoài ném đi có phải không?”

Hữu Xu lật ngửa bụng nhảy dựng lên, diên cuồng gật đầu.

Thất hoàng tử đặt nắm tay trên môi, khụ khụ hai tiếng, lại hỏi, “Người tính toán ném chỗ nào? Biết đường sao?”

Hữu Xu giống như con rùa nằm sấp trên sàn nhà, tứ chi quơ quào, làm một động tác bơi lội.

“Người muốn ném trong hồ sen phía sau Song Tuyết điện ư? Nhưng vấn đề là người nhỏ như vậy, cái bao quần áo này người kéo nổi sao?”

Hữu Xu nâng một cái chân trước lên vỗ ngực, tỏ vẻ mình thực cường tráng. Chân cậu biến ngắn, tốc độ chạy bị ảnh hưởng thật lớn, nhưng một thân khí lực vẫn còn. Thất hoàng tử bị động tác khả ái của cậu làm cho liên tiếp bật cười, lại không thể giáp mặt cười ra làm tổn thương lòng tự trọng của cậu, đành phải cuộn quần áo thành một cục, buộc chặt, đưa tới bên miệng cậu thử.

Một cái ngoại bào gấp lại vậy mà còn cao lớn hơn cả mình, Hữu Xu ngậm nổi, nhưng căn bản không ngậm lên được, chỉ có thể vừa tha vừa kéo, phí nhiều sức lực. Thất hoàng tử cười thầm không thôi, chờ cậu mệt đến le lưỡi mới giấu quần áo xuống dưới đáy giường, cười nói, “Không làm phiền người, ngày mai ta cất quần áo vào trong rương sách, mang theo đến thượng thư phòng, lại tìm cơ hội ném vào trong hồ.” Phụ cận thượng thư phòng có một cái hồ nhân tạo, lớn hơn hồ sen trong Song Tuyết điện rất nhiều, quần áo ngậm ở trong nước chắc lát liền tan được, dù bị người ta phát hiện cũng không có gì.

Lúc này Hữu Xu mới thở phào, giống như xả giận mà cắn quần áo, đầu dong đưa trái phải xé rách, chọc cho thất hoàng tử cười nhẹ liên tục.

87. Chương 87

Tuy rằng thất hoàng tử bán thân bất toại, nhưng không có biến thành phế nhân, tất cả việc vặt hằng ngày đều là tự mình xử lý, bao gồm tắm rửa mặc quần áo vân vân, cũng bởi vậy luyện thành một đôi tay cực kỳ cường kiện. Hữu Xu mang tâm tình phức tạp nhìn hắn đi ra từ trong thùng tắm, chậm rãi lau sạch sẽ hai chân không hề có tri giác của mình, sau đó mệnh lệnh thái giám vào rót nước.

“Bộ dạng này của ta có phải thực đáng sợ hay không?” Hắn chỉ vào hai chân cực kỳ tái nhợt gầy yếu, đã phô bày ra dấu hiệu héo rút của mình, ra vẻ thoải mái hỏi.

Hữu Xu ngồi xổm bên cạnh bình phong nhìn hắn, nghe lời ấy vội vàng lắc đầu, phát ra tiếng hừ nhỏ cực kỳ nặng nề. Sao lại cảm thấy đáng sợ chứ? Đau lòng còn không kịp.

“Đây là sắp khóc nè sao?” Thất hoàng tử ôm chồm con vào trong ngực, dùng hai má cọ cọ cái đầu lông xù của cậu, lại dùng chóp mũi đỉnh đỉnh chóp mũi ướt sũng của cậu, an ủi, “Đừng khổ sở, hết thấy đều sẽ khá hơn.”

Hữu Xu ư ử kêu hai tiếng, một cái chân trước tựa như vô ý mà đặt lên cổ tay chủ tử, trộm thăm dò mạch đập hẳn. Cách lúc hẳn trúng độc đã qua rất nhiều năm, xem từ mạch tượng, thân thể hẳn thực suy yếu, một hồi phong hàn cũng có khả năng đòi mạng. Nhưng Hữu Xu lại không biết đến tột cùng là hẳn trúng độc gì, cũng không có cách nào phối ra giải được tương ứng, mà thuốc giải độc bình thường thì hiệu quả cũng không tốt, chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị tận gốc. Vấn đề càng chủ yếu hơn là, một con chó đến tột cùng nên làm thế nào phối thuốc, bốc thuốc, sắc thuốc? Dùng bốn cái móng chó ngấn ngừ mập ú này hả? Hữu Xu mở móng chó ra, nhìn chăm chăm đệm thịt hoa mai màu phấn hồng, mập ú thịt, cảm giác sống không còn gì luyến tiếc.

Thất hoàng tử lại cực kỳ yêu thích móng vuốt của cậu, lập tức vuốt ve vài cái, lại đặt tới bên môi hôn hôn.

Nghiêm túc một chút, suy nghĩ chuyện gì đâu không! Hữu Xu dùng chân đạp hẳn, đổi lại tiếng cười nhẹ liên tiếp.

“Đã lâu không nghe thấy hoàng nhi cười vui vẻ như thế.” Tuệ phi chậm rãi vào điện, đánh vỡ bầu không khí ảm áp vui vẻ giữa chủ sủng.

Thất hoàng tử biểu tình không thay đổi, màu mắt lại ảm đạm một chớp mắt, cảm thấy nhóc con trong lòng bàn tay trở nên cứng ngắc, sau đó xù lông, vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn của cậu lại, lại vỗ nhẹ lên mông cậu. Hữu Xu vốn không biết che giấu cảm xúc, chán ghét ai thì trên mặt sẽ lập tức biểu hiện ra ngoài, sau khi biến thành chó càng thêm yêu ghét rõ ràng, hận không thể nhào qua cắn Tuệ phi một ngụm. Nhưng cậu biết chủ tử đang giấu tài, liền xoay người, dùng mông đối diện đối phương, nhắm mắt làm ngơ.

Tuệ phi vẫn chưa phát hiện sóng ngầm mãnh liệt của hai chủ sủng, ngồi vào bên cạnh nhi tử, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa sợi tóc sau đầu hẳn, thở dài nói, “Mới vừa rồi mẫu phi bảo người tặng chó con cho lão bát, không phải là bởi vì mẫu phi bất công, mà là nghĩ rằng người không thích chó mèo, lại ngại tấm lòng yêu con thành khẩn của phụ hoàng người, không tiện cự tuyệt, nên mới nói vậy. Nhưng hiện tại xem ra là mẫu phi sai, người và con chó rất hợp duyên, cũng trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, mẫu phi cũng an tâm. Người ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều, mẫu phi hiểu rõ nhất là người, năm nay vào hạ, mẫu phi vẫn sẽ đến Trấn Quốc tự tĩnh tu một tháng, cầu phúc cho người, chỉ mong Phật tổ có thể hiển linh, cho người đứng lên một lần nữa.”

Tuệ phi chính là như vậy, đánh một gậy cho một quả táo ngọt, vừa không muốn trả giá tâm lực, lại muốn người khác nhớ kỹ cái tốt của nàng ta. Kỳ thật cái gọi là tĩnh tu của nàng ta chỗ nào là cầu phúc cho mình? Bất quá chỉ là để lấy lòng thái hậu hết lòng tin theo Phật giáo mà thôi. Chính bởi vì “tâm địa từ mẫu” và “tín ngưỡng thành kính” của nàng ta, mới khiến thái hậu nhìn nàng ta với cặp mắt khác xưa, từ đó đem quyền chấp chưởng giao cho nàng, hoàng hậu ngược lại thành bày trí. Vừa nghĩ thông suốt, thất hoàng tử cũng liền hoàn toàn hiểu rõ, trước kia còn vì Tuệ phi lãnh đạm mà cảm thấy thương tâm khổ sở, hiện tại lại đau thấu tim gan.

Hắn nhợt nhạt mỉm cười, cũng bắt đầu diễn trò, “Mẫu phi nói sao vậy, nhi thần sao lại trách ngài. Từ sau khi nhi thần trúng độc, thật sự là liên lụy ngài, làm hại ngài thay nhi thần cầu y hỏi được, hối hận ngược xuôi, khổ không thể tả...”

“Người lại nói sao vậy? Đều là người một nhà, há có thể dùng hai chữ ‘liên lụy’? Chỉ cần người có thể tốt lên, dù mẫu phi giảm thọ mười năm cũng nguyện ý.” Tuệ phi kéo nhi tử vào trong ngực, giọng nói bi

thương. Mấy đại cung nữ bên cạnh cũng đều đỏ hốc mắt, sôi nổi rơi lệ.

Thất hoàng tử cảm giác mình không phải là bị mẫu thân ôm lấy, mà là trên người quấn một con rắn độc, xúc cảm lạnh như băng dính dấp, làm người ta buồn nôn. Thật vất vả tiến bước đối phương, hắn lập tức cởi ngoại bào, lại dùng khăn chà lau hai má, cổ, hai tay, hiển nhiên bị ghê tởm muốn hỏng. Hữu Xu đứng ở trên đầu gối hắn, sữa hai tiếng theo phương hướng Tuệ phi rời đi, sau đó vô cùng nhân tính hóa mà phỉ nhổ một ngụm.

“Động tác này người học được từ chỗ nào vậy?” Thất hoàng tử lập tức quên cảm giác khó chịu, nhướn mày hỏi.

Với Âu Thái, ngực chủ thứ tư của người đó. Hữu Xu sữa gâu gâu hai tiếng.

“Mặc dù có chút thô tục, nhưng mà thực đáng yêu.” Thất hoàng tử bị cậu chọc cười, đảo mắt liền đem những chuyện phiền lòng đó quăng ra sau đầu. Hai chủ sủng bò lên giường, nô đùa với nhau một trận liền ôm nhau ngủ thật say.

Hôm sau, thất hoàng tử giấu quần áo ở tầng chót nhất rương sách, chuẩn bị mang đến thượng thư phòng. Tất cả đồ đạc của hắn đều là tự mình chuẩn bị, thái giám cung nữ chỉ cần đưa cơm đưa đồ ăn, đổ đổ nước ấm, công việc vô cùng thoải mái. Hữu Xu gục xuống bàn, đầu chôn ở trong bát, chút có chút không mà gặm thức ăn chó hương vị kỳ quái, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc. Cậu trộm liếc chủ tử một cái, thấy hắn đang vui đầu ăn cháo, liền vươn một cái chân trước ra, mò mẫm về phía xứng bánh bao hấp.

“Nói qua bao nhiêu lần, thứ này người không thể ăn.” Ở một khắc cuối cùng khi cậu sắp thành công, thất hoàng tử liền nắm lấy móng vuốt nho nhỏ của cậu.

Người nhất định là cố ý! Không thể ăn vậy người đặt ta qua một bên đi, làm chi muốn đặt ta trên bàn cơm? Ta là người, cái gì ta cũng có thể ăn! Hữu Xu gâu gâu kêu to với chủ tử, còn dùng răng sữa nhỏ nhỏ nhọn nhọn gặm đầu ngón tay hắn. Trong lòng thất hoàng tử cười đến ngã, trên mặt không chút nào hiện ra, gãi gãi cái cằm mập ù của cậu, trấn an nói, “Ngoan, đừng làm rộn.”

Cho ta ăn một ngụm đi? Chỉ một ngụm thôi? Hữu Xu nghiêng đầu, dùng tròng mắt ướt sũng chăm chú nhìn chủ tử, biểu tình cực kỳ đáng thương. Bị ánh mắt kích mạnh của cậu nhìn chăm chú đến chịu không nổi, thất hoàng tử không thể không nâng một bàn tay lên che mặt, miễn cho bị hấp dẫn, vành tai đã từ từ đỏ lên.

Hữu Xu thấy thế, ánh mắt càng thêm thâm ướt, hắn chắn bên trái liền vòng đến bên phải, tiếp tục nhìn chăm chú, chắn bên phải lại vòng sang bên trái, tóm lại là không chịu bỏ qua. Hai tay thất hoàng tử đều dùng tới, che mặt nhẹ nhàng rên rỉ. Ông trời ạ, nuôi một sủng vật rất biết làm nũng thật sự là một loại gánh nặng ngọt ngào. Cho nó, thì lo lắng nó sinh bệnh, không cho nó, thì trong lòng lại đau lòng đến lợi hại.

“Tiểu Thuận tử, tiểu Thuận tử!” Thất hoàng tử rốt cuộc thỏa hiệp, gọi tiểu thái giám canh ở ngoài điện vào, mệnh lệnh, “Hữu Xu thích ăn đồ ăn, sau này người không cần phối chế mấy thứ thức ăn cho chó đó

nữa, trực tiếp làm vài món ăn thích hợp cho nó, càng phong phú càng tốt, quy chế giống với bốn cung.”

Tiểu thái giám vui mừng khôn xiết, liên thanh đáp vâng. Chờ hẩn ta lui ra, Hữu Xu khoan khoái kêu hai tiếng, sau đó bỏ nhào vào trên mặt chủ tử bôi nước miếng, thuận tiện đem chút nước thịt dính trên khóe miệng hẩn liếm đi. Thắt hoàng tử vừa bực mình vừa buồn cười, bị cậu liếm đến cả người nóng lên, vội vàng bắt cậu ấn vào trong ngực, nhẹ nhàng đánh mông hai cái.

Sau khi ăn xong, hai chủ sủng đến phòng cách gian giải quyết vấn đề sinh lý. Thắt hoàng tử có thể tự mình dùng bô, cũng không cần người khác hầu hạ, buộc chặt đai lưng liền nhìn chăm chăm Hữu Xu ngồi xổm trên cái bô nhỏ, trong mắt tràn đầy hứng thú. Hữu Xu đã cong mông lên, lại thật lâu không đợi được chủ tử lãng tránh.

Cậu sủa hai tiếng, thấy đối phương không có phản ứng, lại nâng chân trước lên làm động tác đuổi người đi.

“Người đi đi, ta ở bên cạnh nhìn.” Thắt hoàng tử cố nén ý cười.

Hai má Hữu Xu xấu hổ đến đỏ bừng, liên tục sủa, liên tục vẫy móng vuốt, cảm giác mình sắp nhịn không nổi, chỉ đành chạy vào trong phòng ngâm một cái khăn tay.

“Người muốn làm gì?” Giọng thắt hoàng tử hơi có chút quái dị.

Hữu Xu cũng không phản ứng tới hẩn, trùm khăn trên đỉnh đầu, hình thành một cái lều nhỏ, nương theo cái lều che chắn cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề sinh lý, sau đó lại ngồi trên khăn cọ cọ, xem như chùi mông. Dù sao thì cái thứ này cũng có cung nữ đến giặt, ghê tởm cũng là ghê tởm các nàng.

Thấy Hữu Xu nhăn mũi chạy vội đi, rốt cuộc thắt hoàng tử cười rộ ra tiếng. Hẩn vô số lần cảm ơn trời cao, tại thời khắc tuyệt vọng gian nan như thế đưa Hữu Xu đến bên người. Nếu không có Hữu Xu làm bạn, hẩn không biết hiện tại mình còn có thể cười được hay không, còn có thể dùng tâm tình bình tĩnh lạnh nhạt đối mặt với Song Tuyết điện và những người trong Cam Tuyền cung hay không. Có lẽ hẩn sẽ thả một mối lửa, đem hết thầy tội ác đốt sạch sẽ.

Hữu Xu mới vừa chạy đến cạnh bậc thang liền dừng lại, quẹo trái quẹo phải chính là không dám đi xuống. Bậc thang tổng cộng cao năm sáu thước, thoát nhìn, giống như vách vực thăm. Cậu không thể không ngồi xổm dưới đất, chờ đợi chủ tử có thú vui ác liệt không chút nào giảm bớt.

Đúng vào lúc này, một lão quỷ râu bạc bay bay qua, kinh ngạc nói, “Tiểu hậu sinh, sao ngươi lại trúng loại yêu thuật tạo súc này?”

“Người nhìn ra được ta là người hẩn?” Hữu Xu rất đổi vui mừng.

“Lão phu chết năm sáu trăm năm, yêu ma quỷ quái gì mà chưa thấy qua. Tiểu hậu sinh, ngươi còn ở trong cung làm gì? Nhanh chóng đi ra ngoài tìm người thi pháp giúp ngươi phá giải đi.” Vốn là tùy tiện hỏi, nào

ngờ đối phương lại có thể nghe thấy, và lại còn có thể giao lưu với mình, lão quỷ cũng vui mừng vô hạn, tốt bụng nhắc nhở

“Nếu bà ta đã hại ta, thì sao lại nguyện ý thay ta phá giải? Lão nhân gia, người có biết phương pháp phá giải hay không?”

“Rất đơn giản, uống máu của người thi pháp là được.” Lão quỷ thật vất vả gặp được một đối tượng nói chuyện phiếm, liền không tính toán đi nơi khác nữa, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau Hữu Xu. Lão thấy Hữu Xu được thất hoàng tử trân trọng ôm vào trong ngực, nơi này xoa xoa nơi kia hôn hôn, vì thế chợt nói, “Thà làm chó nhà giàu, hơn làm người nhà nghèo, khó trách người không vội khôi phục hình người, hóa ra là ham an nhàn trong cung. Người cũng coi như may mắn, trúng tạo súc thuật lại biến thành một tang tộ khuyến, chứ không phải súc vật, nếu không hiện tại đã sớm bị bán đến nông thôn cày ruộng rồi. Ngày tháng đó quả thật phải gọi là thảm, ăn không no, ngủ không ngon, mỗi ngày chịu roi, chờ đến lúc sắp chết còn bị làm thịt ăn luôn.”

Trong lòng Hữu Xu nghĩ mà sợ không thôi, lại không quên phản bác, “Ta không phải ham phú quý. Thất hoàng tử và ta kết duyên ba đời, ta vốn dĩ chính là muốn tìm hắc báo đáp ân tình. Đúng rồi, người có biết trước Đại Yên quốc có những triều đại gì không?”

Lão quỷ du đãng ở thế gian mấy trăm năm, tự nhiên kiến thức rộng rãi, đem những chuyện đã trải qua làm thành câu chuyện mà nói ra, và lại càng nói càng hưng trí bừng bừng. Lúc này Hữu Xu mới ý thức được, nơi này đã không phải là thế giới nơi có Đại Dung quốc, cảnh tượng “thiên chi tương khuynh” quả thực đã xảy ra, mà mình và chủ tử may mắn phá tan vách ngăn không gian đi đến dị thế tồn tại. *(mấy chương trước ta quên chú thích, “thiên chi tương khuynh” đại khái có nghĩa là bầu trời bị nghiêng, “khuynh” nghĩa là nghiêng đổ, sụp đổ)*

Hóa ra ba mươi ba tầng trời lại thật sự tồn tại, vậy thì ba nghìn đại thế giới, ba nghìn tiểu thế giới tất nhiên cũng ở xung quanh. Hữu Xu ngẩng đầu nhìn trời, giống như đang tìm kiếm thế giới song song trong cùng một không gian, lại thấy một bàn tay thật lớn ụp xuống, che lấy tai mắt mũi miệng của cậu.

“Ăn no quá hả? Một buổi sáng đều ngán người.” Thất hoàng tử thực không quen bộ dạng an tĩnh của sủng vật cưng.

Hữu Xu vội vàng liếm liếm lòng bàn tay hắc, chớp mũi phát ra tiếng ư ử làm nũng. Thất hoàng tử vừa lòng cười cười, lão quỷ lại ra một thân da gà, thăm dò nói, “Mới vừa rồi là ta nhìn lầm đúng không? Kỳ thật người vốn chính là một con chó, chứ không phải là trúng thuật tạo súc nhĩ?” Nếu không thì nào có người giả chó lại giả giống đến như vậy!

Trong xương cốt Hữu Xu vốn dĩ đã mang theo chút cấu tính, đối với chủ tử trung thành và tận tâm, dính như sam, chẳng qua hiện tại bị phóng đại vô hạn mà thôi. Cậu xoay người qua, dùng móng đối diện với lão quỷ, tỏ vẻ mình không muốn nói chuyện với lão. Lão quỷ vội vàng cầu xin tha thứ, còn nói rất nhiều cung đình bí sự để hấp dẫn lực chú ý của cậu.

“Ta cho người biết nha, hoàng hậu bị chứng ăn uống quá độ, lén lút ăn rất nhiều đồ ăn, ăn quá no liền dùng đầu ngón tay móc ra, ghê tởm cực kỳ. Lão phu hoài nghi thân thể của bà ta sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp.

Đúng rồi, mẫu phi của chủ tử người cũng không phải là người thiện lương gì, hoàng hậu có thể có hôm nay hoàn toàn do nàng ta ban tặng, ngay cả chân của chủ tử người cũng là nàng ta hạ độc tàn phế, ngược lại giá họa lên đầu Hoàng quý phi. Hoàng thái hậu bên ngoài dốc lòng tu phật, kì thực là dâm loạn nhất, lại cấu kết với chính ca ca ruột thịt của mình, cứ cách nửa tháng liền ở trong phật đường lăn lộn một lần, tất cả Bồ Tát trên bàn thờ phật đều nhìn thấy...”

Lão quý thao thao bất tuyệt, Hữu Xu lại chỉ nghe vào một câu, vội vàng truy vấn, “Người có biết chân tướng năm đó chủ tử ta trúng độc không?”

“Lão phu đương nhiên biết, việc này phát sinh ngay dưới mí mắt lão phu mà.”

“Vậy người biết hẳn trúng loại độc gì chứ?” Lúc Hữu Xu không tìm ra, có thể thấy được liệu của thế giới này có chỗ đặc thù.

“Bề ngoài là trúng độc lang cực thảo, kì thực lại là chu đằng. Những thái y đó không có y thuật cao tuyệt như lão phu, lại không nhìn ra, dùng giải được của lang cực thảo sau đó phản lại chu đằng hỗn hợp thành độc tố mới, cuối cùng khiến chủ tử người trúng độc tàn phế. Đúng rồi, hiện tại thái y bắt mạch cho chủ tử người đã bị Tuệ phi thu mua, nếu chủ tử người tiếp tục uống được mà hẳn ta kê, sớm muộn gì cũng có một ngày chết oan chết uổng.” Lão quý không hổ là lão quý, cái gì cũng biết.

Hai mắt Hữu Xu rục sáng, vội hỏi, “Người cũng biết y thuật à?”

“Nói ra sợ hù chết người, lão phu chính là thần y Trương Tế Dân trong truyền thuyết, đã từng là đệ nhất quốc thủ Đại Chu triều!” Lão quý đắc ý dào dạt vuốt vuốt chòm râu. Khi nghiên cứu một loại dược mới, lão vất vả mà sinh bệnh chết, bởi vì vô cùng si mê y đạo, thế nên sinh ra chấp niệm, lúc này mới bị nhốt ở trong cung không được luân hồi.

Hữu Xu vừa mừng vừa sợ, vội vàng năn nỉ, “Trương thần y, ngài có biện pháp chữa khỏi cho chủ tử không? Chỉ cần chủ tử có thể đứng dậy lần nữa, bất luận trả cái giá gì ta cũng nguyện ý.”

Xem ra thật đúng là vào cung báo ân. Lão quý trong lòng cảm động, lại bất lực, “Tiểu hậu sinh, nói thật cho người biết, chấp niệm của ta càng lúc càng mờ nhạt, thân hình cũng càng ngày càng mờ, thực nhanh liền phải biến mất.”

“Ta biết chế phù, ta giúp ngài chế mấy tấm âm dương nguyên khí phù bổ sung năng lượng, thể nào?”

“Chấp niệm và năng lượng không có quan hệ. Trên y đạo lão phu đã chạm được đỉnh núi, rốt cuộc không có gì vọng tưởng nữa.”

“Chạm được đỉnh núi? Ngài biết trị viêm ruột thừa, bệnh suyễn, bệnh hen, ho lao, bệnh tiểu đường không? Ngài biết mổ tim mổ bụng, thậm chí còn mổ đầu ra không? Ngài có biết tay chân chặt đứt còn có thể khâu lại lần nữa hay không...” Hữu Xu bùm bùm báo ra một đống thuật ngữ y học hiện đại, tuy rằng phần lớn lão quý đều nghe không hiểu, nhưng cũng có thể mơ hồ hiểu rõ hàm nghĩa trong đó. Lão trầm mặc, một

đường đều đang suy tư.

Hữu Xu biết, một khi cánh cửa thế giới mới bị đẩy ra, muốn đóng cửa lại liền khó khăn. Chờ lão quỷ kịp phản ứng, lão còn phải ở lại trong cung mấy trăm năm. Đến lúc đó lão muốn từ chỗ mình học được tri thức y học mới, nhất định phải chữa bệnh cho chủ tử.

Tâm tình trầm tĩnh lại, Hữu Xu ghé vào khuỷu tay chủ tử mỹ mãn ngủ thiếp đi, khi mở mắt đã sắp đến thượng thư phòng. Bát hoàng tử cách bọn họ thật xa bước nhanh đuổi theo, làm bộ làm tịch nói, “Hoàng huynh, ta tới giúp ngươi.” Dứt lời liền không hề phân trần mà đem xe lăn đẩy mạnh đi.

Cả người Hữu Xu đều xù lông, mũi hơi hơi kích thích, phát ra tiếng gào thét tràn ngập địch ý. Thất hoàng tử ôm cậu lên, thấp giọng nói, “Đừng sợ, thời gian này mỗi ngày hẳn đều phải làm bộ huynh hữu đệ cung, sẽ không động tay chân gì khác.”

Lúc này Hữu Xu mới trầm tĩnh lại, nâng mắt nhìn, quả nhiên thấy thái phó đang mỉm cười với bát hoàng tử, trên mặt tràn đầy ý thưởng thức.

“Ai, bát hoàng tử này thật đúng là ngụy quân tử.” Lão quỷ vẫn chưa từng mở miệng bỗng nhiên bay lên, nịnh nọt nói, “Hữu Xu, ngươi có muốn chữa khỏi cho chủ tử ngươi không? Có muốn biết động tĩnh trong Cam Tuyền cung hay không? Có muốn thời thời khắc khắc giám thị bát hoàng tử và những hoàng tử còn lại không? Mấy việc đó lão phu đều có thể giúp ngươi làm thỏa đáng.”

Hữu Xu cố nén không đáp lại, đuôi lại không thể khống chế mà lay động.

Lão quỷ không ngừng cố gắng, “Ngươi đừng không mở miệng nói chứ! Đối với chuyện năm đó bát hoàng tử cũng biết, hẳn và Tuệ phi đều hận chủ tử ngươi không thể chết sớm một chút! Nếu không phải chủ tử ngươi có thể giúp Tuệ phi củng cố sủng ái, còn có thể khiến cho Hoàng Thượng thương tiếc mẫu tử bọn họ gấp đôi, đã sớm chỉ còn một bộ xương khô!”

“Được rồi, việc này giao cho ngươi làm, làm thỏa đáng mỗi một chuyện ta sẽ dạy ngươi một chút. Để tỏ vẻ thành ý, trước tiên ta cho ngươi một bí phương trị liệu bệnh thương hàn, ngươi nhớ một chút.” Hữu Xu buông lỏng, đuôi vẫy càng nhanh.

Một hồn một chó đạt thành hiệp nghị, lúc này mới cùng thất hoàng tử lên lớp. Hữu Xu ngậm từng quyển từng quyển tứ thư ngũ kinh từ tong rương sách ra, chỉnh tề đặt lên bàn, lại ngậm một cây bút lông, nghiêng đầu chọt chọt trong nghiên mực, sau đó giống như hiến vật quý mà đưa tới trước mặt chủ tử.

“Hữu Xu thật ngoan.” Thất hoàng tử cười đến xán lạn, những hoàng tử còn lại đều nóng mắt không thôi. Bọn họ đã sớm nghe nói trong cung có một con tang tỵ khuyến vô cùng trân quý, bị phụ hoàng đưa đến Cam Tuyền cung, hôm nay vừa thấy, quả nhiên đáng yêu như đồn đãi, hơn nữa vô cùng thông minh nhu thuận. Nhìn thất hoàng tử như vậy, miệng đều sắp kéo đến lỗ tai.

Xuất phát từ lòng ganh tỵ, một vị hoàng tử nhắc tay nói, “Thái phó, thượng thư phòng là nơi dạy học, há

có thể cho súc sinh vào hồ nháo?”

Ý cười trên mặt thất hoàng tử nhanh chóng thối lui, đang muốn mở miệng cầu tình, thái phó đã khoát tay nói, “Thất điện hạ, mang con chó ra ngoài đi. Thượng thư phòng có quy củ của thượng thư phòng, không thể vì người mà khoan thứ.”

“Khởi bẩm thái phó, tính tình Hữu Xu cực kỳ nhu thuận, sẽ không quấy rầy đến người khác.” Thất hoàng tử về mặt cầu xin, đây là lần đầu tiên hắn yếu thế trước mặt người khác.

Thái phó bất vi sở động, trực tiếp sai người ôm chó con đi ngoài. Hữu Xu không muốn làm cho chủ tử khó xử, cũng không muốn bị người xa lạ đụng chạm, móng vuốt nhỏ ôm lấy vạt áo hắn, chậm rãi trượt xuống, lúc chạy tới cửa kêu gâu gâu hai tiếng, ý là lúc học xong ta tới đón người.

Thất hoàng tử thế mà lại nghe hiểu, gượng gượng cười cười, lại xua tay với tiểu Thuận tử, lệnh hắn ta trông nom tốt Hữu Xu. Quay đầu trở lại, đối diện với ánh mắt vui sướng khi người gặp họa của các huynh đệ, trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một luồng thô bạo. Vốn không nên là như vậy, hắn không nên bị người ta tùy ý bài bố đùa bỡn, giày xéo ức hiếp, khiến Hữu Xu cũng chịu khổ theo. Hắn hẳn là phải trở nên càng cường đại, càng cao cao tại thượng, thậm chí ngay cả phụ hoàng cũng không thể áp chế. Như vậy, dù hắn có mang Hữu Xu vào triều, ai lại dám trách móc một câu nửa chữ?

Cái ý tưởng này vừa mới toát ra liền chiếm đầy toàn bộ trái tim thất hoàng tử, khiến hắn giống như mê muội khó có thể tiêu tan. Trong lúc hoảng hốt, hắn nghe thấy thái phó bố trí một bài tập, yêu cầu mọi người viết một bài sách luận, đề mục là “giải vây Long Thành”.

Đại Yến quốc và Trịnh quốc lân cận là quan hệ đối địch, người tới đi đã đánh trận trên trăm năm, đều có thắng thua. Sáu mươi năm trước Đại Yến quốc thảm bại bởi Trịnh quốc, vứt bỏ mười tòa thành trì bao gồm cả Long Thành. Hai năm trước, Oai Vũ tướng quân đại thắng Trịnh quốc, đoạt lại mười thành, nhưng dân chúng trong thành cũng đã bị nô lệ hoá, không chịu thừa nhận mình là dân Đại Yến, mà còn liên tiếp bùng nổ khởi nghĩa. Long Thành là đứng đầu mười thành, nơi này vừa loạn, chín thành còn lại cũng náo động theo, dù đánh thắng trận này lại có ý tứ gì, vẫn mất nhiều hơn được. Vả lại có Trịnh quốc âm thầm thúc đẩy, ý muốn binh bất huyết nhận* mà xúi giục mười thành, hơn nữa mất thấy liền muốn thành công.

*Binh bất huyết nhận: không trải qua chiến đấu liền dễ dàng nhận được thắng lợi.

Cảnh đế vì thế mà phiền nhiễu hồi lâu, hỏi khắp triều thần cũng không thể cho ra một biện pháp tốt. Dùng võ lực trấn áp không được, sẽ chỉ làm dân chúng mười thành càng thêm phản cảm với Đại Yến quốc, từ đó phản động; cầu hòa cũng không được, sẽ tổn hại cực lớn với lợi ích Đại Yến quốc, từ đó bồi nhọt tôn nghiêm hoàng thất. Văn võ đều không thể giải quyết nên mới có câu hỏi hôm nay của thái phó, đề bài này nhìn bề ngoài là bài tập, kì thực là Cảnh đế kiểm tra chư vị hoàng tử.

Các hoàng tử có nhiều chú ý với triều chính, tự nhiên cũng hiểu rõ nội tình trong đó, lúc viết ra đều cực kỳ nghiêm túc.

Thất hoàng tử đã nửa tàn phế, để an an ổn ổn mà sống, cũng để khiến lão bát có vẻ càng thêm chói mắt,

bình thường đều không biểu hiện mình. Bài tập của hần xưa nay đều không tốt không xấu, lời bình mà thái phó cho hần cũng đều là tài đức bình thường, nhưng hiện tại, hần quyết định thay đổi hiện trạng đó. Hần muốn triển lộ ra bản thân mình chân chính để đạt được chú ý của phụ hoàng. Ngày xưa quả thật hần sống khiêm tốn, đối lại cũng không phải là an ổn và trân trọng, mà là vô tình lợi dụng, thậm chí còn mưu sát.

Nếu như không có Hữu Xu, hần có lẽ sẽ nhận mệnh, nhưng hiện tại không được. Thất hoàng tử nhắm mắt, khi mở ra hai mắt đã vô cùng sắc bén, bỏ qua thể chữ nhỏ trâm hoa đã từng sử dụng, đổi thành chữ thảo thiết họa ngân câu*, từng câu từng chữ viết, “Giải vây Long Thành, sách này có ba: hạ sách, lấy bạo chế bạo; trung sách, phân hoá ly gián; thượng sách, dùng lực đả lực, chia để trị. Trung, hạ nhị sách làm nhiều mà hiệu quả ít, thứ cho không đề cập tới, ở đây chỉ nói thượng sách...”

*Thiết họa ngân câu: hình dung thư pháp vừa mạnh mẽ vừa mềm mại.

Thái phó vốn là tùy tiện đi một chút, khi thoáng nhìn văn vẻ của thất hoàng tử không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ, trong lòng liên tiếp khen tuyệt diệu.

88. Chương 88

Ra khỏi thượng thư phòng, thấy tiểu Thuận tử muốn tới ôm mình, Hữu Xu vội vàng chạy vào trong hốc núi giả làm bộ chơi đùa. Tiểu Thuận tử quỳ rạp trên mặt đất nhìn hồi lâu, thấy cậu dùng móng vuốt cào nơi này một cái, đập nơi kia một đập, dường như thực vui vẻ, cũng liền không quản cậu, mà là ngồi ở cách đó không xa chờ đợi.

Thân thể lão quỷ có thể tự do co duỗi, cũng đi theo vào, năn nỉ nói, “Người đem mấy cái thuật mổ bụng, thuật mổ đầu linh tinh vừa rồi nói cho ta nghe một chút đi. Ta cũng không tin tưởng trên thế giới có kỳ thuật như vậy!”

Hữu Xu bắt được một con dế mèn, dùng móng vuốt giữ chặt nó, thản nhiên mở miệng, “Phép khích tướng vô dụng với ta, nếu người không chế ra giải dược cho chủ tử ta, ta sẽ không nói cho người biết nhiều hơn. Tự người đoán đi.”

Lão quỷ dùng ánh mắt cổ quái nhìn cậu thưởng thức con dế mèn, thăm dò nói, “Người thật sự là người à? Chứ không phải cầu tinh?” Chỗ nào có người thích chơi sâu? Còn chơi đến hứng thú nồng đậm như thế.

Hữu Xu giận muốn hồng, thấp giọng hừ hai tiếng liền muốn chui ra, lại bị lão quỷ gọi lại, “Chớ đi mà, mới vừa rồi là ta nói vậy, ta giải thích còn không được sao? Người đã biết được nhiều kỳ thuật như vậy, sao ngay cả độc của chủ tử cũng giải không được, còn muốn nhờ ta hỗ trợ.”

Nếu như Hữu Xu có tay có chân, sớm muộn gì cũng có thể chế ra giải dược, chỗ nào còn cần người khác? Cậu vòng về hốc nhỏ, đặt móng ngồi xổm dưới đất, giơ hai cái chân trước mấp ừ ngấn ngấn của mình lên, hỏi, “Người bảo ta dùng cái này đi phối dược hả?”

Hì hi! Cuối cùng lão quỷ nhịn không được, lại bật cười, thấy cậu lộ ra biểu tình sống không còn gì luyến tiếc, vội vàng nói xin lỗi, “Ngại ngừng, ta không phải cố ý, thật sự là bộ dạng người hiện tại rất buồn cười.”

Không bằng người đừng an ủi ta thì tốt hơn. Hữu Xu xoay người qua, dùng cái mông tròn xoe đối diện với lão quỷ, bóng dáng không nhìn ra chút thể lương nào, ngược lại vô cùng buồn cười, cái đuôi nhỏ còn không thể không chế động đưa trái phải. Lão quỷ thiếu chút nữa lại bật cười, vội vàng dùng tay ngăn chặn miệng, lúc này mới nghẹn trở về, từ từ nói, “Nói thật cho người biết, chủ tử người trúng độc đã sâu, cần điều trị bốn năm năm mới có thể triệt để chuyển biến tốt đẹp, vả lại còn cần phối hợp với phương pháp châm cứu độc môn của ta. Nhưng hiện tại thân hình ta đã nhạt, cũng không thể dụng chạm đồ vật, đừng nói châm cứu cho chủ tử người, ngay cả phối dược cũng thành vấn đề. Nhớ năm đó lúc chấp niệm của ta quá sâu, dù là ban ngày cũng có thể ngưng tụ thành thân thể hành tẩu ở trong cung.”

Nói đến chỗ này lão dừng một chút, thăm dò, “Cho nên nói, để nhanh chóng ngưng kết ra thật thể, trước tiên người còn phải dạy ta mấy thứ kỳ thuật, làm cho chấp niệm của ta không ngưng sâu sắc.”

Lúc này Hữu Xu mới xoay lại, liên tục đặt câu hỏi, “Người có muốn biết trái tim người có mấy ngăn không? Trái tim lại làm thế nào chuyển máu ra toàn thân? Người mắc bệnh tim nên trị liệu như thế nào? Người có muốn biết toàn thân cao thấp của một người tổng cộng có mấy khối xương, làm thế nào nối liền cùng một chỗ chống đỡ thân người hoạt động hay không?”

“Muốn muốn, đặc biệt muốn!” Lão quỷ không thể chờ đợi được mà gật đầu.

Hữu Xu lúc lắc chân trước, “Nếu muốn vậy thì nhanh chóng đi phối giải dược đi, phối bao nhiêu ta sẽ giảng cho người bấy nhiêu.”

“Tiểu hậu sinh, người cũng không phúc hậu mà!” Lão quỷ tức giận.

Hữu Xu dùng móng vuốt điểm điểm thân thể gần như sắp hiện ra bộ dạng của lão, hỏi ngược lại, “Không phải người nói muốn làm sâu sắc chấp niệm sao? Người tự mình nhìn xem, hiện tại chấp niệm có đủ hay không?” Muốn làm sâu sắc chấp niệm của một người, biện pháp tốt nhất không phải là thỏa mãn yêu cầu của hắn, mà là treo hắn ở giữa không trung, để hắn thấy được nhưng không cảm giác được. Bị chủ tử trên đũa mây đời Hữu Xu tự nhiên am hiểu việc này.

Lão quỷ nhìn nhìn hai tay mình, lại nhìn chú chó con giống như ngây thơ đáng yêu, kì thực giao hoạt như hồ ly, bất đắc dĩ nói, “Tiểu hậu sinh, xem như người lợi hại! Ta đây liền đi thái y viện phối chế giải dược. Có điều nói trước, trong thời gian ngắn căn bản không cứu được chủ tử người, thân thể của hắn đã rách nát không chịu nổi, cần mỗi ngày ăn giải dược, tiếp nhận thuật châm cứu, liên tục trị liệu hai năm độc tố mới có thể trừ sạch, sau đó còn phải tiến hành rèn luyện gian khổ. Đến tận cùng thì lúc nào mới có thể đứng lên một lần nữa, liền phải nhìn bản thân hắn. Còn nữa, kim châm của ta đã sớm truyền cho đồ đệ, lại đánh rơi trong chiến hỏa, kim châm của thái y viện rất khác biệt với cái của ta, đối với thân thể của chủ tử người cũng vô dụng.”

“Ta bảo chủ tử đi làm một bộ?”

“Không cần khó khăn, cái móng chó của ngươi còn dùng tốt hơn kim châm nhiều. Trong cơ thể ngươi có kim quang công đức, lại có tử vi để khí, còn có một luồng ánh sáng thuần trắng nhu hòa, ba thứ dung hợp cùng một chỗ, dùng tốt hơn so với bất luận linh dược nào. Ngươi chỉ cần bức năng lượng trong cơ thể tới móng vuốt, dựa theo phương pháp mà lão phu dạy ngươi nhất nhất ấn xoa, không bao lâu, hai chân của chủ tử ngươi có thể khôi phục tri giác. Đương nhiên, nếu như độc tố một ngày không trừ sạch, sẽ đi qua máu ăn mòn kinh mạch lần nữa, chỉ ấn xoa thôi cũng không có tác dụng.”

Hữu Xu nhìn chăm chăm móng chó của mình, hai mắt tỏa ánh sáng. Lão quỷ lại có chút muốn cười, sợ chọc cậu buồn bực, vội vàng chui ra ngoài, nhẹ nhàng nói, “Chế giải được xong lão phu liền đưa tới đây cho ngươi, ngươi tự nghĩ biện pháp cho chủ tử ngươi ăn đi.” Đối với việc này lão cũng không lạc quan, chỗ nào có người, nhất là một hoàng tử, nguyện ý ăn được mà sủng vật nhà mình ngậm về, cũng không sợ bị độc chết sao.

Hữu Xu kêu gâu gâu hai tiếng, coi như đáp lại, vốn tính chạy ra ngoài, nghe thấy trong động còn có con dế mèn đang kêu, móng vuốt liền không thể không chế mà cào cào. Sau khi biến thành chó, rất nhiều thiên tính của cậu đều bị phóng đại, thoát nhìn như vậy, còn thật sự không trách lão quỷ hoài nghi lai lịch của cậu. Tính cách của cậu so ra cũng chẳng có gì khác chó.

Chờ đến khi chủ tử học xong, cậu đã bắt hai con dế mèn, một con bọ cánh cứng, một con bướm bướm, tất cả đều xoa nắn tới trạng thái nửa chết nửa sống, đặt ở trên bậc thang. Nhìn thấy chủ tử được người đẩy ra, cậu vội vàng ngậm bọ cánh cứng chạy tới, cái đuôi nhỏ điên cuồng đong đưa.

Người đẩy xe lăn là thư đồng chung của thất bát hoàng tử, tên là Âu Dương Hồng Thành, cũng là chủ tử của Tuệ phi, tính cách có chút lãnh ngạo, thấy rõ đồ vật trong miệng chó, cau mày ghét bỏ nói, “Trời ạ, nó lại ngậm một con sâu. Đều nói tang tị khuyến là quý tộc trong loài chó, cử chỉ vô cùng tao nhã, sao con này lại thô鄙 như thế! Thất điện hạ, ngài nhanh bảo nó tránh ra đi, ngàn vạn lần đừng đụng vào ta.”

Đối với lời của hắn ta thất hoàng tử có tai như diếc, chỉ lo vươn tay đi ôm Hữu Xu, cũng không thêm để ý trên y bào trắng nõn của mình dính rất nhiều ấn hoa mai đen đen như mực. Hữu Xu vội vàng đặt bọ cánh cứng trong lòng bàn tay hắn, liên tục gâu gâu kêu to. Âu Dương Hồng Thành lập tức buông xe lăn ra, lui ra phía sau vài bước, lộ ra biểu tình buồn nôn.

Tiểu Thuận tử đuổi theo, ngây ngô nói, “Điện hạ, nếu như chó con mèo con cực kỳ thích chủ nhân, sẽ đem đồ vật mình yêu mến coi là lễ vật mà tặng đi. Hữu Xu rất thích sâu, đối với nó thì cái này tương đương với bảo vật, lại có thể không chút nào keo kiệt mà đưa cho ngài, có thể thấy đã yêu quý ngài tới tận xương. Nó tài chưa từng thấy con chó nào thân mật với chủ nhanh như vậy, ngài và Hữu Xu quả nhiên hợp ý.”

Thất hoàng tử được hắn ta nói mấy câu mà tâm hoa nộ phóng, ôm lấy Hữu Xu mãnh liệt hôn một trận, trên mặt tràn đầy nụ cười xán lạn hiếm thấy. Lúc này Âu Dương Hồng Thành mới hiểu rõ con chó ngậm sâu đến là do “thiên tính yêu chủ”, tuy rằng còn có chút sợ hãi ghét bỏ, nhưng cũng tránh không được lộ ra biểu tình cực kỳ hâm mộ. Thất hoàng tử đi theo phía sau hai người, trong mắt nhanh chóng lướt qua một tia ghen ghét.

Hữu Xu vốn còn hưng trí tăng vọt, hiện tại đã có chút rối rắm. Dem sâu mình chop tới đưa cho chủ tử vẫn luôn là thói quen của cậu, dù ba đời trước còn là người thì cũng là như thế, sao vào miệng tiểu Thuận tử thì ngược lại thành tập tính chó mèo rồi? Chẳng lẽ nói cậu thật sự rất thích hợp làm chó hả?

Trong lúc miên man suy nghĩ, một thái giám vội vàng chạy tới, nín thở nói, “Thất điện hạ, Hoàng Thượng mời ngài nhanh chóng đến Càn Thanh cung một chuyến, nô tài sai người nâng ngài qua.”

Thất hoàng tử còn chưa kịp đáp ứng, đã bị vài thái giám mang đi, thấy con sâu Hữu Xu chộp tới còn đặt ở trên đất, vội vàng phân phó tiểu Thuận tử dùng bình lưu ly bỏ vào, cùng mang theo. Đây chính là bảo vật của Hữu Xu, ngàn vạn lần không thể làm mất.

“Bát điện hạ, ngài nói xem Hoàng Thượng tìm thất điện hạ sẽ có chuyện gì?” Âu Dương Hồng Thành cực kỳ tò mò.

“Không phải là hỏi một chút về tình trạng thân thể của hần thôi sao, có thể có chuyện gì.” Bát hoàng tử thấp giọng nói.

Hai người đem việc này vứt ra sau đầu, cùng nhau đến Cam Tuyền cung dùng bữa.

Trong Càn Thanh cung đã tụ tập rất nhiều đại thần, đang truyền đọc sách luận của thất hoàng tử, khi thì gật đầu thâm khen, khi thì chặc chặc lấy làm kỳ lạ. Cảnh đế ngồi ngay ngắn ở chủ vị, trên mặt hơi có vẻ kích động. Ông trăm triệu lần không ngờ vấn đề làm mình phức tạp hồi lâu, lại nhẹ nhàng tìm được đáp án như thế, vả lại còn là do nhi tử mới mười ba tuổi nói ra.

Ông cho rằng đã hết sức quan tâm trân trọng lão thất, lại không hề biết hần ưu tú đến vậy. Nếu như không có nội tình thâm hậu, tâm tư tinh tế, ánh mắt sắc bén, khứu giác chính trị tinh chuẩn cùng với thủ đoạn chính trị lão luyện, tuyệt đối không viết ra được văn vẻ như vậy. Mà năm nay hần mới mười ba tuổi, tương lai lại trưởng thành đến mức độ nào?

“Đáng tiếc! Thật sự là đáng tiếc!” Một các lão* búi ngùi thở dài, những người còn lại cũng đều hoàn hồn từ trong kinh dị tán thưởng, lộ ra vẻ tiếc hận.

*Các: nội các, “các lão” là quan lớn tuổi làm trong nội các.

Cảnh đế tự nhiên biết bọn họ đang than thở cái gì, biểu tình cũng có chút ám trầm. Thái phó trình bài thi lên nhắc nhở nói, “Hoàng Thượng, thất điện hạ là cố ý giấu diếm. Hần như thế... thật sự là không cần thiết.”

“Đứa nhỏ này từ nhỏ đã như vậy, không tranh không đoạt, trầm mặc ít lời, trầm cũng không có cách nào.” Nói đến chỗ này, hai mắt Cảnh đế lãnh trầm một chớp mắt, thâm nghĩ: hai chân lão thất đã phê đi, cũng không cần quá mức cẩn thận, ai cũng sẽ không nhằm vào hần, bởi vì mất nhiều hơn được. Hần bỗng nhiên bộc lộ tài năng là muốn cái gì? Hoặc là nói ai kích thích đến hần?

Trong tất cả các hoàng tử, Cảnh đế yên tâm về lão thất nhất, cũng là quan tâm nhất, sợ là sợ hần làm như thế để giúp đỡ lão bát thượng vị, cái này đập đến điểm mấu chốt của Cảnh đế. Không nói hai người là song sinh, không có tư cách kế thừa đại nghiệp, chỉ bản thân ông, cũng không muốn sắc lập thái tử quá sớm.

Trong lúc suy nghĩ, thất hoàng tử đã được đẩy vào đại điện chấp tay làm lễ, một con chó con tuyết trắng làm ổ trong ngực, trên bào phục dính đầy dấu móng vuốt hoa mai, bộ dáng vô cùng thiên chân vô tà, khiến Cảnh đế hơi thoải mái một ít. Nhóm triều thần liền triển khai biện luận việc Long Thành với hắn, từ dân sinh đến quân sự, từ nông canh đến thuế má, quả thực không chỗ nào mà không bao hàm, hắn lại đáp có lí có lẽ, ăn khớp phân minh, làm người ta bái phục, ngay sau đó lại kéo dài tới đến phương diện chính vụ khác, cũng đều thiên cơ thiện biến, tiến thoái thanh tao lịch sự.

“Việc Long Thành liền giao cho lão thất đi làm, sau này lão thất liền đến nội các luận chính với các người. Canh giờ không còn sớm, tất cả giải tán đi.” Cảnh đế nói. Nếu nhi tử có năng lực như thế, không ngại cho hắn thêm một ít cơ hội.

Chúng thần cũng không cảm thấy đem quốc sự trọng đại như thế giao cho thất điện hạ mới mười ba tuổi có vấn đề gì. Biểu hiện mới vừa rồi đã đủ để triển lãm thủ đoạn chính trị cao siêu của hắn. Vẫn là câu nói kia, đáng tiếc!

Chờ sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Cảnh đế thăm dò nói, “Lão thất, người giúp phụ hoàng giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ, muốn ban cho cái gì cứ việc mở miệng, trăm nhất định làm được.”

“Phụ hoàng, nhi thần có hai yêu cầu quá đáng, mong rằng ngài có thể đáp ứng.” Thất hoàng tử nhẹ nhàng vuốt ve chó con trong ngực, biểu tình có chút khó lường.

Cảnh đế hào phóng khoát tay, “Người nói.”

“Khẩn cầu phụ hoàng chấp thuận nhi thần thời thời khắc khắc mang theo Hữu Xu, hôm nay nó bị đuổi ra khỏi thượng thư phòng, nhi thần hoảng hốt cả ngày. Còn có, xin phụ hoàng ban thưởng cho nhi thần một nô tài, phải thông minh cơ trí, mắt rõ tâm sáng, biết xem xét thời thế, biết chạy chân truyền lời, càng phải thành thực tin cậy. Sau khi ban thưởng đừng lấy danh nghĩa người hầu Càn Thanh cung đưa qua, cứ nói là miếu cầu phước.”

Cảnh đế giật mình, rốt cuộc hiểu rõ vì sao nhi tử lại đột nhiên bộc lộ tài năng, chính là để bảo vệ con chó này sao? Ông vốn dĩ có chút muốn cười, hơi suy nghĩ một chút, rồi lại cười không nổi. Ngay cả một con chó cũng bảo vệ không được, có thể thấy hắn bất lực đến mức nào. Hơn nữa hành động xin nô tài của hắn cũng thâm ý sâu sắc, dường như là muốn mình đặt một thám tử ở bên cạnh hắn trông nom. Hắn đang kiêng kị ai? Lại đang phòng bị ai?

Hắn ở Song Tuyết điện, trong Cam Tuyền cung, lại xin một ám tuyến ở Càn Thanh cung, kiêng kị phòng bị, ngoại trừ Tuệ phi hoặc bát hoàng tử, còn có thể là ai? Hoàng đế chính là Hoàng đế, nghĩ càng sâu, hoài nghi và nghi kỵ cũng lại càng nhiều.

Thất hoàng tử hiểu rõ, đối với một người có lòng nghi ngờ rất nặng mà nói, trực tiếp kể khổ không hữu dụng, chỉ bằng che che lấp lấp, có miệng khó trả lời, nội tình còn lại, ông ấy tự nhiên sẽ giúp người bổ sung đầy đủ. Hắn vốn dĩ còn muốn làm bộ bị bệnh, để phụ hoàng mời thái y đến kiểm tra thân thể của mình, rồi lại bỗng nhiên nghĩ đến, thái y thay phụ hoàng xem bệnh hình như có quan hệ thông gia với Âu Dương gia, năm đó lúc giúp hắn giải độc, vị thái y này cũng trong số đó, ngược lại càng lâu càng hồng bét, cuối cùng làm hắn ốm đau không dậy được. Như thế xem ra, bàn tay của Tuệ phi cũng thật đủ dài.

Hai yêu cầu mà nhi tử đề xuất, một là vì bảo vệ chó con, hai là vì bảo vệ mình, có thể thấy thực khuyết thiếu cảm giác an toàn. Cảnh đế còn chưa hoàn toàn hoài nghi Tuệ phi và lão bát, nhưng cũng âm thầm ghi tạc trong lòng, ôn nhu nói, “Cho người một nô tài tất nhiên là có thể, nhưng cho con chó của người đi theo đến thượng thư phòng liền có chút khó làm. Nếu nó quấy phá người khác đọc sách phải làm như thế nào?”

Thất hoàng tử vội vàng nói, “Hữu Xu rất nhu thuận, tuyệt đối sẽ không quấy phá đến người khác. Nhi thần nói cái gì nó cũng có thể nghe hiểu, nó còn có thể đi theo nhi thần đọc sách tập viết nữa.” Dứt lời nắm hai chân trước của Hữu Xu, làm tư thế chấp tay, “Hữu Xu, nhanh nói cho phụ hoàng biết người rất ngoan, sẽ không quấy phá trong lớp học.”

Hữu Xu vội vàng ngồi dựng lên, vừa thở dài vừa cúi đầu khom lưng, hơi nhúu chóp mũi phát ra tiếng hừ nhẹ đáng thương.

Hai chủ sủng đều ngây thơ khả ái, chọc cho Cảnh đế cười ha ha, vỗ tay nói, “Thôi thôi, người muốn mang liền mang nó theo đi, nhưng nói trước, nếu nó thật sự làm ầm ĩ đến lợi hại, người liền phải nhốt nó về Song Tuyết điện.” Lão thất cũng đáng thương, bên cạnh ngay cả một người làm bạn cũng không có, cho nên mới có thể xem trọng một con chó đến như thế. Lão bát đâu, bình thường không phải lão bát chiếu cố hoàng huynh hần nhất sao?

Hai mắt Cảnh đế tối lại, bỗng nhiên đề nghị, “Sắp đến giờ cơm rồi, đi, trầm cùng người về Cam Tuyền cung dùng bữa.”

Đoàn người chậm rãi đến Cam Tuyền cung, khi đó, Tuệ phi cùng nhi tử, chất nhi đã lên bàn dùng bữa, nghe động tĩnh vô cùng cao hứng mà ra ngoài nghênh đón, lại lệnh phòng ăn nhanh chóng thêm đồ ăn. Trong bữa ăn, Cảnh đế liên tiếp khen lão thất, vả lại có nhiều lời thúc giục lão bát. Bát hoàng tử trên mặt cười hì hì, trong mắt lại mây đen dày đặc, mà Tuệ phi thì không dấu vết hỏi thăm lão thất làm những gì, chọc cho Hoàng Thượng cao hứng như thế.

Hai mẫu tử một người ghen ghét miễn cưỡng cười cười, một người kinh nghi bất định, mặc dù biểu hiện vô cùng trân trọng thất hoàng tử, về mặt động tác lại khó tránh khỏi lộ dấu vết. Cảnh đế vốn là cố ý thăm dò, cho nên đem phản ứng của mọi người nhất nhất xem ở trong mắt, lúc này mới phát hiện mình quả thật là sơ sót với lão thất, Tuệ phi và lão bát dường như cũng không quan tâm hần cỡ nào.

Bệnh lâu trước giường không hiểu tử, hưởng chi là mẫu thân, huynh đệ. Nghĩ vậy, cảm giác của Cảnh đế đối với Tuệ phi và bát hoàng tử nháy mắt ngã xuống, lúc gần đi có thâm ý mà nói, “Ái phi, người thay trầm sinh một nhi tử tốt. Lão thất có tài năng có một không hai, nếu không phải không tiện đi lại, trầm tất nhiên sẽ lập hần làm thái tử. Chỉ là đáng tiếc...”

Tuệ phi nằm mơ cũng muốn Hoàng Thượng sắc lập nhi tử làm thái tử, nhưng không ngờ những lời này lại rơi lên đầu lão thất. Lão thất là đứa con bị vứt bỏ của nàng ta, sao bỗng nhiên lại lướt qua chư vị hoàng tử, nhảy lên thứ nhất trong lòng Cảnh đế vậy? Không nên nha!

Khi nàng ta rối rối khó an, vẫn chưa chú ý tới tiểu Thuận tử lĩnh về một thái giám thân thể gầy yếu từ miêu cầu phương, ngược lại cô cô quản việc của Song Tuyết điện kêu người lên đề ra nghi vấn một lần, biết là đầu gối mới vừa tiến cung, lúc này mới chấp thuận hần ta đi vào hầu hạ.

Hôm sau, thánh chỉ ban xuống, thất hoàng tử mười ba tuổi đạt được tư cách vào triều nghe báo cáo và quyết định sự vụ. Nói cách khác, khi nhóm huynh đệ của hắn còn phải mỗi ngày đến thượng thư phòng học hành, hắn đã lên Kim Loan điện, lại còn vào nội các, cùng một nhóm cự thần tranh cãi luận nghị, quản lý triều chính. Đây là vinh dự như thế nào? Lại là tư lịch như thế nào?

Tuệ phi nghe tin thiếu chút nữa té xỉu, đang muốn bảo cung nữ đến mẫu gia truyền gọi bào huynh, bào huynh đã đệ bài tử yết kiến trước. Hai người cho lui tất cả, thấp giọng nói chuyện với nhau.

Âu Dương Đào là Phiêu Kỵ tướng quân, cũng là gia chủ Âu Dương gia. Hắn ta luôn biết bày mưu nghĩ kế, hiện tại sắc mặt lại đen đặc, giọng điệu âm trầm, “Năm đó không phải ta đã nói với ngươi sao, tất nhiên phải chọn một mầm tốt, còn lại thì hy sinh. Vì sao ngươi cố tình chọn trúng lão bát, buông tha lão thất? Ngươi có biết đến tột cùng lão thất thần dị đến mức nào không?”

“Bổn, bổn cung làm sao biết được. Năm đó hắn vừa ngốc vừa khờ, đùa hắn nửa ngày cũng không thấy nói một câu, đến ba tuổi mới học được gọi phụ hoàng, mẫu phi, chỗ nào đạt đến một nửa thông minh của lão bát. Cho nên bổn cung mới...”

Âu Dương Đào tức đến khó thở mà cắt ngang muội muội, “Không nói lời nào chính là ngu xuẩn à? Ta thấy người chân chính ngu xuẩn là ngươi mới đúng! Thất hoàng tử đây gọi là tài hoa ẩn giấu! Hắn chẳng những thông minh tuyệt đỉnh, tính tình cũng lão luyện thành thục, hiện giờ ta vào triều, ai gặp ta cũng phải than một tiếng đáng tiếc, ngay cả vài vị các lão cũng đã vui lòng phục tùng hắn. Ngươi có biết cái này có nghĩa là gì không? Cái này có nghĩa là nếu chúng ta đề xuất lập hắn làm thái tử, sẽ không có ai phản đối!”

“Vậy ngươi muốn sao? Lại đi hy sinh lão bát hả? Bổn cung tuyệt đối không đồng ý! Năm đó nếu không phải ngươi đề xuất bỏ qua một hài tử, bổn cung há lại bất hòa với lão thất từ lúc còn nhỏ, không dám trả giá một chút quan tâm với hắn? Hiện tại tốt rồi, bổn cung đem lão bát thành mệnh căn mà che chở, ngươi trái lại bảo bổn cung buông tha hắn, ngươi là đang muốn mạng bổn cung à!” Tuệ phi thương tâm rơi lệ, cũng không dám khóc thành tiếng.

Âu Dương Đào càng nghĩ, khoát tay nói, “Chân thất hoàng tử đã triệt để phế đi, vẫn là buông tha hắn đi.” Việc đã đến nước này, không thể vãn hồi.

“Lúc nào xuống tay?” Tuệ phi vội vàng hỏi ý kiến, sợ chậm thì bào huynh lại sửa chủ ý.

“Chờ việc Long Thành giải quyết rồi lại nói. Hắn càng ưu tú, Hoàng Thượng chú ý ngươi và bát hoàng tử cũng lại càng nhiều. Bây giờ các ngươi còn có thể dính chút ánh sáng của hắn thì cứ dính nhiều một chút đi, đợi hắn chết rồi, những công tích của hắn chính là lợi thế lớn nhất của bát hoàng tử, hai người bọn họ dù sao cũng là huynh đệ song sinh, hắn không kém là bao nhiêu.”

Tuệ phi sâu sắc chấp nhận, nhưng không hề biết bát hoàng tử bởi vì lòng ghen tị quá nặng, lại cáo bệnh với thái phó, trở về trước, lúc này đang ở ngoài cửa nghe. Hai mắt hắn đỏ rực, khuôn mặt vằn vẹo, hiển nhiên đã hận lão thất hận đến mức tận cùng. Nếu như không có người này, thì sẽ không đem hắn so sánh đến không chịu nổi như thế, cũng sẽ không chặn đường hắn. Hắn khinh thường dính ánh sáng của lão thất, ngược lại hy vọng đối phương chết nhanh một chút.

Nhận thấy được âm lượng trong điện nhỏ dần, giống như cữu cữu sắp ra đây, hần vội vàng chạy xa. Cung nữ thủ vệ là tâm phúc của Tuệ phi, biết việc này bị bắt điện hạ nghe qua cũng không lo ngại, cũng không có bẩm báo. Hần bắt tri bắt giác chạy đến miếu cầu phước, nhớ tới con chó thời khắc khắc được lão thất ôm vào trong ngực, trong lúc nhất thời ác ý dâng lên, đòi tổng quản một con quỷ ngao nặng bảy tám chục cân, dùng lồng sắt kéo trở về thuần dưỡng.

Thuần ước chừng ba bốn ngày, hần ta rớt cuộc không kiểm chế nổi, thấy lão thất mang theo chó con chơi đùa trong hậu hoa viên Song Tuyết điện, liền lệnh thái giám thả quỷ ngao ra, “Đi, để Ma Vương cắn chết nhóc con kia.”

“Khởi bẩm điện hạ, nếu quỷ ngao được mệnh lệnh công kích thì chính là không chết không ngừng, nếu con chó chạy về bên người thất điện hạ, thì thất điện hạ cũng có lo ngại về tính mạng. Việc này nô tài đảm đương không nổi!” Thái giám chuyên môn thuần dưỡng quỷ ngao sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Bị thương lão thất thì có bổn cung chịu trách nhiệm, người sợ cái gì!” Những lời này đúng ý bát hoàng tử, lập tức đoạt chìa khóa trong tay thái giám qua thả quỷ ngao ra, chỉ vào chó con hô, “Ma Vương, lên!”

Quỷ ngao phá vỡ cửa lồng chạy ra ngoài điện, cái miệng lớn như bồn máu không ngừng chảy ra nước bọt.

Hữu Xu chơi đến hăng hái, chợt nghe một con quỷ treo cổ đi ngang qua bỗng nhiên cảnh báo, “Cẩn thận, có người muốn thả chó cắn người!” Quỷ quái trong cung được lão quỷ nhắc nhở, thường thường lại đây trông nom Hữu Xu. Dù sao thì cậu cũng chỉ là một con chó lớn bằng bàn tay, không chừng đi trên đường liền bị kẻ không có mắt nào đó giết chết, có thể nói là không hề có năng lực tự bảo vệ mình.

Hữu Xu theo phản xạ mà chạy tới chỗ chủ tử, dư quang khóe mắt lại thoáng nhìn thấy một bóng dáng thật lớn nhanh chóng tới gần, thế mà lại là quỷ ngao. Trong cung tại sao có thể nuôi loại quái vật này? Lòng cậu hoảng hốt, không khỏi sợ thương tổn đến chủ tử, lập tức thay đổi phương hướng chạy gấp về phía núi giả cách đó không xa.

Thất hoàng tử cũng phát giác dị trạng, khàn cả giọng mà hô, “Hữu Xu, trở về! Đến chỗ ta này!” Nhưng bất luận hần kêu gọi như thế nào, vật nhỏ cũng không chịu quay đầu lại, nghĩa vô phần cố mà mang nguy hiểm cách xa hần.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, quỷ ngao đã tập kích đến phụ cận, chân trước thật lớn hung hăng cào trên lưng Hữu Xu một chút, làm cậu da tróc thịt bong. Mấy quỷ hồn có ý đồ đón đỡ giúp cậu, lại bị quỷ ngao phát ra sát khí bắn bay, cả kinh kêu lên, “Không tốt, con chó này là ăn thịt người mà lớn lên!”

Hữu Xu nghe lời ấy da đầu run lên, dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh vọt vào hốc núi giả, gắt gao cuộn mình thành một cục.

Hết chương 88

89. Chương 89

Quý ngao là giống ngao tạng, phần lớn đều nhiễm tật bệnh, tính tình thực không ổn định, thường được nhân loại thuần dưỡng thành đấu khuyển. Quyền quý Đại Yến quốc tình hữu độc chung với đấu khuyển, thường thường tụ tập cùng một chỗ xem xét, mà số đấu khuyển trong cung là dùng để tiến hành biểu diễn tại những bữa tiệc lớn. Để khiến tình cảnh càng thêm kịch liệt huyết tinh, thái giám miêu cầu phường thường thường bỏ đói chúng nó hơn mười ngày, sau đó thả tử tù trong thiên lao ra cho chúng nó truy đuổi cắn xé, thịt người sau khi cắn chết tự nhiên thành thức ăn cho chó.

Con quý ngao của bát hoàng tử đã có năm tuổi, ăn người có thể nói là vô số kể, cho nên lệ khí rất nặng, ngay cả ác quý gặp cũng cảm thấy sợ hãi. Hữu Xu nấp ở chỗ sâu nhất trong huyết động, kinh hồn táng đảm nhìn vuốt sặc của quý ngao không ngừng đánh úp về phía mình, nhưng mỗi lần lại kém nửa tấc. Cậu còn chưa kịp thở phào, chỉ thấy con chó đó lại bắt đầu cào đất, ý đồ làm huyết động lớn ra một chút, vậy phải làm sao bây giờ?

Khi cậu bắt lực, khoe mắt thất hoàng tử đã muốn nứt ra, không ngừng quát, “Lão bát, mau nhốt con chó của ngươi lại! Nếu như nó làm Hữu Xu bị thương, bổn cung và ngươi không xong đâu!”

Bát hoàng tử đứng ở hành lang, dùng ánh mắt trào phúng mà lại âm độc nhìn chằm chằm hắn.

Thất hoàng tử chỉ đành nhìn về phía những cung nhân còn lại, khàn cả giọng mệnh lệnh, “Các ngươi nhanh bắt con chó lại, nhanh đi!”

Tiểu Thuận tử và tiểu thái giám mới tới đang muốn hành động, lại bị hai đại cung nữ một trái một phải ngăn chặn bả vai, thấp giọng cảnh cáo, “Trong Song Tuyết điện này, không có mệnh lệnh của bát điện hạ ai dám lộn xộn? Các ngươi không muốn sống sao?”

Tiểu thái giám mới tới năm nay mới mười sáu, bộ dạng vô cùng gầy yếu, nhưng hai mắt lại sáng ngời hữu thần, hạ bàn cũng vô cùng vững vàng, hẳn là luyện công phu. Hắn nhìn nhìn bát hoàng tử vẻ mặt kiêu căng lãnh khốc, lại nhìn nhìn thất hoàng tử hốt hoảng bắt lực, trong mắt toát ra vẻ phức tạp. Khó trách Hoàng Thượng sẽ phái hắn lại đây, khó trách lúc gần đi phân phó hắn thời khắc bấm báo tình huống trong Song Tuyết điện và Cam Tuyền cung, mà còn phải bảo vệ tốt thất hoàng tử, hóa ra lại là như thế. Hắn ý đồ tránh thoát cung nữ áp chế, rồi lại bị hai thái giám chế trụ, chỉ phải thấp giọng nói, “Nhưng thất điện hạ cũng là chủ tử mà!”

“Không chết được hắn.” Đại cung nữ trả lời làm người ta không rét mà run.

Quý ngao còn đang đào hố, thất hoàng tử biết nếu như lại tiếp tục trì hoãn, Hữu Xu chỉ có một đường chết. Dưới tình huống không được cung nhân trợ giúp, hắn chống đỡ thân thể, ngã về phía trước, sau đó hai tay bám lấy thảm cỏ và hòn đá, từng chút từng chút một bò về phía trước. Hai mắt hắn đỏ rực, cắn chặt hàm răng, đầu ngón tay bị mặt đất cứng rắn mài đến chảy máu, lại vẫn bướng bỉnh, kiên định mà di chuyển. Hắn chưa có một khắc nào giống như bây giờ, vô cùng thống hận chính mình vô năng, tình nguyện bỏ qua thân thể tàn phá, cũng muốn hóa thành lệ quỷ đánh tới con ngao khuyển kia.

Hắn phải cứu Hữu Xu, dù mình bỏ mạng cũng phải cứu Hữu Xu! Tín niệm này làm đầu óc hắn tỉnh táo đi

thường, đột nhiên nhớ lại mấy ngày trước nghe thấy trong viện lão bát lúc nào cũng truyền đến tiếng la, giống như là “Ma Vương” linh tinh. Đúng vậy, Ma Vương, con quỷ ngao này hẳn có tên là Ma Vương.

Hắn dùng hai tay thương tích chất chồng vỗ mặt đất, la lớn, “Ma Vương, lại đây, đến cắn ta!”

“Điện hạ!” Tiểu Thuận tử và thái giám mới tới cùng kinh hô, rồi lại bị gắt gao đè trở về. Trong lúc bối rối, Tuệ phi nghe được động tĩnh chậm rãi từ đầu kia hành lang đi tới, khiến hai người vui mừng quá đỗi, lập tức kêu to xin giúp đỡ. Nhưng kết quả lại ngoài dự đoán, đối với việc này Tuệ phi lại làm như không thấy, đi đến bên cạnh bát hoàng tử đứng lại, dùng ánh mắt đen tối khó lường nhìn ra xa, không có một chút ý tứ tiến lên ngăn trở.

Tại sao có thể như vậy? Tiểu thái giám cảm thấy hoảng hốt, không khỏi nhìn qua bên trái, quả nhiên thấy con quỷ ngao kia bỏ qua chó con trong động, đánh úp về phía thất hoàng tử. Nếu Hoàng Thượng lệnh hẳn bảo vệ tốt thất điện hạ, dù bại lộ thân phận cũng là nghĩa bất dung từ, hắn đang muốn đánh văng hai cung nữ áp chế mình ra, lại thấy chó con nấp ở trong động thế mà lại chạy ra, đuổi theo sau quỷ ngao cắn đuôi nó, hấp dẫn lực chú ý của nó trở về.

“Hữu Xu, người chạy mau, không cần lo cho ta!” Tim thất hoàng tử cũng sắp nát, hai má dơ hẳn không chịu nổi bị nước mắt nhoe ra hai dấu vết, nhìn qua vừa chật vật vừa bất lực.

Hữu Xu có thể nào ném chủ tử không quản? Sau khi cắn quỷ ngao liền đứng ở cách đó không xa, gâu gâu sửa nó. Quỷ ngao nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn khuất phục với bản năng giết chết tử tù, đánh về phía thất hoàng tử quỳ rạp trên mặt đất. Hữu Xu vội vàng đuổi theo, một hơi cắn đuôi nó, dù bị vứt đến ngũ tạng lệch vị trí cũng không chịu buông ra, cuối cùng khiến nó sửa lại phương hướng, ngược lại đuổi theo cái đuôi mình cắn giết.

Thất hoàng tử hận muốn điên lên, liên tục vỗ mặt đất hô to, “Đến cắn ta, đến đây!”

Nhìn thấy một màn này, bát hoàng tử lộ ra nụ cười vui sướng, mà Tuệ phi lại mở miệng, “Đủ, đừng náo loạn.”

Cung nhân thờ ơ lạnh nhạt giống như giải trừ thuật định thân, nhanh chóng hành động, có người đi dắt chó, có người đi dìu thất hoàng tử, còn có người đem vết máu và dấu móng tay tàn phá trên mặt cỏ thu thập sạch sẽ. Không quá một khắc, tất cả dấu vết hỗn độn đều biến mất, vẫn gió êm sóng lặng như trước, cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Đúng, chính là như vậy, người có thể mất mở trùng trùng mà nhìn hắn đi chết, cái này không có gì ghê gớm cả. Tuệ phi tự nói với mình như thế, biểu tình cũng lại càng lạnh nhạt. Nàng ta chỉ chỉ thái giám dạy chó, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Nô tài kia bỏ rơi nhiệm vụ, quên khóa kỹ lồng sắt, khiến quỷ ngao chạy đến thương tổn lão thất, thật sự là tội không thể tha, tức khắc kéo ra ngoài đánh chết đi! Việc hôm nay, nếu ai ở bên ngoài nói huyền thuyên, kết quả giống như hắn.”

Kim ấn của hoàng hậu ở trong tay, toàn bộ lực cung đều trong không chế, nàng ta nói đây là đen, không ai dám nói là trắng, nàng ta nói đây là hươu, không ai dám nói là ngựa, quyền lực chính là mê người như thế.

Cung nhân dưới bậc thang đồng loạt lễ bái, thấp giọng vâng lời. Tiểu thái giám mới tới cũng đi theo nằm úp sấp trên đất, che giấu biểu tình khiếp sợ. Hóa ra Tuệ phi quan tâm đầy đủ với thất điện hạ trong truyền thuyết, thậm chí còn nói rằng, nguyện ý vì chữa khỏi hai chân thất điện hạ mà giảm thọ mười năm, lại mang tâm địa rắn rết như vậy. Chẳng lẽ thất điện hạ không phải nhi tử của nàng ta sao?

Thất hoàng tử đã hoàn toàn không thêm để ý việc Tuệ phi không nhìn tới mình, chỉ lo đem Hữu Xu lão đảo chạy tới ôm vào trong ngực, vừa dùng đầu ngón tay run rẩy khê vuốt da lông quanh miệng vết thương cậu, vừa ghen ngào trách cứ, “Ngu xuẩn! Ta bảo người chạy, người bỏ chạy xa chút, sao lại trở về?”

Ta không trở về, người làm như thế nào đây? Hữu Xu cũng không ghét bỏ dơ bẩn, dùng đầu lưỡi thật cẩn thận liếm liếm đầu ngón tay dính máu của hắn, hai mắt cũng theo đó rơi xuống thật nhiều nước mắt.

Hai chủ sủng ôm nhau không tiếng động khóc rống, trong lòng tràn đầy hồi hộp nghĩ mà sợ, lại càng có thù sâu như biển. Thất hoàng tử cởi vạt áo, nghiêm nghiêm cẩn cẩn che chó con lại, không ngừng hôn lên đỉnh đầu cậu, thái độ trân trọng giống như đối đãi với bảo bối mất mà có lại. Cảm giác được thân thể chó con hơi run rẩy, trái tim của hắn cũng run rẩy theo, co rút, đau nhức không thôi. Hắn dùng đôi mắt đỏ rực nhìn bát hoàng tử, nói giọng khàn khàn, “Cơ Vĩnh Dạ, bổn cung tuyệt đối sẽ không buông tha người!” Giữa người và ta, cuối cùng không chết không ngừng!

Bát hoàng tử chưa từng thấy qua vẻ mặt ngoan tuyệt của lão thất, không khỏi bị khí tràng lạnh lẽo hắn thả ra trấn áp. Nhưng mà thực nhanh, hắn ta lại không để bụng mà cười rộ lên, “A, phải không? Bổn cung chờ người.” Dứt lời nhìn nhìn hai chân không hề có tri giác của hắn, ánh mắt tràn đầy khinh miệt và đùa cợt.

Thất hoàng tử vẫy tiểu Thuận tử, “Đẩy bổn cung trở về, ” lại chỉ chỉ tiểu thái giám mới tới, “Người, tức khắc đến thái y viện tìm thái y lại đây.”

Hai người đồng loạt lĩnh mệnh, một người đẩy hắn hồi cung, một người gọi thái y sau đó lấy cớ đi nhà xí, đến Càn Thanh cung.

Thái y chuyên xem bệnh cho lão thất đã sớm bị Tuệ phi thu mua, ngay cả thái y của Cảnh đế cũng là người Âu Dương gia, cho nên nàng ta không chút nào lo lắng đối phương lắm mồm, chỉ lo gọi lão bát vào trong điện, hung hăng giáo huấn một trận, nhưng không phải vì hắn ta giết hại bào huynh, mà là hành vi quá mức lỗ mãng.

“Loại chuyện này tự nhiên có người đi làm, vì sao phải làm dơ tay mình? Nếu lão thất quả thực chết đi, dù có đem tội danh đổ hết lên đầu thái giám dạy chó, người cũng khó trốn tội, sẽ càng khiến cho phụ hoàng người hoài nghi. Sao người lại không động động não?” Tuệ phi chia chia trán nhi tử.

“Mẫu phi, nhi thần không phải là nhất thời xúc động sao. Sau đó nhi thần cũng suy nghĩ cẩn thận, chỉ tính toán dọa hắn một cái thôi. Mẫu phi, nhi thần biết sai rồi, vẫn là mẫu phi tốt nhất, cục diện rối rắm gì cũng giúp đỡ nhi thần xử lý, nếu không có mẫu phi, nhi thần nên làm cái gì bây giờ.” Bát hoàng tử lập tức ôm cánh tay nàng, vừa làm nũng vừa giả ngoan bán ngốc. Hắn ta biết, mẫu phi thích nhất chính là mình thân cận và ỷ lại nàng, đây mới là nguyên nhân thực sự mà hắn ta thắng lão thất.

Trong Song Tuyết điện, hai tay thất hoàng tử đã băng bó hoàn tất, thái y đang cắt đi bộ lông trên người Hữu Xu, giúp cậu xử lý miệng vết thương.

“Người nhẹ chút, đừng làm đau nó!” Thất hoàng tử nhẹ nhàng nắm chân trước Hữu Xu, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm động tác của thái y.

“Bổn cung bảo người nhẹ chút không nghe hiểu sao? Hữu Xu đang phát run, nó đau!” Tính tình hần cực kỳ nóng nảy, chỉ cần Hữu Xu run rẩy một chút, thần kinh hần liền đứt một sợi, nếu không phải hai chân tàn tật, đã sớm đá lang băm này ra rồi.

Thái y vội vàng quỳ xuống xin lỗi, biện giải nói mình chỉ biết giúp người xem bệnh, không biết trị liệu chó mèo.

Thất hoàng tử dùng ánh mắt âm lãnh nhìn lão ta chăm chú, vừa không phản ứng, cũng không gọi dậy, hồi lâu sau mới thật cẩn thận nâng lấy Hữu Xu, cọ cọ trên hai má mình, một tay khác lại đột nhiên đánh lên mặt bàn, thấp giọng rống giận, “Cút! Cút thật xa cho bổn cung, không bao giờ được xuất hiện tại Song Tuyết điện nữa!”

Chủ tử, người bị thương! Hữu Xu bị cắt lông đến thất linh bát lạc vội vàng giãy dụa đứng lên, muốn nhào xuống xem xét nắm tay đỡ máu của hần. Thất hoàng tử lập tức giấu tay vào trong tay áo, ôn nhu trấn an, “Ta không có việc gì, đừng lo lắng.” Cuối cùng hạ lệnh cho tiểu Thuận tử nóng lòng muốn thử, “Người tới giúp Hữu Xu trị thương. Các người hần là có học qua rồi chứ?” Hần không cách nào tin tưởng thái y viện hoặc bất kỳ một ai trong Song Tuyết điện, hiện tại chỉ có thể dựa vào cái người mới tới này.

“Khởi bẩm điện hạ, nô tài am hiểu nhất là chữa bệnh chữa thương cho mèo chó. Hữu Xu nhìn thì chật vật, nhưng chỉ là bị thương da thịt, bôi được xong thực nhanh liền ổn thôi.” Tiểu Thuận tử vừa nói vừa tiếp nhận Hữu Xu, nhanh nhẹn xử lý miệng vết thương.

Thất hoàng tử thấy hần ta quả nhiên có khả năng, lúc này mới thầm thở phào, trên mặt nhu tình tràn đầy, trong lòng lại thoáng hiện vô số suy nghĩ huyết tinh mà lại tàn nhẫn. Hần chưa bao giờ thất bại, bất lực, phần nộ như thế, có một nháy mắt, hần thậm chí ngay cả tâm giết người cũng có. Đợi cho ngày sau nắm quyền, dù lột da, rút gân Cơ Vĩnh Dạ, lại nghiền xương thành tro cũng khó tiêu mối hận hôm nay của hần.

Trong lúc suy nghĩ, đại cung nữ bùng một chén được tiến vào, tựa như không có chuyện gì mà nói, “Điện hạ, nên uống thuốc rồi.”

Thất hoàng tử thần nhiên mở miệng, “Trước tiên đặt nơi ấy, đem roi ngựa của bổn cung lại đây.”

Cung nữ bùng chén được xuống, nghi hoặc nói, “Ngài muốn roi ngựa làm gì?” Nhưng vẫn đi vào nội thất, mang roi ngựa tới.

“Quỳ xuống.” Thất hoàng tử tiếp nhận roi ngựa, giọng nói chuyển thành lãnh trầm.

Trong lòng đại cung nữ biết hẳn muốn tính sổ, không khỏi lộ ra vẻ mặt oán giận.

“Người là nô tài của bốn cung, bốn cung bảo người quỳ, người liền quỳ, nếu như không vui lòng, bốn cung liền đi bẩm phụ hoàng, bảo ông ấy giúp người đổi một việc khác.”

Đại cung nữ sợ hãi cả kinh, vội vàng quỳ xuống, thầm nghĩ thất điện hạ xưa nay yếu đuối, tính tình cũng vô cùng ôn hòa, dù giáo huấn người cũng bất quá là đánh mấy roi thôi, không quá đáng ngại. Nàng ta thiếu chút nữa liền quên, tuy rằng Tuệ phi quản lý kim ấn, nhưng trên đầu lại còn đè nặng Cảnh đế, Cảnh đế mới là chúa tể Đại Yến quốc, cũng là chỗ dựa của thất điện hạ. Nhưng vậy thì sao chứ? Thất điện hạ chắc trăm triệu lần không thể ngờ được là qua không lâu nữa, hẳn sẽ không còn mạng đi?

Nghĩ vậy, cung nữ xưa nay không đặt thất hoàng tử ở trong mắt lúc này mới tìm được một chút cân bằng, thoáng cúi đầu để che giấu biểu tình khinh thường. Chốc lát sau, nàng ta nghe thấy thất hoàng tử chậm rãi nói, “Bốn cung không phải người tàn bạo, sẽ không bỗng nhiên vô cớ đánh chết ai, hôm nay ban cho người một roi, để dạy người nhớ kỹ ai mới là chủ tử chân chính của ngươi, ai có thể không chế sống chết của người.”

Bất quá chỉ một roi mà thôi, quả nhiên là lòng dạ đàn bà! Cung nữ khinh miệt thầm nghĩ, cảm thấy thở phào, lại nào ngờ thất hoàng tử giơ tay lên, hung hăng quất một roi trên mặt nàng ta, thân roi mang theo xước rô đem da thịt ở vầng trán, mắt trái, mũi, môi, với cả cằm nàng ta lột đi một tầng, hình thành một vết thương sâu thấy tận xương. Làn da trên mí mắt vốn dĩ mềm yếu nhất, lúc này đều đã bị lột ra, lộ ra một con mắt máu tươi đầm đìa, cung nữ ôm con mắt sắp rớt khỏi vành mắt kêu thảm thiết, trong lòng tràn đầy không thể tin và kinh hãi.

Hóa ra cái gọi là lòng dạ đàn bà lại là như thế. Một roi này của hẳn, trực tiếp hủy diệt thị lực, dung mạo, cùng với tiền đồ của cung nữ. Dù cho Tuệ phi có nể trọng nàng ta hơn nữa, dưới tình huống đối phương biết được rất nhiều bí mật của mình, lại không có giá trị lợi dụng, chắc chắn sẽ nhỏ cổ nhỏ tận gốc.

Thất hoàng tử chỗ nào yếu đuối? Chỗ nào ôn hòa? Hẳn cũng có một mặt thô bạo ngoan độc, còn có thủ đoạn giết người không thấy máu, chỉ là chưa từng triển lộ thôi. Giờ này khắc này, đại cung nữ mới khó khăn ý thức được, mình quá mức xem nhẹ thất điện hạ, muốn cầu xin thì đã chậm, chỉ cần bị mang ra khỏi Song Tuyết điện, nàng ta chỉ có một đường chết.

Nàng ta bắt đầu khóc rống, kêu rên, xin lỗi, thậm chí muốn đem mọi tính kế của Tuệ phi nói thẳng ra, để điện hạ cho mình một con đường sống, lại bị hai tên thái giám bỗng nhiên đi tới kéo ra ngoài. Đám cung nhân mới vừa rồi thờ ơ lạnh nhạt lục tục quỳ xuống, hiển nhiên đều bị dọa sợ.

Thất hoàng tử phát rơi chén được trên bàn, mệnh lệnh, “Muốn quỳ liền quỳ đến trước mặt bốn cung đi.” Thấy Hữu Xu bị tiếng vỡ vụn làm sợ tới mức run lên, vội vàng xoa nhẹ cái đầu lông xù của cậu.

Có đại cung nữ làm vết xe đổ, mọi người không dám kháng mệnh, nhất nhất dịch đến phụ cận, nhìn đau quỳ gối trên mảnh sứ vỡ. Trong điện vang lên tiếng hít khí liên tiếp, vị thuốc đông y và máu tươi dung hợp, hình thành một bầu không khí trầm nặng làm người ta cảm thấy áp lực bội phần.

Tiểu Thuận tử đã băng bó tốt cho Hữu Xu, thật cẩn thận mà đặt vào trong ngực thất điện hạ. Một người một chó lập tức ôm lấy nhau, người liếm liếm môi ta, ta hôn hôn mũi người, trong mắt đều rưng rưng nước mắt. Một màn này khiến tiểu Thuận tử trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng khiến Cảnh đế vội vàng đi vào đại điện dỗ hốc mắt.

Thám tử kia quả nhiên rất biết làm việc, đã đem hết thấy những việc vừa rồi kỹ càng tỉ mỉ bẩm báo, luôn cả việc mọi người có biểu tình gì, động tác gì cũng đều không quên. Cảnh đế ở lâu trên địa vị cao, tất nhiên là gặp qua rất nhiều thủ đoạn quỷ mị, thực nhanh đã hiểu rõ vì sao Tuệ phi và lão bát phải đối đãi với lão thất như thế, càng sinh ra hoài nghi đối với việc năm đó.

Ông vốn đang lửa giận cuồn cuộn, sau khi nhìn thấy thảm trạng của nhi tử và chó con liền bỗng nhiên trở nên cực kỳ suy sụp tinh thần. Uống phỉ ông tự xưng là từ phụ, nhưng vẫn xem nhẹ tình cảnh của lão thất. Hẳn chỗ nào lại là thân nhân của Tuệ phi và lão bát? Mà là chương ngại vật của bọn họ. Trên thế giới này, người muốn lão thất nhanh chóng đi tìm chết nhất không ai ngoài bọn họ.

Khó trách lão thất đem một con chó trở thành mệnh căn mà trân trọng, đó là bởi vì hắn đã sớm phát hiện đi? Bào đệ không phải bào đệ, mẫu phi không phải mẫu phi, bọn họ đều là kẻ thù của hắn, bề ngoài mọi cách chiều cố, sau lưng lại lạnh nhạt thậm chí thâm nố sát tâm, ngoại trừ chó con, ngay cả một tí chút ấm áp an ủi hắn cũng không chiếm được. Mấy năm nay, hắn sống như thế nào? Lại lo lắng đề phòng, đi trên băng mỏng như thế nào?

Mà những sợ hãi mơ mơ hồ hồ đó, hắn thậm chí không có chỗ để nói, bởi vì sẽ không có ai tin, bao gồm cả chính mình trước ngày hôm đó. Cảnh đế đau lòng như cắt, bước nhanh đi qua ôm nhi tử vào trong ngực.

“Phụ hoàng, đừng dè nặng Hữu Xu!” Thất hoàng tử lập tức dùng tay đón đỡ.

“Xin lỗi, phụ hoàng không chú ý.” Cảnh đế vội vàng thối lui, muốn xoa ấn đầu chó nhỏ, lại bị nhi tử ngăn trở, lòng tràn đầy tức giận và lo lắng đều bị dờ khóc dở cười thay thế. Nhưng ông có thể hiểu được ý muốn bảo hộ mãnh liệt của nhi tử. Khi tất cả mọi người thờ ơ lạnh nhạt với sống chết của hắn, chỉ có con chó con này không để ý nguy hiểm mà xông lên, nó chỉ là sủng vật của hắn, mà người quý ở chỗ này lại là nô tài của hắn.

Vậy mà, đám nô tài đó ngay cả một con chó cũng không bằng, cần để làm gì? Cảnh đế thần nhiên xua tay, “Không cần quý, tất cả đều kéo ra ngoài đánh chết!”

Mọi người nghe xong nửa câu đầu, đang chuẩn bị lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, chớp mắt sau lại đồng loạt xui lơ. Đúng vào lúc này, Tuệ phi và bát hoàng tử nghe tin tức đi tới, đang muốn quỳ xuống giải thích, lại bị Cảnh đế trầm giọng cắt ngang, “Lão thất trầm mang đi, bát tự của hắn quá yếu, mà mệnh cách của người và lão bát lại quá cứng, sớm muộn gì cũng sẽ xung khắc hắn.”

Đây chính là lấy cái cố đường hoàng mà thôi, Tuệ phi nhìn thấy tiểu thái giám đứng ở phía sau Hoàng Thượng, cái gì cũng đều đã hiểu rõ. Mặt nàng ta nháy mắt trắng bệch, gần như không dám nghĩ Hoàng Thượng sẽ đối đãi với việc này như thế nào. Hành động hôm nay của lão bát, tỏ rõ là muốn giết chết lão thất và con chó kia. Hoàng Thượng cũng là người đi ra từ trong đấu đá cung đình, sẽ đoán không ra nội tình trong đó sao? Mà mình ra về từ mẫu, nói vậy cũng bị chọc thủng đi?

Lúc này Tuệ phi mới ý thức được: mặc dù được kim ấn hoàng hậu, nàng ta cũng không phải người đứng đầu hậu cung gì, chúa tể chân chính vẫn luôn là Hoàng Thượng. Ở trên đời này, không có chuyện ông tra không được, chỉ có chuyện ông không muốn biết thậm chí là khinh thường biết.

Bát hoàng tử cũng luống cuống, bùm một tiếng quỳ xuống, run giọng nói, “Phụ hoàng, hết thấy đều là hiểu lầm. Là nô tài đáng chết kia không coi chừng chó kỹ, khiến nó chạy ra...”

Cảnh đế ngắt lời hắn ta, “Con chó kia đâu?”

Thị vệ đứng ở hai bên lập tức đi lấy chó, cũng không thấy được một lão quỷ thoáng qua bọn họ.

“Tiểu hậu sinh, người thế nào?” Lão quỷ bay tới bên cạnh thất hoàng tử, cẩn thận xem xét Hữu Xu bị bao thành quả cầu. Hữu Xu làm ồ trong lòng bàn tay chủ tử, chút có chút không mà liếm ngón tay hắn, lại dùng chân trước mập mập ngấn ngấn ôm lấy một ngón tay hắn, để đạt được cảm giác an toàn.

Thất hoàng tử hiểu rõ cậu còn sợ hãi, nâng cậu lên đặt bên môi hôn, thấp giọng nói, “Nghe thấy không Hữu Xu, sau này chúng ta không cần lo lắng hãi hùng nữa.” Nhưng mà cái giá phải trả không nhỏ quá lớn. Hắn quả thật muốn chọc giận lão bát, khiến hắn ta làm ra việc không lý trí, nhưng tuyệt đối không lấy Hữu Xu đi mạo hiểm. Nếu như có thể, hắn hận không thể chuyển toàn bộ vết thương của Hữu Xu lên trên người mình, càng không cách nào tha thứ cho hành động của lão bát và Tuệ phi. Từ nay về sau, bọn họ không phải là thân nhân của hắn nữa, mà là kẻ thù không chết không ngừng.

Hữu Xu cũng hận muốn điên, một mặt rằm rì an ủi chủ tử, một mặt dùng ý niệm giao lưu với lão quỷ, “Ta không có gì trở ngại. Người làm xong giải được rồi hả?”

“Chỗ nào có thể chứ. Được liệu mà giải được cần, trong cung cũng không đầy đủ hết, ta đã bảo tiểu quỷ tìm trong kinh thành, hiện giờ đã có tung tích, có điều còn phải chờ vài ngày. Ta vốn mang theo được phần tới cứu người, không ngờ đã muộn một bước.”

“Được phần gì?”

“Được phần có thể dẫn quỷ ngao rời đi, tạt lên người bát hoàng tử bảo đảm khiến hắn tự làm tự chịu.”

“Vậy liền tạt lên trên người Cảnh đế đi.”

Lão quỷ trầm mặc một chớp mắt mới nói, “Xem như người lợi hại!”

Không bao lâu, liền có thị vệ dẫn quỷ ngao bị nhốt trong lồng sắt tới. Quỷ ngao thấy bát hoàng tử và Tuệ phi thì liên tục vẫy đuôi, nhìn thấy Cảnh đế ngồi trên thượng thủ lại bỗng nhiên sủa lên, chân trước không ngừng cào cửa, răng nanh gặm cắn khóa đồng, phát ra tiếng kéo kẹt làm người ta sồn tóc gáy. Khóa đồng thực nhanh xuất hiện từng vết sâu, không khó tưởng tượng nếu nanh vượt đó dừng ở trên người Cảnh đế thì sẽ là tình trạng gì.

Cảnh đế trầm mặc thật lâu sau mới nói, “Lão bát, con chó này người thuần dưỡng vô cùng tốt, trừ người và Tuệ phi ra, đúng là ai cũng không nhận, ngay cả trẫm cũng muốn một hơi cắn chết.”

Tội hành thích vua ai dám ôm lên đầu? Bát hoàng tử và Tuệ phi sợ tới mức hồn phi phách tán, liên tục dập đầu xin lỗi. Cảnh đế cũng đã không muốn phản ứng tới hai người nữa, khoát tay với thị vệ nói, “Giết nó. Sau này trong cung không cho nuôi dưỡng đầu khuyển nữa.”

Thị vệ lĩnh mệnh, rút bội đao bên hông ra chém rớt cái đầu sữa không ngừng của quý ngao. Tuệ phi và bát hoàng tử bị máu tươi văng đầy người hét rầm lên, trong mắt ngoại trừ hoảng sợ, còn che giấu sâu đậm tuyệt vọng. Xong rồi, Hoàng Thượng đã bắt đầu hoài nghi bọn họ, dựa theo bản tính đa nghi của ông, chắc chắn sẽ tiến hành tra rõ hết thảy những việc trước đây.

Chứng cứ, chứng cứ đều lau sạch sẽ hết chưa? Tuệ phi cực lực suy tư, rồi lại nghe Hoàng Thượng nói, “Hoàng hậu bệnh thể đã khỏi, trả phượng ấn lại đi.” Dứt lời tự mình đẩy thất hoàng tử, nhẹ giọng nói, “Từ nay về sau lão thất sẽ ở Quảng Lăng cung, trẫm cũng tiện ở gần chiếu cố.”

Bởi vì không có chứng cứ, lại thêm Âu Dương Đào nắm trọng binh, tạm thời ông còn chưa thể xử trí Tuệ phi và lão bát, chỉ đành coi như chưa phát hiện, vả lại xem bọn họ có thể tự loạn trận tuyến hay không. Cảnh đế từng bước một đi lên trong đấu đá quyền lực có thể hiểu được sự bàng hoàng và bất lực của lão thất, hần tài hoa hơn người nhưng vận mệnh lại nhiều đau khổ, trong lúc mông muội đã bị mẫu phi xem là đứa con vứt bỏ mà hy sinh, ngay cả quyền lợi lựa chọn cũng không có. Ngoại trừ phụ hoàng và con chó trong ngực, hẳn có thể nói là không chỗ nương tựa.

Cúi đầu nhìn nhi tử nâng chó con giống như nâng vật dễ vỡ, trong lòng Cảnh đế tràn đầy thương tiếc, không khỏi vỗ đỉnh đầu hần, than thở nói, “Trường Dạ, phụ hoàng có thẹn với người mà.”

Thất hoàng tử vội vàng lắc đầu, chân thành nói, “Phụ hoàng cứu nhi thần trong nước lửa, cũng không có chỗ nào có lỗi với nhi thần. Sau này nhi thần và Hữu Xu không cần lo lắng hải hùng.”

Cảnh đế nghe lời ấy, trong lòng càng thêm khó chịu. Mà Tuệ phi dập đầu không ngừng lúc này mới đột nhiên hiểu ra: lão thất đã sớm nhận thấy được mưu tính của nàng, thuận thể đặt một cốc ngấm của Càn Thanh cung ở bên người. Hết thảy hôm nay đều là hần bố trí tốt, không chừng ngay cả hành động lỗ mãng của lão bát cũng là bị hần trêu chọc. Không hổ là con cháu Cơ gia, lòng dạ quả nhiên đủ sâu, sớm biết như thế, năm đó lúc sinh ra nên bóp chết hần!

Tuệ phi hối hận không kịp, thậm chí trách mình không đủ ngoan độc, cũng không biết rằng, tính mạng của mình và lão bát lại bị một con chó nhìn chằm chằm.

90. Chương 90

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quảng Lăng cung không có quy mô khổng lồ như Song Tuyết điện, bài trí cũng vô cùng đơn giản chất phác, lại thẳng ở vị trí cực tốt, chỉ cần vòng qua một hành lang gấp khúc dài mười trượng là có thể đến Càn Thanh cung. Sau khi Cảnh đế an bài nhi tử xong vốn định gọi vài thái y xem cho hần, tựa như nhớ tới cái gì lại sửa đổi chủ ý, phân phó thái giám bên người, “Đến hẻm Tửu Tinh đón Đặng Triều Sơn, bí mật chút, đừng để người khác nhìn thấy.”

Đặng Triều Sơn là viện thủ thái y viện đời trước, hiện giờ đã về hưu, không đề cập tới y thuật của ông cao tuyệt như thế nào, chỉ một điểm trung thành thôi đã đủ để thắng những thái y chuyên thuộc của Cảnh đế. Nếu không phải ông tuổi già sức yếu, tinh lực không đủ, Cảnh đế vốn định để ông làm thêm mười năm.

Đặng Triều Sơn tới thực nhanh, giúp thất hoàng tử bắt mạch xong sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, “Chậm, trị không hết. Ngoại trừ độc lan cực thảo năm đó, trong cơ thể hần còn tích lũy rất nhiều độc tố, hần là hạ trong thức ăn hoặc thuốc uống mỗi ngày, hiện giờ đã sâu tận xương tủy, khó có thể trừ tận gốc.”

“Người đồ lang bẩm! Đã nói hần trúng không phải lang cực thảo, là chu đằng, chu đằng, các người nghe không hiểu tiếng người sao? Y thuật như vậy, thế mà cũng xứng là đệ nhất quốc thủ Đại Yên quốc!” Lão quỹ kéo râu dê của Đặng Triều Sơn tức giận mắng, chỉ tiếc tình huống giống hệt năm đó, không ai có thể nghe thấy lời lão.

Hữu Xu vốn đang buồn bã ỉu xiu mà nằm trong lòng bàn tay chủ tử, thấy thế cũng lẹp bẹp đứng lên, sửa Đặng Triều Sơn. Thất hoàng tử vội vàng cúi đầu hôn lên chóp mũi và cái miệng nhỏ nhắn phẫn hồng của cậu, ôn nhu trấn an nói, “Suyt, Hữu Xu đừng sợ, sẽ tốt thôi, hết thủy đều sẽ tốt thôi.” Ngoại trừ những lời này, hần không còn lí do nào khác nữa. Hần đã buông tha hy vọng đứng lên lần nữa, nhưng trước khi chết, hần sẽ tận năng lực lớn nhất dàn xếp tốt cho Hữu Xu.

Trong lòng Cảnh đế vô cùng khó chịu, nhưng cũng giấu diếm vô tận phần nộ, nhịn rồi lại nhịn mới không lộ ra biểu tình vụn vặt, “Ý của người là nói, mấy năm nay lão thất vẫn luôn bị người ta hạ độc ư?”

Đặng Triều Sơn đã hơn bảy mươi tuổi, dù lập tức chết đi thì cũng là hỉ tang, cho nên không có gì phải che che lấp lấp. Ông kiểm tra mạch đập của thất hoàng tử một lần nữa, chắc chắn nói, “Không sai, đích thật là trúng độc được mãn tính, vi thần có thể giúp thất điện hạ điều trị, hoặc có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng nếu muốn đứng lên lần nữa, trừ khi Bồ Tát hiển linh...”

“Cái gì mà Bồ Tát hiển linh? Người tận sức trị, đừng nói những lời nói suông đó.” Cảnh đế nhớ tới lời Tuệ phi nói nguyện vì nhi tử mà giảm thọ, trong lòng liền một trận chán ngấy.

Đặng Triều Sơn liên tục vâng dạ, đang chuẩn bị viết phương thuốc, lại nghe thất hoàng tử nói, “Giúp phụ hoàng xem luôn đi.”

Hai mắt Cảnh đế ám trầm một chớp mắt, nhưng cũng không phản bác, vươn tay để Đặng Triều Sơn bắt mạch, ít lâu sau, đối phương khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề. Phương thuốc thực nhanh liền kê xong, có cung nữ lập tức cầm đi sắc thuốc. Cảnh đế nhìn chăm chăm nhi tử uống thuốc xong, ôm lên trên giường, lệnh hần sớm đi nghỉ ngơi, lúc này mới vội vàng rời đi.

Trong trường liên đồ nhạt, thất hoàng tử hồi lâu khó có thể vào giấc ngủ. Hần còn đang cảm thấy sợ hãi vì một màn vụn vặt mạo hiểm kia, quả thực khó có thể tưởng tượng nếu như quỹ ngao một hơi cắn phải, Hữu Xu sẽ là kết cục gì, mà mình sẽ thống khổ như thế nào. Hần quay sang, nhìn chăm chăm cục tuyết nhỏ nằm úp sấp bên gối mình, từng câu từng chữ cảnh cáo nói, “Hữu Xu, chúng ta làm một ước định. Nếu ngày sau ta gặp nguy hiểm, người nhất định phải chạy đi xa xa.”

Hữu Xu nhớ tới tình cảnh lúc màn trời rũ xuống, ngân hà chảy ngược, mình bị chủ tử dùng sức đẩy ra, trong lòng không ngừng được mà toát ra oán khí. Cậu lồm cồm đứng lên, nhảy lên trên mặt chủ tử vừa gặm vừa đạp, còn dùng chân trước không ngừng tát má. Thất hoàng tử bị lông nhung của cậu khiến cho cực kỳ ngứa ngáy, chóp mũi còn hiện ra vài cái dấu răng nhỏ, chỗ nào còn có thể không rõ ý tứ của cậu.

Hai tay hần luồn xuống dưới nách Hữu Xu, giơ cậu lên cao cao, thận trọng nói, “Hữu Xu đừng làm rộn, ta là vì tốt cho người.”

Bốn cái móng vuốt của Hữu Xu điên cuồng đập loạn, hai mắt đen lúng liếng chảy ra nước mắt, bộ dạng cực kỳ ủy khuất. Thất hoàng tử nhìn nhìn lòng đã mềm nhũn như bùn, cuối cùng bùi ngùi thở dài buông

cậu xuống, ôm sát vào trong ngực, không cho cậu nhìn thấy vẻ mặt áp lực mà lại thống khổ của mình. Hữu Xu lòng có cảm ứng, phát ra tiếng hừ hừ ủy khuất.

Hai chủ sủng ôm nhau hồi lâu, lúc này mới mặt dán mặt ngủ đi. Dù thất hoàng tử có kinh tài tuyệt diệu như thế nào nữa thì cũng chỉ là thiếu niên mười ba tuổi, ban ngày bị kinh hách, buổi tối khó tránh khỏi gặp chút ác mộng, không quá một khắc đã giật mình tỉnh lại, mở to hai mắt ở trong bóng đêm tìm kiếm bóng dáng Hữu Xu. Hữu Xu vội vàng vươn ra một móng vuốt hai má hắn, thấy hắn còn không muốn đi vào giấc ngủ liền liếm mí mắt hắn, chớp mũi phát ra tiếng kêu nhỏ rất có quy luật.

Thất hoàng tử chậm rãi khôi phục bình tĩnh, nắm chân trước của cậu, dùng cánh môi nóng bỏng hôn lên đệm thịt phần nộn của cậu, hôn một cái lại đổi một cái, hôn đủ bốn chân mới an tâm ngủ. Qua hồi lâu, thấy chủ tử không có dấu hiệu gặp ác mộng, Hữu Xu mới rón ra rón rén đứng lên, móng vuốt ôm lấy trưởng liêm, từng tắc từng tắc trèo xuống dưới đất.

Lão quỷ đã chờ từ lâu, trêu ghẹo nói, “Chủ tử người thật đúng là sủng ái người nha, khó trách người không muốn biến trở về làm người. Lại đây, ta giúp người xử lý miệng vết thương lại một chút, được tiểu Thuận tử bôi cho người không hữu dụng như của ta.” Vừa nói vừa cởi bỏ băng gạc, xử lý miệng vết thương.

“Cám ơn.”

“Vết thương của người có hơi sâu, không biết sau khi khép lại còn có thể mọc ra lông hay không. Nếu không mọc ra được chẳng phải rất xấu sao?” Lão quỷ cố ý hù dọa cậu.

“Không có việc gì, chủ tử sẽ không ghét bỏ ta.” Hữu Xu chắc chắn nói, “Đa tạ người tới cứu ta, ta nói cho người một chút về một loại thủ thuật nhỏ gọi là ‘thuật cấy da’ đi...”

Lão quỷ vội vàng đóng tai lắng nghe, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra biểu tình kinh hãi, mâu thuẫn, suy nghĩ sâu xa. Lão cũng là người tinh thông y thuật, tự nhiên hiểu rõ lời Hữu Xu nói nhìn như vớ vẩn, lại rất có tính thao tác. Cũng không biết đầu cậu đến tột cùng là mọc ra như thế nào, có thể tìm ra thủ đoạn kinh thể hải tặc như thế, nhưng mà thủ đoạn như vậy trong miệng cậu cũng bất quá chỉ là một cái ‘thủ thuật nhỏ’, vậy ‘thủ thuật lớn’ lại sẽ như thế nào?

Trong lúc bất tri bất giác, sắc thái trên người lão quỷ lại tăng thêm một lần nữa, từ một tàn ảnh màu xám biến thành một đám sương mù đen đặc.

Hữu Xu giảng giải xong thuật cấy da, lại nói, “Các người học y còn cần phải hiểu rõ ràng cấu tạo cơ thể người, sau này ta vẽ cho người một bức bản đồ cơ thể người, chỉ cái đó thôi đã đủ để người nghiên cứu nhiều năm. Lấy cái đó trao đổi, người dạy ta một ít bí thuật trung y.”

Lão quỷ đã là một vong hồn, chỗ nào còn để ý truyền thừa sư môn, vì bản đồ cấu tạo cơ thể người, lập tức gạt đầu. Một người một quỷ đã thành bạn hợp ý, tất nhiên là không có gì giấu nhau. Hữu Xu hít một hơi, buồn bã nói, “Tiên hạ thủ vi cường, xuống tay trễ gặp tai ương. Nếu bát hoàng tử và Tuệ phi muốn mưu hại chủ tử, vậy ta giết bọn họ trước!”

“Người muốn ta giúp người hả? Nói trước, ta không phải lệ quỷ, sẽ không giết người.” Lão quỷ vội vàng xua tay.

“Tự mình động thủ, không cần người.”

“Người?” Lão quỷ cao thấp đánh giá cục tuyệt, có chút muốn cười.

Hữu Xu nhìn chân trước ngắn mập của mình, biểu tình có chút ngưng trệ, trầm mặc thật lâu sau mới nghiêm túc nói, “Nhớ năm đó ta cũng là người tâm ngoan thủ lạt, dao trắng tiến vào dao đỏ rút ra, không biết chấm dứt bao nhiêu yêu ma quỷ quái, lột da rút gân, lóc xương...”

Phụt... Một tiếng cười phun thốt ra, lão quỷ vội vàng che miệng, run giọng nói, “Xin lỗi, người tiếp tục.”

Hữu Xu yên lặng xoay người, dùng bóng dáng tròn xoe đối diện lão quỷ.

Lão quỷ sợ chọc cậu buồn bực, đi lên trước dụ dỗ một trận, trong lòng lại cười đến ngã nghiêng. Lấy cái tánh chó này, còn tâm ngoan thủ lạt nữa. Nhưng mà thực nhanh, lão liền hiểu rằng mình trông mặt mà

bắt hình dong, chỉ nghe Hữu Xu nhắc nhở, “Ngày khác ta muốn dẫn bát hoàng tử tới Từ Ninh cung, người giúp ta thì triển một chút thủ thuật che mắt là được.”

Lão quỷ cảm thấy sợ hãi, lúc này mới hiểu rõ đến tột cùng cậu đánh chủ ý gì.

Thương nghị với lão quỷ xong, Hữu Xu theo trưởng liên bò lại trên giường, đập đập trên gối đầu mềm mại, lúc này mới kê sát chủ tử say sưa đi vào giấc ngủ.

Cam Tuyền cung trong một đêm đánh chết hai mươi mấy cung nhân, ngay sau đó Tuệ phi mất phượng ấn, mà hoàng hậu bệnh lâu không khỏi ngày hôm sau liền khí phách phẫn chấn ngồi ngay ngắn ở Khôn Ninh cung, tiếp nhận chúng phi lễ bái. Biến cố trọng đại như thế, cũng không biết là xảy ra như thế nào. Trong lòng chúng tần phi tò mò giống như vuốt mèo cào, sôi nổi phải thám tử đi hỏi thăm.

Không có phượng ấn và thánh sủng, lực khống chế của Tuệ phi đối với Cam Tuyền cung yếu bớt thật nhiều, thực nhanh liền có lời đồn đãi truyền ra, lúc này mọi người mới hiểu rõ hóa ra là bát hoàng tử thả chó hành hung, muốn đẩy thất hoàng tử vào chỗ chết, bị Hoàng Thượng vừa vặn bắt được. Hoàng Thượng nổi trận lôi đình, chẳng những mang thất hoàng tử đi, còn thu lại quyền hành của Tuệ phi. Ông có thể nâng Tuệ phi lên cao cao, tự nhiên cũng có thể hung hăng đập xuống, bất quá chỉ là một ý niệm mà thôi.

Từ sau khi thất hoàng tử rời khỏi, Tuệ phi đã từng được sủng nhất lục cung đã lâu chưa gặp Hoàng Thượng, mà mấy lần bát hoàng tử đến Càn Thanh cung quỳ lạy thỉnh tội, cũng đều bị đuổi đi, đúng là ngay cả một câu giải thích cũng không nghe. Cùng lúc đó, Long Thành cũng liên tiếp có tin tức truyền về kinh thành.

Dưới sự đề nghị của thất hoàng tử, Uy Hổ tướng quân nhanh chóng xây dựng một thành trì mới ở mặt phía bắc Long Thành, mệnh danh là tân Long Thành, nói là có thể vô điều kiện tiếp nhận dân chúng lang bạc kỳ hồ, khôn cùng thất vọng, vả lại năm năm không thu thuế má, đất hoang khai khẩn ra cũng thuộc về dân chúng hết, có thể tự đến quan phủ làm khế ước; thương nhân có thể tự do ra vào cửa thành tiến hành mậu dịch, mấy khoản như phí vào thành, kinh chế tiền, tổng chế tiền, nguyệt thung tiền, bản trưởng tiền* sưu cao thuế nặng toàn bộ hủy bỏ, chỉ cần giao thuế chính là được.

*Kinh chế tiền, tổng chế tiền, nguyệt thung tiền, bản trưởng tiền: một số loại thuế phụ tạp nham, được sử dụng ở thời Tuyên Hòa Bắc Tống.

Tin tức vừa ra, lưu dân đã chịu đủ nỗi khổ chiến loạn chen chúc tới, bất quá chỉ là một thị trấn nho nhỏ, đảo mắt đã được bọn họ xây dựng thêm đủ để chống lại thành trì cự Long Thành thật lớn, vả lại trên vị trí địa lý hoàn toàn quần thúc được chín thành khác.

Cảnh đế còn chưa kịp cao hứng, lại nhận được một phần chiến báo kịch liệt, hóa ra dân chúng cự Long Thành cực kỳ hăm mộ đủ loại chính sách lợi dân của tân Long Thành, sôi nổi muốn dọn qua, lại bị thành chủ bắt nhốt thậm chí tàn sát, từ đó khiến cho nội loạn. Tháng trước Uy Hổ tướng quân đã xuất binh giải cứu, dưới sự trong ngoài giáp công rốt cuộc bắt giữ được thành chủ mười thành, hiện giờ đã áp giải hồi kinh, chờ đợi thánh lệnh.

Thành chủ mười thành bề ngoài thì là người Đại Yến, kì thực đã sớm bị Trịnh quốc thu mua, trở thành người thúc đẩy cổ động dân loạn. Bất luận như thế nào bọn họ cũng không ngờ được, ý muốn lợi dụng dân loạn của mình và Trịnh quốc, trái lại bị dân chúng phủ định. Bất quá chỉ là một tân Long Thành mà thôi, lại gây ra biến đổi lớn như thế, vả lại trong thời gian ngắn ngủn ba tháng thu nạp dân tâm, so sánh với chính sách nô lệ hóa sáu mươi năm của Trịnh quốc, quả thật cực kỳ châm chọc.

Cảnh đế than thở thật lâu mới giao chiến báo cho nhóm triều thần truyền đọc, mà thất hoàng tử đang ngồi ở dưới triều, nhẹ nhàng vuốt ve chó con trong ngực, trên mặt không thấy chút đắc ý nào.

Nhóm triều thần tất nhiên là cảm thấy sợ hãi cảm thán đối với việc thất điện hạ bày mưu nghĩ kế, nghe Hoàng Thượng muốn sắc phong hần làm Đoan thân vương, lại không có một người đứng ra phản đối, bởi vì hai chân hần đã phế, dù vương tước cao tới đâu, cũng không có ảnh hưởng đối với người khác.

Lấy mười ba tuổi thụ phong thân vương, đây tính là mở ra tiền lệ tại Đại Yến quốc. Tuệ phi sau khi nghe tin thì tức giận đến hộc máu, bát hoàng tử cũng nhận được lời chúc mừng nhìn như thật lòng, kì thực là bỏ đá xuống giếng của các huynh đệ còn lại, dưới cơn tức giận đập nát nghiền mực, khiến thái phó lắc đầu liên

tục, thất vọng không thôi. Lấy tâm tính bức này, sợ là ngay cả đầu ngón tay của thất điện hạ cũng kém hơn.

Buông tha kỳ tài có một không hai như lão thất, ngược lại chọn đưa vẹo tảo nứt như lão bát, Tuệ phi quả thật có mắt không trông! Lần thứ hai Âu Dương Đào đến Cam Tuyền cung, mắng muội muội một trận, hận không thể chặt đứt hai chân lão bát, gắn lên trên người lão thất. Nhưng hiện tại cái gì hấn ta cũng không dám làm, chỉ vì hành động lỗ mãng của lão bát đã nhận được hoà nghi của Cảnh đế, có khả năng Âu Dương gia phải ngủ đông một đoạn thời gian thật dài mới có thể tìm kiếm đường ra.

Song Tuyết điện đã từng náo nhiệt vô cùng hiện giờ trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, ngược lại Quảng Lăng cung đông như trẩy hội, khách báỉ phủng không ngừng. Chư vị hoàng tử nhìn trúng tài trí và thánh sủng của lão thất, sôi nổi đến mượn sức lấy lòng. Ngày hôm đó, tứ hoàng tử lấy danh nghĩa thăm bệnh đệ báỉ thiếp, vừa mới bước vào cửa điện liền giương giọng hô, “Hoàng đệ, tứ ca tới thăm người.”

“Hoàng huynh mời ngồi, ta đang chuẩn bị dùng bữa, người ăn chưa?” Thất hoàng tử vừa nói vừa đem khăn ăn đặc chế cột trên cổ Hữu Xu, thuận tiện gãi gãi cái cằm mập của cậu. Hữu Xu ngửa đầu lên, phát ra tiếng hừ nhẹ sảng khoái, bộ dạng vô cùng thích thú. Thương thế của cậu đã khỏi hẳn, lông mao tuyết trắng cũng mọc ra, ngược lại càng đáng yêu hơn so với dĩ vãng.

Tứ hoàng tử cười ha ha, “Hoàng đệ, người vậy mà còn làm cho nó một bộ khăn ăn à? Quả nhiên là dụng tâm. Ta chưa ăn, liền ké cơm ở chỗ người đi.”

“Hoàng huynh đừng khách khí, tiểu Thuận tử, đến ngự thiện phòng bảo bọn họ thêm đồ ăn.” Thất hoàng tử cầm lấy khăn tay giúp Hữu Xu nhất nhất lau sạch sẽ móng vuốt phần nộn, cười nói, “Hữu Xu yêu sạch sẽ, lúc ăn cơm nếu làm dính nước canh ở trên người, tất sẽ cầu xin ta giúp nó tắm rửa. Hiện tại thời tiết lạnh, tắm quá nhiều dễ dàng cảm lạnh.” Dứt lời nắm một chân cậu, dùng sức hôn vài cái.

Tứ hoàng tử chưa từng thấy qua một mặt chân thành như thế của lão thất, không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Chốc lát sau, vài cung nữ đem thức ăn thêm nhất nhất bưng tới, lại thay tứ điện hạ bối cơm, sau đó nói đuôi nhau lui ra. Thất hoàng tử chỉ vào vài đĩa đồ ăn trong đó, nhắc nhở, “Hoàng huynh, mấy món này là của ta và Hữu Xu, mùi vị vô cùng nhạt nhẽo, chỉ sợ người không quen.”

“Người với con chó này ăn cùng thức ăn à?” Tứ hoàng tử kinh sợ.

Thất hoàng tử cười mà không nói, thấy Hữu Xu đã lắc lắc mông nhỏ đi đến cạnh bát nước trắng nấu thịt gà, lập tức gấp cho cậu một cái chân gà. Chân gà rất trắng kiện, lo lắng Hữu Xu cắn không nổi, trước hết hấn dùng răng mình xé thịt gà thành từng miếng, lại dứt cho cậu. Nào ngờ hôm nay thời gian bày thiện có chút trì hoãn, Hữu Xu đã đói đến hốt hoảng, lập tức nhào lên, dùng đầu lưỡi phần nộn đem thịt gà hấn cắn vào miệng cuộn ra, cuối cùng liếm sạch nước canh bên khóe miệng hấn.

Nhìn thấy một người một sủng miệng đối miệng đoạt đồ ăn với nhau, lão thất vốn có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng lại một chút cũng không chê, ngược lại hé miệng ngậm đầu lưỡi chó con, trong mắt toát ra cảm xúc vui vẻ mà lại ôn nhu, tứ hoàng tử không khỏi kinh ngạc, sau đó dời tầm mắt qua một bên, hơi thấy xấu hổ.

“Hoàng đệ, người với nó cùng một miệng ăn cơm, có thể không sạch sẽ hay không?” Hấn ta thấp giọng nhắc nhở.

“Hữu Xu rất thích sạch sẽ.” Thất hoàng tử không để bụng, ôm Hữu Xu vào trong ngực, người một hơi ta một hơi dứt cơm, thường thường cúi đầu hôn hôn chớp mũi và cái miệng nhỏ nhắn của cậu, trên mặt lộ ra ý cười.

Hai chủ sủng thật sự quá mức dính nhau, khiến tứ hoàng tử cực kỳ khó chịu, hấn còn chưa từng thấy ai chiều cổ một con chó đến chu đáo như thế. Lão thất không giống như là đang nuôi sủng vật, ngược lại giống như đang nuôi con trai vậy! Hấn ta vừa cân nhắc sở thích của lão thất, vừa không yên lòng ăn cơm, bất tri bất giác liền dùng hai chén.

Bên kia, Hữu Xu cũng ăn no, đang nằm ngửa trên đùi chủ tử, dùng móng vuốt không ngừng vỗ cái bụng tròn xoe của mình, yêu cầu xoa xoa. Thất hoàng tử cười nhẹ một tiếng, trước tiên lấy khăn lau lau cái miệng bóng nhẫy của cậu, lại cới bỏ khăn ăn, lúc này mới thông thả ả xoa.

Lão thất không tiện đi lại, bình thường tất nhiên rất tịch mịch, khó trách xem một sủng vật như bảo bối. Rốt cuộc tứ hoàng tử xác định được sở thích của hoàng đệ, chờ cung nữ cầm chén đĩa đi sau đó mới nhẹ nhàng vỗ tay, lệnh tùy tùng chờ ở ngoài điện đi vào. Tùy tùng đưa đến vài cái rương lớn, bên trong đều là dược liệu quý báu, lại có một người mang theo một cái lồng vàng son đi lên.

Nghe thấy động tĩnh, Hữu Xu đã sắp ngủ lập tức mở mắt nhìn lại, liền thấy trong lồng sắt nhốt một con Tây Thi khuyển* dài nửa thước, bộ lông cực kỳ trơn mượt sáng bóng, đỉnh đầu còn dùng vải đỏ cột thành một búi, phẩm chất vô cùng xuất chúng. Trong lòng cậu căng thẳng, lập tức cuộn bụng bò lên, sửa Tây Thi khuyển. Bên cạnh chủ tử không thể xuất hiện con chó khác, nhất là chó còn đáng yêu hơn mình!

* Tây Thi khuyển: là giống chó Shih yu

“Phân cao thấp với một con chó, người có dọa người hay không?” Lão quỷ từ ngoài cửa sổ bay vào.

Hữu Xu không phản ứng lão, tiếp tục kêu sữa, lông trên người cũng xù lên theo, Tây Thi khuyển sợ tới mức nhắm thẳng trong góc lồng rúc tới.

Tứ hoàng tử không hiểu nói, “Hoàng đệ, Hữu Xu làm sao vậy? Có phải mùi vị con chó ta mang đến không đúng hay không?” Ngoại trừ dấu khuyển, chó ở miếu cầu phước đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tuyệt đối sẽ không phát sinh tình huống cắn xé nhau thậm chí là cắn người.

Nó đang ghen. Trong lòng thất hoàng tử kêu lên, trên mặt lại làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, nhin cười nói, “Đừng động tới nó, nó ăn no liền dễ dàng làm ầm ĩ. Hoàng huynh, con chó của người thực đáng yêu, tên gọi là gì?”

Tứ hoàng tử mừng thầm, vừa ôm chó con ra vừa giải thích, “Con Tây Thi khuyển này là ta nhờ người ta mang về từ phía nam, huyết thống rất tinh thuần, tổng quản miếu cầu phước cũng kiểm tra qua, không có tật bệnh. Nghe nói người thích chó, lúc này mới nghĩ đưa tới đây. Đúng rồi, tùy tùng huấn luyện nó nói nó cực kỳ thông minh, có thể hiểu tiếng người, còn biết tính toán, nếu không thì để nó biểu diễn cho người xem một cái?”

Thần dị như vậy? Hữu Xu cảm thấy nguy cơ tăng nhiều, dùng ý niệm hỏi, “Lão gia tử, mau nhìn xem có phải nó cũng trùng tạo súc thuật không.”

“Không, nó chỉ là một con chó bình thường. Lại nói, trên người người mang theo tử vi để khí, vốn nên trở thành một đời hùng chủ, sao lại lưu lạc đến nông nổi người không ra người chó không ra chó thế này? Mệnh cách của người cũng quá kỳ quái.”

Hữu Xu không tiện nói cho lão biết chuyện chủ tử là tử vi để tinh, chỉ có thể làm bộ không nghe thấy. Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, chó nhỏ đã bị tứ hoàng tử đặt ở trên bàn, trước mặt đặt vài cái thẻ gỗ, phân biệt viết con số tương ứng. Tứ hoàng tử lấy ra hai con số, hỏi, “Nhanh nói với hoàng đệ, hai thêm hai là bao nhiêu?”

Con chó ngửi ngửi những thẻ gỗ còn lại, thực nhanh ngậm ra một cái trong đó, mặt trên viết “bốn”. Tứ hoàng tử rất đắc ý, lại hỏi ba thêm hai là bao nhiêu, cũng cho ra đáp án chính xác. Loại chuyện này cổ nhân ít được thấy, tự nhiên cảm thấy thần dị, Hữu Xu lại biết đó bất quá chỉ là kinh nghiệm phản xạ có điều kiện sau khi huấn luyện thôi.

Nhưng mà chủ tử lại giống như bị mê hoặc, thế mà lại muốn ôm Tây Thi khuyển, trong miệng còn liên tục tán thưởng. Lần này, Hữu Xu thật sự xù lông, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp, dọc theo đầu gối chủ tử nhảy lên mặt bàn, đem cái tay không an phận của hắn đẩy ra. Thất hoàng tử muốn ôm lấy Tây Thi khuyển lần nữa, lại bị một móng vuốt của cậu đẩy ra, cứ mãi như thế, cậu lại thật sự nổi giận, gặm ống tay áo thất hoàng tử trái phải xé rách, con mắt đen lúng liếng toát ra hai ngọn lửa.

Tứ hoàng tử rốt cuộc ngấm ra một chút, sợ hãi than, “Hoàng đệ, hay là Hữu Xu đang ăn giấm à?”

“Hắn vậy.” Trong lòng thất hoàng tử cười thầm tới nội thương, trên mặt lại không hiện mấy may, lại muốn vươn tay đi ôm Tây Thi khuyển, lại bị Hữu Xu một hơi cắn ngón cái, bốn chân mập ngấn quần hết lên trên cánh tay hắn, bấm riết không tha.

“Hoàng huynh người xem, máu ghen của Hữu Xu cũng quá lớn, lại không cho ta ôm con chó khác, nếu giữ con Tây Thi khuyển này lại, cũng không biết nó sẽ giận thành cái dạng gì nữa. Nó từng đã cứu mạng của ta, ta cũng không thể thiếu nó, con Tây Thi khuyển này hoàng huynh vẫn là tự mình ôm về nuôi đi.” Thất hoàng tử uyển chuyển cự tuyệt.

Lúc này Hữu Xu mới buông cánh tay hắt ra, vươn đầu lưỡi liếm liếm dấu răng trên ngón tay hắt, mũi ửng ửng, phát ra tiếng hừ hừ ừy khuất.

Mới vừa rồi tứ hoàng tử còn cảm thấy con Tây Thi khuyển của mình linh khí bức người, lại nhìn biểu tình động tác đều cực kỳ nhân tính hóa của Hữu Xu, liền hiểu rõ hai đứa quả thực là khác nhau như trời đất. Mặc cho ai được một tiểu sinh mệnh khác xem thành cả thế giới mà đối đãi, trong lòng đều khó tránh khỏi cảm động, huống chi là người trọng tình trọng nghĩa như lão thất. Hắn ta cũng không cảm thấy bị mất mặt, sáng khoái cười cười, sau đó mang theo Tây Thi khuyển chấp tay cáo từ.

Sau khi nguy cơ giải trừ, Hữu Xu vui vẻ chạy đến trước đồng thể bài tứ hoàng tử để lại, không ngừng dùng móng vuốt vỗ vỗ, cũng muốn triển lãm chỉ số thông minh một chút. Phân bì với một con chó, cậu lại không chút nào cảm thấy dọa người, chỉ hy vọng chủ tử có thể càng yêu thích mình một ít, càng coi trọng mình một chút.

Thất hoàng tử đặt nắm tay trên môi, cố gắng nghẹn cười. Lão quỷ nằm trên xà nhà cũng trêu ghẹo theo, “Ta càng ngày càng hoài nghi lai lịch của người. Nói thật đi, người căn bản không trúng tạo súc thuật, người chính là một con cẩu tinh đúng không? Nhìn cái bộ dạng chó của người kìa!”

Hữu Xu cũng không phản ứng lão, phun ra một nửa đầu lưỡi sữa chủ tử, lại bị đối phương ôm lên, ngọt ngào hôn hôn một trận, vừa hôn vừa cười nhẹ nói, “Hữu Xu ngoan, không cần biểu diễn, ta biết người là con chó thông minh nhất trên thế giới. Mới vừa rồi ta đùa người thôi, căn bản là chưa từng muốn thu dưỡng Tây Thi khuyển kia. Ta có người đã đủ rồi, không cần bắt luận ai khác.”

Cái đuôi lông xù của Hữu Xu điên cuồng đong đưa, dùng răng sữa bé bé cọ cọ cái mũi cao thẳng của chủ tử, biểu đạt tình cảm vui sướng.

Lão quỷ chờ hai chủ sủng dính nhau đủ mới không nhanh không chậm nói, “Ta tới là muốn nói cho người biết hai tin tức. Thứ nhất, bào huynh của thái hậu là Tĩnh quốc công đã vào cung, lúc này bọn họ hẳn là đang lẫn lộn trong phạt đường. Thứ hai, giải được của chủ tử người đã làm xong, sau khi ăn vào người giúp hắn xoa xoa chân, dựa theo phương pháp mà ta dạy cho người.”

Hữu Xu vui mừng quá đổi, quyết đoán nói, “Người thi pháp thuật, để chủ tử ta ngủ một giấc trước, ta tiện nhân cơ hội rời đi. Giải được người tạm thời cất đi, chờ ta trở về lại đút cho hắn. Đi, đến Song Tuyết điện.”

Lão quỷ đồng ý, đầu ngón tay hơi điểm một cái, thất hoàng tử liền ngủ như chết. Hữu Xu dọc theo vạt áo choàng của hắn trượt xuống đất, lại bảo lão quỷ đắp cho hắn một cái chăn bông thật dày, lúc này mới thuận lợi tránh khỏi những người lui tới dưới sự trợ giúp của thủ thuật che mắt, ra khỏi Quảng Lăng cung.

91. Chương 91

Hữu Xu còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên bị mang đến Cam Tuyền cung, con đường hai bên tràn đầy phồn hoa và thái điệp*, trên hành lang treo mấy cái đèn lồng đỏ thắm, theo gió nhẹ lay, cung nhân lui tới ai cũng thần thái kiêu căng, tài trí hơn người. Hiện giờ chỉ qua ba tháng, nơi này đã trở nên vô cùng lạnh lùng trống vắng, hoa lá hư thối rụng rơi trên mặt đất không người xử lý, biến thành khắp nơi đều là tàn hồng**.

*Phồn hoa: hoa cỏ um tùm, rậm rạp. Thái điệp: bướm rực rỡ, nhiều màu.

**Tàn hồng: hoa rơi điêu tàn.

Mũi Hữu Xu có chút không thoải mái, dưới thủ thuật che mắt của lão quỷ chạy nhanh hơn vài bước, rút cuộc đến nội điện. Tuệ phi đang đứng bên cửa sổ nhìn ra phương xa, trên mặt lại không có trang điểm tinh xảo và mỉm cười tao nhã, mà là mây đen trải rộng. Bát hoàng tử mới vừa học xong, vội vã chạy vào, hỏi, “Mẫu phi, bọn họ đều nói cứ cứ bị biếm thành giám quân ngũ phẩm, có thật không?”

Tuệ phi xoay người hung hăng vút qua một tát, “Người còn có mặt mũi nhắc tới? Nếu không phải bị người liên lụy, cứ cứ người cũng sẽ không bị Hoàng Thượng phái đi tấn công Nam Man. Triều đình tấn công Nam Man vài thập niên, có từng thắng một lần chưa? Mấy chục vạn binh mã trong tay cứ cứ người hoàn

toàn hao tổn, không đợi hần hồi kinh báo cáo công tác, Hoàng Thượng đã phát ba đạo ý chỉ giáng tội, vừa đi vừa giáng chức, chờ hần đến kinh thành, có khả năng ngay cả giám quân ngũ phẩm cũng không giữ được. Ta và cữu cữu ngươi trừ tính mười mấy năm, cuối cùng lại công dã tràng, đều là bởi vì cái thứ không nên thân người! Nếu ngươi không đi trên chọc lão thất, chúng ta có thể có hôm nay sao?”

“Nếu người sớm giết chết lão thất, chúng ta mới không có hôm nay! Chính người không đủ nhẫn tâm, ngược lại đến trách ta!” Bát hoàng tử dùng sức đẩy Tuệ phi ra, xoay người chạy đi.

Tuệ phi tức giận đến sắp té xỉu, rồi lại không thể không quản hần, vội vàng bảo thái giám đuổi theo. Nàng ta rút cuộc thừa nhận, mình quả thật chọn sai người, nếu đổi lão bát thành lão thất, hiện tại nàng ta há lại lưu lạc đến hoàn cảnh này. Tuy nói toàn bộ chứng cứ năm đó đã xóa đi sạch sẽ, nhưng chỉ cần hoàng thượng có hoài nghi, thì có thể không dấu vết mà trừng trị người. Hoàng Thượng là trời của Đại Yên, ông muốn làm gì liền làm đó, muốn nâng ai liền nâng người đó.

Hiện tại xem ra, ông đã không định nâng Cam Tuyên cung nữa, bào huynh bị biếm chính là một tín hiệu, kế tiếp hần sẽ đến phiên mình. Tuệ phi lung lay sắp đổ, may mà được hai cung nữ đỡ lấy mới không ngã ngồi dưới đất. Nàng ta không chút nào chú ý, một con chó nhỏ từ bên người chạy qua, đuổi theo bát hoàng tử.

Dưới sự trợ giúp của quý quái trong cung, Hữu Xu dễ dàng lấy được ngọc bội tùy thân của bát hoàng tử, chạy tới Từ Ninh cung. Bát hoàng tử chẳng những hận lão thất, càng hận con chó của lão thất, vội vàng bỏ rơi cung nhân viên cuồng đuổi theo, thậm chí đuổi theo sau tìm một góc bí mật giết chết con chó, băm thành thịt nát, lại cắt một cái móng chó, lặng lẽ đưa đến cung lão thất, xem hần sẽ thương tâm muốn chết như thế nào.

Bị ác niệm trong lòng thúc đẩy, hần ta chỉ biết điên cuồng đuổi theo, vẫn chưa chú ý mình đã vào địa giới Từ Ninh cung. Cung nữ trông coi phạt đường bị tiếng vang quý quái làm ra dẫn dắt rời đi, miễn cưỡng đi thoáng qua hần ta, lại bởi vì thủ thuật che mắt mà không nhìn thấy.

Thái hậu là hoàng hậu của tiên đế, năm mười tám tuổi gả vào trong cung, hai mươi tuổi thành quả phụ, vốn định chọn lựa hoàng tử còn nhỏ kế thừa ngôi vị hoàng đế, để làm con rối của mình và bào huynh, lại nào ngờ Cảnh đế cao tay, trước một bước lấy được ủng hộ của triều thần. Sau khi Cảnh đế lên ngôi, nàng ta mượn danh nghĩa lễ Phật để trốn tránh đối phương thanh toán, nhưng cũng không nhận mệnh, thường muốn quây ra chút sóng gió ở hậu cung tiền triều.

Giờ này khắc này, nàng ta đang cùng bào huynh phiên vân phúc vũ trong phạt đường, vẫn chưa phát hiện một con chó nhỏ ngồi xổm ở cửa quan sát. Chốc sau, chó nhỏ xoay người rời đi, khi đi đến bậc thang liền đem ngọc bội ngậm trong miệng ném xuống. Ngọc bội dính linh một trận quay cuồng, cuối cùng rơi vào vườn hoa bên cạnh. Chó nhỏ lập tức tung tăng chạy như điên, đảo mắt liền không còn bóng dáng.

“Ai ở bên ngoài?” Thái hậu cùng với bào huynh cứng ngắc một chớp mắt, lập tức lớn tiếng chất vấn.

Cung nữ bị dẫn dắt rời đi lững thững đến muộn, lại bởi vì thủ thuật che mắt, mà không phát hiện chó nhỏ, cũng không phát hiện bát hoàng tử bị quý đánh tường vây ở trong hậu hoa viên. Nàng bước nhanh tiến lên, run giọng nói, “Khởi bẩm thái hậu nương nương, mới vừa rồi nô tỳ bị, bị người ta dẫn rời đi.”

Trong lòng thái hậu và Tĩnh quốc công biết đại sự không ổn, vội vàng mặc quần áo đi ra xem xét, rốt cuộc tìm được một cái ngọc bội trong vườn hoa, phía trên dùng thẻ chữ lệ khắc một chữ “Vĩnh”.

“Cơ Vĩnh Dạ?” Ngoại trừ bát hoàng tử, thái hậu không nghĩ ra người khác.

Mà bát hoàng tử được giải trừ quỷ đánh tường lại đúng lúc này đi đến trước Phật đường, chấp tay hành lễ.

Thái hậu kéo ra một nụ cười, hỏi, “Sao người lại tới đây?”

“Hồi hoàng tổ mẫu, con chó của lão thất thật sự đáng giận, lại ngậm ngọc bội của tôn nhi đi mất. Tôn nhi một đường điên cuồng đuổi theo, bất tri bất giác liền vào Từ Ninh cung.” Dứt lời ngẩng đầu, kinh hãi nói, “Hoàng tổ mẫu, đúng là khối ngọc bội này.”

Thái hậu trả ngọc bội lại, cái gì cũng không hỏi liền để cho hắn đi. Một khắc trước Tĩnh quốc công còn đang cười theo, chớp mắt sau lại sát khí lộ hết, “Người tin chuyện ma quỷ của hắn à? Chó, các người có nhìn thấy chó đi vào không?”

Cung nhân đồng loạt lắc đầu, trong lòng run sợ nói, “Đừng nói chó nhỏ, ngay cả bát điện hạ vào bằng cách nào cũng không hiểu được.”

Thái hậu cũng không tin lý do của lão bát, nhưng sẽ không giết người diệt khẩu trong Từ Ninh cung của chính mình, liền tính toán an bài mấy cái đinh ở Cam Tuyền cung, chậm rãi độc chết hắn ta.

Tĩnh quốc công lắc đầu, “Vẫn phải giải quyết hắn sớm một chút. Nếu hắn đem việc này nói với Tuệ phi, lại nói với Hoàng Thượng, chúng ta liền xong.”

“Trước tiên tìm người theo dõi hắn. Hắn và Tuệ phi hiện tại tình cảnh kham ưu, thật vất vả bắt được một cái nhược điểm lớn như vậy của ai gia, tất nhiên sẽ chạy tới giao dịch với ai gia. Mấy người thành tinh trong cung này đều sẽ không lãng phí một chút cơ hội nào, luôn muốn mưu đoạt lợi ích lớn nhất.” Thái hậu chắc chắn nói, “Loại gièm pha này, phàm là người biết chuyện đều không chiếm được chỗ tốt, kết cục của lão bát như thế nào phải xem tâm tình của Hoàng Thượng, còn Tuệ phi thì chắc chắn sẽ bị diệt khẩu, cho nên bọn họ không dám nói, dù có muốn nói cũng phải bố trí một phen, tốt nhất mượn danh nghĩa người khác. Chúng ta còn có thời gian, không vội.”

Tĩnh quốc công nghĩ thấy cũng đúng, phân phó nói, “Người xem rồi làm đi, tóm lại không thể bị bọn họ bắt được. Ở trên đời này, chỉ có người chết mới có thể kín miệng như bưng.”

“Ai gia hiểu rõ.” Thái hậu đi lên trước, ái muội chà chà dây lưng bào huỳnh.

Khi Hữu Xu và lão quỷ trở lại Quảng Lăng cung đã gần đến hoàng hôn. Tiểu Thuận tử phát hiện thất điện hạ đang ngủ liền ôm hắn lên giường, thấy trong điện ngoài điện đều không có bóng dáng Hữu Xu, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng phái người đi tìm. Mất thấy thất điện hạ sắp tỉnh, tất cả mọi

người gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy con chó từ trong bụi cỏ nhảy ra, giống hệt như thấy cha ruột, một đám kích động đến rơi nước mắt.

“Tiểu tử tông của ta ơi, ngài trở lại rồi! Ngài chạy đến đâu vậy, sao lại làm bẩn cả người thế?” Tiểu Thuận tử vội ôm cậu lên, phân phó nói, “Mau mau mau, thừa dịp điện hạ chưa tỉnh nhanh chóng đi nấu một chậu nước ấm tắm rửa cho nó! Vị chủ nhân này chính là mệnh căn của điện hạ đó, nếu biết chúng ta thiếu chút nữa làm mất nó, người trong cả cung đều phải ăn roi!”

Nhớ tới đại cung nữ bị một roi đánh tàn, mọi người lập tức phân công nhau hành động.

Hữu Xu cũng không để người khác ngoài chủ tử ôm, nhưng hôm nay trên người dính đầy vụn cỏ, bùn đất và nước, bẩn đến muốn mạng, nếu không cho tiểu Thuận tử tắm sạch sẽ, chủ tử tất nhiên sẽ giận dữ. Tình cảnh kia cậu không dám nghĩ, vì thế thoáng giây dựa hai cái cũng liền nhận mệnh.

Sau nửa canh giờ, Hữu Xu được tắm đến trắng nõn trắng nà bị tiểu Thuận tử lặng lẽ đặt ở bên gối đầu của thất điện hạ. Cung nhân thần kinh buột chặt thấy điện hạ vẫn ngủ thực trầm, lúc này mới thở phào, sau đó nối đuôi nhau đi ra. Lão quỷ trôi nổi ở đỉnh màn trướng vừa lật bàn tay liền biến ra một hạt được hoàn màu nâu, dãn dãn, “Người nghĩ biện pháp cho chủ tử người ăn giải được, sau đó ấn xoa huyết vị ở chân cho hẳn. Ta đi đây, trong hiệu được ngự dụng vừa tới một đám được mới, ta phải đi lựa lựa, giấu cái tốt nhất đi.”

Hữu Xu gọi hai tiếng coi như đáp lại.

Lão quỷ chân trước mới vừa đi, thất hoàng tử sau lưng liền tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường, biểu tình lập tức buột chặt, thấy Hữu Xu ngồi xổm ở bên gối đầu nhìn mình, lúc này mới hoàn thần sắc, “Mới vừa rồi ta ngủ à? Ai ôm ta lên?”

Tiểu Thuận tử. Hữu Xu gọi ba tiếng, chân trước ngấn mấp cào một trận ở dưới gối đầu, rốt cuộc cào ra một viên được hoàn, dùng miệng ngậm đưa tới lòng bàn tay chủ tử, sau đó ngẩng mặt, ánh mắt tha thiết.

“Đây là cái gì? Người tìm ra từ chỗ nào?” Thất hoàng tử nửa ngồi lên, đem viên được nhắm ngay ánh chiều tà nhiều lần xem xét.

Hữu Xu dùng móng vuốt chìa chìa miệng mình, ý là bảo hẳn nhanh chóng ăn vào, sợ hẳn không thể hiểu rõ, liền làm bộ chân sau đã tê liệt, dùng hai chân trước đạp nước bò trên giường, đi một khoảng sau đó hé miệng, rướn cổ lên, làm một động tác nuốt, còn cực kỳ chuẩn xác phát ra một tiếng ực, sau đó chân sau đứng lên, vừa nhảy vừa la giống như mừng rỡ như điên.

Thất hoàng tử nhướn mày, bất vi sở động.

Hữu Xu ở bên cạnh hẳn đối tới đối lui, không ngừng dùng chân trước mấp ừ vỗ cánh tay cầm được của hẳn, thúc giục hẳn nhanh chóng nuốt xuống, thấy hẳn vẫn không rõ, lại dựa theo trước đó biểu diễn một phen. Tê liệt, đi a đi, uống thuốc, bỗng nhiên đứng lên, thật cao hứng! Cái này hẳn là đã hiểu đi? Cậu

chạy về bên cạnh chủ tử, con mắt đen lúng liếng tràn đầy mong đợi.

Quả cầu nhỏ vừa đi, vừa lăn, vừa nhảy, thất hoàng tử sao lại không rõ? Trong lòng hắn cười đến thất cả ruột, trên mặt lại làm bộ ngây thơ, cũng là để lừa Hữu Xu biểu diễn thêm mấy lần. Hắn cực kỳ yêu đáng về cậu ở trên giường mình đạp nước, hoạt bát như vậy, tinh thần phấn chấn như vậy.

Hữu Xu thấy chủ tử vẫn không động đậy, rốt cuộc có chút nóng nảy, theo cánh tay hắn đi đến trước ngực, ngậm viên dược trong lòng bàn tay hắn ở ngoài miệng, sau đó hai chân trước nhẹ nhàng kéo miệng hắn ra, mạnh mẽ đút vào.

Thất hoàng tử vẫn chưa nghiêng đầu tránh né, nhưng cũng không mở kẽ răng ra, hàm hồ hỏi, “Viên dược này có thể trị tốt hai chân ta ư?”

Hữu Xu đút nửa ngày không đút vào được, không khỏi có chút uể oải. Nhưng mà cậu có thể hiểu được chủ tử, mặc cho ai cũng sẽ không tùy tiện đem đồ sủng vật ngậm tới ăn vào trong bụng, hơn nữa còn là dược hoàn không rõ lai lịch. Cậu liên tục gật đầu, chớp mũi cũng phát ra tiếng hừ nhẹ lo âu.

“Người tìm ra từ chỗ nào?” Thất hoàng tử lại hỏi.

Hữu Xu giải thích không rõ, chỉ có thể dùng móng vuốt ngấn mập vỗ nhẹ môi chủ tử, cuối cùng lại vỗ hai má hắn, cuối cùng hết cách, chỉ đành ném dược hoàn vào trong vạt áo hắn trước, sau đó bỏ nhào vào trên mặt hắn mãnh liệt liếm, nhất là môi, tới tới lui lui, trong trong ngoài ngoài liếm một phen, tới khi liếm mở kẽ răng khép kín của hắn mới thôi.

Đúng, chính là như vậy, đừng khép lại nữa! Cậu sửa vang vài tiếng, sau đó lắc lắc mông tiến vào trong áo, tìm kiếm dược hoàn.

Thất hoàng tử không biết sao, lại bị cậu liếm đến cả người như nhũn ra, bên má tái nhợt cũng lộ ra đỏ ửng không bình thường, cảm giác được hai điểm trước ngực bị cậu cọ đến cọ đi, vô cùng tê dại, vội vàng ôm cậu ra, đỏ khốc đỏ cười nói, “Hữu Xu đừng làm rộn, ta ăn còn không được sao?” Đút lời móc dược hoàn trong vạt áo ra, chuẩn bị đưa vào miệng, rồi lại ngừng lại ở một khắc cuối cùng.

Mau ăn đi? Hữu Xu đôi mắt trông mong nhìn hắn, bởi vì quá mức vội vàng, lông trên người bắt tri bắt giác xù lên.

“Không có nước bảo ta ăn như thế nào?” Thất hoàng tử xoa chớp mũi phần hồng của cậu, lúc này mới nâng giọng gọi cung nữ canh ở ngoài điện rót nước.

Mất thấy nước tới, Hữu Xu sợ chủ tử đổi ý, vội vàng nhào qua ngậm lấy viên dược trong lòng bàn tay hắn, miệng đối miệng mà đút vào. Thất hoàng tử cũng không kháng cự, ngậm viên dược đồng thời cũng ngậm ngậm đầu lưỡi Hữu Xu, lúc này mới chậm rãi uống nước.

Đội ước chừng hai khắc, cảm giác được lực tan ra, Hữu Xu mới đem tinh thần lực, tử vi đế khí và kim quang công đức bức tới móng vuốt, dốc sức ấn xoa huyết đạo cho chủ tử. Thất hoàng tử thấy cậu đập tới đập lui trên chân mình, vốn tưởng rằng cậu đang đùa giỡn, lại không ngờ chỗ bị đập truyền đến một trận đau đớn như kim đâm.

Sao lại có cảm giác? Lòng hắn hoảng hốt, không dám tin mà nói, “Hữu Xu, người cho ta ăn đích thực là giải được sao? Người đang mát xa huyết đạo cho ta à?”

Hữu Xu liên tục gật đầu, cái đuôi nhỏ xoay quá mức vui thích, ngay cả móng cũng lắc lư theo.

Thất hoàng tử nắm chặt cái đuôi mập của cậu, lại xoa xoa móng cậu, giọng điệu vô cùng thấp thỏm, “Hữu Xu, người có phải là yêu quái không? Người tới bên cạnh ta là vì báo ân sao?”

Hữu Xu đầu tiên là lắc đầu, rồi lại gật đầu, bởi vì có miệng khó trả lời, chỉ có thể sửa gâu gâu.

Đầu óc thất hoàng tử có chút hỗn loạn, trầm ngâm một khắc lại hỏi, “Người không phải yêu quái, nhưng người là đến báo ân đúng không?” Nói thật, biết được Hữu Xu không phải yêu quái, cảm giác của hắn không phải là thoải mái, mà là thất vọng. Mấy ngày gần đây, hắn thường thường đi tìm một ít câu chuyện về yêu tinh báo ân lật xem, sau đó liên tưởng đến Hữu Xu.

Hữu Xu biến thành người sẽ là dạng gì? Lại vào lúc nào? Hắn thậm chí suy nghĩ rất nhiều cảnh tượng, ví dụ như ban đêm ánh trăng sáng tỏ, một trận bạch quang hiện lên, cục lông nhung vốn nằm ở trong lồng ngực mình lại biến thành người, một người trần truồng, có sợi tóc tuyết trắng, khuôn mặt tú lệ, da thịt phấn nộn. Tuổi cậu tất nhiên không lớn, con mắt đen lúng liếng bởi vì sợ hãi mà thẩm ra nước mắt, lại bởi vì bản năng thân mật chủ nhân, liền tiếp chui vào trong lồng ngực mình. Mình sẽ thuận thế ôm lấy cậu, ôn nhu an ủi, sau đó tinh tế tỉ mỉ hôn lên trán, hai má, môi cậu...

Những ảo tưởng đó đã từng không chỉ một lần xuất hiện trong giấc mơ của thất hoàng tử, làm hắn vừa ngọt ngào, vừa chịu tội. Sao hắn có thể sinh ra ý niệm như vậy với sủng vật của mình được?

Nhưng nếu Hữu Xu thật sự là yêu tinh, lại có cái gì không thể chứ? Chó con bình thường sao có thể thông minh như cậu? Đủ loại nghi vấn nghẹn trong lòng thất hoàng tử đã lâu, lúc này nhận được đáp án phủ định, mặc dù hai chân có tri giác, cũng không có một chút vui mừng.

“Người thông minh như thế, sao lại không phải yêu quái chứ?” Thất hoàng tử muốn ôm lấy Hữu Xu, lại bị cậu cào cho một móng, sắc mặt trong khoảnh khắc ảm đạm xuống, bị thương nói, “Hữu Xu, đừng phòng bị ta, dù biết người là yêu quái, ta cũng sẽ không thương tổn người. Người xem, được người mang tới ta cũng ăn hết, cái này đủ để chứng minh ta tín nhiệm người, người có nên dùng tín nhiệm ngang nhau để hồi báo ta hay không?”

Hữu Xu bắt đầu gật đầu, không rõ vì sao chủ tử cứ rần muốn mình thừa nhận là yêu quái. Cơ mà kỳ quái thì kỳ quái, móng vuốt mập của cậu vẫn cẩn trọng mà ấn xoa.

Thấy chó con gật đầu, hai mắt thất hoàng tử lướt qua một luồng ánh sáng rực rỡ, run giọng nói, “Người thừa nhận? Người quả thật là yêu quái sao? Người có thể biến thành người?” Hai chân từng tắc từng tắc một có cảm giác ngược lại bị hấn vứt ra sau đầu.

Liên tiếp ba vấn đề, Hữu Xu không biết nên trả lời cái nào, hơn nữa tiếng sữa không hề có ý nghĩa của cậu cần bản cũng không giải thích rõ được hiện trạng của mình, chỉ có thể lựa chọn gật đầu.

Thất hoàng tử cảm giác mình sắp ngã xuống vực sâu nháy mắt lại cười mây lướt gió, bay lên trời cao. Dù có thành thực như thế nào đi nữa, thì hấn cũng chỉ là thiếu niên mười ba tuổi, gần như khó có thể khắc chế cõi lòng tràn đầy mừng rỡ như điên. Hữu Xu của hấn là yêu tinh, có thể biến thành người, có thể vĩnh viễn làm bạn ở bên cạnh hấn. Không ai biết rằng, khi từ miệng tiểu Thuận tử biết được Hữu Xu nhiều lắm chỉ có mười năm thọ mệnh, hấn bị tuyệt vọng che trời lấp đất đè ép đến cong lưng như thế nào. Thậm chí hấn nghĩ, mình trúng độc, sống không được bao lâu, cũng không phải không là một loại may mắn. Như thế, hấn có thể làm bạn với Hữu Xu cùng trưởng thành, cùng sống quãng đời còn lại, cùng chết đi.

Nhưng hiện tại, hấn muốn sống, sống thật tốt, bởi vì Hữu Xu rất có khả năng sẽ sống được rất lâu.

“Bao giờ người có thể biến thành người?” Miễn cưỡng kiềm chế mừng như điên và nôn nóng trong lòng, hấn khàn giọng hỏi.

Hữu Xu vừa ần xoa vừa sữa, tỏ vẻ mình cũng không biết. Cậu cũng muốn khôi phục hình người, nhưng cũng không phải hiện tại, ít nhất phải đợi sau khi hai chân chủ tử hoàn toàn khôi phục.

Thất hoàng tử tự động bổ sung hết, “Cũng đúng, người bây giờ còn nhỏ, đạo hạnh cạn, có lẽ qua hai ba năm là có thể. Hữu Xu, người biến thành người là dạng gì? Người là yêu tinh, tất nhiên bộ dạng tú lệ vô song đi?”

Hữu Xu cực kỳ tự tin với chỉ số thông minh cùng với bề ngoài của mình, vội vàng điểm điểm đầu nhỏ.

Thất hoàng tử cười nhẹ, trên mặt lộ ra tầng tầng đồ ỉm. Sống đến mười ba tuổi, lễ vật làm hấn kinh hỉ nhất chính là Hữu Xu, thời khắc làm hấn vui vẻ nhất chính là hiện tại. Chờ Hữu Xu ần xoa hai chân xong, lật bụng nằm vật xuống trên đệm giường, hấn lập tức vớt cậu lên, đặt bên môi hôn hôn. Làn hôn này rất nhẹ, rất ôn hòa, lộ ra một luồng khát vọng tha thiết và xao động.

Hấn tùy ý sờ sờ hai chân hơi có cảm giác liên quần Hữu Xu trong vạt áo, sau đó chống đỡ nửa người trên dậy, gian nan dịch đến xe lăn bên cạnh, chậm rãi chuyển động bánh xe đi đến cạnh bàn. Hấn mài mực, trải giấy Tuyên Thành, nhắc bút lông cừu lên, trầm ngâm nói, “Hữu Xu, sau khi người biến thành người, tóc là đen hay là trắng?”

Đoán được chủ tử muốn vẽ tranh cho mình, Hữu Xu vội vàng từ trong vạt áo chui ra, theo cánh tay hấn đi đến mặt bàn, dùng móng vuốt mập ngấn điểm điểm nghiền mực đen đặc.

“Tóc người là màu đen hả?” Thất hoàng tử hiển nhiên có chút kinh ngạc, hấn vốn tưởng rằng màu tóc của

Hữu Xu giống như màu lông, đều là thuần trắng. Có điều màu đen càng tốt, không làm cho người ta chú ý.

“Người là mặt tròn hay là mặt nhọn?” Hấn lại hỏi, không đợi Hữu Xu trả lời, đã tự mình cười trước, “Cái bộ dạng tròn vo của người sao lại mặt nhọn được, nhất định là tròn, má lại có chút thịt mềm nộn nộn.”

Hữu Xu diên cuồng gật đầu, muốn dựng thẳng một ngón cái cho chủ tử, nhưng nâng lên lại là một cái móng mập. Nhưng thất hoàng tử đã ngầm hiểu, cười càng thêm trầm thấp, tiếp tục nói, “Mũi của người cao không, thẳng không? Miệng là lớn hay nhỏ? Lông mày là mày kiếm hay là mày cong? Mắt là tròn hay là mắt xếch?”

Hữu Xu há mồm chính là một chuỗi tiếng sữa, sau đó chán nản hừ hai tiếng.

Thất hoàng tử xoa xoa đầu cậu, giọng điệu cực kỳ sủng nịch, “Hiểu rồi, mũi của Hữu Xu tất nhiên là cao thẳng; miệng không lớn không nhỏ, hình dạng tuyệt đẹp, màu môi là màu phấn hồng nhàn nhạt, như hoa đào tháng ba nở rộ; lông mày...” Hấn cố ý kéo dài âm điệu, dưới đôi mắt trông mong nhìn chăm chú của Hữu Xu cười nói, “Lông mày không có khả năng là mày kiếm, bởi vì rất anh khí, một trời một vực với cái bộ dạng này của người, hấn là mày liễu nhạt mà có hình, hơi cong. Mắt là tròn, con ngươi đen trắng rõ ràng, đuôi mắt hơi có chút cong lên, vô cùng linh động hữu thần.”

Trúng hết! Quả nhiên là tâm linh tương thông mà! Hữu Xu quá mức kinh ngạc, dùng móng vuốt dính một chút mực nước, vẽ hai trái tim trên giấy Tuyên Thành, lại thêm hai cái cánh.

Thất hoàng tử thông minh tuyệt luân, nhìn vài lần liền trầm ngâm nói, “Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông*, là ý tứ này sao? Hữu Xu nhà ta quả nhiên là văn chương tài hoa!”

*Hai câu thơ trong chùm thơ Vô Đề của Lý Thương Ẩn, dịch nghĩa:

Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông

(Linh tê: một loài tê, cũng gọi là tê thông thiên; bên trong sừng có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi ...)

Cái này kêu là văn chương tài hoa? Hữu Xu nhin không được dùng móng vuốt che mặt, tỏ vẻ then không dám nhận, lại ấn mấy dấu hoa mai đen như mực trên lông nhung tuyết trắng, chọc cho thất hoàng tử cười rộ lên. Cười xong, hấn cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới nhắc bút chậm rãi phác họa, đầu tiên là hình dáng, sau là phục sức, sau đó mới là ngũ quan, hình dáng và phục sức bắt quá chỉ vẽ một khắc đồng hồ đã hoàn thành, ngũ quan lại dùng hết tâm tư, mỗi khi miêu tả một chỗ tất sẽ suy nghĩ hồi lâu.

Hơn nửa canh giờ sau, hấn buông bút xuống chăm chú nhìn bức họa, trong con ngươi tối đen nhanh chóng lướt qua một tia kinh diễm. Hấn đã sớm biết, Hữu Xu còn là một chú chó đã đáng yêu như thế, biến thành người tất nhiên tú lệ vô song. Nhưng mà chân chính nhìn thấy bộ dáng cậu, so với trong tưởng tượng càng

làm cho tim hắn đập thành thịch.

Hắn đứng xa một chút, nhìn nhìn bức họa, lại nhìn nhìn chó nhỏ xoay quanh bức họa, đáy mắt lộ ra một tia nóng rực. Đợi lòng đầy xao động bình ổn xuống, hắn mới khàn giọng hỏi, “Bức họa này có giống hình người của ngươi hay không?”

Hữu Xu gật gật đầu, lại lắc đầu, đem mực nước dính trên móng vuốt hơi lau đi một ít, sau đó thêm hai điểm nhỏ nhàn nhạt hai bên má.

Hai mắt thất hoàng tử sáng lên, vui vẻ nói, “Đây là lúm đồng tiền? Ngươi còn có hai cái lúm đồng tiền à?”

Chỉ dựa vào phỏng đoán, thế mà chủ tử lại có thể miêu tả ra dung mạo mình đến tám chín phần, vả lại cực đủ thần vận, giống như tận mắt nhìn thấy. Hữu Xu sửa ầu ầu hai tiếng, không thể không tỏ vẻ thán phục.

Thất hoàng tử ôm lấy chó nhỏ, trái nhìn phải nhìn trên mặt cậu, cười nhẹ nói, “Hữu Xu nhà ta quả nhiên là yêu tinh đáng yêu nhất trên thế giới, lại còn có một đôi má lúm đồng tiền nữa. Đợi ngày sau ngươi biến thành người, ta nhất định phải chọt chọt xem.” Đương nhiên còn muốn nếm thử.

Chọt lúm đồng tiền vẫn luôn là thói quen của chủ tử, mấy đời đều không đổi được, Hữu Xu sớm đã quen, bỗ nhào vào trên mặt hắn mãnh liệt liếm, lại duỗi móng chó ra, trả thù mà chọt hai má chủ tử. Thất hoàng tử ngậm móng vuốt phần nộn của cậu, cao giọng cười.

Từ ngày hôm đó, trong tấm cung thất điện hạ treo một bức họa, ngoại trừ thái giám vẩy nước quét nhà, không cho bất luận người nào chạm vào. Cũng là bắt đầu từ ngày hôm đó, hắn trở nên càng ngày càng sáng sủa, càng ngày càng tinh thần phấn chấn, khiến Cảnh đế cực kỳ an lòng.

92. Chương 92

Hữu Xu vốn tưởng rằng thái hậu sẽ lập tức động thủ, nào ngờ đợi hai ba tháng cũng không thấy động tĩnh, chỉ đành để lão quỷ đi hỏi thăm tình hình.

Khi lão quỷ đến cậu đang nằm trên đùi thất hoàng tử phơi nắng, cái bụng lật lên, bốn chân chống lên trời, mũi phát ra tiếng hừ hừ rất nhỏ. Nói thật, tiếng hừ này cũng không khó nghe, ngược lại nãi thanh nãi khí vô cùng đáng yêu, có thể khiến tai người ta bị hòa tan. Thất hoàng tử hiển nhiên thực hưởng thụ, một bàn tay nhẹ nhàng nắm cái đuôi lắc tới lắc lui của cậu, một bàn tay đang qua lại vỗ về chơi đùa trên bụng cậu, biểu tình sung nịch vạn phần.

Nhưng mà, lão quỷ chỉ cần nghĩ đến trong cái túi da này chứa linh hồn một con người, vả lại người này còn có thể cực kỳ tự nhiên mà giả ngoạn bán ngọc, một bộ dạng chó, lão liền nổi da gà cả người. Lão thật sự không rõ sao lại có người làm chó làm đến thích ý như thế.

“Hữu Xu, đến tột cùng thì chừng nào người xuất cung đi tìm yêu phụ kia? Người không sợ vĩnh viễn cũng không khôi phục được hình người sao?” Những lời này lão đã ghen rất lâu, hôm nay không phun ra không chịu nổi.

“Không vội, chờ chân chủ tử hoàn toàn bình phục lại nói. Bên thái hậu động thủ chưa?” Hữu Xu chớp chớp mí mắt.

“Động thủ rồi. Đêm đó bát hoàng tử rời khỏi Từ Ninh cung đã bị hạ độc, cả Tuệ phi cũng vậy. Loại độc tố này có thể khiến người ta vô cơ phần khởi, ban ngày thoát nhìn tinh thần sáng láng, buổi tối sau khi đi vào giấc mộng lại cấp tốc xói mòn tinh lực, cuối cùng suy yếu mà chết. Trừ khi là quốc thủ giống ta, nếu không thì thái y bình thường căn bản không kiểm tra ra được thực hư. Ta tính tính, tiếp qua hai ba tháng, bát hoàng tử liền chống đỡ không nổi, Tuệ phi ngược lại còn có thể sống được một năm nửa năm nữa.” Lão quỷ bấm ngón tay.

“Còn phải lâu như vậy hả?” Hữu Xu lật người, để chủ tử tiếp tục gãi lưng cho mình.

Đúng vào lúc này, một thái giám chạy vội đến, bám vào bên tai thất hoàng tử nói nhỏ. Sau khi Hữu Xu biến thành chó thì năm giác quan càng thêm sắc bén, mặc dù đối phương cực lực đè thấp âm lượng, cũng nghe được nhất thanh nhị sở. Bát hoàng tử ban ngày tuyên dâm, lẫn lộn với một tiểu cung nữ trong Cam Tuyền cung, lại không ngờ thân thể suy yếu, lại bị thượng mã phong*, hiện giờ đã miệng sùi bọt mép hôn mê, ấn huyệt nhân trung, gội nước lã, kẹp đầu ngón tay, làm thế nào cũng không tỉnh. Tuệ phi vốn còn có ý che lấp, thấy nhi tử bệnh nặng như vậy, lúc này mới sai người đi tìm thái y.

*Thượng mã phong: hiện tượng người đàn ông rơi vào trạng thái “sốc”, hôn mê bất tỉnh trong lúc đang quan hệ tình dục.

Hiện giờ các cung đều đã được tin tức, chờ xem chê cười của Cam Tuyền cung. Mới mười ba tuổi đã mê nữ sắc, vả lại còn trúng phong nằm vật xuống, chuyện này nói ra đủ để hắt một chậu nước bẩn lớn cho hoàng tộc Cơ thị. Bát hoàng tử trước kia bởi vì được sủng ái, tính cách có chút kiêu ngạo, lại thường thường dùng phương thức hạ thấp huynh đệ để nâng chính mình lên, lúc này lại xảy ra gièm pha này, đừng nói có thể chữa khỏi hay không, dù có trị hết, đời này chỉ sợ cũng không nâng nổi đầu.

“Thượng mã phong?” Lão quỷ hiển nhiên cũng nghe thấy thái giám hồi bẩm, lắc đầu nói, “Không phải thượng mã phong, hẳn là sau khi trúng độc tinh thần phần khởi đến mức tận cùng hình thành hôn mê tạm thời. Cái này phiền toái rồi, vốn còn có ba tháng tuổi thọ, độc tính đột nhiên bị kích phát ra, chỉ sợ sống không quá ba ngày.”

“Ba ngày tốt mà.” Hữu Xu lộp cộp đứng lên, khoan khoái lay động cái đuôi. Tuy rằng cậu làm thanh quan một đời, nhưng cũng không biến thành thánh mẫu, giữa bát hoàng tử và chủ tử tỏ rõ chỉ có thể sống một người, cậu đương nhiên sẽ lựa chọn chủ tử.

“Thái y nói hẳn không sống nổi à?” Thất hoàng tử vội vàng đem chó nhỏ bỗng nhiên nhảy dựng lên nâng trong lòng bàn tay, nâng mi hỏi, “Có thể gọi thêm vài thái y nhìn xem? Hẳn mới mười ba tuổi, cái tuổi này lại bị bệnh đó, làm thế nào cũng không có khả năng.”

“Tuệ phi gọi một nửa thái y trong thái y viện tới, toàn nói là cái đó, hiện giờ miệng sùi bọt mép, cả người run rẩy, bất luận như thế nào cũng gọi không tỉnh.” Thái giám chắc chắn nói.

Thất hoàng tử trầm ngâm một khắc, bỗng nhiên cười, “Cứ như vậy mà chết không khỏi quá mức tiện nghi cho lão bát. Nhưng mà không vội, giờ phút này hẳn là mẫu phi tốt của bổn cung đã nhớ tới bổn cung, dù sao thì quốc thủ Đại Yên quốc Đặng Triều Sơn hiện giờ là thái y chuyên thuộc của bổn cung.”

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài liền có cung nữ bẩm báo, nói là Tuệ phi nương nương cầu kiến.

“Để cho nàng đi vào.” Thất hoàng tử xua tay, thấy Hữu Xu đang lườm đôi mắt đen lúng liếng nhìn mình, liền hôn hôn trán cậu, ôn nhu nói nhỏ, “Hữu Xu ngoan, ta đã nói phải báo thù cho người, nên không thể để lão bát chết ở trong tay người khác, cho dù là ngoài ý muốn cũng không được.” Dứt lời tựa như nhớ tới cái gì đó, vừa điểm điểm mũi cậu, vừa áy náy nói, “Người còn nhỏ, việc này không nên cho người biết. Chờ người trưởng thành, ta lại từng cái từng cái giải thích cho người nghe.”

Thấy Tuệ phi nước mắt giàn giụa chạy vào chính điện, há mồm liền muốn khóc lóc kể lể, hắn lập tức che lỗ tai Hữu Xu, lạnh giọng cảnh cáo, “Mẫu phi, đừng vội khóc nháo, đợi bổn cung dần xếp tốt Hữu Xu đã. Nó thích yên tĩnh, nếu bị người làm ồn, thì sẽ ăn ít một chén cơm, hiện giờ thân thể nó đang lớn, một chút cũng không chậm trễ được.”

Đối với thất hoàng tử hiện tại mà nói, triều đình phân tranh chỉ bình thường, thù hận trước đây cũng có thể chậm rãi, đại sự mấu chốt duy nhất chính là nuôi nấng Hữu Xu, khiến cậu ăn nhiều một chút, lớn nhanh một chút, tốt nhất là sáng mai lúc mở mắt, cậu có thể biến thành thiếu niên trần truồng mỹ mạo nằm ở trong lòng ngực mình.

Nếu ai làm chậm trễ việc đại sự này, hắn có thể trở mặt vô tình.

Tuệ phi có việc cầu người, chỉ đành miễn cưỡng kiềm chế, đôi mắt nhìn chằm chằm chó con có thể phun ra lửa.

Thất hoàng tử không nhanh không chậm vượt vượt cái đầu lông xù của Hữu Xu, lại hôn hôn đệm thịt phần nộn của cậu, không phiền không chán mà dận dỏ, “Ra ngoài chơi với tiểu Thuận tử một lát, đừng cứ nhìn thấy bậc thang liền nhảy xuống, cẩn thận ngã; đừng cứ nhìn thấy sâu liền nhào lên cắn, cẩn thận có độc; đừng tới gần người lạ, động vật lạ cũng không được, chúng nó không thông minh như người, ai biết có thể đột nhiên cào người, cắn người hay không...”

Thấy hắn rất có xu thế không dứt, Hữu Xu vội vàng vươn chân ra vỗ mu bàn tay hắn, chớp mũi phát ra tiếng ư ư vội vàng.

Thất hoàng tử bất đắc dĩ, khoát tay với tiểu Thuận tử, “Dẫn nó đi chơi đi, làm dơ cũng không sao, đừng để bị thương, nếu không bổn cung liền hỏi người.”

Tiểu Thuận tử chưa lĩnh mệnh, Tuệ phi đã nhịn không được, nôn nóng nói, “Lão thất, đến tột cùng người

có đem mẫu phi để vào mắt không? Là con chó này quan trọng, hay là mẫu phi và huynh đệ người quan trọng? Lão bát hiện giờ đã như vậy...”

Thất hoàng tử che lỗ tai Hữu Xu, lạnh lạnh mở miệng, “Mẫu phi, muốn cứu mạng lão bát, người liền cầm miệng cho bổn cung! Người và lão bát đối xử với bổn cung như thế nào, chẳng lẽ còn muốn bổn cung vạch trần sao? Sở dĩ bổn cung tránh không gặp các người, bắt quá chỉ là giữ cho mọi người chút mặt mũi mà thôi. Mấy chuyện dơ bẩn của lão bát, người nguyện nói, bổn cung cũng không nguyện ý nghe, càng không thể để Hữu Xu nghe được.”

Tuệ phi im bất, lúc này mới nhớ tới nhi tử đã không còn là con rối tùy ý mình đùa nghịch trước kia. Hắn hiện tại mặc dù không thể đi lại, thì cũng là một thanh bảo kiếm vô cùng sắc bén, chạm vào tất bị thương. Hắn không cần dựa vào Âu Dương gia, càng không cần dựa vào Cam Tuyền cung, hắn mới mười ba tuổi đã được phong Đoan thân vương, địa vị ngang với văn võ bá quan, cùng mấy vị các lão khổng chế triều chính, thậm chí cùng vài vị lão hoàng thúc cùng ngồi cùng ăn. Dung mạo hắn còn non nớt, nhưng mà một khi giận tái mặt, lại phát ra uy thế mà ngay cả Cảnh đế cũng theo không kịp.

Bắp chân Tuệ phi mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống, may mà có hai cung nữ trái phải nâng đỡ, mới không thất thố. Nàng ta cố nén tim đập nhanh nhìn nhi tử buông lỗ tai chó nhỏ ra, lại hôn hôn trên trán nó, dùng âm điệu mềm mại trước nay chưa từng có dặn, “Đi chơi đi, vừa nghe tiếng còi của ta vang lên, người liền phải nhanh chóng trở về.”

Hữu Xu cực kỳ oán niệm trừng mắt nhìn cái còi ngọc đeo trên cổ chủ tử, tung tăng chạy đi.

Không đợi con chó chạy xa, Tuệ phi lập tức bổ nhào tới trước mặt nhi tử, vừa cầu xin vừa khóc thảm, cực lực kể rõ áy náy và hối hận của mình. Khi lão bát nằm vật xuống trên người cung nữ, nàng ta đã triệt triệt để để hối hận. Đứa nhỏ nàng ta tự tay nuôi lớn, ảo tưởng một ngày nào đó bước lên vị trí cao nhất, giúp nàng ta mang đến quyền thế vô thượng, kết quả lại là thứ như vậy, vẫn không thành võ không thạo, mới mười ba tuổi liền trầm mê nữ sắc, hoang dâm vô độ, ngoại trừ một cái miệng dẻo, quả thực cái gì cũng kém.

Nhưng dù lão bát có không nên thân hơn nữa, thì đó cũng là mệnh căn của nàng ta, nàng ta dứt bỏ không được.

Thất hoàng tử không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt thâm trầm khó dò nhìn chăm chú Tuệ phi, đợi nàng ta khóc đủ, khóc mệt, khóc đến sắp ngất mới nói, “Người trở về đi, bổn cung sẽ thay người đi cầu phụ hoàng.” Mặc dù Đặng Triều Sơn là thái y chuyên thuộc của hắn, nhưng dù sao cũng là người của phụ hoàng, tự nhiên phải được phụ hoàng chấp thuận mới được. Có điều dù sao thì lão bát cũng là nhi tử của phụ hoàng, dù ông có tức giận nữa, thì cũng không có khả năng thấy chết không cứu.

Tuệ phi cũng hiểu rõ đạo lý này, nhưng nàng ta không có mặt mũi đi cầu xin Cảnh đế, lúc này mới tìm lão thất ra mặt. Lão bát năm nay mới mười ba tuổi, giữa ban ngày ngủ với cung nữ của mẫu phi, vả lại còn hôn mê trong lúc kích động, chuyện này nhìn thế nào cũng thấy hoang đường. Dù có cứu lão bát về được, sợ rằng Hoàng Thượng cũng lười liếc hắn một cái.

Nội tâm bối rối của Tuệ phi tăng thêm mấy phần tuyệt vọng, khi đi ra khỏi Quảng Lăng cung quay đầu nhìn lại, rốt cuộc hiểu rõ mình mất đi cái gì, lại làm sai cái gì. Nếu không nghe lời bào huynh, bình an nuôi

lớn hai đứa nhỏ, nàng ta căn bản không cần cuốn vào đấu đá cung đình này, cũng sẽ không dùng giả trúc mức nước công dã tràng. Nàng ta vốn dĩ có một đứa nhỏ ưu tú cỡ nào, tuần mỹ cỡ nào, mười ba tuổi có thể hô mưa gọi gió trên triều đình, đợi ngày sau lớn lên, sẽ chói mắt như thế nào?

Hủy, đều hủy rồi! Nàng ta bỗng nhiên che mặt, lão đảo mà đi.

Cảnh đế biết Tuệ phi đi cầu lão thất, lại không ngờ lão thất có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước tìm mình. Ông vừa cảm thán lão thất này là đứa nhỏ nhân nghĩa, vừa sai người triệu Đặng Triều Sơn vào cung. Sau khi Đặng Triều Sơn xem qua liền lắc đầu nói, “Đây không phải là thượng mã phong, là trúng độc.”

“Trúng độc? Có phải người làm hay không?” Tuệ phi đầu tiên là sững sờ, lập tức nhìn lão thất, trên mặt tràn đầy oán giận.

Cảnh đế lật tay chính là một cái tát, âm thanh lạnh lùng nói, “Trẫm thấy người đã không có thuốc nào cứu được rồi. Người cho rằng lão thất giống như lão bát, là súc sinh không niệm thân tình sao?” Còn nữa, lão thất sống dưới mí mắt ông, bên người đều là tai mắt của ông, động tác lớn như thế sao lại không phát hiện được? Nhưng có vài lời nói ra không khỏi tổn thương tình cảm, cũng không cần thiết làm rõ.

Thất hoàng tử một tay che tai Hữu Xu, một tay ngăn ánh mắt cậu, hạ mi rũ mắt, không nói lời nào. Phụ hoàng chung quy đã nhìn lầm hẩn rồi. Thời điểm tất yếu hẩn cũng có thể lục thân không nhận, nhưng sẽ không quên kéo một mặt nhân nghĩa ra che giấu, không giống lão bát, đại đột lộ liễu, làm người ta hận không thể thiên đao vạn quả.

Đầu Tuệ phi bị đánh lệch, khóe miệng cũng rách ra một vết thương, nhất thời cảm như hén.

Bên kia, Đặng Triều Sơn đã giúp bát hoàng tử trừ đi một phần độc tố, đến thiên điện kê phương thuốc. Cảnh đế và Tuệ phi vội vàng đi theo qua, muốn hỏi ông xem đến tột cùng lão bát trúng độc gì, càng muốn tra ra hung thủ phía sau màn.

Thất hoàng tử di chuyển xe lăn đi tới bên giường, mắt thấy lão bát sắp tỉnh, liền nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay hẩn ta, dùng đôi mắt sâu không lường được nhìn qua. Bát hoàng tử đầu tiên là cả kinh, lập tức giận dữ, lại bởi vì thân thể suy yếu nói không nên lời, chỉ có thể đứt quãng rên rỉ. Trong lúc hoảng sợ, hẩn ta nghe thấy đối phương tha thiết dặn dò, “Lão bát, người ngàn vạn lần không thể chết trong tay người khác. Cái mạng của người, bổn cung đã xác định rồi.”

Bát hoàng tử hé miệng, liền tiếp phun ra khí âm vỡ vụn, cuối cùng lật trắng mắt hôn mê. Trong lúc hoảng hốt hẩn ta ý thức được, dường như mình đã bị một con rắn độc quấn lên.

93. Chương 93

Bát hoàng tử cuối cùng vẫn được cứu về, lại bởi vì độc tính bị thôi thúc quá mức mãnh liệt, chẳng những hai chân tàn phế, ngay cả năng lực nửa người dưới cũng đồng thời đánh mất. Đổi một cách nói, hắn ta vừa mới mười ba tuổi, đời này đã tới cuối cùng. Phần lớn hoàng tử trưởng thành sớm, người quân quýt si mê cung nữ không phải không có, nhưng rơi vào loại kết cục như hắn ta vẫn phá lệ là người đầu tiên.

Nhóm triều thần nghĩ đến hắn ta, khó tránh khỏi liên nghĩ đến thất hoàng tử, sau đó sôi nổi lắc đầu. Đều là từ trong một bụng mẹ sinh ra, sao lại chênh lệch lớn như thế? May mà thất hoàng tử đã sớm rời khỏi Cam Tuyền cung, lúc này mới không bị liên lụy thanh danh.

Đặng Triều Sơn thấy ánh mắt Tuệ phi vô cùng nóng rực, môi lại hơi hơi phát xanh, liền thay nàng bắt mạch luân, tra ra độc tố giống vậy. Cảnh đế cực kỳ coi trọng chuyện này, một mặt bảo Đặng Triều Sơn thả ra tiếng gió, nói lão bát bị thương mã phong, một mặt âm thầm điều tra hung phạm, lại lấy lão bát làm mồi, bắt lấy người hạ độc, tìm hiểu nguồn gốc liền tra được tới chỗ thái hậu, từ đó nảy ra một kỳ án động trời. Một tháng sau, thái hậu bạo bệnh bỏ mình, lại qua thêm một tháng, Tĩnh quốc công cũng bởi vì ưu tư quá nặng mà từ thế.

Một vụ gièm pha động trời cứ như vậy lặng yên không một tiếng động vùi lấp trong dòng sông dài lịch sử, mà Tuệ phi và lão bát từ đầu đến cuối đều không rõ tại sao mình lại mang tới tai họa bất ngờ như thế. Cảnh đế lại từ trong miệng thái hậu biết được, chuyện xấu của nàng ta và Tĩnh quốc công từng bị lão bát cắt ngang, lúc này mới nổi lên tâm tư giết người diệt khẩu, mà lão bát xưa nay thân mật khăng khít với Tuệ phi, tám chín phần là Tuệ phi cũng biết.

Ngoại trừ vài tâm phúc, Cảnh đế hận không thể đem tất cả những người biết chuyện ra giết người diệt khẩu, nhưng đề cập tới thê thiếp và con nối dòng, trong lúc nhất thời cũng có rất nhiều do dự. Ông vẫn chưa đi tìm lão bát đối chất, dù có hỏi cũng sẽ không được một câu nói thật, còn sẽ giống như lần trước, đổ hết toàn bộ lên đầu con chó của lão thất. Nếu không phải ngọc bội của hắn ta ở trong tay thái hậu, nếu không phải lão thất không thể đi lại, rất có thể hắn ta sẽ giả trang thành đối phương, mượn đao giết người.

Bát hoàng tử ngay cả người chí thân cũng có thể giết hại, sớm đã làm lòng Cảnh đế rét lạnh, chớ nói sủng ái trọng dụng, dù liếc mắt nhìn thêm một cái cũng thấy khó chịu, hơn nữa chuyện này, lại thành một cái gai trong lòng, muốn nhổ ra nhưng lại không thể. Sau nhiều lần suy nghĩ, ông hạ một ý chỉ, đem Tuệ phi thêm cả bát hoàng tử nhốt vào Lãn Tuyền cung, giam cầm chung thân.

Đã từng là một đời sủng phi cứ như vậy xuống dốc, mà thất hoàng tử đủ mười bốn tuổi liền xin ý chỉ, dọn ra ngoài cung ở.

Hai năm sau, Đoan vương phủ.

Thất hoàng tử đang ngồi ở hành lang, vừa uống trà vừa mỉm cười nhìn chó nhỏ đánh tới đánh lui trong bụi hoa. Tiểu Thuận tử và vài tên thái giám mỗi người bảo vệ một hướng, miễn cho cậu bướng bình chạy xa. Lão quỷ cũng theo Đoan thân vương ra khỏi cung, lúc này đang lơ lửng giữa không trung, liên miên cần nhần nói chuyện.

“Người đừng chơi cả ngày, rảnh rỗi liền tìm kiếm yêu phụ kia đi. Cũng đã hai năm qua rồi, ta sốt ruột thay người luôn đó!”

Hữu Xu chui đầu vào trong bụi cỏ ngửi ngửi, giống như đang tìm thứ gì, chỉ lộ ra một cái mông tròn xoe cùng với cái đuôi ngắn mập. Cậu vừa vẩy đuôi, vừa bình chân như vại nói, “Không vội, nắm đó ta bắt được sợi tóc của tiểu cô nương kia, dựa vào sợi tóc này, dù họ chạy đến chân trời ta cũng có thể tìm ra.”

“Ta thấy người chính là ham chơi.” Lão quỷ một lời bóc trần.

Hữu Xu cứng đờ, sau đó giống như không có việc gì mà ngậm tú cầu ở trong bụi cỏ ra, tung ta tung tăng chạy tới chỗ chủ tử. Đem tú cầu đặt ở chỗ cách chủ tử ba thước, cậu liên tục sửa kêu, trong ánh mắt đen lúng liếng tràn đầy tha thiết chờ mong.

Thất hoàng tử cúi người nhìn cậu, khoe mắt đuôi mày đều là ôn nhu cười nhạt, “Người muốn ta chơi tú cầu với người hả? Được, đem tú cầu cho ta.”

Hữu Xu vẫn chưa tiến lên, ngược lại ngậm tú cầu chạy xa một chút, ngồi xổm dưới đất tiếp tục sửa, thấy chủ tử vẫn không động đây, lại trực tiếp đem tú cầu ném xuống dưới bậc thang, lộc cộc lộc cộc lăn xa. Cậu nâng một cái chân trước lên, chỉ chỉ tú cầu, lại chỉ chỉ hai chân chủ tử, ý tứ cực kỳ rõ ràng.

Thất hoàng tử cười vang, “Được rồi, người ném tú cầu, ta đến nhặt, như vậy vừa lòng chưa?” Mặc dù là thân vương, mặc dù đã có được quyền lực khắp triều đình, trước mặt sủng vật cưng nhà mình, thất hoàng tử cũng bất quá chỉ là một cậu nô thôi.

Hắn chẳng những không thấy hổ thẹn, còn thường thường cảm thấy không đủ chu toàn, nghĩ tất cả biện pháp cung cấp cho Hữu Xu cuộc sống càng an nhàn. Để tránh quấy rối giấc ngủ ngon của Hữu Xu, hắn có thể cả đêm giữ cùng một tư thế ngủ; để phòng Hữu Xu kiêng ăn, hắn có thể làm cho mình quen với đồ ăn hương vị nhạt nhẽo; thấy Hữu Xu luôn cô đơn mà chơi đùa, mặc dù muốn hăng say, tận tình chạy nhanh một chút, nhưng cũng vì lo lắng cho thân thể mình mà không dám cách xa, hắn liền liều mạng rèn luyện thân thể, ý đồ đứng lên lần nữa. May mà trời không phụ người có lòng, một đoạn thời gian gần đây, hắn đã có thể chống quả trứng, đỡ vách tường, chậm rãi đi lên một khoảng.

Hữu Xu ngồi xổm ở chỗ ngoài năm thước chờ chủ tử, sợ hắn ngã, chân sau đập đập, tùy thời chuẩn bị chạy tới. Nhìn thấy chủ tử đứng lên lần nữa, cậu cao hứng hơn so với bất luận một ai, cái đuôi nhỏ vẩy quá mức mãnh liệt, toàn bộ cái mông cũng bắt đầu vẩy vẹo. Cậu nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng nhịn không được, uốn éo uốn éo chạy vội tới bên người chủ tử, chờ hắn đi lên vài bước hơi hơi nghỉ ngơi liền dùng cái đầu lông xù cọ cọ chân hắn, cọ chân trái xong lại đi cọ đùi phải, đùi phải cọ xong lại cọ chân trái, tới tới lui lui, vui mừng nhảy nhót, mũi còn phát ra tiếng hừ hừ nài thanh nài khí.

Thất hoàng tử bị cậu chọc cho cười không ngừng, sức lực mới vừa dùng hết nháy mắt lại khôi phục. Hắn cho lui thái giám muốn tới nâng mình, cũng ném quả trứng trong tay xuống, đỡ vách tường nói, “Hữu Xu, đừng cọ nữa, cẩn thận đập trúng người.”

Hữu Xu sửa ầu ầu hai tiếng, vội vàng chạy ra ngoài ba thước chờ đợi. Chủ tử năm nay mới vừa tròn mười

sáu, bộ dạng cũng đã vô cùng cao lớn, tính trẻ con trên mặt lui hết, lại bởi vì nguyên nhân tham chính hai năm, trong tuần mỹ ôn nhã lộ ra vài phần uy thế nghiêm nghị. Hấn hiện tại, tựa như dung hợp với hấn ở lần đầu tiên gặp mặt, cũng đều giấy dựa trong nghịch cảnh, cũng đều kiên cường quả cảm, anh dũng vô địch. Hấn có thể bị đánh bại, nhưng sẽ không bị đánh suy sụp.

Ngẫm lại hồi ức, nhìn xem hiện tại, Hữu Xu không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thất hoàng tử bị ánh mắt sùng bái mà lại nóng bỏng của cậu nhìn đến đầu quả tim nóng lên, đi nhanh hai bước, thở dốc nói, “Vật nhỏ, có phải là cảm thấy chủ tử nhà ngươi rất lợi hại không? Ngươi chờ nhé, qua không lâu nữa ta có thể cùng ngươi đi dạo khắp nơi, dù là chân trời góc biển cũng có thể đi cùng ngươi.”

Hữu Xu cao hứng đến mức ngay cả đầu lưỡi cũng phun ra, lần thứ hai chạy lên trước cộ cộ hai chân chủ tử, dẫn hấn đi qua hành lang, đi xuống mặt cỏ. Rốt cuộc khi nhặt được tú cầu, thất hoàng tử đã mệt đến đầu đầy mồ hôi, khoe miệng lại treo nụ cười vui sướng. Hấn xoay người, đưa tú cầu cho Hữu Xu, nóng lòng muốn thử nói, “Lại đến.”

Hữu Xu ngậm tú cầu chạy xa, lần này ngồi xổm ở chỗ ngoài hai mươi thước, đôi mắt trông mong nhìn chủ tử, thỉnh thoảng sửa gọi hai tiếng, giống như đang động viên đối phương. Thất hoàng tử từng bước một di chuyển, hai mắt tối đen chỉ nhìn thấy một cục tuyết trắng trên mặt cỏ xanh. Nếu như sinh mệnh không có Hữu Xu, hấn nghĩ mình nhất định sẽ sống đến cực kỳ hồngбет, rồi tỉnh rồi mù.

Lần thứ hai nhặt tú cầu lên, hấn bị Hữu Xu nhào tới, hai chủ sủng nằm trong bụi hoa rực rỡ hương thơm, vui đùa ầm ĩ với nhau, sau đó lẳng lặng nằm yên, cùng nhau nhàn nhã xem mây trắng và chim bay trên bầu trời. Nếu không có chính vụ, bọn họ có thể nằm một cái chính là cả ngày, hơn nữa một chút cũng không cảm thấy buồn tẻ vô vị.

Cảm giác mặt trời quá mức chói mắt, thất hoàng tử giờ Hữu Xu lên, ngăn cản ánh sáng, sau đó chậm rãi đem cậu để sát vào, hôn lên đem thịt mang theo mùi cỏ xanh cùng với chóp mũi ướt sũng của cậu, than thở nói, “Hữu Xu, chừng nào thì ngươi mới có thể biến hóa? Ta đã mười sáu rồi.”

Hữu Xu sửa hai tiếng, thâm nghĩ đích thật là thời điểm khôi phục hình người.

Đúng vào lúc này, một thị vệ bước nhanh đi tới, thấp giọng nói, “Chủ tử, Hoàng Thượng triệu ngài vào cung thương thảo chính sự.”

“Bổn vương biết rồi.” Thất hoàng tử hôn hôn trán Hữu Xu, lúc này mới đứng lên dưới sự nâng đỡ của hai thái giám, về thăm điện đối triều phục. Bào phục tứ trảo kim long mặc ở trên người hấn có loại uy nghiêm khác, mặc dù hai chân tàn tật nhiều năm, dáng người thoát nhìn lại càng cao lớn hơn so với những hoàng tử bình thường. Vài phụ tá canh ở một bên, chậm rãi bẩm báo mọi việc trong triều, mà hấn thì cẩn thận giúp Hữu Xu ăn diện.

Hữu Xu có một cái rương nhỏ, chuyên dùng để bỏ đồ chơi và trang phục. Không sai, dù biến thành một con chó, Hữu Xu cũng có quần áo mặc, vài vốc quý báu trong cung ban thưởng đều bị thất hoàng tử lấy tới làm xiêm y cho cậu. Đến lúc ra ngoài, thất hoàng tử mặc cái gì cậu liền mặc cái đó, phải khiến người ta

liếc mắt một cái liền có thể nhận ra cậu là bảo bối tâm ái của thất hoàng tử.

Ăn mặc chỉnh tề, thất hoàng tử ôm Hữu Xu lên xe ngựa, một phụ tá làm bạn bên người, thấp giọng nói chuyện, “Vương gia, việc hai chân ngài đã khôi phục, khi nào thì nói với Hoàng Thượng?” Từ sau khi xuất cung, Đoan thân vương bắt đầu chậm rãi trừ tính bố cục, không cần hai năm đã thu nạp toàn bộ người bên cạnh, cũng bởi vậy, mọi việc lớn nhỏ trong Đoan thân vương phủ, trừ khi hấn cố ý, nếu không bên ngoài tuyệt đối sẽ không biết.

“Phải nói cho ông ấy biết, nhưng không phải hiện tại. Trong lòng bốn vương đều có tính toán.” Thất hoàng tử xua tay, thấy Hữu Xu nằm ngửa trong lòng mình ngủ thiếp, vội vàng lấy ra một cái thảm lông nhỏ đặc chế từ trong bàn thấp, nhẹ nhàng đắp kỹ cho cậu, lại yêu thích không buông tay mà nhéo nhéo chân trước mềm nhũn của cậu.

Lúc phụ tá mới đến còn cảm thấy khó chịu, hiện tại cũng đã quen thái độ quá phận sủng nịch của chủ tử đối với chó nhỏ. Kỳ thật chỉ cần xem chó nhỏ thành tiểu vương gia, cảm giác không hợp tất nhiên cũng không quá nặng. Cha mẹ đối đãi con cái đều như vậy, nhưng mà dù vậy, thất vương gia cũng là loại người nuông chiều con nhất.

Phụ tá tận lực đè thấp giọng, lại nói, “Vương gia, ngài có ý với vị trí kia hay không? Hiện giờ các vị hoàng tử đều đã trưởng thành, nếu ngài không có ý, có thể chọn lựa một người để phụ tá, nếu ngài có chút ý tứ...”

Thất hoàng tử xua tay, biểu tình cực kỳ khó lường, “Việc này tạm thời không đề cập tới, bốn vương còn cần ngâm lại.”

Phụ tá không nói nữa. Trong lúc trầm mặc, đã đến hoàng thành, vài thái giám lập tức chạy tới giúp thất vương gia nâng xe lăn, sau đó chậm rãi đẩy tới Kim Loan điện, triều thần chờ ở ngoài điện sôi nổi tiến lên chào hỏi, bởi vì âm thanh quá mức ồn ào, khó tránh khỏi đánh thức Hữu Xu.

Tứ hoàng tử cũng đã phong vương, địa vị ở trong triều lại xa xa không vững chắc bằng lão thất, không thể không tiến lên mượn sức. Nhìn thấy chó nhỏ đầu đội tử kim quan, thân mặc bào phục thân vương tứ trảo bàn long, cổ treo một cái huyết sắc noãn ngọc vô giá, toàn thân đều tràn ngập bốn chữ “quý khí bức người”, hấn ta than thở nói, “Thất đệ, con chó này của ngươi, ước chừng là con chó tốt số nhất thiên hạ. Để nó được ăn mặc giống người, người lại trở mặt xin phụ hoàng một ý chỉ, còn thời thời khắc khắc nâng trong lòng bàn tay, ta thấy ngươi như vậy không giống chủ tử, ngược lại càng giống nô tài của nó.”

“Chỉ cần Hữu Xu cao hứng, bảo bốn vương làm cái gì cũng được.” Thất hoàng tử cao giọng cười, tư thế cầu nô hiện hết.

“Ngươi a ngươi, lại xem trọng chó hơn cả người, lần này sau khi đại hôn nên ở chung với Vương phi như thế nào đây? Chẳng lẽ để cho nàng đi tranh sủng với một con chó nhỏ sao?”

Thất hoàng tử đỡ trán, thầm nghĩ ngàn phòng vạn phòng, vẫn không thể nào phòng được tin tức để lộ. Nhưng cũng thôi, vừa lúc nhân cơ hội này nhìn xem Hữu Xu có phản ứng gì.

Phản ứng của Hữu Xu là khiếp sợ, cực độ khiếp sợ, ngây ngốc đứng trong chốc lát mới bắt đầu sửa chủ tử. Muốn bỏ ta lại chạy đi thành thân với nữ nhân khác, đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có đâu. Cậu vừa sửa vừa dùng móng vuốt cuồng loạn cào cánh tay chủ tử, bộ dáng vô cùng hung thần ác sát.

94. Chương 94

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thất hoàng tử phí một phen tâm tư trấn an Hữu Xu, chờ cậu bình ổn lại mới vào Kim Loan điện diện thánh. Chính vụ xử lý xong, liền có vài đại thần đứng ra, nói chư vị hoàng tử đều đã trưởng thành, để củng cố giang sơn xã tắc, là thời điểm sắc lập thái tử, mong Hoàng Thượng suy xét nhiều hơn vãn vãn.

Cảnh đế năm nay đã năm mươi tuổi, tuổi này ở cổ đại có kỹ thuật chữa bệnh vô cùng lạc hậu đã xem như thọ, nhưng ông lại cảm thấy mình còn có thể sống thêm hơn mười năm hai mươi năm, cho nên đối với việc lập thái tử có rất nhiều mâu thuẫn. Nhưng cũng giống như lời đại thần nói, người ở bên ngoài nhìn vào, thì ông đã là tuổi xế chiều, thời gian không nhiều, còn không sắc lập người kế nhiệm, chỉ sợ rất nhiều người sẽ bắt đầu lắc lư trái phải, từ đó dẫn đến triều cương hỗn loạn.

Ông híp mắt, tầm mắt lướt qua trên người chư vị hoàng tử đã vào triều tham chính. Đại hoàng tử là đích trưởng tử, danh chính ngôn thuận, vì thế lộ ra biểu cảm tình thế bất buộc; sinh mẫu của lão tam chỉ là một ca cơ, vả lại đã mất sớm, chỉ có thể dựa vào trưởng hệ, giờ khắc này đang nhìn đại hoàng tử, hiển nhiên chuẩn bị ủng hộ đối phương; sinh mẫu lão tứ là Tĩnh phi, xuất thân cao quý, mẫu gia làm chỗ dựa, có một phần lực tranh giành, nhưng cũng biết thu liễm phong mang, hiện giờ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, dường như cũng không mơ ước với ngôi vị Hoàng đế; lão ngũ, lão lục, lão cửu, gần như mỗi người đều có tính toán, mỗi người đều có kế sách.

Cảnh đế đối mặt với đám nhi tử mặt ngoài hiếu thuận ôn hòa, kì thực nhìn chằm chằm mình, bỗng nhiên cảm thấy khủng hoảng và mỗi một lớn lao. Khi một người không thể tránh né bước vào tuổi già, hơn nữa ông còn từng cao cao tại thượng, hô phong hoán vũ, muốn từ trên đám mây đi xuống, dù chỉ là một bước, cũng đủ để làm ông cảm nhận được cảm giác nguy cơ như rơi vào vực sâu.

Cảnh đế rất muốn phát hỏa, rồi lại khắc chế, nhìn thấy lão thất an an tĩnh tĩnh ngồi ở một bên, từ trong ngực lấy ra một cái lược nhỏ, giúp con chó trên đầu gối xử lý bộ lông, lúc này mới dịu đi một chút. Mấy năm gần đây, thân thể ông quả thật không bằng lúc trước, ngoại trừ lão thất, Đặng Triều Sơn, vài tâm phúc, thì không có ai khác biết được. Nếu không có lão thất giúp đỡ xử lý triều chính, sợ là chư vị hoàng tử đã sớm đầu đá, chỗ nào còn có thái bình thịnh thế hiện tại?

Đối với lão thất ông cực kỳ yên tâm: một, hắn không có mẫu gia để dựa vào; hai, hắn không có thân thể khỏe mạnh; ba, hắn không có dã tâm, ngoại trừ con chó trong ngực, đối với bất cứ chuyện gì cũng là có thể có thể không. Cũng bởi vậy, Cảnh đế nguyện ý càng dung túng hắn và con chó của hắn. Nếu không, chó bình thường mà mặc triều phục đường đường thân vương Đại Yến quốc, chỉ sợ đã sớm bị đánh chết.

“Lão thất, tất cả mọi người đang trao đổi chính sự, sao ngươi lại đi thắt tóc cho con chó của ngươi vậy? Trẫm đã nói với ngươi bao nhiêu lần, sủng nó cũng phải có một mức độ, ngươi xem ngươi hiện tại, tâm tư nhào hết vào việc nuôi chó, bên cạnh ngay cả người âm giường cũng không có.” Cảnh đế giống như răn dạy, kì thực vẻ mặt đều là tươi cười không biết làm thế nào.

Tất cả đại thần và hoàng tử mới vừa rồi còn nhìn chằm chằm Hoàng Thượng không tha đều quay đầu nhìn Đao thân vương, mặc dù đã nhìn quen không trách, nhưng vẫn cảm thấy không biết nên khóc hay cười. Chỉ thấy trong tay Đao thân vương cầm lụa màu, chậm rãi đem bộ lông hai bên đầu con chó cột thành bím tóc nhỏ, tử kim quan rũ ở hai bên, lúc này không chỉ quần áo, ngay cả kiểu tóc cũng giống bản thân hắn mười phần.

Hữu Xu bị người ta nhìn chăm chú đã quen, dùng móng vuốt che mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc. Thất hoàng tử mỉm cười với Cảnh đế, “Phụ hoàng, nhi thần chỉ có một miếng thịt trong tim này thôi, còn mong ngài khoan dung nhiều hơn. Chuyện lập thái tử không có quan hệ với nhi thần, nhi thần nghe một chút cũng thôi.”

Chư vị hoàng tử lục tục phóng thích thiện ý với hắn, đều cho rằng trên con đường đoạt vị có thể mượn sức vị hoàng đệ (hoàng huynh) tài năng siêu phàm lại không màng danh lợi này, chính là như hổ thêm cánh.

Cảnh đế thấy mọi người đem lực chú ý chuyển trở về, trầm ngâm nói, “Sự tình trọng đại, trẫm còn cần suy xét vài ngày. Lão thất, mẫu hậu ngươi rất nhớ ngươi, đến Khôn Ninh cung bồi nàng trò chuyện đi.” Nhưng mà hoàng hậu sâu sắc hận Tuệ phi, làm thế nào sẽ mang thiện niệm với con trai của nàng ta? Còn không phải là để trải đường tương lai cho đại hoàng tử sao? Đoan thân vương đa mưu túc trí, bày mưu nghĩ kế, và lại còn sâu sắc nhận được tín nhiệm của Hoàng Thượng và ủng hộ của triều thần, nếu mượn sức hắn, những phụ tá còn lại liệu không đủ nhìn.

Dụng ý bậc này, không chỉ Cảnh đế hiểu rõ, các hoàng tử cũng đều trong lòng biết rõ ràng. Tuy rằng lòng nghi ngờ của Cảnh đế rất nặng, nhưng cũng tiếc tài yêu tài, nhân tài trị thế như lão thất, ông tất nhiên sẽ hảo hảo bảo hộ bồi dưỡng, sau đó để lại cho đế vương kế nhiệm. Bất luận người kế nhiệm vô năng bình thường bao nhiêu, chỉ cần có lão thất, Đại Yến quốc chung quy sẽ không kém đến đâu.

Hoàng hậu gọi lão thất đến, ngoại trừ mượn sức thân cận, còn muốn đem chất nữ ruột cho hắn làm chính phi, để dễ cột hắn vào thuyền đại hoàng tử. Cảnh đế biết rất rõ ràng quyết định của bà ta, nhưng không tăng thêm ngăn trở, và lại còn cực lực thúc đẩy, có phải cho thấy rằng ông hướng vào việc đại hoàng tử làm thái tử hay không?

Nghĩ vậy, trừ một hệ đại hoàng tử, những người còn lại đều nổi lòng bất định, ánh mắt tối tăm. Cảnh đế giống như không hề phát giác, hơi dằn dò vài câu liền tự mình đẩy lão thất đi, không quên kêu luôn cả đại hoàng tử.

Đại hoàng tử là đích trưởng, về tình về lý đều là người lựa chọn thích hợp nhất làm thái tử, nhưng nê hà hắn ta và hoàng hậu đã từng thất sủng mười mấy năm, căn cơ không đủ vững chắc. Không nói trong lòng các vị hoàng tử khó chịu, ngay cả những đại thần đã sớm theo phe cũng đều rất có dị nghị, sau khi trở về sôi nổi bắt đầu cân nhắc đối sách.

Bầu trời Đại Yến quốc, sợ là sắp biến đổi.

Thấy phụ hoàng đẩy mình đến lối rẽ, chuyển qua một khúc quanh liền tới đường mòn đầy hoa ở Khôn Ninh cung, thất hoàng tử vội vàng chấp tay, “Phụ hoàng, ngài và hoàng huynh đi trước một bước, nhi thần muốn đi xem mẫu phi và hoàng đệ.”

Lão thất chính là quá mức trọng tình, mặc dù Tuệ phi và lão bát đối đãi hắn như vậy, những năm gần đây hắn vẫn luôn đi thăm thường xuyên, khiến Cảnh đế cực kỳ xúc động. Đương nhiên, để phòng ngừa Tuệ phi và lão bát đem những chuyện gièm pha năm đó nói ra ngoài, ông đã sớm sai người hạ dược cầm trong thức ăn của bọn họ, mặc dù không đến mức hoàn toàn không nói được, nhưng cũng chỉ có thể phát ra vài từ đơn ngắn gọn. Nếu bọn họ nhắc tới chữ mẫn cảm, như là thái hậu, Tĩnh quốc công, loạn luân vân vân, tự nhiên sẽ có cung nhân tiến lên ngăn cản.

Dâm loạn cung đình cũng thôi đi, lại còn muốn thêm tội nghịch loạn nhân luân, sự tình truyền ra chẳng những làm nhục hình tượng hoàng thất, còn khiến dân chúng sinh ra nghi ngờ đối với huyết thống hoàng tộc. Cảnh đế xưa nay lấy họ Cơ làm vinh quả quyết sẽ không để cho liệt tổ liệt tông hổ thẹn, lại càng không để danh dự tiên hoàng bị hao tổn, chết không nhắm mắt, vì thế đành phải hy sinh mẫu tử Tuệ phi.

Ông không có giết người diệt khẩu, chỉ giam cầm hai người trong cung, nếu tổ tông hiển linh, chỉ sợ còn sẽ mắng ông một câu “lòng dạ đàn bà”. Cũng bởi vậy, Cảnh đế không cho rằng mình làm sai, lại càng không cảm thấy thẹn với ai, nhưng thấy lão thất nhân nghĩa như thế, lại vẫn tràn đầy cảm xúc. Lão thất càng như vậy, ông càng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đồng thời cũng càng thêm nể trọng tin cậy.

“Đi đi, liếc mắt nhìn một cái thôi, miễn cho lại bị thương tổn.” Về mặt Cảnh đế bất đắc dĩ, đại hoàng tử cũng lộ ra vẻ đồng tình.

Thất hoàng tử gật đầu đáp ứng, để tiểu Thuận tử đẩy mình đến Lãnh Tuyền cung. Lãnh Tuyền cung, tên như ý nghĩa chính là cung điện bị hồ nước lạnh lẽo vây quanh, ngoại trừ một cái hành lang trải trên mặt nước, thì không có đường ra khác. Vào nơi này tương đương với vào trong lồng, cầu sống không được muốn chết không cửa, ngoại trừ chịu đựng qua ngày thì chỉ có thể chịu đựng qua ngày.

Tuệ phi năm nay mới ba mươi lăm ba mươi sáu, cũng đã tóc mai hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, nhìn như một lão phụ tuổi già. Nàng ta đang khom lưng, lau người cho bát hoàng tử tê liệt tại giường. Bát hoàng tử nằm rất lâu, lưng và mông bị hoại tử một tảng lớn, da thịt màu đỏ chảy ra nước mủ vàng nhạt, nhìn vô cùng ghê người. Hắn ta hiển nhiên vô cùng thống khổ, không ngừng đánh lên gối đầu, phát ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn, lại không phát ra được một chữ. Mà hai tên thái giám lại chỉ đứng ở cửa thờ ơ lạnh nhạt, cũng không chịu tiến lên hầu hạ. Đến khi nhìn thấy Đoàn thân vương chậm rãi đến, bọn họ mới luống cuống, một người đi lấy nước ấm, một người đi lấy được.

Nghe thấy động tĩnh, Tuệ phi lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, ném khăn ra ngoài nghênh đón.

“Lão ắt, người ở ồ (Lão thất, người tới rồi).” Nàng ta há mồm, phát ra một chuỗi quái thanh, chỉ đành xấu hổ cúi đầu, thấy con chó của lão thất đang kéo bốn chân ra, muốn lật qua cánh cửa, lập tức xoay người lại ôm.

“Đừng đụng nó, tự nó có thể đi.” Thất hoàng tử giọng điệu thản nhiên, hai mắt đã có chút lạnh lẽo. Hắn cực kỳ không thích người khác đụng chạm Hữu Xu.

Tuệ phi xấu hổ thu tay lại, lòng bàn tay dán trên làn váy dùng sức cọ xát. Nàng ta nhớ ra rồi, hai tay này mới vừa rồi còn giúp lão bát chà rửa hoại tử, thật sự là dơ bẩn không chịu nổi, nào có thể ôm bảo bối tâm ái của lão thất? Trong lúc suy nghĩ, trong điện vẫn như thường ngày truyền đến tiếng gào thét bén nhọn của lão bát, chó nhỏ vốn đã bò qua cánh cửa, lập tức chạy đến nội điện.

Cậu chạy từng bước nhỏ đến bên giường lão bát, quơ quơ tử kim quan và bím tóc lụa màu trên đầu, lại nâng nâng chân trước mặc bào phục thân vương, giống như đang khoe khoang, sau đó rất nhanh phe phẩy đuôi nhỏ, từ đuôi giường đi đến đầu giường, lại từ đầu giường đi đến đuôi giường, muốn để bát hoàng tử thấy rõ phục sức quý giá của mình.

Thượng đế nói người có bảy tội, ngoại trừ thiên sứ, trên người mỗi phạm nhân đều hoặc nhiều hoặc ít lấy dính một chút, nhưng cũng có một vài người cực kỳ cố chấp sẽ rơi vào trong đó, không thể cứu chuộc. Mà bát hoàng tử đã rơi vào vực sâu đồ kị, dù người ngoài không tra tấn hắn ta, bản thân hắn ta cũng có thể ghen ghét muốn điên, sống không bằng chết.

Mất thấy lão thất mười ba tuổi phong vương, mười sáu tuổi nhập các, ngay cả con chó của hắn cũng mặc triều phục thân vương, đội mũ thân vương, được truy phủng ở trong cung. Minh thì ngược lại, chỉ có thể nằm trên giường kéo dài hơi tàn, cái này hoàn toàn không giống với tương lai hắn ta đã từng thiết tưởng. Có phải ông trời đã làm điên đảo vận mệnh bọn họ không?

Hắn ta nhìn chằm chằm chó nhỏ, hận không thể dùng ý niệm treo cổ nó, lại bị Tuệ phi vội vàng đi tới ngăn trở.

Thất hoàng tử ôm lấy chó nhỏ, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Ánh mắt lão bát nhìn về phía Hữu Xu đã mơ hồ chạm đến điểm mấu chốt của hắn. Hắn ngồi xuống ở bên giường, giống như thường ngày hỏi thăm hai người tình hình gần đây, lại phân phó hai tên thái giám đến hiệu dược lĩnh chút dược liệu tốt nhất trở về. Hoại tử của lão bát nếu còn không trị liền chậm.

Không cần người giả tốt bụng! Bát hoàng tử muốn mắng hắn, phát ra lại là một chuỗi tiếng a a, ngược lại có vẻ càn vô lực, chỉ có thể trừng hai mắt đỏ máu nhìn chằm chằm.

Thất hoàng tử bình tĩnh nhìn hắn ta, một lúc lâu không nói lời nào, một bàn tay nhẹ nắm đệm thịt phần nộn của chó nhỏ, một bàn tay gõ mặt bàn, vẻ mặt cực kỳ khó lường. Bát hoàng tử bị nhìn cả người sợ hãi, rõ ràng sợ hãi tới cực điểm, lại vẫn kiên trì lẳng nhục, “Nhìn a a ả (nhìn cái gì hả)! ”

Tuệ phi cũng thực bất an, lúc thì trộm dò xét lão thất, lúc thì nhìn lão bát, sắc mặt dần dần trắng đi.

Thất hoàng tử tiến đến bên tai bát hoàng tử, đang muốn nói chuyện, lại lập tức ngưng thở, sau đó lấy từ trong lòng ngực ra một cái khăn tay huân long tiên hương, che miệng mũi Hữu Xu, lạnh nhạt nói, “Lão bát,

người rất thối, xem người xông mùi Hữu Xu nhà ta này.”

Hai chân trước Hữu Xu ôm khăn tay của chủ tử, cả cái đầu chôn vào, hiển nhiên thực ghét bỏ mùi vị của bát hoàng tử.

Bát hoàng tử giận đến hộc máu, ánh mắt lại trừng ra lần nữa, giống như sắp rút khỏi vành mắt. Tuệ phi vội vàng vỗ ngực hấn ta, nhưng cũng không dám lên tiếng. Nàng ta xem như hiểu rõ, hiện tại một con chó của lão thất cũng còn quý giá hơn cả hai người bọn họ gộp lại.

Cởi bỏ vật áo trước, nhét Hữu Xu vào, lại dùng khăn thơm che miệng mũi cậu, lúc này thất hoàng tử mới thấp giọng tiếp tục, “Lão bát, hiện tại trên triều đình đều đang đàm luận việc lập thái tử, bốn vương suy nghĩ, có phải người có hơi chặn đường bốn vương không?”

Vành mắt bát hoàng tử muốn nứt ra, cũng sợ hãi đến cực điểm, lập tức nhớ tới cái gì đó, nhìn về phía hai chân hấn. Thất hoàng tử cười mà không nói, xoay mặt nhìn Tuệ phi, “Người nói bốn vương có nên đi tranh hay không?”

Tuệ phi suy nghĩ một khắc, trong mắt bỗng nhiên tuôn ra ánh sáng rực rỡ. Lão thất chưa bao giờ là người bắn tên không đích, hấn không nói, không có nghĩa là hấn làm không được, hấn nói, vậy liền có nghĩa là hấn nhất định có thể làm được. Nhi tử có lực để tranh, vì sao không tranh? Nhi tử làm hoàng đế, mình là thái hậu, không cần chịu khổ trong Lãn Tuyền cung nữa!

Rồi lại như nghĩ tới cái gì, cả người nàng ta cứng ngắc, sau đó nhìn về phía lão bát. Hoàng Thượng là người đứng đầu thiên hạ, người đứng đầu thiên hạ tất nhiên là độc nhất vô nhị, làm sao có thể có một người có gương mặt giống hấn như đúc được? Mặc dù lão bát đã tàn phế, không làm ra được việc làm loạn hoàng quyền, đổi trắng thay đen, nhưng sự hiện hữu của hấn ta chính là bôi nhọ đối với lão thất. Lão thất muốn tranh vị, đầu tiên liền phải diệt trừ hấn ta.

Mình nên lựa chọn như thế nào? Khi cách nhiều năm, lần thứ hai Tuệ phi rơi vào hoàn cảnh khó cả đôi đường, nhưng dưới thống khổ tra tấn, dường như cũng không có do dự không quyết giống như lần đầu tiên.

Bát hoàng tử đã suy nghĩ cẩn thận, chống hai cánh tay liên tục lui về phía sau, mặc dù vùng da hoại tử bị cọ xát đau không thể ất, nhưng vẫn gian nan mà lui về phía sau. Hấn ta rốt cuộc sợ rồi, hóa ra tính mạng nằm ở trong tay người khác, mà mình lại chỉ có thể mặc người xâm lược, cái cảm giác không có cửa xin giúp đỡ, lại là sợ hãi mà tuyệt vọng như thế.

Hấn ta rung lệ nhìn về phía mẫu phi, lại phát hiện mẫu phi quay đầu tránh né; nhìn về phía hai tên thái giám lấy được quay lại, lại phát hiện hai người thờ ơ, nhìn không chớp mắt. Hóa ra Lãn Tuyền cung đã sớm bị lão thất khống chế sao? Cái này còn chưa tính, một câu của hấn, lại chế trụ cả mẫu phi! Mấy năm nay, sở dĩ hấn không hạ sát thủ, chỉ sợ không phải bởi vì lương thiện, mà là giữ mình lại nhận hết tra tấn đi? Đợi thời cơ đến, một câu của hấn có thể quyết định sống chết của mình.

Cho đến lúc này, bát hoàng tử mới hối hận, nếu sớm biết rằng lão thất là một con rắn độc như thế này, năm đó bất luận như thế nào hấn ta cũng sẽ không đi treu chọc đối phương! Làm một vương gia nhàn tản, an an ổn ổn mà sống, thật là tốt biết bao!

Mắt thấy bát hoàng tử bị dọa tiểu, lúc này thất hoàng tử mới thấp giọng cười ra tiếng, “Lão bát, mới vừa rồi bốn vương nói giỡn với người thôi. Bốn vương đã như vậy, còn tranh cái gì?” Dứt lời vẫy hai tên thái giám, “Các người chăm sóc tốt cho hấn, không có mệnh lệnh của bốn vương, không được để cho hấn chết.”

Hai người thấp giọng đồng ý, biểu tình sợ hãi.

Hai người thấp giọng đồng ý, biểu tình sợ hãi.

Tuệ phi đuổi tới ngoài cửa, nhìn theo bóng dáng nhi tử đi xa hồi lâu không động đậy. Sao lại không tranh? Tại sao có thể không tranh? Biết đây chỉ là vui đùa, nàng ta chẳng những không cảm thấy thờ phào, ngược lại thất vọng đến cực điểm. Đợi nàng ta trở về điện, bát hoàng tử đã được xử lý sạch sẽ, đang dùng ánh mắt thù hận mà lại sợ hãi nhìn chăm chú mẫu phi.

Không khí dần dần đọng lại, trái tim chậm rãi lạnh lẽo, hai mẫu tử đã từng thân mật khăng khít, rốt cuộc không thể vẫn hồi mà đi về phía nghi kỵ và quyết liệt. Bọn họ vẫn còn sống, vẫn sống giống như hai cái xác

không hồn.

Tiểu Thuận tử phụ giúp chủ tử rời khỏi Lãnh Tuyền cung, dọc theo đường đi muốn nói lại thôi. Hắn ta cực kỳ muốn hỏi một chút xem đến tột cùng chủ tử có tính toán gì không, đối với vị trí kia có để ý hay không, rồi lại lo lắng phạm kiêng kỵ. Trong lúc chần chừ, đã đến Khôn Ninh cung, bởi vì trời trong lành lại chưa tới giờ cơm, hoàng hậu đề nghị mọi người cùng đến ngự hoa viên dạo một chút.

Nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đứng ở phía sau đại hoàng tử, lông trên người Hữu Xu nháy mắt xù lên, ngay cả bím tóc bên má cũng vểnh vểnh lên. Thất hoàng tử thiếu chút nữa cười phun, may mà đúng lúc kiểm chế được. Hắn ẩn cục lông về lại vạt áo, hành lễ với mọi người.

Hoàng hậu và Cảnh đế đã có ý tác hợp hai người bọn họ, tự nhiên sẽ không đứng ở một bên chứng mắt, đến ngự hoa viên, tùy ý tìm cái cỏ liên cùng nhau rời đi. Đại hoàng tử vui sướng dăn dò biểu muội vài câu, cũng rời đi. Thiếu nữ cười đến vô cùng thanh tú đáng yêu, nhưng rốt cuộc bởi vì tuổi còn nhỏ, thu liễm cảm xúc không tốt, không cam nguyện trong mắt lộ ra hoặc nhiều hoặc ít.

“Vương gia, chỗ kia cảnh trí rất tốt, không bằng đến ngồi một chút đi?” Thấy Đoan thân vương không chủ động mở miệng nói chuyện, nàng đành phải chỉ vào lương đình phía trước nói.

Thất hoàng tử gật đầu, tới phụ cận, để tiểu Thuận tử lột một cái bỏ đoàn mềm mại trên bàn đá lạnh như băng, lúc này mới móc Hữu Xu từ trong vạt áo ra, đặt ở trên đó. Thấy thiếu nữ vẻ mặt tò mò, vì thế ôn hòa nói, “Thời tiết có chút lạnh, trực tiếp đặt lên bàn sợ lạnh chân nó.”

“Vương gia quả nhiên giống như đồn đãi, vô cùng sủng ái chó của mình.” Thiếu nữ ngượng ngùng mỉm cười, trong lòng lại cảm thấy chán ngấy. Nàng ghét nhất chính là chó mèo, bắn, loạn, ồn, gặp liền hận không thể bóp chết. Nhất là con trước mắt, trên đầu lại đội tử kim quan, trên người còn mặc triều phục thân vương, trên cổ đeo huyết sắc noãn ngọc toàn Đại Yến chỉ có một khối, có thể nói là vô giá, bất quá chỉ là một con súc sinh, có tài đức gì?

Vốn là gả cho một người bị liệt cũng đã đủ ủy khuất, lại còn phải tranh sủng với một con chó, oán khí trong lòng thiếu nữ nồng đậm thế nào có thể nghĩ ra. Nhưng vì tiền đồ của biểu huynh, cũng vì gia tộc thịnh vượng, nàng không thể không nhẫn nhục nhận trọng trách. Âm thầm hít vào một hơi, nàng làm bộ như nhiệt tình nói, “Vương gia, con chó của ngài thật là đáng yêu, ta có thể sờ sờ nó không?”

Thất hoàng tử cười mà không nói.

Hữu Xu chủ động tiến lên vài bước, đầu nhỏ nghiêng trái nghiêng phải, cái đuôi nhỏ lắc tới lắc lui, đôi mắt đen lúng liếng bình tĩnh nhìn thiếu nữ, giống như vô cùng tò mò về nàng. Dù là người vững tâm như sắt thế nào nữa, cũng tránh không được bị bộ dáng khả ái này của cậu hấp dẫn, hướng chỉ là thiếu nữ trải đời chưa sâu.

Ác cảm nơi đáy mắt thiếu nữ hơi giảm, chậm rãi vươn tay sờ bím tóc bên đầu cậu, lại không đề phòng cậu đột ngột xù lông, hé miệng, phát ra tiếng sủa sắc nhọn. Biến cố nà phát sinh quá nhanh, khiến thiếu nữ hoảng sợ, thiếu chút nữa đánh nghiêng chén trà bên tay. Lúc này Hữu Xu mới lắc lắc mõng chạy đến bên cạnh chủ tử, miệng kéo ra, đúng là đang cười.

“Nhìn cái bộ dạng của người kia! Người có thể ngăn cản chủ tử nhà người nuôi con chó khác, còn có thể ngăn cản hắn thành thân sao? Dù sao hắn cũng phải có nữ nhân, có con nối dòng đi?” Lão quỷ trời nổi giữa không trung dờ khóc dờ cười.

Thất hoàng tử lại hoàn toàn không cảm thấy không đúng, cố nén ý cười ôm lấy Hữu Xu, hôn hôn trên trán cậu, sau đó mới nhìn về hướng thiếu nữ, miệng nói lời giải thích, trong giọng nói lại chỉ có sủng nịch và che chở. Để giữ vững hình tượng tao nhã đoan trang, ung dung rộng lượng, thiếu nữ chỉ đành mạnh mẽ kiềm chế.

Hai người nói đến nói đi đều là mấy lời nói khách sáo, cực kỳ buồn tẻ nhàm chán. Hữu Xu nghe một lúc lâu, kiên nhẫn hoàn toàn biến mất, theo đuôi chủ tử trượt xuống mặt đất, đầu chui vào trong bụi cỏ. Cách một chốc thất hoàng tử lại liếc cậu một cái, cách một chốc lại nhìn một cái, hoàn toàn không yên lòng. Khi thiếu nữ vất hết óc muốn nghĩ ra một đề tài tương đối thú vị, liền thấy trên mặt hắn lộ ra vẻ lo lắng, sau đó lấy ra một cái còi ngọc thổi lên.

Tiếng còi vô cùng bén nhọn, đâm vào đầu thiếu nữ đau đến muốn nứt ra, nàng quay đầu nhìn mới phát hiện là không thấy con chó đâu, vài tên thái giám đang tìm kiếm trong bụi hoa, lúc này đã ra đầy đầu mồ hôi. Thiếu nữ xưa nay là tiêu điểm của mọi người, lần đầu tiên nhấm nháp tư vị bị xem nhẹ, và lại còn là vì một con chó. Trước khi thành thân đã như vậy, sau khi thành thân lại như thế nào? Nàng hơi hơi cúi đầu, che giấu ánh mắt oán độc của mình.

Thất hoàng tử đang bối vì tìm không thấy Hữu Xu mà trong lòng lo lắng, vẫn chưa chú ý tới người bên ngoài, thối còi nhiều lần, mới thấy Hữu Xu từ trong lùm cây nhảy ra. Cậu lập tức chạy đến bên cạnh thiếu nữ, đầu tiên là nâng móng vuốt lên cào cào bàn chân nàng, đợi nàng cúi đầu xem, mới đem đồ vật trong miệng đặt trên làn váy chấm đất của nàng.

Thiếu nữ nhìn kỹ, là một con độc giác tiên* thân đen thật lớn, đang quơ sừng và mấy cái chân, theo làn váy bò lên. Kiều nữ nuôi ở nơi khuê phòng, chỗ nào có người không sợ sâu? Nàng thất thanh hét chói tai, nhảy bắn lên, muốn phui lại không dám phui, chỉ có thể xin cung nữ xung quanh giúp đỡ, “Người tới, mau bắt con sâu này đi đi! Cứu mạng, cứu mạng, nó sắp bò lên rồi!”

*Độc giác tiên: bọ hung sừng chữ Y. Hình bé nó đây:

Một đám cung nữ ủa lên, luống cuống tay chân phải xuống.

Thấy Hữu Xu xoay người chạy vào trong bụi hoa, lộ ra một cái đầu nhỏ nhe răng trợn mắt với mình, thất hoàng tử ngoại trừ đỡ trán cười khổ, đúng là không biết làm thế nào. Nhưng mà, phát hiện Hữu Xu cũng mang dự vọng chiếm hữu mãnh liệt đối với mình, ở sâu trong nội tâm hẳn lại không khỏi nảy lên một loại ngọt lành.

Thôi, nó gặp rắc rối, mình đến dọn dẹp, đây vốn là trách nhiệm làm chủ tử. Thất hoàng tử tự nói với mình như thế, sau đó đổi trắng thay đen nói, “Xem ra Hữu Xu rất thích Phương tiểu thư, không thì cũng sẽ không đem sâu nó yêu mến nhất tặng cho ngươi. Năm đó khi bốn vương nhận được bọ cánh cứng nó đưa cũng hoảng sợ.”

“Đúng vậy đúng vậy! Mèo chó gặp người mình thích đều như vậy.” Tiểu Thuận tử cũng hoà giải theo. Nhưng hẳn ta vừa dứt lời, liền thấy vương gia sắc mặt trầm trầm, cũng không biết câu nào nói không đúng.

Thiếu nữ chỗ nào lại tin mấy chuyện ma quỷ đó. Mới vừa rồi rõ ràng nàng nhìn thấy con chó kia cười, là vui sướng khi người gặp họa mà cười! Nó tuyệt đối là cố ý! Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp trị nó!

Bên này gà bay chó sủa, bên kia, Hữu Xu đã theo bụi cỏ ra khỏi ngự hoa viên, chạy tới Quảng Lăng cung. Nhớ năm đó cậu giật đứt một sợi tóc của tiểu cô nương, đầu tiên là giấu trong kẽ chân, sau đó lại cất ở Song Tuyết điện, sau đó nữa lại dùng hà bao bỏ vào, chôn trong vườn hoa Quảng Lăng cung. Hiện giờ cậu muốn khôi phục hình người, còn phải dựa vào sợi tóc này tìm người.

Lão quỷ đi theo phía sau cậu, liên miên căn nhắc quở trách, “Ngươi đó, nên nhanh chóng tìm ra người, sau đó giải trừ yêu pháp, nếu không tiếp qua vài năm liền thật sự bất trị! Chính ngươi không phát hiện sao? Tính tình ngươi càng ngày càng giống chó! Chỗ nào lại có người tùy tiện tiện ngậm sâu trong miệng, cũng không chê ghê tởm!”

Nhớ năm đó, Hữu Xu từng ăn đồ ăn hư thối và trùng thú biến dị đếm không hết, sao lại ghét bỏ một con độc giác tiên, nhưng chuyện đó thuộc loại bí mật, không thể nói cho người khác, chỉ đành làm bộ như không nghe thấy.

95. Chương 95

Dưới sự trợ giúp của thủ thuật che mắt của lão quỷ, Hữu Xu một đường chạy đến Quảng Lăng cung, mũi ngửi ngửi nơi này, ngửi ngửi nơi kia, rốt cuộc tìm được chỗ nằm đó vui lấp hà bao. May mà mấy ngày hôm trước mới vừa hạ một trận mưa, cấu tạo và tính chất của đất tương đối mềm mại, cậu bắt quả chỉ cào vài cái đã moi được đồ ra, vội vàng dùng răng nanh cắn dây thừng, mở ra xem xét.

“Thế nào? Tóc còn ở đó không?” Lão quỷ phiêu qua, ghé sát vào nhìn.

“Còn...” Hữu Xu chỉ nói một chữ, thân thể đã bị người ta ôm lên, vội vàng phân phó lão quỷ, “Mau giúp ta cắt kỹ tóc!”

Mặc dù lão quỷ không cách nào hiện hình ban ngày, cũng đã có thể di chuyển một ít vật nặng, bắt quả là một sợi tóc thôi, lập tức đã bị lão cuốn vào hồn thể, giấu kín, sau đó nhìn về phía thái giám bắt lấy Hữu Xu, kinh nghi nói, “Hắn không phải hạ nhân Đoan vương phủ, bắt người làm chi?”

Hữu Xu cũng ngẩng đầu đánh giá, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt. Bởi vì nhận được sủng ái của chủ tử, cậu ở Đoan vương phủ và trong cung có thể nói là không gì trở ngại, mọi người đều biết Đoan thân vương yêu sạch sẽ nghiêm trọng, không thích người bên ngoài chạm vào đồ của hắn, cho nên cung nữ thái giám, thậm chí bao gồm cả tần phi, từ xa xa nhìn thấy Hữu Xu liền tránh đi, không dám tiến lên quyến rũ, càng miễn bàn ôm sờ.

Cậu vốn tưởng rằng thái giám này là vội vã trở về báo cáo kết quả công việc mới ôm lấy mình, nhưng đối phương không phải người của Đoan vương phủ, vì sao lại làm thế?

Không đợi một người một quý nghĩ rõ ràng, thái giám kia đã chạy nhanh đến sau một ngọn núi giả, đưa chó nhỏ kịch liệt giãy dụa cho một nữ tử, “Vị tỷ tỷ này, chúng ta đã nói rồi, chỉ có thể cho cô nương nhà người ôm chốc lát, chờ chốc nữa Đoan thân vương hỏi đến, các người liền nhanh chóng thả nó đi.”

“Biết rồi. Đa tạ vị công công này.” Nữ tử đưa một cái hà bao cho đối phương, thuận thế tiếp nhận chó nhỏ.

Hữu Xu vốn còn đang đuổi chân lung tung an tĩnh lại, làm bộ nhu thuận nằm úp sấp trong lòng bàn tay nữ tử, đợi khi nàng thả lỏng cảnh giác, bỗng nhiên hé miệng, hung hăng cắn lòng bàn tay nàng. Nữ tử bị đau, vội vàng quăng chó nhỏ ra, rồi lại bị thái giám kia tay mắt lanh lẹ chụp trở về, dùng khăn bịt miệng mũi.

Trong khăn dường như trộn lẫn mê dược, Hữu Xu chỉ hít hai cái đã chậm chậm ngủ như chết.

“Nghe nói con chó này cực kỳ thông minh, hôm nay vừa thấy quả thế, nếu như không chế trụ nó, để nó sủa lên, chúng ta liền xong. Vị tỷ tỷ này, người không sao chứ? Mới vừa rồi ta cũng bị nó cào rất nhiều đường máu, thật là đau.” Thái giám vừa thăm dò hơi thở chó nhỏ, vừa thăm dò nhìn vết thương của cung nữ.

“Bất quá chỉ là một chút thương da thịt, không ngại.” Nữ tử dùng khăn tay che lòng bàn tay, chờ máu ngừng lại mới nhận lấy chó nhỏ, quỳ gối nói, “Vị công công này, ta đi đây, đợi cô nương nhà ta chơi đủ rồi, tự nhiên sẽ thả nó về ngự hoa viên, đến lúc đó mọi người chỉ tưởng mất nó một khắc, sẽ không liên lụy đến người.”

“Vậy là tốt rồi.”

Hai người nhìn trái nhìn phải, mỗi người đi một ngã. Đạo hạnh của lão quỷ mất hơn phân nửa, dù có muốn cứu Hữu Xu cũng có lòng mà không có lực, huống hồ lão cũng không phải lệ quỷ, chỉ có chấp niệm hoàn toàn không có oán khí, nếu như tùy ý hành động, tất nhiên sẽ bị dương khí của người này làm bỏng, ngược lại có khả năng hồn phi phách tán. Mắt thấy nữ tử dường như không muốn thương tổn tính mạng Hữu Xu, lão liền nhắm mắt theo đuôi, xem trước một chút tình huống lại nói.

Nữ tử cất Hữu Xu hôn mê bất tỉnh vào trong một cái hộp nhỏ, đi đến tiền điện hội họp với chủ tử nhà mình. Lão quỷ tập trung nhìn vào, không phải là vương phi tương lai của Đoan thân vương sao? Khóe mắt nàng ta còn mang theo sưng đỏ mới vừa khóc qua, hiển nhiên bị con độc giác tiên kia dọa thảm, trên người cũng thay một bộ váy khác, đang kiễng chân chờ đợi.

“Bất được chứ?” Chờ nữ tử đến gần, nàng thấp giọng hỏi, trong giọng nói khó nén oán độc. Đừng nói với nàng cái gì mà không cần so đo với một con súc sinh, hôm nay xem như nàng đã nhìn ra, dù mình có sợ tới mức gần chết, Đoan thân vương cũng sẽ không đau lòng một phân. Nàng bên này còn chảy nước mắt, đối phương đã vội vã đi tìm con chó của hắn, giống như nhìn ít một cái sẽ thiếu mất cục thịt vậy. Chưa thành hôn đã xem trọng một con chó hơn cả mình, điều này làm cho nàng luôn sống an nhàn sung sướng làm thế nào chịu được?

“Bắt được.” Nữ tử giơ hộp gỗ trong tay.

“Rất tốt, chúng ta lập tức xuất cung, để Đoan thân vương tự tìm đi.” Thiếu nữ lạnh giọng cười.

Bởi vì trước đó bị kinh hách lớn lao, hoàng hậu cũng không giữ lại nhiều, chỉ dặn dò chất nữ dùng so đo với một súc sinh. Thiếu nữ tất nhiên là gật đầu đáp ứng, đợi xe ngựa chạy ra khỏi hoàng thành, lập tức mở hộp ra, dùng một cây ngân châm đâm tĩnh chó nhỏ. Hữu Xu cảm thấy thân thể một trận đau đớn, nhớ tới bắt cóc trước đó, vội vàng đứng lên, liền thấy một gương mặt phóng đại đang ác độc cười với mình.

“Bắt quá chỉ là một súc sinh, cũng dám đi đến trên đầu bốn tiểu thư giường oai. Triều phục thân vương, tử kim quan, huyết ngọc, người cũng xứng! Hôm nay bốn tiểu thư liền làm thịt người, nhìn xem tên tàn phế kia có thể vì người mà trở mặt với bốn tiểu thư không. Hẳn tính là cái gì chứ, cũng dám mơ tưởng tiểu thư Thừa ân công phủ, ta vốn phải gả cho biểu ca làm hoàng hậu, đều bị hấn phá hỏng!” Thiếu nữ càng nói càng giận, ấn Hữu Xu trên bàn trà, hai ba cái liền lột sạch phục sức quý giá của cậu.

Đại nha hoàn của nàng vội vàng khuyên giải, “Cô nương, hà tất vì một súc sinh mà làm bẩn tay. Ngài ném nó ra bên ngoài, để nó tự sinh tự diệt đi. Phía trước chính là một cái ngõ cụt, bên trong có rất nhiều khắt cái, thấy súc sinh này còn không lập tức giết ăn thịt à?”

Thiếu nữ nghĩ cũng đúng, đẩy cửa sổ xe ra, đem Hữu Xu còn chưa tan sạch sẽ mê dược ném xuống xa xa.

Lão quỷ vẫn luôn đi theo phía sau hai người vội vàng thối qua, thuận thể tiếp Hữu Xu một phen, lúc này mới không khiến cậu té bị thương, sau đó lập tức làm một thủ thuật che mắt cho cậu, miễn cho bị khắt cái gần đó phát hiện. Hữu Xu cuộn mình ở góc tường, đầu hôn mê hồi lâu mới tìm lại thần trí, vốn định đi tìm chủ tử, nghĩ lại nghĩ, sao không nhân cơ hội này khôi phục thân người rồi lại nói? Cậu và lão quỷ vòng vòng chuyển chuyển trên đường, rốt cuộc tìm được một dinh thự vứt đi để ở tạm. Muốn tìm người, trước hết phải vẽ ra trận pháp và bùa, việc này đối với cậu hiện tại mà nói là một công trình lớn, còn phải cẩn thận trừ tính một phen.

Cùng lúc đó, thất hoàng tử đã sắp đem cả hoàng cung lật tung lên trời, lại vẫn không thể tìm được sủng vật cưng. Hắn đang ngồi ngay ngắn trong chính điện Khôn Ninh cung, biểu tình nhìn như bình tĩnh, hai tay giấu trong tay áo lại nổi cả gân xanh. Nếu không phải còn có một sợi lý trí, hẳn đã sớm chạy vội ra ngoài tự mình tìm kiếm.

“Tìm được chưa?” Cứ cách một khắc đồng hồ, hắn liền hỏi một lần.

“Khởi bẩm vương gia, còn chưa tìm được.” Một thái giám tiến lên phục mệnh.

“Tiếp tục tìm, kiểm tra hết đồ vật trong lục cung một lần.”

“Lão thất, bắt quá là một con chó thôi, mất thì mất, sao phải âm ỉ đến xôn xao vậy. Một hậu bối như người, lại hạ lệnh đi lục soát tẩm điện của mẫu phi các cung, có phải rất không ra thể thống gì không?” Hoàng hậu nhin hồi lâu, cuối cùng không thể nhịn được nữa.

“Bốn vương nói rồi, Hữu Xu không phải một con chó, nó là mệnh căn của bốn vương! Mạng cũng sắp mất, bốn vương còn quản cái gì quy củ? Hôm nay dù bốn vương đào ba thước đất cũng phải tìm ra Hữu Xu!” Thất hoàng tử nhìn chăm chăm về phía hoàng hậu, hai mắt vốn dĩ đen bóng sáng ngời hiện tại đã đỏ rực một mảnh, ở giữa che giấu điên cuồng và thô bạo làm người ta kinh hãi.

Da đầu hoàng hậu có chút run lên, vội vàng quay mặt đi, không dám đối diện. Cảnh đế nghe tin tức vội vàng đi tới, tức giận nói, “Lão thất, trẫm biết ngay lại là con chó của người làm ra việc ầm ĩ mà! Cao thấp cả cung, ai lại không biết bảo bối tâm ái của người, nếu gặp tất nhiên sẽ đuổi về cho người.”

Thất hoàng tử trằm mặc không nói, chỉ dùng hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm cửa điện, giống như trông mòn con mắt. Chốc lát sau, một thái giám bước nhanh tới, làm hấn kích động chống nửa người trên lên lại đột nhiên xụi lơ xuống, không có, trong tay cái gì cũng không có.

Thái giám khom người, thấp giọng nói, “Khởi bẩm Vương gia, vẫn không tìm được. Chó nhỏ ham chơi, có lẽ là rơi vào trong nước rồi, nếu không thì tìm người mò vớt xem?” Hấn ta hiểu rõ, hôm nay bất luận chết sống, Đoan thân vương đều phải tìm ra con chó, nếu không liền không xong với bọn họ.

“Người cầm miệng cho bốn vương!” Thất hoàng tử bỗng nhiên quát lớn, dọa mọi người nhảy dựng, giây lát lại bình tĩnh trở lại, giống như tự mình an ủi mà nói, “Hữu Xu nghe lời bốn vương nhất, bốn vương từng nói với nó không được tới gần hồ, nó tuyệt đối sẽ không đến! Nó hoặc là còn nấp ở trong cung, hoặc là đã bị người ta bắt đi. Tìm hết người ở Khôn Ninh cung đến, bốn vương muốn thẩm vấn từng người từng người.”

Nếu sớm biết rằng Hữu Xu sẽ tức giận chạy đi, thì sao hấn lại dùng phương thức ác liệt như thế để quấy rầy nó? Chưa từng có cái gọi là chính phi, trắc phi, thiếp thất, hấn chỉ cần sống nương tựa lẫn nhau với Hữu Xu là đủ rồi. Hiện tại hấn đã biết vậy chẳng làm, nếu như Hữu Xu xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Thất hoàng tử dùng sức nắm tay, không dám nghĩ tiếp nữa.

Hoàng hậu bị hấn làm cho nổi trận lôi đình, khiển trách, “Lão thất, đây là địa giới của bốn cung, khi nào đến phiên người nói tra liên tra?”

Cảnh đế lại có thể hiểu rõ tâm tình nhi tử, xua tay than thở, “Gọi người đến đi, để hấn tra. Đó là mệnh căn của hấn, hôm nay nếu không cho hấn một cái công đạo, chỉ sợ hấn muốn chơi xấu ở đây không đi.”

Hoàng hậu hết cách, chỉ đành triệu tập cung nhân tập hợp trước điện, sau đó gọi từng người từng người vào đặt ra nghi vấn, rốt cuộc khi hỏi một thái giám, nhìn thấy trên mu bàn tay hấn ta tràn đầy vết máu, giống như bị động vật gì đó cào bị thương, vả lại sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa, có vẻ cực kỳ chột dạ. Thất hoàng tử mắt sáng như đuốc, lập tức bắt người lại đánh hai mươi đại bản trước, trượng còn chưa đánh xong, đối phương đã khai hết, nói là chó nhỏ bị nha hoàn của Phương tiểu thư ôm đi, chơi một trận liền thả về.

Hoàng hậu không ngờ việc này còn có thể kéo đến trên đầu chất nữ nhà mình, sắc mặt nhất thời có chút khó coi. Nhưng mà sắc mặt thất hoàng tử càng thêm khó coi, lập tức để người đến Thừa ân công phủ điều tra.

Phương tiểu thư chân trước trở lại Thừa ân công phủ, cấm vệ trong cung sau lưng liền tới, cái gì cũng không nói, chỉ lấy ra một tờ thánh chỉ, nói là muốn lục soát viện của Phương tiểu thư. Nữ nhi còn chưa xuất giá, khuê phòng đã bị một đám đại nam nhân xông vào, lục tung đến thất linh bát lạc, việc này truyền ra ngoài, bảo nữ nhi làm thế nào lập gia đình? Phu nhân Thừa ân công muốn ngăn cản, rồi lại không dám cãi hoàng mệnh, chỉ đành kéo nữ nhi hỏi nguyên do trong đó.

Phương tiểu thư hơi hơi suy nghĩ liền hiểu rõ, ngoài mặt hung dữ trong lòng run sợ mắng to thất hoàng tử, nói hấn mớ đầu, lại vì một con chó mà tổn thương danh dự vị hôn thê.

Trong Khôn Ninh cung, thất hoàng tử cũng bị hoàng hậu chất vấn cười lạnh nói, “Bổn vương thừa nhận nàng ta là vị hôn thê của bổn vương khi nào? Nếu nàng ta tổn thương Hữu Xu một sợi lông, bổn vương tuyệt đối sẽ không buông tha!”

“Lão thất, ngươi, ngươi đại nghịch bất đạo! Hoàng Thượng, ngươi cũng không quản à? Vì một con chó, hấn liền muốn chọc trời mà!” Hoàng hậu tức đến khó thở.

Cảnh đế ngồi ở thượng thủ nhắm mắt dưỡng thần, cũng không phản ứng tới hoàng hậu kêu gào và lão đại nhẹ giọng khuyên giải an ủi. Mối hôn sự này vốn dĩ không hợp tâm ý của ông, nếu không phải lão đại là trưởng đích, danh chính ngôn thuận, ông đã sớm một hơi phủ quyết. Tiểu thư Thừa ân công phủ chọc ai không tốt, lại chọc tới trên đầu lão thất, cũng chỉ có thể trách chính nàng ta ngu ngốc. Năm đó lão thất có thể vì con chó kia mà liều mạng, hiện tại cũng có thể vì nó mà từ hôn, có thể nói là trong sự cố ý của Cảnh đế.

Đại hoàng tử mơ hồ có cảm giác, dùng sức ấn bả vai mẫu hậu, ý bảo bà ta an tâm một chút chớ nóng. Hoàng hậu liếc hấn một cái, trong lòng biết không ổn. Hiện tại, bà chỉ hy vọng chất nữ đừng thương tổn bảo bối tâm ái của lão thất, nếu không thì hôn sự không kết thành, ngược lại kết thù. Đừng nhìn lão thất tính tình ôn hòa dễ thân, đó là bởi vì không đụng tới nghịch lân của hấn, nhưng nhìn thủ đoạn xử lý chính vụ của hấn có thể biết được, đây cũng là một người tâm ngoan thủ lạt. Càng đáng sợ chính là, hấn đã dụng nèn uy vọng trước giờ chưa từng có trong các đại thần, nếu hấn có ác cảm với đích hệ, từ đó đầu nhập vào người khác, hy vọng lão đại đi lên ngôi vị hoàng đế cũng liền cực kỳ xa vời.

Hơn nữa thái độ của Hoàng Thượng cũng rất kỳ quái. Lão thất muốn lục soát Thừa ân công phủ, ông không nói hai lời đã hạ chỉ, có thể thấy mang lòng phản cảm với vụ hôn sự này. Hoàng hậu và đại hoàng tử càng nghĩ càng hoảng hốt, đối với đầu sỏ gây tội là Phương tiểu thư không khỏi oán hận.

Thị vệ không tìm ra chó nhỏ tại Thừa ân công phủ, chỉ đành giải Phương tiểu thư vào trong cung phục mệnh. Thừa ân công với phu nhân cũng đi theo vào, chuẩn bị hỏi rõ ràng là xảy ra chuyện gì. Đoàn người vào chính điện, chỉ thấy đế hậu, đại hoàng tử, thất hoàng tử, đồng loạt ngồi ở thượng thủ, biểu tình đều hết sức khó coi. Nhất là thất hoàng tử, thấy mọi người hai tay trống trơn, hiển nhiên vẫn chưa tìm được Hữu Xu, hai mắt đỏ rực đã không thể khống chế mà lộ ra sát ý.

“Hữu Xu nhà ta đâu?” Hấn cũng không thèm nhìn tới phu thê Thừa ân công, lập tức chuyển động xe lăn đi tới trước mặt Phương tiểu thư, lớn tiếng chất vấn.

Phương tiểu thư úp sấp trên đất, vùi đầu cực thấp, run giọng nói, “Ta, ta không biết người đang nói cái gì.

Chó của người bị mất nào có quan hệ với ta?”

Thất hoàng tử thấy nàng còn đang mạnh mẽ, cũng cố kị thân phận nàng, một không đánh chửi hai không áp bức, chỉ đem nha hoàn của nàng trói lại, ngay tại chỗ trượng chết, đánh chết một người là một người, đánh tới huyết nhục bay tứ tung, gân cốt đứt sạch mới thôi. Hoàng hậu cùng đại hoàng tử vẫn là lần đầu tiên thấy một mặt thô bạo như thế của hắn, không khỏi bị dọa cứng người.

Cảnh để chỉ động động mí mắt, không nói lời nào. Nhi tử căn bản không động đến tiểu thư Thừa ân công phủ, bất quá chỉ là xử phạt vài hạ nhân, không coi là gì. Nếu không tìm ra chó của hắn, cũng không biết hắn sẽ đi đến khi nào.

Phương tiểu thư vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn nhiều, lại càng không dám nhận tội, nhưng nàng nhắm mắt lại không thể bịt kín lỗ tai, khó tránh khỏi nghe được từng trận tiếng kêu thảm thiết, đã sợ tới mức hồn lìa khỏi xác. Rốt cuộc đến phiên đại nha hoàn kia, mới vừa có thị vệ tiến lên lôi kéo, đối phương đã ngã quỵ, vừa vươn tay kéo làn váy tiểu thư, vừa kêu khóc, “Nô tỳ khai hết, cầu vương gia tha nô tỳ đi! Tiểu thư bị con chó kia dọa, bảo nô tỳ nghĩ biện pháp bắt nó. Tiểu thư vốn dĩ muốn giết nó, do nô tỳ ngăn cản nhiều lần mới không động thủ, mà là quăng ra cửa sổ, để nó tự sinh tự diệt. Vương gia, nô tỳ còn nhớ rõ nó bị ném ở nơi nào, lập tức mang ngài đi tìm. Cầu vương gia tha mạng, cầu vương gia tha mạng!”

Phu thê Thừa ân công chỉ cảm thấy mặt mũi mất sạch, bởi vì bị một con chó dọa sợ liền muốn giết nó, lòng dạ này hẹp hòi bao nhiêu? Nữ nhi có thể nào hồ đồ như thế!

Phương tiểu thư đột nhiên nhào qua, kéo nha hoàn đánh một phen, mắng to nàng ta vô sỉ phản chủ vân vân. Mới đầu nàng cũng không cảm thấy giết chết một con chó là chuyện lớn bao nhiêu, cho nên cũng không giải quyết tốt hậu quả, thậm chí chẳng lẽ thất hoàng tử còn có thể vì nó mà đối nghịch với hoàng hậu, biểu ca, thậm chí với toàn bộ Phương gia sao? Mất liền nuôi con khác, đảo mắt là có thể quên đi con trước đó.

Nhưng hiện tại, nàng chỉ nhanh chóng liếc nhìn khuôn mặt xanh mét và hai mắt đỏ rực của thất hoàng tử một cái, có thể rõ ràng cảm nhận được đến tột cùng hắn có bao nhiêu phần hận. Hai tay hắn đặt trên ghế hơi hơi phát run, còn lộ ra từng sợi từng sợi gân xanh, giống như chớp mắt sau liền bạo phát, bóp chết mình.

Phương tiểu thư mắng vài tiếng liền yên tĩnh, che cổ lui về phía sau, trên mặt lộ ra biểu tình cực độ sợ hãi.

Nhưng thất hoàng tử chỉ lạnh lùng liếc nàng một cái liền chuyển động xe lăn đi đến cửa điện, từng câu từng chữ nói năng khí phách, “Phụ hoàng, ngay cả một con chó cũng không buông tha, độc phụ như vậy nhi thần không dám lấy. Mối hôn sự này ngài giúp nhi thần từ chối đi. Còn có, nhi thần xin phép ngài, lúc nào tìm được Hữu Xu, lúc đó nhi thần lại vào triều.”

“Nghiệt tử người!” Cảnh đế lúc này mới nóng nảy, liên tục khoát tay với cấm vệ quân, “Nhanh, nhanh đi giúp lão thất tìm chó của hắn! Phải tìm được trước khi trời tối!” Thân thể của ông không tốt bằng lúc trước, nhất là ánh mắt, luôn cảm thấy giống như quán một tầng băng gạc, cái gì cũng không thấy rõ. Đẳng Triều Sơn nói đây là bệnh đục tinh thể, năm rộng tháng dài, hai mắt sớm muộn gì cũng sẽ mù, mặc dù dùng kim châm cứu mấy lần cũng không thấy hiệu quả, chỉ đành nhận mệnh. Nếu không có lão thất giúp

ông đọc tấu chương, xử lý chính vụ, Đại Yến quốc đã sớm lộn xộn.

Ông còn chưa muốn thoái vị, tự nhiên không thể thiếu lão thất, lập tức bổ sung nói, “Dù có lật tung cả kinh thành lên, cũng phải tìm ra con chó của lão thất!” Dứt lời nhìn về phía Phương tiểu thư, tức đến khó thở nói, “Trẫm chưa từng thấy qua nữ tử lòng dạ hẹp hòi giống như ngươi, ngay cả một con chó cũng dung không được. Chó chộc đến ngươi, ngươi liền muốn giết chết nó, vậy tương lai nếu lão thất nạp thiếp, sinh thứ tử thứ nữ lại làm như thế nào? Chẳng lẽ ngươi cũng giết sạch bọn họ sao? Độc phụ như vậy, hoàng gia chúng ta không dám rước, Thừa ân công, ngươi nhanh chóng mang nàng về, đừng chướng mắt trẫm!”

Thừa ân công và phu nhân quỳ gối tiến lên, liên tục dập đầu xin lỗi, trong lòng cũng hiểu được, nữ nhi đời này xem như xong. Cẩm vệ quân giống trống khua chiêng đi lục soát khuê phòng nàng, vốn đã hủy một tầng danh dự của nàng, hiện giờ Hoàng Thượng một hơi một chữ độc phụ mà lãng nhục, càng đem thanh danh nàng đánh không còn một mảnh. Nếu Đoan thân vương không chịu lấy nàng, tương lai ai còn dám nhận?

Hai người nhìn về phía hoàng hậu, mắt lộ ra khẩn cầu.

Hoàng hậu và đại hoàng tử thấy sắc mặt lão thất vô cùng không tốt, liền biết thù này xem như kết rồi, đừng nói mượn sức hần, không thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt hần cũng đã coi là vạn hạnh. Bọn họ hận Phương tiểu thư thấu xương, rồi lại không thể không tiến lên cầu tình, chỉ mong lão thất vừa đi liền tìm được con chó, sau đó chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Cảnh đế bất vì sở động, đuổi người ra khỏi cung, cũng tận lực hạ một đạo thánh chỉ, trách cứ Phương thị không có phụ đức, cưỡng ép cấm túc cảnh tỉnh, lúc nào tìm được con chó, lúc đó lại bỏ lệnh cấm. Đoàn người lôi kéo Phương tiểu thư khóc suốt mướt lên xe ngựa, mới vừa ra khỏi cửa cung, Thừa ân công liền hung hăng tát một bàn tay qua, cắn răng nói, “Khóc khóc khóc, ngươi còn có mặt mũi khóc! Nữ nhi của chúng ta đều bị ngươi hại chết có biết hay không! Không có phụ đức, thiên hạ có nam nhân nào dám lấy nữ nhân ngay cả Hoàng Thượng cũng nói không có phụ đức? Mấy muội muội người sau này làm sao xuất giá? Nếu con chó của Đoan thân vương xảy ra việc ngoài ý muốn, ngươi liền trực tiếp cắt tóc, đến Vĩnh Ninh am làm ni cô đi!”

“Lão gia, ngươi nhẹ chút, nó cũng không phải cố ý như thế. Ai có thể biết thất vương gia lại coi trọng một con chó đến như vậy.”

“Ngươi câm miệng! Con hư tại mẹ, sở dĩ nó ngu xuẩn đến mức tận cùng, tất cả đều là bị ngươi làm hư! Không thể tưởng được, các ngươi không có đầu óc sao? Trong thiên hạ, chỗ nào có con chó có thể mặc triều phục thân vương? Chỗ nào có con chó ngay cả lâm triều cũng có thể được mang đến Kim Loan điện? Chỗ nào có con chó có thể vào nội các, nghe mấy vị các lão thượng thảo triều chính? Nói một câu không xuôi tai, rất nhiều hoàng tử so sánh với con chó kia, đãi ngộ đều phải kém hơn một khoảng xa! Ngươi cũng không nhìn xem, lục cung này nhiều nương nương như vậy, có ai dám động nó một sợi lông? Ngươi thì giỏi rồi, vừa đến liền bắt nó đi, còn ném vào ngõ hẹp. Nếu nó có cái gì đó không hay xảy ra, không chỉ ngươi, ngay cả Thừa ân công phủ chúng ta cũng phải xui xẻo theo ngươi! Đến lúc đó ngươi cũng không cần làm ni cô, trực tiếp một dải lụa trắng treo cổ đi!”

Mắt thấy phụ thân càng nói càng nghiêm trọng, Phương tiểu thư không khỏi gào khóc lên. Sớm biết như thế, dù nàng bị con chó tiểu lên đầu, cũng sẽ không một chút nhịu mày. Ai có thể ngờ trong thiên hạ còn

có si nhân như vậy, lại thật sự xem chó là nhi tử mà nuôi.

Xe ngựa Thừa ân công phủ không dám trở về, vòng đến chỗ vút bỏ chó nhỏ xem xét tình huống. Cẩm vệ quân đã qua lại lục soát năm sáu lần, vẫn không thu hoạch được gì, xe lăn của thất hoàng tử đứng ở ven đường, chỉ ở xa xa nhìn thấy một bóng dáng suy sụp tinh thần. Hắn một tiếng lại một tiếng mà gọi Hữu Xu, cổ họng khàn liên cầm lấy còi ngọc thổi lên, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh, biểu tình vô cùng thể lương.

Hữu Xu còn nhỏ như vậy, gần như hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình. Nó có thể bị lạnh hay không; có thể bị đói hay không; có thể bị mèo hoang chó hoang khi dễ không; có thể bị người ta bắt đi thương tổn hay không? Thất hoàng tử không dám nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ đó, rồi lại không thể không nghĩ. Hắn luôn suy xét đến tình huống xấu nhất, mới có thể thiết trí kế hoạch càng chu toàn.

“Mở rộng phạm vi tiếp tục tìm. Hữu Xu chân ngắn, chạy không xa, lục soát từng nhà trong phạm vi mười dặm cho bốn vương, mặt khác yết bảng ra ngoài, nếu có người tìm được Hữu Xu và trả lại, bốn vương trọng thưởng hoàng kim vạn lượng! Trong các người có ai tìm được, quan thăng ba cấp.”

Không ai phát hiện tiếng nói thất vương gia đã bắt đầu phát run, mọi người đều bị lời nói của hắn làm chấn động, sau đó lòng đầy lửa nóng phân công nhau tìm kiếm. Tiểu Thuận tử muốn khuyên nhủ chủ tử tạm thời hồi phủ chờ đợi, lại bị hắn một phen đẩy ra. Hắn gian nan chuyển động xe lăn, dưới sự chỉ dẫn xác nhận của nha hoàn, nhiều lần quanh quẩn ở địa phương nghe nói là chỗ ném Hữu Xu xuống, hai mắt đỏ rực nhìn chăm chăm mặt đất, ý đồ từ nơi đó tìm được một tia manh mối. Thân thể hắn cứng đờ, sau đó hô hấp bắt đầu tăng thêm, tựa như có một đôi tay vô hình gắt gao bóp chặt cổ họng, làm hắn khó có thể thừa nhận.

Hắn xoay người, từ trong kẻ tường thật cẩn thận lấy ra một dùm lông chó màu trắng, mang theo một chút vết máu, đặt lên chóp mũi ngửi ngửi. Không sai, đây là long tiên hương hắn thường xuyên sử dụng, Hữu Xu thích cọ trên người hắn, nhiều ít cũng sẽ lây dính một chút. Đây là lông của Hữu Xu, hơn nữa nó còn bị thương!

Phát hiện này khiến thất hoàng tử lửa giận cuồng nộ, lòng lo như đốt, lập tức về phủ điều khiển thể lực ngâm của mình. Trước đó, hắn chỉ muốn cùng Hữu Xu an an tĩnh tĩnh mà sống, nhưng hiện tại xem ra, phụ thuộc vào người khác chung quy vẫn kém hơn nắm hết quyền hành, nếu không thì một nữ tử khuê các nho nhỏ, nào dám động đến bảo bối của hắn, mà lúc lục soát trong cung cũng sẽ không bị hoàng hậu mọi cách cản trở, thế nên chậm trễ thời cơ.

Quyền lực, quyền lực... Hắn chưa bao giờ có một khắc nào giống như hiện tại, khát vọng quyền lực như thế.

96. Chương 96

Hữu Xu chân ngắn, dựa vào bản thân đương nhiên chạy không xa, nhưng có lão quỷ nửa kéo nửa ôm hỗ trợ, không quá một khắc liền xuyên qua kinh thành, đi vào một dinh thự vút đi ở vùng ngoại thành tạm cư. Lão quỷ giúp cậu tìm chu sa, thần lằn, nước, lá bùa, la bàn, văn phòng tứ bảo vân vân, lại dựa theo

cậu phân phó đem chu sa, thần lãn, nước hỗn hợp cọ nghiền, chế thành mực nước đặc biệt.

Mọi chuyện đã chuẩn bị xong, lúc này Hữu Xu mới ngậm bút lông lên, muốn vẽ một cái trận pháp tìm người giản dị, lại phát hiện cán bút quá dài, cậu phải nghiêng đầu mới có thể vẽ, ánh mắt tự nhiên liền phải liếc lên trần nhà, căn bản không biết mình đang vẽ những gì.

“Như vậy không được, phải chặt bớt bút lông một chút.” Cậu vút cây bút lông, bất đắc dĩ thở dài.

Lão quỷ nhin hồi lâu, đến lúc này mới đặt câu hỏi, “Đến tột cùng ngươi muốn làm gì? Ngươi không tìm người, ở trong này viết viết vẽ vẽ làm chi?”

“Tự nhiên là vẽ một cái trận pháp tìm người, mới biết được vị trí chính xác của người nọ!” Hữu Xu dùng móng vuốt lãn cây bút lông đến trước mặt lão quỷ, điểm điểm đầu, “Giúp ta cắt đứt cán bút, chỉ chừa một cái đầu bút, như vậy ta mới dễ ngậm trong miệng.”

Lão quỷ nhặt bút lông lên, bất khả tư nghị nói, “Ngươi biết kỳ môn độn giáp à? Ngươi không phải đại phu sao?”

“Ta đã từng được một đạo gia truyền thừa, nhiều ít hiểu một ít da lông, nếu không thì ngươi cho rằng ta dùng một sợi tóc làm thế nào tìm người?” Hữu Xu nghiêng đầu nhìn lão.

Lão quỷ vừa dùng âm phong chém đứt cán bút, vừa mỉm cười, “Không phải cái mũi ngươi rất thánh à, ta còn tưởng rằng ngươi muốn theo mùi vị trên sợi tóc này đi tìm người chứ. Nào có nghĩ rằng ngươi trở nên mơ hồ như thế.”

Khóe miệng Hữu Xu co rút, “Theo mùi vị tìm người? Cũng không biết ngươi là xem trọng ta hay là hạ thấp ta. Nếu như người nọ rời kinh thành, phải tìm đến năm nào tháng nào?” Khi nói chuyện, lão quỷ đã đem bút lông chỉ còn ba tấc đưa qua, cậu vội vàng ngậm lấy, chấm lượng chu sa vừa phải, vẽ một trận pháp tìm người trên giấy, sau đó lại vẽ một cái liệt hỏa phù. Bởi vì nước miếng trong miệng luôn chảy xuôi theo đầu bút, cậu vẽ một trận ngừng một trận, bận rộn một hồi lâu mới tính là đại công cáo thành.

“Tốt, giúp ta cuốn sợi tóc vào trong liệt hỏa phù, sau đó ném vào trung tâm trận pháp là được.” Phun đầu bút ra, cậu ngẩng mặt nhìn lão quỷ.

Lão quỷ che miệng, xoay người, bả vai không ngừng rung rung, cũng không biết đang làm cái gì. Hữu Xu vòng đến trước mặt lão, nói lại một lần, lão lại xoay người, tiếp tục rung vai, chọc cho đầu óc Hữu Xu lơ mơ.

“Ngươi sao vậy?” Cậu dùng móng vuốt cào đất, biểu tình hơi có vẻ bất an.

Phụt! Lão quỷ rớt cuộc bật cười ra tiếng, chỉ vào cái miệng bị chu sa nhiễm đỏ một vòng của cậu, nói, “Ngươi nhanh chóng đi ra ngoài rửa sạch đi, ta nhìn cái bộ dạng này của ngươi đã muốn cười.”

Hai má Hữu Xu đỏ lên, may mà bị bộ lông ngăn cản mới không lộ ra vẻ quẫn bách, vội vàng lắc lắc móng nhỏ chạy ra ngoài, tìm được một chỗ nước đọng, dùng móng vuốt bôi bôi lui lui nhiều lần. Chờ khi cậu rửa sạch sẽ trở về, lão quỷ đã cuốn tóc vào trong liệt hỏa phù ném vào trong trận pháp, một ngọn lửa bay lên trời, chậm rãi hóa thành khói bụi màu trắng phiêu đảng trên không trung, sau đó như du long uốn lượn vụn vụn, hình thành một chữ to — khách sạn Vân Lai Lý gia thôn Giáng huyện Hoài châu.

“Ha, trận pháp của ngươi thật kỳ dị! Ta vốn tưởng rằng sẽ hiện ra hình ảnh hai tổ tôn kia, nào biết lại là một cái địa chỉ. Đây ước chừng chính là chỗ họ ẩn thân đi?” Lão quỷ xoay quanh trận pháp.

“Ngươi đoán không sai, vốn dĩ thứ hiện ra quả thật là hình ảnh của chủ nhân sợi tóc, muốn tìm ra họ ở nơi nào, chỉ có thể dựa vào cảnh tượng mà suy đoán. Ta đem mình vắn trong trận pháp nhiều lần sửa chữa hoàn thiện, lúc này mới biến thành địa chỉ.” Hữu Xu ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ, biểu tình rất chi là kiêu ngạo.

Lão quỷ lại có chút muốn cười, nhưng dưới hai mắt trong suốt nhìn chăm chăm của chó nhỏ chỉ đành nghẹn trở về. Việc này không nên chậm trễ, một quỷ một chó lập tức đến bến tàu, trải qua thám thính, rút cuộc lặng lẽ lên một con thuyền hàng đi đến Hoài châu, nhiều lần chuyển chuyển mới tới Lý gia thôn Giáng huyện. Lúc này đã qua nửa tháng có thừa.

Hữu Xu đói bụng ăn quả dại, khát uống nước mưa, thân thể được chủ tử nuôi đến tròn vo đã gầy yếu không thành bộ dạng, da lông thì càng dính đầy lầy lội, từng đám từng đám dính ngoài thân, nhìn qua cực kỳ chật vật. Lão quỷ rất đau lòng, làm cái thủ thuật che mắt cho cậu, chuẩn bị dẫn cậu đến phòng bếp khách sạn Vân Lai ăn vụng. Bọn họ mới vừa tiến vào, liền thấy một lão phụ tóc hoa râm, khuôn mặt hòa ái đang ném mạnh các loại bột phấn vào trong nồi, đám bột phấn đó màu sắc sắc sỡ, mùi vị cổ quái, nhìn không giống gia vị, ngược lại như là độc dược.

“Tiểu Hoa, ngươi nhớ kỹ, trình tự số được phần này nhất định không thể sai, loạn một loại liền không có một chút tác dụng nào.” Bà ta vừa mới mở miệng, Hữu Xu và lão quỷ mới phát hiện một tiểu cô nương cũng đứng ở bên bếp, chỉ là bị thân thể to mọng của bà ta chặn lại.

“Con biết. Chờ con trưởng thành, con cũng muốn tạo thiệt nhiều thiệt nhiều súc sinh, bán vào nhà phú hộ có thể kiếm rất nhiều tiền, có tiền có thể mặc quần áo xinh đẹp, ở nhà cửa xa hoa, còn có hạ nhân hầu hạ.” Tiểu Hoa gật đầu, trên mặt mơ mộng.

“Tiểu Hoa nhà ta thực sự có tiền đồ!” Lão phụ cười ha ha vỗ đầu cháu gái.

Hữu Xu và lão quỷ vội vàng trốn vào đồng củi, hai mặt nhìn nhau. Bọn họ vốn tưởng rằng yêu phụ là sống nhờ tại khách sạn Vân Lai, nào ngờ nơi này lại là bà ta mở. Như thế, những năm gần đây đến tận cùng bà ta ám hại bao nhiêu lũ khách? Một người một quỷ trong lòng nghiêm nghị, cuộn mình trong góc tường ngay cả ngậm khí cũng không dám thở, thật vất vả chờ hai tổ tôn đi ra ngoài, mới rón ra rón rén thăm dò.

“Đi, đến phía trước nhìn xem.” Hữu Xu không quan tâm cái bụng đói vài ngày, lập tức chạy đến phía trước.

Cũng không phải là ai lão phụ cũng động thủ, những người sống tương đối gần, dẫu con cái, tài cao thế đại, bị loại bỏ đầu tiên, dư lại những người nghèo khổ thất vọng, cô độc, không có chỗ ở cố định mới là

mục tiêu. Bà ta chủ động lần lượt đưa thức ăn đến phòng khách nhân, trong đồ ăn vừa trộn lẫn độc phần vừa trộn lẫn mê dược, bảo đảm ăn một ngụm liền hôn mê, chờ đến nửa đêm dược hiệu lui, sẽ dắt người biến thành súc sinh vào trong chuồng bò cột lại.

“Hôm nay thu hoạch thật tốt, lại làm ra năm con trâu, một con ngựa.” Tiểu cô nương cười hì hì đếm.

“Tạo súc thuật này cũng có quy luật. Dưới tình hình chung, nam tử tráng niên đều sẽ biến thành trâu, phụ nữ biến thành ngựa, con nít thì biến thành dê. Một con trâu có thể bán hai xâu tiền, một con ngựa có thể bán một xâu, dê thì nhiều lắm là bán hai trăm đồng tiền.”

“Hai xâu tiền chính là hai ngàn đồng tiền, thiệt nhiều!” Tiểu cô nương giơ đầu ngón tay, “Ngày sau con chỉ cần nam tử tráng niên, không cần con nít, phụ nữ thì được, có bề ngoài tốt liền tạo hai cái.”

“A, tiểu Hoa thật biết tính toán.” Lão phụ cười toe toét.

Đối thoại của hai người chọc cho Hữu Xu nổi trận lôi đình, nhưng không thể không kiềm chế. Những trâu ngựa đó hiển nhiên cũng có thần trí, vừa cào chân vừa gào thét, trong mắt toát ra cảm xúc bi phẫn. Hai tổ tôn đã sớm không còn nhân tính, gỡ roi trên tường xuống lần lượt quật từng con, đánh một mới không nhanh không chậm khóa kỹ chuồng bò, trở về đi ngủ.

Hữu Xu theo khe hở ở hàng rào chuồng bò chui ra, chờ hai người rửa mặt chải đầu sau đó nằm vật xuống, liền bảo lão quỷ thi triển mê hồn thuật khiến họ ngủ say, sau đó bò lên giường, cắn rách cổ tay lão phụ. Máu mới vừa vào cổ, bộ lông trên người cậu liền dần dần thối lui, xương cốt cũng từng tắc kéo dài, biến thành bộ dáng lúc mới tới.

Lão quỷ vòng quanh cậu nhìn trái nhìn phải, kinh dị nói, “Trách không được ngươi sẽ biến thành tang tộ khuyển, hóa ra người thật lại có bộ dạng giống như đúc tang tộ khuyển, nhìn cặp mắt tròn, mặt tròn, mũi phần, miệng phần của ngươi này, ai nha, thật sự là càng xem càng giống!”

Hữu Xu hung hăng trừng mắt nhìn lão một cái, lúc này mới cầm lấy ấm trà trên bàn, dùng để hứng máu tươi từ cổ tay lão phụ chảy ra. Miệng vết thương cũng không sâu, chỉ chảy nửa ấm máu liền chậm chậm dừng lại, Hữu Xu rất nhanh chạy đến hậu viện, lật hàng rào, rót máu tươi vào trong máng nước, nói, “Đây là giải dược, các ngươi nhanh chóng uống đi, trước đó ta cũng bị yêu phụ kia biến thành súc sinh, thật vất vả tìm được tới Lý gia thôn, lúc này mới khôi phục hình người.”

Mọi người thấy mặt cậu dơ bẩn, quần áo cũng rách mướp, giống như đã đi đường rất lâu, chịu rất nhiều đau khổ, thăm nghĩ thà tin là có chứ đừng không tin, cũng chẳng còn việc gì đáng sợ hơn so với biến thành súc sinh, không bằng cứ uống thử xem. Cứ như vậy, trâu ngựa vốn còn do dự không quyết sôi nổi vây quanh cạnh máng nước uống máu, sau đó lục tục khôi phục thân người. Bọn họ tất nhiên là mang ơn Hữu Xu, lập tức chạy đến phòng lão phụ, bắt tổ tôn hai người lại đánh một trận đòn hiểm.

Hữu Xu lo người chết rồi, thì những người bị hại đã bị bán đi sẽ không quay về được, vội vàng tiến lên ngăn cản, lại bảo người ta nhanh chóng đi báo quan. Nghe nói trên đời lại có yêu thuật âm độc bậc này, huyện thái gia hoảng sợ, suốt đêm thăm vấn hai tổ tôn, lại hết sức tìm kiếm người bị hại. Hữu Xu và lão quỷ bởi

vì có công cứu người, được mười lượng tiền thưởng, vội vàng mua vé tàu đến kinh thành.

Chuyến này đi một hồi đã qua hơn một tháng, Hữu Xu giao hai đồng tiền phí vào thành, tính toán trực tiếp đến Đao vương phủ nhận chủ tử.

“A, Hữu Xu người chờ một chút, lại đây nhìn hoàng bảng này.” Lão quỷ bay tới hoàng bảng truy nã trên tường thành, một tờ trong đó vẽ đồ đằng bàn long của Đao vương phủ, có vẻ cực kỳ bắt mắt, còn có rất nhiều dân chúng vây quanh ở bốn phía chỉ trỏ, trên mặt mang biểu tình hướng tới.

Hữu Xu thật vất vả chen vào, chỉ thấy trên hoàng bảng chẳng những viết rất nhiều chữ, còn dán một bức hình. Cậu liếc mắt một cái liền nhận ra đó là bút tích của chủ tử, hần dùng thủ pháp tranh thủy mặc vẽ một tang tộ khuyển, từ thần thái đến lông tóc, quả thực trông rất sống động, sôi nổi trên giấy, nhất là cặp mắt đen lúng liếng kia, bất luận đứng ở hướng nào xem xét, cũng giống như là đang chăm chú nhìn người, có hơi chọc người ta trêu mếu.

“Hữu Xu, người thấy bộ dạng mình biến thành chó chưa, chính là như vậy đó, một chút cũng không kém!” Lão quỷ chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

Hữu Xu còn chưa kịp nhìn kỹ bảng cáo thị, chợt nghe vài người qua đường bên cạnh nghị luận, “Con chó này cũng đã mất hơn một tháng, nếu như còn sống, thì đã sớm nên tìm được rồi.”

“Đúng vậy, Đao thân vương phái cấm vệ quân tìm khắp hoàng thành mấy ngày liền, có thể nói là đào ba thước đất, mà ngay cả một cọng lông chó cũng không tìm ra. Muốn ta nói, sợ là đã sớm vào bụng khát cái nào đó rồi.”

“Từ vạn lượng hoàng kim trước đó tăng lên mười vạn lượng hoàng kim hiện tại, nếu con chó này bị ta tìm được, đừng nói kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, đều không cần sầu!”

“Người có cái vận khí kia sao? Hiện giờ, thật nhiều người mắc kẹt mọi chuyện, mỗi ngày chỉ chui vào trong ngõ nhỏ hẻm sâu, chỉ vì tìm con chó này, còn có người làm một thay thế phẩm đưa đến Đao vương phủ, bị vương gia nhìn thấu, đánh gần chết. Trên đường phàm là có khát cái du đăng, đều sẽ bị chộp tới thiên lao thẩm vấn, ngắn ngủn hơn mười ngày đã bắt vài trăm người, ngay cả những bần dân khổ rách áo ôm cũng bị bắt lầm, quả thật là ‘thà giết lầm còn hơn bỏ sót’. Nhưng vậy thì sao đâu? Còn không phải không tìm được.”

“Vì một con chó, đáng sao?”

“Tâm tư quý nhân ai sờ thấu? Ở trong mắt người đó là một con chó, ở trong lòng người ta thì lại là bảo bối tâm ái. Mới đầu Đao thân vương còn du đăng khắp đường, lúc thì gọi tên con chó kia, lúc lại thổi còi, âm ỉ đến sóng gió, sau đó lại ưu tư quá mà bệnh nặng, lúc này mới yên ổn lại. Người làm mất con chó vốn là vị hôn thê của hần, tiểu thư Thừa ân công phủ, hiện tại đã bị hần khiến cho xuống tóc làm ni cô, ngay cả Thừa ân công cũng bị hần luân phiên buộc tội, tra ra rất nhiều việc ăn hối lộ trái pháp luật, hiện tại nhốt trong thiên lao, một khi thẩm tra liền chém đầu, há lại chỉ là một chữ thẩm.”

“Thân nương ta ơi! Một con chó lại làm sụp đổ cả cái Thừa ân công phủ to như vậy, điều này cũng chuyện bé xé ra to quá rồi!”

“Đâu chỉ vậy! Nghe nói Thạc thân vương và hoàng hậu cũng bị liên lụy, một người bị mất công việc, một người cầm tù trong cung...”

Không đợi người này nói cho hết lời, bên cạnh đã có người ngắt lời, “Ngay cả chuyện trong cung người cũng biết, khoắc lác đi?”

“Đừng có không tin, đại chất tử của ta ở trong cung làm người hầu mà!”

Hữu Xu đã sớm xem xong hoàng bản, để tìm hiểu tin tức mà cố ý đứng trong đám người hồi lâu. Nghe tới chỗ này, cậu chậm rãi bước đi, nhanh chóng đến Đoan vương phủ. Nhưng mà cậu lại quên, mình đã sớm không còn là bảo bối tâm ái của chủ tử, sao có thể nói vào là vào, mới vừa đi lên thềm đã bị hai tên thị vệ dùng lưới thương đẩy ra ngoài, hung thần ác sát cảnh cáo, “Vương phủ trọng địa, người không có việc gì không được tới gần!”

Hữu Xu hết cách, chỉ đành tìm một khách điểm gần đây đặt chân. Cậu suy nghĩ nửa ngày, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, bảo lão quỷ hỗ trợ tìm một con chó Nhật lớn bằng bàn tay ở trên phố, dùng thuốc màu nhuộm thành thuần sắc trắng, lại tu bổ bộ lông thành bộ dạng vốn dĩ của mình, hỏi, “Giống hay không?”

“Giống tám chín phần.” Lão quỷ gật đầu.

“Đi, đến Đoan vương phủ lĩnh thưởng.” Hữu Xu nhét chó nhỏ vào trong tay áo, kích động chạy ra ngoài.

Thị vệ nghe nói cậu đến đưa chó, lại thấy con chó trong lòng ngực cậu cực kỳ tương tự trong bức họa, lập tức bảo người đến bắt báo.

Thất hoàng tử đã một tháng chưa từng vào triều, Cảnh đế mỗi ngày phái người đến giục cũng thờ ơ. Thái giám truyền chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hai mắt tan rã, bộ dạng sống không còn gì lý thú, cũng không dám miễn cưỡng, chỉ đành trở về phục mệnh. Hắn ta chân trước mới vừa đi, thất hoàng tử sau lưng đã đi xuống giường, trầm giọng nói, “Lấy quả trượng của bốn vương đến, bốn vương muốn tiếp tục rèn luyện.”

Tiểu Thuận tử mang quả trượng tới, thấp giọng khuyên nhủ, “Vương gia, ngài cả ngày không ngừng rèn luyện, thân thể làm thế nào chịu được. Đẳng tiên sinh đã nói, thân thể ngài đang ở thời kỳ khôi phục, tốt quá hoá dở.”

Thất hoàng tử không đáp, đầu tiên là chống quả trượng đi vòng quanh trong điện, sau đó ném quả trượng, từng bước một vững vàng đi ra ngoài. Lúc xuống thềm có chút chậm chạp, nhưng sau khi xuống mặt cỏ, hắn lại bước đi như bay, mặc cho ai cũng không nghĩ ra, một tháng trước, hắn còn là một người bệnh hai chân tàn phế.

Trong trong ngoài ngoài vương phủ đều là ám vệ, nếu ai muốn đem tin tức để lộ ra, chỉ có một con đường chết. Bỗng nhiên, một ám vệ từ ngọn cây phi thân xuống, chấp tay nói, “Vương gia, tiền viện có người bẩm báo, nói là tìm được con chó.”

“Mau mang người vào! Nhanh đi!” Giọng thất hoàng tử phát run, trên mặt càng lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Ám vệ không dám chậm trễ, lập tức chạy tới cửa trước dẫn người. Hắn ta ghét bỏ Hữu Xu đi chậm, trực tiếp khiêng cậu trên đầu vai, nhảy qua tầng tầng tường viện thẳng đến hậu viện. Hữu Xu bị lật đến thất điên bát đảo, khi ôm chó nhỏ ngồi chồm hổm trên mặt đất, hơn nửa ngày không lấy hơi lại được.

Đầy lòng đầy mắt thất hoàng tử chỉ có chó nhỏ cậu nâng trên hai tay. Trắng trắng, nhỏ nhỏ, tròn vo, thoát nhìn, thật sự là Hữu Xu của hắn. Hắn bước nhanh đi qua, thật cẩn thận tiếp nhận chó nhỏ, vốn định giơ lên trước mặt hôn hôn trấn an, lại đối diện một đôi mắt nâu, tuy rằng ngây thơ trong suốt, lại thiếu rất nhiều linh khí.

“Đây không phải là Hữu Xu của bốn vương!” Từ cực hạn vui sướng đến vực sâu thất vọng, tâm tình hiện tại của hắn chỉ có thể dùng “nổi trận lôi đình” để hình dung. Không chút nào thương tiếc vứt bỏ chó nhỏ, lại thấy lòng bàn tay mình dính đầy thuốc màu trắng, hai mắt hắn càng thêm ngoan lệ, một phen kéo vạt áo người tới, dùng sức xé rách lên.

Thân hắn cao gần chín thước, vô cùng cao lớn ngang tàng, mà Hữu Xu mới cao bảy thước ba tấc, lập tức bị treo trên lơ lửng, bóp chặt cổ, khiến cho hai gò má đỏ lên, không thể hô hấp.

“Khụ khụ khụ, là ta mà, chủ tử.” Cậu vừa duỗi chân vừa vỗ cánh tay cường tráng của chủ tử.

Mới vừa rồi thiếu niên ngồi xổm thở dốc, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đen thùi, hiện tại ngẩng khuôn mặt nhỏ nhặn lên, lộ ra ngũ quan, khiến thất hoàng tử trong cơn nổi giận như bị sét đánh. Mày lá liễu đậm nhạt vừa phải này; đôi mắt đen lúng liếng, lóng lánh nước này; cái mũi phần hồng thật cong, cái miệng nhỏ nhắn; bởi vì khó chịu nhếch môi mà hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, lại không chút khác biệt so với bức họa trong thư phòng.

Thất hoàng tử giống như bị bóng buông tay ra, vừa ôm lấy thất lưng mảnh khảnh của người này, vừa vỗ nhẹ lồng ngực kịch liệt phập phồng của cậu, run giọng nói, “Người, người là ai?” Hắn không dám gọi ra, sợ lại tính sai một lần, lần thứ hai nhăm nháp tư vị từ đám mây ngã xuống địa ngục.

“Chủ tử, ta là Hữu Xu mà!” Hữu Xu thật vất vả lấy hơi, vội vàng gắt gao kéo lấy tay áo chủ tử, trong đôi mắt sắc nước tràn đầy vui mừng.

Thất hoàng tử thiếu chút nữa liền ôm lấy cậu, nhưng mà chỉ là thiếu chút nữa. Hắn gian nan đẩy người ra, hơi khoát tay liền có thị vệ đưa lên một cái ghế, ngồi vào chỗ của mình sau đó chất vấn, “Người chứng minh mình là Hữu Xu như thế nào?” Kinh hãi tới quá mức đột ngột, thế nên hắn muốn tin tưởng, rồi lại không thể tin được.

Chúng mình như thế nào? Hữu Xu vắt hết óc suy nghĩ, bắt đầu kể rõ từng tí chi tiết khi ở chung với chủ tử.

“Việc này, người hoàn toàn có thể biết được từ miệng người khác, không tính.” Thất hoàng tử bóp nát tay vịn ghế dựa.

“Vậy như thế nào mới tính? Ta thật sự là Hữu Xu mà, chủ tử người còn vẽ bức họa của ta, treo ở trong thư phòng.” Hữu Xu nóng nảy, chạy đến bên cạnh hắt cọ trái cọ phải.

Thất hoàng tử bị cậu cọ đến thân thể run lên, cứng rắn quyết tâm nói, “Bức họa kia không biết bị bao nhiêu người nhìn rồi, ai biết người có phải là thám tử người nào đó đưa vào trong phủ ta hay không.”

Chủ tử mới vừa trừng trị Thừa ân công phủ, lại kéo sụp cả đại hoàng tử và hoàng hậu, đang bị vây ở nơi đầu sóng ngọn gió, cẩn thận chút chung quy không sai. Hữu Xu mới vừa nhả chặt mày lại chậm rãi buông lỏng ra, chai mặt tiến đến trước mặt chủ tử, phun ra một nửa đầu lưỡi hà hơi, hàm hồ hỏi, “Người xem như vậy giống hay không?”

Giống, cực kỳ giống! Bộ dạng cậu biến thành người và biến thành chó kỳ thật không khác là bao nhiêu. Chẳng sợ không có bức họa kia, thất hoàng tử cũng có thể từ ánh mắt đầu tiên nhận ra cậu. Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc tiểu hồn đản này tránh né cả một tháng, hắt liền giận run cả người, không thể không cho cậu ăn chút giáo huấn.

“Không giống.” Thất hoàng tử lắc đầu cười lạnh.

Biểu tình mong chờ của Hữu Xu suy sụp xuống, nhìn thấy hai chân chủ tử, ánh mắt bỗng nhiên rực sáng, lập tức ngồi xổm người xuống, dọc theo cẳng chân hắt ấn xoa từng tắc từng tắc lên trên, cũng đồng thời đem năng lượng trong cơ thể đưa vào huyết đạo. Loại thủ pháp mát xa này chỉ có chó nhỏ biết, cái này hắt là chủ tử tin tưởng đi.

Móng vuốt chó có thể nào so sánh với mười ngón thon thon trước mắt? Bất luận là xúc cảm hay là hưởng thụ thị giác, đều tăng lên vài cấp độ. Thất hoàng tử nhìn chằm chằm đầu ngón tay bị vải dệt màu đen phụ trợ đến trắng nõn như ngọc lại thủy nhuận như nước, lại chậm rãi nổi lên ý niệm, khi chúng chậm rãi ấn xoa đến gốc đùi, bụng dưới đã đẩy lên một đám liệt hỏa.

“Đủ, ta tin tưởng người là Hữu Xu.” Để phòng xấu mặt, cũng để phòng lưu lại cho Hữu Xu ấn tượng càn rỡ, thất hoàng tử một tay kéo cậu lên, giọng nói khàn khàn.

Hữu Xu hoan hô một tiếng, không chút do dự nhào vào trong ngực chủ tử, ở trên mặt hắt vừa hôn vừa liếm, không quá một khắc liền thoa lên một tầng nước miếng sáng bóng. Lão quỷ nói không sai, làm chó quá lâu, có vài thói quen đã sửa không được. Đáng thương thất hoàng tử vốn định che giấu quần bách thân thể, cái này lại càng khó chịu, ngay cả gân xanh trên trán cũng đều nổi lên. Nhưng muốn hắt đẩy người ra thì lại luyến tiếc, chỉ đành bắt chéo chân dài, ôm cậu ngồi trên đầu gối, vừa hưởng thụ cái hôn đã lâu không gặp, vừa trong sáng cười to.

Đám người tiểu Thuận tử đứng xa, cũng không biết vừa rồi phát sinh chuyện gì, vốn tưởng rằng trong phủ lại chết người, lại không ngờ chủ tử và đối phương chớp mắt liền ôm nhau, bây giờ còn hôn. Hắn ta chân chờ một chớp mắt liền xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn nhiều.

Thất hoàng tử đem bảo bối mất mà có lại kéo vào trong ngực hôn một cái, lúc này mới bắt đầu truy vấn hướng đi lúc trước của cậu.

Hữu Xu đã sớm nghĩ xong xuôi, nếu chủ tử không có ký ức, liền không đem việc mấy đời trước nói ra. Mỗi một đời của chủ tử đều là thân thể hoàn toàn mới, hắn hẳn là có quyền lợi lựa chọn, chứ không phải bị quá khứ trói buộc. Mình sẽ cố gắng đi tranh thủ, sau đó thuận theo thiên mệnh, được thì may mắn, mất thì hờ hững, chỉ không xa không gần mà trông giữ cũng đã cảm thấy mỹ mãn. Vì thế cậu giấu đi một đoạn ngắn, đem việc có thể nói chọn chọn bỏ bỏ nói ra.

Thất hoàng tử thổn thức một lúc lâu mới nói, “Hóa ra người vốn là người, bất quá là trùng yêu thuật mà thôi. Vậy người nhà của người đâu?”

“Ta không có người nhà, luôn luôn lưu lạc ở thế gian, ngay cả hộ tịch cũng không có.” Điều này cũng không tính là nói dối, Hữu Xu vốn là một du hồn lưu lạc dị thế.

Thất hoàng tử không biết sao, lại thăm thở phào, cười nhẹ nói, “Như vậy ngày sau ta chính là người nhà của người, hộ tịch của người đặt ở Đoan vương phủ, ngày mai ta cho người đến nha môn làm việc.”

Hữu Xu gật đầu, miệng vừa kéo liền hiện ra hai má lúm đồng tiền. Thất hoàng tử lập tức vươn đầu ngón tay ra nhẹ chọt một chút, xúc cảm mềm mại nộn nộn, vì thế lại chọt một chút, sau đó thoải mái cười to. Ngày này hắn đã đợi rất lâu, gần như kiệt cảnh tượng trong mộng, điều duy nhất không được hoàn mỹ là: Hữu Xu không hóa người ở trong lòng hắn, hơn nữa cũng không phải trần trường. Cơ mà thôi, ngày sau luôn có cơ hội.

Hắn nắm chặt tay trái Hữu Xu, lặn qua lộn lại mà nhìn, cuối cùng giống như thường ngày đặt bên môi hôn hôn, trêu chọc nói, “Khó trách cái móng chó của người phần phần hồng hồng, hóa ra bản thân chính là như thế.” Ngón tay mềm mại không xương, lòng bàn tay mềm mại mượt mà, hoàn toàn không có một chút vết chai, thân thể Hữu Xu tuyệt đối không thô thảm như cậu kể. Nhưng không hề gì, chỉ cần cậu đồng ý trở về, chỉ cần cậu vĩnh viễn ở bên cạnh, cho dù cậu là thám tử người khác phái tới, thất hoàng tử cũng nhận.

97. Chương 97

Rốt cuộc tìm được bảo bối tâm ái, tiếng lòng buộc chặt hơn một tháng của thất hoàng tử mới coi như trầm tĩnh lại, nghe cậu nói việc tạo súc, lập tức viết một phong thư, sai người đưa đến Giáng huyện Hoài châu, lệnh huyện lệnh Giáng huyện nghiêm tra nội tình, phải tìm ra được tất cả người bị hại.

Mắt thấy ám vệ nhét thư trong ngực chạy gấp đi, ánh mắt Hữu Xu nhìn về phía chủ tử càng thêm sùng bái nóng bỏng. Cậu chỉ biết chủ tử không gì không làm được, có chuyện khó khăn gì giao cho chủ tử làm là

được rồi. Thất hoàng tử vốn dĩ tâm tình sung sướng, bị cậu nhìn lại có chút lảng lảng, rồi khi thoáng nhìn cái cảm nhon của cậu hai mắt lại tối sầm, “Hơn một tháng gần đây có ăn cơm ngon không? Ta nhìn người như vậy, giống như gầy đi rất nhiều.”

“Thể tích người bỗng nhiên bành trướng đến lớn như vậy, mà hần cũng có thể nhìn ra người gầy hả? Đây là ánh mắt gì vậy?” Lão quỷ tỏ vẻ ngạc nhiên đối với việc này.

Hữu Xu cũng tròn tròn mắt hỏi, “Sao người biết ta gầy?” Dứt lời lôi kéo vạt áo rộng rãi, lộ ra nửa bắp vai và xương quai xanh hình dạng duyên dáng. Cậu quả thật là gầy, bộ quần áo này là do tử vi để khi lúc trước chủ tử độ cho cậu biến thành, vốn dĩ vô cùng vừa người, hiện tại đã có chút lớn.

Thất hoàng tử lập tức giúp cậu kéo quần áo chỉnh tề, lại cởi bỏ vạt áo thoáng có chút rời rạc, buộc chặt lại một lần nữa, vành tai ửng đỏ nói, “Dựa vào cảm giác đi. Khuôn mặt người vốn hần là nên tròn hơn một chút, hiện tại đều không có thịt.” Hần vừa nói vừa nhéo thịt non bên má thiếu niên, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Nói tới cái này, vẻ mặt Hữu Xu liền ủy khuất, đem những khổ sở mình phải chịu dọc theo đường đi tự thuật lại một lần, chọc cho thất hoàng tử cũng đỏ hốc mắt, lập tức bảo trù phòng chuẩn bị một bàn tiệc rượu, càng phong phú càng tốt.

“Chậm đã, khẩu vị đồ ăn phải thay đổi. Ta vốn là người, chủ tử người ăn cái gì ta cũng có thể ăn cái đó, không cần làm thịt gà nấu nước lã cho ta nữa.” Hữu Xu vội vàng lôi kéo tay áo chủ tử, nghiêm túc nói, “Ta đã lâu chưa được ăn đồ ăn khẩu vị nặng, ta muốn thịt cá, nhiều hương nhiều vị, nhiều dầu nhiều mỡ!” Dứt lời lặng lẽ hút hút nước miếng bên môi.

Thất hoàng tử không nhịn được cười, vừa xoa loạn đầu đầy tóc đen của cậu, vừa giương giọng hạ lệnh, “Tiểu Thuận tử, bảo trù phòng chỉ cần làm đồ ăn khẩu vị nặng, không câu nệ mặn, cay, chua, hết thấy đều mang lên.”

Tiểu Thuận tử đứng ở xa xa lúc này mới tiến lên, vừa gật đầu đồng ý vừa trộm dùng dư quang khóe mắt nhìn thiếu niên kia, liền thấy đối phương nghiêng đầu, cũng đang dùng đôi mắt đen lúng liếng nhìn qua, ánh mắt trong suốt linh động. Tiểu Thuận tử cả kinh, trong lòng kêu lên: ai nha nương của ta! Ánh mắt này vô cùng tương tự tiểu chủ tử Hữu Xu! Chẳng lẽ Vương gia không tìm thấy chó, định nuôi một người làm vật thay thế à? Bộ dạng này cũng quá đẹp rồi!

Hần ta vừa miên man suy nghĩ vùq vội vàng chạy tới trù phòng, mơ hồ nghe thấy Vương gia dùng giọng điệu ôn nhu gọi một tiếng Hữu Xu, không khỏi lão đảo một chút.

Đồ ăn thực nhanh liền đưa lên, thất hoàng tử đã sớm quen ăn cơm cùng một bát với Hữu Xu, nếu gặp khối thịt lớn cậu cắn không nổi, còn sẽ xé nát dứt từng miếng từng miếng vào miệng. Hiện tại, cho dù Hữu Xu biến thành người, thói quen này nhất thời hần cũng không đổi được, thấy tỷ nữ thay Hữu Xu bới thêm một chén cơm, khoát tay nói, “Đem bộ chén đĩa này dẹp đi.”

Hữu Xu khẩn cấp bưng cơm lên có chút há hốc mồm, “Chủ tử, không có bát đĩa ta ăn cơm như thế nào?”

“Trước kia người cũng không có bát đũa, không phải cũng ăn rất tốt sao?” Thất hoàng tử gặp một khối thịt kho tàu, dứt đến bên môi cậu, đáy mắt tràn đầy hứng thú, “Đến, há mồm.”

Để sớm nhìn thấy chủ tử, Hữu Xu có thể nói là màn trời chiếu đất, chịu đói chịu khát, lúc này cũng không có tâm tư so đo vấn đề không có nhân quyền. Huống hồ cậu làm chó hai năm, có một số việc đã sớm dưỡng thành thói quen, vội vàng nhích qua, một hơi ngậm lấy thịt.

Đút chó và đút người hoàn toàn là hai khái niệm. Chó nhỏ ngậm thịt đi sau đó sẽ nhai rột rột vài cái, sau đó nuốt trọn xuống, lại dùng đầu lưỡi liếm liếm nước dính bên miệng, thần thái vô cùng ngây thơ đáng yêu. Nhưng sau khi biến thành người, thứ mà cậu liếm liếm lại là đôi môi đỏ mọng bị dính nước thịt, kẽ môi hé mở, lộ răng lộ ra một loạt răng tuyết trắng, cảnh tượng này không dính một chút gì với đáng yêu, chỉ có thể dùng hai chữ “hấp dẫn” để hình dung.

Trước kia lúc ăn cơm cùng với Hữu Xu, khẩu vị thất hoàng tử sẽ cực tốt, nhưng mà hiện tại, mặc dù rất nhanh lừa hết non nửa chén cơm, hắn vẫn cảm thấy trong bụng khát khao, tựa như có dục vọng thâm trầm, bí ẩn nào đó vẫn luôn không chiếm được thỏa mãn.

Thấy chủ tử chỉ đút mình hai khối thịt liền bưng bát lên, tự mình ăn cơm, Hữu Xu vỗ về cái bụng trống rỗng, năn nỉ nói, “Chủ tử, cho ta ăn một ngụm.” Dứt lời kéo cánh tay chủ tử, khiến cho hắn cầm thấp bát xuống, sau đó chui đầu vào.

Thất hoàng tử thiếu chút nữa chọt một chiếc đũa lên trên mặt cậu, nhất thời có chút đỏ khốc đỏ cười, vội vàng cầm mép chén nhắm ngay miệng cậu, chậm rãi lừa cơm vào trong. Hữu Xu đích thật là đói bụng kinh khủng, một trận lang thôn hổ yết, liên tiếp ăn ba chén cơm mới tính là miễn cưỡng lấp no được bảy phần, sau đó tựa như không xương nằm trên ghế dựa, hai tay đặt trên bụng chút có chút không ấn xoa.

Bộ dạng này quả thực là phiên bản chó nhỏ, chẳng qua cảm giác từ đáng yêu biến thành biếng nhác, khiến thất hoàng tử liên tiếp nhìn về phía cậu, sau đó lắc đầu bật cười. Hữu Xu ăn no phản ứng liền có chút trì độn, qua một khắc đồng hồ mới ý thức được mình đã khôi phục hình người, còn xoa bụng như vậy hình như có chút bất nhã? Cậu vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, nghiêng đầu nhìn chủ tử đã buông bát, đang bưng nước trà súc miệng.

“Ăn no không thể ngồi lâu, chủ tử, gần đây người còn đang luyện tập đi lại sao? Ta đỡ người đi dạo trong viện hai vòng nhé?”

“Từ sau khi người mất tích, ta lúc thì nghĩ người có bị đói hay không, lúc thì suy nghĩ người có thể bị mèo hoang chó hoang tha đi hay không, lúc lại lo lắng những khát cái không có mất đó nướng người ăn mất. Mỗi ngày ta lo lắng đến ăn không ngon, ngủ không yên, làm sao có tâm tư luyện tập đi lại? Cuối cùng người còn có chút lương tâm, biết trở về.” Thất hoàng tử theo thói quen nắm chặt một cái móng vuốt của cậu, hạ xuống từng cái hôn lửa nóng trên lòng bàn tay mu bàn tay.

Đồ ửng trên mặt Hữu Xu nháy mắt thối lui, hơi hơi cúi đầu, áy náy khó khăn nói, “Xin lỗi, ta không phải cố ý. Ta không thể mở miệng nói chuyện, cho nên cũng không giải thích rõ được ngọn nguồn, liền nghĩ chờ khôi phục hình người lại trở về tìm người. Người một ngày là chủ tử của ta thì vĩnh viễn là chủ tử của ta, bất luận như thế nào ta cũng sẽ không rời khỏi người, trừ khi người đuổi ta đi.”

“Đứa ngốc, ta làm thế nào nở đuôi người đi. Trở về là tốt rồi.” Được hứa hẹn của Hữu Xu, thất hoàng tử mới coi như dẹp yên tảng đá lớn trong lòng, xoa loạn đầu tóc đen mượt của cậu, cười nhẹ nói, “Đi thôi, đỡ ta đi xung quanh một chút.”

Để triệt tiêu cảm giác tội ác khi vô cớ mất tích một tháng, Hữu Xu vô cùng tích cực ôm thắt lưng rắn chắc của chủ tử, dẫn hắn đến hậu hoa viên. Tiểu Thuận tử nhắm mắt theo đuôi ở phía sau, vẻ mặt rối rắm: rõ ràng vương gia đã có thể bước đi như bay, sao lúc này lại giả vờ tàn tật? Nhìn một cái xem, ngay cả đi trên đất bằng cũng phải đem trọng lượng toàn thân đặt trên đầu vai của thiếu niên mỏng manh kia, từ phía sau nhìn lại, giống như một ngọn núi lớn bao bọc người ta lại.

Hữu Xu quả thật vô cùng cố hết sức, thật vất vả đỡ chủ tử vào trong lương đình ngồi vững vàng, đã thở hồng hộc, mồ hôi ướt đầm. Nhưng cậu không chút nào quan tâm chính mình, lấy ra một cái khăn tay cẩn thận giúp chủ tử lau mồ hôi, lên tiếng hỏi, “Chủ tử người có mệt hay không? Hai chân có đau hay không? Ta giúp người xoa xoa nhé?”

“Không mệt, không đau, không cần xoa, người cũng ngồi nghỉ một lát.” Thất hoàng tử kéo người đến bên cạnh, dùng ngón tay lau mồ hôi bên trán cậu, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

Hai người hơi ngồi chốc lát liền trở về phòng rửa mặt nghỉ ngơi. Lúc Hữu Xu còn là chó luôn được chủ tử cùng ôm vào thùng tắm ngâm mình, hiện tại liền tự nhiên mà cởi quần áo, nhảy vào. Thất hoàng tử nhanh chóng liếc mắt nhìn đôi chân dài trắng nõn và cái mông thật vểnh của cậu, sau đó dùng khăn tắm che lại bụng dưới có chút sưng tấy, cực kỳ xấu hổ mà khịu khịu. Người và chó thật sự hoàn toàn không giống, tình cảnh đã từng cảm thấy ấm áp hạnh phúc, hiện tại lại tràn ngập hấp dẫn vô tận, làm hắn mỗi thời mỗi khắc đều phải vận dụng sự tự chủ cường đại.

Hữu Xu hoàn toàn không cảm thụ được thống khổ của chủ tử, dùng hai tay vỗ mặt nước, thở dài nói, “Thùng tắm nhỏ lại, không thể bơi lội.”

Thất hoàng tử mỉm cười, dùng tay lấy tượng vịt gỗ nhỏ trên băng ghế tới, hỏi, “Còn nhớ rõ cái này không? Hiện tại người chỉ có thể thưởng thức, không thể nằm.”

Tượng vịt gỗ nhỏ làm thủ công thực tinh xảo, bên trong đào rỗng một phần, có thể vững vàng nổi trên mặt nước. Hữu Xu vừa xuống nước liền thích đập nước đến đập nước đi, bơi mệt liền nằm trên lưng vịt nhỏ trôi nổi, nếu vịt nhỏ không nhúc nhích, còn sửa gâu gâu với chủ tử, bảo hắn hỗ trợ vỗ nước.

Khi đó cũng thật biết hưởng thụ! Trong nháy mắt Hữu Xu then đến vẻ mặt đồ bưng, vội vàng chui đầu vào trong nước, ừng ực ừng ực phun bong bóng, bộ dạng này cũng chẳng ổn trọng hơn lúc làm chó là bao nhiêu, chọc cho thất hoàng tử cười rộ lên. Chẳng trách chó nhỏ đáng yêu như thế, hóa ra bản thân cậu chính là loại tính tình này, chứ không phải là bị yêu pháp khống chế.

“Được rồi, mau ra đây, cẩn thận nghẹn hỏng. Ta không cười người còn không được sao?” Thấy thiếu niên ngay cả bên tai cũng đều đỏ rực, thất hoàng tử nửa kéo nửa ôm cậu ra khỏi mặt nước, ôn nhu nói nhỏ, “Nếu người ghét bỏ thùng tắm nhỏ, hôm nào ta bảo người tạo ra một cái ao lớn, chuyên để cho người bơi lội. Con vịt này ta cũng làm cho người một cái, đặt ở trên mặt nước mặc người trôi.” Dứt lời cầm lấy gàu nước, chậm rãi tưới nước lên đỉnh đầu thiếu niên, sau đó xoa xoa đầu tóc đen của cậu.

Hữu Xu nắm con vịt, thấp giọng nói, “Không cần, thùng tắm rất tốt, ta bỗng nhiên biến lớn, có chút không quen thôi.”

Ngoài miệng nói không cần, hai tay lại nắm món đồ chơi không buông, mắt sáng lấp lánh, tất cả đều là ánh sáng mong chờ, quả thật một chút cũng không biết che giấu nỗi lòng. Thất hoàng tử càng xem càng thích, không khỏi ôm người vào trong ngực, hảo hảo hôn hôn. Hữu Xu thuận thế nằm xuống, híp mắt hừ hừ, hừ một hồi lâu mới nhớ mình đã không còn là chó, vội vàng che chặt miệng, thầm nghĩ lão quỷ quả nhiên nói không sai, mình vốn là cái bộ dạng chó, nếu lại qua hai năm nữa mới khôi phục hình người, sợ sẽ là mặt người dạ chó.

Thất hoàng tử bị tiếng hừ nhẹ quấy nhiễu lòng người của cậu khiến cho bụng dưới nóng lên, rồi lại bị biểu tình vạn phần xấu hổ của cậu chọc cười. Hắn không dấu vết hít sâu, đợi hạ thân mềm nhũn mới kéo người đến, từ trên xuống dưới xoa nắn một phen, ngay cả khe hở, kẽ chân cũng không buông tha, quả thật không có gì khác biệt với chăm sóc chó nhỏ. Trái lại Hữu Xu, lúc thì bị hắn khiến cho ngượng không thôi, lúc thì bị hắn khiến cho cả người run lên, lúc lại tình triêu kích động, miên man suy nghĩ, đợi lúc ra khỏi nước thì từ đầu đến chân đều đã đỏ ửng, giống như trứng tôm nấu chín.

Cậu lại một lần nữa hoài niệm chỗ tốt khi làm chó, mặc dù xấu hổ muốn chết, người khác cũng không cách nào xuyên thấu qua bộ lông dày rậm thấy rõ vẻ mặt của cậu, không giống hiện tại, trần truồng vừa thấy hiểu ngay. Cậu che nửa người dưới, đứng ở trên ghế đầu chớp mắt với chủ tử, giống như nháy mắt sau liền muốn thiêu cháy.

Thất hoàng tử làm bộ không phát hiện thân thể cậu hơi có chút phản ứng, khiêng cậu lên, bước đi vào phòng trong, ném vào trong giường.

Hữu Xu lập tức bị dời đi lực chú ý, không thể tin được mà nói, “Người, hai chân người có thể đi được? Vậy trước đó người gạt ta làm gì?”

Thất hoàng tử đem một cái khăn mặt phủ trên đầu cậu, nhẹ nhàng chà lau tóc, cười nhẹ nói, “Như thế nào? Chỉ cho phép người không từ mà biệt, không cho phép ta vui đùa một chút à?”

“Được.” Hữu Xu lúng túng, chờ tóc không nhiều nước nữa mới bắt đầu mặc áo lót tiết khô. Ngủ trên mặt cỏ và phiến đá cứng rắn đã đủ, rốt cuộc trở lại Đoan vương phủ, nằm trong đệm chăn mềm mại, cậu nhin không được lẫn vài cái, sau đó hít hít mũi nhẹ ngửi mùi hương trên gối đầu. Không sai, là long tiên hương chủ tử quen dùng, thật là hoài niệm.

Thoảng nhìn động tác vui vẻ và biểu tình say mê của cậu, thất hoàng tử buồn cười nói, “Người nói thật cho ta, đến tận cùng người là người hay là cầu tinh?”

Hữu Xu cứng ngắc một khắc, vội vàng nói, “Ta thật sự là người mà chủ tử. Bản thân ta chính là như vậy, người tin tưởng ta.”

Trong lòng thất hoàng tử đã sớm cười đến ngã nghiêng, trên mặt lại nửa tin nửa ngờ, “Được rồi, ta tin tưởng người. Ta chỉ muốn cho người biết, bất luận người là người hay là chó, ta cũng sẽ không ghét bỏ

người.”

Hữu Xu dùng sức gật đầu, trong lòng nóng hầm hập, nhưng cũng không dám vui vẻ nữa, nằm bên người chủ tử dùng đôi mắt rực sáng nhìn lại, “Kể vài chuyện xưa rồi lại ngủ nhé?”

Thất hoàng tử theo thói quen ôm người vào trong ngực, sau đó nhướn cao một bên mày, trong lòng lại một lần nữa cảm thấy chỗ bất đồng giữa người và chó. Lúc trước khi Hữu Xu vẫn là chó, một nắm nho nhỏ nằm giữa trong lòng hắn, dùng một bàn tay có thể nâng lên, bốn chân hướng lên trời lộ ra đệm thịt hoa mai phấn hồng, nhìn vô cùng đáng yêu. Nhưng hiện tại, thân thể cậu kéo dài, trở nên mềm dẻo mà lại cực giàu co giãn, vừa hạ mắt nhìn, ngoại trừ khuôn mặt tú lệ vô song, còn có cần cổ thon dài và xương quai xanh duyên dáng, còn mơ hồ lộ ra nửa đầu vai mượt mà.

Bộ dạng này của cậu không chút nào dính đến đáng yêu, quả thực khiến tâm mắt thất hoàng tử không biết nên đặt chỗ nào. Hắn đỡ trán rên rỉ, trong lòng biết ngày sau mỗi thời mỗi khắc, hạ thân chỉ sợ đều sẽ không dễ chịu. Cũng không biết chỗ kia lúc nào cũng cứng có thể ghen ra bệnh hay không, phải tìm cơ hội hỏi Đặng tiên sinh một chút mới được.

Trong lòng hắn suy nghĩ rất nhiều, trên mặt lại bình tĩnh lạnh nhạt, gấp khúc hai chân, miễn cho Hữu Xu đụng tới chỗ không nên đụng, lại ôm thân thể cậu vào lòng, rồi mới lấy từ dưới gối đầu ra một quyển Sơn Hải kinh, khàn giọng hỏi, “Lần trước ta nói đến chỗ nào rồi?”

“Nói đến lôi thần , trong Lôi trạch có lôi thần, mình rồng đầu người.” Hữu Xu ưỡn đầu chui vào trong khuỷu tay chủ tử, đây là động tác chiêu bài khi cậu biến thành chó.

Thất hoàng tử thở dài lần nữa, nhưng vẫn mở trang sách ra, chậm rãi kể chuyện xưa, đợi đỡ người ngủ rồi mới vội vàng đứng dậy, chuyển tới sau bình phong bận rộn.

+++

Cảnh đế nghe nói có người mang theo một con chó tới cửa lĩnh thưởng, vốn tưởng rằng tiếp qua không lâu lão thất sẽ vào triều, lại không ngờ con chó kia là giả, người đưa chó cũng bị hắn bắt lại, hiện giờ không biết sống hay chết. Đặng Triều Sơn mấy lần vào cung yết kiến, tỏ vẻ lo lắng về tình huống Đoan thân vương không ăn không uống, ưu tư quá nặng, còn nói mình lớn tuổi, tinh lực hữu hạn, để tiểu đồ đệ thay thế mình đến trông giữ Đoan vương phủ.

Cảnh đế triệu kiến đệ tử quan môn của Đặng Triều Sơn, thấy đối phương là một thiếu niên tuấn tú vô song, chẳng những y thuật tốt, ánh mắt cũng cực kỳ trong suốt, liền thuận thế đáp ứng. Ông vốn dĩ miến cáo ồm, bức bách lão thất vào triều phụ chính, rồi lại cố kỵ các vị hoàng tử nhìn chằm chằm, không thể không đánh mất chủ ý.

Nhưng mà người khác chung quy không đáng tin bằng lão thất, ông mới vừa để nội thị bên người đọc tấu chương vài ngày, lời đồn “Hoàng Thượng có bệnh về mắt” liền truyền ra ngoài, khiến các vị hoàng tử rực rạch. Bệnh mắt không giống những chứng bệnh khác, có thể chậm rãi nghỉ ngơi điều trị, đồng thời còn có thể nắm chặt hoàng quyền không buông. Một khi mắc bệnh mắt, dù cho thân thể người rất cường tráng,

cũng phải ngã xuống từ chỗ cao.

Cảnh đế vô cùng nôn nóng, may mà Đặng Triều Sơn lại dùng thuật châm cứu một lần nữa, làm thị lực ông khôi phục như thường. Nhưng đây chỉ là tạm thời, nếu không cách nào triệt để trừ đi màng trắng trong mắt, qua một thời gian nó vẫn sẽ mọc ra một lần nữa, đổi một cách nói, thời gian của Cảnh đế không nhiều lắm.

Một đế vương hùng tâm bùng bồng, đảo mắt lại trở thành khốn thủ trong lồng sắt, mà nhi tử, phi tử, triều thần của ông, một đám vây quanh ở bên lồng, dùng hai mắt đỏ rực, tràn đầy ý đồ xâm lược nhìn trộm, cảm giác này cực kỳ không xong, cũng khiến Cảnh đế hận muốn điên. Mỗi khi sống qua một ngày, ông liền thật sâu hoài niệm ngày tháng có lão thất làm bạn ở bên. Lão thất trung thành, tin cậy, hiếu thuận, đối với bệnh tình của ông kín miệng như bưng. Hắn không cầu bất luận hồi báo gì, chẳng qua chỉ muốn cùng con chó của hắn sống an an ổn ổn mà thôi, nhưng ngay cả chút nguyện vọng nho nhỏ ấy, người khác cũng muốn đánh nát. Oán khí của Cảnh đế đối với Thừa ân công phủ không ngừng sâu sắc, đối với các vị hoàng tử từng bước ép sát tràn ngập đề phòng phản cảm.

Cần nhắc mấy ngày, rốt cuộc ông thả ra tin tức, nói mình chuẩn bị kiểm tra các vị hoàng tử, sau đó tìm ra người kế nhiệm ưu tú nhất. Chúng hoàng tử tình cảm kích động, bề ngoài tất cả kính cẩn nghe theo phụ hoàng, sau lưng lại đấu đến người chết ta sống. Không đợi Cảnh đế động thủ, đại hoàng tử, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử đã trước sau xuống ngựa, hoặc bị biếm thành thứ dân, hoặc bị cấm túc cả đời; tứ hoàng tử nhìn ra manh mối, tự xin đến đất phong; lục hoàng tử đem tất cả thế lực đưa về dưới trướng cửu hoàng tử, toàn lực trợ hắn đoạt vị.

Trải qua đánh giá, tháng ba năm sau, Cảnh đế ban hạ thánh chỉ, chính thức sắc lập cửu hoàng tử là Thái tử. Lễ thân vương phủ của cửu hoàng tử một lần nữa thay đổi tám biển, trở thành Thái tử phủ, trong lúc nhất thời người đến người đi, vô cùng náo nhiệt. Mà Đoan vương phủ cách một con phố lại triệt để yên lặng xuống.

Đương nhiên, cái gọi là yên lặng này bất quá là người bên ngoài nhìn thấy mà thôi, các vị các lão đều không dám khinh thường Đoan vương, thường mang chính vụ đến trưng cầu ý kiến. Nói thật, bọn họ cực kỳ bất mãn với biểu hiện của Thái tử, đối phương có thể đấu bại chúng huynh đệ, tự nhiên cũng có bản lĩnh, nhưng nói một câu đại bất kính là: tài năng của hắn nhiều lắm là dùng để trị tiểu quốc, không giống Đoan vương, chính là tài năng bình thiên hạ. Dùng “minh châu ở phía trước” để hình dung chênh lệch giữa hai người còn có chút không đủ, thay bằng “ngọn lửa đom đóm lại dám tranh phát sáng với nhật nguyệt” mới xem như thoả đáng.

Khi có Đoan vương, bất luận tranh luận triều chính nhiều thế nào, trong vòng một ngày nhất định có thể giải quyết. Hắn đầu tiên là để các vị các lão phát biểu ý kiến, phân chia những người ý kiến bất đồng thành mấy phe, cho cãi nhau, bên nào xuất sắc nhất liền chọn dùng biện pháp của bên đó, khiến mọi người tâm phục khẩu phục. Nếu ý nghĩ của chính hắn không khớp với ý nghĩ của phần lớn mọi người, liền tự mình đứng ra bác bỏ, miệng lưỡi sắc bén tựa như kiếm, nhưng khiến tất cả mọi người không chút phản đối, không có hai lòng.

Hắn chẳng những có được mị lực nhân cách siêu phàm, còn sâu sắc am hiểu đạo chế hành*, mỗi khi có chính lệnh ban bố, khiến cho tình thế trong nước như thân thể chi phối cánh tay, cánh tay chi phối ngón tay, không hề kiềm chế. Trái lại cửu hoàng tử, sau khi nhập các chỉ có thể dùng “rối tinh rối mù” để hình dung. Mỗi khi ý kiến của các lão không gặp nhau, hắn liền do dự bất định, khó có thể quyết đoán, sau đó

giả vờ đau đầu cho mọi người giải tán, sau khi trở về đưa phụ tá tới thương thảo.

*Chế hành: hai hoặc nhiều phe tạo thành một loại cục diện khắc chế lẫn nhau, nhưng giữ vững trạng thái tương đối cân bằng.

Cố tình mấy phụ tá đó kiến thức không đủ, giúp hắn đoạt được vị trí thái tử đã là cực hạn, đến quyết định quốc gia đại sự lại choáng váng, không biết cái gì, liên tiếp làm ra rất nhiều trò cười. Cái này còn thôi, để củng cố địa vị Thái tử, bọn họ bài trừ người ngoài, giết hại trung lương, dùng thủ đoạn không vẽ vang đổi đi hai vị các lão, đưa người mình lên.

Cảnh đế vốn còn thờ ơ lạnh nhạt, cho đến lúc này mới triệt để rét lạnh cả lòng đối với cửu hoàng tử. Lúc chưa sắc lập Thái tử, cửu hoàng tử làm đủ tư thế nhi tử hiếu thuận, nhưng mà vừa vào triều liền bắt đầu nhổ tâm phúc của Cảnh đế, còn lấy cớ nói để tránh cho bệnh mắt của phụ hoàng tăng thêm, cầm hết tấu chương đi phê duyệt, đây là tỏ rõ muốn chính biến mà. Lão thất có bao giờ lại làm như vậy!

Dưới sự so sánh, Cảnh đế càng phát hiện ra chỗ tốt của lão thất, thầm nghĩ nếu hai chân lão thất khỏe mạnh, vị trí Thái tử này không ai khác ngoài hắn!

Đến lúc này, thất hoàng tử mới cảm thấy đã đến thời cơ, chuẩn bị lần nữa rời núi. Mấy ngày này, những các lão bị bãi miễn lục tục tìm tới cửa tổ khổ, trong lời nói có rất nhiều thăm dò. Bọn họ chịu đủ cửu hoàng tử chuyên chính chuyên chế và bài trừ người ngoài rồi, thất hoàng tử tuy rằng năng lực siêu phàm, lại cực kỳ phản đối quân chủ tập quyền, thậm chí còn từng nói qua: chế độ dùng các thần (*các thần: đại thần trong nội các*) mới là chế độ tốt, nhân số các thần có thể gia tăng, không thể giảm bớt.

Trái lại cửu hoàng tử, lại tính toán đem tất cả các thần đổi thành tâm phúc của hắn, từ đó đạt tới mục đích quân chủ chuyên quyền. Quyền lực một khi bỏ xuống, muốn thu hồi lại rất khó khăn. Các vị các lão ở trong triều cả đời, mặc dù xuống ngựa, thế lực cũng đã ăn sâu bén rễ, chỗ nào là cửu hoàng tử có thể động đến? Cho dù thất hoàng tử hai chân tàn phế, bọn họ cũng nguyện ý ủng hộ hắn lên đài, nhưng tiền đề là bản thân thất hoàng tử phải có ý nguyện đó.

Hai bên hơi bàn bạc, liền biết rõ ràng tính toán trong lòng từng người, chỉ còn mỗi cửu hoàng tử và Cảnh đế là giấu kín như bưng.

Ngày hôm đó là hội đua ngựa mỗi năm một lần, thất hoàng tử sáng sớm liền rời giường, chuẩn bị mang Hữu Xu vào cung ngắm đua ngựa. Hữu Xu người còn chưa tỉnh đã chui vào trong ngực chủ tử, vươn đầu lưỡi ra liếm loạn một trận, liếm đến hàm râu cứng cứng mới hừ hừ hai tiếng, mở hai mắt sương mù.

Hai chân thất hoàng tử đã sớm khôi phục, đặt cậu ở dưới thân cọ xát một phen, lúc này mới mang áo lót tiết khổ tới mặc giúp cậu, thấp giọng dặn dò, “Sau khi vào cung theo sát ta, đừng đi loạn.”

“Hôm nay có phải người có động tác gì hay không?”

Thất hoàng tử không đáp hồi lại, “Ta cảm thấy chính thể Đại Yến quốc vô cùng toàn vẹn, có mấy vị các

thần ở đó, quân chủ chỉ cần ra quyết định vào thời khắc mấu chốt là đủ rồi, trong tay nắm quyền lực, còn không bị quần thúc, muốn vào triều liền vào triều, muốn bãi triều liền bãi triều, các thần tự nhiên sẽ đem chính vụ xử lý đến ổn ổn thỏa thỏa, người nói như vậy thật tốt đúng không?”

Hữu Xu cái gì cũng hiểu rõ, nghiêm túc nói, “Chủ tử, người chỉ cần đi phía trước, ta đi theo phía sau người là được.”

98. Chương 98

Hữu Xu lấy danh nghĩa đệ tử quan môn của Đặng Triều Sơn ở lại Đoan vương phủ, bình thường chủ yếu phụ trách chiếu cố chuyện ăn cơm, mặc quần áo, rửa mặt, sắc thuốc, mát xa vân vân của Đoan vương. Đoan vương đi chỗ nào cậu liền theo tới chỗ đó, người trong phủ cũng dần dần quen với trạng thái như hình với bóng của hai người.

Về phần tang tự khuyến đã mất, hiện giờ đã không có ai nhắc lại, ngược lại con chó Nhật mà Hữu Xu mang về được tiểu Thuận tử nhật đi, tỉ mỉ chăm sóc. Hắn ta vốn muốn hỏi một chút xem Hữu Xu công tử muốn nuôi hay không, nào ngờ công tử mới vừa ôm con chó lên, bị nó liếm miệng, liền chọc cho vương gia giận tím mặt, lệnh hắn ta tức khắc vứt con chó đi.

Tiểu Thuận tử vẫn luôn cho rằng vương gia cũng giống mình, là một người yêu chó, nhưng hiện tại nhìn lại, hình như là hắn ta nghĩ nhầm. Vương gia không yêu chó, mà chỉ yêu mỗi mình con chó tên là “Hữu Xu” thôi. Đáng thương Hữu Xu công tử làm thể thân cho một con chó cũng không hay biết, còn cả ngày cười ngây ngô cười ngây ngốc. Hữu Xu công tử là một người tốt, biết rõ vương gia không cho phép, lại vẫn dấn dò hắn ta lặng lẽ nhật con chó trở về nuôi ở thiên viện, nói là có chuyện thì một mình cậu gánh chịu. Thiện lương đơn thuần như vậy, nếu có một ngày thất sủng, nên làm cái gì bây giờ?

Hữu Xu bị ánh mắt tràn ngập đồng tình của tiểu Thuận tử nhìn mà cả người không được tự nhiên, phụ giúp chủ tử đẩy xe lăn đi nhanh hơn vài bước. Bọn họ đã vào cửa cung, đang chuẩn bị đến ngự mã tràng, ven đường đụng phải rất nhiều văn võ đại thần, sôi nổi đi lên hành lễ. Vài vị các lão chấp tay nói, “Vương gia, Hoàng Thượng nghe nói rút cuộc ngài cũng đồng ý ra ngoài, trong lòng hết sức cao hứng, tính toán tự mình đến cảm phần thưởng cho ngài.”

“Khiến phụ hoàng lo lắng, hổ thẹn hổ thẹn.” Thất hoàng tử liên tục xua tay.

Mọi người vừa đi vừa tán gẫu, tới trường đua ngựa, đã có rất nhiều vương công quý tộc ngồi ở chỗ của từng người. Bởi vì Đoan vương không thể đi lại, lại được Hoàng Thượng phá lệ nhắc nhở, ghế của hắn xếp ở ngoài cùng, không gian thực lớn, không lo chật chội. Cách một bàn chính là chỗ ngồi của Túc thân vương lục hoàng tử, đi theo còn có một thê hai thiếp và vài đứa con trai gái.

Túc thân vương là ca ca ruột của Thái tử, thân phận địa vị khác biệt, đại thần đến mời rượu nịnh hót nói liền không dứt, thê thiếp cũng bị nhóm nữ quyến vây quanh, trong lời nói hết sức lấy lòng. Tiếng cười bén nhọn thỉnh thoảng truyền đến, khiến lỗ tai Hữu Xu nở ra, cậu kiên nhẫn ngồi trong chốc lát, thấy canh giờ không còn sớm, liền lặng lẽ nhích qua hỏi, “Chủ tử, bao giờ đua ngựa bắt đầu?”

“Chờ phụ hoàng và Thái tử đến liền bắt đầu, nếu người ngồi không yên có thể đi một chút, nhưng đừng rời khỏi phạm vi tầm mắt ta.” Thất hoàng tử sờ sờ sợi tóc trơn mượt của cậu.

Hữu Xu chỉ vào mấy đứa bé ngồi xồm trong bụi cỏ bắt châu chấu, mong chờ nói, “Ta đi bắt mấy con châu chấu nhé?”

Thất hoàng tử không nhịn được cười, khoát tay nói, “Đi đi, bảo tiểu Thuận tử bện cho người cái lồng cỏ, miễn cho bắt được châu chấu lại chạy trốn.”

Hữu Xu mừng rỡ, kích động mà chạy tới mặt cỏ cách đó không xa. Tiểu Thuận tử rút mấy cọng cỏ đuôi chó, bện cho cậu một cái lồng tinh xảo, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau, giúp đỡ thu nhặt chiến lợi phẩm. Hắn ta càng nhìn Hữu Xu công tử càng cảm thấy cậu giống hệt tang tộ khuyến trước kia, nhớ năm đó tang tộ khuyến bỏ nhào vào châu chấu và bọ cánh cứng, cũng đều là để hắn ta bện lồng nhốt lại, sau đó treo trên song cửa sổ, ban đêm ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng kêu to, vô cùng thoải mái. Tang tộ khuyến kia rất có linh tính, cũng không sát sinh lung tung, chơi sâu chán đều sẽ thả đi, điểm này cũng vô cùng tương tự với Hữu Xu công tử.

Vương gia yêu chó thì cứ yêu chó đi, nuôi lại một con là được, hà tất lừa gạt Hữu Xu công tử chứ! Tiểu Thuận tử vừa đồng tình oán thán, vừa tươi cười, nhét châu chấu Hữu Xu công tử đưa tới vào trong lồng. Hai người chơi chốc lát liền nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng bấm báo, giống như là “Thái tử giá lâm”.

Thái tử đến, Hoàng Thượng hẳn cũng sắp đến. Hữu Xu vội vàng chạy về tìm chủ tử, thừa dịp Thái tử bị triều thần ngăn ở trên đường hành lễ bắt chuyện liền nhanh chóng ngồi lại. Thất hoàng tử đầu tiên là cầm cổ tay cậu, đem bàn tay dính đầy bùn đất và nước cỏ của cậu lăn qua lộn lại mà nhìn, sau đó lấy khăn ra chậm rãi chà lau, cười nhẹ nói, “Lớn rồi, móng vuốt cũng không dễ lau. Nhớ lúc trước ta dùng một cái khăn tay có thể đem cả bốn móng vuốt người đều lau sạch sẽ, hiện tại lại khó khăn hơn nhiều lắm.” Dứt lời ném khăn dơ xuống, lại đổi một cái khác tiếp tục.

Lau xong tay trái, Hữu Xu ngoan ngoãn vươn tay phải ra, nhìn thấy bùn đất đen như mực trong kẽ móng tay, hai má không khỏi đỏ hồng. Thất hoàng tử lắc đầu thở dài, nhưng cũng không chút nào ghét bỏ, dùng tấm vải bùn đất dơ ra, lại bảo tiểu Thuận tử rót chút rượu mạnh lên trên khăn, tỉ mỉ, trong trong ngoài ngoài chà lau mấy lần, lúc này mới từ bỏ.

“Phụ hoàng thực nhanh liền đến rồi, người thành thật ngồi.” Hắn nhéo nhéo chớp mũi thiếu niên, lại lấy từ trong tay áo ra một bao hạt dẻ ngào đường, chậm rãi lột mở.

Lực chú ý của Hữu Xu lập tức bị hấp dẫn qua, nâng mũi ngửi ngửi hạt dẻ ngào đường, sau đó tự động hé miệng, chờ đợi chủ tử dứt cho. Thất hoàng tử bị bộ dạng a a đòi ăn của cậu chọc cười, lột một hạt dẻ sau đó đưa đến bên miệng, chờ cậu há mồm cắn rồi lại né ra xa xa. Hữu Xu cắn mấy lần không có kết quả, chui đầu vào trong lòng ngực hắn, hai tay gắt gao nắm lấy cái tay cầm hạt dẻ của hắn, oàm một hơi nuốt sạch, còn không quên liếm sạch nước đường dính trên đầu ngón tay hắn.

“A lão thất, người kia là ai vậy? Sao cô nhìn có chút giống con chó người nuôi trước kia vậy?” Một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến, hai người quay đầu nhìn lại, liền thấy Thái tử đứng ở một bên, cười

hơi có chút hung ác nham hiểm.

Từ sau khi nhập các, hắc ta không ít lần bị phụ hoàng và nhóm các lão xách ra so sánh với lão thất, nâng lão thất đến tận trời, hạ hắc xuống tận dưới nền đất. Phụ hoàng còn dứt khoát nói cho hắc biết, nếu hai chân lão thất khỏe mạnh, vị trí Thái tử này không ai ngoài đối phương.

Thái tử càng nghĩ càng không phục, dù nhóm các lão có khuyên hắc đem tấu chương đến Đoan vương phủ thỉnh giáo như thế nào đi nữa, hắc ta cũng ngoảnh mặt làm ngơ, thầm nghĩ chờ mình đăng cơ, trước tiên tìm cái cơ giết chết lão thất, miễn cho chướng mắt.

Đối phương phát ra sát khí vô cùng dày đặc, người sáng suốt vừa nhìn liền biết. Hữu Xu vốn định xù lông, sau đó nhe răng nhếch miệng gầm gừ, nhớ mình đã biến thành người, lúc này mới gục đầu xuống che giấu biểu tình phẫn nộ, một bàn tay trộm đưa vào trong tay áo chủ tử, cùng hắc mười ngón giao triền.

Thất hoàng tử nắm chặt ngược lại tay Hữu Xu, cười nhạt nói, “Hoàng đệ, vị này chính là Đặng Hữu Xu, đệ tử quan môn của Đặng Triều Sơn tiên sinh, chuyên môn phụ trách điều trị thân thể cho ta. Đã lâu ta không vào cung, hắc là người vẫn chưa gặp qua cậu ấy.”

“Hóa ra người chính là đệ tử quan môn của Đặng tiên sinh, thất kính thất kính. Thế nào, gần đây thân thể lão thất như thế nào?” Thái tử vẻ mặt kiêu căng.

Hai người một người không nguyện ý gọi “Thái tử điện hạ”, mà là gọi “hoàng đệ”; một người không nguyện ý gọi “hoàng huynh”, sửa thành “lão thất” vô lễ bất kính, có thể thấy đều có chút bất mãn với nhau. Nhóm triều thần ngồi ở bốn phía nín thở tĩnh khí, bịt tai nhắm mắt, sợ bị cuốn vào trận thị phi này.

Khi Hữu Xu ngẩng đầu lại đã mặt không đổi sắc, chấp tay nói, “Khởi bẩm Thái tử điện hạ, thân thể vương gia rất tốt.”

“Vậy là tốt. Vốn đã liệt rồi, ngàn vạn lần đừng bị bệnh gì khác nữa.” Thái tử cười lạnh, lập tức phát tay áo mà đi. Túc thân vương ngồi ở cách bàn nhích lại, thấp giọng nói, “Thái tử điện hạ nói cực kỳ đúng, lão thất, hai chân người đã liệt, thứ kia còn dùng được hay không? Nếu như không dùng được, nhanh chóng để vị Đặng tiểu đại phu này nhìn xem.”

Hữu Xu cực kỳ muốn nhào qua cắn hắc ta một ngụm, nhưng không thể không kiềm chế. Hiện tại cậu đã không còn là chó, không thể tùy tâm bại lộ cảm xúc chân thật. Thất hoàng tử dùng sức nắm chặt bàn tay cậu, ghé sát lỗ tai nói, “So đo với mấy con cháu cháu sau thu đó làm gì? Thứ đó của ta có dùng được hay không, chỉ cần người biết là được.”

Hai má Hữu Xu đỏ rực, nháy mắt quên sạch tức giận trước đó, chỉ còn lại xấu hổ.

Thấy thiếu niên dùng trán từng chút từng chút đụng nhẹ cánh tay mình, bên tai và cổ đã đỏ bừng một mảnh, lúc này thất hoàng tử mới cười rộ lên. Nhưng vào lúc này, Cảnh đế đi nhanh tới, bỏ qua triều thần và hoàng tử nửa quỹ hành lễ, đi đến chỗ Đoan thân vương ngồi ở góc, ha ha cười nói, “Lão thất, người rất

cuộc cũng ra ngoài rồi à? Trầm đã gửi thư đến Ô Tư Tàng, bảo bọn họ năm nay phải tiến cống thêm một con tang tỵ khuyển, cam đoan giống như đực con trước kia của người.”

“Tùng qua biển lớn, không màng sông, chưa đến Vu sơn, chẳng biết mây. Phụ hoàng, coi như hết, con chó kia mất thì mất vậy, không cần tìm thay thế phẩm khác đâu.” Thất hoàng tử cười khở xua tay.

Khóe miệng Hữu Xu hơi giật, thầm nghĩ câu thơ này có thể sử dụng trong trường hợp này à? Sao nghe có chút kỳ quái vậy? Nhưng mà Cảnh đế lại không để bụng, chỉ cần nhi tử đồng ý quên con chó chết tiết kia là được. Ông càng thêm thoải mái, giữ chặt lão thất nói chuyện thật lâu, lúc này mới gọi các triều thần và các hoàng tử sắp quỳ đến thùng đầu gối đứng lên.

Thái tử xoay người vỗ vạt áo, sát khí trong mắt chợt lóe rồi biến mất. Lục hoàng tử giống như vô ý mà liếc nhìn hần ta một cái, ngón tay hơi cong, làm một thủ thế không rõ ý tứ.

Nhóm kỵ sĩ đã treo phần thưởng trên gậy trúc, Cảnh đế cần ngồi trên lưng ngựa ngoài trăm mét một mũi tên bắn đứt dây thừng. Nhưng mà đó là trước kia, hiện tại ông mắc bệnh mắt, nên chỉ cần giục ngựa đi qua, vươn tay tháo xuống. Cảnh đế mới vừa chạy ra mấy trượng xa, con ngựa liền bắt đầu phát cuồng, vừa kêu lên vừa nâng móng trước, ý đồ vứt bỏ người trên lưng.

Trong tầm mắt Cảnh đế vốn là một mảnh mơ hồ, lúc này càng thêm kinh sợ, la lớn, “Cứu giá, nhanh cứu giá!”

“Mau mau mau, mau cứu Hoàng Thượng!” Cục diện nhất thời loạn thành một nù, tất cả mọi người muốn cứu, rồi lại sợ cứu không kịp mà mắc tội chết, mặt ngoài nhìn vô cùng tích cực, kì thực không mấy người động thủ. Nhất là Thái tử và lục hoàng tử, một mực gọi người đi tới phía trước, ngược lại khiến mã tràng chật như nêm cối, đợi khi cấm vệ quân tới, ngay cả cái khe để chui qua cũng không có, còn nói gì tới phóng ngựa đuổi theo.

Mất thấy con ngựa càng chạy càng xa, càng chạy càng nhanh, mà Cảnh đế đã lung lay sắp đổ, nguy tại sớm chiều, thất hoàng tử bỗng nhiên từ trên xe lăn đứng lên, lão đảo đi đến bên rào chắn, đoạt cung tiễn trong tay một thị vệ, xé gió bắn đi. Mũi tên xuyên từ tai trái qua tai phải tuần mã, ghim trên mặt đất ngoài trăm mét, con ngựa đang phát cuồng cuối cùng giật giật chân, chậm rãi nằm xuống không động đậy.

Cho đến lúc này, mới có thị vệ đạp đám người ra nhảy qua, nâng Cảnh đế hai mắt biến thành màu đen dầy. Cảnh đế trừng mắt nhìn, run giọng nói, “Ai, ai cứu trẫm?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, là Đoan thân vương.” Thị vệ chỉ về phía sau.

Cảnh đế nhìn xa xa thấy một bóng dáng mơ hồ, giống như là đứng, còn không kịp kinh ngạc, lại thấy bóng người kia quỳ xuống, hai tay chống trên đất, dường như vô cùng khó chịu. Một nam tử thân mặc bạch y chạy tới nâng, mơ mơ hồ hồ gọi chủ tử.

“Lão thất có thể đứng lên? Lão thất có thể đứng lên?” Đặng Triều Sơn đã sớm nói với ông, độc tố trong

thân thể thất hoàng tử đã sớm trừ sạch, sở dĩ hắn không đứng dậy, là bởi vì hai chân phế đi mười mấy năm, đã thiếu hụt lòng tin và dũng khí đứng thẳng một lần nữa. Nếu như vận khí tốt, tìm một cơ hội đả kích hắn một lần, kịch liệt rung chuyển thì có lẽ còn có hy vọng; nếu như vận khí không tốt, tìm không thấy cơ hội tương ứng, vậy phải buông mình cả đời.

Thực hiển nhiên, mình gặp nạn gần chết chính là cơ hội đó, bởi vậy có thể thấy, đến tột cùng lão thất để ý an nguy của phụ hoàng tới trình độ nào. Cảnh đế cảm động đến rơi nước mắt, vội vàng chạy về phía người đang quỳ sát thật lâu bên hàng rào.

Nhìn thấy biểu tình vạn phần kinh hãi của phụ hoàng, Thái tử và Túc thân vương lại giống như ăn phân.

“Hoàng huynh, làm sao bây giờ? Chẳng những phụ hoàng được cứu, người cứu ông ấy còn là lão thất. Lão thất là một người tàn tật còn đập chúng ta xuống bùn được, nếu hắn khỏe mạnh, trên triều đình chỗ nào còn có vị trí của chúng ta?” Thái tử tức đến khó thở, mặt ngoài lại còn phải lộ ra biểu tình vừa lo lắng lại vừa may mắn.

“Hắn là vĩnh viễn đứng lên hay là nhất thời đứng lên, ai có thể biết? Trước tiên dọn hậu quả rồi nói sau. Hiện tại người đã là Thái tử, phụ hoàng không có khả năng phế người đi đổi thành lão thất, đừng quên, hắn còn có một huynh đệ song sinh khỏe mạnh ở trong Lãng Tuyền cung.” Túc thân vương vỗ bả vai Thái tử, thấp giọng an ủi.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, hội đua ngựa tự nhiên hủy bỏ. Cảnh đế sai người nâng lão thất về Càn Thanh cung, vừa vội vàng triệu Đặng Triều Sơn yết kiến. Khi Đặng Triều Sơn ở trong điện bắt mạch, ông đã hỏi được hết chân tướng từ miệng thị vệ, ngay cả mọi người có phản ứng gì cũng không buông tha. May mà những thị vệ đó được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong lúc bối rối cũng không quên nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, cường điệu nhắc đến hành vi cố ý ngăn cản bọn họ cứu giá của Thái tử và Túc thân vương.

Cứu giá không kịp vốn là tội chết, để bảo mệnh bọn họ tự nhiên muốn tìm một đệm lưng. Quả nhiên Cảnh đế quên trách hỏi, vỗ bàn giận tím mặt, lệnh bọn họ lập tức khổng chế mã trãng, tra rõ nội tình. Đúng lúc này Đặng Triều Sơn xuất hiện, chấp tay nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Đoan thân vương đột nhiên đứng thẳng lại gượng ép kéo cung, hiện giờ đã tinh bì lực tảo ngũ thiếp đi. Nơi này quá mức ẩm ỉ, không bằng để người đưa hắn về Đoan vương phủ?”

Cảnh đế đi vào nội điện, thấy nhi tử quả nhiên ngũ thực không yên ổn, lúc này mới sai người đưa hắn trở về. Chờ ngựa giá đi xa, ông hỏi, “Lão thất thật sự có thể đứng lên à?”

“Hôm nay chịu kích thích, sau này luyện tập nhiều hơn hắn là có thể đứng lên, nhưng muốn đi lại tự nhiên, chỉ sợ còn phải luyện tập bốn năm năm nữa.”

“Bốn năm năm trăm chờ được.” Không chỉ chờ được, còn gãi đúng chỗ ngứa. Cảnh đế ở trong điện đi qua đi lại, bỗng nhiên đồ đồ trán, than thở nói, “Lão bát! Trăm thiếu chút nữa quên lão bát! Đặng Triều Sơn, đưa một ly rượu độc đến Lãng Tuyền cung.”

Cùng lúc đó, thất hoàng tử nằm trên ngự giá mở mắt ra, nắm chặt đầu ngón tay Hữu Xu nói nhỏ, “Ta không giết bá nhân, bá nhân lại bởi vì ta mà chết, nên tới chung quy sẽ tới.”

“Gieo nhân nào, gặt quả ấy. Hắn không bức người, người liền không triển lộ phong mang, không triển lộ phong mang liền không được Hoàng Thượng coi trọng, không được Hoàng Thượng coi trọng cũng sẽ không rời khỏi Song Tuyết điện, từ đó tiến vào triều đình. Một bước sai ngàn bước sai, đây vốn là hấn tạo nghiệt, cũng nên do hấn gánh vác hậu quả.” Hữu Xu lắc nhai y như Tường Lâm tấu.

“Được, ta biết.” Thất hoàng tử mỉm cười, kéo người vào trong ngực trần trọc hôn môi.

Sau nửa tháng, Thái tử đã từng xuân phong đắc ý bởi vì tội hành thích vua mà bị quyền cấm, bào huynh Túc thân vương thì biếm thành thứ dân, tịch biên gia sản, trải qua rung chuyển, dưới đề nghị của tất cả các thần, Cảnh đế sắc lập con thứ bảy Đoan vương là Thái tử, ngay hôm đó vào cung phụ chính.

Năm mươi năm sau, Càn Thanh cung.

Hữu Xu đặt hai chân chủ tử trên chân mình, dọc theo mắt cá chân từng tắc từng tắc mát xa lên. Mặc dù chủ tử đứng lên lần nữa, trong xương cốt vẫn còn lưu lại một ít độc tố, khi trẻ không có cảm giác gì, gần đến lúc già lại mắc rất nhiều di chứng, mỗi khi đến thời tiết mưa dầm liền đau đớn khó nhịn.

Thất hoàng tử, không, hiện tại hấn nên gọi là Đạo Quang đế, vươn cánh tay trần đầy nếp nhăn ra, lau dịch dung trên mặt Hữu Xu, lộ ra gương mặt tú lệ vô song. Cho dù năm mươi năm qua đi, cho dù mình gần đất xa trời, tuổi già sức yếu, Hữu Xu lại không thay đổi chút nào, cậu vẫn là bộ dạng lúc mới gặp, hồn nhiên non nớt, hai mắt trong suốt. Khi năm tháng vô tình khiến tất cả mọi người sôi nổi già đi, lại giống như phá lệ khoan dung với cậu.

Một cảm giác sợ hãi thật lớn ập vào trong lòng, khiến Đạo Quang đế đỏ hốc mắt. Hấn chậm rãi ôm Hữu Xu vào trong ngực, khẽ vuốt lưng, tựa như khóc lại tựa như thở dài, “Nếu như ta chết, người nên làm cái gì bây giờ?” Ai còn để ý người lạnh hay ấm, vui hay buồn, lúc người cô đơn ai sẽ mở sách ra, chậm rãi kể một câu chuyện cho người nghe? Nhưng mà bất luận như thế nào, người kia cũng sẽ không còn là hấn.

“Ta cũng không biết!” Giọng Hữu Xu hơi có chút phát run. Cậu làm sao lại không cảm thấy sợ hãi, làm sao không cảm thấy mê man. Khi cậu phát hiện thân thể mình vẫn luôn trẻ tuổi, mà chủ tử lại từng chút từng chút già đi, dường như bị vớt lại trong dòng sông năm tháng, chìm chìm nổi nổi, điên điên đảo đảo, mấy lần tuyệt vọng.

Nhiều kiếp như vậy cậu đều chờ được, rốt cuộc cũng không cách nào khẳng định kiếp tiếp theo còn có thể gặp lại hay không. Tận mắt nhìn thấy chủ tử hóa thành hài cốt và bụi trần mục nát, từ nay về sau tiêu tán giữa đất trời, cảm giác kia không thua gì việc bảo cậu chết đi một lần. Trong mấy mươi năm, mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm sau khi chủ tử mất đi, cậu phải sống qua nỗi cô đơn và đau khổ đâm tim khắc cốt đó như thế nào đây?

Hữu Xu gần như không dám nghĩ tới, nhưng trong lúc lơ đãng lại luôn nhớ tới, sau đó lạnh run.

Cảm giác được người trong ngực đang run rẩy, Đạo Quang để vội vàng vỗ lưng cậu, khàn giọng nói nhỏ, “Hữu Xu đừng sợ, bằng không người...” Hắn dừng một chút, giống như từ trong trái tim chảy đầy máu tươi phun ra nửa câu sau, “Người đi theo cùng ta đi?”

Hữu Xu không chút nghĩ ngợi mà gật đầu, nhưng mà còn không thể chờ đến ngày đó, cậu đã ngủ say trước, thân thể ở trong ánh trăng tản ra ánh sáng nhạt, giống như một tượng điêu khắc thánh khiết. Đối với việc này, Đạo Quang để chỉ có thỏa mãn, không có tiếc nuối. Hắn vốn đã nghĩ, bất luận như thế nào cũng phải sống lâu hơn Hữu Xu một ngày, như thế, Hữu Xu không cần phải một mình thừa nhận nỗi đau người yêu qua đời. Lúc hắn còn sống, Đạo Quang để hy vọng cậu có thể bình an vui vẻ, chết rồi cũng chỉ mong cậu không lo không nghĩ.

Ôm người vào trong quan tài thủy tinh, bên ngoài tầng tầng lớp lớp niêm phong quan tài, lại hao phí mấy năm thời gian xây một lăng mộ dưới đất to lớn, để tránh người bên ngoài quấy rầy Hữu Xu yên giấc, lúc này Đạo Quang để mới cảm thấy mỹ mãn nhắm lại hai mắt.

Sáu trăm năm sau, Tấn quốc.

Trong một cung điện xanh vàng rực rỡ bỗng nhiên truyền ra một trận khóc thét thê lương, lại có vài giọng nói lo lắng đồng loạt khuyên giải an ủi, mơ hồ có thể nghe thấy “Nương nương nén bi thương chấp nhận, đừng làm bị thương thân thể” vân vân.

Từ hành lang gấp khúc đi vào chính điện, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên xà nhà treo một tấm biển thiếp vàng, trên viết ba chữ “Ánh Nguyệt cung” rồng bay phượng múa. Còn đây là tấm điện của phi tử mà Hoàng đế Tấn quốc sủng ái nhất, Nguyệt phi Đậu thị, nàng đồng thời cũng là đệ nhất mỹ nhân Tấn quốc, chỉ dùng nửa bên mặt liền khiến Hoàng đế mê mẩn đến thần hồn điên đảo, nhớ mãi không quên, dùng thủ đoạn cường ghen nạp nàng vào cung, từ nay về sau chuyên sủng.

Nhưng mà vị mỹ nhân phong quang vô hạn này cũng có thời điểm thê lương bất lực, lúc nhi tử nàng gần ba tuổi thì bị một vị phi tử ám hại, đã trúng độc bỏ mình. Cung nữ vừa an ủi nương nương, vừa nói muốn đi bẩm báo Hoàng Thượng, lại bị nàng dùng sức giữ chặt, “Không cần đi! Ta còn có biện pháp, đúng, ta còn có biện pháp!”

Nàng ôm lấy nhi tử, mở một cửa ngấm ở hậu điện đi vào địa cung, ngọn nến trong địa cung không lửa tự cháy, chiếu sáng con đường nàng đi. Cuối địa cung là một vách tường cao tới mười trượng, trên đó điêu khắc đủ loại quỷ quái mặt mũi hung tợn, bức phù điêu ở giữa là một nam tử mặt đen, cầm bút lông trong tay hướng về phía một quỷ vương, quỷ vương quỳ xuống đất thổ dài, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, quỷ quái xung quanh thì sôi nổi xoay người, dường như muốn chạy trốn.

Trước bức phù điêu giống như thật này, vẻ mặt kiên định của nữ tử rốt cuộc sụp đổ, hiện ra vài phần hoảng sợ. Nàng thở sâu, lập tức nhẹ nhàng đặt nhi tử trên đất, dập đầu với nam tử mặt đen, một cái, hai cái, ba cái, bốn... Dập đầu mấy khắc, cho đến khi trán sưng đỏ đổ máu cũng không thấy tạm ngừng.

Rốt cuộc khi dập đến cái thứ hai trăm, phù điêu nam tử mặt đen lại hóa thành thật thể, từ trên tường bay xuống, trầm giọng hỏi, “Người lại muốn làm gì?”

“Cầu tiên tôn cứu hài tử của ta!” Nữ tử nước mắt giàn dụa.

“Người nên biết, bốn tọa là phán quan minh phủ, chỉ biết câu hồn, không biết cứu mạng. Khi bốn tọa giúp người đổi cái đầu tuyệt thế mỹ nhân này đã từng cảnh cáo người, cái đầu này là của một hoa khôi bên sông Tần Hoài năm trăm năm trước, tiện mệnh tiện thân, người dùng đồ vật của nàng ta liền dính tiện cách của nàng ta, mặc dù nhất thời được sủng ái cũng đi không xa, sinh được hài tử cũng là quỷ đoản mệnh. Là người tự mình chấp mê bất ngộ nhất định phải như thế, hiện giờ lại đến cầu bốn tọa có tác dụng gì?” Nam tử phát tay áo xoay người.

Nguyệt phi lấy từ trong ngực ra một cây bút lông sói lóe kim quang, cầu xin nói, “Nếu tiên tôn có thể cứu con ta, ta liền đem thần vật ngài từng tặng cho tổ tiên châu về hợp phước.”

Nam tử đột nhiên quay đầu, vẻ mặt rối rắm. Một lát sau, hắn nhận bút lông sói, thở dài nói, “Thôi, bốn tọa sẽ giúp người một lần cuối cùng. Chỗ này bốn tọa có một di thể có thể cất chứa hồn phách con người, mang tới thi triển di hồn đại pháp.”

“Di thể ai?” Nguyệt phi lo lắng đặt câu hỏi. Dù sao nhi tử cũng là quý tộc thiên hoàng hậu duệ, sao có thể tùy tiện nhốt thi thể trong mộ hoang mà dùng?

Nam tử cười lạnh, “Người không cần cảm thấy bồi hờ con người. Nói câu không xuôi tai, lấy tiện cách của con người, vào khối di thể này quả thật là giày xéo hắn. Hắn là hoàng tộc Đại Yến sáu trăm năm trước, quanh thân lượn lơ tử vi để khí, con người vốn là mệnh chết yếu, càng không có mệnh chân long thiên tử, nếu dùng khối thân thể này, ngày sau lại có thể điên đảo càn khôn, lên ngôi đại bảo. Nếu không phải âm dương điểm hóa bút của bốn tọa là thể gian chí bảo, phải dùng chí bảo trao đổi mới có thể trả nhân quả, cũng sẽ không mang hắn ra.”

Nữ tử vui mừng quá đổi, liên tục đập đầu.

Nam tử biến mất một khắc, khi xuất hiện trở lại trong tay ôm một khối “thi thể” phát ra ánh sáng nhạt, nữ tử chỉ liếc mắt một cái đã bị gương mặt tú lệ vô song của người đó hấp dẫn, ngược lại kinh nghi bất định nói, “Tiên tôn, tuổi của hắn dường như quá lớn, mặc dù người có phép thuật, có thể làm cho người khác quên đi dung mạo con ta trước kia, nhưng cũng không thể khiến cho bọn họ xem nhẹ tuổi của hắn được!”

“Người biết cái gì, chỗ bốn tọa có một chai nước hoàng tuyền, có thể quay ngược thời gian. Đợi bốn tọa cho hắn uống là có thể biến thành trẻ con ba tuổi.” Nam tử lấy ra một chai nước, rót vào trong miệng “thi thể”, đợi người đó lui về ba tuổi mới bắt đầu thi triển di hồn thuật, sau đó ôm một cái thi thể không có hồn phách khác đi.

“Mẫu phi, con đã đói bụng.” Đứa bé nằm trên mặt đất chậm rãi mở hai mắt, lộ ra một nụ cười.

99. Chương 99: Kiếp Thứ Năm: Lục Phán - Nhất Thể Song Hồn

Nguyệt phi sợ Lục phán quan lừa dối mình, cũng không ôm nhi tử, chỉ là cầm cánh tay nó, hỏi rất nhiều vấn đề. Đứa bé đối đáp trôi chảy, và lại rất nhiều vấn đề đều là tư mật hai mẫu tử mới biết được, lúc này mới triệt để đánh mất hoài nghi của Nguyệt phi. Đây đích đích xác xác là nhi tử của nàng, bất quá là thay đổi một thân thể khác mà thôi, nhìn làn da tuyết trắng, ánh mắt đen láy này, nhìn thể nào cũng thấy đáng yêu, Hoàng Thượng thấy nhất định sẽ thích.

Khi nàng ôm nhi tử ra khỏi địa cung, Hoàng đế Tấn quốc nghe tin tức vừa vắn đi tới. Hắn giống như không chút nào phát hiện tướng mạo nhi tử thay đổi, thấy nhi tử chỉ hơi có chút nóng lên, lúc này mới buông quả tim treo cao xuống, kéo hai mẫu tử vào trong ngực an ủi một phen, còn lần nữa cam đoan sẽ nghiêm trị hung thủ. Một tháng sau, một tần phi địa vị cao nào đó bạo bệnh mà chết, cao thấp cả cung bị kéo đi tuần táng, chuyện này coi như kết thúc. Để lấy lòng Nguyệt phi như mặt trời ban trưa, rất nhiều tần phi mang theo lễ vật đến thăm cửu hoàng tử, trong lời nói hết sức khen tặng. Mọi người trước sau như một mà sinh hoạt, chỉ mình hoàng hậu vô cùng hoang mang.

Tiến bước Nguyệt phi và cửu hoàng tử đến thỉnh an, nàng dựa nghiêng trên nhuyễn tháp, sâu kín mở miệng, “Lục Liễu, người còn nhớ rõ bộ dạng vốn dĩ của cửu hoàng tử là thể nào không?”

“Khởi bẩm nương nương, bộ dạng cửu hoàng tử không phải chính là như vậy sao? Có điều gần đây cậu ấy sinh bệnh, hình như gầy đi một ít, khuôn mặt không mượt mà có thịt như trước kia.” Đại cung nữ quỳ gối nói.

“Phải không? Sao trong trí nhớ bốn cung, cửu hoàng tử căn bản không ngọc tuyết đáng yêu như vậy nhỉ? Bốn cung nhớ rõ trước kia làn da nó thô ráp vàng như nến, mắt nhỏ, mũi tẹt, môi dày, cổ ngắn quả thực xấu đến mức không cách nào nhìn vào mắt. Năm đó lúc nó sinh ra bốn cung từng hoài nghi có phải hài tử bị đánh tráo hay không, tận lực bảo người đi tra, còn giết giầy Hoàng Thượng lấy máu nghiệm thân. Sao các người đều quên vậy?” Nói xong lời cuối cùng, hoàng hậu kinh hoàng phát hiện ký ức của mình cũng bắt đầu mơ hồ, dung mạo xấu xí không chịu nổi của cửu hoàng tử giống như bị một lực lượng vô hình nhiều lần chà lau, cứ như đương nhiên mà biến thành bộ dạng hiện tại.

Cung nữ hoang mang nói, “Nương nương, có lẽ ngài nhớ lầm đi? Nguyệt phi nương nương chính là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, hài tử nàng ấy sinh sao lại xấu chứ?”

“Gần đây vì điều tra việc cửu hoàng tử trúng độc, bốn cung quả thật hơi mệt mỏi, ngay cả cảnh trong mơ và hiện thực cũng phân không rõ. Đi tìm thái y đến giúp bốn cung nhìn xem, bốn cung đau đầu.” Hoàng hậu đỡ trán.

Mắt đại cung nữ lộ ra lo lắng, vội vàng đến thái y viện.

Nguyệt phi vốn dĩ nửa tin nửa ngờ với lời của Lục phán quan, nhưng lâu ngày, nàng cũng tin tưởng. Lục phán quan nói nhi tử chung quy có một ngày có thể lên ngôi đại bảo, Hoàng Thượng liền bắt đầu bị bệnh, sau đó tuyệt tự, mà những hoàng tử sinh được trước đây lại lục tục chết đi, đến cuối cùng lại chỉ còn mỗi mình cửu hoàng tử.

Đối với độc đinh duy nhất, Hoàng đế tự nhiên cực kỳ coi trọng, nhưng hấn thất vọng phát hiện, đứa nhỏ này đúng là một đứa ngốc, một chữ trở đi trở lại viết cả trăm lần, hỏi lại nó vẫn không biết, càng miễn bàn bảo nó học thuộc sách, thế cho nên đến mười một mười hai tuổi mà chỉ biết viết tên của mình “Cơ Hữu Xu”. Bảo nó làm một bài văn thơ, nó liền cầm bút lông vẽ loạn một trận trên giấy, cuối cùng bài tập nộp lên chỉ có thể nhìn thấy một đám mực rối beng, khiến Hoàng đế tức giận đến học máu.

Cái này còn không phải đáng hận nhất, trong học tập nó biểu hiện vô cùng ngu dốt, nhưng ở phương diện ăn uống chơi bời lại rất có thiên phú, xúc xúc, đấu đố, đánh nhau, say rượu, đùa giỡn cung nữ, quả thực vô sự tự thông, trọn một tên ăn chơi trác táng, hỗn thế ma vương.

Mặc dù là nhi tử duy nhất của mình, nhưng Hoàng đế liếc nó một cái cũng thấy phiền, chạy vào trong cung Nguyệt phi giận dữ, nói cái gì con hư tại mẹ, nếu lão cừu đẳng cơ, Tấn quốc không thể không vong. Nguyệt phi cũng thực lo lắng, rồi lại không hề có biện pháp. Nàng nhốt nhi tử ở trong điện đọc sách, nhi tử có thể hủy cửa sổ chạy đi ra ngoài; mời tiên sinh lợi hại nhất cho nó, nó có thể đảo mắt liền đánh tiên sinh đến đầu rơi máu chảy; ném nó vào quân doanh chịu khổ, lúc trở về ngoại trừ đánh bạc thì cái gì cũng không học được, còn được thị vệ lấy lòng mà béo hơn mười cân.

Mất thấy bởi vì nhi tử ngu dốt và không tốt mà mình dần dần mất đi sủng ái của Hoàng thượng, Nguyệt phi rốt cuộc nhịn không nổi, một lần nữa xuống địa cung đập đầu. Song lần này bất luận nàng đập bao nhiêu cái, phù điêu trên tường đều thờ ơ, hiển nhiên đã không chuẩn bị phản ứng tới hai mẫu tử này nữa.

“Tiên tôn, đây thật sự là một lần cuối cùng. Nếu ngài giúp ta như nguyện, ta để hoàng gia xây chùa miếu cung phụng ngài, nếu ngài không chịu đáp ứng, ta liền hủy đi bức tường này, khiến ngài không nhà để về...”

Lời nàng còn chưa dứt, phù điêu trên tường liền giật giật, sau đó chậm rãi bay xuống.

“Đậu thị, ngươi cho là bốn tọa chỉ có chỗ ở này thôi sao?” Nam tử mặt đen trùng mắt, biểu tình vô cùng phần nộ.

Nguyệt phi có thể mở một đường máu ở hậu cung, tự nhiên cũng có vài phần nhãn lực. Nàng chẳng những phát hiện bất mãn trên mặt tiên tôn, còn có ngoài mạnh trong yếu che giấu thật sâu, như thế xem ra, nơi này mặc dù không phải chỗ ở duy nhất của hấn, nhưng cũng là điểm dừng chân rất quan trọng, nếu bị phá hư, rất có thể còn tổn thương pháp lực của hấn.

Bất được nhược điểm này, Nguyệt phi tất nhiên là được một tác lại muốn tiến một thước, đập đầu nói, “Nếu tiên tôn còn có chỗ đi, như vậy tín nữ liền hủy nơi này đi, cũng tiện để xây một đầu cầu tràng cho con ta. Nó đã đề cập rất nhiều lần, tín nữ đều không đáp ứng.”

Nam tử mặt đen nhin rồi lại nhin mới không đem âm dương điểm hóa bút chọt lên trên mặt Nguyệt phi. Hấn chậm rãi đi vài bước, trầm giọng nói, “Lần này ngươi lại muốn bốn tọa làm gì?”

Nguyệt phi thấy hấn nhả ra, vội vàng quỳ gối đi lên, “Tiên tôn, nếu ngươi có thể đổi đầu cho tín nữ, đổi thân thể cho con ta, tự nhiên cũng có biện pháp khiến nó trở nên thông minh đi?”

Nam tử mặt đen cười lạnh, “Đậu thị, người thật đúng là được một tác lại muốn tiến một thước!” Dứt lời suy nghĩ một khắc, gật đầu đạo, “Bốn tọa có thể giúp người, nhưng chỉ bằng người cùng bốn tọa định ra khế ước, nói rõ đây là lần cuối cùng, ngày sau người và ta không còn quan hệ nữa.”

“Tín nữ nguyện ý!” Nguyệt phi không chút do dự gật đầu.

Nam tử mặt đen nhắc bút viết ra một khế ước lóe kim quang trên không trung, bảo Nguyệt phi cắn rách đầu ngón tay đồng ý trên đó. Nguyệt phi làm theo sau đó lập tức trở về Ánh Nguyệt cung, bảo người tìm nhi tử trở về. Cửu hoàng tử năm nay mười hai tuổi, mang gương mặt tú lệ vô song, lại có một quả tim đen đến tận tâm can, thích ngược đánh cung nữ, càng thích thưởng thức tình cảnh huyết tinh phạm nhân bị mãnh thú cắn xé nuốt ăn.

Khi thái giám mời gã về Ánh Nguyệt cung, trong tay gã còn dắt một con chó ngao thể trạng khổng lồ, quanh thân chó ngao dính đầy vết máu, đi một bước liền lưu lại một dấu chân dơ bẩn tanh hôi, từ phía sau nhìn có chút khiếp người. Nguyệt phi bị dấu chân máu đầy đất dọa sợ, mệnh lệnh nhi tử nhanh chóng mang con chó đi.

“Kêu cái gì mà kêu, kêu nữa ta bảo Hắc Long ăn người!” Đối bối mẫu thân của mình, cửu hoàng tử cũng không có một chút cung kính.

Nguyệt phi tức giận đến ngã ngựa, vút cho Lục phán quan đang ẩn thân một ánh mắt ra hiệu. Đầu bút của Lục phán quan điểm nhẹ trên trán cửu hoàng tử, khiến gã mê man, sau đó mang đến nội thất đặt ở trên giường, chậm rãi nói, “Sở dĩ hắc xấu xa không chịu nổi, bởi vì hồn thể dơ bẩn, mệnh cách đê tiện, thế cho nên nhiễm đen ngũ tạng lục phủ. Đợi bốn tọa tẩy trừ vật bẩn, để lại cho hắc một trái tim thủy tinh, người cũng liền trở nên thông minh nhu thuận.”

“Vậy ngài liền nhanh chóng động thủ đi.” Nguyệt phi vẻ mặt hấp tấp nóng nảy.

Lục phán quan gật đầu, dùng ngòi bút vạch mở lồng ngực cửu hoàng tử, xem xét tình huống nội phủ của gã, nào ngờ đầu mới vừa đưa qua, đã bị mùi tanh hôi phóng lên cao hun đến mức chảy nước mắt, đầu choáng váng. Nguyệt phi cũng bị bức lui mấy bước, bịt miệng mũi kính sợ hỏi, “Nội phủ con ta sao lại thối như vậy?”

Lục phán quan vội vàng thi triển phép thuật che lại khứu giác, cười lạnh nói, “Người vốn dĩ không nên được sống, mà hắc cũng không nên đến thế gian, ông trời dễ dàng tha thứ hắc sinh ra, tự nhiên muốn cướp đoạt hết thấy thiện niệm phúc báo của hắc, cho hắc đến thế gian bằng túi da vừa bẩn vừa thối, cố tình bốn tọa giúp hắc nghịch thiên cải mệnh, dời hồn vào trong pháp thể chân long này, làm hắc càng dính một tầng nhân quả xấu, không phải càng bẩn càng thối sao? Bốn tọa giúp hắc tẩy đi lớp dơ bẩn này, chính mình cũng sẽ thối mấy chục ngày, quả thật mất nhiều hơn được!”

Tuy rằng lòng đầy oán khí, nhưng để thoát khỏi hai mẫu tử Nguyệt phi, lục phán quan vẫn khom lưng xuống, bắt đầu thanh lý ngũ tạng lục phủ của cửu hoàng tử. Trái tim là chỗ quan trọng, có một quả tim thủy tinh thất khiếu lung linh, thì dù người này có xấu xa hơn nữa, sớm muộn gì cũng có một ngày thụ giáo từ đó thay đổi, vì thế lục phán quan dùng âm dương điểm hóa bút vạch mở lớp đen bao ở bên ngoài trái tim, chuẩn bị dọc theo khe hở này chậm rãi làm vật bẩn tọc ra, nào ngờ mới vừa lột ra một mảnh nhỏ

tiếp theo, chỉ thấy bên trong lộ ra một tia sáng màu tím.

Tia sáng này còn rực rỡ hơn cả ánh sáng nhật nguyệt, mặc dù Lục phán quan đường đường là quý tiên, cũng thiếu chút nữa bị đâm mù hai mắt. Hắn vội vàng che mắt, thầm nghĩ không ổn: bên trong thân thể này thế mà còn bảo tồn hồn phách nguyên chủ, lại bị một luồng pháp lực cường đại phong ấn trong trái tim, từ đó giấu diếm được hết thấy quỷ thần. Nhưng mới vừa rồi hắn dùng âm dương điểm hóa bút phá vỡ một chút lực phong ấn, tiếp qua không lâu, linh hồn ngủ say kia nên thức tỉnh.

Nói cách khác, vị hoàng tộc này sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ sống lại, lại bởi vì do mình, mà khiến một cô hồn dã quỷ chiếm cứ thân thể, đây là nhân quả luân hồi như thế nào? Lục phán quan choáng váng, hối hận không ngừng. Vốn tưởng rằng giúp Nguyệt phi có thể trả một phần nhân quả, nào ngờ lại dính vào một nhân quả càng ác nghiệt hơn, vậy phải làm sao bây giờ?

Lục phán quan bị kim quang đâm vào cả người phát đau, trong lòng biết người này tỉnh lại, thì đầu tiên sẽ vấn tội mình, mà lực lượng chất chứa trong cơ thể người này, đừng nói quý tiên một giới khó có thể ngăn cản, dù là Thiên Tôn đến trần gian cũng không cách nào địch nổi. Không được, phải nhanh chóng thoát thân, nếu không liền chậm.

Lục phán quan quyết định thật nhanh, đem bút lông dò vào trong đại tràng cứu hoàng tử, dính rất nhiều vật bẩn thối không ngửi được, từng chút từng chút một vẽ loạn trên chỗ hồng, bôi một tầng lại một tầng, đến khi che đầy toàn bộ kim quang mới bỏ qua, sau đó run tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn biết, lớp vật bẩn này sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị kim quang phá tan, nhưng chờ đến lúc này, hắn đã trốn đến nơi bí ẩn, đối phương cũng liền không làm gì được. Dùng bút lông khép bụng cứu hoàng tử lại, lại âm thầm xé bỏ khế ước trước đó, hắn đi ra khỏi nội điện, nói, “Nguyệt phi, giữa ngươi và ta thanh toán xong, ngày sau đừng đến quấy rầy bốn tọa nữa. Bốn tọa đã quyết định dọn đến nơi khác ở, địa cung kia ngươi muốn hủy thì cứ hủy, tùy ý ngươi.”

Bất quá chỉ là thiếu một ít cung phụng, mất vài năm đạo hạnh, so với hồn phi phách tán thì tính là cái gì? Trước tiên hắn phải trốn rồi lại nói.

Từ lúc kim quang trong cơ thể phát ra thì Nguyệt phi đã bị bức lui ra ngoài điện, lòng cho rằng nội phủ Nhi tử đã thanh lý sạch sẽ, cho nên cũng không giữ lại, vội vàng đi vào xem. Một tháng đi qua, hai tháng đi qua, ba tháng đi qua... Nhi tử không có chút dấu hiệu trở nên thông minh, nàng thế mới biết mình bị lục phán quan lừa gạt, khi muốn tìm đối phương tính sổ thì phù điêu trên vách tường đã không cánh mà bay, lại thực sự phải đến sạch sẽ.

Nguyệt phi hết cách, chỉ đành tiếp thu hiện thực, may mà mệnh cách của nguyên chủ khối thân thể này cực quý trọng, vận khí cũng có thể nói là nghịch thiên, khi nàng mấy lần bị Hoàng Thượng răn dạy, địa vị cũng giảm rồi lại giảm, Hoàng Thượng lại không thể ngờ mà mắc một trận bệnh nặng, ba ngày sau đi đời nhà ma, cả nước để tang.

Năm sau, cứu hoàng tử đăng cơ, mặc dù mới mười ba tuổi, lại cực kỳ trầm mê nữ sắc, lập tức hạ chỉ tuyển tú nữ bổ thêm vào hậu cung, còn chính vụ thì ném cho hoạn quan và ngoại thích. Gã sinh hoạt cực kỳ xa xỉ, một bữa cơm phải ăn ngàn lượng bạc trắng, ngay cả đi nhà xí cũng là dùng lạng la tơ lụa, đối ngoại liền

nói làn da mình quá mức non mịn, chịu không nổi giấy thô ráp. Chẳng những như thế, gã còn cực kỳ tàn bạo bất nhân, trò chơi thích nhất chính là đem mảnh thú mình nuôi dưỡng thả trên đường cái, sau đó đứng ở đầu tường tươi cười nhìn bọn nó cắn xé dân chúng, nếu ai dám đứng ra phản kháng, tức khắc liền bị cấm vệ quân giết chết, cuối cùng phân thân ném đi đút cho chó.

Mà sủng thần của gã đều là cá mè một lứa, chẳng những không tăng thêm khuyển nhử, còn trợ Trụ vi ngược, khi gã nhảm chán liền đề xuất đủ loại biện pháp tìm niềm vui. Những biện pháp đó vô cùng rộn người, có phân thân người sống, có ném người vào trong ổ rắn, còn có đem người ném vào nồi chảo tươi sống nấu chín, không quá ba năm liền đem trung lương giết không còn một mảnh.

Chính cái gọi là “ác giả ác báo”, dưới chính sách tàn bạo của Thuần đế, cũng chính là cửu hoàng tử, chẳng những dân chúng khởi nghĩa vũ trang, phiên vương và tướng lãnh các nơi cũng đều sôi nổi giơ lên lá cờ “Thanh quân trắc”, vào kinh thảo phạt. Thân quân của Thuần đế không thể chống cự bao lâu liền chạy tứ tán, thái hậu nương nương sợ bị nghiêm hình bức cung mà treo cổ tự vẫn trước một bước, nhóm tàn phi không bị khống chế, vội vàng đóng gói đồ đạc từ mật đạo bỏ chạy. Một cung điện to như vậy, ngần ngừ vài canh giờ đã người đi nhà trống, chỉ còn mỗi Thuần đế cùng với thái giám tâm phúc ngồi trên Kim Loan điện sững sờ.

“Đại quân sắp đánh vào đi?” Nghe thấy tiếng chém giết bên ngoài tường cung, Thuần đế sợ tới mức hai chân run run, mặt không còn chút máu. Từ bỏ vương miện Hoàng đế, gã cũng bất quá chỉ là một kẻ nhu nhược miệng cộp gan thỏ mà thôi, ngay cả dũng khí tự sát cũng không có.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, qua một khắc đồng hồ liền đánh vào, ngài cũng theo mật đạo trốn đi.” Thái giám đau khổ khuyên bảo.

“Nếu trăm chạy, bọn họ quét ba thước đất cũng có thể tìm ra trăm, dọc theo đường đi màn trời chiếu đất, một mỗi, trăm chịu không nổi cái loại khổ này đâu.” Thuần đế vỗ vỗ ngực, tiếp tục nói, “Trong tay trăm còn có một lá bài tẩy có thể đổi lấy cuộc sống an nhàn ngày sau, cần gì phải chạy thoát thân? Người đi hỏi thăm, đội quân đầu tiên công phá cửa thành đến tột cùng thuộc thế lực phương nào.”

“Nô tài đã sớm nghe ngóng rõ ràng, đội quân này lệ thuộc Hồ Uy tướng quân.”

“Hồ Uy tướng quân là người phương nào?” Thuần đế chỉ nhận biết được vài thái giám bên người, nào biết được triều đình còn có nhân vật này.

“Hồ Uy tướng quân rất ghê gớm, từng là một đạo phi ở Long Thành, sau đó bị triều đình chiêu an, lĩnh một đám huynh đệ đến Tây Bắc trú biên, trong mười năm từ một đầu lĩnh nho nhỏ thăng làm Thống soái, hiện đã thu nạp hai mươi vạn đại quân Tây Bắc. Hai mươi vạn đại quân so với năm sáu chục vạn đại quân của phiên vương khác khi lấy ra tuy rằng không đáng nhắc tới, lại bởi vì Tây Bắc chiếm cứ tuyến đầu biên cương, hàng năm chiến đấu với man di nuôi ra chiến lực vô cùng bư hãn, một đường thế như chẻ tre, thẳng vào kinh thành, dẫn đầu thứ nhất. Mà thế lực khác hiện nay còn đang ở nửa đường, cũng không biết lúc nào có thể tới.”

“Lúc nào có thể đến? Chẳng lẽ trăm còn phải giơ cờ hoan nghênh bọn họ sao?” Thuần đế dùng sức vỗ long ỷ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói nhỏ, “Thôi, tiện nghi cho Hồ Uy tướng quân này. Nghe lời người nói trước đó,

hắn coi như là một nhân vật hung ác.”

Khi nói chuyện, một đám sĩ binh khỏe mạnh mặc giáp trụ màu đen đã phá cửa cung, đi nhanh vào Kim Loan điện. Bọn họ cũng không đâm trái đâm phải, mà là phân ra hai bên, cúi đầu cung nghênh tướng quân. Chỉ nghe ngoài hành lang truyền đến một trận tiếng bước chân trầm ổn, một bóng dáng to lớn bỗng nhiên xuất hiện, thân cao gần như chín thước chắn ánh nắng chiếu nghiêng xuống kín kín kẽ kẽ, còn có một cỗ tinh phong theo hắn mà đến, tựa như lưỡi dao sắc bén cắt vào mặt.

Chính cái gọi là “trăm nghe không bằng một thấy”, tuy rằng Thuần đế sớm biết rằng Hồ Uy tướng quân là một người hung ác, nhưng giờ khắc này chân chính nhìn thấy đối phương mới hiểu được cái gì gọi là diêm vương tái thế. Trong tay của hắn mang theo một thanh cương đao dính máu, từng bước tới gần, gương mặt để bộ râu quai nón rậm rạp bị một vết sẹo xuyên qua, có vẻ dữ tợn đến cực điểm. Hắn hơi nâng nâng mày kiểng, đôi mắt phượng dài cũng theo đó bắn ra một luồng ánh sáng lạnh, trầm giọng nói, “Người không chạy trốn ngược lại khiến bản tọa giết mình đó.”

Mà càng làm hắn giết mình lại là tướng mạo Thuần đế. Bất luận như thế nào hắn cũng không nghĩ ra, vị bạo quân giết người như ngóe trong truyền thuyết, lại có một gương mặt tú lệ như hoa xuân như vậy, lại khiến hắn liếc mắt nhìn một cái thiếu chút nữa thất thần. Nhưng mà chỉ là thiếu chút nữa thôi, khi hắn đối diện với cặp mắt vẫn đục không chịu nổi kia, tất cả kinh diễm đều bị nồng đậm chán ghét áp xuống.

Khuôn mặt này phối với đôi mắt đó, quả thực phung phí của trời! Đáng tiếc! Hắn âm thầm lắc đầu, sau đó gươm đao chém tới.

Thuần đế mới vừa rồi còn vững vàng ngồi trên long ỷ bay nhào đến bên chân hắn, ôm hai chân cường tráng của hắn khóc thét, “Tướng quân chậm đã! Nếu ngài có thể tha tánh mạng trẫm, trẫm liền đem bảo tàng của hoàng tộc Cơ thị đưa cho ngài!” Không sai, hoàng tộc Tấn quốc đúng là hậu duệ của hoàng tộc Cơ thị đã từng thống lĩnh toàn bộ thiên hạ, trong tay nắm giữ bảo tàng tích lũy hơn một ngàn năm của hoàng tộc Cơ thị.

Hồ Uy tướng quân Mạnh Trường Dạ bất vi sở động, một đao cắm vào ngực Thuần đế, chậm rãi đâm vào. Lấy lực tay hắn, chỉ cần mũi đao vừa đưa vào trong một cái là có thể chấm dứt tính mạng người này, nhưng chẳng biết tại sao, đối với khuôn mặt này, hắn lại có chút chần chờ, lúc thì tinh thần không tập trung, lúc lại cảm thù đến tận xương tủy, hỗn loạn đến mức đầu đầu muốn nứt ra.

Khi hắn cắn chặt răng, chuẩn bị đâm thẳng trái tim Thuần đế, quân sư Lưu Ôn đi theo hắn mười năm lại tiến lên ngăn cản, “Chủ công, đây chính là bảo tàng hoàng tộc Cơ thị tích lũy hơn một ngàn năm, đủ để khiến nhóm bách tính biên quan ăn no mặc ấm, đủ để ngài chiêu binh mãi mã nhất thống thiên hạ, ngài nên suy nghĩ rõ ràng!”

“Đúng vậy chủ công, Thuần đế tuy rằng đáng chết, nhưng nếu giữ một cái tiện mệnh của hắn lại có thể đổi lấy thiên hạ thái bình, dân chúng an khang, có sao mà không làm? Mong chủ công nghĩ lại.”

“Mong chủ công nghĩ lại!” Các vị phó tướng đồng loạt chấp tay.

Mạnh Trường Dạ rút mũi dao ra, giọng điệu hung ác cảnh cáo, “Coi như ngươi mạng lớn! Nếu để bổn tọa biết ngươi cố ý lừa gạt, cái mạng chó này bổn tọa tùy thời có thể thu hồi lại!”

Thuần đế tìm được đường sống trong chỗ chết, nghĩ mà sợ không thôi, bưng ngực liên tiếp đáp ứng. Mạnh Trường Dạ xua tay bảo thuộc hạ giúp gỡ băng bó, lại thấy một đám chất lỏng màu đen, vô cùng hôi thối từ trong miệng vết thương dưng mãnh tiến ra, xông hấn đến mức thiếu chút nữa rớt nước mắt.

“Nương, đây là thứ gì?” Hấn rút lui ba bước lớn, bịt miệng mũi.

Những tướng lĩnh còn lại cũng đều chịu không nổi, có che mặt, có xoay người, có tông cửa mà chạy. Vẫn là Lưu Ôn thần kinh cực mạnh, kéo long bào bị tổn hại của Thuần đế ra nhìn kỹ, nỉ non nói, “Đây chẳng lẽ là máu trong tim cầu hoàng đế? Không hổ là bạo quân mất nước, máu trong tim lại còn dơ bẩn hơn cả phân người, không được, ta cũng sắp nôn rồi!” Dứt lời chạy vội ra ngoài, liên tục nôn khan.

Bản thân Thuần đế cũng sắp hôn mê, lại sợ ánh mắt vừa nhắm đã bị Hồ Uy tướng quân chém rơi đầu, lấy từ trong lồng ngực ra một cuộn da dê nói, “Tướng quân, đây là tàng bảo đồ, nếu các người mang trầm chạy đi, trầm liền giao nó cho...” Lời còn chưa dứt, cuộn da dê đã bị Mạnh Trường Dạ phi thân lên cướp đi.

Thấy đối phương cấp tốc lui về phía sau giống như tránh ôn thần, Thuần đế cười lạnh nói, “Ngươi cầm bảo đồ cũng vô dụng, chỉ có người chảy huyết mạch Cơ thị mới có thể mở được bảo tàng.”

“Huyết mạch Cơ thị đều thối như ngươi à? Tổ tông ngươi làm thế nào chịu được vậy!” Mạnh Trường Dạ vừa lật xem bản đồ vừa lạnh giọng trào phúng.

Thuần đế cũng từng bị thương chảy máu, nhưng khi đó đều rất bình thường, sao máu trong tim lại thối như thế? Gã không rõ, càng cảm thấy mặt mũi mất sạch, tức đến khó thở ra lệnh thái giám bên người nhanh chóng giúp mình xử lý miệng vết thương. Có người chiếu cố đồng phân người thú vị hoắc này, đám thuộc hạ của Mạnh Trường Dạ tất nhiên là cầu còn không được, mắt lạnh nhìn chủ tử hai người cúi long bào rửa sạch sẽ máu đen, lại xé vạt áo đem miệng vết thương từng tầng từng tầng bao lấy.

Máu đen cuối cùng cũng dừng lại, mùi thối cũng phai nhạt rất nhiều, lúc này Mạnh Trường Dạ mới xách Thuần đế đã thay thường phục lên, uy hiếp nói, “Trên đường đừng đùa giỡn gian kế gì, nếu không dù buông tha bảo tàng không cần, bổn tọa cũng sẽ làm thịt ngươi.”

Thuần đế chỗ nào có cái lá gan kia, giống như chim cút rúc giữa các vị đại hán vạm vỡ, đập thi thể nghiêng ngã lão đảo ra cửa cung. Bởi vì các lộ phiên vương đã ở trên đường, hai mươi vạn đại quân mình mang đến không đủ để ngăn cản liên quân cùng đánh, Mạnh Trường Dạ rời khỏi kinh thành trước tiên, cũng cướp đoạt bảo vật trong cung một lần.

Khi hùng chủ khắp nơi đuổi tới, hoàng thành đã trống tuếch, một thi thể thân mặc long bào, ngũ quan bị chém nát nằm vật xuống trên long ỷ. Một hoạn quan mới vừa chạy ra cửa thành đã bị liên quân bắt được, xác nhận nói đây đúng là Thuần đế, từ đó, nhiệm vụ thanh quân trác cuối cùng cũng hoàn thành.

Tin báo tử của Thuần đế, có người tin tưởng cũng có người hoài nghi, nhưng hiện tại mục đích chính của bọn họ là xưng vương, cho nên phải tìm được ngọc tỷ trước. May mà Mạnh Trường Dạ là xuất thân chân đất, nửa chữ cũng không nhận ra, chỉ biết cướp đoạt tài vật, cũng không biết mang ngọc tỷ tượng trưng hoàng quyền đi. Khi hoạn quan lấy ngọc tỷ giấu ở trong địa cung ra, phiên vương mới vừa liên hợp lại sôi nổi đối lập, triển khai một cuộc chiến tranh đoạt ngọc tỷ.

Cùng lúc đó, Mạnh Trường Dạ đã rút khỏi kinh thành, ở Thiên Tân nghỉ ngơi và hồi phục mấy ngày, sau đó lệnh hai mươi vạn đại quân về Tây Bắc trước, mình thì mang theo hai ngàn tinh nhuệ đi tìm bảo tàng. Doanh trưởng lục tục bị nhổ lên, hai ngàn tinh nhuệ từng người dắt chiến mã, chờ đợi ở ven đường.

Thuần đế miệng vết thương đã kết vảy chỉ vào một con ngựa quắt, “Thế mà ngươi lại bảo trầm cười ngựa? Trầm chưa bao giờ cười ngựa, vẫn luôn ngồi ngự giá! Ngay cả chùi dít trầm cũng đều dùng tơ lụa, nếu như ngồi ngựa, không thể không bị mài rách da!”

“Ngươi mẹ nó ít nói nhảm! Bảo ngươi lên thì lên đi! Tấn quốc đã vong, đừng cứ trầm trầm, chọc cho lão tử phiền lòng!” Mạnh Trường Dạ là một thô nhân, cũng không vô nghĩa với gã, hung hăng tát qua một bàn tay.

Đầu Thuần đế bị đánh lệch, ánh mắt tan rã một khắc lại dần dần ngưng tụ, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn về phía Hồ Uy tướng quân.

100. Chương 100

Có lẽ là do trong lòng sợ hãi đối với thời gian vĩnh viễn đình trệ, khi chủ tử dần dần già đi, Hữu Xu cũng sinh ra nguyện vọng mãnh liệt chết cùng với hắn. Mà năng lực trước đây đối phương đưa vào trong cơ thể cậu là để bảo hộ, vì phòng ngừa cậu làm ra việc ngốc nghếch không thể vãn hồi, lực lượng này bắt đầu tự động phong ấn tinh thần lực của cậu, dẫn đến cậu không thể khống chế mà rơi vào ngủ say.

Vừa mới khôi phục tri giác, còn không kịp thở, nghênh đón cậu chính là một bàn tay thật mạnh, mà người động thủ lại là chủ tử mà cậu nhớ mãi không quên, cái này bảo cậu làm thế nào tiếp thu? Cậu trừng mắt nhìn, không dám tin thấp giọng gọi, “Chủ tử?”

Trừ khi bị mấy thuật pháp nhỏ linh tinh như thủ thuật che mắt mê hoặc thần trí, nếu không chỉ dựa vào mắt thường, cậu tất nhiên sẽ không nhận sai chủ tử nhà mình. Người trước mặt tuy rằng để râu quai nón dày rậm, trên mặt còn vắt ngang một vết đao dữ tợn, lại không che giấu được mặt mày tuấn mỹ vô trù, lạnh lùng cương nghị kia. Thực hiển nhiên, hắn lại thay đổi một thân thể hoàn toàn mới, mà mình và hắn đến tột cùng có quan hệ như thế nào? Nhìn biểu tình căm hận, cử chỉ thô bạo của hắn, hình như không phải bạn bè, mà là kẻ thù?

Trong lòng Hữu Xu bối rối, nhưng cũng biết trước khi làm rõ tình huống, tốt nhất vẫn là dừng hành động thiếu suy nghĩ. Cậu ngẩng đầu nhìn trời, nhanh chóng chớp mắt, thử ép nước mắt trở về. Nhưng mà biểu tình này lại bị Mạnh Trường Dạ hiểu lầm là kiêu căng, phũ tay lại là một cái tát, âm thanh lạnh lùng nói, “Còn thất thần làm gì, nhanh chóng lên ngựa! Nếu không thì lão tử xô cọng dây thừng trên lưng ngươi, kéo

người đi.”

“Tướng quân, vô nghĩa với hần làm gì? Trực tiếp trói người lại dùng ngựa kéo!” Một phó tướng tính tình bạo liệt hô lớn.

Hai bên má Hữu Xu đều sưng lên, lúc này thật sự nhịn không nổi, mắt lệ rưng rưng nhìn chủ tử, nước nỏ nói, “Đến tột cùng ta làm sai cái gì, người nói đằng hoàng với ta không được sao? Người nói ta liền nghe, tuyệt đối sẽ không tái phạm.”

Sao mới giây lát liền thay đổi tính tình? Lời này nói quá nhu thuận rồi! Mạnh Trường Dạ cảm thấy kinh ngạc, lại nhìn ánh mắt cậu, không khỏi ngẩn người. Nói thành thật thì, tướng mạo Thuần đế vốn là kiểu hần thích nhất, lúc mỉm cười lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, có thể khiến tim người nhìn tan ra. Nhưng hồng là hồng ở ánh mắt già, tròng trắng mắt che kín tơ máu, con người vẫn đục không chịu nổi, bên trong tràn ngập những tình cảm dơ bẩn nhất thế gian như tàn bạo, ích kỷ, dục vọng, tính kế, khảm trên gương mặt tú lệ này giống như đóa hoa xinh đẹp phun ra nhụy hoa tanh hôi hư thối, làm người ta buồn nôn.

Nhưng mà hiện tại, ánh mắt này tựa như đặt trong nước suối trong vắt tẩy rửa, tròng mắt thuần trắng, con người thật đen, sáng lấp lánh mà thắm ánh lệ, cực kỳ xinh đẹp, cũng cực kỳ sạch sẽ. Nhìn cậu hiện tại, lại nghĩ đến Thuần đế ngu ngốc vô đạo trước kia, Mạnh Trường Dạ lại sinh ra ảo giác đây hoàn toàn là hai người.

Nhưng hần thực nhanh liền thoát khỏi ma lực của ánh mắt này, đưa tay lại muốn tát qua một bàn tay, cuối cùng lại không biết sao không đành, không nhẹ không nặng vỗ ót cậu, mắng, “Người làm sai cái gì còn không tự biết à? Mẹ nó, nếu không phải người giết hại dân chúng, lạm sát trung lương, lão tử cũng sẽ không tạo phản! Còn không mau lên ngựa! Nếu chậm trễ hành trình, lão tử tự tay đánh gãy chân chó của người!”

Hai mắt Hữu Xu lóe lên, muốn tỉ mỉ suy ngẫm lời này, lại thấy một nam tử mặt trắng không râu tiến lên xin tha, “Tướng quân bớt giận, năm Hoàng Thượng bảy tuổi từ trên lưng ngựa té xuống, sau đó liền không chạm tới ngựa nữa. Hần thật sự không biết cười, nô tài mang hần theo được không?”

“Không nói sớm, lãng phí thời gian của lão tử!” Mạnh Trường Dạ trừng mắt nhìn nam tử một cái, sau đó lật người lên ngựa, vút roi mà đi.

Hữu Xu nhìn ra nam tử là một thái giám, vả lại dường như cũng không có ác ý với mình, liền đi lên yên ngựa dưới sự nâng đỡ của hần. Kỳ thật cậu biết cười ngựa, nhưng trước khi chưa làm rõ ràng tình huống, vẫn là lấy tĩnh chế động là tốt nhất. Nam tử chờ cậu ngồi vững vàng sau đó cũng nhảy lên lưng ngựa, vòng lấy cậu, nhẹ nhàng kéo dây cương. Con ngựa nâng chân bắt đầu chạy, đầu tiên là rất chậm, sau đó càng lúc càng nhanh. Hai ngàn tinh nhuệ vây hai người vào giữa, cam đoan dù bọn họ mọc thêm cánh cũng không bay ra ngoài được.

Gió lạnh quét trên mặt tựa như dao cắt, khiến Hữu Xu hơi có chút ăn không tiêu. Cậu nghiêng đầu, thăm dò nói nhỏ, “Ngày sau chúng ta làm thế nào?” Vấn đề này đã đủ để lấy được hết những tin tức cậu muốn, hơn nữa cậu dám khẳng định nam tử này với mình hẳn là quan hệ chủ tớ.

Nam tử quả nhiên kẻ bên lỗ tai nói, “Hoàng Thượng, tuy rằng ngài dùng tàng bảo đồ đổi lại được tánh mạng, nhưng Hồ Uy tướng quân là một nhân vật hung ác, trời mới biết hắn có thể qua sông đoạn cầu, giết người diệt khẩu hay không. Theo nô tài thấy, chúng ta vẫn là tìm một cơ hội giữa đường chạy thoát đi. Thứ sử Biện Châu là tâm phúc của tiên hoàng, cũng nhìn ngài lớn lên, hắn là sẽ thu nhận ngài. Nói như thế nào đi nữa ngài cũng là họ Cơ, là chân long huyết mạch, những phiên vương đó muốn xưng đế, người khác còn không nhận đâu! Ngài đến Biện Châu, Biện Châu chính là một Tấn quốc khác, đến lúc đó chúng ta lại thương lượng việc phục quốc.”

Hữu Xu vừa không gật đầu cũng không lắc đầu, nhìn bóng dáng chủ tử nhanh như điện chớp ở phía xa, trong lòng suy nghĩ như nước. Cậu xem như hiểu rõ, hiện tại mình họ Cơ, có phải tên Hữu Xu không thì tạm thời chưa biết, là quân chủ mất nước của Tấn quốc; mà chủ tử là Hồ Uy tướng quân, dẫn binh lật đổ thống trị của Tấn quốc, bắt mình làm tù binh. Để bảo mệnh, mình liền lấy bảo tàng hoàng tộc làm giao dịch, lúc này mới đổi được an ổn nhất thời. Từ biểu tình và lời nói của chủ tử và các tướng sĩ cậu lại suy đoán, mình hắn là một bạo quân, trách nhiệm mất nước quy kết hết mười phần do mình mê muội vô đạo.

Nhưng mà làm sao có thể chứ? Trước đây mình vẫn luôn ngủ say, mới vừa tỉnh lại còn bất mãn hai khắc, sao lại làm Hoàng đế Tấn quốc, sau đó khiến cho người người oán trách? Hữu Xu trăm tư không được giải, huyết Thái Dương nhảy thành thạch không ngừng, cảm giác sắp nổ tung.

Cậu vốn cho là hồn phách mình nhập vào người khác, xắn ống tay áo, nhìn thấy nốt chu sa ở mặt trong cổ tay, lại phủ định suy nghĩ này. Đây đích đích xác xác là thân thể cậu, không thể giả được, nhưng lại làm rất nhiều chuyện mà cậu căn bản không biết, tựa như có người nào đó trộm đi ký ức và thời gian của cậu, để lại một cục diện rối rắm cho cậu thu dọn. Cảm giác này thật sự hồng bét!

Thực nhanh, Hữu Xu phát hiện một chuyện còn hồng bét hơn. Vốn dĩ cậu cũng sống an nhàn sung sướng, nhưng không phải kẻ bất lực tay không thể nâng vai không thể gánh, ngược lại, dùng tiêu chuẩn người thường để cân nhắc, cậu có thể nói là văn võ song toàn, võ nghệ cao cường. Nhưng hiện tại, bất quá chỉ cưỡi ngựa trong chốc lát, mặt trong hai chân cậu lại đau đớn giống như bị lửa thiêu, hiển nhiên đã bị mài rách da.

Khối thân thể này vốn là năng lượng hội tụ mà thành, so với người bình thường càng thêm kiên cường dẻo dai, lực khôi phục cũng vô cùng kinh người, nhưng hiện tại lại biến thành trứng gà da giòn, thoáng đụng liền vỡ. Đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Hữu Xu đau đến nhe răng trợn mắt, rốt cuộc không có hơi sức suy nghĩ nữa.

Nếu như cậu biết thân thể này từ nhỏ đã tắm sữa bò, uống quỳnh tương, ngủ vằn cảm, mặc tơ lụa, ngay cả chùi đất cũng là dùng lông la tơ lụa, sẽ hiểu rõ vì sao mình vô năng như thế. Bảo kiếm có sắc bén hơn nữa, hồi lâu không dùng cũng sẽ rỉ sét.

Thái giám nhận thấy cậu khó chịu, thấp giọng khuyên giải an ủi, “Hoàng Thượng ngài nhịn một chút, nô tài tìm cơ hội mang ngài chạy đi.”

Trốn? Hữu Xu làm sao có thể trốn khỏi chủ tử? Sở dĩ thân thể này có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, dựa cả vào tử vi đế khí mà chủ tử độ cho cậu, trái lại bản thân hắn, thì lưu lạc thành tướng quân tạo phản, coi như là nhân quả luân hồi. Để trả lại phần nhân quả này, Hữu Xu cam nguyện dâng lên hết thấy của mình. Chủ tử muốn ngôi vị hoàng đế ư? Cậu liền tự tay đẩy hắn lên; chủ tử muốn bảo tàng? Cậu liền giúp hắn

tìm kiếm. Tóm lại đời này cậu đều đã nhận định chủ tử.

Nhưng quân vương mất nước và tướng quân tạo phản vốn là tử địch, nên làm thế nào chung sống hoà bình? Dựa theo phong cách hành sự của chủ tử, một khi mình không có giá trị lợi dụng, hẳn sẽ qua cầu rút ván đi? Nghĩ vậy, Hữu Xu nhịn không được rụt cổ. Nhưng thực nhanh cậu liền vứt bỏ những tạp niệm này, chuẩn bị trước tiên xoát xoát độ hảo cảm của chủ tử.

Trong lúc miên man suy nghĩ, quân đội đến một sơn thôn nhỏ. Bởi vì chiến loạn, người trong thôn đã sớm dắt díu con cái chạy thoát thân, để lại rất nhiều phòng ốc trống rỗng. Hai ngàn tinh nhuệ hơi chen một chút vừa vặn ở đủ. Hữu Xu được thái giám nâng đỡ xoay người xuống ngựa, đôi chân thon nhỏ run run rẩy rẩy.

Mạnh Trường Dạ gạt đám người ra đi tới, xách sau cổ cậu, trầm giọng nói, “Người ở cùng bốn tọa.” Cuối cùng chọn ra vài tên tráng hán, “Các người trông kỹ thái giám này. Nếu hắn dám chạy, không cần nói lại, trực tiếp chém.”

Mọi người cùng kêu lên đồng ý, sau đó sôi nổi trở về nghỉ ngơi.

Mạnh Trường Dạ chọn lựa nhà thôn trưởng, phòng ốc vô cùng rộng thoáng, Lưu Ôn và vài phó tướng cũng vào ở cùng, nhanh nhẹn dọn củi, nấu nước, nấu cơm. Bọn họ mang lương thực không nhiều lắm, bẻ ra ném vào nước sôi nấu thành cháo, hương vị thực không tốt, nhưng tốt xấu cũng có thể ăn no.

Hữu Xu không động dậy, giống như gà con bị Mạnh Trường Dạ kẹp dưới cánh tay, vào chính phòng, sau đó ném thật mạnh trên cái giường đầy tro bụi. Hữu Xu chân đau, tay đau, mông đau, chỗ nào chỗ nấy đều đau, nhịn không được rên rỉ lên, đôi mắt đen trắng rõ ràng tựa như thấm nước, quay tròn đảo quanh, giống như tùy thời sẽ rơi nước mắt.

Mạnh Trường Dạ bị bộ dạng đáng thương của cậu khiến cho trong lòng lúc thì xoắn thành một nùi, lúc lại ứa ra hàn khí, một lần nữa tự nói với mình người nợ là bạo quân giết người như ngóe, lúc này mới áp chế xúc động muốn tiến lên vỗ về an ủi.

“Kêu cái gì, lão tử còn chưa đụng tới người, lại kêu làm như giết heo vậy, có tin lão tử dùng một bàn tay xoá sạch răng người không!” Hắn giơ tay lên, làm bộ muốn tát, lại thật lâu không hạ xuống. Lời này nói thật sự trái lương tâm, lại khiến hắn tự đứng sinh ra rất nhiều cảm giác tội ác. Thuần đế rên rỉ chỗ nào giống giết heo, rõ ràng thực lưu luyến triền miên, còn hăng hái hơn so với tiếng gọi giường hắn nghe được khi ngẫu nhiên đi ngang qua quân kỹ doanh. Nếu không phải mặc giáp trụ rất nặng, che giấu phản ứng trung thành nhất của thân thể, hẳn nhất định sẽ xấu mặt.

Hắn càng nghĩ càng trăm tư không được giải. Rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy Thuần đế còn rất chán ghét, sao hiện tại luôn ngứa ngáy khó nhịn vậy? Nương, hay là bị Thuần đế hạ cổ độc rồi? Nghĩ vậy, Mạnh Trường Dạ hung hăng lau mặt, lại quơ quơ nắm tay với người trên giường, lúc này mới đi ra ngoài.

Hữu Xu không dám rên rỉ nữa, chậm rãi dựa ngòai ở trên giường, cởi giày cởi quần, xem xét bên đùi bị mài rách, đồng thời còn không quên phân tích tình huống hiện tại của chủ tử. Chủ tử để râu mép, trên mặt còn

có vết đao, lời nói cũng có chút thô lỗ, có thể thấy xuất thân không cao quý, cũng không nhận được giáo dục tốt đẹp, hẳn là dựa vào quân công lập nghiệp. Người như vậy tính tình khó tránh khỏi có một mặt hào sảng ngay thẳng, nếu muốn lấy lòng hắn, cần dùng thật lòng tương giao, không thể giả âm mưu quỷ kế.

Còn có, mười mấy năm trước đến tột cùng mình làm cái gì? Sao lại khiến Tần quốc diệt vong? Nhớ tới việc này, suy nghĩ đang dần rõ ràng của Hữu Xu lại hồng lét, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng.

“Người đang làm gì đó?” Mạnh Trường Dạ mới vừa đi ra ngoài không lâu không biết quay lại khi nào, nhúu đôi mày kiếm đen dày chất vắn, lập tức bên tai và cổ nhanh chóng nhiễm một mảnh đỏ ửng. Cầu hoàng đế chết tiết này, vậy mà lại cởi giày và quần dài, vùi đầu vuốt ve hạ bộ mình. Hai chân thon dài thẳng tắp của cậu đặt ở mép giường, hơi hơi gấp khúc, hình thành hai đường cong duyên dáng, trên làn da tuyết trắng trải rộng vết bầm hoặc xanh, hoặc tím, hoặc đỏ, nhìn qua vừa có chút ghê người, lại lộ ra một loại đẹp dễ rục rở tàn người.

Hơn nữa cậu cắn chặt cánh môi, hai mắt thâm ứ, cùng với biểu tình thống khổ mà lại ủy khuất, quả thực có thể làm cho thánh nhân nổi điên. Trong nháy mắt này, Mạnh Trường Dạ hận không thể bước lên, ném cậu ở dưới thân, dùng bất cứ thủ đoạn nào khiến cậu bật khóc.

Nhưng mà suy nghĩ này chỉ lướt qua giây lát, tự chủ cường đại vượt xa người thường làm hắn nhanh chóng bình phục nổi lòng, vững vàng đứng ở tại chỗ không động đậy.

Hữu Xu sợ tới mức run rẩy, ngẩng đầu nghẹn giọng nói, “Hai chân ta bị mài rách, phải xử lý một chút.”

Hóa ra là hai chân mài rách. Mạnh Trường Dạ vứt bỏ hết ý niệm trong đầu, đi lên trước nắm chặt một mắt cá chân cậu, khàn giọng mở miệng, “Để bốn tọa nhìn xem.” Dứt lời tựa như nhớ tới cái gì, vội vàng cúi đầu kiểm tra quần áo mình. May mà giáp trụ còn chưa cởi, đủ để che lấp địa phương không nên đứng thẳng kia.

Hắn nhịn rồi lại nhịn mới không để bàn tay mình dọc theo mắt cá chân nhẵn nhụi trơn mềm của Thuần đế chậm rãi leo lên trên, mà là tăng thêm một phần lực đạo, nâng nó lên đặt trên chân mình, sau đó cúi đầu nhìn chỗ bị thương. Chết tiết, cái chỗ này thật sự rất dễ dàng chọc người ta mơ màng, cách tiết khổ mỏng manh, hẳn giống như có thể nhìn thấy màu sắc và hình dạng chỗ kia...

Nhắm mắt, lại không dấu vết mà hít sâu mấy lần, hắn mới lên tiếng, “Da bị mài rách, nhanh chóng bôi thuốc sau đó bao lại, nếu không ngày mai cưỡi ngựa sẽ làm bị thương càng nghiêm trọng hơn.”

“Còn phải cưỡi ngựa hả?” Về mặt Hữu Xu khiếp sợ.

Mạnh Trường Dạ liếc nhìn cậu một cái, không trả lời, trong lòng lại hơi hơi kéo căng. Thương thế kia nếu đặt trên người những phó tướng da dày thịt béo, căn bản không coi là cái gì, nhưng người này làn da trắng nõn trơn mịn, cũng liền có vẻ phá lệ nghiêm trọng, lại khiến hắn có chút không nỡ nhìn. Hắn không chút nghĩ ngợi lấy ra thuốc trị thương cực phẩm trong ngực, cẩn mở nắp bình vẩy đều đều vào miệng vết thương.

Thuốc bột gặp máu hòa tan, tản mát ra được lực cường hiệu, khiến Hữu Xu liên tục thở gấp, cuối cùng ân ân a a mà rên rỉ.

Vành tai Mạnh Trường Dạ run lên, lạnh lùng nói, “Kêu cái gì! Đến tột cùng ngươi có phải nam nhân không, ngay cả chút đau ấy cũng chịu không nổi? Câm miệng, nếu không lão tử sẽ đánh ngươi!”

Hữu Xu vội vàng che hai má sưng đỏ chưa lui, trong mắt tràn đầy kinh sợ.

Đôi mắt này tan hết tất cả không sạch sẽ, chỉ còn lại trong suốt, lại khiến Mạnh Trường Dạ không dám nhìn gần. Bộ dạng hiện tại của cậu giống như chú chó con rõ ràng không phạm sai lầm, lại vô cớ bị chủ nhân đánh chửi vứt bỏ, vừa có chút chán nản, lại lộ ra thật cẩn thận lấy lòng và ủy khuất, mặc cho ai nhìn cũng sẽ mềm lòng.

Mạnh Trường Dạ tự xưng là lòng cứng như sắt, nhưng cũng chống đỡ không được, tay run lên, đem nửa bình thuốc bột đổ xuống chỗ bị thương, sau đó xé vạt áo mình, giúp cậu băng lại kín kín kê kê, cuối cùng lại lấy ra một loại thuốc mỡ lục sắc, tay chân vụng về thoa trên mặt cậu, sau đó chạy trốn chết. Chạy đi thật xa, trong đầu hắn còn nhiều lần quanh quẩn cảnh tượng hai chân tuyết trắng của thiếu niên đặt trong khuỷu tay mình, cúi đầu nhìn dưới thân, không khỏi phá lệ may mắn. Bộ giáp trụ do sắt thép đúc thành chính là bảo hiểm, cứng rắn dày cộm, cái gì cũng chặn được.

Sau khi bôi thuốc Hữu Xu cảm thấy tốt hơn rất nhiều, dưới sự giám thị của mọi người uống hai chén cháo, ngủ thiếp đi. Một đêm vô mộng, hôm sau trời còn chưa sáng, Mạnh Trường Dạ đã xóc rèm cửa lên lay tỉnh cậu, thấp giọng mệnh lệnh, “Nhanh đứng lên, nên xuất phát rồi!” Tuy là hạ lệnh, giọng điệu lại ôn nhu hơn rất nhiều lần so với một ngày trước.

Thuần để mở hai mắt, phát hiện mình nằm trong một gian phòng, vẻ mặt sợ hãi nói, “Đây là chỗ nào? Sao trẫm lại tới đây?”

Sắc mặt nhu hòa của Mạnh Trường Dạ chậm rãi căng thẳng, hai mắt hẹp dài như chim ưng đánh giá gã từ trên xuống dưới một lần, hơn nữa không buông tha đôi mắt vẫn đục đỏ lên của gã, qua một hồi lâu mới nói, “Ngươi không nhớ rõ tại sao mình tới à?”

“Vô nghĩa! Nếu trẫm nhớ rõ còn hỏi ngươi làm chi? Đúng, trẫm nhớ ra rồi!” Thuần để vỗ tay, ngay sau đó trợn mắt nhìn, “Ngươi bảo trẫm cưỡi ngựa, trẫm không chịu, ngươi liền hung hăng quạt trẫm một bàn tay, tát trẫm đến hôn mê đi? Sau đó các ngươi liền thừa dịp trẫm té xỉu mang trẫm tới đây.”

Hai mắt Mạnh Trường Dạ liên tiếp lóe lên, có điều phát giác, nhưng cũng không phản bác thêm, khi mở miệng lần nữa thì giọng điệu hung thần hơn vô số lần, “Biết rồi còn chích chéo cái gì, nhanh chóng rời giường đi! Còn có, lão tử đã sớm cảnh cáo ngươi, đừng cứ cái giọng điệu hoàng đế trẫm trẫm đó. Lần tới lại để lão tử nghe thấy, tất nhiên sẽ rút đầu lưỡi ngươi!”

Thuần để vội vàng che miệng lắc đầu, tỏ vẻ thụ giáo, sau đó vụng tay vụng chân xuống giường, còn chưa đứng vững liền kêu rên, lúc này quả thật là hết như giết heo, “A a a a! Trẫm, ta đau chân quá! Chân ta làm sao vậy?”

“Bất quá chỉ là mài rách chút da thôi, gào cái gì!” Mạnh Trường Dạ không thể nhịn được nữa, vốn định tát một bàn tay qua, nhớ tới người nọ tối hôm qua, vội vàng thu hồi chín phần sức lực. Dù vậy, Thuần đế vẫn bị đánh đến hai mắt biến thành màu đen, khóc khóc hức hức, nửa khoèo nửa lê đi ra bên ngoài, lung tung rửa mặt một phen.

Sĩ binh hơi hâm nóng cháo còn dư lại tối hôm qua một chút, bưng tới chia cho mọi người. Thuần đế bưng bát lên nhấp một ngụm, vội vàng phun ra, lớn tiếng oán giận, “Đến tột cùng đây là thứ gì? Còn khó uống hơn cả độc được nữa! Ta muốn ăn phù dung cao, bánh trôi gạo nếp, sữa bò phục linh sương, kê bì hà hoàn...”

Mọi người sôi nổi nhìn về phía gã, không rõ cái người mà ngày hôm qua còn thành thành thật thật, an an phận phận, ngủ một giấc sao lại bắt đầu lên cơn. Còn tưởng rằng gã nhận mệnh rồi chứ!

“Người mẹ nó có ăn hay không!” Phó tướng Lưu Truyền Sơn tính tình nóng nảy nhất một phen hất đổ bát cháo trong tay gã, sau đó một quyền đảo qua.

Mạnh Trường Dạ vốn định ngăn cản, mũi chân hơi hơi động, rốt cuộc không đứng lên. Người trước mắt căn bản không phải người mà tối hôm qua hắn biết, thấy người này chỉ có lòng đầy ghét cay ghét đắng, nào dư nữa phần thương tiếc, hận không thể một đao làm thịt mới tốt. Nhưng nếu thật sự đem người làm thịt, cũng liền không làm rõ được người tối hôm qua đến tột cùng là ảo giác của mình hay là thật sự tồn tại. Mắt thấy Thuần đế bị đánh đến gần muốn học máu, mà Lưu Truyền Sơn còn muốn bổ thêm một cước, lúc này hắn mới chậm chậm mở miệng, “Kiềm chế chút, đừng đánh chết người. Mau ăn, ăn xong lên đường, đừng trì hoãn canh giờ.”

Lưu Truyền Sơn phun một ngụm, bưng bát lên khò khè uống hết cháo, đến mã lều dẫn ngựa. Thuần đế được thái giám nâng đỡ đứng lên, đi đến một bên yên lặng ẩn xoa lồng ngực quặn đau không thôi, giận dữ không chịu ăn sáng. Người khác cũng không phản ứng gã, chỉ lo đem một chút cháo cuối cùng lừa vào trong bát, chia chác sạch sẽ.

Lúc sắp xuất phát, Thuần đế sợ hãi con ngựa thân cao mã đại, bất luận như thế nào cũng không muốn đi lên, khiến cho mọi người tức giận trong lòng. Mạnh Trường Dạ vốn không phải người tốt, vung trường tiên lên cuốn gã đến lưng ngựa của mình, dùng thùng da trâu trối gỗ, nằm úp sấp đặt ở sau mông, gắt gao cột cùng một chỗ với yên ngựa, liền xuất phát.

Đáng thương Thuần đế đầu chúc xuống, chân chống lên, ngũ tạng lục phủ bị con ngựa xốc mà lệch vị trí, không chạy bao xa liền ọc ọc ọc ọc phun ra. Thứ gã phun ra là chất lỏng đen như mực, cách thật xa cũng có thể ngửi thấy mùi tanh tưởi kia, đừng nói hai ngàn tinh nhuệ không thể chịu đựng được, dù là chiến mã được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng đều nâng móng trước lên, xôn xao bất an.

Mạnh Trường Dạ cách gã gần nhất, bị hại cũng sâu nhất, hận không thể cắt bỏ mũi mình mới tốt. Nhịn được hai dặm, mắt thấy phía trước xuất hiện một con sông nhỏ, hắn lập tức xuống ngựa, đem người mở trối sau đó xách đến bờ sông, ấn đầu gã vào trong nước, hung ác nói, “Nương, đến tột cùng là người ăn phân hay là uống phân người vậy, đã vậy còn quá thối! Người hết sức tẩy rửa cho lão tử, không rửa sạch sẽ, lão tử sai người lột da người ra rửa!”

Thuần để vốn bởi vì nôn mửa mà xuất hiện tình huống khó hô hấp, lại bị ấn vào trong nước, lại ngưng thở, đã hôn mê. Hữu Xu mơ hồ chuyển tỉnh, theo bản năng mà hớp vài ngụm nước sông, sau đó liều mạng giãy dụa.

Mạnh Trường Dạ không có ý muốn làm cậu chết chìm, lập tức kéo búi tóc sau đầu cậu, nhắc cậu lên, lại đột nhiên đối diện một đôi mắt đen trắng rõ ràng, nước mắt lưng tròng.

“Ta, ta lại làm sai cái gì? Người không thể nói rằng hoàng sao? Nhất định phải tra tấn ta như vậy!” Hữu Xu xưa nay được chủ tử nâng trong lòng bàn tay thực sự có chút chịu không nổi, bấu môi liền bật khóc. Tiếng cậu khóc hoàn toàn khác biệt với Thuần đế, người sau là kéo cổ họng gào khóc, cậu lại là mang đầy bụng ủy khuất, lúc thì thấp giọng hừ hai tiếng, lúc lại run vai nghẹn ngào, ngẫu nhiên còn nấc một cái, nghe buồn cười, nhìn đáng thương.

Trái tim lạnh cứng của Mạnh Trường Dạ bất tri bất giác liền mềm nhũn. Hắn buông búi tóc sau đầu cậu ra, sửa thành vuốt ve, thăm dò nói, “Trước đó xảy ra chuyện gì người còn nhớ rõ không?”

Lúc này Hữu Xu mới phát hiện mình chẳng hiểu tại sao mà đi tới bên một bờ sông nhỏ. Cậu lập tức lau nước mắt, đứng lên đưa mắt nhìn xung quanh, hoảng hốt nói, “Ta không phải đang ngủ sao? Người thừa dịp ta ngủ liền đưa ta đến đây à?”

Chỉ dựa vào dị trạng một lần hai lần, Mạnh Trường Dạ vẫn không thể xác định suy đoán của mình, cho nên cũng không nói ra, gật đầu nói, “Là ta đưa người đến đây, chúng ta vội vã chạy đi, không chậm trễ được. Người nhanh nhanh rửa mặt, lập tức phải lên đường.”

Hữu Xu vô tâm vô phách đã quen, quay đầu liền quên sạch sẽ chuyện chủ tử dùng sức ấn đầu mình vào trong nước gần như muốn chết đuối, cúi xuống rửa mặt. Người thấy mùi tanh tuổi dính trên tóc, cậu không khỏi nôn ra một trận, thấy một bụi thất lý hương mọc bên đường, vội vàng hái lá chà nát, bôi nước lên tóc, chà chà nhiều lần, mùi vị cuối cùng cũng dần dần nhạt đi.

“Sao ta lại thối như vậy?” Cậu theo thói quen kéo tay áo chủ tử.

Mạnh Trường Dạ nhướn mày nhìn đầu ngón tay xanh nhạt của cậu, rốt cuộc không tránh ra, trêu đùa nói, “Người ngủ quá say, không cẩn thận từ trên ngựa rơi vào trong hố phân.”

Hữu Xu: “...” Quả nhiên một đời còn xui xẻo hơn một đời.

101. Chương 101

Hữu Xu lập tức tiếp nhận giải thích của chủ tử, nghĩ tới nghĩ lui lại phát hiện không đúng, rối rắm hỏi, “Ta rơi vào trong hố phân, vì sao chỉ có gương mặt là lơ lửng không chịu nổi?”

Bước chân Mạnh Trường Dạ hơi hơi ngừng lại, đang vắt hết óc suy nghĩ nên qua loa như thế nào, lại thấy cậu bình tĩnh đại ngộ nói, “Đúng, ta tất nhiên là ngã lộn nhào vào, lúc này mới chỉ làm dơ gương mặt. Vạn hạnh vạn hạnh! Khó trách vừa rồi người ẩn ta vào trong nước, hóa ra là đang giúp ta tẩy rửa. Cảm ơn nha!”

Đối diện ánh mắt trong suốt thấy đáy lại vô cùng cảm kích của thiếu niên, dù Mạnh Trường Dạ có tâm ngoan thủ lạt như thế nào đi nữa, hiện tại cũng có chút không được tự nhiên, càng âm thầm cảm thấy buồn cười. Hắn còn chưa nói cái gì đâu, người này đã bổ sung hết chi tiết trước sau, còn tận lực nghĩ theo hướng tốt, quả thật rất đơn thuần. Mặc dù biết đây có khả năng là Thuần đế dùng quỷ kế cố ý giả ngây giả dại để chạy thoát, hắn cũng không cứng lòng nổi.

Hữu Xu không chút nào hiểu được sự giãy dụa của chủ tử, biết hắn không phải là tra tấn mình, cõi lòng tối tăm trong khoảnh khắc liền trời quang mây tạnh, đang muốn bắt chuyện với hắn vài câu, gia tăng độ hảo cảm, vừa mới há mồm lại ngửi thấy một mùi tanh tươi, lúc này nôn ra một trận.

Không phải là lúc rơi vào trong hố phân đã uống vài ngụm phân người đi? Nghĩ như vậy, cậu nôn càng thêm lợi hại, trong cổ họng tuôn ra một luồng nước chua, ọc ọc phun vào bụi cỏ.

Mạnh Trường Dạ theo phản xạ mà lui về phía sau, đang định nắm mũi, lại phát hiện lúc này phun ra bất quá chỉ là nước bình thường, không có mùi tanh tươi xông người kia. Đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ánh mắt trở nên trong suốt, thì ngay cả nội phủ cũng sạch sẽ, vệ sinh như lúc ban đầu à?

Trong lúc suy nghĩ, Hữu Xu đã hòa hoãn lại, lung lay trong bụi cỏ hồi lâu, rốt cuộc đào ra mấy cây ngư tinh thảo, dùng nước sông rửa đi bùn đất nhét vào miệng, không thể chờ đợi được mà nhai nuốt, liên tiếp nhai năm sáu cây, lại a một hơi vào lòng bàn tay, tự mình ngửi ngửi, cuối cùng cũng không còn mùi vị khác thường.

“Tướng quân, ta chuẩn bị tốt rồi, có thể xuất phát.” Thế mà lại xấu mặt trước chủ tử như vậy, hai má Hữu Xu đỏ lên, chân tay luống cuống.

Mạnh Trường Dạ kẹp cậu dưới cánh tay, chậm rãi đi lên quan đạo, giống như vô ý mà hỏi, “Sao người lại biết ngư tinh thảo? Ta còn tưởng rằng đám hoàng tộc sống an nhàn sung sướng các người ngay cả cải trắng củ cải là cái dạng gì cũng không biết chứ.”

Đầu Hữu Xu chúc xuống, có chút sung huyết, vừa giống như chó con tứ chi đập nước, vừa nghẹn giọng hờn dỗi trả lời, “Tướng quân, người thả ta xuống dưới, có thể tự đi. Chỉ cần là thứ có thể ăn, tất cả ta đều biết, ta không phải loại bao cở như trong tưởng tượng của người.”

Cậu vốn định quảng cáo mình một chút, lại không cẩn thận chột đến tâm phế Mạnh Trường Dạ, chọc cho đối phương cười lạnh, còn dùng lực vỗ vỗ bờ hông cực giàu có của cậu, “Người không phải bao cở như ta nghĩ à? Vậy người nói cho ta biết, đến tột cùng Tấn quốc diệt vong như thế nào? Đến tột cùng là dân chúng tạo phản như thế nào? Đến tột cùng thiên hạ đại loạn như thế nào?”

Hữu Xu còn muốn biết đáp án hơn so với bất luận một ai. Nếu như đổi thành cậu trước kia, nhiều lắm chỉ

có thể ở trong phòng thí nghiệm làm nghiên cứu khoa học, chưa nói tới thống trị quốc gia. Nhưng làm bạn với chủ tử bốn đời, mưa dầm thấm đất, cậu cũng học rất nhiều thuật đế vương, không dám nói nhất thống thiên hạ, nhưng khiến Tấn quốc thái bình thịnh thế cũng tuyệt đối không có vấn đề.

Nhưng mà giữa hiện thực và lý tưởng giống như cách một cái thiên đường và địa ngục. Tấn quốc đã diệt vong, dân chúng đã tạo phản, thiên hạ đã đại loạn, hết thấy đều do Thuần đế mê muội vô đạo. Hữu Xu nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn không thể nào tìm về những ký ức đã mất đi, nhưng khối thân thể này lại rõ ràng là mình. Trong lòng cậu nóng như lửa đốt, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, thậm dò nói, “Tướng quân, nếu ta nói với ngươi, ta căn bản không biết những chuyện ngươi nói, ngươi sẽ tin sao? Ngày đó ngươi tát ta một cái ta vừa mới tỉnh lại, hoàn toàn không có ký ức trước kia.”

Hai mắt Mạnh Trường Dạ liên tiếp lóe lên, nhưng không đáp lời, đi đến quan đạo mới buông cậu xuống, mệnh lệnh, “Chọn một con ngựa cưỡi, chúng ta còn phải chạy đi.”

“Hoàng Thượng, đến cưỡi con ngựa này, con này là ngựa cái, tương đối dịu ngoan. Nô tài ngồi ở phía sau ngài che chở, sẽ không ngã.” Thái giám vội vàng nghênh đón.

Hữu Xu cũng không soi mói, bước chân đạp lên ngựa, sau đó kêu thảm rơi xuống. Đau! Trong đùi đau như kim châm xát muối, như có một ngọn lửa đang mãnh liệt thiêu đốt, lúc ánh mắt biến thành màu đen giống như còn có thể nghe thấy tiếng da thịt nổ lẹp bẹp.

“Mới vừa rồi còn tưởng rằng hần thông minh, không nghĩ tới thời gian nháy mắt lại lên cơn.” Lưu Truyền Sơn cười lạnh tiến lên, muốn cho cậu hoàng đế một đập, cho cậu biết lợi hại, lại bị tướng quân kéo lấy cánh tay, sức lực vô cùng lớn, làm hần ta thiếu chút nữa thất thanh kêu đau.

“Hai chân cậu ấy bị mài rách da, không phải làm bộ làm tịch.” Mạnh Trường Dạ kéo Lưu Truyền Sơn ra, tiến lên xem xét.

Hữu Xu ôm đũng quần rên rỉ, trán bắt tri bắt giác toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh. Cái thân thể này rất mảnh mai, giống như đậu hũ vậy, nhẹ nhàng chạm một cái liền bị thương, vả lại cảm giác đau vô cùng mãnh liệt, trước kia rõ ràng không phải như thế. Mắt thấy chủ tử cau mày, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, cậu miễn cưỡng chống đỡ đứng lên, vừa hít không khí vừa cam đoan, “Rất đau, ta chậm chút là được. Ta, ta lập tức lên ngựa.” Dứt lời đạp chân, ý đồ leo lên.

Mạnh Trường Dạ lấy tay vớt thiếu niên giữa không trung vào trong ngực, giọng điệu hung thần ác sát, hai mắt lại lộ ra vài tia mềm mại và bất đắc dĩ, “Thôi, nhìn ngươi như vậy cũng không cưỡi ngựa được, lỡ như từ trên lưng ngựa rơi xuống ngã gãy chân, lại chậm trễ hành trình.”

Đem người đặt nghiêng trên lưng ngựa của mình, bảo hộ trong ngực, hần phát tay hô lớn, “Xuất phát!” Hai ngàn tinh nhuệ nhất loạt vâng lời, từ từ đi xa trong đầy trời cát bụi.

Ngồi nghiêng không đụng tới phần trong đùi, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Hữu Xu thở dài một hơi, theo thói quen mà chui vào trong ngực chủ tử, còn cực kỳ tự giác vén vạt áo hần lên, bịt miệng mũi, miễn cho gió lạnh và cát bụi xâm nhập, sau đó một bàn tay vòng qua, ôm chặt lấy thắt lưng rắn chắc của chủ tử.

Tư thế này có phải quá đương nhiên rồi hay không? Mạnh Trường Dạ nhướn mày, vốn định lệnh con ngựa lướt qua một khe rãnh, dọa cậu một phen, lại thấy mí mắt cậu nửa khép nửa mở, giống như vô cùng mệt mỏi, lại không lý do mà mềm lòng. Hơn nữa nói thành thật, hắn rất thích người này rụt thành một nắm nhỏ chui vào trong ngực hắn, giống như chú chó con yêu chủ, nhìn vô cùng nhu thuận đáng yêu.

Nhưng cậu và Thuần đế đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Sao lại đổi tới đổi lui? Nghĩ vậy, Mạnh Trường Dạ giống như vô ý mà hỏi, “Người có biết thái hậu hiện tại ở chỗ nào không?”

Hừm? Mình còn có mẫu thân sao? Con buồn ngủ của Hữu Xu tiêu sạch, rồi rầm rạn phần nói, “Ta thật sự không nhớ rõ. Ta tỉnh lại đã bị người tát một bàn tay, sau đó bắt đầu chạy đi, người không tìm được thái hậu à? Có lẽ bà ta đã chạy thoát rồi.”

Thái hậu rõ ràng treo cổ tại Từ Ninh cung, còn là Thuần đế tận mắt nhìn thấy, sao lại không biết? Người này hoặc là quả thật khác với Thuần đế, hoặc là đang giả ngây giả dại, ý đồ chờ mình thả lỏng cảnh giác liền chạy trốn. Không thể không nói, cậu còn thật sự nắm chắc được chỗ uy hiếp của Mạnh Trường Dạ, bộ dạng này quả thực không chỗ nào không hợp tâm ý Mạnh Trường Dạ, giống như đi ra từ trong những cảnh mơ kiều diễm mà lại mơ hồ không rõ của hắn.

Nếu cậu không biến trở về bộ dạng thô bạo ngu xuẩn của Thuần đế kia nữa, dù là giả bộ, Mạnh Trường Dạ cũng nguyện ý giữ cậu lại, cung phụng ăn ngon uống ngon, chỉ cần cậu nguyện ý giả bộ cả đời.

Hữu Xu thấy chủ tử thật lâu không đáp, hiển nhiên không tin mình, không khỏi có chút nổi giận, ngược lại nhớ tới vết đao trên mặt hắn, vội vàng kéo ống tay áo hắn hỏi, “Vết đao trên mặt người sao lại có?”

Mạnh Trường Dạ không đàm luận với người khác về việc này, nhưng chẳng biết tại sao, dưới ánh mắt mong chờ nhìn chăm chú của thiếu niên, hắn lại không tự chủ được mà nói hết, “Ta vốn là cô nhi, từ nhỏ lưu lạc đầu đường, cầm một cái chén bể đi theo sau khát cái xin phần cơm ăn. Người không biết, khát cái đều có địa bàn của mình, nếu người vượt ranh giới, hai bên liền đánh nhau. Năm đó quê ta gặp tai họa, khát cái trên đường càng ngày càng nhiều, có địa chủ phát cháo ở ven đường, để cướp được cháo, tất cả mọi người gấp đến độ mắt, không biết sao lại xảy ra việc dùng binh khí đánh nhau. Ta tuổi còn nhỏ, thân thể yếu, không biết bị ai kéo qua chắn một đao, liền để lại vết sẹo này.”

Hữu Xu nghe được hai mắt ửng hồng, trong lòng biết nếu không phải do mình, chủ tử vốn dĩ không cần chịu những khổ sở đó. Hắn là tử vi đế tinh, vốn nên ngồi ngay ngắn trên triều đình tiếp thu vạn dân lễ bái, thậm chí ở thiên cung, quan sát thương hải tang điền. Là mình kéo hắn vào vũng bùn, khiến hắn biến thành một người thường giẫy dụa trong phàm trần.

Cậu lúc thì đau lòng như cắt, lúc thì áy náy khó chịu, lại ghen ngào mà nói không nên lời.

Mạnh Trường Dạ phát hiện trước ngực ướt sũng, nóng hằm hập, vừa hạ mắt nhìn, không khỏi cười nhẹ, “Này có cái gì để khóc, đã sớm qua rồi. Người ta đều cho rằng vết đao này là ta chém giết trên chiến trường để lại, rất kính sợ ta. Những huynh đệ đó của ta đều là đao phủ năm đó cùng ta vào rừng làm cướp làm giặc, nếu không phải vết sẹo trên mặt ta khiến bọn họ lầm tưởng ta là một nhân vật hung ác giết người như ngóe, còn thật sự không trấn áp được. Lại nói tiếp, ta cũng là nhân họa đắc phúc, nam nhân không cần khuôn mặt quá mức xinh đẹp, nếu không không dễ lẫn lộn.”

Tựa như nghĩ đến cái gì, hắn dùng ngón tay lau nước mắt bên khóe mắt thiếu niên, khẽ sát lỗ tai nói nhỏ, “Đương nhiên người không giống. Ta thích gương mặt xinh đẹp này của người. Vì nó, ngược lại ta có thể miễn cưỡng nuôi người.”

Hữu Xu ngẩng đầu nhìn, trên mặt tràn đầy kinh ngạc. Chủ tử đây là đang đùa giỡn mình à? Hoặc là ám chỉ cái gì? Hắn, hắn không phải muốn mình làm cấm luyện của hắn đi? Như vậy hình như rất không tồi nhỉ?

Thấy thiếu niên lúc chợt nhíu mày, lúc chợt cắn môi, giống như rất là rối rắm kinh sợ, Mạnh Trường Dạ lập tức chuyển đề tài câu chuyện, “Ta nói giỡn với người thôi, ngàn vạn lần đừng tưởng thật.”

Hữu Xu thăm dò ôm cánh tay hắn, lắp bắp mở miệng, “Nếu người có thể đáp ứng không giết ta, ta liền làm ẩm giường cho người.” Đúng, chính là như vậy! Rốt cuộc tìm được phương pháp chính xác công lược chủ tử! Thân là quân vương mất nước, không phải là để làm cấm luyện cho tướng quân tạo phản sao! Trong tiểu thuyết đều là viết như vậy.

Lúc tam quan chưa định hình đã không chịu hạn chế mà đọc rất nhiều bộ sách, kỳ thật Hữu Xu là một người không có chút tiết tháo, không hề có hạn cuối, chỉ có điều trước đây vẫn luôn không có cơ hội triển lãm thôi. Dù là loại người tâm ngoan thủ lạt như Mạnh Trường Dạ, cũng bị cậu nói cho hoảng sợ, thậm chí thiếu chút nữa từ trên lưng ngựa rơi xuống.

“Người, người người người, người biết mình đang nói cái gì sao?” Hắn cố gắng làm cho giọng điệu mình hung ác một chút, biểu tình dữ tợn một chút, may mà râu mép trên mặt vô cùng dày, lúc này mới che khuất hai gò má bỗng nhiên đỏ bừng của hắn.

Vốn dĩ chỉ là đùa một chút, lại không ngờ đề tài sẽ đi sâu đến loại trình độ này, nhìn thiếu niên ánh mắt ngưng đọng lại nóng bỏng trong ngực, Mạnh Trường Dạ xấu hổ phát hiện, mình thế mà lại có phản ứng, càng hồng bết chính là, để giảm bớt gánh nặng cho chiến mã, hắn đã cởi bỏ giáp trụ.

Thật xấu hổ! Nhưng mà lòng lại ngứa ngáy khó nhịn! Bây giờ nên làm gì? Mạnh Trường Dạ vừa được hai mươi lăm hai mươi sáu, lần đầu tiên hiểu rõ mùi vị “chân tay luống cuống” là cái gì.

Hữu Xu bị vật cứng cách môn, trong đầu không tự chủ được mà hiện lên hình ảnh đã từng triển miên với chủ tử. Thân thể cậu cũng bắt đầu nóng lên, vốn định dịch dịch lên phía trước, không biết sao lại ngồi ra phía sau, phản ứng thân thể quá mức trung thực bán đứng khát vọng tha thiết nhất trong nội tâm cậu. Một khi đã như vậy còn giả mồm cái láo cái gì? Làm cấm luyện vừa có thể giữ được tính mạng, còn có thể thân cận chủ tử, sau đó trong cuộc sống hằng ngày từng giọt từng giọt kiểm lấy hảo cảm của hắn, từ đó trở thành quyền lữ, đây đúng là phương pháp lưỡng toàn.

Lúc này Hữu Xu gật đầu, “Ta biết ta đang nói cái gì. Chờ người tìm được bảo tàng, ta cũng liền vô dụng, nói vậy người sẽ giết người diệt khẩu đi? Chỉ cần người đồng ý tha ta một mạng, bảo ta làm gì cũng được.” Vừa nói vừa lắc lắc mông cọ phía sau, thấp giọng nói, “Nếu người muốn ta giúp người ẩm giường, cũng có thể.”

Mạnh Trường Dạ bị cọ đến mức thiếu chút nữa rên rỉ, hạ mắt nhìn cần cổ trắng nõn của thiếu niên gài trong gang tấc, hận không thể hung hăng cắn một ngụm. Cầu hoàng đế này, vì mạng sống vậy mà cái gì cũng nguyện ý bán ra, quả thực không biết liêm sỉ! Nhưng mà dù vậy, hắn vẫn động tâm. Cực kỳ động tâm, không cách nào đè nén!

“Được, đây chính là người nói, không thể đổi ý nữa!” Hắn dùng lực vòng chặt thắt lưng mảnh khảnh của thiếu niên, ấn cậu vào trong ngực mình, sau đó giờ rơi ngựa lên, chạy gấp mà đi.

Con đường cũng không bằng phẳng, ngồi trên lưng ngựa cũng liên xóc nảy càng lợi hại, người bình thường đã sớm chịu không nổi, cố tình Mạnh Trường Dạ thích thú, lặp đi lặp lại nhiều lần tăng lớn lực đạo, đem thiếu niên ôm càng chặt hơn. Đợi qua sơn đạo gập ghềnh, lên quan đạo bằng phẳng, hắn lại đi chậm lại, chút có chút không vuốt ve sống lưng đơn bạc của thiếu niên, khóe môi cong lên một nụ cười thoả mãn.

Ngủ không biết bao nhiêu năm, khiến thân thể đều ngủ đến mảnh mai, Hữu Xu thật sự có chút khó chịu, ngửi thấy mùi xạ hương dưới đũng quần truyền đến, cảm thấy hơi ngượng, cũng không dám nhìn tới biểu tình của chủ tử, ánh mắt vừa nhắm, làm bộ mình đang ngủ. Nhưng mà nhắm nhắm, cậu lại thật sự ngủ, đợi cho mặt trời lặn ở núi tây mới tỉnh.

Thuần đế tỉnh lại phát hiện mình ngồi trong ngực Hồ Uy tướng quân, cánh tay cường tráng của đối phương còn gắt gao buộc lấy vòng eo mình, có chút đau, còn có chút nhột, vội vàng kêu to lên, “Hỗn đản, mau thả ta ra! Ai nha, ta nhớ ra rồi, trước đó là người muốn làm ta chết đuối đi? Giải nhĩ Mạnh Trường Dạ, người cũng quá không giữ lời rồi, tăng bảo đồ tới tay liền chuẩn bị qua sông đoạn cầu à? Nói cho người biết, không có máu tươi của hoàng tộc Cơ thị, các người căn bản không mở được cửa địa cung!”

Mạnh Trường Dạ hạ mắt nhìn lại, đối diện một đôi mắt vẫn đục, không lý do liền ghê tởm một trận.

“Thao nương người! Tại sao lại thay đổi!” Hắn giống như bị bóng nhanh chóng buông Thuần đế ra, trong mắt lộ ra nồng đậm lo âu. Trải qua thăm dò, hắn đã có thể khẳng định, thiếu niên nhu thuận dụ ngoạn giống như chó con vừa rồi không phải người trước mắt. Giữa bọn họ chuyển biến đường như có dấu vết, một khi người nào đó ngủ hoặc té xỉu, một người khác liền xuất hiện. Nhưng mà cũng không nhất định như thế, không chừng một ngày kia người nọ biến thành Thuần đế liền không biến trở về nữa.

“Người cút ngay cho lão tử!” Hắn phất tay ném Thuần đế xuống ngựa, lại sợ tổn thương thân thể chó con, tại một khắc cuối cùng Thuần đế rơi xuống đất liền xoay người bắt lấy vạt áo gã, nhắc lên đặt yên ổn.

Chóp mũi Thuần đế cách mặt đất cứng rắn chỉ còn nửa tấc, nếu ngã thật, nhất định bị đâm cho đầu rơi máu chảy. Sau khi đứng lại gã mất hồn mất vía mà vỗ vỗ ngực, rốt cuộc mắt đi kiêu ngạo. Mạnh Trường Dạ dùng roi ngựa chỉ vào gã, trầm giọng nói, “Nếu đáp ứng giữ người một mạng, bốn tọa tự nhiên sẽ không thất hứa. Nhưng người phải hiểu được, nếu người không biết phân biệt, hủy lời hứa trước, bốn tọa muốn giết người dễ như trở bàn tay. Mở địa cung cần dùng máu của người à? Vậy đơn giản, chỉ cần giết người rồi giữ lại mấy túi máu, bốn tọa tự nhiên có thể đi vào.”

Thái giám đỡ trán, cảm thấy tuyệt vọng vì sự ngu ngốc của chủ tử, mà hai ngàn tinh nhuệ lại đều đánh trống reo hò, sôi nổi hô lớn “giết hắn”.

Thuần đế sợ tới mức mặt không còn chút máu, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, cầu xin nói, “Tướng quân tha mạng, ta biết sai rồi, ta không bao giờ náo loạn nữa!” Tựa như nghĩ đến cái gì, lại nhảy dựng lên hô lớn, “Không đúng! Như vậy không đúng! Sao người biết mở địa cung ra là cần máu người sống hay là người chết? Đã là bảo tàng để lại cho hậu duệ hoàng tộc, chung quy thì bảo khổ phải do hậu duệ tự tay mở ra mới được đi? Trong đó có rất nhiều mật đạo và cơ quan, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ phát sinh bất trắc, so với việc các người giết ta đi đổi lấy một ẩn số, thì không bằng để lại tính mạng ta làm đảm bảo! Người xem ta nói có đúng hay không?”

Rất đúng. Quân sư Lưu Ôn âm thầm vút cho tướng quân một ánh mắt ra hiệu.

Mặt Mạnh Trường Dạ kéo còn dài hơn cả mặt ngựa, nhìn thấy người này dùng thân thể và khuôn mặt của chó con làm ra đủ loại hành động đáng khinh không chịu nổi, liền cúi giận đến mức muốn giết người. Chó con cầu xin tha thứ thì cầu xin tha thứ, cũng sẽ không lộ ra trò hề, cậu khiếp sợ, lại không chút nào hèn mọn dễ tiện; cậu an tĩnh, rồi lại thẳng thắn thành khẩn; cậu lại càng không ở trước mắt bao người nước mắt nước mũi giàn giụa dập đầu với người ta.

Hắn kéo áo Thuần đế, nhắc gã lên, từng câu từng chữ chậm rãi nói, “Mạng người rất lớn người có biết không? Nếu không phải... bổn tọa đã sớm làm thịt người!” Dứt lời vút roi mà đi.

Trong lòng Thuần đế biết mình tránh được một kiếp, lúc này xụi lơ trên mặt đất, qua hơn nửa ngày mới đứng lên. Thái giám nâng gã ngồi nghiêng trên lưng ngựa, chậm rãi đi theo đội ngũ phía trước, đi ra ngoài hai dặm, gã bỗng nhiên vỗ trán nói, “Thường Thuận, lời trước đó là ta nói à?”

“Là ngài nói.” Thái giám cũng thực kinh ngạc. Hắn trăm triệu lần không ngờ Hoàng Thượng lại nhanh trí như thế, bảo vệ được tính mạng dưới đao Diêm La sống.

“Thật sự là ta nói?” Thuần đế qua lại xác nhận ba bốn lần mới vui rạo rực nói, “Thường Thuận, hình như ta trở nên thông minh hơn rất nhiều, người cảm thấy thế nào?”

Chỉ lần này thôi. Thái giám oán thầm trong lòng, trên mặt lại không hiện ra, đi theo đồng ý hai câu. Rồi lại đi được hai dặm, Thuần đế cảm thấy trong bụng quần lạnh lẽo, còn có chút dinh dính, lấy tay sờ sờ, lại ngửi ngửi, không thể tin được mà nói, “Thường Thuận, ta, ta giống như tiết!”

Làm sao có thể? Thường Thuận kịp phản ứng sau đó liền muốn lắc đầu, lại bỗng nhiên ngửi được một mùi hương vừa quen thuộc vừa xa lạ, ánh mắt nhất thời trợn tròn. Thật đúng vậy! Hoàng Thượng bề ngoài trầm mê nữ sắc, kì thực thân thể căn bản là không dùng được. Thái hậu thường xuyên nhắc tới, nói “đều là ai gia hại con ta vân vân”, nếu nàng dưới tuổi vàng có biết, chắc chắn mừng rỡ như điên đi? Chỉ tiếc hết thấy đều quá muộn!

“Ta tiết! Ta là nam nhân! Ta là nam nhân chân chính!” Thuần đế lại không chút nào cảm thấy muộn, giơ hai tay lên ngựa mặt lên trời hét dài.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn gã, biểu tình khó hiểu, chỉ riêng Mạnh Trường Dạ, thiếu chút nữa từ trên ngựa rơi xuống. Cậu trước hắn biết là có ý gì, bởi vì đó là một tay hắn tạo ra, lúc này còn đang nhớ nhưng

đây, còn câu sau lại là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ trước đây Thuần đế không phải nam nhân?

Hắn vòng trở về, hỏi, “Người kêu cái gì?”

“Không, không có gì!” Thuần đế sợ nhất là Hồ Uy tướng quân, lập tức giống như chim cút rụt bả vai.

“Nếu người không giải thích rõ ràng, lão tử liền cắt đứt yết hầu người lấy máu. Có thể ngồi vào vị trí hôm nay, lão tử có cái gì mà không dám đánh cực?” Mạnh Trường Dạ giơ roi lên muốn đánh, rồi lại lo lắng cắt qua khuôn mặt xinh đẹp của chó con, trong lúc nhất thời cực kỳ cáu giận. Nếu có thể giết chết Thuần đế lại không thương tổn đến thân thể này, hắn không nói hai lời liền động thủ.

Cổ Thuần đế càng lạnh, rồi lại ngại giải thích trước mắt bao người, chỉ đành bảo Thường Thuận giục ngựa đưa qua, thấp giọng kể rõ căn bệnh không tiện nói ra của mình.

Mạnh Trường Dạ nhướn cao một bên mày, trong ánh mắt ẩn hàm ý tứ nào đó cực kỳ lửa nóng, rõ ràng, lại sung sướng. Thuần đế bị hắn nhìn đến da đầu run lên, rõ ràng mặc quần áo, lại cảm thấy giống như bị lột sạch, vội vàng ôm lấy hai vai trốn vào trong ngực Thường Thuận.

“Dựa gần như vậy làm chi? Cưỡi ngựa đằng hoàng, ngồi thẳng!” Mạnh Trường Dạ dùng roi không nhẹ không nặng quất cánh tay Thuần đế, rồi lại nhìn về phía Thường Thuận, cảnh cáo nói, “Để hắn học được cách tự mình cưỡi ngựa. Nếu để bốn tọa nhìn thấy người còn ôm hắn, bốn tọa bầm tay người!”

Hai người không dám ngỗ nghịch, liên tục đáp ứng. Thuần đế quả thật sợ hãi Diêm vương sống Hồ Uy tướng quân này, dưới sự giáo dục của Thường Thuận chậm rãi học cưỡi ngựa, chờ đến địa điểm đóng quân dã ngoại, đã có thể tự mình nắm dây cương đi một quãng. Gã lắc lắc cái mông đau nhức trượt xuống lưng ngựa, nhìn xem xung quanh, lại nhìn không được bắt đầu miệng tiện, “Buổi tối chúng ta ở đây à? Không có nóc nhà chắn gió, không có đệm chăn che người? Ta không ở, ta không ở đây, ta muốn giường ngủ, ta muốn tắm rửa, ta muốn thay quần áo!”

“Câm miệng!” Ngay cả Lưu Ôn tính tình tốt nhất cũng bị gã chọc xù lông, phải tay tát một cái.

Mạnh Trường Dạ ngăn cản không kịp, nhìn thấy trên mặt Thuần đế nhanh chóng hiện lên một dấu tay, trong lòng kéo chặt một trận. Tuy rằng hắn cũng thực phiền chán, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc chó con cũng ở trong thân thể này, hắn liền luyện tiếu động tới một đầu ngón tay Thuần đế. Thuần đế không hổ là quân vương mất nước, có thể nói là điển hình chưa thấy quan tài không rơi lệ, mới giáo huấn gã một trận, xoay mặt có thể quên không còn một mảnh, sau đó thói cũ nẩy mầm. Đánh cũng đánh không được, mắng cũng không dùng được, Mạnh Trường Dạ càng nghĩ, dứt khoát dùng thùng da trâu mềm mại trối gô gã lại, lại bịt miệng, như vậy liền thanh tĩnh.

“Rất tốt, nên đối phó hắn như vậy!” Lưu Ôn phì nhả một ngụm, lúc này mới để tướng quân lấy tàng bảo đồ ra, mọi người lại cẩn thận nghiên cứu một chút. Thuần đế không trông cậy được, chó nói địa hình lộ tuyến, ngay cả chữ trên bản đồ gã cũng không biết hết, cũng không biết thái phó dạy dỗ như thế nào.

Mạnh Trường Dạ thừa dịp mọi người xem bản đồ kéo Lưu Ôn qua nói nhỏ, “Người nói trên đời có một loại tình huống như vậy hay không, trong một thân thể có hai người khác nhau, ngủ một giấc liền đổi một người?”

“Có! Ta đã thấy.” Lưu Ôn chắc chắn mà gật đầu, “Nhưng kỳ thật đây là một loại bệnh, bệnh trong đầu.”

“Có thể nghĩ biện pháp chữa khỏi, chỉ chữa một người trong đó hay không?” Mắt Mạnh Trường Dạ lóe lên.

“Trị không được. Tướng quân, ngài nói chẳng lẽ là...” Lưu Ôn thị lực hơn người, tinh khôn như yêu quái, hiển nhiên cũng nhìn ra manh mối, vươn đầu ngón tay ra chỉ về phía Thuần đế không ngừng nhúc nhích.

102. Chương 102

Thuần đế lúc thì kiều ngạo ương ngạnh, lúc thì thành thật bốn phận, Lưu Ôn đã sớm thấy không đúng, nhưng mà không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng gã là người bắt nạt kẻ yếu, hơi chút hù dọa hù dọa liền héo. Nhưng tướng quân vừa hỏi, hắn ta mới mơ hồ ý thức được, một người bất luận giỏi thay đổi như thế nào, thì ánh mắt chung quy sẽ không thay đổi.

Nhưng mà Thuần đế thì khác, lúc kiều ngạo ương ngạnh thì trong mắt tràn ngập không sạch sẽ, mặc dù bộ dạng có xinh đẹp nữa cũng làm người ta sinh chán ghét; bỗng nhiên an tĩnh một khắc, cặp mắt kia giống hết bầu trời xanh được tẩy rửa, loang loáng một mảnh trong suốt. Lúc này cậu nhìn thực khiếp sợ, còn có chút bàng hoàng bất lực, vô cùng chọc người ta yêu thương. Nói thành thật, có một vài lần, dù Lưu Ôn cảm thấy cậu làm sai, cũng không nỡ chỉ trích.

Mạnh Trường Dạ thấy quân sư có cùng cảm thụ với mình, vội vàng hỏi, “Người cũng đã nhìn ra à?”

“Tướng quân, ta biết bộ dạng Thuần đế xinh đẹp, hơn nữa nhu thuận lên quả thật rất khiến người ta thương tiếc, quê mùa như ngài nhìn thấy không khỏi có chút ý nghĩ. Nhưng ta muốn cảnh cáo ngài trước, bộ dạng đó của hắn rất có thể là giả vờ, mục đích chính là mê hoặc chúng ta, sau đó nhân cơ hội chạy trốn.” Lưu Ôn cầm một cây gậy chọc chọc lửa trại, trên mặt ngưng trọng. Tướng quân dường như đã bị mê hoặc.

“Nếu hắn không phải giả vờ thì sao?” Mạnh Trường Dạ còn chưa từ bỏ ý định.

“Có phải giả vờ hay không chúng ta xem xem, tóm lại hắn muốn chạy trốn là không có cửa.” Lưu Ôn ném gậy gộc vào trong lửa thiêu hủy.

“Đúng. Nãi nãi hắn, dù hắn giả vờ, chỉ cần hắn đồng ý giả cả đời, lão tử cũng cam nguyện cung phụng hắn. Mấy người đọc sách các người không phải là có một cách nói là hiệp, hiệp cái gì đó?” Mạnh Trường Dạ vò đầu.

“Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu.” Lưu Ôn thay hần bổ sung đầy đủ.

“Đúng, chính là câu này. Lão tử liền ‘hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu*’, lấy danh nghĩa của hần để xưng đế, sau đó lão tử ở phía sau làm nhiếp chính vương.”

*Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu: lợi dụng thiên tử để ra lệnh cho chư hầu.

Lưu Ôn lắc đầu, “Tướng quân, nếu ngài bắt một tiểu hoàng tử ngây thơ vô tri mới vừa thượng vị, làm như vậy cũng thích hợp, nhưng mà Thuần đế thượng vị ba năm, thanh danh tàn bạo bất nhân đã sớm truyền đi, nếu ngài lại lấy danh nghĩa của hần xưng đế chỉ sợ không chiếm được dân tâm, không bằng tự mình khoát long bào, ngay tại chỗ xưng vương, ngược lại càng ổn thỏa.”

Mạnh Trường Dạ trầm mặc. Hần hiểu rõ lời quân sư nói rất có đạo lý, trong lòng lại rất không thoải mái. Hần đã sớm tách Thuần đế và chó con ra, Thuần đế tàn bạo bất nhân có quan hệ gì với chó con? Nhất định phải đem những tội danh đó đổ lên trên đầu cậu, thế đạo bất công cỡ nào?

Có râu quai nón dày rậm che chắn, trong lúc nhất thời Lưu Ôn cũng không đoán ra tâm tư tướng quân, chỉ đành quay đầu nhìn tàng bảo đồ. Đúng vào lúc này, cháo đã nấu xong, một sĩ binh gõ nồi sắt bảo mọi người qua mức. Thường Thuận nơm nớp lo sợ đi tới, chấp tay nói, “Tướng quân, nên ăn cơm rồi, ngài xem có phải có thể kéo mảnh vải trong miệng Hoàng Thượng ra hay không?”

“Kéo ra đi. Hần đã không còn là hoàng đế, người cũng sửa đổi xưng hô, cứ Hoàng Thượng mãi, lão tử nghe xong ngứa tay.” Mạnh Trường Dạ chớp chớp mí mắt.

“Vâng. Vậy nô tài gọi là chủ tử, ngài xem thích hợp không?” Thường Thuận lại nói.

“Chỉ cần không gọi Hoàng Thượng, tùy tiện người.” Mạnh Trường Dạ tiếp nhận bát cháo sĩ binh truyền đến, mới vừa uống vài hớp liền thấy phân đội săn thú trở lại, lập tức đi qua hỗ trợ xử lý hươu rừng, chim trĩ, thỏ hoang vân vân.

Thường Thuận được lời chắc chắn, lúc này mới thật cẩn thận tiến đến cạnh nồi, ăn nói khấp nép xin hai bát cháo, cuối cùng kéo mảnh vải trong miệng Thuần đế ra, dùng thìa dứt qua.

Một bữa cơm của Thuần đế phải ăn hơn một ngàn lượng bạc, chỉ một món cải trắng luộc cũng phải trải qua vài canh giờ tỉ mỉ chế biến, làm thế nào chịu được loại cháo dùng cao lương, kiều mạch đắng, gạo lúc hỗn hợp mà thành này? Buổi sáng gần chưa ăn, giữa trưa nôn một phen, cũng chưa ăn, bây giờ buổi tối sớm đã đói bụng đến mức trước ngực dán sau lưng, nhưng khẩu vị bị nuôi đến điều cùng với thân thể mảnh mai lại thật sự không cách nào chứa nổi thức ăn thô, miễn cưỡng ăn hai ngụm liền nhổ ra.

“Đến tột cùng đây là thứ gì vậy? Sao lại giống hết như cát, ăn vào thì còn là cổ họng sao? Cổ họng ta đều bị mài xước rồi, bụng đi bụng đi, đổi cho ta một bát cháo bích canh!” Vừa nói vừa phụt phụt le lưỡi ra ngoài.

Hổ Uy quân hàng năm đóng giữ Tây Bắc, uống chính là gió lạnh, ăn chính là cát vàng, mặc chính là sắt lạnh, ngủ bằng tấm ván gỗ, có thể nói trải qua đau khổ. Hơn nữa Thuần đế vì hưởng thụ xa xỉ, còn mấy năm liên tục cắt xén quân lương của bọn họ, thế cho nên các huynh đệ trong doanh lạnh chết, đói chết vô số. Lương thảo vào kinh cần vương là bọn họ tích góp nhiều năm mới góp được, ngày thường không dám lãng phí một hạt gạo, tự nhiên cũng càng không quen nhìn hành động của Thuần đế.

Lần này, không chỉ Lưu Truyền Sơn phát hỏa, vài phó tướng khác cũng mắt lộ ra hàn quang, đang muốn đi qua giáo huấn cầu hoàng đế này một chút, đã thấy tướng quân đi nhanh qua, cầm trong tay một thanh chủy thủ, bộ dạng vô cùng đáng sợ. Mọi người sôi nổi nhường đường, thầm nghĩ tướng quân đây là muốn tự mình động thủ à!

Mạnh Trường Dạ quả thật rất muốn xách Thuần đế lên đánh một trận, nhưng đến gần, vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của gã, liền làm thế nào cũng không hạ thủ được. Nương! Đánh gã tương đương với đánh chó con, chớ chó con tỉnh lại không phải cũng chịu đau theo ư?

Hắn vừa thăm mắng vừa tiếp nhận cái bát trong tay Thường Thuận, thô lỗ múc một ngụm cháo lớn đổ vào miệng Thuần đế. Thuần đế thấy hắn cầm chủy thủ, còn tưởng hắn muốn đâm mình, rồi lại thấy hắn cái gì cũng không làm, thậm chí ngay cả mắng một tiếng cũng không, chỉ là đến dứt cháo, không khỏi cảm thấy thả lỏng rất nhiều.

Trước đã nói, Thuần đế là một người chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, bất luận bị giáo huấn bao nhiêu lần cũng không thụ giáo, một khi phát hiện tính tình người mềm nhũn, gã lập tức liền được đà lấn tới. Mơ hồ phát hiện Hổ Uy tướng quân có nhiều dụng túng với mình, gã cũng liền làm càn lên, ngậm một ngụm cháo phun lên mặt đối phương, cao giọng kêu to, “Ta nói ta không ăn đồ ăn heo! Ta muốn ăn cháo bích canh!”

Mạnh Trường Dạ lau cháo trên mặt, biểu tình vô cùng bình tĩnh nhìn về phía Lưu Ôn, “Cái gì là cháo bích canh?”

“Cháo bích canh là dùng gạo bích canh nấu thành cháo.” Lưu Ôn chậm chậm nói, “Gạo bích canh nguyên sản Hà Bắc, là cống phẩm, hạt dài nhỏ, mang chút lục sắc, khi nấu lên có mùi thơm khác thường xông vào mũi. Có câu thơ khen rằng: ‘Tuyền sử sắc phát lan điều lục, phạn thực hương khởi liên biện hồng. Nhân thức Côn Lôn tại thiên thượng, thanh tinh bất dĩ hạ phương đồng’ có thể thấy gạo bích canh này nấu thành cháo là mỹ vị ra sao.”

Mạnh Trường Dạ gật đầu, bỗng nhiên đem một bát cháo úp trên mặt Thuần đế, nổi giận mắng, “Bọn lão tử ở Tây Bắc đánh giặc, lúc đói bụng đến sắp chết dù là thi thể cũng từng ăn, người mẹ nó ở trong kinh xa xỉ hưởng thụ, có phải rất sung sướng hay không? Người còn muốn uống cháo bích canh, lão tử cho người uống đủ!” Dứt lời khoát tay, bảo sĩ binh xách thùng nước qua, một gàu tiếp một gàu mà tạt. Đánh lại không thể đánh, mắng lại không chịu nghe, liền chỉ có thể dùng loại phương pháp này dọa sợ.

Lúc này đã gần kề rét đậm, thời tiết vô cùng rét lạnh, nước này tuy rằng từng nấu sôi, mang theo độ ấm, nhưng qua một khắc liền kết thành vụn băng, ngược lại càng khó chịu hơn so với trực tiếp gội nước lạnh. Thuần đế chỉ bị tạt mấy gàu liền gào khóc thảm thiết, khóc một lát lại ngất đi. Điều này cũng trách không được gã, mười sáu năm sinh hoạt cấm y ngọc thực đã sớm nuôi gã thành đóa hoa trong nhà kính, dưới cái nhìn của người bên cạnh thì mấy gàu nước bất quá chỉ là trừng phạt nhẹ nhất, đối với gã mà nói lại giống như bão tố.

Một đám tướng sĩ trợn tròn mắt, chặc chặc cảm thán nói, “Vây liền hôn mê? Cũng quá mẹ nó chịu không nổi sức ép rồi!” Khó trách tướng quân không động thủ, bằng sức lực của tướng quân, hẳn là một đầu ngón tay liền có thể chọt chết gã.

Mọi người lắc đầu tản đi, chỉ mình Lưu Ôn tiến đến bên cạnh tướng quân, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm người đang hôn mê bất tỉnh, “Tướng quân, đợi lát nữa nhìn xem là Thuần đế nào tỉnh lại.”

“Thuần đế là Thuần đế, chó con là chó con, người đừng nói nhập làm một.” Mạnh Trường Dạ nhú mày.

“Chó con? Biệt hiệu ngài lấy cho hắn à?” Lưu Ôn bật cười, chỉ vào người bị trói gô, cả người ướt đầm trên đất, “Thật muốn nhìn xem lúc ngài gọi như vậy, hắn có biểu tình gì.”

“Cút sang một bên đi!” Mạnh Trường Dạ đá hắn ta một cước, cuối cùng chỉ vào Thường Thuận, “Người lại đây giúp hắn đổi bộ quần áo sạch sẽ.” Nghĩ rồi lại thấy không đúng, thân thể Thuần đế cũng là thân thể chó con, bảo thái giám chết bầm này thay quần áo, không phải cũng nhìn sạch chó con à? Không được!

“Người cũng lẩn sang một bên đi, bổn tọa tự mình làm.” Hắn đẩy Thường Thuận ra, ôm thiếu niên đến một chỗ bí ẩn tẩy rửa sạch sẽ, vốn định thưởng thức đầu ngón tay non mịn và hai chân khéo léo của cậu, thấy làn da cậu trắng đi mới ý thức được thời tiết rất lạnh, không quá thích hợp, vội vàng tìm ra bộ quần áo sạch sẽ của mình cho cậu mặc.

Ôm người đến bên đông lửa sưởi ấm, vốn muốn ôm cậu vào trong lòng vòng vào khuỷu tay, lại e sợ tỉnh lại vẫn là cẩu hoang để chết tiệt, Mạnh Trường Dạ chỉ đành nhịn đau thả người lên trên mặt đất, đắp một cái thảm mỏng, sau đó cầm lấy một con thỏ lột da đem nướng. Lưu Ôn ngồi ở một góc khác, cầm tảng bảo đồ trong tay lẩn qua lộn lại mà nhìn, hiển nhiên bị làm khó. Đội ngũ bọn họ có thể xông tới ngày hôm nay thật sự là không dễ dàng, toàn quân tướng sĩ đều là thô nhân, không đọc sách được mấy ngày, chuyện bày mưu tính kế hoàn toàn dựa vào một mình quân sư. May mà đầu óc Lưu Ôn đủ dùng, lúc này mới không mang mọi người vào trong hố.

Hắn ta nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra nguyên do, thở dài nói, “Tướng quân, kỳ thật ngài rất thông minh, về võ nghệ một chút liền thông, vì sao không thích tập viết vậy? Nếu ngài đồng ý đọc sách nhiều một chút, thuộc hạ cũng có thể thoải mái hơn rất nhiều. Ngài xem tấm tảng bảo đồ này, chỉ có một mình ngài tìm ra lộ tuyến, thuộc hạ nhìn thấy cũng là một đám loạn tưng phèo.”

“Đọc sách cái gì, lão tử không kiên nhẫn nhất là đọc sách tập viết, nhất là cây bút lông kia, vừa nắm liền gãy, còn khiến cho mực nước đầy tay, vài ngày rửa không sạch!” Mạnh Trường Dạ nhú mi suy nghĩ một khắc, lắc đầu nói, “Lộ tuyến ta tìm ra cũng có vấn đề. Qua khe suối này, phía trước sẽ không còn đường, nếu như dựa theo phương hướng đánh dấu trên bản đồ mà đi, sẽ trực tiếp nhảy xuống vực thẳm, ngã nát nhừ.”

“Vây liền dùng dây thừng chậm rãi trèo xuống, tóm lại cứ đi theo bản đồ, trừ khi bản đồ này là giả.” Nói đến chỗ này, Lưu Ôn quét mắt nhìn Thuần đế một cái, ánh mắt có chút không tốt.

Đúng vào lúc này, Hữu Xu chậm rãi tỉnh lại, đầu tiên là cảm thấy khắp người phát lạnh, rồi lại cảm thấy

bụng trống trơn, vừa lạnh vừa đói cực kỳ khó chịu. Cậu xốc thăm mỗng lên, thấy chủ tử an vị ở bên người, vội vàng dựa qua, kéo một cánh tay hắn ra vòng qua bả vai mình, vừa chui vào trong lòng hắn vừa nỉ non, “Thật lạnh, thật đói!” Cậu nhớ rõ mình đang ngủ, lúc này sắc trời đã tối, bộ đội trú doanh, cũng liền không cảm thấy kỳ quái.

Mạnh Trường Dạ ngồi cương cứng không động đậy, bình tĩnh nhìn cậu một lúc lâu mới trầm tĩnh lại, tự nhiên mà ôm chặt, lại kéo thăm mỗng tới gói cậu kỹ lưỡng đến kín kín kẽ kẽ, ôn nhu nói, “Đói bụng uống bát cháo lót lót dạ trước, thịt nướng rất nhanh liền xong.” Dứt lời ngoắc tay với một sĩ binh.

Sĩ binh lập tức bưng một bát cháo lại đây, biểu tình căm giận. Hắn ta thật sự không rõ, tướng quân mới vừa rồi còn chán ghét Thuần đế không thôi, sao đảo mắt liền ôm lấy người ta? Mặc dù có râu rậm che mặt, nhưng ôn nhu trong mắt hắn lại không thể nhận sai. Thuần đế càng thêm đáng giận, không biết liên sỉ chủ động chui vào trong ngực tướng quân, sao tưới mấy gàu nước liền đem người tưới thành loại nhu nhược vậy? Không đúng, xương cốt Thuần đế vốn dĩ đã không cứng rồi.

Không nói bọn lính sôi nổi ghé mắt, dù là mấy phó tướng theo tướng quân lâu nhất cũng đoán không ra hắn như thế nào. Đã nói lấy được bảo tàng liền đem người làm thịt, nhìn bộ dạng này lại không giống. Càng làm bọn họ cảm thấy ngạc nhiên chính là, Thuần đế mới vừa rồi uống vài hớp cháo đã muốn chết muốn sống, hiện tại lại ừng ực uống đến vui sướng, vậy trước đó ầm ĩ cái gì? Thiếu đòn à?

Mạnh Trường Dạ sợ cậu uống quá nhanh làm dơ áo, một bàn tay nâng cằm cậu, nhẹ giọng dặn dò, “Uống chậm một chút, uống xong còn nữa.” Ngay sau đó lại hỏi, “Cháo này dễ uống không?”

Hữu Xu lắc đầu, “Không coi là dễ uống, nhưng không coi là khó uống. Ta còn từng ăn thứ khó ăn hơn thế này nữa.” Dứt lời sờ sờ cổ họng, chần chừ nói, “Có lẽ là vấn đề của chính mình. Rõ ràng là cháo nấu nhừ, ta lại cảm thấy vô cùng rất cổ, có thể là do ngủ quá lâu.”

Nhưng lúc ngủ say là ai đang dùng thân thể này? Hữu Xu mơ mơ hồ hồ có phỏng đoán, ý đồ vận dụng tinh thần lực điều tra, lại phát hiện tinh thần lực biến mất, không còn sót lại chút gì! Trong lòng cậu kinh hãi, trên mặt lại chưa từng biểu lộ, may mà tử vi đế khí và kim quang công đức đang chảy xuôi trong toàn thân tứ chi, lúc này mới cho cậu một chút cảm giác an toàn.

Tinh thần lực đến tận cùng đi đâu nhỉ? Cậu ấn xoa ngực, như có điều suy nghĩ.

Mạnh Trường Dạ và Lưu Ôn đối diện nhau, đồng dạng lòng có cảm giác. Bộ dạng khốc lóc lẫn lộn om sòm trước đó của Thuần đế cũng không phải là làm bộ, mà thái độ bình tĩnh lạnh nhạt của thiếu niên sau khi tỉnh lại cũng không giống giả vờ, hai người này càng xem càng không giống như là một người.

“Cháo này là dùng thô lương để nấu, người tất nhiên là uống không quen. Đôi khi tìm được bảo tàng, ta bảo người nấu cháo bích canh cho người.” Mạnh Trường Dạ dỗ dành.

Chỉ nghe một tiếng bộp vang lên, hóa ra là một phó tướng làm rớt con mồi của mình vào trong lửa. Hắn ta thật sự là rất chấn kinh rồi, thế nên tay chân hơi có chút phát run. Mới vừa rồi bởi vì Thuần đế lãng phí lương thực mà làm cho người ta gần chết là ai? Sao mới giây lát liền biến sắc vậy? Người chủ động đề

xuất việc nấu cháo bích canh cho Thuần để trước mắt khẳng định không phải tướng quân nhà hán ta! Hay là cô hồn dã quỷ nào chiếm thân thể tướng quân?

Những người còn lại cũng đều trợn mắt cứng lưỡi, hoặc là hoài nghi mình nghe nhầm rồi, hoặc là hoài nghi tướng quân bị người ta đánh tráo. Chỉ mình Lưu Ôn biết rõ nội tình, không khỏi hít một hơi. Đối với Thuần đế là hận không thể xé thịt, đối với chó con này lại ruột mềm trăm mối, cẩn cẩn thận thận, tướng quân hiển nhiên đã bị mê hoặc.

Lúc Hữu Xu ngủ say không cảm giác được ngoại giới, cũng không cảm thấy thái độ của chủ tử có vấn đề, ngược lại đương nhiên mà gật đầu, “Được, có điều ngẫu nhiên ăn một bữa là được, không cần bữa bữa ăn, quá lãng phí. Trước tiên chúng ta phải kiến thiết thành trì, trấn an dân chúng, chiêu binh mãi mã. Trong có vạn dân quy tâm, ngoài có cường binh chống ngoại xâm, mới xem như đại cục sơ định.”

Mạnh Trường Dạ bị một chữ “chúng ta” nói cho cả lòng vui vẻ, càng thêm khẳng định chó con là chó con, Thuần đế là Thuần đế. Nhìn từng câu từng chữ của chó con đều là vì mình suy xét, trong ngôn ngữ đã tự nhiên mà buộc làm một thể với mình, phần quen thuộc và ăn ý này chắc chắn không giả vờ được. Hẳn nguyện ý tin tưởng cậu, đương nhiên, cho dù bị lừa cũng không có gì, lệnh cho cậu giả vờ cả đời là được.

Lưu Ôn vốn có tám chín phần hoài nghi, hiện tại lại phai nhạt ba bốn phần, bởi vì lời này cũng không phải kẻ ngu xuẩn Thuần đế không học vấn không nghề nghiệp kia nói ra được. Nhớ năm đó lúc hán ta đậu Trạng Nguyên từng gặp Thuần đế ở quỳnh lâm yến một lần, đứa nhỏ sáu tuổi, lại sinh ở hoàng thất, sớm nên học tứ thư ngũ kinh, mà Thuần đế lại một chữ cũng không biết, chỉ vào tên của bảng nhãn “Đinh Nhất” hỏi cái này đọc thế nào?

Đáng thương tiên hoàng vốn định bảo nhi tử đọc tục danh tam giáp, để lộ diện trước mặt nhóm đại thần, không ngờ lại ra một chuyện xấu. Rồi lại có một năm tể trời, gã ta đã đăng cơ thành đế cầm văn tể đứng ở trên đài, lúc thì cổ họng ấp úng, lúc thì vô đầu bứt tai, lại nửa ngày cũng không mở miệng nói, một hoạn quan tiến lên hỏi mới biết gã không biết một chữ nào trên văn tể, chọc cho thiên hạ ồn ào.

Bao cổ như vậy, làm thế nào có cách kiến giải vừa rồi? Không chừng cậu ta còn thật sự không phải là giả vờ. Nghĩ vậy, Lưu Ôn đưa tảng bảo đồ trong tay qua, thăm dò nói, “Cư Hữu Xu, bản đồ này là thật hay là giả? Sao ta cảm thấy lộ tuyến chúng ta đi không đúng vậy?”

“Gấp cái gì, ăn xong rồi lại nhìn.” Mạnh Trường Dạ đem thịt thỏ đã nướng xong cắt thành lát, trét muối ăn dùng lá cây bao lại, nhét vào trong tay Hữu Xu.

“Tầm bảo quan trọng, vừa ăn vừa xem không chậm trễ.” Hữu Xu ngậm một miếng thịt, ưm ô vài hớp ăn vào miệng, lại sợ nghẹn cổ họng, tỉ mỉ nhai nuốt. Cậu tiếp nhận bản đồ xem xét, trong lòng lại nghĩ ngợi: hóa ra đời này mình tên Cư Hữu Xu, thế mà lại đoạt dòng họ của chủ tử.

Mạnh Trường Dạ thấy hai gò má cậu căng phồng, đôi môi bóng loáng tỏa sáng, còn thỉnh thoảng vươn đầu lưỡi ra liếm khóe miệng, cười vang nói, “Lúc ăn cái gì đó càng giống chó con.”

Hữu Xu đã làm chó con nhiều năm vội vàng cúi đầu gãi lỗ tai, che giấu biểu tình xấu hổ của mình. Nhưng

chủ tử thích gọi như thế nào thì cứ gọi như thế đó, cậu cũng không tỏ vẻ phản đối, nuốt thịt thỏ xuống sau đó trầm ngâm nói, “Các người quả thật đi nhầm. Bản đồ chân chính không phải lộ tuyến phía trên, mà là hoa văn hình nước phía dưới. Không, nói đúng hơn, hẳn là hợp hai cái thành một mới có thể tìm được địa điểm chính xác.”

“Người nói cái gì?” Lưu Ôn cảm thấy hoảng hốt. Tấm bản đồ này dài ba thước, giống như một bức họa, phía trên là núi đồi, sông hồ, con đường, phía dưới lại là phần nền dùng hoa văn hình nước, rậm rạp, tầng tầng lớp lớp, sắc thái hỗn loạn, thật sự nhìn không ra bất luận dị trạng gì.

Lưu Ôn đoạt bản đồ qua nhìn rồi lại nhìn, ngược lại khiến cho mình đầu choáng mắt hoa. Phó tướng còn lại cười lạnh nói, “Người mẹ nó đừng hồ ngôn loạn ngữ! Mấy thứ lung tung phía dưới là bản đồ à? Người chỉ một cái lộ tuyến ra cho chúng ta nhìn xem! Nếu như chỉ không ra, tin chúng ta làm thịt người hay không?”

“Cậu ấy đã là người của bốn tọa, muốn chết muốn sống đều do bốn tọa quyết định, các người nói chuyện coi chừng một chút.” Mạnh Trường Dạ ném thịt thỏ trong tay xuống, vẻ mặt lệ khí.

Ha, ngay cả cầu hoàng đế ngu xuẩn không chịu nổi lại tàn bạo bắt nhân này mà cũng hạ miệng được, tướng quân khẩu vị của ngài không khỏi quá nặng đi? Mọi người đều kinh sợ, đối diện với tầm mắt sắc bén như đao của hắn lại không dám mở miệng nói, chỉ đành hung hăng trừng mắt nhìn cầu hoàng đế vài lần.

Tuy rằng Hữu Xu không đau không ngứa, nhưng vì xoát độ hảo cảm của chủ tử, liền chui chui vào trong lòng hắn, trấn đặt trên bả vai hắn nhẹ nhàng đụng vài cái. Bộ dạng này cực kỳ giống chó con làm ồ trong ngực chủ nhân làm nũng, khiến lòng Mạnh Trường Dạ mềm như bùn. Hắn vuốt tóc thiếu niên thật mạnh một phen, trầm giọng nói, “Đừng sợ, có lời gì chỉ cần nói ra, có ta che chở người.”

Lưu Ôn rút cuộc nhận thua, thả bản đồ lại, thỉnh giáo nói, “Cơ Hữu Xu, người chỉ điểm cho ta một chút, ta quả thực nhìn không thấu tấm bản đồ này.”

“Đây là một tấm bản đồ không gian ba chiều, cần dùng kỹ xảo đặc biệt mới có thể khám phá.” Thấy Lưu Ôn há mồm, cậu vội vàng xua tay, “Không nên hỏi ta cái gì là bản đồ không gian ba chiều, lấy học thức của người, dù ta giải thích người cũng sẽ không hiểu rõ.”

Lời này nói thật là kiêu căng, nhưng phối với biểu tình lạnh nhạt của cậu lại làm người ta bị thuyết phục. Trong lòng Lưu Ôn kinh nghi, càng cảm thấy người trước mắt thần bí khó lường, quả thật không chút nào dính dáng với Thuần đế đầu đất kia. Hơn nữa từ ngôn hành cử chỉ của cậu không khó nhìn ra cậu tương đối tự tin với học thức của mình, nếu bảo cậu ta giả ngây giả dại, khiến cho nước mất nhà tan, đối với cậu ta mà nói hẳn là chuyện vô cùng nhục nhã, không thể tiếp nhận.

Trong lúc miên man suy nghĩ, thiếu niên đã giơ bức họa lên, lại đặt ngón trỏ của mình ở trước chóp mũi hắn ta, phân phó nói, “Ánh mắt tản ra, lướt qua ngón tay của ta nhìn hoa văn hình nước phía sau, chuyên chú một chút, từ từ sẽ được.”

Lưu Ôn bất tri bất giác thành mất gà chọi, chọc cho Hữu Xu cười nhẹ, “Nói không nên nhìn ngón tay ta, lướt qua nhìn bức họa.”

Mạnh Trường Dạ lại theo dõi lúm đồng tiền bên má cậu thật lâu không tha, ánh mắt cực kỳ sáng rõ. Những pho tượng còn lại thấy cậu làm như thật, dưới lòng hiếu kỳ cũng bu lại, ngưng mắt nhìn kỹ. Ai nha má ơi, choáng đầu! Không quá một khắc, đã có vài người ôm mắt nằm vật xuống, mấy người khác đã khẳng định bức bản đồ này là giả, mọi người đều bị cầu hoàng đế lừa!

Khi Lưu Truyền Sơn rút bội đao ra, chuẩn bị làm khó dễ, Lưu Ôn lại cả kinh kêu lên, “Thấy, nhìn thấy! Bức bản đồ này lại nổi lên! Như thế nào?” Hắn ta vươn đầu ngón tay ra sờ, rõ ràng là bằng phẳng, nhưng mà xem ở trong mắt lại chân châm thật thật là nổi lên, và lại hình dạng giống một ngọn núi.

“Đây là Bàn Long sơn.” Đồi trước chủ tử từng nhất thống thiên hạ, Hữu Xu tự nhiên gấp qua đây đủ bản đồ núi sông, gần như liếc mắt một cái liền nhận ra địa hình. Cậu gấp phần trên trùng với phần dưới, lấy một cây gỗ chưa đốt hết, dùng mũi tên nhất nhất đánh dấu lại lộ tuyến chính xác, nói, “Nhìn lại như vậy, lộ tuyến và địa hình có phải ăn khớp hay không?”

“Đúng đúng đúng, ăn khớp! Ông trời ạ, bản đồ này đến tốt cùng là ai vẽ? Lại tinh xảo đến loại trình độ này!” Lưu Ôn xoa xoa đôi mắt đau nhức, chặc chặc lấy làm kỳ lạ, “Nếu không có người chỉ điểm, dù kêu ta cân nhắc bản đồ này cả đời, cũng không cân nhắc ra thứ gì! Tướng quân, ngài cũng nhìn xem!”

Mạnh Trường Dạ vẻ mặt cùng hưởng vinh quang, tiếp nhận bản đồ nhìn một khắc, cũng phát hiện manh mối, sau đó giao cho các vị thuộc hạ. Mấy người còn lại đều là quê mùa, lại thêm sắc trời tối mờ, lửa trại lay động, nhìn thêm vài canh giờ cũng không ra kết quả, nhưng lại không dám hoài nghi phán đoán của tướng quân và quân sư, chỉ phải chờ đến hừng đông sáng mai rồi lại nói.

Thừa dịp bọn họ không ngừng kêu rên xoa mắt, Lưu Ôn thấp giọng nói, “Cơ lão đệ, trong thân thể người hình như có hai người, chính người không cảm thấy sao?”

Quả thế! Hữu Xu theo phản xạ mà nhìn chủ tử, thấy đối phương thoáng gật đầu, cây gỗ trong tay liền rớt xuống. Nhất thể song hồn? Đến tốt cùng là tên quỷ nào thiếu đạo đức làm ra cái chuyện thiếu đạo đức này vậy!

103. Chương 103

Nghe Lưu Ôn nói xong, cuối cùng Hữu Xu cũng hiểu rõ vì sao mình lại không giải thích được mà biến thành Hoàng đế Tấn quốc. Cậu được đạo gia truyền thừa, tự nhiên có biện pháp dời hồn phách dư thừa trong thân thể ra ngoài, lúc này liền nhặt một khúc gỗ, lại xin chủ tử một thanh chủy thủ, yên lặng gọt khắc.

“Người đang làm gì đó?” Lưu Ôn tò mò nhích qua, mắt thấy đầu sắp đụng tới trán thiếu niên, lại bị chủ tử dùng sức kéo ra, thiếu chút nữa nhào vào trong đồng lửa. Nương, quả thực bị sắc đẹp mê hoặc, đừng có lại là một hôn quân đi?

Mạnh Trường Dạ căn bản không để ý tới cảm nhận của quân sư, đầu bự đặt lên trên vai thiếu niên, dùng giọng nói thuần hậu như rượu hỏi, “Người đang làm gì vậy, sao một chút cũng không nóng nảy, ngược lại

có lòng thanh thần đi gọt gỗ.”

Hữu Xu bị hơi nóng chủ tử phun ra hun đỏ lỗ tai và nửa bên mặt, không khỏi rụt bả vai, thấp giọng nói, “Ta tính toán khắc một hình nhân gỗ, dán ngày sinh tháng đẻ Thuần đế lên, thi triển di hồn thuật mang hẳn ra. Nói người có khả năng không tin, nhưng thân thể này chân chân thật thật là của ta, không phải của Thuần đế, hẳn là một cô hồn dã quỷ không biết từ chỗ nào tới, chiếm dụng cơ thể ta.”

“Chậm đã, người chờ một chút, người mới vừa nói cái gì?” Không đợi tướng quân phản ứng, Lưu Ôn đã la hoảng lên. Lời vừa rồi hẳn ta nói cũng không phải là ý tứ này. Hẳn ta không tin thần phật, tự nhiên không nghĩ đến những chuyện nào quỷ nào quái đó. Ý hẳn ta là muốn nói cho thiếu niên biết đầu óc cậu ta có bệnh, phải tự mình khống chế. Nhưng phản ứng của thiếu niên vượt xa lẽ thường, không sợ hãi không sụp đổ thì thôi, cậu lại tùy tiện nhặt một khúc gỗ khắc thành hình người, nói muốn dời một hồn phách khác trong thân thể ra ngoài? Quả thật không nổi điên chứ?

“Các người có biết ngày sinh tháng đẻ của Thuần đế hay không?” Hữu Xu không đáp hồi lại.

“Chuyển hồn phách Thuần đế qua khúc gỗ này, hẳn còn có thể sống sao? Vấn đề chủ yếu là, người thật sự biết mình đang làm gì hả?” Lưu Ôn vươn tay ngăn cản một chút, biểu tình vô cùng rối rắm. Làm một người theo thuyết vô thần, phản ứng của hẳn ta đã đủ bình tĩnh.

Hữu Xu luôn coi thân thể của mình là thần điện, cực kỳ bảo hộ, lại không ngờ cung điện này một ngày nào đó lại bị một cô hồn dã quỷ chiếm dụng, vả lại còn làm rất nhiều việc người người oán trách, bảo cậu làm thế nào không tức giận? Người ngoài hạ thấp Thuần đế cũng tương đương là hạ thấp cậu, nói cậu tàn bạo bất nhân thì cũng thôi, lại còn hình dung cậu ngu dốt không chịu nổi. Hữu Xu đánh chết cũng không nghĩ tới, hai chữ “ngu dốt” này sẽ nằm lên trên đầu mình, quả thực là vô cùng nhục nhã! Ở trước mặt chủ tử, có lẽ cậu là chó con bị đánh bị mắng cũng khăng khăng một mực, đối với người bên ngoài, thì lại là ân oán phân minh, có thù tất báo.

Thuần đế chiếm đoạt thân thể cậu, vì sao cậu còn quản chết sống của gã, vì thế rõ ràng lưu loát mà lắc đầu, “Khúc gỗ vốn là vật chết, dời qua tất nhiên là không sống nổi. Ta không biết hẳn ta làm thế nào vào cơ thể của ta, nhưng có một điều có thể khẳng định, nếu không phải hẳn tu hú chiếm tổ, thì vốn dĩ hẳn đã sớm chết rồi. Nếu như thế, sao ta không đưa hẳn một đoạn đường?”

Cậu ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Lưu Ôn, ánh mắt vẫn trong suốt như không trung, lời nói ra lại lộ ra mùi vị tàn nhẫn, nhưng phần tàn nhẫn này lại giấu điếm mấy phần ngây thơ, làm người ta sờn tóc gáy đồng thời lại không khỏi bị hấp dẫn thật sâu. Lưu Ôn không dám đối diện, ngược lại nhìn tướng quân, lại thấy hai mắt hẳn nóng rực, hai tay nắm chặt, giống như đang đè nén cảm xúc kịch liệt gì.

Mạnh Trường Dạ quả thật bị hấp dẫn. Hẳn vốn tưởng rằng chó con tính cách khiếp nhược, cực kỳ cần người khác che chở, đến bây giờ lại phát hiện chỉ ở trước mặt mình cậu mới có thể như vậy, đối với người ngoài lại phá lệ tàn nhẫn. Xem bộ dạng ngây thơ rồi lại lòng dạ lạnh lùng của cậu hiện tại, thật sự là quá mê người!

Trong lòng như lửa nóng khó nhịn, hẳn nhịn không được vươn tay, ôm người vào trong ngực vang dội hồn hai cái, một cái rơi ở hai má, một cái trực tiếp khắc ở trên môi, mắt thấy thiếu niên mới vừa rồi còn thái

độ kiên cường ngạo mạn lại từng chút một đổ bưng bên tai, sau đó rũ đầu rớt vai, xấu hổ chui vào trong lòng mình, hân không khỏi cao giọng cười ha hả.

Nương ơi, hóa ra mới vừa rồi tướng quân không nói giỡn, lại thật sự coi trọng Thuần đế! Chúng tướng sĩ tròng mắt cứng lưỡi, còn có vài người đỡ trán xoay mặt, không nỡ nhìn thẳng. Tuy rằng bộ dạng Thuần đế xinh đẹp, nhưng tính cách thật sự rất khó hầu hạ! Nếu tướng quân đề áp cậu ta, đánh cậu ta, mắng cậu ta, thì cũng thôi, nhưng mắt thấy tướng quân xem người như bảo bối ôm vào trong ngực không buông tay, mọi người khó tránh khỏi trong lòng bất an.

Mấy phó tướng liên tiếp nháy mắt với quân sư, lại thấy đối phương xua tay, tỏ vẻ bất lực, chỉ đành tạm thời chấp nhận.

Lưu Ôn đánh chết cũng không tin thiếu niên biết di hồn, còn tưởng đầu óc cậu đã hỏng, đang nói hươu nói vượn. Mạnh Trường Dạ lại vui mừng quá đỗi, hôn hai cái không xong, sau đó lại hôn vài cái, thấy hai má thiếu niên bị râu mép thô cứng của mình đâm ra rất nhiều vết đỏ mới từ bỏ, thầm nghĩ hôm nào đó phải cạo râu mép, miễn cho chó con bị thương.

“Thái giám chết bầm kia, người lại đây!” Hân vừa vuốt chòm râu để mười năm, vừa vẫy tay với Thường Thuận ngồi xồm xa xa.

Thường Thuận kinh sợ chạy tới, “Tướng quân, ngài có gì phân phó?”

“Người có biết ngày sinh tháng đẻ của Thuần đế hay không?”

Thường Thuận từ nhỏ hầu hạ Thuần đế lớn lên, tất nhiên là rõ ràng, mặc dù cảm thấy có chút không ổn, cũng không dám ngỗ nghịch, ngoan ngoãn báo một chuỗi ngày tháng. Hữu Xu lập tức ghi nhớ trong đầu, cuối cùng buông hình nhân khắc được một nửa xuống, xin Lưu Ôn văn phòng tứ bảo.

“Ha, chữ của người thật xinh đẹp, luyện cũng có mười mấy năm đi?” Tán thưởng là giả, thăm dò là thật. Cái gì gọi là bị cô hồn dã quỷ chiếm thân thể, tỉnh lại liền mất nước? Nếu thân thể này từ nhỏ đã bị Thuần đế chiếm cứ, vậy cậu ta ngăn cách mười mấy năm, nên là một đứa trẻ ngây thơ, chỗ nào lại biết viết chữ, biết xem bản đồ? Mới đầu Lưu Ôn đã tin tưởng cậu và Thuần đế là hai người, nhưng sau khi cậu giải thích cái gọi là “nhất thể song hồn”, thì ngược lại không tin. Hân ta muốn nhìn xem đến tột cùng Thuần đế muốn làm ra thành tựu gì.

Tuy rằng Mạnh Trường Dạ chưa từng đọc sách, nhưng đầu óc càng linh hoạt hơn so với quân sư. Quân sư cũng có thể nhìn ra sơ hở, hân làm thế nào không biết? Cơ mà không hề gì, chỉ cần thiếu niên còn có thể khôi phục thành bộ dạng chó con, thì cái gì hân cũng có thể dễ dàng tha thứ, đổi thành Thuần đế, thì đã sớm một bàn tay đánh bay rồi.

Hữu Xu đem vật liệu cần để chế tạo di hồn phù viết ra giấy, để chủ tử mua giúp. Cậu cần phải mang dã quỷ đem thân thể ra, sau đó ném vào lửa thiêu hủy.

“Trên này viết cái gì? Người đọc đọc cho ta?” Mạnh Trường Dạ nhìn chăm chăm danh sách, có chút há hốc mồm.

Hữu Xu ngạc nhiên, “Người không biết chữ à?”

Mạnh Trường Dạ bị cậu nhìn đến mặt đỏ tai hồng, may mà có râu rậm che lấp mới không lộ ra quần thái, ấp a ấp úng nói, “Thoảng, thoảng biết vài chữ, nhưng quá mức phức tạp liền có chút luống cuống. Người cũng biết, thuở nhỏ ta đi theo khắp cái lưu lạc, sau đó lại vào rừng làm cướp làm giặc, cuối cùng vào binh nghiệp, chỗ nào có cơ hội đọc sách.”

“Phải, lấy tình huống của người quả thật không có cơ hội biết chữ.” Hữu Xu đau lòng không thôi, vội nói, “Nhưng không sao, ngày sau ta đến dạy người. Một ngày nào đó người phải xưng đế, đến lúc đó ban phát chính lệnh, phê duyệt tấu chương, cũng không thể không biết một chữ khiến người ta chê cười. Người thông minh như vậy, tất nhiên vừa học liền biết thôi.”

Ngày thường, Lưu Ôn không ít lần đốc xúc tướng quân đọc sách tập viết, đối phương lại tìm đến đủ loại lý do từ chối, giống như đọc sách tập viết là chuyện thống khổ nhất trong thiên hạ. Nhưng trước mắt, Thuần đế vừa mới há mồm, hẳn lại đáp ứng, biểu tình còn vui vui vẻ vẻ, nhìn quả thực chướng mắt.

Lưu Ôn cảm thấy khó chịu, rồi lại âm thầm gật đầu. Cái gì gọi là “nước chát điểm đậu hũ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, có thể chứ. Tướng quân bướng bỉnh lên là mười con trâu cũng không kéo về được, Thuần đế thì ngược lại, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay hẳn liền tung tăng nghênh đón, chỉ cần cậu ta có thể dạy tướng quân tiến tới, giữ một cái mạng của cậu ta cũng không phải không thể. Trong quân không có nữ nhân, cho nên việc long dương phát sinh nhiều, nuôi một nam sủng cũng không ngạc nhiên, đám người Lưu Ôn cũng sẽ không ngăn cản. Với lại, Thuần đế từng là người đứng đầu một nước cao cao tại thượng, hiện tại lại phục phục dưới thân tướng quân, lại nói có cảm giác sáng khoái khó hiểu.

Mạnh Trường Dạ giao danh sách cho thuộc hạ, lệnh hẳn ta sáng mai đi mua đồ, sau đó ôm thiếu niên vào lòng, thấp giọng nói, “Không bằng hiện tại liền dạy ta biết chữ đi?”

“Được, lấy giấy và bút mực đến.” Hữu Xu ngồi ở giữa hai chân hẳn, cảm giác phía sau mông cách một vật cứng, lỗ tai càng đỏ đến xuất huyết.

“Trong quân giấy và bút mực đều phải tính toán, viết hỏng rất lãng phí. Người cứ lấy một khúc cây viết trên mặt đất, từng bước từng bước dạy ta.” Mạnh Trường Dạ vừa nói vừa nhặt một khúc gỗ lên, vạch mấy nét trên mặt đất.

Hữu Xu nghĩ thầm rằng cũng đúng, tiếp nhận khúc gỗ chậm chậm mở miệng, “Biện pháp này tốt, tương đối tiết kiệm. Người biết viết tên của mình không? Nếu không thì trước hết ta dạy người cái này, nếu biết thì ta bắt đầu dạy người từ Tam Tự kinh.”

Mạnh Trường Dạ đã sớm biết viết tên mình dưới cái nhìn chăm chú của các vị phó tướng mặt dày mày dạn lác đác, “Không biết, người viết cho ta xem. Đem tên người cũng viết ra, ta muốn học.”

“Đó là đương nhiên.” Hữu Xu nhanh chóng cong cong khóe môi, sau đó chỉnh chỉnh tề tề viết tên hai người trên mặt đất, lại vẽ một hình trái tim bao lấy. Nếu là chủ tử đời trước, chắc chắn biết đây là cậu đang thổ lộ biến tướng, ám chỉ hai người vĩnh kết đồng tâm, nhưng Mạnh Trường Dạ tính cách hào sảng lại dường như không hề có cảm giác, đang vui đầu nghiên cứu.

“Đây là ý tứ gì?” Hắc chỉ vào hình trái tim bên ngoài, ánh mắt thoáng lóe lên. Đừng tưởng rằng hắc là quê mùa liền dễ gạt gẫm, cái này nhìn như là một trái tim đi! Đến tột cùng chó con muốn làm gì? Trước mắt bao người câu dẫn mình à? Không khỏi quá chủ động rồi!

Nhưng mà oán thâm thì oán thâm, trong lòng hắc lại cực kỳ thống khoái, nhưng trên mặt vẫn phải làm bộ ngây thơ. So sánh với hắc, mấy người Lưu Ôn là thật sự ngây thơ, đương nhiên mà cho rằng đó chỉ là Thuần để vẽ lung tung vài nét bút.

“Không, không có ý tứ gì, chỉ là để người chú ý chữ ở trong cái vòng này thôi.” Hai má Hữu Xu đỏ bừng, vội dùng nhánh cây xóa tên đi.

“Người xóa làm chi? Ta còn chưa thấy rõ đâu. Lại viết một lần.” Trong lòng Mạnh Trường Dạ cười thâm đến nội thương, mặt ngoài lại nghiêm trang chững chạc.

Hữu Xu chỉ đành viết lại một lần, không dám có tâm tình vẽ cái gì nữa. Nhưng mà đời này chủ tử lại cực kỳ ngu dốt, Cơ Hữu Xu, Mạnh Trường Dạ, chỉ có sáu chữ, học hơn nửa canh giờ còn chưa có học được, làm cậu không thể không cầm cổ tay hắc, dạy vẽ từng nét bút.

Lưu Ôn và vài phó tướng ngồi rất xa, trong lòng mãnh liệt lắc đầu: vô sỉ, quá vô sỉ! Bày binh bố trận có khó học không? Có người học cả đời vẫn là thất khiếu chỉ thông lục khiếu, tướng quân liếc mắt một cái có thể suy một ra ba, trình độ thông minh kia rất dọa người! Đến chỗ Thuần để thì lại thành ngốc, sáu chữ, không đúng, ba chữ trong đó vẫn là đã sớm biết rồi, lại cân nhắc gần tới một canh giờ, này tỏ rõ chiếm tiện nghi của Thuần để mà!

Mắt thấy tướng quân vòng hai chân, đặt thiếu niên giữa khó, hai cánh tay cường tráng giống như kim sắt chặt chẽ khóa đối phương lại, lúc thì dùng râu rậm cọ hai má, vành tai, bên gáy cậu, lúc thì dùng bàn tay nắm eo nhỏ, đùi, cổ tay cậu, ăn đậu hũ ăn đến vui quên cả trời đất, mọi người đã cảm thấy trước mắt từng đợt biến thành màu đen. Nhớ năm đó địch nhân phái vài tuyệt sắc mỹ nhân đến cũng không thông đồng được tướng quân, sao đảo mắt liền trở nên, trở nên... một lời khó nói hết như thế?

Lưu Ôn đỏ trán, trong lòng cảm thán sắc đẹp hại người.

Trong lúc sóng ngầm mãnh liệt, mí mắt Hữu Xu dần dần khép lại, chỉ kịp nỉ non một tiếng “thật nóng” liền hôn mê bất tỉnh. Lúc này Mạnh Trường Dạ mới phát hiện hai má cậu đỏ bừng cũng không phải là vì thẹn thùng, mà là phát sốt, lúc này kinh hãi đến hoang mang lo sợ.

“Lưu Ôn, mau tới xem cho chó con, cậu ấy sinh bệnh!”

Người trên đầu quả tim tướng quân nhà mình, Lưu Ôn nào dám chậm trễ, vội vàng chạy tới bắt mạch, lắc đầu nói, “Chịu hàn khí, hơi có chút sốt cao, phải nhanh chóng hạ nhiệt độ, nếu không đầu sẽ đốt thành kẻ ngốc.”

“Làm thế nào hạ nhiệt độ?” Hai mắt Mạnh Trường Dạ đỏ bừng, tự trách không thôi mà thì thầm, “Đều do bốn tọa mới vừa rồi tưới mấy gàu nước, nếu không thì bây giờ chó con còn rất tốt. Sau này dù bốn tọa bị cầu hoàng đế làm tức chết, cũng tuyệt đối không động tới một sợi lông của hần. Sao bốn tọa lại quên, giáo huấn hần cùng với giáo huấn chó con có gì khác nhau, hần là tiện mệnh nhớ ăn không nhớ đánh, ngược lại thiệt thòi chó con của bốn tọa chịu tội theo, nếu thật sự có thể chuyển hần qua khúc gỗ, bốn tọa lập tức liền đem hần đốt thành tro!”

Người còn thật sự tin mấy chuyện ma quỷ của Thuần đế à? Lưu Ôn nhướn mày, mắt lộ ra kinh ngạc, nhưng cũng không phản bác, kiên nhẫn khuyên giải an ủi, “Chớ hoảng sợ, ăn ít được thì tốt rồi. Chuyện này không trách tướng quân, ngày đông chúng ta tắm rửa còn dùng nước lạnh, có đôi khi nhảy vào trong sông kết băng lội vài vòng, ngược lại cả người thư thái, ai có thể ngờ thân thể Cơ Hữu Xu yếu như vậy, bất quá chỉ mấy gàu nước ấm lại ngã bệnh. Ngày sau ngài nên đốc thúc hần tập luyện cho tốt, đừng có để như gà yếu vậy.”

Nghe nói không có vấn đề gì lớn, tiếng lòng buộc chặt của Mạnh Trường Dạ mới trầm tĩnh lại, lạnh giọng chất vấn, “Người nói ai là gà yếu?”

Cái này cũng không được nói hả? Lưu Ôn há hốc mồm, hơn nửa ngày mới mỉm cười nói, “Ta gà yếu, ta gà yếu còn không được sao?”

“Người thật sự là gà yếu đó. Cút, nhanh chóng phối dược đi!” Mạnh Trường Dạ vừa ôm thiếu niên lạnh run vào trong ngực, vừa đập Lưu Ôn một cước.

Thật đúng là có nhân tình quên huynh đệ, Lưu Ôn rung đùi đắc ý mà đi. Các tướng sĩ có mang theo lương thảo và dược liệu tùy thân, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, nếu không thì hơn nửa đêm, Lưu Ôn cũng không biết nên đi chỗ nào tìm hiệu thuốc. Hần kê một đơn dược hạ sốt đơn giản, ba chén nước sắc thành một chén nước, mở nắp dưới thiếu niên rót vào. Mạnh Trường Dạ hai mắt trông mong mà chờ cậu hạ sốt, cách chốc lát lại đi sờ trán, tình cảm lo lắng không nói cũng hiểu.

Mặc dù Thường Thuần ngồi xa, nghe không được đối thoại của mấy người, lại hiểu rõ dường như Hồ Uy tướng quân coi trọng chủ tử nhà mình. Điều này làm sao được? Đường đường Hoàng đế Tấn quốc lại làm luyến sủng cho một loạn thần tặc tử, xuống hoàng tuyền, thái hậu và tiên đế nhất định sẽ làm thịt mình. Hần ta nôn nóng, lại thấy Hoàng Thượng bị bệnh, hần không thể mọc thêm cánh mang Hoàng Thượng ra ngoài.

Thuần đế từng chết một lần, thái hậu tự nhiên bảo hộ gã đến cẩn thận, dần dần nuôi lớn, dù so với sứ mỏng còn dễ vỡ hơn một chút. Mấy gàu nước này, đối với người khác tự nhiên không có việc gì, rơi xuống đầu gã lại có thể đòi mạng. Hơn nữa Lưu Ôn dùng bất quá chỉ là dược liệu tầm thường, sao có thể so sánh với ngự dược trong cung, rót hết nửa canh giờ còn không thấy hiệu quả, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

“Không tốt, bệnh tình tăng thêm!” Lưu Ôn kiểm tra mạch đập xong lắc đầu.

“Người mẹ nó nghĩ biện pháp đi! Mới vừa rồi là ai nói vấn đề không lớn?” Mạnh Trường Dạ ôm thiếu niên giống như than lửa đi qua đi lại, cùng cảm nhận với Thường Thuận, hận không thể mọc cánh bay đến thành trấn gần nhất, tìm đại phu tốt nhất. Nhưng mà nơi này trước không thôn sau không quán, cưỡi ngựa chạy vài canh giờ cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại sẽ trở bệnh tình.

“Ta tăng thêm liều dược thử xem.” Lưu Ôn liên tiếp lau mồ hôi.

“Nhanh chóng!” Mạnh Trường Dạ hung ác đá hấn ta một cước.

Lại một chén dược đen đặc sắc xong, vừa muốn rót vào, Thuận để liền sâu kín tĩnh lại, vừa phun nước đắng ra bên ngoài vừa khàn giọng mắng, “Phi! Mạnh Trường Dạ, người muốn độc chết ta à? Ta nguyện rửa người xuống tầng mười tám địa ngục!”

Biết lúc này tình hình là cấp bách, Mạnh Trường Dạ cũng không có tính tình tốt như vậy, nắm lấy cảm giác khiến cho gã há mồm, lạnh giọng mệnh lệnh, “Người mẹ nó nhanh uống thuốc cho bổ tọ! Nếu người hại chết chó con của bổ tọ, bổ tọ bất chấp không cần bảo tàng cũng phải lột sống người ra!”

Lưu Ôn phối hợp ăn ý, nhanh chóng đem nước cộng cả cặn dược đều rót xuống, sắc đến mức Thuận để khụ khụ, thiếu chút nữa hít thở không thông, trong miệng còn không quên liên tục mắng, “Vương bát đản, các người ý định hại trăm, các người không chết từ từ được...”

“Đến tốt cùng hẳn có bệnh gì, mới vừa rồi còn ngoan ngoãn phục tùng với tướng quân, giống y như chó Nhật, hiện tại lại hùng hùng hổ hổ, không sạch sẽ. Đây không phải là muốn chết à! Chúng ta có ý tốt cho hẳn dùng dược, ngược lại làm như thiếu nợ hẳn vậy!” Một phó tướng tức giận bất bình nói.

Mạnh Trường Dạ cũng không giải thích, chỉ lo ấn Thuận để giãy dụa không thôi trên mặt đất, miễn cho giãy dụa bị thương. May mà thân thể Thuận để suy yếu, thực nhanh liền tắt tiếng, sau đó ngã như chết, rồi một khắc sau lại mở hai mắt.

Lần này người tỉnh lại mười phần là chó con, ánh mắt đáng thương lại rưng rưng nước mắt của cậu ai cũng không bắt chước được. Mạnh Trường Dạ thấy thế, biểu tình vốn còn vô cùng sắc bén lập tức mềm mại xuống, sửa lại thành ôm, trấn an nói, “Người nóng lên, mới vừa rồi đã uống thuốc, ngủ một giấc liền tốt. Ngoan, nhắm mắt lại, ngày mai mở mắt ra chuyện gì cũng không có.”

Hữu Xu cũng tinh thông y thuật, tự nhiên biết tình huống của mình nguy cấp, uống thuốc ngược lại là việc tiếp theo, việc cấp bách là phải hạ sốt. Cậu chép chép miệng, từ dư vị nơi đầu lưỡi phân tích phương thuốc Lưu Ôn kê, phát hiện không có vấn đề gì lớn, liền phân phó với chủ tử, “Dược không kê sai, chỉ là liều có chút nhẹ, cây ma hoàng, cây thanh hao còn có thể thêm ba đồng cân, cái khác thêm hai đồng cân. Lấy rượu mạnh tới lau người ta, như vậy có thể hạ nhiệt rất nhanh.”

Mạnh Trường Dạ bệnh cấp tính loạn câu y, không chút nghĩ ngợi lại bảo quân sư đi phối dược. Trong lòng Lưu Ôn hơi cân nhắc, phát hiện Thuận để lại không phải là bịa chuyện, quả thực đối với chứng bệnh của bản thân cậu rõ như lòng bàn tay, không khỏi càng thêm hoài nghi lai lịch và mục đích của cậu.

Mạnh Trường Dạ mang rượu ngon trên quý của mình tới, dùng khăn vải dính ướt giúp chó con lau người. Chó con đã sắp nóng đến hồ đồ, làn da vốn dĩ tuyết trắng lộ ra đỏ ửng không bình thường, lại có mạch máu màu xanh nhạt mơ mơ hồ hồ lộ ra, giống như một khối mỹ ngọc phù dung, đẹp đến mê mờ mắt.

Không nói Mạnh Trường Dạ nhìn ngốc một khắc, dù là những phó tướng khác cũng nhin không được liên tiếp trộm dò xét.

“Nhìn nương người chứ nhìn! Điều xoay người sang chỗ khác cho lão tử! Thái giám chết bầm, lại đây kéo màn cho bốn tọa!” Mạnh Trường Dạ vừa tức vừa vội, biểu tình không khỏi có chút dữ tợn, bị vết sẹo kia phụ trợ càng làm cho người ta sợ hãi. Thường Thuận nào dám kháng mệnh, vội vàng đi qua giơ vải màn lên cao, lúc này các vị tướng sĩ mới sôi nổi lảng tránh.

Trong vải màn, Hữu Xu đã bị cởi đến trần như nhộng, dưới thân lót ngoại bào màu đen của Hồ Uy tướng quân. Cậu nóng đến lợi hại, cảm giác được hai tay chủ tử có thể mang đến ý lạnh, vội vàng nắm chặt kéo lên trên người mình, cái mông nâng cao, hai chân gấp khúc, tóc dài trải rộng, giống một đóa hoa yêu ăn thịt người. Càng muốn mạng là cậu còn không ngừng phát ra rên rỉ thống khổ, nghe lọt vào tai lại biến thành ngọt nị.

Mạnh Trường Dạ sống đến hai mươi lăm hai mươi sáu, chưa từng thấy qua hình ảnh hương diễm như thế. Những cảnh trong mộng mơ hồ không rõ đã từng nhìn thấy dần dần trùng khớp với thiếu niên trắng pha thêm hồng, vận vạt nhẹ cọ trước mắt, trở nên rõ ràng mà lại kích động. Hắn xoay người, cảm giác nơi nào đó trên thân thể sắp chống đỡ đến nứt, nhưng không thể không cứng rắn tự kiềm chế.

Đợi nhiệt độ cơ thể thiếu niên hạ xuống, hắn đã như là mới từ trong hồ vớt ra, dùng nói vải trước ngực sau lưng đã ướt đầm, dù là sợi tóc cũng chảy nước, bên tai và hai má cũng đỏ bừng. Dùng hết tất cả tự chủ đem quần áo thiếu niên mặc lại từng cái từng cái, hắn hung hăng hôn cậu một hơi, nói giọng khàn khàn, “Nương, phát sốt thôi mà lại phải dùng rượu mạnh lau người, người cố ý câu dẫn lão tử có phải không? Chờ người hết bệnh rồi, lão tử lập tức làm người, khiến người muốn khóc cũng khóc không được!”

Hữu Xu đã sốt đến hồ đồ, mông lung nghe thấy chủ tử đang nói chuyện, theo thói quen mà gật đầu, còn mềm nhũn hừ một tiếng.

Bụng Mạnh Trường Dạ buộc chặt, vừa thấp giọng nguyên rửa vừa xoay người, dùng sức hút cánh môi bởi vì nóng lên mà đỏ rực của thiếu niên, hút một khắc đồng hồ mới chưa đã nghiền mà buông ra. Bên kia, Lưu Ôn cũng sắc thuốc xong, cách vải màn đưa lên, nghe thấy tướng quân tự uống một ngụm, sau đó là tiếng sụt sụt trượt vào miệng thiếu niên, không khỏi đỏ trán. Quả thực không chịu buông tha bất luận một cơ hội ăn đậu hũ nào, quen biết nhiều năm như vậy, trăm triệu lần không ngờ đến hắn lại là một tướng quân như vậy.

Gây sức ép nửa buổi, hai người mới ôm nhau ngủ. Sợ gió lạnh thổi chó con, Mạnh Trường Dạ cởi bỏ vạt áo, bọc cậu vào kín kín kẽ kẽ, hai cái chân dài quần lầy nửa người dưới cậu, hai cánh tay khóa nửa người trên của cậu, nói một câu không xuôi tai, nếu hai người phát sinh chuyện ngoài ý muốn lập tức chết đi, trừ khi cắt đứt tứ chi của Mạnh đại tướng quân, mới có thể kéo thiếu niên ra ngoài.

Hôm sau, một trận thét chói tai đánh thức mọi người, cả chim chóc trên cây cũng sợ bay không ít. Chỉ

thấy Thuần đế tức đến khó thở vỗ bả vai tướng quân, “Mạnh Trường Dạ, người cái thứ không bằng súc sinh, cũng dám khinh bạc trăm, mau đem đồ của người ra, nó đâm ta!”

Mạnh Trường Dạ đối diện một đôi mắt dơ bẩn che kín tơ máu, nhất thời ghê tởm như ăn phân người, nhanh chóng đẩy người đi, lại sợ gã té bị thương liền hốt về lần nữa, vững vàng đặt yên, sau đó hai ba bước nhảy đến một bên, trong miệng luôn mồm xúi quẩy. Nương, chờ chó con tỉnh, lập tức bảo cậu dời hồn phách Thuần đế đi, nếu không mỗi lần nằm xuống cùng nhau, hôm sau lại đổi thành một người khác, ai chịu nổi?

104. Chương 104

Thuần đế thích mỹ nhân, chỉ cần vừa mắt, thì cũng là người nam nữ không câu nệ, thân thể tuy rằng không dùng được, đặt ở bên cạnh nhìn cũng có thể tâm tình thư sướng. Nhưng thể trạng cường tráng, bộ dạng dữ tợn như Hồ Uy tướng quân, gã còn thật sự không thể hạ miệng. Phát hiện tuy rằng đối phương cầm tù mình, nhưng cũng nhẹ tay nhẹ chân có chút che chở, gã vừa cảm thấy ghê tởm, lại vừa cảm thấy đắc ý vì mị lực của mình.

“Sao lại để ta uống thứ này? Không có gạo bích canh thì cũng có trứng gà đi? Chưng cho ta một chén canh phù dung trứng!” Gã dựa ngồi bên cạnh một tảng đá lớn, liếc mắt nhìn nhìn Hồ Uy tướng quân.

Cho người ba phần màu sắc, lại mở ra cả phòng nhuộm! Lúc chó con của lão tử thanh tỉnh cũng không thể ăn được một cái bánh ngọt, dựa vào người cũng xứng à? Trong lòng Mạnh Trường Dạ tức giận, đi lên trước nắm chặt cầm Thuần đế, không chút ôn nhu đổ một chén cháo xuống, cuối cùng bảo Lưu Ôn nhanh chóng sắc thuốc, chờ cháo tiêu hoá lại rót một bát thuốc, sau đó có thể xuất phát.

Cùng lúc đó, hắn cũng âm thầm tự trách: sao lại không nghĩ tới vậy? Không có lương thực tinh tể, chim chóc trong rừng này vẫn có nhiều, tùy tiện đào vài cái ổ chim là có thể kiếm ra rất nhiều trứng chim, có thể lấy tới bồi bổ thân thể chó con. Nếu là đồ mà cầu hoàng đế từng ăn, hắn là khẩu vị rất tốt, vậy thì bảo người nấu ăn trong doanh xem xét xem canh phù dung trứng làm như thế nào.

Trong lúc suy nghĩ, một bát cháo đã đổ đến tận cùng, để đề phòng Thuần đế lại nhổ ra, hắn dùng khăn nhét miệng đối phương, lại dùng thùng da trâu trói chặt tứ chi. Thuần đế mới vừa rồi còn đắc ý dào dạt lúc này lại có chút đắn đo không chắc, nhìn bộ dạng lãnh tâm tuyệt tình của Hồ Uy tướng quân, không giống như là có ý với mình, vậy vì sao hắn lại ôm mình đi ngủ, buổi sáng còn động dục với mình?

Thuần đế lúc thì cảm thấy chính mình nghĩ sai, lúc lại hy vọng đây không phải là ảo giác. Tuy rằng gã oán hận Hồ Uy tướng quân, nhưng cũng biết nếu có thể bám lên đối phương, có lẽ có thể sống an ổn cả đời. Nghĩ nghĩ, gã chậm rãi ngừng giãy dụa, đợi lúc Lưu Ôn lại đây đưa thuốc cũng cực kỳ phối hợp nuốt xuống, sau đó rặn ra vài giọt nước mắt, tội nghiệp nhìn về phía Hồ Uy tướng quân.

Gã chưa bao giờ lấy lòng ai, chỉ có thể bắt chước mấy tần phi trong cung mà ra vẻ, đang muốn năn nỉ tướng quân cởi bỏ dây trói, làm cho mình khoan khoái khoan khoái, đã thấy đối phương lộ ra biểu tình hung thần ác sát, giơ tay lên đường như muốn tát một cái, lên xuống mấy lần rồi lại chậm rãi buông xuống, lớn tiếng mở miệng, “Cảnh cáo người, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn người, nếu không lão tử móc mắt

người!”

Đồ dỏm chung quy là đồ dỏm, bất luận có giả vờ như thế nào đi nữa, cũng không che giấu được giả dối và đáng khinh từ trong khung. Gã không tận lực bắt chước chó con thì còn thôi, Mạnh Trường Dạ còn có thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng gã bày ra cái loại tư thái này, lại khiến Mạnh Trường Dạ khó có thể chịu đựng một chút nào. Cứ như có một tên trộm đánh cắp bảo vật vô giá của hắn, nhưng lại không biết quý trọng, ngược lại tùy ý giày xéo, tội không thể tha.

Thuần đế vội vàng rút bả vai, cúi đầu xuống, âm thầm suy nghĩ đến tội cùng mình chột đến sợi dây nào của Hồ Uy tướng quân, sao nói biến sắc liền biến sắc. Tính tình này cũng quá vui giận bất thường rồi.

Đồng dạng cảm thấy tướng quân vui giận bất thường còn có một đám phó tướng. Rõ ràng tối hôm qua còn ôm người vào trong ngực, biểu tình ôn nhu, động tác bá đạo kia, giống như che chở bảo bối tâm ái, sợ bị người ta đoạt đi, sáng nay tỉnh lại liền thay đổi thái độ, chẳng những ném người ra bên ngoài, lại còn trối chết uy hiếp, không có gì khác với đối đãi tù binh bình thường. Đến tội cùng là tướng quân như thế nào vậy? Còn nữa, Thuần đế cũng rất không thích hợp, lúc thì thành thật bốn phận, lúc thì gào gào thét thét, giống hết như hai người.

Mọi người trăm tư không được giải, chỉ mình Lưu Ôn biết rõ nội tình, bình tĩnh khoát tay nói, “Thường Thuận, khiêng chủ tử nhà ngươi lên trên lưng ngựa đi, người phụ trách chở hắn.”

Thường Thuận ngoan ngoãn gật đầu, đang chuẩn bị xoay người lại ôm chủ tử bị trối gô, lại thấy Hồ Uy tướng quân bước nhanh đi tới, mặc dù vẻ mặt chán ghét, lại vẫn kéo sau cổ chủ tử, dễ dàng ném gã lên trên lưng ngựa, cuối cùng âm thanh lạnh lùng nói, “Người trông kỹ hắn, đừng để nửa đường ngã xuống bị thương.”

Dò xét biểu tình buộc chặt này, dường như có vài phần quan tâm đối với chủ tử? Thường Thuận cũng là người to gan, vội vàng chấp tay năn nỉ, “Còn xin tướng quân cởi dây thừng ra! Chủ tử làn da mềm mại, nếu như trối quá lâu chắc chắn mài rách da, đến lúc đó sẽ phải chịu tội.”

Nhớ tới một thân da thịt trơn láng trắng bóng, phấn nộn, tựa như ngọc dương chi lại tựa như tuyết Thiên Sơn tối hôm qua nhìn thấy, hai má Mạnh Trường Dạ đỏ bừng, bụng dưới cũng nổi lên phản ứng. Hắn gần như không do dự liền khoát tay nói, “Cởi bỏ cho hắn!” Vốn tưởng rằng bị thừng da trâu trối một cái không có gì ghê gớm, lại thiếu chút nữa quên mất thể chất phá lệ mãnh mai của chó con.

Thường Thuận mừng rỡ, vội thay Thuần đế cởi bỏ dây thừng, thật cẩn thận mà đỡ lên lưng ngựa. Đoàn người chạy một ngày đường, rốt cuộc đến một tòa thành trấn loại nhỏ, nhưng không vào trong, mà là hạ trại trong núi rừng ngoài trấn, sau đó phái người đi vào mua sắm vật phẩm cần thiết hằng ngày. Hai ngàn tinh nhuệ chung quy vẫn quá mức chói mắt, lại không biết là địa bàn của ai, nếu rơi vào tay thám tử báo lên trên, khó tránh khỏi rước lấy sự chú ý của những phiên vương còn lại.

“Nhớ rõ mua đầy đủ đồ vật chó con muốn.” Mạnh Trường Dạ dặn dò Lưu Ôn.

“Bùa vàng, chu sa, thần lân, nhện, thủy ngân, ô đầu thảo...” Lưu Ôn chậm rãi nhớ kỹ danh sách, nghiêm

túc nói, “Người thật đúng là yên tâm, đồ vật trong danh sách này ít nhất hơn phân nửa có độc, người cũng dám giao vào tay hắn. Không nói cái khác, chỉ nói ô đầu thảo này, chỉ cần chà ra một giọt nước, bỏ vào trong bát chúng ta, tất cả chúng ta có thể lập tức chết ngay.”

“Bổn tọa muốn nhìn một chút xem cậu ta muốn thế nào, nhưng mà người yên tâm, bổn tọa sẽ không lấy tính mạng các huynh đệ nói giỡn...”

Lời chỉ nói một nửa, liền có một sĩ binh đi tới, thấp giọng bẩm báo, “Tướng quân, không phải ngài bảo thuộc hạ nhìn chăm chăm tên thái giám chết bầm kia sao? Giữa trưa hôm nay dừng ở nửa đường nghỉ ngơi, thuộc hạ nhìn thấy hắn lén lút tới gần ngựa của Triệu phó tướng, từ túi yên ngựa trộm vài loại dược liệu.”

“Dược liệu gì?” Sắc mặt Mạnh Trường Dạ đen trầm.

Sĩ binh mới vừa báo ra tên dược, liền nghe quân sư cười lạnh, “Cừ thật, đó cũng là người tinh thông dược lý, tất cả đều là độc dược, vài loại dược liệu trộn lẫn vào liền có thể chế thành mông hãn dược, vả lại còn không có mùi vị gì khác thường. Tướng quân, người đoán bọn họ muốn làm gì?”

Mạnh Trường Dạ trầm mặc thật lâu sau mới nói, “Cứ cho bọn họ một cơ hội, bổn tọa ngược lại muốn xem bọn họ đang đùa trò xiếc gì.” Lời tuy như thế, tay lại đề bội đao, hiển nhiên đã sinh sát ý.

Lưu Ôn cũng không phản bác, dù sao cũng phải để tướng quân tận mắt nhìn thấy tâm cơ của Thuần đế, mới có thể hủy diệt hình tượng chó con cả người lẫn vật đều vô hại trong cảm nhận của hắn. Đến lúc đó lại bắt người trở về, dù Thuần đế giả có thật như thế nào đi nữa, sợ là cũng không chiếm được tí tẹo thương hại của tướng quân.

Mọi người âm thầm bố trí một phen, dẫn Thường Thuận đi hạ độc, đáng thương Thường Thuận còn đắc chí, cho là mình hành động bí ẩn cỡ nào, mưu kế chu toàn cỡ nào. Hắn ta lay lay Thuần đế giả bộ ngủ, nhét bao hành lý và ngân lượng lấy được qua, dặn dò, “Hoàng Thượng, nô tài đi dẫn ngựa, ngài đứng ở chỗ này đợi một lát.”

“Bọn họ, bọn họ quả thực hôn mê à? Có âm ỉ như thế nào nữa cũng sẽ không tỉnh hả?” Giọng Thuần đế có chút phát run.

“Yên tâm đi, phân lượng mông hãn dược nô tài phối rất nhiều, dù bọn họ cường tráng như trâu, uống một ngụm vào cũng phải nằm một ngày một đêm mới tỉnh.” Thường Thuận là hạ phó trung thành Nguyệt phi dạy dỗ tốt sau đó đưa đến bên người nhi tử, hơn nữa tinh thông hạ độc phòng độc, sợ nhi tử lại bị người ta hại.

Thuần đế vốn còn trong lòng run sợ nháy mắt thẳng lưng, nhặt bội đao của một vị tướng sĩ lên, hung ác nói, “Nếu ngủ như chết, không bằng chúng ta một hơi giết sạch bọn họ!”

Thường Thuận hoảng sợ, vội vàng tiến lên cản lại, “Không được đâu Hoàng Thượng! Nếu ngài giết hết bọn họ, khó tránh khỏi làm ra một thân máu tươi, chúng ta lại không có xiêm y dư thừa để thay, lỡ như nữa

đường đưa tới dã thú thì nên làm cái gì bây giờ? Còn có, chờ sau khi trốn vào thành, chắc chắn bị quan binh xem thành tặc tử mà bắt lại. Lại nói, hai ngàn sĩ binh, ngài giết một đám phải giết tới khi nào? Có thời gian này chúng ta đã sớm chạy xa rồi! Hơn nữa, ngài có thể bảo đảm đâm chết tất cả mọi người à? Lỡ như có người mạng lớn tránh được một kiếp, ngày sau còn không lên trời xuống đất đuổi giết chúng ta?”

Thuần đế nghĩ thấy cũng đúng, không khỏi có chút ủ rũ, rồi lại thực nhanh phản chấn lên, “Ta đây giết Mạnh Trường Dạ cái thứ không bằng súc sinh kia thì được đi?”

Thường Thuận đỡ trán, vì Hoàng Thượng ngu xuẩn mà cảm thấy tuyệt vọng, “Ngài giết Hồ Uy tướng quân, liền kết tử thù với hơn hai mươi vạn Hồ Uy quân, ngày sau ngài còn muốn mạng để sống không?”

Thuần đế cứng đờ, cuối cùng bất đắc dĩ buông tha, ném bội đao xuống sau đó tiến vào doanh trường, đi lật quần áo Mạnh Trường Dạ.

“Ngài lại muốn làm gì?” Ngày đông lạnh, Thường Thuận cũng đã mồ hôi ướt đầm. Xưa nay hắn ta biết Thuần đế khó hầu hạ, lại không biết gã khó hầu hạ đến loại trình độ này, đây chính là chạy thoát thân đó, sao còn không sải chân mà chạy?

“Ta phải cầm lại tàng bảo đồ, ngày sau trấn phục quốc hoàn toàn dựa vào nó.”

Thường Thuận quỳ xuống, “Hoàng Thượng, nô tài cầu ngài nhanh lên đi, đừng động tới tàng bảo đồ gì, có thể giữ được tánh mạng mới là chuyện lớn hạng nhất. Ngài cũng không nghĩ xem, ngài chạy, bọn họ vội vã đi tìm bảo tàng, chỉ sợ sẽ không phân tán binh lực đuổi theo, nhưng nếu ngài mang theo tàng bảo đồ cùng chạy, có tin là chúng ta trốn không quá hai dặm liền bị Hồ Uy tướng quân tức đến khó thở bắt về không? Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, cầu ngài nghĩ lại.”

Thuần đế nổi giận, một chân uất ức đá qua, “Cầu nô tài! Cái gì cũng không được, ngươi mẹ nó có phiền hay không?”

“Hoàng Thượng, trốn đi, mau chạy đi! Bảo mệnh quan trọng!” Thường Thuận quỳ gối đi qua ôm hai chân gã.

Thuần đế liên tục hít khí, cuối cùng ngăn chặn lửa giận trong lòng, sau đó xốc màn trướng lên đi ra ngoài. Một lát sau, một chuỗi tiếng vó ngựa dần dần đi xa, cuối cùng biến mất trong rừng rậm tối đen. Lúc này Mạnh Trường Dạ mới xoay người ngồi dậy, mặt trầm như nước.

“Tướng quân, ngài nghe thấy được đi? Chó con diu ngoan nhu thuận của ngài lúc ngoan lệ lại một chút cũng không thua ngài!” Lưu Ôn vuốt cái cổ có chút lạnh cảm khái.

Màu mắt Mạnh Trường Dạ biến hóa, “Sao ngươi biết chính là chó con của bốn tọa? Lỡ như cậu ấy và Thuần đế thật sự là hai người thì sao?”

“Lỡ như hấn đang giả vờ thì sao? Nhất thể song hồn, loại chuyện ma quỷ này cũng chỉ lừa gạt được đứa trẻ hai ba tuổi, nhưng ngài lại tin tưởng hấn không nghi ngờ, quả thật là sắc đẹp hại người.” Lưu Ôn xốc màn trướng lên, vẩy mấy phó tướng tiến vào. Mọi người đều là khuôn mặt dữ tợn, đằng đằng sát khí, hiển nhiên bị lời Thuần đế nói vừa rồi chọc giận nổi phẫn.

“Tướng quân, thuộc hạ lập tức bắt người trở về xử trí.” Lưu Truyền Sơn xoay người chấp tay.

“Chờ một chút, trước tiên phái vài người giỏi ẩn nấp đi theo bọn họ, xem bọn họ muốn đi đâu, muốn làm gì.” Trong đầu Mạnh Trường Dạ không ngừng hiện lên cặp mắt đen trắng rõ ràng của chó con, cuối cùng không cách nào quyết định.

Các vị phó tướng lĩnh mệnh mà đi, Lưu Ôn cũng muốn chạy theo, nhìn thấy bóng dáng tướng quân cô đơn suy sụp tinh thần giấu ở trong bóng tối, có mấy phần hương vị yếu ớt, trầm ngâm một lát mới từ từ mở miệng, “Tướng quân, nếu ngài là thật sự không bỏ được Thuần đế, bắt người trở về giam lỏng cả đời cũng được. Bất quá chỉ là bị người ta phản bội thôi, chuyện lớn nhiều đâu.”

“Sao người biết cậu ấy phản bội bổn tọa? Người mới vừa rồi là Thuần đế, cũng không phải chó con của bổn tọa, cậu ấy sẽ không nhẫn tâm như vậy.” Nhưng mà Mạnh Trường Dạ không thể không thừa nhận, khi Thuần đế dùng giọng nói quen thuộc, diện mạo quen thuộc nói ra những lời ngoan độc bất kham đó, hấn trong lúc nhất thời đau lòng như cắt, thiếu chút nữa liền không diễn tiếp được.

“Được rồi, dù bọn họ là hai người, thì sao chứ? Ngài cũng không nghĩ xem, trên đời có nam tử nào nguyện ý thư phục dưới thân người khác? Sở dĩ hấn cúi đầu nghe theo ngài, còn không phải là vì bảo mệnh sao? Một khi có cơ hội chạy trốn, tất nhiên là một đi không trở lại, đây là nhân chi thường tình, ngài cũng không cần quá để tâm vào chuyện vụn vặt. Chẳng lẽ ngài còn giảng chuyện thật tình với hấn à?”

Sắc mặt Mạnh Trường Dạ trở nên hết sức khó coi, mu bàn tay dề chuôi đao cũng toát ra từng sợi gân xanh. Hấn không cách nào phản bác lời quân sư, vốn dĩ giữa hấn và chó con chỉ là một hồi trao đổi lợi ích, hấn bảo hộ cậu, cậu trả giá thân thể, lại trong lúc bất tri bất giác bị mê hoặc, quên mất trụ cột tình cảm của hai người yếu ớt như thế, một khi sụp đổ một góc, thì đều tan thành mây khói.

Ngày hôm sau lúc cậu tỉnh lại phát hiện đã thoát khỏi trói buộc của mình, chỉ sợ sẽ vui mừng khôn xiết đi? Nghĩ vậy, Mạnh Trường Dạ không khỏi cắn chặt răng, cứng rắn tự kiểm chế cơn đau khổ thật lớn bỗng nhiên nảy lên trong lòng kia.

A, giống như càng an ủi càng làm tướng quân thương tâm! Có điều đau dài không bằng đau ngắn, cứ như vậy chịu đựng đi. Lưu Ôn lắc đầu, xốc màn trướng lên không nhanh không chậm mà rời đi.

Thường Thuận kết luận Hồ Uy tướng quân không dám trắng trợn bắt người bốn phía trong thành trấn thuộc quần hạt của phiên vương khác, vì thế mang theo Thuần đế suốt đêm chạy trốn, lúc ánh mặt trời sáng lên là lúc đến cửa thành, dùng tiền cướp đoạt được để giao phí vào thành. May mà Tấn quốc đại loạn, phiên vương nội đấu, chế độ thẩm tra hộ tịch đã sớm thành hư không, dù không có lộ dẫn, chỉ cần cho đủ bạc đủ tiền là có thể một đường thẳng tiến.

Thường Thuận tìm một khách điểm đặt chân, mới vừa đỡ Thuần để lên giường liền thấy đối phương ôm gối ngủ như chết, còn nhỏ giọng khò khè, hiển nhiên đã là tình trạng kiệt sức. Thường Thuận giúp gã lau sạch sẽ hai chân lại đắp kín chắn, dựa ở bên giường nằm úp sấp.

Ba canh giờ sau, Hữu Xu tỉnh dậy, phát hiện mình nằm trong một gian phòng xa lạ, thần kinh lập tức buộc chặt.

“Thường Thuận, chúng ta đang ở chỗ nào?” Cậu lắc lắc cái người đang ghé vào mép giường ngủ say.

“A? A, chúng ta ở Thanh Lâm trấn, nơi này là địa bàn của Quách tướng quân, Hồ Uy tướng quân không dám lại đây. Hoàng Thượng ngài an tâm đi, không có việc gì. Ngài đói bụng không? Nô tài đi bưng cơm.”

Ngắn ngủn mấy câu nói, Hữu Xu đã ý thức được, Thường Thuận đã dẫn Thuần để trốn đi. Nhưng làm sao có thể chứ? Hai ngàn tinh nhuệ còn trông không nổi hai tù binh, quân đội của chủ tử tuyệt đối sẽ không vô dụng như thế! Còn nữa, bọn họ trốn ra như thế nào? Xong ra là khẳng định không có khả năng, chẳng lẽ là kẻ đơn?

Nghĩ vậy, cậu thăm dò nói, “Tiếp theo chúng ta đi chỗ nào? Có thể bị đuổi theo hay không?”

“Được hiệu vẫn chưa giải trừ, chúng ta còn có thời gian hai canh giờ, ăn điểm tâm xong liền mua vé tàu xuôi dòng xuống Mậu thành. Đường thủy nhanh hơn đường bộ vài lần, bọn họ đuổi không kịp.” Thường Thuận vừa nói vừa cách khe cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Quả nhiên là kẻ đơn, giải trừ có thể đuổi theo lại đây, hẳn là mong hãn được linh tinh. Trong lòng Hữu Xu xác định, khoát tay nói, “Ta không đi, ngươi tự mình chạy đi.”

“Hoàng Thượng ngài nói cái gì?” Thường Thuận không dám tin mà quay đầu lại.

“Ta nói ta không đi, ngươi tự trốn đi. Có bạc hay không, mượn trước một chút, ngươi để một sợi tóc làm bằng chứng, ngày sau ta tự sẽ trả lại cho ngươi.” Hữu Xu cũng không tính toán đối phó với thái giám này, một là bởi vì hắn không có ác ý; hai là bởi vì hắn chiếu cố Thuần để nhiều năm, cũng tương đương đang chiếu cố thân thể của mình.

Thường Thuận đem bạc cướp được đặt lên bàn, thấp giọng nói, “Hoàng Thượng ngài muốn bao nhiêu chỉ cần lấy, nói cái gì mà có cho mượn hay không. Ngài ngàn vạn lần đừng vờ hồ đồ, cho rằng ở chỗ này liền an toàn, lỡ như Hồ Uy tướng quân phái vài mật thám tới bắt người thì sao?”

“Ta đều có tính toán. Tấn quốc đã vong, ngươi đã lớn cũng không cần hầu hạ ta nữa, cầm bạc về nhà đi.” Hữu Xu lấy ra hai thỏi bạc, nghênh ngang đẩy cửa phòng ra.

Thường Thuận là một cô nhi, ở ngoài cung căn bản không có nhà, có năng lực đi chỗ nào? Còn nữa, hẳn ta bị dạy dỗ nhiều năm, nô tính đã sớm kiên cường, thói quen khó sửa, dù lấy gậy gộc đuổi đi cũng tuyệt

đổi không chịu đi. Hữu Xu hết cách, chỉ đành để hán ta đi theo. Hai người đầu tiên là mua rất nhiều lá bùa vàng, sau lại đến y quán mua rất nhiều thuốc không thể hiểu được, gần đến chạng vạng mới trở lại khách điếm.

Lúc đi tự nhiên Thuần đế sẽ không mang theo hình nhân điêu khắc gỗ, Hữu Xu chỉ đành khắc lại một cái. Cậu xem như đã suy nghĩ cẩn thận, Thuần đế một ngày chưa diệt liên âm ỉ ra rất nhiều nhiễu loạn. Lần này bọn họ hạ độc rồi đi, cũng không biết sẽ khiến chủ tử giận thành dạng gì, độ hảo cảm thật vất vả xoát được hiện tại chỉ sợ đã rút xuống số âm.

Sắc mặt Hữu Xu tối đen, tùy tiện khắc ra một hình mẫu đặt lên bàn, sau đó dùng lá bùa vàng viết ngày sinh tháng đẻ của Thuần đế dán trên trán, chuẩn bị thi triển di hồn thuật. Thường Thuận đã sớm bị cậu đuổi tới phòng cách vách, lại bày ra mê hồn trận để phòng khách không mời mà đến.

Di hồn thuật là phép thuật cấp cao, vô cùng hao phí tinh thần lực, mà tinh thần lực của Hữu Xu bị phong ấn, tuy rằng mỗi ngày đều đang khôi phục, tốc độ lại vô cùng thông thả, hoàn toàn không đủ chống đỡ cho đạo thuật hoàn thành, chỉ đành mượn dùng pháp trận. Nhưng thực nhanh cậu liền phát hiện chuyện kỳ quái, ánh sáng trên pháp trận đang bị thân thể mình hấp thu, khiến cho phong ấn càng thêm vững chắc, từ đó cam đoan một linh hồn khác sẽ không bị bài xích ra ngoài. Loại thuật pháp giam cầm linh hồn này cũng không phải đạo sĩ bình thường làm được, ngược lại càng giống thủ đoạn của những quỷ tiên minh phủ.

Chủ tử từng làm Diêm La vương, đối với phép thuật của quỷ tiên Hữu Xu cũng biết một phần, thực nhanh liền hiểu rõ: dựa vào chính mình hiện tại, căn bản không có khả năng thu thập một linh hồn khác trong thân thể. Hiện nay chỉ có hai biện pháp, thứ nhất, chờ lực lượng khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh lại thử xem; thứ hai, tìm được người khởi xướng, bảo hán giải trừ phép thuật.

Biện pháp thứ nhất tương đối thực tế, lại không biết phải chờ đợi bao nhiêu năm. Cái thứ hai quả thực là không tưởng. Quỷ tiên qua lại vô tung, đi chỗ nào tìm? Chẳng lẽ dán một tấm ly hồn phù đến địa phủ? Nhưng chủ tử đã không còn là Diêm La vương, ai cũng không thể cam đoan cậu sẽ còn sống trở về. Nếu không về được, thân thể này chẳng phải triệt để thành đồ vật của người khác sao?

Hữu Xu không gánh vác nỗi hậu quả như vậy, chỉ có thể lựa chọn nhẫn nại. Cậu ném rồi gỗ vào chậu than, nhìn nó từng tắc từng tắc đốt thành tro tàn, lúc này mới nhắc bút chế tác bùa. Trong địa cung cất giấu thứ gì ai cũng đoán không ra, vì bảo hộ chủ tử, cậu tự nhiên phải chuẩn bị nhiều, liệt hỏa phù, lôi đình phù, âm quỷ phù... Phàm là phù có lực sát thương thật lớn, đều làm mấy chục tấm, trong lòng tốt xấu cũng có một điểm dựa.

Cùng lúc đó, Mạnh Trường Dạ đang ngồi ở tại chỗ chợ mắt, nghe thấy không trung truyền đến tiếng chim chóc vỗ cánh, lập tức mở mắt nhìn qua. Một con bồ câu đưa tin màu xám vỗ cánh dừng trên mu bàn tay hán, mắt cá chân cột lấy một ống trúc nhỏ.

“Bọn họ chuẩn bị bỏ chạy đi chỗ nào? Ta đoán là xuôi dòng xuống Mậu thành. Lúc này hán là sắp lên thuyền đi?” Lưu Ôn chắc chắn nói.

“Còn không lên thuyền liền không kịp nữa rồi.” Một phó tướng cười lạnh.

Mạnh Trường Dạ mắt diếc tai ngơ, chỉ lo chăm chăm xem tờ giấy, xem rất nhiều lần mới phun ra một hơi, “Không trốn, bọn họ còn đang ở trên. Sau khi chó con tỉnh lại liền đi mua mấy thứ ngày hôm qua cậu ấy viết cho ta, sau đó vẫn luôn đóng cửa không ra.”

“Ha, diễn trò còn làm nguyên bộ!” Lưu Truyền Sơn cười lạnh.

Lưu Ôn lại trầm ngâm nói, “Chẳng lẽ là ta đoán sai? Lúc này hắn hoàn toàn không cần phải diễn trò cho chúng ta xem nữa, trực tiếp chạy thoát chẳng phải trời cao biển rộng sao? Thanh Lâm trấn cũng không phải tuyệt đối an toàn, chúng ta không thể bốn phía bắt người, phải vài mật thám đi vào lại cực kỳ dễ dàng.” Nếu đổi lại là bản thân hắn ta, hoặc là bắt luận một người thông minh nào trên đời, cũng sẽ không chậm chạp không đi.

Mạnh Trường Dạ hơi thở phào, vừa chà lau bội đao vừa hạ lệnh, “Muốn bắt người cũng phải chờ người lên thuyền rồi lại bắt, bảo thám tử bí mật một chút, động tác đừng quá lớn.” Cho đến lúc đó, hắn có thể hết hy vọng, sau đó đánh gãy chân chó con, xem cậu còn chạy như thế nào.

Lưu Ôn lĩnh mệnh, viết mật thư để bỏ câu mang vào Thanh Lâm trấn.

Lại qua nửa canh giờ, dưới chân núi một lần nữa truyền đến tin tức, khiến mọi người rất là kinh ngạc. Lại hóa ra Thuần đế không chỉ không chạy, ra khỏi cửa thành lại trực tiếp trèo lên núi, cũng không biết trong hồ lô cậu đến tột cùng bán được gì. Thái giám của cậu thì ngược lại là còn bình thường, một đường đau khổ khuyên nhủ, cuối cùng ôm lấy hai chân cậu lăn lộn chơi xấu trên mặt đất. Dù như thế, cũng không thể ngăn cản bước chân Thuần đế, khi dùng bờ câu đưa tin tới tay Mạnh Trường Dạ thì cậu đã chạy tới chân núi, đang ngồi xổm dưới đất lấy hơi.

Mạnh Trường Dạ rốt cuộc kiềm chế không nổi, nhấc bội đao chạy gấp về phía chân núi. Mọi người vốn tưởng rằng hắn giận đến mức tận cùng, rất có thể chém chết Thuần đế, dù cho không chém chết, thì đánh gãy chân cũng có, nào ngờ theo tới chân núi nhìn thấy, sôi nổi thất vọng.

Tướng quân hùng hổ như mãnh hổ xông chuồng vừa mới đón khuôn mặt tươi cười kinh hãi của Thuần đế, lông mày dựng thẳng liền hạ xuống, sắc mặt đen trầm lại hồng nhuận, hai mắt hung ác nham hiểm sáng lên, cả người giống như khối băng rơi vào nước sôi, xèo xèo tan chảy đến không còn một mảnh, chỉ còn tiên khí lượn lờ bay loạn xung quanh.

“Người mẹ nó sao lại không chạy? Người tiếp tục chạy đi, xem ta đánh gãy chân chó của người không!” Lời tuy nói như vậy, người đã tự động hạ thấp xuống, quát lớn nói, “Còn không mau đi lên, lão tử công người!”

“Tướng quân, muốn chạy chính là Thuần đế, không phải ta.” Biểu tình của Hữu Xu vô cùng ủy khuất, cuối cùng ghé vào bên tai chủ tử, thấp giọng nói, “Ta, ta còn chưa làm ấm giường cho người đâu.”

“Coi như người thức thời!” Bên tai Mạnh Trường Dạ đồ bưng, đỉnh đầu bốc hơi nước, để che dấu quần bách trong lòng, không khỏi hung hăng vỗ cái mông đầy thịt của thiếu niên.

Một tiếng bốp giồng vang khiến mọi người sôi nổi ghé mắt, lại xúc động thần kinh của hần, ác thanh ác khí mắng, “Nhìn cái gì vậy, đều mẹ nó cút cho lão tử! Một đám gây chuyện! Đứng rồi, trối thái giám chết bầm kia lại, sau khi trở về lão tử không lóc sống hần không được mà!”

Ai nói chó con không có tình nghĩa với hần? Không có tình nghĩa sẽ tự chạy về hả? Rõ ràng yêu hần yêu muốn chết!

105. Chương 105

Hữu Xu ghé vào tấm lưng rộng lớn của chủ tử, cảm giác cực kỳ an toàn, không khỏi ngâm nga điệu hát dân gian. Giọng điệu y y nha nha, triền triền miên miên đem lỗ tai Mạnh Trường Dạ thổi đến nóng bỏng phẩm hồng, bàn tay nâng mông thiếu niên nhịn không được vuốt ve vài cái, sau đó trầm giọng cười.

Mấy người Lưu Truyền Sơn ghi hận trong lòng đối với hành vi hạ độc của Thuần đế, lại thấy tướng quân bị cậu mê hoặc, có chút khó chịu, vì thế ác thanh ác khí mắng, “Hát cái gì mà hát? Nếu không phải tướng quân che chở người, lão tử đã sớm đem người chém thành mười tám khúc!”

“Rõng cái gì mà rõng, đã nói, cậu ấy và Thuần đế không giống.” Nhận thấy được chó con co rúm lại một chút, tâm tình mừng như điên mất mà có lại của Mạnh Trường Dạ bị quấy nhiễu, cũng phát hỏa theo.

“Tướng quân, ngài còn thật sự tin chuyện ma quỷ của hần à? Trên đời nào có người là một thân thể hai linh hồn? Nếu là thật sự, đó cũng là yêu quái, nhanh chóng cột vào khúc gỗ đốt lên đi!” Lại một phó tướng trầm giọng mở miệng.

Hữu Xu vội vàng ôm chặt cổ chủ tử, đem đầu chôn trong hõm vai hần. Trái tim Mạnh Trường Dạ nhéo chặt, vừa vỗ nhẹ cái mông ụ thịt của cậu lấy làm an ủi, vừa quay đầu lại, từng câu từng chữ thận trọng nói, “Hôm nay bổn tọa nói ở đây, chó con là người của bổn tọa, ai muốn động tới cậu ấy, bổn tọa làm thịt người đó trước!”

Mấy người Lưu Truyền Sơn bị khí thế của hần chấn nhiếp, lộ ra vẻ mặt phần nộ lại sợ hãi. Mắt thấy không khí càng nháo càng cương, Lưu Ôn vội vàng hoà giải, “Được rồi được rồi, đừng âm ỉ. Bất quá chỉ là một luyến sủng, làm sao nên nổi tổn hại tình nghĩa huynh đệ mọi người? Người đã trở lại, chúng ta nhanh đi về thu thập, lập tức chạy đi.”

Thường Thuận bị trối gô lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, Hoàng Thượng hiện giờ hình như không phải người trước kia? Khó trách người lúc thì thông minh, lúc thì ngu dốt; lúc thì muốn chạy trốn, lúc lại muốn quay về.

Mọi người ghen không lên tiếng mà về doanh địa. Binh lính nấu thức ăn thấy người tới đông đủ, lúc này mới gõ nổi báo mọi người đến ăn cơm trưa. Mạnh Trường Dạ thật cẩn thận đặt thiếu niên xuống đất, vuốt vuốt tóc trước trán lộn xộn của cậu, quay đầu trở lại thì biểu tình ôn nhu đã bị hung thần ác sát thay thế, rút đao đi về phía Thường Thuận. Nếu không có thái giám chết bầm này khuyến khích, chó con làm sao

chạy trốn? Hắn đã sớm muốn làm thịt hắn ta rồi!

Thường Thuận giống như con sâu nhúc nhích đứng lên, muốn cầu xin tha thứ, miệng lại bị cái khăn ngăn chặn, chỉ có thể dùng ánh mắt mong đợi nhìn về phía Hoàng Thượng. Nhưng mà trong lòng hắn ta cũng rõ ràng, dựa vào tính tình lãnh đạm của Hoàng Thượng, chỉ cần không nguy hiểm đến lợi ích của mình, chết sống của người khác sẽ không quan.

Nhưng khiến Thường Thuận kinh ngạc chính là, Hoàng Thượng thế mà lại mở miệng, “Tướng quân, tha hắn đi. Sau này ta không bao giờ cùng hắn chạy trốn. Hắn cũng là vì cứu ta, cũng không có ác ý.”

Đao của Mạnh Trường Dạ cũng đã giơ lên, lại vẫn luôn không hạ xuống, nhưng biểu tình lại càng ngày càng đáng sợ. Hữu Xu hết cách, chỉ đành dời đi lực chú ý của hắn, “Ôi, chân ta đau quá, tướng quân người giúp ta nhìn xem.”

“Sao người nhiều chuyện như vậy!” Giọng điệu Mạnh Trường Dạ cực kỳ không kiên nhẫn, cuối cùng lại buông xuống bội đao, quay lại đi thăm dò xem. Đám người Lưu Ôn tuy rằng hận thái giám này, nhưng cũng không tới mức giết chết hắn ta. Không có hắn ta, ai tới chiếu cố cái gọi là một “Thuần đế” khác? Tóm lại hiện tại mọi người vừa nhìn thấy Thuần đế liền hai mắt rực đỏ, ai cũng không muốn phản ứng cậu, càng miễn bàn chiếu cố. Tướng quân thích thì tùy hắn đi, con đường long dương cũng không phải là chính đồ, sớm muộn gì cũng có ngày nào đó chán ngấy, đến lúc đó giết chết Thuần đế còn không phải chỉ bằng một câu à.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhìn thấy tướng quân quỳ gối trước mặt Thuần đế, tự tay cởi giày đối phương vuốt ve bàn chân, khiến đám người Lưu Ôn cảm thấy khó chịu, sôi nổi liếc trắng mắt.

“Năm nhẹ chút, lòng bàn chân hình như nổi bọt nước.” Hữu Xu hừ hai tiếng.

“Quả nhiên. Người mới đi bao xa, lại nổi lên ngàn ấy bọt nước, đậu hũ làm thành hả?” Mạnh Trường Dạ xoay người xem xét, cuối cùng nhẹ nhàng vỗ bàn chân trắng hồng non mịn của thiếu niên, trách mắng, “Xem người về sau còn chạy không! May mà người tự mình đi về, nếu không lão tử thật muốn đánh gãy chân chó của người!”

Hữu Xu lần thứ hai nhắc lại, “Không phải ta muốn chạy, là Thuần đế.” Ta làm thế nào rời khỏi người?

Xuy! Bên cạnh có người phát ra âm thanh trào phúng, hiển nhiên đối với hành vi giả ngây giả dại của cậu rất là không vừa mắt, nghe thấy tướng quân sai người lấy châm và rượu mạnh, lại một người cũng không chịu động đậy. Mạnh Trường Dạ hết cách, chỉ đành tự mình đi lấy, nướng nướng kim châm trên lửa, lại tẩm qua trong rượu mạnh, thật cẩn thận mà đâm vỡ bọt nước.

Hai chân thiếu niên trắng nõn mà lại thon dài, nhẹ nhàng nằm trong lòng bàn tay, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ. Mạnh Trường Dạ vừa giúp cậu bôi thuốc, vừa tâm viên ý mã, kiềm chế hồi lâu mới áp chế xao động ở bụng dưới, trầm giọng hỏi, “Người không phải nói có thể dời hồn phách cầu hoàng đế đi sao? Chuyện này hoàn thành chưa?”

“Chưa, hồn phách của hấn cũng không phải là đạo nhân bình thường nhốt vào trong cơ thể ta, hấn là do quỷ tiên nào đó làm. Dựa vào thực lực ta bây giờ, còn không có cách nào mang hấn ra.”

Mạnh Trường Dạ thất vọng, mấy phó tướng dựng thẳng lỗ tai nghe lén hai người nói chuyện lại lộ ra biểu tình châm chọc, còn có một người cười lạnh nói, “Cái gì đạo nhân, quỷ tiên, người đang nói chuyện thần thoại à? Tướng quân, lời nói vô căn cứ giống vậy, lão Triệu ta từ năm tuổi đã không thích nghe nữa rồi.”

Hai má Hữu Xu đỏ lên, không biết phải nói lại cái gì.

Mạnh Trường Dạ nhéo nhéo ngón chân cậu lấy làm trấn an, cuối cùng quay đầu lại mắng, “Cút sang một bên đi! Người thích tin hay không, dù sao lão tử cũng tin.”

Hữu Xu mặt ủ mày ê lập tức cười rộ lên, lộ ra hai lúm đồng tiền thở dài, “Ồ trên đời này, chỉ có tướng quân hiểu ta nhất.”

Bên tai Mạnh Trường Dạ nóng lên, để che giấu xấu hổ, ác thanh ác khí chất vấn, “Chạy thì chạy đi, làm chi lại trở về? Chẳng lẽ người không sợ lão tử làm người à?” Hàm nghĩa của “làm” này tất nhiên là người nhân thì nhìn ra việc nhân, người dâm thì thấy việc dâm.

Đỉnh đầu Hữu Xu bắt đầu bốc hơi nước, đang định trả lời, lại nghe Lưu Truyền Sơn giương giọng nói, “Tàng bảo đồ còn trong tay chúng ta, hấn đương nhiên phải trở về. Bán mông tính là cái gì, được tài bảo mới là thực dụng. Nói không chừng chờ chúng ta đem bảo tàng ra khỏi địa cung, hấn liền hạ độc một lần nữa, đem chúng ta giết chết!”

“Soát người, lục hết những thứ có độc được mà hấn mua ra!” Lưu Ôn như đinh đóng cột mà hạ lệnh.

Mất thấy vài tên tráng hán hùng hổ đi tới, Hữu Xu vội chui vào trong ngực chủ tử. Tuy rằng cậu mua một ít đồ vật có độc, nhưng đã sớm nghiền thành mực nước, viết lên trên bùa. Cậu thật sự không có lòng hại người.

Bảo bối tâm ái của mình, Mạnh Trường Dạ nào có thể để cho người bên ngoài chạm tới? Hấn chỉ thần nhiên liếc qua, vài tên tráng hán liền lui bước, cúi đầu rụt vai, yên lặng ngồi xổm một bên.

“Đừng sợ, ta sẽ không để cho người ta thương tổn người. Mấy thứ kia của người tạm thời giao cho ta bảo quản, lúc cần thì hỏi ta mà lấy. Ta tin tưởng người, người cũng phải tin tưởng ta, được không?” Hấn vừa mang lại giấy cho thiếu niên vừa ôn nhu nói nhỏ, diễn xuất ôn nhu chân thành, cẩn thận chu toàn này càng làm vài phó tướng tức giận đến ngã ngựa.

Hữu Xu vội vàng mở túi hành lý tùy thân mang theo, giải thích, “Không có độc dược, tất cả đều là bùa, người xem.” Sợ mọi người không tin, lại cởi bỏ đai lưng, mở rộng ngoại bào, lộ ra tiết khố áo lót mỏng manh bên trong.

Mọi người tập trung nhìn vào, quả nhiên thấy trong bao ngoại trừ rất nhiều hoàng phù, lại không có thứ gì khác, mà trên người cậu cũng sạch sẽ, vừa xem hiểu ngay. Sắc mặt Mạnh Trường Dạ nháy mắt xanh mét, nhanh chóng đem ngoại bào rộng mở của cậu buộc chặt, lại cởi áo khoác của mình xuống bọc kỹ, thấy cậu ngoại trừ một khuôn mặt nhỏ nhắn, thì không còn một chút da thịt nào lộ ở bên ngoài, lúc này mới từ bỏ.

“Không có thì không có, trước mặt mọi người cởi quần áo cái gì? Thiếu đánh phải không?” Hắc đưa tay làm bộ muốn đánh, sau khi hạ xuống lại biến thành khe vuốt khuôn mặt.

Hữu Xu nhin không được cọ cọ lòng bàn tay hắc, sau đó nhích qua, lấp bắp nói, “Tướng quân, người tin tưởng ta, ta không phải vì bảo tàng mới trở về. Ta yêu người, muốn cả đời ở bên cạnh người.”

Lời này quá giả dối, quá không biết xấu hổ, chọc cho mấy người Lưu Ôn thiếu chút nữa nôn mửa. Trái lại Mạnh Trường Dạ, lại là vẻ mặt nhộn nhạo, đỉnh đầu bốc khói, đã sung sướng sắp thành tiên luân. Hai tay của hắc giống như kim sắt kẹp lấy bả vai đơn bạc của thiếu niên, run giọng nói, “Người nói cái gì, nói lại lần nữa xem?”

Hữu Xu nhích đến càng gần, thấp giọng lặp lại một lần.

Lúc này Mạnh Trường Dạ mới xác định mình không phải nằm mơ, bỗng nhiên ôm cậu lên, bước nhanh đi vào rừng rậm, đặt trên một khối đá lớn, hung hăng, điên cuồng, trần trọc mà hôn môi. Mặc dù hai lần ba lượt tự nói với mình: sở dĩ chó con không chạy, ngược lại chủ động trở về, tất nhiên là có tình nghĩa với mình, nhưng cũng mơ hồ mang lo lắng. Lo lắng mình tự mình đa tình, lo lắng mình bị lợi dụng lừa gạt. Cho đến khi chính tai nghe thấy cậu hổ lộ, tảng đá lớn này mới coi như rơi xuống, ngay sau đó mừng như điên khó nhịn.

Hắc muốn cười to, muốn rống to, lại đều so ra kém chân thật hơn cái hôn chân chân thật thật, nhiệt nhiệt liệt liệt này.

“Người thích ta, chuyện khi nào?” Hôn có một khắc đồng hồ, hắc mới lưu luyến không rời mà tách ra.

Hữu Xu thở hổn hển, “Chuyện thật lâu thật lâu trước kia, ta cũng không nhớ rõ.”

Mạnh Trường Dạ mặt mày hớn hở, vô cùng sung sướng, lần thứ hai sáp qua cắn môi cậu, đặc ý nói, “Chó con thật tinh mắt.”

Hữu Xu muốn cười, tiếng cười nhỏ vụn lại bị chủ tử hít vào miệng, biến thành tiếng nước miệng lưỡi giao triền. Hai người ôm nhau đồng thời vuốt ve nhau, hồi lâu sau mới tách ra.

“Nếu không phải Thuần đế còn trong thân thể người, ngày mai tỉnh lại người ôm trong ngực sẽ đổi thành một người khác, ta nhất định sẽ làm người ở trong này.” Mạnh Trường Dạ tiếc nuối lắc đầu. Ngắm lại buổi tối triền miên với bảo bối tâm ái, ngày hôm sau liền biến thành Thuần đế điên điên khùng khùng, gào rống kêu to, hắc liền mất hết khẩu vị.

Sắc mặt Hữu Xu tối lại, chắc chắn nói, “Sẽ có biện pháp.”

Hai người nói mãi lại hôn nhau, lặp đi lặp lại, người tới ta đi, không dứt. Đáng thương các tướng sĩ ở bên ngoài, đỉnh đầu cũng sắp mọc cỏ rồi. Nhất là vài tên phó tướng, không khỏi lo lo lắng lắng, biểu tình ngưng trọng. Bất quá chỉ là một câu hư tình giả ý, Thuần đế liền đem linh hồn tướng quân câu đi luôn, nếu muốn tướng quân chán cậu ta, nên chờ đến năm nào tháng nào? Lỡ như tướng quân đùa thật thì sao?

Nếu không thì lúc về Tây Bắc tìm một cơ hội giết chết Thuần đế? Nghĩ vậy, Lưu Ôn nhìn về phía Lưu Truyền Sơn. Lưu Truyền Sơn ấn chuỗi đao, yên lặng gặt đầu. Chờ hai người tâm sự xong, canh giờ đã không còn sớm, Mạnh Trường Dạ ôm chó con vào trong ngực, dùng áo khoác gói lại kỹ lưỡng kín kín kẽ kẽ, lúc này mới cưỡi ngựa rời đi, chúng thuộc hạ đi theo ở phía sau, trải qua một ngày một đêm bốn ba, rốt cuộc đến chân núi Bàn Long, tìm một sơn cốc có khả năng tấn công để hạ trại.

Bởi vì bàn chân chó con nổi rất nhiều bọt nước, đi đường đau đớn như kim châm, Mạnh Trường Dạ đi chỗ nào cũng công người theo, tư thế kia quả thực là như hình với bóng. Thường Thuận bị đánh mười roi, hiện tại thành thật không ít, đập vỡ trứng chim tướng quân tự mình tìm được, làm thành bánh ngọt phù dung.

Ăn uống no đủ đã là trăng treo giữa trời, mọi người sắp xếp tuần tra, an an ổn ổn mà qua một đêm. Mạnh Trường Dạ vốn còn ôm chó con vào trong ngực, nhận thấy được đối phương bắt đầu giãy dụa, ước chừng sắp tỉnh, vội vàng bỏ tay ra, ngồi ở một bên quan sát.

Thuần đế mở mắt liền nhìn thấy gương mặt Hồ Uy tướng quân, không khỏi hoảng sợ, sau đó thê lương gào lên, “A a a a... Người, sao người lại ở chỗ này? Không đúng, trầm, ta, ta sao lại ở chỗ này? Đây là lều trại, ta vốn đang ngủ ở khách điểm! Người lại bắt ta à? Thường Thuận đâu? Đồ cấu vật Thường Thuận vô dụng kia, không phải nói sẽ không đuổi theo sao? Thường Thuận, Thường Thuận!”

Để che giấu sợ hãi trong lòng, hoặc là tìm cái đệm lưng, Thuần đế bắt đầu hô to tên Thường Thuận.

Mấy người Lưu Ôn bị đánh thức, không khỏi âm thầm mắng: nường, Thuần đế này diễn kịch còn diễn đến nghiện, một ngày ầm ĩ một lần, có xong hay chưa?

Thường Thuận đứng ở ngoài lều trại không dám đi vào, lắp bắp đáp, “Chủ tử, nô tài ở chỗ này. Ngài đừng hô, vô dụng, là ngài tự muốn về.” Hắn ta hiểu rõ Thuần đế hơn người ngoài, tự nhiên cảm nhận được chỗ khác nhau giữa hai người, từ đó tin tưởng cách nói “nhất thể song hồn” không nghi ngờ. So với Thuần đế hiện tại, hắn ta càng thích hầu hạ người lúc trước. Người kia tính tình tốt, thiện tâm, tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ gây họa, nhưng cũng sẽ chịu trách nhiệm.

Nếu tỉnh lại luôn là người lúc trước thì tốt rồi.

Thuần đế nghe thấy giọng Thường Thuận, không khỏi nổi trận lôi đình. Cái gì gọi là bản thân muốn về? Xem gã là đồ ngốc à? Ất hẳn là cậu nô tài kia bán đứng mình! Gã quần áo cũng không mặc liền muốn lao ra tìm Thường Thuận tính sổ, lại bị Hồ Uy tướng quân đặt trên đất, nhanh chóng mặc vài món xiêm y dày, sau đó dùng dây thừng da trâu trói gô xách ra ngoài.

Nha, hôm qua còn nâng niu như bảo bối tâm ái, hôm nay liền trối lại, xem ra tướng quân cũng lây bệnh điên của thằng nhãi này rồi. Mấy người Lưu Ôn đồng loạt oán thăm.

Mạnh Trường Dạ không điên, bất quá chỉ là phân biệt rất rõ Thuần đế và chó con thôi. Thân thể này là của chó con, không được tổn thương một chút da thịt, nhưng không trừng phạt Thuần đế, trong lòng hẳn lại không chịu được, đợi rót bát cháo tiếp theo xong, thấy gã không nhử ra nữa, mới nói, “Người tới, lấy một cọng lông chim lại đây.”

Sĩ binh không rõ lí do, lại vẫn lấy đến một cọng lông đuôi cú mèo, liền thấy tướng quân cởi giày Thuần đế, bắt đầu cù bàn chân gã. Thuần đế da mịn thịt non, xúc giác sắc bén, bất luận là cảm giác đau hay là ngứa, đều mẫn cảm hơn người thường mấy lần, vừa cù liền cười rộ lên hi hi ha ha, thực nhanh liền lớn giọng cầu xin tha thứ, nước mắt giàn giụa.

Nương, hóa ra trừng phạt còn có thể làm như vậy? Mấy người Lưu Ôn bu qua, trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Cù ước chừng nửa canh giờ, mắt thấy Thuần đế đã cười đến hôn mê, Mạnh Trường Dạ mới dừng tay, sau đó dùng khăn tỉ mỉ chà lau nước mắt trên mặt Thuần đế, cuối cùng ôm lên lưng ngựa bọc vào trong áo khoác, xuất phát về phía Bàn Long sơn. Lúc này tỉnh lại chính là chó con của hắn, thái độ tự nhiên mà biến thành ôn nhu.

Đoàn người lại chạy vài ngày đường, chắc chắn lấy làm kỳ lạ mà nhìn Thuần đế nhiều lần biến sắc mặt, lúc thì gào khóc tức giận la mắng, chộc cho tướng quân nổi trận lôi đình, lúc thì dụ ngoan nhu thuận, bị tướng quân ôm vào trong ngực, nâng niu trong lòng bàn tay. Trong cảnh gà bay chó sủa, đại đội đến giữa Bàn Long sơn, đứng bên một cái hồ trời nhìn xuống phía dưới.

“Nương, đây là hồ trời lớn nhất ta từng gặp từ lúc chào đời tới nay, phỏng chừng toàn bộ kinh thành đều có thể chứa được!” Lưu Ôn lấy bản đồ ra nhìn nhìn, chắc chắn nói, “Địa cung ngay ở dưới này.”

“Phía dưới rất sâu, đen sì nhìn không rõ. Quân sư, chúng ta làm thế nào đi xuống?” Có người cao giọng hỏi ý kiến.

“Tìm thùng cỏ leo xuống.” Mạnh Trường Dạ che ánh mắt chó con, thấp giọng an ủi, “Đừng sợ, ta ôm người đi xuống, người chỉ cần rúc trong ngực ta, nhắm chặt hai mắt là được.”

Hữu Xu kéo bàn tay chủ tử ra, ngưng mắt nhìn đáy hồ, không biết sao có chút tâm thần không yên.

Mọi người bỏ thời gian vài ngày bện thùng cỏ, để lại một ngàn người ở phía trên quan sát, một ngàn người khác theo dây thùng đi xuống. Hồ trời thật sâu, vả lại bị sương mù đen đặc bao phủ, bỏ thời gian nửa ngày mới chạm đến đáy hồ, trên đường thùng cỏ không đủ dài, thiếu chút nữa ăn mất, may mà trên vách hồ cũng mọc cây mây thô dài như bàn long, lúc này mới giải nguy cấp.

Bởi vì diện tích đáy hồ, đủ để chứa cả kinh thành, Lưu Ôn lại bỏ thời gian mấy ngày đo lường tính toán

phương vị chính xác của địa cung, cuối cùng vào bốn ngày sau đem cửa đá che giấu trong lớp rêu thật dày đào ra. Cửa đá kề sát mặt đất, phía trên điêu khắc rất nhiều ác quỷ mặt mũi hung tợn và cung điện nguy nga lạnh lẽo, nhìn vào lại không lý do làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Lưu Ôn nhìn lại nhìn mới nói, “Là nơi này, phong thạch và đất đá bốn phía đều hoàn hảo như lúc ban đầu, hẳn là không ai đi vào.”

“Làm thế nào đi vào? Giữ cửa cạy mở à?” Mạnh Trường Dạ trầm giọng hỏi.

“Bên trong không chừng có cơ quan gì, nếu mạnh mẽ phá hư, có lẽ sẽ chết. Người xem, giữa cửa đá này có một dấu bàn tay lõm xuống, hẳn là cần người của hoàng tộc Cơ thị ấn lên mới có thể mở ra.” Lưu Ôn suy đoán nói, lập tức nhìn về phía Thuần để bị trối gô, “Người không phải nói có thể mở cửa địa cung sao? Lại đây thử xem!”

Mỗi ngày Thuần để tỉnh lại liền phải đối mặt với rừng rậm không có ánh mặt trời, cự mãng thô như thùng nước, con nhím lưng đầy gai nhọn, lão hổ to như trâu độc, không bị tươi sống hù chết đã xem như mạng lớn. Gặp thời điểm nguy hiểm, gã chỉ có thể khóc rống thét chói tai, một chút tác dụng cũng không có, ngược lại là một gã khác, cực kỳ bình tĩnh lãnh tĩnh, khiến mọi người không khỏi có chút tin vào cách nói “nhất thể song hồn”.

Vì vậy, chỉ cần Thuần để chiếm thân thể này, để tránh cho gã kéo chân sau mọi người, Mạnh Trường Dạ luôn trối gô bịt miệng gã, khiêng trên vai.

“Đi mở cửa.” Mạnh Trường Dạ cởi bỏ dây thừng, không nhẹ không nặng đạp một cước.

Thuần để lão đảo một chút thiếu chút nữa ngã sấp xuống, rồi lại giận mà không dám nói gì, chỉ phải đi qua, đem tay phải đặt lên hoa văn lõm xuống. Cửa đá nửa ngày không thấy động tĩnh, dưới cái nhìn của mọi người, gã lại thay tay trái, vẫn không làm nên chuyện gì.

“Không phải nói cần máu tươi của hoàng tộc sao? Cắt đứt lòng bàn tay thử xem.” Lưu Ôn đề nghị.

Mạnh Trường Dạ có chút không đành, nhưng đối diện hai mắt đáng thương nhìn qua văn đục của Thuần để, lại bị ghê tởm đến mức buồn nôn, lấy ra chủy thủ trong ống giày, dứt khoát lưu loát cắt một đao. Mấy ngày nay Thuần để bị Hồ Uy tướng quân khiêng đến khiêng đi, tuy rằng thái độ thô lỗ, lại luôn tại lúc nguy nan xả thân bảo hộ, liền đương nhiên mà cho rằng hắn thích mình, bất quá là ngại thân phận hai bên đối địch không dám thổ lộ thôi, kiêu ngạo không những không bị ngăn chặn, ngược lại càng tăng vọt.

Thấy lòng bàn tay cắt ra một miệng vết thương, gã ủy khuất nói, “Tướng quân, người thật tàn nhẫn, người có thể nào đối đãi với ta như thế?”

Mạnh Trường Dạ thiếu chút nữa nôn bửa cơm cách đêm ra, đối diện hai mắt châm biếm của bọn thuộc hạ, không khỏi then quá thành giận, “Người mẹ nó lẽ mà cái gì? Nhanh chóng mở cửa địa cung ra cho lão tử!”

Thuần đế là một đồ dê tiện, không đánh không nhớ việc, thấy hấn biểu tình hung thần, lúc này mới bàn tay dính máu ấn vào vết lõm. Một khắc đồng hồ đi qua, hai khắc đi qua, ba khắc đi qua, máu tươi trong lòng bàn tay đã đọng lại, cửa đá vẫn không chút sứt mẻ, mọi người thất vọng.

“Sớm biết rằng hấn vô dụng như thế, nửa đường liền làm thịt, làm sao lại giữ đến hiện tại!” Không biết ai nói thảm một câu.

Mạnh Trường Dạ trừng mắt nhìn người nọ một cái, khoát tay nói, “Cạy ra thử xem.” Dứt lời trói Thuần đế lại một lần nữa, ném ở nơi tương đối an toàn.

Một ngàn tráng hấn cạy tròn một đêm, lại thử mở ra, đều không làm nên chuyện gì. Cửa đá nặng nề như núi, bùn đất xung quanh cứng rắn như sắt, không có cách thức đặc biệt, tuyệt đối không cách nào tiến vào. Lưu Ôn lấy bản đồ ra nghiên cứu một lần nữa, tâm tính xưa nay trầm ổn bắt đầu nôn nóng.

“Lúc nào chó con có thể tỉnh?” Hấn ta nhìn nhìn thiếu niên trong ngực tướng quân.

“Để cậu ấy ngủ, hôm nay mệt muốn chết rồi, còn bị thương.” Mạnh Trường Dạ mở lòng bàn tay phải cậu ra, nhả mây nhìn đường cắt kia. Sớm biết rằng máu vô dụng, nói cái gì hấn cũng sẽ không cắt, đã từng hứa hẹn phải bảo vệ cậu, không cho người khác tổn thương cậu một chút ít, lại không ngờ người tổn thương cậu ngược lại là chính mình.

“Thôi, đừng tự trách, một vết cắt thôi không chết được người.” Lưu Ôn ghé sát lỗ tai, “Chờ chó con tỉnh, chúng ta bảo hấn đi thử một lần. Không phải hấn nói thân thể này là của hấn, Thuần đế là cô hồn dã quỷ tu hú chiếm tổ sao? Như thế, Thuần đế đi lên ấn tự nhiên vô dụng, còn phải do chính chủ đến mới được.”

Vài phó tướng còn lại nghe lời ấy mặc dù cảm thấy vớ vẩn, nhưng cũng chỉ có thể ngựa chết làm như ngựa sống, chó con kia quả thật càn đủ khí thế hậu duệ thiên hoàng quý tộc hơn so với Thuần đế.

Mạnh Trường Dạ trào phúng cười nói, “Không phải các ngươi vẫn luôn không tin lời cậu ấy nói sao?”

“Vài ngày gần đây có chút tin. Người có giả ngây giả dại như thế nào đi nữa cũng không có khả năng vứt bỏ tính mạng mình không để ý. Lúc biến thành chó con rõ ràng thân thủ hấn không tồi, đổi thành Thuần đế lại chỉ có thể ngơ ngác ngác mà đứng chờ chết, này không hợp lẽ thường. Tóm lại chờ hấn tỉnh lại, bảo hấn đi ấn một cái, không được nữa, chúng ta chỉ có thể dẹp đường hồi phủ.”

Mạnh Trường Dạ ôm thiếu niên vào trong ngực, sao cũng được mà gật đầu.

Ánh nắng loãng xuyên thấu qua sương mù nồng đậm, chim chóc bắt đầu kêu to, dã thú bắt đầu ngủ đông, thời gian bất tri bất giác lại qua một ngày. Hữu Xu tỉnh dậy trong cái ôm ấm áp của chủ tử, lại không muốn đứng dậy, ngược lại chui đầu vào trong khuỷu tay hấn.

Mạnh Trường Dạ trầm giọng cười nhẹ, “Mau tỉnh lại, ngày hôm qua lúc ngươi ngủ chúng ta đã tìm được

cửa địa cung.”

“Ở nơi nào?” Hữu Xu lập tức ngồi dậy.

“Ở chỗ này. Cơ công tử, phiền toái người hỗ trợ nhìn xem.” Lưu Ôn đứng ở cách đó không xa, dưới chân đạp lên hai cánh cửa đá thật lớn.

Hữu Xu chạy tới, vừa mới thấy rõ phù điêu trên cửa đá liền la hoảng lên, “Sao lại là quỷ môn?” Nhớ năm đó khi cậu mê man ở hôn giới, đúng là đẩy ra cánh cửa này mới vào minh phủ, ký ức về phù điêu và hoa văn trên cửa đến nay hẳn còn mới mẻ. Có điều thực nhanh cậu lại phủ định điều này, chỉ vì cánh cửa này có thêm một dấu bàn tay so với cánh cửa kia, phía trên dính một ít vết máu.

Thấy cậu vê vê vết máu ngửi ngửi, Mạnh Trường Dạ khàn giọng nói, “Nghe Thuần đế nói cần máu của hoàng tộc Cơ thị mới có thể mở địa cung ra, ta liền cắt lòng bàn tay người, xin lỗi.”

“không có chuyện gì, chỉ cần có thể giúp người là được.” Hữu Xu nhìn về phía Lưu Ôn, chậm chậm nói, “Suýt nữa quên nói cho người biết, thân thể này mặc dù là của ta, nhưng ta cũng không phải là hoàng tộc Cơ thị, chỉ sợ cũng mở không ra cánh cửa này.”

106. Chương 106

Thiếu niên trắng thấn nói mình không phải là hoàng tộc Cơ thị, khiến đám người Lưu Ôn trở tay không kịp.

“Làm sao có thể? Người vẫn luôn lớn lên trong hoàng cung, nếu không phải hoàng tộc, thái hậu và tiên đế nuôi nấng người như thế nào? Phải biết, lẫn lộn huyết mạch hoàng thất là tội lớn tru di cử tộc.” Hoặc là, thân thể này chính chủ là Thuần đế, người này mới là cô hồn dã quỷ tu hú chiếm tổ? Lưu Ôn lộ vẻ mặt hoài nghi.

“Mặc kệ người đang giả điên giả ngốc cái gì, chỉ cần đi lên mở cửa ra là được!” Giọng điệu Lưu Truyền Sơn cực kỳ không kiên nhẫn.

Thấy chủ tử cũng gật đầu với mình, Hữu Xu chỉ đành đi lên trước, đặt tay vào trong vết lõm. Cậu hơi hơi nướn mày, phát giác cánh cửa này thật là có chút huyền cơ, dấu tay trên đó không lớn không nhỏ vừa khớp với mình, nếu đổi người khác đến tất nhiên không được, giống như lúc trước khi xây dựng là dùng khuôn mẫu tay phải của mình vậy.

Cửa đá hồi lâu không thấy động tĩnh, cậu nâng tay lên, làm rách vết đao ngày hôm qua, thả một chút máu tươi vào rồi lại ấn, vẫn như cũ không chút sứt mẻ.

“Cũng không được à?” Đám người Lưu Ôn thất vọng.

“Không được thì thôi, nhanh chóng băng bó miệng vết thương một chút.” Mạnh Trường Dạ có ý đồ kéo thiếu niên ra, lại nghe cậu thấp giọng nói, “Để ta thử lại một lần.”

Cánh cửa này và quỷ môn thật sự rất giống, dùng máu tươi ấn lên không mở, vậy dùng tử vi để khí và kim quang công đức thì sao? Dù sao cũng không có biện pháp khác, bất quá thì nỗ lực thử một lần thôi. Nghĩ như vậy, Hữu Xu đem tử vi để khí và kim quang công đức toàn thân bức tới lòng bàn tay, dùng sức ấn xuống.

Đám người Lưu Ôn tận mắt thấy lòng bàn tay bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu tím rực rỡ, lúc này bị hù đến sững sờ. Đây, đây là sao? Thành tiên à?

Phù điêu trên cửa đá đem từng chút một ánh sáng tím hấp thu sạch sẽ, từ đó biến thành lưu quang tràn đầy, xa hoa long lẫy, ít lâu sau, tiếng cơ quan khởi động kéo kệt từ dưới nền đất truyền đến, hai cánh cửa vốn còn kín kẽ rốt cuộc từ từ mở ra, lộ ra một bậc thang kéo dài xuống phía dưới tối đen, sâu không thấy đáy, còn có một dòng khí vô cùng âm hàn đập vào mặt mà đến.

Mọi người bị dòng khí đông lạnh đến mức run rẩy, trong lúc nhất thời sợ hết hồn.

“Lại, lại thật sự mở ra. Kim quang kia là cái gì?” Lưu Truyền Sơn nhìn về phía thiếu niên, trong mắt mơ hồ toát ra vẻ hoảng sợ. Cảnh tượng hư vậy hiển nhiên đã vượt qua phạm vi nhận thức của hắn ta, giống như bùn nhão trước đó còn ghét bỏ không chịu được, đảo mắt lại biến thành bỏ tất trong thần miếu. Những người còn lại cũng đều vừa kính vừa sợ, thầm nghĩ không hổ là huyết mạch chân long trong truyền thuyết, quả nhiên có vài phần thần dị.

Chỉ riêng Mạnh Trường Dạ, biểu tình không chút nào thay đổi, lại chỉ vươn tay, gắt gao kéo giữ cánh tay chó con. Người này rất thần bí khó lường, hắn sợ cậu chạy mất.

Hữu Xu cũng có chút giật mình, cũng rất nhanh bình tĩnh trở lại, thấy Lưu Ôn đốt một ngọn nến dò xét không khí phía dưới, phát hiện không có chướng khí liên triệu tập nhân mã, chuẩn bị dẫn đi hết, vội vàng ngăn cản, “Quân sư, cửa này cực kỳ tương tự với quỷ môn ở âm tào địa phủ, nơi này chỉ sợ không phải địa cung và cơ quan đơn giản, có lẽ sẽ gặp phải tà vật nào đó. Người dẫn tất cả mọi người đi, nếu mọi người cùng gặp nguy hiểm, ai tới tiếp ứng cứu viện? Với lại nhiều người tay tạp, lỡ ai đụng chạm cơ quan, mọi người chen cùng một đồng chỉ biết chết càng nhanh, không bằng chọn vài người kiên cường đi xuống thăm dò.”

Lưu Ôn định dùng cách thức bạo lực tháo dỡ lấy được bảo vật, nói cách khác mặc kệ kiến trúc địa cung gì, phá hết toàn bộ, một ngàn người đủ rồi. Nhưng hiện tại hắn ta có chút không dò được điểm cuối của thiếu niên, đối với lời cậu nói cũng liền phá lệ coi trọng. Hắn ta cũng đã nhìn ra, dấu tay trên cửa đá vừa vặn trùng khớp với tay phải thiếu niên, lớn hơn một phân thì ấn không vào, nhỏ hơn một phân thì không lấp đầy khe hở, nói cách khác, trừ khi tìm được người này, mặc cho ai đến cũng đừng mong mở ra địa cung, giống như đồ vật trong địa cung này là chuyên môn chuẩn bị cho cậu.

“Được, vậy liền chọn vài người đi xuống thăm dò.” Hắc gật đầu đáp ứng.

“Ta đi.” Vài vị phó tướng tài cao gan cũng lớn, đồng loạt nhấc tay.

“Ta cũng muốn đi.” Hữu Xu cúi đầu nhìn bậc thang sâu không thấy đáy, trong mắt toát ra vẻ mê man mà lại đau thương. Cậu mơ hồ cảm giác được, phía dưới có một thứ đang kêu gọi mình, rất quan trọng.

“Người đi làm chi? Thành thành thật thật ở trên này cho ta.” Mạnh Trường Dạ đã sớm chuẩn bị tự mình đi thăm dò, cũng sẽ không dẫn chó con theo.

Hai người lôi kéo một trận, cuối cùng vẫn là Mạnh Trường Dạ thỏa hiệp, bên tai đỏ rực đến chảy máu, chỉ vì chó con này thật biết dỗ người, lại nói cái gì mà “người đi đâu ta liền đi chỗ đó, chết cũng chết chung với người”, khiến hắc cao hứng đến phát cuồng, nhưng lại phải ở trước mặt bọn thuộc hạ bảo trì đáng vẻ uy nghiêm.

“Sao lại quần người như vậy? Rời khỏi lão tử người sẽ chết sao? Thôi thôi, muốn đi thì đi, nhưng trên đường không cho phép rời khỏi lão tử một bước, nghe thấy không? Một khi gặp nguy hiểm, người liền đi lên cho lão tử!” Hắc ác thanh ác khí về mặt phiền chán, kì thực trong lòng đã nở hoa rồi.

Hữu Xu vội vàng gật đầu đáp ứng.

Lưu Ôn đã sớm quen hai người bám dính không phân trường hợp, tự chọn ra mười tám tướng sĩ võ nghệ cao cường, tổng cộng lại vừa vặn hai mươi, không nhiều không ít vừa đủ. Trước khi đi xuống, Hữu Xu đem bùa truyền tin trước đó đã làm tốt phân phát ra, dặn dò, “Trong lá bùa này có một giọt máu của ta, các người cũng cắt vỡ ngón tay nhỏ một giọt vào, liền có thể cùng ta trò chuyện.” Cậu đem lá bùa gấp thành hình tam giác dán trên trán mình, làm mẫu nói, “Nếu các người tách khỏi ta, đem bùa dán ở ẩn đường giống như vậy, sau đó mặc niệm trong lòng lời muốn nói, ta có thể nghe thấy mà còn giao lưu với các người. Nếu vào mấy nơi như mê cung linh tinh, một người đi ra ngoài, những người còn lại chỉ cần nhắm hai mắt, dựa theo bùa chỉ thị mà hành tẩu, cũng có thể đi ra theo.”

“Tiểu tử, lại đang lừa nhằm giả ngây giả dại đúng không? Người có mặt hay không?” Một phó tướng trào phúng nói. Nếu cái đồ rách này thực sự thần kỳ như vậy, hắc ta đem đầu của mình cắt bỏ làm ghế ngồi cho Thuần đế.

“Thà tin là có chứ đừng không tin, theo lời Cơ công tử mà làm.” Lưu Ôn đâm rách đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu xuống. Ánh sáng tím vàng vừa rồi mọi người đều nhìn thấy, lại nên giải thích như thế nào? Không chừng những lời “nhất thể song hồn, đạo thuật, quỷ tiên” linh tinh người này nói trước đó, tất cả đều là thật. Đến lúc này rồi, thêm một tầng chuẩn bị luôn là không sai.

Bên kia, Mạnh Trường Dạ đã nhỏ máu tươi của mình vào, nhướn mày nhìn giọt máu nhanh chóng nhập vào hoàng phù, hình thành một luồng sáng nhạt bao trùm ở mặt ngoài.

“Cừ thật, lại sáng lên! Chẳng lẽ thật sự hữu dụng?” Lưu Truyền Sơn cũng nhỏ máu, lập tức lộ ra biểu tình

trừng mắt cứng lưỡi. Mọi người vừa thấy, lúc này không do dự nữa, sôi nổi đâm rách đầu ngón tay lấy máu.

Hữu Xu lại lấy ra một lá bùa hình người, giao cho tướng lĩnh canh giữ ở bên ngoài, “Đây là bùa bản mạng của tướng quân, nếu phát hiện lá bùa xuất hiện góc khuyết, bị tổn hại, có dấu hiệu đốt trụi, các người liền nhanh chóng đi xuống tiếp ứng.”

Tướng lĩnh tuy rằng nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng gặt đầu đáp ứng. Chuẩn bị tốt mấy thứ thuốc, vũ khí, lương khô, hai mươi người chậm rãi xuống bậc thang, bóng dáng vừa biến mất trên mặt đất, hai cánh cửa đá liền lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai khép lại, khiến các tướng sĩ bên ngoài mất một phen rối loạn.

Lúc này, mấy người Hữu Xu cũng không biết đường lui đã bị chặt đứt, đang từng bước một đi tới địa cung ở chỗ sâu. Bậc thang này thực dài, giống như không có điểm cuối, đi hai canh giờ rốt cuộc mới tới một chỗ bằng phẳng. Một tay Mạnh Trường Dạ gắt gao kéo thiếu niên, một bàn tay giơ cao cây đuốc, đánh giá cảnh vật xung quanh.

Đây là một thạch động, trên vách động mọc đầy thạch nhũ hình thù kỳ quái, còn có từng chùm nấm và dương xỉ biết phát sáng điểm xuyết giữa khe đá, nếu tắt đuốc, chỉ dựa vào những thực vật đó phát ra ánh sáng hoặc lam, hoặc lục, hoặc huỳnh hoàng, liền đủ để chiếu sáng bốn phía.

“Cũng không biết địa cung này đến tột cùng có bao nhiêu, đuốc lại chỉ có mấy cây như vậy, chờ lúc cần dùng rồi lại đốt, hiện tại tạm thời tắt đi.” Tiếng nói réo rắt của Hữu Xu quanh quẩn ở trong động.

Mạnh Trường Dạ không nói hai lời tắt đuốc, những người còn lại cảm thấy có lý, cũng sôi nổi nghe theo. Không có ngọn lửa quấy nhiễu, ánh sáng thực vật càng nhu hòa nhiều màu, chợt nhìn giống như tiên cảnh.

“Đây đến tột cùng là cái gì vậy? Từ lúc chào đời tới nay, ta còn chưa từng thấy qua cỡ đại biết sáng lên.” Một phó tướng vươn tay đi sờ một bụi dương xỉ, đầu ngón tay cách phiến lá chỉ còn một tấc, liền nghe quân sư và Thuần đế đồng loạt cảnh cáo, “Đừng đụng, cẩn thận có độc.”

Hắn ta cảm thấy sợ hãi, đang muốn thu hồi tay, trong bụi cỏ lại nhảy ra một thứ còn sống lớn bằng con chuột, vừa kêu chít chít vừa bổ nhào vào trên mặt hắn ta, nhanh chóng chui vào trong miệng. Một tiếng kêu to này giống như mở ra một cơ quan, bóng đen nho nhỏ rậm rạp từ trong bụi cỏ lao ra, phóng lên người phó tướng kia.

“A a a a... Ư ư... Học học...” Bất quá chỉ giây lát, tiếng kêu thảm của phó tướng liền biến thành kêu rên, sau đó hóa thành tiếng ho ra máu gần chết và thở dốc ồ ồ.

Mọi người còn chưa kịp thấy rõ bóng đen là cái gì liền giơ đao tiến lên xua đuổi, lưỡi đao cắt qua bụng bóng đen, phát ra tiếng thét chói tai làm da đầu người ta run lên. Người cách gần nhất chỉ chém mấy đao liền đi theo hét rầm lên, “A a a, đây là thứ gì vậy? Đây mẹ nó đến tột cùng là thứ gì?”

Lại có mấy người xúm lại chém, sau đó khé mắt muốn nứt ra, bởi vì những bóng đen đó cũng không phải

chuột, bọ cánh cứng gì đó, mà là một đám người tí hon. Bọn nó gầy như que củi, tứ chi nhỏ gầy, đầu lại vô cùng lớn, hơi há miệng liền lộ ra hai hàng răng nhọn sắc bén, từng tắc từng tắc gặm cắn thân thể phó tướng kia. Còn có vài người tí hon ngồi xồm trên mặt phó tướng, móc đầu lưỡi trong miệng hấn ta ra, không ngừng kéo ra.

Phó tướng lặn lội giãy dụa qua lại, lại ngay cả một chút rên rỉ thống khổ cũng không phát ra được. Nhóm đồng bạn vốn còn có ý cứu hấn ta bị dọa sợ, vừa múa may bội đao vừa vội vàng lui về phía sau. Mạnh Trường Dạ ném chó con cho phó tướng, lệnh hấn ta mang người ra xa một chút, sau đó giờ đao tiến lên gấp rút tiếp viện. Đao pháp của hấn vô cùng sắc bén, tựa như gió lốc đoạt tính mạng người tí hon, không quá một khắc, trên đường hấn đi tới liền chất đầy máu tươi đỏ đen và từng khối thi hài nhỏ nhỏ.

Mọi người được ủng hộ cũng tiến lên theo, lại không ngờ mùi tanh dày đặc đưa tới càng nhiều người tí hon, rậm rạp, tầng tầng lớp lớp mà bám trên vách động, sau đó nhất loạt mà lên. Không ngừng có bóng đen loạn xuyên qua ở xung quanh mọi người, nơi này cần một hơi, nơi đó cào một cái, khó lòng phòng bị. Bọn nó giống như tình hữu độc chung với lưỡi người, nhất định sẽ có vài con bổ nhào vào trên mặt, dùng móng vuốt sắc bén cạy mở hàm răng người này, kéo đầu lưỡi ra ngoài, cho đến khi đứt ra.

Không quá một khắc, ngoài thân mọi người liền bu một tầng người tí hon rậm rạp, vút như thể nào cũng vút không được, còn có vài người ngay cả đầu lưỡi cũng sắp bị kéo đứt. Chỉ riêng bốn phía quanh Hữu Xu hình thành một vòng tròn trống rỗng, hơi có người tí hon tới gần liền thét chói tai trốn đi, giống như bị hỏa thiêu.

Tướng lãnh phụ trách bảo hộ cậu rất là kinh ngạc, vừa không lưu ý liền thấy cậu bổ nhào vào trên người tướng quân, vỡ tan người tí hon.

“Mấy thứ này là nga quỷ! Nga quỷ ở nga quỷ đạo trong lục đạo của địa ngục!” Cậu vừa giải thích vừa lấy mấy lá bùa từ trong túi ra, dùng tử vi để khí thúc giục. Bùa nháy mắt thiêu đốt, phát ra tử quang chói mắt, nga quỷ đồng loạt thét chói tai, cuối cùng hóa thành tro bụi tiêu tan trong ánh sáng. Có mấy nga quỷ trốn trong khe đá ánh sáng không chiếu tới, lúc này mới tránh được một kiếp, lại cũng không dám tiến lên, rột rột roạt roạt chui vào chỗ sâu trong huyết động.

Mọi người thở phào, bất chấp việc kiểm tra thương thế của mình, vội vàng đi đỡ phó tướng gặp tai ương đầu tiên.

“Lão Lý, lão Lý, người thế nào?” Lưu Ôn dùng sức bấm nhân trung đối phương, thấy đầu lưỡi hấn ta còn nằm ở bên ngoài, đã bị ác quỷ moi ra rất nhiều miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, trong lòng không khỏi sợ hãi.

“Nơi, nơi này đến tận cùng là chỗ nào, sao lại có quỷ?” Âm thanh Lưu Truyền Sơn run lên. Xưa nay hấn ta không tin quỷ thần, nhưng lại hai lần ba lượt không thể không tin. Những người còn lại cũng đều lộ ra biểu tình lòng còn sợ hãi, sau đó đồng loạt nhìn về phía Thuần đế. Trước đây, bọn họ vẫn luôn cho rằng người này đang giả ngây giả dại, cho đến hiện tại mới phát giác đúng là mắt mình vụng về, ngay cả một pho tượng chân thần như vậy cũng không phân biệt ra được.

Mấy lá bùa thiêu chết hơn vạn nga quỷ, đây là đạo hạnh sâu bao nhiêu?

“Là ta suy xét không chu toàn.” Hữu Xu từ trong túi lấy ra hai mươi lá bùa, nhất nhất phân phát, “Lúc nhìn thấy cánh cửa kia ta nên hiểu rõ, nơi này không phải là địa cung gì, mà là địa phủ. Địa phủ đi vào dễ đi ra khó, nói vậy cánh cửa kia hiện tại đã đóng lại, chúng ta sợ là không có đường lui, chỉ có thể đi tới. Đây là bùa hộ mệnh, có thể xua tan tà vật, nhưng có tác dụng trong thời gian nhất định, đợi bùa đốt trụi, các người cứ tới chỗ ta đổi một cái mới.”

Lúc này không ai châm chọc cậu nữa, lập tức nhận bùa cất bên người. Mạnh Trường Dạ đem bùa truyền tin nhận được trước đó dán trên trán, yên lặng kêu, “Chó con?”

“Làm chi?” Hữu Xu lấy được phần đã phối từ sớm, vẩy đều đều vào trên vết thương của hắn, lại lấy ra mảnh vải đã tiêu độc bằng bó.

“Không có việc gì, chỉ muốn gọi người một tiếng.” Mạnh Trường Dạ sờ sờ hai má cậu, trong lòng xác định. Những ngạ quỷ đó hiển nhiên thực e ngại Hữu Xu, cũng không dám thương tổn cậu, vậy là tốt. Nếu nơi này thật sự là địa phủ, mặc dù xông vào địa tâm, hắn cũng phải mang Hữu Xu bình an vô sự ra ngoài.

Những người còn lại thấy tướng quân dùng bùa truyền tin, lúc này mới hậu tri hậu giác mà lấy ra, sôi nổi ở ẩn đường kêu, “Cơ công tử? Tướng quân? Quân sư? Lão Lưu...” Trong đầu mọi người hỗn loạn một mảnh, đúng là giọng ai cũng có, có thể thấy chỉ cần đồng thời dán bùa ở ẩn đường là có thể thông suốt giao lưu, phương pháp này thật là thần dị!

Lưu Ôn thấy bẩm lão Lý không tỉnh, vội vàng lấy bùa ra dán ở trán hắn ta, lo lắng kêu gọi, “Lão Lý, mau tỉnh lại!”

Mọi người vốn còn đang ngơ ngác gọi ta ta kêu người, cùng nhau vui đùa, lúc này mới đồng loạt gọi hồn lão Lý, rốt cuộc cứu tỉnh hắn ta. Hữu Xu đốt một lá bùa, vứt vào trong nước hoà thành nước bùa, dứt hắn ta uống sạch. Lần này, không còn ai hoài nghi cậu hạ độc nữa, trong mắt ngược lại lộ ra chờ mong.

Lão Lý vốn còn có chút hôn mê, uống nước bùa lập tức tỉnh táo lại, ngay cả miệng vết thương khắp cả người cũng giảm đau hơn phân nửa, dưới nâng đỡ của đám người Lưu Ôn chậm rãi dựa ngồi.

“Nương, đến tột cùng đó là thứ gì vậy?” Hắn ta thu hồi đầu lưỡi bị kéo ra, hàm hồ nói.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, không nỡ nói cho hắn ta biết chân tướng. Thủ đoạn xuất thần nhập hóa của Cơ công tử đã hoàn toàn thuyết phục bọn họ, nếu cậu nói nơi này là địa phủ, vậy nhất định là không sai. Người sống vào địa phủ, cũng không biết còn có mạng đi ra ngoài hay không.

“Ủ rũ cái gì? Đường đều là người đi mà ra, dù không có đường, lão tử cũng muốn phá ra một con đường lên trời!” Mạnh Trường Dạ nắm chặt móng vuốt ụ thịt của chó con, giọng điệu kiên định.

“Đúng, mọi người đừng ủ rũ, phía trước không hẳn không có đường ra.” Hữu Xu ý đồ vòng qua bả vai rộng lớn của chủ tử, lại bởi vì tay ngắn mà chỉ có thể nửa ôm, liền sửa thành vỗ vỗ an ủi, “Tướng quân đừng sợ, ta nhất định bình yên vô sự mang người ra ngoài. Bất quá là âm tào địa phủ thôi, ta cũng không phải

chưa từng tới.”

“Người từng tới nơi này à?” Lưu Ôn bắt lấy trọng điểm.

“Nơi này cũng không phải là âm tào địa phủ, nhưng mà xấp xỉ. Chúng ta chỉ cần tiến vào Diêm La điện, tìm được cửa vào lục đạo, có thể từ nhân đạo chạy đi.” Chủ tử đã không còn là Diêm La vương, nhưng không có nghĩa là Hữu Xu không có cách nào thoát vây, cậu hơi hơi suy nghĩ một khắc, bổ sung nói, “Những ngạ quỷ vừa rồi thích nhất là rút đầu lưỡi người, xem ra cấu tạo địa cung là dựa vào mười tám tầng địa ngục mà sắp xếp. Nói cách khác, nơi này là địa ngục tầng thứ nhất, địa ngục rút lưỡi, đi xuống nữa chính là địa ngục tiền đao, địa ngục thiết thụ, địa ngục nghiệt kính vân vân.”

Lưu Ôn sợ hãi nói, “Ý của ngươi là, chúng ta phải xông qua mười tám tầng địa ngục mới có thể tiến vào Diêm La điện ư?”

Mười tám tầng địa ngục, đó là địa phương đáng sợ như thế nào? Ngay cả ác quỷ cũng nhịn không nổi, huống chi là người? Mọi người trầm mặc một chớp mắt, sau đó đồng loạt lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

“Sợ cái gì, đến cũng đến rồi, chỉ cần xông xuống dưới!” Mạnh Trường Dạ kéo thiếu niên đến, mệnh lệnh, “Nghỉ ngơi tốt chưa? Nghỉ ngơi tốt liền tiếp tục đi, mười tám tầng địa ngục này, lão tử còn thật sự muốn tìm hiểu một chút!”

“Đi một chút đi, sợ cái trứng!” Lưu Truyền Sơn lập tức đuổi theo, lại cố ý vô tình mà kẻ sát Thuần đế, vị này chính là thần tiên thật, có thể còn sống rời đi hay không dựa hết vào cậu ta. Mọi người thấy vị trí tốt bị đoạt đi, lúc này mới nhanh chóng đuổi theo.

Sự thật rất nhanh chứng minh suy đoán của Hữu Xu là đúng, đi qua huyết động địa hình nhẹ nhàng, trước mắt lại xuất hiện một bậc thang thật dài, kéo dài xuống dưới, xuống đến đáy bậc thang lại có một cái huyết động, vẫn mọc đầy thực vật biết sáng lên và thạch nhũ hình thù kỳ quái. Mấy ngạ quỷ tựa như tia chớp vọt ra, mới vừa đụng tới góc áo mọi người đã bị khu quỷ phù đốt thành than cốc, trong móng vuốt đen như cánh khô nắm một cái kéo loang lổ rỉ sắt.

“A di đà phật! May mắn trên người mang theo bùa hộ mệnh của Cơ công tử, nếu không ngón tay đều bị bọn họ cắt rụng từng ngón rồi.” Hai tay Lưu Truyền Sơn chấp lại, nghĩ mà sợ không thôi. Hắn ta đã từ người không tin thần phật triệt để chuyển hóa thành tín đồ phật giáo, chuẩn bị vừa ra khỏi địa phủ liền vào trong miếu bái bái, sau đó thành tâm chép mấy bộ kinh thư. Đương nhiên còn phải bám lấy Cơ công tử, bảo cậu thu mình làm đồ đệ.

Những người còn lại cũng đều đánh tan khinh thị và hoài nghi trước đó, sôi nổi dựa vào Cơ công tử, luôn cảm thấy đi ở bên cạnh cậu mới có cảm giác an toàn. Vách tường bốn phía truyền đến động tĩnh sột sột soạt soạt, không quá giây lát liền chật ních ngạ quỷ đầu bụng tròn, tứ chi gầy đói, trong tay đều cầm một cái kéo, cạch cạch khép mở.

Nhưng sợ hãi người nào đó phát ra tử vi để khí, bọn nó động cũng không dám động, đều đang tìm kiếm cơ hội. Hữu Xu am hiểu sâu đạo lý tiên hạ thủ vi cường, đốt mấy tấm khu quỷ phù, thiêu chết hết bọn nó,

sau đó đập lên tro tàn rất nhanh chạy qua, rút cuộc ra khỏi tầng thứ hai địa ngục.

Địa cung sâu không thấy đáy, bất quá chỉ xuống hai tầng, đã hao phí trọn mười hai canh giờ. Mọi người vừa mệt vừa đói, qua loa ăn một ít lương khô, nằm xuống trong trận pháp phòng ngự mà Cơ công tử bố trí, chuẩn bị bổ sung thể lực, ngủ không biết bao lâu mới lục tục tỉnh dậy.

Lưu Ôn luôn cảm thấy mình quên cái gì đó, thấy tướng quân theo thói quen mà đem người ôm ở trong ngực ném ra bên ngoài, lúc này mới cảm thấy sợ hãi cả kinh, “Không tốt! Cơ công tử ngủ rồi, ai tới dẫn đội? Chẳng lẽ dựa vào Thuần đế à?”

“Thao mẹ nó! Thế mà lại quên chuyện này! Cái đồ trứng thối Thuần đế kia có cái rắm gì để dùng!” Lưu Truyền Sơn tức giận đến chửi ầm lên.

Mạnh Trường Dạ đã là sắc mặt xanh mét, lấy cái túi chó con mang theo vào trong lòng, mở ra cẩn thận tìm kiếm. Nhưng chữ viết trên bùa quá mức qua quýt, hôm qua lại không thấy rõ ràng, căn bản không biết cậu đốt cái nào, phân biệt có tác dụng gì. Huống hồ cậu kích phát bùa căn bản không dựa vào lửa, chỉ cần kẹp ở đầu ngón tay hơi hơi rung lên là có thể bốc cháy, công phu bậc này ai có? Nếu đổi thành lửa châm, còn có thể sinh ra tác dụng không?

Vấn đề làm người ta sút đầu mẻ trán từng bước từng bước hiện lên, không chỉ Mạnh Trường Dạ tâm tình kém, những người còn lại cũng thất kinh, hoang mang lo sợ. Trong lúc bất tri bất giác, Cơ công tử đã thành người tin cậy của mọi người, đi theo cậu tựa như đuổi theo tia sáng, sớm muộn gì cũng có thể chạy lên trời. Nhưng nếu quả tim trong túi da đổi thành Thuần đế, vậy cục diện cực độ hồng бет quả thật là không dám nghĩ tới.

Cho đến lúc này, bọn họ mới tin tưởng không nghi ngờ với lời nói “nhất thể song hồn” của Cơ công tử, vừa âm thầm bội phục thủ đoạn xuất thần nhập hóa của cậu, vừa oán hận Thuần đế chiếm thân thể của cậu. Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới, chỉ nghe trong động vang lên một trận tiếng thét chói tai, không cần nhìn liền biết là Thuần đế kia tỉnh.

“A a a a! Đây là chỗ quỷ quái gì? Các ngươi mang ta vào đây từ lúc nào? Thật thối! Thật tối! Thật lạnh! Ta muốn đi ra ngoài!” Thuần đế vừa nhảy vừa gào, một chân mới vừa bước ra khỏi pháp trận phòng ngự, liền có một ngạ quỷ nhào lại đây. May mà Mạnh Trường Dạ đúng lúc kéo một phen, mới không khiến gã mười ngón đứt đoạn.

“Ngươi thành thật chút cho bốn tọa!” Mạnh Trường Dạ lấy khăn ra, nhét vào miệng Thuần đế, lại thuận thực trói gô gã lại, thế giới mới coi như thanh tịnh. Thuần đế nhìn thấy ngạ quỷ rậm rạp trên đỉnh đầu, trong lúc nhất thời bị dọa vỡ gan, giống như sâu mềm dịch đến bên cạnh Hồ Uy tướng quân, ý đồ tìm kiếm bảo hộ.

“Không có Cơ công tử, tốt nhất chúng ta không nên tùy tiện xông vào tầng thứ ba địa ngục.” Lưu Ôn trầm giọng nói.

“Đúng, tầng thứ ba là địa ngục thiết thụ, nói không chừng sẽ có tu la xuất hiện, sau đó bắt chúng ta treo

trên thiết thụ lột da.” Một phó tướng khác lo lo lảng lảng.

“Đánh ngất thằng nhãi này, đổi Cơ công tử trở về?” Lưu Truyền Sơn nhẹ nhàng đáp Thuần đế một cước.

“Đánh ngất xỉu? Không tốt đi? Chúng ta xuống tay không biết nặng nhẹ, lỡ như làm Cơ công tử bị thương thì sao?” Lão Lý vội vàng phủ quyết. Hiện tại hẳn ta không dám tổn thương một sợi lông của Cơ công tử, không phải là nhìn mặt mũi tướng quân, mà là kính sợ từ trong lòng.

“Chó con có để lại phương pháp ứng phó.” Mạnh Trường Dạ lấy từ trong bao ra một xấp bùa, bên ngoài bao giấy dầu viết ba chữ to “mê man phù”, phía dưới dùng thẻ chữ nhỏ trâm hoa kỹ càng tỉ mỉ giới thiệu cách sử dụng, chỉ cần dán bùa trên trán rồi lại gỡ ra, có thể khiến người mê man lại thức tỉnh.

Hữu Xu lo lắng chủ đạo thân thể đổi thành Thuần đế, liền chuẩn bị hậu chiêu này. Cậu vốn định dặn dò một tiếng, nào ngờ thật sự quá mệt mỏi, lại bất tri bất giác ngủ như chết, thế nên hoàn toàn quên việc này.

Mọi người vui mừng quá đỗi, vội lấy ra một tấm mê man phù dán lên trán Thuần đế, đợi hai mắt gã nhắm nghiền liền gỡ ra, sau đó ánh mắt sáng quắc chờ đợi.

107. Chương 107

Khi Hữu Xu tỉnh bên cạnh vây quanh mười chín người, mười chín cặp mắt to như chuông đồng phát ra ánh sáng sáng quắc chăm chú nhìn mình, cảm giác kia quả thực một lời khó nói hết. Cậu lập tức chống lên nửa người trên, dựa vào ngực chủ tử, lắp bắp nói, “Các, các người muốn làm gì?”

“Cơ công tử, ngài tỉnh? Ngài ngủ có ngon không?” Lưu Truyền Sơn cười đến vô cùng nịnh nọt.

“Rất tốt, cảm ơn.” Cả người Hữu Xu đều nổi da gà, vừa xoa hai tay vừa đánh giá bốn phía, nhìn thấy một tấm mê man phù ném trên đất, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, “Trách ta, lúc sắp sửa đi ngủ lại quên dặn dò một tiếng. Lần tới Thuần đế tỉnh lại, các người cứ làm như vậy là được.”

“Được, vẫn là Cơ công tử suy xét chu toàn. Canh giờ không còn sớm, chúng ta tiếp tục đi chứ?” Lưu Ôn vừa mới đề nghị, mọi người liền sôi nổi phụ họa, đơn giản ăn một chút lương khô, tiếp tục đi về phía trước.

Lại là một đoạn bậc thang thật dài sâu không thấy đáy, cuối cùng đi vào một hố trời loại nhỏ, đứng bên cạnh hố trời nhìn ra xa phía dưới, cái gì cũng nhìn không thấy. Mọi người châm lửa chiếu rọi, sương mù bao phủ ở giữa giống như vật còn sống, ngay cả ánh sáng cũng cần nuốt không còn một mảnh, cảnh tượng biến hoá kỳ lạ khó lường làm người ta sợ.

“Cái gì cũng nhìn không thấy, chúng ta còn đi xuống không? Lỡ như đây hố đều là mấy ngạ quỷ đó, chẳng phải sẽ gặm chúng ta thành bộ xương à?” Một phó tướng tâm sinh khiếp ý.

“Ném cây đuốc xuống xem xem.” Mạnh Trường Dạ xua tay hạ lệnh.

Cây đuốc đều là củ đốt làm thành, vừa nặng vừa chiếm chỗ, lúc xuống địa cung vốn không chuẩn bị bao nhiêu, nếu lãng phí một cây, liền tương đương sớm một bước nghênh đón bóng tối. Mà ở địa phủ, bóng tối hoàn toàn là thứ đáng sợ nhất. Hữu Xu vội vàng ngăn cản, sau đó từ trong tay áo lấy ra một tấm liệt hỏa phù, sau khi kích phát thì bỏ xuống hố trời.

Cậu cũng đã đánh giá thấp trình độ nguy hiểm ở địa cung, cho nên bùa chuẩn bị cũng không đủ dùng, chỉ hai tầng địa ngục đã hao phí ba bốn phần, mười sáu tầng còn lại có thể thuận lợi xông qua hay không cũng là ẩn số. Nhưng cậu cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp, nếu thật sự đến mức sơn cùng thủy tận, mặc dù đổ hết cả người máu tươi, cũng sẽ bình an đưa chủ tử ra ngoài.

Trong lúc suy nghĩ, liệt hỏa phù lấy tốc độ thật chậm rơi xuống, lại vòng vèo qua lại dưới âm phong thổi phất, xua tan sương đen đồng thời cũng chiếu sáng cảnh tượng trong hố. Mọi người cúi đầu nhìn lại, sôi nổi hít một ngụm khí lạnh. Vách hố này lại mọc đầy thiết thụ rậm rạp, mỗi một nhánh cây đều là một thanh kiếm, mỗi một phiến lá đều là một thanh chủy thủ, dây leo bò trên tảng đá lóe ra hàn quang, nghĩ cũng biết tất nhiên vô cùng sắc bén.

“Này, này phải đi xuống như thế nào? Căn bản không có chỗ đặt chân!” Lưu Truyền Sơn vẻ mặt tuyệt vọng.

“Từ từ, đó là thứ gì?” Mạnh Trường Dạ chỉ vào bóng đen giấu trong thiết thụ và dây leo.

Hữu Xu ngưng mắt nhìn kỹ, nhưng cũng không thể phân biệt, vì thế lại đốt một tấm liệt hỏa phù, bắn về phía chỗ kia. Bóng đen hiển nhiên không ngờ đối phương sẽ chủ động ra tay, không kịp trốn tránh vừa vịn bị đốt, lập tức lấy cánh tay chặn mặt, âm thanh gào thét. Bất quá chỉ nháy mắt, mọi người đã thấy rõ diện mạo nó, đúng là một tu la mặt mũi hung tợn, cả người lông rậm. Tiếng gào thét đưa tới càng nhiều tu la chui lủi giữa nhánh cây, giống như chờ đợi máu thịt mới mẻ.

“Lui một ít, bọn nó lên đây.” Hữu Xu nhanh chóng lấy ra vài loại bùa khác nhau, bày ngũ lôi tuyệt sát trận. Mạnh Trường Dạ xua tay bảo mọi người lui, bản thân lại giơ bội đao, gắt gao hộ vệ.

Năm lá bùa dưới tử vi để khí thúc giục bay đến phía trên hố trời, hình thành một pháp trận năm góc, Hữu Xu làm đứt đầu ngón tay, bắn một giọt máu vào trung tâm. Máu tươi của thể ngoại chi nhân khiến những tu la đó càng thêm nóng nảy, móng vuốt bén nhọn móc vào nham thạch, liên tiếp bò lên. Bọn nó đều muốn là người đầu tiên ăn được Hữu Xu, cho nên chen thành một đồng, trong nháy mắt tu la đi đầu nhảy ra khỏi hố trời, pháp trận rốt cuộc tụ lực hoàn tất, đánh xuống từng tia từng tia huyền lôi mạnh mẽ, mang theo tử vi để khí.

Lôi quang là khắc tinh của tất cả tà vật, đám tu la một con tiếp một con xông lên, lại một con tiếp một con mà biến thành than cốc rơi xuống, ngay cả đám thiết thụ và dây leo đó cũng bị bổ đến thất linh bát lạc, vô cùng thâm thối. Huyền lôi chém thẳng vào nửa khắc đồng hồ mới dần dần tan đi, năm lá bùa cũng bốc cháy lên, phiêu phiêu đờ đờ rơi xuống hố trời.

Nương theo ánh lửa lá bùa phát ra, mọi người chạy đến bên cạnh nhìn xuống, không khỏi liên tục hít khí.

Đáy hố mới vừa rồi còn dày đặc mũi kiếm, hiện tại ngoại trừ rất nhiều thi thể cháy đen cùng một đồng đồng nát sắt vụn, thì uy hiếp gì cũng không tồn tại. Dựa vào thực lực bản thân đưa tới thiên lôi, đây là đạo hạnh cao thâm như thế nào? Mọi người vốn cho là mình đánh giá thấp Cơ công tử, hiện tại nhìn lại, lại vẫn là đánh giá thấp, thực lực của cậu chỉ sợ đã sớm vượt qua tưởng tượng của người thường, tới mức quỷ thần khó lường.

Lưu Ôn rất muốn hỏi một chút xem Cơ công tử rốt cuộc là lai lịch thế nào, rồi lại nhịn được. Có một số việc vẫn là không biết mới tốt.

“Hiện tại an toàn, đi xuống đi.” Hữu Xu căn bản không biết hành vi của mình có thể nói là kinh thế hãi tục, quay đầu trở lại vẫy một phó tướng lấy dây thừng.

Phó tướng kinh sợ linh mệnh, đem dây thừng buộc trên một khối đá vững chắc, dẫn đầu trượt xuống, xác định không có nguy hiểm mới gọi đồng bạn xuống dưới. Mạnh Trường Dạ một tay ôm Hữu Xu, một tay nắm chặt dây thừng, chậm rãi trượt xuống đáy hố. Biểu tình hắn không thấy một tia thả lỏng, ngược lại càng ngưng trọng hơn trước. Hữu Xu càng biểu hiện không giống người thường, liền làm hắn càng thêm bất an, luôn lo lắng một ngày kia, người này liền lặng yên không một tiếng động mà biến mất, dù lên trời xuống đất cũng không tìm thấy.

“Nếu người không phải Thuần đế, vậy người là ai, làm thế nào chạy vào trong hoàng cung?” Khi thả người xuống, hắn trầm giọng hỏi một câu.

Hữu Xu hàm hồ nói, “Ta chính là Hữu Xu, không phải Cơ Hữu Xu gì. Đợi khi tìm được vị quý tiên thì triển di hồn thuật, có lẽ có thể giải đáp tất cả nghi vấn của người, hiện tại ta cũng đầu đầy mờ mịt.”

Dường như Mạnh Trường Dạ buông tha việc đòi đáp án, chỉ thật sâu liếc cậu một cái, sau đó kẹp cậu dưới cánh tay dẫn đầu đi đến bậc thang một lần nữa xuất hiện. Mọi người vội vàng đuổi theo.

Đầu Hữu Xu chúc xuống, hai má không khỏi trướng đến đỏ bừng, hai chân đá đạp lung tung hô, “Thả ta xuống, tự mình có thể đi. Phía trước là địa ngục nghiệt kính, không chuẩn bị vạn toàn thì tất không thể đi xuống, nếu không sẽ đi lạc nhau!”

“Địa ngục nghiệt kính, chiếu ra tội nghiệt mà mỗi một quỷ hồn phạm phải khi còn sống, sau đó căn cứ tội danh nặng nhẹ khác nhau mà bỏ xuống những địa ngục khác, là thế này phải không?” Lưu Ôn nháy mắt đề cao đề phòng.

“Phải, cho nên khi đi ngang qua nghiệt kính, chúng ta rất có thể sẽ bị phân biệt đưa đến những nơi khác.” Hữu Xu liên tục vỗ cái móng căng chặt của chủ tử, mãnh liệt yêu cầu hắn đừng mang theo mình.

“Nói như vậy người phải đi theo ta, một chút cũng không thể thả lỏng.” Mạnh Trường Dạ thấy cậu khó chịu, chỉ đành thả người xuống, sau đó đòi phó tướng một sợi dây thừng, cột thắt lưng bọn họ cùng một chỗ. Mọi người cảm thấy biện pháp này thực tốt, sôi nổi noi theo, không quá giây lát liền thành châu chấu trên một sợi dây thừng.

Một chuỗi hai mươi người gấn bó chậm rãi xuống đến huyết động tầng thứ tư, quả nhiên thấy vách động bóng loáng trong như gương, mảy may tất hiện, chiếu rọi ra bóng người sau đó lại chậm rãi vận vẹo, hiện ra rất nhiều cảnh tượng khác nhau, nhưng những cảnh tượng này chỉ có người tự thân trải qua mới có thể nhìn thấy, những người còn lại không hề phát giác.

Không biết ai kêu thảm một tiếng, lại nhìn lên dây thừng đã đứt, mà đối phương cũng không biết tung tích. Mọi người kinh hãi, vội vàng kéo lấy người ở trái phải, Mạnh Trường Dạ chỉ kịp kẹp lấy chó con, lại kéo quân sư, cảm giác sau thắt lưng căng thẳng, không biết bị ai ôm lấy, liền đồng loạt biến mất ở tại chỗ.

Một tiếng bịch trầm vang, bốn người ngã trên mặt đất, đập ra rất nhiều tro bụi. Lúc Mạnh Trường Dạ rơi xuống liền lật người, đặt chó con ở trên bụng mình, làm đệm lưng cho cậu, nào ngờ lại có hai đại hán liền tiếp hạ xuống, đem hán ép tới thiếu chút nữa tắt thở.

“Đều mẹ nó mau đứng lên, đừng dè nặng Hữu Xu!” Hấn một tay một người ném hai tên trên người chó con ra bên ngoài, cuối cùng nâng mắt nhìn, là Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn.

“Hóa ra buộc dây thừng không hữu dụng, phải nắm tay.” Hữu Xu ghé vào trong ngực chủ tử, ảo não thở dài.

“Việc đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.” Mạnh Trường Dạ vén tóc bị loạn trên thái dương cậu ra sau tai, nửa ngồi dậy, châm đuốc.

Bên kia, Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn cũng châm cây đuốc, đi đến phía trước xem xét tình huống, sau đó phát ra tiếng than sợ hãi không dám tin. Mặc cho ai đến cũng sẽ không tin tưởng nơi này là địa ngục, chỉ thấy nơi trống trải phía trước lại đứng sừng sững một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ, ngói lưu ly trên điện khắc đầy rồng bay, đầu rồng ngẩng cao, miệng ngậm minh châu, giống như tùy thời sẽ bay lên không, còn có cột trụ tử kim và nền gạch hắc kim mơ hồ phóng xạ ra ánh sáng, làm người ta nhìn hoa mắt mê mẩn. Kiến trúc tinh xảo, đại khí hào hùng, hiển nhiên đã vượt qua dự đoán của đám người Mạnh Trường Dạ.

Bọn họ đứng ngốc thật lâu sau mới nỉ non nói, “Bảo tàng hắc là ở bên trong.”

Hữu Xu cũng nhìn ngây người, nhưng không phải vì cung điện nguy nga trang nghiêm. Cậu che mặt, liều mạng đem nước mắt mãnh liệt mà đến nghẹn trở về, lại không thấy chút hiệu quả, ngược lại càng rơi càng nhiều. Nơi này từng là tẩm cư của chủ tử, là Càn Thanh cung của Đạo Quang đế, là hoàng thành đế quốc Đại Yển đã biến mất trong dòng sông dài lịch sử. Nó không hiểu tại sao xuất hiện ở dưới đất, không cần nghĩ cũng biết là bút tích của chủ tử.

Di thể của hắc còn ở bên trong hay không? Nghĩ vậy, Hữu Xu lập tức chạy tới cung điện.

“Hữu Xu, người chạy cái gì? Mau trở lại, cẩn thận dưới chân!”

Mạnh Trường Dạ đã sớm phát hiện bốn phía cung điện mọc đầy những đóa hoa và bụi gai đỏ tươi nào đó, chúng nó lay động tựa như có sinh mệnh, sau đó giơ dây roi lên chọn người mà cắn. Nếu không phải Lưu

Ôn và Lưu Truyền Sơn lùi về đúng lúc, thiếu chút nữa đã bị kéo vào treo cổ. Nhưng Hữu Xu xưa nay cảnh giác lại không quan tâm mà đi vào, khiến Mạnh Trường Dạ cảm thấy hoảng hốt. Hắn vội vàng múa may cương đao đuổi sát, lại phát hiện những dây leo và đóa hoa đỏ dường như không đành lòng thương tổn đối phương, như thủy triều kinh sợ mà tránh lui ra, lộ ra một con đường thẳng tắp.

“Cơ công tử quả nhiên bất phàm, nhanh, chúng ta cũng đuổi theo!” Lưu Ôn kéo giữ Lưu Truyền Sơn, một đường chạy như điên.

Bọn họ chân trước bước trên nền gạch hắc kim của cung điện, sau lưng bụi gai và đóa hoa liền ngăn chặn đường lui, sột sột soạt soạt lắc lư qua lại, làm người ta trông đã khiếp sợ. Như thế, chỉ có thể một đường đi đến! Ba người đi theo Hữu Xu vòng qua hành lang, xuyên qua đất trống và hoa viên, đi vào trước một cánh cửa sơn son đóng chặt, trên cửa treo một tấm biển, viết ba chữ to “Cần Thanh cung” rồng bay phượng múa.

“Cần Thanh cung? Đây không phải là chỗ ở của lịch đại hoàng đế sao?” Trái tim Lưu Ôn đập bình bịch, suy đoán trong này hẳn là bảo tồn trên bảo của hoàng tộc Cơ thị, nhưng muốn mở được cánh cửa này hiển nhiên không phải chuyện dễ, chỉ vì trên đó ngoại trừ hoa văn phiền phức, vẫn như cũ có một dấu tay lôm xúng.

Nhưng có Cơ công tử ở đây, hết thảy đều dễ nói. Mới vừa nghĩ vậy, Hữu Xu đã đặt tay trên chuông ấn, dùng tử vi để khí giữ cửa đẩy ra, tiếng vang kèn kẹt kèn kẹt cũ kỹ làm người ta đau răng, còn có một chút bụi bặm rơi xuống. Mặc dù dưới nền đất không có bầu trời, cung điện cũng sáng sủa giống như ban ngày, nhìn kỹ mới biết, là bởi vì trên vách tường và trụ cột được khảm vô số dạ minh châu gây nên.

Hữu Xu cố nén nước mắt vòng qua tám mảnh bình phong khắc hoa, đi vào hậu điện, chỉ thấy hai cái quan tài thật lớn đặt song song, tản mát ra ánh sáng nhạt màu trắng trong suốt, sau đó là một vách tường cao tới mấy trượng, điêu khắc phù điêu thập điện Diêm La, hai mươi bốn ngục chủ, trăm tên phán quan, ngàn thành hoàng (*thành hoàng: thần cai quản một thành*).

Nhóm người Mạnh Trường Dạ bị bài trí xa hoa trong điện hấp dẫn, mà Hữu Xu thì đầy lòng đầy mắt chỉ có hai cái quan tài kia. Quan tài vô cùng cao lớn, cần phải nhảy đến giữa không trung mới có thể bắt lấy ven rìa, Hữu Xu liên tiếp nhảy hai ba lần mới đạp chân lên, nằm úp sấp trên quan tài thủy tinh điêu khắc chín con bàn long kim sắc, ngơ ngác nhìn vào trong.

Đó là chủ tử sau khi già nua, xác hẳn bảo tồn vô cùng đầy đủ, hai má thậm chí lộ ra khỏe mạnh đỏ ửng, giống như chỉ là nhợt nhạt ngủ một giấc. Nhưng trạng thái linh hồn không hề dao động nói cho Hữu Xu biết, đây bất quá chỉ là một cái xác không. Hóa ra nơi này không phải âm tào địa phủ, mà là nơi yên giấc của hắn? Mà mình sao lại rời khỏi hắn, trở thành Thuần để bị người ta nuôi lớn?

Chẳng lẽ lúc sắp chết, hắn lại không chịu để một vị trí cho mình trong phần mộ? Hữu Xu vừa đau thương vừa ủy khuất, mí mắt hơi hơi nhắm liền rơi ra mấy giọt nước mắt lớn như hạt đậu, ngược lại nghĩ đến bên cạnh còn kê một cái quan tài điêu khắc đầy thối phượng, lúc này mới quay đầu nhìn, sau đó ngây ngẩn cả người. Người kia là ai? Sao lại xa lạ như thế?

Lúc cậu kinh ngạc, nhóm người Mạnh Trường Dạ cũng phát hiện những đồ vật cực kỳ quý dị. Xốc lên tầng

tầng lớp lớp sa mạn, bọn họ phát hiện trên vách tường lại treo đầy bức họa, nhìn từ bút pháp nhẵn nhụi và phong cách tả thực, đây hẳn là tác phẩm của cùng một người. Mới đầu mấy bức họa miêu tả chính là một tang tộ khuyển lớn bằng bàn tay, các loại tư thái, các loại biểu tình, vô cùng sinh động đáng yêu, phía sau đều là chân dung người vật, một thiếu niên bạch y bị một nam tử cao lớn ôm vào trong ngực, hoặc hôn môi, hoặc an ủi, thần thái cực kỳ thân mật.

Nam tử và nam tử yêu nhau ngược lại không có gì kỳ lạ, lạ là lạ ở chỗ bức họa rõ ràng là tả thực, càng về sau nam tử cao lớn lại càng lộ vẻ già nua, mà thiếu niên trong lòng hẳn lại thủy chung tuổi trẻ tú lệ. Càng làm người ta khó có thể tin chính là, ngũ quan thiếu niên lại giống như đúc Cơ công tử, từ khóe mắt đến đuôi mày, từ thân hình đến khí độ, có thể nói là không chút nào khác biệt; tướng mạo Đạo Quang đế thì giống như đúc tướng quân, bất quá là thiếu một miệng râu rậm và một vết sẹo mà thôi.

Nhìn đến chỗ lạc khoản đều viết tục danh Đạo Quang đế, còn đóng con ấn riêng, có thể thấy những bức họa này hoàn thành từ sáu trăm năm trước, Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn đã sợ ngây người, Mạnh Trường Dạ lại sắc mặt xanh mét, lửa giận cuồn cuộn. Trong lúc mơ hồ hẳn liền biết, người trên tranh này tất là Hữu Xu không thể nghi ngờ.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy Hữu Xu đối diện một quan tài thủy tinh rơi lệ, lập tức đi qua thăm dò nhìn. Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn cũng đuổi theo đi qua. Ba người nhảy lên quan tài, lại đồng loạt sửng sốt.

“Tướng quân, Đạo Quang đế này quả nhiên có bộ dạng giống như ngài!” Lưu Ôn triệt để mơ hồ. Từ văn tự điêu khắc bên cạnh quan tài mà hắn ta biết được, đây đích thật là thi thể của thiên cổ nhất đế Đạo Quang đế, cũng là một hùng chủ cuối cùng trong lịch sử thống nhất đông đại lục. Từ sau Đạo Quang đế, không có hoàng triều nào có thể sáng tạo hoành đồ bá nghiệp dẹp yên Cửu Châu. Tài bảo hắn lưu lại tất nhiên cực kỳ bất phàm!

Nhưng Mạnh Trường Dạ đã không có tâm tư nghĩ tới tài bảo gì nữa, hắn gắt gao kéo cánh tay Hữu Xu, lớn tiếng chất vấn, “Người đến tột cùng là ai? Người tiếp cận ta, cứ ngỡ muốn ở bên cạnh ta, chính là bởi vì bộ dạng ta giống người chết này sao? Có phải thế không?”

Hữu Xu lúc thì ngửa đầu nhìn chủ tử còn sống, lúc thì hạ mắt nhìn chủ tử đã sớm qua đời, chậm rãi rơi vào đau thương và mê man tới tấp. Chẳng sợ cậu ngủ say mấy trăm năm, không thể trải qua chủ tử tử vong, giờ khắc này nhìn thấy thi thể hắn, vẫn như cũ đau không thể át.

Mạnh Trường Dạ thật lâu không chiếm được đáp án, giống như hiểu rõ cái gì, nhắc cương đao chém vỡ quan tài, mắng, “Thao nường người! Hóa ra Mạnh Trường Dạ ta bất quá chỉ là một thể thân mà thôi! Người trăm phương nghìn kế theo chúng ta tiến vào, chính là vì đoàn tụ với hắn đi? Lão tử nói cho người biết, không có cửa đâu! Người sống là người của ta, chết là quỷ của ta!”

Hữu Xu kinh sợ nhảy dựng lên, cả người bám trên cánh tay cường tráng của hắn, liên tục cầu xin, “Đừng chém, van cầu người! Người không phải thể thân gì, người là chủ tử chuyển thế, các người vốn dĩ chính là cùng một người!”

Nhưng đối với Mạnh Trường Dạ mà nói, cái gì chuyển thế đầu thai đều là giả, hắn chỉ biết mình là Mạnh Trường Dạ, mà Hữu Xu chỉ có thể thuộc về Mạnh Trường Dạ, không thể nhớ nhung bất luận kẻ nào nữa,

nhất là một người chết có bộ dạng giống hần.

“Chủ tử, người gọi hần là chủ tử à? Cho nên nói trước đó người vẫn luôn ngủ ở đây phải không? Ngủ sáu trăm năm? Tỉnh lại thì ở nhân gian tìm kiếm hần chuyển thể, cũng chính là ta?” Hần càng nghĩ càng phần nộ, hai ba lần bổ thủy tinh ra, ý đồ phá hủy thi thể Đạo Quang đế.

Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn vội vàng đi kéo lại, lại thấy thi thể tiếp xúc không khí liền trong nháy mắt hóa thành một luồng khói nhẹ tiêu tán, chỉ còn một bộ long bào tinh xảo lóe ra linh quang chậm rãi bay xuống đáy quan tài. Ngay cả một tia niệm tưởng cuối cùng cũng không còn, lúc này Hữu Xu mới bị kéo về hiện thực, theo sát mà nhảy xuống, ôm lấy long bào gào khóc, sau đó đem đầu chui vào trong vải dệt, dùng sức ngửi ngửi một luồng long tiên hương cuối cùng mà chủ tử lưu lại.

Cậu nằm úp sấp, hai vai run rẩy, bộ dạng nhìn qua cực kỳ yếu ớt, còn có tiếng khóc thê thảm không ngừng truyền đến, làm người ta sinh lòng rầu rĩ. Lúc này Mạnh Trường Dạ mới phát giác mình có chút cực đoan, bất quá là một người chết mà thôi, hà tất túm lấy không tha, ngược lại khiến chó con hận mình.

Hần nhìn về phía quân sư, trong mắt toát ra ý tứ cầu cứu.

Lưu Ôn xua tay, tỏ vẻ bất lực. Đến bây giờ hần ta vẫn còn mê man, tuy rằng đã sớm đoán được Cơ công tử lai lịch bất phàm, lại không ngờ cậu đúng là thần tiên thật, vừa ngủ là sáu trăm năm, vả lại không già không chết, ngay cả Đạo Quang đế uy danh hiển hách cũng là người dưới gấu quần cậu, huống chi là thô nhân như tướng quân? Không chừng tướng quân thật đúng là Đạo Quang đế chuyển thể, Cơ công tử là tận lực đến trợ giúp hần đạt thành bá nghiệp?

Nhưng suy đoán này, Lưu Ôn chỉ dám yên lặng suy nghĩ ở trong lòng, sao có thể nói ra? Tính cách tướng quân cực kỳ bá đạo, coi trọng ai hận không thể trong trong ngoài ngoài độc chiếm, tuyệt không dung được trong lòng Cơ công tử còn có một người chết, mặc dù người chết kia là chuyển thể của hần, cũng tuyệt đối không nhận.

Khi tướng quân thất kinh, quân sư bó tay không biện pháp, ngược lại là tên đại què mùa chỉ có một cọng gân Lưu Truyền Sơn cứu tràng. Hần ta ghé vào một quan tài thủy tinh khác, chắc chắn thở dài, “Ồi nương của ta, người này đến tột cùng là ai vậy? Người có thể đặt trong phượng quan không phải là hoàng hậu sao? Hoàng hậu của Đạo Quang đế là một nam tử thì cũng thôi, sao lại mất nhỏ, mũi tẹt, da vàng, quả thực xấu đến không thể nhìn!”

Hữu Xu lập tức quên khóc, ôm long bào đi ra, hạ mắt nhìn kỹ.

Khuôn mặt nam tử trong quan tài thủy tinh mang theo vài phần non nớt, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, ngâm trong chất lỏng màu vàng nhạt nào đó, tựa như đang ngủ. Ngũ quan gã quả thật vô cùng xấu xí, dáng người cũng tương đối gầy yếu thấp bé, phục sức mặc trên người cũng không phải là áo liệm của Đại Yến quốc, mà là thường phục hoàng tộc của Tấn quốc. Bởi vậy có thể thấy, người này hần là người Tấn quốc.

“Chẳng lẽ nói cái quan tài này vốn là chủ tử chuẩn bị cho ta, lại không biết sao bị nam tử này chiếm đi à?”

Nhớ tới Thuần để cướp đi thân thể mình, Hữu Xu bừng tỉnh đại ngộ.

Lưu Ôn cũng cảm thấy sợ hãi nói, “Người này chẳng lẽ là Thuần để chân chính? Nhưng sao hắn lại vô duyên vô cớ vào địa cung?”

Còn cần hỏi sao, nhất định là quỷ tiên thay gã thi triển di hồn thuật làm ra! Trong lòng Hữu Xu cảnh giác, trên mặt không chút nào hiện ra, chậm rãi đứng lên, đem long bào mình hoàng khoáng trên vai chủ tử, “Bất luận ngươi có thừa nhận hay không, tóm lại ngươi là chủ tử của ta, chẳng những kiếp trước, kiếp này, dù là kiếp sau, kiếp sau sau nữa, ta đều nhận định ngươi.”

Mạnh Trường Dạ thấy vừa rồi cậu khóc đến thê thảm như vậy, còn tưởng rằng cậu tất nhiên sẽ nổi giận, nào ngờ mới vừa bỏ dậy liền hứa hẹn một lời hứa thật trọng như vậy, lúc thì thở phào, lúc thì lại chưa sót khôn kể, chỉ đành tận lực không thêm nghĩ tới Đạo Quang để đã hóa thành tro bụi nữa.

“Tốt, tất nhiên là ngàn tốt vạn tốt.” Hắn ôm lấy thiếu niên, thấp giọng nói, “Mang khối thi thể này ra ngoài sao?”

Hữu Xu âm thầm lắc đầu, tỏ vẻ còn muốn nhìn lại, sau đó nhảy xuống đài cao, đi đến tường cao khắc đầy phù điêu. Cậu cảm giác được, trong tường này có một luồng lực lượng dao động vô cùng tương tự với định hồn thuật trong thân thể mình, chỉ không biết đến tột cùng nó ẩn nấp ở nơi nào.

Cậu ngẩng đầu, giống như đang nghiêm túc xem xét dấu tay lõm xuống trên tường đá, kì thực dư quang khóe mắt đảo qua mỗi một cái phù điêu. Một cái phù điêu ở dưới cùng cho rằng cậu không chú ý, đang lặng lẽ, chậm rãi xoay người, ý đồ nấp ở phía sau những phản quan khác.

Đúng vào lúc này, Lưu Ôn đã đi tới, suy đoán nói, “Nơi này cũng có một chưởng ấn, có thể ẩn xuống xem xem, không chừng bảo tàng của Đạo Quang để giấu ở phía sau.”

Hữu Xu cũng nghĩ giống hắn ta, lập tức giơ tay ấn lên. Quả nhiên, tường đá chậm rãi nâng lên cao, lộ ra một cung thất thật lớn, bên trong chất đống tràn đầy vàng bạc tài bảo, dưới dạ minh châu chiếu rọi phóng xạ ra ánh sáng năm màu rực rỡ, thiếu chút nữa chọc mù mắt đám người Lưu Ôn.

Chính giữa bảo tàng đặt một ngự án, phía trên đặt văn phòng tứ bảo cùng một phong thư. Hữu Xu cũng không thèm nhìn tới tài bảo, chỉ lo đi qua, mở phong thư ra xem.

“Hữu Xu ngô yêu, nếu một ngày nào đó ngươi tỉnh lại, đừng nên nhớ mong ta, ra bên ngoài sống cho tốt. Nếu có duyên, chúng ta kiếp sau gặp lại.” Giấy lát, giấy viết thư trải qua trăm năm liền hóa thành bụi bặm tiêu tán, mà mái vòm phía trên thì truyền đến từng trận từng trận tiếng cơ quan mở ra kèn kẹt.

Không hề nghi ngờ, bảo tàng này là Đạo Quang để để lại cho thiếu niên mình yêu tha thiết, cậu vừa lấy được, tất cả thông đạo liền tự động mở ra, đưa cậu đến nơi quang minh. Mạnh Trường Dạ đứng ở bên cạnh, tất nhiên là nhìn thấy rõ ràng mình bạch, trong lòng miễn bàn khó chịu bao nhiêu, Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn thì lộ ra vẻ mặt kính sợ.

108. Chương 108

Không có phạm nhân nào có thể chống đỡ sức hấp dẫn của trường sinh bất lão, hơn nữa trước mắt còn bày ra một ví dụ thực tế. May mà năng lực của Hữu Xu biến hoá kỳ lạ, lúc này mới ngăn chặn người khác tham lam. Nhưng Mạnh Trường Dạ vẫn lo lắng, thận trọng cảnh cáo Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn đừng đem việc nhìn được nghe được hôm nay truyền ra.

Hai người phát thệ một lần nữa, lại không thể được Hữu Xu tín nhiệm, lúc này cậu viết hai tờ sinh tử khế, bảo bọn họ dùng máu tươi của mình ấn một dấu tay.

“Chỉ cần các người mang lòng ác niệm với ta, hoặc là muốn đem bí mật của ta nói ra, liền giống như tờ khế ước này đốt thành tro tàn. Vì vậy, mong các người ngày sau thận trọng từ lời nói đến việc làm.” Hữu Xu đem lá bùa viết nội dung khế ước vút ra giữa không trung, dùng để khí dẫn lửa.

“Cơ công tử yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không bán đứng ngài.” Đầy mặt đầy cổ Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn đều là mồ hôi lạnh. Từ tầng thứ nhất địa ngục xông xuống dưới, bọn họ đã sớm bị thủ đoạn quỷ thần khó lường của Cơ công tử thuyết phục. Nếu cậu ấy muốn không chế thậm chí giết chết một người, sợ là chỉ cần động động đầu ngón tay.

Bên kia, Mạnh Trường Dạ đã kéo hết các bức họa xuống, ném vào trong một cái đỉnh thanh đồng thật lớn thiêu hủy. Hữu Xu không nở, ý đồ cứu giúp mấy lần, lại bị chủ tử gắt gao bắt lấy cổ tay, âm thanh lạnh lùng nói, “Ném vào đi! Tất cả cơ quan đều đã mở ra, người ở phía trên tới tiếp ứng, để bọn họ nhìn thấy mấy thứ này người giải thích như thế nào? Người có tương tự, cũng sẽ không tương tự đến mức này!”

Hữu Xu giật mình, chỉ đành không tình nguyện mà đem họa quyển ném vào đỉnh đồng, nhìn chúng nó vụn vỡ đốt tro, biến thành tro tàn, trong mắt không khỏi lộ ra ánh lệ trong suốt, cũng không biết là bị khói xông, hay là bị thương tâm. Nhưng Mạnh Trường Dạ đã bất chấp, hẳn còn thương tâm hơn Hữu Xu.

Tình cảm của Hữu Xu đối với hắn, đều không phải là duyên do sớm chiều ở chung sinh ra hấp dẫn và cợt xát, mà là chẳng hiểu ra sao thừa kế từ kiếp trước. Buồn cười hắn còn vì thế mà đắc chí, cho rằng Hữu Xu sớm bị mị lực của mình chinh phục, từ đó khẳng khẳng một mực, nào ngờ đối tượng cậu khẳng khẳng một mực lại là một người chết! Người sống muốn chiến thắng người chết, ngoại trừ xóa sạch ký ức giữa bọn họ, dường như không có biện pháp tốt hơn, cho nên những bức họa đó không thể giữ lại, một bức cũng không thể giữ lại.

Đội ngọn lửa chậm rãi dập tắt, Mạnh Trường Dạ mới phun ra một ngụm khí, quay đầu nhìn thấy Hữu Xu nước mắt ướt mi, tức giận trách mắng, “Khóc cái gì? Ở trong lòng người, đến tận cùng là người chết quan trọng hay là người sống quan trọng?”

“Đương nhiên là người sống quan trọng.” Hữu Xu vội vàng lau nước mắt.

“Nếu người sống quan trọng, người làm chi còn nhớ kỹ hắn.” Mạnh Trường Dạ không nhẹ không nặng vỗ

đầu cậu.

“Ta chỉ là thật tiếc nuối, không thể bồi hấn đến một khắc cuối cùng.” Nhìn thấy sắc mặt chủ tử nháy mắt liền đen trầm, cuối cùng Hữu Xu cũng thông suốt, vội vàng giải thích, “Ta chỉ là tức cảnh sinh tình thôi, trong chốc lát là ổn.”

Mạnh Trường Dạ hừ lạnh một tiếng, biết rõ không nên nhắc tới người nọ, lại vẫn nhịn không được, “Người nói một chút xem, Đạo Quang đế là người như thế nào? Ta với hấn đến tột cùng là người nào tốt hơn?”

Lưu Ôn lật tới lật lui trong đồng châu báu thiếu chút nữa bật cười. Khi Đạo Quang đế tại thế thống nhất Cửu Châu, khiến vạn quốc đến châu, cho đến hiện giờ, những quốc quân chư quốc còn lại nhắc tới hấn đều khen một tiếng “thiên cổ nhất đế”. Hấn văn thao vũ lược, cầm kỳ thư họa, thơ từ ca phú, mọi thứ tinh thông, có thể nói là kỳ tài có một không hai, mà tướng quân bất quá là xuất thân quê mùa, vả lại còn là một đại quê mùa, hai người làm thế nào so sánh? Nếu không phải bộ dạng của tướng quân và thi thể trong quan tài cực kỳ tương tự, muốn nói hấn là Đạo Quang đế chuyển thế, Lưu Ôn đánh chết cũng không tin.

Cơ công tử hấn là phải khó xử rồi, nói dối thì trong lòng ghen khuất, nói thật thì sẽ làm tướng quân tức giận, trợn một tên Trư Bát Giới soi gương trong ngoài không phải người. Lưu Ôn vừa nhịn cười vừa lắc đầu, chậm rãi tránh ra một ít, miễn cho bị vạ giẫm chua chết đuối.

Nhưng mà Hữu Xu cũng không phải chất phác như hấn ta tưởng tượng, lại phúc chí tâm linh mà nói, “Ta thích chính là linh hồn của người, không phải là thứ ở bên ngoài. Chẳng sợ người không có xuất thân cao quý, dung mạo tuấn mỹ, học thức kinh tài tuyệt diệu, chỉ cần người là người, ta đều sẽ thích. Đời trước đã qua, chẳng lẽ chúng ta không nên sống ở hiện tại sao?”

Mạnh Trường Dạ bình tĩnh nhìn cậu một lúc lâu, bỗng nhiên ôm người lên, vòng ra sau bình phong hung hăng hôn đủ, đợi khi thở hồng hộc, miệng lưỡi run lên mới có chút tách ra, nói giọng khàn khàn, “Không nghĩ tới người còn rất biết dỗ người. Thôi, ngày sau không cho nhắc tới ba chữ ‘Đạo Quang đế’ trước mặt lão tử, chúng ta sống ngày tháng của chúng ta cho tốt.”

“Ta không nhắc, là người nhắc trước.” Hữu Xu vẻ mặt ủy khuất. Tuy rằng linh hồn chủ tử từ đầu đến cuối là cùng một người, lại có ký ức và thân phận khác nhau, cũng coi như thân thể khác nhau. Cậu luôn phân biệt thực rõ, chỗ nào lại trộn lẫn. Nếu không phải mấy bức họa đó bại lộ lai lịch mình, cậu tuyệt đối sẽ không để chủ tử biết những chuyện quá khứ đó.

“Như thế nào, người còn học được cách già mồm à? Không được, ta phải phạt người!” Mạnh Trường Dạ nhướn mày, đem người đặt ở trên tường tiếp tục hôn môi, đầu lưỡi trơn dính giao triền cùng một chỗ, không khỏi phát ra tiếng nước chập chập, trong cung thất trống trải nghe tới, có vẻ lửa nóng phá lệ rõ ràng.

Lưu Ôn có chút chịu không nổi, giương giọng hô, “Tướng quân, Cơ công tử, nhiều bảo tàng như vậy, chẳng lẽ các người không muốn đến xem sao?”

Hai người lúc này mới lưu luyến không rời tách ra, đi đến bên ngoài kiểm kê bảo tàng. Hữu Xu nhớ tới đồng bạn phân tán ở các tầng, vội vàng lấy ra truyền tin phù, dán ở ẩn đường kêu gọi. Người vận khí kém

nhất rơi vào địa ngục đao sơn, trực tiếp bị đâm thành thịt nát, còn có vài người phân biệt rơi vào địa ngục đồng trụ, địa ngục huyết trì, địa ngục băng sơn, tuy rằng đã trải qua rất nhiều gian nguy, nhưng cuối cùng đều còn sống, sôi nổi dựa theo cảm ứng từ bùa truyền đến, chạy tới cung thất dưới tầng chót nhất. May mà sau khi cơ quan mở ra, đám tu la, ngạ quỷ đó cũng biến mất theo, dọc theo đường đi cũng bình an.

Lưu Ôn dựa theo vàng, bạc, vải vóc, châu báu, đồ cổ, ngọc khí, binh khí mà phân loại chỉnh lý bảo tàng cùng một chỗ, đỡ cho mọi người tính không rõ, khi lật ra một cái rương nhỏ kim ti nam mộc, không khỏi ngẩn người.

“Thật kỳ quái! Trong truyền thuyết Đạo Quang đế cũng không có con nổi dòng, nơi này sao lại có một cái rương bỏ đầy đồ chơi? Còn có, đây là quần áo con nít à? Kích cỡ có chút không đúng đi, trên đời có đứa trẻ nào lớn bằng bàn tay?” Trong tay hắn ta cầm một bộ triều phục thân vương dài nửa thước, lật trái lật phải đánh giá.

Hai má Hữu Xu đỏ rực, vội vàng chạy tới, ôm cái rương vào trong ngực, lại kéo mấy bộ quần áo nhỏ nhỏ ra, sốt ruột hoảng hốt nhét vào trong tay áo. Bộ dạng chột dạ này khiến Lưu Ôn rất không hiểu nổi, ngược lại Mạnh Trường Dạ cười rộ lên, “Hữu Xu, mấy cái đó không phải là đồ chơi của người đi?”

“Đúng, là đồ chơi của ta.” Hữu Xu gật đầu như đảo tỏi, sợ chủ tử tiếp tục truy vấn.

Mạnh Trường Dạ cười hì hì nhích qua, đem ngựa gỗ, y phục, tú cầu nhỏ nhỏ móc ra, đặt trên đất thưởng thức, cuối cùng hào sảng nói, “Thích thì lấy hết đi! Hóa ra người thích mấy đồ vật nhỏ đó, sao không nói sớm, năm đó ta từng học tay nghề với thợ thủ công ở quê nhà, trở về lại làm vài cái cho người.”

Hữu Xu có khổ khó nói, chỉ có thể gật đầu.

Bên kia, Lưu Truyền Sơn cũng lấy ra vài cái rương, sợ tới mức thiếu chút nữa giơ chân, “Ai nha nường của ta! Giấu sâu như vậy, ta còn cho là thứ tốt gì, lại hóa ra là một bình bọ cánh cứng! Đầu óc Đạo Quang đế có phải bị bệnh hay không, lại thích thu thập mấy thứ này, nhìn thật là dọa người, không bằng ném vào trong đỉnh đồng đốt luôn đi?”

Những con bọ cánh cứng đó hoặc là xác ngoài sáng lên, hoặc là sắc thái diễm lệ, hoặc là chủng loại quý hiếm, đều là thứ tốt trong lòng Hữu Xu. Lúc này, cậu cũng bất chấp thể diện gì, lập tức nhào qua bảo vệ mấy cái rương, “Đừng đốt, mấy cái này là của ta!”

Biểu tình ghét bỏ của Lưu Truyền Sơn lập tức chuyển thành nịnh nọt, “Cơ công tử sao không nói sớm. Nhìn kỹ, mấy con bọ cánh cứng đó còn rất xinh đẹp, đặt cùng một chỗ với bảo thạch cũng không thua gì. Cát cất, tất nhiên là giúp ngài cất hết.”

Lúc này Hữu Xu mới thở ra một hơi, lại khiến Mạnh Trường Dạ âm thầm ghi tạc trong lòng: thích đồ chơi, sâu, thật đúng là bộ dạng chó con mà, cái ngoại hiệu chó con này không lấy sai. Nếu cậu thích, đợi lát nữa lên mặt đất liền đi dạo quanh hồ trời, bắt mấy con bọ cánh cứng độc nhất vô nhị cho cậu cao hứng.

Thấy chủ tử mỉm cười với mình, Hữu Xu cũng hé hé lúm đồng tiền, sau đó vui đầu lật xem bảo tàng của mình. Phàm là đồ vật cậu thích, chủ tử đời trước đều làm ký hiệu đặc biệt, Mạnh Trường Dạ và Lưu Ôn thấy nhiều cũng chậm rãi tìm được quy luật, chỉ cần nắp rương in một dấu móng chó, nhất định là đồ tốt trong lòng Cơ công tử, chất đồng ở trước mặt cậu là chuẩn không cần chỉnh.

Cậu quả nhiên là tâm tính con nít, không thích vàng bạc châu báu, cũng không thích đồ cổ ngọc khí, ngược lại góp nhặt rất nhiều đồ chơi, sâu, rối gỗ. Sau khi một cái rương in dấu móng chó cuối cùng được lật ra, ba người Mạnh Trường Dạ mới đi chỉnh lý những tài bảo còn lại.

Hữu Xu mở rương ra, nhìn thấy bên trong xếp rất nhiều bùa, hai mắt tức thì sáng rực. Cái gì gọi là buồn ngủ đưa gối đầu, có thể chứ. Cậu vốn còn sầu não vì chuyện nhất thể song hồn, công cụ vừa tay liền đưa đến, phù triệu chế tác vào thời kỳ đỉnh phong, vậy khốn một quỷ tiên không thành vấn đề.

Cậu lấy ra một tấm giam cầm phù, lặng lẽ giấu ở trong tay áo, làm bộ không chút để ý mà đi đến ngoài điện. Lục phán quan trước đó đã trốn ra phía sau những phán quan khác cho rằng thiếu niên vẫn chưa phát hiện mình, liền trở lại tại chỗ, nào ngờ đầu ngón tay thiếu niên rung lên, liền có một luồng kim quang bắn ra, dán trên trán hắn ta, giam cầm pháp lực toàn thân hắn ta.

Hắn ta nhiều lần giãy dụa, cuối cùng phí công, lúc này mới mở miệng cầu xin tha thứ, “Cơ công tử, xin ngài thương xót thả Lục mỡ đi!”

Đột nhiên xuất hiện kim quang vốn đã hấp dẫn sự chú ý của đám người Mạnh Trường Dạ, ngay sau đó ngoài điện lại truyền đến một giọng nói xa lạ, làm bọn họ rất giật mình. Ba người rút bội đao bên hông ra chạy tới xem xét, liền thấy trên cửa đá treo cao có một vật còn sống đang động đậy.

“Phù, phù điều sao lại động đậy?” Lưu Truyền Sơn sợ tới mức mặt không còn chút máu. Nếu một cái phù điều biết động đậy, chẳng phải có nghĩa là tất cả phù điều đều là vật còn sống ư? Phải biết, trên này điều khắc chính là thập điện Diêm La, hai mươi bốn ngục chủ, căn bản không thể đánh đồng với ngựa quỷ, tu la. Nếu toàn bộ bọn họ hiển linh, nơi này liền thành địa ngục nhân gian thật sự.

“Yên tâm, chỉ có cái này là sống, cũng không biết hắn từ chỗ nào chui vào, mỗi ngày hấp thu kim quang công đức của chủ tử để tu luyện.” Hữu Xu vẽ mặt chán ghét, dán một minh hỏa phù trên giam cầm phù, đốt Lục phán quan kêu cha gọi mẹ.

“Cơ công tử tha mạng! Lục mỡ cũng không biết người và Đạo Quang đế là cố nhân, kim quang công đức đã hút lấy của hắn, ta có thể trả lại toàn bộ!”

“Gạt người, không biết quan hệ của ta và chủ tử, vậy linh hồn trong thân thể ta là từ đâu tới? Thi thể trong quan tài phải phượng lại từ chỗ nào tới?”

Lục phán quan thấy không thể gạt được, chỉ đành thành thật giải thích, “Đều do Lục mỡ bị ma quỷ ám, lúc này mới nghe lời Nguyệt phi. Năm đó tổ tiên Nguyệt phi có ân cứu mạng với ta, ta lợi dụng âm dương điểm hóa bút làm tín vật để tặng đi, nói là có thể thỏa mãn ba nguyện vọng của bọn họ. Nào ngờ Nguyệt phi lòng tham không đáy, lấy bảo vật làm áp chế, không ngừng áp bức Lục mỡ. Nàng ta muốn vào cung,

lại bởi vì dung mạo xấu xí không vào được mắt Hoàng đế Tấn quốc, liền bảo ta đổi cho một cái đầu tuyệt thế giai nhân...”

Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn nghe được sững sốt, vạn lần không ngờ trên đời còn có việc khúc chiết quỷ dị như thế, Mạnh Trường Dạ lại trong lòng bốc hỏa, phi thân mà lên, một đao chém đứt tay phải cầm bút của Lục phán quan. Cánh tay đá ầm ầm rơi xuống đất, đập ra rất nhiều bụi bặm, bút lông khắc đá lấn lấn, lại từng tắc từng tắc biến thành bảo khí kim quang lòe lòe.

Đầu quả tim Lục phán quan run lên, vội nói, “Cơ công tử, chỉ cần ngài đồng ý thả ta, ta lập tức giúp ngài thi triển di hồn thuật, mang linh hồn Thuần đế ra!”

“Có âm dương điểm hóa bút này, ta còn cần người làm chi?” Hữu Xu tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho người cướp đoạt thân thể mình, càng tội không thể xá chính là, đối phương còn hút đi kim quang công đức của chủ tử, lúc này mới dẫn đến việc sau khi chuyển thể chủ tử sống gian nan như thế. Hắn ta đã thích ở chỗ này, vậy liền ở cả đời là được.

Trong lúc suy nghĩ, cậu đã trải ra hai lá bùa, dùng âm dương điểm hóa bút vẽ ra hai tấm di hồn phù, sau đó bảo chủ tử ôm thi thể trong phượng quan ra, đặt ở bên cạnh mình. Người được hơi nước dính trên thi thể, cậu chợt nói, “Khó trách không có linh hồn, xác chết Thuần đế lại không hư, là do ngâm nước hoàng tuyền. Nghĩ đến, sở dĩ thân thể ta thu nhỏ lại, cũng là bị người đổ nước hoàng tuyền đi? Hơi nước từng giọt từng giọt bốc ra bên ngoài cơ thể, ta cũng liền một ngày một ngày lớn lên, mặc cho ai cũng sẽ không hoài nghi Nguyệt phi lẩn lộn huyết mạch hoàng thất.”

Lục phán quan ôm cái tay đứt rên rỉ, không chút nào dám đáp lại.

Hữu Xu múc một chai nước hoàng tuyền, thu vào trong ngực, lúc này mới bắt đầu thi pháp, không quá giây lát, lá bùa dán trên trán hai người liên tục lóe ra kim quang, một lát sau kim quang đại thịnh, làm người ta không dám nhìn gần. Lục phán quan mắt mở trừng trừng nhìn hồn phách Thuần đế rời khỏi thân thể thiếu niên, trở lại trong bản thể, lúc này mới hết hy vọng thoát vây, phần nghiệt quả này cuối cùng vẫn đến, chỉ không biết phải phong ấn trong địa cung bao nhiêu năm.

“Chó con? Chó con?” Đợi ánh sáng tán đi, Mạnh Trường Dạ chạy vội tới bên cạnh thiếu niên la lên, mang trên mặt biểu tình lo âu.

“Là ta.” Hữu Xu mở hai mắt, thoáng nhìn Thuần đế bên cạnh, lập tức gỡ lá bùa trên trán gã ra.

“Đây là chỗ nào? Sao mỗi lần tỉnh ngủ đều đổi một chỗ khác vậy?” Thuần đế kinh sợ nhảy dựng lên, liếc nhìn Hữu Xu, không khỏi mơ hồ, “Người, người là ai? Sao bộ dạng giống ta như đúc vậy?”

Hữu Xu cũng không phản ứng gì, liên tục vỗ cánh tay chủ tử, lại chỉ vào phượng quan rồng tuếch, làm một động tác nôn mửa. Mạnh Trường Dạ ngẫm hiểu, khiêng cậu nhảy lên đặt lên đài cao trên quan tài. Không đợi đứng vững, Hữu Xu đã bỏ nhào vào cạnh phượng quan nôn mửa, vật bắn tanh hôi đem nước hoàng tuyền rửa hết tội nghiệt thể gian đều làm dơ.

Nương, lại là cái mũi này! Lưu Ôn và Lưu Truyền Sơn xoay người, siết chặt cái mũi.

Thuần đế cũng quên truy cứu chuyện diện mạo, đứng lên chạy đến xa xa, dùng tay áo gắt gao bịt miệng mũi, miễn cho bị xông choáng.

Nhìn thấy biểu tình ghét bỏ của mọi người, Lục phán quan áy náy không thôi. Một người trái tim thủy tinh đẹp đẽ, lại bị mình biến thành tang vật thối nhất thế gian, may mà sau khi hồn phách dời đi tang vật cũng sẽ bị bài trừ theo, mới không triệt để gây tai họa cho Cơ công tử.

Người duy nhất không chịu ảnh hưởng là Mạnh Trường Dạ, hần vừa vỗ nhẹ sống lưng chó con, vừa lấy khăn tay ra thay cậu chà lau khỏe miệng, giống như khứu giác không nhạy. Thuần đế không thể nhìn hần xum xoe với người khác, vẫy tay hô, “Tướng quân, người nhanh xuống đây, người nọ thối hoắc, có lẽ là ăn phân người, cẩn thận đừng làm dơ bản thân người!”

“Nói cái thí gì hử? Trước tiên người soi gương cho kỹ đi!” Lưu Truyền Sơn vẫn luôn không vừa mắt Thuần đế, lại bởi vì gã ẩn ở trong cơ thể Cơ công tử, không khỏi có chút sợ ném chuột vỡ đồ. Lúc này bọn họ phân ra, chỗ nào còn cổ kị, kéo tóc sau đầu gã, lôi gã đè đến trước một mặt kính thủy ngân chạm đất thật lớn.

Kính thủy ngân vốn vô cùng trân quý, chiếm cứ cả một mặt tường có thể nói là vô giá, vả lại hiệu quả cực kỳ bất phàm, đem mắt nhỏ, mũi tẹt, da vàng, mặt chiếc giày mà Thuần đế di truyền từ Nguyệt phi chiếu ra đến mây may tất hiện. Thuần đế hoảng sợ, đợi giây dựa đứng lên mới dần dần ý thức được, người quái dị trong gương đúng là mình. Vậy thiếu niên mới vừa rồi là ai?

Gã đầu tiên là mê man, sau đó sợ hãi, cuối cùng mới bừng tỉnh đại ngộ, tức đến khó thở, “Các người đoạt cơ thể của ta đúng không? Thân thể đó là của ta, trả lại, nhanh trả lại!”

“Đến tốt cùng là ai đoạt thân thể ai, người hỏi hần một chút chẳng phải sẽ biết à?” Lưu Ôn chỉ vào Lục phán quan trên cửa đá.

Chính mình tạo nghiệt, chung quy phải do chính mình chấm dứt, Lục phán quan hết cách, đem chuyện cũ nói lại một lần, bao gồm cả nguyên nhân tại sao Cơ công tử lại nôn mửa cũng giải thích đến nhất thanh nhị sở. Thuần đế xưa nay tự cho mình rất cao, vả lại lấy dung mạo tú lệ vô song làm kiêu ngạo, không chịu tin tưởng lời hần ta nói, mấy lần muốn nhào qua túm lấy Hữu Xu.

“Nếu người không tin, có thể mở ám cách bên dưới phượng quan ra, bên trong có giấu cái đầu của Nguyệt phi mẫu thân người. Lại nói tiếp, bộ dạng người và nàng, mặc cho ai thấy cũng sẽ không hiểu lắm quan hệ huyết thống của các người. Nếu vẫn không tin, người cứ nghĩ tới cữu cữu, ngoại tổ người là dạng gì, tự nhiên liền rõ.”

Lưu Truyền Sơn theo lời mở ám cách ra, lấy ra một cái bình lưu ly đựng đầy nước hoàng tuyền, bên trong quả thực bỏ một cái đầu xấu xí không chịu nổi.

“Ta thao, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Nguyệt phi trong truyền thuyết, hóa ra lại có bộ dạng như vậy!” Hần

ta giẫm Thuần đế tru lên không thôi ở dưới chân, càng khiến cái bình tiến đến chớp mũi đối phương, làm cho gã nhìn xem rõ ràng mình bạch.

Lưu Ôn chỉ liếc mắt một cái liền che khuất khuôn mặt, thở dài nói, “Nghĩ đến cũng đúng, bào huynh và phụ thân Nguyệt phi là người quái dị nổi danh Tấn quốc, lại có thể nào sinh ra nữ nhi như kim phượng hoàng. Náo loạn nửa ngày, hóa ra là trộm tướng mạo người khác. Có một liên có hai, khó trách nàng ta đem chủ ý đánh tới trên đầu Cơ công tử.”

“Thao mẹ nó thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!” Ôm chó con suy yếu vào trong ngực, Mạnh Trường Dạ vừa mới nhảy xuống đài cao liền gơ đao chém vỡ bình lưu ly, trong giọng nói tràn đầy hận ý thâm trầm.

Nước hoàng tuyến tưới trên người Thuần đế, còn có một cái đầu lặn đến trước mặt gã, vừa lay dính không khí ngoại giới liền nhanh chóng hư thối có mùi, cho đến khi trở thành một cái đầu lâu trắng bệch. Đối diện hốc mắt tối om của đầu lâu, Thuần đế thất thanh thét chói tai, hận không thể ngắt đi.

Kỳ thật trong lòng gã đã dần dần ý thức được, lời Lục phán quan nói không phải là giả, đều nói cháu ngoại trai giống cậu, dung mạo hiện tại của gã có tám chín phần tương tự cữu cữu, hai người ở cùng chỗ, vừa thấy chính là cùng cội cùng nguồn, không chống chế được. Nhưng mà gã lật trắng mắt mấy lần cũng không thể thành công té xỉu, chỉ đành đối mặt hiện thực tàn khốc.

“Trả thân thể cho ta! Người muốn cái gì ta cũng có thể cho người! Bảo tàng, những thứ này là bảo tàng hoàng tộc Cơ thị, ta cho người hết còn không được sao?” Rốt cuộc phát hiện vàng bạc tài bảo trải đầy đất, gã vui mừng quá đổi, liên tục cầu xin.

Hữu Xu ngồi trên một cái rương nghỉ xả hơi, lười nhiều lời với gã. Rõ ràng là chủ tử để lại cho mình niệm tưởng, từ lúc nào lại thành vật sở hữu của gã?

Mạnh Trường Dạ cười lạnh nói, “Đậu thị quả nhiên gia học sâu xa, nhìn thấy thứ tốt gì cũng nói là của mình.” Cuối cùng ghé đến bên tai chó con nói nhỏ, “Người tính toán xử hẩn như thế nào?”

“Để hẩn tự sinh tự diệt đi.” Rời khỏi người hầu hạ, Thuần đế khuyết thiếu năng lực tự gánh vác nghiêm trọng bảo đảm sống không quá ba ngày.

Thuần đế một thân thân xác thối tha, làm thịt gã, Mạnh Trường Dạ còn sợ làm dơ đao mình, vì thế xua tay bảo Lưu Truyền Sơn thả người. Lưu Truyền Sơn hung hăng một cước đá văng Thuần đế, sau đó phỉ nhổ một hơi.

Lục phán quan đã nói đây là túi da bẩn nhất thối nhất nhân gian, cho nên Thuần đế dời về bản thể trở nên vô cùng da dầy thịt béo, bị đập một cước lại không xi nhê, vội vàng đứng lên ôm Mạnh Trường Dạ, “Tướng quân, vẫn là ngài có tình có nghĩa, thương yêu ta.”

“Lặn một bên đi!” Khi chiếm xác chó con, gã còn có thể lộ ra thái độ đáng khinh, thay đổi bản thể, quả thực làm người ta không dám nhìn thẳng. Mạnh Trường Dạ cảm thấy ánh mắt phá lệ đau đớn, một bàn

tay tất bay gã ra.

Thuần đế kiên cường đứng lên, tính toán dù chết đi sống lại cũng muốn theo sát Hổ Uy tướng quân, tiện cho việc đoạt lại thân thể. Làm mỹ nhân mười sáu năm, gã sao có thể chịu được cái túi da hiện tại? Đúng vào lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng bước chân đều nhịp, hóa ra là các tướng sĩ chờ ở lối vào thấy cửa đá lần thứ hai mở ra, lập tức chạy xuống tiếp ứng, phó tướng lạc đường cũng trong số đó, sau khi nhìn thấy tài bảo đầy đất lại chẳng ai lộ ra biểu tình mừng rỡ như điên.

Để đề phòng chậm thì sinh biến, Cơ Trường Dạ lệnh bọn họ tức khắc dọn bảo rương ra ngoài, lại bảo Hữu Xu triệt để phong kín cơ quan địa cung.

Đạo Quang để lo lắng người yêu đi nhầm đường, cố ý để lại một tấm bản đồ, cùng với sử dụng ám hiệu đánh dấu ra đường tắt. Hóa ra trong hồ trời còn có một mật đạo có thể đi thông ngoại giới, căn bản không cần leo lên vách vực thăm. Nếu không phải như thế, nhiều tài bảo như vậy nếu muốn chuyển ra ngoài, đến ngày tháng năm nào?

Chỉ tốn công phu năm ba ngày, quân đội đã ra khỏi Bàn Long sơn, tới Thục Châu, sau đó truyền tin cho tư binh Tây Bắc, bảo bọn họ phân công mười vạn nhân mã tiến đến tiếp ứng, một đường vòng vòng chuyển chuyển, nhiều lần khúc chiết, cuối cùng hữu kinh vô hiểm trở lại phủ Hổ Uy tướng quân.

Hữu Xu tất nhiên là được chủ tử xem thành bảo bối tâm ái mà nâng niu, đám người Lưu Ôn đã kính sợ cậu như thần minh. Trái lại Thuần đế, lại học được tay nghề nấu cơm tập thể, đút ngựa, kiểm ngựa, dựng lều trại, bám vào dưới trướng Hổ Uy tướng quân, thành một tiểu binh tạp vụ. Cái thân thể này của gã thật bền bỉ, dù một mũi tên xuyên tim cũng không chết, bất quá là chảy chút máu đen tanh hôi, qua vài năm cũng được chút quân công.

Nếu Nguyệt phi dưới tuổi vàng có linh, cũng không biết là khóc hay là cười.

109. Chương 109: Kiếp Thứ Sáu: Y Thuật - Thầy Thuốc Ngoại Khoa Vs Hữu Xu Thần Côn

Thuần, đồng âm với xuân, đây là niên hiệu mà chư vị đại thần thương nghị mấy ngày mới định ra cho Thuần đế. Thuần đế còn ngây thơ, người bên ngoài lại đều âm thầm nhạo báng, còn có những nịnh thần gian hoạn mượn danh nghĩa của gã ở bốn phía vơ vét của cải, làm thịt dân chúng, khiến một Tấn quốc tốt đẹp biến thành chia năm xẻ bảy.

Khi Hổ Uy tướng quân đánh vào kinh thành, có một thời hai khắc, Thuần đế sinh ý nghĩ tự sát, rồi khi nhìn thấy thi thể thái hậu treo cổ lại mất đi toàn bộ dũng khí. Gã muốn sống, bức thiết muốn sống, chẳng sợ kéo dài hơi tàn cũng tốt hơn không còn thì cốt. Vì thế gã lấy tàng bảo đồ cất giấu mấy ngàn năm của hoàng thất, để trao đổi một cơ hội. Sau khi bị Hổ Uy tướng quân đâm trúng tim, không biết sao, tư duy mơ mơ hồ hồ của gã bắt đầu rõ ràng lên, dần dần ý thức được: chẳng sợ đưa ra bảo tàng, đối phương không hẳn sẽ giữ chữ tín. Thế đạo hiện tại, qua sông đoạn cầu, qua cầu rút ván mới là thái độ bình thường.

May mà mở địa cung ra cần máu tươi của hoàng tộc, Thuần đế mới bình an vô sự mà chống được đến cuối cùng. Nói thật, Hồ Uy tướng quân tuy rằng cử chỉ thô lỗ, đối với gã cũng không xấu, ghét bỏ thì ghét bỏ, nhục mạ thì nhục mạ, lại cũng không đánh đập, trong chớp mắt đầu tiên khi gặp gỡ nguy hiểm còn không quên bảo hộ an toàn của gã.

Liên tục mấy lần được Hồ Uy tướng quân liều mình cứu giúp, Thuần đế có chút khó xử lại có chút mừng thầm mà nghĩ: thăng nhãi này dường như rất có tình nghĩa với trẫm, tuy rằng trẫm chướng mắt cái gương mặt thô tục của hắn, nhưng ngược lại có thể có lợi một phần. Như thế, chung quy vẫn tốt hơn là sau khi tìm được bảo tàng thì bị qua cầu rút ván.

Nhưng sau khi xuống địa cung, Thuần đế mới hiểu được là mình tự mình đa tình. Người Hồ Uy tướng quân ái mộ căn bản không phải là gã, mà là một linh hồn khác giấu ở trong thân thể này. Mỗi lần ngủ say bọn họ liền trao đổi quyền chủ đạo, mỗi người lại đều không có ký ức khi thanh tỉnh.

Khó trách từ sáng tới tối Hồ Uy tướng quân đều ôm mình đi vào giấc ngủ, ngày hôm sau lại thô lỗ bỏ qua mình; khó trách hắn mặc dù vô cùng không kiên nhẫn, cũng luôn sẽ hộ vệ xung quanh mình, Thuần đế vỗ tay, cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ. Nhưng hết thấy đều đã quá muộn, cũng không biết linh hồn kia đến tột cùng có lai lịch thế nào, lại dùng yêu pháp độc chiếm thân thể, ngược lại ném Thuần đế vào một cái gọi là, bản thể của Thuần đế.

Thuần đế nhìn chằm chằm gương mặt xấu xí trong gương, thật lâu không cách nào tiếp thu hiện thực. Dù gã có ngu hơn nữa, có bình thường vô năng hơn nữa, khi phụ hoàng quở trách gã cũng luôn thêm một câu “gối thêu hoa”. Gã không cho là hổ thẹn, ngược lại cho rằng vinh quang, bao cổ thì bao cổ đi, tốt xấu cũng là một bao cổ xinh đẹp, cũng cảnh đẹp ý vui.

Nhưng hiện tại, ngay cả một ưu điểm cuối cùng cũng bị người ta đoạt đi, Thuần đế làm thế nào cam tâm? Gã nghĩ, mặc kệ thân thể đó là của ai, dù sao thì mình dùng mười mấy năm, liền tính là của mình, người nọ không phải có thể dời hồn sao? Trẫm cũng tìm một cao nhân dời trở về!

Vì vậy, dù gã bị các tướng sĩ của Hồ Uy quân thay nhau làm nhục đánh chửi, cũng gắt gao bám theo phía sau đội ngũ không chịu thả lỏng. Thiếu niên đi chỗ nào, gã liền đi chỗ đó, miễn cho làm mất cái túi da xinh đẹp đó. Gã dần dần phát giác, mình quả nhiên khác biệt dĩ vãng rất lớn, khi thiếu niên kia bởi vì cười ngựa mà chịu nổi khổ da thịt, gã liền tiếp chạy trốn cả ngày cũng không thấy lòng bàn chân nổi bọt nước, lại càng không hề thở dốc; khát uống nước sông lạnh lẽo, đói bụng nhai vỏ cây cọng cỏ; để đổi một miếng cơm ăn, còn giúp tiểu tạp binh đút ngựa ăn, kiếm ngựa, biến thành quen tay hay việc.

Một mặt gã vì mình sa đoạ mà cảm thấy bi ai, một mặt lại vì thân thể cường kiện mà cảm thấy may mắn, nếu cái thân thể này mảnh mai giống thiếu niên, sợ là đã chết mấy trăm lần. Gã âm thầm quan sát thiếu niên, càng thêm ghen ghét vận may của cậu, rõ ràng là sử dụng cùng cái túi da, sao thái độ Hồ Uy tướng quân đối đãi với cậu ta lại ôn nhu như vậy, đối đãi với mình lại tàn nhẫn giống như gió thu cuốn hết lá vàng. Cái gì mà bảo vệ xung quanh, liều mình cứu giúp, toàn mẹ nó thúi lắm! Kỳ thật hắn chỉ là luyện tiếu thân thể thiếu niên bị một chút tổn thương mà thôi!

Thuần đế ôm một khối lương khô rột rột roạt roạt gặm cắn, hai mắt đỏ rực lại cực kỳ không cam lòng nhìn chằm chằm phía trước. Nghĩ đến lúc trước gã la hét muốn một chén cháo bích canh, Hồ Uy tướng quân liền mũi không còn là mũi, mắt không còn là mắt, nước lạnh một gàu tiếp một gàu mà tưới lên đầu gã, thiếu

chút nữa đông chết gã! Hiện tại thì sao, thấy thiếu niên bởi vì ven đường bên ba mà hơi có vẻ gầy yếu, hẳn lại tiêu phí mấy trăm lượng bạc chuyên môn mua mấy túi gạo bích canh cho đối phương, bữa bữa uống ngày ngày uống, còn mang các loại món ăn thôn quê tới cải thiện thức ăn.

Nãi nãi hần! Cùng là người, chênh lệch sao lại lớn như vậy? Đến tột cùng tiểu tử kia có điểm nào tốt hơn trẫm? Thuần đế sờ sờ làn da vừa thô vừa vàng trên mặt, sống lưng không khỏi còng xuống. Gã rất nhanh ăn xong lương khô, chạy đến thượng du sông tắm rửa.

“Mỗi ngày tắm ba lần, chung quy có thể tẩy làn da này trắng hơn một chút đi?” Gã nấp ở sau một tảng đá lớn dùng sức xoa nắn cánh tay, bỗng nhiên, một trận tiếng nước vội vàng từ phía sau truyền đến, dọa đến mức trái tim gã đập liên tục. Nơi này rời xa doanh địa, nếu như gặp gỡ mãnh thú, quả nhiên là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay. Gã tận lực thả chậm hô hấp, từ trong khe đá nhìn ra bên ngoài, sau đó ngậy ngẩn cả người.

Tới không phải mãnh thú, mà còn đáng sợ hơn so với mãnh thú, là Hồ Uy tướng quân râu rậm. Hần đem thiếu niên khiêng trên vai ném vào khu nước cạn, không đợi đối phương đứng lên liền đè qua, trầm giọng nói, “Hiện tại, thân thể này đã hoàn toàn thuộc về ngươi, nếu ta làm ngươi, ngươi có chịu cho hay không?”

Thiếu niên không trả lời, ngược lại đem hai cái chân trắng như tuyết quần bên hông Hồ Uy tướng quân, ý tứ không nói mà rõ ràng.

Thuần đế sửng sốt mấy giây mới mắng thăm: nường, còn tưởng rằng ngươi thanh cao tôn quý bao nhiêu, hóa ra cũng là bán mông!

Chỉ trong chốc lát này, Hồ Uy tướng quân đã lột sạch quần áo thiếu niên, đem cậu trần truồng mà ôm vào trong ngực, sau đó lật người, để cậu ngồi ở trên thắt lưng mình. Hai người nằm ở trong nước cạn hôn môi, vuốt ve, rên rỉ. Làn da thiếu niên thực trắng, trong ánh nắng chiều mờ nhạt mỹ lệ tựa như dát một tầng ánh vàng, làm người ta hoa mắt mê mẩn.

Chẳng sợ Thuần đế đã từng vô số lần xem kỹ khối thân thể này, cũng là lần đầu tiên biết nó còn cất giấu lực hấp dẫn ma mị như vậy. Ánh mắt gã đã nhìn chằm chằm, khóe miệng chảy ra một dòng chất lỏng trong trẻo.

Bên kia, Hồ Uy tướng quân đã đem đầu ngón tay đâm vào hậu huyệt thiếu niên, nhẹ nhàng cong cong cào cào, một lần lại một lần không phiền không chán mà hỏi, “Có phải nơi này hay không? Có phải nơi này hay không?”

Thiếu niên vừa lắc đầu vừa kêu rên. Từ góc độ này, Thuần đế chỉ có thể nhìn thấy sợi tóc đen bóng của cậu phiêu động ở trong gió, còn có cái mông cao cao cong vênh cùng với cúc huyệt phản hồng của cậu. Thật xinh đẹp! So với tất cả tần phi và tuyển thị của gã đều xinh đẹp hơn!

Bỗng nhiên, thiếu niên kéo âm cuối thật dài hô một tiếng, thân thể cũng theo đó run rẩy lên. Một tiếng kia có chút khàn khàn, lại có chút uyển chuyển, còn mang theo âm luật nói không ra lời, nhìn không ra đường,

khiến người ta nghe xong mặt đỏ tim đập, không kiềm chế được. Cả người Thuần đế đều mềm nhũn, chỉ có một chỗ cứng rắn như sắt, hẳn là Hồ Uy tướng quân bị cậu ta cười lên cũng giống vậy.

Hóa ra người và người quả thật khác nhau, từ biểu tình đến động tác, từ ánh mắt đến tiếng nói, thay đổi một quả tim, liền giống như thoát thai hoán cốt.

Hồ Uy tướng quân chịu không nổi, đỡ cự vật thô cứng của mình vào đến tận cùng, tốc độ hấn động thực nhanh, quấy nước sông đến ào ào vang vọng, nhưng những âm thanh đó cũng không thể che giấu được tiếng rên rỉ cao thấp của thiếu niên. Cậu bị bẻ lên, hai chân trắng nõn lắc lư trong khuỷu tay tướng quân, văng ra rất nhiều bọt nước trong suốt, cái mông lại nhắm thẳng rơi xuống, bị cự vật kia chống lên một lần lại một lần.

Hai người hoặc đứng, hoặc nằm, hoặc nằm nghiêng, thay đổi rất nhiều tư thế, rốt cuộc trong tiếng thét dài lâu của thiếu niên song song tiết ra. Thuần đế tận mắt nhìn thấy linh khẩu phần nộn của cậu bắn ra một chuỗi bạch trọc, sau khi rơi xuống suối nước chậm rãi tan ra, sau đó chảy về phía mình, không khỏi âm thầm nuốt ngụm nước bọt. Hồ Uy tướng quân lấy vật phía sau cậu ra, ngón tay đâm vào nhẹ nhàng cào quét, mang ra càng nhiều bạch trọc.

Biết rõ khoảng cách hơi xa, bạch trọc chảy đến trước mặt mình sợ là đã sớm hòa cùng nước sông, Thuần đế vẫn như cũ múc một vốc nước, đưa đến chóp mũi ngửi ngửi, sau đó tự mình bị mình dọa sợ. Thao mệ nó! Quả nhiên càng ngày càng sa đoạ, ngay cả loại mùi này cũng ngửi!

Chờ sau khi hai người rời khỏi, Thuần đế vội vàng chạy đến, nhiều lần chà xát thân thể, trong đầu lại không tự chủ được mà nhiều lần hồi vị một màn mới vừa rồi. Thật trắng, thật nộn, thật mềm dẻo, đến mười lăm mười sáu tuổi mới biết được, hóa ra thân thể này còn là một vụ vật!

Cũng coi như gã mạng lớn, Hồ Uy tướng quân dục hỏa đốt người là lúc thả lỏng cảnh giác, không chút nào phát hiện gã đang rình coi, nếu không đã sớm nâng đao chém người. Gã trở lại doanh địa, phát hiện mình rốt cuộc không cách nào nhìn thẳng thiếu niên yếu đuối ở trong ngực tướng quân, rồi lại nhịn không được đi hỏi thăm nhất cử nhất động của đối phương.

Đường như thiếu niên rất được đám người Lưu Ôn tôn trọng, tất cả chuyện lớn trong quân đều sẽ nghe ý kiến của cậu, tướng quân thì càng nói gì nghe nấy với cậu. Như vậy xem ra, cậu ta cũng không giống như mình, là một cái gối thêu hoa vô dụng. Cậu ta bỏ năm năm thời gian đào ra một cái kênh nước, đem nước Hoàng Hà dẫn vào các tỉnh Tây Bắc khô hạn, khiến nơi này từ đất cằn sỏi đá biến thành vùng Giang Nam dồi dào. Rất nhiều lưu dân chịu đủ nỗi khổ chiến loạn nghe tin tức di chuyển lại đây, hình thành một tòa lại một tòa thành trì phồn hoa.

Thiên văn, địa lý, thổ mộc, giống như không gì cậu không biết, không gì làm không được, vả lại còn đem Hồ Uy tướng quân cao lớn thô kệch dạy dỗ thành Tây Bắc vương không giận mà uy, sâu không lường được. Khi Hồ Uy tướng quân đánh hạ trung thổ, tự mình xưng vương, Thuần đế ẩn mình trong trăm vạn tướng sĩ, nhìn hán tử thô tục chạy xuống vương tọa dắt tay thiếu niên, thấp giọng phỉ hỉ một hơi, “Phi, người quá dị, dựa vào người mà cũng xứng!”

Bên cạnh có người nghe thấy được, dùng sức bóp bóp cánh tay gã, “Người cũng không vung nước tiểu nhìn

xem bản thân là dạng gì!”

Thuần để hừ lạnh một tiếng, cuối cùng tự biết xấu hổ mà cúi đầu. Cái túi da đó gã từ bỏ, sợ giày xéo nó.

Ngày chủ tử băng hà, Hữu Xu cũng ngủ say theo, Lưu Ôn bí mật chuyển thi thể hai người về địa cung an táng. Lại là sáu trăm năm luân hồi, thi thể Mạnh Trường Dạ đã sớm hóa thành tro bụi, chỉ còn một bộ long bào kim quang lờ lờ nằm trong đáy quan tài.

Hữu Xu không đụng đến di vật của chủ tử, mà là đi ra khỏi quan tài, chuẩn bị từ mật đạo rời đi. Lục phán quan bị cậu phong ấn trên cửa đá vội vàng hô, “Cơ công tử, bao giờ ngài mới bằng lòng thả Lục mẫu ra ngoài? Hiện giờ đã qua hơn sáu trăm năm!”

Hữu Xu vốn đã bước ra cửa đá lúc này mới quay lại, đầu ngón tay điểm cách không, thiêu hủy giam cầm phù. Lục phán quan như được đại xá, lần nữa dập đầu nói lời cảm tạ sau đó liền chui vào dưới nền đất, chạy trốn cực nhanh. Hữu Xu nhìn chằm chằm cửa đá tự dưng trống rỗng, không khỏi nhăn chặt mày: như vậy hình như có chút khó coi, nếu không thì bắt người trở về?

Thôi, tùy hấn đi. Một lát sau, cậu chậm rãi lắc đầu, cuối cùng không nhanh không chậm đi ra ngoài điện, vừa mới bước ra cửa điện, chỉ thấy trên một cây cột dán một tờ giấy, trên viết: lấy chút tiền tài lại đi, miễn cho làm mình bị đối!

Đúng, một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán, ra bên ngoài sao có thể không có bạc? Hữu Xu bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng mở cung thất trong cung ra, xách một bao vàng lá đi ra, đang muốn đóng cửa đá, lại thấy phía trên dán một tờ giấy: không được lộ ra, cẩn thận cất kỹ!

Không cần nghĩ cũng biết đây nhất định là chủ tử phân phó, mặc dù hấn gần chết cũng vẫn quan tâm mình. Khóe mắt Hữu Xu phiếm hồng, vội mở lớp trong xiêm y ra, đem từng mảnh từng mảnh vàng lá bỏ vào, lại giấu mấy viên dạ minh châu cực lớn trong tay áo, lúc này mới thỏa mãn. Trải qua mấy đời tích lũy, bảo tàng trong địa cung nhiều hơn vài lần so với dĩ vãng, tràn đầy, chồng chất thành núi, nếu để cho người đời biết, chắc chắn vì thế điên cuồng.

Sau khi Hữu Xu ra khỏi hố trời lập tức đem mật đạo phong kín, bày một tầng lại một tầng pháp trận, bảo đảm trừ mình và chủ tử, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào, lúc này mới từ bỏ. Mắt thấy trời sắp tối, cậu làm một cây đuốc, gập gập ghềnh ghềnh sờ xuống núi, mới vừa đến quan đạo chỉ thấy một đám quan sai cười ngựa phi nhanh tới gần.

“Tìm được rồi, người này đúng là Tổng Hữu Xu!” Quan sai đi đầu cẩn thận nhìn chăm chú thiếu niên vài lần, sau đó giương giọng hô lớn.

“Chạy đi! Xem người chạy chỗ nào!” Mọi người sôi nổi xuống ngựa, không nói hai lời liền đeo gông xiềng lên trên đầu Hữu Xu, cột xiềng xích ở dưới chân.

“Các người bắt ta làm gì?” Hữu Xu không thể hiểu nổi, thậm chí chẳng lẽ lại giống lần trước, gặp người

có bộ dạng giống mình như đúc, còn để lại một cục diện rối rắm?

“Giả ngọc cái gì? Đại thiếu gia của chúng ta bị người trị cho chết, không bắt người thì bắt ai?” Quan sai vội vã trở về phục mệnh, đem người đẩy vào xe chở tù liền giục ngựa chạy như điên.

Đáng thương Hữu Xu bị lắc đến ngũ tạng lục phủ dời vị trí, thiếu chút nữa ngay cả mật cũng phun ra, cùng lúc đó, cậu cũng không quên tự hỏi tình cảnh của mình: đầu tiên, ở đời này dường như có một người có bộ dạng cực kỳ tương tự cậu, thế nên mấy quan sai này mới bắt lầm. Hiện tại đối phương ở chỗ nào, sống hay chết, đều cần nghiệm chứng. Nếu còn sống, Hữu Xu tất nhiên phải tìm ra đối phương, tuyệt đối không chịu tiếng xấu thay cho người khác; nếu chết, liền cũng đâm lao phải theo lao, lấy hộ tịch của người này, cũng tiện đi lại các nơi, tìm kiếm chủ tử.

Nói là “trị chết đại thiếu gia”, có thể thấy người nọ hẳn là một đại phu, vả lại còn đắc tội quyền quý, muốn thoát vây thì phải cứu sống khổ chủ. Nghĩ vậy, Hữu Xu cảm thấy xác định, vói tay vào tay áo, sờ sờ âm dương điểm hóa bút.

Khi đoàn người tới quan nha thì đã vào đêm, trên cửa treo hai ngọn đèn lồng, trên viết năm chữ to thiếp vàng “phủ Thái Thú Ký Châu”. Lúc này Hữu Xu mới rõ, cái người gọi là đại thiếu gia kia hẳn là đại thiếu gia phủ Thái Thú, con cháu quan lớn, chỉ không biết là đích hay thứ. Trong lúc suy nghĩ, cậu đã bị quan sai giải vào đại lao chờ thẩm vấn, vài tên ngục tốt biết người này hại chết đại thiếu gia, muốn xử lí, cũng phải chờ Thái Thú đại nhân tự mình đến xử lí, cho nên mang theo bình rượu đi ra gian ngoài, không bao lâu liền hi hi ha ha đi uống rượu.

Hữu Xu ngồi dưới đất, chậm rãi mở miệng, “Nói đi, tình huống thế nào?”

Một quỷ chết đói lang thôn hổ yết ăn xong một tấm âm dương nguyên khí phù, kỹ càng tỉ mỉ bấm báo, “Đại nhân, ngài thật là xui xẻo! Tổng Hữu Xu kia tự biết chạy không khỏi kiếp nạn này, đã nhảy sông tự vẫn chết, thi thể trôi tới hóa long đàm, bị cá gặm thành khung xương, đổi thành ngài đến chịu tiếng xấu thay cho người khác...”

Câu chuyện này hơi dài, còn có chút ly kỳ, khiến Hữu Xu nghe đến sững sững sốt sốt. Nếu thật sự muốn bàn tới, Tổng Hữu Xu này cũng là một nhân vật, hẳn là nhân sĩ Thương Châu, xuất thân từ y được thế gia, mẫu thân là con dâu trưởng Tổng gia, nhưng không được trọng phú yêu thích, cuối cùng bị một sủng thiếp hại chết, để lại ấu tử không chỗ nương tựa. Tổng lão gia cũng không được hảo báo gì, hai ba năm sau bạo bệnh mà chết, gia nghiệp để hết lại cho thứ trưởng tử mà sủng thiếp sinh ra, bởi vì thứ trưởng tử này y thuật cực kỳ cao siêu, được chân truyền của Tổng thái gia.

Tổng Hữu Xu đã sớm bị sủng thiếp nuôi đến phế đi, đọc sách không thành, học y cũng không thành, còn nhỏ tuổi đã bị đưa đến Ký Châu, dựa vào huynh trưởng mỗi tháng bố thí một lượng bạc sống qua ngày. Vừa được mười lăm mười sáu tuổi, cũng không biết hẳn đụng phải đại vận gì, lại nhìn thấy một con hươu dùng một gốc thần thảo cứu sống đồng bạn gần chết ở dã ngoại, vì thế như nhặt được chí bảo, vội đem gốc cây còn dư nhét vào trong ngực.

Hắn vốn định dựa theo bộ dạng thần thảo đi ngắt thêm vài cọng, tìm vài ngày lại không thu hoạch được gì, chỉ đành buông tha, sau đó liền dựa vào số thần thảo đó chữa bệnh cho người ta. Nói đến cũng lạ, mặc kệ

người khác bị bệnh gì, chỉ cần uống nước sôi ngâm gốc cây thần thảo, có thể trong khoảnh khắc khỏi hẳn, chậm rãi tạo ra danh tiếng thần y cho Tống Hữu Xu. Nhưng thần thảo có tốt nữa cũng có một ngày dùng hết, khi Thái Thú mạnh mẽ chộp hẳn tới chữa bệnh cho trưởng tử, thần thảo của hắn đã nấu đến cạn cũng không dư thừa, chỉ đành chà lung tung ở trên người lấy ra mấy cục đất đưa lên, nói là thuốc đến bệnh trừ, sau đó thừa dịp Thái Thú thả lỏng mà tận lực bỏ trốn mất dạng.

Thái Thú là quan to một phương, Ký Châu nơi nơi đều là tai mắt của ông ta, chạy trốn nhất thời sao có thể chạy trốn một đời? Chỉ cần vừa nghĩ tới Thái Thú tìm không thấy mình liền tìm tới Tống gia xa tại Thương Châu, sau đó đem những việc gièm pha mình làm ra nói cho thứ mẫu và huynh trưởng, Tống Hữu Xu đã cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết, vừa luẩn quẩn trong lòng liền nhảy sông tự vẫn.

“Cho nên nói, đại công tử kia quả thực đã chết à?” Hữu Xu nhú mi.

“Chết ba ngày, linh hồn đã bị quỷ sai địa phủ bắt đi, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy.” Quỷ chết đói thề son thề sắt.

Hữu Xu gật đầu, cũng không cảm thấy khó xử, đang muốn bảo ngục tốt đi trước truyền lời, lại thấy một trung niên nam tử dáng người béo tròn vội vàng đi tới, trên mặt mang vẻ giận dữ rõ ràng, “Tống Hữu Xu, bản quan muốn người đền mạng! Người tới, gia hình, đừng khiến hắn chết quá thống khoái!”

Thái Thú chỉ có một độc đinh này, ngày thường nâng trong lòng bàn tay sợ ngã, ngâm trong miệng sợ tan, nào ngờ lại bị một lang băm hại mệnh, tất nhiên là ngay cả tâm tư lúc sống đối phương cũng có.

Hữu Xu thấy ông ta làm thật, vội vàng đứng lên chấp tay, “Chậm đã, trên đời này còn chưa có bệnh nào mà Tống mỗ ta trị không được. Chớ nói quý công tử vừa mới chết ba ngày, dù là chết ba năm, chỉ cần xác chết không hư thối, Tống mỗ cũng có thể kéo hắn từ quỷ môn quan trở về!”

Thái Thú thấy giọng điệu cậu chắc chắn, biểu tình ngạo nghễ, không khỏi có chút chần chờ. Tùy tùng bên cạnh ông vội nói, “Lão gia, ngài đừng nghe chuyện ma quỷ của hắn. Đây có lẽ là kế hoãn binh, đợi ngài thả hắn ra, ước chừng lại chạy trốn.”

Hữu Xu chĩa chĩa xiềng xích dưới chân, “Nếu các người không tin, chỉ cần dùng xiềng xích này buộc ta lại. Thái Thú đại nhân, cứu người quan trọng, còn mong ngài mau chóng định đoạt. Đã là lúc này rồi, ngoại trừ Tống mỗ, ngài còn có thể xin ai giúp đỡ, cứ ngựa chết cho là ngựa sống đi. Lúc đó nếu đại công tử vẫn không tỉnh lại, ngài lại chém ta cũng không muộn.”

Thái Thú nghĩ cũng đúng, vội bảo ngục tốt thả người, dùng gong xiềng khóa lại đưa đến hậu viện. Trong viện đã đốt đèn lồng màu trắng, treo cờ chiêu hồn, tôi tớ lui tới đều vẻ mặt bi thương. Chưa tới gần linh đường, chợt nghe một phụ nhân khóc hô, “Con à, đều là nường hại người! Nếu nường không đắc tội Chu thần y, nếu nường đồng ý hạ mình đi cầu xin nường, người tất sẽ không chết! Nường sai, không bằng nường đi cùng với người đi...”

“Chu thần y?” Hữu Xu liếc quỷ chết đói.

Đối phương vội vàng giải thích, “Chu thần y là một nữ đại phu, y thuật có thể nói vô cùng kì diệu, có thể mổ tìm mổ bụng cho người ta, còn có thể giúp người khâu lại lần nữa, không quá hai tháng liền nhảy nhót vui vẻ. Nàng vốn là người Ký Châu, mở một được điểm trong Ký Châu, vừa vặn, Thái Thú phu nhân cũng mở một được điểm, chuyện làm ăn đều bị nàng cướp đi, vì thế hai người liền tranh đấu gay gắt. Thế đạo hiện giờ, dân chúng tóc húi cua chỗ nào đấu lại được quan? Chu thần y thiếu chút nữa bị Thái Thú phu nhân khiến cho thân bại danh liệt, cuối cùng dưới sự trợ giúp của quý nhân dọn đến Thương Châu, việc này mới coi như chấm dứt. Đại công tử mắc phải chính là tràng thư, đặt ở dĩ vãng là bệnh bất trị, Chu đại phu này lại liên tiếp chữa khỏi bảy tám người, sau khi Thái Thú nghe nói vốn tính tìm nàng đến, Thái Thú phu nhân lại kiên quyết phản đối, lúc này mới mời Tống Hữu Xu. Cũng do Tống Hữu Xu mệnh không tốt, nếu trong tay của hắn còn dư lại một ít thần thảo, dù chỉ là nửa cái rễ, cũng có thể nổi danh thật lớn. Đáng tiếc a đáng tiếc...”

Lúc quỷ chết đối thổn thức, tâm thần Hữu Xu lại bị Chu thần y kia hấp dẫn. Cái gọi là tràng thư chính là bệnh viêm ruột thừa, ở cổ đại đích thật là bệnh bất trị, người bệnh ngoại trừ đau chết thì không có lựa chọn thứ hai. Nhưng Chu thần y lại có thể chữa khỏi, vả lại còn mổ bụng khâu lại lần nữa, không khó nhìn ra nàng thừa kế y thuật Tây y ngoại khoa.

Này hiển nhiên đã vượt xa trình độ phát triển chữa bệnh ở thời này, có thể thấy lai lịch người này rất cổ quái, nhưng mà có cổ quái nữa cũng không có gì liên quan đến Hữu Xu, cậu chỉ cần dẹp yên phiên toái, tìm được chủ tử là được, căn bản không muốn tế thể cứu dân.

Hữu Xu lách cạch vào linh đường, mới vừa đối mặt với Thái Thú phu nhân, liền thiếu chút nữa bị cào thành diễn viên hí khúc. Cậu nghiêng người tránh đi, từ trong tay áo lấy ra một lá bùa, lại lấy âm dương điểm hóa bút, rất nhanh viết xong chiêu hồn phù, dán trên trán người chết. Đại công tử đã chết ba ngày, may mà bây giờ trời rét đậm, thời tiết băng hàn, xác chết vẫn chưa bị hỏng, còn có thể cứu.

Thái Thú vốn tưởng rằng cậu sẽ bắt mạch kê được, hoặc là xoa bóp mát xa, nào ngờ vừa đến liền viết bùa chiêu hồn, trong lúc nhất thời có chút không rõ. Thái Thú phu nhân cũng ngừng khóc nỉ non, hai mắt tròn lên.

“Thất thần làm chi? Nhanh chóng gọi tên hắn!” Hữu Xu lạnh giọng thúc giục.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, mang tâm tình “thà tin là có chứ đừng không tin”, một tiếng tiếp một tiếng mà gọi, “Ngô Tử Hiên, người mau trở lại đi! Cha nương ở nhà chờ người này! Ngô Tử Hiên, Ngô Tử Hiên...”

Trong linh đường âm phong từng trận, dưới ánh nến, còn có cờ trắng, lại không hề hiện ra mặt người, nghe cứ như thật, khiến vài bà vú già đứng gần thiếu chút nữa bị dọa choáng. Nhưng mà càng như thế, Thái Thú và Thái Thú phu nhân lại càng tin tưởng không nghi ngờ, liên tục kêu đến khi cổ họng đều khàn đi còn không dám tự tiện dừng lại.

Hai mắt Hữu Xu chặt chẽ theo dõi xà nhà, không biết suy nghĩ cái gì. Thái Thú vừa rồi còn cảm thấy cậu hồ ngôn loạn ngữ, ý đồ thoát tội, hiện tại lại cảm thấy cậu sâu không lường được, khó có thể đo lường.

Hô có ba khắc, chợt có một luồng gió xoáy từ ngoài cửa thổi vào, đem tiền giấy đầy đất cuốn thành một trụ.

Nó đầu tiên là quay quanh phu thê Thái Thú vài vòng, lúc này mới chậm rãi tới gần quan tài. Mọi người nhìn đến trợn mắt há mồm, ở trong lòng đồng loạt nghĩ ngợi: hay là đại thiếu gia quả thực hoàn hồn?

“Không cần hô nữa, hần trở về rồi.” Hữu Xu giải đáp nghi hoặc của mọi người, gỡ chiêu hồn phù trên trán thi thể, nhẹ nhàng rung lên liền thiêu đốt nó.

Một chiêu này lại dẫn tới mọi người kinh hô, thế nên không nghe tiếng Tổng đại phu phân phó.

“Ta nói lấy cho ta một chén nước ấm lại đây, nhanh chóng.” Hữu Xu không thể không lặp lại một lần.

“Được được, thiếp thân lập tức đi!” Lúc này Thái Thú phu nhân mới hoàn hồn, tự mình chạy đến phòng trà nước lấy một cốc nước ấm.

Hữu Xu đem bùa đã sắp đốt trụi ném vào trong nước, dùng đầu ngón tay hơi khuấy khuấy, sau đó nâng thi thể dậy, mở hàm dưới, một mạch rót vào yết hầu, còn phân phó nói, “Lấy một cái ống nhỏ lại đây.”

Mọi người không dám chậm trễ, tất nhiên là muốn cái gì cho cái đó, liền thấy Tổng đại phu đặt ống nhỏ ở trước ngực đại thiếu gia, nhẹ nhàng điểm một cái sau lưng hần, quát, “Ngô Tử Hiên, nên tỉnh!”

Ọc ọc một trận, thi thể vốn đã lạnh như băng lại hé miệng, phun ra rất nhiều nước đen tanh hôi, dọa mọi người sợ tới mức kêu thét chói tai, “Xác chết vùng dậy kìa! Đây, đây đây đây, đây là xác chết vùng dậy! Lão gia phu nhân nhanh chóng chạy đi!”

“Người mẹ nó không biết nói chuyện à? Đây không phải là xác chết vùng dậy, đó là con ta sống lại!” Thái Thú mừng rỡ như điên, Thái Thú phu nhân theo sát hỏi, “Tổng tiên sinh, con ta thật sự sống dậy à? Sao nó lại phun ra nhiều vật bẩn như vậy?”

“Đây là nước trong sông Vong Xuyên, nếu không nhớ ra, hần sẽ không nhớ rõ các người là ai, lại càng không nhớ rõ chính mình là ai. Nhớ ra liền tỉnh táo, không ngại.” Hữu Xu đơn giản giải thích một phen.

Hần vừa dứt lời, Ngô đại thiếu gia liền mơ hồ chuyển tỉnh, đầu tiên là nhìn nhìn thiếu niên đỡ mình, sau lại nhìn nhìn cha nương, nói giọng khàn khàn, “Con, con làm sao vậy? Sai lại nằm trong quan tài?”

Ngay cả người từng uống nước sông Vong Xuyên cũng có thể cứu về, đến tột cùng Tổng đại phu có lai lịch gì, khen một câu thủ đoạn thần thông cũng không đủ! Thái Thú vừa tiến lên nâng nhi tử, vừa nghĩ mà sợ không thôi: vạn hạnh không đắc tội vị thần này, vạn hạnh mà!

Thái Thú phu nhân vội vàng giấu hai tay từng cào Tổng đại phu vào trong tay áo, đầu ngón tay không thể không chế mà run rẩy.

Người phụ tá lúc trước nói Tổng đại phu là bịp bợm giang hồ đã sợ tới mức hồn phi phách tán, thấy mắt cá

chân đối phương còn đeo xiềng xích, vội vàng cao giọng hạ lệnh, “Nhanh, nhanh đi đại lao tìm chìa khóa, Tổng tiên sinh còn bị khóa kìa!”

Thái Thú cũng ra một thân mồ hôi lạnh, chờ chìa khóa đưa tới sau đó tự mình ngồi xổm xuống mở khóa. Đối với thái độ trước trách sau cung của mọi người Hữu Xu cũng không để bụng, chậm rãi nói, “Cứu người cứu tận gốc, đưa phạt đưa đến tây, lệnh công tử tuy rằng sống lại, nhưng bệnh căn lại chưa trừ, các người tạm thời lắng tránh một khắc, đợi ta thi thuật.”

“Được được được, làm phiền Tổng tiên sinh, làm phiền làm phiền!” Thái Thú vừa lui về một bên vừa thở dài, biểu tình kinh sợ.

Hết chương 109

110. Chương 110

Sau khi Ngô Tử Hiên hoàn hồn đầu óc chưa thanh tỉnh, cho nên cũng không nhận thấy được dị trạng của thân thể, đợi cảm giác mê muội qua đi mới ôm bụng kêu rên. Đau, thật đau, tựa như có một thanh cương đao ở bên trong quấy đảo lung tung.

Thái Thú canh giữ ở ngoài cửa lại ra đây mồ hôi lạnh, cách vãn cửa cầu xin, “Tổng đại phu, trước đó là Ngô mỗ có nhiều đắc tội, cầu xin ngài thương xót, cứu cứu con ta!”

Thái Thú phu nhân đã quỳ xuống, một cái tiếp một cái mà dập đầu, “Tổng đại phu, nếu ngài có thể cứu con ta trở về, thiếp thân nguyện thay ngài lập trường sinh bài, tiền nhang đèn tháng tháng cung phụng. Từ nay về sau ngài chính là đại ân nhân nhà chúng ta, có chuyện gì ngài cứ việc mở miệng!”

Tổng đại phu năm nay cũng chỉ mới mười sáu tuổi, mặt rất nộn, nếu không phải hấn quả thực cứu sống rất nhiều người, phu thê Thái Thú tuyệt đối không dám mời hấn lại đây. Nào ngờ thần dược của hấn dứt xuống không bao lâu nhi tử lại đi đời nhà ma, thiếu chút nữa khiến phu thê hai người đắc tội Tổng đại phu. Hiện tại nhìn lại, vẫn là câu kia nói đúng, không có hư sĩ nào lại nổi danh, bản lĩnh của Tổng đại phu há là người phàm có thể phỏng đoán? Viên dược trước kia, hay là đã bị người nào đó đánh tráo? Thái Thú phu nhân vừa dập đầu vừa suy tư, cuối cùng tính toán triệt triệt để để tẩy trừ trong phủ một phen. Đường như Ngô Thái Thú cũng nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Trong phòng đã bị Hữu Xu bày pháp trận phòng ngự, trừ khi cậu tự tay phá mất trận, dù mười bảy mười tám tráng hấn nâng thanh gỗ đập cửa cũng đừng mong tiến vào. Sau khi xác định an toàn vô sự, cậu lấy âm dương điểm hóa bút ra, cách không điểm điểm ẩn đường Ngô thiếu gia, đối phương liền nhắm mắt lại mê man.

Tiếng kêu thảm thiết im bất ngừng lại, khiến mọi người chờ ở ngoài cửa hoảng sợ, lại không dám mở miệng nói lung tung, để tránh quấy rầy Tổng tiên sinh thi thuật. Lão thái gia và lão phu nhân cũng nghe tin tức mà tới, kéo lấy nhi tử hỏi thăm tình hình cụ thể tỉ mỉ.

Âm dương điểm hóa bút quả nhiên là thể gian chí bảo, không cần pha mực mà có thể vẽ bùa ở hư không, và lại uy lực tăng cường gấp trăm lần, còn có thể cắt thân xác và linh hồn, rồi lại nhất nhất hoàn nguyên chúng lại. Được cây bút này, Hữu Xu như hổ thêm cánh, thực lực tăng lớn, dù là Diêm La vương đến cũng có thể qua mặt được. Trong mệnh số Ngô công tử nên có kiếp nạn này, nếu tự tiện giúp hắn sửa mệnh, có lẽ sẽ gặp thiên đạo phản phệ, nhưng Hữu Xu là thể ngoại chi nhân, không ở trong số đó. Đối một cách nói, cậu muốn cho ai sống, người đó có thể sống, muốn cho ai chết, thì người đó phải chết, bất quá là một ý niệm thôi.

Giờ phút này, cậu không hề có gánh nặng tâm lý mà rạch mở bụng Ngô công tử, tìm đoạn ruột thừa hư thối chảy mủ kia cắt ra, sau đó bút pháp nhẹ nhàng lướt qua, khiến hai miệng máu trong ngoài nhất nhất khép lại, toàn bộ quá trình chỉ hao phí mấy giây, và lại máu còn chưa chảy. Đem ruột thừa đã có mùi ném vào chậu than, ném một cái liệt hỏa phù đốt thành tro tàn, lúc này cậu mới cởi bỏ pháp trận phòng ngự, để người ở phía ngoài tiến vào.

“Tổng tiên sinh, con ta làm sao vậy? Tại sao lại ngủ rồi?” Thái Thú phu nhân vô cùng lo lắng vội tới cạnh quan tài, thấy nhi tử hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt, giống như đã chết, không khỏi sợ tới mức hồn phi phách tán. Thái Thú và cha nương cũng là vẻ mặt đau xót.

Hữu Xu không đáp, đầu ngón tay lướt qua ấn đường Ngô công tử, liền khiến đối phương mơ hồ tỉnh lại. Mọi người dưới cơn cực buồn cực vui thiếu chút nữa hư thoát, vội vàng vây qua hỏi lung tung này kia, sợ hắn còn có chỗ nào không thoải mái. Ngô công tử lắc đầu liên tục, nói chỗ nào chỗ nấy đều tốt, chỉ có một điểm, chính là bụng quá đói!

“Truyền lệnh, nhanh đi truyền lệnh! Ai nha, làm chi còn nằm ở trong quan tài, nhanh đi ra, trở về phòng dùng nước lá bưởi tắm rửa một cái!” Thái Thú phu nhân lệnh tôi tớ đỡ nhi tử đi ra, sau đó mới đi đến trước mặt Hữu Xu thở dài, “Đa tạ ân cứu mạng của Tổng đại phu với con ta, sau này ngài chính là khách quý phủ Thái Thú chúng ta, ai không nể mặt ngài là không nể mặt phủ Thái Thú, tất nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ! Ngài xem, hôm nay cũng không còn sớm, không bằng dời đến thiên đình dùng bữa cơm rau dưa?”

Bữa cơm đoàn viên của người ta, sao bản thân phải đi ké náo nhiệt chứ? Ăn không thoải mái còn huyền não âm ỉ, không bằng tìm chỗ đặt chân nghỉ ngơi một chút. Nghĩ vậy, Hữu Xu khiêm tốn vài câu liền chuẩn bị rời đi. Thái Thú vội ngăn cậu lại, nói lão thái gia và lão phu nhân lớn tuổi, bách bệnh quần thân, bảo cậu cũng hỗ trợ nhìn một cái.

Bệnh người già phần lớn là trị không hết, trừ khi ăn đan dược trường sinh bất lão, nếu không khó thoát khỏi cái chết. Hữu Xu chỉ đành kê mấy phương thuốc cổ bản bồi nguyên*, để nhi tử dựa theo phương thuốc này dưỡng sinh. Ngô Thái Thú nâng tờ giấy Tuyên Thành như nhật được chí bảo, tức khắc lệnh tôi tớ đi y quán bốc thuốc, sau đó đem một cái hộp nhỏ nặng trĩu đưa cho Tổng đại phu, bảo xa phu đưa cậu về nhà. Trở lại nội viện, nhi tử còn ngâm mình trong thùng tắm rải đầy lá bưởi, ông ta lại truy vấn lần nữa, “Quả thực tốt rồi à? Không có chỗ nào không thoải mái chứ?”

*Cố bản bồi nguyên: củng cố, làm vững chắc phần gốc, bồi bổ, vun đắp phần ngọn.

“Tốt, bụng một chút cũng không đau, chỉ là đói bụng đến phát hoảng!” Ngô thiếu gia nằm trong quan tài ba ngày, tất nhiên là đói bụng đến trước ngực dán sau lưng, lại vẫn nhớ những chuyện sau khi chết, nhỏ giọng nói, “Cha, con đã đến Diêm La điện, Diêm La vương ngồi trên điện, đang chuẩn bị thăm vấn, bỗng nhiên một luồng kim quang xuyên phá nóc điện, như tiếng chuông cổ quát lên: ‘Ngô Tử Hiên, tức khắc hoàn hồn!’ Diêm La vương kinh hãi, vội vàng lệnh quỷ sai khóa con lại, kim quang kia lại trực tiếp chặt đứt xiềng xích, hút con ra khỏi Diêm La điện, mơ mơ hồ hồ nhi tử còn nghe thấy Diêm La vương cao giọng hô to: ‘Đừng đuổi theo, đừng đuổi theo, đó là sắc lệnh của mình chủ!’ cũng không lâu lắm nhi tử liền mở to mắt, phát hiện mình nằm trong linh đường.”

“Sắc lệnh của mình chủ?” Ngô Thái Thú vừa kinh vừa sợ, trầm ngâm nói, “Hay sắc lệnh kia chính là bùa mà Tống tiên sinh vẽ? Shhh...” Ông ta hít một ngụm khí lạnh, càng cảm thấy Tống đại phu sâu không lường được. Vị này quả nhiên là thần tiên, có thể cướp người từ tay Diêm La vương, nếu giao hảo với cậu ta, không nói trường sinh bất tử, chung quy có thể nhiều thêm mấy cái mạng.

Ngô thiếu gia cũng nghĩ cùng một chỗ với phụ thân, không khỏi lộ ra biểu tình kính sợ.

Đúng vào lúc này, Thái Thú phu nhân bên ngoài gõ cửa, giọng điệu có chút không ổn, “Phu quân, người đi ra một chút, thiếp thân có chuyện nói với người.”

Thái Thú cảm thấy rung mình, vội đi ra ngoài. Phu thê hai người đi vào thiên đình, ngồi đối diện không nói lời nào, qua một hồi lâu, Thái Thú phu nhân mới từ từ mở miệng, “Nghe nói nhi tử đã khỏe, cứ như là chưa từng có bệnh vậy. Lúc trước phu quân nhất định muốn đi Thương Châu mời Chu thần y, là thiếp thân ngăn cản, sau đó nhi tử chết bệnh, người nói thiếp thân tóc dài kiến thức ngắn, là đầu sỏ gây tội hại chết nhi tử, thiếu chút nữa bỏ thiếp thân, phu quân có còn nhớ rõ?”

“Ai, vật đổi sao dời, người còn nói tới làm chi?” Ngô Thái Thú có chút không được tự nhiên, nâng chung trà lên làm bộ làm tịch thưởng thức.

Thái Thú phu nhân cười lạnh hai tiếng, “Hừ, trước đó người cũng phái người hỏi thăm rồi đi? Người được Chu thần y chữa khỏi ai cũng bị mổ bụng, cắt ruột, nằm ở trên giường mấy tháng không xuống được, cuối cùng còn lưu lại một vết đao dài nửa thước, rất đáng sợ! Người lại nhìn nhi tử chúng ta xem, có thiếu một sợi tóc hay không?”

Ngô Thái Thú thấy nàng hơi có chút gây sự, vội vàng xin tha, “Được được được, là người mắt sáng như gương mời Tống đại phu, cứu con của chúng ta, vậy được rồi đi?”

Thái Thú phu nhân trợn mắt nhìn, “Ta muốn lý luận với người cũng không phải chuyện này! Tống đại phu y thuật thần dị như vậy, sao lại trị chết con chúng ta? Người chưa từng hoài nghi sao? Không khéo, mới vừa rồi thiếp thân bắt được một nha đầu khả nghi, người đoán xem nàng khai cái gì?”

Trán Ngô Thái Thú ứa ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ xong rồi, để cho phu nhân bắt lấy nhược điểm đòi mạng này! Hóa ra phu nhân Ngô Thái Thú Lâm thị là tiểu thư Thừa Ân công phủ, trong nhà quyền thế ngập

trời, đem Ngô Thái Thú xuất thân hàn môn ép tới không thở nổi. Ông ta không dám nạp thiếp, không dám có thông phòng, gần đến ba mươi mới được một độc đinh là Ngô Tử Hiên, trong lòng tự nhiên rất là bất bình, liền ở bên ngoài nuôi một ngoại thất. Tháng trước, ngoại thất mang thai, đòi chết đòi sống muốn vào cửa Thái Thú phủ, cho nhi tử một thân phận tôn quý.

Nếu Ngô Tử Hiên chết, cuối cùng được lợi chỉ có ngoại thất này. Chẳng những Tống phu nhân hoài nghi cái chết của nhi tử là có kẻ làm trò ở giữa, ngay cả Ngô Thái Thú cũng rất nghi ngờ, lúc này mới có vẻ tâm thần không yên.

Khi Thái Thú phu nhân thanh lý môn hộ, Hữu Xu đã được xa phu đưa về nhà của “Tống Hữu Xu”. Quỷ chết đói cũng theo đến, thần bí nói, “Đại nhân, Ngô Tử Hiên kia rõ ràng là do Tống Hữu Xu trước đó trị chết, nhưng không ngờ là hai cục đất mà hắn ta đưa lên lại bị ngoại thất của Ngô Thái Thú đánh tráo, đổi thành hai viên bột mì. Hiện giờ Thái Thú phu nhân đã bắt lấy nha đầu đói được, đang thẩm vấn, việc ngài thiếu chút nữa trị chết người đã có người gánh tiếng xấu, thanh danh cuối cùng cũng được bảo vệ, đây thật đúng là âm kém dương sai, sai là sai!”

“Trị chết người là Tống Hữu Xu, không phải ta.” Hữu Xu ở trong phòng chậm rãi di chuyển, đánh giá tất cả bài trí.

“Nhưng dưới cái nhìn của người ngoài, hắn chính là ngài, ngài chính là hắn, không phải đều như nhau sao?” Quỷ chết đói vò đầu.

“Cũng đúng.” Hữu Xu ném qua một tấm âm dương nguyên khí phù, phân phó nói, “Trong phòng rất loạn, gọi vài tiểu quỷ giúp ta quét tước, ta dùng nguyên khí phù làm thù lao.”

“Được rồi, ta lập tức đi!” Quỷ chết đói trồn xuống dưới đất, thực nhanh gọi rất nhiều cô hồn dã quỷ tới, quét tước tiểu viện lộn xộn đến sạch sẽ, lại để lại vài con làm tội tở sai sử.

“Tống Hữu Xu” tuy rằng học thức không đủ, tâm lại không nhỏ, luôn muốn học giỏi y thuật sau đó áo giáp về nhà, đập thứ mẫu và huynh trưởng làm nhục hắn vào trong bùn lầy, cho nên chuyên dành ra một gian phòng để làm thư phòng, bên trong bày đầy sách thuốc không biết từ chỗ nào tìm ra. Hữu Xu để bụng nhất là sách võ, lật xem từng quyển từng quyển, sau đó phân loại.

Nghĩ cũng biết, một tiểu tử nghèo không chỗ nương tựa, không quyền không thế, sao có thể lấy được đơn bản, tuyệt bản vô giá. Trong mấy trăm bản sách thuốc này có tám chín phần là mấy giới thiệu dễ hiểu ở mặt ngoài, còn có một ít rõ ràng chính là vô căn cứ, Hữu Xu chỉ liếc mắt một cái liền bỏ qua, không có một chút hứng thú.

Cậu đang chuẩn bị thả sách lại trong rương, lại phát hiện đáy rương thoáng buông lỏng, tựa như có một tường kép, dùng chủy thủ mở ra, lấy được một quyển sách da dê ố vàng.

“Khó trách!” Sau khi cẩn thận lật xem nội dung, Hữu Xu âm thầm gật đầu. Đây là một quyển sách liên quan tới trung thảo dược, phối với văn tự và hình ảnh trông rất sống động, cái gì mà lạc hồn thảo, hoàn hồn thảo, lộc hàm thảo, tục cốt thảo, sinh cốt thảo vân vân, đều là mấy dược liệu cực kỳ thần dị, không

nói sau khi ăn sẽ trường sinh bất lão, nhưng khởi tử hồi sinh lại dễ dàng.

Hữu Xu từng được đạo gia truyền thừa, ngoại trừ những thuật chế phù, kỳ môn độn giáp, cũng bao gồm cả luyện đan thuật, nhưng luyện đan thuật chỉ có phương thuốc, không giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ được liệu cần thiết là bộ dạng gì, vả lại tên được cực kỳ kỳ dị, đúng là chưa từng nghe qua chưa từng thấy qua, làm cậu chỉ có thể lực bất tòng tâm. Nhưng hiện tại, trong lúc vô ý có được quyển sách này lại phù hợp với luyện đan thuật kia, lại khiến truyền thừa đạo gia hơi có chút thiếu hụt bổ sung đầy đủ.

Hữu Xu lật đến trang lộ hàm thảo bị “Tống Hữu Xu” cường điệu đánh dấu, trong lòng không khỏi thổn thức: có phương thuốc, có hướng dẫn tra cứu, nhưng tìm không thấy những thần dược này cũng là phí công. “Tống Hữu Xu” là vận khí tốt mới ngẫu nhiên có được một gốc lộ hàm thảo, nếu như tận lực đi vào trong núi tìm kiếm, sợ là vài năm, vài chục năm cũng không nhất định có thể có thu hoạch. Hết thấy hoàn toàn dựa vào vận khí, làm sao lại khổ sở lãng phí thời gian?

Nghĩ như vậy, Hữu Xu cũng liền buông tha, lệnh quỷ phó nhanh chóng đi nấu cơm.

Hữu Xu chữa khỏi cho Ngô công tử chỉ vì thoát vây, cũng không phải là để nổi danh, cho nên luôn khuyên bảo một nhà Ngô Thái Thú đừng lan truyền chuyện của cậu ra ngoài. Ngô Thái Thú để độc chiếm chỗ tốt tất nhiên là đáp ứng.

Từ trong địa cung lấy ra một túi vàng lá, hai khối dạ minh châu, lại được một ngàn lượng tiền khám bệnh ở phủ Thái Thú, hiện tại Hữu Xu tốt xấu cũng coi như kẻ có tiền, sửa sang gia sản một chút, liền chuẩn bị đi tìm chủ tử. Sáu trăm năm đi qua, đông đại lục lúc trước bị chủ tử thống nhất lại phân thành vài quốc gia, nơi này là Ngụy quốc, đứng đầu trong năm đại cường quốc. Quốc chủ mới vừa cập quan, cũng đã đăng cơ năm năm, vì thái thượng hoàng ngày trước còn sống rất tốt, bởi vậy cũng không dám động đến các vị huynh đệ, liền tìm địa bàn phân chia bọn họ ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ.

Hữu Xu vốn định trực tiếp vào kinh, nhìn xem quốc chủ có phải chủ tử nhà mình hay không, rồi lại sợ chủ tử đầu thai thành người khác, chậm trễ thời gian vô ích, liền vẽ một bản đồ lộ tuyến trên mặt đất, dựa theo quy luật gần xa mà tìm qua từng vùng từng vùng đất phiên, miễn cho bỏ qua.

Ký Châu thuộc địa bàn của Thành vương, mà Thành vương phủ xây dựng ở Thương Châu, ngồi thuyền ba ngày liền tới. Hữu Xu sai sử quỷ phó đi hỏi thăm tình huống của Thành vương, biết được đối phương ru rú trong nhà, hành vi khiêm tốn, cũng là đứa con được thái thượng hoàng thương yêu nhất. Nếu không phải hấn bị bệnh tim, các vị thái y nhất trí kết luận không có thuốc nào cứu được, thái thượng hoàng tuyệt đối sẽ truyền ngôi cho hấn, chứ không phải quốc chủ hiện tại.

Quốc chủ ghen ghét Thành vương, vốn định đuổi hấn đến nơi đất phiên cực giá lạnh, nhưng không ngờ thái thượng hoàng lại đem Lương Giang giàu có và đông đúc nhất lấy ra cho Thành vương, khiến quốc chủ và thái hậu thiếu chút nữa hộc máu. Nói tóm lại, vị Thành vương này năng lực không hiện, thanh danh không hiện, nhưng rất có phân lượng trong lòng thái thượng hoàng, có khả năng là chủ tử, cũng có khả năng không phải chủ tử.

Ai, đây không phải là một câu vô nghĩa sao? Nghĩ vậy, Hữu Xu vỗ trán, quyết định chính mắt đi xem.

Ngày hôm đó, cậu đang chuẩn bị xuất phát, lại thu được một phong thư nhà, là thứ mẫu Phương thị viết tới, bảo cậu nhanh đi về một chuyến. Quê nhà của "Tống Hữu Xu" cũng ở Thương Châu, vốn là cùng đường, để trả lại nhân quả chiếm dụng thân phận đối phương, bất luận như thế nào Hữu Xu cũng phải trở về nhìn xem.

"Gọi vài ma quỷ đến Tống gia hỏi thăm xem." Khi sắp lên thuyền, Hữu Xu ném cho quỷ chết đói một cái âm dương nguyên khí phù.

Không quá hai canh giờ, mấy tiểu quỷ liền mang đến tin tức xác thật, hóa ra bào huynh của "Tống Hữu Xu" là Tống Nhẫn Đông bởi vì y thuật cao siêu mà được Thành vương coi trọng, vẫn luôn ở trong vương phủ hầu hạ, vả lại chuyên môn phụ trách điều trị thân thể Thành vương. Tiệm thuốc của vương phủ đều do hắn quản lý, toàn bộ dược liệu cần thiết đều đến từ Nhân Tâm đường mà Tống gia mở, một năm nói ít cũng có thể kiếm mấy trăm lượng bạc. Nhưng Tống Nhẫn Đông lại như cảm thấy không đủ, còn trợn lăn hàng giả hàng nhái, từ giữa giành món lãi kén sù.

Thái y có thể hầu hạ trước mặt vương gia đều cực kỳ được tín nhiệm, sẽ không dễ dàng thay đổi người, miễn cho bị ám toán. Vì vậy, Tống Nhẫn Đông rất không sợ hãi, tiền bạc tham ô một năm nói ít cũng có mấy ngàn lượng, ngoại trừ được mà vương gia dùng, những dược liệu còn lại đều là đồ kém thậm chí là hàng giả. Nhưng vận khí hắn ta không tốt, lại khiến vương gia gặp Chu đại phu y thuật thần thông, Chu đại phu hai ba lần đã giảm bớt bệnh tim của vương gia, cũng nói cho hắn biết nên điều trị như thế nào, dăm ba tháng đã rất có hiệu quả.

Thành vương thường thường mời Chu đại phu qua phủ một chuyến, khiến Tống Nhẫn Đông vừa đổ kị vừa hận, sau đó bắt đầu ngáng chân Chu đại phu, bị đối phương tra ra những hành vi phạm tội như đối dược liệu, tham ô tiền bạc. Chuyện liên quan đến thân thể của mình, Thành vương há có thể nhẹ nhàng tha thứ, sai người kéo Tống Nhẫn Đông ra ngoài đánh chết.

Nhân khẩu Tống gia suy tàn, đến đời "Tống Hữu Xu" chỉ còn lại hai nam nhân, có một ấu muội khác là thứ nữ Phương thị sinh ra. Tống Nhẫn Đông lập gia đình nhiều năm, dưới gối lại không có con nối dòng, hắn ta vừa đi, Tống gia liền đứt đoạn trụ cột, vả lại còn hồng thanh danh, khiến tộc nhân vốn đỏ mắt tùy thời dò xét hắn ta sôi nổi nhảy ra muốn phân chia gia sản.

Phương thị xuất thân hàn vi, kiến thức thiển cận, nếu không cũng sẽ không khuyến khích nhi tử đối dược liệu vương phủ. Bà ta chỗ nào là đối thủ của nhóm tộc lão, không tới vài ngày đã bị ép tới nâng không nổi đầu, lúc này mới nhớ tới Tống gia còn có một nam đinh, dựa vào cái gì phải chia sản nghiệp cho người ngoài? Tống Hữu Xu đã sớm bị nuôi phế, đem về dạy dỗ thật tốt liền thành con rồi để bà ta không chế gia nghiệp, lại không sợ tộc nhân nói ba nói bốn. Như thế, phong thư này mới tới tay Hữu Xu.

"Không có việc liên tùy ý người tự sinh tự diệt, có việc liên kêu người trở về gánh vác, người nói xem người muốn làm thế nào." Dù sao đây cũng là chuyện nhà của "Tống Hữu Xu", Hữu Xu không thể tự tiện làm chủ, liền đốt một chiếu hồn phù, kêu nguyên chủ lên hỏi ý kiến.

"Khởi bẩm đại nhân, khi tiểu nhân còn sống luôn nhớ mãi không quên đối với gia sản, sau khi chết mới biết vàng bạc tài bảo bất quá chỉ là nhất thời, sống không mang được chết không thể mang theo, có hay không lại có ý nghĩa gì? Gia sản kia tiểu nhân từ bỏ, tộc nhân thích chia thì chia, tùy bọn họ đi." Quỷ hồn đã nhặt thành một luồng khói nhẹ thở dài thật sâu.

Lời này nói thật tốt đẹp, lại khó nén tâm tư bỏ đá xuống giếng. Nếu “Tống Hữu Xu” chủ động buông tha gia sản, Phương thị và ấu nữ nên sống như thế nào? Trừ khi tái giá hoặc là hạ mình đi dựa vào Hữu Xu, nếu không không có lựa chọn khác. Tái giá không thể mang theo nữ nhi, không tái giá lại phải ăn nhờ ở đậu, chó vẫy đuôi mừng chủ, bất luận Phương thị chọn như thế nào đều là tra tấn và nhục nhã lớn lao. Bà ta đã từng thắng được phong quang xinh đẹp cỡ nào, hiện tại liền thua thê thảm chật vật cỡ đó, đây là cái gọi là “nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu”.

Hữu Xu không phải đại thiện nhân gì, cũng không cảm thấy nguyên chủ thực hiện thiếu thỏa đáng, gia sản ném thì ném, không hề có quan hệ với cậu, vì thế trôi chảy đáp ứng. “Tống Hữu Xu” giống như giải quyết được một tâm nguyện lớn, trong khoảnh khắc hóa thành điểm sáng tiêu tán.

Ba ngày sau, thuyền ô bông chậm rãi cập vào bờ biển Thương Châu, Hữu Xu dưới sự hướng dẫn của hai tên gia đình trở về đại trạch Tống gia. Thi thể Tống Nhẫn Đông đã sớm hạ táng, trên hành lang lại còn nơi chốn treo cờ trắng, có vẻ cực kỳ lạnh lẽo. Phương thị gầy đi một vòng lớn chủ động đi tới nghi môn nghênh đón, đẩy ấu nữ Tống Đình Hương không tình nguyện, mắt đầy địch ý tiến lên, thấp giọng phân phó, “Nhanh gọi ca ca.”

“Hắn mới không phải ca ca ta! Hắn là dã chủng!” Tống Đình Hương năm nay mười hai tuổi, từ nhỏ kiêu căng đã quen, vả lại cực kỳ sùng kính đại ca, căm thù nhị ca đến tận xương tuỷ, chỗ nào đồng ý sửa miệng?

Phương thị lộ ra biểu tình xấu hổ, vốn định giải thích vài câu, đã thấy Hữu Xu xua tay, “Thôi, không cần gọi, mời nhóm tộc lão đến, hôm nay liền giải quyết chuyện gia sản.”

Trong thư Phương thị viết hàm hàm hồ hồ, vốn tính toán trước tiên lừa người trở về lại chậm rãi thương lượng, nào ngờ cậu lại sớm nghe ngóng rõ ràng, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần thấp thỏm, nghĩ nghĩ lại thả lỏng: Tống Hữu Xu vốn như hổ rình mồi với gia sản, một chuyến này trở về sợ là đã sớm không thể chờ đợi được, trước tiên đưa gia sản cho cậu ta, dù sao thì mình đã sớm xếp nhân thủ vào, qua mặt cậu ta bất quá chỉ là sớm muộn. Hiện tại cậu ta vênh mặt hất hàm sai khiến, ngày sau nên biết: ở Tống gia này, vẫn là Phương thị ta định đoạt, một con rối như cậu ta, vô luận làm ra quyết sách gì cũng phải nhìn ánh mắt Phương thị ta.

Trong lòng thiên hồi bách chuyển, biểu tình của Phương thị cũng từ bất an biến thành khinh miệt, lập tức sai tôi tớ đi mời người. Nhóm tộc lão nghe tin tức liền tới, sắc mặt vốn còn lộ ra không tốt, trong chớp mắt sau khi Hữu Xu mở miệng lại biến thành kinh ngạc và kinh hãi.

“Cháu trai, ngươi biết mình đang nói cái gì sao?” Tộc trưởng lần nữa truy vấn.

“Biết, gia sản này ta từ bỏ, toàn bộ quyên cho gia tộc. Ta có tay có chân, còn sợ không nuôi sống được mình sao?” Hữu Xu bình thản mở miệng.

“Một phần gia sản to như vậy, ngươi nói bỏ liền bỏ à? Có phải ngươi điên rồi hay không?” Phương thị tức giận đến sôi lên, gần như muốn hộc máu.

“Pháp lệnh Ngụy quốc có nói, gia sản vốn nên do đích tử kế thừa, thứ trưởng tử có thể phân được một hai

phần, thứ tử còn lại không có quyền kế thừa. Gia sản này vốn phải là của ta, lại bị người và Tống Nhẫn Đông mưu đoạt đi, còn đuổi ta đến Ký Châu tự sinh tự diệt. Hiện giờ hần đã chết, các người lại muốn bảo ta về, có phải có hơi muộn hay không? Ngần ấy năm qua đi, ta đã sớm quen ngày tháng cực khổ, bỗng nhiên đại phú đại quý chưa chắc là chuyện tốt. Số gia sản đó ta không cần, quyền cho trong tộc tu sửa từ đường, gia học, tổ miếu, hoặc mua ruộng tốt cung cấp nuôi dưỡng tộc nhân, coi như là thay Tống Nhẫn Đông tích chút âm đức đi, dù sao hần cũng chết quá khó coi đúng không?” Hữu Xu tự do tự tại uống trà.

Các vị tộc lão liên tục vỗ tay, miệng nói đại thiện.

Phương thị quả quyết không ngờ người này có thể xem tiền tài như cặn bã, quỳên góp gia sản giá trị mấy chục vạn, cậu ta bị hồng đầu óc đúng không? Sớm biết như thế, năm đó làm thế nào cũng sẽ không tiễn bước cậu ta đi, chỉ bằng nuôi ở dưới gối tiện nghi. Nhưng mà hối hận đã muộn, trong từ đường vốn không có chỗ cho nữ tắc ngắt lời, huống chi bà ta còn là thị thiếp. Chờ khi bà ta hoàn hồn, Hữu Xu đã nghĩ xong giấy cam kết luôn rồi, cũng đã viết ra ấn dấu tay, chỉ cần đến quan phủ trình lên là được.

Mất thấy tộc trưởng mang theo giấy cam kết vội vàng chạy tới quan phủ, Phương thị vội vàng đuổi theo, lại bị nhóm chị em dâu gắt gao ấn trên đất, chầm chọc khiêu khích một trận. Nhóm tôi tớ thấy đại thế đã mất, sôi nổi trở về chuẩn bị hành lý, chuẩn bị tìm đường ra khác. Có mấy lão phụ tị lại nói mát, “Xem đi, gặp báo ứng đi? Thứ hao tổn tâm cơ đoạt tới, còn không phải đưa hết cho người ta?”

“Đưa hết cho người ta, người ta còn không cần đâu!”

“Người nói hai mẹ con nàng ngày sau nên sống như thế nào hả? Gia sản không còn, trưởng tử cũng bị tội chết, chẳng lẽ tái giá?”

“Tái giá, nữ nhi thì làm sao bây giờ? Ném cho đích tử à? Không nghe thấy vừa rồi còn mắng người ta là dã chủng à!”

“Cho nên nói làm người nên giữ lại một đường ngày sau dễ gặp lại.”

“Đúng, chính là đạo lý này.”

Phương thị nghe vậy vô cùng hối hận xấu hổ, mất thấy “Tống Hữu Xu” không quay đầu lại mà bước ra cửa nhà, vội vàng hô lớn, “Hữu Xu, nhị thiếu gia, nô tỳ biết sai rồi, cầu ngài trở về, Đình Hương qua một năm phải nghị thân, ngài để lại cho nàng chút đồ cưới đi!”

Cho đến lúc này Tống Đình Hương mới biết: hóa ra sống chết của mình và mẫu thân lại nắm giữ hết trong tay đích huynh, lại muốn đi xin tha thì đã chậm, người mới vừa ra nghi môn liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tựa như chưa từng xuất hiện.

111. Chương 111

Bộ tộc Tống thị đã sớm suy tàn nhiều năm, chỉ riêng một phòng của Tống Khánh Tài, cũng chính là phụ thân của “Tống Hữu Xu” sống qua ngày giàu có và sung túc, cho nên thường thường có tộc nhân tìm tới cửa tìm kiếm cứu tế. Nhưng Tống Khánh Tài là một người lục thân không nhận, ngay cả nhi tử ruột của mình cũng không nuôi dưỡng, huống chi là chi thứ huyết thống cách xa vạn dặm, chỉ cần phân phó gia đình lấy chổi đuổi người đi. Dần dà, thanh danh cay nghiệt của Tống Khánh Tài liền truyền ra ngoài, phóng mắt toàn tộc, lại không một ai mang lòng hảo cảm với ông ta. Cũng chính vì như thế, sau khi Tống Nhấn Đông bị Thành vương trượng chết, tộc nhân không muốn đến phúng viếng, ngược lại bỏ đá xuống giếng, sôi nổi tiến đến chia cắt gia sản.

Chỉ trách Phương thị tự làm bậy không thể sống, đã sớm hạ quyết tâm muốn giết chết “Tống Hữu Xu”, bởi vậy cố ý vô tình bảo người thả ra tiếng gió, nói Tống nhị thiếu gia mất tích, sau đó lại phái người đến hăm dọa. Nhưng không chờ bọn họ động thủ, Tống Nhấn Đông liền xảy ra chuyện, sau đó Hữu Xu thay thế nguyên chủ.

Phương thị luôn cúi xu nịnh cả đời, vốn cho rằng mình mới là người thắng lớn nhất, lại không ngờ nước cờ then chốt đi không thích hợp, cả bàn cờ liền thua, rơi vào kết cục không chỗ dung thân. Các tộc nhân nghèo khó đã lâu lắm, được Tống nhị thiếu gia đồng ý, lập tức chộp lấy côn bổng đánh tới cửa, đào tư khổ của Phương thị đến không còn một mảnh, ngay cả tơ lụa, trang sức, xiêm y trong phòng cũng đều tranh nhau không còn, gạch xanh lật một tầng lại một tầng, sợ dưới đất còn chôn vàng bạc. Tư thế kia, so với châu chấu quét qua còn đáng sợ hơn.

Phương thị vốn tính toán trộm giấu một ít tiền riêng cho nữ nhi làm đồ cưới, ai biết đến lúc này ngay cả một đồng tiền cũng không dư lại. Vì vậy, bà ta xem như hận “Tống Hữu Xu” thấu xương, tính toán ý vào thân phận thứ mẫu của mình lừa bịp một khoản tiền lớn, nếu không liền kiện lên phủ Thượng Quan là cậu bất hiếu. Tuy bà ta là tiện tịch, tốt xấu cũng đã được Tống Khánh Tài phù chính, cũng có thể tính là một nửa mẫu thân của “Tống Hữu Xu”.

Bà ta có thể nghĩ đến, sao Hữu Xu không thể nghĩ ra được? Hữu Xu một không lấy gia sản các nàng, hai không hề có huyết thống với các nàng, dựa vào cái gì nuôi không hai cái mồm, chiếm không được chỗ tốt không nói, ngược lại rước lấy một thân mùi tanh, chẳng phải là tự tìm khổ để ăn hả? Thế nên, Hữu Xu đem pháp lệnh Ngụy quốc nghiên cứu kỹ càng một chút, rồi cuộc tìm ra hai điều lệ tương đối thích hợp, viết ra cho tộc trưởng, lại âm thầm dâng tặng một trăm lượng tiền thù lao.

Tộc trưởng là một người khôn khéo, thực nhanh lĩnh hội được ý tứ của Tống nhị thiếu gia, dẫn tộc nhân gõ trống, kiện Phương thị lên nha môn. Phương thị đang định dẫn nữ nhi đến khách điểm mà “Tống Hữu Xu” tạm cư để đại náo, cho các hương thân nhìn xem người nọ lòng lang dạ sói, bất hiếu bất kính như thế nào, nào ngờ mới vừa đi tới nửa đường, đã bị bộ khoái bắt đi.

Bà ta hoàn toàn không có tiền bạc chuẩn bị quan hệ, hai lại không có nhân mạch hỗ trợ cầu tình, tất nhiên là chỉ có nước mặc người xâm lược, ngay cả tại sao bị bắt cũng không rõ, chỉ đành nơm nớp lo sợ mà quỳ gối dưới công đường chờ thẩm vấn. Tống Đình Hương cũng bị mang đi theo, lúc này đã sợ tới mức nước mắt nước mũi giàn giụa, hồn phi phách tán, liền tiếp trốn ra phía sau mẫu thân.

Trái lại bên phía tộc trưởng, có Tống nhị thiếu gia vùng rất nhiều rất nhiều bạc khơi thông, phủ đài đại nhân còn chưa vào công đường, đã nghĩ sẵn tuyên án ở trong đầu. Đương nhiên, việc này vốn dĩ cũng là

Tổng nhị thiếu gia chiếm lý, dù cho tam đường công thẩm, phủ đài cũng không sợ bị người ta bắt được đề tài. Có bạc kiếm còn không hề có phiêu lưu, tất nhiên là vẹn toàn đôi bên.

Trong tiếng “uy vũ” của hàng quan sai, phủ đài đại nhân chậm rãi đi đến, không đợi Phương thị kêu oan liền bảo trạng sư mà tộc trưởng Tổng thị mời đến đọc trạng từ. Phương thị nghiêng tai lắng nghe, liền tựa như ngũ lôi oanh đỉnh, hóa ra những người này lại lấy “xuất thân tiện tịch, không có tư cách làm chính thê” để kiện bà ta. Ngụy quốc quả thật có một pháp lệnh như vậy, bình thường thế gia đại tộc cũng nghiêm cấm việc này phát sinh, nhưng ở nhà thương nhân lại không có những cổ kị đó, hoàn toàn do gia chủ yêu thích mà thôi.

Trước đây một phòng Tổng Khánh Tài có quyền thế, mặc dù tộc trưởng mãnh liệt phản đối, rốt cuộc vẫn để cho hắn đem tên Phương thị viết vào gia phả. Hiện tại Tổng Khánh Tài chết, Tổng Nhãn Đông cũng đã chết, chỉ cần tộc nhân đồng ý cáo quan, tất nhiên là cáo một cái liền chuẩn.

Phủ đài đại nhân thực nhanh liền theo luật làm việc, bỏ vị trí chính thê của Phương thị, lại sửa lại gia phả. Nói cách khác, hiện tại bà ta bất quá chỉ là một tiện thiếp, Tổng Khánh Tài vừa chết, bà ta liền thành nô tỳ vô chủ, có thể tùy ý bán đi thậm chí đánh chết, bất luận là pháp lý hay là huyết thống, đều không hề có quan hệ với Tổng nhị thiếu gia. Thân phận Tổng Đình Hương cũng từ đích nữ biến thành thứ nữ, vả lại còn là thứ nữ không có một chút đồ cưới, sau này vấn đề kết hôn sợ là vô cùng khó khăn.

Không quá nửa canh giờ, án này liền sáng tỏ, phủ đài đại nhân vỗ kinh đường mộc, tuyên bố bãi đường. Phương thị và Tổng Đình Hương nâng nhau ra khỏi nha môn, tộc nhân đến làm chứng cũng tốp năm tốp ba rời đi. Trong đó có một phụ nữ trung niên xưa nay không hợp với Phương thị, nhỏ một ngụm xuống đất, vui sướng khi người gặp họa nói, “Tiểu tiện nhân, mới vừa rồi không phải còn dẫn nữ nhi, tính toán đến khách điểm tìm tổng nhị thiếu gia làm âm ỉ sao? Hiện tại người đi đi! Người đi một cái thử xem!”

“Người khuyến khích nàng ta làm gì?” Lại có một người phụ nữ tiến lên, cười lạnh nói, “Trước đây nàng là Tổng gia chủ mẫu, chiếm danh trưởng bối, tự nhiên có thể vu oan nhị thiếu gia. Hiện tại nàng là tiện tỳ, phủ đài đại nhân viết lại cho nàng một tờ khế bán mình, đã đưa đến chỗ nhị thiếu gia, nếu nàng dám âm ỉ, dù nhị thiếu gia đương trường đánh chết nàng cũng không ai dám nói một câu nửa lời.”

“Cũng đúng. Chậc chậc, lúc trước khi phong quang vô hạn, chỉ sợ nàng ta không thể tưởng được mình sẽ có ngày hôm nay.” Hai người kẻ xướng người họa mà đi xa, để lại Phương thị đứng ở tại chỗ lạnh run.

Tổng Đình Hương tuy rằng kiêu căng, nhưng cũng không ngu, hiểu rõ mình và mẫu thân đã đến nông nỗi sơn cùng thủy tận. Mẫu thân vốn là tiện tịch, bị nha tử bán qua bán lại, ngay cả quê mình ở chỗ nào cũng không nhớ rõ, chớ nói chi đến thân tộc. Nói cách khác, các nàng hiện tại ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, chỉ có thể bàng hoàng luống cuống quẩn quanh ở đầu đường.

“Mẫu thân, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tổng Đình Hương run giọng hỏi.

“Có thể làm như thế nào? Khế bán mình của ta ở chỗ Tổng Hữu Xu, tốt xấu người cũng là muối muối hần, ngoại trừ tìm hần thì không còn đường sống khác. Người chớ có tùy hứng, thấy hần thì ngoan ngoãn kêu một tiếng ca ca, bất luận hần đánh chửi như thế nào, đều phải yên lặng nhận xuống, đợi ngày sau lập gia đình thì tốt rồi. Ta hiện tại chỉ là nô tỳ, theo lý mà nói không có tư cách giúp người xử lý hôn sự, nửa đời

sau của người dựa hết vào một ý niệm của Tống Hữu Xu, người rõ không?” Phương thị cắn răng nói nhỏ.

Tống Đình Hương lộ ra vẻ khuất nhục, “Ta không cần gọi hần là ca ca, hần vốn không phải ca ca ta. Nưng, chúng ta đừng đi tìm hần, tùy tiện tìm một chỗ dần xếp đi.”

“Người không nhận hần, hần cũng sẽ không chủ động nhận người, ngược lại mừng rỡ tiêu dao. Ta hiện tại mất tự do, trong tay ngay cả một đồng tiền cũng không có, đừng nói thuê một cái viện, ngay cả chuồng ngựa của khách điểm cũng ở không nổi. Nếu người đi theo ta, chỉ có thể chịu khổ chịu tội, tìm không thấy nhà chồng gì tốt. Nhưng mà những cái này là vấn đề nhỏ, nếu ta không chủ động trở về, Tống Hữu Xu có thể lấy tội danh ‘đào nô’ bán hoặc giết ta. Mạng của ta hiện tại đã hoàn toàn toàn bị hần nắm trong lòng bàn tay, không phải do chính mình.”

Lúc này Tống Đình Hương mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, khóc sụt sùi, không cam không nguyện mà cùng mẫu thân đi tìm đích huynh.

Bổn ý của Hữu Xu là để Phương thị và Tống Đình Hương đừng đến dây dưa mình, nào ngờ tộc trưởng rất tri kỷ, lại đem khế bán mình của Phương thị đến. Thấy Phương thị dẫn nữ nhi đến dập đầu nhận tội, cậu trực tiếp xé khế bán mình, nói, “Ta không cần người hầu hạ, cũng không nợ người mấy đồng tiền bán mình kia, lúc trước người đối đãi Tống Hữu Xu như thế nào, hiện tại ta liền đối với người như thế đó. Người dẫn Tống Đình Hương đi đi, tìm được điểm dừng chân liền kêu người đưa tin cho ta, mỗi tháng ta cho các người một lượng bạc.”

“Một lượng bạc sống thế nào?” Hưởng thụ vinh hoa phú quý nhiều năm, trong lúc nhất thời Phương thị không cách nào tiếp thu chênh lệch lớn như vậy.

“Lúc trước Tống Nhẫn Đông cũng là cho Tống Hữu Xu mỗi tháng một lượng bạc, còn thường thường vì vội chuyện quý nhân mà quên mất. Tống Hữu Xu không có bạc mua lương thực, ngay cả vỏ cây rẻ cỏ cũng từng nhai, không phải cũng sống sót sao?” Hữu Xu tự do tự tại uống trà.

Phương thị cầm nín, đến lúc này mới biết: so với được Tống nhị thiếu gia thả tự do, còn không bằng ở lại bên cạnh cậu ta sống thoải mái. Cậu ta nhìn như đại nhân đại nghĩa, kì thực là ăn miếng trả miếng, một chút thiệt thòi cũng không chịu ăn. Năm đó cậu ta gặp tội gì, hiện tại cũng phải để kẻ thù nhất nhất nhấm nháp. Sớm biết tâm tư cậu ta sâu như vậy, số mệnh tốt như vậy, tội gì phải đắc tội cậu ta??

Phương thị hối hận không ngừng, nhưng cũng không cách nào xoay chuyển. Ngay cả khế bán mình người ta cũng xé rồi, còn nói mỗi tháng sẽ cho tiền bạc, dù có làm âm ỉ ra, người bên ngoài cũng chỉ khen cậu ta khoan dung rộng lượng, quả quyết sẽ không nói nửa câu không đúng. Người tốt người xấu đều để cậu ta làm hết, ngược lại khiến Phương thị và Tống Đình Hương không đường để đi. Hai người hết cách, chỉ đành cầm mười lượng bạc cậu tặng, đặt chân ở đoạn đường có tiền thuê nhà rẻ nhất.

Bộ tộc Tống thị được chỗ tốt thật lớn, tự nhiên muốn có đi có lại, sau khi gia sản phân chia sạch sẽ liền để riêng Nhân Tâm đường lại cho Hữu Xu, để cậu trọng chân môn hộ. Hữu Xu giáp mặt vui lòng nhận, xoay người lại âm thầm lắc đầu. Đám người Tống gia này đều là thành tinh, biết thanh danh Nhân Tâm đường đã thổi đầy đường cái, có kinh doanh như thế nào đi nữa cũng không cách nào khởi tử hồi sinh, lúc này mới lấy ra làm nhân tình, cũng tiện nhét miệng mình.

Thôi, so với miệng ăn núi lở, không bằng tìm một cửa tiệm tạm thời mưu sinh. Hữu Xu ước lượng tiêu giảm hơn phân nửa túi tiền, liền nghĩ như thế.

Cửa tiệm Nhân Tâm đường đã sớm bị Tống gia mua lại, vị trí đoạn đường là phố Thần Nông Thương Châu thành, từ đầu đường đi đến cuối đường, tất cả đều là các loại y quán, hiệu thuốc bắc, nếu ai bị bệnh, chỉ cần đi đến nơi này là được, bảo đảm có người có thể trị. Nhân Tâm đường vốn là hiệu thuốc nổi danh nhất, lại bởi vì Tống Nhẫn Đông buôn bán được giả, lừa gạt khách, khiến thanh danh tốt tích lũy nhiều năm triệt để hủy hoại. Hiện tại, nếu dân chúng Thương Châu phủ bị bệnh, tuyệt đối không đến Nhân Tâm đường bốc thuốc, sợ về ăn chết.

Ngược lại y quán Chu thị mới mở cách vài mặt tiền sinh ý thịnh vượng, mỗi ngày đều có rất nhiều người xếp hàng dài chờ đợi Chu đại phu bắt mạch cho mình. Nếu không có bệnh nặng, ngay cả những quyền quý kia cũng tuân thủ quy củ thứ tự đến trước và sau, đi trước vào quây lấy số, ngồi chờ kêu tên, từng bước từng bước đi đến không cho chen ngang.

Cảm giác người và người ngang hàng như thế rất hợp tâm lý của tiểu dân căm ghét quyền quý, cũng tạo ra thanh danh chí công vô tư cho y quán Chu thị. Dần dần, mọi người có bệnh đều thích đến y quán Chu thị, những y quán còn lại tất nhiên là trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, sinh ý lạnh lùng.

Y quán nhà khác tốt xấu còn có một ít khách quen, Nhân Tâm đường từng bị Chu đại phu phê bình lại không có một người khách, Hữu Xu vừa làm chường quây vừa làm chạy chân, cả ngày không có việc gì, một mối muốn ngủ.

Người làm ăn, ai không có một chút ý thức cạnh tranh? Y quán nhà khác thấy đại sự không ổn, liền chuẩn bị liên hợp lại ngáng chân y quán Chu thị, âm thầm tụ tập, bảo mọi người có tiền xuất tiền, có lực xuất lực.

Hữu Xu vốn không dựa vào Nhân Tâm đường nuôi sống mình, tiền bạc xài hết còn có thể bán của cải dạ mình châu, tiêu xài phung phí vài năm không thành vấn đề, vì vậy, vùng nước đục này cậu không muốn dính vào một chút nào, tùy tiện tìm cái có từ chối, sau đó mỗi ngày chạy đến cửa Thành vương phủ chuyển động. Thị vệ vương phủ cũng không phải ăn chay, thực nhanh liền ý thức được người này bộ dạng khả nghi, thấy cậu đến gần liền tiến lên xua đuổi, còn không đi liền rút đao ra, thái độ vô cùng ác liệt. Hữu Xu hết cách, chỉ đành bỏ tâm tư vô tình gặp Thành vương, quay lại Nhân Tâm đường trông nom cửa tiệm.

Ngày hôm đó, trên đường bỗng nhiên truyền đến tiếng la hét âm ỉ và tiếng khóc nỉ non, Hữu Xu đang rảnh đến hốt hoảng, vội vàng chạy đến cửa nhìn ra xa, hóa ra là một hán tử nông thôn bị trâu điên đâm thủng ngực, đã hấp hối, vợ con và hàng xóm nâng hán tử đến phủ thành tìm kiếm danh y chữa trị. Bọn họ khóc cầu từng nhà, đều bị cự tuyệt ngoài cửa, có mấy đại phu tọa đường còn nói trắng ra cho bọn họ biết đừng uống phí khí lực, nhanh đi về chuẩn bị hậu sự đi.

Người nhà này tất nhiên là không chịu đáp ứng, chấp nhất gõ cửa một tiệm lại một tiệm y quán, khi sắp gõ đến trước mặt Hữu Xu, có người cao giọng nhắc nhở, “Ngần vạn lần đừng đến Nhân Tâm đường! Đông gia Nhân Tâm đường không phải người tốt gì, bán được đều là hàng giả, dù không bệnh cũng có thể trị cho người ra ba phần bệnh. Nam nhân nhà người hiện tại tốt xấu còn có một hơi thở, rơi xuống Nhân Tâm đường, vậy thật sự là không có đường sống!”

“Đúng đúng đúng, trực tiếp đến y quán Chu thị. Chu đại phu là quốc thủ Ngụy quốc, trên đời không có bệnh nào nàng trị không hết. Đừng nhìn ngực nam nhân nhà ngươi lủng một lỗ lớn, có thể được Chu đại phu khâu lại, mười ngày nửa tháng sau liền có thể xuống giường.”

Người nhà vừa nghe, vội bỏ qua Nhân Tâm đường, bay thẳng đến y quán Chu thị.

Hữu Xu cũng đã chạm đến cổ tay người bị thương, rồi lại bị dùng sức chen ra, còn bị các vị hương lân hung hăng trừng mắt nhìn vài lần, chỉ đành bất đắc dĩ nhún vai. Người khác không thích cậu tới cứu, cậu cũng không cần phải vội vàng.

Đám người nhao nhao ồn ào như ong vỡ tổ nhào tới y quán Chu thị. Chu đại phu là một nữ tử thanh tú hơn hai mươi tuổi, chẳng những y thuật tốt, tâm địa cũng đặc biệt mềm mại, người bệnh phàm là còn có một hơi, nàng đều muốn cứu. Lúc này, nàng đã mang khẩu trang thuần trắng chờ ở ngoài cửa lớn, không đợi người bị thương và người nhà tới gần liền liên tục vẫy tay, “Nơi này, động tác nhanh lên!”

Đoàn người rầm rầm chen vào, còn có càng nhiều người vây quanh ở bên ngoài chờ xem kết quả. Hữu Xu kiễng mũi chân nhìn trong chốc lát, lúc này mới lắc đầu đi trở về tiệm. Trái tim người nọ đã bị đâm xuyên, tạo thành xuất huyết quá nhiều, trên đời này trừ cậu ra, không có đại phu nào có thể cứu.

Quả nhiên, sau nửa canh giờ, Chu đại phu tuyên bố người bị thương đã tử vong, tiếng khóc nỉ non thảm thiết không ngừng từ trong y quán truyền ra, người qua đường vây xem cũng sôi nổi thở dài. Các đại phu tọa đường khác nghe tin tức chạy ra ngoài giúp vui, trên mặt ai cũng lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa. Rõ ràng, đây là bọn họ đào hố Chu đại phu, từ hôm nay trở đi, bằng hiệu trị bách bệnh của Chu đại phu rốt cuộc bị đập nát, đây là lần đầu tiên nàng trị chết người.

Người nhà của người chết không chịu nâng thi thể đi, ngồi xồm ở trước cửa y quán Chu thị đòi giải thích, một lần âm ỉ này liền náo loạn tròn ba ngày. Mất thấy thanh danh Chu đại phu sắp hủy, lại không ngờ Thành vương xưa nay ru rú trong nhà lại phái ra quân đội bắt những người gây chuyện, sau đó tự tay viết một lá cờ “nhân tâm nhân thuật” đưa đến y quán, giúp Chu đại phu tạo thế.

Thành vương là người thống trị trên thực tế của khu Lương Giang, chẳng sợ hấn chỉ hươu bảo ngựa, người bên ngoài cũng chỉ có thể liên thanh phụ họa, nào dám trách móc nửa câu? Một trận sự cố huyền ảo vốn dĩ thanh thế to lớn cứ như vậy biến mất vô hình, độc thủ phía sau màn còn bị bắt vài người, hiện giờ là sống hay chết không thể biết được.

Hữu Xu ghé vào bên cửa sổ, nhìn ra y quán Chu thị treo cờ thưởng ở xa, lắc đầu thâm than: việc buôn bán, quả nhiên còn phải tìm một núi dựa cường đại mới được.

Đúng vào lúc này, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, làm trong lòng cậu giật nảy. Chủ tử, có phải chủ tử không? Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu đến mức hoa mắt, còn có biển người lui tới như dệt cửi ngăn cản tầm mắt, bất quá chỉ là một bóng dáng, đánh mắt thấy rất giống, muốn nhìn kỹ thì lại không thấy, dọa Hữu Xu đến hồn bay lên trời.

Cậu vội vàng chạy ra ngoài, đã thấy phía trước vây quanh rất nhiều người, nói nhao nhao ồn ào, “Không

tốt, nơi này có người té xỉu! Nhanh đi gọi đại phu!”

Ngay sau đó lại có một giọng nói sắc nhọn hô lớn, “Nhanh tản ra, Chu đại phu nói, không thể vây quanh người té xỉu, phải lưu thông không khí!”

Hữu Xu ra sức đẩy đám người, chen đến phía trước nhất, thấy rõ khuôn mặt người té xỉu, hô hấp không khỏi ngừng lại một chớp mắt. Người nọ mặc xiêm y vải thô bình thường nhất, lại khó nén toàn thân quý khí, hai mắt hần nhắm nghiền, cau mày, tay phải gắt gao che ngực, có thể thấy đang gặp thống khổ lớn lao. Da tay của hần cực kỳ tái nhợt, bị ánh mặt trời chiếu xạ càng thêm không có huyết sắc, giống như tùy thời sẽ tan thành mây khói biến mất.

Quả nhiên là chủ tử, hơn nữa hần sinh bệnh! Hữu Xu đau lòng như cắt, không chút nghĩ ngợi mà nhào lên cứu, lại bị nam tử âm nhu chờ ở một bên đẩy ra, quát lớn, “Người muốn chết sao? Nếu như làm chủ tử bị thương, tạp gia muốn người đền mạng!” Cùng lúc đó, vài tên tráng hán ăn mặc phổ thông, khí thế lại cực kỳ làm cho người ta sợ hãi rút bội đao bên hông, hung tợn trừng lại đây.

Có thái giám hầu hạ, có thị vệ đi theo bảo hộ, tư thế này chẳng lẽ là cải trang đi tuần? Chẳng lẽ chủ tử là Thành vương mắc bệnh tim? Hữu Xu nháy mắt cho ra kết luận, vội nói, “Ta là đại phu, ta có thể cứu hần, khoái nhường đường.”

“Chưa đủ lông đủ cánh, cũng dám tự xưng đại phu!” Nam tử âm nhu căn bản không tin, quát mắng, “Cho người cút liền nhanh chóng cút, đừng ở chỗ này vướng bận! Chủ tử nhà ta chỉ để Chu đại phu xem bệnh, người khác không được tới gần!” Lời này cũng là nói cho mấy đại phu rục rịch khác nghe. Từ lúc hần ta mở miệng nói, từ lúc thị vệ rút cương đao ra, hần ta liền biết thân phận chủ tử tất nhiên giấu không được, không biết bao nhiêu kẻ kiến thức hạn hẹp mưu toan leo lên quyền quý. Ân nhân cứu mạng của Thành vương dễ làm như vậy à? Không có một chút thực học, không có y thuật cao hơn Chu đại phu, tương đương với việc vội vàng muốn chết!

Hữu Xu còn muốn nói cái gì nữa, lại bị nữ tử trẻ tuổi vội vàng chạy tới đẩy ra, vội la lên, “Mau tránh ra, đừng chậm trễ cứu người!” Dứt lời liền bắt đầu từng chút từng chút ấn ngực, sau đó hô hấp nhân tạo.

Ánh mắt Hữu Xu đều trừng đến nứt, một phen kéo lấy nữ tử, trầm giọng nói, “Nam nữ thụ thụ bất thân, loại chuyện này vẫn là giao cho ta đến làm đi, người chỉ cần ấn ngực.”

“Người biết sao...” Nữ tử đang định nghi ngờ, đã thấy thiếu niên cúi người xuống, thổi khí vào miệng vương gia, động tác còn rất chuyên nghiệp. Nữ tử mở một lớp học cấp cứu, miễn phí dạy dân chúng tự cứu như thế nào, thấy tình cảnh này chỉ cho rằng đối phương từng đến học, cũng vẫn không hoài nghi.

Hai người phối hợp ăn ý, thực nhanh liền đem Thành vương đã ngừng hô hấp một lần cứu trở về. Một lần hô hấp nhân tạo cuối cùng, Hữu Xu phát hiện lông mi chủ tử đang rung động, giống như sắp tỉnh, nhất thời nhịn không được đem đầu lưỡi duỗi vào, càn quét một vòng ở hàm trên, hàm dưới, nướu răng hần, còn câu lấy đầu lưỡi hần một cái.

Xúc cảm trơn trượt mà lại ẩm áp khiến Thành vương lưu luyến không thôi, chủ động giao triền, nhưng

trong khoảnh khắc mở mắt ra lại ngây ngẩn cả người. Hắn dường như đang cùng người ta hôn môi, hơn nữa đối tượng lại là một thiếu niên mười lăm mười sáu, đây là có chuyện gì? Hắn lập tức đẩy người ra, xoay mặt nhìn thái giám Trương Quý bên cạnh.

Nụ hôn giữa hai người rất ngắn ngủi, bởi vậy Trương Quý vẫn chưa phát giác, thấy vương gia tỉnh vội vàng thuật lại sự tình, cuối cùng đương nhiên mà hạ lệnh, “Nâng chủ tử vào, cẩn thận một chút.”

Hữu Xu làm như không thấy cái cẳng đặt ở bên cạnh, tay luồn vào khuỷu chân chủ tử, ôm hắn lên. Thành vương tuy rằng gầy yếu, dáng người lại cực kỳ cao lớn, bị một thiếu niên nhỏ bé yếu ớt mà lại tuần tú ôm vào trong ngực, hình ảnh kia nhìn thế nào cũng thấy không hợp. Trương Quý muốn nói lại thôi, lại sợ nhích tới nhích lui tổn thương nguyên khí vương gia, chỉ đành nhịn.

Hữu Xu thật vất vả tìm được chủ tử, chỗ nào đồng ý giao hắn cho người khác, không chút nghĩ ngợi đi đến Nhân Tâm đường. Lần này, không chỉ Trương Quý và Chu đại phu nhân chặt mày, ngay cả Thành vương cũng lộ vẻ mặt không vui.

“Người muốn mang bốn vương đến nơi nào?”

“Mang đến Nhân Tâm đường an bài.”

“Thả bốn vương xuống! Bất luận cử chỉ đường đột của người trước đây là cố tình hay là vô ý, bốn vương đều sẽ bỏ qua chuyện cũ, nhưng nếu người muốn mượn ân cứu mạng leo lên bốn vương, vậy liền mười phần sai! Nếu không có người, Chu đại phu vẫn có thể cứu bốn vương, không cần người khác nhúng tay.” Thành vương chậm rãi khôi phục thể lực, dễ dàng tránh thoát cái ôm của thiếu niên.

Hữu Xu bị đả kích lớn, đang định giải thích, lại bị vài tên thị vệ đuổi theo dùng cương đao gác lên cổ. Nữ tử trẻ tuổi, cũng chính là thần y Chu Diệu Âm, bước nhanh chạy lại đây, âm thanh lạnh lùng nói, “Người chính là đệ đệ của Tổng Nhãn Đông Tổng Hữu Xu à? Đều nói ‘không phải người một nhà không đi vào một cửa’ lời này rất có vài phần đạo lý, lòng trực lợi của người còn nặng hơn cả Tổng Nhãn Đông!”

“Đúng vậy! Tạp gia còn chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như người, biết vương gia thân phận quý trọng liền vô cùng lo lắng mà nhào lên, cũng không vung nước tiểu soi xem bản thân là bộ dạng gì! Người năm nay mấy tuổi, mười bốn hay là mười lăm? Sách thuốc học thuộc lòng chưa? Xem bệnh cho mấy người? Vương gia thân thể quý giá là người người có thể đụng à? Hôm nay tạp gia nhất định phải giáo huấn người một chút, miễn cho người bước trên vết xe đổ Tổng Nhãn Đông!” Trương Quý chỉ vào chóp mũi thiếu niên nhục mạ.

Hữu Xu không tiện tranh chấp với người ta, lại thấy sắc mặt chủ tử lãnh đạm, vả lại mơ hồ lộ ra vẻ xem thường, càng có miệng khó trả lời, nước mắt rưng rưng.

Thành vương vốn còn tâm cứng như sắt thoáng nhìn hốc mắt đỏ bừng của thiếu niên, không biết sao lại có chút không nỡ, khoát tay nói, “Thôi, bất quá chỉ là việc nhỏ, thả cậu ta đi đi.” Dứt lời xoay người, dưới sự nâng đỡ của Chu Diệu Âm đi đến y quán Chu thị.

Hữu Xu cực kỳ không cam, đợi thị vệ thu hồi cương đao liền ở phía sau giường giọng hô lớn, “Vương gia, bệnh của ngài thể gian chỉ có ta có thể cứu! Nếu ngài có chút ý tứ, chỉ cần đến Nhân Tâm đường tìm ta!”

Đáp lại cậu chính là tiếng cười vang của người qua đường vây xem, bóng dáng cao lớn kia dần dần đi xa, đúng là thờ ơ. Tiểu nhị chạy vụt ở y quán Chu thị châm chọc nói, “Tổng chương quỹ, lấy tuổi của người, có thể nhận biết hết tất cả dược liệu đã coi như không tồi rồi, lại dám thả ra lời cuồng ngôn như thế. Người muốn cướp người bệnh của Chu đại phu, cứ chờ thêm tám năm, mười năm đi.” Cuối cùng vỗ trán, sửa lại, “Nói sai rồi, mười năm chỗ nào, có lẽ là năm mươi năm, hơn trăm năm, người cũng không bằng một sợi tóc của Chu đại phu! Nếu người có thể tận mắt nhìn thấy nàng cấp cứu người bệnh như thế nào, liền biết cái gì gọi là y thuật thần thông. Năng lực của nàng, không phải người phàm bọn người có thể hiểu thấu đáo!” Vừa nói vừa chỉ chỉ bốn phía, mắng hết mấy tên đại phu vây xem.

Hữu Xu tức đến hai má đỏ bừng, nhưng lại không cãi lại được, chỉ có thể khô cần mà khiêu khích, “Chúng ta nhìn xem!”

Từ hôm nay trở đi, Hữu Xu không có việc gì làm đã xuống đài, thần côn Hữu Xu pháp lực thông thiên muốn phát đại chiêu.

112. Chương 112

Nếu sớm biết chủ tử chính là Thành vương mắc bệnh tim, cần thần y cứu trị, Hữu Xu quả quyết sẽ không rảnh rỗi mà ngồi chờ, nhất định đem thanh danh “hoạt tử nhân nhục bạch cốt*” của mình truyền ra. Nhưng mà hiện tại, dù cậu chủ động đưa lên cửa, nói mình thần dị như thế nào như thế nào, chủ tử cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng. Chính cái gọi là “mua bán không thể vội vàng”, chỉ sợ người ta còn hoài nghi cậu ráp tâm bất lương, từ đó sinh lòng ác cảm.

*Hoạt tử nhân nhục bạch cốt: làm người chết sống lại, làm xương trắng mọc ra thịt.

Hữu Xu càng nghĩ càng uể oải, dưới tiếng cười nhạo của người qua đường trở lại Nhân Tâm đường, kêu quỹ chết đối tới hỏi, “Người có biết quan hệ giữa Thành vương và Chu đại phu là như thế nào không?”

Mấy ngày nay quỹ chết đối dựa vào âm dương nguyên khí phù, thật sự thu nạp một số lớn tiểu lâu la, ở trong thành Thương Châu tốt xấu cũng coi như một đám địa đầu xà (*địa đầu xà: rắn ở trên địa bàn của mình*), vội vàng sử dụng tiểu quỹ đến thám thính, một lát sau mang theo tin tức quay lại, “Khởi bẩm đại nhân, bọn họ vốn dĩ quen biết ở Ký Châu phủ. Thành vương đến Ký Châu, lại bởi vì bệnh tim phát tác té xỉu ở ven đường, vừa vặn gặp Chu Diệu Âm gặp phải, cứu hắn từ quỹ môn quan trở về. Thành vương cảm động và nhớ nhung ân tình của nàng, có nhiều quan tâm với nàng. Trước đây Thái Thú phu nhân có hiềm khích với nàng, gài bẫy hại nàng, là Thành vương tại thời khắc mấu chốt kéo nàng một phen, lại đưa nàng đến Thương Châu phủ an trí. Hiện giờ nàng đã thay thế Tổng Nhãn Đông, thành đại phu chuyên thuộc của Thành vương, cứ cách vài ngày liền đến vương phủ bắt mạch. Quan hệ của hai người vô cùng chặt chẽ, phổ phường còn có đồn đãi, nói Thành vương coi trọng nàng, không chừng ngày nào đó sẽ sắc lập nàng là chính phi nương nương...”

Hữu Xu không đợi quỷ chết đói nói cho hết lời liền vỗ bàn tức giận mắng, “Phóng thí!”

Quỷ chết đói bị hoảng sợ. Ở trong mắt nó, đại nhân xưa nay tao nhã, bình tĩnh, thông dong, có thể nói là không chỗ nào không thông, không gì làm không được, làm chuyện gì cũng không chút hoang mang, chậm rãi, giống như hết thấy đều nắm giữ. Giống như hiện tại miệng bạo lời thô mà còn giận sôi, thật đúng là lần đầu tiên thấy. Còn nữa, nó quả thực khó có thể tưởng tượng hai chữ “phóng thí” là từ miệng đại nhân nói ra, cực kỳ không hợp với khuôn mặt nhu thuận tú lệ của cậu!

Hữu Xu tự biết thất thố, vội vàng dùng tay che miệng, biểu tình xấu hổ. Cái gọi là “gần mực thì đen gần đèn thì rạng”, đời trước ở chung chỗ với hán tử thô tục Mạnh Trường Dạ, cậu khó tránh khỏi học được vài câu thô tục, cảm xúc vừa kích động liền nhảy ra.

“Không có việc gì, người tiếp tục nói đi.” Cậu âm thầm tỉnh táo lại một khắc, lúc này mới xua tay thúc giục.

Quỷ chết đói tiếp tục nói, “Y quán mà Chu Diệu Âm mở, Thành vương chiếm bảy phần vốn, cho nên thường xuyên đi đến xem.”

“Chu Diệu Âm có thể trị hết bệnh của hần sao?” Hữu Xu muốn biết nhất vẫn là cái này. Từ lời đồn đãi trên phố đến xem, Chu Diệu Âm quả thật có chút tài năng. Theo lý mà nói, trình độ chữa bệnh cổ đại căn bản không cách nào chống đỡ được một ca giải phẫu ngoại khoa, dù kỹ thuật của Chu Diệu Âm có tốt hơn nữa, dưới tình huống khuyết thiếu máy móc chữa bệnh và dược vật tương ứng, người bệnh rất khó qua được việc mất máu trong lúc giải phẫu và kỳ nhiễm trùng sau giải phẫu. Nhưng những người bệnh qua tay nàng lại đều còn sống, vậy trong đó tất nhiên giấu diếm huyền cơ.

Nhưng mà dù có huyền cơ, nàng cũng chỉ có thể làm mấy tiểu phẫu như cắt ruột thừa, mổ bụng, khâu lại miệng vết thương, còn giải phẫu lớn như bệnh tim, nàng tất nhiên là bó tay không biện pháp. Nơi này một không có X quang, hai không có siêu âm, ba không có điện tâm đồ, bốn không có máy theo dõi điện tim, bệnh tim của chủ tử đến tột cùng thuộc loại nào, lại phải thi thuật như thế nào, nàng căn bản không thể nào biết được. Nàng có lớn mật như thế nào đi nữa, cũng không thể mở lồng ngực chủ tử ra, đem trái tim của hần lật xem một lần, rồi khâu lại lần nữa, cuối cùng thiết kế phương án giải phẫu đi? Đây không phải là cứu người, mà là hại người.

Bệnh tim bẩm sinh ở hiện đại cũng là bệnh nặng khó có thể chữa khỏi, ở cổ đại càng miễn bàn. Trừ khi đại la thần tiên đến, ví dụ như mình, nếu không ai cũng cứu không được. Hữu Xu có chút kiêu ngạo thầm nghĩ.

Quỷ chết đói quả nhiên lắc đầu, “Không cách nào trị, đây là Chu Diệu Âm chính miệng thừa nhận. Có điều nàng xuống tay từ phương diện dưỡng sinh và ăn uống, ý đồ kéo dài thọ mệnh Thành vương, nghe nói hiện nay đang nghiên cứu một loại dược mới, gọi là tốc, tốc, tốc...”

“Thuốc trợ tim cấp tốc.” Hữu Xu bổ sung.

“Đúng, chính là tên dược này. Nghe Chu Diệu Âm nói, loại dược này chuyên nhằm vào người đột phát bệnh tim, sau khi đặt ở dưới gốc lưỡi ngậm tan có thể rất nhanh giảm bớt đau đớn ở trái tim. Ngày sau Thành

vương phát bệnh liền không cần lo lắng cứu không được. Vì vậy, Thành vương cực kỳ coi trọng Chu Diệu Âm, từng tuyên bố với bên ngoài rằng nàng là đệ nhất thần y Ngụy quốc.”

Phi! Hữu Xu cực kỳ muốn phỉ nhổ một ngụm, lại liều mạng nhịn được. Hiện tại cậu khó chịu đến lợi hại, rất giống ăn mấy chục quả chanh lại rót thêm một vại giấm lớn, toàn thân đều tản ra vị chua nồng đậm. Cũng là mình tới quá muộn, nếu không bên cạnh chủ tử nào có vị trí của Chu Diệu Âm? Xem động tác thành thạo khi cấp cứu của Chu Diệu Âm, sợ là từng làm hô hấp nhân tạo cho chủ tử vài lần. Môi chủ tử đủ mềm, đủ ngọt, đủ thơm đi? Phi! Phi phi phi!

Hữu Xu liên tiếp đập đầu lên mặt bàn, biểu tình vô cùng vụn vặt.

Quý chết đói: “Đại nhân ngài không có việc gì đi? Đại nhân có phải ngài quên uống thuốc không?”

Cùng lúc đó, Thành vương vừa khẽ vuốt khóe miệng, vừa trầm giọng hạ lệnh, “Đi tra xét Tổng Hữu Xu.” Hắn thế mà lại bị một hoàng mao tiểu tử chiếm tiện nghi, và lại còn không có chút cảm giác ghê tởm ghét cay ghét đắng, ngược lại quyến luyến không quên, đây rõ ràng không bình thường!

Thị vệ lĩnh mệnh mà đi, không quá một khắc đồng hồ liền mang về tin tức xác thật. Tổng Hữu Xu vốn là người Thương Châu, thân thể cực kỳ đơn giản, ngày trước mới vừa náo loạn một hồi với thứ mẫu, cũng coi như một danh nhân không lớn không nhỏ. Cậu phát tài ở Ký Châu, cũng quả thật chữa khỏi vài người bệnh, một lần hung hiểm nhất trong đó là trị chết rồi lại trị sống nhi tử Ngô Thái Thú, nội tình cụ thể Ngô Thái Thú giữ rất kín, tìm hiểu không ra.

Phương thị cố ý nuôi phế Tổng Hữu Xu, chỉ để hắn học vài chữ, không mời danh sư dạy dỗ học vấn, cho nên hắn kiến thức không đủ, chẳng sợ có được lộc hàm thảo khởi tử hồi sinh, cũng không nghĩ tới việc dùng để tích trữ, ngược lại hai ba lần tiêu xài phung phí sạch sẽ, người chữa khỏi bất quá chỉ là mấy tiểu tai tiểu bệnh như cảm mạo, sốt cao, yết hầu đau, không đủ để nói tới. Thị vệ có chút ý tứ xem nhẹ, tổng kết nói, “Cho nên nói hắn chỉ thông một ít da lông, với y thuật cũng không có bao nhiêu tài nghệ, để trọng chấn gia nghiệp, lúc này mới vội vàng leo lên vương gia.”

“Phải không?” Thành vương nhẹ gõ mặt bàn, trầm ngâm nói, “Ngô Lập Bản cũng không phải là người dễ gạt gẫm, không có chút tài năng, quả quyết sẽ không mời người đi xem bệnh cho con trai bảo bối của mình. Đem người chết trị cho sống, Tổng Hữu Xu này ngược lại có chút ý tứ.”

Chu Diệu Âm ngồi ở một bên thay hắn bắt mạch không để bụng mà mở miệng, “Chỉ sợ cũng không phải là cứu sống người chết, mà là người nọ căn bản không chết.”

“A? Lời này nói như thế nào?” Thành vương vẽ mặt hững hờ.

Chu Diệu Âm kỹ càng tỉ mỉ giải thích cái gì gọi là giả chết, nói, “Cũng là Tổng Hữu Xu vận khí tốt, nếu không còn thật sự không cách nào giải thích với Thái Thú phu nhân, phải biết, người nọ cũng không phải là một người thiện lương. Còn nữa, ta hoài nghi Ngô công tử không phải bị trảng thư, hắn là chứng bệnh khác, nếu không hiện tại đã sớm chết vì ung thư máu rồi.”

“Ung thư máu? Đây là bệnh gì?” Thành vương lập tức bị nàng dời đi lực chú ý.

Hai người nói nói cười cười, giống như rất hợp, Trương Quý lại từ đôi mắt ngẫu nhiên không có tiêu cự của vương gia mà phát hiện, hắn có chút không yên lòng. Quả nhiên, vương gia mọi khi đều phải mặt trời lặn ở núi tây mới đi, lúc này ngay cả bữa tối cũng không dùng liền đứng dậy cáo từ, khiến Chu đại phu vô cùng thất vọng.

Đoàn người ra khỏi y quán Chu thị, chỉ thấy Tống Hữu Xu đứng ở cửa Nhân Tâm đường, kiễng mủi chân rướn cổ lên, đôi mắt trông mong nhìn ra xa. Sau khi nhìn thấy vương gia, đôi mắt vốn vừa to lại vừa tròn của cậu chợt bộc phát ra ánh sáng, lại khiến Trương Quý theo bản năng đưa tay che mặt, sợ bị chọc mù. Thành vương cũng hoảng hồn một chút, sau đó khước miệng cong lên. Tiểu tử này mặc dù tâm trực lợi nặng, da mặt cũng đủ dày, nhưng cái túi da này lại mười phần nhu thuận thanh tú, khiến người ta vô luận như thế nào cũng không chán ghét được. Niệm tình cậu cơ khổ không chỗ nương tựa, những chuyện trước đó cũng không cần so đo.

Hữu Xu cực muốn chạy qua kéo góc áo chủ tử, hoặc cọ cọ ở bên cạnh hắn, lại thấy vài tên thị vệ ẩn bội đao, biểu tình hung thần, chỉ đành đánh mất suy nghĩ này.

“Vương gia, bệnh của ngài chỉ có ta có thể trị! Nếu ngài có chút ý tứ có thể tùy thời đến Nhân Tâm đường tìm ta!” Cuối cùng cậu không kiềm chế được xúc động trong nội tâm, giọng giọng hô lớn.

Chẳng những người qua đường cười vang, ngay cả bản thân Thành vương cũng cười nhẹ hai tiếng, nhẹ nhàng xua tay với thiếu niên, sau đó từng bước một đi xa. Hữu Xu đứng ở bên đường nhìn theo, chờ bóng lưng của hắn biến mất ở chỗ ngoặt mới phần nộ quay lại, liền thấy Chu Diệu Âm cũng đứng ở cửa y quán, dùng một loại ánh mắt tựa như thương hại nhìn qua.

Hữu Xu sâu sắc cảm thấy mình không thể câu thông với mấy phạm nhân đó, nhỏ xuống đất một ngụm, sau đó đóng chặt mặt tiền cửa tiệm, rồi lại cảm thấy loại động tác phun người này rất thô lỗ, nếu để chủ tử đời này nhìn thấy chắc chắn không thích, vì thế luôn mãi khuyên bảo mình phải bỏ hết những thói quen nhiễm phải kiếp trước.

Để mau chóng được vài phần kính trọng của chủ tử, làm cho hắn yên tâm giao thân thể cho mình, ngày hôm sau Hữu Xu liền dựng một tấm bảng hiệu ở cửa, trên viết bốn chữ to “miễn phí chẩn trị”.

Nhưng thanh danh của Nhân Tâm đường đã sớm thối không ngửi được, Hữu Xu càng cúi thấp người, dân chúng càng cảm thấy y thuật của cậu không được, sao dám lấy tánh mạng của mình nói giỡn? Tiểu nhị chạy chân ở y quán Chu thị thường thường đến cửa tiệm xem xét một cái, thấy Tống chương quỹ rảnh đến hốt hoảng, liền cao giọng châm chọc vài câu.

Hữu Xu ngoại trừ Chu Diệu Âm, còn thật sự không đem những người còn lại để vào mắt, hoàn toàn xem như cái gì cũng không nghe thấy, chỉ kiên nhẫn ngồi chờ. Ba ngày sau, Nhân Tâm đường vẫn không người đến thăm, cậu hơi suy nghĩ một chút liền đem bảng hiệu đổi thành “chuyên trị bệnh bất trị”, sau đó đặt ở bên đường.

Cái này, không chỉ người qua đường cười đến đau bụng, ngay cả Chu Diệu Âm xưa nay thích yên tĩnh cũng đến xem náo nhiệt vài lần.

Thành vương không biết sao, chung quy luôn nhớ tới nụ hôn ngắn ngủi kia, mấy ngày nay hơi có chút tinh thần không yên. Trương Quý thấy hần tinh thần không tốt, liền đem đủ loại sự tích của Tống chương quy trở thành chê cười mà kể cho hần nghe.

“A? Cậu ta lại thật sự lập bảng hiệu ra ngoài à? Lá gan ngược lại thật lớn. Mấy ngày nay có người đến thăm hay không?”

“Chỗ nào có thể chứ! Tống Nhấn Đông chết như thế nào, trong thành Thương Châu không ai không biết không ai không hiểu, nếu Tống lão thái gia còn sống, không chừng còn có thể treo bảng hiệu Nhân Tâm đường lên, truyền đến tay Tống Hữu Xu xem như phế đi. Đứa nhỏ này vì trọng chấn gia nghiệp thực sự có chút điên cuồng, ngay cả cuồng ngôn ngạo ngữ như vậy cũng dám nói, cũng không sợ cuối cùng không xuống đài được.”

“Người trẻ tuổi khó tránh khỏi có chút tâm tình nóng nảy, đi lệch đường. Tống gia hiện giờ chỉ còn một mình cậu ta, cũng không có gì buồn phiền sau này. Đi, cùng bốn vương đến xem bảng hiệu của cậu ta.” Thành vương kích động ra cửa.

Lượng người ở phố Thần Nông gấp hai ba lần thường ngày, bởi vì bảng hiệu của Tống chương quy rất độc đáo, sau khi truyền miệng liền đưa tới rất nhiều người vây xem. Thành vương mặc xiêm y vải thô phổ thông, dưới sự bảo vệ của thị vệ chen đến trước nhất, liền thấy cái bảng hiệu kia dài bốn thước, dùng kim ti nam mộc làm khung, chu sa đỏ thắm làm mực, viết đến gương nanh múa vuốt, đại khí hào hùng, chợt nhìn thật là có chút cảm giác ngạo nghễ hậu thế.

Chữ tốt! Hần ở trong lòng yên lặng cảm thán, đang định tiến lên nhìn kỹ, chợt nghe trong phòng truyền đến tiếng chân cộp cộp thanh thúy, như là có một con ngựa nhỏ tung tăng đang từ từ tới gần. Không quá một khắc, gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng của thiếu niên liền xuất hiện ở trước mắt, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện bên má giống như một đĩa cam lộ, khiến người ta ngọt tận trong lòng.

Hai mắt Thành vương lóe lên, bắt tri bắt giác liền lộ ra một tia cười nhạt.

Thấy chủ tử cười, Hữu Xu càng thêm vui mừng, xoa xoa tay nói, “Vương gia, ngài tìm ta xem bệnh ư? Mau mời vào!”

“Không, bốn vương chỉ là tới xem bảng hiệu của người một chút thôi.”

Đôi mắt tỏa sáng của Hữu Xu nháy mắt ảm đạm xuống, một chân nửa bước ra khỏi cửa, một chân đạp ở trong cửa, có vẻ rất luống cuống.

Thành vương cực muốn vươn tay vỗ đầu cậu, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn được, hơi gật đầu liền đi đến y quán Chu thị. Hữu Xu vội vàng đuổi theo, vòng quanh phía trước phía sau hần chuyển động, bộ dạng muốn nói

lại thôi.

Thành vương trong lòng cười thầm, trên mặt không chút nào hiện ra. Người này càng xem càng giống chó con, rõ ràng cực kỳ muốn lấy lòng mình, lại không biết dùng ngôn ngữ nịnh hót, chỉ biết đi theo bên chân đối tới đối lui, cọ trước cọ sau, hai mắt ướt sũng, giống như tấm nước, thực khiến người ta đau lòng. Nếu việc cậu ấy cầu xin không phải là xem bệnh cho mình, mà là đồ vật khác, Thành vương tất nhiên không nỡ cự tuyệt.

“Bổn vương đến rồi, đừng theo.” Gần đến cửa y quán Chu thị, hắn ôn hòa dạy bảo, “Tôi luyện y thuật cho tốt, một bước một dấu chân đi cho vững chắc, đi cho kiên định, miễn cho nửa đường ngã sấp xuống. Vết xe đổ của Tống Nhẫn Đông vẫn còn, người đừng đi theo đường cũ của hắn. Làm nghề y xem bệnh, quan trọng nhất là tài nghệ tinh xảo và một trái tim, chứ không phải tên tuổi dễ nghe. Đợi ngày người y thuật đại thành, bổn vương tất nhiên sẽ mời người đến chẩn trị.”

Chủ tử vẫn ôn nhu như vậy, khiến Hữu Xu mặt đỏ tim đập, không kiềm chế được, thiếu chút nữa đã bị đối phương tẩy não, thật sự cho rằng mình ngoại trừ một cái mặt dày thì không hề có thứ gì tốt. Cậu vội vàng hoàn hồn, khoát tay nói, “Không không không, y thuật của ta thật sự rất tốt, bệnh của ngài thật sự chỉ có ta có thể trị.”

Thành vương lắc đầu bật cười, thật sâu liếc cậu một cái sau đó mới đi đến hậu viện y quán dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị.

Hữu Xu vốn định theo vào, lại bị tiểu nhị trong điểm đuổi ra, chỉ đành ủ rũ mà trở về. Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa xa hoa ngừng ở ven đường, vài nha hoàn trẻ tuổi mỹ mạo và một vị quý phụ quần áo xa hoa đỡ một nam tử tuổi trẻ chậm rãi xuống đất. Nam tử làn da tái nhợt, thân hình đơn bạc, hốc mắt lõm thật sâu, có vẻ vô cùng tiều tụy. Khi đi thoáng qua Hữu Xu, hắn ta thoáng nâng cánh tay, khiến ống tay áo rộng lớn chảy xuống, do đó lộ ra một nửa cổ tay khô gầy như que củi, đánh mắt nhìn giống như một bộ xương hành tẩu.

“Tiểu nhân kiến quá Vương phu nhân, kiến quá Vương công tử. Công tử, sao ngài lại gầy thành như vậy?” Tiểu nhị chạy chân vội vàng nghênh đón.

Vương công tử hơi thở mỏng manh nói, “Ta đói, nhanh cho ta ăn ...”

“Chúng ta ở đây là y quán, không phải tiệm cơm, hay là ngài đi nhầm rồi?”

Vương phu nhân đỡ hắn liên tục thúc giục, “Nhanh, nhanh chóng để Chu đại phu xem cho con ta. Nửa tháng này lúc nào nó cũng kêu đói, bất luận ăn bao nhiêu thứ cũng giống như chưa ăn, chẳng những bụng không hiện, ngay cả thân thể cũng cấp tốc gầy yếu. Nay đây, hiện tại ngay cả hình người hắn cũng mất, còn hô muốn ăn nữa...” Nói nói hốc mắt đã đỏ lên, giọng điệu run rẩy, có thể thấy gấp đến độ hoảng.

Tiểu nhị chạy chân thấy Vương công tử mặt như giấy vàng, hơi thở mỏng manh, vội vàng chạy đến hậu viện gọi người. Có vài tiểu cô nương làm việc vất vả đi tới, an trí Vương công tử trên ghế nằm. Đây thuộc loại bệnh bộc phát nặng, không cần lấy số xếp hàng, đợi lát nữa Chu đại phu xem cho hắn đầu tiên.

Hữu Xu thừa dịp loạn chen vào, cẩn thận quan sát một khắc, khẳng định nói, “Vương phu nhân, ngài đừng uống phí khí lực. Bệnh của Vương công tử, trên đời chỉ có ta có thể trị.”

“Người là ai?” Vương phu nhân vẻ mặt khó hiểu.

Bên cạnh có người cười nói, “Hắn chính là ‘Tống thần y’ đại danh鼎鼎, chuyên trị bệnh bất trị đó!”

Vương phu nhân hiển nhiên cũng nghe qua chuyện lập bằng hiệu, không khỏi lộ ra vẻ mặt xem thường, “Một hoàng mao tiểu tử như ngươi cũng dám so với Chu thần y, được kinh, y kinh người có từng học thuộc lòng chưa? Chưa học thuộc thì nhanh chóng về nhà đi, đừng đi ra làm mất mặt xấu hổ.”

Thái dương Hữu Xu run rẩy, càng cảm thấy khó có thể câu thông với mấy phàm nhân này, đang định tiến thêm một bước giải thích, lại thấy Chu Diệu Âm vội vàng đi tới, khoát tay nói, “Người bệnh của ta không nhọc Tống đại phu quan tâm, mời về đi. Người tới, nâng Vương công tử vào trong phòng bệnh đi.”

Vài tên tráng hán nâng cáng chạy đến, chen Hữu Xu thân hình nhỏ bé yếu ớt sang một bên. Nhìn bọn họ đi xa, Hữu Xu kéo cổ họng hô, “Vương phu nhân, ta nói ở đây, bệnh của Vương công tử, đại phu bình thường trị không hết. Nếu ngày nào đó ngài cùng đường, chỉ cần đến Nhân Tâm đường tìm ta.”

“Phi! Người mới cùng đường!” Nha hoàn rơi xuống cuối cùng phỉ nhổ cậu một ngụm. Vương phu nhân cũng thực không vui, lại bởi vì lo lắng nhi tử, không có hơi sức so đo với cậu.

Hữu Xu cô đơn đứng trong chốc lát mới rời đi trong sự chỉ chỉ trỏ trỏ, châm chọc khiêu khích của mọi người, bước vào Nhân Tâm đường lạnh lùng trống vắng, bỗng nhiên có một loại cảm giác “mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh”.

Dĩ vãng nếu gặp người bệnh cần bức bách cứu trị, Chu Diệu Âm đều sẽ bỏ qua Vương gia đi làm việc. Vương gia cũng không rời đi, mà là đầy hưng trí quan sát, giống như rất thưởng thức nàng, nhưng hôm nay lại chỉ ngồi nửa khắc đồng hồ liền đứng dậy cáo từ, hơn nữa biểu tình khó lường, tinh thần không yên, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Chu Diệu Âm không đi tiễn hân, trong lòng đã có chút nôn nóng, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, lúc này mới đi vào phòng. Vương công tử đã cởi ngoại bào, chỉ còn áo lót tiết khổ nằm trên đài chẩn đoán, vải dệt mỏng manh dính sát ở ngoài thân, khiến từng khúc xương cốt lộ rõ, nhìn vô cùng đáng sợ.

Mặc dù Chu Diệu Âm kiến thức rộng rãi cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cẩn thận kiểm tra một phen, lại hỏi rất nhiều vấn đề, cuối cùng nói, “Chứng ăn uống quá độ, phải tiến hành điều tiết từ hai mặt sinh lý và tâm lý. Trước tiên truyền dịch cho hân, bổ sung dinh dưỡng, sau đó đi làm thủ tục nằm viện. Nếu hân ăn đồ ăn, các người liền phải giám sát hân chặt chẽ, đừng để hân trộm nôn ra.”

“Ta không nôn, ta không phải chứng ăn uống quá độ!” Vương công tử hơi thở mong manh phản bác, lại bị Chu Diệu Âm ấn về giường bệnh, không cho lộn xộn.

Người Thương Châu thành đều biết, nếu gặp người bệnh nặng, Chu đại phu sẽ giữ người lại y quán quan sát vài ngày, cái này gọi là “nằm viện”. Vương phu nhân liên tục đáp ứng, sau đó lệnh nha hoàn về nhà lấy đệm chăn. Đệm chăn ở y quán quá nhiều người dùng qua, không sạch sẽ bằng trong nhà.

Chu Diệu Âm kê mấy phương thuốc cổ bản bồi nguyên, bảo tiểu nhị mang nha hoàn đến tiền đường bốc thuốc, trong lòng thầm nghĩ: may mà linh tuyến trong không gian của mình có thể sát trùng tiêu độc, bổ sung nguyên khí, nếu không thì chứng ăn uống quá độ này còn thật sự trị không được. Đem linh tuyến pha loãng sau đó đút cho Vương công tử, hẳn là có thể mau chóng khiến hắn nở nang lên, còn phương diện tâm lý thì ngày sau chậm rãi điều tiết là được.

Mới vừa dàn xếp xong Vương công tử, ngoài cửa lại có người lớn tiếng khóc nháo, Chu Diệu Âm vội vàng chạy ra ngoài xem xét, liền thấy một phụ nhân trong ngực ôm một đứa bé ba bốn tuổi, thất tha thất thểu bước vào cánh cửa, “Chu thần y, cầu ngài cứu con ta đi! Vừa rồi nó rơi xuống sông!”

Vài thiếu niên cả người ướt đầm theo sát mà đến, một người trong đó vẻ mặt tuyệt vọng, hẳn là người thân của đứa bé. Cậu ta ý muốn ôm lấy đứa bé, lại bị phụ nhân đẩy ra, giận dữ hét lên, “Người cút! Đời này ta không bao giờ muốn gặp ngươi! Nếu không phải ngươi ham chơi, làm sao khiến đệ đệ rơi xuống giữa sông? Đợi phụ thân ngươi trở về, ta phải giải thích với hắn như thế nào hả!”

Thiếu niên phịch một tiếng quỳ xuống với Chu Diệu Âm, dập đầu nói, “Chu thần y, ta nguyện dùng mạng ta đổi lấy một mạng của đệ đệ ta, nếu ngài có thể cứu sống nó, ta đây cả đời làm trâu làm ngựa cho ngài, tuyệt không hai lời!”

Chu Diệu Âm bất chấp việc dìu cậu ta, vươn tay đón lấy đứa bé, sau đó sắc mặt đại biến, “Cậu ấy rơi xuống nước lúc nào?”

“Nửa canh giờ trước.” Phụ nhân run giọng nói.

“Vô dụng, thi thể của cậu ấy đã cứng ngắc, thi thân cũng xuất hiện, cứ như thế nào nữa cũng không cách nào sống lại. Các người đem cậu ấy về an táng đi.” Chu Diệu Âm đặt hài tử trên chần đài, dùng vải trắng đắp lại.

Phụ nhân choáng váng, sắc nhợt hờ, “Trên đời này sao lại có người mà Chu thần y ngài không cứu sống được? Lúc trước tiểu tử Tôn gia rơi vào trong sông, chẳng phải ngài thổi khí thổi đến sống sao? Có phải ngài lo lắng ta trả không nổi bạc không? Ngài cứu trước đi, ta đây liền về nhà lấy!”

“Không không không, không phải vấn đề tiền bạc. Ta là người, không phải thần tiên, sao có thể khiến người chết sống lại chứ? Vị tấu tử này, còn xin ngài nể bi thương thuận theo mọi chuyện.” Mỗi khi đến lúc này, Chu Diệu Âm đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Phụ nhân khóc nỉ non cầu xin, thiếu niên liên tục dập đầu, đều không chịu rời đi. Kỳ thật bản thân bọn họ cũng hiểu rõ, hơi thở của cậu bé đã sớm đứt tuyệt, thi thể cũng đã lạnh thấu, dù là đại la thần tiên cũng cứu không được, nhưng trong lòng khó tránh khỏi mang một chút hy vọng. Người này chính là Chu thần y, Chu thần y được xưng là không bệnh gì không trị được, không gì không làm được, năng tất nhiên sẽ có

biện pháp.

Chu Diệu Âm đang khó cả đôi đường, lại nghe ngoài cửa có người hô, “Vị đại tể này, không bằng người đến Nhân Tâm đường nhìn xem. Tổng chương quỹ y thuật cũng rất giỏi, được xưng là chuyên trị bệnh bất trị đó!”

“Đúng vậy đúng vậy! Người ta chính là đã nói, nói có thể ‘hoạt tử nhân nhục bạch cốt’, so với làm khó xử một người phạm tục như Chu đại phu, không bằng người đi cầu xin vị thần tiên kia.” Lời này vừa nói ra, có người phụ họa, có người lăng nhục, còn có người âm thầm nhin cười, thật đúng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Tuy rằng Chu Diệu Âm phản cảm với hành vi chỉ vì cái trước mắt của thiếu niên, lại không muốn đem phiền toái của mình đổ cho người khác, vội vàng giải thích, “Vị tể tử này, ngài đừng nghe bọn họ nói bậy, Tổng chương quỹ tuổi còn nhỏ, viết bậy lung tung. Ngài vẫn là nhanh chóng mang hài tử đi an táng đi, miễn cho thân hồn cậu ấy không chỗ nương tựa.”

Nào ngờ phụ nhân giống như người chết đuối bắt được sợi rơm rạ cứu mạng, không nói hai lời liền ôm lấy hài tử đi đến Nhân Tâm đường, thiếu niên tạo ra họa lớn đứng lên đuổi sát. Mọi người vây xem cũng ủa lên, ai cũng chờ xem một hồi trò hay.

Chu Diệu Âm do dự một khắc vẫn là đi qua theo, chuẩn bị giúp thiếu niên giải vây.

113. Chương 113

Chỉ cần vừa nghĩ tới chủ tử đến y quán Chu thị, ở cùng chỗ với Chu Diệu Âm cô nam quả nữ, thân thân mật mật, Hữu Xu liền chua đến không chịu được, muốn phái mấy tiểu quỷ đi qua xem xét.

“Đại nhân, không phải chúng tiểu nhân không muốn thay ngài phân ưu, mà là khí tức của Thành vương kia rất giống ngài, chúng tiểu nhân không dám tới gần! Ngài tốt xấu cũng còn có mắt âm dương, đi đường có thể tránh một chút, Thành vương thì lại không giống. Chúng tiểu nhân vừa đến trước mặt hần liền bị hơi thở của hần ép tới không thể động dậy, nếu hần trong lúc vô ý đi tới, đừng nói chạm một cái, đập một cước, dù chỉ bị gió ở tay áo hần quét đến cũng sẽ hồn phi phách tán, không được siêu sinh.” Quỷ chết đói trong lòng run sợ mà nói.

Hữu Xu có thể dựa vào tinh thần lực khống chế tử vi để khí, nếu không muốn làm cho quỷ quái phát hiện, chỉ cần thu lại trong đan điền, thoát nhìn chính là một phạm nhân hết sức bình thường, nhưng chủ tử lại hồn nhiên vô tri, cho nên khí tức rất đáng sợ. Hần vốn đã đem để khí độ cho Hữu Xu, lại dưới sự trợ giúp của Hữu Xu mấy lần xưng đế, lực lượng mất đi liền tự nhiên mà quay trở về. Hiện tại, tử vi để khí trên người hai người có thể nói là mỗi người một nửa, hỗ trợ bổ sung.

Hữu Xu vừa cảm thấy vui mừng lại âm thầm lo lắng, chỉ đành lấy một cái ghế nhỏ, ngồi ở cửa Nhân Tâm đường miệng khô mà chờ.

Thành vương vừa mới ra cửa liền thấy thiếu niên hai tay chống má, biểu tình trông mòn con mắt, nhìn thấy mình, đôi mắt to đen bóng rạng rỡ ánh sáng, giống như rất là vui mừng. Hắn vội vàng che trái tim, từng bước một đi đến chỗ thiếu niên.

“Hôm nay có người đến xem bệnh không?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Không có.” Hữu Xu bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Đổi bằng hiệu đi. Nếu thật sự có ai bị bệnh bắt trị tìm tới cửa, mà người lại trị không hết, thì phải kết thúc như thế nào?” Thành vương nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng vươn tay, vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của thiếu niên.

Nếu bây giờ còn là chó con, cái đuôi phía sau Hữu Xu có thể vẫy tới tận trời. Hai má cậu ửng đỏ, đôi mắt tỏa sáng, nói khoác không biết ngượng, “Vương gia ngài yên tâm, trên đời này không có bệnh nào ta trị không hết. Ta biết ngài hiện tại không tin ta, chờ thêm một trận ta danh truyền thiên hạ, ngài lại tới tìm ta.”

Hì hì! Trương Quý đứng ở một bên bật cười một tiếng, những thị vệ còn lại cũng đều run bả vai cố nén ý cười. Hoàng mao tiểu tử này hay là đầu óc có bệnh? Lời này ngay cả Chu đại phu cũng không dám nói, cậu ta lại lặp đi lặp lại nhiều lần, nếu một ngày kia thực sự có ai tìm tới cửa, xem cậu ta kết thúc như thế nào!

Hữu Xu không thềm để ý sự cười nhạo của người khác, nhìn thấy có người bán mút quả, vội vàng kéo tay áo chủ tử, “Vương gia, ta mời ngài ăn mút quả đi?” Cuối cùng không đợi Thành vương đáp ứng liền vài bước chạy lên, mua hết đồng mút quả mà lão hán khiêng, biểu tình trên mặt giống như hiến vật quý.

Thành vương giơ tay lên, che che mắt. Bộ dạng hiện tại của thiếu niên giống như một chú chó con biết phát sáng, sáng rực; lại giống một cục than đỏ ửng, nhiệt lực bắn ra bốn phía, đối với loại người lòng dạ lạnh lùng như hắn mà nói phá lệ có lực hấp dẫn. Hắn không tự giác liền nhớ cậu, nhìn cậu, sau đó tâm tình nhảy động. Để không chế bệnh tình, hắn không để cho ngoại vật quấy nhiễu nỗi lòng mình, sống đến hai mươi lăm hai mươi sáu, ngay cả hỉ nộ ái ố cơ bản nhất cũng không có, giống như hiện tại tinh thần không yên, tâm tình bực bội vẫn là lần đầu tiên. Nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy đôi mắt rực rỡ và lúm đồng tiền bên má thiếu niên, nỗi lòng muốn rời xa phần nào động này tự nhiên liền phai nhạt.

Hắn xoa xoa lồng ngực nhộn nhạo không thôi, đợi rung động bình phục sau đó mới đi lấy mút quả trên đồng cỏ khô, lại bị thiếu niên nắm chặt đầu ngón tay, khuyên, “Đừng lấy cây này, cây này có hơi chua. Ta giúp người chọn một cây ngọt nhất.”

“Tất cả mút quả đều là một hình dạng, người làm sao biết cây nào ngọt nhất?” Hắn đầy mắt hứng thú, dường như quên ngón tay của mình còn bị thiếu niên nắm trong lòng bàn tay.

Thật vất vả nắm được chủ tử, Hữu Xu sao có thể dễ dàng thả hắn ra, càng nắm chặt chút, sau đó đem đồng cỏ khô đưa cho Trương Quý, dùng tay trái chọn chọn bỏ bỏ, do dự không quyết. Cậu tự nhiên có bí pháp có thể nhận ra cây mút quả nào ngọt nhất, rồi lại luyến tiếc thả chủ tử rời đi, chỉ có thể kéo được một khắc là một khắc.

Vào lúc này, một phụ nhân ôm một đứa bé trai lão đảo chạy tới, hô lớn, “Tổng thần y, vị nào là Tổng thần y? Cầu ngài cứu con ta!” Người qua đường vây xem cũng chen chúc tới, trên mặt ai cũng mang theo biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Thành vương thầm nghĩ phiền toái đến, đang muốn bảo thị vệ ngăn người làm cho yên tĩnh lại, cuối cùng đưa bọn họ đến y quán Chu thị an trí, lại thấy thiếu niên bước xa tiến lên, ôm đứa bé trai vào trong ngực.

Vào tay một mảnh ẩm lạnh cứng ngắc, cũng xuất hiện thi ban trình độ khác nhau, hiển nhiên đã chết hơn nửa canh giờ, đại phu bình thường sẽ không nhận, nhưng Hữu Xu lại cảm thấy không phải vấn đề gì lớn. Cậu ôm đứa bé vào Nhân Tâm đường, đặt trên tấm ván gỗ trên giường, lãnh tĩnh hỏi, “Có phải đuối nước hay không?”

“Đúng, đuối nước!” Phụ nhân vội vàng gật đầu, sau đó nhìn trộm đánh giá Tổng thần y, cuối cùng trong lòng lộ bộ một chút. Vị Tổng thần y này cũng quá trẻ tuổi, trên mặt mày tú lệ mang theo vài phần tính trẻ con, hai má phần nộn nhiều thịt, càng có vẻ nhỏ tuổi. Năm nay cậu ta bao nhiêu tuổi? Mười bốn hay là mười lăm? Sách thuốc đã học thuộc lòng chưa? Xem qua mấy người bệnh? Y thuật này thật sự có thể ganh đua cao thấp với Chu đại phu nổi tiếng xa gần ư?

Nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng cười nhạo của người qua đường, phụ nhân rớt cuộc ý thức được mình dường như đã lầm. Đây là những thứ người gì vậy, há có thể lấy mạng người nói giỡn?

Thành vương cũng sinh lòng không vui, thấy Chu Diệu Âm kẹp ở trong đám người, lập tức vẫy tay với nàng, “Người đi giúp Hữu Xu nhìn xem, chỉ sợ cậu ấy ứng phó không được.”

“Hồi vương gia, dân phụ cũng ứng phó không được, đứa bé kia đã chết hơn nửa canh giờ, không thể cứu.”

Thành vương tất nhiên là tin tưởng Chu đại phu không nghi ngờ, thậm chí như vậy nếu phụ nhân này âm ỉ lên liền bảo thị vệ tiến đến xử lý, còn có tấm bằng hiệu ở cửa cũng phải thu hồi, miễn cho đụng phải loại phiền toái này nữa. Hai người đẩy đám người ra đi vào trong, đã thấy thiếu niên cực kỳ bình tĩnh, vừa hỏi phụ nhân xem đứa bé đuối nước ở chỗ nào, vừa lấy ra một lá bùa vẽ vẽ.

Từ từ, sao lại là lá bùa? Tổng chương quỹ đến tột cùng là đại phu hay là đạo sĩ? Phụ nhân bị thái độ không chút hoang mang của thiếu niên lây nhiễm, lúc này cũng có tâm tư nghĩ tới cái khác.

Chu Diệu Âm đến gần nhìn, thấy cậu viết không phải là phương thuốc, mà là vẽ bùa, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình cổ quái. Mấy người qua đường chen vô giúp vui, lúc này sôi nổi ồn ào, “Tổng thần y, người còn đặt ở trên giường kia, sao người không cứu? Người vẽ thứ gì vậy?”

“Cái này người không biết đâu? Người ta là thần tiên, không cần khai dược, vẽ mấy lá bùa rót cho đứa nhỏ là khỏe hết!” Người này ngoài mặt giải thích, kì thực là thâm tổn hại, bởi vì lúc trước Chu đại phu mới vừa đầu pháp với một thần côn, khiến người nọ không dám bước vào Thương Châu phủ một bước. Chu đại phu còn nói, sinh bệnh liền đến xem đại phu uống thuốc, đừng tin tưởng những cái gọi là hòa thượng, đạo sĩ đó, càng đừng uống nước bùa mà bọn họ đưa, chẳng những vô dụng, có khi còn mang độc.

Nhưng có người nghe không ra ý tứ thật, vô cùng lo lắng khuyên nhủ, “Vị tẩu tử này, ngàn vạn lần đừng tin Tống chương quý! Mấy ngày trước có một đạo sĩ cũng nói có thể sử dụng bùa trị bách bệnh, kết quả thiếu chút nữa độc chết tiểu tử Lâm gia, vẫn là Chu đại phu đúng lúc đuổi tới mới đem người cứu trở về. Chu đại phu nói, nước bùa chính là nước bẩn, uống vào chỉ biết sinh bệnh, con trai người đã gặp tội lớn như vậy, đừng khiến nó đã chết cũng không yên ổn!”

Phụ nhân rốt cuộc là đương sự, chỗ nào lại nghĩ thông thấu? Tuy rằng đã mang nghi ngờ với Tống đại phu, lại cố nén không đi ngăn cản.

Nhưng mà nàng không mở miệng nói, cũng có người tiến lên ngăn trở. Chu Diệu Âm bước nhanh đi đến bên cạnh bàn, thấp giọng nói, “Tống chương quý, mê tín là không thể thực hiện, người bồi tội cho mọi người, cứ nói tấm bằng hiệu này là viết chơi, cuối cùng ôn tồn hoà nhã tiễn vị tẩu tử này đi, mọi người xem người nhỏ tuổi tất sẽ không khắt khe. Người nếu khư khư cố chấp, việc hôm nay liền thành trò cười lớn nhất đời người, ngày sau dù y thuật tinh tiến, mọi người cũng khó tin nhiệm người nữa. Mở y quán không có bí quyết gì, một dựa vào y thuật vượt qua thử thách; hai dựa vào tiến đức tu nghiệp, còn lại đều là đường ngang ngõ tắt, chỉ khiến người càng chạy càng lệch.”

Hữu Xu tự mình vẽ bùa, còn bớt thời giờ cho Chu Diệu Âm một ánh mắt miệt thị. Thành vương nhìn không được, tiến lên ẩn bả vai cậu, khuyên nhủ, “Hữu Xu đừng làm rộn, người đây là đang lấy danh dự mình nói giỡn. Một đại phu nếu không có danh dự, làm thế nào chống đỡ Nhân Tâm đường, người đã quên kết cục của Tống Nhẫn Đông à?”

Chủ tử thế mà lại phủ định mình ở trước mặt người ngoài? Hữu Xu càng nghĩ càng giận, đẩy bàn tay đặt ở vai mình của hắn ra, đi đến chỗ đứa bé.

Thành vương quả thật có chút bất đắc dĩ, đang muốn bảo thị vệ đuổi đám người vây xem đi, lại nghe Chu Diệu Âm giương giọng khuyên nhủ, “Tất cả mọi người giải tán đi, không có gì để xem cả. Tấm bằng hiệu này là Tống chương quý viết chơi thôi, đợi lát nữa liền bỏ đi. Cậu ấy nhỏ tuổi, trong nhà lại gặp biến cố, mọi người thông cảm thông cảm.”

Thành vương vốn cũng muốn thu hồi bằng hiệu lại, nhưng không tự chủ trương giống Chu Diệu Âm, mà là chuẩn bị chia sẻ tâm tư với Hữu Xu rồi lại nói. Hữu Xu là một đứa nhỏ rất có chủ kiến, cậu cần người khác tôn trọng.

Quả nhiên, Hữu Xu vừa nghe lời này liền xù lông, từng câu từng chữ chậm rãi nói, “Bằng hiệu này ta xem ai dám động! Hôm nay ta nói ở đây, bệnh mà Chu Diệu Âm người có thể trị, ta có thể trị, bệnh người trị không được, ta cũng có thể trị, bày cái danh thần y trước mặt ta, người còn sớm đó!”

Ha, khẩu khí thật lớn! Người qua đường vây xem đầu tiên là sững sờ, sau đó phát ra tiếng trào phúng. Chu thân y cứu người vô số, thanh danh truyền xa, hoàng mao tiểu tử này cũng không vung nước tiểu soi soi cái đức hạnh ngang ngược kiêu ngạo của mình. Nói quá vụn toàn cần thận bị nước miếng phun chết đuối.

Thành vương đỡ trán, thầm nghĩ đứa nhỏ này thật sự là tùy hứng, thật muốn mang về đánh đòn là xảy ra chuyện gì? Biểu tình Chu Diệu Âm hơi có vẻ xấu hổ, nhưng rốt cuộc vẫn không bỏ được. Huynh trưởng Tống Hữu Xu là vì nàng mà chết, nhìn thấy thiếu niên gây yếu một mình chống đỡ gia nghiệp, mỗi ngày

vắng vẻ chờ đợi lại cô đơn trở về, nàng ta liền khó an tâm, bất tri bất giác liền xem đối phương thành tiểu bối mà chiều cố. Nhưng trên thực tế, phần tình này chỉ sợ đối phương không muốn lĩnh đi? Mình ở trong lòng cậu ta ước chừng là sự tồn tại như kẻ thù diệt gia không đội trời chung.

Chu Diệu Âm còn muốn khuyên nữa, lại nghe phụ nhân giọng the thé nói, “Ta nguyện ý mời Tổng thần y xem bệnh, làm gì hử? Các người đều cút cho ta, đừng chậm trễ Tổng thần y thi thuật!” Cuối cùng hung hăng đẩy Chu Diệu Âm ra.

Tiểu nhị chạy chân của y quán Chu thị vội vàng tiến lên nâng, chỉ trích nói, “Vị tẩu tử này, người còn nói đạo lý không? Chu đại phu của chúng ta là sợ con của người sau khi chết bị tội mới đến khuyên nhủ, sao người lại không lĩnh tình vậy? Nói thật cho người biết, con của người đã sớm chết lâu rồi, đại la thần tiên đến cũng khó cứu.”

Bên kia, Hữu Xu đã dán lá bùa trên trán đứa bé, cao giọng thúc giục, “Người nhà ở chỗ nào? Nhanh chóng gọi tên nó!”

Thiếu niên vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh đệ đệ lập tức kêu gọi, “Cẩu Thặng, Cẩu Thặng, mau trở lại đi, ca ca sai rồi, về sau ca ca mỗi ngày dẫn người đi nhật trứng.”

“Gọi vừa họ vừa tên, gọi nữ danh vô dụng.” Hữu Xu nhắc nhở.

Thiếu niên cuống quýt sửa miệng, “Lý Cẩu Thặng, Lý Cẩu Thặng, mau trở lại đi, ca ca sai rồi, ngày sau tất sẽ hết lòng chăm sóc người, sẽ không bỏ qua người!” Phụ nhân cũng đi tới gọi cùng, vừa hô vừa khóc, vẻ mặt bi thương.

Người qua đường chờ xem náo nhiệt dần dần bị lây nhiễm, ai cũng thu hồi biểu tình vui sướng khi người gặp họa, trầm nghĩ mới vừa rồi trào phúng huyền náo như vậy có phải có chút không phúc hậu hay không? Đứa nhỏ đã sớm chết, ngay cả Chu đại phu cũng cứu không được, người khác nào có biện pháp? So với cho người ta hy vọng lại gặp phải tuyệt vọng, còn không bằng khuyên nhủ nàng ta ôm thi thể về an táng cho tốt.

Vì thế có mấy phụ nhân gương giọng hô, “Tổng chương quỹ, đừng giả thần giả quỷ lừa nước mắt hai mẫu tử này, người hảo hảo khuyên người đi là được, ai cũng sẽ không so đo với người, người đã sớm chết, cũng không phải người trị cho chết.”

Hữu Xu bất vi sở động, đưa tay hơi bấm đốt ngón tay, chắc chắn nói, “Trở lại.” Vừa dứt lời liền có một luồng gió lạnh từ trong đám người xuyên qua, đem vạt áo những người này thổi đến bay vù vù, còn có hàn ý lạnh thấu xương tủy nhập vào cơ thể.

“Shhh, nương, mới vừa rồi là cái gì?” Người bị âm phong cạo qua ai cũng ôm chặt hai tay, sắc mặt trắng bệch. Còn có người nhìn trái nhìn phải, nghi thần nghi quỷ. Ngã tư đường vốn còn nói nhao nhao ồn ào thoáng chốc an tĩnh lại.

Thành vương chỉ lo ngồi chờ giải quyết hậu quả, thấy tình cảnh này không khỏi đứng lên. Âm phong kia thổi tới cửa liền không dám vào, rẽ ngang rẽ dọc bồi hồi không đi, cát bụi bị nó cuốn cuộn thổi lên hình thành một cột bụi màu xám, rõ ràng biểu thị ra lộ tuyến hành động của nó.

Lần này, người qua đường càng thêm cứng lưỡi, kinh hãi khôn kể. Ai cũng sẽ không nhận lầm luồng gió này thành gió tây bắc bên ngoài tùy tiện thổi tới, bởi vì nó tựa như có thần trí, trong chốc lát đi lên bậc thang, trong chốc lát lại đi xuống bậc thang, giống như do dự không quyết.

“Lại, lại thật sự gọi hồn về kìa!” Không biết ai đó nói một câu, mọi người lúc này mới hoàn hồn, vội vàng rút lui, sợ bị tiểu quỷ cọ đến.

“Tổng thần y, là con ta sao? Sao nó không tiến vào?” Phụ nhân muốn ôm chăm trụ gió do âm phong hình thành, lại sợ làm tan nó.

Hữu Xu đi đến bên cạnh chủ tử nói nhỏ, “Vương gia, ngài là quý nhân, trên người tường vân lượn lờ, ánh sáng vạn tượng, sợ là sẽ xung khắc quỷ hồn. Ngài đứng ở chỗ này nó liền không dám tiến vào, còn mong ngài lánh tránh một khắc.”

Trương Quý lần đầu tiên dùng ánh mắt nhìn thẳng đánh giá Tổng chương quỹ, càng xem càng cảm thấy tà môn, nếu không phải vương gia đứng vững vàng, hẳn ta vừa rồi thiếu chút nữa bị dọa đến tè ra quần. Thành vương cũng không làm khó, bước đi ra ngoài cửa. Luồng gió kia quả nhiên thực e ngại hẳn, vội vàng vòng qua, đợi hẳn lui đến chỗ đủ xa mới ào ào vào Nhân Tâm đường.

“Đi vào, thật sự đi vào! Hóa ra vừa rồi là sợ hãi quý khí của vương gia!” Người qua đường kinh hô.

“Hay là Tổng chương quỹ quả thật có khả năng khởi tử hồi sinh?” Không ít người đã tin.

“Để xem xem.” Còn có người nửa tin nửa ngờ.

Chu Diệu Âm xưa nay không tin quỷ thần, mặc dù âm phong thổi đến trước mắt, còn nghĩ đây là gió xoáy nhỏ ngẫu nhiên hình thành, trên mặt lộ ra biểu tình không cho là đúng lại không biết làm sao. Cổ nhân kiến thức thiển cận, hơi chút lừa gạt đã bị lừa, muốn đem y thuật hiện đại phát dương quang đại, cứu trị càng nhiều người, chỉ sợ còn có một đoạn đường thật dài phải đi.

Nàng không muốn quan sát trò khôi hài này nữa, vừa lắc đầu vừa bước đi, lại nghe phụ nhân hét rầm rộ, “Cầu Thặng mở mắt, nó sống!”

Nương của ta ơi, còn thật sự sống à? Người qua đường rất muốn chen vào nhìn, lại sợ nhiễm xúi quẩy, một người hai người rướn cổ lên trông mòn con mắt.

Tổng chương quỹ nâng người dậy, lật lá bùa trên trán cậu bé, đầu ngón tay rung lên liền khiến nó không lửa tự cháy, sau đó ném vào trong một chén nước quấy đều. Lần này động tác vừa lưu loát tuyệt diệu, lại

biến hoá kỳ lạ khó lường, khiến mọi người nhìn chằm chằm.

“Bùa này sao bỗng nhiên bốc lửa? Thủ đoạn thật thần diệu!” Người qua đường sợ hãi than liên tục.

“Hay là Tổng đại phu quả thật là thần tiên? Chúng ta đều nhìn nhầm rồi?”

“Sống, quả thật sống! Đang uống nước bùa kia!” Người nào đó chen đến trước nhất không dám tin mà kêu to. Những lời này giống như giọt nước rơi vào chảo dầu, khiến cả phố Thần Nông đều sôi trào lên.

Thành vương đứng ở hành lang chờ đợi lập tức đi vào, quả nhiên thấy thiếu niên đang đút nước cho cậu bé, cũng thận trọng dặn dò, “Ngày sau đừng để cho nó tới gần con sông bị đuổi nước. Mới vừa rồi nó vẫn chưa vào quỹ môn quan, mà là từ trong sông tới, nói vậy là bị quỷ chết đuổi Chop tới làm thể thân. Quỷ chết đuổi kia đã nhận chuẩn nó, chỉ cần nhìn thấy nó tới gần bờ sông, sẽ nghĩ mọi cách dẫn nó đi xuống. Sinh tử có mệnh, ta cứu nó một lần đã là ngoại lệ, quả quyết không có lần thứ hai, thứ ba.”

Phụ nhân và đại nhi tử liên tục gật đầu, liên tiếp đồng ý, ánh mắt nhìn về phía Tổng chưởng quỹ tràn đầy kính sợ và cảm kích.

Chu Diệu Âm và tiểu nhị chạy chân đã ngơ ngốc, qua một hồi lâu mới vội vàng chạy lên, vừa bắt mạch, vừa vạch mí mắt, vừa thăm dò hơi thở, biểu tình càng ngày càng hoảng sợ. Thân thể vốn đã cứng ngắt biến thành mềm nhũn, máu đọng lại lưu thông, thi ban cả người cũng vô tung vô ảnh, tuy rằng hơi thở mỏng manh, ý thức mơ hồ, nhưng rốt cuộc là sống lại!

Làm sao có thể chứ? Làm sao có thể! Chẳng lẽ mới vừa rồi mình nhìn lầm? Chu Diệu Âm càng nghĩ đầu óc càng loạn, nắm chặt cổ tay đứa bé nhiều lần dò xét mạch đập, lại không chịu buông tay. Phụ nhân rất phản cảm hành động tự cho là đúng của nàng trước đó, một tay đẩy nàng ra, trách mắng, “Đi xa chút, hài tử nhà ta không cho người xem. Cái gì Chu thần y, đệ nhất quốc thủ Ngụy quốc, ta phi!”

Lần này ngay cả tiểu nhị chạy chân miệng lưỡi bén nhọn cũng không thể nói gì hơn. Hẳn ta hoặc nhiều hoặc ít đi theo Chu đại phu học một chút y thuật, không đến mức ngay cả người chết người sống cũng phân không rõ. Đứa nhỏ này trước đó quả thật đã chết, nhưng mà lại sống lại, thiên chân vạn xác, không thể giả được! Tổng chưởng quỹ đến tột cùng có lai lịch gì? Thần tiên sống à?

Thành vương càng không tin quỷ thần hơn cả Chu Diệu Âm, trầm ngâm nói, “Hay là đứa nhỏ này trước đó chỉ là chết giả?”

Hữu Xu vốn đã ngẩng đầu ưỡn ngực, chờ chủ tử nhìn mình với cặp mắt khác xưa, thoáng chốc giống như bị tưới một gàu nước lạnh, từ trong đến ngoài lạnh thấu tim. Hai má cậu nhanh chóng đỏ lên, không chút nghĩ ngợi nói, “Phóng thí! Nó rõ ràng là ta cứu sống!”

“Phóng, thí?” Thành vương nhấc mí mắt, từng câu từng chữ chậm rãi lặp lại. Lời thô tục bậc này, thiếu niên đến tột cùng học được từ chỗ nào? Thật nên mang về rửa miệng!

Hữu Xu vội vàng che miệng, dùng mắt to vô tội nhìn lại. Này thật sự không thể trách cậu, mặc cho ai sống cùng một hán tử mở miệng ngậm miệng chính là thô tục vài chục năm, cũng tránh không được bị chút ảnh hưởng. Về sau không bao giờ nói còn không được sao? Cậu gơ hai tay lên, làm động tác đầu hàng.

Thành vương vừa bực mình vừa buồn cười, không biết sao, lại cực muốn mang thiếu niên về quản giáo. Nhưng vào lúc này, Chu Diệu Âm bình tĩnh đại ngộ, liên tục vỗ tay, “Vương gia nói đúng! Đứa nhỏ này trước đó không chết, nhất định là ta nhìn lầm rồi!”

Cũng chỉ có như vậy mới có thể cứu lại thế giới quan tràn ngập nguy cơ của nàng. Da Vinci đã từng nói qua: chân lý chỉ có một, nó không ở trong tôn giáo, mà ở trong khoa học. Cái gọi là quỷ thần đều là mê tín, mê tín là giả dối! Nàng một lần lại một lần khuyên bảo chính mình, biểu tình từ kinh hãi mê man biến thành kiên định bất di.

Người qua đường ngoài cửa cũng dễ dàng tin tưởng phán đoán của Chu đại phu. Cái chuyện khởi tử hồi sinh này quá huyền hoặc, người bình thường thực khó tiếp thu, nhưng mà đối với những người tin tưởng việc này, ánh mắt nhìn về phía Tổng chương quỹ đổi rồi lại đổi, cuối cùng hóa thành khôn kể kính sợ.

Hữu Xu thật vất vả xông ra một chút tên tuổi, đảo mắt bị chủ tử làm tan hơn phân nửa, trong lòng miễn bàn ghen ghét bao nhiêu. Cậu cực kỳ muốn trừng chủ tử một cái, lại không có lá gan đó, chỉ đành phồng má nói, “Ta đem người cứu sống, đây là sự thật không thể chối cãi. Đều giải tán đi, đừng chắn cửa tiệm ta, ta còn muốn buôn bán!”

Bị người đuổi, Thành vương cũng không nổi giận, chỉ vào đồng cỏ khô hỏi, “Mút quả của ta đâu?”

“Không cho người ăn! Sớm muộn gì cũng có một ngày người chủ động đến cầu xin ta!” Hai mắt Hữu Xu rực sáng, giống như đốt hai ngọn lửa.

Thành vương rất muốn cười, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn được, vừa gật đầu vừa đi ra ngoài, “Được, vậy người cứ chờ bốn vương đi.”

Chu Diệu Âm cũng chấp tay cáo từ, sắc mặt chợt xanh chợt trắng cực kỳ khó coi. Nàng chân trước mới vừa bước ra cửa tiệm, sau lưng liền có rất nhiều người chen vào, cao giọng hô, “Tổng thần y, trên người của ta không thoải mái, ngài nhanh hỗ trợ nhìn một cái.”

Hữu Xu xem như đã suy nghĩ cẩn thận, người khác sợ dĩ xem nhẹ cậu, bởi vì tư thái của cậu không đủ cao, nếu giả bộ tiên phong đạo cốt, thần bí khó lường, người ta ngược lại vội vàng tới cầu y, tấm bảng hiệu “miễn phí chẩn trị” trước kia căn bản không nên bày ra. Chính cái gọi là ngã một lần, khôn hơn một chút, cậu vươn tay về phía ngoài cửa, kiêu căng nói, “Nhìn thấy không? Bản nhân chuyên trị bệnh bất trị, cái gì đau đầu nhức óc đừng tới tìm ta, ra cửa quẹo trái đến y quán Chu thị, bọn họ có thể trị.”

Cậu vốn dĩ thân mang đế khí, lại ở lâu trên địa vị cao, bày ra biểu tình bàng quan rất là hù người, mọi người vừa đối diện với hai mắt cậu liền sôi nổi lui bước, thầm nghĩ Tổng chương quỹ này quả thật có chút tài năng, y thuật của cậu huyền diệu khó giải thích, hiển nhiên không cùng một đường với Chu đại phu. Chu đại phu còn thuộc về phạm trù phạm nhân, cậu lại có chút quỷ thần khó lường, khó có thể đo lường.

Thôi thôi, vẫn là chờ bệnh nặng lại đến đi.

Từ hôm nay, đánh giá về Tổng chương quỹ xuất hiện hai cực phân hoá. Có người nói cậu vận khí tốt, không cẩn thận nhất được chỗ hổng của Chu đại phu, lần tới không chừng xấu mặt như thế nào; còn có người nói cậu pháp lực cao thâm, căn bản không phải phạm nhân như Chu đại phu có thể bằng được, dù là người hai chân đều bước vào quỹ môn quan, cậu cũng có thể cứu trở về.

Mẫu tử ba người được cứu tận hết sức lực giúp Nhân Tâm đường tạo chính danh, trưởng tử kia chết sống muốn báo đáp ân tình của Tổng chương quỹ, cuối cùng được cậu giữ lại làm chạy chân. Tổng chương quỹ mỗi ngày đều phải đến y quán Chu thị chuyển vài vòng, nhìn thấy người bệnh trầm trọng nguy hiểm liền ngôn từ chuẩn xác mà nói “Bệnh này của người chỉ ta có thể trị”, giống như đối đầu với Chu đại phu. Dần dà, cậu liền được cái tên hiệu “chỉ ta có thể trị”, khiến người ta nghe xong dở khóc dở cười.

114. Chương 114

Lại nói Chu Diệu Âm trở lại y quán Chu thị, nhớ tới đứa nhỏ đuối nước trước đó, tâm thần còn có chút hoảng hốt, hãy còn đang ngẩn người, lại nghe tiểu nhị chạy chân cẩn thận hỏi, “Chu tỷ, người nói thật, đứa bé trước đó quả thật là chết giả à?” Lúc đứa nhỏ đưa tới hân ta cũng sờ soạng mấy lượt, quả thật đã chết, chẳng những tứ chi cứng ngắc, ngay cả thi ban cũng xuất hiện, không có khả năng nhận sai.

Chu Diệu Âm đang có ý đồ thuyết phục chính mình, hiện giờ lại thêm người làm trong tiệm, phục hồi lại tinh thần nhìn lại mới phát hiện tất cả mọi người trong tiệm nhìn mình chăm chăm, trên mặt tràn đầy kinh nghi và tò mò. Người chết sống lại, việc này hoàn toàn vi phạm khoa học giáo dục năng tiếp thu đời trước, cho nên bất luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, mặc dù tận mắt nhìn thấy cũng phải tìm ra đủ loại lý do để phủ định.

Nàng đang tổ chức ngôn ngữ, một tiểu cô nương làm việc vặt đặt câu hỏi, “Âm phong kia quả thật là quỷ hồn của Lý Cầu Thặng sao?”

“Nói vậy, trên thế giới nào có quỷ, bất quá là gió xoáy ngẫu nhiên hình thành thôi.” Chu Diệu Âm lập tức phủ định.

“Nếu như thế, triệu hồn phù kia sao lại vô duyên vô cớ bùng lên?” Lại có một người truy vấn.

“Tất nhiên là thoa chất hóa học bắt lửa, chẳng hạn như photpho trắng, magiê vân vân.” Mấy ngày trước, Chu Diệu Âm vừa mới dùng nước tiểu lấy ra một ít photpho trắng, liền tìm ra vẽ loạn trên giấy Tuyên Thành, sau đó dùng thước nhiều lần ma sát, dẫn lửa bùng lên.

Bọn tiểu nhị nhìn ngây người, vỗ tay nói, “Thì ra là thế, vẫn là Chu tỷ kiến thức rộng rãi.”

Chu Diệu Âm giống như bị chính mình thuyết phục, khí thế lại trở nên sung túc, “Cái gọi là thi pháp của

đạo sĩ, mười phần đều là mảnh khoe giả thần giả quỷ bịp người. Ví dụ như chiêu hồn hỏi người, bắt quá là bà cốt biết nói tiếng bụng. Còn có đạo sĩ lấy một thanh kiếm gỗ đào chỉ vào người giấy, người giấy liền chảy ra máu tươi, bởi vì bên ngoài người giấy thoa nghệ, kiếm gỗ đào tẩm dung dịch kiếm, hai thứ kết hợp sinh ra phản ứng hoá học, nếu các người không tin, ta biểu diễn tại chỗ cho các người một lần.”

Mọi người liên tục nói được.

Chu Diệu Âm hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, dứt khoát khua chiêng gõ trống, bảo hàng xóm láng giềng đến lớp học phản mê tín của nàng. Sau khi xuyên qua đến Ngụy quốc, nàng đau đầu nhất chính là dân chúng bị bệnh không uống thuốc, ngược lại mời hòa thượng đạo sĩ trừ tà, vô ích hại rất nhiều mạng người. Vốn tưởng rằng trải qua cố gắng của mình, mọi người đã từ từ tin tưởng lực lượng khoa học, nhưng trải qua sự kiện Tổng chưởng quỹ, rất nhiều người dường như lại bị lừa gạt, khiến nàng cảm thấy bội phần thất vọng.

Nàng dọn trống tiền đường, nhất nhất bày ra các kỹ xảo quen thuộc của đạo sĩ, có thuật bắt quỷ, ảo thuật, thuật biến đá thành vàng, giấy trắng biến thành hoa vân vân, mọi người nhìn mà trợn mắt há mồm kêu thần dị, đợi nàng tiết lộ đáp án lại liên tiếp kêu bị lừa, bất tri bất giác liền đem Tổng chưởng quỹ nhét vào hàng ngũ “bọn bịp bọn giang hồ”.

Một thí nghiệm nhỏ cuối cùng, Chu Diệu Âm nhúng gậy sắt vào trong nước phèn đen, sau khi lấy ra biến thành “gậy vàng”, bảo mọi người ghé sát vào nhìn. Phát hiện Hữu Xu cũng ở trong đám người, nàng ngăn người, giải thích, “Tổng chưởng quỹ, ta làm như vậy cũng không phải là nhằm vào người, mà là để mọi người hiểu rõ, trên thế giới này cũng không có cái gì gọi là quỷ thần, bị bệnh liền đến xem đại phu uống thuốc, đừng kỳ thác hy vọng với những thứ mờ mịt vô tung.”

Hữu Xu lạnh nhạt nói, “Ba nghìn đại thể giới, ba nghìn tiểu thể giới, mỗi cái đều có chỗ huyền ảo, nếu Chu đại phu chưa từng trải nghiệm, cũng không cần nói quá vẹn toàn.” Cuối cùng xoay người rời đi.

Lớp học phản mê tín của Chu Diệu Âm liên tục mở ba ngày, lấy được thành công thật lớn, ngay cả nhóm quyền quý cũng nghe tin mà đến tỏ vẻ ủng hộ. Thời buổi này, ai cũng sẽ không xem nhẹ tính mạng mình, Chu đại phu là đệ nhất quốc thủ Ngụy quốc, ai cũng không dám dễ dàng đắc tội, không thấy Thành vương lấy lễ đối xử, kính nhường ba phần với nàng ta hay sao? Bệnh tim của Thành vương ngay cả viện thủ của thái y viện cũng trị không hết, đến tay Chu đại phu lại mấy lần hiểm tử hoàn sinh, có thể thấy nàng quả thật có bản lĩnh thật sự. Nàng nói mê tín không thể thực hiện, vậy tất nhiên là không thể thực hiện.

Đáng thương Hữu Xu mới vừa xông ra một chút tên tuổi đã bị Chu Diệu Âm ép tới gắt gao, trong lòng phải gọi là ghen ghét. Có điều Nhân Tâm đường cũng không phải hoàn toàn không có chuyện làm ăn, cực khổ chờ bảy tám ngày cuối cùng có mấy tráng hán nâng một thi thể tới cửa, xin cậu hỗ trợ cứu trị.

Để đề cao cốt cách, trên phương diện cứu người Hữu Xu cũng có lựa chọn. Cậu lệnh tráng hán đặt thi thể ở ngoài cửa, ngay cả vải bọc xác cũng không xúc lên liền bấm đốt ngón tay, cuối cùng từ từ mở miệng, “Người này ta cứu không được.”

“Người không phải xưng là hoạt tử nhân nhục bạch cốt sao?” Một tráng hán trong đó sờ soạng chủ thi trong ngực.

Hữu Xu một chút cũng không sợ, tiếp tục nói, “Người này sinh năm Khang Nguyên hai mươi lăm, bảy tuổi tang phụ, mười tuổi tang mẫu, mười hai tuổi vào rừng làm cướp, mười ba tuổi trong tay có mạng người thứ nhất, hai mươi bảy tuổi giết người hơn trăm, là Giang Âm đệ nhất phi đại danh đỉnh đỉnh, hai mươi chín tuổi trốn vào Lương Giang, ba mươi tuổi rửa tay chậu vàng, có thể nói tội ác chồng chất. Hắn sở dĩ ăn bánh gạo nếp cũng có thể bị ghen chết là gặp trời phạt, Tống Hữu Xu ta cũng không dám đối nghịch với ông trời.”

Người qua đường vậy xem vốn còn tưởng rằng Tống chương quỹ nói hươu nói vượn, chỉ để từ chối việc khổ sai này, lại thấy vài tên tráng hán lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó sôi nổi rút chủy thủ ra chạy trốn tứ phía. Tất cả bọn họ đều là huynh đệ của người chết, cùng phạm án giết người, bằng cáo thị truy nã hiện giờ còn đặt trên bàn của quan viên các nơi, một khi bị bắt lấy tất sẽ bị lăng trì. Nhưng bọn họ đã sớm học được thuật dịch dung từ Miêu Cương, dù cha ruột mẹ ruột đứng trước mặt cũng không nhận ra, sao lại để một hoàng mao tiểu tử gọi ra thân phận?

Người chứng kiến thật sự rất nhiều, căn bản giết không nổi, vẫn là nhanh chóng chạy thoát đi! Những người này mới vừa chạy ra ngoài nửa con phố, đã bị thị vệ tuần tra ngăn chặn bắt giữ. Trong lúc bối rối bọn họ đá lẫn tấm ván gỗ, khiến thi thể cứng ngắc lẫn xuống bậc thang, vài bọc thi thể mở ra, lộ ra gương mặt ghen tím, một viên bánh gạo nếp bởi vì lực đạo va chạm mà từ cái miệng há to rơi ra, lăn hai vòng trên mặt đất.

“Nương của ta ơi! Nhìn cũng không nhìn liền biết là bị bánh gạo nếp làm ghen chết!” Một người qua đường trừng mắt còn lớn hơn chuông đồng.

“Mới vừa rồi bộ khoái đã nói, những người đó quả thật là Giang Âm đạo phi! Sao Tống chương quỹ lại biết? Thật sự là tính ra à?”

“Hắn là tính ra đi? Lúc Giang Âm đệ nhất phi quy ẩn cậu ta còn đang bú sữa mẹ, chỗ nào có thể biết những chuyện bí mật đó!”

Trong lúc nghị luận sôi nổi, vài tên thị vệ rất nhanh chạy tới, nâng thi thể trên đất đến quan phủ, lại có mấy người nhiều lần đặt ra nghi vấn với Tống chương quỹ, đều chỉ nhận được một câu đáp “tính ra” của cậu. Bởi vì vương gia sớm có phân phó, phải nhìn chăm chăm Tống chương quỹ, cho nên mới luôn có thị vệ tuần tra phố Thần Nông, bọn họ không dám tùy ý giam người vương gia muốn chiếu cố, chỉ đành thẩm vấn những tráng hán còn lại trước, nếu chứng minh bọn họ quả thật không có liên lụy với Tống chương quỹ, việc này liền thôi.

Tin tức tiến đến Thành vương phủ, trên mặt Thành vương không có chút phản ứng, mà Trương Quý lại hoảng sợ. Hắn ta hỏi rồi lại hỏi, xác định trước đây bọn đạo phi cũng không nhận biết Tống chương quỹ, mà đại ca bọn họ cũng là lúc ăn sáng cùng ngày bị ghen chết, liên tục đưa đến Nhân Tâm đường, giữa đường cũng không chậm trễ, bởi vậy Tống chương quỹ không thể biết được nguyên nhân cái chết. Đối một cách nói, ngoại trừ bấm đốt ngón tay, Tống chương quỹ không có con đường khác để biết được những chuyện bí mật đó.

“Vương gia, Tống Hữu Xu này có chút tà môn! Cậu ta nói có thể trị tốt bệnh của ngài...” Trương Quý có chút dao động.

“Để xem lại đi.” Thành vương xua tay.

Lần này vừa thấy lại quá ba ngày, ngoài cửa Nhân Tâm đường lần thứ hai đặt một thi thể, lúc này nâng thi thể chính là một đôi vợ chồng, nói con mình bộc phát bệnh nặng bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, cầu Tống chương quỹ cứu mạng. Hữu Xu thanh thần đi đến ngoài cửa, bấm ngón tay tính toán, nói, “Khang Nguyên những năm cuối, công công (*cha chồng*) người mắc bệnh nặng, đúng lúc phu quân người ra ngoài buôn bán, ba tháng chưa về. Người ngại công công tê liệt trên giường là một trời buộc, liền bỏ đói ông ấy bảy ngày bảy đêm, rốt cuộc khiến ông ấy đói chết, mặt ngoài lại bày ra vẻ hiếu thuận hiền thực, che mắt tất cả mọi người. Bởi vì người không phụng dưỡng cha mẹ chồng, ông trời liền phạt người không có con đến chết, đây là người tạo nghiệt báo ứng lên người con người, ta cũng không thể cứu.”

Người qua đường ồ lên, lại không giống lần thứ nhất trào phúng cậu hồ ngôn loạn ngữ, ngược lại đồng loạt nhìn về phía người phụ nữ. Người phụ nữ vốn còn khóc đến kinh thiên động địa lúc này đã tắt lịm không tiếng động, trên mặt lúc thì thoáng hiện vẻ kinh sợ, lúc thì lộ ra vẻ dữ tợn, vừa đối diện với ánh mắt kinh nghi bất định của trưởng phu liền thét chói tai chạy đi.

Không cần hỏi lại, việc này tất nhiên là thật. Trung niên nam tử bị bỏ lại lập tức ôm lấy thi thể, cũng không phải đuối theo thê tử, ngược lại đi đến quan phủ. Hắn muốn gõ trống kêu oan, minh oan cho phụ thân uống mạng.

Hữu Xu dõi mắt trông về phía xa, biểu tình lạnh nhạt, tay áo rộng lớn ở trong gió rét bay phất phới, rất có vài phần tư thái cao nhân đặc đạo. Đợi người qua đường nhìn đủ cậu mới xoay người về quán, sau khi đóng cửa liền dùng lực múa may nắm tay, một đôi mắt gian trá lóe sáng. Đáng thương những người bên ngoài đã bị “thần toán” che đậy hơn phân nửa, còn tưởng cậu biến hoá kỳ lạ khó lường, thủ đoạn siêu phàm cỡ nào, lại nào biết được ở sau lưng cậu lại là cái điệu bộ chó con này.

Nhóm học đồ y quán Chu thị cũng tránh ở bên đường xem náo nhiệt, trở lại trong quán liền kể mọi việc với Chu Diệu Âm, cuối cùng hỏi, “Chu tử, hai lần đều bị cậu ta đoán chắc, hay là cậu ta thực sự có vài phần đạo hạnh?”

Ánh mắt Chu Diệu Âm biến đổi mấy lần, cuối cùng lắc đầu, “Không có khả năng, vận mệnh của chúng ta hoàn toàn do chính mình quyết định, không có cái gì gọi là ông trời cả. Cậu ta khẳng định là nghe nói từ miệng ai đó.”

“Nếu là ngẫu nhiên nghe nói, những người đó sao lại liên tiếp chết đi lại nâng đến Nhân Tâm đường? Giống như vội vàng để cậu ta vạch trần vậy. Trên đời không có chuyện trùng hợp như thế đi?”

“Đều nói không khéo không thành sách, lỡ như trùng hợp như thế thì sao?” Chu Diệu Âm nhất quyết.

Nhóm học đồ có người gật đầu, có người trầm tư, còn có người trong lòng lay động, nhưng bất luận người bên ngoài tin hay không, Hữu Xu nên giả ngẫu như thế nào thì vẫn giả ngẫu như thế đó, tiểu bệnh tiểu đau tuyệt đối không xem, tình nguyện không kiếm một phân tiền cũng sẽ không làm hạ giá Nhân Tâm đường. Vì thế lại qua ba ngày, một đại nhân áo gấm nâng lão gia tử nhà mình tìm tới cửa.

Hắn không dám tùy ý bước vào Nhân Tâm đường, chỉ đành đặt thi thể trên bậc thang, chấp tay nói, “Tổng thần y, gia phụ là đại thiện nhân nổi tiếng gần xa, chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý, nếu ngài cứu ông ấy, tuyệt đối sẽ không trái với giới luật của trời, còn mong ngài vươn tay viện trợ.”

Trái với giới luật của trời? Người tưởng ta là Tôn Ngộ Không hả? Hữu Xu run rẩy khước miệng, theo thường lệ đi đến ngoài cửa bấm đốt ngón tay một phen, khoát tay nói, “Lão gia tử không có duyên với ta, không thể cứu, người nâng trở về đi.”

“Là không thể cứu hay là cứu không được?” Tào đại nhân sốt ruột cứu cha, không khỏi dùng phép khích tướng.

Hữu Xu vẫn không bị lừa, lại ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, “Phụ thân người làm việc thiện tích đức, đều có phúc báo. Ông trời để ông ấy tạ thế lúc này, là đem phúc báo kéo dài cho con cháu Tào gia. Nếu ta không tính sai, sở dĩ người vội vã cứu ông ấy, chỉ vì tiếp qua nửa tháng liền được thăng nhiệm chức tả giám quân đi? Nếu đúng lúc gặp đại tang, chức vụ này sợ là vô duyên với người?”

Tào đại nhân vẻ mặt hoảng sợ gật đầu, “Đúng vậy! Tổng thần y quả là cao nhân!”

“Nhưng người chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai, nếu người thăng nhiệm tả giám quân, tất sẽ cuốn vào một trọng án tham ô quân lương, gánh tiếng xấu thay giám quân tiền nhiệm từ đó rơi vào kết cục cửa nát nhà tan. Phụ thân người không phải đang hại người, mà là đang cứu người, người an tâm về nhà tang phục đi.” Hữu Xu phát ổng tay áo, nhất phái văn đàm phong khinh.

Tào đại nhân liên tưởng đến đủ loại điều phối của Thành vương trong quân gần đây, càng tin tưởng việc này không nghi ngờ, một lát sau không ngờ mồ hôi ướt đầm, gan nứt hồn bay. Lúc này hắn quỳ xuống, liên tục dập đầu ba cái, thành tâm thành ý nói, “Ấn điểm hóa của Tổng chương quỹ Tào mãi suốt đời khó quên. Ngày sau nếu ngài cần đến, Tào mãi không dám chối từ!” Dứt lời nhấc tay hô lớn, “Nâng lão thái gia trở về lo việc tang ma!”

Đoàn người chậm rãi mà đến lại chậm rãi mà đi, khiến người vây xem nhìn trợn mắt há mồm, kinh nghi bất định. Bọn họ không nghe được Tổng chương quỹ nói gì với Tào đại nhân, nhưng càng như thế, càng cảm thấy Tổng chương quỹ sâu không lường được.

Hữu Xu cảm thấy thanh thế đã đủ, lúc này mới nhắc bút lông, thêm hai hàng chữ trên bảng hiệu ngoài cửa: một, người tội ác chồng chất không cứu; hai, người không có duyên không cứu; ba nếu tâm tình sáng khoái, gặp người tất cứu; bốn, nếu tâm tình khó chịu, thiên vương lão tử cũng không cứu.

Nhìn khẩu khí này, quả thực lớn đến chọc trời! Nhưng người vây xem chỉ ồn ào một trận liền sôi nổi ngậm miệng, biểu tình hiện ra vài phần khiếp sợ. Tổng chương quỹ liên tiếp cự tuyệt ba người, tuy có quan ngại từ chối, nhưng đã sớm truyền ra thanh danh liệu sự như thần, cao minh hơn những đại phu chỉ biết y thuật rất nhiều, cũng khó chọc hơn rất nhiều.

“Tổng chương quỹ, ngài giúp ta xem bói đi?” Có người đánh bạo tiến lên.

Hữu Xu chỉ chỉ bằng hiệu trên đầu, “Nơi này là y quán, không phải tiệm xem bói, chớ có vô sự gây chuyện.” Ánh mắt đậm mạc lạnh như băng kia giống như đang nhìn một vật chết, trực tiếp hù dọa mọi người đi mất. Trong lúc nhất thời, Nhân Tâm đường lại biến thành trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Thành vương đã sớm nhận được tin tức, lúc này đang nghĩ lại, “Án tham ô quân lương, có ai để lộ ra ngoài?”

“Khởi bẩm vương gia, tuyệt đối không có ai lộ ra tin tức.” Âm vệ chắc chắn nói.

Chính cái gọi là dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người, Thành vương tự nhiên sẽ không hoài nghi tâm phúc của mình, trầm ngâm nói, “Hay thật sự là tính ra?”

“Cũng chỉ có thể giải thích như vậy.” Âm vệ chấp tay.

“Tào Mạc Ngôn này thật sự là có vài phần vận khí. Nếu bản thân hắn ta nhảy vào trong bùn lầy, dưới tình huống chư vị phiên vương một mực trộn đục nước, bốn vương muốn bảo vệ hắn sợ là cũng bất lực.” Thành vương gật đầu, “Quê này tình chuẩn.”

Trương Quý canh ở một bên vội vàng góp lời, “Vương gia, Tổng chương quỹ càng xem càng không giống phạm nhân, bệnh của ngài...”

Thành vương vẫn là câu nói kia, “Để xem lại.” Hắn thích bộ dạng thiếu niên nhảy nhót vì bệnh của mình, luôn nhìn không được đùa một phen.

Sau khi đổi bằng hiệu, Hữu Xu bảo Lý Cầu Đản, cũng chính là ca ca Lý Cầu Thặng trông chừng cửa hàng, bản thân đi bằng bằng qua y quán Chu thị.

Tiểu nhị chạy chân vờn tay chặn cửa, châm chọc nói, “Ai đó, Tổng chương quỹ lại tới đoạt việc làm ăn à? Người xem xem, đây là Vương công tử người nói trị không hết, hôm nay hắn đã khỏe mạnh xuất viện.”

Hữu Xu nhón chân nhìn, quả nhiên là Vương công tử. So với nửa tháng trước như bộ xương, hiện tại hắn ta nở nang hơn rất nhiều, hai má cũng lộ ra đỏ ửng khỏe mạnh, hoàn toàn không giống bộ dạng bệnh nặng mới khỏi. Hai nha đầu mỹ mạo một trái một phải nâng đỡ, Vương phu nhân rơi ở phía sau, đối diện Chu Diệu Âm thiên ân vạn tạ.

Hữu Xu lắc đầu, chắc chắn nói, “Người đừng ngang ngược với ta. Ta nói bệnh của hắn trị không được chính là trị không được, phần phệ còn lợi hại hơn.” Không quá nửa tháng khiến cho người gầy như que củi khôi phục thể trọng bình thường, tuyệt đối không có khả năng này, trừ khi trên người Chu Diệu Âm có linh vật nhanh chóng bổ sung nguyên khí, ví dụ như âm dương nguyên khí phù linh tinh.

Tiểu nhị đang muốn phản bác, lại nghe Vương phu nhân hùng hổ mắng, “Tiểu tạp mao chỗ nào tới, lại nguyên rửa con ta như vậy? Người tới, đánh cho ta...” Lời còn chưa dứt, một nha hoàn nhanh chóng chạy

đến bên người bà ta, nhất nhất kể lại những sự tích của Tống chương quỹ gần đây.

Tận trong xương Vương phu nhân vẫn mê tín, không dám dễ dàng đắc tội loại người này, vội kéo ra khuôn mặt tươi cười bồi tội, sau đó phần nộ rồi đi.

Chu Diệu Âm hơi chấp tay với Hữu Xu, khuyên, “Tống chương quỹ, tuy cái chết của lệnh huynh là do ta gây ra, nhưng cũng là hấn tự làm bậy không thể sống, nếu trong lòng người có oán, chúng ta âm thầm giải quyết, không cần âm ỉ đến y quán. Quấy rầy ta thì cũng thôi, đừng quấy rầy người bệnh cần y.”

Lệnh huynh? Tống Nhấn Đông? Hấn nào có can hệ với ta? Hữu Xu đang muốn mở miệng nói, lại thấy chủ tử đi nhanh vào, sắc mặt xanh mét, “Tống Hữu Xu, bằng hiệu của người là xảy ra chuyện gì?” Âm vệ chỉ bấm báo chuyện Tào Mạc Ngôn, vẫn chưa nói cậu thay đổi bằng hiệu, cho nên Thành vương thiếu chút nữa bị chói mù mắt.

Hữu Xu đang muốn chưa Chu Diệu Âm vài câu lập tức héo, ngập ngừng nói, “Là, chính là chuyện như vậy đó.”

“Sao người lại tùy hứng như thế? Thiên vương lão tử cũng không cứu, những lời này người có thể nói à? Nhanh xóa bốn chữ kia, miễn cho bị người ta bắt lấy nhược điểm!” Thành vương tận lực đè thấp âm lượng, thấy thiếu niên cứng cổ không động, chỉ đành lệnh âm vệ đi xử lý, cuối cùng đỡ trán thở dài.

Chu Diệu Âm thấy hai người dán vào nhau khe khẽ nói nhỏ, người kéo tay áo ta, ta nắm chặt bả vai người, tư thái kín không hề hở, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác cổ quái nào đó. Nàng đang muốn tiến lên chào hỏi, lại thấy Trương Quý mang theo một cái rương nhỏ tiến vào, nịnh nọt nói, “Tống chương quỹ, vương gia sưu tập rất nhiều sách thuốc trân quý, hiện tại đặt hết ở cửa Nhân Tâm đường, ngài mau trở về kiểm kê.”

“Người đưa ta sách thuốc làm chi?” Hữu Xu là một con cún, gương ép trong chốc lát lại bắt đầu vui rạo rức mà vẫy đuôi.

“Tất nhiên là cho người tôi luyện y thuật cho tốt, đừng cả ngày giả thần giả quỷ.” Thành vương cũng không biết trong mắt mình tràn đầy nhu tình.

“Vậy người có đưa sách cho Chu Diệu Âm hay không? Nếu người từng đưa cho nàng, ta liền từ bỏ.” Lần đầu tiên Hữu Xu hiểu được cái gì gọi là ghen tị. Kỳ thật cậu không muốn so đo phân bì với Chu Diệu Âm, nhưng luôn nhịn không được.

Bị người ta hạ thể diện như thế, Thành vương vốn nên nổi giận, nhưng không biết sao lại vô cùng muốn cười, đang muốn mở miệng giải thích, lại nghe Chu Diệu Âm chủ động phủ nhận, “Tống chương quỹ đừng đa tâm, ta với vương gia bất quá là quan hệ đại phu người bệnh bình thường. Chỗ vương gia sưu tầm sách phong phú, ta chỉ mượn mấy quyển, hiện tại đều đã trả lại.”

Lúc này Hữu Xu mới nhếch miệng ngây ngô cười, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, vô cùng ngọt

ngào. Thành vương nhìn vừa ý, cũng cười rộ lên theo.

Ánh mắt Chu Diệu Âm lại hơi trầm xuống, tim như kiến gặm. Vương gia dung mạo tuấn mỹ và lại xuất thân cao quý, nàng sao có thể không động tình? Chỉ nề hà đối phương nhìn như túng quăn kì thực cao không thể leo tới, nàng cũng chỉ có thể yên lặng lui giữ, vốn tưởng rằng chờ vài năm, vài chục năm, chung quy có thể ủ nóng tảng đá kia, lại không ngờ Tống Hữu Xu chưa ủ, hần đã nóng. Hần sẽ quan tâm tiền đồ của Tống Hữu Xu, sẽ để ý ngôn hành cử chỉ của cậu, sẽ tức giận với cậu, cũng sẽ cùng cậu mỉm cười. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, vương gia đã đem đối phương nhét vào trong cánh cửa trái tim, mà chính mình thì vẫn còn quanh quẩn bên ngoài cánh cửa lớn rắn chắc, lạnh lùng này.

Nàng cực kỳ không cam, nhìn bóng dáng hai người cùng nhau rời đi, rốt cuộc chậm rãi suy sụp hạ bả vai, nào ngờ chưa đi ra cửa, Tống chương quỹ lại theo đuôi một đôi mẩu tử vòng trở về, ngôn từ chuẩn xác mà nói, “Bệnh của người...”

“Chỉ có ta có thể trị đúng không?” Chu Diệu Âm nhanh chóng giữ vững tinh thần, tiến lên nâng lão phụ, cường ngạnh nói, “Tống chương quỹ, vị lão nhân gia này bị bệnh đục thủy tinh thể, ta đã an bài tốt kế hoạch phẫu thuật, mong người đừng hồ ngôn loạn ngữ đảo loạn nỗi lòng người bệnh. Người nói bệnh mà ta có thể trị người đều có thể trị, ta đây liền rõ ràng nói cho người biết, có vài bệnh người quả thật trị không được. Nếu vương gia tặng cho người rất nhiều sách thuốc, người liền nhanh đi về nghiên cứu đi, không chừng qua mười năm, hai mươi năm, chúng ta có thể ngang hàng ngồi xuống bàn y luận thuật, hiện tại cũng có chút sớm.”

Nàng vốn không phải loại người chanh chua này, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới thái độ ôn nhu mà vương gia đối đãi với thiếu niên, liền khó có thể khống chế nội tâm nôn nóng và ghen ghét.

Hữu Xu tức giận đến hai má phồng lên, đang muốn cãi lại liền bị tráng hán nâng lão phụ chen ra, trách mắng, “Người chính là ‘chỉ ta có thể trị’ kia à? Cướp người cướp đến y quán của Chu đại phu, quả thực buồn cười! Nương ta chính là bị chứng mắt chướng, trên đời ngoại trừ Chu đại phu, còn thật sự không ai có thể trị.”

Không phải chỉ là phẫu thuật dưới điều kiện thô sơ, khuyết thiếu gây tê, vô khuẩn thôi sao? Sau phẫu thuật thị lực chỉ có thể miễn cưỡng tăng lên 0.1, còn là một nửa mù, nếu bị nhiễm viêm rất có thể biến thành mù hoàn toàn, có cái gì giỏi mà đắc ý? Nhưng vấn đề không ở trong này, vấn đề là lão phụ căn bản không bị bệnh đục thủy tinh thể, là Chu Diệu Âm chẩn lầm!

Hữu Xu vốn định giải thích, lại bị Thành vương che miệng, kẹp dưới cánh tay, thanh thần rời khỏi y quán, “Người đường đường chính chính làm người, kiên kiên định định học y, đừng làm những chuyện dọa người đó.”

Hữu Xu mở tay hần ra, ủy khuất nói, “Người thể mà lại khinh thường đường đường quý y ta, cẩn thận ngày sau người trèo cao không nổi.”

“Quý y, ai lấy tên hiệu cho người?” Thành vương nhướn mày, thăm nghĩ tên hiệu này còn khó nghe hơn “chỉ ta có thể trị”, luôn có một lại cảm giác ý vị sâu xa. Nếu hần từng đến hiện đại sẽ hiểu rõ, cảm giác này dùng từ “trẻ trâu” để hình dung là chuẩn xác nhất.

Hai má Hữu Xu trưởng đến đồ bưng, ngập ngừng nói, “Ta tự phong.”

Hì hì! Trương Quý và những thị vệ khác đều nhin không được, đồng loạt cười phun, ngay cả Thành vương cũng có chút ngửa tới ngửa lui, đứng không vững. Hữu Xu vội vàng tránh khỏi trời buộc, giúp hấn vỗ ngực, thấy hấn chậm rãi khôi phục bình tĩnh mới giống như con khỉ lùi tới cửa y quán Chu thị, hô lên, “Chu Diệu Âm, ngàn vạn lần đừng khai đao cho lão nhân gia, cẩn thận bị sét đánh!”

“Nói cái gì đó? Người mới bị sét đánh! Lại phát bệnh có phải không, cẩn thận ta lấy chổi đánh người!” Tiểu nhị chạy chân nổi giận ùng ùng đuổi theo ra, nhưng Hữu Xu đã sớm chạy xa, xoay mặt nhìn thấy tấm bảng hiệu bị tô đen một khối lớn, biểu tình nháy mắt suy sụp.

Thành vương đang nắm một cây bút lông, đem “thiên vương lão tử cũng không cứu” đổi thành “ai tới cũng không cứu”, khí thế mặc dù khuyết thiếu, nhưng tốt xấu không phạm cái gì kiêng kỵ, sau đó đem mực đỏ còn dư lại điểm trên ấn đường thiếu niên, trong sáng cười rộ lên.

115. Chương 115

Thành vương đem toàn bộ sách thuốc có thể tìm được đưa tới Nhân Tâm đường, đầy mười tám thùng, lúc này đang chất đống ở trước đường, vừa mới tới gần liền có thể ngửi thấy mùi thư hương nồng đậm. Hữu Xu thích nhất là đọc sách, lập tức mở cái thùng cao nhất, tìm ra mấy quyển lật xem, sau đó thất vọng.

Mỗi một nghề nghiệp truyền thừa, đến ngày sau sẽ dần dần thiếu hụt, cũng giống như đạo pháp cậu kẻ thừa vậy. Kiếp trước, cậu từng đi theo lão quỷ Trương Tế Dân nghiên cứu về bí thuật trung y, lúc ấy chỉ cảm thấy bình thường, hiện tại nhìn lại, vô cùng nhiều bí thuật và phương thuốc đều đã biến mất trong sông dài lịch sử, biến thành truyền thuyết huyền diệu khó giải thích. Số sách này tại đương thời có lẽ xem như vật báu vô giá, đặt ở một ngàn năm trước lại là thứ thô thiển nhất.

Hữu Xu chỉ thoáng lật vài tờ liền hoàn toàn không còn hứng thú, lấy ra một lá bùa, lại lấy âm dương điểm hóa bút ra giấu đi kim quang, biến thành bút lông giống như bình thường vẽ phù văn.

Thành vương thấy cậu không nghe dạy dỗ, khó tránh khỏi cảm thấy đau đầu, thở dài nói, “Bổn vương đưa số sách này đến, chẳng lẽ là để ngươi bày cho đẹp sao? Người muốn trọng chấn gia nghiệp, phải học được một thân y thuật vượt qua thử thách, nếu không lần tới gặp phải người chân chính cần cứu trị, lại nên như thế nào? Mấy lần trước là ngươi vận khí tốt, đầu óc lại linh hoạt, lúc này mới hiểm hóc tránh đi, nhưng luôn có người mà ngươi tránh không khỏi lại cự tuyệt không được đi? Bổn vương không phải không gì không làm được, có thể bảo vệ ngươi nhất thời, lại không thể bảo vệ ngươi một đời. Bổn vương cũng có lúc kiệt lực.”

Trong nháy mắt nhìn thấy thiếu niên, hấn tự nhiên liền đem đối phương trở thành chim non cần che chở, sau đó mở rộng cánh chim bao bọc lấy cậu. Cảm giác này tới nhanh chóng mà lại không thể giải thích, nhưng hấn lại không nâng nổi một chút ít kháng cự.

Hữu Xu ghen giọng nói, “Nói đến nói đi, người vẫn là không tin năng lực của ta. Không bằng như vậy đi, nếu ta chữa khỏi năm người bệnh mà Chu Diệu Âm trị không hết, người liền bỏ nàng ta, để ta làm đại phu chuyên thuộc của người.”

Thành vương suy nghĩ một khắc, gật đầu nói, “Cũng có thể. Nhưng nói trước, chẳng sợ có một người trong đó người trị không tốt, từ nay về sau liền nghiên cứu y thuật đằng hoàng cho ta, không thể cả ngày lác đến lác đi, không có việc gì làm nữa.”

“Thành giao!” Hữu Xu lập tức chạy đến trước mặt chủ tử, giơ bàn tay trắng nõn lên muốn cùng hắn vỗ một cái. Đây là động tác mà cậu hình thành thói quen với Mạnh Trường Dạ, phàm là đánh thắng trận, hoặc gặp việc đáng ăn mừng, liền kề sát nhau vỗ một cái.

Thành vương đầy đầu mồ hôi, đang muốn đặt câu hỏi, tay trái liền bị thiếu niên giữ chặt, cùng đánh vào lòng bàn tay cậu, phát ra tiếng vang bộp bộp thanh thúy. Hai mắt thiếu niên rực rỡ, khoe miệng mang cười, giống như được món quà lớn lao, làm hắn cũng trở nên trong sáng thoải mái.

Thấy chủ tử tâm tình tốt, Hữu Xu nhân cơ hội hỏi, “Nếu không thì hiện tại ta giúp người bắt mạch nhé?”

“Tin tưởng có thể thay thế được Chu Diệu Âm như thế à?” Thành vương vừa trêu chọc vừa vươn tay, để thiếu niên xem xét.

Hữu Xu nắm tay lại chà xát, tựa như nghĩ đến cái gì lại quay về cạnh bàn, rất nhanh vẽ một tấm ngưng thần tinh tâm phù, đầu ngón tay hơi hơi vẩy về liền đốt nó lên, bỏ vào trong nước trà khuấy đều. Trương Quý nhìn mà trong lòng hốt hoảng, nhin không được mở miệng, “Tổng chương quỹ, ngài muốn cho vương gia của chúng ta uống loại nước tro bụi này hả?”

“Không nhất định, có việc liền uống, không có việc gì liền không cần uống.”

“Cái gì gọi là có việc? Cái gì gọi là không có việc?”

“Đến lúc đó người sẽ biết. Ta đây gọi là phòng bị việc chưa xảy ra.” Hữu Xu đặt nước bùa ở chỗ với tay có thể đựng tới, sau đó nghiêm túc bắt mạch cho chủ tử.

Thành vương xưa nay có chứng thích sạch sẽ, lúc này lại phá lệ mà không phản đối thêm. Một bàn tay hắn bị thiếu niên nắm chặt, một bàn tay chống má, dùng ánh mắt bao hàm hứng thú và ôn nhu từng tắc từng tắc miêu tả khái quát ngũ quan tứ lệ của thiếu niên, một khắc sau lại nhấn chặt mảy, đau hô thất thanh. Trương Quý hoảng sợ, vội vàng chạy lên đỡ.

Hữu Xu cũng chấn kinh không nhỏ. Để nắm giữ thiết thực bệnh tình của chủ tử, cậu đưa tinh thần lực vào trong cơ thể chủ tử, lại phát hiện tử vi để khí tồn trữ trong toàn thân tứ chi hắn đang nhẹ từng đợt từng đợt mà chảy vào trái tim, nhưng loại phương thức hội tụ này lại không phải là chăm sóc tâm mạch bị vỡ, ngược lại như là bị nó cắn nuốt, từ đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Dựa theo tốc độ này, tiếp qua hơn mười năm hai mươi năm, lực lượng của chủ tử sẽ triệt để tiêu tán, từ đó biến thành một

người bình thường không thể bình thường hơn, đừng nói kiếp sau đầu thai vào nhà phú quý, dù là chuyển thế cũng thành vấn đề.

Đổi một cách nói, mệnh số của chủ tử đang bị cắn nuốt bóp méo, nếu như không thể xoay chuyển, chỉ sợ sẽ hồn phi phách tán, mà căn nguyên thì giấu trong trái tim.

Hữu Xu cảm thấy quỳnh lên, tinh thần lực đưa vào liền tăng thêm một phần, theo dòng để khí chảy vào trái tim giống như bị gì đó vật còn sống hung hăng đụng một chút, đau không thể át. Khi chủ tử rên rỉ, cậu cũng đang ôm trán, miễn cưỡng áp lực cảm giác chấn động kịch liệt.

Trương Quý không biết nội tình, trách cứ nói, “Tổng chương quỹ, đến tột cùng người làm cái gì với vương gia? Vương gia kim tôn ngọc quý, nếu phát sinh cái gì bất trắc, người đảm đương nổi sao? Bệnh này chúng ta không cho người xem, vẫn là tìm Chu đại phu đáng tin, ít nhất lúc Chu đại phu bắt mạch cũng sẽ không khiến vương gia chật vật như vậy.”

Hữu Xu cũng không phản ứng hấn ta, dùng hai tay run rẩy nâng chung trà lên, dứt nước bùa cho chủ tử uống. Nước bùa vừa mới xuống cổ, liền tựa như nước suối lạnh lẽo chảy xuống nham thạch nóng cháy, mang đi hết cảm giác sôi trào dữ tợn, chỉ còn lại một mảnh thanh minh. Cơn đau này tới nhanh, đi lại càng nhanh, bất quá chỉ trong chớp mắt, Thành vương đã sắc mặt hồng nhuận, mặt mày thư hoãn, khiến Trương Quý hùng hổ bị ghen.

“Khỏe, khỏe rồi à? Vương gia ngài khỏe rồi?” Hấn ta không dám tin mà hỏi.

Thành vương không đáp, đang định đỡ Hữu Xu, lại bị cậu đẩy ra, sau đó chạy đến bên bàn, rất nhanh vẽ một tấm ngưng thần tĩnh tâm phù, đốt thành nước bùa sau đó một mạch rót vào trong bụng, cuối cùng hòa hoãn lại. Cậu lấy lại bình tĩnh, trầm trọng nói, “Vương gia, người mắc chỉ sợ không phải bệnh tim.”

“Không phải bệnh tim, đó là cái gì?” Nỗi lòng Thành vương không chút nào loạn.

“Hiện giờ ta cũng không biết, ta phải ngẫm lại thật kỹ. Tóm lại bệnh này, Chu Diệu Âm trị không hết, người nhanh chóng bỏ nàng ta đi.” Đề tài không biết sao lại bị cậu kéo trở về.

Thành vương dở khóc dở cười, “Chờ người chữa khỏi năm chứng bệnh kia rồi nói sau. Nếu trị không hết, người liền ngoan ngoãn đến học đường đọc sách, nếu không nữa thì ta liền tự mình chuẩn bị tiền học phí cho người, đến bái Chu đại phu.”

Người Hữu Xu kiêng kị nhất chính là Chu Diệu Âm, vừa nghe liền xù lông, “Cái gì, người bảo ta bái nàng làm sư ả? Lúc ta xem bệnh cho người ta nàng còn chưa có sinh ra đâu! Người cứ chờ đi, người bệnh đầu tiên nàng trị không hết lập tức sẽ tới cửa, ta và nàng ai cao ai thấp vừa xem hiểu ngay.” Dứt lời lấy ra một lá bùa, vẩy vẩy.

Thành vương thích nhất nhìn bộ dạng thiếu niên bị người ta đập đuôi sau đó hai má đỏ lên, hai mắt trầm tĩnh, vì thế cũng không phản bác, chỉ lệnh Trương Quý đưa đến một cái ghế, kê gần cậu ngồi xuống, hướng

thú nòng hậu thưởng thức hai gò má phình lên và sườn mặt buồn bực vạm vỡ của cậu.

Mới vừa rồi Trương Quý quả thật bị Tống chương quỹ dọa sợ, tiến tới sinh ra nghi ngờ với cậu, rồi lại tăng thêm vài phần tín nhiệm khi cậu nhanh chóng cứu chữa. Tuy rằng Chu Diệu Âm cũng nhiều lần nhiều lượt cứu sống vương gia, nhưng luôn gây sức ép không nhẹ cho vương gia, ấn lên ngực cũng thôi đi, nhưng một nữ tử như người, cứ luôn hôn miệng vương gia là xảy ra chuyện gì? Tống chương quỹ người ta rút hết một ly nước bùa lập tức thấy hiệu quả, nhìn vương gia bây giờ, lại không có một chút suy yếu sau khi phát bệnh, ngược lại càng thêm thần thái sáng láng, quả thật là ai cao ai thấp vừa xem hiểu ngay.

Nghi như vậy, hẳn ta tất nhiên là tin tưởng lời Tống chương quỹ không nghi ngờ, đi đến ngoài cửa nhìn ra y quán Chu thị ở xa, chờ đợi “người bệnh đầu tiên” mà cậu nói.

Cùng lúc đó, Chu Diệu Âm đã chuẩn bị tốt dụng cụ giải phẫu, đang chuẩn bị động dao. Để cam đoan xác xuất thành công, nàng thường thường bức ra vài giọt linh thủy từ đầu ngón tay vẩy vào chỗ đau của người bệnh, hôm nay tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng bọt nước vừa vào hai mắt lão phụ, chợt nghe bên ngoài vang lên một trận tiếng sấm ầm ầm, ngay sau đó liền có một tia chớp thật nhỏ từ trên cao đánh xuống, bổ cây hòe già sống trên trăm năm ở hậu viện thành hai nửa.

Hai tay Chu Diệu Âm không thể khống chế mà run rẩy, may mà mũi dao chưa chạm đến mắt lão phụ, lúc này mới không tạo thành sự cố chữa bệnh.

“Sét đánh? Làm sao có thể chứ?” Vài tên học đồ vội vàng chạy ra ngoài xem xét, ngoài y quán cũng tụ tập rất nhiều người qua đường xem náo nhiệt.

Chính cái gọi là “đông đánh sét hè tuyết rơi”, đây đều là dị tượng cực kỳ hiếm thấy, người thường chỉ sợ cả đời cũng không gặp được một lần, huống chi tiếng sấm ngày hôm nay tới càng kỳ quái, lại xuất hiện trong cảnh mặt trời nhô cao. Dân chúng ngẩng đầu nhìn trời, đều bị ánh nắng vàng rực đâm vào quá mắt, sao có thể nhìn thấy nửa đám mây đen.

“Là ai làm việc thương thiên hại lí đi?” Mọi người nghị luận sôi nổi.

“Tia chớp bổ vào y quán Chu thị, chẳng lẽ là Chu đại phu?”

“Không có khả năng, nàng là đại thiện nhân nổi tiếng gần xa, cứ cách bảy ngày liền miễn phí xem bệnh cho mọi người, không có tiền bốc thuốc còn có thể ghi sổ, ông trời đánh ai cũng sẽ không đánh nàng.”

“Thật sự có khả năng là đánh nàng đó. Mới vừa rồi lời Tống thần tiên hô các người nghe thấy đi?”

“Tống thần tiên là ai?”

“Chính là ‘chỉ ta có thể trị’ kia đó.” Có người chỉ chỉ Nhân Tâm đường cách hai cái mặt tiền cửa hàng, nhỏ giọng nói, “Vừa rồi rõ ràng cậu ta nói, bảo Chu đại phu đừng khai đao cho lão nhân gia, nói là sẽ bị

sét đánh. Tiểu nhị chạy chân còn nói cậu ta bị bệnh, đang hồ ngôn loạn ngữ. Người xem xem, đây là hồ ngôn loạn ngữ sao? Vài lần trước cậu ta xem bói vừa tính là chuẩn, lúc này ngay cả thiên tượng cũng có thể dự liệu, đây cũng không phải là bản lĩnh mà phạm nhân nên có.”

“Thật đúng là có chuyện như vậy! Hay là cậu ta nhìn ra lão phụ kia là một yêu quái?” Lời này thực sự có chút kinh khủng, khiến mọi người sợ tới mức lạnh run, rồi dưới lòng hiếu kỳ lại kiên quyết không chịu rời đi.

Trương Quý mắt mở trừng trừng nhìn tia chớp màu tím rạch trời mà qua, bổ vào hậu viện y quán Chu thị, da đầu thiếu chút nữa nổ tung. Hắn ta vô cùng lo lắng chạy vào tiền đường, cao giọng quát to, “Ghê gớm, ghê gớm! Tổng chương quỹ, thật sự bị ngài đoán trúng, Chu đại phu bị sét đánh nha! Đây đến tột cùng xảy ra chuyện gì vậy?”

Hữu Xu nhìn nhìn chủ tử gió thổi không động, cũng bày ra thái độ lạnh nhạt, khoát tay nói, “Phật viết không thể nói, cứ chờ bọn họ tự cầu tới cửa.”

Trương Quý bị bộ dạng sâu không lường được của cậu lừa gạt, chỉ đành lau mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục chạy ra ngoài xem xét. Bên kia, Chu Diệu Âm cũng là người không tin tà, sợ được hiệu ma phí tán qua đi sẽ khiến người bệnh chịu tội, lần thứ hai giơ tay lên chuẩn bị động đao.

Xẹt xẹt xẹt, có điện lưu ánh tím rất nhỏ từ trong tròng mắt trắng xóa của lão phụ thoát ra, đi qua đao giải phẫu chảy vào trong cơ thể Chu Diệu Âm, giật cho nàng cả người run lên, tóc đảo dựng thẳng, lại có một tia chớp cực kỳ tinh chuẩn mà dừng trên không phòng giải phẫu, bổ cho mái ngói, xà nhà bay loạn xung quanh.

Nhóm học đồ bị đủ loại dị tượng dọa tới mức lá gan nứt ra, cúi đầu nhìn lão phụ, lại thấy hai mắt vốn dĩ che đầy sương trắng của bà ta lúc này đã biến thành hai cái động sâu đen nhánh nhìn không thấy đáy, ở giữa có điện lưu ánh tím không ngừng thoáng hiện, phát ra tiếng xẹt xẹt làm người ta sởn gai ốc, chỉ vội vàng thoáng nhìn liền giống như bị nhiếp đi hồn phách. Đây, đây là người sao?

“Yêu quái! Bà ta biến thành yêu quái! Mọi người chạy mau đi!” Tiếng gào thảm bén nhọn phóng lên cao, ngay sau đó cửa phòng giải phẫu bị người đá văng, vài tên học đồ lấy tốc độ nhanh nhất chạy trốn bốn phía, bỏ Chu Diệu Âm cả người run lên cùng với lão phụ run rẩy trong cơn hôn mê ở lại bên trong.

Người đi đường trên đường nghe tin tức chạy vào xem náo nhiệt, chỉ liếc mắt một cái liền sôi nổi chạy trốn. Nhi tử của lão phụ kia thật sự hiếu thuận, mặc dù mẫu thân không có dáng con người cũng không chịu rời đi, đỡ Chu Diệu Âm đến cách vách nghỉ ngơi, lại gỡ bỏ dụng cụ chữa bệnh trên người mẫu thân, cùng ôm đi qua.

Hắn run giọng nói, “Chu đại phu, mẫu thân của ta đến tột cùng bị bệnh gì? Nhìn bộ dạng này không giống mất chương.”

Chu Diệu Âm rút cuộc hòa hoãn lại, thất hồn lạc phách lắc đầu, “Ta cũng không biết. Loại bệnh này ta chưa từng thấy qua, phải giấu lại kỹ lưỡng mới được.” Nhưng mặc dù nghĩ nát đầu, mặc dù đem tất cả nghi nan tạp chứng từng gặp qua đời trước lấy ra so sánh, nàng cũng không thể tìm được bệnh trạng ăn

khớp.

Mắt người sao lại biến thành hai cái động màu đen, sao lại phóng điện, còn có thể triệu đến thiên lôi? Cái này không khoa học, thật không khoa học! Bất luận như thế nào nàng cũng không nghĩ ra, nơi này vốn không phải là thế giới khoa học, mà là dị giới yêu ma quỷ quái hoành hành, ngay cả bản thân nàng cũng có thể có được linh tuyến và không gian, lại có chuyện gì là không có khả năng phát sinh?

“Chu đại phu, nếu không ta ôm mẫu thân ta đến cho Tổng chương quỹ nhìn xem?” Nam tử thật cẩn thận mở miệng.

Cả người Chu Diệu Âm chấn động, lúc này mới nhớ tới thiếu niên cảnh cáo nàng. “Cẩn thận gặp sét đánh”, giờ phút này nhớ lại những lời này, hương vị đã hoàn toàn thay đổi. Đây không phải là lòng thù hận quấy phá mà dẫn phát nguyên rủa, cũng không phải vì nhiễu loạn nỗi lòng người bệnh mà hồ ngôn loạn ngữ, mà là câu chữ tựa châu ngọc. Cậu ta dường như, dường như đã sớm dự đoán được sẽ phát sinh chuyện gì.

“Đi, ta với ngươi cùng đi.” Để tìm kiếm chân tướng, Chu Diệu Âm gượng chống thân thể tê dại đi đến Nhân Tâm đường. Bọn họ ôm lão phụ một đường đi nhanh, đừng nói người vậy xem nhượng bộ lui binh, ngay cả tiểu nhị y quán cũng sôi nổi trốn tránh, biểu tình hoảng sợ.

“Yêu quái! Thật sự là yêu quái!”

“Chu đại phu trị không được, tám phần là đưa đến Nhân Tâm đường. Còn thật sự bị Tổng thần tiên đoán trúng, bệnh này chỉ cậu ta có thể trị!”

“Xem trước một chút, đại yêu có thể triệu được thiên lôi, Tổng thần tiên không tắt hàng phục được.”

“Nếu cậu ta không hàng phục được, chúng ta bỏ chạy đi, trước hết ra khỏi Thương Châu phủ lại nói.”

Lời đồn đãi lấy tốc độ lan truyền trước nay chưa từng có, huyền não đến lòng người hoảng sợ. Chỉ chốc lát sau, ngay cả quan phủ cũng bị kinh động, tận lực phái quan sai đến xem xét, thấy vương gia cũng ở nơi này, lúc này mới thoảng yên ổn. Thành vương chỉ cần vừa đứng ở cửa Nhân Tâm đường, lộ ra biểu tình bình tĩnh lạnh nhạt, người qua đường liền cảm như hèn, không dám vọng động.

Việc này nếu xử lý không tốt, Thương Châu phủ chắc chắn sinh loạn, cho nên Hữu Xu cũng không dám chậm trễ, chủ động đi ra cửa chờ.

“Chậm đã, ngươi không có duyên với ta, không được bước vào Nhân Tâm đường nửa bước.” Cậu ngăn cản nam tử muốn bước lên bậc thang. Cái gọi là không có duyên chính là đại phu đầu tiên mà người bệnh cần không phải cậu, mà là Chu Diệu Âm, nếu không phải muốn ổn định tại Thương Châu phủ thậm chí là cả khu Lương Giang, thì việc rảnh rỗi này cậu cũng không muốn quản.

Nam tử vứt bỏ tự tôn, cúi xuống dập đầu. Hữu Xu dùng mũi chân đỡ lấy trán hắn ta, từ từ mở miệng,

“Tuy không có duyên, nhưng ta đã lập khế ước với vương gia, người bệnh mà Chu Diệu Âm trị không hết, nếu ta liên tiếp chữa khỏi năm người, chức thủ y vương phủ liền do ta đảm nhận.”

Chu Diệu Âm vốn đang đắm chìm trong chập vập và lo âu, nghe xong lời này nổi lòng rất loạn, bèn nhón nói, “Vương gia, nếu ngài muốn đuổi ta, tốt xấu cũng phải thông báo với ta một tiếng, lén lút đặt hiệp nghị với người ta có chút không phúc hậu đi?”

“Thân thể là của bốn vương, tiền chữa bệnh cũng là của bốn vương, chẳng lẽ bốn vương không có quyền lựa chọn à?”

Thành vương nhẹ giọng, khiến Chu Diệu Âm á khẩu không trả lời được. Chưa chiến đã bại, nàng cũng không cam lòng, cắn răng nói, “Nếu Tổng chương quỹ muốn ganh đua cao thấp với ta, ta nhận là được. Năm người bệnh quá ít, mười người như thế nào? Trong vòng ba tháng, chúng ta giới thiệu người bệnh trị không hết cho đối phương, nếu ai bó tay không biện pháp, người đó liền chủ động rời đi.”

Giọng điệu Hữu Xu tản mạn, “Người chỉ cần giới thiệu cho ta là được, ta thì không cần, bởi vì trên đời này không có người bệnh mà quý y ta trị liệu không được. Thua chủ động rời đi không đủ, người còn phải viết cho ta một tấm biển, trên viết bốn chữ to ‘cam bái hạ phong.’” Ừm, rốt cục mượn cơ hội tuyên dương hai chữ “quý y” ra ngoài, không tồi.

Khẩu khí này quả thực lớn chộc trời, biểu tình thì càng là kiêu căng đến mức thiếu đôn, cố tình Thành vương cũng không cảm thấy phản cảm, còn vô cùng muốn cười. Hắn đặt nắm tay trên môi, làm bộ ho khan, phí sức lực thật lớn mới áp chế được ý cười vọt lên cổ họng.

Quý y? Danh hào này nghe tới liền thấy như sấm bên tai, khí thế kinh người! Người vậy xem không hèn mà cùng thâm nghĩ, ngay cả Chu Diệu Âm cũng bị hù một chút, qua hai giây mới cứng ngắc gật đầu, “Được, theo ý người.” Nàng tuyệt đối không tin tưởng trên đời có đại phu trị được bách bệnh, chung quy Tổng Hữu Xu vẫn rất trẻ tuổi, nói chuyện không lựa lời quen rồi, ngày sau có lúc cậu ta phải chịu thiệt.

Hai người nghị định, lúc này Hữu Xu mới nhìn về phía nam tử trắng niên còn quỳ trên mặt đất, hỏi, “Một đoạn thời gian trước có phải mẫu thân người mỗi ngày rơi nước mắt, thương tâm muốn chết không?”

“Không sai! Tháng trước muội muội ruột của ta khó sanh mà chết, một xác hai mạng, mẫu thân của ta bị thương đến mức không thể tự khống chế, mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt.” Tổng chương quỹ vừa nói, liền khiến trong lòng nam tử an tâm một chút.

“Chợt có một ngày mưa xuống hoặc tuyết rơi, mẫu thân người đột nhiên liền nhìn không thấy?”

“Đúng đúng đúng! Ta nhớ rõ ràng, thời khắc mẫu thân ta bỗng nhiên bị mù có tuyết lớn rơi xuống, làm hại chân bà không đạp ổn, từ trên sườn núi cao tới mấy trượng rơi xuống, may mà tuyết dày mới không thương tổn đến gân cốt.” Nam tử nổi lòng an định.

Hữu Xu gật đầu, lòng bàn tay vừa lật liền biến ra một lá bùa, dán trên đôi mắt đen sì của lão phụ. Lá bùa

vốn còn trống rỗng không có một chữ hấp thu lôi quang trong con người, lại chậm rãi hiện ra chữ viết màu tím, còn có màu sắc khác mơ hồ lóe ra bất định, nhìn có chút thần dị. Lão phụ dù lâm vào hôn mê cũng còn run rẩy rút cuộc an tĩnh lại, khuôn mặt vặn vẹo từng tắc từng tắc một giãn ra, có thể thấy bùa quả thực có hiệu quả.

“Nương, nương, ngài mau tỉnh lại!” Nam tử vui mừng quá đổi.

“Canh giờ đến tự nhiên bà ấy sẽ tỉnh.” Hữu Xu lạnh nhạt nhắc nhở.

Đám người Chu Diệu Âm đã nhìn đến ngậy người, ngay cả Thành vương cũng hoang mang nhú nhú mày, chỉ riêng Hữu Xu bình chân như vại, chờ bùa hút hết lôi quang mới lấy ra mấy tấm hô phong hoán vũ phù từ trong tay áo rộng lớn, dùng tinh thần lực nhất nhất kích phát. Bùa vàng phiêu tán đầy trời, lại hóa thành từng đám lửa tím và sương trắng, bị gió lạnh bất ngờ thổi đến cuốn lên giữa không trung, hình thành một đám mây khói nhạt màu khoảng ba thước, mây khói lẩn lộn, ma xát, tựa như vật còn sống, khiến phàm nhân nhìn mà trợn mắt há mồm.

Lúc này Hữu Xu mới lột lôi quang phù trên mí mắt lão phụ ra, vút vào trong đám mây khói kia. Một tiếng xẹt giòn vang, một tia chớp mảnh như linh xà uốn lượn xuống, bổ vào đỉnh đầu lão phụ, rồi lại không tổn thương bà ta mấy may. Ngược lại những người vây xem, một người hai người sợ tới mức chạy trốn chết, rồi lại bị cảnh tượng kỳ dị này hấp dẫn, luyến tiếc chạy quá xa, tìm được vật che đậy sau đó sôi nổi rướn cổ lên kiểm mủi chân, xem không ngừng.

“Hô phong hoán vũ, thần tiên thuật!”

“Xong rồi, xong rồi! Một pho tượng thần tiên như vậy, lúc trước ta lại dám chỉ vào mũi cậu ấy nhục mạ.”

“Đừng ồn, mau nhìn xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì!” Lòng hiếu kỳ chiến thắng hết thấy sợ hãi, hiện trường kín người hết chỗ, lại chỉ huyên náo một khắc liền an tĩnh lại, đỉnh đầu chỉ còn lại tiếng gió tung bay và tiếng sấm từng trện.

Đám mây khói và ánh chớp kia dung hợp cùng một chỗ, thực nhanh liền hình thành mưa tuyết đổ xuống, lại chỉ vậy trong phạm vi ba thước vuông, vẫn chưa lan đến người bên ngoài. Hữu Xu nhẹ nhàng vỗ tay, thúc giục nói, “Đông đánh sét, mưa tuyết đầy trời, còn không nhân cơ hội này phi thăng? Đợi cho đầu xuân năm sau, chỉ cần đi về Nam Hải, đừng ham an nhàn lắm canh giờ!”

Vừa dứt lời, trong đôi mắt đen sì của lão phụ liền bay ra một sợi tơ hồng dài nhỏ, không thô hơn tú hoa châm bao nhiêu, lại bởi vì lóe ánh sáng nhạt mà có vẻ phá lệ bắt mắt. Một đầu của nó đâm vào trong mây, lão đảo thổi đến phương nam, đảo mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nam tử ôm chặt lão phụ, ngạc nhiên nói, “Đó, đó là thứ gì? Sỡ dĩ mẫu thân ta mù, chính là nó quấy phá ư?”

“Đây là chấp long, trước khi mùa đông ập đến vốn muốn tới Nam Hải tránh rét, lại bởi vì lưới biếng lằm

canh giờ, trên đường gặp gỡ nương người, lúc này mới lấy hai mắt bà ấy sống nhờ. Nương người mỗi ngày rơi lệ, trong mắt tự nhiên ẩm ướt ẩm áp, là chỗ ngủ đông tuyệt hảo, cho nên không chịu rời đi. Nếu các người không kinh động nó, đầu xuân năm sau nó tự sẽ phi thăng, nhưng nếu mạnh mẽ đánh thức nó, nó bạo phát thì còn không phải sẽ chọn người mà cần sao? Đi, trở về đi, bảo nương người đừng khóc nữa, phải biết, con người vừa khóc liền nhiễm xui xẻo, xui xẻo nặng dễ dàng trêu chọc tà vật. Chập long là tường long, đều sẽ không hại người, nếu gặp thứ khác thì nói không chừng.” Hữu Xu đón gió mà đứng, hai mắt trầm tĩnh, chợt nhìn thật đúng là sâu không lường được.

Nam tử đã hoàn toàn bị câu thuyết phục, liên tục đập vang đầu vài cái, lại móc ra toàn bộ tiền bạc trên người, lúc này mới chuẩn bị cáo từ. Nào ngờ thiếu niên buông một tiếng “tục vật”, phát tay áo liền đi, hai cánh cửa sơn son dưới tình huống không người đụng tới tự động đóng lại, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Thành vương bị nhốt ở ngoài cửa đỡ trán cười thầm, thầm nghĩ giả bộ còn thật giống, nhưng nếu một khắc cuối cùng dừng dừng ánh mắt gian gian liếc ta, thuận tiện nâng cái cằm nhỏ kiêu ngạo của người lên, vậy càng giống.

“Về phủ.” Nếu Hữu Xu muốn giả bộ thể ngoại cao nhân, Thành vương tự nhiên phối hợp, tất cung tất kính chấp tay với cánh cửa, lúc này mới rời đi.

Hắn vừa đi, trên đường liền nổ tung, chỉ nghe tiếng bịch bịch liên tiếp vang lên, hóa ra là người vây xem một người tiếp một người mà quỳ xuống, đập đầu thật mạnh với Nhân Tâm đường, trong miệng hô “thần tiên sống, Bồ Tát sống, thần tiên”. Trương Quý bị chủ tử nhà mình dẫn đi một đoạn, lúc này mới khó khăn hoàn hồn, vội chạy về đập đầu ba cái, sau đó thất hồn lạc phách rời đi.

Chỉ mình Chu Diệu Âm không quỳ, vòng qua nhóm học đồ y quán Chu thị phủ phục trên đất, lão đảo đi về, vừa đi vừa kéo tóc mình, trong miệng lẩm bẩm, “Chập long? Hô phong hoán vũ? Cái này không khoa học! Cái này rất mẹ nó không khoa học!”

116. Chương 116

Kỳ thật Hữu Xu cũng không có đặc ý như Thành vương nghĩ, mới vừa đóng cửa tiệm liền suy sụp mặt mày, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng. Tình huống cậu lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra, chủ tử cũng không phải là mắc bệnh, mà là gặp ám toán. Ở trên đời này, pháp môn có thể bóp méo vận mệnh một người cũng ít khi thấy, chỉ có chú thuật và vu thuật có thể làm được. Vu thuật cần thông qua môi giới nhất định, ví dụ như búp bê, mệnh bài, tóc, máu tươi vân vân, chú thuật thì càng huyền ảo hơn vu thuật, cũng cần đạo hạnh rất cao thâm.

Hữu Xu từng bị lực lượng kia công kích, hạ mi tử mĩ suy nghĩ một khắc liền có thể khẳng định chủ tử trúng chú thuật, và lại người hạ chú không phải là nhân loại, mà là một đại yêu. Một lão quái vật sống mấy ngàn năm như cậu, còn không đến mức ngay cả yêu lực và vu lực cũng phân biệt không rõ ràng. Mà loại chú thuật này, chỉ có thể dùng máu trong tim người hạ chú dẫn phát mới có thể thành công. Đối một cách nói, nếu Hữu Xu muốn cứu chủ tử, nhất định phải tìm ra người hạ chú, lấy được máu trong tim đối phương.

Người hạ chú đến tột cùng là ai, cái này có thể chậm rãi điều tra, hiện tại vấn đề khẩn cấp nhất là bảo vệ tâm mạch chủ tử, cũng ngăn cản chú thuật tiếp tục hấp thu để khí trong cơ thể hần. Nếu tử vi để tình không còn để khí, chỉ có thể ngã xuống từ tình không, đó là ám ảnh dày đặc nhất, cũng là sợ hãi nhất trong cuộc đời Hữu Xu.

Cậu ngồi yên một lúc lâu cuối cùng có chủ ý, sai Lý Cửu Đản đi đóng cửa tiệm, không nhanh không chậm ra khỏi Thương Châu phủ.

Hiện giờ Ngụy quốc mặc dù vẫn là một chính thể, nhưng cũng đã xuất hiện xu thế phân liệt. Hoàng đế tọa trấn phía bắc, ba phía đông, tây, nam bị thái thượng hoàng phân chia thành rất nhiều đất phiên, ban cho chư vị hoàng tử. Hoàng tử ở trong đất phiên có được quyền lực cao nhất, thậm chí có thể dự trữ nuôi dưỡng tư binh, có thể nói là nước trong nước. Hoàng đế muốn tước phiên, phiên vương muốn đăng cơ, thái thượng hoàng muốn lợi dụng hoàng đế và phiên vương mâu thuẫn để giữ vững uy tín trong triều của mình, mấy thế lực lớn liên hợp chống lại nhau, tất nhiên là người tới ta đi tranh đấu không ngừng.

Cũng bởi vì như thế, gần như địa bàn của mỗi một phiên vương đều ẩn náu rất nhiều thám tử, hơi có gió thổi cỏ lay liền đưa tin ra ngoài. Thần nhân pháp lực thông thiên như Hữu Xu, tự nhiên thành đối tượng mượn sức của các thế lực khắp nơi, chân trước cậu mới vừa bước ra khỏi Nhân Tâm đường, sau lưng liền bỏ rơi rất nhiều mật thám.

Cùng lúc đó, Thành vương cũng nhận được tin tức thiếu niên rời khỏi Thương Châu, khuôn mặt xưa nay lạnh nhạt cuối cùng hiện ra vài tia lo âu.

“Cậu ấy chuẩn bị đi đâu? Làm gì?”

“Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ tìm hiểu không ra. Pháp lực của quý y đại nhân xác thực cao thâm, nhìn như đi thật chậm, lại giây lát đã ngoài ngàn dặm, tất cả những người theo dõi cậu ấy đều bị vứt đến không còn một mảnh. Còn có Nhân Tâm đường của cậu ấy, lúc không muốn đi vào rõ ràng còn ở tại chỗ, cần đi vào xem xét, lại bất luận như thế nào cũng không tìm ra cửa, giống như vô cơ biến mất.” Nói lên cái này, ám vệ đến giờ vẫn là vẻ mặt kinh sợ.

“Đúng vậy vương gia, nô tài tự mình đi tìm hai vòng, đứng một chút, cửa rõ ràng ngay ở phía trước, đến gần cũng chỉ nhìn thấy một bức tường, quanh co lòng vòng đều đảo quanh ở tại chỗ. Vương gia ngài đừng quan tâm, quý y đại nhân căn bản không sợ người khác ám toán, nếu cậu ấy không muốn, phạm nhân chúng ta ngay cả góc áo của cậu ấy cũng sờ không được.” Trương Quý dùng giọng điệu nóng bỏng mà lại kính sợ nói.

Thành vương không đem lời nói của hai người để ở trong lòng, suy nghĩ duy nhất của hần hiện tại là: nhóc lừa đảo kia rõ ràng nói chữa bệnh cho mình, hiện giờ ngay cả chào hỏi cũng không làm đã phải tay chạy lấy người, cũng không biết có trở về không? Nếu cậu ấy không trở về, mình nên làm cái gì bây giờ? Phần lo lắng này cũng không phải bắt nguồn từ tuyệt vọng với bệnh tình của mình, mà là một loại ràng buộc càng thêm khắc sâu, tựa như thiếu đi thiếu niên, sinh mệnh liền thiếu hụt hơn phân nửa, lại có chút cảm giác sống không còn gì lý do.

Thành vương nghĩ nghĩ đã đau lòng như cắt, chỉ đành lập tức dứt bỏ tạp niệm, mặc niệm kinh văn. Đúng

vào lúc này, một con chim lớn màu vàng từ trên cao đáp xuống, phá giấy cửa sổ đậu ở trên bàn trà, chậm rãi đi dạo vài bước, lại vỗ vỗ cánh. Ám vệ và Trương Quý hoảng sợ, tập trung nhìn vào mới phát hiện, con chim lớn rất sống động này là dùng rất nhiều bùa vàng chấp nối gấp thành, mỏ nhọn thoáng mở ra, phát ra tiếng người thanh thúy, “Vương gia có khỏe không?”

“Quý, quý y đại nhân?” Trương Quý lập tức phân biệt ra âm thanh này thuộc về ai.

Thành vương xua tay, lệnh hần ta chớ có sợ lớn sợ nhỏ, sau đó nghiêm trang đứng đắn đáp, “Bổn vương rất tốt, người đi đâu vậy? Lúc nào trở về? Người từng nói phải làm đại phu chuyên thuộc của bổn vương, những lời này không quên đi?” Chẳng sợ thiếu niên năng lực biến hoá kỳ lạ lại không rõ lai lịch, hần cũng sẽ không so đo nữa, chỉ cần cậu có thể trở về là được. Kỳ thật hần đã sớm biết, Tổng Hữu Xu chân chính đã chết, thi thể đã chìm trong hóa long đàm sâu không thấy đáy.

Dường như phù điêu đã sớm dự đoán được phản ứng của mọi người, sau khi chào hỏi thì tạm dừng một khắc mới tiếp tục nói, “Ta về nhà lấy vài thứ, không quá ba ngày nhất định có thể quay lại. Vương gia cũng đừng quên hứa hẹn của mình, còn lại chín người bệnh, người nhớ kỹ. Con chim này tạo thành từ ba mươi tám ngưng thần tinh tâm phù và một tấm truyền tin phù, một khi phát bệnh liền thiêu hủy ngưng thần tinh tâm phù pha thành nước, có thể nhanh chóng giảm bớt bệnh trạng. Phần mỏ là truyền tin phù, nếu bên cạnh người phát sinh bất luận việc quỷ dị gì, sau khi đốt lên không quá hai canh giờ, ta tất sẽ đuổi tới.”

Vừa dứt lời, con chim liền mất linh tính, biến thành con chim giấy hết sức bình thường. Trương Quý như nhật được chí bảo, vội mở ba mươi tám ngưng thần tinh tâm phù và một tấm truyền tin phù ra, bỏ vào túi áo bên người. Tâm tình lo âu khó chịu của Thành vương lúc này mới chậm rãi bình phục, khoe miệng cong cong, lộ ra một nụ cười nhạt ôn nhu.

Hữu Xu khiến tất cả thám tử vô công mà về đã trở lại địa cung Bàn Long sơn, lựa ra bảo vật mình tích lũy mấy ngàn năm, bỏ vào trong hầu bao, có nước hoàng tuyến, gỗ cửu dương, gỗ cửu âm, bửu ngọc hoa. Tốt xấu cậu cũng sống mấy ngàn năm, không đến mức ngay cả đại yêu năm sáu trăm năm cũng ứng phó không nổi, nhưng đối phương lại không chế chủ tử trước một bước, để đề phòng ném chuột vỡ đồ, còn phải từ từ mà tới.

Ra khỏi địa cung, nhìn thấy cỏ dại tràn trề, cậu giậm chân một cái gọi Lục phán quan tới, phân phó, “Ta mới vừa có được một quyển được kinh, người giúp ta nhìn xem trong hồ trời này có sinh trưởng những thảo dược đó không, nếu có thì tìm hết đến cho ta.”

Lục phán quan sợ hãi nhất chính là vị này, vội vàng tiếp nhận được kinh đi tìm kiếm, lại chỉ mang về hai gốc hoa đại toàn thân đen sì, lần nữa xin lỗi nói mình đã hết sức, mong đại nhân chớ trách vãn vãn. Hữu Xu cũng không trách tội, nhìn kỹ, gật đầu, “Phu độc? Không tồi, vừa lúc dùng được.”

Lục phán quan cảm thấy an tâm một chút, kinh sợ tiền tôn đại phật này ra khỏi hồ trời, còn nịnh nọt vãn phân mà tỏ vẻ: nếu đại nhân có điều sai trái, tiểu nhân tất sẽ tùy truyền tùy đến.

Hữu Xu sao cũng được mà đáp, sau khi từ mật đạo đi ra liền tìm được nông thôn gần đó, mua một con lừa nhỏ, đi băng băng trở về. Lúc này cậu cũng không biết, toàn bộ Thương Châu phủ đều bởi vì quý y biến

mất mà loạn thành một đống.

Đầu tiên là dân chúng thấy cậu hô phong hoán vũ giúp thần long phi thăng, mặc kệ trên người có bệnh hay không bệnh đều muốn chen tới Nhân Tâm đường, để quý y đại nhân ban thưởng một lá bùa, trở về đốt thành nước uống. Nào ngờ tấm biển Nhân Tâm đường rõ ràng treo ở phía trước, tiến lên lại nhất loạt đụng vào vách tường, còn muốn tới tìm nữa, toàn bộ Nhân Tâm đường lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tà môn, thật tà môn! Những người này mỗi ngày đến phố Thần Nông quanh quẩn, lại nhiều lần không công mà về, liền từ từ đánh tan ý nghĩ xằng bậy là bám lên quý y đại nhân, chỉ còn lòng đầy kính sợ và cuồng nhiệt sùng bái. Chính cái gọi là “tiểu ẩn ẩn vu sơn, đại ẩn ẩn vu thị*”, những tiên hiền tự xưng là tài cao mà ở phố xá sầm uất quả thực không thể nào sánh bằng quý y đại nhân, người ta thật sự đem một góc phố xá sầm uất bố trí thành núi rừng yên lặng, khiến người có tâm chỉ có thể đứng ở xa xa quanh quẩn mà không thể tới gần một phân.

*Tiểu ẩn ẩn vu sơn, đại ẩn ẩn vu thị: kẻ ẩn dật xoàng thì ẩn nơi núi non, người đại ẩn dật thì ẩn nơi thị thành.

Sau khi dân chúng bình thường lui bước, lại có rất nhiều cao tăng và đạo sĩ lần lượt tới, muốn so với quý y, lại bởi vì không phá giải được thần thông ở ngoài Nhân Tâm đường, chỉ đành phần nộ rời đi. Lúc gần đi bọn họ không dám chậm trễ, một người hai người quỳ gối bên đường miệng nói tiên trưởng, hơi có chút cảm giác ngứa trông núi cao, vọng nhìn bóng lưng.

Dần dần, hai chữ “quý y” lại thành cấm ngữ nào đó, mọi người chỉ dám hiểu ngầm, không dám nói ra, nói lên đủ chỗ thần dị của cậu, đều dùng “vị kia” để chỉ. Người bệnh may mắn được cậu trị liệu đến nay chỉ có ba, một là Lý Cầu Thặng, hai là lão phụ mất mù, ba là trưởng tử Ngô Thái Thú. Hiện giờ Lý Cầu Thặng được trong tộc xem là người đại cát, chẳng những miễn phí cho nó học hành, còn chuyên môn phái tới tới đến chiếu cố, sợ nó tới gần bờ sông, lại bị thủy quỷ chộp tới làm thể thân. Lão phụ sau khi trở về bị người trong thôn vây quanh chặt như nêm cối, đều muốn kéo mí mắt bà ta nhìn nơi thần long đã từng yên giấc, còn có người nói bà ta phúc khí lớn, hậu thế tất nhiên có tiền đồ.

Trưởng tử Ngô Thái Thú cũng thành nhân vật chạm tay có thể bỏng nhất ở Ký Châu, mỗi ngày đều có người mời hẩn uống rượu, sau đó quanh co lòng vòng hỏi thăm việc quý y trị bệnh. Ngô Tử Hiên không dám vọng nghị việc quý y, thường thường nhẹ nhàng bâng quơ cho qua, lại càng khiến mọi người hướng tới, mà vấn cực quý y lập với Chu Diệu Âm cũng thành việc trọng đại được chú ý nhất khu Lưỡng Giang.

Nếu ai có chút may mắn được Chu Diệu Âm giới thiệu cho vị quý y kia cứu trị, vậy quả thực là phần mộ tổ tiên bốc khói xanh, nếu Nhân Tâm đường không thể vào, đến y quán Chu thị tốt xấu cũng còn có thể tìm chút vận khí. Vì thế những ngày gần đây, người bệnh bị nghi nan tập chúng đều chạy vào y quán Chu thị, mới vừa ngồi xuống nói hai câu liền vô cùng lo lắng mà nói, “Chu đại phu, bệnh của ta người trị được không, không bằng để vị đại nhân kia tới thử xem đi?”

Tính tình Chu Diệu Âm có tốt hơn nữa cũng khó tránh khỏi bị tức đến đau gan, nhưng cũng không khác khẩu với người bệnh, nên kẻ được thì kẻ được, nên châm cứu thì châm cứu, nên động đao thì động đao. Có không gian linh thiêng, lại có kinh nghiệm phong phú vài chục năm và tài nghệ cao siêu đời trước tích góp từng tí một, chứng bệnh bình thường gần như năng đều có thể trị, nhưng mà chỉ là chứng bệnh bình

thường thôi, gặp gỡ cái loại tình huống như lão phụ liên chỉ có thể lường cuống.

Bây giờ nàng đang bị vây trong quá trình tam quan và tín niệm đồng thời bị phá hủy lại đồng thời trùng kiến lại, một thân nông nhênh và tự tin cũng bị đả kích đến thất linh bát lạc, may mà Tổng chương quỹ khó hiểu biến mất vài ngày, mới cho nàng cơ hội thở dốc, hơn nữa việc làm ăn của y quán Chu thị không thấy tiêu điều, ngược lại càng thêm thịnh vượng, cũng nhân họa đắc phúc. Chẳng sợ những người này ý ở ngoài lời, chẳng sợ bọn họ chỉ xem mình là ván cầu để tiếp cận Tổng chương quỹ, chỉ cần tiến vào cửa y quán, Chu Diệu Âm sẽ nghĩ mọi cách mà giữ bọn họ lại, sau đó dựng lại danh vọng của mình một lần nữa.

Làm như vậy cũng không phải là vì trục lợi, mà là một loại phương thức tự mình khẳng định, nếu không sớm muộn gì cũng có một ngày nàng sẽ diên mất.

Nhóm học đồ y quán Chu thị cũng tâm tình bực bội vài ngày, đều âm thầm hối hận lúc trước sao không đến Nhân Tâm đường cầu cạnh. Đều nói một người đắc đạo, gà chó thăng thiên, xem Lý Cầu Đản nhà người ta xem, hiện giờ đã thành nhân vật nổi tiếng Thương Châu phủ, chớ nói hàng xóm láng giềng mỗi ngày lấy lòng, mà ngay cả nhóm quyền quý cũng từng mời cậu ta ăn cơm mấy lần, chỉ để hỏi thăm sở thích của vị đại nhân kia. Có điều cậu ta cũng thông minh, một chữ cũng không dám nhiều lời, ngược lại khiến người khác xem trọng liếc mắt một cái.

Tiểu nhị chạy chân đã từng chửi rửa nhục nhã Tổng chương quỹ, thậm chí cầm chổi truy đánh, trong một đêm miệng rộp lên đầy vết phỏng, gặp người liền hỏi, “Người nói nếu đắc tội thần tiên, có thể bị trời phạt hay không?”

Lời này người bên ngoài nào dám đáp, vội vàng bỏ qua hấn vội vàng rời đi, giống như sợ hãi dính xúi quẩy. Tiểu nhị chạy chân hết cách, chỉ đành thừa dịp đêm tối đến trước cửa Nhân Tâm đường dập đầu, dập liên tiếp ba ngày, phát hiện kê gạch dưới mí mắt mọc một cây cỏ dại xanh biếc, còn tưởng thần tiên hiển linh, vội vàng nhổ về xem là tiên dược mà pha chế nước uống, ngày hôm sau rời giường, tất cả vết rộp đều khỏi hấn.

Hấn ta hết sức kích động, đem việc này trở thành sự tích mà tuyên dương xung quanh, huyền não đến mức tâm tình nhóm học đồ càng thêm bực bội, ngay cả y thuật cũng không kiên nhẫn học. Chu Diệu Âm tìm người đến, lần nữa nói cho hấn ta biết đó là tác dụng tâm lý, không phải cái gọi là “thần tiên hiển linh”, hai người đang khắc khẩu, lại nghe ngoài cửa truyền đến một trận tiếng khóc nỉ non.

“Vương phu nhân, Vương, Vương công tử?” Chu Diệu Âm vẻ mặt ngạc nhiên, lại không dám nhận người trước mắt. Chỉ thấy Vương công tử mới vừa khỏi phục xuất viện, lại trong vòng ba ngày ngắn ngủn gầy thoát hình một lần nữa, vả lại lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước, chẳng những làn da biến thành màu xanh tím, hai tròng mắt cũng thoát ra khỏi hốc mắt, bên trên trải đầy tơ máu đỏ rực, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Hấn ta đẩy nha hoàn nâng đỡ trái phải mình ra, bỏ nhào vào trên người Chu Diệu Âm khàn cả giọng hô, “Ta muốn ăn, nhanh cho ta ăn! Không đúng, ta không cần ăn, ta muốn uống nước, nước Chu đại phu bưng tới cho ta là ngon nhất, nhanh chóng cho ta, cho ta!”

Chu Diệu Âm còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Vương công tử tựa như người được cái gì, vừa co rúm mũi vừa sờ soạng trên người nàng, cuối cùng nắm chặt tay phải nàng, một hơi cắn xuống, mừng như điên nỉ

non nói, “Chính là mùi vị này, chính là mùi vị này!”

Đầu ngón tay Chu Diệu Âm thiếu chút nữa bị cắn đứt, dưới sự lôi kéo của mọi người thật vất vả thoát vây, hoảng sợ hỏi, “Vương phu nhân, lệnh công tử làm sao vậy? Mới ba ngày thôi, sao lại biến thành như vậy?” Bất luận như thế nào nàng cũng không tưởng tượng được, một người thể trọng bình thường sao lại gãy thành khung xương trong thời gian ba ngày.

Vương phu nhân giận tím mặt, “Người là đại phu, người còn có mặt mũi hỏi ta? Lúc trước là người luôn miệng nói con ta mắc chứng ăn uống quá độ, chỉ cần điều trị nửa tháng là được, kết quả nó mới vừa xuất viện về nhà đã bắt đầu kêu đói, ăn nhiều đồ ăn hơn nữa cũng không lấp no bụng, ngược lại càng ăn càng gầy, càng ăn càng gầy, còn nói chỉ có uống nước người bưng cho nó mới có cảm giác chắc bụng. Người nói, không phải người hạ độc cho nhi tử của ta chứ? Sớm biết như thế, lúc trước ta nên nghe vị đại nhân kia khuyên bảo, đưa nhi tử đến Nhân Tâm đường trị. Người y thuật không tốt thì đừng cố chống đỡ, đây không phải là đang cứu người, mà là hại người! Hiện giờ vị đại nhân kia rời khỏi Thương Châu, con ta phải làm cái gì bây giờ? Người có thể trị tốt cho nó sao? Người có thể sao? Nếu con ta xảy ra việc gì không hay, ta muốn người đền mạng!”

Chu Diệu Âm vừa cố nén đau đớn, vừa nhanh chóng suy nghĩ, đem đủ chuyện lúc trước nghĩ rồi lại nghĩ, rốt cuộc ý thức được câu “chỉ ta có thể trị” của Tổng chủồng quỹ không phải là hồ ngôn loạn ngữ, mà là có bằng có cứ. Có lẽ cậu ấy đã sớm nhìn ra manh mối, lúc này mới buông lời, đáng tiếc lúc ấy tất cả mọi người đều cho rằng cậu ấy bị bệnh, một chút cũng không để ý tới.

Đến tận cùng Vương công tử mắc bệnh gì? Vì sao linh tuyền của mình chỉ có thể giảm bớt, không thể chữa khỏi? Lần đầu tiên Chu Diệu Âm thống hận mình kiến thức thiên cận, mà lúc trước, nàng từng cho rằng ánh mắt của mình cao hơn người ở đời này mấy ngàn năm, hơn nữa có linh tuyền phụ trợ, không có bệnh gì là không trị được. Hiện giờ nhìn lại, thật sự là chê cười lớn lao.

Đả kích tới quá mức nhanh chóng, quá mức trầm trọng, khiến Chu Diệu Âm sững sờ một hồi lâu mới hoàn hồn. Bên kia, Vương công tử đã bị bà vú Vương gia lấy dây thừng trói lại. Vương phu nhân hiển nhiên đã qua Nhân Tâm đường, chung quy không tìm được cửa vào, lúc này mới không cam không muốn mà đến y quán Chu thị.

Bà ta cường ngạnh nói, “Chu đại phu, con ta là người trị thành như vậy, người nên chịu trách nhiệm. Ta nghe nói người và vị đại nhân kia đánh cược, hiện giờ chỉ còn chín ván nhỉ? Người giới thiệu con ta qua, việc này liền thôi, ngày sau Vương gia cũng sẽ không tìm người gây phiền toái, bằng không, ta tất sẽ khiến người lấy mạng đền mạng.”

Từ khi thành thủ y vương phủ, Chu Diệu Âm đã thật lâu không bị người ta uy hiếp như thế. Trong lòng nàng quả thật khó chịu, nhưng cũng không thể uống phí tính mạng người khác, châm chước nói, “Trước tiên người nâng lệnh công tử đi vào, ta lại nhìn kỹ xem. Nếu ta quả thực trị không hết, tất sẽ giới thiệu người cho Tổng chủồng quỹ.”

Sắc mặt Vương phu nhân hơi hòa hoãn, thúc giục, “Vậy người liền nhanh chóng nhìn, đừng chậm trễ thời gian. Ài, gấp chết, đều tại ta có mắt không nhìn ra châu ngọc, lúc trước rõ ràng bị vị đại nhân kia ngăn cản, lại không nghe cậu ấy khuyên bảo, còn thiếu chút nữa đánh người.”

“Người bị cậu ấy ngăn lại rất nhiều, không chỉ một mình phu nhân. Tiên trưởng chính là tiên trưởng, làm việc phóng khoáng, sẽ không so đo với một người phạm tục chúng ta.” Một nha hoàn khuyên nhủ.

Lời này khiến Vương phu nhân hơi cảm thấy an ủi, lại khiến trong lòng Chu Diệu Âm rung mạnh. Nàng luôn cảm thấy mình quên chuyện gì đó, hiện tại rốt cuộc nghĩ ra: lúc trước người bị Tổng chương quỹ ngăn lại quả thật không chỉ mình Vương công tử, hiện tại bọn họ đi đâu rồi? Bệnh tình có thể tái phát không? Nhưng hiện tại không phải là thời cơ để truy xét, chỉ đành dè dặt không nhắc tới.

Vào phòng, Vương công tử đã bị vài gia đình trẻ tuổi lực tráng đặt ở trên giường, đang nhe răng trợn mắt, tru lên không thôi, nói đến nói đi là mấy câu kia, đói, muốn uống nước, muốn uống nước Chu đại phu tự tay bưng tới. Ánh mắt người khác nhìn Chu Diệu Âm càng thêm kinh nghi, mà chính nàng cũng thấp thỏm khó an, tâm hoảng ý loạn.

Nàng miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, sau đó cầm lấy ống nghe tự chế đi tra xét tình huống của Vương công tử. Tim đập mạnh mẽ hữu lực, tứ chi tuy rằng khô gầy như que củi, sức lực lại lớn vô cùng, dường như còn khỏe mạnh hơn cả người bình thường, nhưng ánh mắt vẫn đục và màu da xanh tím tỏ rõ hẳn bất quá chỉ là ngoài mạnh trong yếu, nếu lại không tìm ra nguyên nhân bệnh, thực nhanh sẽ suy kiệt mà chết.

Dưới cái nhìn chăm chú của Vương phu nhân, Chu Diệu Âm không dám bưng nước cho Vương công tử uống, chỉ đành bảo gia đình dứt cơm cho hắn, xem lúc hắn ăn cơm là tình huống gì. Bát cơm thật to, liên tiếp bới năm bát dứt xuống, Vương công tử vẫn kêu đói, vả lại dạ dày xẹp lép, giống như trống rỗng.

Cơm đâu? Đều ăn đến nơi nào rồi? Chẳng lẽ dạ dày Vương công tử nối liền với một cái động ở thế giới khác à? Dưới kích thích của Tổng chương quỹ, Chu Diệu Âm cũng bắt đầu nghĩ tới chỗ lệch lạc. Nhưng phỏng đoán của nàng vĩnh viễn chỉ là phỏng đoán, không giống Tổng chương quỹ, có cái nhìn, còn có biện pháp giải quyết. Cho đến lúc này, nàng mới không cam không muốn mà thừa nhận, mình quả thật đã chẩn lầm, nhưng bệnh của Vương công tử không hẳn là nàng không thể trị.

Nếu pha loãng linh tuyến có thể giảm bớt chứng bệnh, như vậy linh tuyến chưa pha loãng có thể triệt để chữa khỏi hay không? Linh tuyến có thể bổ sung nguyên khí thậm chí tẩy tủy phạt kinh, không có đạo lý không làm gì được chứng đói khát này. Mang ý nghĩ như vậy, Chu Diệu Âm tự tay bới thêm một bát cơm nữa, thừa dịp mọi người không chú ý đưa đầu ngón tay vào bát cơm, nhanh chóng phóng thích linh tuyến.

Vương công tử giống như người thấy mùi linh tuyến mát lạnh, hai mắt sung huyết gắt gao nhìn chăm chăm cái bát, biểu tình dữ tợn. Chu Diệu Âm cố nén tim đập nhanh lừa cơm vào cái miệng mở rộng của hắn, mới vừa nuốt hai cái chỉ thấy hai má mảnh khảnh của hắn lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà nở nang lên, không quá chớp mắt đã khôi phục ánh sáng khỏe mạnh.

“Thần, thần! Công tử khỏe rồi!” Bọn gia đình ngạc nhiên.

“Người cho nó ăn cái gì?” Vương phu nhân nhất chân kiến huyết.

Tay Chu Diệu Âm run lên, thiếu chút nữa đánh rơi bát, Vương công tử lại đột nhiên bứt đứt dây thừng, đoạt lấy nó, dùng tay cào hạt cơm nhét vào miệng, hai ba cái ăn đến sạch sẽ, còn cầm vành bát mà liếm.

Chúng có bị tiêu hủy, trong lòng Chu Diệu Âm an tâm một chút, nhưng chớp mắt sau lại mở to hai mắt, lộ ra vẻ hoảng sợ. Chỉ thấy Vương công tử bóp nát bát, càng thêm nóng nảy hô to, “Ta còn muốn, ta còn muốn! Nhanh bởi cơm cho ta!”

Những lời này tổng cộng tốn bốn giây: giây thứ nhất, hốc mắt hấn nhanh chóng lõm xuống, hai má khô quắt nhăn nheo; giây thứ hai, tròng mắt lồi ra khỏi hốc mắt, con ngươi phủ đầy tơ máu; giây thứ ba, màu da dần dần thay đổi, mạch máu từng sợi nhô ra; giây thứ tư, tóc rơi xuống rất nhiều rất nhiều, y bào trượt tới đầu vai, lộ ra xương cốt chỉ bao trùm một tầng da mỏng, đúng là càng gầy, càng đói khát, cũng càng điên hơn trước.

Đây chỗ nào là khỏi hẳn, rõ ràng là chuyển biến xấu! Vương phu nhân vừa bảo gia đình trối nhi tử không khống chế được, vừa đánh Chu Diệu Âm, lớn tiếng chất vấn, “Đến tột cùng ngươi cho nó ăn cái gì? Có phải ngươi làm yêu pháp không? Khó trách vị đại nhân kia nơi chốn nhằm vào ngươi, hóa ra ngươi là yêu phụ! Người tới, mau kéo yêu phụ này ra ngoài thiêu chết!”

Chu Diệu Âm chưa từng gặp qua cảnh tượng quái đản mà lại khủng bố như thế, ba hồn bảy vía thiếu chút nữa bị dọa bay mất, trong lúc nhất thời lại quên phản kháng, đã trúng mấy bàn tay. May mà một học đồ đúng lúc hoàn hồn, che chở nàng rời khỏi phòng, hô lớn, “Đừng đánh, đừng đánh, chúng ta liền đi tìm quý y! Không có Chu đại phu giới thiệu, cậu ấy chưa chắc sẽ xem bệnh cho lệnh công tử!”

Nếu không nhờ đỉnh ánh sáng của quý y đại nhân, Chu đại phu chắc chắn bị đánh chết. Chín danh ngạch giới thiệu kia dùng hết, Chu đại phu lại nên đi nơi nào? Y quán Chu thị sợ cũng không giữ được đi? Học đồ không phải không có thần thức mà thâm nghĩ.

Cùng lúc đó, Hữu Xu đang cười lừa, lão đảo đến cửa thành, đem hai đồng tiền để vào trong tay thị vệ. Mặt thị vệ kia vốn còn âm trầm, thái độ vô cùng kiêu căng, thấy rõ bộ dạng người tới, hai chân mềm nhũn liền quỳ xuống, “Đại, đại nhân, ngài trở lại rồi? Ngài không cần giao phí vào thành, mời vào, mời ngài mau mau vào!”

Hữu Xu vẻ mặt khó hiểu được dẫn vào cửa thành, đi ra thật xa còn có thể nhìn thấy thị vệ đang dập đầu với mình, dân chúng hai bên mơ mơ hồ hồ hỏi là ai, cười lừa cũng không giống quý nhân, chợt nghe thị vệ lớn tiếng quát lớn, “Ngươi không biết à? Nhân Tâm đường đó biết chứ?” Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, ngay sau đó lại quỳ xuống một mảnh.

Hữu Xu đã từng tiếp thu hơn vạn dân lễ bái há lại bị tình cảnh này hù dọa, sờ sờ cảm thâm nghĩ: chẳng lẽ vừa rồi mình nhờ quét mặt mà vào hả? Ai, thế mà chỉ trị giá hai đồng tiền.

117. Chương 117

Hữu Xu đương nhiên biết xung quanh có rất nhiều người đang theo dõi mình, vừa vào thành liền dùng phương pháp súc địa thành thổn, hai ba bước tới cửa Thành vương phủ. Những mật thám đó thật vất vả đợi được quý y, đang muốn tới gần, chỉ thấy bóng dáng cậu bỗng nhiên trở nên mờ mịt như sương, giống như tùy thời sẽ biến mất, lại tập trung nhìn vào, quả thực biến mất.

Thật là lợi hại thần thông! Người này vừa không thể mượn sức, nhưng cũng trăm triệu lần không thể đắc tội. Nếu cậu ta muốn giết ai, sợ là chỉ cần động một ý niệm trong đầu. Các vị mật thám đã nghĩ sẵn trong đầu, liền đưa tin tức ra bên ngoài.

Hữu Xu bước trên bậc thang, đang muốn chấp tay với thị vệ trông cửa, hai người đã kinh sợ khom lưng xuống, dẫn dắt nói, “Quý y đại nhân, mời ngài vào.” Nhớ lúc trước bọn họ còn xem vị thần tiên này thành thám tử mà đuổi hơn phân nửa con phố, hiện tại lại nhìn, quả nhiên là người không biết không sợ. Nếu đại nhân có ý so đo, mộ phần bọn họ chỉ sợ cũng đã dài cỏ.

Lần đầu tiên Hữu Xu bước vào Thành vương phủ, nhưng cũng không có tâm tình thưởng thức phong cảnh, nhìn thấy chủ tử đứng ở ngoài cửa đợi chờ mình, lập tức tiến lên đỡ, “Vương gia, sao người lại đi ra? Tuyết sắp rơi, bên ngoài lạnh lẽo.” Vừa nói vừa buộc chặt vạt áo thoáng buông lỏng của hắn, lại sờ sờ độ dày áo khoác, ngôn hành cử chỉ một chút cũng không thấy ngại.

Thành vương giống như được cậu chiếu cố quen, cũng nâng cầm lên mở hai tay ra, tùy ý cậu đùa nghịch, khoe mắt đuôi mày tràn đầy vui sướng gặp lại. Hai người cùng nhau trở lại noãn các, Trương Quý đã chuẩn bị trà bánh, tất cung tất kính mời quý y đại nhân ngồi xuống.

“Lần tới muốn đi, trước tiên nói cho ta biết.” Thành vương cởi áo khoác, đem tay lạnh như băng đặt trên ấm lô sưởi ấm. Hữu Xu tự động nắm chặt lấy nó, nhét vào trong lồng ngực ấm áp của mình.

Vừa rồi cũng đã đảo khách thành chủ, hiện tại lại là tình huống gì? Mượn danh chiếu cố đi đùa giỡn à? Chỗ nào có người cường ngạnh kéo tay người khác, lại kéo vạt áo mình ra, dán lên ngực? Nếu đổi thành một nam một nữ, hình ảnh kia cũng quá dâm loạn... Trương Quý lòng đầy hoảng sợ, rồi lại không dám lên tiếng.

Thành vương cũng thực kinh ngạc, gò má xưa nay tái nhợt nhanh chóng nhiễm màu đỏ ửng, vốn định rút tay ra, lại không cẩn thận đụng đến một điểm nho nhỏ nhô lên, lại nghe thiếu niên tựa như mèo con hừ nhẹ, không khỏi ngồi cứng còng tại chỗ.

Hữu Xu lại tựa như không có chuyện gì, bàn tay kia ử ảm lại đổi một tay khác, vả lại cực kỳ tự giác mà nhích ghế đến vị trí cách chủ tử gần nhất, ngồi đùi dán đùi với hắn xong, lúc này mới thấp giọng mở miệng, “Lần tới không đi, ta phải trông người. Người không phải nhiễm bệnh, mà là trúng chú thuật. Trách ta làm việc không đủ cẩn thận, lại đem tên tuổi ‘quý y’ truyền ra trước, nếu truyền vào tai người hạ chú, bọn họ khó tránh khỏi sẽ có dị động.”

Trương Quý sợ tới mức hồn phi phách tán, chỗ nào còn có tâm tư so đo hành vi quý y khinh bạc chủ tử nhà mình, hận không thể quỳ xuống với cậu gọi cứu mạng.

Lòng bàn tay Thành vương dán trong lồng ngực trơn nhẵn của thiếu niên trở nên càng ngày càng nóng bỏng, chỗ nào còn có tâm tư nghĩ cái khác, bộ dạng giống như gió thổi không động. Đợi thiếu niên ôm lấy bả vai hắn, dùng giọng điệu dỗ con nít nói “đừng sợ, có ta ở đây” mới miễn cưỡng hoàn hồn, hỏi, “Bằng năng lực của người, đừng nói Thương Châu phủ nho nhỏ, dù là kinh thành cũng khó có thể dung chứa. Nếu người có chút tâm, có thể vào cung diện thánh, làm một quốc sư, vì sao cứ phải làm thủ y vương phủ của ta? Người muốn có được cái gì?”

“Ta muốn có được người.” Hữu Xu là một người thẳng tính, nói chuyện chưa bao giờ quanh co lòng vòng.

Biểu tình Thành vương trở nên vô cùng cổ quái, Trương Quý đã lạnh run mà quỳ xuống. Trăm triệu lần không ngờ được, quý y đại nhân lại là yêu đạo như vậy, chỉ vì coi trọng mỹ mạo của vương gia mới có thể chủ động tìm tới cửa, nếu vương gia không đáp ứng, cậu ta sẽ cưỡng ép đi? Vương gia có thể phản kháng sao? Đặt thực lực của hai người cùng nhau mà xem, Trương Quý tuyệt vọng phát hiện, chủ tử nhà mình lại thành thịt cá trên thớt, chỉ có thể tùy ý yêu đạo này xâm lược.

Thành vương cũng không rút cái tay dán trong ngực thiếu niên ra, tiếp tục hỏi, “Người thích ta à?”

“Đó là đương nhiên.” Hữu Xu càng thêm ghé sát vào, vừa gật đầu vừa chớp đôi mắt to chân thành của mình.

Thành vương không giống Trương Quý, nghĩ thiếu niên rất xấu xa, hoàn toàn ngược lại, tâm tư đối phương chỉ sợ càng sạch sẽ rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào. Nhưng vấn đề là, đến tột cùng cậu ấy thích mình ở điểm nào? Luôn cảm thấy tình cảm giữa bọn họ dường như tới quá nhanh, trong lòng luôn có loại cảm giác sợ hãi cảm không được bắt không tổn sức. Hắn nghĩ như vậy, cũng cứ hỏi như vậy.

Hữu Xu há mồm đáp, “Thích người hàng to xài tốt.” Dứt lời mới kịp phản ứng, vội vàng che miệng.

Đời trước cậu thường thường bị tên hán tử thô tục Mạnh Trường Dạ đặt ở trên giường đùa nghịch, giống như không biết mệt mỏi mà hỏi người có thích ta hay không, thích ta điểm nào vân vân. Nếu Hữu Xu trả lời quá đứng đắn, hoặc hơi chậm một chút, nhất định sẽ bị trừng trị thực phẩm, dần dà liền thông minh, vừa hỏi lập tức vội vàng đáp, “Thích người hàng to xài tốt, mau vào.” Lúc này Mạnh Trường Dạ mới cười ha ha, sau đó kêu rên phát tiết ra.

Đối với người khác mà nói đã là sáu trăm năm đi qua, nhưng đối với Hữu Xu mà nói chỉ là ngủ một giấc mà thôi. Đối diện với cùng khuôn mặt, cùng âm thanh, cùng một linh hồn, cậu cũng không có cách nào nhanh chóng thích ứng hình thức ở chung hoàn toàn mới, vừa mới nghe thấy câu hỏi quen thuộc, lập tức vút ra đáp án theo thói quen.

Lời còn chưa dứt, trong phòng đã an tĩnh đến mức kim rơi có thể nghe thấy, Trương Quý triệt để thả lỏng, thậm chí hóa ra quý y đại nhân là người phía dưới, cái này tốt, cái này tốt.

Hữu Xu nhìn thái giám đứng lên vỗ vạt áo, lại nhìn chủ tử đuôi lông mày cao gầy, mắt mang vẻ hứng thú, hai má trắng nõn nhanh chóng đỏ ửng, sau đó đỉnh đầu và hai lỗ tai bắt đầu bốc hơi nước. Xong rồi, không còn mặt mũi gặp người! Cậu giống như bị hỏa thiêu, vội vàng moi cái tay chủ tử còn đặt ở trong ngực ra, lại bị hắn không nặng không nhẹ vỗ một chút, thiếu chút nữa xụi lơ trên ghế.

“Ta nói sai! Ta thích...” Cậu rưng rưng nước mắt, vội vàng muốn giải thích, lại bị Thành vương khàn giọng cắt ngang, “Cũng không có nói sai, ta quả thật hàng to, nhưng dùng tốt hay không thì người phải tự mình lĩnh hội. Không bằng chúng ta chọn thời gian luận bàn một chút?”

Vành tai Hữu Xu đã hồng đến mức có thể nhỏ ra máu, vội vàng đông cứng mà nói sang chuyện khác, “Chú thuật sẽ bóp méo vận mệnh của người, nếu muốn cởi bỏ, phải có được máu trong tim người hạ chú, người có manh mối hay không?”

Thành vương cười như không cười nhìn cậu một lúc lâu mới chậm rãi lắc đầu, “Không có. Các huynh đệ của ta, nhóm triều thần, nhóm cung phi, thậm chí bao gồm cả phụ hoàng, đều có khả năng.” Người muốn xuống tay với hắn thật sự là nhiều lắm.

Chủ tử không có manh mối, Hữu Xu cũng đã tập trung một mục tiêu, chính là thập tứ hoàng tử, đương kim Thánh Thượng. Hắn ta chiếm ngôi vị hoàng đế vốn nên thuộc về chủ tử, là người được lợi cuối cùng, theo lý mà nói có hiềm nghi lớn nhất. Cơ mà cũng không loại trừ sau lưng hắn ta có cao nhân chỉ điểm. Việc này có thể tra xét sau, trước tiên bảo vệ tâm mạch chủ tử rồi lại nói.

Nghĩ như vậy, Hữu Xu lấy từ hầu bao ra một lá bùa đỏ thẫm, chậm rãi gấp thành hình trái tim. Hai tay Thành vương đã ủ dủ nóng, giờ phút này đang đặt trên đầu vai mượt mà của thiếu niên, chút có chút không vuốt ve, tựa như phun khí nói nhỏ bên lỗ tai sung huyết của cậu, “Lá bùa này sao lại là màu đỏ? Nhìn có chút quỷ dị.”

“Lá bùa này dùng máu trong tim ta, nước hoàng tuyền, bí ngân hoa hỗn hợp mà thành dung dịch, tự nhiên sẽ biến thành màu đỏ.” Hữu Xu gãi gãi lỗ tai tê dại.

“Máu trong tim người? Người lấy máu trong tim làm gì?” Thành vương không cần nghĩ cũng biết quá trình lấy máu nhất định hết sức thống khổ, bàn tay không khỏi nắm thật chặt bả vai thiếu niên.

“Máu trong tim ta khác với người thường, đối với tà vật hình thành từ chú thuật có lực hấp dẫn lớn lao. Nó ngửi thấy hương vị này sẽ rời khỏi tim người, bám vào trên lá bùa. Vương gia, thỉnh cầu người kéo vạt áo, lộ ra ngực trái.” Hữu Xu đã gấp xong lá bùa hình trái tim, nghiêm túc đứng đắn yêu cầu.

Thành vương chậm rãi cởi bỏ vạt áo, lộ ra lồng ngực tuy rằng tái nhợt lại đầy đủ cường kiện. Hữu Xu tận lực nhìn không chớp mắt, cắn rách ngón trở về một di hình phù trên ngực trái hắn, cuối cùng vỗ lá bùa vào bên trong.

Trương Quý nhìn mà sửng sửng sốt sốt, kinh hãi nói, “Lá bùa đâu? Sao lại không còn? Quả thực vào ngực trái vương gia rồi à?”

“Đợi ta xem xem.” Hữu Xu lấy từ trong túi ra một cái gương, kháp vài pháp quyết. Tấm gương này là năm đó ở trong địa ngục nghiệt kính cất ra một khối đánh bóng mà thành, không nói phá vỡ chướng ngại thời gian và không gian, xuyên thấu thân thể vẫn là vô cùng dễ dàng.

Một trận ánh sáng nhạt hiện lên, trong gương chậm rãi hiện lên rất nhiều hư ảnh, sau đó trở nên ngưng thực mà lại rõ ràng. Thành vương và Trương Quý ghé sát vào nhìn, lại thấy bên trong nhảy lên hai trái tim, một cái trong đó dường như hơi mỏng, dính sát với một cái kia hợp cùng một chỗ.

“Đây chính là trái tim của ta và lá bùa kia à?” Thành vương ấn ấn ngực trái, cảm giác vô cùng kỳ diệu.

“Không sai. Máu tươi của ta có lực hấp dẫn trí mạng với tà vật, mà bửu ngọc hoa là hoa ở địa ngục, hương khí và máu tươi của ta không phân cao thấp. Nếu người quả thực trúng chú thuật, chú lực tất nhiên sẽ không thể không chế mà chuyển dời lên bùa.” Hữu Xu còn chưa dứt lời, trái tim Thành vương đã bắt đầu quặn đau.

“Không có việc gì, đừng sợ, chờ chú lực hoàn toàn dời qua thì tốt rồi. Tin tưởng ta, ta sẽ không hại người. Mặc dù ta chết, cũng sẽ vào hộ người chu toàn.” Những lời này thường từ miệng chủ tử nói ra, hiện tại rốt cuộc đổi thành Hữu Xu.

Thành vương tất nhiên là tin tưởng thiếu niên không nghi ngờ, vừa xua tay cho lui Trương Quý, vừa cắn răng nhẫn nại. Mà trong nghiệt kính, một đám đen tuyền đang từ trong tim chui ra, đầu tiên là hai cái càng thật lớn, sau đó là thân mình dài nhỏ, cuối cùng lại giơ lên một cái đuôi mang theo gai độc.

“Bò, bò cạp? Trong trái tim vương gia sao lại có một con bò cạp đi vào? Nó làm thế nào sống sót?” Trương Quý sợ tới mức mặt không còn chút máu.

Thành vương theo dõi chặt chẽ nghiệt kính, hai mắt lóe lên. Hữu Xu nắm chặt bàn tay mồ hôi lạnh chảy ròng ròng của hắn, giải thích, “Đây không phải là bò cạp thật sự, mà là tà vật do chú thuật hình thành, chính bởi vì nó hàng năm quấy phá, trái tim người mới luôn đau đớn không thôi. Nhịn một chút nữa, lập tức liền không đau.”

Theo lời nói của cậu, bò cạp màu đen đã đi đến lá bùa, đang đưa cái đuôi hung hăng đâm một cái. Trương Quý vội vàng che mặt, không dám nhìn thêm, bởi vì hình ảnh này thật sự là quá độc ác, ngay cả lá bùa cũng bị đâm rách một cái động lớn, nếu đổi thành trái tim vương gia, thật là đau biết bao nhiêu!

“Quý y đại nhân, lá bùa có thể được bao lâu? Lại đâm thêm vài cái có lẽ liền không còn dùng được đi?” Hắn ta lo lo lắng lắng hỏi.

Thành vương còn đắm chìm trong dư vị quặn đau, tạm thời không mở miệng được. Hữu Xu vừa giúp hắn ấn xoa ngực vừa chắc chắn nói, “Mặc dù đạo hạnh của người hạ chú rất cao cũng sẽ không làm gì được thể tâm phù này, nó được ngâm nước hoàng tuyền, có thể quay ngược thời gian tự động bổ khuyết.”

Cậu giơ gương lên, cho chủ tử nhìn rõ ràng hơn, chỉ thấy lá bùa mới vừa rồi còn rách một cái động, hiện tại lại hoàn hảo như lúc ban đầu. Con bò cạp kia liên tiếp đâm hai cái liền bám vào phía trên không động đậy, có thể thấy mục đích chính yếu của người hạ chú không phải giết chết Thành vương, mà là trộm đi khí của hắn. Đương nhiên, nếu bọn họ nghe nói tới danh hào quý y thì lại là chuyện khác rồi.

Hữu Xu ảo não mình làm việc quá mức xúc động qua loa, nhưng ván đã đóng thuyền, chỉ đành đâm lao phải theo lao, dứt khoát triển khai trận hình đầu một trận với yêu tà trốn tránh ở một nơi bí mật gần đó, dù sao thì thanh danh quý y đã truyền ra, có khiếm tốn như thế nào nữa cũng không thể sửa chữa, chỉ bằng nên phô trương như thế nào thì cứ như thế đó, ngược lại có khả năng khiến người hạ chú tự loạn trận tuyền.

Thấy chủ tử tạm thời thoát khỏi uy hiếp của chú thuật, cậu trải một tờ giấy Tuyên Thành, viết xuống phương thuốc cổ bản bồi nguyên, đúng lúc này, một thị vệ bên ngoài bấm báo, “Vương gia, Chu đại phu sai người đưa tới một hộp thuốc trợ tim cấp tốc, để ngài nghiệm tra được hiệu trước.”

Cá tính Chu Diệu Âm vô cùng hiếu thắng, nếu không lúc ở Ký Châu cũng sẽ không đối đầu với Thái Thú phu nhân, lại càng không khiến cho đạo sĩ giả thần giả quỷ và Tổng Nhấn Đông bán được giả cùng đường. Nàng cực kỳ coi trọng Thành vương, cũng vô cùng cần tên tuổi thủ y Vương phủ, cho nên mấy ngày này đang yên lặng điều tiết tâm tình đồng thời cũng không quên nghiên cứu chế tạo được mới. Tóm lại nàng hạ quyết tâm không thể để cho vương gia xem thường, mặc dù đối thủ có cường đại hơn nữa, năng lực biến hoá kỳ lạ hơn nữa, cũng phải tranh một phen.

Kỳ thật Hữu Xu cũng không chán ghét Chu Diệu Âm, sở dĩ nhằm vào nàng bắt quá là vì cướp chủ tử về thôi, cái gọi là mười vạn ước hẹn kia sớm bị cậu vứt lên chín tầng mây, thấy viên thuốc mới khó khăn nhớ tới.

“Nghiên cứu chế tạo thành công rồi à? Để ta xem xem.” Cậu lấy ra một viên thuốc, đặt ở bên môi liếm liếm.

Thành vương theo dõi đầu lưỡi phấn hồng của cậu, khàn giọng hỏi, “Được hiệu như thế nào? Tuy rằng hiện tại ta không dùng được, nhưng nếu thật sự hữu hiệu, đối với người mắc bệnh tim mà nói giống như một tin mừng lớn.”

Rốt cuộc Hữu Xu cũng hiểu rõ con bài chưa lật của Chu Diệu Âm đến tột cùng là cái gì, đang muốn trả lời, một cái truyền tin phù gấp thành hình hạc giấy liền từ cửa sổ bay vào, Lý Cầu Đản tựa như liên châu pháo nói, “Đại nhân, Chu đại phu tìm tiểu nhân, nói là muốn giới thiệu người bệnh thứ hai cho ngài, hỏi ngài lúc nào có thể trở về. Ngài còn nhớ Vương công tử không? Bất quá chỉ ba ngày, hắn đã gây đến thoát hình, ngài còn không đến, hắn sợ là không sống được vài ngày.”

Vương công tử? Hữu Xu đỡ trán, bưng bình đại ngộ. Đã nhận vấn bài, cậu cũng sẽ không bỏ dỡ nửa chừng, huống hồ để đỡ thảo kinh xà, còn phải khiến thanh danh mình càng lớn càng vang dội mới tốt, vì thế lập tức chạy tới Nhân Tâm đường. Thành vương và Trương Quý cũng đi theo xem náo nhiệt.

Thần Nông phổ đã bùng nổ, nguyên nhân gây ra không phải Vương công tử bệnh nguy kịch, cũng không phải Chu đại phu bị vây đuổi chặn đường, mà là Lý Cầu Đản thả ra một con hạc giấy. Nếu không có tận mắt nhìn thấy, ai cũng sẽ không tin tưởng một con hạc giấy lại sống, còn vỗ vỗ cánh bay đi. Khi Lý Cầu Đản lấy nó ra, nói có thể liên lạc với đại nhân nhà mình, người vây xem còn tưởng đầu óc cậu ta bị nước vào. Nhưng sự thật chứng minh, một khi liên quan đến vị đại nhân kia, không có chuyện gì là không có khả năng.

Chu Diệu Âm ngưỡng cổ nhìn hạc giấy bay đi, trên mặt lại một lần nữa tràn ngập mê man thật sâu và nồng đậm tự mình hoài nghi.

Lý Cầu Đản dùng ánh mắt cực kỳ luyến tiếc nhìn con hạc giấy cất cánh, lúc này mới tức giận nói, “Chờ xem, đại nhân nhà ta trong vòng hai canh giờ nhất định đuổi tới.” Con hạc giấy này cậu ta cất đã lâu, vốn tính toán làm thành đồ gia truyền truyền xuống từng đời từng đời, hiện tại ngâm nước nóng hết.

Người vây xem, bao gồm cả người Vương gia, đều đã an tĩnh lại, chỉ mình Vương công tử bị trối gô còn đang kêu gào, “Chu đại phu, cho ta một miếng cơm ăn đi! Chu đại phu, cầu người thương xót!” Một tiếng tiếp một tiếng giống như ma âm xuyên tai.

Chu Diệu Âm ôm lấy đầu, nỗi lòng lo lắng.

Không cần hai canh giờ, chỉ ngắn ngủn nửa khắc đồng hồ, quý y đại nhân liền ngồi xe ngựa vương phủ tới Nhân Tâm đường. Người vây xem thấy cậu đi xuống, vội vàng nhanh chóng rút lui, chừa ra một vị trí thật lớn, tiếng la hét ầm ĩ cũng im bật tựa như đọng lại.

“Đại nhân, ngài cuối cùng cũng đến! Dân phụ dập đầu với ngài, cầu ngài cứu con ta!” Vương phu nhân bịch một tiếng quỳ xuống.

Hữu Xu tránh đi bà ta, lập tức đi đến bên cạnh Vương công tử, vừa không bắt mạch cũng không hỏi chẩn, chỉ nhìn kỹ hai mắt liền khoát tay nói, “Nâng vào Nhân Tâm đường đi.” Vừa dứt lời, không khí xung quanh Nhân Tâm đường liền vụn vụn một chớp mắt, cánh cửa sơn son chỉ có thể nhìn thấy nhưng không cảm giác được kẹt một tiếng tự động mở ra, lộ ra tiền sảnh không nhiễm một hạt bụi.

Trong ánh mắt vừa kính sợ lại vừa cuồng nhiệt của người vây xem, Hữu Xu chậm rãi đi vào, trước tiên an trí chủ tử ở chủ vị, sợ hấn lạnh lại dán một tấm liệt hỏa phù, lúc này mới rửa sạch hai tay.

Chu Diệu Âm bám riết không tha mà truy vấn, “Tổng chương quỹ, đến tột cùng Vương công tử bị bệnh gì?”

“Hắn không nhiễm bệnh, mà là đụng phải tà.” Đầu ngón tay Hữu Xu rung lên đốt ngưng thần tĩnh tâm phù, ném vào trong bát trà hóa thành nước, dứt cho Vương công tử trên giường bệnh. Trong nháy mắt nước bùa chảy vào yết hầu, Vương công tử nóng nảy liền an tĩnh lại, mí mắt hơi hơi khép, tựa như sắp ngủ.

Nhi tử đã ba ngày ba đêm chưa từng chớp mắt, Vương phu nhân sợ hấn tiếp tục ầm ĩ nữa sẽ kiệt lực mà chết, thấy tình cảnh này không khỏi trong lòng ổn định, âm thầm than thở: vẫn là quý y đại nhân đáng tin, sớm biết như thế, lúc trước quả quyết sẽ không đưa nhi tử đến y quán Chu thị, không duyên cớ chậm trễ hơn nửa tháng.

“Gặp tà?” Chu Diệu Âm kéo dài âm cuối, theo thói quen mà lộ ra biểu tình hoài nghi, rồi lại thực nhanh thu liễm.

Hữu Xu chỉ thần nhiên liếc nàng một cái liền bắt đầu vẽ bùa, trước sau vẽ hai tấm, gấp cùng một chỗ, sau đó đưa cho Vương công tử đang trong cơn mơ hồ. Vương công tử nâng chóp mũi ngửi ngửi, giống như cảm thấy bùa vô cùng mỹ vị, lập tức đoạt lấy mồm to nhắm nuốt, cuối cùng lang thôn hổ yết.

“Người để hắn ăn giấy à?” Mặc kệ nhìn mấy lần, Chu Diệu Âm vẫn không quen được phương thức trị liệu đặc biệt của Tổng chương quỹ.

Vương phu nhân hung hăng trừng nòng một cái, trách mắng, “Người biết cái gì? Ăn bùa bệnh mới có thể khỏi!”

Người qua đường chen ở cửa quan sát cũng liên tục gật đầu, thầm nghĩ còn không phải sao! Chúng ta nằm mơ cũng muốn cầu một lá bùa quý y đại nhân tự tay vẽ. Cái đó đủ để làm thành trấn trạch chi bảo truyền xuống từng đời từng đời đó!

Hữu Xu cũng không phản ứng người bên ngoài, quay lại vuốt ve đầu ngón tay chủ tử, cảm giác vẫn là nóng hổi, cảm thấy an tâm một chút, dặn dò, “Hình ảnh kế tiếp có chút ghê tởm, người mắc chứng sạch sẽ nghiêm trọng, đi vào phòng trong tránh một chút đi.”

Thành vương cười xua tay. Hữu Xu lại khuyên nhủ mấy lần cuối cùng không có kết quả, chỉ đành trải bùa ra tiếp tục vẽ, một bút cuối cùng mới vừa thu thế, Vương công tử liền vừa lăn lộn vừa kêu rên, cái bụng ăn như thế nào cũng không thấy lớn lại lớn lên từng vòng từng vòng, khiến y bào đều bị căng rách.

“Nương của ta ơi, đây là sao vậy? Muốn nổ à?”

“Đại nhân, con ta làm sao vậy? Có chuyện gì hay không?”

Hữu Xu bình chân như vại phân phó, “Nâng một cái vại đến, phải là vại lớn ủ rượu. Cách lúc phát tác còn có chốc lát, cứ chờ xem.”

Vương phu nhân vội vàng sai người đi tìm vại lớn, người vây xem cũng sôi nổi hỗ trợ nghĩ biện pháp, không quá nửa khắc đồng hồ liền từ rìa phố lẫn đến một cái vại, đủ để đựng được ba bốn người thành niên. Hữu Xu vẽ một pháp trận giam cầm ở đáy vại, lại phân phó tôi tớ Vương gia dốc ngược Vương công tử phía trên cái vại, cuối cùng khoanh tay chờ đợi.

Mấy trăm ánh mắt tại hiện trường đều sáng ngời hữu thần nhìn chằm chằm Vương công tử giống như dựng phệ chờ sinh, lại khiến Hữu Xu khó hiểu nhớ tới một câu: thời khắc chứng kiến kỳ tích đã đến. Quả nhiên chớp mắt sau, Vương công tử liền hé miệng, phát ra tiếng nôn khan, ngay sau đó có một đám vật còn sống lớn bằng tú cầu dọc theo dạ dày hấn tràn tới yết hầu, từ trong kẽ răng rơi xuống đáy vại, phát ra tiếng vang xèo xèo.

“Trong bụng hấn có cái gì!”

“Là cái gì? Nghe tiếng kêu như là con chuột?”

“A a a a! Là người! Sao lại có người sống ở trong bụng công tử?” Một gia đình đứng gần nhất thiếu chút nữa bị dọa điên. Chỉ thấy rơi xuống đáy vại không phải là động vật, cũng không phải sâu, mà là một người nhỏ xíu tứ chi khô gầy, bụng lại vô cùng vô cùng lớn. Miệng nó đầy răng nhọn, làn da nhăn nheo, ánh mắt đỏ rực lồi ra, đang vừa đi vừa nhảy lên trên, lại giống như bị lực lượng gì đó ngăn chặn, mỗi khi nhảy đến giữa không trung liền nện xuống đáy hang, phát ra tiếng xương cốt gãy răng rắc.

Phun ra một con không tính, Vương công tử lại phun ra con thứ hai, con thứ ba, thứ tư, sau đó ông ọc một trận, lại phun ra một đám rậm rạp, theo đó mà đến chính là một mùi hôi thối cực kỳ nồng đậm, còn có tiếng xèo xèo làm người ta sởn tóc gáy từ trong vai không ngừng truyền ra.

Thành vương kiên quyết không chịu đi đã mặt mày xanh xao, may mà Hữu Xu chuyển dời chú thuật lên thể tâm phù, nếu không hiện tại hẳn nhất định sẽ phát bệnh. Trương Quý muốn nôn không nôn, chỉ đành lấy khăn thơm ra bịt mũi, ngay cả thân nương của Vương công tử cũng có chút chịu không nổi, đang nằm úp sấp trên vai nha hoàn, miễn cho xụi lơ tại chỗ. Bà ta nào có thể nghĩ đến trong bụng nhi tử lại cất giấu nhiều yêu quái như vậy, một vai lớn luôn! Cả trăm cả ngàn con! Đến tột cùng chúng nó tới từ chỗ nào? Có thể tiến vào cơ thể người khác hay không?

Nghĩ vậy, mọi người sôi nổi sinh ra suy nghĩ chạy trốn, rồi sau khi thoáng nhìn quý y đại nhân vân đạm phong khinh thì lại ổn định tâm thần, cực kỳ kiên cường mà ở lại xem náo nhiệt.

Chu Diệu Âm cũng sợ quá mức, rồi dưới lòng hiếu kỳ điều khiển mà từng bước một tới gần cái vai lớn, muốn xem rõ ràng minh bạch. Nàng mơ hồ suy đoán, đồ án Tổng chương quỹ vẽ ở đáy vai trước đó hẳn là có huyền cơ khác, chính bởi vì cái đó, những con người bé xíu kia mới không có biện pháp trốn ra. Nhưng trong bụng người làm sao có thể giấu người, cũng không phải ký sinh trùng! Nàng kéo tóc, cảm giác mình sắp điên rồi.

Vương công tử còn đang nôn mửa, mỗi khi phun ra một con, khí sắc liền tốt hơn một phần, nôn hai khắc bụng mới hoàn toàn xẹp xuống, thân thể vốn gầy như que củi lại nở nang một chút, làn da xanh tím cũng biến thành màu vàng như nền tương đối bình thường.

“Con ta khỏi rồi! Nó khỏi rồi!” Vương phu nhân vui quá mà khóc, ngay sau đó lại sợ hãi không thôi mà hỏi, “Đại nhân, đây là thứ gì? Sao lại tiến vào trong bụng con ta?”

“Là người sao?” Chu Diệu Âm run giọng bổ sung.

Hữu Xu thản nhiên mở miệng, “Không phải người, quý chết đói mà thôi.”

Hiện trường vắng lặng một chớp mắt liền nổ tung, người nhát gan đã quay đầu chạy, tặng kèm một chuỗi tiếng thét chói tai tê lương, người lớn gan còn đang rướn mũi chân nhìn vào trong vai, biểu tình càng thêm cuồng nhiệt. Không hổ là quý y đại nhân, mỗi lần ra tay đều không giống bình thường!

118. Chương 118

Vương công tử còn bị treo ngược trên xà nhà, cái bụng giống như đựng phụ tám chín tháng đã hoàn toàn biến mất, chỉ ngẫu nhiên phun ra một ngụm nước chua, lại không còn quý chết đói lớn bằng con chuột từ cổ họng trào ra nữa. Cái vai lớn đặt phía dưới hẳn đựng đầy những người nhỏ xíu chỉ chút la hoảng, một con đạp một con đi ra bên ngoài, lại giống như đánh lên một tầng vách tường vô hình, bịch một tiếng rơi trở về. Cảnh tượng kia quý y đáng sợ nói không nên lời, làm người ta chỉ liếc mắt một cái da đầu liền run lên.

Vương phu nhân lo sợ bất an nói, “Đại nhân, trong bụng con ta còn có quỷ vật không? Có thể buông nó xuống chưa?” Vừa dứt lời, tôi tớ Vương gia liền nhất loạt lui ra phía sau một bước, sợ bị phu nhân gọi lên cưỡi dây thừng. Một vại quỷ chết đói đặt ở dưới đầu công tử, ai dám tới gần? Lỡ như rơi vào... hình ảnh kia rất ghê tởm, mọi người không dám nghĩ nhiều.

Chu Diệu Âm lại mài lá gan đi vài vòng, lần nữa truy vấn, “Những thứ này là quỷ sao? Thật sự là quỷ sao?” Trước đây, tất cả nhận thức của nàng đối với quỷ quái chỉ trong phim ảnh kinh dị đời trước mà thôi, lại chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp được trong hiện thực. Nàng cần tiêu hóa một chút, nếu không đầu óc sẽ bùng nổ.

Hữu Xu cũng không phản ứng nàng, xoay mặt nhìn chủ tử, thấy hắn đang ngửa đầu uống nước trà, bộ dạng cực lực nhẫn nại, liền ôn hòa nói, “Nếu không thì người đi về trước đi? Kế tiếp ta còn phải xử lý chúng.”

Thành vương chỗ nào lại đồng ý lộ ra thái độ khiếp nhược trước mặt thiếu niên, vội vàng thu liễm cảm xúc, ra vẻ vân đạm phong khinh xua tay. Hắn cũng không phải là sợ hãi, chỉ là chịu không nổi mùi tanh trên người quỷ chết đói, giống như chuột chết đã lâu lại ngâm trong nước cống dơ bẩn, cũng không biết sau khi Vương công tử khôi phục ý thức nên tự xử lý như thế nào.

Hữu Xu chỉ đành hòa cho hắn một tấm ngưng thần tĩnh tâm phù, tận mắt nhìn thấy hắn uống hết mới lắc tay áo. Vài lớn trăm tám mươi cân bị luồng gió lạnh ở tay áo cậu đẩy dờ đi thật xa, sau đó vững vàng dừng lại. Người qua đường vốn chen chúc ở cửa vội vàng lui về phía sau, miễn cho bị cái vại đánh phải, biểu tình càng thêm sùng kính cuồng nhiệt. Ngay cả thám tử của phiên vương các nơi cũng bị chiêu này hù đến sững sờ, đem thực lực và trình độ nguy hiểm của quỷ y xếp lên bậc cao nhất.

“Thả người xuống đi.” Hữu Xu xua tay phân phó.

Vương phu nhân vui quá mà khóc, vội vàng lệnh tôi tớ cởi bỏ dây thừng trên người nhi tử, chậm rãi đặt nằm trên giường bệnh, lại bưng nước ấm tới tẩy rửa phần đầu thối không ngửi được của hắn, liền tiếp rửa ba bốn lần mùi vị vẫn rất nặng, chọc cho vài nha hoàn liền tiếp nôn khan. Hữu Xu không khỏi nhớ tới chính mình đời trước, khéo miệng nhanh chóng cong cong, tìm ra một ít hổ vĩ lan từ tủ thuốc, bảo Lý Cầu Đan sắc thành nước giúp Vương công tử tẩy rửa. Giữa đường, Vương công tử tỉnh lại, xoa bụng kêu đói.

Vương phu nhân vừa nghe thấy chữ này liền theo bản năng mà run lên, hoảng sợ nói, “Đại nhân, sao nó còn kêu đói? Có phải trong bụng còn có thứ kia hay không?”

“Đồ vật trước đó hắn ăn vào toàn dùng để cung cấp nuôi dưỡng quỷ chết đói, tỉnh lại có thể nào không đói bụng?” Hữu Xu lấy từ trong tay áo ra một tấm âm dương nguyên khí phù gấp thành hình tam giác, ném cho Vương công tử suy yếu không chịu nổi, mệnh lệnh, “Ăn vào.”

“Người dám bảo bản công tử ăn giấy à? Có phải đầu óc người có bệnh không?” Gần tháng này Vương công tử đều mơ mơ màng màng, nào biết được danh hào quỷ y đại nhân, lông mày dựng lên liền lộ ra thái độ bừa bãi.

“Không ăn cũng thể.” Đầu ngón tay Hữu Xu vẫy một cái, bùa giống như sống, lập tức bay về phía lòng bàn tay cậu.

Vương phu nhân nào nở trả lại bùa cho quý y đại nhân? Thứ này nếu cầm ra bên ngoài, có thể bán được vạn lượng hoàng kim, chứ nói nhóm quyền quý Thương Châu phủ đoạt rách đầu, dù là phiên vương các nơi cũng chạy theo như vịt. Bà ta lấy động tác nhanh nhẹn nhất bình sinh chặn đứng lá bùa giữa không trung, lại quăng cho nhi tử một cái tát, hùng hùng hổ hổ nói, “Người đồ nghiệp chướng, dám vô lễ với quý y đại nhân như thế! Nếu không phải quý y đại nhân cứu người, người đã sớm bị quỷ chết đói hút thành người khô rồi! Người ăn cho lão nương, mau ăn!”

Thấy nhi tử tránh né trái phải, bà ta dứt khoát kéo búi tóc nhi tử, lại lệnh hai bà vú già thân cường thể tráng giữ cầm hấn, kiên quyết nhét bùa vào. Cũng không biết trên bùa làm cái gì thần thông, vừa vào miệng lập tức tan, không quá một khắc, Vương công tử vốn còn suy yếu đến ngay cả đứng cũng không vững đã thần thái sáng láng, hai má nở nang, ngay cả làn da thô ráp vàng như nền cũng trở nên sáng bóng hơn rất nhiều.

Thân thể của chính mình, cảm thụ đương nhiên càng khắc sâu so với người ngoài, Vương công tử không dám kêu rầm rĩ nữa, lại nghe nha hoàn bám vào bên tai nói những lời kia, vội vàng quỳ xuống dập đầu với quý y, trong mắt tràn đầy vẻ hối hận và kính sợ, cho đến khi nhìn thấy quỷ chết đói đầy vại, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Người vây xem vừa hâm mộ hấn vận khí tốt, vừa xem thường hấn nhất gan. Quý y đại nhân ngay ở nơi này trấn thủ, có cái gì mà sợ? Còn có vài người lòng hiếu kỳ tương đối mạnh, giương giọng hỏi, “Đại nhân, trong bụng hấn sao lại chạy vào nhiều quỷ chết đói như vậy? Đây cũng quá tà môn!”

“Bất quá là trầm mê nữ sắc tổn hại dương khí, lại đứng lúc gặp ven đường có khát cái đói chết, đi lên khinh nhờn thi thể, lúc này mới gặp tai họa bất ngờ. Tà vật cỡ như quỷ chết đói kỳ thật không cần e ngại, đa phần bọn nó đều gây yếu, nếu người dương khí sung túc liền không dám gần người.” Hữ Xu vừa nói vừa vẽ minh hỏa phù, nhẹ nhàng ném vào cái vại lớn.

Một ngọn lửa màu tím bay lên trời, chiếu Nhân Tâm đường rực sáng, nhưng không có nhiệt độ, ngược lại âm lãnh cực kỳ. Người qua đường liên tục lui về phía sau liên tục kinh hô, người Vương gia thì ôm nhau sưởi ấm cho nhau. Nhưng quỷ chết đói trong vại lại giống như lọt vào hồ nham thạch nóng chảy, phát ra tiếng gào thét thê lương, vặn vẹo, cào cấu, nhảy bắn, một con tiếp một con hóa thành tro bụi. Ngắn ngủn mấy giây đi qua, trong vại lại trống rỗng không có một vật, giống như hết thấy trước đó đều là ảo giác.

Thủ đoạn như vậy quả thực thần thông! Người qua đường ồn ào, sau đó quỳ xuống một mảnh. Hữ Xu lại vẫn như cũ thong dong bình tĩnh, chia chia cửa, phát ra lệnh đuổi khách, “Vương phu nhân, Vương công tử, các người có thể đi rồi, lần tới trên đường đi gặp khát cái, không nói cứu tế, tốt xấu cũng không cần làm nhục bọn họ. Còn nữa, sau khi trở về trong ba tháng đừng gần nữ sắc, hiện tại người vốn tổn hao nhiều dương khí, dễ dàng trêu chọc tà vật, nếu lại tiết tinh nguyên, cũng không biết sẽ gặp được cái gì nữa. Quý y ta còn có một quy củ quên nói, người đã cứu một lần, tuyệt đối sẽ không cứu lần thứ hai, các người tiếc mạng cho tốt đi.”

Vương phu nhân dập đầu đến mức sắp gãy, đề nhi tử dập đầu ba cái với quý y đại nhân, lúc này mới thiên ân vạn tạ mà rời đi. Chu Diệu Âm quanh quẩn ở cửa không đi, tựa như có rất nhiều lời muốn hỏi, lại thấy thiếu niên ngoắc ngoắc ngón tay kêu, “Chu đại phu, mời người đi theo ta.”

Nội đường không đốt địa long, cũng không đốt lửa than, lại ấm áp như xuân. Thiếu niên đỡ Thành vương

về mặt tái nhợt đến nhuyển tháp an trí, lại cho hẳn một cái thăm mỏng, mới từ từ mở miệng, “Ngọc bội của người chính là truyền gia chi bảo à?”

Chu Diệu Âm cảm thấy sợ hãi, lập tức nắm chặt ngọc bội ở cổ, phát hiện phản ứng của mình quá khích, vội dụi đi thần sắc yên lặng gặt đầu.

Hữu Xu đặt thuốc trợ tim cấp tốc lên bàn, tiếp tục nói, “Có từng để lại tổ huấn, nói truyền nữ không truyền nam chứ?”

Chu Diệu Âm đã hoàn toàn không dám coi thường Tống chương quỹ. Thậm chí nàng mơ hồ có loại cảm giác, chỉ cần người này muốn, trên thế giới chỉ sợ không có chuyện gì có thể gạt được cậu ta. Rõ ràng mặc quần áo, lại như bị cởi hết bị người ta vây xem, cảm giác này khó chịu nói không nên lời, Chu Diệu Âm cắn chặt môi dưới, nghẹn giọng nói, “Quả thực có một câu tổ huấn như vậy.”

“Vậy liền không sai.” Hữu Xu ném một viên thuốc trợ tim cấp tốc vào trong tách trà, đợi nó hoàn toàn tan đi mới nhẹ gõ mặt bàn. Một con quỷ chết đói tứ chi khô gầy, bụng vô cùng lớn theo tiếng mà đến, âm thanh sắc nhọn nói, “Đại nhân có gì phân phó?”

Thành vương chỉ nhướn cao một bên đuôi mày, có vẻ rất là hứng thú, Chu Diệu Âm lại sợ tới mức la hoảng lên, “Quỷ, quỷ chết đói? Không phải người đốt hết bọn chúng rồi sao?” Được rồi, nàng đã tiếp nhận cái thiết định yêu ma quỷ quái này rồi. Thế giới này hình như không có đơn giản như nàng tưởng tượng.

“Con này là ta nuôi.” Hữu Xu điểm điểm bát trà, mệnh lệnh, “Uống hết nó.”

Quỷ chết đói không dám kháng mệnh, vội vùi đầu vào ừng ực uống thả cửa, cuối cùng ngã ngối ở trên bàn lộ ra biểu tình hưởng thụ, rồi giãy lất lại trở nên nóng nảy không chịu được, liên tục kêu đói. Hữu Xu ném cho nó một tấm âm dương nguyên khí phù, đợi nó vô cùng lo lắng nuốt vào bụng, lúc này mới ổn, biểu hiện này quả thật y hệt Vương công tử.

Rốt cuộc Chu Diệu Âm ý thức được bệnh của Vương công tử đúng là do linh tuyến của mình quấy ra, khuôn mặt lúc thì đỏ lên, lúc thì xanh mét, lúc lại bởi vì xấu hổ ứa nước mắt biến thành tái nhợt không thôi.

Hữu Xu cũng không làm khó nàng, chậm rãi nói, “Vạn vật đều có linh, cũng có đầy đủ thuộc tính độc đáo, có phân chia ngũ hành, âm dương khác biệt. Linh tuyến cất chứa trong ngọc bội của người là thuộc tính cực âm, nữ tử dùng có thể bổ sung nguyên khí, mỹ dung dưỡng nhan, thậm chí tẩy tủy phạt kinh, nhưng nếu nam tử dùng...”

Chưa hết lời, Chu Diệu Âm tất nhiên là hiểu rõ, nam nhân bởi vì có quá nhiều hooc môn nữ mà dẫn đến chuyển đổi giới tính nàng cũng không phải chưa thấy qua. Nàng gắt gao nắm chặt ngọc bội, nội tâm tràn ngập sợ hãi trước nay chưa từng có. Linh tuyến và không gian là căn bản để nàng sống yên ở dị thể, vốn tưởng rằng có thể giấu cả đời, lại không ngờ bị Tống chương quỹ liếc mắt một cái nhìn thấu. Đối phương muốn như thế nào? Giết người đoạt bảo à? Vương gia lại như thế nào? Giúp mình hay là giúp cậu ta?

Trong mắt Chu Diệu Âm rừng rưng, tuyệt vọng mà nhìn về hướng Thành vương, lại thấy đối phương mỉm cười xua tay, trong mắt không có một chút kinh ngạc và tham lam.

Bên kia, Hữu Xu cũng lạnh nhạt nói, “Người yên tâm, ta còn chướng mắt chút đồ vật này của người, chỉ là muốn khuyên bảo người đừng lạm dụng linh tuyến. Linh tuyến này âm khí rất nặng, là nơi dự trữ nuôi dưỡng lệ quỷ tốt nhất. Mới vừa rồi người cũng nhìn thấy, phạm là quỷ vật lây dính nó, âm khí tất nhiên tăng cao. Thế gian hết thảy đều chú ý âm dương cân bằng, quỷ vật muốn tu luyện tiến giai, lúc bổ sung âm khí đồng thời phải hút dương khí, bổ sung âm khí càng nhiều, hút dương khí cũng lại càng nhiều, đây chính là nguyên nhân căn bản mà lệ quỷ thí sát. Trong cơ thể Vương công tử vốn chỉ có một con quỷ chết đói bám vào, chỉ cần cấm dục mấy ngày bổ sung dương khí là có thể khiến nó tự động rời đi, nhưng người lại tự tiện điều hợp linh tuyến cho hần uống, dẫn đến quỷ chết đói âm khí đại thịnh, từ đó đưa tới rất nhiều đồng bạn. Chúng nó vừa uống linh tuyến vừa hút dương khí của Vương công tử, còn uống nữa sớm muộn gì cũng sẽ tai nạn chết người.”

Lòng bàn tay Chu Diệu Âm nóng rực, cảm thấy thứ mình nắm chặt không phải truyền gia chi bảo gì, mà là một củ khoai lang phồng tay. Nàng cũng không biết hóa ra một ngục linh tuyến lại có nhiều đường lối như vậy, nếu Tổng chương quỹ không nói ra, sợ là sẽ trêu chọc yêu tà càng đáng sợ đi?

Nàng vội vàng cời sợi dây sau cổ, lại bị Tổng chương quỹ ngăn cản, “Ngọc bội có linh, sẽ bảo hộ người miễn bị tà vật gần người, nhưng nếu người tự tiện cho người khác sử dụng, là phúc hay họa thì cũng chưa biết.” Dứt lời điểm điểm thuốc trợ tim cấp tốc trên bàn, cảnh cáo nói, “Lại càng không được tùy ý điều hợp thành thuốc mang ra buôn bán.”

May mà cậu đứng lúc cảnh tỉnh, nếu lại thêm vài năm, chẳng phải chủ tử liền biến thành Đông Phương Bất Bại ư? Nghĩ vậy, Hữu Xu không khỏi run rẩy. Chu Diệu Âm cũng nghĩ đến chuyện đó, sắc mặt đỏ lên nhìn về phía Thành vương. Biểu tình đồ sộ không động của Thành vương cuối cùng lộ ra một vết nứt, cầm lấy một viên thuốc nhắm ngay ánh mắt trời nhìn, ánh mắt mấy lần biến đổi.

“Thực xin lỗi! Là ta lỗ mãng!” Chu Diệu Âm thực lòng thực dạ nói, “Đa tạ Tổng chương quỹ nhắc nhở, cũng cảm tạ những năm gần đây vương gia quan tâm.” Cái khác tạm thời không nói tới, chỉ riêng việc hai người này khám phá ra linh tuyến của nàng nhưng lại không có lòng giết người đoạt bảo, đã làm cho nàng kính nể cảm kích.

Cứ luôn cảm tạ cứ luôn giải thích, hốc mắt nàng đỏ bừng nói, “Tuy rằng như thế, Chu Diệu Âm ta cũng sẽ không dễ dàng nhận thua. Tổng chương quỹ, người trị không phải là bệnh, mà là quỷ, người và ta vốn là không đi cùng con đường, tu tập cũng không phải cùng một lối, không thể so sánh. Nhưng ta còn muốn nói một câu, huyền thuật cũng không phải vạn thử vạn linh, người có thể trị quỷ trừ tà, lại không nhất định có thể trị bệnh, mắc bệnh vẫn phải xem đại phu uống thuốc mới có thể khỏi hẳn, cho nên tám vạn cực còn lại ta tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó. Nếu dân chúng bởi vì mê tín người mà không chịu chạy chữa, chỉ lo đi đến đạo quan cầu bùa mà uống, người ngấm lại trên đời sẽ thêm bao nhiêu quỷ uống mạng?”

Cái khả năng này tự nhiên Hữu Xu cũng từng suy xét, lần đầu tiên cậu dùng ánh mắt bình thản, thưởng thức đánh giá Chu Diệu Âm, lại bị chủ tử cứng rắn kéo cảm qua, còn cực kỳ nghiêm khắc mà trừng mắt một cái.

Vai giám vẫn không biến mất. Bên má cậu lộ ra một lúm đồng tiền nho nhỏ, nhẹ nhàng nói, “Ta nói cho

người rõ, bất luận là huyền thuật hay là y thuật, ta đều hơn xa người, nếu người muốn thắng ta, chớ nói kiếp này, kiếp sau sau nữa cũng không có khả năng. Còn lại tám vạn cuộc, người chỉ cần đưa căn bệnh kỳ nhất lại đây, ta cần nổi danh, hơn nữa là nổi danh thật lớn. Về phần dân chúng bị ngộ đạo, ta tự sẽ giải quyết. Như thế này, ta đưa người ra ngoài, người liền ở trước mặt mọi người lặp lại lời vừa này một lần nữa là được.”

Chu Diệu Âm bị thiếu niên nói khoác mà không biết ngượng làm cho ghen, rồi lại thấy trên mặt cậu không có vẻ kiêu căng, cũng không có ý tham lam, giống như chỉ là đang tự thuật một sự thật hết sức bình thường, chỉ đành bất đắc dĩ thỏa hiệp, “Được rồi, ta ổn thỏa làm theo. Chỉ không biết vì sao người bức thiết muốn truy danh trục lợi như vậy, dường như người cũng không ham ngoại vật.” Nếu thiếu niên nguyện ý, thì có thể sống tự tại như thần tiên, hoàn toàn không cần lăn lộn trong thế tục.

Thiếu niên không đáp, ngược lại nắm bàn tay lạnh như băng của Thành vương. Thành vương trở tay nắm lấy, trong mắt tràn đầy nhu tình chân thành. Chu Diệu Âm có chút phát giác, tâm niệm khẽ nhúc nhích.

Ba người nghị định xong, liền đẩy cánh cửa sơn son ra. Ngoài cửa vẫn tụ tập rất nhiều dân chúng, có người dùng chổi quét cát bụi, tính toán mang về vẩy ở trong sân, dính dính tiên khí của quỹ y đại nhân; có người lấy tiền giấy, hương nến, trái cây đến cung phụng quỳ lạy; còn có người đang nhổ cỏ dại trong kẽ gạch trước cửa.

Chu Diệu Âm thấy tình cảnh này thái dương run rẩy, dưới ý bảo của Tổng trưởng quỹ đem lời nói trước đó lặp lại một lần, sau đó tò mò chờ đợi.

Hữu Xu tay áo chấn động, tiên âm mờ mờ, “Trên đời không có tà vật mà quỹ y ta trừ không được, càng không có bệnh ta trị không hết. Nhưng quỹ y chỉ có một, còn lại đều là những kẻ hãm hại lừa gạt, ta tại đây kính báo chư vị đừng nên dễ tin, có bệnh chữa bệnh không bệnh cường thân, quả quyết đừng đem hy vọng ký thác trên người quỹ thần. Nếu y quán cũng không trị liệu được bệnh của các người, lại tới tìm ta không muộn. Quy củ của ta đặt ở nơi này, các người cứ xem xét.”

Cậu mở miệng nhìn như không có gì đặc biệt, lời nói lại giống như nước gợn nhộn nhạo lan ra, một vòng lại một vòng, trong vòng mấy giây ngắn ngủi truyền khắp cả Thương Châu phủ. Thủ đoạn tiên gia như thế vừa hiện ra, những người vốn còn nghi ngờ quỹ y không dám lộ ra nửa phần bất kính nữa, vội vàng chạy đến ngoài cửa thăm viếng.

Một đoạn thời gian gần đây, đạo quan và chùa miếu Thương Châu phủ, hương khói đều vô cùng cường thịnh, bùa bán đặc biệt chạy, thường thường vừa bày ra đã bị khách hành hương tranh mua không còn. Nhưng giờ này khắc này, trong đạo quan, chùa miếu khói lửa lượn lờ, dân chúng như nhập định lắng nghe tiên âm truyền đến giữa không trung, đợi sau khi nó biến mất mới kinh sợ mà quỳ xuống dập đầu, xong ai về nhà người ấy, có bệnh xem bệnh không bệnh cường thân, khiến đạo sĩ hòa thượng vội vàng về bùa tức chết đi được.

Đầu ngón tay Hữu Xu điểm một cái, chỉ thấy bảng hiệu đặt ở cửa Nhân Tâm lại thay đổi văn tự lần nữa: một, người tội ác chồng chất không cứu; hai, người vô duyên không cứu; ba, không phải gần chết không cứu; bốn, không phải bệnh bất trị không cứu; năm, một người chỉ cứu một lần, tuyệt đối không hai lời.

Người vậy xem còn chưa kịp thấy rõ mấy cái quy củ nhiều thêm, lại nghe cậu truyền âm, “Nếu có người đồng đạo nào cảm thấy quý y ta quá mức cuồng vọng, chỉ cần đến Nhân Tâm đường ganh đua cao thấp.”

Lời này vừa nói ra cả thành đều im lặng, tất cả hòa thượng, đạo sĩ, bịp bợm giang hồ vốn còn giận dữ bất bình đều ngậm miệng chôn đầu, yên lặng núp vào góc, nhưng mà có người bụng dạ khó lường nghe tin lập tức hành động, hội tụ về Thương Châu phủ. Chu Diệu Âm đã bị hành vi càn rỡ của Tổng chương quỹ khiến cho trợn mắt há mồm, nhưng cũng hiểu rõ có câu này của cậu hôm nay, sau này lựa chọn hàng đầu khi dân chúng sinh bệnh tất nhiên sẽ biến thành y quán. Cánh cửa Nhân Tâm đường rất cao bọn họ không đập tới, nhưng có vài người bệnh không trị được lại có thể nắm chặt một ánh rạng đông trong cơn tuyệt vọng.

“Tổng chương quỹ, chỉ sợ người nói đến quá vẹn toàn, nếu quả thực có người bệnh nan y tìm tới cửa, người lại trị không hết, chẳng phải đập bả hiệu mình à?” Chu Diệu Âm không thể không cảnh tỉnh một câu, nàng không tin huyền thuật ngay cả ung thư cũng có thể chữa khỏi.

“Như vậy liền kính nhờ Chu đại phu dùng hết toàn lực đến đập bả hiệu của ta, Tổng mỗ ở đây cảm tạ.” Hữu Xu thực lòng thực dạ nói. Nếu muốn đả thảo kinh xà, tất nhiên là nên cuồng vọng như thế nào thì làm như thế đó, nên phô trương như thế nào thì làm như thế đó, càng huênh hoang càng tốt, mưu cầu trong thời gian ngắn ngủi nhất kéo đến giá trị cừu hận lớn nhất, rước lấy nhiều chú ý nhất, đây vốn là mục đích thực sự của Hữu Xu.

Cậu nhìn về phía chủ tử, nhắc nhở, “Còn có tám ván cược, thỉnh cầu vương gia nhớ kỹ.” Lời này cũng là nói cho người có tâm nghe, biết quý y muốn thay thế Chu Diệu Âm chữa bệnh cho Thành vương, người hạ chú có thể không sốt ruột sao? Sớm hạ sát thủ tương đương với việc đoạn tuyệt nơi phát ra đề khí, mà ngôi vị hoàng đế của thập tứ hoàng tử lại còn chưa có ngôi vững vàng, quả quyết sẽ không qua loa như thế.

Hữu Xu chắc chắn hành động mà bọn họ có khả năng áp dụng nhất là phái người đến thăm dò sâu cạn của mình, chờ những người này rơi vào Thương Châu phủ, cậu tự nhiên có biện pháp theo manh mối tìm ra độc thủ chân chính phía sau màn.

Thành vương lĩnh hội ý tứ thật bên trong lời của cậu, gật đầu nói, “Bổn vương sẽ không quên.” Lúc muốn xoay người tựa như nhớ tới cái gì, lại nói, “Đội đánh cược chấm dứt, còn mong quý y đại nhân đến vương phủ luận bàn lãnh giáo.”

Bên tai Hữu Xu ửng đỏ, miễn cưỡng duy trì diễn xuất tiên trưởng tiêu sái hàng vạn hàng nghìn mà phát tay áo. Thành vương khàn giọng mỉm cười, lại vuốt vuốt thắt lưng không có một nếp nhăn, lúc này mới chậm rãi đi xa.

Chu Diệu Âm nhìn theo Thành vương biến mất ở góc đường, lúc này mới chấp tay cáo từ. Từ hôm nay, y quán vốn làm ăn rất tiêu điều lại lục tục nghênh đón rất nhiều người bệnh, chỗ đầu tiên bọn họ chọn tự nhiên là y quán Chu thị, bởi vì rất có thể sẽ được Chu đại phu giới thiệu cho vị đại nhân kia, tiếp theo mới là những y quán khác trên phố Thần Nông. Về phần Nhân Tâm đường, nghe nói chỉ có người chân chính gần chết mới có thể đụng tới cánh cửa sơn son của nó, bệnh hoạn bình thường chỉ có thể nhìn từ xa xa, cũng không biết quý y làm cái gì thần thông ở xung quanh.

Trong lòng Chu Diệu Âm còn nhớ mấy người bệnh bị Tổng chương quỹ chặn lại trước kia, mới vừa trở lại y

quán liền thấy bọn họ vội vàng tới, quỳ xuống cầu xin, “Chu đại phu, ngài còn nhớ rõ mấy ngày trước khi ta tới cầu y, vị đại nhân kia từng nói đi? Chu đại phu, ngài nhất định phải cứu ta đó!”

Chu Diệu Âm nhớ rõ bọn họ một người bị nhọt, một người không cẩn thận ăn lầm cỏ độc, còn có một người bất quá là động thai khí mà thôi, hiện tại xem ra đều vô cùng khỏe mạnh.

“Chậm đã, trước tiên để ta kiểm tra xem. Nếu như không có vấn đề, các người liền tạm thời trở về, nếu xác định là ta chẩn lầm, ta tất sẽ mời Tổng trưởng quỹ cứu chữa các người.” Nàng cẩn thận nói.

“Vậy người kiểm tra nhanh chút đi!” Tráng hán mọc nhọt lập tức nhấc vạt áo lên, lộ ra tấm lưng đã khỏi hẳn. Hai người khác đều là nữ tử, vội vàng che mặt rời khỏi phòng, đứng ở hành lang lo sợ bất an chờ đợi.

Chu Diệu Âm vừa vuốt vuốt chỗ đau vừa tự trách không thôi. Khi cắt bỏ u cho tráng hán và xử lý hậu kỳ, nàng thường nhỏ vài giọt linh tuyến tại miệng vết thương, thế cho nên da thịt mới mọc ra trắng nõn trơn mượt, phiếm màu hồng nhạt, hình thành đối lập rõ rệt với làn da ngăm đen thô ráp nơi khác. Nếu mười năm, hai mươi năm qua đi, khối da thịt này vẫn là bộ dạng như thế, khi tráng hán cởi áo lao động chẳng phải sẽ bị hàng xóm cười chết à?

Hình ảnh kia thật đẹp, Chu Diệu Âm quả thực không dám nghĩ, may mà hai người khác đều là nữ tử, một người giải độc, một người an thai, cũng tính là vạn hạnh. Nàng kiểm tra cho tráng hán xong, lại gọi hai nữ tử vào, vừa kiểm tra thực hư vừa hỏi thăm tình hình gần đây. Hai người đều nói thân thể khó chịu, hỏi tỉ mỉ thì không nói ra được nguyên do, Chu Diệu Âm chỉ có thể cho rằng đây là nhân tố tâm lý tạo thành.

“Không ngại, đi về trước đi.” Nàng xua tay.

Đúng vào lúc này, tráng hán lại bỗng nhiên cảm thấy lưng bị phồng, dùng tay sờ lại kêu thảm, “Chu đại phu, cái nhọt kia quả nhiên tái phát, nó đang cắn ta!”

U nào sẽ cắn người? Hơn nữa vừa rồi lưng còn thực trơn bóng nhẵn nhụi, sao giấy lát liền tái phát? Chu Diệu Âm không chịu tin tưởng, đợi tráng hán thật vất vả lấy tay về, đặt trước mắt nàng, đã thấy phía trên rõ ràng có một dấu răng dính máu. Nàng lập tức xốc vạt áo đối phương xem xét, cuối cùng sợ tới mức hồn phi phách tán.

Chỉ thấy lưng tráng hán lại mọc ra một gương mặt người vằn vẹo dữ tợn, tai mắt mũi miệng mọi thứ đủ đầy, phát ra tiếng gào thét làm người ta sởn tóc gáy. Đây, đây đến tột cùng là cái gì vậy? Mặc kệ tự trải qua bao nhiêu lần, Chu Diệu Âm đều không thể thích ứng cảnh tượng quỷ dị làm cho người ta sợ hãi như thế, đã hoàn toàn bị dọa ngốc tại chỗ. Hai nữ tử hai chân như nhũn ra, đang bám lấy kê gạch chậm rãi bò ra bên ngoài.

May mà nhóm học đồ trong y quán sớm có chuẩn bị, liền thanh hô, “Nhanh đi thông tri quý y đại nhân, bệnh này Chu đại phu quả nhiên trị không được!”

119. Chương 119

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mọi người vô cùng lo lắng chạy đến Nhân Tâm đường, hai nữ tử và người nhà dưới sự dẫn dắt của Chu Diệu Âm rất nhanh vọt vào cánh cửa sơn son, người trước đó trúng độc có khả năng đã bị kinh hách, mềm nhũn ngã xuống, được người nhà ôm lên trên giường bệnh an trí. Quần áo sau lưng trắng hán đã bị mặt quỷ cắn đến rách tung toé, vả lại tiếng gào thét càng thêm chói tai, giống như muốn nhập vào cơ thể mà ra. Trong ruột hán quần đau, hai chân như nhũn ra, vốn định bảo thê tử, nhi nữ đến nâng một chút, lại không ngờ bọn họ né tránh xa xa, trên mặt mang vẻ khiếp sợ.

Nhóm học đồ y quán Chu thị cũng không dám tới gần, chỉ đành khích lệ nói, “Vị đại ca kia, Nhân Tâm đường ngay ở phía trước không xa, đi vài bước đường liền tới. Ngài nhanh chóng đi đi, miễn cho cái, cái mụn ác này càng tác quái.” Sống hơn mười năm hai mươi năm, bọn họ còn chưa từng thấy qua cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi như thế, nếu không có quỷ y đại nhân trấn áp, ước chừng sẽ hù chết vài người tại chỗ.

Người qua đường đã sớm nghe nói người bệnh từng bị quỷ y đại nhân ngăn lại đến y quán Chu thị cầu cứu, cũng chờ ở ngoài cửa xem náo nhiệt. Hiện giờ phố Thần Nông đã thành nơi thích đến thăm nhất của dân chúng Thương Châu, không bệnh cũng muốn để đại phu hỗ trợ chẩn cái bình an mạch, hoặc là mua mấy thang thuốc trị đau đầu nhức óc, đương nhiên, mục đích chủ yếu vẫn là muốn đi ngang qua Nhân Tâm đường, dính dính tiên khí của quỷ y đại nhân.

Trong y quán mới vừa truyền ra tiếng kêu sợ hãi, bọn họ liền nghe tin lập tức hành động, lòng nói quả nhiên bị đại nhân đoán trúng, mấy người bệnh kia có cổ quái, vốn định nương cơ hội đỡ người bệnh để bước vào Nhân Tâm đường, gần gũi chiêm ngưỡng tiên tư của đại nhân, nhưng sau khi thấy rõ bộ dạng của trắng hán liền sợ tới mức hồn bay phách tán.

Trắng hán kia lại càng kinh sợ, đứng quần nóng lên tí ta tí tách chảy ra nước tiểu, vì thế cắn chặt răng nâng cao sĩ khí chạy đến Nhân Tâm đường, lại đột nhiên phát hiện hai cánh cửa sơn son kia đã biến mất, chỉ còn một bức tường. Sao lại vậy? Mới vừa rồi không phải ở chỗ này sao? Hắn vừa hoang mang vừa hoảng sợ, thối lui vài bước, phát hiện cửa vẫn còn đó, tiến lên vài bước, rồi lại đột nhiên biến mất, lặp đi lặp lại, giống như rơi vào mê chướng.

Người qua đường cũng phát hiện manh mối, ngạc nhiên nói, “Sao hắn luôn vòng vèo tại chỗ? Hay là sợ đến choáng váng rồi?”

“Chẳng lẽ các ngươi đã quên, trước đó chúng ta muốn vào Nhân Tâm đường cũng là bộ dạng như vậy sao. Nếu vị đại nhân kia không muốn để cho ai tới gần, người đó tất nhiên không sở được hai cánh cửa sơn son kia.” Có người nhắc nhở.

“Đúng đúng, hay là hắn tử này phạm điều kiêng kỵ nào của đại nhân?” Lời này vừa nói ra, mọi người vội vàng nhìn bảng hiệu đặt ở cửa, sau đó suy đoán xôn xao.

Chu Diệu Âm an trí cho hai nữ tử xong, lúc này mới phát hiện trắng hán còn ở bên ngoài, vốn định mang hắn ta vào, lại thấy gió ở tay áo Tổng chuông quỹ đảo qua, lại khiến không khí bên ngoài Nhân Tâm đường vẩn vơ một chớp mắt. Cảnh tượng kia quả thực rất đẹp, giống như giữa trưa ngày hè, sóng nhiệt bốc hơi, khiến tất cả mọi thứ xung quanh biến thành mơ hồ rồi lại trong suốt. Nhưng một chớp mắt qua đi, cảm giác linh hoạt kỳ ảo liền biến mất, Nhân Tâm đường tựa như từ tiên giới trở lại nhân gian, ánh sáng đều tối sầm không ít, mà trắng hán vẫn luôn quanh quẩn bên ngoài cũng tựa như nổi điên xông lên bậc thang.

“Chậm đã, muốn bước vào Nhân Tâm đường của ta, thì phải giữ quy củ của ta.” Đầu ngón tay Hữu Xu chỉ chỉ, trắng hán đã bị cố định tại chỗ, một chân nâng lên, một chân rơi xuống đất, thân thể vẫn còn duy trì trạng thái vọt nghiêng tới trước, lại kỳ tích mà không có ngã sắp xuống, giống như biến thành một tượng điêu khắc.

Cậu nhìn về phía Chu Diệu Âm, từng câu từng chữ chậm rãi nói, “Xưa nay ta không cứu người tội ác chồng chất, nhưng bởi vì mười vạn cuộc còn dư tám vạn, Chu đại phu, người xác định muốn xem người này là một

ván trong đó sao?” Ý tứ thật sự trong lời nói không nói cũng hiểu.

Tuy rằng thân thể trắng hán bị giam cầm, ngũ giác lại không bị cướp đoạt, nghe lời ấy trong mắt toát ra vẻ kinh hãi và chột dạ. Trong lòng Chu Diệu Âm nhất thời lộp bộp một tiếng, phạm khó cả đôi đường. Cứu hay là không cứu? Nếu là trước đây, nàng tất nhiên sẽ lựa chọn cứu, bởi vì giáo dục mà nàng tiếp thu nói cho nàng biết người bệnh không phân cao thấp thể nào, cũng không phân biệt tốt xấu, chỉ cần đến bệnh viện, ở trên tay mình, vậy mục tiêu duy nhất chính là làm cho bọn họ khôi phục. Nhưng dưới cái nhìn của Tổng chương quỹ hiển nhiên không phải như thế.

Con người Tổng chương quỹ quả thực có chút kỳ diệu, tam quan của cậu ta dường như rất ngay thẳng, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ lại thực tà môn, phạm là chân lý cậu ta nhận định, dù làm thế giới vạn vẹo để phù hợp với mình, cũng giống như là đương nhiên. Cậu ta xem mình là người đứng xem ở thế giới này, nhưng có đôi khi lại như là chúa tể, cái loại mị lực nhân cách mãnh liệt này có tính xâm lược cực lớn, thiếu chút nữa bẻ cong cả tam quan của Chu Diệu Âm. Nhưng chỉ là thiếu chút nữa mà thôi, nàng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu, “Mong Tổng chương quỹ cứu hẳn một phen. Đây là ván thứ ba, thứ tư, thứ năm giữa chúng ta.”

Hữu Xu nhếch môi, cảm thấy không vui, nhưng mà vẫn không nói gì. Cậu vòng ra phía sau trắng hán, lạnh nhạt nói, “Nếu người tự mình đi ra, ta liền giúp người giải oan siêu độ. Nếu người không muốn đi ra, ta sẽ giải oan cho người, nhưng cũng sẽ khiến người hồn phi phách tán. Người chọn một cái đi.” Mụn mặt quỷ mà thôi, cậu thấy nhiều.

Nhận thấy được tử vi để khí cuộn cuộn không ngừng phóng thích trên người thiếu niên, mụn mặt quỷ lộ ra biểu tình hoảng sợ, lập tức cầu xin tha thứ, “Tiểu nhân nguyện ý tự đi ra, xin đại nhân giơ cao đánh khẽ!”

Ha, cái mụn đầu người này thế mà còn có thể nói, là một vật còn sống! Người qua đường sợ tới mức hai chân như nhũn ra, vội vàng người đỡ ta, ta đỡ người, lui tới chân tường, rõ ràng nước tiểu cũng sắp nhịn không nổi, lại chết sống không chịu đi. Bọn họ tất nhiên muốn xem đầy đủ cảnh quỷ y đại nhân thu phục mụn đầu người, ngày sau lấy ra làm đề tài khoe khoang. Phải biết, trong Thương Châu không mấy ai dám nhìn trọn toàn bộ quá trình chữa trị của cậu ấy, đêm tới đêm lui cũng chỉ có mấy cái mặt quen thuộc kia. Hiện giờ những người này đến quán trà, tửu lâu đều không cần bỏ bạc, đa phần là người ta mời khách, chỉ để nghe một chút về đủ loại thần tích của đại nhân, dần dà lại thành nghề nghiệp chủ yếu của bọn họ.

Cho nên nói nghề nghiệp này không dễ làm, không chừng ngày nào đó sẽ bị hù chết. Những người này ôm thành một cục, đối với quỷ y đại nhân vẫn còn đang gấp người giấy, trên mặt còn lộ ra thái độ thanh thần bội phục sát đất.

Từ sau khi việc linh tuyền bị khám phá ra, Chu Diệu Âm liền có thêm vài phần cảm giác thân cận khó hiểu với Tổng chương quỹ, ghé sát vào hỏi, “Đây là bùa gì? Người gấp nó thành hình người làm chi?” Còn khởi nói, tay Tổng chương quỹ đặc biệt khéo, hơn nữa am hiểu gấp giấy, cái gì mà hạc giấy, hải âu lớn, người giấy, ai cũng giống như thật, hạ bút thành văn.

Không quá giây lát, trong tay cậu liền xuất hiện một người giấy tay ngắn chân ngắn đầu tròn, nhìn qua còn rất đáng yêu. Chu Diệu Âm đang muốn vươn đầu ngón tay ra chọt hai cái, lại thấy lòng bàn tay Tổng chương quỹ vừa lật, lại hư không biến ra một cây bút lông, thêm ngũ quan lên đầu người giấy.

A, đây không phải là người bánh gừng* trong quái vật Shrek sao? Khóe miệng Chu Diệu Âm giật giật, rất là muốn cười, lại bởi vì trường hợp không đúng mà cố nén. Cũng chỉ có loại thời khắc này, nàng mới có thể chân thành ý thức được, Tổng chương quỹ vẫn còn là một thiếu niên không lớn không nhỏ, cũng có một mặt khờ dại hồn nhiên.

*Người bánh gừng:

“Đây là di hồn phù, gấp thành hình người tương đối dễ không chế.” Cậu đặt người giấy nằm trong lòng bàn tay, gọi, “Lại đây.”

Mụn mặt quỷ kia rướn cổ lên vạn vẹo trái phải, giống như muốn từ trong thân thể trắng hán chui ra, cuối cùng hóa thành một luồng khói đen, bám vào trên người giấy. Biểu tình của trắng hán vẫn ngưng đọng như

cũ, hốc mắt lại bắt đầu phấp hờng, cổ cũng toát ra từng sợi gân xanh, có thể thấy mới vừa rồi hẳn là vô cùng đau đớn.

Người giấy vốn nằm thẳng trong lòng bàn tay bỗng nhiên đứng thẳng lên, nâng nâng cánh tay, xoay xoay chân, sau đó bộp một tiếng quỳ xuống, triệt để đem gút mắt giữa mình và tráng hán giải thích rõ ràng. Hóa ra y và tráng hán vốn là đồng hương, thường thường cùng lên núi săn thú, ngẫu nhiên có một ngày, y đào được một gốc sâm đại trăm năm ở trong núi, mang vào tiệm thuốc có thể bán mấy trăm lượng bạc, không khỏi mừng rỡ như điên, lấy ra cho tráng hán mở mắt. Tiền tài động lòng người, tráng hán giả ý cùng đường với y, lại từ phía sau lưng chém chết y, còn bỏ thi thể vào khe sâu, sau đó cầm sâm đại một mình trở về.

Người nhà quê tương đối thành thật, nghe tráng hán nói hai người đã tách ra ở nửa đường, sau đó tự mỗi người săn bắn, cũng không có hoài nghi. Hơn nữa lúc ấy trong núi có cọp qua lại, thê tử người nọ thấy y lâu chưa trở về lại tìm không thấy thi thể, tự nhiên cho rằng y bị cọp ăn, không quá vài năm liền tái giá, từ đó về sau không ai hỏi đến sống chết của y nữa.

Bởi vì lệ khí của tráng hán rất nặng, nên y chỉ có thể hóa thành linh hồn sau lưng dây dưa, dù trả cái giá hồn phi phách tán chui vào trong cơ thể tráng hán biến thành mụn mắt quỷ, cũng không cách nào hình thành ngũ quan, nhiều lắm chỉ là cái bướu thịt mà thôi, xẹp xuống là xong. Nào ngờ Chu Diệu Âm liên tiếp vậy linh tuyến, khiến y âm khí đại thịnh, lúc này mới có hôm nay.

Đương nhiên, để bảo vệ linh tuyến của Chu Diệu Âm không bị người bụng dạ khó lường mơ ước, những lời phía sau bị Hữu Xu đứng lúc ngăn lại.

Người giấy biến thành người sống đã đủ kinh khủng, trong đó lại giấu diếm một án oan như vậy, người qua đường sôi nổi cảm thán một chuyện này không có đến không. Mà tráng hán kia lại mặt xám như tro tàn, nếu không phải bị cố định, đã sớm chạy đi.

Hữu Xu nghe người giấy kể rõ oan khuất, liền vẽ một hướng sinh phù sau lưng y, từ từ mở miệng, “Thù sát thân của chính mình, nên do người tự mình đi báo, đợi xong chuyện nơi đây, liền xuống địa phủ đầu thai đi.” Dứt lời lòng bàn tay lật lại, đưa người giấy đến dưới bậc thang, tay áo phát qua, “Mang hán đến phủ nha gõ trống kêu oan.” Lời này là nói với người xem náo nhiệt.

Người giấy thực lòng thực dạ quỳ sát bái tạ, lại chấp tay nói, “Làm phiền các vị.” Thật sự tính toán đi gõ trống giải oan.

Người qua đường thấy bộ dạng y vô cùng đáng yêu, động tác cũng rất sống động, nhất thời một chút cũng không sợ hãi, ngược lại sôi nổi chen lên phía trước, cướp lời, “Đi theo ta, đi theo ta, người nhỏ xíu, không lấy dùi trống được, ta giúp người gõ!” Vừa nói vừa chậm rãi đi xa, còn có vài người dưới ý bảo của quỷ y đại nhân khiêng cả tráng hán đi theo luôn.

Phủ đài nghe thấy tiếng trống vội vàng đi ra xem xét, hỏi một vòng cũng không tìm thấy khổ chủ, vẫn là lính lệ chỉ điểm mới phát hiện người giấy quỳ gối dưới công đường, lúc ấy cả kinh đến mũi quan cũng rút, đợi khi nghe nói đây là kiệt tác của quỷ y đại nhân mới lấy hơi lại được, nhìn người giấy liền có loại cảm giác muốn cúng bái. Dem hồn phách chuyển qua vật chết để giải oan cho mình, thủ đoạn bậc này quả thực thông thiên!

Phủ đài không dám chậm trễ, tất nhiên là lấy tốc độ nhanh nhất thẩm tra xử lý án này, vừa phán quyết xong, người giấy liền hóa thành một ngọn lửa đỏ rực lơ lửng giữa không trung, một lát sau biến thành tro tàn đổ xuống rào rào, xác nhận tâm nguyện đã xong chuyển thế đầu thai. Mọi người vây xem lại là một trận trộn mắt cứng lưỡi, cuối cùng mang đầy lòng kính sợ và cuồng nhiệt lục tục rời đi. Quỷ y đại nhân chẳng những pháp lực cao thâm, phẩm đức cũng phá lệ đáng quý, có cậu ấy tọa trấn Thương Châu, yêu ma quỷ quái nào dám tác loạn?

Nhưng bọn họ trăm triệu lần không ngờ được, mục đích của Hữu Xu không phải làm kinh sợ, mà là kiệt lực hấp dẫn các lộ yêu ma quỷ quái đến đây. Xử lý xong tráng hán, lúc này cậu mới vào nội đường, xem xét tình huống hai nữ tử. Người qua đường không cách nào tới gần, chỉ đành chen ở cửa lực bất tòng tâm.

Nữ tử té xỉu trước đó đã tỉnh lại, đang thấp giọng nói chuyện với người nhà, sắc mặt nhìn vô cùng hồng nhuận, hai mắt cũng trầm tĩnh hữu thần, không giống bộ dạng nhiễm bệnh. Thấy quỷ y, nàng ngồi dậy nói,

“Đại nhân, thân thể ta tạm thời không có việc gì, ngài chẩn trị cho vị tẩu tử này trước đi, đợi ngày sau ta cảm thấy khó chịu lại cầu y không muộn.” Dứt lời xoay người muốn đi.

Cái này hình như đã nói trúng suy nghĩ của người nhà, nhớ tới mấy lượng bạc vụn không nhiều lắm trong túi mình, chỉ đành thỏa hiệp. Ngày khác thì ngày khác đi, còn có thể đỡ được chút tiền chữa bệnh, lỡ như sau khi trở về con gái vẫn không phát bệnh, số tiền kia cũng liền đỡ được.

Không bệnh còn đến xem đại phu cái gì? Chu Diệu Âm kiểm tra mạch đập nàng ta xong cảm giác không thành vấn đề, vì thế gật đầu đồng ý.

Hữu Xu lại cười như không cười mà nói, “Chỉ có điều hiện tại đã muộn.” Dứt lời bàn tay cách không phất qua khuôn mặt nữ tử, chỉ thấy ngũ quan nàng chậm rãi vặn vẹo lệch vị trí, lại hình thành một gương mặt hoàn toàn mới, xa lạ.

“Người là ai? Người không phải tiểu Thúy nhà ta! Tiểu Thúy đâu? Người mang nàng tới chỗ nào?” Mẫu thân của nữ tử đột nhiên đẩy nàng ta ra.

Chu Diệu Âm cũng hoảng sợ, chốc lát nhìn nữ tử, chốc lát nhìn Tống chương quý, sau đó bắt đầu bứt tóc mình. Bại, bại, nàng triệt để bị cái thế giới quỷ dị này đánh bại! Vừa rồi giấy biến thành người bánh gừng thì cũng thôi, hiện tại ngay cả người sống cũng có thể mất mở trừng trừng mà biến mất, đến tột cùng trong này có cái gì huyền ảo?

“Cầu Tống chương quý giải thích nghi hoặc!” Nàng sụp đổ hô to.

Hữu Xu chưa bao giờ thấy Chu Diệu Âm thất thố như thế, biểu tình có chút ngạc nhiên, cuối cùng kiên nhẫn giải thích, “Trước đây nàng trước quả thật ăn lầm thủy hồi đại, thế cho nên độc tính nhập thể, người chẩn đoán bệnh cũng không phạm sai lầm, liệu pháp cũng chính xác. Nhưng người chỉ biết một mà không biết hai, thủy hồi đại này cũng chia hai loại, một loại là thực vật bình thường, một loại thì bị thủy quỷ ký sinh. Thủy quỷ chỉ có tìm được thể thân mới có thể đầu thai, nhưng thủy quỷ bám vào trên thủy hồi đại lại phá lệ khác biệt, bọn nó chỉ cần dụ dỗ phạm nhân ăn gốc độc thảo này, là có thể chậm rãi cướp đoạt thân thể người đó, sau đó dùng thủ thuật che mắt từ từ thay đổi tướng mạo, từ đó lược đi phân đoạn đầu thai chuyển thể. Người cũng biết, trước khi đầu thai phải bị Diêm vương thẩm vấn, sau đó căn cứ hành vi khi còn sống mà phán định vào đạo nào trong lục đạo. Thủy quỷ muốn chuyển thể, tất phải hại người, cho nên thường thường phải vào súc sinh đạo chịu tội, nếu vận khí tốt thì kiếp tiếp theo có thể làm người, vận khí không tốt thì chờ mấy trăm năm hơn một ngàn năm cũng có khả năng, vậy nên, phương pháp chiếm xác liền thành đường tắt của bọn họ.”

Chu Diệu Âm càng nghe càng sụp đổ, tóc đã bị kéo đến tán loạn không chịu nổi. Chết phải đầu thai, trước khi đầu thai phải bị Diêm vương thẩm vấn? Nàng còn thật sự không biết!

Hữu Xu cố định nữ tử, dưới cái nhìn chăm chăm hoảng sợ bất an của nàng ta lấy ra một cái khu hồn phù từ trong tay áo, tiếp tục nói, “Nếu lần này để cho nàng ta đi, sau khi trở về nàng ta chậm rãi cắn nuốt hồn phách nguyên chủ thì sẽ hết đường xoay chuyển. Đây là một tấm khu hồn phù, sau khi ăn các người lập tức mang nàng về nhà, dùng tơ hồng cột tứ chi nàng trên trụ giường, ngủ một ngày một đêm là được.”

Người nhà tất nhiên là thiên ân vạn tạ, vội vàng nhét bùa vào miệng nữ tử, đợi nàng té xỉu mới dám tiến lên nâng. Màn này khiến một nữ tử và người nhà khác nhìn mà kinh hồn táng đảm, muốn tiến lên hỏi, rồi lại không tự giác rúc vào góc tường. Có thể bị quỷ y đại nhân ngăn lại, đủ thấy nàng cũng không phải mắc tiểu bệnh tiểu đau, chẳng lẽ là đứa nhỏ trong bụng xảy ra vấn đề?

Chu Diệu Âm cũng nghĩ đến chuyện này, không khỏi nhìn về phía cái bụng bầu năm sáu tháng của nữ tử.

“Người theo ta đi vào, người khác không được vào.” Hữu Xu dẫn đầu bước vào nội thất.

Nữ tử gắt gao ôm cái bụng cực lớn của mình, run giọng nói, “Đại nhân, đến tột cùng ta bị bệnh gì?” Hoặc là đụng phải tà vật gì?

“Cái thai này không thể giữ.” Hữu Xu nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng, cho nên hơi khiến người ta hận.

Chu Diệu Âm cực kỳ lý giải tâm tình của nữ tử, nhất định phải hỏi ra ngọn ra ngành, “Vì cái gì không thể giữ? Nàng vào cửa bảy tám năm mới có đứa bé này, nếu bị người bỏ đi, nàng nên giải thích với nhà chồng như thế nào? Tổng chương quỹ, người lợi hại như vậy, mặc dù thai nhi tồn tại chỗ thiếu hụt, hẳn là cũng có biện pháp trị liệu đi? Nếu là một bé gái, ta cũng có thể giúp nàng.” Trong lúc bất tri bất giác, nàng đã tiếp nhận cái thiết định Tổng chương quỹ là một thần tiên sống. Tuy rằng mở y quán ở cách vách Nhân Tâm đường là chuyện thực kinh khủng, nhưng cẩn thận giấu lại cũng không thiếu cảm giác an toàn.

Hữu Xu lười giải thích, lấy từ trong tay áo ra một mặt nguyệt kính, treo trước bụng nữ tử, sau đó bấm một pháp quyết.

Một trận bạch quang hiện lên, nguyệt kính xuyên thấu da thịt, chiếu vào khoang bụng, chỉ thấy một thai nhi nhỏ nhỏ cuộn mình thành một nắm, nửa người trên là người, nửa người dưới lại là một cái đuôi rắn dài nhỏ. Chu Diệu Âm nhìn hồi lâu mới phát giác dị trạng, sau đó đột nhiên từ trên ghế ngã xuống. Nữ tử tất nhiên là khởi nói, đã sợ đến khóc lên, cũng không dám để người nhà ở bên ngoài biết, chỉ đành dùng khăn gấu gao che miệng lại.

“Lúc người phơi quần áo bên người, có xà yêu đi qua và lưu lại tinh nguyên, lúc này mới khiến người mang xà thai. Đứa nhỏ này là nửa yêu, thiên tính hung tàn, ngày phá thể mà ra tất sẽ phản phệ mẫu thân, thậm chí tàn sát người trong phạm vi trăm mét. Người quả thực muốn, ta cũng không miễn cưỡng.” Hữu Xu thu hồi nguyệt kính.

“Không, không thể giữ! Xin đại nhân giúp nô gia diệt trừ nó đi!” Nữ tử vội vàng quỳ xuống cầu xin.

Chu Diệu Âm đã không lời nào để nói, hoảng hốt hồi lâu lại bắt đầu lôi kéo tóc, trong miệng thì thảo tự nói, “Đây là cái quỷ gì hử! Gương có thể dùng để siêu âm, người với rắn cũng có thể tạp giao! Ta thao, ta thao thao!” Hình tượng ổn trọng của “Chu thân y” nàng đã triệt để sụp đổ, hận không thể lấy bút đầu ra. Nếu thầy của nàng ở đây, chỉ sợ sẽ tươi sống giải phẫu nữ tử này.

Biểu tình của Hữu Xu hơi có vẻ cổ quái liếc nàng một cái, lúc này mới trải bùa ra vẽ. Sau khi nữ tử uống nước bùa liền đến nhà vệ sinh một chuyến, xong liền không có chuyện gì. Nàng ta ôm cái bụng bằng phẳng đi ra nội thất, nhìn thấy người nhà kinh hãi khôn kể, hai mắt không khỏi toát ra vẻ tuyệt vọng. Nếu để cho người khác biết nàng mang xà thai, tuyệt đối sẽ bị kéo đến đầu thôn thiêu chết! Nhưng nàng không dám nói dối, lại càng không dám nói lời thật, chỉ có thể bất lực mà lại buồn bã chờ đợi quỷ y tuyên án.

Hữu Xu lại tựa như không có chuyện gì, vừa lau khô hai tay mới vừa rửa sạch, vừa lạnh nhạt nói, “Mấy tháng gần đây có phải nhà người tai họa không ngừng không?”

Yêu thai buông xuống, có thể nào không xui xẻo? Bà bà (mẹ chồng) của nữ tử lập tức quên đứa cháu biến mất khó hiểu, vội gặt đầu không ngừng.

“Vậy là được rồi. Con dâu người mang chính là ách thai. Ách thai là do xúi quẩy của những thành viên trong gia đình tập hợp vào bụng mà thành, chỉ cần diệt trừ nó, ngày sau liền có thể ngũ cốc được mùa, lục súc thịnh vượng. Đây là chuyện tốt, trở về nhớ chúc mừng một chút.”

Lời này vừa nói ra, nữ tử mất hết can đảm lập tức thẳng lưng, mà những người còn lại thì vui mừng khôn xiết, cao hứng không thôi. Bọn họ để lại rất nhiều quà què, lúc này mới thiên ân vạn tạ mà cáo từ, nữ tử quỳ gối ở cửa dập vâng đầu vài cái, dập đến khi cái trán máu tươi đầm đìa mới rưng rưng nước mắt rời đi. Ân tái sinh của quỷ y đại nhân nàng nhớ kỹ, ngày sau tất sẽ máu chảy đầu rơi.

Chu Diệu Âm nhìn nàng ta đi xa dần, eo lưng rất thẳng, than thở nói, “Tổng chương quỹ, bộ dạng người nghiêm trang chừng chặc nói hươu nói vượn kỳ thật rất đáng yêu.”

“Ách thai là chuyện lạ có thật, không chừng về sau người sẽ gặp phải.” Hữu Xu phất tay áo đóng cửa.

Chu Diệu Âm mái tóc tán loạn thiếu chút nữa bị đụng lệch mũi, nhớ tới nguyên nhân của Tổng chương quỹ, không khỏi run rẩy. Nàng hy vọng ngày sau không bao giờ gặp gỡ loại người bệnh này, nếu không sớm muộn gì cũng bị dọa ra bệnh tim. Nhưng mà ba ngày sau, phiền toái càng lớn hơn nữa lại đến, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp mặc váy ngắn, đầu đội ngân quan, trên chân treo dây chuông bạc đi vào y quán Chu thị, nói muốn ganh đua cao thấp với quỷ y.

“Người muốn ganh đua cao thấp với cậu ấy, chỉ cần đến Nhân Tâm đường là được, chặn ở chỗ chúng ta là xảy ra chuyện gì hả?” Nhìn từ ăn mặc của nữ tử, Chu Diệu Âm kết luận ả là người Miêu, hơn nữa thân phận không thấp, bởi vì xung quanh ả còn có hai mươi mấy nhân vật người người vạm vỡ, như là hộ vệ, trong tay nâng một nam tử bị đứt đùi phải và một con hổ bị đánh chết.

“Chúng ta không cách nào tới gần Nhân Tâm đường, lúc này mới tới tìm người đưa tin.” Nữ tử dùng tiếng Hán không quá thuần thực nói.

“Ngay cả ảo thuật của cậu ta mà người cũng không phá giải được, còn muốn ganh đua cao thấp với cậu ta à?” Chu Diệu Âm cười nhạo.

Nữ tử mày liễu dựng thẳng, biểu tình hung thần, rồi lại lập tức thu liễm khí tức, kiên nhẫn nói, “Chúng ta luận bàn với cậu ta chính là y thuật, chứ không phải là huyền thuật. Chu đại phu, làm phiền.”

Chu Diệu Âm mơ hồ biết Tổng chương quỹ đánh cược với mình cũng không phải là để nổi danh lập vạn, mà là có mục đích khác, mắt thấy một đám quái nhân đến, cảm thấy như đã ngộ ra, khoát tay nói, “Các người chờ, ta đi gọi cậu ấy.”

Những người này mới vừa động tới pháp trận, Hữu Xu cũng đã cảm giác được, từ hơi thở để xem, trong đó có người biết vu thuật, hơi tương tự đại yêu mà cậu chờ đợi, nhưng mà không loại trừ việc đối phương là binh sĩ được phái tới, chủ động ra ngoài nghênh đón không khỏi hạ giá, vì thế cậu tiếp tục ngồi lại bàn ăn ăn điểm tâm, còn ăn nhiều hơn bình thường mười cái bánh bao hấp xúng tre, thật vất vả chờ được Chu Diệu Âm truyền lời, lúc này mới phát tay áo, chậm rãi mà ra.

“Người muốn tỷ thí y thuật với ta ư?” Chọn một khối gạch có thể chiếu rọi ánh ban mai mà đứng lại, Hữu Xu thực vừa lòng với hiệu quả thị giác cảm bào màu trắng hơi hơi chiết xạ ra ánh huỳnh quang. Hiện tại cậu đã full kỹ năng giả ngẫu lời rồi.

Nữ tử quả nhiên bị thái độ thánh khiết và tiên phong đạo cốt của cậu làm kinh sợ một chút, chần chờ một khắc mới chắc chắn mở miệng, “Không sai, ta là thánh nữ Miêu Cương Long Thập Muội, tự nhận y thuật đệ nhất thiên hạ, không ai bì nổi, lại nghe lời người nói cuồng vọng, sinh lòng không phục, cho nên đặc biệt đến tỷ thí. Người này bị cạp ăn đùi phải, ta có thể làm cho hắn khôi phục như lúc ban đầu, xin hỏi người có thể sao?” Nàng vỗ tay, lệnh thị vệ dẫn nam tử bị đứt chân và con hổ tới.

Nữ tử này nói mình có thể làm chân đứt trọng sinh, quả thật nói khoác mà không biết ngượng! Quý y của chúng ta còn có thể khiến cho người giấy biến thành sống kia! Người qua đường đồng loạt phát ra âm thanh trào phúng.

Chu Diệu Âm nâng mi nói, “Chân đứt đâu?”

“Tất nhiên là bị cạp cắn nát nhai vụn, nuốt vào trong bụng.” Long Thập Muội mỉm cười, làm như nắm chắc phần thắng, mà Hữu Xu thì nhướn mày, thầm nghĩ có chút ý tứ.

120. Chương 120

Khi nữ tử khiêu khích Hữu Xu, Thành vương đã thu được tin tức vội vàng tìm đến. Hắc tử nhỏ trúng chú thuật, hiện tại tuy có thể tạm phù hộ thể, lại phải nghỉ ngơi nhiều năm mới có thể dịu lại, cho nên nhìn vô cùng tái nhợt suy yếu, nhưng gương mặt tuấn mỹ vô trù lại đủ để bù lại khí lực không đủ.

Nữ tử thấy nam nhân vô cùng tôn quý đập nằng sấm mà đến, một đôi mắt phượng hẹp dài bắn phá trên người mình, lại hiếm thấy mà đỏ mặt, thầm nghĩ không hổ là quý tộc thiên hoàng hậu duệ, khí độ quả nhiên khiếp người, một chuyện này đến cũng đúng! Ồ lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nói, “Tổng Hữu Xu, ta với ngươi đánh cược ba ván, ngươi có dám hay không? Trận đầu là làm chân phải nam tử này khôi phục như lúc ban đầu, trận thứ hai là chữa khỏi tỷ chứng của hắc tử.” Dứt lời kéo ra một người từ trong số hai mươi mấy tráng hán mình mang đến.

Người vậy xem lúc này mới phát hiện, người này mặc hán phục, hẳn là người bệnh mà mấy người Miêu này nửa đường tìm tới, chẳng những hai tay sưng tấy biến hình, bề ngoài làn da còn mọc rất nhiều nốt lớn lớn nhỏ nhỏ, có nốt đỏ lên thối rữa, có nốt kết vảy cứng, nhìn qua không giống như người, ngược lại giống một gốc cây biết hành tẩu mọc đầy nốt u.

“Đây là bệnh gì? Thật là người ta sợ hãi!” Người qua đường nghị luận sôi nổi.

Cái gọi là tỷ chứng là cách gọi chung của cổ nhân đối với bệnh phong thấp, Chu Diệu Âm nhìn kỹ vài lần, kết luận bệnh tình của người này cực kỳ nghiêm trọng, chớ nói chữa khỏi, sợ là không sống được vài năm. Ở hiện đại, bệnh phong thấp và bệnh thần kinh vận động, ung thư, bệnh AIDS, bệnh bạch cầu, được tổ chức y tế thế giới liệt vào năm nghi nan tạp chứng lớn của thế giới, trình độ chữa bệnh khi đó cũng rất khó chữa khỏi, huống chi hiện tại? Nghĩ vậy, nàng lo lắng liếc nhìn Tống chương quỹ một cái.

Nhưng nữ tử nói vẫn chưa xong, ả tùy tay đẩy người bệnh trở về, chỉ vào Thành vương, “Vấn thứ ba, chính là trị liệu bệnh tim của vương gia.”

Biểu tình gió thổi không động của Hữu Xu cuối cùng vỡ ra một cái khe, cự tuyệt nói, “Vương gia kim tôn ngọc quý, há có thể do người nói trị liền trị.”

Nữ tử cười khê, “Ta tự nhiên sẽ không để cho vương gia lấy thân mạo hiểm, đến lúc đó tìm một người cũng mắc bệnh tim là được. Đối với đánh cược, sao có thể không có tiền cược, ta chỉ muốn hai thứ khác biệt, một là vị trí chính phi của Thành vương, hai là tính mạng của quý y người. Nếu người không dám đánh cược với ta liền quỳ xuống gọi ta ba tiếng cô nãi nãi, cuối cùng viết một tấm bảng ‘mặc cảm’, từ nay về sau vĩnh viễn rời khỏi Ngụy quốc, việc này liền xong.”

Người qua đường ồn ào, ngay cả Chu Diệu Âm cũng lộ ra biểu tình lòng đầy căm phẫn. Lại xem Hữu Xu, mặt mày tuy rằng giãn ra, con ngươi trong trẻo cũng đã tràn ngập sát khí dày đặc. Những người này chẳng những muốn thăm dò sâu cạn của cậu, còn muốn nhất lao vĩnh dật mà diệt trừ cậu, thật sự là đánh tốt bàn tính. Bọn họ chỉ muốn mạng của cậu cũng không sao, tóm lại cũng lấy không được, nhưng nữ nhân này ngàn không nên vạn không nên, không nên mơ ước chủ tử nhà mình.

Nếu đến, vậy hết thấy chết ở chỗ này đi. Hữu Xu đã thật lâu không phần nộ, vừa định gật đầu đáp ứng, chợt nghe chủ tử trầm giọng nói, “Vị trí chính phi của bốn vương há có thể do người nói? Người là ai?” Về khinh miệt không nói cũng hiểu.

Dung mạo Long Thập Muội cực kỳ xinh đẹp, dáng người cũng thuần tha nhiều vẻ, bình sinh còn chưa bao giờ bị nam nhân cự tuyệt, không khỏi càng thêm xem trọng Thành vương. ả kiêu căng nâng nâng cằm, “Chỉ dựa vào việc ta có thể trị hết bệnh của người. Không có ta người sẽ chết!” Đương nhiên, có ả cuối cùng cũng chết, cơ mà sẽ được chết một cách thống khoái một chút.

Thành vương cười lạnh không nói, Hữu Xu thì bước lên trước một bước che chắn hẳn, chậm rãi nói, “Ba vấn cược này ta đáp ứng, ta chỉ muốn một món tiền cược, đó chính là mạng người.” Cậu vốn dĩ còn muốn giữ người lại, để bắt được người làm chủ, nhưng hiện tại xem ra cũng không cần. Người mơ ước chủ tử đều đáng chết, cái gì mà cho chủ tử quyền lợi lựa chọn, ở xa xa nhìn hẳn hạnh phúc là được, chuyện tới trước mắt Hữu Xu mới phát hiện mình căn bản làm không được.

Vừa nhìn thấy có người muốn thân cận chủ tử, thậm chí chiếm lấy chủ tử, cậu liền hận không thể chế tác một khối lõi phù, hai ba cái chụp chết đối phương, mà nữ nhân này càng quá quái! Trong nháy mắt đáp ứng đánh cược, cậu đã giúp ả thiết kế tốt kiểu chết, cam đoan còn thống khổ hơn trúng chú thuật trăm ngàn lần.

Long Thập Muội khó hiểu cảm thấy có chút lạnh, đáy lòng lại tràn đầy sát niệm rục rịch. Chính cái gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, mao đầu tiểu tử này có lẽ là mới vừa xuất sư, còn chưa thấy qua cảnh đời, lại càn rỡ như vậy, khó trách sẽ bị vị đại nhân kia nhìn chăm chăm. Hôm nay ả liền cẩn thận dạy dỗ cậu ta chữ “chết” nên viết như thế nào.

“Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền đánh cược trận đầu?” Ả vươn tay mời.

Hữu Xu đang muốn cất bước tiến lên, chợt nghe chủ tử thấp giọng nói, “Một ván kết thúc, bốn vương phái người xử lý ả được không?” Nữ nhân này dám mang lòng sát niệm với thiếu niên, dù chết một vạn lần cũng không tiêu tan được lửa giận trong lòng ả.

“Không nên động tới ả, ả cũng không phải là người thường.” Hữu Xu âm thầm truyền âm. Nữ tử này chẳng những tu tập vu thuật, trên còn người mang cổ độc, là một nhân vật lợi hại. Thành vương mơ hồ có khuynh hướng nói gì nghe nấy với thiếu niên, chỉ đành miễn cưỡng kiềm chế.

Thuật cấy ghép chi gãy ở hiện đại cũng không tính là hiếm thấy, chỉ cần tứ chi bảo tồn đầy đủ mà còn đủ tươi sống, có thể ghép lại lần nữa, nhưng đây là dưới tình huống ở phòng giải phẫu có được kính hiển vi bội số lớn và rất nhiều máy móc chữa bệnh tiên tiến mới có khả năng hoàn thành. Như lời nói của ả, khiến tứ chi bị hủ cần nát nhai vụn khôi phục như lúc ban đầu giống như ý nghĩ kỳ lạ, trên đời này ngoại trừ Tổng chương quỹ, quả thực còn có người biết thuật thần tiên như thế à? Chu Diệu Âm nhiều lần đánh giá nữ tử, trong mắt tràn đầy hoài nghi. Nhưng nàng đã dần dần hiểu rõ, đây là một thế giới ma quái kinh dị, không có gì là không có khả năng phát sinh.

Ả kia rút ra loan đao dưới sự vây xem của người qua đường, dứt khoát lưu loát xé bụng hở ra, đem cái chân đã nát thành mảnh nhỏ trong túi dạ dày của nó lấy ra, đặt ở trên đất chậm rãi khâu lại. Nơi này một khối xương trắng âm u, nơi kia một khối thịt nát màu đỏ, liễu mạng hai khắc mới miễn cưỡng nhìn ra hình dạng cái chân.

“Ha, cũng đã cắn thành như vậy còn có thể mọc lại lần nữa ư?” Người qua đường không dám tin mà nói nhỏ.

“Có thể mọc lại hay không, các ngươi tận mắt nhìn thấy chẳng phải sẽ biết sao?” Nữ tử liếc quỹ y một cái, trong mắt tràn đầy khinh miệt. Trong lòng ả biết người này am hiểu huyền thuật, nhất là chiêu hồn khu quỷ, nhưng thật sự bảo cậu ta làm xương trắng mọc ra thịt, những thủ đoạn đó của cậu ta cũng liền không đủ nhìn. Hoạt tử nhân nhục bạch cốt, vì cái gì phải đem “hoạt tử nhân” đặt ở phía trước? Bởi vì đối với thuật sĩ chân chính mà nói, đây chính là năng lực cơ bản nhất, nhưng “nhục bạch cốt” thì đã thuộc về thủ đoạn tiên gia rồi.

Ả liếc mắt một cái liền nhìn ra thiếu niên tu tập là đạo thuật chính thống, trừ khi tích lũy pháp lực mấy ngàn năm, nếu không tuyệt đối không có khả năng làm được. Mà ả kế thừa vu thuật, cổ thuật lại am hiểu

nhất là chơi đùa cơ thể người, đừng nói khiến chi gãy trọng sinh, dù khiến một người mọc ra bảy tám cái đầu cũng là việc dễ dàng.

À đem chân gãy đã khâu lại hợp vào miệng vết thương của nam tử, lại vẩy một ít bột phấn màu trắng xuống, trong giọng nói ẩn hàm chút ác niệm, “Nhìn cẩn thận, ngàn vạn lần đừng chớp mắt.”

Nam tử bởi vì mất máu quá nhiều mà có chút hôn mê đột nhiên run rẩy, đang muốn lặn lội kêu rên đã bị vài trảng hán gắt gao đặt trên đất, sau đó chính là một trận lại một trận ngứa ngáy khó có thể nói ra từ tứ chi toàn thân lan tràn, giống như da thịt thậm chí cốt tủy chui đầy kiến, hận không thể dùng hai tay cào móc, nhất nhất nghiền chết.

Khi gã bị dày vò, người qua đường lại liên tiếp phát ra tiếng hút không khí, một người hai người tròng mắt còn lớn hơn chuông đồng. Chỉ thấy cái chân đứt của gã lại chậm rãi buộc chặt, huyết nhục mơ hồ nứt ra trở nên trơn nhẵn sáng bóng, rực rỡ hẳn lên. Biến hóa này vô cùng nhanh chóng, không quá nửa khắc đồng hồ, nam tử liền biến thành người kiện toàn.

Long Thập Muội tiến lên đá gã mấy đá, mệnh lệnh nói, “Kêu cái gì, chân đã trị hết, người đứng lên đi hai bước cho mọi người nhìn xem.”

Chu Diệu Âm vội vàng chạy tới nhiều lần xem xét cái chân này, không dám tin mà nỉ non, “Thật sự mọc tốt rồi, làn da bình thường, mạch máu bình thường, thần kinh vận động cũng bình thường. Đây là những thứ người gì vậy, một người còn biến thái hơn so với một người!” Nàng vốn tưởng rằng Tổng chương quỹ đã thực không bình thường, hiện tại nhìn lại, Long Thập Muội cũng là người phi thường.

Biểu tình của Hữu Xu không chút nào biến đổi, chỉ lạnh nhạt hỏi, “Nếu người đã trị hết cho hắn, còn bảo ta đánh cược như thế nào? Chẳng lẽ lại tìm một người bị hổ cắn đứt chân phải à?”

Long Thập Muội khinh miệt nói, “Ta có thể chữa khỏi cho hắn, đương nhiên cũng có thể khiến hắn khôi phục nguyên trạng. Tổng Hữu Xu, lần này đến phiên người.” À giống như đang khoe khoang, xoay người muốn lấy đi cái chân mới vừa mọc lành của nam tử.

Nam tử chỗ nào lại đồng ý lần thứ hai biến thành phế nhân, theo bản năng mà trốn tránh, cũng quỳ xuống đất cầu xin, “Tiên tử, cầu ngài tha bỉ nhân đi! Ngài có thủ đoạn, lại tìm một người bị lão hổ giết hại khác hẳn là không phải việc khó. Tiên tử, bỉ nhân trên có già dưới có trẻ, dựa hết vào hai chân của bỉ nhân nuôi sống!”

Long Thập Muội giống như thực hưởng thụ cảm giác khống chế sống chết của người khác, đặt tay lên vai nam tử, không ngừng tạo áp lực, trong mắt tràn đầy đắc ý và ác ý. Hữu Xu giống như tứ lạng bạt thiên cân dùng gió ở tay áo đẩy ả ra, âm thanh lạnh lùng nói, “Quý cái gì, ả đang hại người, chứ không phải cứu người.”

Lời này nói như thế nào? Người vậy xem đồng loạt lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Đầu ngón tay Hữu Xu điểm điểm giam cầm nam tử, sau đó nắm chặt chân phải mới vừa mọc đầy đủ của gã, từng câu từng chữ từ từ mở miệng, “Biết không? Chơi sâu, ta là tổ tông của các người. Thiên ti cổ, sau khi ăn vào thân người có thể nhanh chóng sinh sản ra vô số tế tằm, tế tằm phun ra tơ có thể làm tứ chi bị đứt khếp lại, là một loại cổ độc mà Miêu Cương bồi dưỡng tử sĩ cần nuôi trồng, nếu không có giải được cung cấp nuôi dưỡng, chúng nó tất sẽ phản phệ kí chủ, trong vòng nửa tháng sẽ chết bất đắc kỳ tử.” Dứt lời nhìn đám người Long Thập Muội sắc mặt đại biến, lại nhìn nam tử hai mắt trừng ra, tiếp tục nói, “Mới vừa rồi ả chỉ nói làm chân gãy của người mọc lại, nhưng chưa nói sẽ đúng hạn cung cấp giải được, quỳ xuống dập đầu với người mưu hại tính mạng mình, đầu gối người có đau hay không?”

Nam tử không ngừng chớp mắt, trong mắt vừa có vẻ kinh sợ, cũng có hoài nghi và kháng cự. Gã tuyệt đối không tin tưởng thánh nữ đẹp như thiên tiên kia sẽ hại người. Thiên ti cổ, là thứ gì? Nghe cũng chưa từng nghe nói!

Nếu không có ván cược, Hữu Xu mới lười quản cái chuyện rảnh rỗi cỡ này. Cậu lệnh Lý Cầu Dẫn tìm đến một khối thịt heo ự mỡ, đặt ở cạnh đùi phải nam tử, sau đó lòng bàn tay vừa lật liền biến ra một bình sứ nhỏ màu đen, vừa vẩy bột phấn lên thịt heo vừa chậm rãi nói, “Không cần người phục hồi như cũ giúp hần, để ta là được. Quý y ta tuy rằng không phải người tốt gì, nhưng cũng sẽ không hạ độc thủ với người bệnh của mình. Nếu muốn trị bệnh, tự nhiên phải cho bọn họ triệt để khỏi hần, người mượn việc chữa bệnh để đi hại người, đến tột cùng mang ý gì? Hoặc là nói, các người là chuyên môn đến lừa gạt người à? Thánh nữ Miêu Cương lại là một bịp bợm giang hồ tâm ngoan thủ lạt như vậy, quả thật làm người ta thất vọng.”

Long Thập Muội bị cậu trào phúng đến mặt đỏ tai hồng, ngay cả loan đao cũng rút ra, lại bị một tráng hán phía sau giữ chặt. Bọn họ căn bản không tin một người Hán có thể hiểu cổ thuật bằng thánh nữ trong tộc. Thiên ti cổ là do tinh huyết thánh nữ đào tạo thành, cũng chỉ có thánh nữ mới có thể sử dụng. Quý y chung quy vẫn rất trẻ tuổi, quen nói mọi việc quá mức vẹn toàn. Cái gì mà tổ tông chơi sâu, cũng không sợ đau đầu lưỡi. Đến lúc đó không lấy thiên ti cổ ra được, xem cậu ta làm như thế nào.

Nhưng mà cậu ta có thể liếc mắt một cái nhìn thấu loại cổ, cũng có vài phần kiến thức. Long Thập Muội âm thầm giậm chân, khiến chuông bạc đầy người phát ra âm thanh chỉ có cổ trùng mới có thể nghe thấy. Tằm ti còn tiềm tàng trong da thịt lập tức chui vào trong cốt tủy nam tử, làm gã ngứa ngáy đến mức hận không thể chết đi. Nhưng mà thân thể của gã bị quý y cố định, chớ nói vụn vẹo, ngay cả rên rỉ mỏng manh cũng phát không ra. Cho đến lúc này gã mới mơ hồ ý thức được, lời quý y nói cũng không phải là nói chuyện hù người, bởi vì cảm giác sâu chui lủi ở trong da thịt thật sự là quá rõ ràng mãnh liệt, làm người ta khó có thể xem nhẹ, càng không cách nào đối gặt mình.

Quý y đại nhân cứu mạng! Trong mắt của gã tràn ngập những chữ này, lại bất đắc dĩ không mở miệng được. Người vậy xem tự nhiên càng tin tưởng phán đoán của quý y đại nhân, mới vừa rồi còn kính sợ đám người Long Thập Muội, hiện tại lại về mặt ghét cay ghét đắng mà rời xa.

“Vô nghĩa cái gì! Chúng ta so vốn là khiến chân đứt trọng sinh, người làm không được liền tính là người thua, chỉ cần đưa mạng cho ta, nói nhiều hơn nữa cũng không tốt!” Long Thập Muội dứt khoát làm rõ mục đích của mình.

Hữu Xu cũng không phản ứng ả, vẫn còn vẩy phấn hoa. Dùng tinh huyết của thánh nữ nuôi nấng thì lại như thế nào? Chẳng lẽ còn có thể hấp dẫn tà vật hơn hoa hương sinh sao? Cậu mới vừa đầy miệng bình, chỉ thấy trong chân phải của nam tử chui ra rất nhiều sâu nhỏ màu đen, từng con từng con mảnh như sợi chỉ, phía sau tiếp phía trước mà chui vào trong thịt heo. Đội chúng hoàn toàn rời đi, chân phải vốn đã hoàn

hảo của nam tử liền nhanh chóng vỡ thành mảnh nhỏ, nhìn kỹ còn có thể phát hiện rất nhiều tơ mảnh màu bạc xung quanh vết đứt huyết nhục mơ hồ.

Tơ có ngàn vạn sợi, bị gió thổi bay tới bay lui, hợp với cái tên —— thiên ti cổ.

Người qua đường không kịp kinh hô, chỉ thấy đám tế tằm đó trong vòng ngắn ngủi hai giây đem thịt heo gặm cắn không chút dư thừa, nếu đổi thành một người thành niên, lại sẽ như thế nào? Càng đáng sợ chính là, chúng nó vừa cắn nuốt huyết nhục vừa nhanh chóng lớn lên, cuối cùng lại biến thành một đồng tằm trắng trắng mập mập, bắt đầu phun tơ kết kén.

Thật ghê tởm! Chu Diệu Âm bình sinh sợ nhất là sâu, vội vàng che miệng chạy đến góc đường nôn mửa. Nàng tuyệt đối sẽ không đánh cược với Tống chương quỹ nữa, cậu ta quả thực không phải người, ngay cả cổ thuật cũng tinh thông như vậy!

Biểu tình nhàn tản “chờ xem kịch vui” của Long Thập Muội đã bị hoảng sợ thay thế, muốn đoạt kén tằm trên đất lại bị luồng gió mãnh liệt ở tay áo quỷ y thổi bay. Khóe mắt ả muốn nứt ra nói, “Người dùng cái gì dẫn bọn nó ra?” Nếu người này có thể tùy ý khống chế cổ trùng ả nuôi dưỡng, như vậy ba ván cược này ả đã không có khả năng thắng lợi.

“Ổn định, cứ xem cậu ta có thể phục hồi chân đứt như cũ không rồi lại nói! Còn có hai ván, người phải dốc hết toàn lực.” Một tráng hán ẩn giữ thánh nữ đang thất kinh.

Long Thập Muội miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, chỉ thấy quỷ y lấy ra một cái bình lưu ly trong suốt, ngoắc tay với kén tằm trên đất, “Tiến vào.” Lời còn chưa dứt, cái kén liền sôi nổi vỡ ra, từng con từng con hồ điệp sắc sỡ sắc màu chui ra, vỗ đôi cánh chớp động ánh huỳnh quang chui vào miệng bình. Chúng nó lại từ thiên ti cổ biến dị thành điệp cổ, cổ thuật này cao hơn thánh nữ đầu chỉ một hai bậc?

Không tốt, quả nhiên là tổ tông chơi sâu! Lúc này đám người Long Thập Muội mới bắt đầu sinh ý thoái lui, nhưng đã chậm, lân phần từ cánh hồ điệp rơi xuống mang kịch độc, làm toàn thân bọn họ cứng ngắc, ngoại trừ gương mặt nhìn, thì vẫn chỉ có thể gương mặt nhìn.

Hữu Xu cất kỹ món đồ chơi mới, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Yên tâm, ván cược chưa xong, ta sẽ không lấy mạng các người. Hai ván hôm nay đều là người bệnh người chọn, ván ngày mai liền do ta làm chủ.” Cuối cùng vẫy tay với Chu Diệu Âm tránh ở góc tường, “Chu đại phu, cho mượn thùng dụng cụ của người dùng một chút.”

Chu Diệu Âm lập tức chạy về y quán lấy thùng. Nàng đã nhìn ra, đám người Long Thập Muội nghiên cứu tu tập chính là tà thuật, chỉ biết hại người, sẽ không cứu người, nếu để cho bọn họ thắng, chẳng những Tống chương quỹ gặp nguy hiểm, ngay cả vương gia cũng sẽ gặp nạn. Nhưng mà muốn thắng Tống chương quỹ, đạo hạnh của bọn họ vẫn hơi cạn một chút.

Hữu Xu lấy kim chỉ từ trong rương ra, nhanh chóng may vá chân phải rách nát của nam tử, sau đó nhỏ vài giọt nước hoàng tuyền, mượn lực quay ngược thời gian khiến nó hoàn hảo như lúc ban đầu, lại lấy âm dương điểm hóa bút ra dưới sự che lấp của tay áo rộng lớn, quét trơn miệng vết thương. Người bên ngoài

chỉ thấy cậu khâu cái chân đứt lại xong rồi phất phất tay áo, nam tử liền bình phục, thủ đoạn huyền diệu khó giải thích này chỗ nào là đám người Long Thập Muội có thể so sánh? Mấy người Miêu đó còn dám đánh cược tính mạng với quý y đại nhân, quả thực là không biết tự lượng sức mình!

Trong tiếng phỉ nhổ của người qua đường, Long Thập Muội đã mặt xám như tro tàn, khi đến có bao nhiêu kiên cường đắc ý, hiện tại liền có cỡ nào hoảng sợ chật vật. Ắ vốn còn kỳ thác hy vọng với ván thứ hai, lại thấy quý y lấy ra một thanh đao nhỏ, đem nốt mực trên người bị tỷ chứng nhất nhất cắt vỡ.

“Cái gì tỷ chứng, bất quá là bị các người hạ xà cổ mà thôi.” Vừa nói vừa kéo từ trong miệng vết thương ra một con rắn dài nhỏ, dùng liệt hỏa phù đốt thành tro tàn.

“Hai ván hôm nay là các người thua.” Hữu Xu tiếp nhận vò rượu người qua đường truyền đến, dùng rượu mạnh rửa sạch sẽ hai tay, cuối cùng lấy ra một cái khăn chậm rãi chà lau, “Nhưng ta lại cho các người một cơ hội, không quản cái gì mà ba ván thắng hai, chỉ cần các người thắng một ván, liền coi như ta thua, ta đưa mạng cho các người, ngược lại, hết thấy các người liền ở lại. Như thế nào?” Ý miệt thị và châm chọc trong lời nói rất rõ ràng.

Long Thập Muội mặc dù đã ngượng đến mức hận không thể chui vào khe nứt, nhưng không thể không tiếp thu loại đề nghị nhìn như nhân từ kì thực nhục nhã này. Năng lực của người này đã vượt xa mong muốn của vị đại nhân kia, cho nên cậu ta phải chết, mặc kệ dùng thủ đoạn gì.

“Ngày mai ta sẽ mang người bệnh đến, các người có thể đi rồi.” Hữu Xu đốt một tấm thanh tâm phù, thay mọi người cởi bỏ cổ độc trong cơ thể.

“Mau cút đi! Cái gì y thuật đệ nhất thiên hạ, cũng không sợ gió lớn đau đầu lưỡi!” Có người phỉ nhổ một ngụm.

“Hôm nay cuối cùng ta cũng kiến thức được cái gì gọi là múa rìu qua mắt thợ! Còn dám đánh cược tính mạng với quý y đại nhân, là ngại mình sống quá lâu mà!”

“Ắ muốn chết, đại nhân chỉ cần thành toàn cho ắ là được!” Dân chúng Thương Châu sâu sắc cảm hận thủ đoạn âm độc của đám người Miêu này, mặc dù không dám tới gần, nhưng không cản trở bọn họ chửi bậy làm nhục. Nhất là hai người bệnh bị người Miêu gây ra, tức giận đến đôi mắt đều đỏ, nếu trong tay có đao, ước chừng sẽ nhào qua liều mạng.

Hữu Xu nhìn theo bọn họ đi xa, vốn định tung tăng chạy vội tới bên người chủ tử, lại ngại hình tượng sâu không lường được của mình, chỉ có thể vẫy vẫy tay áo, chậm rãi mà quay về. Thành vương bị đôi tròng mắt sáng lấp lánh của cậu liếc một cái, trong lòng không khỏi cười thầm, lập tức đi qua theo, lại bị cự tuyệt ngoài cửa.

“Như thế nào? Cuối cùng vương gia cũng sửa lại chủ ý, muốn bản tôn thay người trị liệu ư? Nhưng duyên phận giữa người và bản tôn đã qua. Chu đại phu, mười ván cược kia cứ trở thành phế thải đi, thật sự là không quá ý tứ.” Hữu Xu tận lực đề cao âm lượng.

Mới vừa rồi còn “ngươi tới ta đi”, sao đảo mắt liền dùng bản tôn rồi? Tống chưởng quỹ, ngươi càng ngày càng thích diễn! Chu Diệu Âm yên lặng phun tào một câu, lúc này mới chấp tay nói, “Mười ván cược chưa xong, nhưng ta nguyện ý nhận thua. Tống chưởng quỹ, ngài quả thật tài nghệ cao hơn một bậc, Chu mỗ bái phục.” Dứt lời thanh thần rời đi.

Thành vương lộ ra vẻ thẹn thùng, đứng thẳng thật lâu ở cửa Nhân Tâm đường mới được Lý Cầu Dẫn dẫn vào, mới vừa vào cổng trong đã bị một cái áo khoác dày bọc

kín.

“Có lạnh hay không? Nhanh vào phòng ấm áp.” Hữu Xu dắt chủ tử vào nội đường, giải thích, “Đám người hôm nay có quan hệ với người hạ chú hay không đã không quan trọng, ta tính toán đưa bọn họ đi tìm chết. Cái lắc tay này có khắc phù văn, có thể cảm ứng với thể tâm phù, nếu người hạ chú thúc giục chú thuật, lắc tay sẽ hơi hơi nóng lên, ngươi chỉ cần làm ra trạng thái thống khổ là được, còn có thể che đậy bọn họ một đoạn thời gian.”

Thành vương gơ cổ tay lên, tùy ý thiếu niên đeo trang sức cho mình, thờ ơ với tuyên ngôn muốn giết chết đám người Long Thập Muội của cậu. Có thể tìm ra người hạ chú hay không cũng không quan trọng, những người đó mơ ước mạng Hữu Xu, liền nên thiên đao vạn quả.

“Ngươi chọn một tử tù trong đại lao đến, ta hạ chú thuật giống vậy cho hắn ném cho Long Thập Muội trị. Ngươi yên tâm, ta đã nghĩ ra biện pháp tìm được người hạ chú rồi.” Hữu Xu vừa nói vừa cởi bỏ vạt áo chủ tử, thông qua ngiệm kính xem xét tình huống trong ngực hắn.

Thành vương bình tĩnh nhìn cậu một lúc lâu, thở dài nói, “Ngươi khó hiểu mà xuất hiện, khó hiểu mà tới gần, giúp ta chữa bệnh, thay ta trù tính, còn nói thích ta. Ta chung quy luôn cảm thấy thực không chân thật, giống như phần tình cảm này không thuộc về ta, mà là nhất định.” Khi thiếu niên nói thích hắn hàng lớn xài tốt, hắn mới cảm thấy được một chút yên ổn, tình yêu tới quá mức mờ ảo, ngược lại không thực tế bằng thân thể hấp dẫn nhau.

Hữu Xu sững sờ, trong lúc nhất thời lại không biết phải nói cái gì. Ước chừng bởi vì từ nhỏ ốm yếu, đời này tâm đề phòng của chủ tử thật mạnh, cũng càng đa nghi miễn cưỡng. Hắn nói kỳ thật cũng không sai, phần tình cảm này tuy rằng không phải nhất định, cũng là kế thừa qua từng đời từng đời, không kém là bao nhiêu so với nhất định.

Nhưng yêu chính là yêu, ai có thể phân biệt rõ ràng như vậy? Hữu Xu khổ sở suy nghĩ một khắc, nghiêm túc nói, “Cái khác ta mặc kệ, ta chỉ biết ngươi hẳn là thuộc về ta, ai tranh với ta liền giết chết người đó, mà ngươi càng không thể cự tuyệt.” Cậu rốt cuộc không làm được việc để chủ tử tự do lựa chọn, kiếp trước hẳn là của cậu, kiếp này là của cậu, kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều phải là của cậu! Lúc trước sở dĩ nói dễ nghe như vậy, bất quá là không gặp người cạnh tranh thôi, đến lúc này mới phát hiện, chẳng những cậu không làm được tiêu sái buông tay, ngược lại cố chấp đến lợi hại.

Cường ngạnh giữ lấy cằm chủ tử, khiến cho đối phương há mồm, Hữu Xu nghiêng người hôn qua, hai tay lần nữa vòng chặt, hận không thể đem con người tuần mỹ vô trù này nuốt vào trong bụng. Hôn nửa khắc đồng hồ, cậu mới lau nước bọt óng ánh bên môi, khăn giọng hỏi, “Như vậy cảm thấy chân thật không?”

Thành vương bị hôn đến đầu óc choáng váng, máu sôi trào, thở hổn hển vài ngậm khí mới chậm rãi lắng đầu, “Còn có chút không chân thật, lại đến vài cái.” Cảm giác bị thiếu niên mạnh mẽ chiếm lấy đường như rất tốt.

“Được, như người mong muốn.” Hữu Xu lần thứ hai ôm lấy đầu chủ tử quyên hôn, trong lòng hơi có chút kích động nhỏ. Sống mấy đời, rốt cuộc có thể chiếm cứ quyền chủ động, còn không nhanh chóng muốn làm gì thì làm?

121. Chương 121

Hữu Xu ôm đầu chủ tử găm trong chốc lát, găm găm, động tác vốn còn mới lạ của chủ tử liền trở nên thuần thục, lại đặt cậu trên kỷ trà vừa xoa vừa nắn, hết sức kích động. Nếu không phải Hữu Xu cực lực giãy dụa, sợ là sẽ bị làm ngay tại chỗ. Miệng cậu sưng đỏ, sợi tóc tán loạn, cổ và xương quai xanh che kín loang lổ hồng ngân, nhìn qua mỹ diễm đến cực điểm.

“Chờ, chờ lát nữa!” Cậu chậm rãi điều chỉnh hô hấp dồn dập, bất bình nói, “Người có thể nào càn rỡ như thế? Người cầu ta trị liệu là người, chẳng lẽ người không nên tùy ý ta muốn làm gì thì làm sao?”

Tâm tình bàng hoàng bất định của Thành vương đã giảm phần lớn. Một khắc khi hôn môi với thiếu niên, trong đầu hắn mơ hồ hiện lên rất nhiều hình ảnh triền miên, giống như người trong ngực đã cùng mình đây đưa trăm ngàn năm. Nếu như nói duyên phận của bọn họ là đã sớm định trước, và lại đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia lìa, cũng nói thông.

Hai tay của hắn dùng sức ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của thiếu niên, vừa cười nhẹ vừa hỏi, “Không sai, đích thật là ta cầu người, người đối đãi ta như thế nào?”

Hữu Xu cảm thấy vui vẻ, chỉ vào giường mệnh lệnh nói, “Đi lên, cởi quần áo!”

Thành vương càng muốn cười, lại liều mạng nhịn được, thanh thân đi đến cạnh giường, từng cái từng cái rút đi quần áo. Hắn nhìn qua gầy yếu, chỗ nên có thịt lại một chút cũng không ít, giữa eo bụng thậm chí còn có mấy khối cứng rắn nhô ra và hai đường nhân ngư tuyến khắc sâu. Hắn hào sảng ngồi xuống, ngoắc ngoắc ngón trỏ với thiếu niên, “Lại đây.”

Hữu Xu lập tức quên tôn nghiêm của “quỷ y đại nhân”, tung ta tung tăng chạy tới, đầu tiên là sờ sờ cơ bắp lộ ra của chủ tử, rồi lại xoa bóp thịt mềm bên hông hắn, trên mặt tràn đầy vẻ thèm nhỏ dãi. Thành vương xưa nay khinh thường việc dùng “sắc đẹp” của mình mê hoặc người khác, nhưng gặp gỡ thiếu niên, hắn nguyện ý dùng hết thủ đoạn cột cậu vào bên người. Hắn duỗi cánh tay, đặt người ở trên giường, lần thứ hai hôn qua.

Hữu Xu bị chòng ghẹo đến mơ mơ hồ hồ, dục tiên dục tử, trong lơ đãng đụng đến lác tay của chủ tử, lại lập tức tỉnh táo, “Không tốt, chú thuật phát tác!”

Thành vương nói giọng khàn khàn, “Không cần quản nó!”

“Sao có thể không quản? Long Thập Muội vừa tới Thương Châu, chú thuật liền phát tác, ta cũng không thấy đây là trùng hợp. Không được, ta phải nhìn xem.” Hữu Xu đập nước một hồi lâu mới từ dưới thân chủ tử chui ra, mang một đầu tóc loạn xà ngầu đi tìm kiếm nghiệt kính. Chú thuật cứ cách một đoạn thời gian sẽ tự động phát tác một lần, để hấp thu để khí, nhưng nếu người hạ chú có tâm, cũng có thể tùy thời tùy chỗ khiến người trúng chú sống không bằng chết.

Nghiệt kính chậm rãi hiện ra tình huống trong người, chỉ thấy bờ cạp màu đen kia đang từng chút gấp khúc phần đuôi, hung hăng đâm vào thể tâm phù, lá bùa vốn còn hoàn hảo không tổn hao gì đã bị phá năm sáu cái lỗ lớn, xung quanh lỗ bày ra dấu vết cháy đen, sự độc ác của chú thuật có thể thấy một chút. Nếu đem bùa đổi thành trái tim chủ tử, hẳn lúc này chắc chắn sống không bằng chết.

Hữu Xu nhìn đến đôi mắt đều đỏ, một luồng sát ý mãnh liệt chậm rãi bốc lên trong ngực.

“Lần này phát tác, hẳn là có người đang thăm dò ngươi và ta.” Cậu chỉ vào nghiệt kính, giải thích, “Nhìn thấy ánh mắt nó phát ra thần quang không? Đó là người hạ chú thúc giục tâm niệm gây nên.”

Thành vương nhìn kỹ, gật đầu nói, “Nếu ngươi không nói, ta lại không phát giác. Quả thật, lần trước xem nó còn có chút tử khí trầm trầm, lúc này lại giống một vật còn sống, linh động vô cùng.”

“Bên kia hẳn là muốn xem xem ngươi còn trong tầm nắm giữ của bọn họ hay không, cũng muốn xem xem ta có thể cởi bỏ chú thuật hay không. Cuối cùng cũng lộ đuôi rắn ra.” Hữu Xu biểu tình thanh thản, ánh mắt lại tối sầm lại, chỉ vì lần này phát tác vô cùng mãnh liệt, ước chừng đâm hơn mười lần mới bỏ qua, khiến một cái thể tâm phù êm đẹp biến thành vỡ nát, vết đâm trải rộng. Cậu quả thực không dám tưởng tượng nếu không có thể tâm phù chắn tai, chủ tử sẽ thống khổ như thế nào.

“Xong rồi à?” Ba khắc sau, Thành vương lạnh nhạt hỏi.

“Xong rồi. Bọn họ hẳn là thực vừa lòng với kết quả thăm dò, lúc này nên đến phiên ta ra tay, hy vọng bọn họ có thể tiếp được.” Hữu Xu đầy mặt sương lạnh nói.

Hai người không còn tâm tư hồ nháo nữa, hơi ngồi một khắc liền lưu luyến chia tay. Để không bị hoài nghi, Hữu Xu tự tay ôm Thành vương dáng người cao lớn ra khỏi Nhân Tâm đường, được Trương Quý thật cẩn thận nâng lên xe ngựa. Cả khuôn mặt Thành vương đều sắp thiêu cháy, lại bởi vì sau lưng dán ảo giác phù, ở trong mắt người khác có vẻ phá lệ tái nhợt suy yếu, giống như một hơi không giữ được liền chết bất đắc kỳ tử.

Hữu Xu chui vào thùng xe, nương theo màn trúc che chắn gặm chủ tử một hơi, dặn dò, “Đừng sợ, việc này thực nhanh liền đi qua. Có ta ở đây, không ai có thể gây tổn thương cho ngươi.”

Thành vương trong lòng lửa nóng, đang muốn giữ chặt cậu hôn chốc lát, lại bị trùm áo khoác lên, đợi khi giấy dựa ra, xe ngựa đã chạy xa. Thảm tử nấp ở chỗ tối vội đem tin tức Thành vương phát bệnh, mà quý

y bó tay không biện pháp truyền ra ngoài, dẫn tới mây gió tám phương di chuyển.

Đoàn người chân trước mới vừa đi, sau lưng liền có một tử tù bị ám vệ vương phủ đưa đến Nhân Tâm đường. Hôm sau, đám người Long Thập Muội theo hẹn mà đến, mặc dù cực lực che lấp, lại tránh không được lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Tổng chương quỹ, người bệnh thứ ba ở chỗ nào?” Bọn họ không cách nào bước vào Nhân Tâm đường, chỉ đành đứng ở dưới bậc thang chấp tay.

Gió ở tay áo Hữu Xu đảo qua, liền phát người phía sau tới bên chân Long Thập Muội, nói, “Người bệnh thứ ba chính là hần. Để thể hiện công bằng, chư vị đại phu phổ Thần Nông có thể tiến lên bắt mạch cho hần, xem hần có phải thật sự bị bệnh tim hay không. Quy củ ván thứ ba do ta định, Long Thập Muội, ta muốn người chữa khỏi cho nam tử trước khi hần chết bệnh, nếu hần đột tử đương trường, người và hộ vệ của người liền hết thủy để lại thủ cấp.”

Chu Diệu Âm lòng hiếu kỳ nặng nhất là người đầu tiên chạy tới bắt mạch cho nam tử gầy yếu, gật đầu nói, “Không sai, đích thật là bệnh tim.” Những đại phu còn lại vì muốn dính ánh sáng của quỹ y, cũng lục tục tiến lên làm chứng.

Đến phiên Long Thập Muội, ánh mắt ả lại thay đổi, sinh lòng căm giận. Hóa ra không chỉ bọn họ đang thăm dò sâu cạn của quỹ y, đối phương cũng không thua thủ đoạn. Người này chỗ nào là bệnh tim, cũng là bị hạ tử chú, người hạ chú là ai không nói cũng hiểu. Chỉ cần quỹ y thúc giục một ý niệm trong đầu, trái tim người này liền bị tà vật cắn nát từ đó đột tử, trừ khi lấy được máu trong tim cậu ta, nếu không ván thứ ba phải thua không thể nghi ngờ.

Nhưng trước mắt bao người, Long Thập Muội không đi chữa bệnh, ngược lại đâm vào tim quỹ y, dưới cái nhìn của người không hiểu rõ, chẳng phải là thừa nhận mình tài nghệ không bằng người, chớ cùng rút gươm sao? Việc này không chỉ mất uy danh Miêu Cương, càng làm cho quỹ y có lý do tuyệt hảo để giết người diệt khẩu. Long Thập Muội không sợ chết, lại sợ chết khiếp nhục, chết khó coi.

Quỹ y không phải muốn thăm dò sâu cạn của ả sao? Được, ả liền lấy ra bản lĩnh giữ nhà để ứng đối. Cậu ta muốn mượn tay ả tìm ra biện pháp chữa khỏi Thành vương, cũng là đánh sai chủ ý!

Khi Long Thập Muội hãy còn suy xét, Hữu Xu đã đem một giỏ bò cạp đổ lên đầu tử tù, sau đó thúc giục tử chú. Người ngoài nhìn thấy chính là quỹ y cố ý làm người bệnh kinh hách, dẫn đến bệnh tim của đối phương phát tác. Chu Diệu Âm âm thầm nhíu mày, cảm thấy phương pháp này không đủ nhân đạo, nhưng cũng không dám tùy ý cắt ngang. Những người ở hiện trường một người càng biến thái hơn một người, nào có chỗ cho nàng nói chuyện.

Mắt thấy tử tù ôm ngực lăn lộn kêu rên khắp đất, Long Thập Muội lập tức tiến lên, nhét vào miệng hần một viên thuốc màu đỏ, sau đó liên tục kháp rất nhiều pháp quyết huyền ảo, từng bước từng bước vỗ vào nội phủ tử tù. Nhóm tráng hần đứng ở bên cạnh sôi nổi lấy ống trúc bên hông ra sẵn sàng trận địa đón quân địch, mỗi khi thánh nữ đánh vào một cái pháp quyết, liền đút cho tử tù một ngụm chất lỏng trong ống trúc, sau bảy bảy bốn mươi chín pháp quyết, đối phương cuối cùng an tĩnh lại, ánh mắt hơi hơi khép mở, giống như sắp ngủ.

Cùng lúc đó, Thành vương miễn cưỡng chống thân thể bệnh tật đi vào Nhân Tâm đường, cũng không xuống xe, chỉ bọc áo khoác rất nặng dựa nghiêng bên cửa xe quan sát, khuôn mặt tuần tú không hề có nhân khí.

Long Thập Muội điều tức một khắc đồng hồ mới mở hai mắt, khuôn mặt vốn còn sáng bóng hiện tại giống như đóa hoa khô héo, có vẻ uể oải mà lại suy sụp tinh thần. Ấm mới vừa hé miệng, kẻ rằng liền thăm ra một tia máu tươi, có thể thấy bốn mươi chín pháp quyết trước đó giấu diếm huyền cơ, sợ là yêu cầu ả trả cái giá lớn lao mới có thể thúc giục.

“Tổng Hữu Xu, ta thắng.” Ấm khế cắn môi, cuối cùng dùng giọng nói vững vàng đem những lời này nói ra.

Hữu Xu hơi khoát tay, liền có rất nhiều đại phu tiến đến bắt mạch cho tử tù kia, sau đó kinh sợ phát hiện, người này lại hoàn toàn bình phục, mạch tượng cường kiện hữu lực, chẳng sợ sống thêm bốn năm chục năm cũng không thành vấn đề. Làm sao có thể chứ? Bệnh tim vốn là bệnh bất trị, tại sao có thể trong vòng ngắn ngủn mấy khắc chữa khỏi? Long Thập Muội này thật không đơn giản mà!

Bàn tay giấu trong tay áo của Hữu Xu cũng liên tục kháp pháp quyết, phát hiện chú thuật kia quả nhiên biến mất, trong lòng không khỏi yên định. Không sợ trị cho người khỏi, chỉ sợ trị người không khỏi, phần đại lễ này ta từ chối thì bất kính. Cậu sai người đưa tử tù vào Nhân Tâm đường, lạnh nhạt nói, “Người thắng, nhưng ta cũng không thua. Người đi tìm một người mắc bệnh tim tới để ta chẩn trị, buổi chiều chúng ta gặp lại.” Cậu có thể gian lận trên thân người bệnh, tin tưởng Long Thập Muội tất sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này.

Phân suy đoán này quả nhiên ứng với tâm tư Long Thập Muội. Chính cái gọi là ăn miếng trả miếng, ả chuẩn bị đem chú thuật và cổ độc ác độc nhất hạ cho người bệnh, mượn tay hắn ta khiến quỷ y chết không có chỗ chôn. Người chọc vào Long Thập Muội ả còn có thể toàn thân trở ra, đến nay còn chưa có sinh ra đâu!

Đoàn người khỏe miệng cong lên, tươi cười âm độc, cuối cùng chấp tay cáo từ với Thành vương trên cang xe. Long Thập Muội còn tận lực nhắc nhở vài câu, “Vương gia, người cũng nhìn thấy, bệnh của người chỉ có ta có thể trị, dùng vị trí chính thể đối lấy trường mệnh trăm tuổi, hắn là thực có lợi đi? Huống hồ ta là thánh nữ Miêu Cương, thân phận đủ tôn quý, cũng không bôi nhọ người.”

Thành vương cười nhạo một tiếng, chậm rãi nói, “Người tính là cái gì, cút!”

Tay phải Long Thập Muội đã nắm chặt chuôi đao, nhưng chung quy kiềm chế lại, thật sâu liếc hắn một cái mới xoay người rời đi, vẫn chưa phát hiện quỷ y cũng đang dùng ánh mắt sát khí lạnh thấu xương giống vậy nhìn mình chằm chằm.

“Vào đi.” Hữu Xu làm bộ làm tịch phát phát tay áo, sau đó chậm rãi vào Nhân Tâm đường, mà tử tù kia đã bị ám vệ dùng dây thừng trói lại, đặt ở trên giường bệnh.

Trương Quý vô cùng lo lắng hỏi, “Quỷ y đại nhân, thánh nữ Miêu Cương kia thật sự có thể chữa khỏi chú thuật à? Bằng không, bằng không...” Những lời còn lại bị một tờ cấm ngôn phù ngăn chặn.

Hữu Xu lạnh lùng trừng mắt nhìn ta một cái, trào phúng nói, “Nô tài của ngươi rất có ý tứ, lại vội vàng để chủ tử đi tìm chết. Lần tới còn nói lời như thế, ta cho ngươi cả đời không mở miệng được.”

Trương Quý muốn kéo cầm ngôn phù ra, lại phát hiện nó giống nơi mọc cùng chỗ với đầu lưỡi của mình, chỉ nhẹ nhàng chạm vào liền đau đến tận tim, không khỏi lộ ra vẻ khủng hoảng. Nhưng trong lòng hắn ta lại thực ỷ khuất, tử tù kia rõ ràng đã được chữa khỏi, vì sao quý y lại còn ngăn cản vương gia? Chẳng lẽ cậu ta muốn báms vương gia không tha, dù vương gia bệnh chết cũng không nguyên ý để cho người khác động vào à? Giải cho người đồ yêu đạo, lòng dạ thật độc mà!

Hữu Xu lườm so đo với loại phàm nhân như Trương Quý, chỉ lo lấy nhệch kính ra cho chủ tử xem xét tình huống chân thật của tử tù, cũng thấp giọng giải thích, “Ta có ham mê thu thập sâu, lại cảm thấy rất hứng thú với các loại huyền thuật, cho nên có một đoạn thời gian từng bỏ rất nhiều công phu nghiên cứu cổ độc. Nếu ta không nhìn lầm, kỹ xảo Long Thập Muội sử dụng vừa rồi hẳn là ‘hóa cổ thuật’. Viên thuốc ả đốt cho người này chính là cổ hồn.”

“Cái gì là hóa cổ thuật, cái gì lại là cổ hồn?” Thành vương vẻ mặt nghi hoặc.

“Cái gọi là hóa cổ thuật chính là đem tà vật hình thành từ chú thuật thuần hóa thành cổ trùng của mình. Cổ trùng là vật còn sống, chú thuật là vật chết, khiến vật chết thành vật sống, phải bỏ thêm hồn phách cho nó. Trong viên thuốc kia dùng bí pháp giam cầm tinh phách của hơn trăm con cổ vương, một khi dung hợp với chú thuật liền ấp trứng thành cổ trùng. Cổ trùng này tuy rằng có thể cắn nuốt chú thuật, nhưng lại khiến người trúng chú triệt triệt để để bị người hạ cổ khống chế, trở thành con rối không có tư tưởng không có linh hồn. Vì vậy, cổ trùng này còn có một cái tên vô cùng chuẩn xác, gọi là khôỉ lỗi.”

“Ý của ngươi là nói, Long Thập Muội kia đang chuẩn bị dùng loại khôỉ lỗi này khống chế ta ư?” Thành vương mặt trầm như nước, cuối cùng hiểu rõ vì sao đối phương khinh bỉ mình, lại càng muốn gả cho mình.

“Thực lực của ả cũng không thể coi bỏ chú thuật trên người ngươi, dù khiến cổ hồn hoàn toàn ấp trứng, cũng chỉ có thể giảm bớt một phần chú lực, có điều vậy đã đủ.” Hữu Xu chìa đầu mình, “Nếu ả là binh sĩ mà người hạ chú phách tới, khôỉ lỗi này hẳn là thủ đoạn thứ hai để khống chế ngươi. Tiêu hao một phần chú lực này cũng không gây trở ngại với kế hoạch của độc thủ sau màn, lại có thể khiến khôỉ lỗi thức tỉnh, từ đó theo tìm ngươi đi vào tủy não. Từ nay về sau, bọn họ nói cái gì ngươi liền nghe cái đó, bảo ngươi đi hướng đông liền không được đi tây, dời số mệnh trên người ngươi bị đoạt lấy sạch sẽ, tự nhiên sẽ khiến ngươi chết không minh bạch.”

Đem nhệch kính đặt ở ngực tử tù, Hữu Xu dùng giọng điệu lạnh lẽo bổ sung, “Thả ngươi ở bên ngoài hành tẩu đã làm bọn họ cảm thấy sợ hãi, cho nên bọn họ muốn đem ngươi chế tác thành cái xác không hồn. Luyện hóa một cổ hồn cần tập hợp đủ một trăm cổ vương, đào tạo một cổ vương cần tiêu hao thời gian mười năm và ngàn vạn mạng người, cho nên bọn họ vẫn không có cách nào quyết định, cho đến khi ta xuất hiện quấy rối kế hoạch của bọn họ.”

Thành vương nghe được liền tức nhú mày, than thở nói, “Ta có tài đức gì, lại làm cho bọn họ tiêu phí nhiều nhân lực vật lực như vậy để đối phó? Nếu muốn cho ta chết, trực tiếp cho ta một đao là được.”

“Ngươi không hiểu.” Hữu Xu lắc đầu, nhưng không có tiến thêm một bước giải thích. Chủ tử là tử vi để

ting, nếu yêu vật cướp đi số mệnh hẳn liền có thể phi thăng thành tiên, đừng nói hạ cổ, dù người hạ chú lấy mạng đi cướp cũng nguyện dốc sức thử một lần. Đám người Long Thập Muội bất quá là đội quân tiên phong, không chừng phía sau còn có nhân vật càng khó chơi hơn.

Nhưng Hữu Xu đã không định tiếp tục dây dưa với bọn họ, hành vi có ý đồ cướp đoạt thần trí chủ tử của Long Thập Muội triệt để lột đi nghịch lân của cậu, cậu quyết định thẳng tay đánh vào chỗ yếu hại.

Trong nghiệt kính, rắn đuôi chuông quấn quanh trái tim tử tù đã bị một con cóc cắn nuốt, nó đang đá đập lung tung chân sau chui vào trong tim, khiến tử tù đau đến la to, sắp ngất đi. Thuật vu cổ thành thạo nhất là lấy độc trị độc, bất quá chỉ là trừ khử tà vật trước đó, lại đổi một loại thủ đoạn khác hại người thôi. Mà điểm này cho Hữu Xu linh cảm cực lớn.

Thiêm thù khôi lỗi này là tử cổ, hoàn toàn mặc cho Long Thập Muội sử dụng, Hữu Xu đã có biện pháp đem nó đào tạo thành mẫu cổ, đảo khách thành chủ. Cậu dùng phần bỉ ngạn hoa dẫn con cóc ra, bỏ trong một cái bình bụng tròn, bỏ vào mấy thứ có âm khí rất nặng như máu tươi của mình, nước hoàng tuyền, gỗ cừu âm để nuôi nấng, cảm thấy còn thiếu cái gì đó, lại đòi Chu Diệu Âm một chén linh tuyền rót vào. May mà con cóc là vật còn sống, còn có vài phần linh tính, nếu không chắc chắn sẽ không bởi vì muốn ăn mà tự tiện rời khỏi thân thể kí chủ.

“Vương gia, chờ mẫu cổ dưỡng thành, ta sẽ dẫn nó vào tìm người, khiến nó và chú thuật tự giết lẫn nhau, khả năng sẽ có chút đau đớn, mong người tạm thời nhẫn nại một khắc.” Hữu Xu nắm chặt cổ tay chủ tử, thận trọng hứa hẹn, “Yên tâm, ta tất nhiên sẽ bảo vệ người chu toàn.”

Thành vương trở tay nắm chặt thiếu niên, cũng đem mu bàn tay cậu đặt bên môi hôn, cái gì cũng không nói, trong mắt lại tràn đầy tin cậy và quyến luyến. Bên kia, Trương Quý thấy rõ bộ dạng xấu xí của con cóc, đã sớm đã thẹn thùng không chịu nổi, nghĩ mà sợ không thôi, vội vàng quỳ xuống bồi tội với quý y, trong lòng đem Long Thập Muội tới tới lui lui mắng cả trăm lần.

Bởi vì đồ vật Hữu Xu bỏ vào trong bình đều là bảo vật chí âm chí tà thể gian, bất quá chỉ ngăn ngừa hai khắc liền khiến con cóc lần nữa biến dị, thuận lợi từ tử cổ chuyển hóa thành mẫu cổ. Đổi một cách nói, hiện tại không phải là nó nghe theo hiệu lệnh của Long Thập Muội, mà là sống chết của Long Thập Muội duy trì trên người nó. Khôi lỗi vốn là cổ vương trong cổ vương, cần lấy hồn phách người thuần dưỡng làm dẫn mới có thể sử dụng, nếu nó chết, Long Thập Muội chắc chắn rơi vào kết cục hồn phi phách tán. Mà đây hoàn toàn là kết cục mà Hữu Xu đã thiết kế tốt cho ả.

Khi Hữu Xu đưa khôi lỗi vào trong tim Thành vương, Long Thập Muội đang cùng hai tên hộ vệ ở trên giường điên loạn đảo phượng, không hề biết mình đã sắp chết đến nơi. Khi cao trào đánh úp lại, ả bỗng nhiên kêu thảm từ trên giường rơi xuống, tai mắt mũi miệng sôi nổi toát ra máu tươi.

“Không, không tốt, khôi lỗi, khôi lỗi bị Tống Hữu Xu khống chế ngược!” Ả đứt quãng mở miệng.

“Cậu ta có thể nào không chế thánh vật trong tộc?” Hộ vệ quá sợ hãi.

“Không tất truy tìm nguyên do, nếu đã đến một bước này, chỉ có thể dựa theo kế hoạch cuối cùng của đại

nhân làm việc.” Một hộ vệ khác vô cùng lãnh tĩnh nói. Đoàn người lập tức thu dọn đồ đạc chạy tới Nhân Tâm đường.

Cùng lúc đó, Hữu Xu đang một tay giơ nguyệt kính, một tay gắt gao ôm lấy chủ tử, biểu tình vạn phần khấn trương. Khôi lỗi không hổ là khắc tinh của chú thuật, không quá vài hiệp đã đem bò cạp màu đen cắn đến mình đầy thương tích, mà thể tâm phù cũng bởi vì cả hai triền đầu mà trở nên rách tung tóe. Hoàng cung xa ở kinh thành, một trận lại một trận gào thét và kêu thảm bén nhọn từ trong một cung điện nào đó truyền ra, làm da đầu người ta run lên, một tiếng gào thét cuối cùng có vẻ phá lệ dài lâu, cũng phá lệ kinh tâm động phách, giống như người gần chết giãy dụa và phản kháng lần cuối.

“Không tốt, hắc muốn đồng quy vu tận!” Cảm giác được bò cạp bỗng nhiên tăng vọt khí lực, Hữu Xu lập tức ngăn cản một kích trí mạng của khôi lỗi.

Nếu có thể còn sống, ai sẽ lựa chọn cái chết? Phía bên kia nhận thấy tất cả công kích đều ngừng lại, lập tức thu hồi pháp lực, cũng đã hấp hối, hơi thở mong manh, muốn khôi phục đến thời kỳ cường thịnh, sợ là phải nghỉ ngơi trên dưới một trăm năm. “Quý y, quý y, quý y...” Trong tiếng than nhẹ liên tục không ngừng tràn ngập sát ý và oán độc làm người ta lạnh khắp cả người.

Long Thập Muội cũng không được tốt, tới cửa Nhân Tâm đường đã biến thành một người máu, đừng nói thất khiếu, ngay cả lỗ chân lông cũng chảy ra máu. Á miễn cường nâng một hơi, la lớn, “Tổng Hữu Xu, người lại âm toán ta!”

Hữu Xu thật tiếc không thể để con cóc và bò cạp lưỡng bại câu thương, ôm chủ tử trái tim hơi hơi phát đau lên trên giường an trí, lại giúp hắc dèm kỹ góc chần, lúc này mới nâng con cóc đi ra ngoài. Bên ngoài đã vây đầy người, đối diện Long Thập Muội máu tươi đầm đìa chỉ trở, không rõ tại sao ả lại biến thành như vậy.

Cái gì phong độ, tư thái, danh vọng, Hữu Xu đã hoàn toàn không để ý, bước ra cánh cửa sơn son, hung hăng quang con cóc xuống đất, lại dùng để giày nhiều lần nghiền áp giẫm đạp, tàn nhẫn nói, “Muốn đem vương gia làm thành con rối, cũng phải xem ta có đáp ứng hay không! Đừng nói xuống tay, dù người chỉ động suy nghĩ này thôi, ta cũng làm cho người hồn phi phách tán!”

Lúc này Long Thập Muội mới ý thức được vấn đề thứ ba là bấy rập mà cậu đã sớm thiết kế, một khi mình vận dụng cổ thuật liền bị phản chế. Thậm chí cậu ta có thể đào tạo cổ trùng càng cường hãn, từ đó chống đỡ với chú thuật của vị đại nhân kia. Vị đại nhân kia hiện tại như thế nào, có thể nào cũng giống mình hay không?

Đại yêu hơn sáu trăm năm, lại rơi vào tay một hoàng mao tiểu tử, đến tột cùng cậu ta có lai lịch gì? Đáp án của mấy vấn đề này, Long Thập Muội đã không có cơ hội đi tìm tòi nghiên cứu, ả vừa thừa nhận linh hồn bị nghiền áp đau nhức, vừa cắt động mạch sau gáy mình, lạnh lùng nói, “Tổng Hữu Xu, Long Thập Muội ta lấy máu tươi làm dẫn, nguyên rửa người...” Nhưng mà những chữ phía sau, dù ả cắn nát đầu lưỡi cũng không cách nào phun ra nửa âm, không khỏi hoảng sợ biến sắc.

Mà Hữu Xu lại nhếch môi cười rộ lên, dưới chân hơi dùng sức, đem con cóc nghiền thành mảnh vỡ.

Huyết chú là cấm thuật trong vụ thuật, một khi phát động liền liên thông thiên địa, mượn sức thiên đạo trừng phạt người bị nguyên rửa, cái giá là người thi thuật hồn phi phách tán. Nhưng bất luận như thế nào Long Thập Muội cũng không nghĩ ra, Hữu Xu không phải là người ở thế giới này, không bị thiên đạo ràng buộc, tổ cầu của ả ông trời sẽ không nghe, nghe xong cũng bất lực.

Cảm giác được linh hồn âm âm vỡ nát, Long Thập Muội rút cuộc ngã xuống, hai mắt đỏ rực nhét đầy oán độc và sợ hãi. Ả hận Hữu Xu, đồng thời cũng thật sâu kiêng kỵ cậu, không hề nghi ngờ, đây là địch nhân đáng sợ nhất đời này mà ả từng gặp.

Thấy thánh nữ tử vong, hộ vệ cũng không hoảng hốt, sôi nổi cắt vỡ mạch máu, tiếp tục phát động huyết chú, “Ta Thốc Vụ, ta Thường Địch, ta Linh Vũ... Lấy máu tươi làm dẫn, nguyên rửa Thương Châu phủ ôn dịch hoành hành, không có một ngọn cỏ, cả người lẫn vật đều vong, trừ khi hỏa tế quỷ y, nếu không vĩnh viễn không được giải trừ!” Vừa dứt lời, máu tươi đầy đất và hơn hai mươi thi thể liền biến thành đen đặc tràn ngập sương mù, cũng nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt chui vào trong cơ thể vật còn sống. Bất luận là người vậy xem hay là động thực vật, đều không thể may mắn thoát khỏi.

“Đây là cái gì? Chẳng lẽ thật sự là nguyên rửa? Chạy mau, đừng để cho sương mù gần người!” Người qua đường chạy trốn bốn phía, biểu tình kinh sợ.

Chu Diệu Âm lại vọt tới bên cạnh Tổng trưởng quỹ, bất an hỏi, “Bọn họ phát nguyên rửa sẽ không thật sự linh nghiệm đi?” Nếu như là thật sự, chẳng sợ Thành vương có thưởng thức thiếu niên hơn nữa, sợ rằng cũng khó ngăn cản cầu xin của dân chúng. Bọn họ muốn sống thì phải thiêu chết cậu, nhân tính là ích kỷ nhất, ngay cả chính nàng cũng không cách nào cam đoan đến lúc đó, có thể vì bảo vệ một người mà buông tha ngàn vạn người hay không.

Xem đi, phủ đài đã phái thị vệ đến vây khốn Nhân Tâm đường, có lẽ là lo lắng Tổng trưởng quỹ trộm chạy. Chu Diệu Âm nhú mi, trong lòng càng thêm khó chịu.

Hữu Xu cũng vẻ mặt ngưng trọng, không thèm nhìn tới thị vệ cầm kiếm kích nhắm ngay mình, vẫn quay lại. Thương Châu là đất phiên của chủ tử, cậu tuyệt đối sẽ không để nó biến thành nhân gian luyện ngục. Người ở sau lưng nếu nghĩ phương pháp này sẽ bức chết cậu, cũng là đánh nhầm bàn tính rồi.

122. Chương 122

Hữu Xu nâng con cóc rách nát trở lại nội đường, chỉ thấy Trương Quý đang dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mình chằm chằm. Cậu tiến lên kéo cấm ngôn phù, mệnh lệnh, “Người trông vương gia, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Người muốn chạy à?” Trương Quý ngăn đường cậu đi, biểu tình hơi có vẻ sợ hãi, càng nhiều lại là hoài nghi và sát niệm. Chẳng sợ năng lực của quỷ y có siêu phàm hơn nữa, một khi nguy hại đến lợi ích của vương gia thì nên diệt trừ. Thương Châu đối với vương gia mà nói thật sự là quá quan trọng, một khi Thương Châu trở thành đất càn sỏi đá, vương gia cũng mất đi căn bản đứng vững ở Ngụy quốc. Chỉ có quỷ y có thể cởi bỏ cục diện này, cho nên cậu ta phải chết!

Hữu Xu không so đo với hần ta, dùng phương pháp súc địa thành thổn, nhanh chóng tiến đến bốn cửa thành, bày pháp trận giam cầm. Nếu để cho dân chúng Thương Châu bị nhiễm ôn khí chạy ra ngoài, toàn bộ đất phiên của chủ tử đều sẽ bị lan đến. Dựa vào mấy ngàn năm đạo hạnh của cậu, cũng không sợ hãi huyết chú, nhưng cái gọi là “kiến nhiều cần chết voi”, Thương Châu mười vạn dân chúng, nếu lần lượt đi giải trừ chú thuật, phải chờ tới khi nào? Huống hồ từng bước từng bước đi cứu, càng đến mặt sau chết càng nhiều người, Thương Châu tổn thất cũng liền khó có thể vãn hồi.

Hiện tại cậu chỉ có thể vây khốn người một thành, lại chậm rãi suy nghĩ biện pháp toàn diện mà lại nhanh chóng. Khi cậu trở lại Nhân Tâm đường, Thành vương đã tỉnh, đang khoác áo khoác đứng ở hành lang chờ đợi, hoa mai nở rộ bốn phía bởi vì bị nhiễm ôn khí mà sôi nổi rơi xuống, mùi hôi của đóa hoa biến thành màu đen bị gió cuốn lên không trung ám trầm, có vẻ tiêu điều mà lại hoang tàn. Đây còn chỉ là lúc đầu mà thôi, đến lúc sau, không khó tưởng tượng Thương Châu sâu sắc trúng chú thuật sẽ là cảnh tượng bi thảm ra sao.

Hữu Xu vốn còn định liệu trước bỗng nhiên khiếp đảm, từng bước một dịch đến bên người chủ tử, cố gắng chớp đôi mắt to đen bóng mà lại vô tội, “Người tỉnh rồi?”

“Ta tỉnh.” Thành vương mỉm cười, chỉ vào thịt nát nâng trong tay cậu, “Người còn cầm nó làm chi?”

“Thay người giải chú đó.” Hữu Xu đương nhiên mà nói.

Đến lúc này, thiếu niên vẫn nhớ thân thể của mình, khiến Thành vương cảm thấy ảm áp. Hần tận lực thả lỏng sắc mặt, nhẹ giọng nói, “Chuyện trước đó ta đã nghe nói, đây không phải là người sai, mà là người hạ chú quá độc ác. Nói đến nói đi, hết thấy đều bởi vì ta dựng lên, người và dân chúng Thương Châu bất quá là gặp tai bay vạ gió mà thôi. Nếu ta để nhóm bách tính tức khắc ra khỏi thành, có thể tránh được cái chết hay không?”

“Tránh không được, chỉ khiến ôn dịch nhanh chóng khuếch tán.” Hữu Xu lắc đầu.

Ánh mắt Thành vương tối sầm lại, nói giọng khàn khàn, “Ta đây liền lệnh quân đội đi phong tỏa cửa thành. Cái này, dân chúng sợ là sẽ oán ta.”

“Bọn họ muốn oán cũng là oán ta, có quan hệ gì với người? Ta đã hạ pháp trận giam cầm ở tất cả bốn cửa thành, trừ khi pháp lực cao hơn ta, nếu không không ai có thể tự tiện đi ra ngoài. Những người ra khỏi thành trước đó hẳn là còn chưa bị nhiễm chú thuật, có điều ta sẽ phân phó thủ hạ quỳ nô đến tìm hiểu, một khi có người bị nhiễm liền lập tức mang về.” Đầu Hữu Xu càng cúi càng thấp, có vẻ cực kỳ áy náy. Cậu vẫn là lần đầu tiên tạo rắc rối lớn như vậy cho chủ tử.

Thành vương lại không để bụng, sờ sờ đầu cậu cười nói, “Hữu Xu của ta quả nhiên có khả năng. Việc đã đến nước này, nghĩ nhiều vô ích, ta đây liền triệu tập đại phu toàn thành đến gặp, xem có biện pháp nào có thể ngăn chặn ôn dịch lan tràn.”

“Y thuật bình thường có lẽ có thể giảm bớt nhất thời, nhưng chỉ cần chú thuật vẫn còn, cả người lẫn vật sẽ tiếp tục phát bệnh, cho đến khi vật sống toàn thành đều chết hết, hoặc là một ngọn lửa đốt chết ta.” Hữu

Xu trộm dò xét sắc mặt chủ tử.

Ánh mắt Thành vương lạnh lùng, kéo thiếu niên vào lòng dùng lực ôm chặt, trầm giọng nói, “Có ta ở đây, xem ai động tới ngươi. Nếu Thương Châu luân hãm, ta và ngươi chết cùng một chỗ cũng được.”

Lúc này Hữu Xu mới mặt mày cong cong cười lộ lên, hai tay vòng ra phía sau chủ tử nhẹ nhàng vỗ vỗ, lại giống như chó con dùng cái trán cọ cọ ngực hắn, kiên định nói, “Vương gia ngươi yên tâm, Thương Châu là đất phong của ngươi, ta nhất định sẽ không để cho nó sinh loạn. Đi, trước tiên nhờ bỏ chú thuật trong cơ thể ngươi rồi lại nói.” Chuyện lớn bằng trời cũng không quan trọng bằng tính mạng chủ tử.

Thành vương lo cho dân chúng dưới quyền cai trị, nhưng cũng không nỡ vứt bỏ ý tốt của thiếu niên, chỉ đành theo cậu đi vào. Hữu Xu ném con cóc vào bình, vừa nhỏ máu tươi của mình vào vừa liên tiếp kháp pháp quyết, động tác cực kỳ tương tự Long Thập Muội, lại có thêm vài phần cảm giác huyền ảo.

Thành vương chờ cậu dừng lại mới thấp giọng hỏi, “Ngươi đang làm gì đó?”

“Luyện chế cổ hồn.” Hữu Xu kiên nhẫn giải thích, “Một hạt cổ hồn cần tập hợp đủ thi thể một trăm cổ vương, nhưng con cóc này vốn là cổ hồn ấp trứng mà ra, bởi vậy ta chỉ cần luyện hóa nó là được. Chú thuật trong cơ thể ngươi đã vô cùng mỏng manh, nếu ta lại dẫn vào một cổ hồn, nó liền có thể lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai cắn nuốt và ấp trứng chú lực còn thừa. Người hạ chú tuyệt đối không thể tưởng được trên thế giới sẽ xuất hiện cổ hồn thứ hai, muốn tự bạo nữa thì đã chậm. Ta thích nhất nhìn bộ dạng hắn muốn xử lý chúng ta, rồi lại không biết làm thế nào. Ngươi cứ chờ đi, xong chuyện nơi đây, hắn chắc chắn dẫn chúng ta tới kinh thành, đến lúc đó ta phải bẻ đầu hắn xuống cho ngươi làm ghế ngồi.” Dứt lời ý thức được ngôn ngữ mình quá mức thô bạo, vội vàng dùng tay che miệng.

“Bẻ đầu hắn xuống cho ta làm ghế ngồi, lời này ngươi học từ ai?” Thành vương tức giận chột ần đường cậu.

Với người đó, còn có thể là ai? Hữu Xu yên lặng đáp.

Khi nói chuyện, trong bình vang lộc lộc lộc một trận, tựa như có rất nhiều bọt khí đang trào ra bên ngoài. Hữu Xu lập tức thay đổi một loại pháp quyết, hết sức chuyên chú luyện hóa, một lúc lâu sau được một cổ hồn lưu quang tràn đầy. Thành vương không chút do dự liền nuốt vào, cuối cùng nhìn vào trong nghiệt kính.

Chỉ thấy cổ hồn mới vừa tiếp xúc bò cạp trong thể tâm phù liền biến thành một đám dung dịch bao trùm nó, giây lát liền nhạt đi, co rút lại, cuối cùng đọng lại thành một cái trứng trùng màu vàng nhạt. Hữu Xu tâm niệm vừa động, trứng trùng liền nhanh chóng phá xác, từ bên trong chui ra một con bò cạp dài nửa tấc, cả người tím nhạt. Nó chuyển mấy vòng trên thể tâm phù, giống như nghe thấy chủ nhân kêu gọi, chậm rãi đi ra.

Nói thật, quá trình phun bò cạp ra cũng không tuyệt vời cỡ nào, Thành vương liên tiếp nốc mấy tách trà nóng mới hòa hoãn được. Bên kia, Hữu Xu lại yêu thích không buông tay đối với bò cạp nhỏ nằm úp sấp trong lòng bàn tay, vừa chột nhẹ xác ngoài bán trong suốt của nó, vừa vui rạo rức nói, “Cổ hồn là thánh vật Miêu Cương, nhưng truyền thừa đến hôm nay, cách dùng chân chính của nó ngay cả người Miêu cũng

không thể hiểu hết, nếu không cũng sẽ không dễ dàng lấy ra thi triển trên người một tử tù. Cái gọi là cổ hồn không phải là để khắc chế chú thuật, cũng không phải để chế tác con rối. Luyện hóa nó cần hồn phách của người thi thuật làm dẫn, cho nên, trên thực tế nó là phân thân của người thi thuật, có thể làm bạn với người thi thuật chậm rãi trưởng thành cường đại, thời khắc máu chốt, khiến người thi thuật có thêm một tánh mạng.”

“Lời này nói như thế nào?” Thành vương rất cuộc hứng thú.

“Trong cơ thể nó có một sợi tơ hồn của ta, một khi ta bỏ mình, linh hồn liền theo sợi tơ này chui vào trong cơ thể nó ký thác.” Hữu Xu hôn hôn cái đuôi nhếch lên cao cao của bò cạp, tiếp tục nói, “Để làm ta sống lại, nó sẽ tìm kiếm thân thể phù hợp nhất ở gần đó để tiến vào, để ta tự đoạt xác. Đương nhiên, sau khi ta đoạt xác nó cũng sẽ bởi vì tơ hồn hao hết mà lâm vào hôn mê, phải nghỉ ngơi hồi lâu mới có thể thức tỉnh. Đợi nó tỉnh lại, ta gặp nguy hiểm có thể làm giống vậy nữa. Đổi một cách nói, có nó, chẳng khác nào có được sinh mệnh vô cùng vô tận. Đó cũng là nguyên nhân cổ hồn được liệt vào mười đại thánh vật đứng đầu Miêu Cương. Chỉ tiếc mấy ngàn năm đi qua, truyền thừa vu cổ Miêu Cương đã đứt đoạn, không có bảo vật lại không rõ tình hình, ngược lại tiện nghi cho ta.”

Thật lâu trước kia, Hữu Xu đã muốn nuôi một cổ hồn, lại chung quy không thể được. Thân thể cậu sẽ không già đi, nhưng không có nghĩa là sẽ không chết. Cậu cũng là làm từ máu thịt, cũng cảm thấy đau khổ, cũng sẽ bị thương, nếu chặt đứt đầu hoặc là nát tim, sẽ vĩnh viễn không tồn tại nữa. Bởi vì cậu không phải người ở thế giới này, không được vào luân hồi.

Cái này có nghĩa là một khi cậu bỏ mình, cũng sẽ không cách nào gặp lại chủ tử, dần dần lại thành một nỗi buồn lo to lớn âm thầm chôn giấu dưới đáy lòng. Khi Long Thập Muội lấy ra cổ hồn, ai cũng không biết cậu mừng rỡ như điên thế nào, về phần đoạt xác là đường ngang ngõ tắt, thuật hại người, thì hoàn toàn không ở trong phạm vi lo nghĩ của cậu. Cậu đến từ mặt thể, chuẩn tắc hành vi của con người trong mặt thể đã sớm sâu tận xương tủy, chính là —— không từ thủ đoạn mà sống sót.

Càng nghĩ càng vui mừng, Hữu Xu giống như chó con mím môi, cũng cụng bò cạp nhỏ trong lòng bàn tay. Bò cạp nhỏ dùng đuôi nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mỏng của cậu, lại không phát động công kích, ngược lại vô cùng thân mật.

Thành vương trong lòng lên men, lại bởi vì chán ghét sâu bọ mà không dám tới gần, chỉ đành ôm ngực làm bộ phát bệnh, hù Hữu Xu nhảy dựng, chờ cậu buông bò cạp xuống tiến đến xem xét liền kéo người lên giường vuốt ve vỗ vỗ chơi đùa một phen, cuối cùng ngọt ngọt ngào ngào, triền triền miên miên hôn môi.

Hoàng thành, trong một tòa cung điện nào đó, đại yêu bị chú thuật phản phệ đang ngồi xếp bằng trong ôn tuyền điều tức, lại đột nhiên phun ra mấy ngụm máu tươi, đem nước suối trong suốt nhuộm thành một mảnh đỏ rực. Chú thuật kia lấy máu trong tim nó làm dẫn, một khi bị giải trừ, tất nhiên là sẽ xuyên thủng trái tim nó, mặc dù không đến mức ngã xuống, lại có thể khiến pháp lực nó hoàn toàn biến mất, thọ mệnh hao tổn, đừng nói trên dưới một trăm năm không cách nào khôi phục, dù là ba bốn trăm năm cũng uống công. Mà nó có thể sống đến lúc đó sao? Đáp án hiển nhiên là không xác định.

Vốn cho là mình có được cơ duyên lớn lao, lại không ngờ nửa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim, phá hư hết kế hoạch của nó. Tổng Hữu Xu, nếu ngươi không chết ta quyết không bỏ qua! Lúc này ta muốn nhìn xem ngươi phá giải huyết chú như thế nào!

Một lát sau, trong cung điện truyền ra một trận tiếng cười càn rỡ mà lại oán độc.

Uy lực huyết chú rất lớn, thời gian ngắn ngủn một ngày, Thương Châu phủ vốn phồn hoa cường thịnh liền trở nên tử khí trầm trầm. Cây cối phát vàng héo rũ, động vật hấp hối, khuôn mặt dân chúng thảm đạm, tinh thần không phấn chấn, còn có vài người già yếu phụ nữ và trẻ em đã bị bệnh, ngoài thân hiện lên rất nhiều vết ban màu đen.

“Thieu chết quỷ y! Thieu chết quỷ y!” Dân chúng đã từng kính sợ quỷ y như thần minh hận không thể tự tay đốt một mồi lửa, đem Nhân Tâm đường kể cả người ở bên trong đốt thành tro tàn. Cậu ta dựa vào cái gì thì triển phép thuật chặn đường chạy trốn của mọi người? Hết thấy đều là cậu ta tạo thành, cậu ta nên lấy cái chết tạ tội!

“Ném đi! Chỉ cần ném vào trong, luôn có một cái cây đuốc có thể rơi vào!” Thanh niên trai tráng có vài phần thể lực sôi nổi đem cây đuốc đã châm ném mạnh qua, lại bị một vách tường vô hình ngăn cản.

“Mọi người bình tĩnh bình tĩnh, đừng xúc động. Ôn dịch có thể chữa khỏi, vương gia đang triệu tập đại phu nghiên cứu phương án trị liệu, có sức lực gây chuyện, không bằng về nhà an tâm chờ đợi.” Chu Diệu Âm đem giấy bìa cứng cuộn thành micro, liên thanh hô lớn.

Nhưng dân chúng đã điên rồi, căn bản không nghe khuyên bảo. Trước mặt tử vong uy hiếp, người người đều ngang hàng, người người đều điên cuồng, vì sống sót, chuyện gì bọn họ cũng làm được, đây là bản tính. Chu Diệu Âm càng khuyên nhủ, bọn họ ngược lại càng giận dữ, có người nâng đến một thùng dầu lớn, vậy xung quanh Nhân Tâm đường, sau đó không chút nào do dự châm lửa.

Ánh lửa màu đỏ cam phóng lên cao, chiếu sáng lên từng gương mặt hoặc trắng bệch, hoặc xanh tím, hoặc đen sì, bọn họ biểu tình dữ tợn, khuôn mặt vặn vẹo, trong ánh mắt tràn ngập hận ý ngập trời. Quỷ y phải chết! Thành vương ở bên trong thì lại như thế nào? Hắn đã chết, tự nhiên có người khác tiếp nhận Thương Châu, cuộc sống vẫn có thể tiếp tục.

Giữa “người khác chết” và “chính mình chết”, tám chín phần mọi người đều sẽ lựa chọn “người khác chết”, cái này vốn không gì đáng trách, huống chi còn có rất nhiều thám tử ở trong đó quây gió quây mưa, tất nhiên là đem đầu mâu nhắm cả vào quỷ y và Thành vương.

Hữu Xu đứng ở hành lang nghe một khắc, trên mặt không một tia dao động, cho đến khi ngọn lửa lúi tới giữa không trung, khiến chủ tử cực kỳ khó chịu mà híp mắt, cậu mới dùng phép phù không, bay tới trên cửa Nhân Tâm đường đứng lại.

“Bản tôn nói ở đây, có bản tôn tọa trấn, Thương Châu phủ tuyệt đối sẽ không chết một người, nhưng nếu các người bất kính với bản tôn, bất kính với vương gia, bản tôn rất thích ý đưa vài người đến Diêm La điện đưa tin trước, cũng tiện giết gà dọa khỉ.” Cậu lời nói lạnh lùng sắc bén, giọng điệu trầm giận, khiến cả Thương Châu phủ đều chấn động, ngọn lửa tận trời tức thì bị đế khí bàng bạc của cậu đè áp dần dần dập tắt, cuối cùng ngay cả một luồng khói nhẹ đều không bốc ra.

Dân chúng gây chuyện nháy mắt yên lặng, lộ ra vẻ mặt sợ hãi lại chần chờ.

Hữu Xu nhân cơ hội này lấy ra một cái thánh chỉ trống, dùng âm dương điểm hóa bút nhanh chóng điền viết. Tờ thánh chỉ này có lai lịch lớn, là kiếp mà chủ tử làm Diêm La vương lưu lại, dưới cái nhìn của phạm nhân có lẽ chỉ là một món đồ cổ vô giá, trong mắt quỷ tiên minh phủ lại là sắc lệnh như núi, không thể cãi lời.

“Lục phán, hào ở nơi nào? Cấp tốc đến lĩnh chỉ!” Một bút cuối cùng thu thế, dưới chân cậu giẫm một cái, khiến mặt đất chấn động ba lần.

Dân chúng đã bị hoài nghi đè áp sợ hãi, chuẩn bị tiếp tục gây chuyện lại liên tiếp ngã sấp xuống, ý niệm nhanh chóng quay ngược trở lại, rốt cuộc ý thức được quỷ y gọi đến rốt cùng là người nào. Lục phán, hẳn là phán quan họ Lục; hào, đây chính là tiên nhân chưởng quản một châu. Quỷ y có tài đức gì, dám phát thánh chỉ bảo bọn họ đến thụ lĩnh, cậu ta cho rằng mình là Diêm La vương sao?

Mới vừa nghĩ vậy, mặt đất liền toát ra hai luồng khói nhẹ, đợi sương khói tán đi, hai nam tử thân mặc quan phục đang kinh sợ dập đầu với quỷ y, miệng gọi đại nhân.

“Kể từ hôm nay, bất cứ quỷ sai nào cũng không được tróc nã quỷ hồn ở Thương Châu phủ của ta, nếu có người vi phạm, bản tôn nghiêm trị không tha.” Dưới cái nhìn của người khác, quỷ y vẫn là quỷ y kia, nhưng trong mắt hào và Lục phán, người này đã bị mặt nạ nền đen hoa văn tím bao trùm, trên người còn mặc hoàng bào minh chủ thượng nhiệm. Không có vị minh chủ nào có thể giống minh chủ thượng nhiệm nhất thống quỷ giới và tiệp ngục, hẳn bỗng nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, pháp lực sâu không lường được và hành vi qua lại vô tung đã thành sự tồn tại không thể nói ra ở minh phủ.

Minh chủ hai đời sau đều là thân tín của hắn, đối với sắc lệnh của hắn nào dám chối từ, vốn tưởng rằng hắn vào tiên ban, lại không ngờ là ẩn cư ở Thương Châu. Hào cả kinh mồ hôi đầy đầu, Lục phán cũng nghĩ mà sợ không thôi. Hắn ta đã sớm biết rằng Hữu Xu không phải là người thường, lại không ngờ lai lịch cậu ta to lớn như thế.

Hữu Xu cáo mượn oai hùm tận lực bắt chức khí thế của chủ tử, tung thánh chỉ lên. Hai quỷ tiên vội vàng tiến lên quỳ lĩnh, sau đó lập kết giới, không cho dân chúng Thương Châu hồn phách ly thể. Đối một cách nói, mặc dù ôn dịch xâm nhập phế phủ, chỉ cần Hữu Xu không cho bọn họ chết, bọn họ sẽ không chết.

Lúc này dân chúng gây chuyện mới ý thức được đến rốt cùng mình trên chọc một sự tồn tại như thế nào, ngay cả những thị vệ thờ ơ lạnh nhạt cũng đều hai chân như nhũn ra đứng thẳng không nổi. Tuy rằng ba người đối thoại chỉ ngắn ngủn vài câu, tin tức để lộ ra lại khổng lồ khiến người ta khủng hoảng. Hạng người gì có thể hiệu lệnh quỷ tiên? Hạng người gì có thể làm cho minh chủ thuận theo? Lại là hạng người gì có thể khống chế sống chết của dân chúng một thành?

Quỷ y thi triển chỗ nào là thủ đoạn tiên gia? Bản thân cậu ta chính là tiên gia mới đúng!

Người gây chuyện quỳ xuống từng đám từng đám, nước mắt giàn giụa thỉnh cầu đại nhân tha thứ. Bọn họ còn nhớ rõ lời đại nhân nói trước đó, muốn đưa vài người đến Diêm La điện đưa tin trước. Sớm biết cậu ta có khả năng khống chế sống chết của phạm nhân, mọi người nào dám gây chuyện, còn không an an tĩnh tĩnh ngồi chờ ở nhà?

Ngoại trừ chủ tử, Hữu Xu chưa bao giờ đem bất luận kẻ nào để ở trong lòng, tự nhiên cũng sẽ không so đo với bọn họ. Cậu ngoắc ngoắc ngón trỏ với Chu Diệu Âm trợn mắt cứng lưỡi, lạnh nhạt nói, “Theo ta tiến vào.”

Chu Diệu Âm ngây ngốc một khắc mới đi vào Nhân Tâm đường trong sự xô đẩy của học đồ, lặp đi lặp lại hỏi, “Ngươi là thần tiên à? Ngươi thế mà lại là thần tiên? Trời ạ, ta lại tận mắt nhìn thấy thần tiên! Ta còn từng luận bàn y thuật với ngươi nữa!” Nàng hậu tri hậu giác hô lên, “Cái này không công bằng! Ta là người phạm, dùng thủ đoạn của người phạm, ngươi lại dùng tiên thuật thắng ta! Đây là làm bừa, ăn gian!”

“Ta không phải thần tiên, chỉ là hơi tinh thông đạo pháp mà thôi.” Hữu Xu xoa nắn bên tai, đi nhanh vài bước nắm bàn tay lạnh như băng của chủ tử. Cậu không phải thần tiên, chủ tử mới phải, nếu không phải bị mình liên lụy, hiện tại sao chủ tử lại rơi vào hoàn cảnh chật vật cỡ này? Cho nên chẳng sợ trả giá sinh mệnh, cậu cũng sẽ không để yêu tà chạm vào một sợi tóc của chủ tử.

Chu Diệu Âm vội vàng chấp tay với Thành vương, nhưng không còn tình cảm ngày xưa, ngược lại ở trong lòng phun tào: hóa ra thần tiên cũng biết làm gay, nói ra nhất định không có ai tin tưởng.

“Tuy rằng quý sai sẽ không câu hồn, nhưng khi thân thể thối rữa đến mức nhất định, sẽ có người biến thành hoạt tử nhân, tình huống ngược lại càng không xong, lúc này, ta rất cần sự trợ giúp của ngươi.” Hữu Xu thẳng thắn thành khẩn với Chu Diệu Âm.

“Ngươi là nói những người đó sẽ biến thành tang thi ư?” Đầu óc Chu Diệu Âm xoay chuyển thực nhanh.

“Tang thi là cái gì?” Thành vương ngắt lời.

Chu Diệu Âm vội vàng giải thích cho hai cổ nhân biết cái gì gọi là tang thi, cuối cùng lo lo lắng lắng nói, “Ý của ngươi là nói, sắc lệnh kia bất quá là uống rượu độc giải khát sao? Nhưng ta có thể giúp ngươi cái gì? Nếu muốn nghiên cứu ra phương pháp trị liệu ôn dịch, ít nhất cần thời gian mấy tháng, sợ là không còn kịp rồi. Hơn nữa, dù có phương pháp trị liệu, nguyên nhân còn đó, bệnh tình sẽ bùng nổ một lần nữa.”

“Chỉ cần nửa tháng ta có thể giải chú thuật, trước đó, ta muốn mượn linh tuyến của ngươi dùng một chút.” Hữu Xu định liệu trước.

“Nhưng linh tuyến của ta âm khí rất nặng.”

“Ta có thể sử dụng vật cực dương điều hòa, khiến nó trở thành linh dược bất cứ ai cũng có thể dùng để uống.”

“Phải không? Vậy được, ta liền đổ ra cho ngươi.” Chu Diệu Âm vén tay áo lên.

Hữu Xu thật lòng thật dạ nói cảm ơn, đợi giềng cạn trong viện bị linh tuyến đổ đầy, liền ném gỗ cừu dương, liệt dương phù, lông đuôi kim ô vào trong. Những thứ này là cậu tích góp từng tí một mấy ngàn năm,

hôm nay tất cả đều hóa thành hư ảo, nhưng chỉ cần có thể giúp được chủ tử, liền không có gì để đáng tiếc. Thành vương cũng dần dần ý thức được thiếu niên vì mình mà trả giá cái gì, phần cảm giác mê man kia cuối cùng bị kiên định thay thế.

Trải qua trận đại náo vừa rồi, lời đồn đãi thực nhanh truyền ra ngoài, dân chúng biết được quỷ y chẳng những chặn con đường ra khỏi thành, còn chặn đường hoàng tuyến, trong lòng vừa thẹn thùng vừa sợ hãi, sôi nổi gượng chống đỡ thân thể bệnh tật đến Nhân Tâm đường dập đầu. Thiêu chết một người phạm có thể giải cứu cả thành, ai cũng sẽ không chần chờ, nhưng nếu thiêu chết một vị tiên nhân, ai có can đảm kia? Cũng không sợ bị trời phạt!

Tiên nhân nếu có thể hiệu lệnh quỷ sai, tự nhiên cũng có thể giải trừ huyết chú, bọn họ chỉ cần chờ là được. Mới vừa nghĩ vậy, chợt nghe người nào đó hô, “Mau nhìn, đó là cái gì?”

Chỉ thấy trong Nhân Tâm đường toát ra hơi hổi sương mù, hội tụ đến giữa không trung hình thành từng đám từng đám mây trong tím mang vàng, giấy lát liền lan tràn ngoài ngàn dặm, bao quát cả Thương Châu phủ bên trong. Điện quang màu tím thô to nổ vang giữa không trung, theo đó mà đến chính là mưa bụi tí ta tí tách, sau khi hít vào phế phủ tẩm vào làn da liền đem ôn khí màu đen bức ra, hóa thành vô hình.

“Thần tiên hiển linh! Chúng ta được cứu rồi!” Ngoài cửa một mảnh vui mừng.

“Thật sự có hiệu quả!” Trong cửa, Chu Diệu Âm vui quá mà khóc.

“Bất quá là tạm thời ngăn chặn mà thôi. Càng nhiều ôn khí đã hóa thành sâu chui vào thân cây, kê gạch, dưới nền đất, chờ sau khi mưa tạnh liền tiếp tục tác quái.” Hữu Xu bẻ nhánh cây bên cạnh, từ trong lõi nhánh cây kéo ra một con sâu nhỏ màu đen, nghiền thành mảnh vụn.

“Vậy phải làm thế nào?” Chu Diệu Âm nóng nảy.

“Ta đã có biện pháp, người chỉ cần mỗi ngày lại đây, đổ nước vào trong cái giếng cạn này là được.” Nước giếng biến thành màu tím thẫm còn đang sôi trào, không ngừng tạo sương mù bay vào tầng mây.

“Vậy phải đổ bao lâu? Vật cực dương trên người người chung quy sẽ hao hết đi?”

“Bảy ngày là đủ rồi.” Hữu Xu trở lại nội thất, tiếp tục gấp hạc giấy. Thành vương cũng giúp đỡ gấp cùng, thường thường nhích qua, hôn má hoặc môi thiếu niên, nói là muốn tìm chút cảm giác an toàn và chân thật.

Chu Diệu Âm đứng ở ngoài cửa sổ nhìn trong chốc lát, cảm thấy mình gặp một cú bạo kích một vạn điểm, xoa lồng ngực ần ỉu không thôi phần nộ quay lại.

Dân chúng cho rằng quỷ y triệu tới linh vũ, huyết chú liền giải trừ, nào ngờ ngày hôm sau ôn khí lại biến thành sâu bọ thật nhỏ từ trong kê đất, tường gạch, thân cây chui ra, bò lên đùi bọn họ, nhìn càng thêm đáng sợ. Bọn họ nghiêng ngả lão đảo chạy đến Nhân Tâm đường, liền tiếp gọi cứu mạng, lại thủy chung

không thể chờ được quỹ y đáp lại, đến buổi trưa lại có trận linh vũ tiếp theo, giải tình thế nguy hiểm.

Từ đó về sau rất nhiều ngày đều là như thế, mọi người nhiều lần giày vò giữa hy vọng và tuyệt vọng, đều có chút chống đỡ không nổi, lại khó hiểu mà nổi lên suy nghĩ giết thần.

Hôm nay, một đám người giờ được ước hẹn đi vào Nhân Tâm đường, ngay cả một bộ phận tinh nhuệ của Thành vương cũng tham dự trong đó, một mặt kêu gào nhục mạ, một mặt ném mạnh cây đuốc vào trong tường, chẳng sợ biết rõ hành động này là phí công, cũng kiên trì không ngừng. Bọn họ muốn sống, muốn ra khỏi thành, muốn chạy trốn khỏi địa ngục nhân gian này, vì thế người chần giết người phật chần sát phật.

Liên tục gấp hạc giấy bảy ngày bảy đêm, đầu Hữu Xu đã đau muốn nứt ra, nếu không phải sau khi điều hòa có linh tuyền bổ sung nguyên khí, chỉ sợ đã sớm ngã xuống. Thành vương cũng mệt mỏi không nhẹ, đang nằm trong lòng ngực ấm áp của thiếu niên nghỉ ngơi.

Hữu Xu bình tĩnh nhìn chủ tử chốc lát, lại trân trọng hôn lên trán hắn, lúc này mới thả hạc giấy đã điểm mắt bay ra ngoài. Dân chúng ngoài cửa đầu tiên là nghe thấy tiếng thủy triều vỗ bờ từ xa tới gần, nhón chân nhìn, liền thấy vô số hạc giấy từ trong Nhân Tâm đường bay ra, đem không trung nhuộm đậm thành một mảnh vàng óng ánh. Chúng nó nấn ná xung quanh, bay lượn cao thấp, đem ôn khí bám vào trên cơ thể người, súc vật, cây cối, thậm chí dưới nền đất moi ra, ngửa cổ cắn nuốt.

Chu Diệu Âm đứng ở hành lang nhìn ra xa, cuối cùng thật sâu bị thủ đoạn của Tổng chương quỹ thuyết phục. Trên thế giới có chuyện mà cậu ta giải quyết không được sao? Ước chừng không có.

123. Chương 123

Mấy vạn hạc giấy qua lại tung bay trong thành, một khi phát hiện ôn khí liền đáp xuống cắn nuốt. Dân chúng mới đầu còn né tránh, đợi ý thức được đây ước chừng là thủ đoạn của quỹ y liền thành thành thật thật đứng tại chỗ, tùy ý chúng nó mổ. Lực chịu tải của mỗi một con hạc giấy đều có hạn, một khi cắn nuốt ôn khí quá nhiều, liền tự động bay lên trời cao, hóa thành một đám khói lửa màu tím nhạt, sau đó tung bay theo gió rồi biến mất.

Trong Nhân Tâm đường, Hữu Xu và Thành vương vẫn chưa nhàn rỗi, tiếp tục gấp từng con từng con, thả bay từng con từng con. Bỗng nhiên, mây đen liên miên không dứt nơi chân trời bị lửa tím phá vỡ một cái lỗ lớn, khiến ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, đuổi đi ôn khí, cũng đuổi đi rét lạnh và tuyệt vọng.

Lúc này Hữu Xu mới dừng tay, dùng âm dương điểm hóa bút điểm mắt cho một con hạc giấy cuối cùng, hai tay giơ lên cao thả nó cất cánh, “Mối nguy Thương Châu đã giải, chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Phải không?” Thành vương cũng buông xuống lá bùa trong tay, đi đến bên cửa sổ nhìn ra xa. Phía chân trời xuất hiện một đám lại một đám điểm sáng nhỏ màu tím, nhìn giống như thực không thu hút, lại từ từ cắn nuốt mây đen. Ánh sáng và bóng tối, đen và tím, đan chéo thành một kỳ cảnh mỹ lệ, vừa giống ánh sáng mờ vạn tượng trước khi mặt trời mọc, lại giống gió lửa mãnh liệt sau ác chiến.

Thành vương nhìn nhìn hốc mắt đã lên men, kéo thiếu niên vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn khỏa môi cong cong của cậu, “Hữu Xu, chúng ta thắng.”

“Ta đã nói sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!” Hữu Xu vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, biểu tình vô cùng tự đắc. Tuy rằng rắc rối lần này có hơi lớn, có điều tốt xấu cũng giải quyết viên mãn. Trước kia đều là chủ tử bảo hộ cậu, lúc này cũng nên đến phiên cậu bảo hộ chủ tử.

Nhìn thấy đáy mắt chủ tử xanh đen, cậu lập tức xoay người ôm hắn lên, an trí trên nệm giường mềm mại, lại cởi phát quan, ngoại bào, hải miệt của hắn, dùng giọng điệu dụ con nít nói, “Ngoan, nhanh chóng ngủ một giấc, ngủ xong chuyện gì cũng mất.” Cuối cùng giống như chó con liếm chủ tử vài cái.

Thành vương hơi có chút dở khóc dở cười, kéo thiếu niên vào lòng gắt gao đè lại, thở dài nói, “Ngươi cùng ta, nếu không ta ngủ không được.”

Hữu Xu còn có rất nhiều việc phía sau phải xử lý, vội vàng đá đạp chân lung tung, lại bởi vì quá mức mệt mỏi, hoặc là hương khí trên người chủ tử rất quen thuộc, đập đập liền ngủ thiếp đi, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ. Bò cạp nhỏ trốn trên đỉnh đầu cậu bò ra sau gáy cậu, chậm rãi hòa vào da thịt, hóa thành một hình xăm trông rất sống động.

Thành vương sờ sờ bên má thiếu niên, lại hôn hôn vàng trán trơn bóng của cậu, lúc này mới trở mình đem người vây khốn, sau đó rơi vào mộng đẹp.

Ngoài Nhân Tâm đường, dân chúng gây chuyện giơ đuốc, si ngốc nhìn hạc giấy trên trời bay tới bay lui, mỗi khi một con hạc giấy “oanh” một tiếng hóa thành ngọn lửa, tuyệt vọng trong nội tâm bọn họ liền tiêu giảm một phần. Ngấn ngừn mây trắng, mây đen vốn dĩ dày đặc đã bị những ngọn lửa đó đốt ra rất nhiều lỗ lớn, không ngừng có ánh mặt trời màu vàng xán lạn chiếu xuống, mang đi ngày đông rét lạnh.

Khi một đám mây đen cuối cùng bị hạc giấy cắn nuốt thiêu hủy, rơi xuống từng điểm từng điểm bụi mù nóng bỏng, mới có mấy người tỉnh táo lại, nỉ non nói, “Giải rồi! Huyết chú giải rồi!”

“Còn không cảm ơn ân nhân cứu mạng của các ngươi?” Chu Diệu Âm đứng ở cửa y quán, mang nụ cười châm chọc trên mặt.

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, vội vàng quăng đuốc trên mặt đất, dùng chân hung hăng đạp tắt, sau đó “cộp cộp cộp” mà dập đầu. Trước đó bọn họ có bao nhiêu phần nộ điên cuồng, hiện tại liền có bấy nhiêu hối hận sợ hãi. Sớm biết rằng quỷ y đại nhân có thể giải huyết chú, bọn họ tội gì phải âm ỉ trận này? Cũng không biết sau đó cậu ấy sẽ thanh toán như thế nào?

Tư bình của Thành vương cũng khôi phục lý trí, sau đó lại suy nghĩ càng nhiều. Trước đó, vương gia vẫn luôn ở Nhân Tâm đường, hành động đốt cháy Nhân Tâm đường của bọn họ không khác tạo phản, sợ là sẽ bị ngũ mã phân thân. Bất quá chỉ là một cái huyết chú nho nhỏ, há có thể làm quỷ y e ngại? Đều nói vị đại nhân kia thủ đoạn thông thiên, cho đến hôm nay mới biết, lời ấy cũng không phải khen ngợi quá mức, mà là lời không thể chân thành hơn được nữa!

“Quý y đại nhân thứ tội! Chúng ta muôn lần chết!” Bọn họ vội vàng vứt bỏ vũ khí quỳ xuống dập đầu.

Trong lúc nhất thời, ngoài Nhân Tâm đường quỳ đầy người, có người xin tội, có người cảm ơn, còn có người chiêm ngưỡng tiên nhân, nhưng trong Nhân Tâm đường thủy chung không có động tĩnh, thẳng qua ba bốn ngày mới có một luồng sương mù màu tím bốc hơi ra, khiến Thương Châu phủ đổ một trận linh vũ.

Linh vũ đuổi đi một tia khói mù cuối cùng, khi dân chúng đạp lớp bùn đất mềm mại mà lại thơm hương đi đến bờ ruộng nhìn ra xa mới phát hiện, lúa mì gieo xuống trước khi bắt đầu mùa đông trên mặt đất thế mà đã mọc rễ nảy mầm, từ xa nhìn lại một mảnh xanh nhạt. Ôn khí tàn sát bữa bãi qua đi không phải để lại rách nát cùng tiêu điều, mà là sinh cơ bông bột. Thương Châu có quý y tọa trấn, yêu ma quỷ quái quả nhiên không có chút đường sống để thi triển.

Nhân Tâm đường liên tiếp bảy tám ngày không thấy mở cửa, dân chúng tự cho là chọc giận tới thần linh, không dám đến trước cửa cúng bái nữa, mà là trộm xây miếu thờ cung phụng pho tượng quý y. Hữu Xu cũng không phải là thật sự nổi giận như bọn họ nghĩ, trên thực tế cậu chưa bao giờ đặt những người này ở trong mắt, bọn họ thích cậu, kính sợ cậu, hay là oán hận cậu, không ở trong phạm vi lo nghĩ của cậu.

Hiện giờ cậu đang kiểm kê đồ vật chuẩn bị mang đến kinh thành. Ba ngày trước, hoàng cung phát chiếu thư gấp, nói thái thượng hoàng bệnh nặng, mời chư vị hoàng tử tức khắc về kinh, lại phát thiệp mời cho danh y các nơi, mời bọn họ đến hội chẩn. Hữu Xu được một tấm, Chu Diệu Âm cũng được một tấm, những thân y ở đất phiên khác tất nhiên là cũng có.

Để giải được huyết chú, Hữu Xu có thể nói là táng gia bại sản. Hầu bao của cậu vốn là một cái túi càn khôn, không so được với không gian của Chu Diệu Âm, nhưng thu nạp đồ vật nặng mấy trăm cân cũng không nói chơi. Nhưng mà hiện tại, dù cậu dốc ngược túi lên trời, cũng chỉ đổ ra hai gốc hoa màu đen, một thanh chủy thủ tên là tru ma, còn có mấy bình sâu. Bò cạp vừa ngửi được mùi đồng loại liền từ trong gáy cậu chui ra, dùng cặp càng nhỏ phá tầng lưu ly bên ngoài, đi vào mồm to ngấu nghiến. Chờ Hữu Xu phát hiện đã chậm.

“Thật có sức ăn.” Cậu đỡ trán ai oán.

Thành vương buông sách xuống, ôm cậu vào lòng hôn, “Để nó ăn đi, không còn thì ta lại sai người đi bắt. Trên đời nhiều bảo bối, sớm muộn gì ta cũng có thể tìm ra chúng nó chất đống ở trước mặt người.”

Lời này cũng không có nói sai, phần lớn bảo vật của Hữu Xu đều là chủ tử nam chinh bắc chiến tìm ra cho cậu, mỗi khi cậu ngủ say, bảo vật trong địa cung liền kịch liệt gia tăng, giống như nơi đó là giao điểm của tất cả các thế giới nhỏ, mà chủ tử lại là chìa khóa đã thông những thế giới đó, đem dị bảo có thể cướp đoạt đều cướp đoạt tới hết, chỉ để sau khi cậu tỉnh lại sống càng thoải mái.

Chẳng sợ mỗi lần luân hồi đều sẽ mất đi ký ức, hắn cũng là chủ tử tốt nhất trên thế giới, càng là người yêu tốt nhất. Trong lòng Hữu Xu lửa nóng, đẩy ngã người trên nhuyn thập, ngọc vụng xé rách quần áo, còn thường thường cúi đầu liếm hôn vài cái.

Khi Chu Diệu Âm xốc màn xe lên vừa vặn nhìn thấy một màn này. Thiếu niên cười ngồi trên eo bụng

Thành vương, vùi đầu hôn loạn một trận, Thành vương vừa cười vừa xoa nắn bờ mông thật cong của cậu, giống như vô cùng hưởng thụ, hình ảnh này quả thực ngược cầu.

“Ai, ngại gì, ta gõ cửa, các người vẫn luôn không đáp, ta mới vén rèm nhìn xem. Xe đã sớm ngừng một hồi lâu, các người muốn xuống dưới đi lại không, thuận tiện ăn chút gì đó?” Nàng mặt đỏ tai hồng nói.

Trong lòng Hữu Xu vô cùng tiếc nuối, liếm một ngụm trên khóe môi chủ tử, lúc này mới mang một đầu tóc tán loạn xuống xe. Trương Quý bởi vì kích động tư binh vương phủ vây công Nhân Tâm đường, đã bị cực hình tại chỗ, hiện tại bên người Thành vương không có thái giám cung nữ hầu hạ, đều là hai người tự thân vận động.

Thân thể Thành vương đã khỏe mạnh hơn rất nhiều, một cánh tay chặt chẽ giam cầm thiếu niên trong ngực, một cánh tay chậm rãi trở cá nướng đặt trên đồng lửa. Chu Diệu Âm thì khoanh chân chờ, hơi có chút nhàm chán.

“Người đang nhìn cái gì?” Nàng dùng khúc gỗ nhỏ chỉ chỉ họa quyển trong tay Hữu Xu.

“Ta đang nhìn bản đồ Ngụy quốc.”

“Nhìn cái kia làm chi, có sách không, cho ta mượn mấy quyển.” Chu Diệu Âm đã kết tình hữu nghị cách mạng với Tổng chương quỹ, ở chung thoải mái lại tự tại. Những bí mật có khả năng gây họa sát thân của nàng, ở trong mắt Tổng chương quỹ không chút đáng kể, cho nên có thể giao lưu không hề có gánh nặng.

“Trong xe có, người tự mình đi lấy.” Mày Hữu Xu càng nhăn càng chặt, trầm giọng nói, “Tấm bản đồ này rất có vấn đề.”

Thành vương đặt cá nướng trên chiếc lá đã rửa sạch sẽ, vừa rải muối vừa hỏi, “Vấn đề gì?” Có thể làm cho quý y không gì không làm được nói ra bốn chữ “rất có vấn đề”, có thể thấy chuyện này có chút khó giải quyết.

Chu Diệu Âm cũng lần nữa ngồi trở lại, cẩn thận nghiên cứu bản đồ, nhưng cái gì cũng không nhìn ra.

Hữu Xu nghiên cứu qua lại hai khắc, từng câu từng chữ từ từ mở miệng, “Trước đó ta nghĩ sai, cho là bọn họ chỉ đang bóp méo vận mệnh vương gia, nhưng trên thực tế, bọn họ thay đổi chính là thiên hạ đại thế. Nhìn tấm bản đồ này, hiện nay hoàng tử phong vương có tám, đất phong lấy kinh thành làm trung tâm thành thể vờn quanh, nhìn qua giống tám con rồng hay không? Mà trong hoàng thành có nhị long tọa trấn, phân biệt là đương kim thánh thượng và thái thượng hoàng. Bố cục này hình thành cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là có người tận lực dẫn đường gây nên, mục đích chính là vì bày trận.”

Nếu xem xét bản đồ Ngụy quốc sớm một chút, cậu cũng có thể phát hiện vấn đề sớm một ngày, nhưng bây giờ còn chưa muộn.

“Bày trận gì?” Trong lòng Thành vương mơ hồ dâng lên dự cảm không tốt.

Hữu Xu vút ra mấy lá bùa, bày một cái trận pháp cách âm, kỹ càng tỉ mỉ giải thích, “Bày pháp trận Cửu Long trích tinh. Cửu Long phân biệt là chư vị phiến vương, kim thượng, thái thượng hoàng, mà người lại là khối tinh kia. Tác dụng của trận pháp này là mượn trận cửu long vây tinh đem long khí tích góp từng tí một trên dưới mấy trăm năm của thiên hạ đại thế, thậm chí là của cả hoàng thất Ngụy quốc toàn bộ thu về cho mình dùng để đạt tới mục đích phi thăng thành tiên. Vận thế khổng lồ như thế, yêu quái năm sáu trăm năm tuyệt đối hấp thu không nổi, nếu không sẽ nổ tan xác mà chết. Cho nên ta rất có lý do hoài nghi, trốn ở sau lưng không phải một yêu quái, mà là một đám yêu quái.”

“Một đám yêu quái?” Thành vương sắc mặt ngưng trọng.

Toàn thân Chu Diệu Âm đều nổi da gà, mặc dù có vài lời nghe không hiểu lắm, nhưng cũng không gây trở ngại nàng nào bỏ ra tình tiết càng khùng bố. Từ lời nói của Tổng chương quỹ có thể suy đoán, đủ loại động tác của cậu ta trước đây là vì điều tra một chuyện nào đó, mà chuyện này có liên quan tới yêu quái. Lần này cậu ta đến kinh thành không phải để thay thái thượng hoàng xem bệnh, mà là để trừ yêu trừ ma. Luôn cảm thấy thiết lập con người của Tổng chương quỹ càng ngày càng cuồng bá khốc soái, gặp gỡ cậu ta cũng không biết là mình vận khí quá tốt, hay là quá xấu.

“Người nói những yêu quái đó trốn ở trong kinh thành à? Bây giờ ta có thể dẹp đường hồi phủ không?” Nàng kéo túi hành lý vào trong ngực.

“Ta không biết đến tột cùng chúng nó có bao nhiêu, lại phân biệt cải trang thành người nào, nhưng không hề nghi ngờ, chúng nó khẳng định nấp trong hoàng cung. Người xem, vị trí mắt trận này là ở Tử Cấm thành, cũng chỉ có ở nơi này mới có thể hấp thu vận thế và long khí của Ngụy quốc.” Hữu Xu điểm điểm bản đồ, trầm ngâm nói, “Khó trách thái thượng hoàng cho chư vị phiến vương quyền lực lớn như vậy, gần như tương đương với thành lập tám quốc gia trong quốc gia, hóa ra là để gia tăng long khí của phiến vương tăng cường uy lực trận pháp. Chu đại phu, tốt nhất người đừng một mình hành động, ta có thể nhìn ra linh tuyến không gian của người, người khác cũng có thể nhìn ra. Đại yêu kia bị thương rất nặng, đang cần linh vật khôi phục pháp lực, người rất có thể đã bị nó theo dõi. Linh tuyến của người là thuộc tính cực âm, mà long khí cực dương, hai bên điều hòa tất nhiên là hiệu quả kinh người.”

Chu Diệu Âm nắm chặt ngọc bội ở cổ, dịch đến bên người Tổng chương quỹ, lại dưới cái nhìn chăm chăm của vương gia mà yên lặng bại lui.

Thành vương nhét cá nường vào trong tay thiếu niên, suy đoán, “Quyền lực của chúng ta là phụ hoàng cho, đất phong cũng là phụ hoàng chọn ra, hay phụ hoàng là đại yêu?”

“Không, ông ta chỉ là quân cờ của yêu tà, nếu không sẽ không vào trong trận. Dủ loại quyết sách của ông ta hẳn là được ai đó dẫn đường, những người này mới là khả nghi nhất.” Hữu Xu lưu loát loại bỏ xương cá, nhét cá lại tay chủ tử, vỗ ngực nói, “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người. Yêu quái chết trong tay ta rất nhiều, không kém một ổ này.”

Thành vương bị chọc cười, hôn hôn chớp mũi cậu, ôn nhu nói nhỏ, “Hữu Xu nhà ta quả nhiên có năng lực. Ta đây liền đem chính mình phó thác cho người.”

“Được.” Hữu Xu nắm chặt cổ tay chủ tử, biểu tình thận trọng giống như đang thề.

Chu Diệu Âm yên lặng che mắt, hạ quyết tâm đến kinh thành phải một tác cũng không rời mà theo bên người Tổng chủ quỹ, nếu không sợ là cậu ta không có hơi sức quan tâm đến người khác.

Đoàn xe của chư vị phiên vương lục tục vào kinh thành, trong lòng mỗi người đều có tính toán, đương kim thánh thượng lại như lâm đại địch, vừa rảnh liền chạy đến tẩm cung thái hậu, cũng không biết hai mẫu tử đang thương thảo những gì. Thái thượng hoàng đích thật là bị bệnh, hơn nữa bệnh rất nặng, hiện giờ đã nằm trên giường không dậy nổi.

Sau khi lên ngôi ông ta cả ngày ở trong Minh Thanh cung luyện đàn, còn triệu đạo sĩ hơi có danh vọng vào cung làm bạn, dần dần không hỏi quốc sự. Nhưng mà giai đoạn trước ông ta bố cục vô cùng thành công, có tám vị phiên vương kiềm chế kim thượng, hoàng quyền trong tay ông ta không những không rơi mất, lại còn tăng cường không ít. Nay mỗi khi có chính lệnh ban bố đều không thể không đến Minh Thanh cung thỉnh giáo, trong lòng miễn bàn hậm hực bao nhiêu.

Trước đây quý y nổi danh Ngụy quốc, thái thượng hoàng cũng từng nghe nội thị nói qua vài câu, vốn tính toán triệu người đến gặp, lại bị chư vị “tiên sư” cản lại, cuối cùng không giải quyết được gì. Nhưng lần trở lại này ông ta bệnh nặng khó khỏi, lại thêm kim thượng và thái hậu rục rịch muốn động, lúc này mới gọi các vị phiên vương hồi kinh thăm bệnh.

Thành vương mới vừa vào kinh chợt nghe từng đợt tiếng chuông từ trong hoàng thành truyền đến, vang vọng phía chân trời. Người đi trên đường đầu tiên là sững sờ, cuối cùng đồng loạt quỳ xuống dập đầu, dù nhéo cánh tay đến xanh tím cũng phải bức ra vài giọt nước mắt.

“Đây là làm sao vậy?” Chu Diệu Âm không rõ tình hình, Thành vương và Hữu Xu đã vội vàng nhảy xuống xe ngựa, cúi đầu liền bái, thấp giọng nói, “Thái thượng hoàng băng hà.”

“Sao ông ta lại chết? Ông ta vừa chết, cục diện Cửu Long trích tinh không phải liền phá sao? Ổ yêu quái kia không chiếm được bất luận chỗ tốt gì, ngược lại sẽ thất bại trong gang tấc.” Chu Diệu Âm vừa nói vừa quỳ xuống theo.

Hữu Xu cũng trầm tư không được giải, trên mặt lại mảy may giấu diếm, đợt tiếng chuông biến mất mới lên xe ngựa, cùng chủ tử chạy tới hoàng cung. Tám vị phiên vương đã đến sáu vị, còn có hai vị đưa thư đến, nói ít ngày nữa liền tới. Cung điện đã từng xanh vàng rực rỡ hiện giờ nơi chốn treo cờ trắng, cung nhân lui tới đều mặc quần áo trắng, khuôn mặt đau xót.

Bởi vì thái thượng hoàng chết rất đột ngột, Thành vương vừa mới đến kinh thành căn bản không kịp đến vương phủ an trí trước, chỉ đành tìm một khách điểm tạm cư. Hai người đổi tang phục xong một đường đi nhanh, cuối cùng chậm rãi tới gần linh đường. Hữu Xu càng đi sắc mặt càng ngưng trọng, mượn ống tay áo rộng lớn che lấp giữ chặt chủ tử, truyền âm, “Vương gia, nơi này lại là một cái trận pháp.”

Thành vương âm thầm nhéo nhéo đầu ngón tay cậu lấy làm hỏi ý.

“Đây là trận pháp huyết tể. Tập hợp máu của cửu long và tử vi để tinh ngưng luyện thần hồn, có thể một phát gia tăng ngàn năm đạo hạnh. Đại yêu kia hẳn là bị thương rất nặng, mạng không còn lâu, nếu không sẽ không hy sinh tất cả quân cờ.”

“Có thể đi ra ngoài không?”

“Có thể ra ngoài.” Hữu Xu vỗ vỗ mu bàn tay chủ tử, trấn an nói, “Nhưng chúng ta tốt nhất vẫn là dừng vọng động, miễn cho dả thảo kinh xà. Ta đang do dự nên làm thế nào một lưới bắt hết những yêu quái đó, chúng nó liền tự động đưa lên cửa. Lúc huyết tể, tất cả yêu quái đều sẽ nhảy vào tròn huyết trì phun ra nuốt vào yêu hạch, đây chính là ngàn năm đạo hạnh, ai có thể kháng cự dụ hoặc bậc này? Cho nên ta đoán chúng nó đều sẽ đến, không đến thì cũng là tiểu yêu địa vị ti tiện, không đủ gây sợ hãi.”

“Người tính toán làm như thế nào?” Trong lòng Thành vương thật yên ổn. Chỉ cần thiếu niên làm bạn ở bên cạnh hẳn thì không có gì để sợ, sống phải sống cùng, chết cũng chết chung, nhân sinh không tiếc nuôi.

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Hữu Xu sờ sờ hầu bao buộc ở bên hông.

Hai người vào linh đường, từ tay cung nữ tiếp nhận hương nến châm lên, đang muốn cắm vào lư đồng, chợt nghe thái hậu âm thanh lạnh lùng nói, “Chậm đã! Thành vương, người là nhi tử tiên hoàng, kính cho hẳn một nén nhang vốn không gì đáng trách, nhưng cậu ta là thá gì, cũng dám thân mặc tang phục bước vào linh đường?” Đầu ngón tay mang bộ móng vàng thiếu chút nữa chọc đến mắt Hữu Xu.

Thành vương kéo thiếu niên đến phía sau mình, chấp tay nói, “Khởi bẩm thái hậu, Hữu Xu là bạn đời của nhi thần, nên phải tận hiếu trước mặt phụ hoàng.”

“Bạn đời, người có ý tứ gì?” Trước mặt thái hậu biến thành màu đen, trăm triệu lần không ngờ ngay cả lời nói vô lý này mà Thành vương cũng dám nói ra trước mắt bao người.

Các vị phiên vương đầu tiên là sững sốt, sau đó cười thầm trong lòng. Thái thượng hoàng vừa chết, bọn họ liền không bị ràng buộc, chỉ cần phái binh vây khốn hoàng thành, ngôi vị hoàng đế còn không dễ như trở bàn tay? Lúc này đúng là thời cơ tốt mượn sức triều thần, ai cũng sẽ không lộ ra sơ hở, không ngờ Thành vương lại bộc lộ việc xấu này, làm trò cười cho người trong nghề. Đem một nam nhân lập làm chính phi, quý nữ nhà ai đồng ý gả cho hẳn? Con nỏ đồng lại nên làm cái gì bây giờ? Thành vương đây là yêu mỹ nhân không yêu giang sơn mà!

Nhưng mà có mấy phiên vương lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, bởi vì bọn họ đã phân biệt ra thân phận thiếu niên, đối phương đúng là vị quý y pháp lực thông thiên kia, nếu cậu ta đồng ý dùng chút thủ đoạn, phần thắng của Thành vương liền lớn hơn so với bất luận kẻ nào. Không được, phải nghĩ biện pháp ly gián hai người, có điều hiện tại không vội, còn phải từ từ trừ tính mới được.

Bọn họ vừa muốn đối phó Thành vương, lại không dám đắc tội quý y, vì thế sôi nổi mở miệng giúp đỡ, khuyên bảo thái hậu cố ý muốn đuổi người đi. Hữu Xu chấp tay nói lời cảm tạ, lại thoải mái nhận vị trí Thành vương phi, cuối cùng nhìn chăm chú thái hậu, biểu tình lạnh lùng.

Thái hậu trên mặt không hiện, ánh mắt lại né tránh, bối rối xấu hổ, dùng bộ móng tàn nhẫn nhéo mình một chút mới khôi phục trấn định. Lại đợi mấy khắc, văn võ bá quan, hậu cung tần phi, phiên vương và chính phi, thậm chí ngay cả đạo sĩ thái thượng hoàng mời đến luyện đan cũng đều tề tụ ở linh đường, bắt đầu lễ bái.

Một ngày đầu cũng gió êm sóng lặng, chờ hai vị phiên vương cuối cùng dẫn gia quyến tới, không khí trong linh đường trong khoảnh khắc liền thay đổi. Hữu Xu khúu giác sắc bén, còn chưa đi vào đại điện liền phát hiện trong hương nến hạ mê hồn được, hít ba khắc có thể khiến người ta xụi lơ, vội vàng làm rách đầu ngón tay nặn một giọt máu đút cho chủ tử.

Thành vương nhẹ nhàng liếm miệng vết thương rất nhỏ kia, khàn giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Hương nến hôm nay có vấn đề.” Hữu Xu sờ sờ bờ cằm ngủ say ở sau gáy mình, giải thích, “Ta có cổ hồn hộ thể, có thể bách độc bất xâm, máu của ta chính là giải độc của tất cả độc tố. Cứu long nhất tinh đã tề tụ, chúng nó muốn động thủ.”

Biểu tình Thành vương không thay đổi, ánh mắt lại tối sầm, dắt thiếu niên đi vào linh đường, đứng ở hàng thân vương. Các hòa thượng châm ba nén hương thô như cánh tay trẻ con, sau đó gõ mõ ngâm tụng kinh văn, mỗi khi đến chỗ máu chốt liền ý bảo chư vương và văn võ bá quan quỳ xuống dập đầu.

Ba khắc sau, rất nhiều người bất ngờ không kịp đề phòng mà ngã sấp xuống, còn có người lắc la lắc lư đứng không vững, đợi ý thức được tình huống không đúng đã chậm, cánh cửa sơn son nặng đến trăm cân dưới tình huống không người động tới âm âm khép lại, mang ra một luồng yêu phong mạnh mẽ. Trung tâm linh đường dường như có bố trí cơ quan, đang từ từ chìm xuống, hình thành một cái ao.

“Phát sinh chuyện gì? Trong điện Thái Hòa sao lại xuất hiện ao?” Chư vương cảm thấy hoảng hốt, muốn chạy trốn nhưng ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được.

“Quý y đại nhân ở nơi nào? Nhanh nghĩ biện pháp!” Không biết ai hô lớn một câu.

“Nghĩ biện pháp gì? Không thấy cậu ta cũng tự thân khó bảo toàn sao?” Hoàng đế trẻ tuổi trẻ tuổi lại vững vàng đứng lên, đi đến bên cạnh Thành vương, dùng đế giày nghiền áp tay của thiếu niên được hấn bảo hộ trong ngực.

Hữu Xu chôn mặt vào trong ngực chủ tử, cũng không biết là quá mức đau đớn hay là quá mức sợ hãi, lại hơi hơi run rẩy. Thành vương cau gợn dị thường, rồi lại bất lực, cũng chỉ đành đem mặt chôn vào gáy thiếu niên, phát ra tiếng gầm nhẹ như con thú bị vây khốn. Cứ chỉ “khấp sợ” của hai người quả nhiên làm vừa lòng hoàng đế, đối phương ngừng nghiền áp, giọng nói, “Mẫu hậu, mau ném phụ hoàng vào đi.”

Thái hậu làm bộ xụi lơ lúc này mới thanh thần đứng dậy, gió ở tay áo đảo qua liền đem nắp quan tài thanh đồng đánh bay, một tay xách thi thể thái thượng hoàng ra, ném vào ao. Cũng không biết bà ta vấy bột phấn gì vào trong ao, thi thể thái thượng hoàng lại giấy lát hóa thành máu loãng, cũng xèo xèo toát ra rất nhiều bọt khí.

Mùi máu tươi nồng đậm lan tràn ở trong điện, khiến chư vương cùng với văn võ bá quan gần như ngất đi. Tuy rằng rất muốn giết chết Thành vương đầu tiên, nhưng phương pháp huyết tể lại chú ý trình tự, long khí càng nhiều càng phải để sau, nếu không hiệu quả sẽ mất đi hơn phân nửa, thái hậu và hoàng đế chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế sát niệm trong lòng, lựa chọn trong vài vị phiên vương.

“Quý y đại nhân cứu mạng!” Tình vương bị chọn trúng gắt gao kéo tay áo thiếu niên. Ở đây đều là người phạm, chỉ có quý y có lẽ có thể chống lại hai kẻ điên tâm thần mất trí này.

Hữu Xu tinh thông các loại trận pháp, tự nhiên đã sớm biết Tình vương sẽ bị ném vào huyết trì thứ hai, cho nên mới nằm vật xuống ở bên cạnh hắn. Ở góc độ mà ai cũng nhìn không thấy, cậu nhét hai gốc linh thảo toàn thân đen sì vào trong tay áo Tình vương, mới vừa làm tốt hết thấy, thái hậu liền một cước đá văng cậu, cuối cùng xách Tình vương ném vào huyết trì.

Tình vương vốn nên bị yêu độc ăn mòn thành một bãi máu loãng lại lông tóc không thương tổn, chỉ nằm ở đáy ao liền tiếp kêu cứu mạng. Hai gốc linh thảo trong tay áo hắn ta chậm rãi hòa tan, khiến máu loãng càng ngày càng đen, cho đến khi toát ra hơi hổi sương mù, giấy lát liền bao phủ cả cung điện, khiến cho đưa tay không thấy được năm ngón.

“Phu độc! Trong ao sao lại lẫn vào phu độc?” Tiếng kêu thảm thê lương của thái hậu đâm thủng màng tai mọi người.

Hết chương 123

124. Chương 124

Tiếng kêu thảm thiết của thái hậu càng ngày càng thấp, hoàng đế vốn còn đang hỏi cái gì là “phu độc”, dần dần cũng mất tiếng. Trong sương mù đen đặc, có một tiếng bước chân trầm ổn mà lại thông thả quanh quẩn trong màng tai mọi người, lộp cộp lộp cộp, từ xa tới gần. Trong thời khắc khẩn cấp như thế, người đó lại giống như lững thững nơi sân vắng, đi băng băng tới tiền thính, dễ dàng đẩy ra cửa điện bị yêu lực cấm phong.

Tiếng mở cửa ken két hấp dẫn lực chú ý của mọi người trong điện, cũng khiến tiểu yêu canh giữ ở bên ngoài sợ hãi. Chúng nó đang muốn chạy vào thăm dò tình huống, lại thấy từng đám từng đám sương mù đen đặc đập vào mặt mà đến, giấy lát liền khiến yêu lực của chúng nó hoàn toàn biến mất, cả người xụi lơ.

Bất luận là mọi người trong điện hay là chư yêu ngoài điện, đối với tình huống quanh mình đều hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có thể nằm trên mặt đất chờ đợi vận mệnh sắp đến. Ước chừng ba khắc sau, sương mù cuối cùng dần dần tán đi, lộ ra tình huống chân thật ở linh đường. Người duy nhất có thể đứng thẳng là quý y, có điều bộ dáng cậu hiện tại cũng thực chật vật, một thân cẩm bào thuần trắng bay phất phơ dưới gió lạnh, nhưng làn da lộ ở bên ngoài lại nhiễm một lớp màu sắc tối như mực, càng khiến hai mắt cậu vừa to vừa tròn, trông trắng mắt vừa trắng vừa sáng.

Nói thành thật, bộ dáng này của cậu quá buồn cười, nếu không phải hăm sâu hiểm cảnh, chứ vương sợ là sẽ đương trường cười ra. Nhưng bọn họ thực nhanh liền phát hiện mình cũng không tốt hơn chỗ nào, ngoài thân ai cũng bao trùm một tầng nước đen đầy mỡ dính, mơ hồ còn tản ra một luồng mùi tanh.

Hữu Xu dùng tay áo lung tung chà lau, càng khiến mình biến thành một con mèo hoa bự, sau đó chạy đến bên cạnh chủ tử, đỡ hẳn nửa ngồi dậy. Thành vương nhìn thấy mu bàn tay đen thùi của mình, cũng vội vàng đi lau mặt, lại thấy thiếu niên lấy từ trong ngực ra một cái khăn tay, tỉ mỉ thay hẳn chà lau.

“Đây là thứ gì?” Hắn dùng ngón tay lau vết bẩn trên chóp mũi thiếu niên.

“Đây là phu độc, một loại linh dược, chuyên dùng để chế tác nguyên đan của yêu.” Hữu Xu lau sạch sẽ cho chủ tử, lúc này mới tiếp tục xử lý chính mình, “Nếu nó dung hợp với yêu lực hoặc yêu độc, liền nhanh chóng hóa thành sương mù màu đen. Loại sương mù này không thể bị nhân loại hấp thu, cho nên vô hại. Nhưng đối với yêu quái liền không giống. Chỉ cần hít vào một ngụm nhỏ, cho dù là đại yêu năm sáu trăm năm cũng sẽ trong khoảnh khắc đánh mất yêu lực xụi lơ như bùn. Nhưng kỳ thật yêu lực của chúng nó vẫn tồn tại, chỉ là bị sương mù màu đen hấp thụ sau đó cưỡng chế hội tụ trong yêu hạch, qua hai ba canh giờ, sương mù chậm rãi tiết ra ngoài, yêu lực cũng liền khôi phục.”

Hữu Xu càng nói ánh mắt càng sáng, trong giọng nói lại mang theo vài tia mừng thầm, “Đem thi thể yêu quái và nguyên đan đồng thời bỏ vào lò đỉnh có thể luyện chế ra yêu hạch có yêu lực tinh khiết mệnh môn nhất. Yêu hạch bình thường bởi vì năng lượng pha tạp mà không thể bị thuật sĩ hấp thu, nhưng yêu hạch trải qua nguyên đan tẩy luyện lại còn dùng tốt hơn cả linh thạch thượng đẳng, hấp thu một viên ít nhất có thể gia tăng trăm năm đạo hạnh. Đáng tiếc ta chỉ tìm được một loại dược liệu là phu độc, nếu không cũng sẽ không vô có lãng phí nó.”

Thành vương vỗ vỗ đầu cậu, an ủi, “Còn thiếu dược liệu gì ngày sau ta sẽ giúp ngươi tìm. Trời đất rộng lớn như thế, một ngày nào đó có thể tìm được.”

Hữu Xu vui rạo rực gật đầu, cảm thấy trên đất rất lạnh, vội vàng ôm chủ tử lên, an trí trên ghế mềm thái hậu ngồi lúc trước, thuận đường nhét một tấm liệt hỏa phù vào trong ngực hắn để sưởi ấm, cuối cùng ôm đầu hắn găm một ngụm. Các vị phiến vương còn nằm trên mặt đất chịu tội, thấy quý y săn sóc lão thất tỉ mỉ như vậy, trong lòng vừa hâm mộ lại có chút vui sướng khi người gặp họa. Nhìn biểu tình vạn phần sung nịch của quý y, hóa ra là xem lão thất thành luyện sủng. Vì ngôi vị hoàng đế, lão thất hy sinh cũng thật đủ lớn, cái gì mà Thành vương phi, nói ra dễ nghe, còn không phải người bị áp sao!

Thoáng nhìn biểu tình của các vị huynh đệ, thái dương Thành vương giật giật, cuối cùng không có giải thích. Thâm kín, chỉ cần hai người vui vẻ là được, không cần nói với người ngoài.

“Quý y đại nhân, ngài và lão thất nếu bình yên vô sự, khẳng định cũng có thể giải độc tố của chúng ta đi? Mới vừa rồi đến tột cùng chuyện gì xảy ra, còn mong ngài giúp chúng ta giải thích nghi hoặc.” Một vị phiến vương trong đó tất cung tất kính hỏi. Kỳ thật không chỉ sướng đen không hiểu ra sao mà xuất hiện, còn có rất nhiều chuyện bọn họ không rõ. Thập tứ muốn giết hết bọn họ có thể hiểu được, nhưng vì cái gì muốn đem thi thể phụ hoàng hóa thành máu loãng? Thái hậu hơn năm mươi tuổi, vì sao có thể một chưởng bổ ra quan tài thanh đồng, còn có thể một tay xách thi thể phụ hoàng?

Hai người này quả thực một người càng thần bí hơn một người, một người điên cuồng hơn một người, may mà bộ ngựa bắt ve chim sẻ ở đằng sau, bọn họ có cuồng nữa cũng không bằng quỷ y. Lấy sắc lệnh mình phủ phong bế một thành, đem Thương Châu phủ vốn nên luân hãm trong huyết chú vớt ra đủ đầu đủ đuôi, thủ đoạn bậc này có thể nói là nghịch thiên. Muốn ở trước mặt cậu ta đùa giỡn thủ đoạn, giống như múa rìu qua mắt thợ.

Khó trách thái hậu nhất định phải đuổi cậu ta ra khỏi cung, khó trách! Đến lúc này, chư vị phiên vương mới ý thức được, hành vi giữ quỷ y lại tế bái của bọn họ tương đương cứu mình một mạng, nếu không thì một kiếp hôm nay tất nhiên không thể tránh được.

Hữu Xu chỗ nào rảnh thay chư vương giải độc. Yêu độc này chỉ làm người ta tạm thời tê liệt, cũng sẽ không chết người, qua vài canh giờ thì tốt rồi, cứ nằm đi. Cậu vỗ vỗ khuôn mặt tuấn mỹ của chủ tử, dặn dò một câu “che kỹ áo khoác, đừng để trúng yêu phong”, lúc này mới đi đến bên huyết trì, vớt Tĩnh vương sợ tới mức tè ra quần lên.

Tĩnh vương chỉ cảm thấy một dòng khí vô hình quán bên hông, kéo bản thân lên trên điện, vừa lúc đập trúng vài đại thần. Đại thần đau đến liên tục kêu gọi, hấn lại lông tóc không tổn hại, không kịp lau máu đen trên mặt liền kinh sợ nhìn về phía quỷ y cảm tạ. Sự tích của vị đại nhân này ở Thương Châu hẳn ta đã sớm nghe nói, cái gì hoạt tử nhân nhục bạch cốt, bức tử thánh nữ Miêu Cương, giải huyết chú cả thành, vốn tưởng rằng là thám tử kể chuyện thần thoại lừa gạt mình, hôm nay cuối cùng hiểu rõ cái gì gọi là không phải người. Nếu không nhờ đại nhân, lúc này hẳn ta đã sớm hóa thành một bãi máu loãng.

Chư vương và văn võ bá quan chấn kinh quá độ, nghỉ ngơi một hồi lâu mới hòa hoãn, rồi lại thấy quỷ y đi tới đi lui ở trong điện, không ngừng tìm kiếm người nằm té trên mặt đất. Phàm là người bị cậu xách riêng ra chất đống cùng một chỗ, làn da lộ ra bên ngoài đều không dính một chút vệt đen nào.

Có vài phiên vương và triều thần suy nghĩ tương đối nhanh, liên tưởng đến giải thích của quỷ y về sương mù màu đen trước đó, không khỏi cảm thấy sợ hãi. Sương đen không thể bị nhân loại hấp thu, cho nên sẽ hình thành bọt nước ở ngoài da, đổi một cách nói, mấy người màu da bình thường đó chẳng phải đều hút sương mù màu đen vào trong cơ thể à? Như vậy bọn họ vẫn là người sao?

Shhh, thái hậu và lão thập tứ đều cả người mềm mại màu da trắng nõn, bọn họ chẳng lẽ là yêu quái? Khi mọi người liên tục hít khí, dị tượng quả nhiên đã xảy ra, “người” bị quỷ y xếp cùng một chỗ lại liên tiếp mọc ra đồ vật không nên có, ví dụ như đuôi hồ ly, lỗ tai thỏ, lông chim màu sắc rực rỡ, sừng sơn dương vân vân, thân phận cũng không giống nhau, có người là tần phi hậu cung, có người là thái giám cung nữ, còn có người là đạo sĩ luyện đan cho phụ hoàng. Không biết khi nào, hoàng cung Ngụy quốc lại thành ổ yêu quái, việc này nếu truyền ra, tất sẽ nhắc lên sóng lớn.

Chư vị phiên vương người xem ta, ta nhìn người, trên mặt ai cũng mang theo biểu tình bối rối mà lại sợ hãi. Chỉ riêng Thành vương, đang kéo áo khoác đi theo đảo quanh phía sau thiếu niên, lại nhiều lần bị cậu đẩy về ghế mềm.

“Đừng theo ta. Chúng nó trúng phụ độc, yêu lực đều bị giam cầm trong yêu hạch, lại có trận pháp huyết tế đã bày ra trước đó, nếu ta không tận dụng mọi thứ chẳng phải lãng phí ư? Cho nên ta muốn bắt bọn nó làm thịt lấy máu hết, luyện hóa ra yêu hạch có yêu lực tinh thuần. Tình cảnh có chút huyết tinh, người đứng xa một chút, miễn cho bị dọa.”

Thành vương phát hiện mình ở trong cảm nhận của thiếu niên tương đương với đồ dễ vỡ, cần thật cẩn thận che chở, cảm thấy vừa tức giận lại vừa buồn cười. Nhưng hắn mới vừa giải trừ chú thuật, thân thể quả thật rất suy yếu, mới vừa rồi một trận yêu phong thổi qua đã cảm thấy yết hầu phát đau, không khỏi lo sau khi bệnh nặng càng liên lụy thiếu niên, chỉ đành trở về ngồi chờ.

Nhìn thấy lão thất nằm nghiêng trên ghế mềm, một bàn tay chống má, một bàn tay nhẹ gõ mặt bàn, có vẻ bình yên thanh thản, ánh mắt chú vị phiên vương đều đỏ, đè thấp âm lượng hô, “Lão thất, đỡ chúng ta lên trên ghế đi. Trên đất lạnh, quả thực là chịu khổ!”

“Trên đất có bồ đoàn, các người tự mình lăn lên không phải tốt rồi à? Vương gia thân thể suy yếu, các người đừng quấy nhiễu hắn.” Hữu Xu vừa lựa yêu quái vừa bảo vệ chủ tử nhà mình.

Thật mẹ nó cái vận cứt chó mà! Không phải chỉ là có khuôn mặt tuần tú thôi sao, lại khiến quý y coi trọng, không có quý y, lão thất tính là cái rắm, tám trăm năm trước liền phát bệnh bạo vong rồi! Chư vương càng thêm ghen ghét, nhưng cũng không dám đắc tội vị đại nhân đi lại xung quanh kia, chỉ đành giống con sâu chậm rãi bò về trước, phí sức lực bú sữa mẹ mới bò lên trên bồ đoàn, tốt xấu sẽ không bị hàn khí dưới nền đất bốc lên đông lạnh đến xương cốt. Tình vương vẫn như cũ nằm ở trên người vài tên đại thần, không chút nào muốn nhúc nhích. Đất phong của hắn ta vốn là nhỏ nhất, thể lực cũng yếu nhất, trải qua một phen này đã sớm bỏ đã tâm tranh vị, tính toán dựa vào dưới trướng lão thất. Dựa vào lão thất tương đương dựa vào quý y, phần thắng ít nhất trên tám phần, công ủng hộ quốc chủ không thể thiếu.

Phóng mắt nhìn lại, giống người châu Phi thì xác định vững chắc không có vấn đề, làn da tái nhợt tất là yêu quái không thể nghi ngờ, Hữu Xu một đường đi một đường lấy, thời gian chớp lát đã chọn ra mấy chục người. Cậu chậm rãi đi đến bên người Ly vương, trầm giọng nói, “Đưa cho ta.”

Ly vương đặt chính thê ở dưới thân, biểu tình đề phòng.

“Nàng là yêu quái.” Hữu Xu chỉ chỉ cái đuôi hồ ly lộ ra dưới váy Ly vương phi.

“Nàng cũng trúng độc không cách nào nhúc nhích, việc này tất không có quan hệ với nàng, xin quý y đại nhân tha nàng một mạng.” Ly vương cúi người cầu xin.

“Người làm thế nào biết trước đây nàng trúng hương độc không cách nào nhúc nhích, lỡ như nàng giả vờ thì sao? Chờ thái hậu ném hết các người vào huyết trì luyện hóa thành long khí, có khả năng nàng sẽ mừng rỡ như điên mà phun ra yêu hạch, thống khoái mà hút.”

“Bổn vương nguyện ý tin tưởng nàng. Nàng là vô tội.” Ly vương ôm người dưới thân càng chặt hơn.

Hữu Xu không có hứng thú với sống chết của người khác, người này nếu chấp mê bất ngộ, cứu hắn ta làm gì, vì thế đi về phía một con yêu quái khác, lạnh nhạt nói, “Dù nàng vô tội, nhưng nàng là yêu quái, cần hút dương khí, nếu người kết hợp với nàng, chỉ sợ không sống được vài năm.”

Ánh mắt Ly vương lóe lên, nhận thấy được thê tử đang run rẩy, lại kiên định sắc mặt. Có một vị vương

phi yêu quái, hẳn ta đã vô duyên với vị trí kia, thôi, đợi phụ hoàng hạ táng, hẳn ta liền dẫn thê nhi đi thật xa, đời này đều không về kinh nữa.

Không nghĩ tới Ly vương phi lại là một hồ ly tinh, mọi người cảm thấy sợ hãi, người xem xem ta, ta nhìn nhìn người, trong mắt tràn đầy hoài nghi và bài xích. Khi Hữu Xu tìm kiếm trong đồng người, độc tính của phu độc càng xâm nhập, tiểu yêu tiểu quái đã hoàn toàn không duy trì nổi hình người, mấy đại yêu cũng sôi nổi lộ ra sơ hở.

“Trời, thái hậu cũng là một hồ ly tinh! Nàng mọc ra cái đuôi hồ ly!” Không biết ai hô một tiếng, mọi người đồng loạt nhìn về phía thái hậu nằm ở góc, chỉ thấy một cái đuôi xoắn từ phía sau làn váy bà ta lộ ra, đang không thể khống chế mà lay động trái phải.

“Không nghĩ tới lão thập tứ cũng là yêu quái. Có điều hẳn là thái hậu sinh, trong cơ thể vốn chảy dòng máu yêu quái.” Một phiến vương cười lạnh nói.

Thành vương gió thổi không động lúc này mới nhú mào, đi đến bên cạnh hoàng đế bỗng nhiên mọc ra lỗ tai và đuôi hồ ly, hạ mắt nhìn kỹ. Nói thật, bởi vì kế thừa mỹ mạo của thái hậu, lại chảy dòng máu tinh quái, diện mạo hoàng đế vô cùng tuần mỹ âm nhu, hiện giờ vô cớ thêm một đôi tai lông xù thuần trắng, nhìn qua lại vô cùng đáng yêu. Lúc này hẳn ta đang bức ra vài giọt nước mắt, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn huynh trưởng, ý đồ dùng thuật mị hoặc đặc hữu của hồ yêu khống chế đối phương.

Hẳn ta là nửa yêu, yêu hạch cũng không đầy đủ, cho nên yêu nguyên chảy vào lại chậm rãi tiết ra một ít, còn có thể vận dụng vài phần pháp lực. Thành vương giống như bị mê hoặc, biểu tình lãnh liệt bỗng nhiên nhu hòa, chậm rãi xòe bàn tay ra, khe vuốt hai má trắng mịn của hoàng đế.

Lão thất trúng yêu thuật! Chư vị phiến vương đầu tiên là cả kinh, sau đó trong lòng mừng rỡ. Dám ở trước mặt quỷ y chòng ghẹo người khác, cứ chờ thất sủng đi! Nhưng mà ngay sau đó, Thành vương lại nhéo lỗ tai hoàng đế, tươi sống xé nó xuống, nhỏ nhẹ nói, “Lão thập tứ, mấy đá vừa rồi đá Hữu Xu, người thống khoái không?”

Hoàng đế bưng lỗ tai kêu thảm thiết, trong mắt tràn đầy ánh sáng oán độc. Hữu Xu vốn đang nhanh chóng chạy tới, chuẩn bị ném mấy lá bùa đốt hoàng đế thành tro vùi vàng trắng lại, làm bộ tiêu sái không kiềm được mà phát tay áo, “Làm chi làm dơ tay mình. Mau trở về ngồi, ta đến xử lý chúng nó là được.”

Thành vương cười như không cười liếc nhìn cậu một cái, lại chỉ chỉ lồng ngực bởi vì chạy kịch liệt mà lên xuống phập phồng của cậu, lúc này mới đi trở về ngồi. Bên tai Hữu Xu phấp phồng, trong lòng âm thầm trách cứ mình không đủ tín nhiệm chủ tử, lúc này mới đá hoàng đế đến một bên, bắt đầu xử lý một đồng yêu quái đã hoàn toàn hiện ra nguyên hình.

Đầu tiên cậu xách một con chuột lên, dùng chủy thủ nhiều lần múa may ở sau gáy, như là chuẩn bị cắt máu vào trong ao, lại nghe hoàng đế trào phúng nói, “Quỷ y đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng không gì hơn cái này, lại chuẩn bị dùng chủy thủ bình thường cắt da thịt yêu quái. Trẫm nói cho người biết, chẳng sợ người làm chúng ta ngã rạp hết, cũng không gây thương tổn cho chúng ta mấy may. Lúc yêu quái tiến cấp cần rèn luyện khí lực, một thân da lông đao chém không vào, nước lửa bất xâm...”

Lời hấn ta còn chưa dứt, Hữu Xu đã rõ ràng lưu loát cắt đứt yết hầu thử yêu, ào ào đổ máu vào trong ao, cuối cùng đem thi thể khô quắt ném vào. Hoàng đế lúc này mới toát ra vẻ sợ hãi, lắp bắp hỏi, “Người, người, đó là chủ tử gì?”

“Nó gọi là tru ma.” Hữu Xu xách một con chim trĩ lên, tiếp tục lấy máu, “Người thật sự là sống đến hồ đồ, thiếu chút nữa tự huyết tể bản thân. Nhiều long khí và quốc thể như vậy, người hút bao nhiêu? Với cái yêu hạch rách nát của người có gì ích lợi? Người sinh ra chính là quân cờ của thái hậu, sớm muộn gì cũng bị nó giết chết, vẫn một hơi một câu ‘chúng ta’. Nó chưa bao giờ xem người là đồng tộc mà đối đãi.”

Hiện giờ sống chết tất cả mọi người đều nắm giữ trong tay quỷ y, cậu ta không cần dùng lời nói lừa gạt mình. Hoàng đế giống như ý thức được cái gì, dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía con hồ ly to như trâu độc khoác triều phục thái hậu. Mắt hồ ly lộ ra hung quang, thấp giọng gào thét, nhưng lại không có một chút ý hối hận.

Hoàng đế suy sụp ngã ngồi, cuối cùng mất hết can đảm.

Cùng lúc đó, Hữu Xu đang một con tiếp một con mà xách yêu quái lên lấy máu, hình như cảm thấy làm như vậy rất phiền toái, dứt khoát đem tất cả yêu quái đều đẩy mạnh đi, ném mấy tấm liệt phong phù. Trong điện truyền ra từng trận tiếng rít, còn có gió xoáy mạnh mẽ quấy qua lại trong ao, luồng gió giống như lưỡi dao, đem hết cây vật còn sống cắt đến nát tan, văng ra điểm điểm vết máu loang lổ.

Ngoại trừ Thành vương và quỷ y được một tầng kết giới vô hình bảo vệ, mọi người còn lại đều dính một trận mưa máu, bào phục dính đầy điểm đỏ làm nổi bật màu da đen sì, càng có vẻ chật vật. Nhưng bọn họ không dám có nửa câu oán giận, chỉ vì thủ đoạn của quỷ y quá độc ác, cũng quá kỳ lạ. Nếu cậu ta động sát niệm, mấy lá bùa quảng ra liền có thể hủy diệt dân chúng một thành.

Lão thất cùng một chỗ với cậu ta quả thật là tự nguyện à? Mọi người nhìn về phía Thành vương, bỗng nhiên cảm thấy kỳ thật hấn cũng rất đáng thương, suy bụng ta ra bụng người, bình thường chỉ sợ ngay cả nói chuyện lớn tiếng chút hấn cũng không dám đi?

Hữu Xu cắt nát tất cả yêu quái, cảm giác được bò cạp nhỏ trong gáy bỗng nhiên sống lại, dọc theo vạt áo đi tới mặt đất, dùng cặp càng nhỏ nhỏ điểm điểm quan tài thanh đồng thật lớn. Hữu Xu như có điều suy nghĩ, vòng quanh quan tài nhiều lần xem xét, rốt cuộc từ trong đáy kếp tha ra một con bò cạp màu đen lớn như tảng đá.

Trước đó thái hậu biến thành hồ ly tinh cũng có năm trăm năm đạo hạnh, cậu liền đương nhiên mà cho rằng nó là người làm chủ, lại hóa ra con bò cạp này mới là yêu vương chân chính, đã sớm thừa dịp sương đen tràn ngập mà nấp trong quan đế. Nếu bò cạp nhỏ không thể phát hiện nó, vài canh giờ qua đi yêu lực của nó giải phong ấn, sợ là sẽ trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Trên đuôi nó còn treo vài mảnh vải dệt, từ chất liệu mà nhìn, hẳn là một đạo sĩ luyện đan cho thái thượng hoàng.

Con bò cạp này chẳng những trúng phu độc, vả lại nội thương nghiêm trọng, hẳn chính là thủ phạm hạ chủ chủ tử. Hữu Xu lấy ra chủ tử, hai ba phát xả máu nó, lại đào ra yêu hạch vứt vào huyết trì, cuối cùng mới đem một bộ ngoại giáp cứng rắn đặt dưới chân chủ tử, lấy lòng nói, “Đã nói muốn cắt đầu nó cho người làm ghế ngồi, nhưng đầu nó rất cứng, ngồi không thoải mái, lấy làm đồ đập chân thích hợp.”

Thành vương lắc đầu bật cười, chột chột lúm đồng tiền như ẩn như hiện của thiếu niên.

Khi nói chuyện, trong ao bắt đầu toát ra bọt khí, trận pháp huyết tế khởi động. Hữu Xu vội vàng ngồi xếp bằng bên cạnh ao liên tiếp khắp pháp quyết, đem tất cả yêu hạch nhất nhất luyện hóa. Đáng thương bò cạp tinh kia còn chuẩn bị một phát đoạt được ngàn năm đạo hạnh, lại diên thọ ngàn năm, chờ tử vi để tinh lần thứ hai chuyển thể liền bày bố trận pháp “Cửu Long trích tinh” một lần nữa, nào ngờ bên cạnh hẳn lại có một kỳ nhân như vậy đi theo, dễ dàng liền phá cục.

Số mệnh của tử vi để tinh quả nhiên nghịch thiên, không phải ai cũng có thể động tới.

Oán khí và huyết khí của lũ yêu dung hợp cùng một chỗ, hóa thành sát khí tận trời, rồi tất cả đều bị yêu hạch hấp thu, hai canh giờ sau, trong huyết trì đã sạch sẽ, chỉ còn lại rất nhiều bảo thạch màu đen đang lóng lánh ánh sáng. Tay áo Hữu Xu phát một cái, bảo thạch liền bay đến lòng bàn tay cậu, phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Cậu giống như đứa trẻ có được món đồ chơi mới lạ, cái này cầm lên nhìn xem, cái kia đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, sau đó lắc lắc vài cái với Thành vương, có vẻ cực kỳ khoái hoạt. Thành vương ôm cậu vào lòng xoa nắn, trên mặt lộ ra ý cười.

Mấy vị phiên vương khác tính cả văn võ bá quan đã sớm giải trừ được hiệu, cũng không dám tự tiện rời đi, chỉ đành đứng ở một bên kiên nhẫn chờ. Tang sự của phụ hoàng có cần làm hay không? Tang sự của thái hậu có làm hay không? Lão thập tứ bởi vì yêu hạch tổn hại mà may mắn giữ được một mạng lại nên xử lý như thế nào? Những cái đó đều cần hỏi ý kiến quý y đại nhân rồi mới định đoạt. Nếu Ly vương phi là yêu quái, như vậy bên cạnh mình có thể cũng có yêu quái hay không? Sau đó còn phải cầu xin đại nhân đến quý phủ nhìn xem mới được.

Bởi vì trong lòng mang rất nhiều việc, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi, đợi một khắc đồng hồ mới thấy quý y bỏ yêu hạch vào trong hầu bao, dắt Thành vương dẫn đầu rời khỏi linh đường. Mọi người vội vàng nhắm mắt theo đuôi, trên đường phát hiện rất nhiều động vật nằm vật xuống tại ven đường, trên người mặc thường phục thái giám, cung nữ, thị vệ, hẳn là tiểu lâu la của bò cạp tinh. Hữu Xu thấy một con bỏ một đao, đi ra ngoài trăm mét mới dần dần sạch sẽ.

Nhưng việc này cũng không có nghĩa là trong cung liền không còn yêu quái, chỉ có thể nói sương mù phủ độc không lan tràn đến chỗ xa hơn, nếu muốn triệt để đuổi đi chúng nó, còn phải tìm thêm vài cọng đến xông. Nhưng mà việc này cùng Hữu Xu vô can, cậu chỉ quan tâm thân thể chủ tử. Hôm nay vừa chấn kinh vừa trúng gió, phải nhanh chóng về nhà nấu cho hẳn một chén canh gừng uống.

Tang sự của thái thượng hoàng vẫn phải tiếp tục làm, thái hậu cũng phát ra báo tang, cùng đưa tang với thái thượng hoàng. Hoàng Thượng bởi vì suy nghĩ quá nặng mà bị bệnh, tiếp qua không lâu sợ là sẽ đi theo phụ hoàng, mẫu hậu. Gần đây, không khí trong cung thật sự khẩn trương, rất nhiều cung nữ, thái giám khó hiểu mà biến mất, bởi vì nhân thủ không đủ mà dẫn đến tang sự liên tiếp phạm sai lầm.

Nhưng mà có tin tức tốt truyền đến, các vị phiên vương vốn còn đấu nhau giống như gà chọi lại phá lệ hữu ái, nhất là đối với Thành vương, trong cung kính còn lộ ra một chút ý đồng tình. Để đoạt vị, hẳn hy sinh quá lớn, lại nguyện ý bán ra sắc đẹp và thân thể, quả nhiên đủ ngoan độc với chính mình. Quý y năng lực

siêu phàm, trên giường chỉ sợ không dễ dàng đối phó đi?

Trong lúc suy nghĩ, quý y đã dắt Thành vương đi vào linh đường, an trí hần trên ghế mềm, ngại đệm không đủ dày mềm mại, lại bỏ thêm mấy tầng, giống như sợ chạm đến “miệng vết thương” phía sau hần. Ánh mắt các vị phiên vương biến ảo, cuối cùng tâm bình khí hòa.

“Lão thất, buổi tối hôm qua sợ là không quá tốt đi?” Tề vương thấp giọng nói.

Thái dương Thành vương giật giật, nhưng cũng không giải thích, chỉ đành cười gượng chấp tay. Tề vương tự cho là suy đoán không sai, trong lòng miễn bàn sẵn khoái bao nhiêu, tiếp tục nói, “Chờ phụ hoàng hạ táng, mấy huynh đệ chúng ta liền từng người về đất phong, người ở lại chiếu cố lão thập tứ, thuận tiện giúp hần xử lý chính vụ.” Ý trong lời không nói cũng hiểu, chính là bảo hần ở lại đăng cơ.

Thành vương không có chút hứng thú với vị trí cao nhất kia, vội vàng xua tay cự tuyệt. Hần tình nguyện mang theo Hữu Xu du sơn ngoạn thủy xung quanh, cũng không muốn bị nhốt trong lao hình công văn ở hoàng thành. Nhưng người khác chỉ cho rằng hần đang làm bộ làm tịch, vẫn không xem là thật. Chờ thập tứ hoàng tử bạo vong, tìm không thấy người kế nhiệm, mọi người mới phát hiện Thành vương thế mà lại mang theo quý y chạy rồi.

Chư vương lập tức giờ cờ đến kinh thành, tất nhiên là hỗn chiến một phen, lại cùng nhất trí mà tránh đi đất phiên của Thành vương. Thành vương có thần tiên che chở, bất luận ai đăng cơ, đều phải cung phụng hần cho tốt, nào dám động tới một sợi tóc của hần? Cuối cùng Tề vương lấy được thắng lợi, bỏ bảy năm thời gian ngồi vững vàng ngôi vị hoàng đế, đem vài người huynh đệ giết giết, biếm biếm. Triều thần cũng dốc hết sức chủ trương tước phiên, tấu thỉnh Hoàng Thượng thu hồi tất cả chính quyền đất phiên, lại giống như không phát hiện một cái Lương Giang to như vậy, không nói một chữ về nó.

Có một tên không có đầu óc mới vừa gia nhập triều đình cho rằng đó là cơ hội tốt để biểu hiện, suốt đêm viết tấu chương buộc tội Thành vương, vốn tưởng rằng phải được trọng dụng, lại không ngờ dọa Hoàng Thượng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, kéo hần ra ngoài đánh một trận. Từ đó về sau, Lương Giang và Thành vương liền thành cấm ngữ, không ai dám nhắc nữa.

125. Chương 125: Phiên Ngoại: Chờ Chọc Thần Côn! 1

Hai mươi năm sau, kinh thành.

Chinh Hòa đế, cũng chính là Tề vương, cuối cùng bệnh nguy kịch, không có thuốc nào cứu được. Nhưng ông ta không buông được thịnh thế giang sơn Ngụy quốc, càng không buông xuống được quyền lực ngập trời trong tay, gắt gao kéo lấy tay áo một nam tử trẻ tuổi canh giữ ở bên giường bệnh, kiệt lực nói, “Quốc sư, đến Lương Giang tìm quý y đến! Nói cho cậu ta biết, chỉ cần có thể làm trăm diên thọ hai mươi năm, không, ba mươi năm, trăm nguyện ý trả bất cứ cái giá nào!”

Nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào thuần trắng, một đầu tóc đen dùng ngọc trâm buộc ở sau ót, lộ ra gương

mặt tuấn mỹ vô trù mà lại thánh khiết đoan nghiêm. Hắn ta giống như thực phẩm cảm người khác đụng chạm, chẳng sợ người này là hoàng đế có quyền lực nhất thế gian cũng vậy, mềm nhẹ mà lại kiên định đẩy đối phương ra, dùng khăn nhiều lần chà lau chỗ bị nắm, kiên cố nói, “Người mà ngay cả bốn tọa cũng trị không hết, tìm người khác đến lại có gì hữu dụng? Quốc sư ở đây, Hoàng Thượng lại bỏ gần tìm xa, có phải cố ý làm nhục bốn tọa không?”

Chinh Hòa để lộ ra vẻ mặt lo lắng, lần nữa cường điệu, “Người không hiểu, người cái gì cũng đều không hiểu! Đi tìm quý y, thế gian chỉ có cậu ta có thể cứu trẫm!”

Bởi vì chuyện hoàng cung biến thành ổ yêu quái năm đó quá mức kinh thế hãi tục, quý y hạ nguyên rửa sạch ngôn với tất cả mọi người, phạm là có người nhắc tới, chẳng sợ chỉ là nửa chữ, đều sẽ trong khoảng khắc hư thối đầu lưỡi. Vậy nên, sau khi cậu ta mang theo Thành vương rời đi, không ai dám nhắc tới hai chữ “quý y” nữa, ngay cả dân chúng Lương Giang cũng bởi vì quá mức kính sợ sùng bái mà không dám hơi có lỗ mắng. Dần dà, cậu ta giống như bị quên đi, từ quý y đại nhân uy danh hiển hách, cuối cùng thành hư ảnh chỉ tồn tại trong trí nhớ người khác.

Đời của Chinh Hòa để thì kín miệng như bưng, đời tiếp theo, đời tiếp tiếp nữa thì chưa bao giờ nghe nói qua danh hào của cậu ta, càng không biết cậu ta biến hoá khó lường và đạo pháp thông thiên. Chỉ vì kiêng kỵ cậu ta, Chinh Hòa để mới có thể bá phủng cao nhân dân gian thu về cho mình dùng, cuối cùng năm năm trước tìm được nam tử trẻ tuổi trước mắt.

Nam tử đạo hiệu Huyền Thanh, là truyền nhân chính thống của Mao Sơn tông, rất có thiên phú trên đạo thuật, mới hai mươi lăm hai mươi sáu đã tu luyện ra công lực cao cường, có thể nói là đệ nhất nhân đạo giáo. Để chống lại quý y, cũng để khiến Thành vương nhìn thấy bên cạnh mình cũng không phải không ai có thể dùng, Chinh Hòa để đặc biệt thiết lập chức quốc sư, cho nam tử ăn ngon uống ngon cung phụng bên người. Nhưng mà những điều đó cũng chỉ là lừa mình dối người thôi, mỗi khi nhìn thấy Huyền Thanh mặt chết mặt sống múa kiếm gỗ đào nửa ngày mới triệu được một khối mây đen lớn bằng bàn tay, các thần tử trẻ tuổi chặc chặc lấy làm kỳ lạ, vừa kính vừa sợ, Chinh Hòa để và những cự thần biết chuyện lại thầm than không thôi.

Pháp lực bậc này, quả thật ngay cả một phần vạn của quý y cũng kém hơn, nói ra bất quá là làm trò cười cho người trong nghề thôi. Nhưng có chung quy vẫn tốt hơn không có, tuy rằng Huyền Thanh hơi vô dụng, đặt ở nơi đó cũng cảnh đẹp ý vui, vả lại còn có thể kinh sợ yêu ma quỷ quái, liền cứ như vậy được thông qua.

Nhưng mà Chinh Hòa để hối hận, biết vậy chẳng làm! Nếu không phải ông ta quá mức lễ ngộ Huyền Thanh, vả lại đem bảo vật khắp thiên hạ tìm đến chỉ vì đề cao pháp lực của hắn, thì cũng sẽ không nuôi hắn thành cái tính tình không coi ai ra gì hiện tại. Hắn cho là mình nâng hắn làm quốc sư, liền thật sự có thể đi lên đầu hoàng đế làm mưa làm gió sao? Ai cho hắn ta lá gan?

Phải rồi, ngoại trừ thái tử, còn có ai có thể cho hắn ta lá gan như vậy? Thái tử ước gì trẫm chết sớm một chút, chỗ nào sẽ vì trẫm chữa bệnh? Đầu óc Chinh Hòa để tỉnh táo trước nay chưa từng có, trong lòng biết mình nâng quốc sư quá cao, những người bên cạnh sợ là không dám cãi mệnh lệnh của hắn. Ngoại trừ chậm rãi chờ chết, ông ta đã không còn con đường thứ hai để chọn.

Nghĩ vậy, Chinh Hòa để hối hận không kịp, muốn sờ soạn chiếu thư phế thái tử giấu ở dưới gối đầu, lại

nghe Huyền Thanh cười lạnh nói, “Hoàng Thượng đừng tìm, chiếu thư đã bị bốn tọa thiêu hủy. Nếu không phải người mang suy nghĩ như vậy, có lẽ còn có thể sống thêm vài năm.”

“Người, các người hại trẫm!” Khóe mắt Chinh Hòa để muốn nứt ra.

“Đúng vậy, thì tính sao? Huyền Thanh ta muốn ai chết, thì người đó phải chết, đừng nói những thái y vô dụng đó, dù là Đại La Kim Tiên đến cũng không thể nào cứu được người.” Huyền Thanh ghé sát vào thì thầm.

Chinh Hòa để gần như muốn học máu, cuối cùng lại khôi phục bình tĩnh. Hiểu con sao bằng cha, ông ta hiểu tính cách thái tử nhất, tàn bạo không nói, còn cực kỳ bảo thủ, người càng không cho gã làm gì, gã lại càng phải làm, cuồng ngạo đến vô pháp vô thiên. Nhưng sớm muộn gì gã cũng hiểu rõ, người cuồng hơn gã ngạo hơn gã còn nhiều, chỉ là khinh thường trà trộn vào thế tục mà thôi. Gặp người như vậy, là hổ người phải nằm úp sấp, là rồng người phải cuộn mình, như thế nào khiếm tốn như thế nào ứng đối, nếu không chắc chắn bị cắt đi tất cả lông cánh, từ trên đám mây ngã xuống vực sâu vô cùng.

Huyền Thanh cũng vậy, cả ngày bày ra bộ dạng tiên tôn đặc đạo, thật sự xem mình trở thành người đệ nhất thiên hạ. Không biết, so sánh với quý y năm đó, hẳn ngay cả rách giầy cho người ta cũng không xứng.

Chinh Hòa để cận kề cái chết bỗng nhiên nở nụ cười, và lại càng cười càng lớn tiếng, nỉ non nói, “Không hổ là nhi tử tốt của trẫm, thủ đoạn còn lợi hại hơn cả trẫm năm đó. Tốt tốt tốt, giao Ngụy quốc vào trong tay nó, trẫm rốt cuộc yên tâm!”

Huyền Thanh không rõ trong hồ lô của Chinh Hòa để đến tột cùng bán được gì, rõ ràng một khắc trước còn hận không thể bóp chết mình và thái tử, chớp mắt sau lại vui mừng mà lại thỏa mãn, giống như hành động của thái tử là do ông ta cố ý, nhưng không hề gì, dù sao qua vài canh giờ nữa ông ta sẽ chết, không dao động được thế cục.

Thái tử nghe tin tức trong lòng sinh nghi, vội vàng tới nhìn phụ hoàng một lần cuối cùng. Chinh Hòa để không giận cũng không oán, chỉ giữ chặt tay thái tử, lặp đi lặp lại dặn dò, “Lưỡng Giang không động đến được, Lưỡng Giang trăm triệu lần không được động đến. Hết sức hiểu kính thất hoàng thúc của người, đừng đắc tội với hần!”

Thái tử giả ý khóc, lại một chữ cũng không đáp, đợi một khắc gã cúi đầu lau nước mắt, Chinh Hòa để đã chết, trong mắt xẹt qua một ánh sao lại nhanh chóng tiêu tán. Chuông tang trong cung ngân dài, tiếng vọng khắp nơi, cung nhân lui tới đem lụa màu trong điện ngoài điện nhất nhất gỡ xuống, đổi thành lụa trắng.

Thái tử dưới sự nâng đỡ của quốc sư đi đến ngoài điện bình ổn cảm xúc, nội điện thì vây đầy cung nữ, đang thay Chinh Hòa để chỉnh lý dung nhan, thay liêm phục.

“Lưỡng Giang không động đến được à? Một vùng đất phì nhiêu như vậy, thuế má thu vào cao như vậy, thậm chí còn là khu có sản lượng muối sắt phong phú nhất, phụ hoàng lại nói cho cô biết Lưỡng Giang không động đến được. Hừ, thật sự tưởng cô là hạng người vô năng như vậy sao?” Giọng điệu thái tử cực

kỳ khinh thường.

“Người hiện tại đã là tân hoàng, còn xưng cái gì mà cô?” Huyền Thanh biếng nhác mỉm cười, “Chờ người thượng vị liền thu hồi Lương Giang, cũng tiện kinh sợ cả triều văn võ một chút.”

Thái tử nắm chặt đầu ngón tay Huyền Thanh, thái độ thân mật, “Chỉ có Thanh nhi hiểu trăm nhất. Cạnh giường, há để kẻ khác ngủ say, lão bất tử kia có thể nhin hai mươi năm, trăm một ngày cũng không nhin được. Chờ diệt trừ Thành vương, trăm liền mang người về Mao Sơn tông, để người phong phong quang quang mà đi lên vị trí tông chủ.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Huyền Thanh trong lòng mừng thầm.

Cùng lúc đó, Cung vương đang thừa dịp loạn mà đến Túc vương phủ trao đổi chuyện quan trọng với hoàng huynh. Cung vương và Túc vương cũng coi như rất có ánh mắt, năm đó từng dốc hết sức đề cử Tề vương thượng vị, những huynh đệ khác thì cùng Tề vương tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, bị ông ta nhất nhất xử trảm. Vốn tưởng rằng có thể sử dụng công lao để đổi lấy một đời yên ổn, nào ngờ Tề vương lại qua cầu rút ván, hại chết hết con trai con gái Cung vương, lại đem một đứa con trai của mình cho hắn làm con nuôi, kế tục địa vị Cung thân vương cùng với gia nghiệp to như vậy. Túc vương thảm hại hơn, bị lung tung an bài vài cái tội danh cấm túc trong vương phủ tự xét, hai mươi năm qua đi, lại không thể bước ra cửa phủ một bước, thê tử, nhi tử, con dâu đều buồn bực mà chết, chỉ còn lại một đứa cháu trai cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau.

Hai người chung quy vẫn là quý tộc thiên hoàng hậu duệ, mặc dù bị rút nanh vuốt cũng còn có vài phần thế lực, thừa dịp Chinh Hòa để bệnh nặng mà trừ tính xuất kinh. Thái tử không hổ là nhi tử Chinh Hòa đế, so với phụ hoàng gã càng tâm ngoan thủ lạt hơn, chờ gã thượng vị, sợ là không sống tốt được mấy ngày.

Đóng lại cửa sổ, Cung vương lắc đầu than thở, “Hối hận mà, thật sự là biết vậy chẳng làm! Nếu sớm biết lão nhị ngoan độc như thế, năm đó ta tuyệt đối sẽ không trợ giúp hắn đăng cơ.”

“Khi đó lão thập nhị (Tĩnh vương) và lão Lục (Ly vương) còn từng khuyên nhủ ta đến Lương Giang tìm lão thất nương tựa, ta ngại hắn cam làm người dưới ném thể diện hoàng tộc, lại không chịu đi, nếu không hiện tại không biết sống tự tại bao nhiêu.” Biểu tình Túc vương rất là hướng tới. Hoàng thượng vừa chết, lão thất liền mang theo quý y chạy, ngay sau đó Ngụy quốc loạn lên, lúc mấy vị huynh đệ đồng loạt đuổi tới kinh thành, Tĩnh vương và Ly vương lại dắt díu con cái chạy tới Lương Giang ở lại, ngay cả đất phiên của bản thân cũng không cần.

Đã từng một lúc nào đó, hắn và Cung vương còn cười nhạo hai người, hiện tại nhìn lại, cũng là bọn họ nhìn xa nhất. Không có tranh đấu gay gắt, cũng không nghi kỵ chèn ép, bọn họ sống đến tự do tự tại, an ổn yên ổn, nghe nói hiện tại sớm đã con cháu cả sảnh đường. Chinh Hòa để lòng dạ hẹp hòi không chấp nhận được người, cũng từng mấy lần phái binh vây công Lương Giang, quân đội mỗi lần đều bị sông to sông lớn đánh nghiêng, hao tổn hơn mười vạn binh mã, cuối cùng không giải quyết được gì. Có quý y trấn, Lương Giang không khác nhân gian niết bàn, chiến hỏa và khủng hoảng căn bản không cách nào lan đến.

Cũng bởi vậy, Cung vương và Túc vương nguyện ý buông tha mấy chục năm kinh doanh chạy tới Lương Giang an cư. Lão thất lòng dạ rộng lớn, đại nhân đại nghĩa, qua nhiều năm như vậy đối đãi với Tĩnh vương

và Ly vương như thế nào, người sáng suốt đều nhìn ra, đi đầu nhập vào hẳn là lựa chọn không thể chính xác hơn.

“Lão nhị chết, thái tử chắc chắn gọi mấy người lão thất đến kinh thành chịu tang, sau đó nhân cơ hội diệt trừ, đến lúc đó chúng ta có thể lên chung thuyền với bọn họ. Chỉ cần quý y chịu ra tay, mang chúng ta ven đầu ven đuôi ra khỏi kinh thành cũng không phải là việc khó. Huyền Thanh kia còn cho là mình đạo hạnh bao sâu, biết gọi vài đại thần triệu vài đám mây liền xem mình là thần tiên, không biết tất cả mọi người lên lút cười hắc hắc.” Giọng điệu Cung vương khinh miệt.

“Cũng chỉ có mấy lão gia hỏa chúng ta mới biết được sự lợi hại của quý y, đời sau chỉ sợ ngay cả danh hào của cậu ta đều chưa từng nghe qua. Như vậy cũng tốt, ngược lại có thể đỡ đi rất nhiều phiền toái. Quý y đáp ứng mang chúng ta đi không? Tính tình cậu ta có chút cổ quái, thực khó lấy lòng.” Túc vương có chút không yên lòng.

“Ta cướp đoạt rất nhiều bảo bối đưa đến Lương Giang, lão thất cũng không chịu nhả ra, ngày đó ngẫu nhiên bắt được một con cá mặt quỷ, hẳn lại viết thư tới, nói có thể mang chúng ta đi, nhưng tiền đề là muốn lấy cá mặt quỷ đổi. Hiện giờ ta xem con cá kia thành bảo bối mà cung phụng trong phủ kia, sợ nó chết.” Cung vương gãi gãi ót, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu. Phải biết, cá mặt quỷ kia là một loại cá biển sâu, lớn lên mặt mũi hung tợn, xấu xí vô cùng, hình thù nhìn thấy giống như đụn phải quỷ, ngoại trừ thịt cá đặc biệt thơm ngon, cũng không có chỗ nào thần kỳ. Lão thất cái gì cũng không muốn, chỉ muốn nó, cũng không biết đánh chủ ý gì.

Túc vương cũng trăm tư không được giải, thương thảo mấy khắc chỉ đành bỏ qua mặc kệ. Bọn họ tuyệt đối không thể tưởng được, trên thế giới có một giống loài tên là “tham ăn”, vì mỹ vị cao nhất trong truyền thuyết mà nguyện ý trả bất luận cái giá nào. Mà Hữu Xu lại là tên tham ăn trong tham ăn, cứu vài người đối với cậu mà nói chỉ là công sức nhấc tay, nếu bỏ lỡ cá mặt quỷ, đời này chỉ sợ không thấy con thứ hai, bên nặng bên nhẹ vừa xem hiểu ngay.

Sau khi thái tử kế vị định niên hiệu là Thánh Nguyên, phát thánh chỉ triệu chư vị phiên vương và đại quan biên giới hồi kinh. Khi Chính Hòa để còn sống đã trừ bỏ đất phiên, chỉ còn lại mỗi Lương Giang, mà trên mảnh đất Lương Giang này lại có ba vị phiên vương, phân biệt là Tĩnh vương, Ly vương và Thành vương. Hai người trước không đủ gây sợ hãi, Thành vương lại không thể không trừ, bởi vì người này hùng tài đại lược, kinh thiên vĩ địa, thống trị Lương Giang còn muốn phồn hoa cường thịnh hơn cả kinh thành, trong dân gian cũng được hưởng uy vọng rất cao.

Tư binh của Thành vương dùng mãnh thiện chiến, lại chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hoà, thực khó một phát đánh hạ, mà lúc đầu đang cơ lại cầu một chữ “ổn”, không nên đánh giặc. Vậy nên, Thánh Nguyên để càng nghĩ, quyết định thừa dịp khoảng thời gian Thành vương vào kinh âm thầm diệt trừ hẳn. Huyền Thanh có bao nhiêu bản lĩnh gã biết rõ, thần không biết quỷ không hay mà khiến một người biến mất có thể nói dễ như trở bàn tay, sợ là sợ bọn họ nghe nói uy danh Huyền Thanh mà không dám tới.

Nếu Cung vương và Túc vương có thể nghe thấy tiếng lòng của Thánh Nguyên đế, chắc chắn nhạo báng gã nghĩ quá nhiều, vị đại nhân kia còn thật sự chưa từng sợ ai. Đợi thánh chỉ phát ra, Thành vương quả nhiên dẫn theo Ly vương và Tĩnh vương vội đến kinh thành chịu tang, thuận tiện tham gia đại điển đăng cơ của Thánh Nguyên đế.

Thánh Nguyên để rất ngạc nhiên về vị thất hoàng thúc này, đối phương bất quá là một phiên vương nhỏ, mà phụ hoàng lại là quốc chủ Ngụy quốc, hai người đánh nhau Thành vương lại chưa bao giờ rơi xuống hạ phong, đến tột cùng dựa vào cái gì? Hay là mọc ra ba đầu sáu tay? Bởi vì phần tò mò này, gã tự mình đến cửa cung nghênh đón Thành vương, sau đó hung hăng kinh ngạc một chút.

Cẩn thận tính toán, người này hẳn là đã gần kề năm mươi đi? Nhìn thế nào lại trẻ tuổi như thế? Hai người đi theo phía sau hần hần là Tĩnh vương và Ly vương, lại đều hai màu hoa râu, tuổi già sức yếu, đứng cùng nơi với hần giống như người hai thế hệ. Trừ hần có diện mạo quá phàn trẻ tuổi tuần mỹ ra, Thánh Nguyên để còn phát hiện hần ôm một nam sủng, trong mắt nhu tình tràn đầy.

Đây là họa lớn trong lòng phụ hoàng sao? Không gì hơn cái này! Thánh Nguyên để khinh miệt híp mắt. Huyền Thanh đứng phía sau gã đã lộ sát khí.

Hữu Xu vừa không quan tâm cái chết của Chinh Hòa đế, cũng không quan tâm ai đăng cơ, lại càng không lo lắng ánh mắt nồng nặc sát khí kia. Cậu chỉ muốn biết cá mặt quỷ mình nhớ mong hồi lâu còn ở đây không, vì thế trộm lôi kéo tay áo chủ tử, để hần nhanh chóng đuổi Thánh Nguyên để đi, sau đó đến Cung vương phủ nhìn xem.

Thành vương kiên nhẫn hàn huyên với Thánh Nguyên đế, sau đó liền thỉnh cầu xuất cung xem vài vị huynh đệ. Trong mắt Thánh Nguyên đế, mấy vị hoàng thúc đã tương đương với người chết, muốn tự thì tự, không cần cản trở, có Huyền Thanh ở đây, chẳng sợ bọn họ chạy đến chân trời, cũng có thể lập tức giết chết.

“Trẫm liền sai người chuẩn bị xe cho hoàng thúc.” Gã hào phóng xua tay, “Lần này đăng cơ, trẫm chuẩn bị thi ân thiên hạ, tứ hoàng thúc (Túc vương) ít ngày nữa có thể bỏ lệnh cấm, còn mong thất hoàng thúc truyền lời cho hần, để hần đợi một chút, đừng sốt ruột.”

Thành vương giả vờ cảm kích, ra cửa cung mới lắc đầu cười nhạt, nào ngờ xe mới vừa chạy đến nửa đường, trần xe liền khó hiểu mà rơi xuống rất nhiều rắn độc, há to mồm, lộ ra răng nanh tích nọc độc, nhào lên trên thân người. Tĩnh vương và Ly vương quen sống những ngày an ổn, trong lúc nhất thời lại sợ tới mức hồn phi phách tán, ngược lại là Thành vương động tác nhanh nhẹn, không chút nghĩ ngợi liền đem thiếu niên đặt ở dưới thân chặt chẽ bảo vệ.

“Mấy cái đó không phải là rắn thật, mà là tà vật do âm sát khí biến thành, một khi bị cắn trúng liền ốm đau không dậy nổi, ngay cả đại phu cao minh nhất cũng không nhìn ra manh mối. Đây là thủ đoạn của đạo gia tà phái, hẳn là hành vi của vị quốc sư kia.” Hữu Xu lấy từ trong tay áo ra một tấm trừ tà phù đốt lên, lại hòa tan ba chén nước bùa để mọi người uống vào.

Rắn độc đồng loạt hóa thành sương mù tiêu tán, cảm giác âm lãnh xâm nhập cốt tủy cũng bị một dòng nước ấm thay thế, Thành vương chỉnh sửa tóc mai bên tai thiếu niên, nói, “Đứa cháu tốt của chúng ta ngược lại thật là nôn nóng, ngay cả phút chốc cũng chờ không được, mới vừa vào kinh liền động thủ, xác thực có chút càn rỡ.”

“Đều nói vị quốc sư bên cạnh hần là thần tiên hạ phàm, pháp lực cao cường, hẳn tất nhiên là không có sợ hãi.” Giọng điệu Ly vương mang khinh miệt.

“Nếu là ta, ta cũng chờ không nổi. Báo thù không thể để qua đêm, nếu không liền đổi vị.” Hữu Xu từ trong ngực chủ tử đi ra, xốc màn xe lên gọi, “Trở về đi.” Một con hạc giấy từ phương hướng hoàng cung bay tới, trên mỏ dính một giọt máu, còn ngậm một sợi tóc.

“Người thả ra hồi nào vậy?” Thành vương cười tiếp được con hạc giấy.

“Khi Huyền Thanh dùng ánh mắt lộ sát khí nhìn người, ta liền thả nó. Hẳn hại người như thế nào, ta liền trả lại hẳn gấp trăm lần ngàn lần, dám đụng đến người của ta, cũng không suy nghĩ xem mình có bao nhiêu cân lượng.” Hữu Xu vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, biểu tình hơi có vẻ đắc ý. Đời này, chủ tử chính là cậu che chở.

Thành vương liên tục cười nhẹ, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn ngọt như mật đường của thiếu niên, thở dài, “Hữu Xu nhà ta thật lợi hại, nếu không có người, đời này ta thảm rồi.”

Người thăm cái rắm đó! Trong mấy huynh đệ may mắn nhất chính là người! Tĩnh vương và Ly vương xoay đầu qua một bên, run rẩy khóe miệng.

Hữu Xu bị vỗ mông ngựa đến sáng khoái vô cùng, ôm lấy đầu chủ tử găm trong chốc lát, lúc này mới lấy máu và tóc trên hạc giấy bỏ vào một cái bình nhỏ, dùng bí pháp luyện hóa, lại viết ngày sinh tháng đẻ của Thánh Nguyên để trên lá bùa, cùng nhét vào.

Mới vừa làm xong, Cung vương phủ liền tới, Cung vương già nua rất nhiều đứng ở cửa nghênh đón, bên người có một thiếu niên diện mạo tuấn mỹ, thân thể gầy yếu. Thiếu niên là con trai thứ sáu của Chính Hòa đế, sinh mẫu bất quá là một ca cơ dễ tiện, vả lại sau khi sinh rong huyết mà chết. Hắn hoàn toàn không có mẫu phi quan tâm, lại không có nhà ngoại đắc lực, tự nhiên bị Chính Hòa đế chọn lựa cho làm con nuôi. Cũng bởi vì vậy, hắn ngược lại may mắn tránh được Thánh Nguyên để hãm hại, trở thành hoàng tử thứ hai còn sống đương triều.

Nhận thấy được hành động của Cung vương có chút cẩn thận, hắn cũng tận lực hạ thấp tư thái, tiến lên hành lễ với chư vị hoàng thúc. Nhưng mà thực nhanh hắn liền phát hiện, Cung vương khiêm tốn như vậy, cũng không phải vì Thành vương, mà là thiếu niên bên cạnh Thành vương. Trong nháy mắt khi thiếu niên xuất hiện, môi Cung vương giật giật, phun ra bốn chữ không tiếng động —— quý y đại nhân.

Có thể làm cho đường đường thân vương kính xưng “đại nhân”, đối phương đến tột cùng có lai lịch gì? Suy nghĩ của lục hoàng tử thay đổi nhanh chóng, cuối cùng cũng không thể hiểu được.

“Cá mặt quý còn đó không?” Hữu Xu tiến lên hỏi.

“Còn, đương nhiên còn, gần đây còn nuôi mập một chút. Mời ngài mau vào!” Cung vương vươn tay mời, thái độ sợ hãi.

Hữu Xu dắt chủ tử đi nhanh, đi ngang qua một cái nhà xí, bỗng nhiên đỡ trán nói, “Thiếu chút nữa quên, chỗ ở của người còn có nhà xí nào càng bẩn càng thôi không?”

“Sao ta có thể để ngài đến loại địa phương đó, có cái bô, nạm vàng, còn rải phần thơm, bảo quản không khiến ngài lây dính nửa phần xúi quẩy.” Cung vương không nhẹ không nặng vỗ mông ngựa, khiến cả người lục hoàng tử nổi da gà. Đây chỗ nào là đãi khách chứ, rõ ràng là cúng Bồ Tát mà.

“Ta chính là muốn đến nơi nhiều xúi quẩy.” Hữu Xu giơ bình sứ nhỏ trong tay.

Cung vương hiểu ra, vội vàng dẫn cậu đến nhà xí hạ nhân sử dụng, thấp giọng hỏi, “Ngài đây là muốn trừng trị ai? Muốn làm như thế nào?” Ai xui xẻo như vậy, mới đây đã bị vị thần tiên này theo dõi, không phải là thằng cháu tốt của mình đi? Nghĩ như vậy, trong lòng dường như có chút vui sướng không thể đè nén nổi.

“Mới vừa rồi Cơ Đông Lâm (Thánh Nguyên đế) sai sử Huyền Thanh ám hại bọn ta, ta cũng không giết hắn, trước tiên để hắn xui xẻo cả đời, ngày sau lại chậm rãi thanh toán.” Giọng điệu Hữu Xu bình thản, giống như khiến người ta xui xẻo cả đời bất quá chỉ là việc nhỏ.

Lục hoàng tử thầm hít một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ hay người này cũng là thuật sĩ? Chỉ không biết cậu ta và quốc sư ai lợi hại?

Trong lúc suy nghĩ, đã đến nhà xí, Hữu Xu dùng đá bày một cái tụ âm trận, lại bày ở vòng ngoài một cái ảo trận, bảo đảm không có hạ phó đi lầm tới lây dính xúi quẩy, lúc này mới ném bình nhỏ vào trong bồn cầu thoắt không nghĩ được, cảm thấy không đủ lại ném mấy tấm âm quỷ phù xuống, biến nơi này thành nơi tà môn nhất Ngụy quốc.

Hồn dẫn luyện hóa thành từ tinh huyết và sợi tóc bị trấn áp ở chỗ này, Thánh Nguyên đế sẽ chỉ càng ngày càng xui xẻo. Có một câu tục ngữ nói như thế này, người xui xẻo ngay cả uống miếng nước cũng sẽ mắc nghẹn, ước chừng chính là loại trình độ này.

Hữu Xu mang mọi người đi ra ngoài, nhìn lại, nhà xí kia đã biến mất, trừ khi tu vi cao hơn cậu, nếu không vĩnh viễn cũng tìm không thấy. Tĩnh vương là một người e sợ thiên hạ không loạn, cầu xin nói, “Đại nhân, Cơ Đông Lâm sẽ xui xẻo như thế nào? Để chúng ta nhìn xem nhé?”

Hữu Xu cũng không kiêng kị lục hoàng tử, từ trong tay áo lấy ra một cái gương soi mặt nhỏ, khắp cái pháp quyết. Lục hoàng tử và Cung vương tình như phụ tử, lần này cũng chuẩn bị theo hắn ta đồng thời rời kinh, vốn tính toán lảng tránh, lại bị Cung vương kéo qua cùng xem. Mặt kính hiện ra bóng dáng cao ngất của Thánh Nguyên đế, đang từng bước một kiên định mà lại thông thả đi lên bậc thang Càn Thanh cung, một đám triều thần đi theo phía sau, dường như chuẩn bị thương thảo công việc ở đại điện đăng cơ. Mắt thấy chỉ còn một bậc thang cuối cùng, gã lại trượt chân lăn xuống, vương miện ngã đến méo mó, long bào rách vài vết, răng còn bị khối gạch cứng rắn đập gãy mấy cái, máu tươi chảy ròng.

Các vị đại thần luống cuống tay chân nâng gã dậy, tập trung nhìn vào, không khỏi biểu tình vi diệu. Té gãy cái răng nào không được, cổ tình té gãy hai cái răng cửa, bọn họ quả thực không cách nào tưởng tượng bộ dạng Hoàng Thượng nói chuyện lọt gió ngày sau. Đây cũng quá tổn hại uy nghi thiên tử! Trong lòng Thánh Nguyên đế có linh cảm, dùng đầu ngón tay sờ sờ phần nướu trụi lủi, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, đuổi các vị đại thần đi rồi lập tức chạy tới Minh Thanh cung tìm quốc sư nghĩ biện pháp.

Huyền Thanh ngay cả “hoạt tử nhân” cũng làm không được, sao có thể khiến gã mọc răng ra lần nữa, chỉ đành vẩy chút thuốc bột giúp gã cầm máu. Thánh nguyên để nhiều lần soi gương, lại trộm nói nói mấy câu, phát hiện phát âm quả nhiên lọt gió, liền đem bài trí trong điện đập vỡ nát. Có thể nghĩ ra, vài ngày sau trong đại điển đăng cơ, gã sẽ “làm cho người ta chú mục” như thế nào.

Mấy người Tĩnh vương cười đến không thẳng nổi thắt lưng, ngay cả lục hoàng tử trầm mặc ít lời cũng cong cong khóe môi.

Hữu Xu lại không thấy thú vị, nghiêm túc nói, “Đây còn chỉ là bắt đầu. Mấy ngày đầu bị chút thương nhẹ, càng về sau xúi quẩy càng nặng, tai nạn cũng liên tiếp tới, chớ nói té gãy răng, ngay cả té gãy cổ cũng có khả năng.”

Lục hoàng tử dần dần thu nụ cười, trong lòng khó hiểu cảm thấy kinh sợ.

126. Chương 126: Phiên Ngoại: Chờ Chọc Thần Côn! 2

Trùng trị Thánh Nguyên để xong, Hữu Xu lập tức thúc giục Cung thân vương dẫn mình đi xem cá mặt quỷ. Đoàn người tới hậu viện, chỉ thấy một cái vại cực lớn đặt ở dưới mái hiên, vài tên tôi tớ đang ném cá nhỏ, tôm nhỏ vào trong.

“Để nuôi tốt con cá mặt quỷ này, cứ cách ba ngày ta liền phái người ra roi thúc ngựa đến bờ biển lấy nước, lại dùng cá tôm nuôi nấng, mới đầu chỉ dài hai thước, hiện tại lại ba thước có thừa. Đại nhân mời ngài xem.” Cung vương vươn tay giống như hiển vật quý.

Hữu Xu vừa nhìn vào trong, quả nhiên thấy một con cá dài ba thước đang di chuyển dưới đáy nước, đầu thật lớn, răng nanh sắc nhọn, đỉnh đầu còn mọc ra một cái xúc tu dạng cần câu, ban đêm có thể phát ra ánh huỳnh quang, hấp dẫn cá tôm phụ cận đến kiếm ăn. Bởi vì diện mạo xấu xí, người Ngụy quốc gọi nó là cá mặt quỷ, nhưng ở thời đại của Hữu Xu, con cá này có cái tên thực may mắn, án khang*.

*Án khang: tên tiếng trung của loài cá Lophiidae, tên tiếng Việt là cá vây chân.

Mấy người Thành vương ghé sát vào nhìn kỹ, cảm thán nói, “Quả nhiên bộ dạng giống y như quỷ.”

“Đại nhân, con cá này có cái gì cổ quái chẳng?” Quỷ y đại nhân chỉ rõ đồ vật mình muốn, trong lòng Cung vương tất nhiên là không yên, sợ con cá này sẽ giống hai mươi năm trước, biến ảo thành hình người.

“Đích thật có cổ quái.” Hữu Xu ghé vào mép vại, âm thầm hút nước miếng chảy ra, “Chỗ kỳ lạ nhất của nó chính là... thịt đặc biệt đặc biệt ăn ngon!”

Bị đoạn dừng giữa chừng của đại nhân dọa, tất cả mọi người đều như chạy trốn mà rời xa cái vại lớn, ngay

một chớp mắt sau lại lão đảo. Một ngài ngần dậm xa xôi chạy tới kinh thành, cũng đáp ứng mang hai cái phiến toái lớn về Lương Giang, chỉ là bởi vì con cá này ăn đặc biệt ngon à? Lòng ngài cũng hơi bị rộng đi? Tĩnh vương và Ly vương vô lực đỡ trán, Thành vương lại ôm thiếu niên cười vang.

Hữu Xu thấy mọi người rất ư ghét bỏ, không khỏi biện hộ cho cá án khang, “Cá này là cá nước sâu, rất khó bắt được. Người đừng thấy bộ dạng nó xấu, chất thịt lại chắc như tôm hùm, rắn chắc không bỏ, và lại co giãn mười phần, hương vị thơm ngon hơn xa cá biển bình thường. Da nó nấu xong có cái tên hay là ‘ngang với hải sâm’, chỗ nối liền giữa đầu và xương sống có hai khối thịt hình trụ song song, gọi là ‘thịt đan quế’, sau khi phơi khô có tiếng khen ‘sánh với sò khô’, gan và dạ dày cũng có thể ăn, nội tạng còn có thể làm thuốc, có công hiệu tráng dương. Cho nên nói toàn thân con cá này đều là bảo vật, chỉ là các người không biết nhìn hàng thôi.”

Mấy người Tĩnh vương bưng tỉnh đại ngộ, cũng có thêm vài phần rõ ràng đối với hành trình kinh thành lần này. Quý y đại nhân quả nhiên là hướng về phía ăn cá mà tới, có pháp lực chính là tùy hứng, đầm rồng hang hổ cũng dám xông vào.

Thành vương tất nhiên là đối với người yêu ngàn y trăm thuận, khoát tay với Cung vương, “Cá phải làm liền ăn liền mới thơm ngon, mọi người đã lâu không tụ tập cùng nhau, làm một bàn tiệc cá thế nào? Người cũng mời tứ ca đến đi.”

Túc vương đã bị cấm túc, nhưng Thành vương muốn mời người đến, ai dám ngăn cản? Huống hồ hiện giờ đang là thời kỳ quyền lực thay đổi quan trọng, không ai đem tâm tư đặt trên người một vương gia đã bị phế đi. Túc vương thực nhanh dẫn cháu trai tới, nhìn thấy lão thất và quý y trẻ tuổi như trước, nước mắt lập tức chảy ra, chấp tay nói, “Đại nhân, từ biệt nhiều năm, ngài vẫn khỏe chứ?” Nhớ tới cháu trai bên cạnh, vội vàng đề nó dập đầu, “Nhanh hành lễ với đại nhân!”

Cậu bé năm nay mới vừa tròn sáu tuổi, nãi thanh nãi khí gọi một tiếng đại nhân, không có chút ngạo khí quý tộc thiên hoàng hậu duệ, ngược lại có thêm vài phần khiếp nhược.

Hữu Xu sờ sờ đầu nó, đưa một lá bùa gấp thành hình tam giác. Túc vương như nhặt được chí bảo, vội vàng mở hà bao cháu trai ra, thay nó cất vào, cũng phân phó nó ngoại trừ tắm rửa, bất cứ lúc nào cũng không thể gỡ xuống, càng không thể làm mất. Cậu bé không hiểu ra sao, nhưng cũng nhu thuận đồng ý.

Bởi vì quốc sư uy danh truyền xa, có thể đạt được bùa bình an hần tự tay chế tác có thể nói là vinh quang lớn lao, cho nên quyền quý trong kinh nghĩ tất cả biện pháp cũng muốn lấy được một tấm, nhưng mấy thế gia lâu năm lại không hề động lòng, thậm chí trong lời nói thường thường toát ra ý khinh miệt, nhất là vài vị hoàng thúc, đều không hề nhìn thẳng quốc sư. Lục hoàng tử từng tận mắt thấy quốc sư hô phong hoán vũ, đối với thái độ khinh mạn của mấy vị hoàng thúc hẳn thực không hiểu được, hiện tại thì đã dần dần có chút hiểu ra.

Thiếu niên có vẻ là nam sủng của thất hoàng thúc này, hẳn là đạo hạnh càng sâu hơn cả quốc sư đi? Nhìn bộ dạng mừng rỡ như điên của tứ hoàng thúc, như là được bảo bối vô giá. Bất quá là một lá bùa không rõ tác dụng, có thể hiệu quả hơn bùa bình an của quốc sư sao?

Khi lục hoàng tử miên man suy nghĩ, Cung vương đành mặt mở miệng, “Tiểu lục nhi mặc dù là con nuôi, ở

trong lòng ta lại không khác gì con ruột. Đại nhân, người làm trưởng bối là ngài có thể nào nặng bên này nhẹ bên kia?”

Hữu Xu liếc nhìn lục hoàng tử một cái, khoát tay nói, “Dù cho hần một trăm lá bùa bình an cũng vô dụng. Đợi lát nữa cơm nước xong ta giúp hần chữa trị, nếu không dù người dẫn hần chạy đến chân trời, người nọ muốn giết hần cũng dễ như trở bàn tay.”

“Ngài là nói tiểu lục nhi đã sớm trúng chiêu rồi ư?” Cung vương sắc mặt đại biến, lục hoàng tử cũng kinh nghi bất định.

Bụng Hữu Xu còn đói, lười giải thích quá nhiều, chỉ bảo hạ phó Cung vương phủ nhanh chóng đến phòng bếp thúc giục. Trong bữa ăn, Thành vương liên tiếp gấp đồ ăn múc canh cho cậu, chỉ thiếu trực tiếp đút cơm vào miệng cậu nữa thôi, hai người người tới ta đi, nồng tình mật ý, khiến đám người Cung vương không nỡ nhìn thẳng, lục hoàng tử thì không yên lòng, ăn không biết vị.

Thật vất vả chờ đến sau khi ăn xong, Cung vương lập tức truy vấn, “Đại nhân, tiểu lục nhi là bị người ta hạ chú ư?”

“Không phải hạ chú, là cổ.” Hữu Xu sai người mang tới một cái trứng gà, chọc một cái lỗ nhỏ trên đỉnh, đổ lòng trắng lòng đỏ ra, lại lấy một khối thịt heo nhỏ băm nát, trộn vào một loại bột phấn màu đỏ, từng chút từng chút nhét vào, tiếp tục nói, “Đây là đoạt mệnh cổ, một mẫu một tử, người bị gieo tử cổ bất luận chạy bao xa, chỉ cần người có được mẫu cổ thúc giục tâm niệm là có thể giết chết, khi chết ruột bụng hư thối, bộ dạng cực thảm.”

Sắc mặt Cung vương âm trầm nói, “Đại nhân, ngài có thể tra ra là ai hạ cổ không?”

“Còn có thể là ai, tất là Cơ Đông Lâm không thể nghi ngờ.” Túc vương che lỗ tai cháu trai, cười lạnh nói.

“Hần là hần sai sử. Mấy năm nay lão nhị cũng có tiền đồ, không biết từ chỗ nào tìm được mấy yêu ma quỷ quái đó nuôi ở bên người, làm kinh thành biến thành chướng khí mù mịt. Muốn ta nói, cái chết của lão nhị xác thực kỳ quái, có lẽ là bị mấy kẻ bên người phản bội.” Cung vương thối thức không thôi.

Lục hoàng tử trên mặt trấn định, trong lòng lại lật lên sóng gió động trời, một đôi mắt đen lợi hại chỉ nhìn chằm chằm thiếu niên, muốn biết cậu đang làm gì. Hần tự nhiên từng nghe nói về cổ thuật, cũng hiểu rõ lợi hại trong đó, muốn giải cổ tất phải tìm được người hạ cổ, mà thiếu niên lại nhiều lần gây sức ép một cái trứng gà, cũng không biết có thâm ý gì. Còn nữa, mình cũng đã trúng cổ, tính mạng đã nằm trong tay người khác, sao hoàng thúc còn cười được? Chẳng lẽ ông ấy không lo lắng sao? Xem xem, ông ấy còn cầm lấy một khối hạch đào tô đi đùa cháu trai của Túc vương gia, quả thật nhàn hạ thoải mái.

Lục hoàng tử quay đầu nhìn Cung vương, trong mắt ẩn giấu ủy khuất. Cung vương đỏ khốc đỏ cười nói, “Có đại nhân ở chỗ này, chẳng sợ hai chân người đều bước vào quỷ môn quan, cậu ấy cũng có thể cứu người trở về. Bất quá là một đoạt mệnh cổ thôi, tính là cái gì.”

Khi nói chuyện, Hữu Xu đã chuẩn bị xong trứng gà, đem đầu bị thủng lỗ nhét vào miệng lục hoàng tử.

Lục hoàng tử cực kỳ muốn né tránh, lại bị vài vị hoàng thúc đặt trên tọa ỷ không thể động đây, chỉ đành gấp giọng hỏi, “Người bỏ thuốc bột gì vào trong trứng gà thế? Có phải muốn ta nuốt sống không? Trứng gà quá lớn, ta làm không được, hơn nữa thịt heo bên trong còn sống, mùi tanh rất nặng còn không sạch sẽ...”

Hữu Xu cắt ngang hẳn ta thao thao bất tuyệt oán giận, “Yên tâm, người chỉ cần ngậm cái trứng gà này là được, thuốc bột và thịt heo bên trong không phải cho người ăn, là cho cổ trùng ăn.” Lời còn chưa dứt đã dùng trứng gà chặn miệng lục hoàng tử.

Lục hoàng tử muốn phun, phun không ra, muốn giãy dụa lại bị ngăn chặn tay chân, trong lòng miễn bàn bao nhiêu bối rối. Trong lúc kinh hãi, hẳn cảm thấy trái tim một trận quặn đau, tựa như có một bàn tay đang tùy ý vuốt ve gõ đánh trong lồng ngực, dần dần, đau đớn bắt đầu dờ đi, lại từ trái tim đi lên tới cổ họng, sau đó hóa thành ngứa ngáy từng chút từng chút một nhúc nhích ra bên ngoài.

Không đúng, cảm giác này, cảm giác này như là có một con sâu ở trong cổ họng! Lục hoàng tử hai mắt trợn lên, càng muốn phun, bỗng nhiên cảm thấy đầu lưỡi tê rần, có cái gì đó trắng mịn dài nhỏ từ phía trên đi qua, cuối cùng chui vào trong vỏ trứng.

“Được rồi, buông hẳn ra đi.” Hữu Xu lấy trứng gà ra.

Lục hoàng tử mới vừa đạt được tự do liền nằm úp sấp bên cửa sổ điên cuồng nôn, dứt quãng nói, “Mới, mới vừa rồi, đó là, cái gì vậy? Có phải, có phải có một con sâu từ trong thân thể ta đi ra ngoài hay không?” Nghĩ như vậy, quả thực sồn tóc gáy.

Hữu Xu gõ vỡ vỏ trứng, dùng đũa kẹp ra một con sâu màu đỏ nắp trong thịt heo, nói, “Người tự mình nhìn xem. Đây là tử cổ, bây giờ ta sẽ nuôi nó thành mẫu cổ, thông qua cảm ứng giữa mẫu tử có thể tìm ra người hạ cổ.”

Lục hoàng tử nhìn chằm chằm con sâu dài vài lần, nôn càng thêm lợi hại. Thành vương với hẳn ta đồng bệnh tương liên, không khỏi đi lên trước an ủi. Chờ thúc chất hai người giao lưu xong tâm đắc nôn sâu, Hữu Xu đã luyện hóa tử cổ thành mẫu cổ, một mặt lấy ra nghiệt kính tìm kiếm hung phạm, một mặt dùng chủy thủ cắt cổ trùng thành từng đoạn từng đoạn.

Làm như vậy đặt trên người cổ trùng thì không có gì, nhưng nếu đổi thành con người, lại có thể nói là tàn nhẫn. Giết người bất quá là chặt đầu thôi, người chẳng những không cho một cái thống khoái, ngược lại từng đao lăng trì, ai có thể chịu được? Không quá một khắc, người trong cung đã bị nghiệt kính chiếu rọi từng người một, Huyền Thanh và Thánh Nguyên đều không có dị trạng, hoàng hậu lại đau đến chết đi sống lại, lăn lộn khắp đất.

Hoàng hậu này không phải ai khác, mà là muội muội Huyền Thanh, dựa vào uy danh của ca ca mà vào thái tử phủ, thời gian năm năm từ thị thiếp nhỏ đi đến vị trí chính phi, sau khi Thánh Nguyên đế lên ngôi lại được phong hoàng hậu. Thánh Nguyên đế đối với ả ngàn kiều vạn sủng, ngoan ngoãn phục tùng, hóa ra là bởi vì ả am hiểu cổ thuật.

Đoạt mệnh cổ này ở Miêu Cương cũng có thể xem là cấp bậc cổ vương, chuyên dùng để khống chế thuộc hạ, một mẫu cổ có thể sinh hạ hơn trăm ngàn quả trứng, chờ số trứng đó ấp ra chính là tử cổ. Đối một cách nói, chỉ cần hạ mẫu cổ vào trong cơ thể, hoàng hậu liền có thể có được hơn trăm ngàn con rồi. Ắ muốn ai chết, thì người đó phải chết, bất quá là động động tâm niệm mà thôi. Hiện giờ mẫu cổ đổi thành con trong tay Hữu Xu, con trong cơ thể ả tự nhiên thành tử cổ, mẫu cổ bị thương tổn đều chuyển lên trên người tử cổ, hơn nữa, chỉ cần mẫu cổ tử vong, tất cả tử cổ cũng sẽ đồng quy vu tận.

Có thể thấy, khi Hữu Xu cắt mẫu cổ, ả phải thừa nhận thương tổn như thế nào. Tóc mai ả tán loạn, cả người đầm máu, khàn cả giọng hô, “Đi tìm quốc sư, nhanh đi!” Chỉ tiếc mấy tên tâm phúc của ả đều bị hạ tử cổ, lúc này cũng đau không thể ất, nào có chạy được nửa bước.

Không chỉ như thế, đại thần tiền triều, tần phi hậu cung, thậm chí đại thái giám bên người Thánh Nguyên đế, đại cung nữ, lão ma ma cùng với thị vệ bên người, toàn bộ đều phát bệnh, nằm té trên mặt đất thống khổ kêu rên. Thánh Nguyên đế hoảng sợ, lập tức đi mời quốc sư, khuôn mặt vốn hắc khí lượn lờ càng có vẻ âm trầm.

Huyền Thanh nào dám để Thánh Nguyên đế đa nghi biết tình huống chân thật, chỉ nói những người này trúng chú thuật, hẳn là bút tích của Thành vương. Khi Chinh Hòa đế chết từng nói ra một cái danh hào “quỷ y”, hẳn liền thuận thế đem tội danh đặt trên đầu người này, lại chó ngáp phải ruồi. Thánh Nguyên đế vội vàng bảo Huyền Thanh giải chú, nhưng hẳn nào có bản lĩnh kia, chỉ có thể ôm lấy muội muội phí công giấy dựa mà cứng rắn an ủi.

Hữu Xu tuy rằng không phải người tốt, cũng rất ít khi lạm sát kẻ vô tội, diệt trừ hoàng hậu tất nhiên quan trọng, lại phải mang ngàn mạng người chôn cùng, chung quy có tổn thất lớn lao. Cậu cắn đứt đầu ngón tay đứt máu cho mẫu cổ đứt thành mấy khúc, thân thể đứt rời của mẫu cổ chậm rãi khép lại, ngược lại còn trơn mượt hơn cả lúc trước.

“Trước tiên thay những người đó giải tử cổ, lại trừ hoàng hậu không muộn.” Cậu chậm rãi nói.

“Những người đó dưới sự điều khiển của hoàng hậu từng làm ra rất nhiều việc táng tận lương tâm, dù chết hết cũng không vô tội.” Cung vương xua tay.

“Nhưng chung quy có một số người là vô tội. Chờ hoàng hậu rơi đài, mấy nanh vuốt bên người ả nên thanh toán như thế nào thì thanh toán như thế đó, không có quan hệ với ta.” Hữu Xu xách con sâu béo lên không ít, thở dài, “Các ngươi chỉ cảm thấy ta bóp chết một con sâu thực dễ dàng, không biết ta bóp chết lại là hơn một ngàn mạng người, chỗ nào có thể khinh suất như thế.”

Nhưng mà ngay sau đó, bò cạp nhỏ ở cổ cậu người được mùi cổ vương, lại lén lút dọc theo ống tay áo cậu bò lên, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai kiềm giữ mẫu cổ, một hơi nuốt sạch. Cùng lúc đó, hoàng hậu trong nghiệt kính kêu thảm một tiếng liền hồn bay lên trời, tai mắt mũi miệng chảy ra rất nhiều máu tươi, tướng chết cực kỳ đáng sợ. Nanh vuốt của ả cũng khó trốn một kiếp, sôi nổi hộc máu mà chết, không quá mấy giây, trong cung đã máu chảy thành sông, tử khí tràn ngập.

Huyền Thanh thấy muội muội không giãy dựa nữa còn tưởng rằng ả tốt rồi, nào ngờ chớp mắt liền thành một người chết, không khỏi cực kỳ bi thương, ngửa mặt lên trời thét dài. Thánh Nguyên đế rút lui vài

bước, biểu tình kinh sợ. Chỉ một cái chú thuật đã giết hơn một ngàn người, đạo hạnh của thuật sĩ sau lưng Thành vương chỉ sợ cao hơn xa Huyền Thanh. Quen biết lâu như vậy, gã còn chưa bao giờ thấy Huyền Thanh chột vật như thế.

Nếu người nọ muốn giết mình, chẳng phải dễ dàng ư? Thánh Nguyên để rồi cuộc biết sợ hãi, run giọng nói, “Quốc sư, hiện tại không phải là lúc bị thương, nhanh chóng tìm ra hung phạm phía sau màn báo thù cho hoàng hậu mới là quan trọng.” Người này một ngày không chết, gã một ngày không được yên giấc.

Huyền Thanh nhanh chóng khôi phục lý trí, ôm muội muội lên trên giường chỉnh lý dung nhan, kiên định nói, “Xin Hoàng Thượng yên tâm, bổn tọa nhất định tìm ra yêu nhân bầm thây vạn đoạn!” Người nọ tất là theo Thành vương cùng vào kinh, hẳn cũng không có tinh lực lần lượt đi tìm từng người, chỉ cần giết hết đám người Thành vương. Về phần lễ tang của muội muội, còn phải chờ sau khi hoàng thượng lên ngôi rồi lại nói.

Trong ngiệt kính, khuôn mặt dữ tợn của Huyền Thanh chậm rãi nhạt đi, chọc cho mấy người Cung vương cười nhạo không thôi. Lục hoàng tử lại cười không nổi, trận quyết đấu hôm nay đã nghiêm trọng vượt qua năng lực thừa nhận tâm lý của hắn. Hiện tại đừng nói ngang hàng tương giao với thiếu niên, dù hắn liếc nhìn cậu ta một cái cũng thấy kinh hồn táng đảm. Nhưng mà lòng hiếu kỳ cuối cùng cũng áp chế cảm giác sợ hãi, làm hắn nâng mắt trộm dò xét thiếu niên, chỉ thấy đối phương đang nâng con bò cạp nhỏ kia làm bộ muốn đánh, khi đầu ngón tay hạ xuống lại thân mật vạn phần mà gầy gầy đuôi nó, thở dài nói, “Tiểu Hạt, ngươi lại gây họa rồi! Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, muốn ăn cổ vương thì ta nuôi cho ngươi, đừng nhặt mấy thứ hoang dã đó, không sạch sẽ.”

Mới vừa nói mạng người nặng nhất chính là ai? Hiện tại giấy lát quên đến sau đầu là ai? Trong lòng lục hoàng tử lạnh run, có hiểu biết đại khái với tính tình nửa chính nửa tà, vô tư tới vô tâm của thiếu niên, lại càng không dám đi trêu chọc đối phương.

Ban đêm, trả thù của Huyền Thanh đúng hạn mà tới, trong Cung vương phủ bỗng nhiên nhảy ra rất nhiều lệ quỷ mặt mũi hung tợn, gặp người liền giết, cùng hung cực ác. Nhưng ngay lập tức, pháp trận Hữu Xu bày ra liền phóng xạ ra kim quang, đâm vào trên người lệ quỷ làm bọn nó kêu thảm không ngừng, lăn lộn đầy đất.

Đội kim quang dần dần tán đi, Thành vương mang theo đèn lồng đi đến hành lang, cười nói, “Ta cho là cái gì, hóa ra đều là rối gỗ.”

Lục hoàng tử sợ sợ đã thành thói quen, nhìn thấy mấy người gõ rơi rụng khắp đất, lại xoay người nhặt lên một cái nhìn kỹ. Thủ đoạn của quốc sư quả thực bất phàm, có thể giao sinh mệnh cho vật chết, còn có thể sử dụng chúng nó, nói ra thật kinh thế hãi tục. Nhưng thiếu niên ứng đối lại cực kỳ thoải mái, giống như hắn ta bất quá chỉ là tên hề nhảy nhót.

Hóa ra đây là chỗ dựa của Thành vương, hóa ra đây mới là phong phạm cao nhân chân chính. Khó trách ngay cả chư vị hoàng thúc cũng phải kính xưng cậu ta là “đại nhân”. Lục hoàng tử cảm thấy khiếp sợ, yên lặng lui tới một bên.

Hữu Xu vốn còn cảm thấy không có gì, bất quá là chút chút tài mọn, nhưng sau khi thoáng nhìn thấy tay

áo dính máu của chủ tử liền giận tím mặt, “Sao ngươi lại bị thương? Là vì bảo vệ ta sao?”

Chẳng sợ biết rõ thực lực cậu cường hãn, mỗi khi gặp nguy hiểm, chủ tử vẫn sẽ ngay giây phút đầu tiên bảo vệ cậu trong lòng, ngược lại khiến cho chính mình mình đầy thương tích, khiến Hữu Xu vừa áy náy vừa đau lòng. Cậu vốn định chơi với Huyền Thanh một chút, hiện tại lại hoàn toàn mất kiên nhẫn, lôi kéo chủ tử trở về phòng xử lý vết thương, thề thốt, “Ngày đại điển đăng cơ, ta muốn Huyền Thanh ngũ lôi oanh đỉnh, không chết tử tế được!”

Vài vị phiên vương ngươi xem ta, ta xem ngươi, cùng nhất trí mà thầm nghĩ: Ngụy quốc sắp biến thiên.

Thánh nguyên đế triệu mấy người Thành vương vào kinh thành đến tột cùng là dụng ý gì, quyền quý cả triều đều trong lòng rõ ràng. Quý tộc mới nổi tất nhiên là ủng hộ cực lực, thế gia lâu năm, nhất là những thân tử năm đó bị cuốn vào sự kiện huyết tể lại đều âm thầm lắc đầu, chỉ chờ nhìn xem Thánh Nguyên đế và quốc sư có kết cục gì.

Con rối mà quốc sư luyện hóa sau khi bị Hữu Xu diệt trừ thì bị phản phệ, nghỉ ngơi mấy ngày mới miễn cưỡng khôi phục nửa thành công lực. Lúc trước hẳn ta cuồng ngạo như thế nào, hiện tại liền có cỡ nào chật vật, nhưng hẳn ta được tăng bốc đã lâu, chỗ nào đồng ý cam tâm nhận thua, lại bắt đầu chuẩn bị dùng cấm thuật Mao Sơn tông tiêu diệt đám người Thành vương. Phát động cấm thuật cần chuẩn bị rất nhiều linh khí, hẳn chỉ có thể áp chế lòng đầy sát niệm, âm thầm trù tính.

Khi Thành vương đến kinh thành thì Chính Hòa đế đã hạ táng, nửa tháng sau chính là đại điển đăng cơ của Thánh Nguyên đế. Huyền Thanh bấm đốt ngón tay hồi lâu mới chọn được ngày tốt, nào ngờ ngự liễn mới vừa đến thiên đàn, không trung liền cuộn cuộn mây đen. Đám tân quý lộ vẻ lo âu, chư vị cự thần lại lục tục đi đến bên cạnh Thành vương, chấp tay hành lễ.

“Tào mỗ bái kiến đại nhân, từ biệt nhiều năm, ngài dung nhan như trước, Tào mỗ lại già rồi.”

“Đại nhân, đây là trưởng tử của bỉ nhân, năm đó ngài đến quý phủ xem xét, còn từng đưa cho hắn một lá bùa bình an.” Lại có một vị cự thần tiến lên chào hỏi, cũng lời nhĩ tử đã lên làm Binh Bộ Thị Lang đến, thúc giục, “Còn thất thần làm chi, nhanh hành lễ với đại nhân.”

Sau khi huyết tể, Hữu Xu từng bị các vị thế gia đại tộc mời đi trừ yêu, kết được một ít thiện duyên. Cậu nhìn chăm chú thanh niên vài lần, gật đầu nói, “Ta nhớ rõ, năm đó hắn mới hai tuổi, chỉ lớn như vậy, mặc một bộ áo đỏ thẫm, giống như khối cầu.”

Cự thần thụ sủng nhược kinh, liên tục thở dài, “Đại nhân ngài trí nhớ thật tốt! Hắn hiện giờ không hề có chỗ tương tự khi còn bé, ngài lại liếc mắt một cái liền nhìn ra.”

Binh Bộ Thị Lang năm nay vừa mới hai mươi hai cảm thấy kinh dị, cũng không dám nhìn thẳng thiếu niên, thầm nghĩ lá bùa bình an được tổ phụ và phụ thân xem như đồ gia truyền hóa ra là vị này đưa, thật là nhìn đoán không ra!

Lục hoàng tử cũng kinh hãi không thôi. Tất cả những người đến chào hỏi vừa rồi đều là cự thần chân chính của Ngụy quốc, lại ở trong triều mấy chục năm, trong tay đều nắm thực quyền. Bọn họ có người quan hệ chặt chẽ, có người lại là đối thủ người chết ta sống, lại đều khúm núm, kinh sợ trước mặt thiếu niên, thiếu niên đến tốt cùng có lai lịch gì? Không, cậu ta hẳn không phải là thiếu niên gì đi? Gặp qua Lý đại nhân lúc hai tuổi, tính toán ít nhất cũng nên ba bốn mươi.

Động tĩnh bên phía Thành vương, Thánh Nguyên để sao có thể nhìn không thấy, lại bởi vì gãy răng cửa, không dám mở miệng, chỉ đành làm một thủ thế với Huyền Thanh, bảo hắn lập tức xua tan mây đen. Huyền Thanh ở thời kỳ toàn thịnh cũng chỉ có thể triệu được một đám mây nhỏ, một đám đông nghìn nghịt trên đỉnh đầu đã sớm vượt qua lực khống chế của hắn.

Hắn tiến lên vài bước, thấp giọng khuyên nhủ, “Hoàng Thượng, mưa to buông xuống, ngài vẫn là ngày khác làm đại điển đăng cơ đi?”

Thánh Nguyên để đợi hai mươi mấy năm mới chờ được ngày này, chỗ nào đồng ý đổi, bước nhanh lên trên thiên đàn, che miệng nói, “Mưa to buông xuống, hết thấy giản lược, tức khắc vang chuông trống nhạc làm lễ tế thiên!” Huyền Thanh làm tể ti, chỉ đành đuổi theo.

Mắt thấy mây đen trên không trung càng lâu càng dày, còn mơ hồ có tiếng sấm lặn lộn ở giữa, triều thần dưới thiên đàn đều đã tâm hoảng ý loạn, vừa nghe quốc sư kêu “quỳ”, liền bịch một tiếng quỳ xuống. Chỉ mỗi mình mấy người Thành vương còn đứng, có vẻ phá lệ bất mắt. Thiếu niên được Thành vương bảo hộ ở bên người nắm đốt ngón tay, nâng giọng nói, “Cư Đông Lâm, ngươi là mệnh giao long tàng uyên, không có số mệnh cá nhảy long môn. Thiên đàn ngươi không tế được, long bào không mặc được, ngôi vị hoàng đế không ngồi được. Nếu ngươi chủ động thiện vị còn có thể giữ được một cái mạng, nhất định muốn nghịch thiên mà đi ắt gặp vận rủi!” Dứt lời chỉ tay sang bên cạnh, giọng điệu chuyển lạnh, “Huyền Thanh, ngươi ám toán bản tôn, bản tôn liền cho ngươi một cái thống khoái.”

Quyền quý mới nổi đều là phe ủng hộ Thánh Nguyên để, nghe lời ấy sôi nổi đứng lên trách cứ, cấm vệ quân thì rút ra bội đao muốn chém đầu thiếu niên. Nhưng chớp mắt sau, tay áo cậu tung bay phát ra mấy lá bùa, bắn về phía quốc sư trên thiên đàn, ở trên đỉnh đầu hình thành một cái ngũ lăng pháp trận. Ánh sáng tím trong pháp trận đại thịnh, lại dẫn tia chớp trên bầu trời xuống, liên tục đánh vào quốc sư.

Bùm bùm một trận, chỗ quốc sư vốn đứng thẳng chỉ còn lại một đám bụi đen, mà Thánh Nguyên để chỉ cách hắn có vài thước lại lông tóc không tổn hại. Mới, mới vừa rồi đến tốt cùng xảy ra chuyện gì? Nhóm tân quý một người ngơ ngốc hơn một người, cấm vệ quân cũng trợn mắt há hốc mồm, ngay cả bội đao trong tay cũng cầm không được.

“Chết? Bị sét đánh chết?” Thánh Nguyên để sợ tới mức lui vài bước, sau đó từ trên chín trăm chín mươi chín bậc thang ngã nhào, ngã đến tan xương nát thịt.

Mọi người đã hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, lại thấy thiếu niên tay áo tung bay phát ra tay áo, đuổi đi mây đen đầy trời, khiến ánh nắng màu da cam chiếu nghiêng xuống, cuối cùng chỉ vào lục hoàng tử, từng câu từng chữ nói, “Ngươi, đi lên đăng cơ.”

“Ngươi đi lên đăng cơ”, năm chữ đơn giản mà lại khí phách cỡ nào, lục hoàng tử lại không dám đáp. Nhưng

chư vị hoàng thúc đứng ở phía sau thiếu niên lại cười nhạt hành lễ, miệng nói “Thánh Thượng”. Ngay sau đó, nhóm quyền quý lâu năm bất luận mượn sức như thế nào cũng không liếc hắt thêm một cái lục tục quỳ gối, cam tâm tình nguyện mà thần phục. Không cần long bào trên thân, càng không cần di chiếu của phụ hoàng, chỉ cần một câu của người nọ, hắn có thể một bước lên mây, đây là loại quyết đoán như thế nào, lại là uy vọng như thế nào?

Lục hoàng tử vô tri vô giác đi lên thiên đàn, nhìn lại, người nọ đã dắt Thành vương đi xa, cả Cung vương, Túc vương, Tĩnh vương, Ly vương, cũng đều biến mất không thấy, giống như đây chỉ là một cảnh mơ hoang đường. Nhưng hắn nhìn dưới chân cháy đen, tinh tường ý thức được đây không phải là mộng, thiếu niên đã từng tới, lại lặng yên không một tiếng động mà rời đi. Lương Giang quả nhiên là một mảnh niết bàn, cũng là cấm thổ...

127. Chương 127: Kiếp Thứ Bảy: Thời Gian - Thần Côn Lăn Lộn Ở Kỷ Nguyên Tinh Tế Như Thế Nào?

Lục hoàng tử có thể sống đến thành niên dưới sự hãm hại của Thánh Nguyên đế, tâm cơ thủ đoạn tự nhiên không kém, sau khi thượng vị im bất không đề cập tới việc tước phiên. Bởi vì hắn là người kế vị mà quý y đại nhân khâm điểm, dù có là trọng thần cây gậy lên mặt đi nữa cũng không dám khó dễ hắn, ngược lại dốc lực tương trợ, thực nhanh liền giúp hắn ngồi vững vàng ngôi vị hoàng đế.

Hắn tuy rằng lòng dạ thâm sâu, lại là người trọng tình trọng nghĩa, mỗi khi đến ngày tết liên phái sứ thần đến Lương Giang tặng lễ, cho vài vị hoàng thúc đều là bảo vật cực kỳ trân quý, cho thiếu niên đều là thức ăn hiếm thấy, cái gì gan rồng tủy phượng, sơn trân hải vị. Cũng bởi vậy, hắn rất được thiếu niên ưu ái, mỗi khi có thiên tai nhân họa trọng đại đều sẽ thu được lời nhắn của đối phương trước, do đó thuận lợi tránh đi. Ngày lâu, uy vọng của hắn ở dân gian ngày càng tăng, có mỹ danh chân long thiên tử.

Hai mươi năm sau khi hắn kế vị, Thành vương bệnh chết, thiếu niên kia cũng theo đó biến mất, không biết là chết hay là ẩn vào biển người mờ mịt.

Thương hải tang điền, năm tháng biến thiên, dòng nước lũ thời gian lấy tư thế không thể ngăn cản rào bước tiến lên trước. Tinh cầu xinh đẹp đã từng bị hai màu lam lục vây quanh cuối cùng biến thành một mảnh hoang vu, rồi dưới sự chữa khỏi của thời gian lại một lần nữa toả sáng sinh cơ. Một phi thuyền bởi vì bị mảnh vụn hành tinh ảnh hưởng mà bỏ lỡ trạm tiếp viện, chỉ có thể đáp xuống nơi đã từng là hành tinh mẹ.

“Tướng quân, đá năng lượng ở hành tinh mẹ cũng không phong phú, càng không có đá năng lượng mà chúng ta cần, đáp xuống đây ngược lại chậm trễ hành trình, chỉ bằng bay về trạm tiếp viện trước đó.” Một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục trung tướng đang mở khoang năng lượng ra xem xét.

“Phái người máy thăm dò ra tìm. Kỷ nguyên diệt thế, từng có ba hành tinh thật lớn và chạm hành tinh mẹ, chúng nó phân biệt đến từ tinh hệ Mata, tinh hệ Magellan và tinh hệ Tiên Nữ có nguồn năng lượng phong phú, nhất định sẽ để lại đá năng lượng trong tàn mảnh va chạm, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng để chúng ta trở lại thủ đô tinh cũng đã đầy đủ.” Một nam tử thân mặc trang phục thượng tướng đi xuống phi thuyền, đứng ở bên vực sâu nhìn ra rừng rậm nguyên thủy xanh um cuộn cuộn xa xa. Hành tinh mẹ đã từng thích hợp cho nhân loại cư trú nhất, hiện tại đã thành nhạc viên của các loại dã thú, biến dị thực vật, trùng thú, trình độ nguy hiểm có thể xếp hạng nhất ở tinh hệ Thái Dương.

Trung tướng nghĩ thấy cũng đúng, lập tức cho cất cánh máy người máy thăm dò, cũng lấy máy theo dõi ra theo dõi. Những sĩ binh còn lại vội vàng kiểm tra mỗi bộ phận của phi thuyền, hoặc là đi đến bên ngoài sắp xếp kiểm tra hoàn cảnh.

Sau khi các hành tinh va chạm với hành tinh mẹ để lại rất nhiều hố trời, phần lớn đá năng lượng ở lại trong đó, người máy thăm dò chỉ cần bay đến phụ cận vài cái hố trời, lại chậm rãi khuếch trương đến những khu vực khác. Không quá nửa giờ, máy theo dõi liền vang lên tiếng “tích tích” thanh thúy, đây là tín hiệu phản ứng khi phát hiện năng lượng.

Trung tướng nhìn chằm chằm một đám màu lửa đỏ trên máy theo dõi, sợ hãi than thở, “Màu sắc sâu như vậy, hẳn là nguồn năng lượng cấp tám trở lên, thậm chí là cấp mười, chỉ cần được hai gram liền đủ cho chúng ta bay về thủ đô tinh, huống chi còn là một khu vực lớn như vậy. Thượng tướng, đây có lẽ là mạch khoáng đá năng lượng, chúng ta phát tài rồi!”

Nam tử tiếp nhận máy theo dõi nghiêm túc nhìn nhìn, mặt mày lạnh lùng như đao phong vẫn chưa nhiễm chút nào vui mừng, “Y theo pháp luật bảo vệ môi trường, hành tinh mẹ là di chỉ văn hóa tự nhiên cấp năm sao, dù phát hiện mạch khoáng đá năng lượng cũng nghiêm cấm bắt luận kẻ nào, bắt luận tổ chức nào khai thác, bao gồm cả quân đội của tôi.”

“Xin lỗi, là tôi quá vui mừng.” Trung tướng lộ ra vẻ tiếc nuối, “Chúng ta chỉ đào đầy đủ đá năng lượng để về thủ đô tinh là được.”

“Ừm, phát hiện này tuyệt đối không thể truyền ra bên ngoài. Chúng ta không lấy, không có nghĩa là người khác sẽ không lấy.” Nam tử trầm giọng phân phó.

Khi nói chuyện, người máy thăm dò đã đáp xuống đáy hố trời, tìm được địa điểm chính xác phát ra năng lượng tiến hành đào móc. Nhưng mà cánh tay người máy của chúng lại bị một lớp đất cứng rắn ngăn cản, thanh lý sạch sẽ lớp bùn đất và thảm thực vật bên ngoài mới phát hiện là một cái cửa đá rất nặng, phía trên khắc đầy đủ các loại phù điêu, có chim bay cá nhảy, nhân loại và kiến trúc, như là đang kể lại một câu chuyện từ xa xưa, hoặc là miêu tả cảnh tượng sinh hoạt ở một thành thị.

Đây hình như không phải một mạch khoáng, mà là một di tích cổ đại. Phân tích ra kết quả này, người máy thăm dò lập tức ngừng động tác, cũng đem hình ảnh gửi đến máy theo dõi. Bên kia, nam tử và một đám cấp dưới đều ngây ngẩn cả người, qua nửa khắc mới hoàn hồn, sau đó ngồi phi thuyền cực nhanh tiến đến hố trời.

Kỷ nguyên diệt thể tiêu diệt phần lớn nhân loại, người sống sót bỏ thời gian mấy trăm năm rời khỏi hành tinh mẹ điều tàn trước mắt, cuối cùng định cư ở tinh hệ Phi Mã, lại bỏ thời gian mấy ngàn năm phát triển khoa học kỹ thuật, cải tạo gen, khiến nhân loại vốn dĩ nhỏ yếu trở thành một chủng tộc cường đại thứ ba vũ trụ. Bọn họ sống chung với các thể sinh mệnh đến từ các tinh hệ lớn, kết hôn, dung hợp, dần dần hình thành văn hóa mới, lịch sử mới. Nhưng bọn họ chưa có một khắc nào quên đi hành tinh mẹ, quên đi bộ dạng ban đầu của nhân loại.

Nhưng tất cả những đồ vật có thể chứng minh bọn họ đến từ nơi nào đều đã bị mai một trong tro bụi và chạm giữa các tiểu hành tinh, dù có đi tìm cội rễ tìm nguồn gốc, cũng chỉ có thể dựa vào tưởng tượng.

Tưởng tượng không có giới hạn, nhưng chung quy không cách nào tái hiện chân thật, mà lịch sử cần nhất chính là chân thật.

Cũng từng có các nhà khảo cổ học siêng năng thăm dò ở mặt ngoài hành tinh mẹ, hy vọng phát hiện một hai di tích, lại đều không có thu hoạch, cuối cùng chỉ có thể mang theo chút ít đồ cổ trở lại tinh hệ Phi Mã. Có thể nói, nếu ai có thể phát hiện một di tích ở hành tinh mẹ, chẳng sợ chỉ là một mảnh hoang tàn đổ nát, đối với toàn nhân loại mà nói cũng là phát hiện cực kỳ vĩ đại. Khoa học kỹ thuật hiện đại càng phát triển, mọi người lại càng mê muội đối với đồ vật từ xưa, đây ước chừng là thiên tính của chủng tộc này.

Không hề nghi ngờ, cánh cửa đá mà người máy thăm dò phát hiện đúng là một di tích thượng cổ, phía trên điêu khắc động thực vật, nhân loại, kiến trúc, khác một trời một vực với hành tinh mẹ hiện tại.

Nam tử tuần mỹ một đường đều nghiên cứu phù điêu trên cửa đá, nỗi lòng mơ hồ khuấy đảo. Cấp dưới vây ở bên cạnh hần mồm năm miệng mười thảo luận, “Đây nhất định là một địa cung.”

“Không không không, tôi thấy như là một ngôi cổ mộ.”

“Nhân loại viễn cổ sao bộ dạng lại xấu như vậy? Cậu nhìn xem, răng nanh trong miệng còn sắc bén hơn cả bá vương long, còn có trên người lại mọc đầu trâu và đầu ngựa. Chẳng lẽ khoa học kỹ thuật viễn cổ đã phát đạt đến kỹ thuật có thể sử dụng gien dung hợp ư? Đây chính là một phát hiện trọng đại, nhất định sẽ làm khiếp sợ giới y học!”

“Nhìn cái này, đây là người sao? Sao chỉ lớn bằng bàn tay? Bụng tròn vo, tứ chi cũng rất gầy, thật ghê tởm! May mắn gien của chúng ta đều trải qua ưu hoá, nếu không bộ dạng xấu như lão tổ tông thật sự là một hồi bi kịch!”

“Đúng, còn khó nhìn hơn cả người Cát Nhã tinh nữa! Cái phát hiện này thật sự phải công bố ra ngoài sao? Luôn cảm thấy thực mất mặt làm sao giờ?”

“Yên tĩnh!” Nam tử tuần mỹ nghe không nổi nữa, âm thanh lạnh lùng nói, “Tin tức tạm thời không được phép công bố, chờ chúng ta xem xét rồi lại nói.” Cuối cùng gửi đi chỉ lệnh cho người máy thăm dò, bảo chúng nó lấy nguyên tố vi lượng từ trong mảnh vụn của cửa đá, đem phân tích niên đại của di chỉ.

Tiến độ nhanh chóng bay lên, bất quá chỉ ngắn ngủn hai giây, đầu kia liền truyền đến một vài số —3400. Kết quả này cũng không chính xác, ở giữa có lẽ tồn tại mấy trăm năm khác biệt, nhưng dù vậy, cũng đủ làm cho cả tinh hệ khiếp sợ. Di chỉ ba nghìn bốn trăm năm trước, nói cách khác so với thời kỳ thượng cổ mà bọn họ dự đoán còn xa xôi hơn, đó là khái niệm như thế nào?

Đều nói vũ trụ có bao nhiêu rộng, trí tưởng tượng của nhân loại liền có bao nhiêu sâu, nhưng mọi người ở đây lại không có một ai có thể tưởng tượng ra hành tinh mẹ ba ngàn năm trước là bộ dạng thế nào, người ở nơi đó lại sinh sống như thế nào. Chính bởi vì không biết được, mới càng tò mò, càng hướng tới, càng mê muội.

“Không phải thượng cổ, mà là viễn cổ. Trời ạ, chúng ta thế mà lại phát hiện một di tích viễn cổ! Khó trách bộ dạng người trên cửa đá thật kỳ quái, bọn họ còn chưa có tiến hóa hoàn toàn đi!” Một sĩ binh kinh hô, trong phi thuyền lập tức vỡ òa.

Nam tử tuần mỹ nhú nhú mày, nổi lòng càng không yên.

Phi thuyền đáp xuống đáy hồ trời thật lớn, tiểu đội mười người nhanh chóng chạy đến bên di tích, dùng các loại máy thấu thị kiểm tra địa tầng xung quanh. Cạy mở cánh cửa này tất nhiên dễ dàng, nhưng nếu tổn hại cấu tạo bên trong, bọn họ gánh không nổi trách nhiệm, chẳng sợ là thượng tướng thân ở địa vị cao, gia thế hiển hách cũng sẽ bị đưa lên toà án quân sự.

“Kỳ quái, nơi này có một luồng năng lượng dao động quấy nhiễu tín hiệu của máy thấu thị, chúng tôi không nhìn thấy dưới địa tầng đến tột cùng chôn cái gì.” Một trinh sát binh lộ ra vẻ mặt hoang mang.

“Vậy làm sao bây giờ? Cánh cửa này còn mở hay không?” Trung tướng do dự không quyết mà nói, “Không thì chúng ta thông báo cho hội khảo cổ học đến tiếp nhận đi? Bọn họ tương đối chuyên nghiệp.”

Nam tử tuần mỹ nhìn chăm chăm dấu tay ở trung tâm cửa đá, vẻ mặt có chút sững sờ. Dấu tay này ước chừng là thứ duy nhất tiếp cận nhân loại hiện đại, hình dạng nó thực bình thường, vừa không phải móng trâu, vó ngựa, tay xương khô, cũng không phải bàn tay bụi như quạt hương bồ, nó thực tinh xảo, năm ngón tay thon dài mà lại tuyệt đẹp, nhìn kỹ, bên trong dường như còn có vân tay mơ mơ hồ hồ, như là từ trên người một nhân loại thái cổ nào đó ấn xuống.

Nam tử không khỏi bắt đầu tưởng tượng bộ dạng người này thế nào, tuổi bao nhiêu, là nam hay là nữ, lại bị lời nói của cấp dưới cắt ngang, âm thanh lạnh lùng nói, “Không có mệnh lệnh của tôi, ai cũng không được để lộ ra tin tức.”

“Vâng!” Chín người còn lại theo thói quen hành lễ nghiêm.

Nam tử nhin không được đặt bàn tay to của mình ở phía trước dấu tay tinh xảo, tưởng tượng mình đang đập tay với cái người ở thời kỳ viễn cổ kia, trong lòng lại sinh ra một loại rung động khó hiểu. Vài vị cấp dưới cũng lộ ra biểu tình hưng trí bưng bưng, trêu chọc nói, “Dấu tay này rất xinh đẹp, hoàn toàn không giống những nhân loại kỳ kỳ quái quái trên cửa. Tướng quân, cũng để tôi kiểm tra xem, nói không chừng đây là lão tổ tông nào đó để lại.”

“Cũng để tôi sờ sờ!” Mọi người hô hào tiến lên.

Nam tử thực không muốn cho người khác đụng chạm vào dấu tay này, rồi lại nói không rõ nguyên nhân, vì thế đổi thành ần lên, hoàn toàn bao phủ dấu tay. Tinh thần lực của nam tử vô cùng cường hãn, trong lơ đãng tiết ra một chút, lại bị dấu tay hấp thu sau đó đưa vào cơ quan, khiến cửa đá chậm rãi mở ra. Tiếng vang ken két cổ xưa tựa như từ ba ngàn năm trước truyền đến, làm bọn họ nghiêm nghị lên.

Sau khi cửa đá hoàn toàn mở ra lộ ra một thông đạo tối đen, vẫn luôn kéo dài xuống phía dưới, giống như

không có cuối. Nam tử cầm lấy vũ khí dẫn đầu bước vào, chín người còn lại lập tức theo sát. Thời kỳ viễn cổ khoa học kỹ thuật còn thực lạc hậu, cho nên bọn họ hoàn toàn không cần bàn khoăn cơ quan trong địa cung, dù nghe thấy tiếng cửa đá nhanh chóng khép lại cũng không bối rối, nếu vạn bất đắc dĩ, chung quy có thể cho nổ một đường hầm đi ra ngoài.

Xuống từng bậc từng bậc thang, đi qua một cái lại một cái động quật, nhiệt độ vốn còn ấm áp như xuân chậm rãi trở nên rét lạnh tận xương, may mắn quân trang bọn họ mặc có công năng bảo trì nhiệt độ cơ thể, nếu không nhất định sẽ bị đông chết. Xuống đến động quật thứ mười tám, phía trước đột nhiên xuất hiện một cung điện to lớn, trần điện được khảm một viên dạ minh châu, chẳng sợ ba ngàn năm đi qua, vẫn như cũ rực rỡ chói mắt.

“Tướng quân, năng lượng trong cung điện phản ứng thực mãnh liệt, nhìn ra đã đạt tới cấp mười!” Một sĩ binh giờ cao máy kiểm tra kêu càng càng ngày càng dồn dập trong tay, trên đó biểu hiện ra màu đỏ thẫm như máu tươi.

Mặc kệ trong cung điện có cái gì, thì nhất định thuộc về nguồn năng lượng cấp mười. Tổ chức năng lượng tinh tế phân chia khoáng sản thành mười cấp bậc dựa theo năng lượng tồn trữ lớn nhỏ. Cấp một tới ba phổ biến nhất, sản lượng cũng phong phú nhất, phần lớn dùng cho dân sinh; cấp bốn tới sáu tương đối thưa thớt, chủ yếu dùng cho công nghiệp; cấp bảy tới tám cực kỳ hiếm thấy, phần lớn dùng cho quân sự, một số nhỏ làm nguồn năng lượng dự trữ bảo tồn lại; cấp chín, mười là tồn tại trong truyền thuyết, rất nhiều người cùng cực cả đời đều chưa từng thấy qua.

Đương nhiên cũng có một số nhỏ thế gia cao nhất nắm giữ quặng mỏ năng lượng cấp chín, mười, nhưng đều không ngoại lệ sản lượng đều rất thấp, chỉ có thể cung cấp được lượng cần hàng ngày cho một hai siêu cơ giáp mà thôi. Nam tử tuần mỹ trước mắt đến từ Cơ gia truyền thừa mấy ngàn năm, nghe nói gia phả có thể ngược dòng đến thời kỳ viễn cổ, cũng không biết là thật hay là giả. Nhưng có thể khẳng định chính là, nội tình của Cơ gia thực hùng hậu, thậm chí vượt xa hoàng tộc, mạch khoáng cấp chín mười nắm giữ trong tay bọn họ không nói là rất nhiều, nhưng cũng không ít.

Cho nên, khi mọi người kích động khó nhịn, nam tử lại phá lệ trấn định, dùng súng năng lượng đẩy bụi gai đã héo rũ phủ kín toàn bộ mặt đất ra, vững bước đi đến cung điện.

Cửa điện vẫn như cũ đóng chặt, phía trên có khắc một dấu tay, nam tử cũng làm giống như trước, thuận lợi tiến vào nội điện, sau đó bị cảnh tượng xanh vàng rực rỡ trước mắt làm đứng hình. Nội điện là từ cẩm thạch và hoàng kim tạo thành, vả lại mỗi một chỗ phù điêu hội tụ đều được khảm một viên dạ minh châu, nhìn qua rạng rỡ ánh sáng, rực rỡ chói mắt. Ở hiện đại, mấy thứ này thua xa một khối đá năng lượng cấp ba, nhưng ở viễn cổ, lại chỉ có người quyền lực đứng đầu mới có thể sử dụng. Điểm này đã trải qua nhiều nhà khảo cổ học chứng thực, vả lại đã tìm được chứng cứ xác thực.

Nhân loại viễn cổ yêu thích mấy kim loại như hoàng kim, bạc trắng, thanh đồng, cũng thích mấy loại bảo vật trân châu, ngọc thạch, mã não, nhưng chúng chỉ thuộc về một nhóm người có quyền thế nhất, cũng giống như đức xã hội hiện đại. Nói cách khác, địa cung này rất có thể là thuộc về một vị đế vương nào đó thời kỳ viễn cổ.

“Chúng ta, chúng ta dường như tìm được một vương triều đã mất! Đây nhất định là cung điện của một vị quốc vương vĩ đại! Anh xem, đó là đồ đằng của hoàng tộc Hoa Hạ —— rồng!” Trung tướng chỉ vào phù

điều như thật trên cây cột, sợ hãi than.

Nam tử tuần mỹ nhìn kỹ hai cái liền đi đến chỗ càng sâu, sau đó hô hấp ngừng lại. Vòng qua cột đứng và bình phong, chỗ sâu nhất cung điện lại song song đặt hai cái quan tài thủy tinh thật lớn, một cái trong đó trống không, một cái khác lại đồ đầy chất lỏng trong suốt màu hổ phách, bên trong dường như có một thi thể đang chìm chìm nổi nổi.

Thi thể? Làm sao có thể? Hơn ba nghìn bốn trăm năm qua đi, dù là kỹ thuật chống phân hủy tốt hơn nữa, thì cũng đã sớm hóa thành tro tàn, huống chi còn ngâm trong chất lỏng? Nam tử đi nhanh hơn hai bước, dễ dàng nhảy lên tể đàn cao tới năm thước, nhìn vào trong quan tài...

Thành thịch, thành thịch, thành thịch, là trái tim ai đang kịch liệt nhảy lên? Nam tử che ngực trái, chỉ cảm thấy bên tai một trận vù vù, chợt đầu óc một mảnh trống không. Cảnh tượng trước mắt hiển nhiên đã vượt qua dự đoán của hắn rất nhiều, lại làm hắn nháy mắt mất đi năng lực tự hỏi. Trôi nổi trong chất lỏng màu hổ phách không phải là một thi thể rã thành khung xương, mà là một thiếu niên đang ngủ say. Quan tài cũng không dày, thậm chí không có nóc, thiếu niên lại hoàn hảo không tổn hao gì, sinh cơ bông bột.

Cậu ấy có đôi môi mềm mại phần hồng tựa đoá hoa, da thịt bóng loáng như ngọc phiếm ánh sáng nhạt trong suốt, mặt mày không một chỗ nào không tinh xảo, không một chỗ nào không thỏa đáng, dung mạo chưa bao giờ trải qua sàng chọn và tạo hình trọng tổ tiên, lại càng xuất sắc hơn so với phần lớn người hiện đại. Mười ngón tay mảnh khảnh của cậu ấy nhẹ nhàng giao nhau đặt trên bụng, thân mặc một bộ trường bào màu trắng mỏng manh, dưới chất lỏng mà gần như trong suốt, hiện ra địa phương tư mật nhất. Mái tóc đen dài đến mắt cá chân lại nồng đậm như mây của cậu ấy theo nước gợn cao thấp chìm nổi nhộn nhạo, càng khiến cho thiếu niên như bạch ngọc được phụ trợ đến tựa như ảo mộng.

Dù là bỉ ngạn hoa đoá đoá nở rộ hùng hực khí thế trong nước, cũng không sánh bằng một phần vạn quang hoa và mỹ lệ của cậu ấy.

Hô hấp của nam tử càng ngày càng ồ ồ, tim đập càng ngày càng hỗn loạn, không tìm lòng nổi mà vươn tay vuốt ve dung nhan diễm đảm của thiếu niên, lại bị tiếng than sợ hãi của cấp dưới cắt ngang, “Thượng đế ơi! Nơi này có một thi thể bảo tồn hoàn hảo! Quan tài không dày, cũng không làm xử lý chống phân hủy, tôi không biết nhân loại viễn cổ đến tốt cùng là làm như thế nào nữa!”

“Ông trời ạ! Đây là nhân loại viễn cổ à? Rất đẹp! Một chút cũng không giống phù điêu trên cửa đá! Cậu ta là ai vậy, chủ nhân của cung điện này ư?” Lại có một người bò lên, chặc chặc tán thưởng.

Mọi người nghe thấy động tĩnh tất cả đều nhảy lên tể đàn, vây quanh quan tài đối tới đối lui, hai mắt sáng lên. Nam tử trong cơn mê say nháy mắt thanh tỉnh, sau đó lộ ra biểu tình ẩn giận, dùng tinh thần lực dẫn dắt bỉ ngạn hoa trong nước chậm rãi phiêu động, che khuất bộ phận bí ẩn nhất mà lại tình cảm nhất của thiếu niên. Bộ dạng này của cậu ấy rất dễ khiến người ta phạm tội, dù nam tử là nam thần hệ cấm dục nổi danh đế quốc cũng nhịn không được nổi lên phản ứng sinh lý.

“Thí nghiệm hô hấp và tim đập của cậu ta một chút.” Hắn dùng vạt áo quân trang che khuất hạ bộ nhô lên cao cao, cuối cùng nửa quỳ trên mặt đất, nhìn chăm chăm vào bên trong. Ánh mắt hắn luyến tiếc rời khỏi thiếu niên dù là một giây đồng hồ, ngay cả bọt khí dính trên lông mi dày rậm của cậu ấy cũng có thể lấp

đi lặp lại nhìn rồi lại nhìn.

Màu da khỏe mạnh như thế, khuôn mặt trơn bóng xinh đẹp như thế, làm sao có thể là một thi thể? Cậu ấy nhất định là đang ngủ, có lẽ một giây sau liền mở mắt ra, lộ ra con ngươi đen trắng rõ ràng lại trong suốt thấy đáy. Nam tử miên man suy nghĩ, nổi lòng rục rịch.

Một sĩ binh lấy máy kiểm tra sinh mệnh ra, nhắm ngay quan tài phân hình, sau đó thất vọng lắc đầu, “Tướng quân, đây đích thật là một thi thể, không có hô hấp và nhịp tim.” Nghĩ đến cũng đúng, một cái cửa đá phong bế hơn ba ngàn năm, làm sao có thể khó hiểu mà nhảy ra một người sống, còn nằm ở trong quan tài.

“Những chất lỏng này tồn trữ năng lượng cực lớn, theo dụng cụ kiểm tra đo lường, ít nhất tương đương nguồn năng lượng cấp mười, khó trách qua hơn ba ngàn năm thi thể còn chưa hư thối.” Trình sát binh dùng dụng cụ hút ra một giọt chất lỏng kiểm tra đo lường, cuối cùng lộ ra biểu tình kích động khó nhịn. Trí tuệ của nhân loại viễn cổ thật sâu, vận khí lại thật nghịch thiên, thế mà ngay cả dịch năng lượng cấp mười cũng có thể tìm được. Vị quốc vương này ở niên đại của cậu ta nhất định là nhân vật vô cùng tài giỏi, nếu không tuyệt đối sẽ không xây dựng được một cung điện to lớn mà lại thần bí như vậy để an trí thi thể của cậu ta.

“Nhân loại viễn cổ nhất định là dựa theo tướng mạo để phân chia quyền lực, cậu xem, những nhân vật trên tường một người xấu hơn một người, so với thi thể trong quan tài căn bản là khác nhau trên trời dưới đất!” Một sĩ binh ghé vào vách tường phía sau quan tài nghiêm túc nghiên cứu.

Nam tử thất vọng, hô hấp ngừng lại hồi lâu đột nhiên buông ra, lại khiến ngực bị đâm đến phát đau. Thiếu niên sao lại chỉ là thi thể? Hắn không muốn tin tưởng, rồi lại không thể không tin, cầm máy kiểm tra sinh mệnh nhiều lần kiểm tra thực hư, cuối cùng hết hy vọng.

“Tướng quân, trên bức tường này cũng có dấu tay, hẳn là còn có một cái cung thất, anh mau đến xem xem!”

“Không sai, đích thật là một căn phòng, năng lượng dao động bên trong cũng không nhỏ, ít nhất trên cấp tám.” Trình sát binh kinh ngạc vạn phần hô.

Nam tử quỳ gối bên quan tài ngóng nhìn thiếu niên, giống như cái gì cũng không nghe thấy, chờ mấy thuộc hạ nhảy lên lay bả vai mới nhắm mắt, trầm mặc đi đến chỗ tường đá. Những bức tường đó thực cổ quái, chỉ có đưa vào tinh thần lực của hắn mới có thể mở ra, có điều bởi vì hắn là thể chất và tinh thần lực cấp SSS, có thể mở ra di tích viễn cổ cũng không phải thần kỳ như thế nào.

Đồ vật từ xưa thường thường ẩn chứa lực lượng cường đại mà lại thần bí, không phải cường giả không thể đạt được, có lẽ đây là “thiên mệnh” mà cổ ngữ nói, người khác hâm mộ cũng hâm mộ không được.

Tường đá chậm rãi mở ra dưới sự thúc giục tinh thần lực của hắn, lộ ra vàng bạc châu báu chất đống cả phòng. Mọi người dùng tay che mặt mới hòa hoãn lại được, nếu không nhất định sẽ bị ánh sáng năm màu rục rịch chọc mù. Nhưng mà mấy ngàn năm đi qua, theo đuổi của nhân loại đối với tài phú đã thay đổi lớn, năng lượng trở thành thứ quan trọng nhất, dùng đá năng lượng cao cấp tạo ra châu báu mới tính là xa xỉ

phẩm, mấy thứ này đặt ở bên ngoài bất quá là vật trang sức không đáng giá tiền mà thôi.

Mọi người dùng máy dò xét nhiều lần kiểm tra, rốt cuộc lấy từ dưới đáy ra một cái rương nhỏ, từ tiếng gọi ý dồn dập và ánh sáng màu đỏ thắm mà phán đoán, bên trong hẳn là đá năng lượng phẩm cấp cực cao. Nhưng sau khi mở ra, bên trong lại là rất nhiều tờ giấy màu vàng tràn ngập chữ viết màu son, cũng có tờ giấy trống xếp ở phía dưới, có mấy bình tiêu bản sâu, mấy khối tinh thạch tối đen, vài con búp bê gỗ, cộng thêm một thanh chủy thủ.

Nam tử không cho cấp dưới tự tiện đụng chạm vào rương, không hề nghi ngờ, đây là di vật thuộc về thiếu niên. Trong lòng hắn yên lặng nói một câu xin lỗi, sau đó lấy đồ vật ra kiểm kê. Trình sát bình dùng máy kiểm tra nhất nhất phân hình, hoảng sợ nói, “Tướng quân, mấy thứ này đều ẩn chứa năng lượng khổng lồ. Cấp bậc năng lượng của mấy tờ giấy viết chữ đó là cấp tám, không viết chữ là cấp năm, tiêu bản sâu từ cấp ba đến cấp tám, tượng búp bê gỗ cấp bảy, chủy thủ cấp bảy, mấy hắc tinh thạch đó cấp chín đến mười!”

Ngoại trừ hắc tinh thạch không rõ chủng loại, những đồ vật còn lại đều là đồ vật hết sức bình thường, lại ẩn chứa năng lượng còn khổng lồ hơn cả khoáng thạch năng lượng, việc này quả thực chưa từng nhìn thấy chưa từng nghe thấy. Nhưng liên tưởng đến sự thần bí khó lường của nhân loại viễn cổ, bọn họ lại thực nhanh bình thường trở lại. Chỉ cần mang mấy đồ vật này về nghiên cứu, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể phá giải bí mật của cổ nhân.

Kỳ thật bọn họ sót mất một nguồn năng lượng khổng lồ nhất, đó chính là thiếu niên đang ngủ say trong quan tài thủy tinh, bởi vì có chất lỏng màu hổ phách che giấu, mới dễ dàng che giấu. Nhưng nam tử hiển nhiên cũng không tính toán mang đi bất luận một thứ đồ vật nào, hắn dựa theo nguyên dạng thả chúng lại rương, trầm giọng nói, “Mấy thứ đồ cổ này, chúng ta không thể cầm lên phi thuyền bổ sung năng lượng, chúng nó thuộc về sở hữu của quốc vương cung điện.”

Vài sĩ binh bị lời nói chính khí凛冽 của tướng quân làm cho xấu hổ không thôi, nhịn đau đi đến bên ngoài, lại thấy hắn chỉ vào quan tài thủy tinh, như đinh đóng cột nói, “Mang nó đi!”

Sĩ binh, “...” đã nói thuộc sở hữu của quốc vương cung điện mà?

Hết chương 127

128. Chương 128

Mang một cái quan tài thủy tinh đi đối với mấy sĩ binh này mà nói không phải là việc khó, nhưng vấn đề ở chỗ: nơi này không phải là khu mai táng, mà là một di tích viễn cổ. Bộ quan tài thủy tinh và tể đàn là từ một khối thủy tinh chỉnh thể đánh bóng thành, muốn mang nó đi, tất phải tách hai cái ra, từ đó tạo thành hư hỏng khó có thể tu bổ đối với di tích. Việc này trong pháp luật tinh tế thuộc về “tội phá hư di sản văn hóa”, trách nhiệm vô cùng lớn, dù là Cơ tướng quân gia thể hiển hách, cũng có khả năng bị phán lưu đầy năm trăm năm. Năm trăm năm, cũng không biết có thể còn sống trở lại tinh hệ Phi Mã hay không.

Bọn lính do dự không quyết nhìn vào phía trong, trung tướng lập tức kéo thủ trưởng đến một bên, thấp giọng khuyên nhủ, “Tướng quân, ngôi mộ cổ này là di tích viễn cổ đầu tiên mà hiện nay nhân loại phát hiện, cần phải trình báo lên quốc hội. Nếu anh phá hỏng quan tài thủy tinh mang đi, người hội khảo cổ học đến đây nhất định sẽ phát hiện, sau đó kiện cáo chúng ta. Bệnh tình của lão gia tử càng ngày càng nghiêm trọng, mấy người anh em gấp đến đỏ mắt ở nhà anh đang lo không tìm ra nhược điểm của anh, anh ngàn vạn lần đừng hồ đồ.”

“Ai nói muốn trình báo quốc hội? Cậu cho là mấy lão già quốc hội biết được trong cổ mộ có giấu rất nhiều đồ cổ có năng lượng thật lớn thì sẽ thật sự bảo hộ nó sao? Cậu nghĩ sai rồi, bản tính tham lam của bọn họ sẽ lộ rõ, sau đó dùng hết tất cả thủ đoạn phá hủy đoạt lấy, cuối cùng khiến nó triệt để biến mất. Tôi không thể bỏ lại một mình cậu ấy ở đây.” Nam tử nhảy lên tề đàn, dùng ánh mắt chuyên chú mà lại si mê chăm chú nhìn thiếu niên trôi nổi trong khóm hoa và nước gợn. Hắn muốn cho cậu an an tĩnh tĩnh ngủ say, không bị bất luận kẻ nào quấy rầy, không bị bất luận kẻ nào thương tổn.

“Ý của anh là chúng ta giấu diếm không báo à?” Trung tướng nhướn mày.

“Chuyện giấu diếm không báo cậu chưa từng làm qua hả?” Nam tử không quay đầu lại hỏi.

Làm rồi, còn không ít. Đừng thấy tướng quân diện mạo cương nghị chính trực, kỳ thật tim đã sớm đen tận cùng, bề ngoài là thần bảo hộ của đế quốc, sau lưng lại muốn làm gì thì làm, hoành hành vô kỷ. Nếu ngôi mộ cổ này không thể khiến cho hắn hứng thú, sau đó tự nhiên sẽ báo cho quốc hội, nhưng nếu nhìn trúng, cho dù không từ thủ đoạn cũng muốn chiếm thành của mình. Cái gì mà “thuộc về sở hữu của quốc vương cung điện”, đều là mấy lời nói hoa mỹ thôi, khái quát lên cũng chỉ có ba chữ —— không coi trọng.

Trung tướng nhảy lên tề đàn, nhìn chằm chằm thiếu niên ngâm trong nước, mơ hồ phát ra ánh sáng nhạt, than thở nói, “Thật đẹp, khó trách anh thích! Thần tượng tình hệ mới Jessica gần đây nổi đến rồi tinh rồi mù so với cậu ta vẫn còn kém một chút linh khí. Tôi rất ngạc nhiên khi cậu ta mở to mắt là bộ dạng thế nào.”

Nam tử rất muốn cởi quân trang che khuất toàn bộ thiếu niên, rồi lại lo lắng bụi bặm dính phía trên làm dơ cậu, chỉ đành âm thanh lạnh lùng nói, “Đi xuống, không cho phép nhìn cậu ấy!”

Không phải chỉ là một khối thi thể sao? Có cái gì không thể nhìn? Trung tướng biểu tình hoang mang, nhưng cũng không dám vượt râu hùm, chỉ đành phần nộ nhảy xuống, nói với vài sĩ binh, “Đi lên phi thuyền tìm công cụ lại đây, tướng quân muốn mang quan tài thủy tinh đi. Cổ mộ này là cơ mật cao nhất quân đoàn, người tiết lộ lấy quân pháp xử trí!”

Mấy người này đều là tâm phúc của Cơ tướng quân, tự nhiên chỉ nghe lệnh hắn, lợi dụng máy kiểm tra tìm được một cái cửa thông gió, sau khi dùng pháo hạt nổ tung liền chui ra ngoài.

Nam tử tuần mỹ, cũng chính là Cơ Trường Dạ, thượng tướng quân đoàn Đệ Nhất của đế quốc, rốt cuộc đời ánh mắt từ trên thân thể xinh đẹp của thiếu niên sang chữ viết trên tề đàn. Hắn mở trí não ra nhất nhất phân hình, hy vọng có thể từ đó biết được thân phận và tên tuổi thiếu niên. Nhưng mà lịch sử nhân loại tồn tại rất nhiều chỗ trống và điểm gián đoạn, căn cứ vào tư liệu khảo cổ hiện có, trí não hoàn toàn không có biện pháp phân tích ra tin tức ẩn chứa trong những chữ viết đó.

Nhưng một trinh sát binh đã có phát hiện mới, hoảng sợ nói, “Tướng quân, có lẽ suy đoán của chúng ta là sai lầm. Nguyên tố vi lượng lấy từ cánh cửa đá bên ngoài biểu hiện lịch sử của ngôi mộ cổ này là khoảng ba nghìn bốn trăm năm, nhưng mà nguyên tố vi lượng lấy ra từ quan tài thủy tinh, cột trụ, nền gạch, gia cụ, đồ sứ thì mỗi cái lại đều có niên hạn, ngắn nhất chính là ba nghìn bốn trăm năm, dài nhất đạt tới tám ngàn năm. Tướng quân, nơi này sợ rằng không chỉ là cổ mộ của một vương triều, rất có thể là cổ mộ của rất nhiều vương triều, mà mỗi một vương triều đều trải qua lượng lớn tu sửa cải biến mới có thể xuất hiện loại tình huống này. Nơi này không phải là di tích viễn cổ gì, mà là di tích thái cổ càng xa xưa hơn.”

“Thượng đế, cậu thật sự không có tính sai chứ? Thái cổ, đây chính là thái cổ đó!” Một binh lính tóc vàng mắt lam kích động lôi kéo tóc mình. Phát hiện này rất rung động lòng người, nếu để bên ngoài biết, nhất định sẽ nhắc lên sóng to gió lớn. Hẳn ta đã có thể tưởng tượng được cảnh tượng các nhà khảo cổ học toàn tỉnh hệ Phi Mã chen chúc mà đến.

Hiển nhiên Cơ Trường Dạ cũng nghĩ đến điều đó, sắc mặt dần dần âm trầm xuống. Hắn tuyệt đối không thể để bên ngoài biết được tin tức này, chẳng sợ mang thiếu niên đi, hắn cũng sẽ không để bất luận kẻ nào phá hư cung điện và di vật của cậu ấy.

“Em an tâm ngủ đi, tôi sẽ bảo hộ hết thảy của em.” Hai tay hắn chống hai bên mép quan tài, dùng giọng điệu thuần hậu mà lại mềm mại nói. Nếu nơi này chỉ là di tích bình thường, không có một chút năng lượng dao động, mấy lão già quốc hội có lẽ sẽ phái người bảo vệ nó. Nhưng nó thật sự là rất đặc biệt, tất cả vật phẩm đều tản mát ra từ trường năng lượng cường đại, mà thiếu niên lại càng hơn thế. Hắn không cần nghĩ cũng biết, nếu giao cậu ấy cho cấp trên, những khoa học gia cuồng nhiệt đó nhất định sẽ dùng các loại phương pháp phân tích khối thân thể vô cùng xinh đẹp này.

Bọn họ sẽ cắt đi mái tóc đen như mây như sương của cậu, đâm rách da thịt bóng loáng như ngọc của cậu, thậm chí xé mở lồng ngực và phần bụng bằng phẳng của cậu. Những cảnh tượng máu tươi đầm đìa đó chỉ mới vừa nổi lên trong đầu óc Cơ Trường Dạ, liền khiến tinh thần lực mệnh mỏng như vũ trụ của hắn bắt đầu cuộn cuộn nổi lên gió lốc.

Nhận thấy được chất lỏng trong quan tài thủy tinh bị tinh thần lực của mình kích lên tầng tầng gợn sóng, hắn lập tức đè nén cảm giác cuồng loạn xuống, áy náy nói, “Xin lỗi, tôi không phải cố ý. Lần sau nhất định khắc chế.” Hắn không muốn đem thiếu niên thành thi thể mà đối đãi, ở trong mắt hắn, đối phương bất quá là ngủ một giấc mà thôi, chẳng sợ giấc ngủ này quá mức dài lâu, lâu đến mức cả đời này cũng không thể tỉnh lại.

“Tướng quân, tướng quân?” Trinh sát binh vẫn luôn nghiên cứu bích hoạ và phù điêu muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Cơ Trường Dạ quay đầu nhìn lại.

“Anh nói mấy bức bích hoạ và phù điêu này là tả thực sao?”

“Căn cứ theo cách nói của giới khảo cổ, bình thường thì bích hoạ và phù điêu trong cổ mộ đều là ghi chép lại cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ, có ghi thực, cũng có khoa trương, nhưng phần lớn là tả thực. Cậu có phát hiện gì?” Cơ Trường Dạ cũng muốn hiểu rõ thân phận thiếu niên, vì thế nhảy xuống tề đàn đi đến bức tường cung điện.

“Tướng quân anh tới xem, mấy vách tường này chia làm vài khối lớn, từ hình tượng của người và vật, phong cách kiến trúc trên đó để phán đoán, mỗi một khối chính là một vương triều. Nói cách khác phán đoán trước đó của chúng ta không sai, nơi này là lăng mộ của các đời quốc vương. Nhưng một điểm kỳ quái nhất chính là: mỗi một triều đại đều sẽ xuất hiện bóng dáng thiếu niên đó, hơn nữa thân phận đều rất danh vọng. Anh xem, đây là cậu ta, đang đứng trên một tòa thành lâu tiếp thu vận dân quỳ lạy; cái này cũng là cậu ta, cùng một nam tử mang vương miện song song ngồi trên vương tọa; cái này, cái này, cái này... Còn có cái này thần kỳ nhất, cậu ta lại bay ở trên trời, dưới chân là một thành thị, rất nhiều người đứng ở đầu đường nhìn lên cậu ta, tình cảnh thực long trọng.”

Trình sát binh cảm giác tam quan mình cũng sắp nổ banh rồi, ngạc nhiên nói, “Tướng quân, không phải nói cổ nhân thực nhỏ yếu, vừa không có tinh thần lực và dị năng, cũng không có thể chất cường hóa sao? Cậu ta sao lại biết bay? Đây là chuyện mà đặc chủng nhân thể chất và tinh thần lực đều đạt tới cấp SSS mới có thể làm được! Cái này hẳn là cổ nhân tưởng tượng ra đi?”

Cơ Trường Dạ nhìn chằm chằm bích hoạ và phù điêu, hồi lâu không đáp. Cho dù đồ án trên vách tường thực phức tạp, bao gồm rất nhiều động vật, thực vật, nhân vật, kiến trúc, nhưng người xây dựng là muốn làm nổi bật ra hình tượng của thiếu niên, miêu tả cậu phá lệ tinh tế. Mỗi cái nhãn mặt mỉm cười, nhất cử nhất động của cậu, thậm chí ngay cả mỗi một sợi tóc, cũng được họa bút hoặc đao khắc nhất nhất phác hoạ tạo hình, mà những người còn lại, bao gồm cả nam tử cao lớn nhiều lần đứng ở bên cạnh cậu, đều là diện mạo mơ hồ.

Thiếu niên còn trẻ tuổi như thế, không có khả năng xây dựng lăng mộ cho mình sớm như vậy, cho nên Cơ Trường Dạ rất có lý do hoài nghi đây là người khác xây dựng để an trí cậu, bởi vậy hết thảy xung quanh đều thành làm nền cho cậu. Mặc kệ người kia là ai, tình cảm đối với thiếu niên tuyệt đối không đơn thuần.

Nghĩ đến đây, ngực hắn vô duyên vô cớ bị đè nén một trận, không cho là đúng mà trầm nghĩ: có thể tiêu phí nhiều tinh lực như vậy kiến tạo mộ địa cho thiếu niên, vì cái gì không bảo hộ cậu ấy lúc còn sống cho tốt? Nếu như là mình, nhất định sẽ không để cho cậu ấy gặp bất luận nguy hiểm gì.

Hắn bình tĩnh nhìn trong chốc lát, nói, “Phân hình bích hoạ và phù điêu, sau khi trở về tôi tìm vài người tin cậy phá giải.” Đối với chiều ngang niên đại, trong lúc nhất thời hắn cũng không tìm ra đáp án, bức phi thiên đồ kia, hẳn là tưởng tượng đi.

“Vâng.” Trình sát binh vừa phân hình vừa nói đầu đầu, “Tướng quân, nghe nói tuổi thọ của cổ nhân đều rất ngắn, tuổi thọ bình quân của người thượng cổ là một trăm, tuổi thọ bình quân của người viễn cổ là bảy mươi, tuổi thọ bình quân của người thái cổ là bốn mươi lăm đến năm mươi. Đặt ở hiện tại quả thực khó có thể tưởng tượng!” Bởi vì giên không ngừng ưu hoá, thể chất không ngừng tăng cường, tuổi thọ bình quân của người hiện đại là bốn trăm năm mươi tuổi, đặc chủng nhân giống như tướng quân thì có thể sống đến tám chín trăm tuổi. Bốn mươi lăm, đối với bọn họ mà nói vẫn là thời tuổi thơ, cổ nhân thì đã sớm tử vong.

“Tướng quân, có thể lấy một ít tế bào da hoặc tóc để tôi kiểm tra tuổi tác vị quốc vương này một chút không? Cậu ta nhìn qua thật nhỏ, hẳn là mới mười hai mười ba tuổi đi?” Trình sát binh đi đến bên tế đàn, biểu tình thêm nhỏ dãi.

“Không cho phép động đến cậu ấy.” Giọng điệu Cơ Trường Dạ lạnh lùng, dọa sĩ binh sợ tới mức rụt lui cổ.

Khi nói chuyện, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, trung tướng dẫn vài tên sĩ binh rất nhanh chạy vào, từ trong không gian đổ ra rất nhiều dụng cụ. Bọn họ là quân nhân, bỏ trong không gian tùy thân đều là vũ khí và công cụ cầu sinh, nhưng muốn dỡ bỏ một quan tài thủy tinh trong cổ mộ, còn phải tìm công cụ càng tinh vi mới được, vì thế phải đi thêm một chuyến.

“Trước khi đào móc chúng ta còn phải tiến hành thăm dò đối với địa chất và từ trường xung quanh, nếu không sẽ tạo thành phá hủy càng lớn đối với cổ mộ.” Trung tướng đem máy kiểm tra công năng khác nhau phân biệt đặt ở vị trí thích hợp nhất, sau đó đưa bản đồ 4D của hiện trường vào trí não, để tính toán ra phương án cắt tốt nhất. Trước đó, bọn họ còn phải chế tạo riêng cho quan tài thủy tinh một cái nóc, miễn cho dụng hồng thiếu niên ở trong nước.

Cơ Trường Dạ đứng bên ngoài vòng vây, miễn cưỡng kiềm chế kích động trong lòng. Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy thiếu niên, hắn liền quyết định đem cậu làm của riêng, chẳng sợ mạo hiểm bị phán lưu đây.

“Từ từ, chỉ sợ chúng ta không thể mang cậu ta ra ngoài.” Lời trung tướng nói khiến sắc mặt hắn nghiêm nghị.

Hắn trầm giọng mở miệng, “Vì cái gì? Tốt nhất cậu cho tôi một giải thích hợp lý.”

“Tướng quân anh tới xem bản đồ từ trường phản ứng đi.” Trung tướng nhấn vào trí não, chiếu ra hình ảnh 4D, “Vừa rồi chúng ta chỉ lo phân hình vật phẩm, không có phân hình mặt đất, anh tới xem, khu vực màu đỏ là từ trường năng lượng, lấy quan tài thủy tinh làm tâm, hình thành một đồ hình độc đáo, từ bên ngoài đến bên trong, năng lượng càng ngày càng tập trung, càng ngày càng lớn mạnh, giống như đem năng lượng ở xung quanh cuộn cuộn không ngừng rút ra cung ứng cho chất lỏng trong quan tài, để bảo toàn thi thể quốc vương. Nếu chúng ta cắt quan tài thủy tinh đi, tương đương phá hủy từ trường năng lượng này, kết quả rất có thể dẫn đến thi thể nhanh chóng hư thối!”

Cơ Trường Dạ nhìn chằm chằm bản đồ 4D, ánh mắt lóe ra bất định. Đây là một hình sao sáu cánh cực kỳ phức tạp lại cực kỳ đối xứng, bên ngoài dùng vòng tròn bao vây, mà còn được khảm văn tự cổ xưa mà lại huyền ảo, tuy rằng nói không rõ đến tột cùng nó có tác dụng gì, nhưng có thể suy đoán, mỗi một đường nét của nó đều mang đủ quy luật không thể phá hư. Bất luận một nét nào đứt gãy, đều sẽ dẫn đến từ trường năng lượng biến mất, mà chất lỏng trong quan tài thủy tinh cũng sẽ biến thành nước bình thường.

“Có loại dịch năng lượng nào có thể thay thế loại nước này hay không?” Hắn trầm ngâm nói, “Trong tay của tôi có vài suối nước nóng từ dịch năng lượng cấp mười hình thành.”

“Không biết. Tính phá hủy của dịch năng lượng cấp mười rất mạnh, chỉ có đặc chủng nhân mới có thể hấp thu và trấn an phần tử từ trường bạo liệt của nó. Trừ khi vị quốc vương này cũng là đặc chủng nhân, nếu không không thể dùng dịch năng lượng cấp mười ngâm. Tôi không biết cổ nhân làm như thế nào, nhưng chất lỏng trong quan tài thủy tinh của cậu ta không phải bất luận một loại nào mà hiện nay chúng ta phát hiện, phần tử năng lượng rất lớn, lại vô cùng ôn hòa, cho nên có thể sử dụng để bảo tồn thi thể. Phỏng chừng loại đồ hình này cũng phát huy tác dụng không nhỏ, nhưng cụ thể là xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không biết, trong trí não không tra được bất luận tư liệu gì. Mẹ, bí ẩn càng ngày càng nhiều, trí tuệ của cổ nhân thật sự là khó có thể cân nhắc!” Trung tướng nhin không được thô tục.

Cơ Trường Dạ chưa bao giờ bị bất luận hiểm cảnh gì làm dao động ý niệm lần đầu tiên hiểu rõ cái gì gọi là lo âu. Hắn đi qua đi lại trong đại điện, cuối cùng quyết định, “Kiểm tra thể chất cho cậu ấy một chút.”

“Tuân mệnh!” Trinh sát binh có lòng hiếu kỳ nặng lập tức bò lên tể đàn.

“Cậu đứng ra, để tôi.” Cơ Trường Dạ lấy từ trong không gian ra một chai dịch tiêu độc, lặp đi lặp lại chà rửa hai tay, lại dùng dị năng hỏa hệ nhanh chóng làm khô, lúc này mới thật cẩn thận đưa vào trong quan tài thủy tinh. Về mặt hân thực thận trọng, hai mắt lại giấu điếm mấy phần si mê.

“Đừng uống phí khí lực. Cậu ta là người viễn cổ, không, có lẽ là thái cổ, làm sao cậu ta có thể có được thể chất cấp SSS? Nếu nói phải, thì cậu ta nhất định là thần ở thời đại kia.” Trung tướng chậm rãi đi qua.

Cơ Trường Dạ không phản ứng hấn ta, đầu ngón tay từng tắc từng tắc tới gần thiếu niên. Hắn rõ ràng cảm giác được hai tay của mình đang run rẩy, chỉ vì sợ hãi sức lực hơi nặng một phen sẽ đục rách làn da trắng nõn bóng loáng của thiếu niên. Từ lúc mười tuổi hoàn thành một lần tiến hóa cuối cùng, hắn đã không còn chặt vật như vậy nữa, chẳng sợ thừa nhận sức ép gấp trăm lần, chẳng sợ trọng thương gần chết, chẳng sợ tinh thần lực và dị năng đồng thời hao hết, hắn cũng có thể giống như cơ giáp từng từng không ngã.

Thiếu niên nhìn qua nhỏ xinh yếu ớt như vậy, dưới hạt nắng và thủy tinh chiếu rọi giống như món đồ sứ. Cơ Trường Dạ không đoán ra đến tột cùng cậu là loại thể chất nào, tâm tình cũng càng thêm thấp thỏm.

“Một sợi tóc được không?” Cuối cùng, hắn vẫn không dám chạm đến thân thể thiếu niên, đành phải nắm hờ một luồng tóc phiêu đảng trái phải. Bởi vì quá mức khẩn trương, thái dương hắn bất tri bất giác chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, lo lắng rơi vào trong quan tài làm ô nhiễm dịch năng lượng, lập tức bảo cấp dưới hỗ trợ lau đi.

“Tướng quân, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng anh bối rối luồng cuống đó.” Trung tướng cười hì hì nói, “Tuy rằng gien trong tế bào da càng nhiều càng ổn định, nhưng một sợi tóc cũng được.”

Nhìn thấy tướng quân dùng hai tay run rẩy tách ra một sợi tóc, dùng đầu ngón tay cắt đứt, hắn ta lại nói, “Tướng quân, phải mang theo chân lông, không phải ngay cả cái này anh cũng không biết đi?”

“Câm miệng, kéo chân lông cậu ấy sẽ đau! Máy kiểm tra của quân bộ rất tinh vi, đủ để thông qua sợi tóc không mang chân lông mà tra ra gien. Phàn Triệu, đừng không có việc gì lại đi tìm việc.” Cơ Trường Dạ hung hăng trừng thuộc hạ một cái, lúc này mới nắm lấy sợi tóc đen thật dài kia, lấy ra từ trong nước. Trời biết hắn muốn vuốt ve da thịt trắng nõn của thiếu niên bao nhiêu, đụng vào lông mi dày rậm của cậu, thậm chí đem cả người ôm cậu vào trong ngực, nhưng mà hắn không dám! Hắn sợ làm cậu vỡ vụn.

Phàn Triệu nhún vai, trêu chọc nói, “Cậu ta sẽ đau à? Tướng quân anh sẽ không quên vị quốc vương này chỉ là một thi thể đi? Tôi thừa nhận bộ dạng cậu ta quả thực rất xuất sắc, nhìn qua cũng không giống người chết, nhưng cậu ta không có hô hấp, tim đập...”

“Lập tức kiểm tra gien hay là giáng cấp, cậu chọn một cái.”

Giọng điệu Cơ Trường Dạ bình thản, ánh mắt sâu thẳm khó dò lại khiến Phàn Triệu rụt vai, vội vàng tiếp nhận sợi tóc dài bỏ vào trong máy kiểm tra. Kết quả thực nhanh đưa ra —— chủng tộc: nhân loại thuần huyết; giới tính: nam; tuổi:??? ; thể chất: F; tinh thần lực:???

“Theo lý mà nói người chết căn bản không kiểm tra ra tinh thần lực, sao máy móc lại biểu hiện dấu chấm hỏi? Tuổi cũng là dấu chấm hỏi, cái này lại càng kỳ quái.” Phàn Triệu trăm tư không được giải.

Tuy rằng Cơ Trường Dạ cũng thực hoang mang, nhưng trọng điểm chú ý vẫn đặt ở thể chất. Thể chất F là thể chất thấp nhất, mà thể chất lại quyết định dị năng mạnh yếu, nói cách khác thiếu niên không có khả năng là dị năng giả, cũng không có khả năng tồn tại mấy đời vương triều giống như bích họa và phù điêu miêu tả, thậm chí bay lên trời không. Cậu ấy hoàn toàn toàn toàn là người thường.

Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, Cơ Trường Dạ vẫn thực thất vọng, nhưng hắn quyết định thử một lần cuối cùng, vì thế thật cẩn thận lấy ra một đóa bửu ngạn hoa, mang ra bên ngoài từ trường năng lượng. Đóa hoa dính đầy bọt nước nhanh chóng cong lại héo rũ, cho đến khi hóa thành bụi đen, chỉ còn một mùi hương mục nát nhàn nhạt quanh quẩn tại đầu ngón tay.

Sắc mặt Cơ Trường Dạ âm trầm xua tay, “Dỡ dụng cụ xuống.”

Mọi người đã sớm đoán trước, lập tức thu dụng cụ đặt ở xung quanh quan tài thủy tinh vào trong không gian.

“Tướng quân, nếu không hủy đi, vậy chúng ta đi thôi?” Phàn Triệu đề nghị.

“Dựa theo tiêu chuẩn của căn cứ cấp A mà trang bị máy theo dõi ở xung quanh, quyền hạn chỉ thiết lập một mình tôi.” Cơ Trường Dạ trầm giọng hạ lệnh. Từ nay về sau, hắn sẽ không để cho bất luận kẻ nào tới gần nơi này, nhưng hành tinh mẹ là di sản văn hóa của toàn nhân loại, không cho phép bất luận một thể lực quân đội nào đóng quân, thậm chí ngay cả ngắm cảnh du lịch cũng không cho phép. Nếu không phải hắn có được quyền hạn cao nhất ở quân bộ, cũng sẽ không được thông lệnh đáp xuống hành tinh mẹ. Một khi trở về thủ đô tinh, hắn liền bắt tay mua tinh cầu gần hành tinh mẹ nhất, sau đó thiết lập mấy đồn biên phòng, để mau chóng chạy tới khi có người xâm lấn cổ mộ.

Nhưng mấy tinh cầu phụ cận hành tinh mẹ cũng đều là di sản văn hóa tự nhiên, không cho phép tư nhân mua bán, còn phải nghĩ biện pháp lại. Cơ Trường Dạ vừa suy nghĩ vừa nhảy lên tế đàn, chăm chú nhìn thiếu niên thật lâu.

“Tướng quân, máy theo dõi đã trang bị tốt, quyền hạn cũng thiết lập hoàn tất, anh kiểm tra một chút.” Trình sát binh đem một cái máy theo dõi cuối cùng trang bị ở phía trên quan tài thủy tinh.

Cơ Trường Dạ đem tín hiệu kết nối với trí não của mình, mỗi một góc độ, mỗi một phương vị đều điều chỉnh một lần, lúc này mới cúi người nói nhỏ, “Hẹn gặp lại quốc vương của tôi, tôi sẽ bớt thời giờ tới nhìn em.” Lại chăm chú nhìn thiếu niên một chốc, rồi cuộc nhảy xuống tế đàn đi ra ngoài, rồi nửa đường lại vòng về, đem một cái máy theo dõi phi hành vứt vào trong điện.

Máy theo dõi phi hành chuyên dùng để theo dõi vật còn sống, trong cổ mộ tử khí trầm trầm này hoàn toàn không dùng được, nhưng không biết ôm tâm tình như thế nào, Cơ Trường Dạ vẫn thả nó ra. Có lẽ ở sâu trong nội tâm, chung quy hẳn không nguyện ý tin tưởng thiếu niên tươi tắn linh động như vậy chỉ là một thi thể.

Từ trong hố trời khác tìm ra mấy khối đá năng lượng, miễn cưỡng bổ sung ba mươi phần trăm năng lượng, phi thuyền chậm rãi bay lên không, chạy về phía tinh hệ Phi Mã cách trăm vạn năm ánh sáng. Cơ Trường Dạ khóa mình lại trong phòng ngủ, gọi vào một số, “Hiện tại y học phát triển như vậy, có biện pháp nào khiến một người chết sống lại không?”

“Có, khắc long. Nhưng cái này là phi pháp!” Trên màn ảnh hiện lên một nam tử diện mạo âm nhu, quần áo lôi thôi. Y là bạn từ nhỏ của Cơ Trường Dạ, Tô Minh, cũng là y học gia nổi danh nhất đế quốc.

“Khắc long không được.” Cơ Trường Dạ không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt. Hắn không cần lợi dụng tế bào của thiếu niên chế tạo ra một người xa lạ bề ngoài giống nhau, gien giống nhau. Hắn muốn cho thiếu niên chân chân chính chính sống lại, không chỉ là thân thể cậu, còn có linh hồn cậu.

“Ngoại trừ khắc long, không có bất luận biện pháp gì có thể làm cho một người đã chết khôi phục sinh cơ. Đây không phải là phạm trù y học, mà là phạm trù thần học.” Tô Minh cười nhạt đối với cái gọi là thần học. Đã là thời đại tinh tế rồi, không nghĩ tới nhân loại còn thờ phụng chúa cứu thế Jesus, nghe nói ở thời đại viễn cổ còn có càng nhiều tôn giáo, nhưng chúng đều biến mất trong kỷ nguyên diệt thế, bởi vì nhân loại giãy dụa trong mạt thế không cần tín ngưỡng.

Cám ơn trời đất! Tô Minh nhún vai, may mắn loài người chỉ còn lại có cơ đốc giáo, nếu không y nhất định sẽ bị đủ loại câu chuyện tôn giáo hoang đường làm phát điên. Khoa học, kỷ nguyên tinh tế chỉ cần thờ phụng khoa học là đủ rồi, là khoa học cứu vớt nhân loại gần như diệt tuyệt, cũng là khoa học khiến nhân loại trở thành chủng tộc cường đại thứ ba vũ trụ.

“A Dạ, sao cậu lại hỏi cái loại vấn đề này? Cậu muốn cứu sống người chết nào?” Tô Minh sắc bén đặt câu hỏi.

Cơ Trường Dạ cắt đứt tín hiệu thông tin, đi đến bên cửa sổ nhìn ra vũ trụ vô ngần mênh mông xa xôi, mặt mày chậm rãi buộc chặt, lộ ra một biểu tình gần như tuyệt vọng. Hắn mới vừa đến thủ đô tinh, tiền tuyến liên truyền đến điện báo khẩn, quân đội liên bang lại tập hợp ở tinh cảng một lần nữa, dường như muốn phát động chiến tranh. Sau khi tiến vào kỷ nguyên tinh tế, khoa học kỹ thuật của nhân loại lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng mà phát triển, nhu cầu đối với năng lượng cũng đạt tới mức độ gay gắt, một khi phát hiện tinh cầu chưa khai phá ẩn chứa khoáng sản năng lượng phong phú, giữa các thế lực lớn liền triển khai tranh đoạt.

Tranh đoạt lần này liên lụy tới hai mạch khoáng năng lượng cấp mười cùng với mấy chục mạch khoáng cấp năm đến cấp bảy, thắng bại cũng càng thêm quan trọng. Cơ Trường Dạ không dám chậm trễ, lập tức triệu tập hạm đội xuất phát, cũng đem việc mua tinh cầu phó thác cho quản gia làm việc.

129. Chương 129

Chiến tranh tiến hành đến thời khắc mấu chốt nhất, chỉ cần cướp lấy tinh cảng MC21, có thể triệt để bóp chặt cổ họng quân đội liên bang, từ đó khiến cho bọn họ đầu hàng. Nhưng quân đoàn đế quốc cũng tổn thất thảm trọng, bất quá là ra sức chiến đấu mà thôi.

Cơ Trường Dạ từ trên chiến tuyến thảm thiết lui ra, trở lại mẫu hạm bổ sung năng lượng. Quân đoàn Đế Nhất của hắn phụ trách vòng xung phong tiếp theo, nếu tình huống không đúng, có lẽ còn phải vận dụng cơ giáp siêu năng của Cơ gia. Một cơ giáp siêu năng nếu tiến vào trạng thái chiến đấu kịch liệt, năng lượng cần tiêu hao là ba năm sản xuất của một mạch khoáng cấp mười, cái giá này rất lớn, nhưng cũng là đáng giá. So với mẫu hạm khổng lồ như tiểu hành tinh, thì thường chúng nó mới là chủ đạo của chiến tranh.

“Tướng quân, mạch khoáng năng lượng cấp mười đã vận chuyển lại đây, ước chừng mười hai giờ sau có thể đến.” Phó hạm trưởng bước nhanh nghênh đón.

“Biết rồi, bảo bộ đội cơ giáp chuẩn bị sẵn sàng.” Cơ Trường Dạ gật đầu, trở lại phòng ngủ của mình sau đó khóa trái cửa. Một khi lên chiến trường, mười ngày nửa tháng không hợp mắt đều là chuyện thường, binh lính thể chất cấp A hoặc cấp B còn có thể cắt lượt nghỉ ngơi, đặc chủng nhân trên cấp S lại phải kiên trì đến tận cùng, nếu không liền bị truy cứu trách nhiệm quân sự.

Đặc chủng nhân có thể chất và tinh thần lực đạt tới cấp S không coi là nhiều, nhưng mà không ít, giống như Cơ Trường Dạ bất luận là thể chất, tinh thần lực, hay là dị năng, đều đạt tới SSS lại chỉ có một mình hắn. Cho nên gánh nặng của toàn bộ đế quốc gần như đều đặt trên vai hắn, ngay cả hoàng tộc ở trước mặt hắn cũng phải khúm núm, có nhiều hữu lễ. Không hề nghi ngờ, chờ sau khi Cơ lão gia tử chết đi, hắn nhất định có thể lấy được vị trí nguyên soái của quân đoàn Đế Nhất, trở thành người thống trị đế quốc trên ý nghĩa thực tế kế tiếp.

Người ở bên ngoài nhìn vào, Cơ Trường Dạ là chiến thần không gì không phá nổi, cũng là tấm gương ngay thẳng vô tư, hắn dường như chưa bao giờ biết hai chữ “mỏi mệt” nên viết như thế nào. Nhưng hiện tại, hắn lại cúi quân trang, bày hình chữ đại (大) nằm ngã xuống giường, mặt mày tuần mỹ sắc bén như điêu khắc hoàn toàn mềm mại xuống, lộ ra thái độ suy sụp hiếm thấy.

Nhưng vẻ suy sụp của hắn không phải bắt nguồn từ chiến tranh thảm thiết, mà là một loại tuyệt vọng cầu mà không được cùng với trầm mê không cách nào tự kiềm chế. Hắn đúng giờ mở trí não lên, giống như mỗi một ngày trong dĩ vãng, một lần lại một lần, một góc độ lại một góc độ mà ngắm nhìn thiếu niên. Hắn chiếu hình ảnh 4D lên trên nệm, như thế, chỉ cần hắn vừa nằm xuống là có thể đối mặt với thiếu niên trong ánh nước nhộn nhạo màu hổ phách.

Gương mặt say ngủ của thiếu niên đầm đìa, thần thái an tường, chỉ cần theo dõi cậu, có thể giúp Cơ Trường Dạ đuổi đi tất cả mỏi mệt, nhưng theo đó mà đến cũng có tiếc nuối thật sâu. Hắn chỉ có thể tận lực không thêm nghĩ đến sự thật rằng thiếu niên đã chết, làm bộ như cậu chỉ nhợt nhạt ngủ một giấc, làm bộ như có lẽ một ngày nào đó cậu có thể mở đôi mắt xinh đẹp.

Hôm nay thiếu niên càng có sức sống hơn ngày hôm qua, chỉ là bọt khí trên lông mi dường như thiếu đi một chút... Khi Cơ Trường Dạ miên man suy nghĩ, dịch năng lượng trong quan tài thủy tinh bởi vì từ trường tự mình vận hành mà hơi phiếm gợn sóng, khiến đá đá bị ngạt hoa nở rộ theo dòng nước di động.

Những đóa hoa từng bị Cơ Trường Dạ dùng tinh thần lực che lên những bộ phận trần cảm rớt cuộc mở ra bốn phía, lộ ra cảnh đẹp như ẩn như hiện, hai điểm hồng nhạt và bụng dưới cổ rậm um tùm, đều làm đôi mắt tối đen thâm thúy của hắn rớt cuộc không giấu được bất luận cảm xúc gì. Thân thể của hắn bắt đầu cứng ngắc, máu chậm rãi sôi trào, ánh mắt dán trên bộ phận không nên bị người khác xâm phạm của thiếu niên thật lâu không nhúc nhích.

Chỉ qua nửa khắc, Cơ tướng quân được xưng là lãnh huyết vô tình nhất đế quốc chỉ thiếu chút nữa là làm dơ đũng quần mình. Hắn vội vàng tắt đi hình ảnh theo dõi, chạy vào phòng tắm tẩy rửa, một giờ sau đi ra, lại biến thành chiến thần không gì không phá nổi kia, chỉ là đôi mắt trải rộng tơ máu, giống như vô cùng mỏi mệt.

Hôm sau, chiến tranh tiếp tục khai hỏa, để đoạt được tinh cảng MC21, quân đoàn Đệ Nhất trả cái giá khó có thể tưởng tượng, nhưng kết quả là đáng giá. Một tháng sau chiến đấu kịch liệt chấm dứt, quần thể tinh cầu đã từng qua thăm dò, nghe nói chỉ hàm chứa hai mạch khoáng cấp mười chưa khai phá giờ lại phát hiện thêm ba mạch khoáng cấp mười khác, vả lại sản lượng vô cùng phong phú, bị Cơ Trường Dạ giấu diếm trở thành tài sản riêng của hắn.

Cùng lúc đó, ở hành tinh mẹ xa xôi, thiếu niên trong quan tài thủy tinh đang chậm rãi mở hai mắt.

Hữu Xu nửa ngồi dậy, lau bọt nước trên mặt, nghĩ đến đầu tiên chính là tiểu Hạc sau gáy, tiếp theo mới là pháp trận bày xung quanh tế đàn. Thân thể cậu là năng lượng ngưng kết thành, không già không chết, nhưng tiểu Hạc không phải. Nó vừa mới sinh ra, còn chưa có năng lực tự bảo vệ mình, một khi chủ nhân rơi vào giấc ngủ sâu, mất đi năng lượng cung cấp nó sẽ chậm rãi đói chết, dù là hóa thành hình xăm bám vào trên làn da chủ nhân, thì ánh sáng màu cũng sẽ dần dần nhạt đi cho đến khi biến mất.

Tiểu Hạc tương đương một cái mạng khác của mình, Hữu Xu chỗ nào bỏ được, lấy phương pháp sinh hồn ly thể xuống địa phủ, mang đi rất nhiều nước hoàng tuyền và bỉ ngạn hoa để cung cấp nuôi dưỡng. Nước hoàng tuyền ẩn chứa năng lực thời gian, có thể làm cho thời gian quay ngược, đi tới, cũng có thể đọng lại, bất luận kẻ nào hoặc vật nào ngâm trong đó đều có thể vĩnh viễn giữ được sức sống, nhưng bản thân nó lại chậm rãi bốc hơi tiêu tán. Để giam cầm hơi nước, Hữu Xu mới thiết trí một pháp trận, miễn cho nước hoàng tuyền càng ngày càng ít, cho đến khi khiến tiểu Hạc đói chết. Cứ qua vài năm, tiểu Hạc sẽ tự động tỉnh lại, lấy nước hoàng tuyền để uống, lấy bỉ ngạn hoa để ăn, chẳng những không đói chết, ngược lại béo lên không ít, màu sắc cũng càng thêm rực rỡ.

Hữu Xu nâng nó trong lòng bàn tay hôn vài cái, lúc này mới quen thuộc nhảy ra khỏi quan tài thủy tinh, nhảy xuống tế đàn, đi vào phòng tàng bảo tìm quần áo sạch sẽ mặc. Để khiến cậu không buồn phiền về sau, mỗi lần chủ tử đều sẽ cướp đoạt rất nhiều tài bảo chôn theo, ngọc khí đồ cổ chồng chất thành núi, cấm y hoa phục cái gì cần có đều có. Cậu cưỡi trường bào ướt đầm, tìm kiếm trong một đồng ruộng, bộ này không hài lòng, bộ kia cũng không vừa mắt, miệng không tự chủ được bĩu ra.

Cũng không biết chủ tử nghĩ như thế nào, biết rõ cậu thích mặc y bào ngắn gọn hào phóng, lại thiên vị chuẩn bị hoa phục cho cậu, không phải màu sắc quá rực rỡ thì chính là thêu quá nhiều, nhìn qua màu sắc rực rỡ một mảnh. Sau khi nước bốc hơi mang đi một phần nhiệt độ cơ thể, làm cậu sợ run cả người, lúc này mới ngừng chọn ba lấy bốn, tùy tiện tìm một bộ trường bào tơ vàng bách điệp xuyên hoa mặc vào.

Trong địa cung vẫn như thường ngày, rồi lại giống như không quá thích hợp, Hữu Xu qua lại tuần tra vài

vòng, phát hiện một lối ra ở một chỗ vốn không nên tồn tại. Nham thạch bốn phía lối ra biến thành bụi thủy tinh màu đen, sờ lên vô cùng bóng loáng. Nếu Hữu Xu là cổ nhân đơn thuần, tuyệt đối không đoán được nơi này xảy ra chuyện gì, nhưng cậu đến từ mật thể, hơn nữa chỉ số thông minh cực cao, làm sao lại nhìn không rõ?

Mấy tảng đá đó sờ dĩ biến thành thủy tinh là do nhiệt độ cực nóng hòa tan gây nên, biểu hiện này giống hệt như địa tầng lưu lại sau khi bị thuốc nổ nổ mạnh. Nói cách khác, cổ mộ từng bị người ngoài đến thăm, bọn họ tìm không thấy đường ra liền dùng vũ khí nào đó có uy lực có thể so với thuốc nổ làm nổ tung cửa thông gió.

Hữu Xu biểu tình nghiêm nghị, không khỏi phỏng đoán lần này đến tột cùng mình ngủ say bao lâu, sao trực tiếp từ cổ đại ngủ thẳng tới hiện đại? Không, có thể đem vũ khí uy lực thật lớn như thế cải tạo thành đồ vật tùy thân mang theo, trình độ phát triển khoa học kỹ thuật này chỉ sợ đã vượt xa thế giới ban đầu của cậu.

Mình vừa ngủ liền ngủ thẳng đến tương lai sao? Hữu Xu lập tức trở lại cung thất, nhất nhất kiểm kê vật phẩm bên trong. Nhưng rương thật sự rất nhiều, vả lại đều là chủ tử chuẩn bị, cậu cũng nói không nên lời là cái nào mất cái nào không mất. Có được trang bị vũ khí cường đại như vậy, dẫn người dọn trống cung thất hẳn là thực dễ dàng đi? Nhưng mà chẳng những thân thể mình hoàn hảo, vàng bạc châu báu đường như cũng không bị động vào, đến tột cùng những người đó muốn làm gì?

Trong lòng mang nghi vấn, Hữu Xu giậm chân, ý đồ triệu Lục phán ra hỏi, lại rơi vào khủng hoảng càng lớn. Địa cung và mình phủ chỉ cách một tầng kết giới mỏng manh, đi qua nơi này còn có thể cảm giác được rất nhiều thế giới nhỏ tồn tại, nhưng trước mắt, chẳng sợ cậu đem toàn bộ tinh thần lực bức tới hai mắt, cũng không cách nào nhận thấy được một tia linh lực dao động. Minh phủ biến mất, các thế giới nhỏ cũng đã biến mất, nơi này biến thành một thế giới độc lập, hoặc nói là một thế giới bị mất đi càng thêm chuẩn xác.

Hữu Xu cảm thấy một trận khủng hoảng, vội vàng lật gia sản của mình ra nhất nhất bỏ vào trong túi, vội vàng từ mật đạo ra khỏi địa cung. Tầng nham thạch thật lớn từng được cậu lấy làm mất trận đã phong hoá thành một đồng mảnh nhỏ, khó trách ảo trận sẽ mất đi hiệu quả, từ đó khiến người ngoài phát hiện lối vào địa cung.

Cậu lại chọn một khối nham thạch làm mất trận, lần thứ hai bày ra ảo trận, rồi lại có một phát hiện mới. Người thường chỉ sinh hoạt trong thế giới của chính mình, nhận thức đối với thế giới phần lớn là từ truyền thông hoặc là con đường tin tức khác biệt. Nhưng trải qua mấy ngàn năm, Hữu Xu với tinh thần lực, linh hồn lực đều đang không ngừng tăng cường lại là dùng cảm giác của chính mình đi nhận thức thế giới, cho nên thực nhanh cậu liền nhận thấy được, cấu tạo năng lượng trong không khí đã xảy ra thay đổi về bản chất, những linh hồn trôi nổi triệt để biến mất, thay thế chính là một đám lại một đám lốc xoáy từ trường, có mạnh có yếu, lớn nhỏ bất đồng.

Hữu Xu thử đụng chạm một cái từ trường, đầu ngón tay mới vừa đưa vào trung tâm lốc xoáy, nó liền bị hồng trong nháy mắt, năng lượng lan ra bị từ trường xung quanh nhanh chóng hấp thu. Người khác không nhìn thấy loại hình ảnh này, liền khó có thể tưởng tượng được sự huyền lệ và lóa mắt khi những điểm sáng rực rỡ đó vỡ nứt tạo thành khối lửa. Nhưng mà chúng nó càng mỹ lệ, Hữu Xu lại càng kinh hãi. Cậu không khó tưởng tượng, nếu trong không khí xung quanh đều là loại từ trường này, linh hồn nhân loại mới vừa rời khỏi thân thể sẽ gặp vận rủi như thế nào.

Có lẽ bọn họ cũng đã bị lốc xoáy cắn nuốt, cho nên địa phủ mới có thể biến mất. Nhưng chuyển thế đầu thai lại nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ đám lốc xoáy đó còn dựng dục thành linh hồn mới sao? Hữu Xu cũng không biết phỏng đoán của mình đã vô hạn tiếp cận với sự thật, vị trí thế giới hiện tại của cậu là một thế giới vận dụng các loại lực lượng đến mức tận cùng, trong đó tự nhiên bao gồm cả linh hồn lực.

Từ trường cắn nuốt linh hồn, từ trường lớn lại cắn nuốt từ trường nhỏ, vậy nếu tất cả từ trường xung quanh đều bị một cái từ trường Big Mac cắn nuốt, có phải sẽ tạo thành lốc từ trường hay không? Hữu Xu một đường đi một đường suy nghĩ, chẳng sợ đến tương lai càng xa xôi, thì đầu óc phát triển quá độ cũng đủ để cậu trở thành loại người thông minh nhất.

Nhưng điểm phấn khích nhất của thế giới ngay ở chỗ —— mặc dù người liệu sự như thần, cũng sẽ luôn có chuyện ngoài ý muốn bất ngờ không kịp đề phòng phát sinh. Hữu Xu mới vừa đi ra Bàn Long sơn cảnh sắc đại biến, liền thấy cách mấy trăm mét phía trước có một con khủng long. Không sai, đích đích xác xác là một con khủng long, cái này hoàn toàn phủ định suy đoán “mình thức tỉnh ở tương lai” của cậu.

Viễn cổ à? Chẳng lẽ thời gian lùi về? Không đúng, chút nước hoàng tuyền đó, chỉ đủ dùng để cung cấp nuôi dưỡng tiểu Hạt, làm sao có thể dẫn đến thời gian quay ngược! Trừ khi nước hoàng tuyền bao phủ toàn bộ thế giới thì còn kém không nhiều lắm. Hữu Xu hơi có chút cảm giác hỗn độn trong gió, lập tức lấy ra ẩn thân phù dán trên người mình.

Nhưng khi khủng long đi sẵn không chỉ dựa vào thị lực, còn có khứu giác, nước hoàng tuyền còn lại trên mái tóc thấm ướt của Hữu Xu đối với động vật máu lạnh hao tổn năng lượng cực cao đó mà nói có lực hấp dẫn trí mạng. Hai mắt đỏ rực của nó gần như trong nháy mắt tập trung mục tiêu, sau đó mở cái miệng như bồn máu đánh tới.

Hữu Xu nhanh chóng phát ra một tấm định thân phù, sau đó cướp đường mà chạy. Linh hồn lực và tinh thần lực của cậu tuy rằng cường đại, thân thể lại bởi vì ngâm trong nước mấy ngàn năm mà càng thêm yếu, vải dệt hơi chút thô ráp cũng có thể khiến làn da cọ ra vết đỏ, huống chi phát động công kích.

Trán cậu toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, nhanh chóng lấy âm dương điểm hóa bút dung nhập trong đan điền ra, vẽ phù văn trên lá bùa trống. Mấy lá bùa đã từng chế tác đối phó với tiểu quỷ tiểu yêu còn được, đối phó con khủng long này lại hoàn toàn không đủ nhìn. Nó không phải là dã thú bình thường, năng lượng lan ra trong thân thể có thể so với đại yêu có tu vi ngàn năm, Hữu Xu vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc có thể chế ngự nó, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Cậu vốn cho là mình chết chắc rồi, nhưng đại đạo năm mươi thiên diễn bốn chín, luôn sẽ lưu lại một đường sinh cơ. Những từ trường hoặc ôn hòa hoặc bạo liệt đó tạo nên những sinh vật cường đại, cũng khiến bùa phát huy ra lực lượng càng lớn hơn dĩ vãng gấp ngàn lần vạn lần.

Bùa kỳ thật là một loại môi giới, nó không chỉ hấp thu tinh thần lực, linh hồn lực của Hữu Xu, đồng thời cũng hấp thu linh lực trong không khí, đồng thời trong nháy mắt thúc giục đem tất cả lực lượng phóng ra. Hiện tại, linh lực tuy rằng biến mất, nhưng lại sinh ra từ trường vô cùng bạo liệt, những nguyên tử tự do đó sau khi xúc tiến va chạm tương đương với một quả bom nguyên tử, lực phá hoại có thể nói là kinh người, mà linh hồn lực của Hữu Xu trải qua mấy ngàn năm lắng đọng lại cũng đạt tới một trình độ khủng bố, huống chi còn có nước hoàng tuyền một lần lại một lần mà tẩy luyện.

Cậu chỉ thăm dò vớt ra một tấm liệt phong phù, trong nháy mắt chạm đến làn da khủng long đồng thời thiêu đốt thành tro tàn liền hóa thành vô số lưỡi đao gió, đem nó cắt thành mảnh nhỏ. Máu tươi như mưa to tầm tã tưới xuống, đem phạm vi trăm mét nhuộm thành màu đỏ thẫm, Hữu Xu đứng ở trong mưa, biểu tình sững sờ, nhưng đầu óc thông minh tuyệt đỉnh đã nhanh chóng phân tích ra tất cả chi tiết và mấu chốt khi chiến đấu.

Từ trường! Bùa của cậu hấp thu không phải là linh khí nữa, mà là một đám từ trường, hấp thu càng nhiều, tác dụng lại càng kinh người. Đối một cách nói, nếu muốn bình yên tồn tại ở cái thế giới nguy cơ tứ phía này, cậu phải đề cao phụ linh lực của bùa, không, hiện tại có lẽ nên gọi là phụ từ lực. Nhưng cả hai đều là một loại năng lượng thể tự do trong không khí, trên bản chất không có nhiều khác nhau.

Hữu Xu lo lắng mùi máu tươi đưa tới càng nhiều dã thú, vội vàng chạy đến con suối nhỏ gần nhất thanh lý. Cậu vẽ một cái pháp trận phòng hộ, miễn cho dã thú xung quanh trận hoặc trong suối nước công kích mình, lúc này mới cởi quần áo mới vừa mặc ra, từng chút từng chút lau làn da và sợi tóc, cũng chậm rãi suy nghĩ biện pháp đề cao uy lực của bùa.

Một lá bùa là mạnh hay yếu chủ yếu do ba nhân tố quyết định: một, phẩm cấp lá bùa; hai, tổ hợp phù văn; ba, hấp thu lực lượng nhiều ít. Hai điểm sau cậu đã tu luyện tới cực hạn, ngược lại có thể cường điệu đề cao phẩm cấp bùa một chút. Mới đầu cậu đều là đến tiệm nhang đèn mua bùa vàng bình thường, sau lại có được nước hoàng tuyền và bỉ ngạn hoa liền thử tự mình làm, hiện tại không có hai thứ này, có thể dùng cái khác thay thế hay không?

Cậu lấy từ trong túi ra một bộ ngoại bào thêu đầy mẫu đơn đủ màu, tùy ý khoác trên đầu vai, sau đó đồ đồ cất giữ của mình ra nhất nhất kiểm kê. Mấy bình cổ vương là đồ ăn của tiểu Hạt, một thanh chủy thủ tru ma, vài con rối gỗ, mấy túi phấn hoa bỉ ngạn, mấy bình nước hoàng tuyền, mấy miếng yêu hạch, một xấp lá bùa, một xấp bùa trống, một túi vàng lá, hai viên dạ minh châu, chút đồ vật như vậy, tự bảo vệ mình còn miễn cưỡng, huống chi đi ra ngoài lưu lạc? Trời biết trong cánh rừng cây này còn có mãnh thú nào cường đại hơn khủng long hay không.

Hữu Xu càng nghĩ càng bất an, quyết định tạm thời không rời khỏi địa cung, trước tiên làm ra bùa có uy lực càng lớn rồi lại nói. Cậu trở lại hồ trời, phát hiện thực vật nơi này cũng biến dị, linh dược đã từng tìm khắp nơi thế nào cũng không được lại mọc tràn đầy, mang về có thể luyện thành rất nhiều đan dược bảo mệnh. Từ đó về sau hơn hai mươi ngày, cậu vẫn luôn quanh quẩn xung quanh hồ trời, ban ngày tra xét hoàn cảnh, buổi tối về địa cung ngủ, gặp khủng long liền giết chết, lấy máu, lột da, sau đó đem mấy miếng yêu hạch ném vào ao máu dùng phương pháp huyết tế luyện hóa.

Ngẫu nhiên có một ngày, cậu phát hiện một suối nước nóng trong một hố sâu do động đất tạo thành, năng lượng ẩn chứa trong nước suối không thua gì nước hoàng tuyền, có thể lấy để luyện chế bùa cao cấp nhất. Vì thế cậu nhất nhất ném yêu hạch hút no máu tươi và linh dược đủ ngũ hành vào, lại lột da của con khủng long cường đại nhất mà cậu có thể giết chết sau đó chế thành lá bùa mỏng như cánh ve, tẩm vào trong nước suối đã biến sắc luyện hóa.

Cậu liên tục giết hơn mười con khủng long, luyện hóa vô số lá bùa, cảm thấy đã đủ dùng ba năm, năm năm mới thấy mỹ mãn mà ngừng lại. Nhưng mà cậu cũng không biết, hành vi có thể nói là kinh thế hãi tục của mình đã bị một cái máy theo dõi phi hành nhỏ bé, không lớn hơn hạt phấn hoa là bao nhiêu quay lại toàn bộ.

Một hồi sự kiện hành tinh va chạm hoàn toàn cải biến từ trường ở hành tinh mẹ, cũng khiến sinh vật xung quanh sinh ra trình độ tiến hóa bất đồng. Bởi vì bảo vệ môi trường thích đáng, mãnh thú biến dị trên hành tinh mẹ hoàn toàn tuân theo cách sinh tồn khôn sống mống chết. Có lẽ chúng nó không tạo thành uy hiếp đối với đặc chủng nhân, nhưng giết chết vài dị năng giả cấp A, thậm chí là cấp S cũng không phải là việc khó. Huống chi Hữu Xu ngấm trúng đều là mấy “đại yêu có tu vi đã ngoài ngàn năm”, cũng chính là cường thú cấp A, cấp S trong mắt nhân loại tinh tế.

Một người gần như tàn sát sạch sẽ cường thú trong phạm vi trăm dặm, đây là khái niệm gì? Đổi thành Cơ Trường Dạ tới cũng khó mà so sánh. Tuy rằng Hữu Xu thân thể gầy yếu, nhưng cũng đã thoát ra khỏi việc chiến đấu lao tâm lao lực, tìm được phương thức độc đáo tự bảo vệ mình. Mà loại phương thức tự bảo vệ mình này dưới sự hỗ trợ của từ trường bạo liệt lại càng thêm hung tàn, nhưng cậu lại hoàn toàn không biết gì về cái này, đang chuẩn bị đi tìm kiếm chủ tử có lẽ đã chuyển thể thành thủ lĩnh của một bộ lạc nguyên thủy nào đó.

Hôm nay, cậu đem vật phẩm quan trọng cất vào túi, ngẩng đầu đi ra khỏi địa cung, mới vừa khởi động ảo trận cường đại hơn dĩ vãng gấp trăm ngàn lần, đem mặt đạo giấu đi, liền thấy trên bầu trời rơi xuống một phi thuyền bốc khói đen. Không sai, kia đích đích xác xác là một phi thuyền, tam quan của Hữu Xu đã xác định mình đi vào thời kỳ viễn cổ lần thứ hai bị đập nát.

Một tiếng vang âm âm thật lớn, phi thuyền đụng gãy một đỉnh núi cách đó không xa, quét qua trong rừng rậm nguyên thủy mấy km mới khó khăn dừng lại. Hữu Xu dán một tấm ẩn thân phù cho mình, dùng thuật súc địa thành thốn chạy tới xem xét, chỉ thấy trên đất rơi đầy linh kiện kim loại, trong khoang thuyền vỡ nát nằm rất nhiều thi thể, có cái hoàn toàn thay đổi, có cái tứ chi không trọn vẹn, còn có cái thi cốt vô tồn.

Hữu Xu tìm nửa ngày cũng không phát hiện một người sống, chỉ đành ngồi xuống nghỉ ngơi. Đại khái bởi vì ngủ quá lâu, thân thể vốn được nuôi chiều chuộng của cậu càng không chịu nổi sức ép, chỉ đi qua lại vài vòng liền mệt đến thở hồng hộc, mồ hôi ướt đầm. Nhưng đầu óc cậu lại chưa bao giờ tạm ngừng một khắc, vừa suy tư đủ loại điểm đáng ngờ sau khi mình tỉnh lại, vừa thử mở ra “đồng hồ” tháo xuống từ trên một thi thể bảo tồn tương đối đầy đủ.

Cậu phát hiện tất cả mọi người trên phi thuyền đều đeo một cái đồng hồ, kiểu dáng và màu sắc đều không giống nhau, nhưng công năng lại giống nhau. Nói cách khác, “đồng hồ” ở thế giới này là sự tồn tại tương đương với di động, hiện tại việc Hữu Xu cần phải làm là giải mật mã, để hiểu rõ đến tột cùng đây là cái thiết lập bối cảnh như thế nào.

Va chạm kịch liệt dường như đã hủy hoại cấu tạo bên trong của “đồng hồ”, không cần đưa vào mật mã hoặc vân tay, nó liền tự động mở ra, chữ viết hiện ra không phải bất luận một loại nào mà Hữu Xu hiểu biết, nhưng giọng nói gợi ý lại vẫn là tiếng trung, quả thực vạn hạnh. Hữu Xu không xem hiểu gợi ý, chỉ có thể nhấn lung tung, trong lúc vô ý mở ra mấy tấm ảnh chụp và một phân bảng biểu.

Tấm ảnh là hình chụp chung của một đôi vợ chồng trung niên và một cậu bé, thời gian càng về sau, ảnh chụp chung lại càng ít, cuối cùng hoàn toàn biến thành ảnh chụp riêng của một thiếu niên mập mạp, từ trong mặt mày mơ hồ đó có thể thấy được bóng dáng cậu bé trai. Trên bảng biểu dán ảnh chân dung của vợ chồng trung niên, chữ phía dưới nhìn không rõ, lại thần kỳ trộn lẫn hai con số Ả-rập, 233, 227.

Hữu Xu nhấn lung tung một trận, lại phát từng đoạn từng đoạn độc thoại nội tâm được thu từ người sở

hữu “đồng hồ”. Hắn là thiếu niên mười sáu tuổi, cha mẹ đều là quân nhân đế quốc, lệ thuộc quân đoàn Đệ Nhất, ba năm trước đây chết trận, để lại một khoản tiền trợ cấp không nhiều nhận gì. Thiếu niên bởi vì không có dị năng, thể chất lại là cấp F nhỏ yếu nhất, ở trong trường bị ức hiếp. Hữu Xu nghe hơn một giờ, hắn liền oán giận hơn một giờ, vẫn chưa để lại bất luận tin tức hữu dụng gì, nhưng đã đủ để Hữu Xu phân tích ra tình cảnh của mình.

Nơi này không phải thời đại viễn cổ cậu thiết tưởng, mà là thời đại tinh tế, nơi tụ cư của nhân loại đã chuyển dời đến ngoài không gian, cho nên Bàn Long sơn mới có thể hoang tàn vắng vẻ. Muốn trở lại xã hội văn minh, phải lên phi thuyền bay ra vũ trụ, mà trận tai nạn trên không này chính là cơ hội của cậu. Cậu hoàn toàn có thể nguy trang thành một người người sống sót, lẳng lặng chờ đợi đội ngũ cứu viện đến. Nghĩ vậy, Hữu Xu lập tức đeo “đồng hồ” của thiếu niên lên, mặc quần áo thiếu niên, còn dùng bí pháp luyện chế thi thể hắn thành con rối lớn bằng bàn tay, nhét vào túi áo, cuối cùng không chút do dự cắt đầu tóc dài của mình.

Cha mẹ đều mất, gia thế đơn giản, không có đối tượng thay thế nào càng tốt hơn so với thiếu niên, về phần dung mạo, hoàn toàn có thể đẩy lên đầu việc giảm bớt, dù sao thì người của đội cứu viện cũng không biết thiếu niên, càng không biết hắn gây xuống là cái dạng gì, chẳng sợ bọn họ muốn kiểm tra ghen, Hữu Xu cũng có thể dùng con rối tạo ra từ nguyên chủ lừa dối cho qua.

Cậu bức tinh thần lực tới hai mắt, nhìn chăm chú xem xét hiện trường tai nạn, quả nhiên thấy rất nhiều linh hồn bị từ trường xung quanh cắn nuốt vào, cũng có vài cái tương đối cường đại, kiên trì lâu một chút, nhưng nhiều nhất cũng nhịn không quá nửa giờ. Nếu nhân loại còn có được linh hồn, như vậy chú thuật, vu thuật, khôi lỗi thuật của Hữu Xu liền có đường sống để thi triển, nhưng tiền đề là linh hồn lực của kẻ địch yếu hơn cậu.

Nhớ tới dị năng giả, đặc chủng nhân mà thiếu niên nhắc tới trong nhật kí âm thanh, Hữu Xu bắt đầu cảm thấy bất an, thậm chí nghĩ có lẽ mình còn chưa đủ cường đại, phải cẩn thận làm việc. Hơn nữa vũ trụ diện tích vô ngần như vậy, đến tận cùng khi nào mới có thể tìm được chủ tử? Lần này sợ là tiền đồ mờ mịt.

130. Chương 130

Hữu Xu chế tạo một ít vết thương cho mình, sau đó nằm trong khoang thuyền rách nát chờ đợi cứu viện. Hơn nửa ngày trôi qua cũng không thấy không trung có phi hành khí rơi xuống, cậu đành phải đứng lên hoạt động tay chân, lại không cẩn thận đạp trúng một chiếc nhẫn. Cũng không biết kích hoạt cơ quan gì, nhẫn kêu tích tích một tiếng, sau đó phóng ra rất nhiều vật phẩm, có quần áo, đồ ăn, trang sức, các loại dụng cụ kỳ quái... tựa như thiên nữ tán hoa rơi đầy đất.

Đầu óc Hữu Xu xoay chuyển, lập tức ý thức được cái nhẫn này giống với cái túi của mình, là một không gian tùy thân. Nếu nhân loại có thể di cư đến ngoài không gian, như vậy khẳng định đã nghiên cứu ra kỹ thuật không gian gấp, nếu không thì khoảng cách trăm vạn thậm chí hàng tỉ năm ánh sáng nên vượt qua như thế nào?

Cậu nhặt nhẫn lên, đưa vào một tia tinh thần lực, cảm giác được bên trong tồn tại một cái không gian khoảng mười thước vuông, so với cái túi của mình dùng tốt hơn nhiều lắm, lập tức tìm tòi trong khoang

thuyền. Đã có người đeo nhãn không gian, có thể thấy kỹ thuật không gian gấp ở thời đại này đã phổ cập, như vậy có thể tồn tại cái nhãn có dung lượng càng lớn hay không? Quả nhiên cậu lại tìm được vài cái không gian vật phẩm, lại bởi vì buộc định với tinh thần lực hoặc gien của chủ nhân mà không cách nào sử dụng, chỉ có khôi phục lại cài đặt gốc lúc trước khi vừa xuất xưởng mới có thể thu nạp ngoại vật.

Hữu Xu đưa tinh thần lực của cậu vào, nhãn liền tự động buộc định với cậu, bởi vì không gian gấp là chân không, cho nên chỉ có thể gửi vật chết, không thể gửi vật còn sống. Cậu lập tức chạy về địa cung, lấy đi hết mấy đồ vật thực luyện tiếu mà cái túi của mình lại chứa không hết.

Lại đợi nửa ngày, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, chân trời rớt cuộc mới xuất hiện mấy chiếc phi thuyền, đáp xuống khoảng đất trống cách đó không xa sau đó lập tức phái ra một tiểu đội cứu viện, vội vàng chạy tới. Bọn họ có máy kiểm tra sinh mệnh chuyên nghiệp, chưa đáp xuống liền phát hiện hiện trường tai nạn chỉ cho thấy một chút dấu hiệu sinh mệnh, hơn nữa vô cùng mỏng manh, nếu lại tới muộn vài giây đồng hồ, không chừng người sẽ chết. Cũng bởi vậy, bọn họ gần như không sửa đổi khoang thuyền rách nát liền trực tiếp ôm Hữu Xu giả bộ bất tỉnh đi ra, đưa lên phi thuyền tiến hành cứu trị.

“Cậu ta thực may mắn, chỉ bị một chút thương ngoài da, sở dĩ năng lượng phản ứng mỏng manh là quan hệ tới thể chất. Cậu ta là thể chất cấp F.” Bác sĩ nói sau khi trải qua kiểm tra đơn giản.

“Thể chất cấp F? Cái này cũng thật hiếm thấy!” Trong giọng nói của y tá khó nén ngạc nhiên và xem thường, “Người một thuyền đều chết sạch, sao chỉ mỗi mình phước nhân thể chất F là cậu ta còn sống? Điều này cũng thật khó có thể tin!”

Bác sĩ lấy ra một cái máy kiểm tra nói, “Trong tai nạn trọng đại tồn tại người may mắn cũng không ít, có lẽ là thượng đế đang che chở bọn họ. Trí não của cậu ta cũng bảo tồn thực tốt, cậu cầm đi phân tích, tôi đến thu thập thông tin gien của cậu ta tiến hành so sánh, nếu hai cái không có gì khác biệt, chúng ta có thể liên hệ người nhà của cậu ta đến nhận lãnh.”

“Bác sĩ tốt.” Y tá cúi trí não cột trên cổ tay thiếu niên xuống, than thở nói, “Tuy rằng thể chất rất kém cỏi, nhưng bộ dạng thật sự là xinh đẹp. Ngài xem, da tay của cậu ta giống tinh quang bảo thạch Amedia sản xuất không?”

Bác sĩ không ngẩng đầu lên nói, “Nhanh đi, giúp người sống sót tìm được người nhà mới là chuyện quan trọng nhất. Hiện tại bọn họ đều ở thủ đô tỉnh đau khổ chờ đợi tin tức.”

Y tá nhún bả vai, lập tức đi đến phòng phân tích. Mặc dù hai người là diện mạo ngoại quốc mũi cao mắt sâu, lại đều nói Hán Ngữ, tuy rằng khẩu âm hơi có chút cổ quái, nhưng không cản trở Hữu Xu lắng nghe. Biết bác sĩ chuẩn bị thu thập thông tin gien của mình, cậu lập tức nắm chặt hình nhân con rối trong túi áo. Từ trường xung quanh vắn vẹo một chớp mắt lại khôi phục bình thường, bác sĩ lại không hề phát giác, dùng máy kiểm tra đo lường quét qua khoang miệng thiếu niên tiến hành phân tích.

“An Hữu Xu, mười sáu, nhân loại thuần huyết, không tinh thần lực, không dị năng, thể chất cấp F, cha mẹ đều mất, hiện đang học lớp thần tượng hài hệ nghệ thuật biểu diễn học viện đề quốc. Đứa nhỏ này thật đáng thương, đã yếu như vậy, lại còn không có cha mẹ.” Bác sĩ vừa đọc chữ trên máy phân tích lên, vừa lắc lắc đầu.

Cùng lúc đó, y tá cũng mang theo trí não lại đây, giọng điệu bất đắc dĩ, “Bác sĩ, trí não này là của An Hữu Xu, cậu ta không cha không mẹ, mục người giám hộ kia cũng là chỗ trống, tôi chỉ có thể liên hệ đạo sư của cậu ta tới đón cậu ta. Bên kia nói phải qua mấy ngày mới có thể đến, hiện tại trường học đang nghỉ hè, hẳn dẫn học sinh thực tập ở bên ngoài.”

“Được, đem trí não cho cậu ta đeo lên đi. Chúng ta còn có rất nhiều thi thể cần xác nhận thân phận, chuyện thông báo người nhà để tôi làm, cậu có khả năng không ứng phó được cảm xúc bi thống của bọn họ.” Giọng nói ôn nhu của bác sĩ càng lúc càng xa.

Xác định xung quanh không có ai, Hữu Xu mở hai mắt, chậm rãi ngồi dựa ở đầu giường. Để nguy trang càng thật, cậu làm ra mấy vết thương sâu thấy xương ở trên người mình, nhưng vừa rồi tên bác sĩ kia lại chỉ lấy ra một chai nước phun lên, khiến cho chúng nó nhanh chóng khép lại, hiện tại ngay cả một chút vết sẹo cũng nhìn không thấy. Y học tương lai đã phát triển đến trình độ này sao? Gương mặt xưa nay bình tĩnh lạnh nhạt của cậu rốt cuộc hiện lên biểu tình ngạc nhiên, ngược lại nghĩ đến chuyên ngành của thiếu niên, khéo miệng không khỏi co rút.

Lớp thần tượng hài hệ nghệ thuật biểu diễn, đó là cái quỷ gì?

Khi Hữu Xu được đạo sư lững thững đến muộn mang về trường học dàn xếp, Cơ Trường Dạ mới đi xuống từ trên chiến trường. Trận chiến tranh này duy trì trọn ba mươi tám ngày, hẳn cũng liên tục ba mươi tám ngày không ngủ, chẳng sợ mỗi một tới cực điểm cũng chỉ có thể minh tưởng mười phút coi như nghỉ ngơi. Dem mấy tinh cầu phát hiện mạch khoáng cấp mười làm của riêng, mà còn dùng tốc độ nhanh nhất làm tốt thủ tục hợp pháp, hẳn mệnh lệnh hạm đội tức khắc trở về thủ đô tinh.

“Tướng quân, ngài nên nghỉ ngơi một chút. Dịch năng lượng đã chuẩn bị tốt cho ngài, ở trong phòng tắm.” Một nữ phó quan dáng người nóng bỏng tiếp nhận mũ của tướng quân, treo trên giá áo ở một bên, cũng có ý đồ đi cởi áo khoác hẳn.

“Nơi này không cần cô, mời rời đi.” Cơ Trường Dạ đặt tay trên cửa, biểu tình lạnh lùng.

Nữ phó quan tuy rằng thực thất vọng, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, quy củ một cách máy móc mà kính cái lễ, sau đó rời đi. Cơ Trường Dạ khóa trái cửa phòng, cũng chưa đi ngâm dịch năng lượng, mà là không thể chờ đợi được mở máy theo dõi ra. Không có, bất luận góc độ nào bất luận phương vị nào của máy theo dõi cũng tìm khắp không thấy bóng dáng thiếu niên, trong quan tài thủy tinh rỗng tuếch, chỉ để lại mấy đóa bỉ ngạn hoa đã héo rũ, thậm chí ngay cả loại dịch năng lượng màu hổ phách kia cũng biến mất.

Có ai tới và mang thiếu niên đi rồi? Đầu tiên là hẳn nghĩ như vậy, rồi lại lập tức phủ định. Bởi vì lúc gần đi, hẳn để lại rất nhiều trang bị báo nguy xung quanh lối vào cổ mộ, một khi có người xâm nhập, trí não của hẳn sẽ lập tức tiếp thu được tin tức. Nhưng hiện tại, cảnh báo vẫn chưa hiện ra, nói cách khác trong lúc đó không có người ngoài xông vào, trừ khi chính thiếu niên tự tỉnh lại và rời đi.

Phỏng đoán này khiến hô hấp Cơ Trường Dạ chợt ngừng lại, chẳng sợ đặc chủng nhân có thể ở sống được nhiều năm trong tình hình thiếu dưỡng khí, giờ này khắc này hẳn cũng vô cùng khó chịu, đầu óc vận chuyển với tốc độ cực cao bởi vì hy vọng xa vời bỗng nhiên hiện lên mà sắp sửa vỡ nát.

Hắn dùng đầu ngón tay run rẩy mở tất cả hình ảnh theo dõi trong cổ mộ ra, không phát hiện bóng dáng thiếu niên, vì thế lại ấn nút quay ngược. Hình ảnh bắt đầu đảo ngược, bởi vì tốc độ quá nhanh, cái người bỗng nhiên sống lại kia biến thành từng vệt tàn ảnh, cũng đã đủ để khiến hô hấp Cơ Trường Dạ tăng thêm, máu bốc hơi.

Chính là chỗ này! Nhìn thấy tàn ảnh nằm trong quan tài thủy tinh đọng nước, ngủ say tựa như dĩ vãng, Cơ Trường Dạ lập tức ngừng quay ngược, nhấn phát video. Thiếu niên vẫn giống lần trước hắn nhìn thấy, gương mặt ngủ điềm đạm, thần thái an tường, nhưng tâm tình của hắn đã hoàn toàn bất đồng, chỉ vì hắn biết, một khắc sau, thiếu niên sẽ mở hai mắt thức tỉnh lại.

Thời gian quay ngược lại quá dài, thế cho nên đợi mười phút, thiếu niên còn nằm trong quan tài thủy tinh chìm chìm nổi nổi. Trong mắt Cơ Trường Dạ chậm rãi nổi lên tơ máu, hốc mắt cũng khô khốc mà lại đau đớn, lại không dám dời ánh mắt khỏi người cậu dù chỉ một giây. Lại qua mười phút, tâm tình hắn dần dần có chút bức bối, cực muốn bấm nhanh, lại lo lắng bỏ qua nháy mắt thiếu niên thức tỉnh, chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc nôn nóng.

Đối với một quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, năng lực trác tuyệt mà nói, nôn nóng như vậy hiển nhiên là không nên tồn tại, nhưng hắn lại không muốn khống chế. Hắn chỉ muốn thiếu niên nhanh chóng sống lại, chứng thực hết thảy hắn nhìn thấy vừa rồi không phải là ảo giác do quá mức hướng tới mà tạo thành.

Khi đầu ngón tay hắn đã đặt trên nút phát nhanh, lông mi dày đặc của thiếu niên bỗng nhiên run rẩy, bọt khí phía trên theo đó chấn động rơi xuống, chợt từng bước từng bước nổi lên mặt nước, vỡ ra thành bọt nước. Cảnh tượng này rất nhỏ, cực yên tĩnh, nếu không phải thị lực của đặc chủng nhân siêu phàm, tuyệt đối không cách nào chú ý tới. Nhưng mà nhìn trong mắt Cơ Trường Dạ, một màn này so với ngân hà rơi xuống còn xán lạn hơn, so với cảnh đẹp mà thợ chụp ảnh cao siêu nhất chụp ra còn rung động lòng người hơn. Dòng máu đã sôi trào của hắn cũng giống như toát ra vô số bọt khí nho nhỏ, sau đó lần lượt từng cái vỡ ra.

Hắn lập tức thu hồi đầu ngón tay, chiếu hình ảnh trên vách tường đối diện, mà còn phóng đại lần nữa. Quốc vương của hắn lập tức sẽ thức tỉnh, hắn không muốn bỏ qua bất luận một chi tiết nào, nhưng kỳ thật hắn đã bỏ lỡ. Trong nôn nóng, chờ mong và thật sâu tiếc nuối, quốc vương rốt cuộc mở hai mắt, lộ ra đôi mắt đen trắng rõ ràng lại trong suốt thấy đáy.

Cậu phá nước mà ra, đầu vai nở rộ một đóa bỉ ngạn hoa màu đỏ, càng phụ trợ cho làn da trắng nõn của cậu trong suốt. Cậu sờ sờ gáy, không biết khi nào lòng bàn tay lại có thêm một con bò cạp màu tím thẫm, vùng đuôi chậm rãi chuyển động. Hô hấp Cơ Trường Dạ cứng lại, sợ bò cạp thương tổn thiếu niên, lại thấy đối phương chu cánh môi phẫn nộ, nhẹ nhàng hôn nó vài cái. Thực hiển nhiên, đây là sủng vật của cậu, không phải là độc trùng trong lúc vô ý chui vào quan tài thủy tinh.

Cơ Trường Dạ cả người buột chặt lúc này mới ngồi trở lại, thấy thiếu niên leo ra khỏi quan tài thủy tinh, một đường đi một đường cởi trường bào ướt đầm, lộ ra thân thể thon dài mềm dẻo, máu sôi trào lập tức xông xuống bụng dưới, khiến chỗ kia trường đau không thôi. Ngay sau đó tâm thần hắn lại đại chấn, cái gì tình dục, mừng như điên, tất cả đều vụt ra sau đầu, một bên nhìn chăm chăm hình ảnh trên trí não, một bên gọi vài thuộc hạ trung thành nhất, bí mật chạy tới hành tẩm.

Hắn thiếu chút nữa đã quên, hành tinh mẹ hiện tại cũng không phải là hành tinh mẹ thời kỳ viễn cổ, trên đó mọc rất nhiều thực vật biến dị, còn có rất nhiều cường thú mức nguy hiểm trung bình trên cấp A. Một khi thiếu niên rời khỏi địa cung, chờ đợi cậu là nguy hiểm vô cùng vô tận. Khi hạm đội xuất phát, thiếu niên trên video đã xử lý tốt chính mình, từ một cái mặt đạo rời đi, khó trách máy cảnh báo bố trí xung quanh cửa đá chưa bao giờ bị động tới.

Cơ Trường Dạ gần như không dám nhìn tới hình ảnh kế tiếp, mặt mày xưa nay thong dong lạnh lùng lại toát ra vẻ sợ hãi hiem thấy. Phàn Triệu nhận thấy được dị trạng của hắn, nhắc nhở, “Tướng quân, lần trước không phải anh để lại một máy theo dõi phi hành sao? Nếu phát hiện mục tiêu vật sống, hẳn là nó sẽ quay lại đầy đủ. Anh trực tiếp kết nối tín hiệu của nó có thể nhìn thấy tình huống hiện tại của thiếu niên.”

Chính cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, Cơ Trường Dạ lại không nghĩ tới điểm này, lập tức mở hình ảnh mà máy móc quay được. Đám người Phàn Triệu tuy rằng kinh dị với việc thiếu niên sống lại, nhưng không cho là cậu có thể kiên trì bao lâu. Cường thú trên hành tinh mẹ ngay cả dị năng giả cũng có thể xé nát, huống chi là một người viễn cổ thể chất cấp F? Nếu vận khí tốt, hiện tại có lẽ cậu ta còn sống, nhưng hoặc nhiều hoặc ít sẽ bị thương, vận khí không tốt, chỉ sợ đã thành đồ ăn của cường thú.

Nhưng bọn họ không dám nói ra trước mặt tướng quân, chỉ có thể trầm mặc nhìn về phía màn hình. Nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, trong hình ảnh cũng không xuất hiện cảnh tượng huyết nhục mơ hồ, hoàn toàn tương phản, thiếu niên đang nằm trong một căn phòng nào đó sạch sạch sẽ sẽ, nghiêm túc đọc chữ viết trên trí não.

“Từ từ, sao cậu ta lại có được trí não? Kiểu tóc, cách ăn mặc của cậu ta sao lại nhất trí như phong cách của chúng ta? Còn có căn phòng này, bài trí, phong cảnh ngoài cửa sổ, nơi này cũng không phải hành tinh mẹ! Cậu ta làm thế nào rời đi?” Đám người Phàn Triệu tròn mắt, Cơ Trường Dạ lại thở phào một hơi, đem màn ảnh kéo xa lại kéo gần, cẩn thận quan sát tất cả chi tiết trong phòng ngủ.

“Nơi này là học viện đế quốc. Tòa lầu ngoài cửa sổ là kiến trúc dấu hiệu của học viện đế quốc, cái ly trên bàn học có in đồ dạng học viện đế quốc.” Hắn lãnh tĩnh phân tích.

“Từ từ, đến tốt cùng người này có phải vị quốc vương kia không? Sao cậu ta lại có biện pháp đến thủ đô tinh? So với chúng ta còn nhanh hơn một bước!” Tam quan Phàn Triệu đã vỡ nát, bất luận như thế nào cũng không nghĩ ra một người viễn cổ cái gì cũng không hiểu làm thế nào dung nhập kỷ nguyên tinh tế quá nhanh như vậy.

“Cậu ta đang học tập chữ viết của chúng ta. Cậu xem, xuất hiện trên trí não chính là tài liệu dạy tiểu học. Trời ạ, một người viễn cổ lại tự mình nghĩ biện pháp rời khỏi hành tinh mẹ, tiến vào trường học, mà còn học tập văn hóa của chúng ta, cậu ta cũng thật thần!” Mấy người trên chiến hạm chính là một ban nhân mã lần trước phát hiện cổ mộ, đối với hành vi không thể tin nổi của thiếu niên chặc chặc lấy làm kỳ lạ lại hoang mang không thôi. Nếu xếp bọn họ ở vị trí của thiếu niên, bọn họ tuyệt đối sống không quá một ngày, điểm này trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng.

Cơ Trường Dạ quay ngược hình ảnh theo dõi về trước, ý đồ tìm ra đáp án, cũng phân phó chiến hạm trở về địa điểm xuất phát, đi theo đại đội chạy đến thủ đô tinh. Lần thứ hai hắn thấy may mắn mình bỏ lại một cái máy theo dõi phi hành, nếu không hiện tại đi chỗ nào tìm quốc vương thân mến của hắn?

Một lần nữa quay ngược hình ảnh về thời khắc thiếu niên mới tỉnh, nhìn thấy thân thể trần trụi của thiếu niên, sắc mặt Cơ Trường Dạ đen sì, muốn trở lại trong khoảng một mình mình xem, lại bị đám người Phàn Triệu gắt gao cuốn lấy. Bọn họ vô cùng tò mò thiếu niên làm như thế nào tồn tại được, lại làm thế nào đến thủ đô tinh, nếu tướng quân không cho bọn họ biết được đáp án, bọn họ sẽ bởi vì tò mò mà tươi sống khiến mình ghen chết.

Cơ Trường Dạ hết cách, chỉ đành ấn nút phát nhanh, chuẩn bị sau khi trở về đem từng tấm từng tấm ảnh cắt nối biên tập ra, làm riêng thành một cái văn kiện video. Nghĩ như vậy, dòng máu mới vừa làm lạnh không lâu lại bắt đầu sôi trào, làm hân hơi có chút ngời không yên, chỉ đành bắt chéo chân, thay đổi cái tư thế.

Thiếu niên mặc một bộ trường bào thêu đầy hoa văn xinh đẹp, đi ra mật đạo, còn chơi đùa ở bên ngoài một trận, nơi này dùng nhánh cây vẽ mấy nét, nơi đó đặt một tảng đá hoặc khúc gỗ, sau đó mới không nhanh không chậm mà rời đi. Cậu mới vừa đi ra ngoài mấy mét, mật đạo phía sau liền biến mất, một màn này bị máy theo dõi trung thực ghi lại.

“Mấy người nhìn thấy không? A? Mật đạo biến mất! Những hành động vừa rồi của cậu ta chỉ sợ là vì mục đích này đi? Nhưng nguyên lý là cái gì? Quả thực không thể tin nổi!” Phàn Triệu cả kinh trợn mắt há mồm.

Cơ Trường Dạ mở máy phân hình từ trường, đem hình ảnh vừa rồi chiếu lại một lần. Tất cả cảnh vật và sắc thái đều biến mất, biến thành từng đám từng đám từ trường màu sắc sâu cạn bất đồng, mà thiếu niên không thể nghĩ ngờ là tồn tại nhỏ yếu nhất, cậu ấy chỉ có chỗ trái tim là hồng nhạt, những bộ phận còn lại là màu xám đen không có từ trường phản ứng. Nhưng khi cậu bày tất cả hoàn tất, từ trường xung quanh lại bị vài món đồ vật này dẫn dắt, hình thành một cái từ trường thật lớn, vặn vẹo che chắn không gian xung quanh.

“Tuy rằng cậu ta thực nhỏ yếu, lại có thể trực tiếp khống chế từ trường chế tạo ảo giác, nhưng tôi vẫn không rõ nguyên lý trong này. Đang ngồi đây có ai có thể giúp tôi giải thích một chút không?” Phàn Triệu cảm giác mình bị ghen chết, mọi người cũng giống hắn, cũng đều cào tim cào phổi, tò mò không thôi.

Cơ Trường Dạ không nghiên cứu đoạn video này nhiều, xem tiếp, bản đồ phân tích từ trường vẫn luôn mở ở phía bên góc phải. Sau khi thiếu niên rời khỏi địa cung không lâu liền đụng tới một cuồng thú đang kiếm ăn, cậu dán cho mình một tờ giấy, trong máy theo dõi liền mất đi bóng dáng cậu, cái này không thể nghĩ ngờ lại là một loại lợi dụng hoàn mỹ đối với từ trường. Cậu làm được chuyện mà người tiến hóa mấy ngàn năm sau cũng không làm được, đây là kỳ tích.

Nhưng hình như cuồng thú có thể ngửi được mùi cậu, mãnh liệt nhào qua một phương hướng, một tờ giấy hư không hiện ra, giống như viên đạn đánh vào trán cuồng thú, khiến nó tạm dừng một chớp mắt. Một chớp mắt này, Cơ Trường Dạ đã toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, hân có thể chân thật cảm nhận được sự sợ hãi của thiếu niên, hân không thể lập tức xuất hiện ở bên cạnh cậu, giúp cậu ngăn cản hết thấy nguy hiểm.

Thiếu niên không biết đang làm những gì, qua ước chừng ba giây đồng hồ, lại một tờ giấy đánh lên cuồng thú đồng thời thiêu đốt thành tro tàn. Nếu không nhờ bản đồ phân tích từ trường mở bên góc phải, Cơ Trường Dạ tuyệt đối không thể tưởng được đó là thủ đoạn công kích của thiếu niên. Tuy rằng máy theo dõi không quay được bóng dáng thiếu niên, trong bản đồ phân tích lại có thể nhìn thấy trái tim cậu mơ hồ

nhảy lên, trong nháy mắt tờ giấy bắn ra, thân thể cậu cũng theo đó bộc phát ra ánh sáng rực rỡ, đó là một màu đỏ thẫm gần như thành màu đen, là sắc thái mà chỉ có đặc chủng nhân tinh thần lực đạt tới cấp SSS mới có thể có.

Sống hơn một trăm năm, Cơ Trường Dạ cũng chỉ từng gặp qua năng lượng từ trường cường đại như thế trên người mình. Thiếu niên cũng không phải yếu ớt như hắn tưởng tượng, hoàn toàn tương phản, thực lực của cậu thậm chí vượt qua người hiện đại sau khi ưu hoá gen, có lẽ cậu không phải một quốc vương, mà là vị thần đến từ viễn cổ. Ý tưởng này đồng thời xuất hiện trong óc mọi người, làm bọn họ nghiêm nghị kính trọng.

Trên bản đồ phân tích từ trường, sau khi tờ giấy màu đen kia thiêu đốt hầu như không còn quả nhiên bộc phát ra năng lượng đáng sợ, lại không giống hạt nhân ầm ầm nổ, mà là hình thành từng đám đao gió, đem một con cuồng thú nặng tới mười tấn cắt thành mảnh nhỏ. Khi mưa máu tí ta tí tách rơi xuống, thiếu niên rút cuộc kéo tờ giấy trên người, hiển lộ ra thân hình. Cậu nhìn qua có chút sợ hãi, rồi lại thực nhanh khôi phục bình tĩnh, đi tới bên con suối nhỏ, cũng bố trí một cái từ trường cường đại để bảo vệ mình, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Video đoạn sau bị tướng quân vô tình ẩn chạy nhanh, đám người Phàn Triệu không khỏi trừng mắt nhìn hắn một cái, lại giận mà không dám nói gì. Bọn họ nhìn thiếu niên quanh quẩn trong sơn cốc, nhìn cậu tàn sát cuồng thú xung quanh đến không còn một mảnh, mà còn chế tạo ra rất nhiều đồ vật kỳ kỳ quái quái, nhưng mấy thứ này không hề ngoại lệ đều ẩn chứa năng lượng khủng bố, mà loại năng lượng này hình như chỉ có cậu mới biết nên vận dụng như thế nào. Càng đáng sợ chính là, cậu có thể dựa vào mắt thường nhìn thấy từ trường phân bố ở trong không khí, đây là chuyện mà bất luận một người hiện đại nào cũng không thể làm được. Bọn họ chỉ có thể giống như bây giờ, mượn máy phân hình từ trường để phân tích, nhưng loại dụng cụ này cũng không phải vạn năng, chúng nó cũng sẽ bị từ trường quấy nhiễu từ đó mất đi tác dụng.

Đổi một cách nói, thiếu niên có thể nhìn thấy căn nguyên thế giới, cái này có thể giải thích nguyên nhân vì sao thân thể cậu gầy yếu như vậy mà lực lượng lại cường đại như vậy.

“Tướng quân, dường như chúng ta đã thả ra một tiểu quái thú. Anh có nắm chắc có thể khống chế cậu ta sao?” Phàn Triệu bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Biết được thiếu niên thực lực cường hãn, rốt cuộc Cơ Trường Dạ buông quả tim treo cao xuống, nhìn trung tướng thật sâu một cái, cảnh cáo nói, “Tôi chưa bao giờ muốn khống chế cậu ấy, các cậu cũng không được hành động thiếu suy nghĩ.” Hắn đích xác chưa từng muốn khống chế thiếu niên, hắn chỉ muốn có được thiếu niên.

Chúng tôi hành động như thế nào? Lúc chân chính đấu võ, vị thần nhân này phút chốc là có thể cắt chúng tôi thành mảnh nhỏ có được không! Phàn Triệu lòng còn sợ hãi mà thầm nghĩ.

Hình ảnh theo dõi vẫn còn tiếp tục, một phi thuyền dân dụng rơi xuống hành tinh mẹ, thiếu niên tìm được một cái trí não từ trong hài cốt và có được một ít tin tức. Cậu dường như xem không hiểu chữ viết hiện đại, lại có thể nghe hiểu tiếng hán. Bởi vì Hoa quốc là quốc gia có nhân khẩu nhiều nhất trên hành tinh mẹ, sống sót trong kỷ nguyên diệt thế phần lớn là người Hoa quốc, cho nên tiếng hán dần dần thành ngôn ngữ thông dụng toàn cầu, lại thuận lý thành chương mà thành một trong những ngôn ngữ tinh tế thông dụng.

Từ dung mạo thiếu niên có thể phán đoán cậu là người Hoa quốc, hiểu được tiếng hán cũng không kỳ quái.

Cậu dùng phương pháp thần bí khó lường chế tác một thi thể thành con rối dài nửa thước, sau đó thay thế người đó.

Phàn Triệu lắc đầu nói nhỏ, “Đường như cậu ta muốn mượn cơ hội rời khỏi hành tinh mẹ, nhưng việc này thực mạo hiểm. Gien của cậu ta hoàn toàn khác với người chết kia, đội cứu viện vừa đến sẽ vạch trần.”

“Vạch trần thì cũng mang cậu ta đi, dù sao thì cậu ta cũng là người sống. Chẳng lẽ cậu ta bị nhốt vào phòng thí nghiệm tối cao học viện để quốc tiến hành nghiên cứu ư? Thân phận người cổ đại sẽ không bị hấp thu ánh sáng đi?” Một sĩ binh khấn trương nhìn về phía tướng quân.

Cơ Trường Dạ nhanh chóng xem tin tức trọng đại một tháng gần đây, chắc chắn nói, “Quyền hạn của tôi là cấp SSS, tất cả cơ mật tôi đều có tư cách xem xét. Phòng thí nghiệm tối cao học viện để quốc vẫn chưa tuyên bố loại tin tức này, thân phận của cậu ấy hẳn là còn chưa bại lộ.”

Khi nói chuyện, thiếu niên đã tìm được một cái nhẫn không gian, cũng lập tức ý thức được cách sử dụng của nó, chạy về địa cung đóng gói gia sản, lại nằm về hiện trường. Cậu làm bộ té xỉu, được nhân viên cứu hộ nâng lên phi thuyền chữa bệnh, cho dù là máy kiểm tra gen cũng không thể khám phá thân phận của cậu, ngược lại để cậu biết được rất nhiều tin tức quan trọng. Cậu làm bộ bị kích thích, không nói một lời, cũng ngăn chặn khả năng nói sai, một đường trầm mặc bị đạo sư mang về trường học an trí.

Thời gian ngắn ngủn vài ngày, cậu liền mò ra phương pháp vận dụng trí não, mà còn một mặt học tập chữ viết hiện đại cùng các loại ngôn ngữ tinh tế thông dụng, một mặt chậm rãi dung nhập cuộc sống ở học viện. Bây giờ còn là nghỉ hè, trong ký túc xá chỉ có mình cậu, cho nên không ai đi quấy rầy, cũng không ai đi vạch trần. Lấy tốc độ của cậu, chờ đến một tháng sau khai giảng, thì đã hoàn toàn thăm dò được tình huống xung quanh, mà còn không một chút sơ hở.

“Thượng đế, tiểu quái thú này chẳng những thực lực cường đại, ngay cả đầu óc cũng thông minh như vậy! Sinh hoạt một tháng này của cậu ta đủ để quay thành một bộ phim truyền kỳ cấp sử thi đó! Nhất định thực phần kích thực phần kích!” Phàn Triệu giơ ngón tay cái lên, tỏ vẻ tâm phục khẩu phục. Chỉ video thôi cũng có thể khiến hắn ta nhìn mà rung động đến tâm can, sau khi trải qua nghệ thuật gia công còn không rộng lớn mạnh mẽ? Khó trách nhân dân ở thời đại cậu ta nguyện ý kiến tạo cho cậu ta cung điện dưới đất rộng lớn như thế.

Cơ Trường Dạ thở phào một hơi, rốt cuộc đem tim thả lại trong ngực. Nhưng mà lấy tốc độ hiện tại của hắn, muốn về thủ đô tinh còn cần mười hai ngày, trên đường phải tuần tra vài tỉnh cảng có vị trí địa lý cực kỳ quan trọng, lại chậm trễ hơn mười ngày, tổng cộng hai mươi mấy ngày, hắn chung quy khó có thể yên tâm, phải tìm một người đi theo bên cạnh thiếu niên mới được.

Nghĩ như vậy, hắn bấm một mã số, gửi thân phận hiện tại của thiếu niên cho cấp dưới bên kia.

Hết chương 130

131. Chương 131

Biết được thiếu niên bình yên vô sự, lúc này Cơ Trường Dạ mới thoát khỏi cấp dưới, trở lại phòng một mình xem xét hình ảnh quay được gần tháng nay, từ khoảnh khắc thiếu niên mở mắt ra, cho đến giờ này khắc này, hẳn bức thiết muốn được biết tất cả về cậu, cuối cùng tại một ngày nào đó dung nhập vào cuộc sống của cậu.

Thiếu niên còn hoàn mỹ hơn so với trong tưởng tượng của hắn, hắn nhìn thân thể trần trụi của cậu đi qua đi lại trong một đồng vàng bạc châu báu, những bảo vật đã từng khiến thế nhân cuồng nhiệt truy phủng đó tất cả đều thành làm nền cho cậu. Cậu cũng không biết máy theo dõi tồn tại, nhất cử nhất động đều tràn ngập thẳng thắn và hấp dẫn, cậu thậm chí khom lưng xuống, cong mông, tìm kiếm trong một cái rương hơi lớn. Từ phương hướng của máy theo dõi xem qua, vừa vặn có thể đem cảnh đẹp ở bộ vị tư mật của cậu nhìn một cái không sót gì. Đầu ngón tay trắng nõn thon dài của cậu móc ra từng bộ lại từng bộ cấm y hoa phục, lúc chông chát ở bên chân giống từng đóa từng đóa hoa vẩy quanh tinh linh chui ra từ trong suối nước sâu thẳm, hình ảnh kia không giống cảnh thật, càng giống một hồi ảo mộng.

Cơ Trường Dạ hận không thể vén một lọn tóc ướt của cậu lên, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, vừa hận không thể từ phía sau lưng ôm cậu, gấu gao ấn vào trong ngực. Nhịp tim xưa nay trầm ổn của hắn đập nhanh giống như đột nhiên đụng vào lỗ đen hành tinh, máu còn nóng chảy hơn so với nham thạch chôn giấu trên địa tâm. Khi thiếu niên rút cuộc mặc quần áo tử tế, đi ra khỏi địa cung, rút cuộc hắn thấp giọng nguyên rủa một tiếng, đi vào phòng ngủ giặt quần.

Thiếu niên dường như thực yêu sạch sẽ, mỗi một ngày đều kiên trì xử lý mình, mới đầu Cơ Trường Dạ còn kiên nhẫn phân tích phương thức chiến đấu của cậu và tinh thần lực mạnh yếu, sau lại dứt khoát nhanh chóng lược qua, đem những hình ảnh hương diễm kiều diễm đó cất nổi biên tập riêng ra, làm thành một văn kiện bí mật lưu trong trí não. Trước khi gặp mặt thiếu niên, hắn chỉ có thể dựa vào mấy thứ này để mà tự an ủi.

Càng về sau, thiếu niên lại càng thông dong, cậu luôn bị cuồng thú đuổi chạy giờ lại chọc cho cuồng thú trong phạm vi trăm dặm vô cùng sợ hãi. Cơ Trường Dạ chưa từng thấy qua thời khắc cậu chật vật, đối với con người từ đóa hoa mảnh mai biến thành tung hoành vũ trụ trong cảm nhận của hắn, mỗi khi nhiều thêm một phần hiểu biết, đối với cậu cũng liền nhiều thêm một phần si mê.

Ngoại trừ giá trị vũ lực cường đại, đầu óc thiếu niên cũng thông minh ngoài dự đoán, ngay cả đạo sư của An Hữu Xu cũng bị cậu qua mặt. Nhưng khi cậu tiến vào ký túc xá của An Hữu Xu, khi một mình một chỗ, rút cuộc lộ ra biểu tình mới lạ, trong ngạc nhiên lại lộ ra thấp thỏm. Hóa ra cậu không phải không sợ hãi, mà là đem loại cảm xúc này gấu gao dần xuống đáy lòng không dám biểu lộ.

Đúng vậy, cậu đến từ quá khứ càng xa xôi, thân nhân, bạn bè, người yêu bên cạnh cậu... Không không không, cậu ấy không có người yêu, cậu ấy nhìn qua mới bao lớn? Mười lăm hay là mười sáu, nhỏ tuổi như vậy, tuyệt đối sẽ không có người yêu. Cơ Trường Dạ hung hăng phủ định phỏng đoán này, khi nhìn lại thiếu niên trong video thì trong mắt toát ra cảm xúc thương tiếc.

Ở thời đại này, cậu là người độc hành chân chính, không có ai trấn an nỗi sợ hãi của cậu, cũng không có

ai dẫn đường sự mê man của cậu, tương lai chỉ có thể dựa vào cậu từng bước một sờ soạng. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngẫm lại, Cơ Trường Dạ cũng không cho là mình có thể làm được càng tốt hơn so với thiếu niên. Cậu thật sự là một đứa nhỏ cực kỳ ưu tú, còn xuất sắc hơn tất cả thiên chi kiêu tử do những thế gia cự tộc tỉ mỉ bồi dưỡng ra mà hẳn từng gặp.

Nhưng mà ngay sau đó, loại cảm xúc kiêu ngạo không hiểu ra sao này đã bị dỡ khóc dỡ cười thay thế, Cơ Trường Dạ phát hiện thiếu niên đang đứng trong phòng tắm trống rỗng, nơi này kiểm tra, chỗ kia ẩn ẩn, dường như đang nghiên cứu căn phòng này là để làm gì. Cậu nhìn thấy bồn tắm lớn, vì thế lập tức ý thức được đây là chỗ tắm rửa, lại tìm không thấy chỗ nào có nguồn nước, tức giận đến liên tục than thở, “Nước đâu? Chỗ nào có nước? Ta muốn nước.”

Vòi hoa sen khổng lồ chế bằng âm thanh bỗng nhiên từ nóc nhà chui ra, văng đầy mặt và đầu cổ cậu, khiến cậu giật mình đồng thời còn xối lên áo sơ mi trắng mỏng manh của cậu. Cậu vừa chật vật hoảng sợ, lại có vẻ mê người như vậy, khiến Cơ Trường Dạ mỉm cười, ngay sau đó huyết mạch trương lớn.

Không thể nhìn nữa, nếu không cả ngày đều không muốn làm chuyện khác. Hắn dùng hết tự chủ lớn nhất tắt hình ảnh theo dõi đi, lúc này mới mặc quần trang, thẳng sống lưng, bước đi ra ngoài.

Hữu Xu không ngờ thiếu niên bị mình thay thế thân phận cũng tên “Hữu Xu”, hơn nữa diện mạo khi còn nhỏ có bảy tám phần tương tự cậu, thật sự là duyên phận. Sau khi trở lại thủ đô tỉnh, cậu thả lỏng hồn An Hữu Xu từ trong con rối ra, sử dụng phương pháp siêu độ ổn định từ trường của hắn, để tránh bị từ trường xung quanh cắn nuốt. Lúc xuống phi thuyền, cậu từng thấy tận mắt một từ trường có linh trí tiến vào bụng một vị nữ sĩ, nghĩ xem như đầu thai thành công, chỉ mong từ trường của An Hữu Xu cũng có thể định dục ra linh trí, lại chuyển sinh thành người.

Con rối không có linh hồn tự nhiên bị Hữu Xu giữ lại, để giữa ngày sau gặp lại tình huống kiểm tra gien. Cậu làm bộ bị kích thích, vẫn chưa nói chuyện với đạo sư, may mà An Hữu Xu cũng là tính tình trầm mặc ít lời, vẫn chưa khiến cho đối phương hoài nghi.

An Hữu Xu là một người mê sách, trong trí não có rất nhiều truyện dài. Hữu Xu trong lúc vô ý mở ra một quyển, mới đầu cũng không biết đây là thứ gì, sau lại phát hiện phía trên có một cái hình biểu thị loa nhỏ, hẳn là có thể tự động chuyển đổi chữ viết thành ngữ âm, vì thế lập tức nhấn mở, phân biệt từng chữ.

Tiểu thuyết tổng cộng có sáu trăm vạn chữ, sau khi xem xong, Hữu Xu đã từ thất học dốt đặc cán mai đạt tới trình độ văn hóa bình thường. Đương nhiên, trong sách có rất nhiều điển cố cậu đều không biết, còn phải tìm sách giáo khoa mẫu giáo, tiểu học, cấp hai, cấp ba, đại học đến xem, chậm rãi củng cố.

Học được chữ viết, trí não của An Hữu Xu tự nhiên bị Hữu Xu chơi đến tung bay, làm thế nào lên mạng, làm thế nào mua sắm, như thế nào liên hệ bạn bè, cậu đều biết nhất thanh nhị sở, đồng thời cũng từ trong hồ sơ cá nhân tra được hiện trạng cuộc sống của An Hữu Xu. Hắn sống còn thảm hại hơn trong dự đoán của Hữu Xu, sau khi cha mẹ chết trận để lại một khoản tiền trợ cấp đều đã bị dùng hết, phòng ở cũng bán đi, hiện tại chỉ có thể sống nhờ ở ký túc xá trường học. Chờ hắn tốt nghiệp từ học viện đế quốc, liền thật sự là lang bạc kỳ hồ, không có chỗ ở cố định.

Lần này nghỉ hè, hắn nghe danh đi tham gia triển lãm cơ giáp Cát Nhã tinh tổ chức, cũng không biết cọng

dây nào trong đầu đáp sai, lại dùng một khoản tích cóp cuối cùng mua một cơ giáp sơ cấp, khiến mình thành kẻ nghèo nàn. May mắn ở kỷ nguyên tinh tế, tỉ lệ trẻ em sinh ra vô cùng thấp, mỗi một đứa nhỏ trước khi thành niên đều được pháp luật tinh tế bảo hộ, nhất là cô nhi, nếu không Hữu Xu đừng nói trị liệu vết thương, ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề.

Nhưng dù vậy, chính phủ cũng không có khả năng cung cấp cho đứa nhỏ mất đi cha mẹ một hoàn cảnh sinh tồn quá tốt, chỉ có thể cam đoan bọn họ không bị đói chết. Học phí của An Hữu Xu có thể miễn trừ, mà mỗi ngày còn được phát ba ống dịch dinh dưỡng, nhưng tư liệu, dụng cụ, phí hoạt động mà học tập yêu cầu, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân nghĩ biện pháp. Nói thành thật, Hữu Xu căn bản không muốn đi học cái gì mà nghệ thuật biểu diễn, nhưng nếu không ở trường học, cậu có năng lực đi chỗ nào?

Trước tiên ở đây đã, về sau lại chậm rãi tìm kiếm đường ra. Hữu Xu uống sạch dịch dinh dưỡng hương vị cổ quái, sau đó mặt nhăn mày nhíu, làm cái biểu tình cực độ hồng bét. Hiện tại thứ mà cậu tưởng niệm nhất có hai loại khác biệt, một là chủ tử, hai là mỹ thực.

Kỷ nguyên tinh tế không phải thời đại mỹ thực xuống dốc, mà ngược lại, bởi vì giống loài phong phú, đồ ăn ngon cũng càng ngày càng nhiều. Nhưng lạm dụng đá năng lượng khiến cho đất đai ô nhiễm nghiêm trọng, nhân loại chỉ có thể chuyên sáng lập ra vài tinh cầu để gieo trồng cây nông nghiệp hoặc nuôi dưỡng súc vật. Việc này dẫn đến phí tổn cho đồ ăn thiên nhiên tăng lên cực lớn, tiền lương bình thường của một gia tộc một tháng chỉ có thể hưởng dụng mấy lần, mà loại người nghèo nàn dựa vào chính phủ tiếp tế như An Hữu Xu chỉ có thể nghĩ tới ở trong đầu.

Một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán, chủ tử nói quả nhiên không sai! Hữu Xu mở mạng hành tinh, muốn nhìn một chút xem có thể bán mấy thứ mình mang đến để đổi thành điểm tín dụng không. Một đầu khác, Cơ Trường Dạ cũng đang thông qua máy theo dõi điều tra cậu đang làm cái gì, cũng hack vào tài khoản trí não của An Hữu Xu, xem một ít tư liệu mà hiện tại thiếu niên đang xem.

Hình như cậu ấy muốn bán đồ vật mang ra từ trong cổ mộ, rồi lại thực nhanh phát hiện vàng bạc châu báu đã không đáng tiền, trong đó có mấy bộ đồ sứ được xem là đồ cổ, nếu đặt ở khu bán đấu giá, phỏng chừng có thể bán ra cái giá trên trời từ trước tới nay.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng có suy nghĩ này. Em còn chưa thành niên, hết thảy hoạt động trên mạng đều có đầu não theo dõi, một khi mấy đồ cổ đó chảy ra, cho dù là nặc danh bán đấu giá, bọn họ cũng có thể tìm hiểu nguồn gốc tìm được em. Thân mến, mau thu hồi suy nghĩ nguy hiểm này đi, nếu không tôi liền đánh mông em đó.” Cơ Trường Dạ khấn trương nỉ non, hận không thể lập tức xuất hiện ở bên cạnh thiếu niên, thay thế cậu tắt trang mạng đi.

Một đầu khác, Hữu Xu nhiều lần châm chước, cuối cùng vẫn tắt trang bán đấu giá đi. Đối với kỹ thuật internet hiện tại cậu cũng không hiểu biết, còn không làm được hành động hóa thân thành hacker đến vô tung đi vô ảnh. Ở thời đại này, đồ cổ quả thật đáng giá, nếu bán đấu giá, đừng nói mỹ thực thiên nhiên, dù là một tinh cầu cũng mua được, nhưng chính bởi vì rất đáng giá, ngược lại cậu không dám tùy tiện ra tay, ít nhất trước khi học được cách làm thế nào che giấu thân phận thì không thể ra tay.

Uống dịch dinh dưỡng trước đi, về sau lại nghĩ phương pháp kiếm tiền. Cậu lấy ra một chai nước hoàng tuyền, từng chút từng chút đút cho tiểu Hạc, còn nhét một con cổ vương mới tạo ra vào trong cặp cang của nó, trên mặt đều là biểu tình cực kỳ hâm mộ.

Thần kinh buộc chặt của Cơ Trường Dạ lúc này mới trầm tĩnh lại, tán thưởng nói, “Good boy! Tôi biết ngay quốc vương thân mến của tôi nhất định là đứa nhỏ thông minh nhất trên thế giới.” Cuối cùng kết nối với cấp dưới, thúc giục, “Sao cậu còn chưa đến thủ đô tỉnh?”

“Tướng quân, dường như tôi tra ra một vài thứ ghê gớm. Nếu không phải anh bảo tôi đi điều tra bối cảnh gia đình của An Hữu Xu, tôi tuyệt đối không thể tưởng được An gia xuống dốc mấy trăm năm lại ẩn giấu một bí mật kinh người như vậy!” Một nam thanh niên dung mạo anh tuấn xuất hiện trên màn ảnh.

“Bí mật gì?” Biết rõ thuộc hạ không phải người chuyện bé xé ra to, Cơ Trường Dạ không khỏi nghiêm nghị.

“Mẹ An Hữu Xu là hậu duệ của Tổng gia biến mất hơn một trăm năm.”

“Tổng gia dựa vào quý y thuật mà quật khởi, lại bởi vì quý y thuật thất truyền mà biến mất à?” Cơ Trường Dạ cởi bỏ hai cúc áo cao nhất trên quân trang, trầm giọng nói, “Đừng nói cho tôi biết cơ giáp siêu năng của Tổng gia ở trong tay An Hữu Xu nhé.” Đế quốc chỉ có năm cơ giáp siêu năng, phân biệt ở trong tay nguyên soái của bốn quân đoàn lớn. Không sai, là bốn đại nguyên soái, không phải năm, bởi vì một chiếc cường hãn nhất, cũng thần bí nhất, sau khi Tổng gia biến mất cũng biến mất theo.

Người đời đều biết, cơ giáp siêu năng có niên đại càng lâu thì lực lượng cũng càng cường đại, chúng nó dường như có lực truyền thừa nào đó, có thể hấp thu tinh thần lực và vũ kỹ của các đời chủ sở hữu, thậm chí còn cả dị năng. Cơ giáp siêu năng của Cơ gia truyền thừa hơn bốn trăm năm, ở đế quốc lại chỉ xếp hạng thứ hai, chiếm cứ vị trí đầu tự nhiên là cơ giáp truyền thừa sáu trăm năm của Tổng gia.

Mỗi người ở quân bộ đều muốn có được nó, lại không ngờ nó lại ẩn nấp ở An gia nho nhỏ. Nguyên quán của An gia là tỉnh cầu Luke, ở nơi đó có thể nói là một tay che trời, còn ở thủ đô tỉnh lại ngay cả vị trí cũng không xếp nổi. Nhưng nếu bọn họ có được một cơ giáp siêu năng đồng thời tìm được người thừa kế, tình huống liền hoàn toàn khác biệt.

“An gia muốn xây dựng quân đoàn thứ năm đế quốc à? Dã tâm thật lớn.” Giọng điệu Cơ Trường Dạ bình thản, giống như mình đang đàm luận không phải là việc lớn đảo điên cục diện chính trị đế quốc, mà là thời tiết bên ngoài.

“Từ hiện giờ mà xem, bọn họ quả thật có ý nghĩ này. Mẹ của An Hữu Xu là người cuối cùng của Tổng gia, chính bởi vì sự tồn tại của cơ giáp siêu năng này, lúc ấy bà ta đang lưu lạc ở tỉnh cầu Luke mới có thể phong phong quang quang gả vào An gia. Nhưng chính vì vậy, bà ta và An tiên sinh đều bị mưu sát. An Hữu Xu kế thừa cơ giáp này, trước sinh nhật mười sáu tuổi, cậu ta cũng không biết nó tồn tại, nhưng bốn gia An gia đã thông qua luật sư của cậu ta lấy vào tay, mà ngay tại ngày hôm qua, anh họ An Hữu Xu là An Thành Kiệt còn khiến nó tỉnh lại và nhận chủ. Hắn là đặc chủng nhân tinh thần lực và thể chất đều đạt tới cấp SS, hiện nay cũng học ở học viện quân sự đế quốc, còn có nửa năm liền tốt nghiệp. Xếp hạng của hắn ở học viện cao hơn Lâm Đức Hải nhiều, bốn năm qua vẫn luôn ổn định ở hạng nhất, là hậu bối có khả năng vượt qua anh nhất.” Về mặt nam thanh niên ngưng trọng. Không hề nghi ngờ, An gia quật khởi đã là thế không thể đỡ.

Cơ giáp siêu năng xếp hạng nhất thức tỉnh, mà còn tìm được chủ nhân, tin tức này chắc chắn nhắc lên sóng to gió lớn ở đế quốc. Hoàng thất muốn thoát khỏi sự khống chế của Cơ gia tự nhiên sẽ giúp đỡ An

gia không có căn cơ, mấy quân đoàn lớn còn lại cũng có mưu đồ riêng, đến lúc đó An gia liền có thể thừa cơ quật khởi. Nhưng cơ giáp này trên pháp luật chung quy là thuộc về An Hữu Xu, chẳng sợ linh hồn An Thành Kiệt đã buộc định với nó, dựa theo pháp luật đế quốc, không được An Hữu Xu cho phép, An Thành Kiệt liền không có quyền sử dụng. Nếu mấy quân đoàn lớn khác muốn đè áp An gia, chỉ cần bắt được việc này là đủ. Đổi một cách nói, An Hữu Xu phải chết.

“Thì ra là thế. Vụ tai nạn trên không kia là An gia bày ra ư? Mục đích là mưu sát An Hữu Xu?” Cơ Trường Dạ biểu tình nghiêm nghị.

“Không sai. Còn có một tháng chính là sinh nhật mười sáu tuổi của cậu ta, An gia nhất định sẽ động thủ lần thứ hai. Tướng quân, ngài định làm như thế nào?” Nam thanh niên rót cuộc ý thức được trách nhiệm của mình trọng đại. Khó trách tướng quân muốn phái hân đi bảo hộ một thiếu niên phế vật, hóa ra là để mượn sức đối phương từ đó có được cơ giáp kia. Tướng quân quả nhiên bày mưu nghĩ kế, anh minh thần võ!

“Cậu và anh trai cậu cùng dọn đến ký túc xá của An Hữu Xu, nhất định phải cam đoan an toàn của cậu ấy, tôi thực nhanh sẽ trở về!” Cơ Trường Dạ ẩn xoa ẩn đường, lại cảm thấy khẩn trương trước nay chưa từng có. Ai có thể dự đoán được An Hữu Xu nhìn như gia thế đơn giản, sau lưng lại cất giấu một bí mật muốn mạng như thế, làm hại quốc vương của hân cũng bị cuốn vào hiểm cảnh theo. Nếu quốc vương xảy ra việc ngoài ý muốn... Không không không, cậu ấy không yếu ớt như mi nghĩ đâu, cậu ấy nhất định có thể kiên trì đến khi mi chạy về.

Cơ Trường Dạ một lần lại một lần tiến hành tự mình an ủi vẫn không an tâm, lại phái thêm rất nhiều nhân thủ đến học viện đế quốc trước, trong đó thậm chí bao gồm cả ám bộ mà hân chưa bao giờ lộ ra với người khác.

Có lẽ bởi vì thời gian khai giảng tới gần, ký túc xá vốn trống rỗng đã lâu bỗng nhiên có rất nhiều người vào ở, nhất là tầng 122 mà Hữu Xu ở, không quá vài ngày liền đủ quân số, cao thấp thang máy luôn có thể gặp không ít bạn học. Thể trạng Hữu Xu nhỏ xinh nhất, bị chen trong góc thang máy, xung quanh đều là mấy người vạm vỡ cơ bắp bồng bồng phần phần, hơi thở phát ra giống như đúc những cao thủ đứng đầu mặt thể trước đây. Cái này làm cậu nhớ tới rất nhiều kỷ ức không tốt đẹp, giống như con thú nhỏ vào lâm rừng cây, lông cả người đều xù lên.

Học viện đế quốc là học phủ tối cao ở đế quốc, chia làm khu phổ thông và khu quân sự, nhưng ký túc xá lại tập trung cùng một chỗ. Hữu Xu suy đoán những người này là học sinh học viện quân sự, trước tiên tới tham gia huấn luyện. Cậu cúi đầu, rụt vai, từ những giữa người này xuyên qua, yên lặng đi đến trước ký túc xá 12209, dùng vân tay của con rối mở cửa ra.

“Cậu là bạn cùng phòng mới của tôi An Hữu Xu sao? Chào cậu, tôi là Lâm Đức Hiên, học sinh năm hai lớp thần tượng hệ nghệ thuật biểu diễn. Về sau mọi người chiếu cố cho nhau.” Một nam tử trẻ tuổi diện mạo anh tuấn, tươi cười xán lạn từ trên ghé sofa đứng lên, vươn tay phải ra.

Hữu Xu cũng không nắm lại, nâng mi nói, “Bạn cùng phòng trước đây của tôi dọn đi rồi à?” Từ thông tin ghi chép trong trí não biết được, bạn cùng phòng của An Hữu Xu cũng là học sinh lớp thần tượng hài, hơn nữa cũng không phải tên Lâm Đức Hiên.

“Đúng, hắn đã dọn đi.” Nam tử chỉ chỉ một căn phòng khác, tiếp tục nói, “Đó là anh trai tôi Lâm Đức Hải, học sinh năm tư hệ khổng chế cơ giáp. Từ hôm nay trở đi, hắn cũng sẽ dọn vào ở chung, chúng ta làm quen nhau một chút.”

Một nam tử dáng người cao trắng, khí thế khiếp người dựa nghiêng ở cạnh cửa, lạnh lùng liếc Hữu Xu một cái. Hữu Xu sắc bén nhận thấy được Lâm Đức Hải khinh thường mình, hơn nữa từ khí tức phán đoán, y hẳn là dị năng giả kim hệ cực kỳ lợi hại, Lâm Đức Hiền hình như là người thường, trong cơ thể mang thương tích ngầm. Nhưng mấy cái đó không hề có quan hệ với Hữu Xu, vì thế gật gật đầu liền vào phòng ngủ.

“Đây là phế vật có được cơ giáp kia của Tổng gia à? Ngoại trừ cái mặt có thể nhìn, thứ khác cái gì cũng tồi.” Lâm Đức Hải thấp giọng nói.

“Anh, anh không phải đang ghét bỏ em chứ?” Lâm Đức Hiền chỉ vào mũi mình, “Bởi vì hiện tại em cũng là một phế vật ngoại trừ mặt có thể nhìn, thì thứ khác cái gì cũng tệ.”

Lâm Đức Hải vội vàng giải thích, “Tiểu Hiền, em không phải phế vật, em là hacker lợi hại nhất đế quốc. Có dị năng hay không đối với em mà nói cũng không ảnh hưởng.”

“Nhưng mà em càng muốn ra chiến trường. Anh không rõ, làm hacker chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ nhất của em mà thôi. Cuộc sống của người thường cũng không dễ, anh, anh có thể không nhìn tới bọn em, nhưng xin đừng khinh thị bọn em.”

“Tiểu Hiền, thực xin lỗi, là anh nói sai.” Lâm Đức Hải cúi đầu giải thích, trong mắt tràn đầy thống khổ giấy dựa.

Trong cửa, Hữu Xu đang tìm kiếm tin tức về hai anh em Lâm gia. Tuy rằng không tính toán kết giao, nhưng ký túc xá vô duyên vô cớ có hai người xa lạ vào ở, dù sao cậu cũng phải hiểu biết thân phận bối cảnh của bọn họ một chút. Một hàng chữ dài nhảy ra, còn có một cái lại một cái đầu đề tin tức đỏ tươi, có thể thấy anh em Lâm gia rất nổi danh.

Ở thủ đô tinh, thế gia cao cấp nhất có năm cái, phân biệt là Cơ gia quân đoàn Đệ Nhất, hoàng thất Lục gia, Lý gia quân đoàn Đệ Nhị, Rendell gia quân đoàn Đệ Tam, Triệu gia quân đoàn Đệ Tứ. Phía dưới năm gia tộc này lại có rất nhiều gia tộc dựa vào, mà Lâm gia chính là phụ thuộc Cơ gia, được xem là thế gia nhất lưu.

Hai anh em vừa rồi là dòng chính, Lâm Đức Hải là gia chủ đời kế tiếp, thể chất là cấp SS, tinh thần lực là cấp S, dị năng cấp SS, ở học viện quân sự đế quốc tuyệt đối xếp vào top 3. Tiềm lực của em trai y cũng thực kinh người, thể chất và tinh thần lực đều là cấp S, dị năng là gì thì người ngoài không thể nào biết được, nghe nói thực thần bí. Nhưng không may, bởi vì lạm dụng kỹ thuật cải tạo gen, nhân loại tuy rằng ngăn chặn rất nhiều bệnh tật, nhưng lại mắc một loại bệnh nan y tên là chứng hồng gen, thực lực càng mạnh, khả năng bị bệnh lại càng cao, mà Lâm Đức Hiền đúng là một trong số đó.

Sau khi hồng gen, dị năng và tinh thần lực của bệnh nhân đều sẽ biến mất, thể chất cũng mỗi năm giảm

xuống, cuối cùng suy kiệt mà chết. Đứng nhìn Lâm Đức Hiên hiện tại thần thái tung bay, tiếp qua vài chục năm thì sẽ ở luôn trong phòng bệnh. Loại bệnh nhân này phần lớn sống không quá bảy mươi tuổi, so với thân phận thiên chi kiêu tử của hắn, chỉ có thể dùng hai chữ “bi thảm” để hình dung. Khó trách hắn phải từ hệ khổng chế cơ giáp chuyển tới hệ nghệ thuật biểu diễn, nói trắng ra là, hệ nghệ thuật biểu hệ chính là chỗ thu dụng phế vật.

Hữu Xu đảo qua những dòng chữ đó, trong lòng cũng không có đồng tình, thương hại, thốn thức vân vân, cậu đều không đặt người bên ngoài vào mắt, trừ khi đối phương xâm phạm đến an toàn sinh mệnh của mình. Đương nhiên, cậu càng tò mò về Cơ gia, luôn cảm thấy chủ tử nhất định sẽ đầu thai vào gia tộc hiển hách này. Nhưng bất đắc dĩ Cơ gia thực thần bí, người cầm quyền đời này càng theo nguyên tắc hành xử khiêm tốn, ngay cả một tấm ảnh chụp cũng không tìm được, chỉ có tư thế oai hùng khi đối phương điều khiển cơ giáp siêu năng chiến đấu kịch liệt trong vũ trụ.

Mắt âm dương của Hữu Xu có lợi hại hơn nữa cũng không xuyên qua được bản kim loại thật dày, chỉ đành từ bỏ.

Một đầu kia, toàn bộ hành trình Cơ Trường Dạ đều vây xem cảnh tượng hai anh em Lâm gia gặp mặt thiếu niên. Tuy rằng hắn rất bất mãn với thái độ của Lâm Đức Hải, lại không có ý muốn nói cho y biết thân phận chân thật của Hữu Xu, lại càng không thích bọn họ quá mức thân cận với Hữu Xu. Chính mình còn chưa có dung nhập vào sinh hoạt của thiếu niên, dựa vào cái gì để cho người khác giành trước? Bọn họ chỉ cần giúp hắn trông thiếu niên là được, động tác khác đều là dư thừa. Về phần phản ứng của Hữu Xu càng lãnh đạm, hắn chỉ cảm thấy vui mừng. Đây mới là quốc vương thân mến của hắn, cậu hắn là có đầy đủ khí độ, kiêu ngạo mà lại tự phụ, không ai có thể làm cho cậu đối xử khác biệt, trừ mình ra.

“Có phải cậu ấy đang xem video chiến đấu của tôi không?” Chỉ vào hình ảnh 4D chiếu ở trong không khí, Cơ Trường Dạ biết rõ còn hỏi, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý hiếm thấy.

Phàn Triệu nhìn chằm chằm hình ảnh bị thiếu niên phóng đại tới hết bức tường ngang, run rẩy khóe miệng gật đầu, “Đúng vậy.” Chính anh không có mắt nhìn sao? Hay là nói đang cố ý khoe khoang mình có thể mê đảo một người viễn cổ? Người viễn cổ chưa thấy qua cơ giáp, biểu hiện ra nồng đậm hứng thú không phải thực bình thường sao?

Nhưng Cơ Trường Dạ lại không thấy bình thường, hắn tăng thêm âm điệu nói, “Cậu ấy luôn ở trên mạng tìm tôi tin tức và ảnh chụp của tôi, hiện tại lại nhìn chằm chằm video chiến đấu của tôi đến xuất thần, còn gia nhập hội hậu viên của tôi, cậu ấy nhất định là si mê tôi.”

“Tướng quân, không chừng ngay cả hội hậu viên là cái gì cậu ta cũng không biết đâu.” Phàn Triệu phun tào.

Cơ Trường Dạ lạnh lùng trừng hắn ta một cái, lúc này mới kết nối Lâm Đức Hiên, phân phó, “Đưa nhiều video chiến đấu của tôi lên mạng một chút, càng phấn khích càng tốt.” Nếu có thể, hắn càng muốn bảo Lâm Đức Hiên đem ảnh chụp và tư liệu kỹ càng tỉ mỉ của mình trộm nhét vào trí não của thiếu niên. Nhưng cấp bậc an toàn của trí não thiếu niên rất thấp, rất có thể bị người khác xâm lấn. Trong tình thế người muốn diệt trừ hắn nhiều lắm, cái này chẳng những sẽ tạo thành phiền toái với hắn, cũng sẽ mang đến họa sát thân cho thiếu niên, chỉ đành nghĩ một phương thức càng uyển chuyển.

Trước khi tiếp xúc với thiếu niên, hẳn phải để lại cho cậu một ấn tượng cường đại, tin cậy, ánh sáng vạn tượng, cam đoan tại ánh mắt đầu tiên đã hấp dẫn cậu thật sâu.

132. Chương 132

Hữu Xu phát hiện bạn cùng phòng mới tới thật không dễ ở chung, anh trai luôn lạnh mặt, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm; em trai lại cười cực kỳ xán lạn, hơn nữa vô cùng dính người. Mỗi lần nhìn thấy Lâm Đức Hải, cậu liền không tự chủ được nhớ tới cuộc sống từng ở mật thể, bởi vì dị năng yếu, dáng người gầy nhỏ, cậu bị mấy người cao to đó ức hiếp không ít, ánh mắt bọn họ nhìn cậu giống như đức Lâm Đức Hải. Lâm Đức Hiền tuy rằng sẽ không xem nhẹ cậu, nhưng lại quá mức nhiệt tình, thường thường khiến cậu chân tay luống cuống.

Hôm nay, cậu miễn cưỡng uống xong một ống dịch dinh dưỡng, chuẩn bị học tập ngôn ngữ thông dụng của tinh hệ Magellan, lại nghe Lâm Đức Hiền ở bên ngoài gõ cửa, “Hữu Xu, hàng cậu mua gửi tới đây, nhân viên chuyển phát nhanh mời cậu ra ký nhận.”

Hàng gì? Hữu Xu đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy người máy chuyển phát nhanh đưa một cái hộp nhỏ màu đen nhưng thiên nga qua, yêu cầu cậu ấn một dấu tay trên màn ảnh trước ngực nó. Hữu Xu thúc giục con rối ký nhận hàng hóa, sau đó mở ra xem xét. Trong hộp lẳng lẳng nằm một cái nhẫn, mặt nhẫn điêu khắc một hừng ưng bay lượn.

Chẳng lẽ là nhẫn không gian? Cậu hãy còn suy nghĩ, Lâm Đức Hiền đã gọi mở, “Là cơ giáp sơ cấp! Hữu Xu cậu muốn học lái cơ giáp sao? Tôi dạy cho cậu!”

Đúng rồi, trong trí não có ghi chép, trước khi An Hữu Xu chết quả thật đã mua một cơ giáp, tiêu năm trăm vạn. CƠM cũng không được ăn, thể mà còn đem tất cả tích góp hao phí trên cơ giáp! Trong lòng Hữu Xu vô cùng oán niệm, nhớ tới mô hình cơ giáp lớn lớn nhỏ nhỏ bày đầy giá sách trong phòng, suy đoán nguyên chủ hẳn là người say mê cơ giáp, nằm mộng cũng muốn lái nó ác chiến vũ trụ. Vì thế, hẳn còn lén lút viết một quyển tiểu thuyết, đem mình nhập vào nam nhân vật chính, sau khi được một cơ giáp siêu năng truyền thừa một ngàn năm liền từ phế vật xoay mình thành chiến thần, đối với các đạo nhân mã bóp bóp đánh mặt. Nhưng loại tiểu thuyết này ở trên mạng nhiều đêm không xuể, lại bởi vì hắn hành văn không được, chỉ đăng hai mươi mấy chương liền bỏ hờ.

Hữu Xu nhìn chằm chằm nhẫn không gian đặt cơ giáp, hận không thể bắt nó biến thành một miếng thịt, oam một hơi nuốt sạch. Năm trăm vạn, có thể mua bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn thiên nhiên? Không được, mình phải tính toán xem.

Lâm Đức Hiền cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn vốn tưởng rằng bằng thủ đoạn giao tiếp và gia thế bối cảnh của mình, thân thiết với loại người quái gở như An Hữu Xu hẳn là vô cùng dễ dàng. Nhưng trời biết trong đầu An Hữu Xu đến tột cùng suy nghĩ cái gì, bạn nói với cậu ta một câu, cậu ta hoặc là ừm một tiếng; hoặc là hoàn toàn không đáp lại; hoặc là giống như bây giờ, gờ đầu ngón tay ngăn người. Xung quanh thân thể cậu ta giống như có một từ trường nhìn không thấy, đem tất cả mọi người ngăn cách bên ngoài.

Thân không được, độ khó nhiệm vụ liên tăng lớn, Lâm Đức Hiền chỉ có thể vắt hết óc tự hỏi đề tài chung, lại từ trong tai nghe vô tuyến nghe thấy mệnh lệnh của tướng quân, “Đem video cậu gửi lên mạng gần đây nhất cho cậu ấy xem, sau đó hỏi một câu về cảm nhận của cậu ấy đối với tôi.”

Sớm biết tướng quân bố trí máy theo dõi xung quanh thiếu niên, Lâm Đức Hiền cũng không kinh ngạc, lập tức mở trang mạng của quân đoàn Đệ Nhất, chọn ra vài đoạn video. Tướng quân ở tinh tế uy danh hiển hách, lại chưa bao giờ thành lập mạng cá nhân, ngoại trừ số ít mấy vị cấp cao đế quốc, không ai có thể có được tin tức tư nhân của hắn. Nếu không phải vì đề cao sức trưng binh của quân đoàn Đệ Nhất, Lâm Đức Hiền cũng sẽ không được phép đem video chiến đấu của hắn phát lên trên mạng cho người ta cúng bái.

Làm một quân đoàn có sức chiến đấu cực mạnh của toàn tinh hệ Phi Mã, mạng công cộng của quân đoàn Đệ Nhất có đến mấy trăm triệu fan, mỗi khi có video của tướng quân truyền ra, người xếp hàng quỳ liếm có thể vờn quanh một vòng tinh hệ. Tướng quân làm việc càng khiêm tốn, fan lại càng cuồng nhiệt, vừa mới ấn mở video, bình luận phía dưới có thể tạc nổ đầu não hệ thống.

“A a a, gần đây tướng quân liên tiếp phát video, thật uy vũ khí phách!”

“Có phải tướng quân sắp hiện thân không? Cảm thấy tần suất hắn hoạt động trên mạng cao hơn rất nhiều!”

“Nhanh hiện thân! Tui muốn biết nam thần đến tới cùng có bộ dạng gì, có phải đẹp trai nứt trời hay không!”

“Đẹp trai nứt trời là nhất định! Tui đã chuẩn bị tốt đầu gối rồi!”

Mấy bình luận như thế nhiều không kể xiết, Lâm Đức Hiền nhìn mà khóe miệng co rút. Nhưng bất luận người khác điên cuồng cỡ nào, cũng không có một câu hữu dụng trước mắt thằng nhóc này. Chỉ cần cậu ta nguyện ý mang theo cơ giáp siêu năng gia nhập quân đoàn Đệ Nhất, dù cậu ta là phế vật thể chất cấp F, tướng quân cũng sẽ cho cậu ta một chức thiếu tướng. Hiện tại, trọng trách mượn sức cậu ta ngay tại trên vai mình, tương lai quân đoàn Đệ Nhất ngay trên vai mình, Lâm Đức Hiền, cố lên!

Lâm Đức Hiền-nghĩ quá nhiều chậm rãi dịch đến bên cạnh thiếu niên còn đang bấm đốt ngón tay, hỏi, “Cậu gia nhập hội hậu viên của Cơ tướng quân à?”

Hữu Xu theo bản năng hỏi lại, “Làm sao cậu biết?” Sau đó dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương.

“Tôi là hội trưởng hội hậu viên, ở hậu trường quản lý có thể nhìn thấy tư liệu của cậu. Gần đây hình như cậu ít lên mạng nhỉ, trang mạng của quân đoàn Đệ Nhất lại gửi đến vài đoạn video, cậu muốn xem không?” Lâm Đức Hiền nói nói đã mở hình ảnh 4D ra, chiếu trên vách tường đối diện.

Mức thâm thiết và rộng lớn của chiến tranh tinh tế vượt xa cực hạn tưởng tượng ở thời đại Hữu Xu, trước cảnh tượng chân thật, tất cả phim khoa học viễn tưởng đều so ra mất sắc. Làm một thiếu niên nhiệt huyết còn mang bệnh dậy thì, Hữu Xu lập tức bị hấp dẫn, đôi mắt đen bóng gắt gao nhìn chằm chằm một cơ

giáp thuần đen đứng ở trung tâm vũ trụ, bị rậm rạp tinh hạm vây công.

“Giới thiệu tôi với cậu ấy một chút, còn có cơ giáp của tôi nữa.” Hai người bên kia đang xem video, Cơ Trường Dạ lại đang thưởng thức mỗi một biểu tình rất nhỏ của thiếu niên. Hắn từ trong mắt cậu nhìn thấy cảm thán, sùng bái, hướng tới, chưa từng có một khắc nào giống như bây giờ, cảm thấy kiêu ngạo mà lại thỏa mãn.

Lâm Đức Hiên đợi một sóng tiến công biến mất mới bắt đầu giải thích, “Đó chính là Cơ tướng quân và cơ giáp siêu năng “Đế Thần” của hắn. Có phải rất lợi hại hay không?”

Hữu Xu rất muốn hỏi tên đầy đủ và diện mạo Cơ tướng quân, nhưng cũng biết việc này ở quân đoàn Đệ Nhất, thậm chí với toàn bộ đế quốc, đều thuộc về cơ mật cấp cao. Dù sao Cơ tướng quân cũng là đặc chủng nhân cấp SSS duy nhất đế quốc, nếu hắn ngã xuống, liền đại biểu cho địa vị của đế quốc ở tinh tế đời đời giảm xuống, trừ khi trước đó tìm được người có thể thay thế hắn.

Làm một bạn cùng phòng bình thường, nếu cậu tùy tiện hỏi thăm loại chuyện này, tuyệt đối sẽ bị anh em Lâm gia hoài nghi tiến tới nhìn chăm chăm, chẳng phải là tự tìm phiền toái sao? Nghĩ đến đây, Hữu Xu chỉ có thể áp chế đầy bụng nghi vấn, mặt không đổi sắc gật đầu. Đúng vào lúc này, lại một vòng tiến công bắt đầu, cơ giáp thuần đen giờ cánh tay phải lên, triệu ra một lỗ đen thật lớn giữa vũ trụ mênh mông, trong lỗ đen có điện quang màu tím thô to bốc lên, nhất nhất chém chiến hạm địch xung quanh thành bột phấn. Loại lực lượng này đã vượt quá cực hạn phạm nhân, đạt tới phạm trù thần lực, khó trách cơ giáp này gọi là “Đế Thần”.

Hữu Xu nhìn mà trợn mắt há mồm, hơn nửa ngày không hoàn hồn được.

Lâm Đức Hiên hợp thời nói, “Đây là lực lượng của Đế Thần, nó truyền thừa hơn bốn trăm năm, người sở hữu các đời đều là người ưu tú nhất Cơ gia, nhưng tướng quân lại là người nổi bật nhất trong số bọn họ. Tướng quân triệt để hoàn thành tiến hóa là vào năm mười tuổi, mà trước đó, đặc chủng nhân có thiên phú nhất cũng là hơn tám mươi mới hoàn thành tiến hóa, so với tướng quân chậm hơn cả bảy mươi năm, cậu có thể tưởng tượng chênh lệch giữa hai người...”

Bạn ký túc xá khen Cơ tướng quân trong truyền thuyết đến ba hoa chích choè, tâm tư Hữu Xu lại bị cơ giáp siêu năng hấp dẫn. Cơ giáp có niên đại càng lâu, thực lực lại càng cường đại, đây là bởi vì chúng nó có đủ lực truyền thừa. Cho đến bây giờ khoa học gia còn chưa cởi bỏ được bí mật của lực truyền thừa, nếu không thì có thể chế tạo ra càng nhiều cơ giáp siêu năng càng cường đại.

Nhưng đặt ở chỗ Hữu Xu, diện mạo chân thực của cơ giáp siêu năng lại bị cậu liếc mắt một cái nhìn thấu. Đây không phải là cái gọi là “lực truyền thừa”, mà là các đời chủ sở hữu trong lúc tiến hành liên kết tinh thần lực với cơ giáp vô ý đưa sợi tơ linh hồn mình vào. Thiếu một tia linh hồn sẽ không tạo thành ảnh hưởng với bọn họ, lại khiến cơ giáp có độ phù hợp rất cao với bọn họ, từ đó phát huy ra trăm phần trăm thực lực. Cơ giáp có được tơ tinh thần càng nhiều, linh trí cũng lại càng cao, thời gian lâu có thể có được năng lực của các đời chủ sở hữu, bao gồm cả vũ kỹ và dị năng, dưới sự thúc giục của đá năng lượng cấp mười cũng khiến những lực lượng đó bành trướng vô hạn, sau đó bộc phát ra.

Cũng bởi vậy, cơ giáp siêu năng niên đại càng lâu, thực lực cũng lại càng cường đại, chúng nó có thể dễ

dàng phá hủy một quân đội, một đế quốc, thậm chí một tinh cầu. Lúc tác chiến một mình, dị năng sấm sét của Cơ tướng quân chỉ có thể dẹp yên non nửa tòa thành thị, mượn cơ giáp thì triển ra, lại có thể dẹp yên một mảnh vũ trụ. Cho dù là người thường không hề có dị năng và tinh thần lực, chỉ cần từ trường linh hồn ăn khớp với cơ giáp siêu năng, cũng sẽ biến thành chiến thần đại sát tứ phương, mà trên lịch sử không thiếu tiền lệ như vậy. Nghe nói Triệu gia đã từng sinh ra một người siêu cấp may mắn, hẳn cũng là nguyên gốc của nhân vật phế sài nghịch tập trong bộ tiểu thuyết cực nổi tiếng mấy trăm năm.

Cơ giáp siêu năng không phải vũ khí, mà là linh khí, còn là phẩm cấp nghịch thiên. Hữu Xu nước dãi chảy ròng ba thước với Đế Thần trên màn ảnh, ngay cả đầu lưỡi phản hồng cũng lộ ra, qua lại liếm khoe miệng.

Cơ Trường Dạ bị cậu nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, thuần thực cởi quân trang, đi vào phòng tắm giải tỏa. Hắn biết thiếu niên nhất định sẽ bị tư thế oai hùng của mình hấp dẫn, chờ trở lại để dò tinh tìm cái cớ đi thăm hỏi anh em Lâm gia, sau đó mau chóng quen thuộc với thiếu niên. Nhìn thấy thần tượng xuất hiện ở trước mắt, cậu ấy sẽ là biểu tình gì? Nếu như có thể giống người bình thường đòi một cái ôm hoặc hôn môi, trong miệng lớn tiếng hô “nam thần em muốn gả cho anh, nam thần em muốn sinh khí con cho anh”, vậy mình liền thuận thế đáp ứng. Cơ Trường Dạ càng nghĩ càng đẹp, ảo tưởng cảnh tượng thiếu niên bị mình đặt ở dưới thân, lên đến đỉnh điểm...

Hữu Xu xem video chiến đấu của Cơ tướng quân xong, còn lấy video của bốn cơ giáp khác ra nghiên cứu, bình luận, “Vẫn là Đế Thần lợi hại nhất.”

Lâm Đức Hiên yên lặng gật đầu, ánh mắt lóe lên. Nếu thiếu niên biết mình có được cơ giáp còn cường đại hơn Đế Thần thì sẽ là phản ứng gì? Khó trách An gia nói cũng không muốn nói với cậu ta đã trực tiếp giết người diệt khẩu, đổi thành bất cứ người nào, cũng không kháng cự nổi sự hấp dẫn của một bước lên trời. Chẳng sợ không thể thức tỉnh cơ giáp này đồng thời khiến nó nhận chủ, nhưng có được cả đời cũng đáng.

Trong lúc suy nghĩ, Lâm Đức Hải đầu đầy mồ hôi trở lại, nhìn thấy nhãn không gian cơ giáp đặt ở trên mặt bàn, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng.

Hữu Xu không thích nhất là ở chung với mấy dị năng giả tự cho mình rất cao này, lập tức đứng lên trở về phòng, lại thấy một nam tử thân hình cao lớn, diện mạo anh tuấn theo tới, kinh hỉ nói, “Hữu Xu, em còn sống thật sự là quá tốt!” Thấy rõ dáng người thon gầy và khuôn mặt tú lệ của thiếu niên, gã ngẩn người, giọng điệu hơi có vẻ chần chờ, “Em là Hữu Xu à? Sao trong một tháng lại gầy nhiều như vậy?” Nếu không phải diện mạo thiếu niên giống hệt nữ nhân Tống gia kia, gã thiếu chút nữa nhận không ra.

Hữu Xu một câu cũng chưa nói, chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn lại.

Nam tử vòng qua Lâm Đức Hải tự động đi tới, vốn định kéo thiếu niên vào phòng ngủ, rồi lại lần thứ hai dừng sột. Cuối cùng gã cũng thấy rõ chính diện Lâm Đức Hải, cũng thấy rõ bóng người ngồi ở trên sofa bị Hữu Xu ngăn trở, ngạc nhiên nói, “Hai vị đàn anh, sao các anh lại ở nơi này?”

“Mới vừa chuyển đến. Tin tức tôi bị bệnh cậu cũng biết đi? Hiện tại tôi chuyển tới lớp thần tượng hệ nghệ thuật biểu diễn, anh trai tôi lo lắng, cùng lại đây chiếu cố.” Lâm Đức Hiên lễ phép cười cười, Lâm Đức Hải lại không nói một lời, chỉ lo cởi huân phục, trần trụi thân trên đi tìm kiếm bình rượu trong phòng ướp lạnh.

“Mặc quần áo vào!” Trong tai nghe vô tuyến bỗng nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp mà lại lạnh lùng, khiến cả người Lâm Đức Hải cứng ngắc. Tướng quân sẽ không phải thời thời khắc khắc đều giám thị nơi này đi? Cũng đúng, dù sao cũng là cơ giáp xếp hạng nhất, sao lại không quan tâm?

Hiện thực là: Cơ Trường Dạ mới vừa tắm nước lạnh xong, ngay cả thân thể cũng không kịp lau khô, nghe thấy tiếng An Thành Tuấn liền lập tức đi ra khỏi phòng tắm, rồi lại bị Lâm Đức Hải ăn mặc hở hang làm giật đến bốc hỏa.

“Về sau ở trong ký túc xá không cho ở trần.” Hần tạm dừng hai giây lại lập tức bổ sung, “Hạ thân lại càng không cho phép.”

Lâm Đức Hải run rẩy khóe miệng đánh một chữ “vâng”, nhấn nút gửi đi. Một đầu khác, An Thành Tuấn lập tức tiêu trừ hoài nghi với hai anh em Lâm gia. Tin tức Lâm Đức Hiên mắc chứng hồng gien đã sớm truyền khắp đế quốc, bên ngoài nhất trí suy đoán hắn sẽ chuyển hệ, không nghĩ tới đúng là chuyển đến hệ nghệ thuật biểu diễn. Cơ mà điều này cũng nói thông, diện mạo của hắn đặt ở nơi đó, lượng fan trên trang cá nhân cũng thực khổng lồ, làm minh tinh không thể nghi ngờ là sự chọn lựa tốt nhất.

Vận khí của cái người An Hữu Xu này cũng quá tốt, tai nạn trên không không chết được, sau khi trở về còn thành bạn cùng phòng của hai anh em Lâm gia. Không được, phải mau xử lý cậu ta, nếu không thì để anh em Lâm gia phát hiện manh mối liên phiền toái. Nghĩ như vậy, An Thành Tuấn không khỏi tiết ra một tia sát khí, trên mặt lại vui sướng nói, “Lúc em bị tai nạn trên không anh vừa vận thực tập ở tinh hệ Magellan, không cách nào chạy tới trước nhất. Gần đây em thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Tôi rất tốt” Hữu Xu không lạnh không nhạt đáp lại.

“Em gầy rất nhiều, đi, anh dẫn em đi ăn cơm, thuận tiện mang hành lý theo, ông rất nhớ em, cho em về tinh cầu Luke ở vài ngày.” An Thành Tuấn kéo người vào phòng ngủ.

Anh trai? Ông? Hữu Xu trăm triệu lần không nghĩ tới An Hữu Xu còn có người nhà, trong hồ sơ cá nhân của hắn cũng không có ghi lại nữa chữ. Người nhà mà nguyên chủ xảy ra tai nạn cũng liên lạc không được, hơn nữa vừa gặp mặt liền phóng sát khí, Hữu Xu không dám nhận, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cậu theo nam tử rời đi. Cậu cảm thấy nguyên nhân An Hữu Xu chết có lẽ có nội tình khác, nếu không điều tra rõ ràng và nghĩ biện pháp giải quyết, sớm muộn gì cũng sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt thậm chí sinh mệnh của cậu.

Ngoài phòng, Lâm Đức Hải và Lâm Đức Hiên đã thu được lệnh tướng quân gửi tới, sau khi hai người đi rồi liền lặng lẽ đi theo.

An Thành Tuấn chuẩn bị giữa đường giết chết thiếu niên, sau đó chế tạo một chuyện ngoài ý muốn, vì thể điều khiển xe bay đến địa phương hẻo lánh. Hữu Xu ghé vào cửa sổ xe thưởng thức phong cảnh, nhận thấy được có người theo dõi, liền dán một cái ẩn nắp phù trên cửa xe.

Chiếc xe phía trước đột nhiên biến mất trong tầm nhìn, khiến anh em Lâm gia cảm thấy kinh ngạc, bọn họ tăng nhanh tốc độ đuổi theo một đoạn, lại thả chậm tốc độ đảo trở về, lại thủy chung không thể phát

hiện mục tiêu, thái dương liên tiếp chảy ra mồ hôi lạnh. Lâm Đức Hải chấp hành qua rất nhiều nhiệm vụ trọng đại vẫn là lần đầu gặp gỡ loại tình huống này, rầu rĩ nói, “Tướng quân, mục tiêu biến mất. Xin ngài chỉ thị!”

“Chuyển tới cửa vào thứ sáu, lên tuyến đường cao tốc an toàn N912, mục tiêu ở phía trước các cậu cách hai mươi bốn km. Mở máy phân hình từ trường lên, nếu không các cậu còn mất dấu nữa đó. Quên nói cho các cậu biết, An Hữu Xu không phải người thường, cậu ấy là dị năng giả tinh thần hệ cấp SSS, đối với biến hóa của từ trường vô cùng sắc bén. Các cậu đừng sử dụng dị năng ở gần cậu ấy, cậu ấy có thể thông qua từ trường lưu động cảm giác được sự tồn tại của các cậu.” Giọng điệu Cơ Trường Dạ hơi có vẻ nôn nóng. Hắn không nghĩ tới An Thành Tuấn sẽ to gan lớn mật như thế, sau vụ tai nạn trên không lại lập tức hạ sát thủ.

“Không phải em thực thông minh sao? Sao lần này lại ngốc nghếch đi theo một người xa lạ? Lần tới nhìn thấy em, tôi nhất định phải phổ cập cho em một chút ý thức tự bảo hộ mình.” Hắn ấn xoa huyệt thái dương, biểu tình có chút suy sụp.

Máy phân hình từ trường là thiết bị quân sự, người bình thường đừng nói mua, ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua, trên xe bay của Lâm Đức Hải lại trang bị một cái, giờ phút này đang không ngừng phân hình cảnh vật xung quanh. Phía trước rõ ràng không có chiếc xe nào, trên hình phân tích lại xuất hiện mấy khối màu sắc đậm nhạt, có hình dạng động cơ, có hình dạng con người, còn có một trái tim hồng nhạt mơ hồ nhảy lên. Không hề nghi ngờ, đó là An Thành Tuấn, An Hữu Xu và xe bay của bọn họ.

“Phát hiện mục tiêu.” Lâm Đức Hải bấm báo thượng tướng.

“Có một đám từ trường bao phủ ở xung quanh xe bay, do đó che chắn tầm mắt chúng ta. Nhưng nguyên lý là cái gì? An gia thế mà lại có được kỹ thuật phát triển như thế sao? Thật là đáng sợ!” Về mặt Lâm Đức Hiên cực kỳ ngưng trọng. Loại kỹ thuật này chính là lợi dụng ảnh hưởng của từ trường đối với con người, chứ không phải thác loạn trên thị giác hoặc quấy nhiễu với dụng cụ trinh sát, hơn xa ngàn vạn lần kỹ thuật che chắn hiện có của đế quốc, nếu vận dụng nó trong chiến tranh, sẽ thực dụng như thế nào? Lại sẽ tạo thành hậu quả như thế nào?

Nghĩ càng nhiều, kiêng kỵ của anh em Lâm gia đối với An gia lại càng sâu.

“Đó là dị năng của Hữu Xu, không phải kỹ thuật của An gia. Các cậu không cần quản, tiếp tục đi theo.” Cơ Trường Dạ bình thản giải thích.

“Đây là dị năng gì? Ẩn thân? Che chắn? Quấy nhiễu? Hoặc là khống chế từ trường?” Nói xong lời cuối cùng, trái tim Lâm Đức Hiên bắt đầu kịch liệt nhảy lên. Từ trường là lực lượng căn nguyên của thế giới này, một người nếu có được dị năng khống chế từ trường, vậy hắn đã siêu thoát khỏi phạm nhân, thành chúa tể thế giới thậm chí là thần.

Không không không, loại dị năng này rất nghịch thiên, tuyệt đối sẽ không tồn tại. Lâm Đức Hiên liều mạng phủ định, Lâm Đức Hải cũng nắm chặt tay lái, lộ ra vẻ hoài nghi. Cơ Trường Dạ ở đầu kia máy liên lạc trầm mặc, nếu không cần thiết, hắn không muốn cho bất luận kẻ nào biết bí mật này, nhưng hai anh em Lâm gia gánh vác sứ mệnh bảo hộ thiếu niên, nếu không cho bọn họ mở máy phân hình từ trường, chỉ sợ ngay cả góc áo thiếu niên bọn họ cũng sờ không được.

Thiếu niên thông minh như vậy, vì sao vừa thấy An Thành Tuấn liền bỏ xuống đề phòng mà đi theo? Đến tột cùng cậu muốn làm gì? Khi trong lòng Cơ Trường Dạ nóng như lửa đốt, xe bay dừng lại ở một nhà xưởng vắng vẻ. Nơi này là khu công nghiệp ô nhiễm nghiêm trọng nhất để đô tỉnh, ban ngày mọi người đến làm, buổi tối liền vội vàng rời đi, miễn cho phần tử ô nhiễm xâm lấn thân thể, mắc chứng hồng gien. Hiện tại đã gần kề chạng vạng, nơi này hoang tàn vắng vẻ, là một chỗ tốt để xuống tay.

Lo lắng em trai hít thở không khí bên ngoài, dẫn đến bệnh tình tăng thêm, Lâm Đức Hải bảo hắn ở lại trong xe, chính mình rất nhanh đi theo.

Hữu Xu dưới sự hướng dẫn của An Thành Tuấn đi vào phòng gia công cỡ đại mọc thành bụi, đi thẳng vào vấn đề hỏi, “Người muốn giết ta à?”

An Thành Tuấn ngẩn người, lập tức cười lạnh. Tuy rằng gã so ra kém anh trai An Thành Kiệt, nhưng cũng là đặc chủng nhân thể chất cấp SS, dị năng và tinh thần lực đều là cấp S, trong học viện xếp hạng sáu, dù là Lâm Đức Hải đến cũng có thực lực chiến một trận, huống chi giết chết một người thường tay trái gà không chặt.

“Đúng vậy, tao muốn giết mày.” Gã thoải mái mà gật đầu, lại thấy thiếu niên gầy yếu hơn rất nhiều lấy từ trong nhẫn không gian ra một tờ giấy vàng, dán lên trên người mình. Động tác của cậu thực thông thả, thậm chí có thể dùng hai chữ “nhàn nhã” để hình dung, vả lại ánh mắt trong suốt điềm đậm, giống như đang chơi một trò chơi, cũng bởi vậy, An Thành Tuấn chỉ né sang bên cạnh, không đứng đắn phòng bị, cuối cùng bị dán phải.

“Mày làm gì với tao?” Gã hoảng sợ phát hiện, trong nháy mắt tờ giấy dán lên, mình lại không thể động đậy, đừng nói dị năng, ngay cả tinh thần lực cũng không dùng được.

Hữu Xu không đáp, dùng tru ma đâm thủng ngực đối phương, lấy một giọt máu trong tim, lại kéo một sợi tóc gã, dùng lá bùa gói kỹ, nhét vào trong bình nhỏ.

Bởi vì tướng quân lần nữa nhắc nhở, Lâm Đức Hải cũng không dám vận dụng dị năng, giờ phút này đang nằm úp sấp trên sàn gác nhìn xuống. Trong hình phân tích từ trường, thiếu niên vốn chỉ có một trái tim hồng nhạt đang nhảy lên đã biến thành cả người màu đen, mà tờ giấy dán trên vai An Thành Tuấn cũng là màu đen nồng đậm, cũng hình thành một từ trường rất nặng mà lại đồ sộ, chặt chẽ bao vây gã lại.

Dị năng và tinh thần lực trong cơ thể gã không ngừng tuôn tới bụng, cuối cùng áp thành một cục nho nhỏ. Không hề nghi ngờ, gã đã bị thiếu niên chế phục, chỉ dựa vào một tờ giấy, chỉ dựa vào một cái chớp mắt ngắn ngủi. Cho đến lúc này, rốt cuộc Lâm Đức Hải mới ý thức được, lời tướng quân nói không có một chút giả dối, An Hữu Xu chẳng những là dị năng giả cấp SSS, dị năng của cậu thậm chí là căn nguyên lực lượng mà chỉ có thần sáng thể trong truyền thuyết mới có được —— không chế từ trường.

Quái vật đáng sợ như vậy, nếu có được cơ giáp siêu năng sẽ nhắc lên sóng gió như thế nào? Chỉ cần cậu ta muốn, cậu ta có thể không cần tốn nhiều sức đẹp yên để quốc! Có một giây đồng hồ, Lâm Đức Hải hy vọng An Hữu Xu cứ như vậy chết đi, lại bị giọng nói lạnh như băng của tướng quân gọi về hiện thực, “Bất luận kẻ nào cũng không cho phép động vào cậu ấy, nếu không chính là đối địch với tôi, đối địch với quân đoàn Đệ Nhất!”

Hắn ta nhắm mắt, đem ý nghĩ xằng bậy và kinh sợ tràn đầy dần xuống đáy lòng, tiếp tục nhìn.

“Đưa sinh thần bát tự cho ta.” Hữu Xu dùng bí pháp luyện hóa máu và tóc trong cái chai trong ngực thành chất lỏng, nhỏ lên một lá bùa vàng cắt thành hình người. Nếu là tinh huyết bình thường, cần phải phối với bát tự mới có thể chế thành hồn dẫn, nhưng máu trong tim lại là tinh hoa của con người, thiếu bát tự vẫn có thể thành. Có điều vậy còn chưa đủ, mục đích của Hữu Xu không phải giết chết An Thành Tuấn, mà là triệt để không chế gã, cho nên phải đem hồn dẫn làm thành con rối.

An Thành Tuấn không biết sinh thần bát tự là cái gì, dù biết cũng không chuẩn bị hồi đáp.

Không nói thì không nói, ta chờ được. Hữu Xu đem hình nhân giấy nhiễm hồn dẫn thả trên mặt đất, từng cước từng cước đạp lên, mỗi lần đạp một chút, thân thể An Thành Tuấn liền phát ra tiếng răng rắc làm người ta sờn tóc gáy. Xương cốt gã đang vỡ vụn từng tắc, cảm giác kia thật sự gian nan, nhưng càng khủng bố chính là, gã còn không rõ đây là tạo thành như thế nào.

Lâm Đức Hải trên sàn gác lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị sợ hãi. An Thành Tuấn không rõ là gì, nhưng y lại có thể thông qua hình phân tích từ trường xem nhất thanh nhị sở. Đám từ trường đỏ thẫm ở bụng An Thành Tuấn đã lộ ra một sợi dây, liên kết với hình nhân giấy, bất luận nó bị phá hư như thế nào, đều sẽ dời lên nguyên chủ. Đối một cách nói, gã bây giờ là món đồ chơi nằm trong lòng bàn tay An Hữu Xu, muốn tàn phá như thế nào liền tàn phá như thế đó, muốn đùa nghịch như thế nào liền đùa nghịch như thế đó.

Đây chính là thiên tài xếp hạng sáu trong học viện, tướng lãnh cấp cao tương lai, ở trước mặt thiếu niên gây yếu lại tựa như con kiến mặc cho giày xéo. Nhớ tới miệt thị của mình đối với thiếu niên, Lâm Đức Hải mồ hôi lạnh như thác.

133. Chương 133

Đơn phương tàn phá vẫn còn tiếp tục. Hữu Xu từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái thảm lông trải trên mặt đất, chính mình thì ngồi xếp bằng xuống, dùng một cây ngân châm nhiều lần đâm vào hình nhân giấy. Xương cốt cả người An Thành Tuấn đã bị đạp gãy ngay cả đứng cũng không vững, đang tứ chi vắn vẹo mà quỳ rạp trên mặt đất, vốn tưởng rằng thống khổ đã qua, lại phát hiện trong não giống như nhồi đầy đinh, tư vị quả thực khó nói thành lời.

Hình nhân giấy đã bị đạp ra rất nhiều dấu chân bị thiếu niên nắm lấy, đâm đầu chọc cổ, đâm cổ chọc ngực, một đường xuống phía dưới. Cũng mãi đến lúc này An Thành Tuấn mới suy nghĩ cẩn thận, đau đớn quý dị này đúng là do phế vật An Hữu Xu ban tặng.

“Đây đến tốt cùng là thủ đoạn gì? Sao mày lại học được? Mau dừng tay, nếu không sớm muộn gì tao cũng giết mày!” Gã không nghĩ tới phương diện dị năng, bởi vì người An gia đều biết, An Hữu Xu sinh ra chính là phế vật, nếu không phải mẹ cậu ta y thuật cao siêu, luôn giúp cậu ta điều trị thân thể, không chừng đã sớm chết non.

Hữu Xu không đáp hỏi lại, “Sinh thần bát tự của ngươi là bao nhiêu?” Vừa nói vừa tiếp tục châm kim, một khắc cũng không nhàn rỗi.

Cho dù An Thành Tuấn là đặc chủng nhân thể chất cấp SS, lúc này cũng có chút không đỡ nổi, cắn răng nói, “Sinh thần bát tự là cái gì? An Hữu Xu, tao cảnh cáo mày nhanh thả tao ra, nếu không chờ anh trai tao từ tinh hệ Mata trở về, nhất định sẽ bẻ gãy cổ mày! Mày quên khi còn bé hắt trừng trị mày như thế nào sao, có phải rất sung sướng hay không? Nếu tao thiếu một sợi tóc, hắt nhất định sẽ làm cho mày thi cốt vô tồn!”

Hữu Xu ghét nhất bị người ta uy hiếp, nhẹ nhàng nhấn cổ hình nhân giấy xuống một cái, chạm vào trước ngực. An Thành Tuấn rút cuộc chống đỡ không nổi, thê lương kêu rên. Cổ của gã gãy rồi! Đang lấy góc độ quỷ dị rũ ở trên vai, nếu không phải thể chất vững vàng, chỉ sợ cũng đã chết mấy trăm lần.

Đối với trình độ chịu đựng tàn phá của gã Hữu Xu tỏ vẻ xem thế là đủ rồi, mắt to vừa đen vừa tròn cũng sáng ngời vài phần, “Mạng người cứng quá! Ta vốn tính toán hành hạ chết người, rồi lại cứu sống, lại hành hạ chết, lại cứu sống, nhưng hiện tại lại có thể đỡ rất nhiều chuyện. Đặc chủng nhân cấp SS thật là lợi hại!”

An Thành Tuấn hận muốn điên lại không thể nói, Lâm Đức Hải nằm úp sấp trên sàn gác cũng đã chảy đầy người mồ hôi lạnh. Thiếu niên nói chuyện biểu tình thực ngây thơ, tiếng nói thanh thúy uyển chuyển không chứa một tia sát khí, nhưng chính bởi vì loại tàn nhẫn gần như thiên chân vô tà này mới càng làm người ta sợ hãi, bởi vì trong cảm nhận của cậu ta, hết thấy mình làm đều là đúng, gia tăng thống khổ với người khác sẽ chỉ làm cậu ta sung sướng, chứ không để lại thẹn thùng. Cậu ta vừa lãnh tĩnh như người đứng xem, lại cao cao tại thượng như chúa tể, nếu ai đối địch với cậu ta, liền phải chuẩn bị tốt cho kết cục tan xương nát thịt.

Lâm Đức Hải từng tung hoành chiến trường, một số lần gần như tử vong, lần đầu tiên dâng lên cảm giác sợ hãi nồng đậm như thế đối với người kia, sàn gác xung quanh y lại bị mồ hôi chính mình chảy ra làm ướt đầm, thấm ướt ra một vết ướt hình người. Dù ở trước mặt cường giả đệ nhất tinh hệ là Cơ tướng quân, y cũng có thể bảo trì không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại lộ hết vẻ suy tàn dưới sự đả kích vô ý thức của thiếu niên, chỉ vì y biết, Cơ tướng quân có cường đại nữa cũng là quân nhân có nguyên tắc, mà thiếu niên lại tùy tâm sở dục, không kiêng nể gì.

Khi đặc chủng nhân sợ hãi tới cực điểm, dị năng giấu ở trong cơ thể sẽ không thể khống chế mà kích phát ra, đạt tới mục đích bảo hộ bản thân. Làn da Lâm Đức Hải dán trên sàn gác đã bao trùm một tầng giáp kim loại thật dày, cho đến khi nghe thấy tướng quân cảnh cáo mới lấy lại tinh thần, lập tức thu liễm.

“Đừng động dị năng, từ trường xung quanh cậu đã có biến hóa!” Cameras phi hành đang lơ lửng phía trên, nhất nhất ghi lại phản ứng của mọi người, cũng đem sự biến hóa từ trường trong nhà xưởng phản hình vào trí não. Cơ Trường Dạ nhìn chằm chằm thiếu niên tự do tự tại, lại nhanh chóng liếc mắt một cái nhìn cấp dưới vạn phần chật vật, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo nói không nên lời. Người khác có lẽ sẽ cảm thấy thiếu niên tàn nhẫn tà ác, nhưng nhìn trong mắt hắn, không thể nghi ngờ là một loại hấp dẫn càng thêm ma mị. Chỉ cần mở máy theo dõi, nhìn thấy nhất cử nhất động của thiếu niên, bụng dưới của hắn tùy thời tùy chỗ đều sẽ sưng tấy, giống như giấy tiếp theo liền bùng nổ.

Hắn phủ thêm áo choàng tấm rộng lớn, ngồi vào sofa, dùng tay sờ sờ cái chỗ nhô rất cao kia.

Một đầu khác Lâm Đức Hải chảy ra càng nhiều mồ hôi lạnh, tất cả tóc gáy ngoài thân đều dựng thẳng, không giống như là giám thị con người, ngược lại như là ẩn núp bên cạnh một cự thú tinh tế. Để giảm bớt thân kinh quá mức buộc chặt, y tự dẹp đường, “Tướng quân, An Hữu Xu là một tiểu quái vật! Cậu ta cần bản không cần chúng tôi bảo hộ, ngược lại, tất cả những người tiếp cận cậu ta đều nguy hiểm tính mạng!”

Cơ Trường Dạ lại cười không nói.

Trên mặt Hữu Xu không thấy nửa điểm khác thường, ánh mắt lại hơi hơi lóe ra. Sau khi bẻ gãy cổ An Thành Tuấn, cậu lại hỏi một lần, “Sinh thần bát tự của ngươi là bao nhiêu?” Tạm dừng một khắc lại bổ sung nói, “Quên giải thích, sinh thần bát tự chính là ngày ngươi sinh ra, có thể chính xác đến mấy phút mấy giây là tốt nhất.”

An Thành Tuấn trừng mắt, trong yết hầu gầy phát ra khí âm hồng hộc. Hữu Xu vỗ trán, bình tĩnh đại ngộ, “Ài, thiếu chút nữa quên, cổ ngươi bị bẻ gãy, không thể nói chuyện.” Cuối cùng vuốt phẳng cổ hình nhân giấy, còn dùng đầu ngón tay đè nếp gấp lại cho bằng.

Lại là một trận đau đớn sống không bằng chết đánh úp lại, cổ gãy của An Thành Tuấn lại quỷ dị mà chậm rãi tốt lại, giống như bị thương trước đó chỉ là một hồi ảo giác. Một màn này chẳng những kinh sợ người bị hại, cũng kinh sợ hai người đứng xem. Theo gien càng ngày càng ưu hoá, thể chất càng ngày càng mạnh, nhân loại thức tỉnh rất nhiều loại dị năng, theo công tác thống kê của khoa học gia, để quốc tồn tại 2435 loại dị năng, chưa bị phát hiện có lẽ còn vượt qua số lượng này, nhưng tuyệt đối không có ai xưng là mình có thể khống chế từ trường.

Thử nghĩ, nếu một dị năng giả nắm giữ lực lượng căn nguyên, như vậy tương đương hẳn đồng thời nắm giữ tất cả dị năng đã biết, không biết, đó là cảnh tượng đáng sợ như thế nào? Hai người tuyệt đối không thể tưởng được, loại chuyện chỉ tồn tại trong vọng tưởng của khoa học gia này, lại chân chân thật thật phát sinh trước mắt.

“Đó là dị năng hệ trị liệu đi? Dị năng khống chế từ trường đối một cách nói chính là toàn hệ dị năng, không, càng xác thực mà nói là thần hệ dị năng! Tướng quân, ngài thật sự chuẩn bị tốt cho việc nuôi hổ thành họa sao?” Lâm Đức Hải thận trọng gõ những chữ này, trong lòng lại một trận vô lực. Dù không chuẩn bị sẵn sàng, thì ai có thể làm gì thiếu niên? Dù sao lấy thực lực hiện nay của Lâm Đức Hải, hoàn toàn không nắm chắc phần thắng, hơn nữa đối phương còn có được cơ giáp siêu năng cường đại nhất tinh tế. Dù tướng quân lấy tốc độ nhanh nhất trở về, thời gian cũng không còn kịp rồi, bởi vì qua bốn ngày chính là sinh nhật mười sáu tuổi của thiếu niên, chẳng sợ từ miệng An Thành Tuấn hỏi không ra cái gì, đầu não cũng sẽ gửi đi chúc Tổng phu nhân viết lúc sắp chết cho cậu ta.

“Chuyện này tôi đều có chừng mực, cậu không cần quản.” Cơ Trường Dạ không phải đang nuôi hổ, mà là đang nuôi vợ từ nhỏ, nhưng loại chuyện này làm thế nào cho người khác biết. Chờ về sau bọn họ kết hôn, những người này tự nhiên liền rõ.

Lâm Đức Hải không dám hỏi lại, ngừng thở nhìn tiếp. An Thành Tuấn cũng coi như một con người rần rỗi, bị tra tấn đến không ra hình người còn không chịu nhả ra. Hữu Xu cũng liều mạng với gã, lấy bật lửa ra châm lên hình nhân giấy, tiện tay ném xuống đất. Nói đến cũng kỳ quái, hình nhân giấy kia rõ ràng đã bị đốt trọi cong mép, rồi một giây sau lại khôi phục như lúc ban đầu, đúng là đốt như thế nào cũng không đốt đến tận cùng. Đáng thương An Thành Tuấn cũng cả người thiêu đốt, làn da chốc lát cháy đen như than,

chốc lát hoàn hảo không tổn hao gì, thừa nhận tra tấn không ngừng không nghỉ.

Tiếng tru thê thảm tuyệt vọng quanh quẩn trên óc, khiến trái tim Lâm Đức Hải run rẩy, ớn đau không thôi.

“Đây là dị năng hỏa hệ. Tướng quân, cậu ta quả nhiên có thể tùy tiện khống chế tất cả dị năng. Trong đầu cậu ta có thể nghĩ ra hết thủy thủ đoạn, cũng có đầy đủ năng lực đem nó biến thành hiện thực, tướng quân, chờ cậu ta trưởng thành thêm một ít, tuyệt đối sẽ trở thành tồn tại khủng bố nhất toàn tinh hệ. Tướng quân, ngài phải nghĩ kỹ!” Lâm Đức Hải dùng đầu ngón tay run rẩy đánh những lời này.

“Chuyện của cậu ấy, cậu không cần quản.” Cơ Trường Dạ vẫn hồi âm như trước.

Phía dưới sàn gác, An Thành Tuấn như sắp chết gãy dựa, Hữu Xu cũng đã mất kiên nhẫn, mấy đập đập tắt ngọn lửa, xé hình nhân giấy thành mảnh nhỏ.

Cảnh tượng tay xé đặc chủng nhân mi có từng gặp qua chưa? Có thể tưởng tượng ra không? Trước hôm nay, Lâm Đức Hải chắc chắn cười nhạt với hai câu hỏi này, bởi vì cường độ thân thể đặc chủng nhân có thể so với cơ giáp cấp bảy tới cấp mười, ngay cả pháo hạt cũng không xuyên nổi, huống chi tay xé? Nhưng trước mắt, trong không khí giống như tồn tại rất nhiều lưỡi dao sắc bén vô hình, cắt thân thể An Thành Tuấn thành những khối vụn, một giây trước gã còn quỳ rạp trên mặt đất, chớp mắt sau liền vỡ nát thành chi gãy thịt tàn, máu tí ta tí tách từ giữa không trung rơi xuống, dính trên làn da trắng nõn của thiếu niên, lại lộ ra một loại mỹ cảm quỷ dị.

Phần háng Lâm Đức Hải một trận co rút nhanh, đáng xấu hổ phát hiện mình lại thiếu chút nữa tè ra quần, mà tướng quân ở một chỗ khác lại kêu rên tiết ra, cuối cùng lắc đầu cười khổ.

Đầu An Thành Tuấn lộc cộc lộc cộc lặn hai vòng, trong tròng mắt phóng đại là tràn đầy không dám tin. Nhờ thể chất cường hãn ban tặng, ba đến năm giây sau khi tứ chi bị xé nát, ý thức của gã vẫn còn lưu lại trong đầu, cảnh tượng cuối cùng nhìn thấy là mảnh giấy từ trong lòng bàn tay trắng nõn của thiếu niên bay xuống.

Hóa ra mình là người giấy trong tay cậu ta, tất cả sống chết chỉ một ý niệm của cậu ta mà thôi. Linh hội này tới có chút muộn, chớp mắt sau, gã liền rơi vào giấc ngủ sâu vĩnh viễn.

Nhưng Hữu Xu tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha đối phương. Ngay cả ngày sinh tháng đẻ cũng hỏi đến lao lực như vậy, càng miễn bàn lấy được chân tướng An Hữu Xu bị mưu sát từ trong miệng gã, cho nên cậu vừa lên liền dùng thủ đoạn phi thường, phải dọa vỡ mặt đối phương. Hiệu quả vẫn thực tốt, từ biểu tình vừa chết không nhắm mắt vừa sợ hãi muôn dạng lưu lại trên đầu lâu của đối phương mà có thể suy đoán, lần tới hỏi lại nhất định có thể thuận lợi nhận được đáp án.

Hữu Xu vừa lòng gật gật đầu, lúc này mới chấp nối những mảnh giấy vụn lại.

“Ổn định! Chút kích thích ấy cậu cũng chịu không nổi, cậu còn lên chiến trường cái gì?” Giọng nói trầm ổn

của tướng quân kéo Lâm Đức Hải gần như sụp đổ về hiện thực. Y dùng tự chủ lớn nhất đem ý tiểu nghen trở về, lúc này mới tiếp tục xem. Trên hình phân tích từ trường, An Thành Tuấn đã mất đi từ trường phản ứng đang từ từ khôi phục sinh cơ, nhưng thể chất vốn đạt tới cấp SS hiện tại đã rơi xuống cấp A hoặc B, màu đỏ tươi biến thành cam, chớp chớp tắt tắt vô cùng yếu ớt. Mà cảnh tượng hiện thực lại là: tàn chi rách nát của gã đang bị một đôi tay vô hình chấp nối, sau đó chậm rãi liên kết lại.

Hóa ra lời An Hữu Xu nói trước đó không phải nói đùa, cậu ta quả thật chuẩn bị giết chết An Thành Tuấn rồi lại cứu sống. Loại thủ đoạn này quả thực chưa từng nghe thấy chưa từng nhìn thấy. Từ từ, nếu ngay cả người chết cậu ta cũng có thể cứu sống, vậy bệnh của em trai... Nghĩ đến đây, biểu tình Lâm Đức Hải kích động, hô hấp cũng bất tri bất giác tăng thêm vài phần.

Hữu Xu đang chờ An Thành Tuấn hoàn hồn, bởi vì quá mức nhàm chán, bắt đầu đá mấy cục đá xung quanh, đem viên này đá xa, lại làm viên kia văng vào trong bùn, giống như chán đến chết. Mấy phút đồng hồ sau, An Thành Tuấn rút cuộc phun ra một ngụm khí, run giọng nói, “Ngày sinh của tôi là 12 giờ 45 phút rạng sáng ngày 9 tháng 6 năm 3479 kỷ nguyên tinh tế. An Hữu Xu, cầu xin cậu buông tha tôi đi, trước kia là tôi có lỗi với cậu, sau này tôi vừa nhìn thấy cậu liền đi đường vòng, như vậy được chứ? Chỗ ông và anh trai tôi cũng sẽ giúp cậu nói chuyện!”

Hóa ra cả nhà này đều muốn khiến An Hữu Xu chết, chứ không phải ân oán cá nhân. Hữu Xu viết ngày sinh tháng đẻ lên mặt trái hình nhân giấy, tiếp tục truy vấn, “Vì sao các người muốn giết ta? Ta là một cô nhi không cha không mẹ, lại không có bao nhiêu di sản, hẳn là không gây trở ngại được cho các người đi?”

An Thành Tuấn có tâm giấu diếm, lại cảm thấy trong nháy mắt ngày sinh của mình bị thiếu niên viết trên giấy thì lại giống như bị cậu ta nắm trong lòng bàn tay, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng có thể cách không khí truyền lại đây, vì thế lập tức thẳng thắn, “Mẹ cậu là con gái quý y thế gia Tổng gia, trước khi chết để lại cơ giáp siêu năng ‘Dị Quỷ’ của Tổng gia cho cậu. Cậu hẳn là biết một cơ giáp siêu năng có ý nghĩa như thế nào đi? Để có được nó, An gia nguyện ý trả giá hết thảy.”

“Quý y? Y quý?” Hữu Xu hãy còn trầm ngâm, luôn cảm thấy họ Tổng, lại được xưng quý y, dường như có chút quan hệ với mình.

“Nếu cậu thả tôi, tôi trở về khuyên nhủ ông nội, cha và anh trai, bảo bọn họ để lại cho cậu con đường sống.” Nói tới đây, An Thành Tuấn nghen lại. Nếu An Hữu Xu vẫn luôn ẩn giấu thực lực, mà còn biết được sự tồn tại của cơ giáp siêu năng, liền không phải vấn đề An gia có để lại đường sống cho cậu ta không, mà là cậu ta có nguyện ý buông tha An gia hay không!

Không không không, anh cả đã thức tỉnh “Dị Quỷ”, mà còn khiến nó nhận chủ, An Hữu Xu có lợi hại hơn nữa cũng không có biện pháp với An gia! Nghĩ đến đây, An Thành Tuấn lập tức đem chuyện An Thành Kiệt đã có được cơ giáp nói ra. “Dị Quỷ” là cơ giáp siêu năng xếp hạng nhất đế quốc, có được nó tương đương có được một món linh khí thiên giai, Hữu Xu còn không kịp cao hứng đã bị một bầu nước lạnh tưới xuống đầu, tất nhiên là lòng đầy hậm hực.

Cậu và chủ tử ở chung nhiều năm, khó tránh khỏi nhiễm một chút bệnh sạch sẽ, chờ mong đối với “Dị Quỷ” cũng liền giảm xuống, có điều dù sao cũng là linh khí thiên giai, ném đáng tiếc, vì thế khoát tay nói, “Người trở về đi, nói cho mấy người An gia, qua mấy ngày ta sẽ trở về xử lý chuyện này.”

“Cậu đến tinh cầu Luke à?” An Thành Tuấn không nghĩ tới cậu dám xâm nhập đầm rồng hang hổ, lá gan thật sự là lớn tận trời!

“Ừm, bốn ngày sau ta sẽ trở về, người bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng.” Hữu Xu muốn phát phát tay áo, phát hiện mình mặc là một cái áo sơ mi trắng, chỉ đành phẫn nộ đặt bàn tay ra sau người, khẽ nâng cằm, “Người có thể đi rồi.”

An Thành Tuấn nào dám ở thêm, lết ra nhà xưởng, chạy như bay rời đi. Lâm Đức Hải ghé vào trên sàn gác động cũng không dám động, chờ thiếu niên rời đi ước chừng mười phút mới chống thân thể đau nhức lên, lau mồ hôi lạnh. Nấp ở bên cạnh thiếu niên tựa như nấp bên cạnh một cự thú tinh tế, tùy thời tùy chỗ đều có nguy cơ tử vong, y vốn tưởng rằng đây là nhiệm vụ nhỏ nhất mình tiếp nhận, đến lúc này mới phát hiện là đáng sợ nhất.

Y theo thang lầu đi xuống, hai chân có chút như nhũn ra, không cẩn thận đạp đến một cục đá, tựa như ngũ lôi oanh đỉnh, cả người tê liệt. Sấm sét là khắc tinh của dị năng giả kim hệ, một vòng điện quang bùng bùng hiện lên, y đã xụi lơ trên mặt đất không cách nào nhúc nhích, chỉ có đôi mắt có thể chuyển động, tai nghe vô tuyến trong lỗ tai cũng bị đánh thành bột phấn.

Cơ Trường Dạ luôn cảm thấy hành vi đạp mấy cục đá lung tung của thiếu niên nhìn thực quen mắt, rồi lại thấy trên hình phân tích từ trường không có phản ứng đặc biệt, vì thế không để ý. Nào ngờ đây là một từ trường dẫn đến sấm sét, chỉ có khi đạp vào một cục đá trong đó mới có thể kích phát. Thiếu niên dùng một chiêu này giết chết rất nhiều cường thú, hình ảnh kia đến nay còn rõ ràng ở trước mắt.

Từ lúc nào cậu ấy phát hiện người ẩn nấp? Thật sự là một chút cũng không nhìn ra! Cơ Trường Dạ vừa chậm rãi lắc đầu, vừa thấp giọng cười, than thở, “Không hổ là quốc vương đến từ viễn cổ, thật thông minh!”

Lâm Đức Hải hoàn toàn không linh hội được cảm xúc vừa vui mừng vừa kiêu ngạo của tướng quân, y sợ tới mức thiếu chút nữa kêu thảm thiết, nghĩ đến em trai còn ở bên ngoài, sợ đưa hấn từ chỗ ẩn trốn tới gặp độc thủ của An Hữu Xu, mới miễn cưỡng nhịn xuống. Y giờ máy phân hình từ trường lên, phát hiện mình bị nhốt trong một từ trường sấm sét màu đen, trừ khi tướng quân cấp SSS tự mình đến cứu, nếu không đừng nghĩ đi ra ngoài, mà càng đáng sợ chính là, vật phẩm chống đỡ từ trường này lại chính là mấy cục đá nho nhỏ.

Nhớ tới hành động chán đến chết đá đạp lung tung của An Hữu Xu trước đó, y bình tĩnh đại ngộ, ngay sau đó lá gan lại nứt ra. Định nhân cường đại không đáng sợ, đáng sợ chính là chẳng những thực lực cậu ta phi phàm, còn thông minh tuyệt đỉnh! Vậy nên đối phó như thế nào? Dù sao thì hiện tại y không hề có biện pháp, chỉ có thể chậm rãi đợi xâm lược, chỉ mong đối phương không phát hiện em trai nấp ở bên ngoài.

Hữu Xu lột ẩn thân phù ra, chậm rãi đi đến bên pháp trận xem xét, “Anh theo dõi tôi? Vì Dị Quỷ ư?”

Ngàn vạn lần đừng bán tôi ra! Sắc mặt Cơ Trường Dạ hết sức khó coi, lại không thể đem chỉ lệnh của mình truyền đạt qua, máy liên lạc đã bị sấm sét phá hủy, nếu hiện tại kết nối với trí não của Lâm Đức Hải thì sẽ bại lộ mình, chỉ có thể phí công vô lực mà nhìn một màn này. Hấn không muốn để lại cho thiếu niên một ấn tượng trăm phương ngàn kế, không muốn làm cho cậu vào trước làm chủ mà cho rằng mình tiếp cận cậu

chỉ là vì “Dị Quỷ”. Cậu vốn không thuộc về thế giới này, đáy lòng bàng hoàng bất lực không hề ít hơn bất luận một cô nhi nào, càng khuyết thiếu cảm giác an toàn và tín nhiệm.

Một khi ấn tượng mới đầu vỡ tan, cậu sẽ dùng thái độ phòng bị nhất đối đãi với mình, cũng không biết đến khi nào mới có thể chân chính dung nhập cuộc sống của cậu. Cơ Trường Dạ gần như có thể tưởng tượng được vận mệnh tương lai của mình nhiều trắc trở, chỉ hy vọng Lâm Đức Hải có thể thông minh chút, đừng kéo mình và quân đoàn Đệ Nhất vào.

Nhưng hiện thực lại cực kỳ tàn khốc, chỉ tự hỏi một giây đồng hồ, Lâm Đức Hải liền rõ ràng trả lời, “Đúng. Tôi là Cơ tướng quân phái tới bảo vệ cậu. Chúng tôi đã điều tra về tai nạn trên không lần trước, phát hiện đây là chế tạo việc ngoài ý muốn để mưu sát cậu, theo manh mối này điều tra tiếp tự nhiên phát hiện Dị Quỷ. Bọn họ không chỉ muốn hại cậu, ngay cả cha mẹ của cậu cũng chết do mưu sát. Hiện tại, An gia đã từ tay luật sư của cậu lấy được Dị Quỷ, nếu cậu đơn thương độc mã chạy tới tinh cầu Luke, đừng nói mang nó về, chỉ sợ có thể còn sống hay không cũng là vấn đề. Tôi thừa nhận cậu rất cường đại, nhưng cậu có thể chống đỡ được mấy trăm cơ giáp vậy công sao? Chỉ cần cậu đồng ý hợp tác với quân đoàn Đệ Nhất của chúng tôi, chúng tôi nguyện ý giúp cậu lấy được Dị Quỷ và còn bảo thù. Cậu yên tâm, tướng quân của chúng tôi cũng không phải người qua sông đoạn cầu, chỉ cần giết chết An Thành Kiệt, liên kết tinh thần của hắn với Dị Quỷ liền đứt, đến lúc đó cậu lại đi thử một lần, nếu thành công, Dị Quỷ chính là của cậu, không thành công, tướng quân cũng sẽ không cướp đoạt. An trí nó ở quân đoàn Đệ Nhất cũng có thể sinh ra tác dụng kinh sợ thật tốt.”

Y thở dốc một ngụm khí thô, tiếp tục nói, “Cậu hiện tại lẻ loi một mình, thực lực có cường đại nữa cũng khó chống đỡ bốn phương tám hướng tính kế. Cục diện chính trị đế quốc rất phức tạp, sau này phiền toái của cậu khẳng định không thể ít, nhưng nếu cậu lựa chọn hợp tác với Cơ tướng quân, hắn có thể giúp cậu chặn rất nhiều phiền toái.”

“Lâm Đức Hải, ông đây cảm ơn cả nhà cậu!” Cơ Trường Dạ xưa nay tao nhã thông dong bùng nổ câu thô tục. Nhưng hắn biết, dưới tình huống như vậy, hành động của Lâm Đức Hải mới là sáng suốt nhất.

Hữu Xu sợ nhất là phiền toái, suy nghĩ trong chốc lát nói rằng, “Tôi muốn tự mình trò chuyện với tướng quân của mấy người.” Thuận tiện cũng nhìn xem đối phương có bộ dạng gì.

“Tôi phải xin chỉ thị một chút.” Lâm Đức Hải nâng đầu ngón tay khẽ run lên, ý đồ gọi sổ của tướng quân. Cơ Trường Dạ lấy tốc độ nhanh nhất mặc tốt quân trang, vuốt phẳng nếp nhăn, lại vuốt một ít keo chải tóc, lúc này mới ngừng thở ngồi nghiêm chỉnh.

Vài giây đồng hồ sau, Lâm Đức Hải khàn giọng nói, “Xin lỗi, trí não của tôi bị sấm sét phá hủy.” Trí não là sử dụng hợp kim siêu cường tạo thành, có thể thừa nhận hạt pháo oanh kích, lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát dưới từ trường thiếu niên bày ra, nếu không phải mình là dị năng giả kim hệ lực phòng ngự cực mạnh, lúc này chỉ sợ đã sớm chết.

“Lâm Đức Hải, đồ ngu xuẩn cậu!” Sóng lưng thẳng tắp của Cơ Trường Dạ nháy mắt sụp xuống, khuôn mặt tuần mỹ vô trù bởi vì chờ mong thất bại mà có vẻ âm trầm vô cùng. Hắn hận không thể bắt Lâm Đức Hải từ trong màn hình ra hung hăng đánh một trận. Quen biết vài chục năm, sao giờ mới phát hiện người này lại không đáng tin như thế?

Hữu Xu điểm điểm trí não của mình, “Dùng của tôi gọi?”

“Quyền hạn của cậu không đủ, thỉnh cầu trò chuyện căn bản không cách nào vào được hệ thống độc lập của quân bộ.” Lâm Đức Hải chắc chắn nói, “Tôi có thể đại diện Cơ tướng quân, xin cậu tin tưởng tôi. Chờ đổi mới trí não, tôi sẽ an bài hai người trò chuyện.”

Trong lòng Hữu Xu hơi có chút thất vọng, nhìn thấy máy phân hình từ trường ném ở một bên, tâm thần lại bị hấp dẫn. Máy phân hình từ trường là thiết bị dò xét quân sự vô cùng quan trọng, sức chịu nén tự nhiên cao hơn trí não nhiều lắm, tuy rằng xác ngoài có chút tổn hại, lại vẫn cứ theo lẽ thường mà vận hành. Cậu giơ lên quét qua bốn phía, lại nhắm ngay pháp trận mình bày ra, nhìn thấy một khối màu đỏ thẫm hình người ghé vào trung tâm một lỗ xoáy màu đen, không hề khác biệt cậu dùng mắt âm dương chứng kiến. Nói cách khác: có thứ này có thể nhận thấy được thuật pháp và trận pháp của cậu, từ đó làm tốt phòng bị.

Hữu Xu trầm ngâm một khắc, lấy một lá bạo linh phù ra đốt lên, khiến từ trường xung quanh vỡ nát. Lâm Đức Hải vốn bị điện giật không nhẹ nhất thời rơi vào trong ánh sáng tím, ngay cả thân hình cũng nhìn không thấy, mà máy phân hình từ trường, cuối cùng cũng báo hỏng. Lúc này Hữu Xu mới vừa lòng mà gật đầu, nhắc nhở mình ngày sau dùng thuật pháp, đều phải đốt bạo linh phù trước, phá hỏng hết dụng cụ xung quanh.

Cơ Trường Dạ đem nhất cử nhất động của cậu thu hết vào đáy mắt bùi ngùi thờ dài: thật thông minh, thả một trăm Lâm Đức Hải ở bên cạnh quốc vương chỉ sợ cũng vô dụng. Thôi, không trông cậy vào bọn họ có thể bảo hộ quốc vương, chỉ cần theo sát cậu, đừng đánh mất người là được.

Lâm Đức Hải hấp hối tiếp được máy phân hình đã báo hỏng mà thiếu niên ném lại, nội tâm kêu rên: thứ này chính là tài sản chung của quân đoàn Đệ Nhất, mua một cái tốn từ mấy chục đến hơn trăm vạn điểm tín dụng, bây giờ còn không phải ghi vào sổ của mình sao? Nhưng ngay sau đó, y liền không còn tâm tư so đo những chuyện đó, chỉ thấy thiếu niên lấy từ trong nhẫn không gian ra một cái khăn tay dính máu và một sợi tóc, nhét vào trong bình sứ bấm ngón tay.

Một màn này rất quen thuộc, làm đáy lòng y dâng lên dự cảm không tốt.

134. Chương 134

Lâm Đức Hải giãy dụa đứng dậy, lại bất kể như thế nào cũng không đi ra khỏi từ trường sấm sét này được, nó chẳng những có đầy đủ năng lực công kích, còn có thể vây khốn con mồi. Dị năng giả mạnh yếu do hai mặt quyết định, một là tiềm lực, hai là khống chế với dị năng. Mà An Hữu Xu vì giấu diếm, từ nhỏ đã nguy trang mình thành người thường, chưa bao giờ tiến hành huấn luyện hệ thống với dị năng, lại có thể đem tất cả từ trường xung quanh hóa thành mình dùng, mà còn tùy ý thay đổi tính chất chúng, nói cách khác, cậu ta là thiên tài vô sự tự thông.

Hai giờ trước, Lâm Đức Hải cảm thấy cậu ta là “phế vật vận khí tốt”, hai giờ sau lại biến thành “quái vật thông minh tuyệt đỉnh, thực lực siêu cường”. Chẳng sợ thể chất cậu ta chỉ có cấp F, cũng có thể khống chế cường giả cấp SS, thậm chí SSS trong lòng bàn tay.

Cảm giác về sự ưu việt của Lâm Đức Hải bị đánh ngã một chút cũng không dư thừa, chỉ còn sợ hãi thật sâu và kiêng kỵ. Y nhìn chăm chăm bình sứ trong tay thiếu niên, run giọng hỏi, “Đó là tóc và máu của tôi à?”

Hữu Xu luyện hóa nó thành hồn dẫn, giọng điệu bình thản giống như đang bàn luận thời tiết, “Không sai, là tóc và máu trong tim anh. Ký túc xá bỗng nhiên có hai người xa lạ dọn vào, chung quy tôi phải tăng thêm đề phòng.” Dứt lời tựa như cảm giác được cái gì, lấy từ trong không gian ra một bạo linh phù, vút lên chỗ cao mấy chục thước trên không nhà xưởng.

Bùa thiêu đốt hầu như không còn, một lần nữa khiến từ trường sấm sét bộc phát ra một trận năng lượng cường đại, giật Lâm Đức Hải đến sống không bằng chết, mà máy theo dõi phi hành đi theo Hữu Xu hơn một tháng rốt cuộc cũng báo hỏng.

Tướng quân, thực xin lỗi, không phải thuộc hạ vô năng, mà là đối thủ quá cường đại! Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Đức Hải lại là một trận thất bại. Mà Cơ Trường Dạ sau khi triệt để mất đi bóng dáng thiếu niên liền thấp giọng nguyên rủa vài tiếng rồi lại nở nụ cười. Quốc vương của hắn thật thông minh, bộ dạng còn ưu tú hơn so với trong tưởng tượng của hắn vô số lần.

Kỳ thật Hữu Xu vẫn chưa phát hiện đồ vật xác thực, chỉ là bỗng nhiên nảy ra một loại trực giác cổ quái — có người đang nhìn mình chăm chăm, vì thế thử đốt bạo linh phù. Máy theo dõi phi hành là thiết bị quân đội, công năng cường đại thể tích nhỏ bé, sau khi báo hỏng trực tiếp biến thành một hạt bụi, sẽ không để lại bất luận chứng cứ gì. Cậu nhìn nhìn xung quanh, sau đó tiếp tục bấm pháp quyết.

Lâm Đức Hải hòa hoãn lại sức lực từ trong một sóng điện giật, vô lực trầm nghĩ: người này lại đem hành vi khống chế sinh mệnh người khác giải thích là “phòng bị”, có thể quá nhẹ nhàng băng quơ hay không? Có lẽ ở trong lòng cậu ta, đây đều là chuyện bình thường, căn bản không cần để ý. Đối địch với cậu ta, không, chẳng sợ chỉ là cách cậu ta hơi gần một chút, đều là cực kỳ nguy hiểm.

Y thật sâu cảm thấy mình bị tướng quân hồ, cái gì gọi là bảo hộ An Hữu Xu cho tốt? Hiện tại cần bảo hộ nhất chính là tất cả chiến hữu ẩn núp xung quanh cậu ta! Y không dám hỏi, rồi lại không thể không hỏi, “Cậu lấy máu của tôi lúc nào?” Tóc thì không cần phải nói, chung quy sẽ rụng mấy sợi lúc tắm, bị cậu ta nhặt đi. Cứ như vậy, mức độ nguy hiểm của cậu ta thẳng tắp bay lên cấp cao nhất để quốc từ trước tới nay — cấp SSSS! So với trùng tộc xâm lấn còn đáng sợ hơn!

Ngẫm lại xem, trên thế giới có ai sẽ không rụng tóc sao? Không có! Cho nên cậu ta có thể chế tạo vô số con rối dưới tình huống mọi người khó lòng phòng bị!

“Lấy lúc mấy người đi ngủ.” Giọng điệu Hữu Xu bình thản. Có lẽ người thường thực khó tiếp cận đặc chủng nhân, nhưng với cậu mà nói chỉ là việc nhỏ hao phí mấy tấm mê man phù cộng thêm độn địa phù.

Lâm Đức Hải cắn răng, trong lòng tăng thêm vài phần sợ hãi. Cậu ta dùng chính là “mấy người”, mà không phải “anh”, nói cách khác ngay cả em trai thân thể suy yếu cậu ta cũng không buông tha. Quái vật, cảm thú, súc sinh này! Cảm xúc bị thống còn chưa bình phục, bên kia đã tự do tự tại hỏi, “Bất tự của anh là bao nhiêu?”

Lâm Đức Hải không đáp, chỉ dùng hai mắt đầy tơ máu đỏ rực giận dữ trừng đối phương. Chuyện sợ hãi y đã chết lặng, trong lòng ngược lại làm tốt chuẩn bị hi sinh vì nhiệm vụ.

Hữu Xu cũng không nổi giận, lấy ra một sợi tóc khác nói, “Nếu không tôi hỏi em trai anh một chút nhé?”

Lâm Đức Hải mới vừa rồi còn thấy chết không sờn không có một chút chần chờ, “16 giờ 55 phút ngày 22 tháng 8 năm 3476 kỷ nguyên tinh tể. Cậu bảo tôi làm gì cũng được, đừng động vào em trai tôi. Hắn không có dị năng cũng không có tinh thần lực, thể chất cũng là cấp F, đối với cậu mà nói không có bất cứ tác dụng gì. Tôi thì khác, tôi là gia chủ Lâm gia đời kế tiếp, thể chất là cấp SS, tinh thần lực là cấp S, dị năng cấp SS, thực lực xếp ở top 3 học viện, tôi có thể giúp cậu làm rất nhiều việc.”

Hữu Xu một mặt đem hồn dẫn nhập vào hình nhân giấy, một mặt viết xuống ngày sinh tháng đẻ, tán thưởng nói, “Hai anh em mấy người tình cảm thật tốt. Yên tâm, tôi sẽ không động tới Lâm Đức Hiên, tuy rằng hắn rất ồn, nhưng mà con người rất tốt. Hắn còn mời tôi ăn đồ ăn cao cấp mấy lần.” Nói tới đây, cậu hít mất đường như đang hồi vị, đầu lưỡi phấn hồng nhin không được lộ ra, liếm liếm cánh môi.

Lâm Đức Hải không thể không thừa nhận cái túi da của thiếu niên này rất xinh đẹp, rất hồn nhiên, nhưng nội tâm... Thật sự là một lời khó nói hết. Y nhắm mắt, lần thứ hai mở ra liền thấy chết không sờn mà nói, “An Hữu Xu, cậu hẳn là có biện pháp chữa khỏi bệnh của em trai tôi đi? Nếu cậu nguyện ý chữa khỏi cho hắn, tôi đem cái mạng này cho cậu!”

Hữu Xu tự nhận là không phải người tốt, nhưng tuyệt đối không xấu. Lâm Đức Hải ngoại trừ xem thường cậu, vẫn chưa tản mát ra ác ý, Lâm Đức Hiên thì càng là hỏi han ân cần, nơi chốn chiếu cố. Chẳng sợ nguồn gốc loại nhiệt tình này là từ cơ giáp siêu năng kia, nhưng nghĩ trên việc bọn họ chưa bao giờ muốn ám hại cậu, cậu cũng sẽ không động sát tâm, lại càng không thích chế tác con rối.

Cậu nhiều lắm là nuôi mấy quỷ nô, hoặc là đào tạo mấy cổ trùng, đặt vài người xa lạ ở bên cạnh, không được tự nhiên ngược lại sẽ đổi thành cậu. Thu con rối vào trong không gian, cậu chậm chậm mở miệng, “Tôi phải kiểm tra xong mới biết được có thể cứu em trai anh hay không, nhưng tôi không cần mạng của anh, về sau anh phải phụ trách chuẩn bị ba bữa cơm cho tôi, nhất định phải là thịt cá, nguyên liệu nấu ăn thiên nhiên!” Tận lực tăng thêm âm điệu tám chữ cuối cùng, cậu đá văng một cục đá, tiếp tục nói, “Nếu đế quốc không có người tôi muốn tìm, khi tôi rời đi sẽ thả anh tự do.”

Lâm Đức Hải còn mang nghi vấn về câu nói sau cùng của cậu, nhưng người là dao thót ta là thịt cá, ngoại trừ tạm thời nghe theo thì cũng không có biện pháp khác. Phát hiện từ trường sấm sét đã biến mất, y vội vàng đứng lên, ý đồ lấy thuốc phun ngoại thương từ trong không gian, lại phát hiện nó cũng đã bị sấm sét đánh hỏng.

“An Hữu Xu, cậu có mang thuốc phun ngoại thương không? Tôi không muốn để Đức Hiên nhìn thấy bộ dạng tôi thế này.” Y mặt ngoài không kiêu ngạo không siểm nịnh, trầm ổn bình tĩnh, kì thực nội tâm lại đang run lên. Y chưa bao giờ sợ ai, nhưng thật sự rất khó để không sợ hãi vị này. Dem người giết chết lại cứu sống, lặp đi lặp lại, không ngừng không nghỉ, đây tuyệt đối là tra tấn tàn nhẫn nhất trên thế giới. Cái gì gọi là sống không bằng chết, cho đến hôm nay y mới lĩnh hội được thâm ý của bốn chữ này.

Hữu Xu lắc đầu, “Tôi không có thuốc phun ngoại thương, anh ăn cái này đi, cái này hiệu quả cũng không

tôi.” Cậu lấy từ không gian ra một viên thuốc đỏ tươi.

Tướng quân, vì quân đoàn Đệ Nhất, tôi hy sinh thật sự là quá lớn, hy vọng sau khi tôi chết ngài có thể giúp tôi tranh thủ được một cái huy chương quân công hạng nhất. Lâm Đức Hải một mặt miên man suy nghĩ một mặt tiếp nhận viên thuốc thiếu niên đưa, trong lòng run sợ mà nuốt vào, sau đó hoảng sợ phát hiện làn da cháy đen của mình bắt đầu nhanh chóng khép lại, kết vảy, bóc ra, khôi phục thành bộ dạng vốn có. Hiệu quả này tốt hơn thuốc phun ngoại thương nhiều lắm, nó chỉ có thể khép miệng vết thương lại, nội thương thì cần chậm rãi điều trị, nhưng viên thuốc của thiếu niên lại kiêm trị nội ngoại thương, hơn nữa tác dụng thuốc phát huy đặc biệt nhanh.

“An Hữu Xu, nếu cậu có thể chữa khỏi cho em trai của tôi, tôi mời cậu đến Ngự Hải đường ăn cơm, mỗi ngày ăn mỗi bữa ăn đều được.” Thấy thiếu niên bước đi, y vội vàng đuổi kịp, trong giọng nói mang theo hèn mọn và chờ mong trước nay chưa từng có.

Ngự Hải đường là khách sạn nổi danh nhất đế quốc, mỗi một món nấu nướng đều chọn nguyên liệu nấu ăn thiên nhiên, cộng thêm tay nghề cao siêu của đầu bếp đặc cấp, ăn qua một lần có thể nhớ thương nhiều năm. Lâm Đức Hiền từng đóng gói cho cậu một phần xiên thịt nướng ở Ngự Hải đường, hương vị kia đến bây giờ ký ức hầy còn mới mẻ. Trong miệng Hữu Xu nhanh chóng phân bố ra nước bọt, âm thầm hút trở về mới nói, “Vậy còn chờ cái gì, đi tìm Lâm Đức Hiền.”

Cuối cùng tìm được nhược điểm của tiểu quái vật, Lâm Đức Hải cảm thấy may mắn, chuẩn bị sau khi trở về liền đem tin tức trọng yếu này báo cáo cho tướng quân. Hai người tìm đến xe bay dùng kỹ thuật nước sơn đổi màu dung nhập cảnh vật xung quanh được đổ ở chỗ bí mật, dẹp đường hồi phủ.

Lâm Đức Hiền biết anh trai đã bại lộ, mấy ngày này khi gặp mặt thiếu niên luôn cảm thấy thực xấu hổ. Thiếu niên tâm tư đơn giản, làm người thẳng thắn, hẳn thật lòng muốn kết giao người bạn này, vì thế gọi đối phương đến Ngự Hải đường ăn cơm, tính bồi tội.

Tâm tư đơn giản, làm người thẳng thắn? Lâm Đức Hải nghe em trai hình dung xong quả thực không lời gì để nói, hận không thể đem hết thấy trong nhà xưởng nói thẳng ra, lại lo lắng làm hấn sợ hãi. Mì từng gặp qua thiếu niên tâm tư đơn giản nào vào ngày đầu tiên bạn cùng phòng dọn vào liền lấy đi tóc và máu của bọn họ, chuẩn bị chế tác thành con rối chưa? An Hữu Xu kỳ thật là một tiểu quái vật ăn tươi nuốt sống, em trai em tỉnh lại đi! Nhưng cái gì y cũng không dám nói, hai tay nâng thực đơn, tất cung tất kính mà hiến cho thiếu niên.

Món nào có hình ảnh xinh đẹp Hữu Xu liền chọn loại đó, ăn không hết còn có thể cất vào không gian đóng gói mang đi, liền tiếp chọn mười tám món, cậu giống như vô ý mà hỏi, “Trí não của anh đã hoàn thành thăng cấp đi? Tôi muốn gặp Cơ tướng quân một lần.”

“Cơ tướng quân lọt vào phục kích không rõ thế lực ở tỉnh cảng CM98, hiện nay đã mất đi liên lạc với đế quốc. Nếu ngài muốn gặp hấn, chỉ sợ còn phải chờ vài ngày.” Lâm Đức Hải lập tức bổ sung, “Nhưng ngài yên tâm, trước khi tướng quân mất tích từng truyền lời lại đây, bảo tôi thay hấn toàn quyền xử lý chuyện của ngài và An gia. Hấn hứa hẹn sẽ bảo hộ ngài, vả lại tuyệt đối không cướp đoạt hết thấy ngày vốn có, cho nên xin ngài tin tưởng chúng tôi, cũng tin tưởng quân đoàn Đệ Nhất.”

Anh, không phải anh uống lộn thuốc đi? Sao lại một hơi một tiếng “ngài”, còn cung kính hơn gấp trăm lần so với đối đãi Cơ tướng quân? Lâm Đức Hiền yên lặng phun tào, nhưng cũng đoán được sau lưng khẳng định có nguyên nhân. Bắt đầu từ ngày đó, thái độ của anh trai với Hữu Xu rõ ràng thay đổi, đã từng miệt thị khinh bỉ, hiện tại lại ngay cả ngồi ở bên cạnh cậu ta cũng sẽ thường thường toát ra hai giọt mồ hôi lạnh, giống như gặp uy hiếp thật lớn. Hắn rất muốn biết ngày đó cụ thể xảy ra chuyện gì, lại chung quy không hỏi ra được.

Hữu Xu không đoán được Cơ tướng quân có phải chủ tử hay không, trong lòng lại khó tránh khỏi lộp bộp một chút, truy vấn, “Mấy người có phái người đi cứu viện không?”

Lâm Đức Hải không cho là đúng mà xua tay, “Không cần cứu viện, tướng quân tùy thân mang theo Đế Thần, một khi gặp gỡ nguy hiểm, Đế Thần kết nối tinh thần lực với hắn sẽ tự động bắn ra hộ chủ. Tình hạm đế quốc có cường đại nữa cũng không có khả năng so sánh với Đế Thần, chỉ cần có nó ở đó, tướng quân có thể bình an vô sự.”

“Vậy nếu có người chặt đứt liên kết giữa hắn với Đế Thần thì sao?” Lúc hỏi ra những lời này, Hữu Xu phát hiện anh em Lâm gia đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình. Lâm Đức Hiền là kinh ngạc, Lâm Đức Hải lại là hoảng sợ.

Trừ khi chủ nhân tử vong ngoài ý muốn, nếu không liên kết tinh thần giữa cơ giáp siêu năng và chủ nhân căn bản không cách nào phá hư, đây là thường thức mà mọi người toàn tinh tế đều biết. Lâm Đức Hiền kinh ngạc là kinh ngạc ở chỗ này. Mà Lâm Đức Hải biết rõ thực lực thật của thiếu niên lại nhận thấy được ý tứ hàm súc băng quơ nhẹ nhàng trong lời nói của cậu. Nếu cậu ta đã hỏi ra liền có nghĩa là cậu ta có thể làm được, cho nên mới có liên tưởng này.

Tướng quân, máy theo dõi phi hành của anh nếu còn khỏe mạnh và quay được một màn này, anh còn dám hợp tác với An Hữu Xu hay không? Tôi sai rồi, trước đó tôi cho rằng trình độ nguy hiểm của cậu ta là cấp SSSS, nhưng kỳ thật là cấp SSSSS! Vì quái vật này xuất hiện, an toàn quốc gia của đế quốc cần phải cải tiến!

“Không ai có thể chặt đứt liên kết tinh thần lực giữa tướng quân và Đế Thần, trừ khi thực lực của hắn cao hơn tổng năng lượng của tướng quân và Đế Thần, nhưng trên thế giới không tồn tại loại thần nhân này, cho nên lo lắng của cậu là dư thừa.” Lâm Đức Hải gất gao nhìn chăm chăm thiếu niên, ý đồ từ biểu tình thật nhỏ của cậu phỏng đoán ra suy nghĩ nội tâm của cậu.

Loại thần nhân này quả thật không tồn tại, nhưng lợi dụng bùa lại có thể dễ dàng mà làm được. Hữu Xu hiểu rõ mình đại khái là người duy nhất có thể chặt đứt tơ hồn trên thế giới, vì thế buông quả tim treo cao xuống.

Cậu ta có thể làm được! Cậu ta thật sự có thể làm được! Bởi vì chắc chắn và sợ hãi, dị năng của Lâm Đức Hải không thể khống chế mà kích phát ra, hình thành một tầng kim loại gắn với màu da ở ngoài thân. Lâm Đức Hiền không hề có cảm giác, Hữu Xu lại như có như không mà liếc qua, làm y sợ hãi cả kinh, miễn cưỡng khôi phục trấn định.

Trong ghé lô an tĩnh đến kim rơi cũng có thể nghe thấy, Hữu Xu cảm thấy nhàm chán, lấy ra một hình

nhân giấy đặt ở bên tai lắng nghe. Để làm nóng không khí, Lâm Đức Hiên cười hỏi, “Cậu đang làm gì đó, chẳng lẽ người giấy còn có thể nói à?”

“Hắn đang nói chuyện với người khác, tôi nghe một chút xem bọn họ đang nói cái gì.” Hữu Xu một chút cũng không giấu diếm, lại làm cho Lâm Đức Hiên ha ha cười rộ lên, “Hữu Xu, cậu thực sự trẻ con!”

Em trai, xin em đừng đáp lời với cậu ta nữa có được không? Lâm Đức Hải đỡ trán, giống như đang ẩn nhẫn thống khổ lớn lao. Nhìn thấy em trai không hề có gánh nặng tâm lý mà chơi đùa với một cự thú tinh tế tùy thời sẽ ăn thịt người, bạn có thể tưởng tượng được nội tâm lo lắng và sợ hãi của y không? Tính trẻ con? Đó căn bản không phải tính trẻ con, là sự thật! Người giấy kia cũng không phải món đồ chơi, mà là con rối hóa thân của quỷ xui xẻo An Thành Tuấn! Chỉ cần đầu ngón tay An Hữu Xu hơi hơi dùng sức, gã liền tan xương nát thịt!

Sự thật đáng sợ như thế, Lâm Đức Hải lại không thể nói với em trai, bởi vì quá mức rối rắm, dẫn đến ngoài thân trong chốc lát biến thành kim loại, trong chốc lát khôi phục nguyên trạng, bộ dạng thực buồn cười. Ít nhất nhìn trong mắt Hữu Xu là buồn cười, mà không phải bi thảm.

Đồ ăn rốt cuộc lên đủ, Hữu Xu vội vàng thu hồi con rối đi lấy bát đĩa, sau khi oăm oăm ăn hết một miếng thịt mới thỏa mãn mà nói, “Ăn ngon thật! Lâm Đức Hiên, để báo đáp cậu mời tôi ăn cơm, tôi giúp cậu chữa bệnh vậy.” Ánh mắt đen láy lại liếc về phía Lâm Đức Hải.

Lâm Đức Hải bật người tiếp lời, “Chỉ cần ngài có thể trị tốt cho Đức Hiên, về sau mỗi ngày tôi sẽ đặt trước đồ ăn ở Ngự Hải đường cho ngài.”

Hữu Xu gật đầu, bên má lộ ra hai lúm đồng tiền nhợt nhạt, càng có vẻ khờ dại hồn nhiên. Lâm Đức Hiên nhìn vô cùng thích, giọng điệu lại có chút bất đắc dĩ, “Hữu Xu, cảm ơn tâm ý của cậu, nhưng cậu đừng lao lực. Bệnh của tôi ngay cả tiến sĩ Ellen cũng trị không được, huống chi cậu.”

“Mấy ngày trước tôi dùng tinh thần lực kiểm tra tình huống thân thể cậu, bệnh này người khác quả thật trị không hết, chỉ có tôi có thể trị.” Hữu Xu nháy mắt bị quỷ y nhập, “Bản tôn cũng không nói dối, nếu người không tin ta, quên đi.”

Bản tôn là cái quỷ gì? Lâm Đức Hiên rất muốn cười, lại cực lực nhịn được. Lâm Đức Hải vội vàng vỗ vai em trai, ám chỉ hắn đáp ứng. Nếu trên thế giới thực sự có người có thể trị chứng hồng gien, ngoại trừ An Hữu Xu thì không còn ai khác. Lâm Đức Hiên thấy ánh mắt anh trai chắc chắn, biểu tình thận trọng, không khỏi thu liễm ý cười, gật đầu nói cảm ơn.

“Không cần cảm ơn, tôi giúp cậu chữa bệnh, anh trai cậu mời tôi ăn cơm, đây là trao đổi đồng giá. Nhưng hai người không được phép để lộ tin tức tôi có thể trị được chứng hồng gien ra ngoài.” Hiện nay Hữu Xu còn có một đồng phiến toái chưa xử lý, không muốn gặp phải phiến toái càng lớn hơn nữa.

Hai anh em Lâm gia nhanh chóng thề, cơm nước xong lại chọn rất nhiều đồ ăn, để thiếu niên đóng gói mang đi. Trên đường về, Hữu Xu bảo Lâm Đức Hải thông qua trang mạng của quân đoàn Đệ Nhất thả ra tin tức “Dị Quỷ” tái xuất. Hành động nguy hiểm nhất đôi khi có thể thu được hiệu quả khác thường. Quấy

đục vũng nước này, khiến toàn đế quốc thậm chí là toàn tinh tế ngấm ánh mắt lên trên người mình, An gia mới có thể sinh lòng kiên kị. Dựa theo pháp luật đế quốc, vì di sản mà thực thi mưu sát, toà án có quyền cướp đoạt quyền kế thừa của người hiềm nghi, thậm chí là cả gia tộc. Nói cách khác, nếu An Hữu Xu bị An gia giết chết, thế lực khác có thể hợp lý hợp pháp mà tranh thủ “Dị Quỷ”. Như thế, tình thế liên triệt để thay đổi, An gia muốn giữ lấy “Dị Quỷ” mãi mãi, phải cam đoan an toàn sinh mệnh của Hữu Xu.

Hữu Xu lấy tội danh không làm tròn trách nhiệm, lừa gạt, thu nhận hối lộ mà kiện vị luật sư kia ra toà án, sau đó lại mượn một luật sư khác lập ra di chúc, tuyên cáo nếu như mình tử vong, liền tặng “Dị Quỷ” cho Lâm Đức Hải. Đây là để phòng ngừa thế lực khác sát hại cậu sau đó giả họa An gia, từ đó dùng thủ đoạn khúc chiết tranh lấy “Dị Quỷ”. Lâm Đức Hải từng đề nghị cậu lấy tội mưu sát kiện An gia, chứng cứ do quân đoàn Đệ Nhất đi tìm, bị cậu phủ quyết, nói còn chưa tới lúc.

Tính mạng hai anh em Lâm gia hoàn toàn nắm giữ trong tay Hữu Xu, cho nên cậu một chút cũng không lo lắng hai người phản bội, về phần bệnh của Lâm Đức Hiên, còn phải chờ phong ba đi qua rồi lại trị. Hành động luân phiên đồng thời tuyên bố lên internet, lập tức gây ra sóng to gió lớn. Thế nhân đều biết Lâm Đức Hải là thủ hạ của Cơ tướng quân, nếu hại chết An Hữu Xu, tương đương trực tiếp đưa quân đoàn Đệ Nhất lên đỉnh cao, từ đó đánh vỡ cân bằng giữa năm thế lực lớn đế quốc. So với như vậy, chi bằng yên lặng theo dõi kỳ biến.

Thế lực ngoại bộ yên ổn xuống, An gia cũng rơi vào cảnh bó tay không biện pháp. Một chiêu rút củi dưới đáy nồi của An Hữu Xu hủy diệt tất cả trù tính của bọn họ, hiện tại bọn họ chẳng những không thể giết cậu, còn phải xem cậu như tổ tông mà cung phụng, nhất là An Thành Kiệt. Cơ gia đã mượn sức An Hữu Xu nhất định sẽ gắt gao nhìn chằm chằm An Thành Kiệt, nếu hấn sử dụng “Dị Quỷ” dưới tình huống không được An Hữu Xu đồng ý, sau khi được An Hữu Xu trao quyền, quân bộ có thể trực tiếp niêm phong “Dị Quỷ”. Nếu An Thành Kiệt nhịn không được dùng tinh thần lực triệu hồi nó ra, quân bộ liền lấy tội “trộm vũ khí quân sự” phán xử hấn tử hình.

Đương nhiên, An Thành Kiệt có thể mang theo “Dị Quỷ” chạy khỏi đế quốc, gia nhập liên bang hoặc những thế lực khác có thể chống lại đế quốc, nhưng già trẻ An gia bị hấn để lại sẽ bị quân bộ lấy “tội phản quốc” cực hình tại chỗ.

An gia sở dĩ trăm phương ngàn kế mưu sát An Hữu Xu và cha mẹ, không phải là muốn gia tộc bay lên và huy hoàng sao? Hữu Xu kia lại thiết kế cho bọn họ một tương lai ngoại trừ hắc ám và tuyệt vọng, cái gì cũng không có. Hiện tại chỉ sợ An Thành Kiệt đã lên sổ đen của quân bộ, tất sẽ bị nhân viên đặc công thời khắc theo dõi. Vận mệnh nắm giữ ở trong tay người khác, hơn nữa còn là người mình đã từng xem thường nhất, tư vị khẳng định khổ sở.

Hữu Xu lấy con rối ra, lắng nghe tiếng rống giận dữ cuồng loạn của An Thành Kiệt và những người An gia còn lại bất đắc dĩ khuyên can, khóe miệng không khỏi lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Lâm Đức Hải nhìn chằm chằm phần di chúc này, biểu tình không ngừng biến ảo. Trước đó, y tuyệt đối không thể tưởng được phương thức xử lý của thiếu niên lại phô trương lớn mật như thế, rồi lại chết tiết mà hiệu quả. Thượng đế rất không công bằng, chẳng những ban cho cậu ta thần hệ dị năng, còn tạo ra cho cậu ta một cái đầu tuyệt đỉnh thông minh. Bất luận người ngoài dùng ra bao nhiêu thủ đoạn, cậu ta cũng có thể thành thạo mà ứng đối, giống như người khác trong mắt cậu ta bất quá chỉ là tên hề nhảy nhót.

Hiện tại, quân đoàn Đệ Nhất và Lâm gia hoàn toàn có thể quang minh chính đại phái ra đoàn đội tinh anh đến bảo hộ cậu, mà bốn đại gia tộc còn lại chỉ có thể im miệng không nói.

Chính cái gọi là “lòng người khó dò”, để cân bằng thế lực khắp nơi, nhất định sẽ có người tận lực ly gián Lâm gia và Cơ gia, lại càng không bài trừ khả năng Lâm gia và Cơ gia để đoạt được “Dị Quỷ” mà sát hại Hữu Xu và giả họa cho đối phương. Nhưng Hữu Xu đã sớm chuẩn bị đường lui, cho nên một chút cũng không sợ. Hiện tại cậu triệt để nổi danh, được ngoại giới gọi là “người siêu cấp may mắn”, độ chú ý vẫn luôn đứng đầu bảng top của mạng tinh hệ.

Ngày sinh nhật mười sáu tuổi của An Hữu Xu, cậu dẫn theo Lâm Đức Hải đến tinh cầu Luke, cũng tuyên bố một tin tức trên mạng cá nhân mới vừa thành lập: Hôm nay chính thức tiếp thu di sản. Nhìn thấy có người nói tôi chiếm hãm cầu không tha phân, vô cớ đập hư “Dị Quỷ”, tôi quyết định khởi xướng khiêu chiến với An Thành Kiệt. Nếu tôi không thể giải trừ tinh thần lực buộc định giữa hắn và “Dị Quỷ”, cũng khiến “Dị Quỷ” nhận tôi làm chủ, tôi sẽ chủ động buông tha quyền kế thừa di sản, sau đó hủy bỏ phần di chúc, tặng “Dị Quỷ” cho hắn.

Lâm Đức Hải tận mắt nhìn thấy cậu đánh ra mấy chữ này, không khỏi bắt đầu tưởng tượng biểu tình mừng rỡ như điên của người An gia. Trong mắt bọn họ, thậm chí là người toàn tinh tể, thiếu niên tương đương với buông tha “Dị Quỷ”, bởi vì ai cũng biết, cơ giáp siêu năng một lần chỉ có thể buộc định một chủ nhân, trừ khi đối phương tử vong.

Nhưng Lâm Đức Hải cũng hiểu được, An Hữu Xu cũng sẽ không bán tên không đích. Sở dĩ cậu dám nói là bởi vì cậu làm được.

Tin tức này nhảy mắt khiến mạng cá nhân của Hữu Xu gia tăng hơn triệu fan, bọn họ đều không ngoại lệ mà mắng cậu ngu xuẩn, đầu óc bị nước vào, còn có người vui sướng khi người gặp họa chờ đợi ngày nào đó cậu làm trò hề, chật vật bại trốn, tình cảnh nhất định thực phần khích. An gia lập tức phản ứng, nói là sẽ mời quan công chứng đến giám sát, miễn cho An Hữu Xu đổi ý, cũng năm lần bảy lượt ép hỏi cậu có sợ không? Sợ thì hãy thu hồi cuồng ngôn trước đó.

Loại phép khích tướng này có lẽ rất có hiệu quả với thiếu niên tuổi dậy thì, nhưng Hữu Xu cũng không phải tuổi dậy thì bình thường, cậu có thực lực, còn có đầu óc, vì thế dùng biểu tình hưng trí dạt dào đánh ra ba chữ —— sợ cái quỷ.

Lâm Đức Hải lắc đầu, yên lặng ai điều cho An Thành Kiệt. Hiện tại hắn có bao nhiêu kinh hỉ, tương lai liền có bấy nhiêu thống khổ, đây là cái bấy thiếu niên cố ý thiết kế cho hắn. Đáng tiếc, một thiên tài thật tốt, sợ là sẽ bị tiểu quái vật hủy diệt.

135. Chương 135

Vốn tưởng rằng “Dị Quỷ” đã là vật trong bàn tay quân đoàn Đệ Nhất, lại không ngờ một cước trước khi vào cửa lại phát sinh nghịch chuyển lớn động trời. Cũng không biết cọng gân nào của An Hữu Xu mọc sai, lại khởi xướng cái gọi là khiêu chiến với An Thành Kiệt, dẫn tới cục diện chính trị rung chuyển, sóng ngầm

mãnh liệt. An Thành Kiệt là ai? Siêu cấp thiên tài xếp hạng nhất học viện quân sự đế quốc hiện nay, đặc chủng nhân tinh thần lực, dị năng, thể chất đều là cấp SS, mà hắn hiện nay mới hơn hai mươi tuổi, tôi luyện vài năm rất có thể tấn chức cấp SSS, là hậu bối có hy vọng vượt qua Cơ tướng quân nhất. Mạng cá nhân của hắn, số fan trên trăm tỷ, từng được hoàng đế và thái tử tiếp kiến, cách tốt nghiệp hai năm đã thu được thư mộ binh đến từ bốn đại quân đoàn, cho điều kiện đều vô cùng ưu tú. Nhưng hắn không chọn một cái nào, hóa ra là chờ ở chỗ này. Hắn không muốn làm cấp dưới người khác, mà là dựa vào lực kêu gọi của cơ giáp siêu năng xây dựng một quân đội hoàn toàn thuộc về mình. Hắn muốn đưa An gia lên đỉnh cao, làm cho cả đế quốc thậm chí toàn tinh hệ đều nhớ kỹ tên hắn.

Đây là một nam nhân dã tâm cực lớn, cũng là một nam nhân năng lực trác tuyệt, càng là một nam nhân mệnh lực siêu phàm. Mọi người nói đến hắn luôn nói say sưa, thậm chí lấy hắn ra đánh đồng với Cơ tướng quân.

Trái lại An Hữu Xu, lại không có gì nổi bật, sinh ra không có tinh thần lực và dị năng còn chưa tính, ngay cả thể chất cũng là cấp F yếu ớt nhất, phế vật như vậy xách giày cho An Thành Kiệt cũng không xứng! Sau khi tuyên ngôn tuyên bố ra, rất nhiều người chờ xem cậu chê cười, đương nhiên cũng có người tức đến khó thở, trong đó Lâm gia là quá nhất. Mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, bọn họ cũng không thể dễ dàng tha thứ hành vi tùy ý thay đổi di chúc của thiếu niên, nhưng thiếu niên thực giáo hoạt, cho đến khi phi thuyền sắp đến tinh cầu Luke mới tuyên bố, khiến tất cả mọi người trở tay không kịp.

Gia chủ Lâm gia lập tức liên hệ con trai, bảo y khuyên can thiếu niên, lại chỉ nhận được bốn chữ —— tin tưởng cậu ấy. Một phế vật bảo người ta làm thế nào tin tưởng? Lâm gia chỉ có thể phái người đuổi theo đến tinh cầu Luke, hy vọng ở một khắc cuối cùng đứng lên chặn đứng tổn hại, mà cấp cao của quân đoàn Đệ Nhất lại không có bất luận động tác gì, giống như căn bản không quan tâm “Dị Quỷ” cuối cùng thuộc sở hữu ai. Bọn họ đã sớm nhận được mệnh mệnh của Cơ tướng quân, hết thảy tùy ý nguyện bản thân của thiếu niên, không được mê hoặc thuyết phục, lại càng không được cưỡng ép. Cậu ấy thích làm gì thì làm đó, thích đưa cơ giáp cho ai thì đưa cho người đó.

Không hề nghi ngờ, đây là tuyên bố không hiểu ra sao nhất cũng là quân lệnh không lý trí nhất của Cơ tướng quân từ khi thượng vị tới nay, nhưng uy vọng của hắn ở quân đoàn Đệ Nhất rất cao, lại không ai dám đứng ra khuyên nhủ. Đương nhiên, thông qua lần thăm dò này cũng có thể dễ dàng nhìn ra mấy gia tộc phụ thuộc vào Cơ gia đến tột cùng giấu diếm tâm tư như thế nào. Hai anh em Lâm gia thì ổn, nhưng gia chủ đương nhiệm của Lâm gia lại xác thực làm người ta thất vọng, ông ta thực nhanh lựa chọn liên thủ với người ngoài, chuẩn bị độc lập tách khỏi Cơ gia.

Trở thành nguyên soái quân đoàn thứ năm đế quốc, từ đó có được quyền quyết sách trong quốc hội, không có nam nhân nào có thể chống đỡ hấp dẫn này. Cấp cao quân đoàn Đệ Nhất thực lý giải tâm tình ông ta, nhưng cũng không nuông chiều, chờ Lâm Đức Hải mang An Hữu Xu trở lại đế đô tinh, Lâm gia phải đổi gia chủ mới.

Cùng lúc đó, Lâm Đức Hải cũng nhận được văn kiện mật phụ thân phát tới, trong ánh mắt lóe ra bất định giấu diếm sợ hãi và phẫn nộ. Phụ thân thế mà lại thật sự bị người khác thuyết phục, chuẩn bị mưu sát An Hữu Xu đồng thời giá họa cho An gia, đến tột cùng ông có biết hậu quả khi làm như vậy hay không? Không nói tướng quân sau khi biết được tin tức sẽ tức giận như thế nào, dù là bản thân An Hữu Xu cũng tuyệt đối sẽ không chết trong một phen ám toán không hề có hàm lượng kỹ thuật như vậy. Kiểu chết mà phụ thân lượng thân định chế cho An Hữu Xu nhìn trong mắt Lâm Đức Hải quả thực là chê cười lớn bằng trời, thiếu chút nữa liền khiến y giận đến bật cười.

Hữu Xu đang làm ổ trong sô pha ăn bánh ngọt, vân đạm phong khinh nói, “Như thế nào? Lâm gia chuẩn bị giết tôi à?”

“Không! Không dám!” Thái dương Lâm Đức Hải chậm rãi chảy mồ hôi lạnh, giống như thoải mái tùy ý mà tắt đi văn kiện mật. Dù người ngoài đồn đãi An Hữu Xu là một phế vật, y cũng tuyệt đối không dám dựa theo phụ thân phân phó mà làm.

Hữu Xu thật sâu liếc y một cái, lúc này mới tiếp tục ăn. Cậu dám quậy lớn chuyện thì sẽ không sợ bị người ta ám toán, dù sao qua ngày mai, hết thấy liền trần ai lạc định.

Lúc này, hai người đã đến tinh cầu Luke, đang tham gia yến hội An gia cố ý tổ chức cho Hữu Xu. Để thể hiện sự công bằng, cũng vì chặn miệng dân chúng toàn tinh hệ, An gia lấy tốc độ nhanh nhất mời đến ba vị quan công chứng, theo đến cùng bọn họ còn có đại hoàng tử Lục Cao Lăng. Dưới cái nhìn của người ngoài, “Dị Quỷ” đã là vật trong túi An Thành Kiệt, mà hắn cũng rất có thể trở thành nguyên soái quân đoàn thứ năm. Hoàng thất bị bốn đại gia tộc khác chèn ép đến thở không nổi rất cần vị minh hữu này, tự nhiên không tiếc hết thủy mọn sức hắn.

Em trai An Thành Kiệt là An Thành Tuấn đã được quân đội hoàng gia tuyển làm quan chỉ huy nhất đẳng, em gái An Thành Nhã “nhất kiến chung tình” với đại hoàng tử trong yến hội, hiện giờ đang anh anh em em, show ái muội. Thành viên khác của An gia rất muốn trào phúng An Hữu Xu vài câu, rồi lại lo lắng chọc giận cậu, từ đó hủy bỏ khiêu chiến ngày mai, chỉ có thể cố nén. Điều này cũng dẫn đến cục diện sau khi hai người tiến vào phòng yến hội thì không ai phản ứng.

Làm một phế vật sắp mất cơ giáp siêu năng, không có vị tân khách nào sẽ kết giao với An Hữu Xu ở yến hội An gia, để tránh đắc tội An Thành Kiệt. An Hữu Xu thật sự là đại đột không giới hạn, trước tiên xé rách mặt với An gia, sau đó lại chấp tay nhường cơ giáp siêu năng sắp tới tay, một hồi gây sức ép cho đến lúc này, lại chặt đứt toàn bộ đường lui của mình. Chẳng những ngày sau An gia sẽ không quan tâm cậu ta, ngay cả quân đoàn Đệ Nhất và Lâm gia cũng sẽ vứt bỏ phế vật này. Qua ngày mai, thật không hiểu cậu ta nên sống thế nào.

Đương nhiên cũng có người muốn bám víu lên Lâm Đức Hải, lại đều bị ánh mắt lãnh khốc của y bức lui. Lâm Đức Hải quả nhiên chính trực như đồn đãi, đến lúc này còn canh giữ ở bên cạnh An Hữu Xu ngu xuẩn, không mặc kệ cậu ta tự sinh tự diệt, càng không hạ sát thủ. Phải biết, dựa vào căn cơ và năng lượng của thế gia nhất lưu Lâm gia, muốn giết chết một người đồng thời xóa đi tất cả chứng cứ cũng không phải là việc khó.

Cuối cùng vẫn là An Thành Nhã nhịn không nổi, cùng đại hoàng tử vành tai tóc mai chạm vào nhau một lát sau đó bưng một ly rượu đỏ chậm rãi đi tới, thấp giọng cười nói, “An Hữu Xu, bộ dạng mi gây đi rất giống nhị thẩm. Khi còn bé ta rất chán ghét mi, nhưng hiện tại ta lại thực lòng thực dạ mà cảm tạ mi. Biết không, mi tặng cho ta một người chồng tốt.” Dứt lời giơ lên ly rượu với đại hoàng tử, tao nhã mỉm cười.

Hữu Xu liếm bờ trên khóe miệng, nghiêm túc nói, “Vậy người liền hưởng thụ giờ khắc này cho tốt đi, ta chúc người hạnh phúc.”

“Cám ơn. Xem ở việc mi thức thời như thế, ta cho mi một lời khuyên, cách xa Lâm đại thiếu gia một chút,

hiện tại hần chính là người muốn giết chết mi nhất đó.”

Lời An Thành Nhã nói khiến khóe miệng Lâm Đức Hải co rút. Giết chết An Hữu Xu, đây quả thực là một chuyện chê cười! Cậu ta không bóp chết tất cả mấy người đã coi như tốt rồi! Nhìn thấy An Thành Tuấn đứng ở bên cạnh An Thành Kiệt, có vẻ uể oải mà lại tiêu tụy, trong lòng y nhất thời nảy lên cảm xúc đồng bệnh tương liên.

An Thành Kiệt như có cảm giác, giờ giờ ly rượu về bên này, trong mắt tràn đầy ngạo khí. Trước đây thực lực của hần cao tới đâu cũng phải cúi đầu trước mặt mấy quý tộc này, hiện tại lại không cần e ngại bất luận kẻ nào, về phần An Hữu Xu ngồi ở bên cạnh Lâm Đức Hải, sớm bị hần ta xem nhẹ triệt để.

Tiệc tối tổ chức thực thành công, đây là nhận thức chung của An gia và Hữu Xu. An gia mượn sức rất nhiều thế lực, mà Hữu Xu thì ăn đến vô cùng thỏa mãn. Hôm sau, dưới sự quay lại của mấy chục camera phi hành, An Thành Kiệt triệu hồi “Dị Quỷ” trong không gian ra, bề ngoài thần bí mà lại dữ tợn khiến toàn tinh hệ lâm vào chấn động.

Cũng giống như Đế Thần, nó cũng cả người thuần đen, vỏ ngoài kim loại trải rộng rất nhiều đồ hình và văn tự thần bí, sau lưng còn gác một thanh cự kiếm, trong lúc vô ý phát ra uy áp ngay cả đặc chủng nhân cũng khó có thể thừa nhận. Mọi người ở đây ngoại trừ An Thành Kiệt và Lâm Đức Hải có thể bảo trì trấn định, tất cả những người còn lại đều sắc mặt trắng bệch, cả người run lên. “Dị Quỷ” dùng khí cơ siêu mạnh của nó biểu thị hai chuyện: một, nó chỉ tiếp nhận cường giả; hai, nó chỉ che chở chủ nhân.

Hóa ra đây là cơ giáp siêu năng, quả nhiên không phải thứ người thường có thể mơ tưởng. Trong hội trường ngồi đầy người, đều không dám phát ra một chút tiếng vang ở trước mặt “Dị Quỷ”.

Hữu Xu tránh ở sau lưng Lâm Đức Hải, rụt vai cúi đầu, làm bộ mình rất khó chịu. Mấy chục camera phi hành vây quanh cậu quay hai phút mới xoay về phía An Thành Kiệt. An Thành Kiệt mới vừa đến gần “Dị Quỷ”, người khổng lồ sắt thép này liền nửa quỳ xuống, xòe bàn tay nâng hần ta, thật cẩn thận mà đưa vào khoang điều khiển. Không cần An Thành Kiệt dùng tinh thần lực thấp sáng hai mắt màu lục tối của “Dị Quỷ”, thì thể nhân cũng đã biết, nó đã thần phục.

Tiếng than sợ hãi tràn ngập internet, cũng tràn ngập hội trường, mọi người bị một màn này làm rung động thật sâu. Người thường mấy đời cũng sẽ không biết cơ giáp siêu năng kết hợp thành một thể với chủ nhân như thế nào, lại khởi động như thế nào, hôm nay thật sự có thể nói là mở rộng tầm mắt. Bình luận “cuộc đời này không uống” sôi nổi nhảy ra, ngăn ngụt một khắc, fan của An Thành Kiệt lại tăng thêm mấy triệu, lần nổi tiếng này cũng gần bằng chiến thần đế quốc Cơ tướng quân.

Chỉ có Lâm Đức Hải và Hữu Xu biểu tình bình thản, ngay cả An Thành Tuấn cũng cho là mình sắp thoát khỏi khống chế của Hữu Xu. Chờ anh trai tham gia quân diễn hoàng gia xong, gã nhất định phải bảo hần giết An Hữu Xu!

Sau khi An Thành Kiệt rời khỏi khoang điều khiển liền cười cười với Hữu Xu, nhìn qua khoan dung độ lượng, trong mắt lại đều là nông liệt lệ khí. Bị một phế vật thiếu chút nữa bức đến tuyệt cảnh, đây không thể nghi ngờ là sỉ nhục suốt đời hần, chỉ có khi xóa bỏ sỉ nhục này mới có thể triệt để bình ổn phần nộ trong nội tâm hần.

Hữu Xu cũng không thèm nhìn tới An Thành Kiệt, lập tức đi đến trước mặt “Dị Quỷ” ngẩng đầu nhìn lên. Rốt cuộc cậu xác định, Dị Quỷ quả thật có chút quan hệ với mình, đồ văn khắc trên người nó là một loại tụ linh phù cậu phát minh, tuy rằng tồn tại không trọn vẹn và thiếu sót, nhưng hoặc nhiều hoặc ít có chút hiệu quả. Khó trách dưới tình huống không thấp sáng hai mắt nó cũng có thể tự chủ hành động, bởi vì linh trí của nó hơn xa bốn cơ giáp còn lại.

Nhưng hành động khúm núm của nó với An Thành Kiệt đã chọc Hữu Xu rất không thoải mái, biểu tình hứng thú chậm rãi thu liễm, cuối cùng chỉ còn tối tăm. Cậu tiến lên hai bước, ý đồ đi lên đài, lại bị cự kiếm sắc bén của “Dị Quỷ” ngăn trở đường đi, lạnh giọng cảnh cáo, “Cút ngay, phế vật! Dị Quỷ ta chỉ thừa nhận cường giả!”

Lời này vừa nói ra, toàn tinh hệ ồ lên. Cơ giáp siêu năng có cường đại hơn nữa cũng chỉ là một cái máy móc, tuyệt đối không có khả năng tùy tiện hành động dưới tình huống không người điều khiển, mà còn nói ra lời nói giàu sắc thái tình cảm như thế. Mà “Dị Quỷ” cố tình lại làm được, cũng từ đó chứng minh trình độ trí năng và thực lực của nó. Cơ giáp cường đại nhất đế quốc, nó hoàn toàn xứng đáng!

Thật cuồng vọng, nhưng lại thật có cảm giác! Toàn tinh hệ đều đang a a a thét chói tai, còn có người say mê cơ giáp đang quỳ liếm bình luận, kỳ vọng đối với An Thành Kiệt trong nháy mắt tăng đến đỉnh điểm. Có người thậm chí khẳng định: dưới sự phối hợp của “Dị Quỷ”, quân đoàn hắc xây dựng sẽ vượt qua quân đoàn Đệ Nhất trong vòng năm năm, trở thành đao nhọn sắc bén nhất đế quốc.

Hoàng thất nở nụ cười, đại hoàng tử nở nụ cười, mọi người An gia càng là mừng rỡ như điên, mà Hữu Xu bị trở thành đá kê chân thì hơi hơi hạ mắt, lộ ra hai má lúm đồng tiền.

An Thành Kiệt cũng thực kinh ngạc, trước đó, hắn cũng không biết “Dị Quỷ” còn có thể mở miệng nói chuyện, hơn nữa nói được lời hợp tâm ý mình như vậy. Chờ An Hữu Xu xấu mặt đủ, hắn mới ra vẻ rộng lượng mệnh lệnh, “Dị Quỷ, để cậu ta đi lên, đây là một trận khiêu chiến công bằng.”

“Dị Quỷ” nghe lời, lúc này mới thu hồi cự kiếm để thiếu niên đi lên đài. Lâm Đức Hải bỏ qua một cái thỉnh cầu trò chuyện phụ thân gửi tới, trong mắt tràn đầy vẻ thăm chờ xem kịch vui.

Sau khi Hữu Xu tiến vào khoang điều khiển cũng không đặt tay lên máy cảm ứng tinh thần lực, ngược lại làm ổ trên sofa bằng da yên lặng sinh hơi đối, qua mấy phút đồng hồ mới lấy ra âm dương điểm hóa bút, vẽ phù văn và pháp trận trên mặt đất và trên vách tường, lại dán một lá bùa lóa ra lưu quang trên vị trí mắt trận.

“Người đang làm gì đó? Mời người lập tức rời khỏi khoang điều khiển!” Dị Quỷ nhận thấy được hành động của thiếu niên giấu diếm uy hiếp, lập tức vươn ra một người máy đi bắt lấy, lại bị ngòi bút của cậu nhẹ quét qua sau đó cắt thành hai đoạn. Đây chỗ nào là thực lực mà một phế vật có thể có? Trước đó cậu đều ngụy trang, hơn nữa đã lừa gạt tất cả mọi người, bao gồm cả “Dị Quỷ” tự xưng là thần thông quảng đại.

“Mời người đặt tay trên máy cảm ứng, không cần tùy tiện vẽ vời trong khoang điều khiển!” Nó vừa phát ra cảnh cáo vừa dùng máy phân hình từ trường phân tích những ký hiệu và đồ hình đó, lại phát hiện chúng nó không có chút năng lượng dao động nào. Chẳng lẽ là trực giác mình sai lầm?

Khi Dị Quỷ thấp thỏm không yên, Hữu Xu đã hoàn thành một bút cuối cùng, cuối cùng nhanh chóng rời đi trong kim quang rực rỡ mà trận pháp phát ra. Khi ánh sáng dần dần tán đi, những đồ án đó lại hoàn toàn biến mất, tựa như chưa từng tồn tại. Hữu Xu đi vào thang máy, lúc này mới cau mày phỉ nhổ một hơi: phi! Ngay cả cường giả và kẻ yếu cũng phân không rõ, thật sự là cái thứ không có mắt nhìn! Dám bảo ta là phế vật, dứt khoát xóa hết toàn bộ linh trí của người!

Trước khi đến cậu còn từng rối rắm do dự, dù sao thì linh khí sau khi luyện hóa lần nữa có lẽ so ra kém nguyên khuông nguyên dạng, nhưng hiện tại thì ngay cả một chút không nở cũng không có. Đúng vậy, cậu căn bản không tính toán lấy được “Dị Quỷ” trước mắt bao người, chỉ muốn giải quyết sạch tất cả phiền toái.

Hai mươi phút đi qua, hai mắt “Dị Quỷ” còn chưa thấp sáng, Lâm Đức Hải vốn tin tưởng tràn đầy bắt đầu lộ ra biểu tình bất an, cho đến khi nhìn thấy thiếu niên ử rữ từ trong cầu thang đi ra, mới không thể không tiếp thu hiện thực —— cậu ấy thất bại, cậu ấy thế mà lại thất bại! Nhưng làm sao có thể chứ? Dựa vào tinh thần lực cấp SSS và thủ đoạn biến hoá kỳ lạ khó lường của Hữu Xu, cậu ấy không có khả năng không xóa được liên hệ giữa An Thành Kiệt và cơ giáp.

Trong lúc bắt tri bắt giác, Lâm Đức Hải đã sinh ra tín nhiệm gần như mù quáng với thiếu niên. Y đi lên trước, thấp giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chính là chuyện như vậy.” Hữu Xu hưng trí dạt dào nhìn người An gia ôm chăm nhau, còn cực kỳ thích ý vẫy tay với An Thành Tuấn. Đường như An Thành Tuấn còn muốn chạy lại đây, bị An Thành Kiệt ầm nhấn kích động ôm lấy, bọn họ thấp giọng nói chuyện với nhau một khắc, sau đó song song nhìn qua bên này, trong mắt đều tràn ra sát khí lạnh lẽo. Luật sư đại hoàng tử mang đến lập tức lấy hiệp nghị chuyển nhượng để những người liên quan ký tên, cũng bãi bỏ phần di chúc trước kia.

Sau khi Hữu Xu đi xa một chút mới lấy hình nhân giấy ra, mệnh lệnh, “Cho người hai mươi phút chúc mừng, sau đó chúng ta gặp ở sân bay. Quên nói cho người biết, nếu ta chết, hình nhân giấy cũng sẽ bị đốt sạch theo. Người hẳn là từng hưởng qua mùi vị tử vong đi? Lần này sẽ không ai giúp người sống lại đâu.”

Rõ ràng cách gần ngàn mét, xung quanh còn tràn ngập ồn ào và tiếng pháo mừng, giọng nói bình thản của thiếu niên lại giống như trực tiếp vang ở màng tai, khiến thần kinh mới vừa lơ lửng xuống của An Thành Tuấn một lần nữa kéo căng. Gã nhớ tới tra tấn gặp phải ngày đó, nhớ tới liệt hỏa trải rộng thân thể mình khi hình nhân giấy thiêu đốt, rồi cuộc khuất phục, cổ nén kinh sợ “ừm” một tiếng.

Lúc này Hữu Xu mới cùng Lâm Đức Hải chậm rãi đi xa. Trên mạng tràn đầy lời trào phúng và chế nhạo, mạng cá nhân của cậu ngoại trừ chữ rửa thì không còn gì khác, hết thấy những điều này có lẽ sẽ tạo thành áp lực tâm lý lớn lao đối với người thường, thậm chí tươi sống bức điên người ta, nhưng đối với Hữu Xu mà nói lại không hề có ý nghĩa. Bình sinh cậu chỉ quan tâm hai thứ, một là chủ tử, hai là chính mình; người có thể làm cho cậu để vào mắt ít càng thêm ít, còn lại đều là không khí.

Lâm Đức Hải lần thứ hai cắt đứt thỉnh cầu trò chuyện trên trí não, hỏi, “Cậu thật sự không có cách khống chế dị quỷ à?” Luôn cảm thấy loại chuyện dọa người này tuyệt đối không có khả năng phát sinh trên người thiếu niên, cậu chính là dị năng giả thần hệ!

Hữu Xu không đáp, lấy từ trong không gian ra một khối bánh ngọt, chẹp chẹp ăn đến khoan khoái.

Lâm Đức Hải còn có rất nhiều lời muốn hỏi, lại bị từ trường của thiếu niên bài xích bên ngoài, chỉ đành bảo trì im miệng không nói. Đứng ở bên cạnh phi thuyền tư nhân đợi hai mươi phút, An Thành Tuấn sắc mặt xanh mét đứng hèn tiến đến, bị Hữu Xu kéo vào góc nói chuyện. Cách xa mấy mét, căn bản chạy không khỏi nhĩ lực sắc bén của đặc chủng nhân, nhưng sau khi thiếu niên đốt một tờ giấy vàng liền bị từ trường nào đó ngăn cách bên ngoài, Lâm Đức Hải chỉ có thể nhìn thấy biểu tình của An Thành Tuấn từ tức đến khó thở biến thành kinh ngạc nghi hoặc, cuối cùng là như trút được gánh nặng.

“Hy vọng cậu hết lòng tuân thủ hứa hẹn.” Lúc gần đi gã ý vị sâu xa nói.

“Chỉ cần người mang đồ đến, ta sẽ tha cho người.” Hữu Xu quơ quơ hình nhân giấy trong tay.

Thực hiển nhiên, hai người đạt thành giao dịch nào đó, nhưng cụ thể là cái gì Lâm Đức Hải đoán không ra, cũng không dám hỏi. Bọn họ chân trước rời khỏi tinh cầu Luke, cả nhà An gia cũng lên phi hạm hoàng thất, đến thủ đô tinh tham gia quân diễn. Đây là tín hiệu An gia chính thức kết minh với Lục gia, cũng là tường khai mạc An Thành Kiệt giương oai ở quân bộ. Bọn họ rất muốn đem trận diễn này diễn tốt, diễn đủ, diễn vang tinh tể, vì thế mời quảng đại khách quý đến quan sát, cũng mở hiện trường trực tiếp trên mạng, để các chủng tộc toàn tinh hệ chứng kiến sự cường đại của “Dị Quỷ”.

Đêm nay có bao nhiêu người nghiêng răng nghiêng lợi lại có bao nhiêu người mừng rỡ như điên đã không thể biết hết, nhưng Hữu Xu lại ngủ đến phá lệ say sưa, còn đòi Lâm Đức Hải một tấm thiệp mời chuẩn bị nhìn hiện trường.

“Tướng quân của mấy người trở lại chưa?” Sau khi ngồi xuống trên khán đài, cậu thân thiết hỏi.

“Tạm thời còn chưa.” Lâm Đức Hải an trí em trai ở góc trong cùng, miễn cho bị người ta đụng vào.

Ở đây đều là nhân vật có uy tín danh dự, vốn tưởng rằng anh em Lâm gia nhất định sẽ xé rách mặt với An Hữu Xu, lại không ngờ bọn họ nhìn qua vô cùng hài hòa, vả lại thái độ An Hữu Xu đối đãi hai người họ không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không hèn mọn lấy lòng giống bên ngoài đồn đãi. Cậu ta dựa vào cái gì? Mất đi “Dị Quỷ” cậu ta còn có giá trị lợi dụng gì? Chẳng lẽ hai anh em Lâm gia thật sự xem cậu ta là bạn ư?

Đối với vấn đề này, Lâm Đức Hải có thể thực khẳng định nói cho bạn biết: không, không phải bạn, mà là chủ nhân và con rối. An Hữu Xu không phải phế vật, là dị năng giả thần hệ! Đối một cách nói, cậu ta là một nửa thần tiên của thể giới này, cho nên tuyệt đối không có khả năng ngay cả một cơ giáp cũng không hàng phục được, dù đó là cơ giáp siêu năng.

Đây là kết luận Lâm Đức Hải cho ra sau một đêm tròn tự hỏi, hơn nữa sau khi thiếu niên lộ ra biểu tình hưng trí thì càng thêm khẳng định. Giờ phút này cậu đang ngậm một cây kẹo que, dùng đôi mắt vô cùng sáng ngời nhìn chằm chằm Dị Quỷ đứng ở trước nhất quân đội, giống như đang chờ mong cái gì đó.

Lâm Đức Hải theo tầm mắt cậu nhìn qua: đôi mắt xanh lục tối của “Dị Quỷ” bỗng nhiên sáng lên, cũng rút cự kiếm sau lưng bỏ ra tăng mây, bay thẳng tận trời, dòng khí mạnh mẽ đè áp mặt đất ra một cái hố sâu thật lớn, dáng người mạnh mẽ kia, khí tràng khiếp người kia, làm người ta tự dừng dâng lên cảm giác thần phục. Nhưng mà thực nhanh, hai mắt “Dị Quỷ” lóe lên vài cái cuối cùng dập tắt, lập tức từ trên cao rơi xuống, hung hăng nện trên đất, kích khởi tiếng vang đinh tai nhức óc.

Biến động này khiến tất cả mọi người đại ra, đến mấy phút đồng hồ sau mới có người phục hồi lại tinh thần, ý đồ hỏi thăm tin tức xác thật, lại bị vệ đội hoàng gia xua tan.

“Đi thôi, tuồng đặc sắc nhất đã kết thúc.” Hữu Xu nhét kẹo que vào miệng, hai má phồng thành cái bọng lớn, có vẻ thực đáng yêu.

Lâm Đức Hiên nhìn mà buồn cười, nhịn không được vươn tay chọt chọt, Lâm Đức Hải lại một chút cũng không bị mê hoặc, ngược lại bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Y biết, thiếu niên đặc biệt tới chính là vì thưởng thức một màn vừa rồi. Nhưng đây là cơ giáp siêu năng được xưng là không gì không công phá nổi, sao lại vô duyên vô cớ rơi xuống? Đến tột cùng cậu ta động tay chân gì?

Người muốn biết chân tướng rất nhiều, nhất là bốn đại quân đoàn, đặc công bọn họ phái ra quả thực không có cái khe nào không vào được, chẳng sợ hoàng thất canh phòng nghiêm ngặt tử thủ cũng không thể giữ được bí mật kinh thiên động địa này —— “Dị Quỷ” báo hồng, nguyên nhân không rõ. An Thành Kiệt được khen là ngôi sao mới của đế quốc bởi vì tinh thần lực phản phệ mà thành người thường. Tinh thần lực, dị năng của hắn đã hoàn toàn biến mất, thể chất từ cấp SS giảm tới cấp F, hiện giờ đang nằm trong khoang thuyền tiếp thu trị liệu. Theo tiến sĩ Ellen nói, hy vọng khỏi hẳn không đến 1%, hơn nữa thực lực vĩnh viễn không cách nào khôi phục.

Thiên tài rơi đài, năm cơ giáp siêu năng báo hồng cái đầu tiên, việc này đối với đế quốc mà nói giống như đả kích trầm trọng nhất. Buổi quân diễn vốn định khiến An gia, khiến hoàng thất dựng nên uy vọng, cuối cùng lại trở thành một trò khôi hài. Không ai có thể giải thích nguyên nhân trong đó, “Dị Quỷ” báo hồng sau khi tiếp nhận kiểm tra tinh vi nhất đã được chứng thật là đã thành một đồng sắt vụn.

Lòng người trong đế quốc dao động, lời đồn nổi lên bốn phía. Có người bóp cổ tay, có người khóc rống, có người tiếc nuối. Bốn đại quân đoàn sôi nổi tuyên bố căm nghi tưởng nhớ “Dị Quỷ” trên mạng, nhưng trên thực tế, ngoại trừ hoàng thất và người phụ thuộc, tất cả mọi người đều thở phào một hơi. Cân bằng vẫn chưa bị đánh vỡ, cục diện chính trị mơ hồ có khuynh hướng bùng nổ đã chậm rãi khôi phục vững vàng.

Có lẽ toàn đế quốc, không, toàn tinh hệ, chỉ có Lâm Đức Hải suy đoán được một chút chân tướng. Ngay từ đầu, An Hữu Xu đã không muốn có được “Dị Quỷ”, mà là chuẩn bị hủy nó, tiến tới hủy diệt An Thành Kiệt và An gia. Từ nay về sau, không còn ai đi chú ý cậu và lợi dụng tính kế nữa. Sở dĩ cậu khiến chuyện âm ỉ lớn đến như vậy, bất quá là vì nhất lao vĩnh dật giải quyết hết tất cả phiền toái mà thôi. Cái gì di chúc, tuyên ngôn, khiêu chiến, tất cả đều là cái bẫy, cậu trêu đùa tất cả mọi người một lần lại một lần, cuối cùng hoàn mỹ thoát thân, mà kẻ thù lại không thể nhận được bất luận chỗ tốt gì, ngược lại ngã xuống vực sâu tuyệt vọng.

Thật đáng sợ! Đến tột cùng cậu ta trải qua cái gì mới có thể trưởng thành đến tình trạng hiện tại? Trái tim Lâm Đức Hải co rút nhanh, khí lạnh xông lên đỉnh đầu, lại không hề biết mình chỉ nhìn thấy một góc núi băng.

136. Chương 136

Học viện đế quốc rốt cuộc khai giảng, lớp thần tượng hài của Hữu Xu đều là người thường tướng mạo cổ quái, chỉ vì không có chuyên ngành khác để chọn mới vào hệ nghệ thuật biểu diễn. Số mệnh của bọn họ chính là lấy lòng người khác, bị cười nhạo, bị trêu chọc, thậm chí bị khi nhục, sớm đã thành thường như cơm bữa, cho nên đối với bạn học An làm ra trò cười cho thiên hạ, hiện giờ được khen là “ngu xuẩn đệ nhất đế quốc” cũng không có cảm xúc khinh thường gì. Hoàn toàn ngược lại, phát hiện số lượng fan của bạn học An đã đạt tới mười lăm tỷ, rất nhiều người còn thật lòng thật dạ chúc mừng cậu.

Nếu An Thành Kiệt thật sự có được “Dị Quỷ” và xây dựng quân đoàn thứ năm, An Hữu Xu từng bức hấn tới tuyệt cảnh đương nhiên không dễ sống, muốn xoay người cũng liền khó khăn. Nhưng hiện tại “Dị Quỷ” báo hỏng, An gia suy sụp, An Hữu Xu ngược lại không cần thừa nhận bất luận áp lực gì. Không phải chỉ là bị anti thôi sao? Ai trong lớp thần tượng hài mà chưa từng bị anti? Chỉ cần đủ cố gắng, chung quy có thể tìm được cơ hội tẩy trắng.

Chương trình học của ngày đầu tiên thực nhẹ nhàng, đạo sư còn mạnh mẽ biểu dương bạn học An Hữu Xu thật dũng khí, vả lại vô cùng có tinh thần hy sinh vì giải trí. Qua việc cậu huyền não như thế, fan có, hot có, danh khí cũng có, lập tức vào nghề cũng không có vấn đề gì. Càng kỳ diệu chính là vận khí của cậu có thể nói là nghịch thiên, mới vừa đưa “Dị Quỷ” đi thì nó lại báo hỏng, ngược lại nhân họa đắc phúc. Nói ngắn lại, đạo sư cho rằng Hữu Xu rất có thiên phú, có thể càng chạy càng xa trên con đường làm hài, cái khác không nói, chỉ nhìn một cách đơn thuần cậu hoàn toàn không xem những nhục mạ trên mạng thành vấn đề, chính là da mặt đủ dày.

Làm thần tượng hài, da mặt dày là chỗ dựa để ăn cơm, người khác hâm mộ cũng hâm mộ không được.

Hữu Xu bị đạo sư lừa dối đến sững sững sốt sốt, đến Ngự Hải đường vẫn còn nắm da mặt mình, thậm chí nghĩ thật sự rất dày sao? Lâm Đức Hải chọn mấy món cậu thích ăn, muốn hỏi một chút xem bệnh của em trai lúc nào có thể trị, lại không tiện tùy tiện mở miệng, chỉ đành đi vòng vèo, “Nghe nói An Thành Kiệt bị tinh thần lực phản phệ, ghen đã hỏng mất à?”

Hiện nay Hữu Xu cũng đang chặt chẽ chú ý tình huống An gia, lấy hình nhân giấy ra để ở bên tai, làm thủ thế chớ có lên tiếng. Lâm Đức Hiền đại khái đoán được hình nhân giấy không phải đồ chơi, thậm chí không phải thứ tốt, chỉ đành cúi đầu nhìn trí não, không tham gia chuyện của anh trai và Hữu Xu. Kỳ thật hẳn cũng không sốt ruột, Hữu Xu không phải loại người nói không giữ lời, cậu nói có thể trị, như vậy hoặc sớm hoặc muộn chung quy sẽ thực hiện hứa hẹn, mình chỉ cần an tâm chờ đợi là được. Thiếu niên nhìn non nớt, nhưng hơi thở phát ra cũng rất có thể làm người ta an tâm.

Từ hành động thần thần bí bí của Hữu Xu, Lâm Đức Hải ý thức được chuyện cơ giáp siêu năng vẫn chưa xong, cũng không dám tùy ý quấy rầy cậu.

Một nơi khác, cả nhà An gia chờ ở ngoài phòng bệnh, có người một lần lại một lần nhấn trí não, có người ủ rũ, còn có người phát ra tiếng khóc áp lực đến cực điểm. Một ngày trước, An gia còn bay trên thiên đường, một ngày sau lại ngã xuống địa ngục, cho đến hiện tại bọn họ còn chưa hiểu rõ ngọn nguồn, càng không thể tin được trụ cột An gia cứ như vậy sụp xuống. Không có “Dị Quỷ”, lại mất đi thiên tài đệ nhất, ngay cả

địa vị ở tinh cầu Luke của An gia cũng không bảo đảm.

Trong phòng bệnh, tiếng hô cuồng loạn của An Thành Kiệt không ngừng truyền đến, chích một mũi thuốc trấn định mới chậm rãi yên tĩnh. Vài nhân viên quân bộ đang đặt câu hỏi, lặp đi lặp lại hỏi hần lúc ấy xảy ra chuyện gì, vì sao “Dị Quỷ” lại báo hỏng. Đây chính là cơ giáp có năng lực tự lành, vỏ ngoài kim loại của nó có thể tùy ý chuyển hóa giữa trạng thái cố định và trạng thái động, cường độ và độ thừa nhận vượt xa tưởng tượng của người thường. Bốn cơ giáp còn lại của đế quốc đều có đầy đủ hai loại trạng thái hình người và hình thú, thậm chí Đế Thần có thể biến thành tinh hạm, mức sửa chữa lại của chúng nó đều ở khoảng 0.01%, hai chữ “báo hỏng” đối với chúng nó mà nói giống như chuyện ngàn lẻ một đêm.

Nhưng sự việc vẫn là đã xảy ra, không tìm ra nguyên nhân xác thực, cấp cao quân bộ tất sẽ ngày ngày khó an. Nhưng mà thực đáng tiếc, An Thành Kiệt làm đương sự lại cái gì cũng không nhớ rõ, hỏi thêm mấy lần liền đau đầu muốn nứt ra, nôn nóng phát cuồng.

Nghe thấy tiếng gào thét tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng của anh trai, sắc mặt An Thành Tuấn trắng bệch. Gã mơ hồ ý thức được chuyện này có khả năng liên quan tới đồ vật mà An Hữu Xu bảo mình đi lấy, rồi lại tìm không ra bất cứ lý luận nào chống đỡ cho suy đoán này. Cơ giáp siêu năng hủy trong tay một nhân loại nhỏ bé, nói ra có thể cười rụng răng hàm người khác. Bọn họ chẳng những sẽ không tin tưởng, chỉ sợ còn hoài nghi mình mắc chứng vọng tưởng.

Nhiều lần cân nhắc, ngay cả An Thành Tuấn cũng bắt đầu hoài nghi thần trí mình, còn muốn chạy đến cửa phòng bệnh liếc mắt một cái, lại nghe thấy An Thành Nhã không dám tin mà nói nhỏ, “Anh nói cái gì? Hôn ước hủy bỏ? Nhưng rõ ràng anh nói anh yêu em!”

Đầu kia không biết nói cái gì, An Thành Nhã bắt đầu hung tợn mắng, nước mắt hủy đi lớp trang điểm tinh xảo, làm cho cô ta nhìn qua giống như người điên. Không cần hỏi cũng biết, đầu kia nhất định là đại hoàng tử, hần hủy bỏ hôn ước miệng với An gia. Để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hần tuyệt đối không có khả năng cưới một vương phi không hề có giá trị lợi dụng, mấy mạch khoáng đá năng lượng đã từng nhận lời muốn tặng cho An gia tự nhiên cũng thu về.

Chính cái gọi là “tường đồ mọi người đẩy”, hai mươi bốn giờ trước An gia phong quang vô hạn bao nhiêu, hai mươi bốn giờ sau liền chật vật nan kham cỡ nào. Trong lòng An Thành Tuấn tràn ngập sợ hãi và mê man, cho đến khi nhìn thấy quân đội hoàng gia đưa thư sa thải đến thì rốt cuộc mới bị đánh nát, chậm rãi ngã ngồi dưới đất. Lão gia tử An gia chịu không nổi kích thích, cũng vào phòng bệnh nằm, cũng không biết có thể sống qua một cửa này hay không.

Trong phòng bệnh, nhân viên quân bộ mặc kệ trạng thái của An Thành Kiệt hỏng bét cỡ nào, nhất định muốn mang hần đến xưởng sửa chữa cơ giáp, nhìn xem có thể dùng một tia tinh thần lực cuối cùng hần lưu lại làm thức tỉnh “Dị Quỷ” hay không, dù không thể, từ cảnh tượng quen thuộc tìm về ký ức cũng được. Hai giờ sau, “Dị Quỷ” liền được đưa đến tinh cầu MN003 chuyên môn sản xuất vũ khí trang bị để tiếp nhận kiểm tra càng triệt để. Nơi đó có máy móc sư, sửa chữa sư cao minh nhất, cũng có dụng cụ chuyên nghiệp nhất, điều kiện tốt hơn nhiều so với thủ đô tinh chỉ có đầy đủ công năng hành chính. Có lẽ đến nơi đó, có thể có người tìm được nguyên nhân “Dị Quỷ” báo hỏng.

Chỉ còn hai giờ cuối cùng, Hữu Xu tự nhiên phải thu hồi đồ vật lại, giờ hình nhân giấy lên bên miệng dặn dò, “Đi cùng bọn họ.”

An gia hủy, anh trai hủy, tiền đồ của mình cũng hủy, An Thành Tuấn hơi có chút nản lòng thoái chí, lại ngoảnh mặt làm ngơ với mệnh lệnh ở đầu kia. Hữu Xu lặp lại rất nhiều lần cũng không thấy gã hành động, vì thế trải phẳng hình nhân giấy ra, cầm lấy một cái búa nhỏ để ăn giáp xác thú dùng sức gõ đánh. Tiếng vang bang bang khiến Lâm Đức Hiên đau răng, càng chọc cho Lâm Đức Hải tóc gáy dựng thẳng, bị chân đạp đã rất thống khổ, càng miễn bàn bị búa đập, quý xui xẻo An Thành Tuấn kia bây giờ còn ổn đi?

“Có đi hay không? Có đi hay không?” Mỗi lần đập một cái Hữu Xu liền ép hỏi một tiếng, miệng hơi hơi bĩu ra, như là đang sinh hờn dỗi. Phục vụ viên đưa cơm không nhìn được cười, nghĩ thầm rằng đây là thằng nhóc nhà ai, nổi giận lấy một tờ giấy qua lại gây sức ép, chỉ số thông minh thật sự còn online à?

Lâm Đức Hải chỉ nhìn thôi đã cảm thấy lạnh cả người, không khỏi ở trong lòng yên lặng cảm thán An Thành Tuấn là đàn ông đích thực. Hữu Xu gõ một liên cần rách đầu ngón tay, điểm máu tươi trên ấn đường hình nhân giấy, vừa bấm pháp quyết vừa nói, “Đứng lên, đi cùng bọn họ.”

Hình nhân giấy vốn còn nằm ở trên bàn bỗng nhiên đứng lên, bắt đầu đạp bước tại chỗ, lập tức làm ra một loạt động tác xoay người, lên xe, ngồi xuống, đi cầu thang. Cảnh tượng quỷ dị này khiến hai anh em Lâm gia nhìn ngây người. Mà đầu kia, An Thành Tuấn đang không thể khống chế mà cùng người nhà đi theo quân bộ. Bởi vì tinh thần lực dao động của gã gần giống An Thành Kiệt nhất, kỹ sư bảo gã cũng tiến vào khoang điều khiển, nhìn xem có thể tiến hành buộc định với “Dị Quỷ” hay không.

“Nhớ kỹ, chỉ có người có thể nhìn thấy tờ giấy kia, không cần lo lắng người khác phát hiện, chỉ cần đi qua nhặt nó lên là được. Sau khi lấy được giấy ta liền thả người tự do.” Một ngày trước, thiếu niên từng nói như vậy, sau đó vẽ vài ký hiệu kỳ quái trên mí mắt gã. Lúc ấy gã còn ở dưới đáy lòng cười nhạo thiếu niên giả thần giả quỷ, hiện tại lại kinh hãi phát hiện trên đất quả thực có một tờ giấy, ký tự màu đỏ thắm giống như ẩn chứa sinh cơ bùng nổ, không ngừng lóng lánh màu sắc. Tồn tại bất mắt như vậy mà người khác lại đều không hề phát hiện, tới tới lui lui quanh nó, thậm chí trực tiếp đạp lên.

An Thành Tuấn bỗng nhiên dâng lên một luồng cảm giác nguy cơ khó hiểu: tờ giấy này tuyệt đối không thể lấy đi, nếu không “Dị Quỷ” sẽ triệt để báo hồng. Gã muốn đem cảnh tượng mình nhìn thấy nói cho người khác, lại không mở miệng được, hai chân ngược lại không thể khống chế mà đi qua, nhặt lấy tờ giấy bỏ vào túi áo. Nhân viên kỹ thuật quân bộ chỉ tưởng gã xoay người sờ mặt đất, một chút cũng không phát hiện khác thường.

Kết cục có thể nghĩ, cố gắng của hai anh em An gia đều là phí công, “Dị Quỷ” im ắng mà đứng ở tại chỗ, không lộ ra một chút khí cơ.

Xong, triệt để xong! An Thành Kiệt sắp sửa hỏng mắt, bị người nhà ba chân bốn cẳng nâng lên xe bay đưa đến bệnh viện, nhân viên quân bộ hoặc thờ ơ lạnh nhạt, hoặc lắc đầu thờ dài. Trong lúc hỗn loạn, vẫn chưa có ai phát hiện An Thành Tuấn một mình lên xe bay đi nơi khác.

“Đây là đồ vật cậu muốn.” Bỏ tờ giấy vào lòng bàn tay thiếu niên, gã mới tìm lại quyền khống chế thân thể, hình nhân giấy trên bàn cũng chậm rãi nằm xuống, mất sinh khí.

Hữu Xu tiếp nhận nhiếp hồn phù nhìn nhìn, mệnh lệnh, “Há mồm.”

An Thành Tuấn theo phản xạ há mồm, chỉ thấy thiếu niên cầm lấy hình nhân giấy dán lên đầu lưỡi mình. Động tác của cậu rõ ràng rất chậm, lại làm người ta tránh cũng không thể tránh, đặc thủ lui về phía sau hai bước, không chút để ý mà nói, “Người có thể đi rồi.”

An Thành Tuấn có ý đồ nhỏ hình nhân giấy ra, lại phát hiện nó biến mất, sắc mặt không khỏi trắng bệch, “Vừa rồi cậu làm cái gì? Cậu đã nói muốn thả tôi tự do mà! An Hữu Xu, cậu thắng rồi, cậu thắng triệt triệt để để, ngược lại là An gia thất bại thảm hại. Cậu còn có cái gì không hài lòng? Cậu rõ ràng là dị năng giả lại lừa chúng tôi mười mấy năm! Cậu xem chúng tôi như đồ ngốc mà trêu đùa!”

Hữu Xu mất diếc tai ngơ với lên án của gã, lại càng sẽ không giải thích nửa chữ, ngược lại là Lâm Đức Hải khước miệng co rút, thầm nghĩ Hữu Xu cũng không chỉ xem An gia là đồ ngốc, cậu ta xem toàn tình thế đều thành đồ ngốc.

“Hiện tại người tự do, đi nhanh đi, đừng quấy rầy ta ăn cơm. Hình nhân giấy kia hiện tại giấu ở trong thân thể người, nếu người không quản nổi miệng mình, nói lời không nên nói, đầu lưỡi sẽ lập tức đứt rụng.” Tạm dừng một khắc, cậu bổ sung, “Đương nhiên, nếu người viết ra, vậy càng tốt, trái tim bụp một tiếng liền nổ.” Dứt lời mở năm ngón tay ra, khoa tay múa chân một thủ thế nổ mạnh.

An Thành Tuấn không muốn tin tưởng loại lời nói vô căn cứ này, rồi lại không dám không tin, dùng hai mắt đỏ rực hung hăng trừng mắt nhìn Hữu Xu một cái mới nhanh chóng rời đi. Cửa ghé lộ mới vừa khép lại, Hữu Xu liền nói với Lâm Đức Hải, “Lần trước anh nói quân đoàn Đệ Nhất nắm chứng cứ An gia mưu sát ba mẹ tôi ư? Như vậy, về sau đồ ăn không cần anh mời khách, tôi tự kiếm tiền mua. Tôi dùng tự do của anh và tính mạng Lâm Đức Hiền trao đổi hai điều kiện, một là đem chứng cứ cho tôi; hai là giúp tôi cải tạo một cơ giáp.”

Cái giá của việc có được tự do là giúp Hữu Xu giữ bí mật, điều kiện này dưới cái nhìn của Lâm Đức Hải cũng không hà khắc, huống chi còn có thể cứu em trai một mạng, vì thế không chút nghĩ ngợi đáp ứng. Ý xem như đã nhìn ra, tính cách Hữu Xu quả thật đơn giản thẳng thắn giống em trai nói. Cậu ta không nợ bất luận kẻ nào, cũng sẽ không để bất luận kẻ nào nợ mình, hết thấy hành động bất quá chỉ tuân theo bốn chữ — trao đổi đồng giá.

“Cậu chuẩn bị kiện An gia mưu sát à?” Hần thấp giọng hỏi.

“Không sai. Mất đi ‘Dị Quỷ’, hoàng thất sẽ không bảo vệ An gia nữa, hiện tại kiện bọn họ, người bỏ đá xuống giếng rất nhiều, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lại không có, phán quyết hẳn là có thể làm cho tôi vừa lòng.” Hữu Xu nhét một miếng thịt vào miệng.

Khó trách trước đó cậu phủ quyết đề nghị kiện lên pháp luật của mình, hóa ra là chờ ở chỗ này. Nói cách khác, cậu ta đã sớm dự liệu được An gia sẽ có hôm nay ư? Nghĩ đến đây, Lâm Đức Hải sợ hãi cả kinh, Lâm Đức Hiền cũng thay đổi sắc mặt, hai người trăm miệng một lời truy vấn, “Dị Quỷ bảo hồng quả nhiên là cậu làm?”

Hữu Xu vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ lo vùi đầu ăn cơm. Anh em Lâm gia lại ăn không biết vị, ở trong lòng yên lặng than thở: đây là người gì hử, lại có thể hủy diệt một cơ giáp siêu năng, còn biểu hiện đến vân đạm phong khinh như vậy. Thật muốn cất cậu ta vào khoang năng lượng phóng ra tính

hệ Magellan, để cậu ta đi gây tai họa cho trùng tộc, đời này đều đừng trở lại!

Chỉ tiếc tâm nguyện của Cơ tướng quân hoàn toàn tương phản với bọn họ, hận không thể dùng tinh thần lực buộc định với thiếu niên, để tùy truyền tùy đến.

Để mau chóng đạt thành giao dịch, làm cho chứng hồng ghen của em trai được cứu chữa, buổi chiều Lâm Đức Hải liền đưa thiếu niên đến phòng sửa chữa tư nhân của mình. Quý dĩ chính là, lòng nghi ngờ của y luôn rất nặng mà lại chưa bao giờ hoài nghi lời thiếu niên nói. Cậu nói có thể trị chứng hồng ghen, y liền đương nhiên mà tiếp nhận, cũng vì nó mà bất chấp cái giá nào.

“Cậu muốn cải tạo nó như thế nào?” Lâm Đức Hải chỉ vào một cơ giáp sơ cấp mới tinh cao năm thước.

Hữu Xu lấy ra một tấm bản vẽ khoa tay múa chân, “Rất đơn giản, phun sơn đen một lần nữa, sau đó khắc mấy đồ văn này lên, mỗi một bút đều không thể phạm sai lầm. Cải tạo bên trong tôi tự mình tới, mấy người không cần quản.”

Lâm Đức Hải và Lâm Đức Hiên đi lên xem xét, sắc mặt nhất thời có chút vi diệu. Y theo bản vẽ, cơ giáp sau khi cải trang gần như giống Dị Quỷ như đúc, chẳng qua một cái là bản phóng đại, một cái là bản thu nhỏ lại. Còn có, đồ hình ở mặt ngoài cơ giáp sơ cấp càng phức tạp huyền ảo, giống như nhận được tiến hóa nào đó.

Nuốt nuốt nước miếng, Lâm Đức Hiên khô khốc mở miệng, “Hữu Xu, cậu không phải muốn tự mình cải tạo ra một cơ giáp siêu năng đi?” Cơ giáp siêu năng cần trải qua mấy trăm thậm chí gần ngàn năm săn sóc ân cần mới có thể có đầy đủ lực truyền thừa, nhất quyết không có khả năng một phát làm ra như thiếu niên.

Hữu Xu không chính diện trả lời, chỉ nói thích bề ngoài của “Dị Quỷ”, muốn làm một cái hàng nhái. Hai anh em không hỏi nhiều nữa, trong lòng lại hoặc nhiều hoặc ít mang nghi ngờ, phân phó kỹ sư mau chóng hoàn thành cải tạo. Nửa tháng sau, Hữu Xu cảm thấy mỹ mãn thu cơ giáp vào không gian, lúc này mới đưa cho Lâm Đức Hiên một viên thuốc màu đen, “Đây là tẩy tửy đan, có thể giúp cậu trọng tổ thân thể, quá trình có chút thống khổ, cậu nhịn một chút.” Tạm dừng một khắc lại bổ sung, “Đúng rồi, giữa đường ngàn vạn lần đừng té xỉu, bởi vì tác dụng thuốc sẽ giảm phân nửa.”

Biểu tình Lâm Đức Hiên vô cùng khẩn trương, đang chuẩn bị lấy nước uống vào, lại bị thiếu niên đẩy vào phòng tắm, “Đi vào uống, miễn cho làm dơ phòng khách.”

“Vì cái gì sẽ làm dơ phòng khách? Chẳng lẽ sẽ đổ máu?” Lâm Đức Hải càng khẩn trương hơn em trai, giọng nói cũng đang run lên.

“Hai người đi vào sẽ biết.” Hữu Xu đóng chặt cửa phòng tắm, miễn cho bị mùi thối xông ngất, lúc này mới mở trí não lên theo dõi phim. Gần đây các nhà khảo cổ học phát hiện một quyển sách ở hành tinh mẹ, bên trong ghi lại nhân sinh của một vị đế vương truyền kỳ cổ đại. Để phổ cập lịch sử nhân loại, kênh quốc gia liền đem nó quay thành phim truyền hình phát trên mạng, tỉ lệ xem cực kỳ cao.

Hữu Xu vốn không có hứng thú với mấy thứ đó, trong lúc vô tình liếc đến vài lần mới phát hiện đây là chuyện ở kiếp thứ nhất của chủ tử, nhưng không phải chính sử, mà là người viết sau khi trải qua phán đoán cải biên lại, trong đó không thiếu mấy nguyên tố xuyên qua, điều ti* nghịch tập, nhưng cũng nhuộm đậm sự anh minh thần võ và muôn đời công lao sự nghiệp của chủ tử. Bởi vì lựa chọn diễn viên thích đáng, bất luận tướng mạo hay là khí tràng đều vô cùng tương tự chủ tử, khiến Hữu Xu xem say mê, cứ đến tám giờ liền nằm ổ trên sofa vừa xem phim vừa tưởng nhớ chuyện quá khứ, có đôi khi còn rơi vài giọt nước mắt. Hiện tại cậu đã trở thành fan boy của diễn viên đó, chẳng những chú ý mạng cá nhân đối phương, còn gia nhập hội hậu viên.

*Diaosi (điểu ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhạt nhạt, yêu đương thất bại

Khi Lâm Đức Hải ôm em trai suy yếu đi ra, vừa lúc nhìn thấy thiếu niên nắm khăn tay lau nước mắt, trên vách tường đối diện chiếu hình ảnh phim thiên cổ nhất đế , vị đế vương vĩ đại từng thống nhất hành tinh mẹ kia bị địch nhân bắn một mũi tên, trong miệng không ngừng học máu lại còn khàn cả giọng mà hô, “Quốc sư, tìm quốc sư của trẫm trở về!”

“Chủ tử, ta ở đây này.” Hữu Xu vươn ra một bàn tay nghẹn ngào đáp lại, mắt, mũi đều khóc đến đỏ bừng, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Khóe miệng Lâm Đức Hải co rút, thầm nghĩ An Hữu Xu mê phim mê đến tẩu hỏa nhập ma, ngay cả giả dối và hiện thực cũng phân không rõ. Cậu ta sẽ không yêu Triệu Đào (nam nhân vật chính Thiên cổ nhất đế) đi? Một người bình thường cuồng bá khốc soái như vậy, hiện tại nhìn lại vô cùng buồn cười, làm y thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng trong khoảnh khắc ánh mắt chạm đến em trai liền thu liễm sạch sẽ, vội vàng chạy về phòng liên hệ bác sĩ.

Bởi vì phụ thân có lòng phản loạn với Cơ gia, hôm trước đã bị nhóm tộc lão giam lỏng, hiện tại, Lâm Đức Hải đã thành gia chủ tân nhậm, có thể tùy thời vận dụng hết thủy tài nguyên Lâm gia. Bác sĩ tới rất nhanh, cũng mang theo rất nhiều dụng cụ tinh vi, trong phòng vang tích tích loạn xạ một trận.

“Gien của nhị thiếu gia thực cũng cố, tinh thần lực và dị năng tuy rằng mỏng manh, lại đang thông thả khôi phục, bình thường rèn luyện nhiều hơn đồng thời ngâm dịch năng lượng, sớm hay muộn cũng có thể trở về trạng thái đỉnh phong. Gia chủ, là ai trị hết cho cậu ấy?” Lời nói đã xong, môi bác sĩ vẫn còn hơi va chạm, có vẻ hết sức kích động. “Việc này ông đừng hỏi, trở về đi.” Lâm Đức Hải cũng thực kích động, dùng sức vuốt vuốt mái tóc thấm ướt của em trai, thiếu chút nữa rơi ra nước mắt cổ nén hồi lâu.

Lâm Đức Hiền mệt đến một câu cũng nói không ra, ánh mắt nhìn về phía phòng khách, mơ hồ có ý khẩn cầu. Lâm Đức Hải ngẫm hiểu, nói giọng khàn khàn, “Em ngủ trước đi, anh đi tiễn bác sĩ.” Thật vất vả tiễn bước bác sĩ dây dưa không rõ, y trở lại phòng khách, bịch một tiếng quỳ xuống. Hữu Xu xì nước mũi, ghét bỏ nói, “Tránh ra, đừng ngăn cản chủ tử nhà tôi!”

Lâm Đức Hải vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, chỉ đành đứng lên, vô cùng thận trọng nói một tiếng cảm ơn. Vào lúc ban đêm, tướng quân mất tích đã lâu rốt cuộc bấm trí não y, vào đầu liền hỏi, “Hữu Xu gần đây thế nào?”

Vấn đề này có chút rộng, Lâm Đức Hải không biết nên trả lời như thế nào. Nếu là trước kia, y sẽ không chút do dự bán Hữu Xu đi, hiện tại lại một chữ cũng không muốn nói. Bí mật của Hữu Xu rất kinh thế hãi tục, dù là chính trực vô tư như tướng quân, chỉ sợ cũng không dung được đối phương. Y hạ mắt, giống như nhẹ nhàng mà đáp, “Lại nói một lời khó nói hết, hay tôi viết thành báo cáo giao cho ngài đi?” Dem ngôn ngữ chuyển hoá thành chữ viết mới có thời gian tự hỏi, cũng dễ quyết định cái nào có thể nói, cái nào không thể nói.

Ngoại trừ anh em Lâm gia, Cơ Trường Dạ còn phái ám bộ khác ẩn núp xung quanh Hữu Xu, lại trang bị rất nhiều máy theo dõi. Một ngày trước hắn bị một nhóm người đẩy vào trùng động, không cách nào kết nối tín hiệu internet, vừa mới thoát vây liền bắt đầu xem một xấp video và ghi chép bằng văn tự thật dày ám bộ truyền đến. Đối với chuyện hai anh em Lâm gia gặp phải, hắn tất nhiên là nhất thanh nhị sở, càng biết lòng bọn họ đã thiên về phía Hữu Xu. Có điều việc này không có quan hệ gì, mình chính là của Hữu Xu, Hữu Xu vẫn là của Hữu Xu, không cần so đo quá nhiều.

Hắn bình tĩnh nhìn thuộc hạ một cái, cười nói, “Cậu biểu hiện không tồi.”

Lâm Đức Hải khó hiểu cảm thấy chột dạ, đang muốn bổ cứu vài câu, lại thấy tướng quân cúi đầu xem văn kiện, giống như không có hứng thú với tình hình gần đây của Hữu Xu. Nhưng y thực nhanh liền chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, chỉ vì đầu kia truyền đến tiếng gào gào thét thét động đất của Phàn Triệu, “Trời ạ, cậu ta hủy Dị Quỷ! Cậu ta còn tạo ra một cơ giáp siêu năng bản thu nhỏ lại lần nữa! Một chúng ta không ngừng chạy về, sợ cậu ta bị người hại, cậu ta lại đùa giỡn toàn thế giới trong lòng bàn tay! Mẹ, những người này thật sự là có mắt không trông, cái gì mà ngu xuẩn đệ nhất đế quốc, nên gọi cậu ta là thiên tài đệ nhất đế quốc mới đúng! Phần thứ hai quốc vương trọng sinh ký còn phần khích hơn thứ nhất nhiều, quay thành điện ảnh tuyệt đối lời to! Tướng quân, anh xem xong cho tôi mượn xem đi, tôi muốn cúng bái thần nhân!”

Bọn họ đánh chết cũng không nghĩ tới vị nhân loại viễn cổ này có thể dựa vào thực lực bản thân giải quyết phiền toái đến từ An gia, năm đại thế gia, thậm chí là đất nước và quân bộ, vả lại hoàn mỹ mà khiến mình thoát ra ngoài, lại được ích lợi lớn nhất. Hiện tại, đám người Phàn Triệu đã hoàn toàn đánh mất suy nghĩ không chế cậu, ngược lại thực e ngại đối địch với cậu.

Mà lực chú ý của Cơ Trường Dạ lại bị một hàng chữ nhỏ ở trang cuối tư liệu hấp dẫn. Tình báo vô dụng nhất thường thường bày ra ở cuối cùng, nếu không phải hắn dẫn dò ám bộ bấm báo toàn diện, nói không chừng sẽ bỏ qua. Biểu tình cùng hưởng vinh quang của hắn dần dần ẩn đi, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm thuộc hạ ở đầu kia màn hình, tản mát ra uy áp cường đại.

Lâm Đức Hải hiểu rõ chuyện gì tướng quân cũng đã biết hết, thái dương không khỏi chảy xuống rất nhiều mồ hôi lạnh. Tiếp sau phụ thân, y cũng phản bội tướng quân. Nếu để Hữu Xu tiếp tục trưởng thành, cậu tuyệt đối là họa lớn trong lòng tướng quân, còn có khả năng vào một ngày nào đó đánh vỡ thế lực cân bằng khắp nơi. Bất luận là cải tạo cơ giáp siêu năng, hay là trị liệu chứng hồng ghen, tùy tiện lấy ra một thứ liền đủ để cậu mượn sức được một thế lực to lớn, mà mình biết rất rõ ràng mức độ nguy hiểm của cậu ấy, lại giấu diếm không báo, tướng quân sẽ tức giận như thế nào? Lâm gia ngày sau lại nên đi nơi nào?

Khi Lâm Đức Hải chuẩn bị tốt tâm lý bị quân pháp xử trí, lại nghe tướng quân lạnh giọng hỏi, “Hữu Xu thể mà lại gia nhập hội hậu viên của một diễn viên nhỏ, còn mỗi ngày theo dõi phim truyền hình của hắn, sao cậu lại không ngăn cản? Không phải tôi đã bảo cậu xử lý hết những người không liên quan xung quanh cậu ấy sao?”

Tướng quân, trọng điểm chú ý của ngài hình như có chỗ nào đó không đúng? Lâm Đức Hải sợ ngầy người, nghiêm trọng hoài nghi thánh lực của mình.

137. Chương 137

Khi Lâm Đức Hải báo tình huống với tướng quân, Hữu Xu cũng đang trò chuyện với đạo sư. Làm đệ tử có “tiền đồ” nhất lớp thần tượng hài, đạo sư đánh giá cậu rất cao, cũng nguyện ý cho cậu một ít cơ hội.

“Văn kiện đưa cho em có xem chưa? Nếu cảm thấy không thành vấn đề liền ký hợp đồng, ngày mai buổi sáng sáu giờ tập hợp ở cửa học viện đế quốc.”

Hữu Xu nhìn chằm chằm một phần hợp đồng công tác trên trí não, biểu tình có chút rối rắm. Cậu muốn chờ Cơ tướng quân trở về, sau đó bảo Lâm Đức Hải hỗ trợ dẫn dắt, dù không thể gặp mặt, cho tấm ảnh chụp cũng được. Nhưng nếu nhận phần công việc này, liền phải đến một tinh cầu nguyên thủy chưa khai hóa tiến hành hoạt động mạo hiểm kỳ hạn ba tháng.

Đây là một tiết mục tổng nghệ công ty giải trí mạng sản xuất, đã thu mười kỳ, bởi vì phân đoạn mạo hiểm thiết trí không đủ phần khích, ratings vẫn luôn không tăng, khiến cho kinh phí giảm bớt diện rộng. Không có tiền không mời được minh tinh đại bài, không có minh tinh đại bài thì ratings vẫn sẽ hạ thấp tiếp, đạo diễn càng nghĩ, chỉ có thể đi tìm mấy danh nhân trên mạng có nhiệt độ tương đối cao, giá trị lại tương đối nhỏ đến thu tiết mục. Như vậy vừa có điểm bùng nổ, lại có đề tài, còn có thể tiết kiệm phí tổn.

Để khiến tiết mục càng đẹp mắt, đạo diễn thiết trí lại phân đoạn mạo hiểm một lần nữa, toàn bộ hành trình chỉ quay quanh bốn chữ —— cuộc sống nguyên thủy. Minh tinh tham gia quay không thể mang theo bất luận công cụ hiện đại hoá gì, chỉ có thể dựa vào hai tay hai chân và trí tuệ của mình đi đến điểm kết.

Làm một nhân loại sống lại từ xã hội nguyên thủy, thử hành lần này đối với Hữu Xu mà nói căn bản không tính là mạo hiểm, cho nên cậu có chút hứng thú rồi, đang muốn đẩy đi, lại nghe đạo sư ở bên kia nói, “Lần này trả thù lao là mười vạn điểm tín dụng, tuy rằng không cao, nhưng đủ cho em dùng bảy tám tháng. Hữu Xu, còn có ba năm em liền tốt nghiệp, dù sao cũng phải tiết kiệm thêm ít tiền mua cho mình một căn hộ đi.”

Ăn mặc ngủ nghỉ đối với kẻ lưu lạc nghèo nàn Hữu Xu mà nói thật sự là một vấn đề lớn. mấy ngày trước ăn quen sơn trần hải vị, sau khi thanh toán xong với Lâm Đức Hải cậu liền cự tuyệt hai anh em mời khách, vẫn luôn uống dịch dinh dưỡng học viện cung cấp. “Từ nghèo vào giàu dễ, từ giàu thành nghèo khó”, cuối cùng Hữu Xu cũng cảm nhận được hàm nghĩa của những lời này, nhớ năm đó cậu ăn muối cũng có thể nhịn, hiện tại uống dịch dinh dưỡng vị mật đào cũng sẽ rơi nước mắt.

Chỉ suy xét nửa phút, cậu ký tên ngay trên hợp đồng, cũng thật lòng thật dạ cảm tạ đạo sư trợ giúp.

“Đúng rồi, cùng quay tiết mục với em có những người nào?” Cậu vừa nói vừa chú ý trang mạng của tổ tiết mục tinh cầu đại mạo hiểm .

“Có Đặng Diễm Nhi, anh em Bảo Lai, La Kiệt, Artoria...”

Đạo sư phun ra một chuỗi dài tên người, đều là Hữu Xu chưa từng nghe qua, sau đó tra tư liệu mới biết được những người này đều là mới hot trên mạng, độ đề tài rất nóng, ở giới giải trí lại không có lực ảnh hưởng gì, duy nhất có thể giữ thể diện chính là Đặng Diễm Nhi, nữ phụ đoàn phim thiên cổ nhất đế .

Minh tinh hợp tác có đủ giá trị hay không, để ở chung hay không, không ở trong phạm vi suy xét của Hữu Xu, cuối cùng có thể lấy tiền là được. Nghĩ đến ba tháng sau mình có thể ăn đồ ăn bình thường, buổi tối cậu ngủ đến phá lệ say sưa.

Phòng cách vách, Cơ Trường Dạ đã xác định với Lâm Đức Hải ngày mai gặp mặt, mới vừa cắt đứt tín hiệu thông tin liền thu được một tin tức: Hữu Xu đã ký hợp đồng với tổ chuyên mục tình cầu đại mạo hiểm , ngày mai bắt đầu lữ hành kỳ hạn ba tháng. Bởi vì tiết mục áp dụng phương thức trực tiếp, cho nên hiệu suất công tác rất cao, diễn viên vừa đến liền xuất phát, cũng không có chuẩn bị gì trước.

“Ngày mai sáu giờ liền xuất phát, ba tháng sau mới trở về?” Sắc mặt Cơ Trường Dạ thực đen. Hắn thật vất vả xin được ba tháng ngày nghỉ, vốn định bồi dưỡng tình cảm với Hữu Xu, hiện tại lại hoàn toàn ngâm nước nóng!

“Gọi điện thoại cho tổ chuyên mục, nói cho bọn họ biết tôi sẽ làm khách quý đặc biệt tham gia thu hình.” Hắn mở trí não, bắt đầu tạo trang mạng cá nhân.

Phàn Triệu hoảng sợ, nhiều lần hỏi, “Anh hả? Anh muốn đi tham gia tiết mục tổng nghệ? Tướng quân, anh cần phải suy xét rõ ràng, một khi công khai lộ diện, thứ anh sắp sửa đối mặt chính là vô số phiền toái.” Đúng vậy, sở dĩ Cơ tướng quân làm việc khiêm tốn, ngoại trừ tránh cho ám sát, cũng bởi vì sợ phiền toái. Hắn không thích người khác thời thời khắc khắc nhìn mình chằm chằm, đàm luận mình, lại càng không thích truyền tin tức riêng tư.

Nhưng hiện tại thì khác, nếu không vào đoàn phim, hắn làm thế nào theo đuổi vợ? Muốn bảo vệ riêng tư thì điều kiện tiên quyết là —— mi phải có riêng tư! Không có vợ sẽ không có sinh hoạt cá nhân, có khiêm tốn nữa lại có ích lợi gì? Dù sao Cơ tướng quân cũng đã quyết định muốn thoát ế trong vòng một năm, ai cũng không thể ngăn cản!

“Đúng, để tôi. Đợt trưng binh quý rất nhanh liền tới, tôi muốn quay một bộ phim tuyên truyền cho quân đoàn Đệ Nhất.” Cái lý do này thực đường hoàng, nhưng nghe vào tai Phàn Triệu hoàn toàn là nói xàm. Đợt trưng binh của quân đoàn Đệ Nhất luôn là cao nhất, hàng năm còn phải đánh rất nhiều người, cần bản không cần tuyên truyền.

“Tướng quân, anh có suy nghĩ tới nguy hiểm sau khi hành tung bị hấp thụ ánh sáng chưa? Lỡ như có người lợi dụng hoạt động lần này ám sát anh thì sao?” Đầu ngón tay Phàn Triệu treo ở trên trí não, lại thủy chung không nhấn nút trò chuyện. Mấy năm gần đây, hoạt động ám sát nhắm vào tướng quân càng ngày càng thường xuyên, gần như cứ cách nửa tháng liền đến một lần, đây là dưới tình huống hắn tận lực giấu diếm hành tung. Nếu trở thành nhân vật công chúng, hệ số nguy hiểm tuyệt đối sẽ kéo lên.

Cơ Trường Dạ tựa như nghĩ đến cái gì, biểu tình trở nên phá lệ ôn nhu, “Phụ thân đã từng nói với tôi, không thể làm cho mình có uy hiếp, càng không thể đem nó truyền ra, nếu không chính là tự chịu diệt vong. Cả đời ông ấy tuân thủ nguyên tắc này, cuối cùng oanh oanh liệt liệt đồng thời cô đơn mà chết ở trên chiến trường. Phàn Triệu cậu biết không, tôi may mắn hơn phụ thân nhiều lắm, bởi vì tôi có uy hiếp, nhưng cậu ấy lại không phải uy hiếp. Chẳng sợ rơi vào hiểm cảnh tôi cậu đều không giải quyết được, cậu ấy cũng có thể dễ dàng thoát thân. Tôi không cần tiêu phí tâm tư đi bảo hộ cậu ấy, chỉ cần quang minh chính đại sống vai với cậu ấy mà đi là được. Phàn Triệu, trên thế giới có lẽ tìm không ra nam nhân nào may mắn hơn tôi, nếu không tốn sức nắm chặt, tôi sẽ mất đi cậu ấy.”

Sắc mặt Phàn Triệu đột nhiên thay đổi, “Tướng quân, nếu tôi không hiểu sai, thì uy hiếp mà anh nói không phải là quốc vương đại nhân chứ?”

“Trừ cậu ấy ra còn có ai xứng sống vai với tôi?” Trong giọng nói Cơ Trường Dạ khó nén kiêu ngạo.

Quả thật không có. Bàn trí trí tuệ và vũ lực, trên thế giới rốt cuộc tìm không ra người có thể sánh vai với tướng quân. Hai tháng trước hắn ta còn tưởng rằng đời này tướng quân đã định trước sống một mình, bởi vì tướng quân nhìn ai cũng không lọt mắt, nhưng hiện tại ngẫm lại, lại cảm thấy vận mệnh thật sự là tuyệt không thể tả. Nó đem một vị quốc vương đến từ viễn cổ đưa đến trước mặt tướng quân, cậu ta thông minh, cường đại như thế, lại không thiếu bề ngoài tuấn mỹ và cử chỉ tao nhã, cậu ta hoàn toàn là bạn đời mà thượng đế đo ni đóng giày làm ra cho tướng quân.

Nhìn thấy khuôn mặt non nớt, thân thể thon gầy của cậu ta, có lẽ bạn sẽ cho rằng cậu ta yếu đuối dễ bắt nạt, nhưng thật sự động tay đến, thì ngay cả mình chết thế nào cũng không biết. Phàn Triệu có thể tưởng tượng được cảnh thiếu niên và tướng quân kết hợp, còn có thể phác thảo ra được biểu tình tức đến khó thở sau khi địch nhân biết được chân tướng, nhất định rất thú vị! Bọn họ kết hợp mặt ngoài nhìn qua là cường giả che chở và thương hại kẻ yếu, là tướng quân bị ái tình choáng váng đầu óc nhất thời mê luyến, trên thực tế lại là cường giả và cường giả liên thủ, còn là cơ giáp siêu năng và cơ giáp siêu năng liên thủ.

Tướng quân nói không sai, trên thế giới rốt cuộc không tìm ra người nào càng thích hợp với hắn hơn quốc vương, về công về tư, vụ hôn nhân này đều phải đạt thành! Từ chần chờ đến chắc chắn lại đến hưng phấn khó nhịn, Phàn Triệu chỉ tốn ngắn ngủn mấy chục giây. Hắn lập tức ấn nút trò chuyện, tiến hành câu thông với tổ tiết mục.

Bên kia mới đầu còn cho là mình bị lừa dối, cho đến khi Phàn Triệu lấy ra giấy căn cước mới mừng rỡ như điên mà đáp ứng, cuối cùng thật cẩn thận mà hỏi giá Cơ Tướng quân lên sân khấu. Nhất định là giá trên trời đi? Chẳng sợ có một chút khả năng, chẳng sợ táng gia bại sản, tổ tiết mục cũng sẽ kiếm đủ khoản điểm tín dụng này. Phải biết, nếu Cơ tướng quân tới tham gia tiết mục, đây chính là lần đầu tiên hắn ra ánh sáng trên ý nghĩa chân chính. Mọi người đã sớm tò mò không thôi đối với bề ngoài tướng quân, chỉ mảnh lời này thôi là có thể đem ratings đẩy lên đỉnh cao!

“Lần này kinh phí tiết mục do quân đoàn Đệ Nhất cung cấp, mấy người không cần bỏ một điểm tín dụng nào, nhưng tiền đề là hết thảy đều phải nghe theo tướng quân chỉ huy.” Phàn Triệu rất nhanh định ra một phân hợp đồng gửi qua.

“Đương nhiên, đương nhiên! Chúng tôi cam đoan phục tùng mệnh lệnh!” Nhân viên tổ tiết mục đồng loạt chào Phàn trung tướng một cái chào theo nghi thức quân đội, sau đó không thể chờ đợi được mà ký tên

hợp đồng, cũng đem tin tức tuyên bố ra ngoài sau khi được hân đồng ý.

Lâm Đức Hải thiếu chút nữa bị tướng quân dọa mất hồn đang ngâm mình trong bồn tắm lớn, rảnh rồi không có việc gì liền mở trang web tin tức, lại nhìn thấy một cái tin tức ở đầu đề: trưng binh quý sắp đến, Cơ tướng quân sẽ quay một bộ phim tuyên truyền cho quân đoàn Đệ Nhất. Ngay mười phút trước, hắn đã đạt thành hiệp nghị với tổ tiết mục tinh cầu đại mạo hiểm, lấy thân phận khách quý đặc biệt dẫn dắt các vị minh tinh đến tinh cầu MH9980 tiến hành mạo hiểm kỳ hạn ba tháng, kính mời mọi người chờ mong!

Tướng quân tham gia tiết mục tổng nghệ? Đây là cái quỷ gì? Lâm Đức Hải không ngồi vững, một phen trượt xuống bồn tắm, uống mấy ngụm nước. Y vừa ho khan vừa mở trang web của tổ tiết mục lên, phát hiện mới mấy phút đồng hồ, hậu trường trang mạng đã bị fan tuôn ra mà đến làm bùng nổ. Bọn họ nhiều lần hỏi thăm tính chân thực của tin tức, sau đó qua chỉ điểm của tổ tiết mục, tìm được trang web cá nhân Cơ tướng quân mới vừa mở.

Tướng quân còn mở web cá nhân? Chuyện khi nào? Lượng tin tức quá lớn, Lâm Đức Hải một chốc khó có thể tiêu hóa, ngốc lảng một khắc mới run rẩy ấn vào trang web. Thật sự, thế mà là thật sự! Đầu trang có chứng thực của quân đoàn Đệ Nhất, chứng thực của quốc hội, chứng thực của hạ nghị viện, chứng thực của hoàng thất, chứng thực của ba đại quân đoàn còn lại... Phàm là tổ chức và cá nhân có địa vị hết sức quan trọng ở tinh hệ Phi Mã, tất cả đều chứng thực trang web.

Trâu bò như vậy, cuồng bá khốc soái duệ như vậy, ngoại trừ tướng quân còn có thể là ai? A không, còn có một người càng cuồng càng duệ hơn hắn, có điều không ai biết mà thôi, biết đến cũng không dám nói. Lâm Đức Hải rút cuộc lấy hơi, nhanh chóng thêm chú ý (*follow*).

Trang web mới vừa thành lập mười mấy phút đồng hồ, số fan lại đạt tới tám trăm triệu, cũng chỉ có tướng quân mới có đầy đủ lực kêu gọi cường đại như thế, đáng tiếc trong phần tư liệu không để ảnh chụp, nếu không số fan sẽ càng nhiều. Y vừa cảm thán vừa xem xét xem tướng quân chú ý người nào, sau đó trông mắt thiếu chút nữa thoát khỏi vành mắt. Tướng quân vừa không chú ý bốn đại quân đoàn, cũng không chú ý quốc hội và hạ nghị viện, càng không chú ý hoàng thất, hắn thế mà chỉ chú ý một mình An Hữu Xu, đây là có ý gì? Hành động của hắn tương đương đặt Hữu Xu trên lửa nung, hiện tại toàn tinh hệ đều đang truy vấn “thần côn Hữu Xu” là vị cao nhân nào, có tài đức gì.

Tài khoản của Hữu Xu cũng bị chen bạo, số fan nháy mắt tăng tới trăm tỷ, các loại ngôn luận chửi rửa nhục nhã xuất hiện ở phần bình luận. Hóa ra “thần côn Hữu Xu” chính là An Hữu Xu “ngu xuẩn đệ nhất đế quốc”, một phế vật không cha không mẹ, không gia thế bối cảnh, càng không có tinh thần lực, dị năng, thậm chí ngay cả thể chất cũng là cấp F! Cậu ta dựa vào cái gì được tướng quân chú ý?

“Tôi cảm thấy tướng quân nhất định là trượt tay.” Có người chắc chắn nói.

“Trượt tay +1!”

“Trượt tay +2!”

“Trượt tay + dương vô cùng!”

Phía dưới là một chuỗi dài phụ họa, không ai tin tưởng tướng quân sẽ coi trọng một vai hề bất kham như thế, sôi nổi xông đến mạng cá nhân của tướng quân, yêu cầu hắn hủy bỏ chú ý, miễn cho kéo thấp tiêu chuẩn của mình. Cuối cùng vẫn là tổ tiết mục đứng ra giải thích, nói An Hữu Xu tham gia quay tình cầu đại mạo hiểm, tướng quân chú ý cậu có khả năng là để phối hợp tổ tiết mục tiến hành tuyên truyền.

“Vậy cũng có thể chú ý Đặng Diễm Nhi mà!” Có người tỏ vẻ không phục.

“Thúi lắm! Ngay cả Đặng Diễm Nhi cũng không xứng! Cp của tướng quân chúng ta chỉ có Đế Thần! Đảo ngược không thể được!”

“Mấy móc luyến cút khỏi đi! Người có thể xứng đôi với tướng quân còn chưa có sinh ra đâu!”

Mọi bình luận như thế vẫn chưa phá hư tâm tình tốt của Cơ Trường Dạ. Lúc này hắn đang nhìn chằm chằm web cá nhân, nhiều lần truy vấn, “Sao Hữu Xu còn chưa chú ý lại mình? Chẳng lẽ cậu ấy không phát hiện?” Muốn gửi thỉnh cầu trò chuyện cho quốc vương, lại sợ quá mức mạo muội bị cậu cự tuyệt, đành phải trăn trở gọi cho Lâm Đức Hải.

Lâm Đức Hải mới vừa tắm rửa xong, trên mặt còn mang theo biểu tình mê man, nhìn thấy hiển thị cuộc gọi lập tức nhận, “Tướng quân, ngài thật sự muốn đi tham gia tiết mục? Ngài muốn mượn cơ hội đối phó Hữu Xu sao?” Y chỉ có thể nghĩ tới lý do này.

“Lâm Đức Hải, tôi chỉ nói một lần, cậu tốt nhất nhớ cho kỹ. Tôi phái cậu đến bên cạnh Hữu Xu cũng không có ý tứ mượn sức thậm chí là khống chế cậu ấy, càng chưa từng nghĩ cướp đi Dị Quỷ từ tay cậu ấy. Từ đầu đến cuối tôi đều nói rất rõ ràng, tôi chỉ muốn các cậu bảo vệ cậu ấy, trông chừng cậu ấy, đừng làm cho bất luận kẻ nào thương tổn cậu ấy. Tương lai một ngày nào đó, cậu ấy sẽ trở thành bạn đời của tôi.”

Lâm Đức Hải ngốc lảng nửa phút mới gian nan mở miệng, “Cho nên nói, ngài phái tôi đến bên cạnh Hữu Xu không có bất luận mục đích quân sự gì cả?”

“Đúng, tôi chỉ là muốn theo đuổi cậu ấy.” Cơ Trường Dạ mệnh lệnh, “Đi xem Hữu Xu đang làm gì đó, nếu cậu ấy không lên mạng, cậu liền uyển chuyển nhắc nhở cậu ấy một chút, bảo cậu ấy đến xem web cá nhân của tôi.”

Lâm Đức Hải thở phào, vội vàng chạy tới phòng Hữu Xu. Nói thành thật, y thực sợ hải tướng quân và Hữu Xu đối địch. Bọn họ một là đặc chủng nhân cấp SSS, một là dị năng giả thần hệ, nếu triệt để náo loạn sẽ tạo thành hủy hoại khó có thể đánh giá đối với đế quốc. Tuy rằng thời gian ở chung rất ngắn, nhưng Lâm Đức Hải đã vô cùng hiểu Hữu Xu, cậu chỉ cần ăn ngon uống ngọt ngủ ngon, mà còn tìm được người muốn tìm, là có thể an an ổn ổn mà sống qua ngày. Thực lực và dã tâm của cậu một chút cũng không xứng đôi, cho nên tuyệt đối không có khả năng chủ động đi trêu chọc tướng quân.

Thế cục tương lai sẽ biến hóa như thế nào hoàn toàn nắm giữ ở trong tay tướng quân. Hiện tại hắn không chuẩn bị khai chiến, ngược lại có ý kết hợp với Hữu Xu, mặc kệ là thật tình hay là giả ý, đối với quân đoàn Đệ Nhất, Cơ gia, thậm chí là đế quốc, đều lợi nhiều hơn hại. Lâm Đức Hải không có lý do gì ngăn cản, ngược lại chuẩn bị trợ giúp. Y gõ cửa trong chốc lát, suy đoán Hữu Xu đã ngủ, đành phải hồi âm tin tức

qua.

Biểu tình chờ mong của Cơ Trường Dạ nháy mắt suy sụp, rồi lại lập tức cười nhẹ, “Mỗi ngày đúng chín giờ đi vào giấc ngủ, thật ngoan.”

“Đúng vậy, Hữu Xu rất ngoan, chưa bao giờ chơi bar đêm, cũng không chơi game, yêu thích lớn nhất chính là đọc sách, hơn nữa bất luận là tác phẩm sâu sắc khó nhằn bao nhiêu cũng có thể xem hiểu, tự học mười tám loại ngôn ngữ...” Để gia tăng thiện cảm của tướng quân đối với Hữu Xu, Lâm Đức Hải bắt đầu khen bốn phía.

Báo cáo chung quy là báo cáo, thiếu rất nhiều sắc thái tình cảm, mặc dù đã sớm biết chỗ bất phạm của Hữu Xu, Cơ Trường Dạ cũng nghe đến hứng thú nồng đậm. Chậm rãi, hắn bắt đầu ghen tị anh em Lâm gia, vì mình bỏ lỡ từng li từng tí của thiếu niên mà thẹn thùng, may mà từ ngày mai có thể sớm chiều ở chung, mới từ trong vai giấu đi ra.

Hôm sau, thành viên tổ chuyên mục tập hợp ở địa điểm Cơ tướng quân chỉ định, cũng chính là sân huấn luyện của quân đoàn Đệ Nhất. Cơ Trường Dạ đứng ở trước gương sát đất nhiều lần điều chỉnh góc độ cạ vạt, trong tiếng nói trầm thấp hùng hậu giấu đi vài tia khẩn trương, “Như vậy có đủ chính thức hay không? Đẹp trai không?”

“Đẹp trai nứt trời cao!” Phần Triệu xoa xoa giày quân đội không nhiễm một hạt bụi. Để cam đoan an toàn của tướng quân, quân đoàn Đệ Nhất phái ra một chi bộ đội cơ giáp đi theo, do hắn ta đảm nhiệm đội trưởng. Kỳ thật hắn ta cũng rất khẩn trương, bởi vì đội lát nữa có thể gặp mặt một quốc vương sống động.

“Tướng quân cần phải đi rồi, miễn cho quốc vương đứng ở sân huấn luyện chờ anh!” Một binh lính tóc vàng mắt lam gõ vang cửa phòng, giọng điệu vô cùng cấp bách. Đây chính là quốc vương đó! Quốc vương có thể dễ dàng hủy diệt cơ giáp siêu năng, có năng lực khiến nó dục hỏa trùng sinh, còn có thể chữa khỏi chứng hồng gien, hình tượng của cậu đã sớm bị mọi người thần thánh hóa, để cậu chờ thêm một giây cũng là lỗi lầm.

“Lập tức xuất phát!” Trong lòng Cơ Trường Dạ rung mình, vội vàng đi đến sân huấn luyện.

Nhân viên công tác trông chờ mong mỗi khi thấy rõ nam nhân đi nhanh mà đến đều lộ ra biểu tình đại ra. Hóa ra đây là chiến thần của đế quốc, người mạnh nhất tinh hệ Phi Mã, dung mạo, khí độ của hắn, gần như thỏa mãn tưởng tượng của tất cả mọi người. Có người cho rằng hắn là dạng tao nhã, có người suy đoán hắn là dạng thiết huyết lãnh khốc, còn có người cho rằng hắn là dạng cuồng ngạo, tại giờ khắc này nhìn thấy người thật mới hiểu được: hắn có thể tao nhã, cũng có thể thiết huyết lãnh khốc, còn có thể cuồng ngạo không kiềm chế được. Hắn trong lúc vô ý phát ra khí tràng cường đại hoàn toàn áp đảo Đế Thần, ép tới tất cả mọi người thở không nổi, ưỡn không thẳng nổi lưng.

Đây là một nam nhân có thể so sánh với cơ giáp siêu năng, hắn không gì không công phá nổi, cũng không gì làm không được. Chỉ liếc mắt một cái, nhân viên công tác liền sôi nổi cúi đầu, lộ ra biểu tình sợ hãi, ngay cả người xem trực tiếp cũng đều ngồi nghiêm chỉnh, hô hấp đình trệ.

“Tướng quân còn ưu tú hơn so với tướng tượng của tui, tui cảm thấy trái tim sắp nổ banh rồi!”

“Có thể nhìn thấy người thật, dù giây tiếp theo chết đi tôi cũng không có gì tiếc nuối!”

“Chiến thần đế quốc, hoàn toàn xứng đáng!”

Trên internet một mảnh tán thưởng, ratings nháy mắt đột phá phía chân trời, làm tổ tiết mục vui đến hồng. Nhưng tâm tình Cơ Trường Dạ lại một chút cũng không tuyệt vời, nhìn rồi lại nhìn cũng không phát hiện bóng dáng Hữu Xu, sắc mặt dần dần âm trầm xuống. Phàn Triệu nhận thấy được tình huống không đúng, lạnh giọng chất vấn, “Đạo diễn, những người này dường như không phải người tham diễn đã sớm định ra?”

Tướng quân không chú ý giới giải trí, cho nên không nhận ra mấy gương mặt tinh quang lóng lánh này, nhưng làm quan tình báo, Phàn Triệu lại có thể đem tổ tông mười tám đời nhà bọn họ đếm ra. Triệu Đào bởi vì sắm vai Tông Thánh đế mà đoạt được giải ảnh đế, vương tử tình ca Jessica, ảnh hậu Mary Rendell chạm tay có thể bỗng... mười người tham diễn mời tới trước đó hiện tại đều bị một đám siêu sao thay thế.

Sự hấp dẫn sớm chiều ở chung ba tháng với Cơ tướng quân ai có thể ngăn cản được? Chẳng sợ không đặt được giao tình, nói nhiều mấy câu với hắn cũng đã là tư lịch không nhỏ. Tin tức vừa ra, tình cảm quần chúng giới giải trí kích động, các tuyến minh tinh sôi nổi bảo người đại diện đi liên hệ tổ chuyên mục, tiền phí cũng không muốn, chen vỡ đầu mới chen vào được. Về phần mười người trước đó, sau khi đạt được một khoản tiền bồi ước xa xỉ cũng buông tha truy cứu. Cá lớn nuốt cá bé cá bé nuốt tôm, đây vốn là quy tắc giới giải trí.

Phàn Triệu đem tình huống biết được nói cho tướng quân, tinh thần dao động mãnh liệt làm hắn thiếu chút nữa gọi Đế Thần ra.

“Tắt máy quay đi!” Hắn miễn cưỡng đè nén tức giận, chờ hình ảnh trực tiếp ngưng hẳn mới từng câu từng chữ nói, “Lập tức tìm An Hữu Xu đến. Nếu cậu ấy không tham gia hoạt động lần này, tôi cũng sẽ rời khỏi.”

Trong lòng mọi người kinh ngạc như thế nào tất nhiên là không cần nói, bọn họ nghĩ nát đầu cũng không rõ vì sao tướng quân coi trọng An Hữu Xu như thế, rồi lại không thể không tìm người đến. Hữu Xu nhìn thấy Cơ Tướng quân thêm chú ý mình, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong, đang muốn chú ý lại liền nhận được tiền bồi thường hợp đồng tổ tiết mục phát tới, nói là không cần cậu nữa.

Hữu Xu là người dễ lừa gạt như vậy sao? Vì tìm được chủ tử, cậu có thể không từ thủ đoạn, đang muốn vẽ một mê hồn phù trà trộn vào tổ làm phim, đạo diễn lại gọi điện thoại tới, bảo cậu nhanh chóng đi tập hợp. Khi Hữu Xu vội vàng chạy tới sân huấn luyện của quân đoàn Đệ Nhất, liền nhìn thấy chủ tử mặc quân trang phảng phất đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt sắc bén mà lại nóng rực. Hai má cậu nháy mắt hồng đến nhỏ máu, đôi mắt lập tức rơi ra từng giọt từng giọt nước mắt to, ngốc nghếch đứng ở nơi đó không dám nhúc nhích, sợ đây là giấc mộng, chỉ cần mình vừa chạy tới ôm lấy chủ tử, mộng liền tan biến thành mảnh nhỏ giống như mỗi một lần trong dĩ vãng.

Mấy siêu sao vừa rời vì muốn khiến tướng quân thêm vài phần kính trọng, cũng để giữ hình tượng cao lớn, không chịu dễ dàng biểu lộ cảm xúc kích động, càng miễn bàn khóc giống như tên ngốc, còn nước mắt nước

mũi đầy mặt. Nhưng đây mới là phản ứng bình thường khi fan gặp gỡ thần tượng, khóc càng lợi hại càng có thể cho thấy độ trung thành của mình.

Từ chỗ tổ tiết mục biết được muốn làm thời thêm một người tham diễn, đối phương còn là An Hữu Xu ngu xuẩn, cảm xúc mâu thuẫn của người xem tương đối lớn, nhất trí nhắc lại bảo cậu rút khỏi giới giải trí. Nhưng hiện tại, nhìn thiếu niên khóc đến rối tinh rối mù, biểu tình lại lộ ra vô hạn vui sướng và si mê, người xem ngược lại trầm mặc, sau đó cũng khóc theo.

“Đây mới là phản ứng bình dân chứ! An Hữu Xu rất chân thật, một chút cũng không giả vờ.”

“A a a, đổi thành tui là hấn, tui khẳng định khóc thảm hại hơn!”

“Đúng vậy, tui sẽ khóc ngắt xỉu đi!”

“Khóc ngắt +1!”

“Khóc ngắt +10086!”

Vô cùng ngoài ý muốn, An Hữu Xu mới vừa lên sân khấu liền đạt được phần lớn người xem tán thành, bọn họ cảm thấy nên thêm một người như thế mới có thể chế tạo ra càng nhiều mâu thuẫn, dẫn phát càng nhiều xung đột, từ đó khiến tiết mục càng hấp dẫn. Mười vị còn lại đều là siêu sao, giá trị đặt nơi đó, khẳng định đều rất chú ý hình tượng, ngược lại thiếu mảnh lối.

Cơ Trường Dạ cũng mặc kệ cái gì mâu thuẫn xung đột, cũng không quan tâm ratings, hấn chỉ biết là quốc vương thân mến của hấn thế mà lại khóc. Sống lại ở tương lai không khóc, liên tiếp bị đẩy vào tuyệt cảnh không khóc, sao thấy mình ngược lại khóc rồi? Biểu tình của cậu còn vui sướng như vậy, thậm chí lộ ra chút si mê, khiến Cơ Trường Dạ vừa kích động khó nhịn vừa chân tay luống cuống.

Hấn chờ một giây đồng hồ liền bước đi qua, đem thiếu niên đại ra ôm vào trong ngực, một chút cũng không ghét bỏ thiếu niên dơ bẩn, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt nước mũi trên mặt cậu, nói giọng khàn khàn, “Nhìn thấy thần tượng khóc rồi sao? Em không phải đang nằm mơ, đích thật là tôi.”

“Là anh? Cơ tướng quân thật sự là anh?” Hữu Xu ngẩng đầu nhìn kỹ, ánh mắt càng ngày càng sáng, khóe miệng càng kéo càng lớn, bỗng nhiên gắt gao ôm lấy cổ tử, dùng đầu va chạm vào lồng ngực cứng rắn của hấn. Đau quá, thật sự không phải là nằm mơ!

Cơ Trường Dạ vừa xoa nắn cái trán đỏ bừng của thiếu niên vừa cười vang. Quốc vương quả nhiên thực mê luyện mình, như thế này dù không cầu gả thì cũng cầu sinh tử con cho mình đi? Được rồi, chỉ cần cậu ấy nói ra khỏi miệng mình sẽ lập tức đáp ứng!

138. Chương 138

Hai người ôm thật lâu, thiếu niên vẫn luôn nức nở, tướng quân lại không phiền không chán mà vỗ vỗ, khước mắt đuôi mày phủ đầy ôn nhu, trong miệng còn không ngừng phun ra mấy lời dụ con nít như là: ngoan nha, không khóc, cái mũi khóc đỏ giống như đũa ngọc, khiến những siêu sao bên cạnh nhìn mà nóng mắt, cũng khiến quan quân đi theo nổi một thân da gà. Hóa ra bách luyện thủy tinh công nghiệp thành nhiều chỉ nhu lại là như vậy, thực sự có chút buồn nôn!

Người xem nhìn thấy một màn này cho rằng tướng quân là một nam nhân ấm áp ôn nhu hiền lành, bình dị gần gũi, độ thiện cảm không khỏi tăng cao, nhưng mà chỉ có tâm phúc của hắn mới biết được, trong hiện thực hắn lãnh khốc vô tình như thế nào. Chỉ có trước mặt quốc vương, hắn mới có thể hiển lộ ra một mặt mềm mại nhất, mà còn không chút do dự đem nhược điểm trí mạng, cũng chính là ngực trái dán lên, để quốc vương dựa sát vào.

Đương nhiên, làm bọn họ trợn mắt cứng lưỡi nhất không phải hành động của tướng quân, mà là phản ứng của quốc vương. Kiêu ngạo tự phụ đâu? Không xem người trần ra gì đâu? Mặt ngoài mềm mại kì thực lạnh lùng đâu? Sao vừa gặp tướng quân thì tất cả đều hóa thành nước mắt và nước mũi vậy? Có điều bộ dạng này nhìn qua cũng không chặt vật, ngược lại vô cùng khiến người ta thương tiếc, tựa như từ thần đàn cao không thể leo tới đi xuống, biến thành một người sinh động.

Cho đến lúc này bọn họ mới ý thức được: quốc vương có cường đại nữa thì cũng bất quá chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi mà thôi, một mình thức tỉnh ở tương lai, cậu đương nhiên sẽ sợ hãi bàng hoàng, lại chỉ có thể gắt gao đè nén. Có lẽ chỉ có tướng quân đồng dạng cường đại mới có thể vào mắt cậu, có lẽ ở sâu trong nội tâm cậu muốn tìm một ký thác tâm linh, nhưng mặc kệ đến tốt cùng cậu nghĩ như thế nào, chỉ cần người này là tướng quân thì đã đủ để ăn mừng!

Các quan quân đi theo buông quả tim treo cao xuống, bắt đầu chờ mong với lộ trình lần này, anh em Lâm gia canh giữ ở trước máy truyền tin xem trực tiếp lại cảm thấy tam quan đều vỡ nứt. Cự thú tình tế hóa thân thành cừ non, tình cảnh kia chỉ có thể dùng hai chữ “kinh khủng” để hình dung. Quả nhiên vẫn là tướng quân đủ mị lực, khó trách Hữu Xu một ngày ba lần hỏi tướng quân bao giờ về để đô tỉnh, có gặp nguy hiểm hay không, hóa ra chờ ở chỗ này.

Cơ Trường Dạ hận không thể cùng quốc vương thân mến ôm chầm đến thiên trường địa cửu, những người tham diễn bên cạnh lại nhìn không được. Hai người này là thần tượng và fan nhỏ ấm lòng gặp mặt, những người khác liền thành bài trí, không có đạo lý mười vị siêu sao làm phối hợp diễn cho một tiểu võng hồng*. Nhìn đám camera phi hành, toàn bộ như ong vỡ tổ vây quanh hai người, chỉ có một cái đang quay biểu tình và phản ứng của những người khác, tình cảnh thật sự là xấu hổ.

*Tiểu võng hồng: người mới nổi tiếng trên mạng.

Người chủ trì dưới sự ám chỉ của các vị siêu sao không thể không kiên trì tiến lên phỏng vấn, “An Hữu Xu, cậu đã khóc ướt quần áo tướng quân rồi, nhanh lau nước mắt đi.” Dứt lời đưa qua một cái khăn tay.

Đôi mắt Cơ Trường Dạ híp lại, ẩn hiện không vui, lại không phát tác trước mặt thiếu niên. Hắn lấy khăn tay của mình ra thay thiếu niên lau khô nước mắt, lại chùi chùi nước mũi, cuối cùng còn đem mái tóc hỗn độn của cậu chải vuốt chỉnh tề, miễn cho lên ống kính không dễ nhìn. Hành động ôn nhu săn sóc này chọc

cho khán giả lại là một trận kinh hô, nói tướng quân thật tốt với fan, một chút cũng không kiêu ngạo. Còn có người biểu đạt ra ghen tị mãnh liệt với An Hữu Xu, nhất là mấy anti fan, bắt đầu dùng các loại ngôn ngữ mang tính vũ nhục cuồng phun. Có điều kết cục đại khái phải cho bọn họ thất vọng rồi, suy nghĩ của Hữu Xu còn trung nhị hơn bọn họ, phun ác độc hơn nữa với cậu mà nói cũng chỉ là con kiến kêu gào mà thôi.

Người chủ trì bị tướng quân từng đến kinh hồn táng đảm, trong đầu loạn thành một cục, lại không biết phải nói cái gì, miệng khép mở nửa ngày vẫn còn vô ý thức lặp lại “cậu đó cậu đó”, khiến tình cảnh càng thêm khó nhìn. Trên trăm camera phi hành đem một màn này trung thực chuyển phát ra ngoài, gây ra nghị luận nhiệt liệt trên mạng. Hóa ra tướng quân đối đãi với fan và người xa lạ hoàn toàn là hai thái độ, còn tưởng rằng hắn thật sự là người dễ ở chung chứ.

Khi tổ đạo diễn chuẩn bị giờ bùng sáng lên nhắc tường cho người chủ trì, Cơ Trường Dạ lại đảo khách thành chủ, dùng tiếng nói gợi cảm đến cực điểm cười hỏi, “Nhìn thấy thần tượng ngoại trừ khóc, em không muốn nói gì nữa à?”

Hữu Xu không biết tộc truy tinh (*truy tinh: theo đuổi thần tượng*) là thứ gì từ khi gia nhập hội hậu viên của Cơ tướng quân và Triệu Đào, liền giống như đẩy ra cánh cửa thế giới mới, cái gì liêm bình luận, cầu gả, sinh khí con, trước mắt đều là mấy bình luận mất liêm sỉ, không cần thận đã bị đồng hóa. Nhưng cậu dù sao cũng là nam sinh, có vài câu nói không nên lời, đỏ mặt suy nghĩ nửa ngày mới giờ hai tay lên đỉnh đầu làm một hình trái tim, mềm mại thổ lộ, “Tướng quân em yêu anh!”

Bộ dạng quốc vương đỏ mặt thật đáng yêu! Nhìn thấy cậu khoa tay múa chân làm động tác hình trái tim, lại liên tưởng đến thân phận người viễn cổ của cậu, cảm giác càng đáng yêu làm sao giờ? Năng lực tiếp thu của cậu thật cường đại! Đám người Phần Triệu đã tan chảy, đồng loạt nhìn về phía tướng quân.

Cơ Trường Dạ lần nữa tự nói với mình đừng đỏ mặt, đừng ngây ngô cười, càng đừng để cho tim đập quá tốc độ dẫn đến đột tử, nếu không tình cảnh sẽ thực khó coi. Nhưng hắn chung quy không chế không được, một tầng đỏ ửng dọc theo cổ chậm rãi bò lên bên tai, và lại màu sắc từ từ sâu thêm, khóe miệng xưa nay lãnh khốc bạc tình chậm rãi mở ra, khép cũng không thể khép.

“Tôi cũng yêu em.” Hắn miễn cưỡng duy trì tiếng nói vững vàng, truy vấn, “Còn nữa đâu?”

“Trời ạ, tướng quân thế mà lại nói ba chữ kia với An Hữu Xu! Mau tới nói cho tôi biết đây chỉ là thần tượng an ủi fan, không phải thật lòng đáp lại! Nhanh đi!” Internet sôi trào, đầu đề hôm nay thực nhanh bị tin tức An Hữu Xu và Cơ tướng quân thổ lộ với nhau chiếm cứ. Người xem vốn ôm thiện cảm với An Hữu Xu ghen ghét muốn điên, nhất trí cho rằng cậu không xứng đứng chung một chỗ với tướng quân!

“Đây hình như là hoạt động mạo hiểm đi? Tôi hy vọng An Hữu Xu chết ở tình cầu MH9980, không bao giờ về nữa!” Từng có người xem kích thích bình luận như vậy.

Nhưng người bên ngoài ghen tị thậm chí thù hận hoàn toàn không ảnh hưởng đến Hữu Xu, cậu kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, rồi lại bị chủ tử hỏi lại làm mơ hồ. Một câu “em yêu anh” đã đủ biểu đạt tình cảm sâu nhất của cậu, thật sự không thể nghĩ còn có câu nói khác càng chuẩn xác hơn. Cậu nghĩ nghĩ, giờ hai tay lên làm hình trái tim, dùng tiếng Scott nói một lần “Em yêu anh”.

Ý cười dâng lên cổ Cơ Trường Dạ, tiếp tục truy vấn, “Còn nữa đâu?”

“Em yêu anh.” Lần này dùng chính là tiếng Mata.

“Còn nữa đâu?”

“Em yêu anh.” Tiếng Cát Nhã.

Hai người một hỏi, một đáp, liên tiếp dùng mười tám loại ngôn ngữ nói mười tám lần “em yêu anh”, đem tình cảnh vốn đông lạnh làm cho vô cùng lửa nóng, các tướng sĩ quân đoàn Đệ Nhất ồn ào vỗ tay, liên tục hô, “Ồ bên nhau, ở bên nhau...”

Mấy người đến tột cùng có phải thuộc hạ Cơ tướng quân không? Sao lại nhần tâm đem một phế vật tác hợp cho hần? Chúng tôi ưu tú như thế chẳng lẽ mấy người nhìn không thấy? Các vị siêu sao không nói tất cả đều có ý với Cơ tướng quân, nhưng trong mười người cũng có tám người mang lòng leo lên, trên mặt mặc dù mang theo nụ cười hoặc ôn nhu hoặc trêu tức, trong lòng lại hận không thể xé An Hữu Xu ra.

Mới đến, Hữu Xu đã thành công địch của toàn dân, giá trị thù hận kéo đến tràn đầy. Nhưng cậu một chút cũng không quan tâm, khi chủ tử lần thứ mười chín truy vấn liền thẹn thùng nói, “Không có, em chỉ học được mười tám loại ngôn ngữ.”

Tuy rằng còn thiếu hai câu xác định quan hệ, nhưng Cơ Trường Dạ đã thực thỏa mãn, hần đem thiếu niên hai má đỏ bừng, hai mắt sáng ngời ôm vào lòng, vỗ đầu cậu tán thưởng, “Hữu Xu thật thông minh!”

Máy phiên dịch đã phổ cập toàn tinh hệ, chỉ cần đeo nó lên là có thể câu thông không ngại, cho nên người hiện đại rất ít ai nguyện ý đi học tập ngoại ngữ. Thiếu niên tinh thông mười tám ngoại ngữ đích thật là thành tựu rất giỏi, nhưng càng khiến người ta khâm phục chính là cậu học được chúng chỉ tốn hai tháng thời gian. Nhân loại trải qua ưu hoá gen trở nên càng cường tráng càng thông minh, nhưng thông minh đến loại trình độ như thiếu niên lại ít càng thêm ít. Phàn Triệu nói cậu là con cưng của thượng đế, lời này một chút cũng không sai.

Cơ Trường Dạ trong lòng tràn đầy kiêu ngạo, lại xoa xoa cái đầu lông xù của quốc vương mới thả cậu ra.

Hữu Xu lưu luyến nhìn chủ tử một cái, lúc này mới đi về phía mười vị siêu sao. Chín người còn lại cậu không nhận ra, chỉ riêng Triệu Đào nghe nhiều nên thuộc. Triệu Đào năm nay sáu mươi tuổi, gia thế bối cảnh cực kỳ bất phàm, phụ thân là em trai của gia chủ Triệu gia, ở quân đoàn Đệ Tứ đảm đương chức vị quan trọng, bởi vì không có dị năng và tinh thần lực, thể chất cũng là cấp C bình thường, không thể không từ học viện quân sự chuyển tới hệ nghệ thuật, hiện nay bởi vì biểu diễn Tông Thánh đế mà cực hot.

Một người là Tông Thánh đế giả, một người là Tông Thánh đế thật, tình cảnh thú vị mười phần chọc cười Hữu Xu. Xưa nay cậu ở địa vị cao, vả lại mọi việc có chủ tử đảm đương, lại có một đám ủng hộ truy phủng, ở phương diện đạo lý đối nhân xử thế có vẻ thực non nớt, lại không chút nghĩ ngợi mà đi qua, đứng cùng Triệu ảnh đế, hào phóng vươn tay, “Triệu Đào chào anh, tôi rất thích xem «thiên cổ nhất đế», anh diễn

xuất rất tuyệt.”

Ở trước mặt camera, Triệu Đào đương nhiên sẽ không ném phong độ, nhìn như hòa ái dễ gần, đầu ngón tay lại nắm hờ chứ không buộc chặt. Một hậu bối gọi thẳng tên tiền bối, hơn nữa ngay cả vị trí đứng cơ bản cũng đều không hiểu, trực tiếp chen ảnh hậu Mary Rendell đi, hình ảnh này chỉ cần truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ thu nhận người xem thóa mạ. Tham gia xong tiết mục lần này, kiếp sống giải trí của An Hữu Xu trăm phần trăm sẽ mất, thật sự không cần so đo với cậu ta.

Triệu Đào có thể nghĩ thông suốt, Mary tự nhiên cũng vậy, hơi tránh ra một vị trí, ôn nhu cười nhạt với thiếu niên.

Hữu Xu không phải kẻ ngốc, sao có thể bị diễn xuất hoàn mỹ của hai người che đậy, gần như lập tức liền nhận thấy được ác niệm tràn ngập toàn trường. Nhưng vậy thì tính sao, cậu là người có chủ tử, dù đàm thủng trời thì chủ tử cũng có thể bọc được, không cần nhìn ánh mắt người khác. Cơ mà trước đó, cậu còn phải theo đuổi chủ tử tới tay mới được, quan hệ thần tượng và fan cũng không phải thứ cậu muốn.

Đây là một tiết mục mạo hiểm, kỳ hạn ba tháng, cho nên phải trong vòng ba tháng thu phục chủ tử. Nhưng mà giữa sân có mười một người, đều cần chủ tử chiếu cố, lực chú ý có thể phân đến ít càng thêm ít. Nếu biểu hiện quá mức hoàn mỹ, mỗi một nhiệm vụ đều thoải mái qua cửa, được chủ tử tán dương đồng thời cũng sẽ mất đi cơ hội tiếp xúc thân mật với hắn.

Không được, phải biểu hiện ngốc một chút, yếu một chút, thường thường đi cầu giúp đỡ hoặc thỉnh giáo chủ tử mới có thể làm sâu sắc ấn tượng của hắn với mình. Nếu hắn không thích kẻ yếu, thì lúc sau có thể chậm rãi trở nên lợi hại, để hắn có được cảm giác thỏa mãn khi giáo dục có cách... Hữu Xu kẹp giữa ảnh đế và ảnh hậu một chút cũng không cảm thấy không được tự nhiên, ngược lại bắt đầu định ra kế hoạch công lược, thường thường ngẩng đầu cười ngọt ngào với chủ tử.

Cơ Trường Dạ thấy cậu trực tiếp đứng ở bên cạnh Triệu Đào, còn chủ động bắt tay, ánh mắt không khỏi trầm xuống một chớp mắt.

Có lẽ nên gia tăng một phân đoạn đào thải cho tiết mục, cửa thứ nhất liền đưa Triệu Đào về thủ đô tỉnh, miễn cho Hữu Xu bị nguy quân tử này lừa gạt. Nghĩ như vậy, hắn dẫn dắt mọi người đi lên tỉnh hạm, bay đến tỉnh cầu MH9980. Hành trình ba mươi mấy giờ không phải tất cả đều trực tiếp lên trên mạng, để quảng cáo cho quân đoàn Đệ Nhất, Cơ Trường Dạ an bài mấy trận đấu cơ giáp vật lộn quyết liệt, các vị minh tinh cũng biểu diễn tài nghệ, trình độ phấn khích này làm bùng nổ toàn internet, ratings sắp vượt qua kỷ lục cao nhất lịch sử.

Hữu Xu thổ lộ với Cơ Trường quân, lại chen ảnh đế và ảnh hậu đứng ở chính giữa, hành vi không lễ phép chọc cho người xem giận dữ, fan các nhà lại càng chen bạo trang cá nhân của cậu, để lại rất nhiều ô ngôn uế ngữ. Ngắn ngủn nửa giờ, ngoại hiệu mới của cậu liền ra lò —— da mặt dày đệ nhất.

Da mặt Hữu Xu quả thật đủ dày, biểu diễn tài nghệ vừa mới bắt đầu liền chen đến bên cạnh chủ tử ngồi, bất luận đạo diễn xua tay như thế nào cũng không chịu động đậy. Mary Rendell vốn được an bài ngồi ở bên cạnh Cơ trường quân có phong độ tốt hơn nữa thì cũng nhú nhú mày, nhìn về phía bên trái tướng quân, phát hiện Triệu Đào đã ngồi vững vàng, đành phải ủy ủy khuất khuất mà ngồi xuống kế An Hữu Xu.

Quốc vương thân mến quả nhiên vừa kiêu ngạo lại cường thế, cũng không để người khác vào mắt, chỉ riêng đối mặt với mình mới có thể lộ ra một mặt mềm mại đáng yêu, nhiệt tình như lửa, quả thực là tình nhân hoàn mỹ chỉ trong ảo tưởng mới có thể xuất hiện. Cả người Cơ Trường Dạ đều nhẹ nhàng, chỉ có cánh tay bị quốc vương trộm ôm là trầm trọng như sắt. Hắn làm bộ dùng ánh mắt dò hỏi nhìn lại, “Làm sao vậy?” Thân mến, kỳ thật cả người em nhào vào trong ngực anh cũng được.

Hữu Xu chớp mắt, “Em muốn tâm sự chuyện anh em Lâm gia với anh.” Đây là đề tài chung mà cậu thật vất vả tìm được.

Cơ Trường Dạ ghé sát lỗ tai, “Đừng lo lắng, cho tới bây giờ tôi chưa từng muốn cướp đoạt Dị Quỷ. Chẳng sợ nó hủy, chúng ta vẫn còn có thể làm bạn đúng không? Tôi sẽ không lợi dụng em làm bất cứ chuyện gì, lại càng sẽ không làm em bị tổn thương, xin em tin tưởng tôi.” Nếu quốc vương không muốn bại lộ thân phận, hẳn sẽ giả bộ cái gì cũng không biết. Cậu là ai, đến từ chỗ nào, những việc này đều không quan trọng, quan trọng là hiện tại cậu sống động ngồi ở bên cạnh mình, tương lai cũng cùng mình kết bạn đồng hành.

Nếu ngay cả chủ tử cũng không thể tin tưởng, mình còn có thể tin tưởng ai? Trước đó, Hữu Xu quả thật mang lòng đề phòng với Cơ tướng quân, hiện tại thì băn khoăn gì cũng mất. Cậu lắc lắc cánh tay cường tráng của tướng quân, nhỏ giọng nói, “Em tin tưởng anh. Chúng ta bây giờ là bạn đúng không?” Tương lai nhất định sẽ trở thành bạn trai!

“Đúng, là bạn.” Tương lai nhất định sẽ trở thành bạn trai.

Vào giờ khắc này, hai người tâm hữu linh tê, nhìn nhau cười. Camera đem hình ảnh phát sóng ra ngoài, không ít người xem có lý trí bị đánh động, bình luận nói hai người nhìn qua rất xứng đôi, nếu An Hữu Xu không phải phế vật thể chất cấp F, lại có một xuất thân thật cao quý, có lẽ còn có vài phần khả năng với Cơ tướng quân.

Liên lụy giữa Dị Quỷ và quân đoàn Đệ Nhất đã sớm huyền ảo mọi người đều biết, cho nên hai người cũng không tận lực đè thấp tiếng nói. Mary và Triệu Đào lúc này mới nhớ tới, An Hữu Xu đã từng ký kết di chúc, nói là muốn đem Dị Quỷ tặng cho Lâm Đức Hải, mà Lâm gia là dưới trướng Cơ tướng quân. Hóa ra bắt đầu từ khi đó bọn họ đã có liên hệ, khó trách tướng quân phá lệ khác biệt với An Hữu Xu.

Nghĩ rõ ràng việc này, không ít người tâm bình khí hòa, nhưng cũng có người dây dưa không bỏ. Mary xuất thân từ quân đoàn Đệ Tam của gia tộc Rendell, bởi vì là chi thứ, cho nên không chiếm được bao nhiêu tài nguyên. Kỳ thật cô ta cũng không phải kẻ yếu không có dị năng và tinh thần lực, thể chất cũng là cấp D giống như bên ngoài biết được. Hoàn toàn ngược lại, cô ta có tinh thần lực cấp SS, bởi vì có thể phóng ra ngoài để công kích, được xác định là dị năng giả tinh thần hệ. Nhưng dịch cải thiện thể chất cường hóa gen rất trân quý, nhà chính không nguyện ý cung cấp, mà dùng sau khi trưởng thành lại gần như không có hiệu quả gì, thế cho nên chậm trễ tiền đồ cô ta.

Để mở mày mở mặt, cũng để có được lợi thế chèn ép nhà chính, đối với Cơ tướng quân cô ta là tình thế bất buộc. Trước đó, cô ta cũng không cảm thấy An Hữu Xu ngu xuẩn này sẽ trở thành chướng ngại vật của mình, hiện tại lại cảm giác nguy cơ mọc thành bụi. Tướng quân rất đặc biệt với cậu ta, chẳng sợ ở trước mặt cả trăm camera cũng luyến tiếc dời ánh mắt khỏi người cậu ta, giống như trên trời dưới đất chỉ có thể nhìn thấy một mình cậu ta.

Cô cũng không rộng lòng giống người khác, cho rằng sau khi đại mạo hiểm bắt đầu có thể đối phó An Hữu Xu. Hiện tại cậu ta đã khiến cho Cơ tướng quân chú ý, chẳng lẽ tướng quân sẽ không che chở cậu ta sao? Chỉ có đem nguy hiểm bóp chết ở trạng thái manh nha mới là an toàn nhất, chuyển lữ trình này An Hữu Xu tuyệt đối không thể đi, cậu ta vốn là người dư thừa.

Nghĩ như vậy, Mary lộ ra tươi cười tự nhiên hào phóng, chọc cho nhóm fan đồng loạt bênh vực thần tượng.

“Mary của chúng ta thật đáng thương, nổi tiếng như vậy, lại bị một tiểu võng hồng đoạt vị trí. Nếu là tôi, tôi mới cười không nổi đâu!” Có người oán giận.

Còn có người mắng, “Mary, đứng lên tát cho bạt tai đi! May mắn đây là đang trong vũ trụ, không phải thủ đô tinh, nếu không An tiện nhân sẽ bị người ta tươi sống đánh chết! Tôi lớn như vậy còn chưa từng thấy qua người càng không muốn mặt hơn so với cậu ta đâu!”

“Cậu ta muốn quyến rũ Cơ tướng quân đến điên rồi, ngay cả hai vị tiền bối có nhân mạch và quyền thế nhất cũng dám đắc tội. Chờ lữ hành lần này chấm dứt, cậu ta khẳng định không lẫn lộn tiếp ở giới giải trí được. Thật sự cho rằng Cơ tướng quân nói nhiều mấy câu, cho thêm vài khuôn mặt tươi cười với cậu ta chính là coi trọng cậu ta hả? Hôn nhân đồng tính luyến ái mặc dù là hợp pháp, nhưng mà loại thể gia siêu nhất lưu giống như Cơ gia cũng sẽ không tiếp nhận một nam chủ mẫu, lại không sinh được con!”

“Đúng vậy, mấy người nhìn năm đại gia tộc xem, gia chủ nhà ai cưới nam nhân? Loại tiện nhân muốn cái gì cũng không có giống như An Hữu Xu, làm sủng vật cho tướng quân cũng không có tư cách!”

Những tiếng mắng như thể tràn ngập internet, không chỉ fan của tướng quân, ảnh đế, ảnh hậu gia nhập vào, fan của tám siêu sao còn lại cũng dùng ngòi bút làm vũ khí, hết sức nhục nhã. Hữu Xu bị xem thành công địch toàn dân, trong hơn trăm tỷ fan không mấy người thật lòng thích cậu, còn lại tất cả đều là anti fan.

Quốc vương an vị bên cạnh mình, Cơ Trường Dạ căn bản không cần thông qua web cá nhân giao lưu với cậu, nhìn thấy một câu lại một câu chửi rửa nhấc cho Hữu Xu, hấn mở trí não, dứt khoát lưu loát xóa đi web cá nhân. Hữu Xu đang trộm ngấm hấn, thấy thế cũng nhìn về phía trí não của mình.

“Em cũng xóa đi.” Hấn nắm chặt cổ tay thiếu niên tiến hành thao tác, thực nhanh thông qua xét duyệt xóa bỏ, an ủi, “Mấy nhàn ngôn toái ngữ đó không cần quan tâm. Chúng ta sống vì mình, không phải sống vì người khác.”

“Ừm. Kỳ thật em một chút cũng không quan tâm.” Hữu Xu lộ ra hai má lúm đồng tiền ngọt ngào.

Cơ Trường Dạ tay ngứa tim cũng ngứa, nhìn không được chột má lúm đồng tiền vài cái, lại vỗ vỗ mái đầu lông nhung nhung của cậu, lúc này mới thấp giọng cười. Hình ảnh bị camera tiếp sóng ra ngoài, chọc cho nhóm bình xịt đồng loạt học máu. Tướng quân quả nhiên thực cuồng ngạo, trang web mới vừa chứng thực siêu cấp VIP nói bỏ liền bỏ, một chút cũng không đem quảng đại dân chúng xem ở trong mắt. Hấn không sợ kêu gọi anti sao? Không sợ rộ fan sao? Không sợ bị dùng ngòi bút làm vũ khí sao?

Được rồi, hấn còn thật sự không sợ. Thân là chiến thần đế quốc, hấn không cần nhân nhượng bất luận kẻ nào, cũng không cần hòa theo bất luận kẻ nào. Hấn muốn làm gì liền làm đó, muốn ở cùng với ai liền ở cùng người đó, đừng nói người ngoài không có đường sống để xen vào, cho dù là tộc lão Cơ gia và cấp cao quân đoàn Đệ Nhất cũng chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh.

Đầu năm nay người thiếu ngược nhiều lắm, dân mạng trước đó hùng hùng hổ hổ hiện tại tập thể gào thảm, mãnh liệt yêu cầu tướng quân khôi phục lại số liệu trang web, mà còn cam đoan không nói bậy một câu về An Hữu Xu. Chỉ tiếc mất đi chỗ giao lưu, tiếng hô của bọn họ vĩnh viễn không cách nào truyền đạt vào tai tướng quân, trước đó ầm ĩ đến oanh oanh liệt liệt, cuối cùng lại rơi vào kết thúc thảm đạm.

Sắc mặt Mary càng thêm trắng bệch, vài vị siêu sao còn lại cũng biểu tình cổ quái. Đây là “xung quan giận dữ vì lam nhan” trong truyền thuyết sao? Khi tướng quân thành lập web chỉ chú ý An Hữu Xu, sau khi xóa bỏ cũng cường ngạnh đem trang web của cậu ta đóng cửa, loại hành vi này tương đương buộc mình với An Hữu Xu cùng một chỗ, không khiến người ta nghĩ nhiều cũng khó. Giữa hai người nhất định có mờ ám!

“Xin lỗi, thân thể tôi có chút không thoải mái, có thể về phòng trước không?” Mary lắc la lắc lư đứng lên, khom lưng tạ lỗi với mọi người.

Đạo diễn thấy sắc mặt cô quả thật không tốt, vì thế nhanh chóng bảo trợ lý đưa cô trở về. Cùng lúc đó, biểu diễn trên đài cũng kết thúc, mọi người dời bước đến phòng yến hội hưởng dụng cơm trưa phong phú. Cơ tướng quân và mấy vị tướng lãnh cao cấp tự nhiên ngồi ở bàn chính, những người còn lại phân tán các nơi.

“Nhìn kia, cậu ta lại muốn đi qua, da mặt thật dày! Tướng quân tính cách ôn hòa, đại khí hào sảng, không keo kiệt cho cậu ta vài phần mặt mũi. Phàn Triệu chính là tính tình hung bạo, không biết sẽ chửi cậu ta như thế nào đâu!”

Trực tiếp hôm nay đã chấm dứt, camera cũng đều đã tắt đi, các vị siêu sao không cần giữ hình tượng tốt đẹp nữa, tốp năm tốp ba ghé vào nhau nói chuyện phiếm. Lời này là vương tử tình ca Jessica nói, anh trai hấn ở quân đoàn Đệ Nhất đảm nhiệm chức vị quan trọng, đối với người bên cạnh tướng quân tương đối hiểu biết. Mọi người cũng đều rõ ràng bối cảnh của hấn, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm An Hữu Xu, chờ mong trò hay kế tiếp.

Nhưng mà hình ảnh lại hoàn toàn không giống tướng tượng của bọn họ, các quân quan cấp cao vốn nên cao cao tại thượng lại liên tiếp đứng lên, đầu tiên là nghiêm hành lễ, sau đó thận trọng vươn tay bắt tay với thiếu niên, trên mặt mang biểu tình kính sợ.

“Có thể gặp mặt ngài trong hiện thực thật sự là may mắn ba đời!” Phàn Triệu co quắp vạ phần mà nói.

Hữu Xu tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, nhưng không luống cuống, lúc vươn tay nắm lấy, cảm tự nhiên khê nâng, có vẻ cao quý mà lại kiên cường. Mấy ngàn năm sống xa hoa đã đủ bồi dưỡng cậu thành quý tộc chân chính.

“Chào quốc... chào An tiên sinh! Tôi là trưởng ban quân bị Cơ Hưng, em họ tướng quân. Về sau xin ngài

chiều cổ nhiều hơn.” Lại một quan quân tuổi trẻ anh tuấn tiến lên bắt tay, hai má bởi vì kích động mà trướng đến đỏ bừng.

Hữu Xu cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng thân nhiên nhận. Càng nhiều người đi tới muốn bắt tay với quốc vương vĩ đại, lại bị tướng quân đánh vỡ bình giấm chua đẩy ra, trầm giọng nói, “Đều ngồi đi, từng bước từng bước báo tên là được.” Dứt lời kéo thiếu niên đến bên cạnh mình, ôn nhu dặn dò, “Thừa dịp còn nóng ăn, đừng để ý đến bọn họ. Đây là số liên lạc của tôi, em nhớ kỹ trước, đợi lát nữa tôi mang em đi thăng cấp quyền hạn trí não, về sau có việc có thể tùy thời tìm tôi.”

Hữu Xu vội vàng đưa số của chủ tử vào trí não, trong lòng mỹ mãn. Mấy bàn siêu sao còn lại đầu tiên là trộn mắt cứng lưỡi, sau lại ghen ghét muốn điên, cuối cùng nhiều lần suy nghĩ: An Hữu Xu đến tột cùng là lai lịch gì, lại khiến nhóm cấp cao quân đoàn Đệ Nhất tôn sùng như thế, biểu tình sợ hãi và ánh mắt kích động cúng bái cũng không giống làm bộ.

Hết chương 138

139. Chương 139

Ba mươi mấy giờ hành trình kết thúc, sau khi phi thuyền tiến vào tầng khí quyển liên lơ lửng trên trời cao, quan sát tinh cầu xinh đẹp được bao vây bởi màu lam và màu lục này. Tinh cầu này còn rất trẻ tuổi, vẫn chưa tiến hóa ra sinh mệnh thể cấp cao có được trí tuệ, nhưng chủng loại dã thú cũng rất nhiều, hơn nữa xác định nguy hiểm đều trên cấp A. Nếu không có Cơ tướng quân bỗng nhiên gia nhập, tổ tiết mục tuyệt đối sẽ không đồng ý lựa chọn tinh cầu này làm địa điểm quay phim, vậy quá nguy hiểm.

Phần lớn những người phát triển ở giới diễn nghệ đều có thể chất chênh lệch, không cách nào lấy được nhiều ít thành tựu ở lĩnh vực khác. Trong mười vị siêu sao tham diễn lần này chỉ có ba vị có tinh thần lực, lại đều không có dị năng, nếu như không có quân đội đi theo, có lẽ vĩnh viễn không thể quay về thủ đô tinh.

Trên trăm camera lơ lửng ở không trung, đem biểu tình hoặc khẩn trương hoặc chờ mong của nhóm siêu sao tiếp sóng ra ngoài. Làm khách quý đặc biệt, cũng làm người dẫn đội, Cơ tướng quân đang phát biểu. Trước khi tiết mục bắt đầu, hẳn phải đem quy tắc giải thích rõ ràng, chính là lần mạo hiểm này không được mang theo bất luận công cụ hiện đại hoá gì, ví dụ như súng laser, nhẫn không gian, bao con nhộng lều trại vân vân, hết thảy nhiệm vụ chỉ có thể dựa vào hai tay hai chân và trí tuệ của mọi người đi hoàn thành, thậm chí ngay cả tinh thần lực và dị năng cũng không thể sử dụng, trừ khi gặp gỡ tình huống sống còn.

Một khi có người trái với quy tắc, tổ tiết mục sẽ lập tức đưa hắn về thủ đô tinh. Tướng quân thiết trí một giải thưởng lớn thần bí ở điểm cuối, người đầu tiên có được nó, cũng được một ngàn vạn điểm tín dụng tiền thưởng.

Đối với mấy siêu sao một năm thu vào trên một triệu thậm chí mười triệu, trăm tỷ mà nói, một ngàn vạn không tính là nhiều, nhưng “giải thưởng lớn thần bí” lại sinh ra lực hấp dẫn thật lớn đối với bọn họ. Đây chính là lễ vật tướng quân tự mình chuẩn bị, khẳng định không giống người thường, nếu như là ước hẹn hoặc đi ăn tối với tướng quân, vậy thì càng tốt.

Nhìn thấy mọi người xoa tay, nóng lòng muốn thử, chỉ mình quốc vương nhìn mình chăm chăm, giống như cũng không cảm thấy phần thưởng hoặc tiền thưởng quan trọng hơn mình, trong mắt Cơ Trường Dạ nhanh chóng hiện lên một chút ý cười. Hắn chỉ vào ngoài cửa sổ nói, “Độ cao hiện tại so với mặt biển là một vạn năm nghìn mét, chúng ta từ nơi này nhảy xuống.”

“Cái gì? Nhảy xuống? Chẳng lẽ không chờ phi thuyền đáp xuống hoặc ngồi tàu bay sao?” Có người kinh hô.

“Chủ đề kỳ này là sinh hoạt nguyên thủy, cho nên chúng ta áp dụng phương thức đáp xuống nguyên thủy nhất, nhảy dù.” Cơ Trường Dạ bảo thuộc hạ lấy ra mười một cái dù, tiếp tục nói, “Nhảy dù là vận động hạng nhất thời kì trung cổ, là việc nhóm mạo hiểm gia yêu nhất. Lúc ấy độ cao an toàn là 5000 mét, nhưng chúng ta đều là nhân loại đã ưu hoá gien, có thể chống đỡ được thiếu dưỡng khí và giá lạnh xâm nhập, cho nên đem độ cao điều chỉnh đến 15000 mét. Đây dù sao cũng là lần đầu tiên mọi người tiếp xúc nhảy dù, không biết nên điều chỉnh phương hướng và tốc độ như thế nào, cho nên tôi sẽ an bài một người hợp tác cho mọi người, để bọn họ cùng mọi người nhảy xuống. Yên tâm, giữa không trung có tàu bay tùy thời đợi mệnh, sẽ không để cho mọi người ngã chết.”

Dưới sự giải thích của tướng quân, tổ đạo diễn đồng thời đem video nhảy dù vận động chiếu trên máy truyền tin. Các vị siêu sao cả kinh trợn mắt há hốc mồm, người xem cũng đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Đối với phi hành, người hiện đại cũng không xa lạ, nhưng đây là dưới tiền đề có tàu bay, phi hạm, xe bay, phi hành khí, còn thật sự chưa có ai nếm thử việc buộc một khối vải trên người mình làm dù, từ hơn vạn thước trên không rơi xuống. Đây không phải là muốn chết sao?

“Nhân loại thời kỳ trung cổ thật vĩ đại!” Nhà violon Phương Hiểu Đình tự đáy lòng cảm thán, chọc cho Hữu Xu không biết nên khóc hay cười.

Cơ Trường Dạ cầm lấy một cái máy phân hình nói, “Trước khi mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt, xin giao vật phẩm không gian trên người ra đây. Ngoại trừ trí não, ai cũng không được mang theo sản phẩm công nghệ cao, nếu không sẽ bị đào thải.”

Mọi người lần lượt từng người tiến lên giao không gian, sau đó mang tâm tình kích động khó hiểu tiếp thu tướng quân xem xét. Hắn cũng không đụng chạm bất luận kẻ nào, chỉ vươn tay khi nghe thấy tiếng cảnh báo, mệnh lệnh, “Giao ra đây.” Biểu tình lãnh khốc, tiếng nói trầm thấp mà lại hùng hậu kia, quả thực làm người ta không cách nào kháng cự. Không người nào dám tư tàng đồ vật, bị hắn lạnh lùng thoảng nhìn liền ào ào đổ ra rất nhiều thứ, đồ trang điểm, đồ ăn vật, vũ khí, công cụ, rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có.

Khán giả nhìn xem mà vui vẻ, đều nói hóa ra siêu sao còn có một mặt giáo hoạt như vậy, thật đáng yêu, đến phiên Hữu Xu lại bĩu môi liếc mắt, chỗ nào chỗ nấy đều nhìn không vừa mắt. Tiểu tiện nhân này thể chất kém cỏi nhất, mới cấp F, ngay cả nhân loại trung cổ cũng không bằng, nhảy dù từ trên cao hơn một vạn mét, xem cậu ta chết như thế nào!

Hữu Xu đi đến trước mặt chủ tử ngoan ngoãn mở hai tay ra, nghiêng đầu, mắt chớp chớp, bộ dạng vừa nhu thuận lại đáng yêu. Cơ Trường Dạ đã sớm dùng sức tưởng tượng lột sạch quần áo thiếu niên, trên mặt lại nghiêm trang chứng chạc. Chỉ có hắn biết, dưới lớp vải rất nặng che giấu một thân thể xinh đẹp mà lại mềm dẻo như thế nào, nó ónh nhuận sáng bóng giống như bảo châu và xúc cảm trắng mịn giống như ngọc thạch, khi nó nở rộ trong chất lỏng màu hổ phách, ngay cả loài hoa xinh đẹp nhất địa ngục cũng so ra thất

sắc.

Cảnh đẹp trong quan tài thủy tinh nhất nhất hiện lên trong óc, khiến Cơ Trường Dạ miệng khô lưỡi khô, huyết mạch trương lớn. Hắn kéo kéo cổ áo, lại dùng tinh thần lực áp chế dục hỏa rục rịch, lúc này mới tiếp nhận vật phẩm không gian thiếu niên đưa đến, đặt trong két bảo hiểm, sau đó giờ máy phân hình lên kiểm tra.

Tiếng cảnh báo mỏng manh truyền đến, hắn xốc áo sơ mi tuyết trắng của thiếu niên lên, hỏi, “Bên trong giấu cái gì?” Cái gì cũng không giấu, trên thực tế đó là một cục áo kim loại, điểm này Cơ tướng quân đương nhiên biết, hắn chỉ là muốn mượn cơ hội nhìn eo nhỏ của thiếu niên một cái mà thôi.

Hữu Xu dùng bàn tay che rốn, hai má hơi hơi đỏ lên. Tuy rằng cậu giao vật phẩm không gian lên, nhưng lại buộc hầu bao ở bên hông, lo lắng bị điều tra ra. Cơ Trường Dạ tự nhiên biết hầu bao cũng là một loại vật phẩm không gian, phát hiện cảm xúc khẩn trương của thiếu niên, khước miệng nhanh chóng cong cong, sau đó ra vẻ nghiêm túc đem đầu ngón tay luồn vào khe hở giữa hầu bao và làn da, kéo ra bên ngoài, “Sao ở bên hông buộc một vòng vải? Cởi ra để tôi xem xem.”

Hữu Xu chỉ đành cởi hầu bao đưa qua. Cơ Trường Dạ qua loa kiểm tra một lần, không phát hiện vấn đề, tự tay buộc về cho thiếu niên, lại bảo cậu xoay người, đem cậu từ đầu đến chân sờ soạng một lần, còn trọng điểm đào đào hai túi quần phía sau cậu. Một đám cấp dưới bị hành vi công nhiên ăn đậu hũ của tướng quân làm chấn kinh rồi, trong lòng yên lặng phun tào: tướng quân, vai quốc vương có mượn mà không? Eo nhỏ có tinh tế không? Mông có phải rất cong không? Hai chân thẳng tắp không? Đã một phút đồng hồ, ngài nên sờ đủ đi? Còn không dừng lại thì bọn thuộc hạ lo lắng đũng quần ngài sẽ lộ tẩy đấy.

Cơ Trường Dạ quả thật có chút không đè nén được khô nóng ở bụng, một lần nữa xoa xoa mông nhỏ đầy thịt, mềm mại của thiếu niên, khoát tay nói, “Không có vấn đề, trở về đi.”

Khán giả canh ở trước máy truyền tin mơ hồ, hỏi nhau, “Tướng quân ai cũng không soát, chỉ soát An Hữu Xu, hơn nữa còn dài đến một phút ba mươi giây, từ đầu đến chân sờ soạng mấy lần. Hắn là đặc biệt hoài nghi cậu ta, chứ không phải cố ý chiếm tiện nghi đi?”

Có người cắn nát răng đáp, “Đương nhiên không phải, tướng quân của chúng ta chính trực như vậy, cảm dục như vậy, làm sao có thể cố ý chiếm tiện nghi An Hữu Xu. Bằng thân phận của hắn muốn dạng mỹ nhân gì không có, cần phải coi trọng một gốc cây khô quắt à.” Bởi vì camera bị tinh thần lực của tướng quân dẫn dắt ra bên ngoài, cũng không có quay được dáng người thiếu niên, nếu không thì sẽ khiến mọi người hiểu rõ cái gì gọi là “mặc quần áo lộ gầy, cởi quần áo lộ thịt”.

Hữu Xu đã quen cuộc sống an nhàn sung sướng, trên người căn bản không có cơ bắp gì, hơn nữa khung xương nhỏ, thịt lại đều đặn, sờ lên phá lệ mềm mại trơn nộn. Nghĩ một ngày nào đó có thể đem thân thể xúc cảm tuyệt hảo này ôm vào trong ngực đi vào giấc ngủ, đũng quần Cơ tướng quân lại chặt hơn ba phần.

Hắn lấy lại bình tĩnh, lúc này mới gọi người tham diễn kế tiếp. Đây là giọng ca chính thiếu nữ thiên đoàn Ruth, học theo bộ dạng An Hữu Xu mở hai tay ra, không thể chờ đợi được mà chờ bị tướng quân soát người. Lúc này cô ta giấu rất nhiều thứ, ngay cả trong giày cũng có, đủ cho tướng quân sờ thật lâu. Nhưng mà tướng tượng rất phong phú, hiện thực rất kinh khủng, tướng quân chỉ là một lần lại một lần dùng máy

phân hình kiểm tra, sau đó một lần lại một lần mệnh lệnh, “Giao ra đây!” Căn bản không muốn chạm một đầu ngón tay cô ta.

Hai má Ruth đỏ lên, có vẻ xấu hổ mà lại ủy khuất, không thể không đem vật tư tàng trữ vào trong rừng nhỏ, khi trở lại đội ngũ hung hăng trừng mắt nhìn An Hữu Xu một cái. Trên mạng lần thứ hai xoát rất nhiều bình luận, có người cười nhạo Ruth ý nghĩ kỳ lạ, có người chỉ trích tướng quân không biết thương hương tiếc ngọc, còn có người thề son thề sắt nói, “Tôi xem như đã nhìn ra, Cơ tướng quân thích An Hữu Xu!”

Lâm Đức Hiên mỗi ngày xem trực tiếp nhịn không được, like bình luận này, khiến cho đế quốc một mảnh ồ lên. Ngay cả thuộc hạ của tướng quân cũng công khai tỏ vẻ ủng hộ, có thể thấy bình luận có tính chân thực nhất định. Chiến thần đế quốc lại là loại trình độ thưởng thức này ư? Rất làm người ta thất vọng!

Có người nói tướng quân mắt lác, phải đi khám mắt. Còn có người nói tướng quân đầu óc nước vào, phải uống thuốc. Lâm Đức Hiên nhất nhất hồi âm, “Một ngày nào đó mấy người sẽ biết, mắt lác và đầu óc nước vào là mấy người, mà không phải tướng quân.” Trên mạng nhất thời nhắc lên một mảnh khẩu chiến.

Khi bên ngoài nháo đến ồn ào huyền ảo, ratings cũng một đường xông lên mây, kiểm tra rất cuộc hoàn tất, quan quân đi theo đem bao dù nhất nhất phân phát xuống, sau đó đứng ở bên cạnh tướng quân chờ đội phân phối. Để sinh động không khí, người chủ trì cười hì hì hỏi, “Mọi người muốn cùng ai hợp tác nhảy dù nhất?”

“Đương nhiên là Cơ tướng quân!” Mọi người không hẹn mà cùng trả lời.

Hai mắt Hữu Xu trợn lên, trong lòng không thoải mái cực kỳ. Lần này tình địch của cậu hơi nhiều, còn phải cẩn thận đối phó, nhất là Mary Rendell, bắt đầu từ ngày hôm qua liền không đúng lắm, luôn dùng một loại ánh mắt âm trầm nhìn mình chằm chằm. Cô ta mặt ngoài nhìn qua là một người thường, nhưng vô ý thức phát ra khí cơ lại không giấu diếm được cảm giác của Hữu Xu, đây là một dị năng giả tinh thần hệ, hơn nữa cấp bậc không thấp.

Bên kia, người chủ trì còn đang khuấy động không khí, “Tướng quân, tất cả mọi người muốn cùng ngài hợp tác, vậy phải làm sao bây giờ? Nếu để chính ngài chọn, ngài sẽ chọn ai?”

Cơ Trường Dạ cười nhìn về phía thiếu niên, “Đương nhiên sẽ chọn An Hữu Xu.”

Biểu tình ghen khuất của Hữu Xu nháy mắt chuyển thành dương quang xán lạn, lập tức chạy đến bên cạnh chủ tử ôm một cánh tay hắn. Người chủ trì cười đến ngả nghiêng, vội vàng nói, “Đội lát nữa nào, hình như bạn học An không nghe hiểu ý của tôi. Tôi là nói nếu, không phải thật sự để tướng quân chọn.”

“Vậy mấy người chuẩn bị chia thế nào?” Lúm đồng tiền bên má Hữu Xu phai nhạt, lập tức thu hoạch được cái vuốt ve ôn nhu của chủ tử. Hai người một cúi đầu chăm chú nhìn, một ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt tràn đầy tươi cười dịu dàng thấm thiết, hình ảnh vô cùng động nhân.

Người chủ trì cảm thấy mình có chút dư thừa, vì tiến trình tiết mục chỉ dành kiên trì nói tiếp, “Để thể hiện công bằng đương nhiên là do rút thăm quyết định. Trong hộp này có mười một quả cầu, chỉ có một quả là màu đỏ, còn lại đều là màu trắng. Nếu ai có thể chọn được màu đỏ, người đó có thể hợp tác với tướng quân. Lại nói, tướng quân vì sao ngài lại lựa chọn An Hữu Xu, bởi vì cậu ấy yếu nhất, cần chiếu cố nhất à?” Một vấn đề cuối cùng cực đại trấn an trái tim chua lòn của người tham diễn và khán giả.

“Nếu tôi nói tôi nhất kiến chung tình với An Hữu Xu, mọi người có tin không?” Cơ Trường Dạ mỉm cười.

“Không, không tin.” Người chủ trì cảm thấy mình nhất định xuất hiện huyền thính. An Hữu Xu chẳng những là phế vật về thể chất, hơn nữa vừa không có xuất thân cao quý cũng không có học thức phong phú, còn thực không biết cách đối nhân xử thế, toàn thân quả thực tìm không thấy nửa cái ưu điểm. Cậu ta căn bản không xứng với tướng quân, tựa như cỏ dại không xứng với đại thụ che trời, bọn họ thậm chí không cách nào sống ở cùng một góc độ.

“Tướng quân thật biết nói giỡn.” Nhóm siêu sao mặt ngoài trên tức, trong lòng lại phập phồng bất định.

Hữu Xu giơ tay lên đáp, “Tôi tin tưởng!” Rốt cuộc đổi thành chủ tử nhất kiến chung tình với mình, trong lòng cậu miễn bàn bao nhiêu đắc ý, nếu không trộm nắm chặt một mảnh góc áo chủ tử, sợ là sẽ bay lên trời đi.

“Em tin tưởng là được.” Cơ Trường Dạ cười vỗ đầu thiếu niên, chuẩn bị trở về làm giấy hôn thú.

Hai người nhìn nhau cười, đem mọi người ở đây và người xem trên mạng ngược đến học máu. Bọn họ chết sống không chịu tin tưởng thứ mình tận mắt nhìn thấy, một lần lại một lần mà nhắc nhở tướng quân là nói giỡn, dù không phải nói giỡn cũng sẽ thực nhanh tỉnh táo lại. An Hữu Xu chính là phế vật thể chất F, một khi hoạt động mạo hiểm triển khai, cậu ta khẳng định sẽ làm đủ làm trò cười cho thiên hạ. Chờ tướng quân chịu đủ sự khiếp nhục và ngu xuẩn của cậu ta, thì sẽ thoát ra khỏi tình cảnh khinh suất này.

“An Hữu Xu không giữ được tướng quân, cậu ta rất hèn mọn! Cậu ta không xứng!” Loại ngôn luận này che trời lấp đất xuất hiện, ngay cả tộc lão Cơ gia cũng sôi nổi phát đến thỉnh cầu trò chuyện, sau khi liên tiếp bị cắt đứt chỉ có thể dùng tin nhắn báo cho vị hậu bối ưu tú này — nếu người khư khư cố chấp, sẽ mất đi quyền kế thừa quân đoàn Đệ Nhất. Phải biết người chính là thượng tướng, cách nguyên soái còn một bước xa. Gien ưu tú nhất Cơ gia phải tiếp tục kéo dài, người phải tìm một nữ nhân kết hôn và sinh con nối dòng, trừ cái này ra thì nuôi bao nhiêu tình nhân cũng được, nam nữ tùy ý.

Cơ Trường Dạ liếc trí não vài lần, biểu tình cười như không cười.

Hữu Xu hoàn toàn không biết gì về trở ngại giữa hai người, đang trộm từ sau lưng ôm vòng eo rắn chắc của chủ tử, hoàn toàn quên camera lơ lửng trên không trung có thể đem hành vi ăn đậu hũ của cậu quay lại. Từ việc này đến xem, hai người thật đúng là tuyệt phối.

Qua nửa phút, mọi người mới lục tục hoàn hồn. Người chủ trì không dám nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp lấy ra hộp đen rút thưởng, miễn cho tướng quân và bạn học An lại ném mấy miếng bom. Tướng quân nói nhất kiến chung tình với mi, con mẹ nó mi thể mà lại tin, da mặt còn dày hơn tầng khí quyển thủ đô tinh nữa!

“Muốn hợp tác với tôi không?” Cơ Trường Dạ cúi đầu nhìn quốc vương thân mến, thấp giọng ôn nhu, “Có lòng tin rút trứng quả cầu đỏ hay không?”

“Quả cầu đỏ là của em, anh cũng là của em.” Hữu Xu từ sau lưng vỗ nhẹ lưng chủ tử, giọng điệu tuy rằng bình thản, lại giấu diếm cường thế và chắc chắn.

Trên thế giới không có chuyện quốc vương làm không được, Cơ Trường Dạ yên tâm, đám người Phàn Triệu cũng yên tâm, trộm lấy ra máy phân hình từ trường quay lại tình hình trong hộp đen. Người chủ trì đem mười quả cầu triển lãm cho mọi người quan sát, xác định không có vấn đề liền chuẩn bị bỏ vào, lại nghe Phương Hiểu Đình nói, “Chậm đã, tôi có thể sờ quả cầu đỏ đánh chút vận khí hay không?”

Cô ta chỗ nào là đánh vận khí? Rõ ràng muốn đem tinh thần mình ẩn ký ở mặt ngoài quả cầu, để rút trứng. Đây là gian lận, nhưng trong tiết mục trước kia lại từng phát sinh tình huống tương tự, chỉ cần có thể rút trứng cầu, bất luận người tham diễn sử dụng thủ đoạn gì cũng có thể. Dân chúng đế quốc sùng bái cường giả, bạn đạt được thắng lợi chỉ có thể cho thấy bạn mạnh hơn người khác, chẳng những không tăng thêm chỉ trích, ngược lại vô cùng tôn sùng. Đó cũng là nguyên nhân bọn họ phản cảm An Hữu Xu như thế.

Người chủ trì do dự không quyết nhìn về phía tướng quân. An Hữu Xu là một phế vật, nếu đáp ứng liền xóa đi cơ hội vốn ít đến đáng thương của cậu ta, tướng quân có thể nổi giận hay không?

“Để cho cô ta sờ.” Cơ Trường Dạ gật đầu.

Phương Hiểu Đình vui mừng quá đổi, sau khi tiếp nhận cầu nhanh chóng khắc ẩn ký lên. Ngay sau đó, tất cả siêu sao đều đưa ra yêu cầu đồng dạng, cũng không quản mình có tinh thần lực hay không. Phàn Triệu nhìn chăm chăm hình phân tích từ trường, trong lòng âm thầm than thở: ngoại trừ năm người tra được trước đó, ngay cả Ruth và Chu Phương Phi cũng là dị năng giả tinh thần hệ, thật sự là thâm tàng bất lộ. May mắn kỹ thuật phân hình từ trường chỉ có quân đoàn Đệ Nhất mới nắm giữ, bên ngoài đều không hay biết, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không chủ động bại lộ.

Quả cầu vốn không hề có năng lượng dao động hiện tại đã biến thành màu lửa đỏ chói mắt, tinh thần lực của ai mạnh hơn, người đó có thể cắn nuốt ẩn ký của người khác. Mary Rendell hơi hơi cúi đầu, che lấp bóng tối ở chỗ sâu trong con người. Bởi vì tướng quân thời khắc chú ý An Hữu Xu, cô ta không tiện xuống tay, nhảy dù cũng là một cơ hội tốt. Bởi vì quá mức sợ hãi mà khiến trái tim bạo liệt, chết kiểu này xứng đôi với phế vật.

Quả cầu cuối cùng tiến dần đến tay Hữu Xu, cậu dùng thủ thuật che mắt bọc một tầng phệ linh phù, đang chuẩn bị giao cho người chủ trì, lại bị chủ tử tiếp nhận sờ soạng hai cái. Phàn Triệu nhìn chăm chăm hình phân tích không khỏi nhướn cao một bên lông mày, trong lòng cười đến sắp ngã. Cái sờ cuối cùng của tướng quân không đưa vào một chút tinh thần lực nào, mười vị siêu sao lại lộ ra biểu tình không dám tin lại tức giận bất bình, giống như nhận định tướng quân đang ra mặt giúp An Hữu Xu, cho nên lau đi ẩn ký của tất cả mọi người, thế cho nên rút thăm kế tiếp thật sự chỉ có thể dựa vào vận khí.

Nhưng mà sự thật là: sau khi quả cầu vào trong tay quốc vương đại nhân, màu lửa đỏ liền biến thành một màu gần như thuần đen. Tinh thần lực của cậu vượt xa bất cứ người nào, cho dù là tướng quân cũng không thể hủy diệt ẩn ký của cậu. Rõ ràng là một cự thú tinh tế lẩn vào đàn cừu, đám hồ đồ đó lại cho

rằng mình mới là cự thú, quốc vương là cừu, cũng không biết ngày chân tướng vạch trần, bọn họ sẽ lộ ra biểu tình hồng mắt như thế nào.

Càng nghĩ càng thú vị Phàn Triệu nhin không được nhếch khóe môi lên, đầy hưng trí mà nhìn chăm chăm Jessica tiến lên rút thăm đầu tiên. Hắn vươn tay sờ soạng, phát hiện mười quả cầu đều không có tinh thần dao động, không khỏi mang vài phần oán hận với tướng quân. Đây tỏ rõ là đang giúp An Hữu Xu gian lận, rất không công bằng! Không có năng lực liền rút đi, tới tham gia tiết mục mạo hiểm cái gì! Xuống mặt đất nhất định chinh chết cậu ta!

Quốc vương an an tĩnh tĩnh đứng ở một bên, hai mắt nhìn chăm chú hộp đen, dường như có thể nhìn thấu nó. Không, không phải dường như, cậu thật sự có thể nhìn thấu, bởi vì quả cầu màu đen kia theo tầm mắt cậu di chuyển mà di chuyển, mỗi lần đều tránh thoát Jessica sờ soạng. Chẳng sợ đã sớm biết quốc vương cường đại, Phàn Triệu vẫn sẽ trong lúc lơ đãng phát hiện mình nhìn thấy chỉ là một góc núi băng. Đây chính là hộp chế tạo từ hợp kim siêu cường, ngoại trừ máy phân hình từ trường, trên thế giới không có bất luận ánh sáng nào có thể xuyên thấu nó. Không, nếu độ dày lại tăng thêm một phân, ngay cả máy phân hình từ trường cũng không dùng được.

Tướng quân trợ giúp quốc vương làm bừa hả? Thật sự là chê cười. Nghĩ đến đây, Phàn Triệu bỗng nhiên có loại cảm giác ưu việt “mọi người đều say mình ta tỉnh”.

Kết cục đã sớm định trước, Jessica không thể bắt được quả cầu đỏ, kế tiếp mỗi một vị siêu sao đều uống công mà về. Cũng không biết cố ý hay là vô ý, bọn họ chen An Hữu Xu đến cuối cùng. Mary Rendell chủ động xếp thứ hai đếm ngược, sau khi mở lòng bàn tay ra là một quả cầu trắng, không khỏi tự nhiên hào phóng cười rộ lên, tựa như lòng không khúc mắc, lại khiến Cơ Trường Dạ nhú mày. Trực giác nói cho hắn biết tình huống không đúng, sau khi xem xét hình phân tích lại tìm không ra manh mối, đành phải để thiếu niên nóng lòng muốn thử đi lên rút thăm.

Máy phân hình từ trường là kỹ thuật quân sự cấp cao vừa nghiên cứu ra, hiện nay còn đang ở thời kỳ hoàn thiện, độ nhạy còn đợi đề cao, cho nên không thể bắt giữ được một sợi tơ tinh thần còn mảnh hơn sợi tóc mà Mary Rendell lưu lại. Nhưng Hữu Xu lại liếc mắt một cái khám phá. Tác dụng của sợi tơ tinh thần này vô cùng giống hôn dẫn, có thể khống chế một người, cũng có thể thần không biết quỷ không hay mà đưa đối phương vào chỗ chết. Nó thẳng tắp dựng đứng, giống một cây ngân châm, có thể nháy mắt đâm vào làn da, du tấu toàn thân. Nếu để nó theo máu tiến vào đại não hoặc trái tim, chỉ cần người thi thuật hơi chút thúc giục, có thể khiến não tử vong hoặc trái tim đột nhiên ngừng đập.

Hữu Xu vốn không thích người khác cướp đoạt chủ tử với mình, nhận thấy được thủ đoạn âm ngoan của Mary tự nhiên thật sự nổi giận, nhanh chóng lấy ra một khối linh phù dán ở lòng bàn tay, đem sợi tơ tinh thần kia quấn quanh đầu ngón tay, sau đó nhanh chóng lấy quả cầu đỏ ra. Người khác chỉ nhìn thấy cậu vói tay vào, sờ cũng không sờ đã lấy ra, lòng bàn tay rõ ràng nằm một quả cầu đỏ, toàn bộ quá trình chỉ tốn nửa giây, đây cũng quá nhanh đi!

Chẳng lẽ cậu ta là dị năng giả tinh thần hệ? Nhưng giải thích này không thông! Dị năng giả tinh thần hệ chỉ có thể cảm giác được ẩn ký mà người có cấp bậc thấp hơn mình khắc lên. Nói cách khác, nếu tướng quân để lại ẩn ký chỉ dẫn An Hữu Xu, cậu ta tuyệt đối không cảm giác được, trừ khi tinh thần lực của cậu ta còn mạnh hơn tướng quân. Về phần bản thân An Hữu Xu cũng có tinh thần lực, hơn nữa cường đại đến mức cắn nuốt ẩn ký của tất cả mọi người, suy nghĩ này mới vừa hiện lên đã bị bọn họ tập thể bóp tắt.

Không, trên thế giới căn bản không tồn tại người như thế, nhất định là vận khí! Các vị siêu sao vừa kinh nghi vừa thất vọng. Mary Rendell thì nhấc mí mắt, ngay cả nhìn cũng lười nhìn An Hữu Xu một cái, bất quá là một người chết, hoàn toàn không cần để ý.

Hữu Xu nắm quả cầu chạy đến bên cạnh chủ tử, vui rạo rức tuyên cáo, “Anh là của em!”

“Tôi vẫn luôn là của em.” Cơ Trường Dạ cười rộ, lập tức bám vào bên tai thiếu niên nói nhỏ, “Em cũng là của tôi.”

Hai má Hữu Xu đỏ bừng, đầu ngón tay lại như là đang quán chỉ, không ngừng xoay vòng. Trong lòng Cơ Trường Dạ có cảm giác, dùng tinh thần lực truyền âm, “Phát sinh chuyện gì?”

“Không có gì, em chỉ muốn nhìn xem tinh thần lực cấp SS có thể quán thành một cục tơ bao lớn.” Hữu Xu và chủ tử trán kề trán nói nhỏ, biểu tình vô cùng ngọt ngào, tin tức che giấu trong lời nói lại làm người ta sờn tóc gáy.

Phàn Triệu nghe không được hai người đang nói cái gì, lại từ trong hình phân tích nhìn thấy một màn khủng bố. Đầu ngón tay không ngừng đảo quanh của quốc vương đại nhân chậm rãi xuất hiện một đốm sáng màu đỏ thẫm, nhiều lần xem xét rốt cuộc mới phát hiện, hóa ra cậu đang nắm một sợi tơ tinh thần còn mảnh hơn sợi tóc, sau đó từng vòng từng vòng rút ra khỏi thân thể nguyên chủ. Bởi vì tơ tinh thần thật sự rất mảnh, sau khi rũ xuống thật nhanh ẩn vào một đám vệt sáng từ trường đậm nhạt khác nhau, khó có thể tìm được nguyên chủ, nhưng chỉ cần quốc vương duy trì liên tục, đối phương sớm muộn gì cũng sẽ bị rút hết tinh thần lực từ đó trở thành một phế nhân.

Thủ đoạn này thật là đáng sợ, đến tột cùng là quỷ xui xẻo nào không mọc mắt đâm vào họng súng vậy?

Hết chương 139

140. Chương 140

Đầu ngón tay Hữu Xu chuyển động chốc lát liền phiên chán, trộm triệu hồi tiểu Hạt ra, quán tơ tinh thần thành quang cầu đưa tới trước mặt nó. Đầu nói “vật giống chủ”, tiểu Hạt tự nhiên cũng là đồ tham ăn, nhanh chóng nuốt quang cầu, sau đó dùng cặp càng kẹp lấy tơ tinh thần, nhanh nhẹn hút vào.

Mà người bị hại lại hoàn toàn không biết gì cả, mặc đồ nhảy dù xong giống như khăn trương mà nói, “An Hữu Xu, cậu chưa từng tiếp xúc với biểu diễn trên trời đi? Mặc dù tôi có chút kinh nghiệm, nhưng nói thành thật, đem sinh mệnh mình giao cho mấy sợi dây thừng và một tấm vải, thực sự trong lòng có chút không yên. Tôi nghe nói thời kỳ trung cổ hàng năm đều có người bởi vì nhảy dù mà chết, đó còn là ở độ cao 5000 mét so với mặt biển, nhưng chúng ta là 15000 mét, không nói thiếu dưỡng khí và giá lạnh, khí lưu chuyển động kịch liệt cũng là một vấn đề lớn.”

Hữu Xu biết lời nói của Mary bất quá là để gia tăng cảm giác sợ hãi của mình, bởi vì như thế cô ta sẽ thúc giục tơ tinh thần, làm cho não mình tử vong hoặc trái tim đột nhiên ngừng đập. Bị nhảy dù dọa chết, tên tuổi này cũng không dễ nghe, hình ảnh tiếp sóng ra ngoài, không biết bao nhiêu người sẽ cười nhạo An Hữu Xu nhất như chuột.

Chết cũng không cho người ta chết tốt, thủ đoạn như vậy có thể nói là độc ác, Hữu Xu không muốn lá mặt lá trái với cô ta, khẽ nâng cằm đáp, “Tôi và tướng quân cùng nhảy, hắn sẽ bảo hộ tôi. Rendell tiểu thư tự ngài bảo trọng.”

Đúng vậy, hợp tác của người ta chính là chiến thần để quốc, sẽ xảy ra vấn đề gì? Mary tự giấu mỉm cười, chậm rãi đi ra. Người hiện đại đã chinh phục vũ trụ, sợ hãi đối với độ cao dường như đã sớm thành quá khứ, nhưng đó là dưới tình huống có trang bị phi hành công nghệ cao. Khi bọn họ trở về thời kỳ trung cổ, dùng công cụ nguyên thủy nhất đáp xuống, gió lớn lạnh thấu xương vẫn khiến cho rất nhiều người đổ một phen mồ hôi lạnh.

“Mấy người xác định dù để nhảy thật sự an toàn sao? Cơ mà nó nhìn qua rất đơn sơ!” Ruth không ngừng hỏi người hợp tác của mình, chọc cho đối phương phiền không chịu được, trực tiếp cột chặt dây sau đó kéo cô ta xuống. Không trung liên tiếp truyền đến tiếng thét cao vút, khiến sắc mặt mọi người đột biến.

Kỳ thật Hữu Xu một chút cũng không sợ hãi, nhưng cậu không muốn biểu hiện quá mức kiên cường, bởi vì vậy đối với cậu không có một chút chỗ tốt. Quá kiên cường nghĩa là không cần người khác chiếu cố, không cần người khác chiếu cố nghĩa là thời gian tiếp xúc với chủ tử giảm xuống thật nhiều, quả thực mất nhiều hơn được. Cậu cố gắng giả bộ co rúm, trốn vào trong ngực chủ tử, nhỏ giọng nói, “Thật đáng sợ!”

“Đừng sợ, có tôi ở đây sẽ không có việc gì. Độ cao 15000 mét không phải là cực hạn của tôi.” Chẳng sợ bị lưu đầy ra ngoài không gian, Cơ Trường Dạ cũng có thể sống mấy tháng trong hoàn cảnh thiếu dưỡng khí, chỉ là rơi xuống từ vạn thước, đối với hắn mà nói tựa như từ một bậc thang này nhảy đến một bậc thang khác. Đây là sự chênh lệch giữa người thường và đặc chủng nhân, nói là khác nhau một trời một vực cũng không đủ.

Đương nhiên, hắn cũng biết thực lực chân chính của quốc vương. Hắn từng không chỉ một lần nhìn thấy cậu bay vút qua trên không trung rừng rậm, từ vực sâu vạn trượng leo lên, giống như cá nhỏ ngoado đáy nước. Cậu vận dụng lực từ trường đến mức tận cùng, lấy thủ đoạn cường ngạnh bá đạo cải tạo thế giới mới mẻ này, chứ không phải bức bách mình thích ứng. Chẳng sợ đáp gió lớn nhảy xuống, trong lòng cậu nhất định là vui sướng, chỗ nào sẽ sợ hãi?

Cho nên nói, quốc vương thân mến vì tiếp cận mình mà ý đồ nguy trang thành một bé trai nhu nhược sao? Suy nghĩ này chọc cho Cơ Trường Dạ cười nhẹ, vừa kéo thiếu niên biểu tình không sinh động vào trong ngực vỗ vỗ, vừa đem sợi dây giữa hai người cột chặt một chút. Hữu Xu chui chui vào trong ngực chủ tử, yên lặng nhấn like cho hành vi cơ trí của mình.

Nhóm siêu sao lục tục bị người hợp tác kéo xuống, có vài người thực thông dong, có vài người thực hưng phấn, nhưng phần lớn mọi người đều biến thành một điểm đen nhỏ trong tiếng thét. Đến phiên Hữu Xu, cậu đem hai tay nhét vào trong bàn tay chủ tử, làm động tác bĩ dục song phi, sau đó dứt khoát lưu loát nhảy xuống.

Sợ hãi đã nói đâu? Nhát gan đã nói đâu? Quốc vương đại nhân ngài diễn trò cũng phải làm nguyên bộ chứ! Phàn Triệu đỡ trán, lộ ra biểu tình không biết nên khóc hay nên cười. Không nghĩ tới quốc vương cường đại như thần, ở trong hiện thực cũng là kẻ dở hơi đầu thiếu mất cọng gân, đây đại khái chính là tương phản mạnh mà trên mạng nói đi. Có điều hình như mình quên một chuyện, đến tốt cùng là cái gì?

“Trung tướng, anh còn nhớ sợi tơ tinh thần quấn quanh đầu ngón tay quốc vương đại nhân không? Tốc độ quấn từng vòng từng vòng rất chậm, tính uy hiếp cũng không lớn, nhưng phía dưới là 15000 mét trời cao, lần này nhảy xuống, sợi tinh thần khẳng định sẽ điên cuồng rút ra, không biết cấp bậc tinh thần lực của người nọ là bao nhiêu, có thể chịu đựng hay không.” Một tướng lĩnh vui sướng khi người gặp họa nói.

“Đúng, chính là chuyện này! Nhanh bảo tiểu đội chữa bệnh chuẩn bị sẵn sàng, kế tiếp chỉ sợ sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.” Phàn Triệu vội vàng chạy tới chỗ tàu bay chờ xuất phát.

Giữa không trung, hai tay Hữu Xu gắt gao nắm cùng chủ tử, quan sát núi non sông ngòi ở vạn mét bên dưới. Cậu và chủ tử trải qua hiểu lầm và chia lìa, cũng trải qua đồng cam cộng khổ, lại chưa bao giờ cột vào cùng nhau nhảy vọt xuống. Cảm giác vui sướng này giống như gắn thêm đôi cánh, muốn bay đến nơi càng xa xôi càng rộng lớn nhìn một chút.

“Ngao ngao ngao! Ngao ngao ngao!” Cậu rất hưng phấn, lại không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ có thể vỗ vỗ hai tay quấn quanh cùng một chỗ với chủ tử, làm ra động tác chim chóc vỗ cánh.

Cơ Trường Dạ cười không thể dứt, trêu đùa nói, “Hữu Xu, sao em giống chó con thế. Trước khi nhảy xuống không phải em nói thực sợ hãi sao? Hiện tại không sợ à?”

Hữu Xu cả người cứng đờ, lập tức bổ cứu, “Nhảy xuống mới phát hiện kỳ thật không đáng sợ như vậy.”

“Kẻ lừa đảo! Giả bộ vô tội, giả bộ đáng thương, giả bộ nhu nhược đến tranh thủ sự đồng tình của tướng quân. An Hữu Xu chính là Bạch Liên Hoa, tâm cơ, tướng quân anh nhanh chọc thủng bộ mặt thực của cậu ta đi!” Khán giả lòng đầy căm phẫn kháng nghị. Nhưng mà Cơ Trường Dạ lại cực kỳ thích diễn xuất ngốc vụng của quốc vương, hơn nữa thích hành vi làm bộ nhu nhược tiếp cận mình của cậu. Hắn nguyện ý phối hợp với cậu, thậm chí thích thú, không thể tự kiềm chế.

Hắn cười nhẹ một trận, lại sờ sờ hai má hơi phì của thiếu niên, thân thiết nói, “Tôi muốn mở dù, em nắm chặt chút.”

Hữu Xu quay đầu lại đáp ứng, môi lại lướt qua cái cảm kiên nghị của chủ tử, bị râu ngắn ngắn khiến cho có chút đau, có chút ngứa. Hai má cậu nháy mắt đỏ lên, vốn định lập tức quay đầu, tán dù màu sắc rực rỡ để nhảy lại đột nhiên mở ra, kéo hai người lên. Quán tính và xung lượng làm cho bọn họ dán đến càng gần, Cơ tướng quân là một người biết bắt lấy tiên cơ, Cơ Trường Dạ thuận thế hé miệng, ngậm lấy cánh môi phần nộn của thiếu niên.

Hữu Xu chỉ do dự nửa giây liền bắt đầu nhiệt liệt đáp lại. Cậu tưởng niệm giờ khắc này, cũng chờ đợi giờ khắc này, nếu đã bày tỏ tình yêu, vì cái gì còn muốn dây dưa đưa đưa, trốn trốn tránh tránh? Đây là chủ tử của cậu, bọn họ vốn nên cùng một chỗ, chẳng sợ toàn thể giới đều phản đối thì sao chứ?

Giờ này khắc này, người xem toàn internet đều đang kêu rên. Sau khi thổ lộ với nhau, hai người nhanh chóng tiến vào giai đoạn ngược cầu, tốc độ phát triển nhanh đến mức quả thực tâm thần mất trí! Bất luận như thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra Cơ tướng quân coi trọng An Hữu Xu điểm nào. Chẳng lẽ nói người càng cường đại càng thích bảo hộ động vật nhỏ yếu?

“Ha ha ha ha, động vật nhỏ yếu? Ha ha ha ha...” Phàn Triệu ngồi trong tàu bay xoát bình luận cười đến thiếu chút nữa thở không nổi.

Nhóm siêu sao đã đáp xuống mặt đất đang ngẩng đầu nhìn lên hai người ôm hôn nhau, mặc dù cực lực che lấp, lại không khỏi toát ra vài tia không cam tâm và ghen tị. Mary Rendell đỡ trán đi vài bước, sau đó chậm rãi ngã xuống, không chỉ sắc mặt trở nên cực kỳ tái nhợt, ngay cả hô hấp cũng thực mỏng manh. May mắn tiểu đội chữa bệnh đúng lúc đuổi tới, làm kiểm tra cấp cứu cho cô ta, nếu không nói không chừng sẽ có tai nạn chết người.

“Cô ấy làm sao vậy? Vì sao lại bỗng nhiên té xỉu?” Mấy người tham diễn mồm năm miệng mười hỏi.

Phàn Triệu không phiền không chán trả lời, “Kiểm tra xong mới có thể hiểu biết cụ thể tình huống. Đại khái lần đầu tiên tham gia nhảy dù, có chút bị dọa đi.” Nhưng mà trên hình phân tích từ trường, thân thể Mary Rendell đã biến thành một đám màu xám không có chút năng lượng dao động, chỉ còn một trái tim hồng nhạt đang thông thả nhảy lên. Cô ta đã từ dị năng giả tinh thần hệ cấp SS biến thành không khác gì phế nhân, đây là kết cục trêu chọc quốc vương.

Hữu Xu che đôi môi bị chủ tử hôn sưng chen lên trước nhất, hàm hồ nói, “Để tôi xem xem.”

“Cậu xem có ích lợi gì? Cậu biết y thuật hả?” Jessica châm chọc mỉm cười.

“Đường như mấy người quên mẹ tôi xuất thân quý y thế gia.” Một câu của Hữu Xu khiến mọi người rơi vào trầm mặc, cũng làm cho người xem canh giữ ở trước máy truyền tin giật mình ý thức được: kỳ thật gia thế của An Hữu Xu cũng không kém, hoàn toàn ngược lại, dù An gia không đem lên mặt bàn được, Tổng gia cũng tuyệt đối được xem là uy danh hiển hách, nếu không phải học tập quý y chi đạo sẽ gặp nguyên rửa từ đó dẫn đến ngũ tộ tam thiếu*, thì siêu cấp cự tộc từng áp đảo trên đầu năm đại thế gia đó sẽ không vô duyên vô cớ biến mất. Thật sự muốn tìm căn nguyên nguồn gốc mà nói, An Hữu Xu cũng là hậu nhân danh môn.

*Ngũ tộ tam thiếu: một loại mệnh của thầy phong thủy, do tiết lộ thiên cơ quá nhiều nên không thể giống như người thường được hưởng đầy đủ mệnh lý. Ngũ tộ là: quan, quả, cô, độc, tàn. Tam thiếu là: tiền, mạng, quyền.

Khi mọi người trầm mặc, Hữu Xu đã đi đến bên cạnh cang, vén mí mắt Mary lên làm bộ làm tịch nhìn nhìn, lại mở miệng cô ta, dùng thủ thuật che mắt dán một cấm ngôn phù trên đầu lưỡi cô ta. Phàn Triệu nhìn chăm chăm hình phân tích nhện không được rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, thầm nghĩ quốc vương đại nhân quá độc ác, vết sáng màu đen đang từ từ nhảy lên này, nhìn cực giống độc được, không phải cũng là một loại thủ đoạn khống chế người khác đi?

Hắn đoán không sai, cảm ngôn phù tụy rằng không thể đưa người ta vào chỗ chết giống khô lồi phù, lại đủ để cam đoan đời này Mary Rendell đừng nghĩ đem việc của Hữu Xu nói ra. Lá bùa mới vừa hòa vào đầu lưỡi, cô ta liền mơ hồ chuyển tỉnh, nhìn thấy thiếu niên cười đến quỷ dị với mình, trong lòng một trận lạnh run, đội vô tri vô giác lên tàu chữa bệnh, từ trong báo cáo kiểm tra biết được mình thành phế nhân, mới cuồng loạn hét rầm lên.

An Hữu Xu, nhất định là An Hữu Xu! Cô ta muốn mắng, muốn tìm Cơ tướng quân chủ trì công đạo cho mình, mới vừa há mồm, đầu lưỡi liền bắt đầu thối rữa, ngăn ngắn hơn mười giây lại chỉ còn lại có một đoạn xương mềm. Loại bệnh này quả thực chưa từng nghe thấy chưa từng nhìn thấy, khiến nhóm quân y không hề biết chuyện hoảng sợ. Lần đầu ở trong hiện thực nhìn thấy thủ đoạn của quốc vương đại nhân, đám người Phàn Triệu cũng kinh ngạc không thôi, đang chuẩn bị liên hệ tướng quân thương lượng việc giải quyết hậu quả, rồi lại phát hiện một tin tức kinh khủng, An Thành Tuấn tiếp nhận thẩm phán ở toà án bởi vì trái tim bạo liệt mà đột tử, đến nay pháp y không cách nào tra ra nguyên nhân.

Một cái lại một cái ví dụ thực tế cho thấy: đối địch với quốc vương tuyệt đối không có kết cục tốt. Vẫn là tướng quân mưu tính sâu xa lại dũng khí đáng khen, dám thu lấy yêu nghiệt này. Có điều việc này đối với quân đoàn Đệ Nhất, đối với Cơ gia, đều là chuyện tốt bằng trời, nếu quốc vương yêu người kế thừa của bốn gia tộc khác, Phàn Triệu gần như không dám tưởng tượng tương lai tinh phong huyết vũ kia

141. Chương 141

Bởi vì đã sớm dự đoán được Mary Rendell sẽ xảy ra chuyện, Phàn Triệu vẫn chưa để nhân viên tổ tiết mục đi lên tàu chữa bệnh, cũng không để camera quay được bất luận hình ảnh huyết tinh quỷ dị gì. Người tham diễn khác và người xem chỉ biết là Mary bị bệnh, nhưng không biết tình huống cụ thể của cô. Dùng kỹ thuật khắc long trọng tổ lại một cái lưỡi cũng không khó, chỉ mong sau khi cấy ghép thành công vị thiên hậu này có thể quản được miệng mình, nếu không nhất định sẽ trở thành khách quen của bệnh viện.

Nhìn tàu bay đưa người về thủ đô tinh, Cơ Trường Dạ giống như không có việc gì mà nói, “Rendell tiểu thư bởi vì bệnh không thể tham gia lần mạo hiểm này, chúng ta xuất phát đi. Mong cô ấy sớm ngày khôi phục.”

“Mong cô ấy sớm ngày khôi phục, A-men.” Vài tín đồ chúa cứu thế khoa tay múa chân làm một thủ thế “thượng đế phù hộ”.

Thượng đế cứu không được cô ta đâu. Hữu Xu hơi hơi cúi đầu, miễn cho má lúm đồng tiền bị người khác phát hiện. Cậu dán cho mình những lá bùa ngự phong, trừ tà, khinh thân để dễ dàng đi đường, sau đó làm bộ như mười phần cố sức mà rơi ở phía sau đội ngũ. Người dẫn đội đổi thành siêu sao công phu Curott, mà Cơ tướng quân chuyên môn phụ trách vấn đề an toàn của mọi người. Phải biết tinh cầu MH9980 là khu vui chơi của dã thú, không đề cập tới bạo long, bá vương long nặng mấy tấn, dù chỉ là một con độc trùng nhỏ nhỏ cũng có thể lấy mạng mấy siêu sao này.

Hôm nay chỗ đóng quân dã ngoại là thung lũng cách hơn năm mươi km, ở giữa phải xuyên qua một khe núi, vượt qua một vực sâu, lướt qua vài đỉnh núi cao, nhiệm vụ mười phần gian khổ. Hữu Xu một đường đi một đường quan sát hoàn cảnh xung quanh, phát hiện rất nhiều thực vật đều từng xuất hiện trong «được kinh», là nguyên liệu tốt để luyện đan, vì thế thật cẩn thận đào ra thu vào hầu bao. Mọi người thế mới

biết, hóa ra mảnh vải bị cậu cột vào bên hông đúng là vật phẩm không gian, thật là nguyên thủy.

“An Hữu Xu, cậu không có tiền mua ba lô sao?” Ruth giống như khờ dại hỏi. Sau khi Dị Quỷ thức tỉnh, phóng viên đã sớm đào ra của cải của An Hữu Xu, cậu ta là kẻ nghèo nàn ngay cả cơm cũng không ăn được, tất cả điểm tín dụng đều bỏ ra mua cơ giáp và mô hình cơ giáp. Nhưng mà cậu ta lại là phế vật thể chất F, ngay cả cơ giáp sơ cấp cũng không thể khống chế.

Hữu Xu không phản ứng cô ta, trên thực tế ngoại trừ chủ tử, cậu không muốn phản ứng bất luận kẻ nào ở đây. Cậu lấy bình thủy tinh ra, đem một con phi trùng màu đỏ tươi mới vừa bắt được nhét vào. Không biết Curott là cố ý hay là vô ý, lại càng chạy càng nhanh, không chút để ý năng lực thừa nhận của mọi người. Thể chất của hắn là B+, nếu không phải mắc chứng mất cảm phóng xạ, đã sớm mộ binh nhập ngũ.

“Curott anh chậm một chút đi! Tôi theo không kịp!”

“Curott, chúng ta còn có thời gian, không cần vội như vậy!” Không ít người bắt đầu oán giận.

“Tướng quân, chân em đau.” Tuy thời sẽ đến, Hữu Xu lập tức chạy đến trước mặt chủ tử, hết sức bày ra biểu tình “chịu tra tấn lại kiên cường nhẫn nhịn”.

Cơ Trường Dạ vẫn luôn chờ đợi quốc vương đại nhân “lâm hạnh”, thoáng nhìn hai má hồng nhuận và cái trán chưa thấm mồ hôi của cậu, thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng. Quốc vương đại nhân thật không biết nói dối, nhưng hắn rất thích ý bị lừa gạt, mệnh lệnh Curott, “Nghỉ ngơi tại chỗ trong chốc lát. Làm người dẫn đội phải suy xét đến năng lực thừa nhận của tất cả các thành viên, không phải tất cả mọi người đều có thể đạt tới thể chất B+.”

Curott giống như bưng tỉnh đại ngộ, khi gục đầu xuống lại cong khóe miệng. Nói thành thật, tướng quân trong hiện thực một chút cũng không giống tượng tượng của hắn. Hắn cho rằng đối phương là quân nhân thiết huyết mà lại lãnh khốc, kết quả lại phát hiện bất quá chỉ là đồ ngu bị mỹ sắc mê hoặc. Ngay cả phế vật mà hắn ta cũng chường mắt, đối phương lại xem là bảo bối, chiến thần để quốc thật sự rất làm người ta thất vọng.

Cơ Trường Dạ chưa bao giờ để ý đánh giá của người ngoài đối với mình. Con người một khi đứng ở đỉnh núi sẽ rất khó đồng cảm với người thường, nói vậy hẳn quốc vương đại nhân cũng giống thế. Nói cho cùng bọn họ mới là người cùng một thế giới, những người khác thì sống ở một thế giới khác. Hắn tự tay cởi giày của quốc vương đại nhân, nhìn bàn chân trắng trắng nộn nộn của cậu, nhướn mày nói, “Chỗ nào đau? Tôi giúp em xoa một chút?”

Hữu Xu lập tức nhăn chặt mày rên rỉ, “Đều đau, đứng cũng không vững.”

Được rồi, em nói đứng không vững, vậy liền đứng không vững đi. Cơ Trường Dạ ngăn chặn ý cười đầy ngập, bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve cho cậu. Khung xương thiếu niên tinh tế lại không ít thịt, sờ lên mềm mại giống như quả bơ, Cơ Trường Dạ chỉ xoa nhẹ trong chốc lát liền vừa nóng vừa khát, hận không thể đem đối phương một ngụm ăn luôn.

“Tướng quân, tôi cũng đau chân.” Vài vị nữ minh tinh sôi nổi cởi giày, đem bàn chân nổi đầy bọt nước lộ ra.

Khán giả ở trước máy truyền tin lòng đầy cảm phần bình luận: “Đây mới là thật sự bị thương, chỗ nào giống An Hữu Xu làm bộ làm tịch. A, hình như có chỗ nào đó không đúng! An Hữu Xu không phải thể chất F sao? Sao một chút bọt nước cũng không mọc? Chẳng lẽ mấy vị minh tinh còn không bằng cậu ta?”

“Tôi cảm thấy có khả năng cậu ta thật sự bị thương, thương trong xương cốt.” Có người suy đoán.

“Thương tổn đến xương cốt thì tốt nha! Hy vọng như thế cậu ta sẽ bởi vì bị thương mà rời khỏi. Dựa vào cái gì Mary vừa đến đã bị đuổi về, mà cậu ta lại hoàn hảo tham gia quay phim. Đến tột cùng Mary bị bệnh gì, sao tổ tiết mục vẫn không phát thông báo?” Đề tài lập tức chuyển dời lên trên người Mary Rendell.

Sau khi nhóm nữ minh tinh triển lãm lòng bàn chân mọc đầy bọt nước, vài vị nam minh tinh cũng chịu không được nổi khổ, cởi đôi giày như vòng kim cô ra. Hữu Xu nhìn người khác, lại nhìn mình, hai má chậm rãi đỏ lên, nhưng cũng không đem hai chân rút ra khỏi ngực chủ tử, mà là dùng áo khoác che lại. Nhìn không thấy có thể làm bộ mình cũng bị thương rất nặng, không sai, cậu chính là cơ trí như vậy đó.

Cơ Trường Dạ thiếu chút nữa áp chế không được ý cười nảy lên cổ họng, một mặt cảm thán quốc vương đại nhân còn đáng yêu hơn ngàn vạn lần trong tưởng tượng, một mặt mượn áo khoác che lấp, dọc theo mắt cá chân thon gầy của cậu đụng đến cẳng chân thịt mềm nộn nộn.

Hai người không hổ là đời đời tình lữ, trên phương diện nào đó luôn hợp rơ như vậy.

Nhóm siêu sao oán giận nửa ngày cũng không được nửa ánh mắt của tướng quân, ngược lại nhân viên chữa bệnh đi theo hợp thời cung cấp thuốc phun ngoại thương cho bọn họ. Đám thùng bọt nước lại phun một cái, làn da lại khôi phục như lúc ban đầu, mọi người không lấy cớ nghỉ ngơi nữa, đành phải tiếp tục đi, rốt cuộc đến doanh địa kịp trước khi bầu trời tối đen.

Nhiệm vụ thứ nhất tổ tiết mục ban phát là xây nhà gỗ, người tham diễn không hoàn thành chỉ có thể ngồi ngoài trời chấp nhận một đêm. Ở tinh cầu nguyên thủy quá nhiều độc trùng, mùi vị thống khổ kia có thể nghĩ. Mọi người lập tức hùng hục khí thế bắt đầu làm, Hữu Xu lại đông nhật một nhánh cây, tây nhật một bó cỏ dại, dư quang khóe mắt gắt gao nhìn chằm chằm chủ tử, ý đồ mười phần rõ ràng.

Đầu quả tim Cơ Trường Dạ ngứa ngáy, xoay người cười trộm trong chốc lát mới bắt đầu tăng tốc. Hắn hoàn toàn không cần công cụ, một đôi tay hữu dụng hơn so với bất luận lưỡi dao sắc bén nào, chỉ tốn ngắn ngủn mười phút liền tạo ra một căn nhà gỗ nhỏ tinh xảo, dưới ý bảo của người chủ trì mà nói, “Hiện tại đưa nhiệm vụ thứ hai cho mọi người. Trên tinh cầu này có một loại mỹ thực cao cấp nhất tên là kiến vương thú, ai có thể bắt nó mang về liền có tư cách cùng tôi ăn tối và cùng ở nhà gỗ. Sơn cốc phía trước là nơi đàn kiến tụ cư, mọi người có thể xuất phát.”

Hữu Xu cầm lấy hầu bao chạy nhanh, tựa như nghĩ đến cái gì vội vàng xoay người, hai tay giơ lên đỉnh đầu làm một hình trái tim, lời nói ra so với mặt còn ngọt hơn, “Tướng quân em yêu anh, đêm nay anh là của em.”

Thượng đế, trái tim của tôi sắp bùng nổ rồi! Vì sao quốc vương đại nhân lại đáng yêu như thế, nhiệt tình như thế. Cậu ấy quả thực là tình nhân hoàn mỹ nhất trên thế giới! Cơ Trường Dạ làm bộ bất đắc dĩ đờ trán, trên thực tế đầu đã sung huyết, hận không thể đoạt lấy máy hô hấp của nhân viên chữa bệnh, hít mấy hơi không khí.

Đám người Phàn Triệu nấp ở phía sau tổ làm phim, cười đến sắp đau sốc hông. Lúc quốc vương đại nhân xử người thì lực sát thương so với từ trường gió lốc còn đáng sợ hơn, không biết tướng quân có thể thừa nhận mấy lần. Nếu đây là game toàn tức, thanh máu của hắn chỉ sợ đã trống rỗng đi?

Hữu Xu khiêu khích xong bỏ chạy là người đầu tiên tới điểm đến. Trước mắt là một mảnh sa mạc hoang vu, bởi vì kiến thú tàn sát bữa bãi mà không có một ngọn cỏ, từng cồn cát đứng vững ở phương xa, không ngừng có kiến thú rậm rạp ra vào. Mỗi một cồn cát đều cất giấu một kiến vương thú, chúng nó được ngàn vạn con kiến thợ bảo hộ. Trong miệng kiến thợ chẳng những mang kịch độc, còn có thể phun ra axit đặc ngay cả thép tấm cũng có thể hòa tan. Dưới tình huống không có bất luận công cụ gì hỗ trợ mà đào kiến vương thú ở chỗ sâu trong cồn cát ra, đó quả thực là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Hữu Xu từng ở Ngự Hải đường ăn kiến vương thú thơm ngon một lần, hương vị ngon ngay cả đầu lưỡi cũng có thể nuốt vào, thấy tình cảnh này chuyện đầu tiên nghĩ đến không phải là sợ hãi, mà là phân bố nước bọt. Nhóm siêu sao lục tục đuổi tới quanh quẩn bên ngoài sa mạc, cũng không dám bước lên trước một bước. Bọn họ đều đang nghĩ biện pháp, lại hết đường xoay sở.

Để tránh cho người khác học lén, Hữu Xu làm bộ buông tha, kì thực chạy đến một phía khác, đem một loại thực vật nào đó ngắt lấy trên đường chà nát ra nước, vẽ loạn ở ngoài thân. Kiến thú mười phần miễn cảm với mùi vị, mà loại thực vật này là khắc tinh của chúng nó, chỉ cần ngửi thấy một chút thì sẽ thối lui giống như thủy triều. Làm tốt hết thấy, lại bỏ thêm một bình an phù cho mình, cậu nhanh chóng moi một cồn cát ra, bắt lấy kiến vương thú bụng tròn xoe.

“Sao kiến thú không công kích cậu ta?” Curott hết sức kinh ngạc. Vừa rồi hắn chỉ dùng gây gộc chọc cồn cát một chút đã thiếu chút nữa bị đám kiến thợ phun axit đặc ra hòa tan thành khung xương.

“Mặc kệ cậu ta dùng phương pháp gì, quy tắc trò chơi hình như cũng không nói không thể cướp đoạt thành quả của người khác nhỉ?” Triệu Đào nhướn mày.

“Chỉ cần thắng lợi là được, mặc kệ dùng phương pháp gì, đây là lệ thường của tinh cầu đại mạo hiểm.” Phương Hiểu Đình nhìn về phía người chủ trì.

Người chủ trì mỉm cười gật đầu, vốn tưởng rằng một hồi thẩm kích sắp phát sinh, An Hữu Xu đang chạy trốn lại bỗng nhiên ném kiến vương thú tới. Cũng không biết cậu động tay chân gì, cái bụng thật lớn của kiến vương bỗng nhiên nổ tung, trứng màu vàng nhạt văng đầy trời, dính đầy đầu đầy mặt mọi người.

“Không tốt! Trứng của kiến vương thú hàm chứa chất kích thích nào đó, bất luận ở nơi nào cũng sẽ bị kiến thợ phát hiện và cấp về sào huyết. Chạy mau, nếu chậm chúng ta sẽ bị kiến thợ chen chúc tới hòa tan thành nước!” Sắc mặt Curott đại biến. Những người còn lại vừa mắng An Hữu Xu ngoan độc, vừa cướp đường chạy như điên. Mấy quan quân đi theo đã sớm dự đoán được là kết quả này, hành lễ với quốc vương đại nhân xong mới đuổi theo bảo hộ.

Hữu Xu lộ ra lúm đồng tiền bên má, lúc này mới không nhanh không chậm chọn một cón cát lớn nhất moi vào bên trong. Kiến thợ vây quanh bên cạnh cậu chồng chất một tầng thật dày, không chút nào dám gần người, quan sát từ trên cao tựa như trong một vùng biển đen xuất hiện một vòng chân không, hình ảnh cực đủ lực rung động.

142. Chương 142

Kiến thú ở trên tinh cầu MH9980 không coi là lớn, một con kiến thợ lớn nhất cũng chỉ dài một tấc, tốc độ chạy lại rất nhanh, nhất là bản lĩnh đuổi theo mùi vị có thể nói là nghịch thiên. Chỉ cần trên người dính một chút trứng kiến, dù tắm mười lần chúng nó vẫn có thể tìm đến, một đám đông nghìn nghịt, nhìn khiến cho da đầu người ta run lên.

Cũng trách An Hữu Xu tâm ngoan thủ lạt, lại trực tiếp làm nổ trứng kiến, khiến chín vị siêu sao dính đầy đầu đầy mặt, mùi vị đủ để bảo lưu mấy tháng. Khi cậu ôm kiến vương thú nặng hơn mười cân chạy băng băng trở về, nhóm siêu sao còn ở trong rừng cây trình diễn nguy cơ sinh tử, lên cây không được, chui xuống đất không được, ngoại trừ bay trên trời và vào trong nước thì không còn phương pháp nào. May mà phía trước xuất hiện một cái hồ nước, mọi người liên tiếp nhảy vào trong, rồi lại kinh động long cảnh thú, thực nhân ngư, thủy mãng ẩn dưới đáy nước, quả thực là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

“Thật hung tàn! Đây là chuyện An Hữu Xu có thể làm được ư? Tôi hoài nghi mình hoa mắt.” Nội dung khai triển hoàn toàn không giống trong tưởng tượng, khán giả trực tiếp há hốc mồm. Bọn họ còn tưởng rằng An Hữu Xu sẽ biến thành con chuột người người kêu đánh, dưới sự liên thủ công kích của chín vị siêu sao mất đi thành quả thắng lợi, cuối cùng khóc giống như đồ ẻo lả. Nhưng hiện tại, khóc giống như đồ ẻo lả lại là thần tượng bọn họ sùng bái nhất, ngay cả siêu sao công phu Curott cũng không giữ nổi hình tượng mạnh mẽ, cầu cứu quan quân cách đó không xa.

“Cứu mạng! Trước khi đi chúng tôi có ký hiệp nghị với quân đoàn Đệ Nhất, mấy người phải cam đoan an toàn sinh mệnh của chúng tôi.”

“Mau cứu chúng tôi lên! A, có cái gì đó đang cản mộng tôi!”

“A a a, tôi muốn về nhà, nơi này thật là đáng sợ!”

Nhóm siêu sao ngăn nắp xinh đẹp ngồi xổm trong nước, phía sau là cuồng thú nhìn chăm chăm, phía trước là kiến thợ rậm rạp, lại đến tình cảnh cùng đường bí lối. Ở trước mặt camera, các quân quan tự nhiên sẽ không biểu hiện ra khinh miệt và khinh thường trong nội tâm, nhìn trò hay hồi lâu mới lấy thuốc đuổi sâu ra đuổi kiến thợ đi. Khi mọi người chật vật bắt kham trở lại doanh địa, Hữu Xu đang xé bụng kiến vương thú ra, đem một loại nước cổ tười trên trứng kiến. Cơ tướng quân ngồi xổm ở bên cạnh cậu đầy hưng trí mà nhìn.

“Sao mày lại xé bụng nó ra? Kiến thợ sẽ tìm đến doanh địa, mày đồ ngu xuẩn!” Phương Hiểu Đình cuồng loạn rống giận.

“Mùi vị loại cỏ này có thể hòa tan tin tức tố, cũng chuyển hóa nó thành một loại mùi thơm độc đáo. Kiến vươn thú thơm ngon ở Ngự Hải đường chính là nấu như vậy, chẳng lẽ cô không biết?” Hữu Xu chớp đôi mắt sáng ngời nhìn lại.

Các vị siêu sao nửa tin nửa ngờ, đợi hồi lâu cũng không thấy đàn kiến thợ xông lại đây, lúc này mới tỉnh bì lực tấn ngã ngồi dưới đất. Một ván này bọn họ thua rất thảm, hẳn hình ảnh đã bị người trên toàn internet nhìn thấy, nhất thời cảm thấy mặt mũi mất hết hổ thẹn không chịu nổi, nhất thời lại tức giận bất bình lửa giận tận trời.

“Tôi nhớ rõ Cơ tướng quân có ban bố quy tắc trò chơi, không cho phép mang theo bất luận sản phẩm hoặc công cụ công nghệ cao nào. An Hữu Xu, không phải cậu phun thuốc đuổi sâu mới thuận lợi tiến vào đàn kiến chứ?” Curott lớn tiếng chất vấn.

“Tôi chỉ bơi nước tử khuê thảo mà thôi. Loại thực vật này trên tinh cầu 9980 khắp nơi đều có.” Hữu Xu bốc một cái trứng kiến nhét vào miệng chủ tử, bị hắn cực kỳ ái muội liếm liếm đầu ngón tay, bên tai không khỏi đỏ bừng.

Nhóm siêu sao càng thêm ghen ghét, có người gây sự, “Làm sao cậu biết loại cỏ này có thể xua đuổi kiến thú, là có người giúp cậu ăn gian đúng không?” Lại đem đầu mâu nhắm ngay tướng quân.

“Trước khi đến tổ tiết mục có phát cho mỗi người chúng ta một quyển «toàn cảnh 9980», trên đó có ghi chép liên quan, chẳng lẽ mấy người đều không xem sao? Chính mình không đọc sách, ngược lại trách người khác quá chăm chỉ, đây là tâm tính gì vậy?” Hữu Xu quả thực khó có thể hiểu được mạch não đám phạm nhân này.

Mọi người đó hai má đỏ lên, vội tìm ra «toàn cảnh 9980» lật xem. Ở kỷ nguyên tinh tế thịnh hành sách điện tử, sách giấy đã triệt để rời khỏi sân khấu lịch sử, ngoại trừ trang trí hoặc sưu tầm, cũng không có tác dụng quá lớn. Quyển sách một ngàn trang này vốn là tổ tiết mục đưa tặng cho nhóm siêu sao làm vật kỷ niệm, sau khi lấy vào tay ai cũng không có lòng thanh thản lật xem, lúc này lại là một trận tiếng lật sách xoạt xoạt vang lên.

Hữu Xu tốt bụng nhắc nhở, “Chương hai trang năm trăm chín mươi bảy đoạn thứ ba.”

Mọi người theo số trang lật ra, quả nhiên phát hiện hình ảnh và chữ viết liên quan, nhất thời uể oải trên mặt đất. Một ván này bọn họ thua không oan, càng mất mặt chính là thua còn không chịu thừa nhận, đem hình tượng rộng rãi ngày xưa thật vất vả thành lập hủy đến không còn một mảnh. Bọn họ vốn còn muốn chất vấn An Hữu Xu vì sao quảng trứng kiến lên trên người mình, lúc này lại bất luận như thế nào cũng không mở miệng được. Một người đánh bại chín người, đó là bản lĩnh của cậu ta, tranh cãi tiếp nữa mặt mũi cũng không bảo đảm.

Người xem cũng thấy một đoạn này rất mất mặt, thần tượng của mình bị kiến thú đuổi theo đến kêu ngoao ngoao, An Hữu Xu lại nhàn nhàn nhả nhả đi dụ trai, hai bên so sánh, thật không biết ai mới là phế vật.

Trứng kiến bay mùi thơm lên, Hữu Xu lấy cái nồi đặt trên lửa xuống, bung vào nhà gỗ, cầm thìa ngồi đối

diện với chủ tử, trên mặt đều mang theo tươi cười ngốc nghếch.

“Thừa dịp nóng ăn đi.” Cậu kéo tay áo chủ tử, tựa như nghĩ đến cái gì lại lấy từ trong túi áo ra một viên đá màu lửa đỏ hình trái tim, “Đây là em ngẫu nhiên phát hiện ở trên đường, tặng cho anh làm kỷ niệm. Vốn em muốn móc tim mình ra, rồi lại bỗng nhiên nghĩ đến: nếu em không có tim, thì nên lấy cái gì đến yêu anh đây? Cho nên đành phải tìm một vật thay thế, nhưng người của em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh. Anh thích không?” Nói xong cực kỳ thấp thỏm mà chớp mắt. Câu tâm tình này là cậu xem được từ internet, nghe nói rất có thể dụ người, không biết trong hiện thực hiệu quả tốt hay không.

Thượng đế! Quốc vương đại nhân thật biết tùy theo hoàn cảnh, ngay cả loại chiêu trò này cũng có thể học được. Từ trực tiếp trông thấy một màn này, đám người Phan Triệu cười đến không kịp thở. Nếu như đổi thành người khác nói những lời này, bọn họ chỉ cảm thấy đối phương miệng lưỡi trơn tru, hư tình giả ý. Nhưng quốc vương đại nhân thì khác, cậu là người viễn cổ, cái gì cũng đều không hiểu, cho nên dùng thái độ cực kỳ nghiêm túc cẩn thận để tiếp thu hết thấy xung quanh. Lời này tuy cũ rích khoa trương, nhưng cũng đại diện cho tấm lòng thành của cậu.

Cơ Trường Dạ hiển nhiên cũng hiểu mình đối mặt là một nhân vật thần kỳ như thế nào, sau khi tiếp nhận viên đá đặt ở túi áo trái kề sát ngực, nói giọng khàn khàn, “Tôi rất thích.” Lập tức cởi quân hiệu đeo ở cổ áo, giúp thiếu niên đeo lên, “Đây là lễ vật tôi tặng cho em. Như vậy, chúng ta bây giờ chính thức là quan hệ người yêu đúng không?”

“Đúng.” Hữu Xu vui vẻ liên tiếp gật đầu, múc một muỗng trứng kiến đút vào miệng chủ tử.

Cơ Trường Dạ cũng cười, cũng đút cho cậu một muỗng. Hai người ở trước mặt toàn internet trao đổi tín vật đính ước, anh anh em em thật ngọt ngào, ngược người xem đến gào khóc thảm thiết. Bọn họ kiên quyết không đồng ý chiến thần để quốc kết hợp với một phế vật như vậy, kiên quyết không thừa nhận thân phận “tướng quân phụ nhân” của An Hữu Xu, chờ về thủ đô tinh, nhất định phải đánh đổ tâm cơ đó đến sinh hoạt không thể tự gánh vác!

Rốt cuộc của chủ tử đến tay, Hữu Xu quay tiết mục càng thêm chậm trễ, bình thường luôn chạy quanh chủ tử, hoặc là chỉ lấy lấy linh dược, bắt bắt sâu, căn bản không giao lưu với chín vị siêu sao khác, nhưng mà một khi phần thưởng nhiệm vụ đề cập tới chủ tử, ví dụ như cùng hắn đi ăn tối, cùng ngồi cơ giáp, cùng ngủ một phòng, thì sẽ trở nên mười phần liều mạng, bất luận là lên trời bắt chim hay là xuống biển bắt cá, luôn có thể giành được thứ nhất. Dần dần, mọi người bắt đầu ý thức được: An Hữu Xu có lẽ cũng không nhỏ yếu như bọn họ nhìn thấy, nếu không cũng sẽ không nhiều lần chiến thắng. Vị này tám phần là một người giả heo ăn thịt hổ.

Ánh mắt người xem sáng như tuyết, cũng sôi nổi bình luận nói An Hữu Xu ẩn giấu thực lực. Nhưng lực tưởng tượng của bọn họ chung quy có hạn, cảm thấy An Hữu Xu có lẽ có thể ngang hàng với Curott, cũng không thể tưởng được ngày sau cậu sẽ trở thành nhân vật hô mưa gọi gió ở tinh tế.

Ba tháng đại mạo hiểm kết thúc, fan chân ái của Hữu Xu tăng lên chỉ xiu xiu, anti fan lại lần đến toàn quốc, thậm chí có người tuyên bố thấy cậu một lần đánh một lần, đánh tới khi cậu chủ động rút khỏi tinh hệ Phi Mã mới thôi. Bọn họ tuyệt đối không đồng ý để một phế vật tâm cơ thâm trầm chiếm lấy Cơ tướng quân.

Trên phi thuyền quay về, Ruth vừa xem web tin tức vừa cười lạnh nói, “Người nào đó cũng nên cẩn thận, lần này trở về nhất định phải đi tới chỗ hẻo lánh nha, miễn cho bị đánh thành tàn phế.”

Phương Hiểu Đình tiếp lời, “Cô cũng không biết cách nói quá rồi, cái gì gọi là đánh thành tàn phế, không đánh cũng tàn phế có được không!”

“Ha ha ha ha, không đánh cũng tàn phế, lời này chơi thật vui.” Jessica che miệng cười ngả vào trên ghế, dư quang khóe mắt thường thường liếc về phía ghế hạng nhất. Lữ hành lần này ngay cả tay áo tướng quân hần cũng không sờ tới, tất cả phần thưởng liên quan tới tướng quân đều bị An Hữu Xu chiếm lấy, trong lòng không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Curott và Triệu Đào không nói được một lời, ánh mắt lại mơ hồ toát ra vẻ khinh bỉ. Bọn họ không có ý tưởng gì với Cơ tướng quân, chỉ là cảm thấy thực thất vọng mà thôi. Hóa ra trình độ thẩm mỹ của Cơ tướng quân cũng chỉ như vậy, chỉ xem cái mặt, cái khác đều không cố kỵ. Có lẽ An Hữu Xu có vài phần tài năng, nhưng là so sánh với người thường, nếu không phải tổ tiết mục nghiêm cấm vận dụng dị năng, cũng sẽ không nhiều lần để cậu ta chiếm tiện nghi. Buồn cười cậu ta còn bày ra diễn xuất “thiên hạ đệ nhất”, ngoại trừ tướng quân lại hoàn toàn không đem người khác để vào mắt.

Dựa vào chỉ số EQ và IQ vừa mới đạt tới mức tiêu chuẩn này, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày tự mình tìm đường chết, người bên ngoài chỉ cần chờ xem cuộc vui là được. Nghĩ đến đây, hai vị ảnh đế âm thầm lắc đầu, biểu tình hơi có chút vui sướng khi người gặp họa.

Chỗ ngồi hạng nhất, Hữu Xu không chút nào quan tâm tới an nguy của mình, một lần lại một lần hỏi, “Anh nói muốn dẫn em đi đăng kí kết hôn ư? Chúng ta có thể kết hôn sao? Là cái loại lấy giấy hôn thú đó hả?”

“Đương nhiên có thể. Ngay cả trái tim em cũng đã tặng cho tôi, chẳng lẽ còn muốn thu hồi à?” Cơ Trường Dạ lấy viên đá hình trái tim ra quơ quơ.

Hữu Xu vui sướng kêu một tiếng, đẩy ngả chủ tử trên ghế vừa hôn vừa liếm, còn giống như chó con nhào vào trong ngực hần. Cơ Trường Dạ vội nhét viên đá vào trong túi, lại ôm chặt lấy kẻ dở hơi này, nhiệt liệt hôn trả lại. Hai người vừa xuống phi thuyền liền thẳng đến cục dân chính, muốn xác định quan hệ.

Nhân viên công tác bắt đắc dĩ xua tay, “Xin lỗi tướng quân, quyền hạn của ngài đã bị khóa, không thể làm thủ tục kết hôn, mời sau khi giải khóa lại đến.” Dứt lời mặt mày liếc Hữu Xu một cái, trong mắt tràn đầy trào phúng và xem thường. Dù mi thông đồng tướng quân tới tay thì lại như thế nào, Cơ lão nguyên soái còn chưa có chết đâu, không tới phiên một phế vật như mi vào Cơ trạch.

Sắc mặt Cơ Trường Dạ âm trầm như nước, không cần nghĩ cũng biết là ai ở giữa cản trở. Nhiều năm như vậy qua đi, lão gia tử vẫn không nhìn ra, luôn có ý đồ khống chế cái này, khống chế cái kia, đem tất cả mọi người trở thành quân cờ trong tay tùy tiện bài bố. Cha hần vì ông ta mà chết trận tiền tuyến, cô hần bởi vì ông ta buồn bực mà chết, hiện tại lại đến phiên mình...

“Không có việc gì, chúng ta về nhà nhìn xem, ngày mai lại đến.” Nhìn thấy thiếu niên từ vui mừng nhảy

nhót biến thành thất vọng, hần vội vàng ôm người vào trong ngực vỗ vỗ, cuối cùng sủng nịch vụn phần hôn hôn khước miệng cậu.

Hữu Xu nhu thuận gật đầu, trong lòng lại đang tính toán là ai có thể hạn chế tự do của chủ tử. Hai người chân trước vừa rời khỏi cục dân chính, nhân viên công tác sau lưng liền lên mạng đăng bài, “Một tiện nhân gần đây thật nổi tiếng đến cục dân chính của chúng tôi làm thủ tục kết hôn, không nghĩ tới quyền hạn của một vị đại nhân lại bị trưởng bối trong nhà khóa lại, không thể như nguyện. Hiện tại tiện nhân đi theo đại nhân trở về chất vấn trưởng bối, mấy người tới đoán coi cậu ta chết như thế nào?”

Topic này mới vừa xuất hiện liền hot khắp internet, mọi người thoáng tự hỏi liền đoán được “tiện nhân” và “đại nhân” phân biệt là ai. Bởi vì khu bình luận quá mức náo nhiệt, có người mở ván cược để mọi người đoán trước kết cục của tiện nhân, số người tham gia đánh cược từ một hai ngàn vạn nhanh chóng gia tăng tới trăm tỷ, lại không có một ai xem trọng đoạn tình cảm này, đều đánh cược lúc nào bọn họ chia tay. Có người đặt một ngày, có người đặt một tuần, còn có người đặt một tháng, nhưng mà dài nhất cũng không quá chín mươi ngày, bởi vậy có thể thấy cảm xúc phản đối của dân chúng rất cao, quả thực còn quan tâm hơn so với thái tử tuyển phi.

Khi Cơ Trường Dạ mang theo Hữu Xu và Phàn Triệu trở lại nhà chính Cơ gia, nhân vật quan trọng dòng chính đã sớm tề tụ, bên cạnh Cơ lão gia tử có một nữ nhân dung mạo tuyệt diệu, khí chất cao nhã, đang chỉ vào trí não nói chuyện, biểu tình cười như không cười.

“Ánh mắt quần chúng sáng như tuyết, không có một ai xem trọng đoạn tình cảm này, ta không biết hần đang kiên trì cái gì. Tính tình hần rất cố chấp.” Cơ lão gia tử lắc đầu thở dài.

Nữ nhân, cũng chính là tam công chúa đế quốc Lục Minh Châu, ôn nhu khuyên giải, “Ngài đừng nóng giận. Trường Dạ cũng là nhất thời hồ đồ, ngài càng cản trở hần càng phản nghịch ngài, ngài nên nói chuyện thật tốt với hần.”

Cơ lão gia tử chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt mỗi một, ngay cả cháu trai đi đến gần chào hỏi cũng bỏ mặc. Cơ Trường Dạ hô hai tiếng liền từ bỏ, an trí quốc vương đại nhân về mặt tò mò trên ghế sofa, lệnh hạ phó châm trà. Phàn Triệu nâng quân mạo ngồi nghiêm chỉnh, thoáng nhìn quốc vương đại nhân bình thần nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên cũng trấn định theo.

“Tổ phụ, xin ngài cởi bỏ quyền hạn của tôi.” Cơ Trường Dạ đi thẳng vào vấn đề.

Cơ lão gia tử cũng không đáp lời, mẹ Cơ Trường Dạ lại kéo Hữu Xu khóc lên, “Tiểu An, gọi con như vậy con không để ý đi? Trường Dạ là đặc chủng nhân cấp SSS duy nhất của Cơ gia, hần là tương lai của chúng ta, cũng là tương lai của đế quốc và nhân loại, cho nên gien của hần nhất định phải kéo dài. Dù không phải bảo con rời khỏi hần, nếu con nguyện ý, dù mua cho con một căn phòng, cách đây rất gần, tùy thời có thể lại đây, Minh Châu cũng sẽ ở chung thật tốt với con...”

Ánh mắt Cơ Trường Dạ càng ngày càng lạnh, đang muốn nói chuyện chợt nghe tổ phụ tức đến khó thở quát lớn, “Đừng nói hươu nói vượn! Nó là ai hả? Dựa vào cái gì bảo Minh Châu nhường nhịn, Minh Châu là công chúa đế quốc, nó tính là cái gì? An Hữu Xu, ta cho cậu biết, nếu cậu không rời khỏi Trường Dạ, Cơ gia chúng ta không thể cam đoan an toàn tính mạng của cậu đâu. Đây là một vé tàu đến Cát Nhã tinh,

nếu cậu thức thời hiện tại liền đi, ta còn có thể bồi thường cậu mười triệu điểm tín dụng, nếu cho thể diện lại không cần, ta có thể làm cho cậu vĩnh viễn biến mất.”

“Tổ phụ, ông đang chọc giận tôi à?” Cơ Trường Dạ từng câu từng chữ mở miệng, uy áp thuộc riêng về đặc chủng nhân lan tràn trong không khí, đem tất cả trường bối, đồng lứa, tiểu bối ép tới không thở nổi.

“Mày cũng đang chọc giận tao! Trường Dạ, tuy rằng mày rất mạnh, cũng không phải vạn năng, không bảo vệ được một phế vật. Khi còn bé cha của mày dạy mày như thế nào? Đừng tạo thêm uy hiếp cho mình, vậy sẽ lấy mạng của mày. Nếu mày cố ý cùng một chỗ với nó, người khác muốn đối phó mày không dễ dàng, muốn bóp chết nó lại dễ dàng. Nếu mày thật sự suy nghĩ cho nó thì sớm tiễn nó đi đi, đừng làm rộn đến cuối cùng chỉ có thể giúp nó nhạt xác. A không, có lẽ ngay cả thi thể mày cũng không tìm được đâu.”

Hữu Xu còn đang trong trạng thái mơ hồ, Phàn Triệu liền cười “Hi hi” một tiếng, dưới cái nhìn chăm chăm phần nộ của Cơ lão gia tử mà che miệng. Bóp chết quốc vương đại nhân dễ dàng ư? Xin lỗi, những lời này thật sự là lời chê cười hoang đường nhất hắn nghe từ lúc chào đời tới nay.

Đôi mắt tối đen của Cơ Trường Dạ dần dần chuyển thành màu đỏ sậm, khi “Đế Thần” dưới dao động tinh thần cuồng nộ của hắn sắp sửa xuất hiện, Hữu Xu lại chần chờ mở miệng, “Nếu tôi hiểu không sai mà nói, mấy người đang ghét bỏ tôi à?”

Cơ lão gia tử cười lạnh không nói, mẹ Cơ giống như hòa ái vỗ vỗ mu bàn tay thiếu niên.

Hữu Xu chỉ vào Lục Minh Châu, tiếp tục nói, “Cô ta là chủ mẫu Cơ gia mấy người chọn hả? Mấy người chọn cô ta, lại khinh thường tôi à?”

Hóa ra quý y đại nhân cũng có lúc bị khinh thường, phần nhận thức này thật sâu thương tổn kiêu ngạo và tự tôn của thiếu niên trung nhị. Cậu cúi đầu chơi đùa trí não, đem phí diễn xuất mình mới vừa kiếm được đặt hết ở lựa chọn “chia tay trong vòng hai giờ”, thống khoái nói, “Được, tôi đồng ý chia tay. Sau này mấy người không tới cửa quỳ xuống cầu xin, tôi tuyệt đối không bước vào Cơ gia một bước, người Cơ gia cũng đừng nghĩ có được bất luận chỗ tốt gì từ tôi. Cáo từ.”

Cơ Trường Dạ quả thực không thể tin được lỗ tai mình, nếu không nhìn thấy ánh mắt thiếu niên âm thầm đưa lại đây, sợ là sẽ đương trường nổ điên. Hắn bước nhanh đuổi theo, tràn đầy coi lòng đều là sợ hãi và bàng hoàng, đề thấp tiếng nói không ngừng giải thích, “Hữu Xu em hãy nghe anh nói, vấn đề quyền hạn anh có thể giải quyết rất nhanh, tổ phụ mặc dù là nguyên soái quân đoàn Đệ Nhất, cũng đã không có năng lực ngăn cản anh. Sau khi kết hôn chúng ta ở bên ngoài...”

“Anh đã từng lạnh lẽo với tôi, tương lai tôi cho anh trào cao không nổi.” Hữu Xu sâu kín cắt ngang lời nói lo lắng của chủ tử.

“Em đang nói cái gì?” Sắc mặt Cơ Trường Dạ trắng bệch.

“Anh ngoan ngoãn ở chỗ này chờ tôi, sớm hay muộn cũng có một ngày Cơ gia sẽ quỳ xin tôi cưới anh! Đến

lúc đó tôi sẽ tổ chức hôn lễ phong quang nhất cho anh, khiến toàn đế quốc đổ kị vận may của anh.”

“Cười, cười anh?” Cơ Trường Dạ hỗn độn trong gió, cảm thấy mạch não của mình và quốc vương đại nhân căn bản không cùng một đường. Lúc nào hắn dám lạnh lẽo với quốc vương đại nhân, hắn hận không thể moi trái tim ra một cái lỗ để nhét cậu vào mà.

“Tướng quân, đây là, đây là lời thoại của nam phụ và nữ phụ trong «thiên cổ nhất đế».” Phàn Triệu theo sau đi tới sắp cười đến hôn mê. Từ phương diện này đến xem, quốc vương đại nhân thật sự chưa từng của gái, cũng chưa từng dụ trai, tất cả thủ đoạn đều là từ trên mạng hoặc phim truyền hình học được, thật sự rất đáng yêu! Không được, bụng đau quá, cười đến mức cơ bắp bị kéo mạnh tổn thương luôn.

Cơ Trường Dạ bình tĩnh đại ngộ, có chút muốn cười lại vội vàng kiềm chế, bàng hoàng sợ hãi trong lòng trở thành hư không. Hắn đang muốn mở miệng, cảm lại bị quốc vương đại nhân nắm, sau đó chính là một cái hôn môi cường thế mà lại nhiệt liệt. Hai người ôm nhau khó chia lìa, khiến mọi người Cơ gia cúi gập không thôi.

Cơ lão gia tử gọi con dâu muốn tiến lên ngăn cản về, “Thôi, để cho bọn họ cáo biệt đi. An Hữu Xu không phải nói muốn chia tay, muốn Cơ gia quỳ xin nó sao? Ta ngược lại muốn xem tương lai là ai quỳ ai.”

Lục Minh Châu kéo chặt mẹ Cơ cười nói, “Người khác lấy cho cậu ta cái danh hiệu ‘da mặt dày đệ nhất’, hôm nay cuối cùng con cũng coi như thấy được.”

Mẹ Cơ lắc đầu thở dài, “Cũng không biết cậu ta hạ thuốc mê hôn gì cho Trường Dạ, trên người nhiều khuyết điểm như vậy, sao cứ như là nhìn không thấy chứ? Trước kia ánh mắt đứa nhỏ Trường Dạ này rất cao mà!”

Nghe thấy người Cơ gia tự cho là đúng nói, ý cười mới vừa nhen trở về của Phàn Triệu lại dâng lên, vội vàng che miệng lại, miễn cho đắc tội người ta.

Cơ Trường Dạ hận không thể đem quốc vương đại nhân một hơi nuốt sạch, nhưng cũng biết trường hợp không đúng, lưu luyến không rời tách ra, khàn giọng dặn dò, “Về sau ít xem phim internet đi, lời thoại rất cầu huyết. Làm cho bọn họ quỳ xin em, em tính toán làm gì?”

“Nghe nói quỷ y Tổng gia từng áp đảo trên năm đại gia tộc, là cự tộc lãnh đời chân chính truyền lưu mấy ngàn năm?” Hữu Xu lạnh nhạt nói, “Em chuẩn bị trùng kiến Tổng gia.”

“Em chuẩn bị trùng kiến Tổng gia sao?” Sau nháy mắt kinh ngạc, Cơ Trường Dạ cười nhẹ, yêu say đắm xoa cánh môi sưng đỏ của thiếu niên, “Được, anh chờ em trùng kiến Tổng gia, chờ em đi lên trên đầu Cơ gia.” Đây mới là thiếu niên hắn dốc lòng yêu thương, cường đại, cơ trí, kiêu ngạo, không ai có thể khiến cậu khuất phục, càng không ai có thể đả đảo cậu. Gặp gỡ khó khăn cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc lùi bước, mà là đón đầu. Trèo cao, đích thật là trèo cao, nhưng không phải là thiếu niên trèo cao Cơ gia, mà là Cơ gia trèo cao thiếu niên.

Sớm muộn gì cũng có một ngày người đời sẽ biết: chân chính ngu xuẩn, vô dụng, hèn mọn là ai.

“Tướng quân em yêu anh, anh phải đợi em.” Hữu Xu giơ hai tay lên làm một hình trái tim, sau đó ba bước quay đầu lại một lần mà rời đi.

“Tuyên bố tin xấu tôi và tướng quân chia tay trên trang web của quân đoàn Đệ Nhất đi. Tôi dùng năm mươi vạn điểm tín dụng đánh cược chúng tôi chia tay trong vòng hai giờ sau khi về nhà chính Cơ gia.” Sau khi ngồi trên xe bay của Phàn Triệu, biểu tình mềm mại của Hữu Xu giây lát biến thành nghiêm túc.

Phàn Triệu thiếu chút nữa bị lời nói nhẹ nhàng băng quơ của quốc vương đại nhân dọa ra bệnh tim, rồi lại không dám không làm, đem xe bay điều chỉnh đến trạng thái tự động điều khiển, tuyên bố tin tức này, còn giải thích ngọn nguồn với tướng quân. Mặt Cơ Trường Dạ đen như thế nào tạm thời không đề cập tới, Hữu Xu lại bắt đầu cân nhắc sử dụng hai trăm vạn điểm tín dụng mới vừa kiếm được như thế nào để trùng kiến lại Tổng gia biến mất gần trăm năm. Trong tay của cậu có rất nhiều đan dược, không lo không người ủng hộ, nhưng phải tìm một phương thức tuyên truyền tương đối tốt, như vậy mới có thể một phát nổi danh.

Đương nhiên, đủ loại thủ đoạn nổi danh lập vạn quỹ y đại nhân đã sớm xe nhẹ đường quen, chỉ suy xét nửa phút liền nghiêm túc nói, “Phàn Triệu, trở về nói cho tướng quân nhà anh biết, tôi muốn triệu Lâm gia vào dưới trướng Tổng gia, về sau liền không còn chuyện của Cơ gia bọn họ nữa.”

Mấy câu nói đó hình như cũng là lời thoại trong «thiên cổ nhất đế», khiến Phàn Triệu ghen cười đến mức khó chịu, vội vàng mượn danh nghĩa ho khan che lấp, “Khụ khụ, thằng nhóc Lâm Đức Hải kia không phải đã sớm biến thành thuộc hạ của ngài rồi sao? Ngài yên tâm, tướng quân sẽ không nghĩ nhiều.”

Hữu Xu mở mạng truyền tin của «thiên cổ nhất đế», ba tháng lễ hành thiếu chút nữa bỏ qua kết cục, hiện tại bổ sung lại, vừa đánh ra mấy câu mất liêm sỉ như “A a a, ông xã Tông Thánh đế của tui cực khổ huyệt”, vừa nghiêm túc đứng đắn phân phó, “Anh đem tư liệu liên quan tới Tổng gia có thể tra ra được gửi hết vào trong hòm thư của tôi, sau khi trở về tôi nghiên cứu một chút.”

Phàn Triệu tất cung tất kính đồng ý, chợt nhớ tới một câu cổ ngữ sâu không lường được, dùng ở trên người quốc vương đại nhân là thích hợp nhất — kim lân há lại là vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa rồng. Cái gọi là học viện đế quốc, giới giải trí, thậm chí Cơ gia, trong cái nhìn của quốc vương đại nhân thì cái gì cũng không phải. Cậu ấy dựa vào thực lực bản thân có thể thành lập một cự tộc, đây cũng không phải là cuồng ngữ tự cao tự đại, mà là tương lai sắp thực hiện.

Hết chương 142

143. Chương 143

Tiến bước quốc vương đại nhân, Cơ Trường Dạ quay đầu lại nhìn Cơ lão gia tử, cười lạnh nói, “Tổ phụ, thế này ông vừa lòng chưa? Tôi và Hữu Xu triệt để chia tay, chỉ mong ông đừng hối hận.”

“Hối hận? Tiễn bước một phé vật không biết để trứng, ta cao hứng còn không kịp! Quỳnh Lâm, thông báo quần gia đi đốt pháo hoa, đêm nay ta muốn mời nhóm tộc lão đến tụ hội, thuận tiện giới thiệu chủ mẫu Cơ gia tương lai cho bọn họ.” Cơ lão gia tử khoát tay với mẹ Cơ, cuối cùng nhẹ nhàng vỗ vỗ Lục Minh Châu đang đỡ mình. Cơ gia kết hôn với hoàng thất, sinh con ra cũng có đủ quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế, chẳng qua thuận vị* tương đối gần cuối mà thôi. Nhưng việc này không có gì, ai có thể cam đoan những người kế thừa phía trước có thể sống thật tốt chứ?

*Thuận vị: thứ hạng kế thừa, giống như “người kế thừa thứ nhất”, “người kế thừa thứ hai”.... Thứ hạng cao sẽ được ưu tiên kế thừa.

Cơ Trường Dạ tự nhiên hiểu rõ tính toán của tổ phụ. Trước khi gặp gỡ Hữu Xu, hắn từng nghĩ rất nhiều cách cho hôm nay, vốn chuẩn bị giam lỏng lão gia tử cướp đi soái vị, hiện tại thì cái gì cũng không muốn làm. Chính như quốc vương đại nhân đã nói, hắn hiện tại chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được.

“Mấy người tụ đi, tôi đi trước.” Hắn hơi gật đầu liền đi lên xe bay, để lại lão gia tử tức giận đến giậm chân, trên đường gọi điện thoại cho Phan Triệu, “Hữu Xu về ký túc xá chưa?”

“Không, quốc vương đại nhân nghỉ học, mới vừa làm xong thủ tục nghỉ học, hiện tại đã dọn đến biệt viện Lâm gia ở.” Phan Triệu nhin cười nói, “Tướng quân, quốc vương đại nhân bảo tôi cho anh biết, có khả năng cậu ấy sẽ đập Cơ gia vào trong bùn, bảo anh không cần lo lắng. Anh là người của cậu ấy, cậu ấy sẽ che chở anh.”

Tâm tình tối tăm của Cơ Trường Dạ nháy mắt liền quang đăng, mỉm cười nói, “Được, tôi hiểu. Cậu ấy có nói cho cậu biết tính toán của cậu ấy không?”

“Không có, cậu ấy cầm tư liệu Tổng gia đi, cụ thể muốn làm gì lại chưa nói. Tướng quân, tôi thực chờ mong hành động kế tiếp của quốc vương đại nhân, cậu ấy có đầy đủ năng lực quấy đảo phong vân, càng có đầy đủ lợi thế đảo điên sự thống trị của năm đại thế gia. Tướng quân, bố cục mục nát sắp bị đánh vỡ, tương lai là thuộc về chúng ta.” Giọng Phan Triệu bởi vì hưng phấn cùng chờ mong mà run nhẹ nhẹ.

“Nói cho cậu ấy biết, bất luận cậu ấy muốn làm gì, tôi đều sẽ ủng hộ vô điều kiện.” Cơ Trường Dạ lộ ra biểu tình ôn nhu.

“Vì sao anh không tự mình nói với cậu ấy?” Phan Triệu quẹo một vòng, lái đến quân bộ.

“Quyền hạn của trí não Hữu Xu bị thu hẹp, hiện tại tôi không có cách nào trò chuyện với cậu ấy. Lão gia tử tuổi càng lớn đầu óc càng hồ đồ, luôn cho mình là chúa tể thế giới.” Giọng điệu Cơ Trường Dạ chuyển lạnh, “Nếu không phải Hữu Xu muốn tự mình giải quyết phiền toái, hôm nay chính là ngày quân đoàn Đệ Nhất đổi nguyên soái.” Đường nhiên cũng là ngày hắn tuyên bố tin vui, nhưng không có vấn đề gì, chờ đợi càng lâu quả thực mới có thể càng ngọt ngào. Một ngày nào đó hắn muốn cho toàn tinh hệ biết, người mình yêu không phải phé vật gì đó, mà là tình nhân hoàn mỹ nhất ưu tú nhất trên thế giới.

“Bình biến rất không có ý nghĩa, vẫn là xem quốc vương đại nhân làm mưa làm gió càng sáng khoái. Tôi thực chờ mong nội dung «quốc vương trọng sinh ký» kỳ thứ ba.” Phan Triệu ở bên kia cười ha ha. Cường

giả chân chính bất luận lâm vào tuyệt cảnh như thế nào cũng có thể thông dong ứng phó, mà quốc vương đại nhân đâu chỉ là ung dung, quả thực là nghiền áp đả kích. Chỉ mong gia tộc Cơ gia cổ xưa mà lại mục nát này có thể thừa nhận nổi trời long đất lở sắp đến.

Cùng lúc đó, Hữu Xu đang một lần lại một lần gọi điện thoại cho chủ tử, lại thủy chung không tra ra được số, chỉ vào màn hình trí não hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Đức Hiên đem hành lý nhất nhất bỏ vào trong tủ treo quần áo, “Quyền hạn của cậu bị Cơ lão gia tử thu hẹp, cấp bậc là cấp thấp nhất, chỉ có thể liên hệ với trí não cùng cấp khác.”

“Nói cách khác tôi chỉ có thể xen lẫn với mấy người cấp bậc thấp nhất à?” Hữu Xu biểu tình tối tăm. Ở thời đại tin tức hóa, quyền hạn thông tin bị gắt gao thu hẹp ở cấp thấp nhất, việc này triệt để ngăn chặn con đường cậu đi lên, trừ khi rời khỏi đế quốc, nếu không vĩnh viễn dừng nghĩ thoát khỏi thân phận công dân bậc thấp.

Không hề nghi ngờ, Cơ lão gia tử đang làm nhục Hữu Xu, lấy một loại phương thức nhẹ nhàng băng quơ lại làm người ta lửa giận tuôn trào.

“Không quan hệ, tôi có thể giúp cậu giải khóa, nhưng mà chỉ có thể đem quyền hạn đề cao đến cấp S. Quyền hạn của tướng quân là cấp SSS, muốn đề cao đến loại trình độ này phải xâm lấn trình tự đầu não trung tâm, hiện nay tôi chỉ có thể vào sáu mươi sáu tầng bên ngoài, kém xa tiêu chuẩn kia.” Làm hacker giỏi nhất tinh hệ Phi Mã, Lâm Đức Hiên cũng không bẻ gãy nổi hệ thống phòng ngự có thể nói là biến thái của đầu não.

“Tôi đây hiện tại chẳng phải là không liên lạc được với tướng quân?” Hữu Xu đưa trí não qua, rầu rĩ không vui hỏi.

“Có một chỗ có thể cho người bất luận cấp bậc gì bất luận quyền hạn gì tiến hành liên hệ không có chương ngại.” Lâm Đức Hiên tựa như nghĩ đến cái gì, nhin không được cười rộ lên, “Chính là web cá nhân. Nếu tôi nhớ không lầm, cậu và tướng quân đã xóa nó rồi.”

“Vậy cậu có biện pháp khôi phục không?” Hữu Xu vội vàng nhích qua.

“Có thể.” Ngón tay Lâm Đức Hiên nhanh chóng hoạt động, mới vừa đem số liệu khôi phục liền thu được một cái @, hóa ra tướng quân cũng đồng thời khôi phục web cá nhân, lại đăng một tin tức, “Em vĩnh viễn là quốc vương của tôi, chúa tể của tôi. Wanan.” Bên dưới phụ thêm một tấm ảnh: trong hộp thiên nga nhưng đen có hai chiếc nhẫn kim cương kiểu nam, dưới đèn huỳnh quang chiếu rọi xuống lóe ra ánh sáng rực rỡ. Đây vốn là hắc lấy đến cầu hôn, cuối cùng lại không thể dùng tới.

Nhóm fan lục tục bình luận bên dưới, có chúc hắc chia tay vui vẻ, có khuyên hắc đặt ánh mắt cao chút, còn có chỉ tiếc rên sắt không thành thép. Thân là chiến thần đế quốc, lại yêu một phế vật như thế, cái gì quốc vương, chúa tể, lại đem mình đặt ở trong bụi bặm mặc người giày xéo, quả thực mất hết thể diện Cơ gia, cũng mất hết thể diện đế quốc! Còn âm ỉ tiếp nữa, bọn họ liền từ fan biến thành anti.

Còn khỏi nói, sau khi cái tin này đăng lên, tướng quân quả nhiên rớt rất nhiều fan, có thể thấy cảm xúc mâu thuẫn của dân chúng đối với đoạn tình cảm này cao bao nhiêu. Lâm Đức Hiên vừa lật xem bình luận vừa hỏi, “Câu nói cuối cùng là có ý gì cậu biết không?”

“Ngủ ngon?” Hữu Xu vui rạo rức soạn tin nhắn.

“Đích thật là ngủ ngon, nhưng còn có một tầng hàm nghĩa càng sâu hơn.” Lâm Đức Hiên cười nói, “Mỗi một tiếng ‘ngủ ngon’ đều cất giấu một câu —— tôi yêu em yêu em. Không nghĩ tới tướng quân rất biết chơi trò lãng mạn.”

Bên tai Hữu Xu đổ bưng, trong tin nhắn cũng bổ thêm một câu “wanan”, cảm thấy không đủ lại thêm một cái “moa moa”, ấn gửi xong, lại chuyển phát cái weibo hình ảnh kia, cũng thêm một câu cuồng vọng —— hôm nay anh lạnh lẽo với tôi, ngày sau tôi cho anh trèo cao không nổi! Phía sau thêm một cái biểu tình miệt thị.

Những lời này vốn là lời thoại của nam số 2 «thiên cổ nhất đế». Hắn từ thời kỳ trung cổ xuyên qua đến thời kỳ viễn cổ, biết rõ lịch sử khi đó, rất sớm liền ôm lấy đùi Tông Thánh đế và quốc sư tương lai. Lúc ấy Tông Thánh đế còn là một hoàng tử nghèo túng bị biếm vào chùa, liên lụy khiến nam số 2 cũng bị người ta xem thường, bởi vậy bị phụ thân của nữ số 2 hối hôn. Lúc ấy hắn chính là nói như vậy với nhạc phụ tương lai, cuối cùng cũng quả thật khiến nhạc phụ quý đến cầu xin mình, quá trình đánh mặt vô cùng thích thú.

Hiện nay «thiên cổ nhất đế» đã kết thúc, câu lời thoại rất có ma tính mị lực này cũng hot khắp tinh hệ Phi Mã, lúc này Hữu Xu lấy nó đăng lên, không biết rước lấy bao nhiêu người nhạo báng.

“Nam số 2 người ta đánh mặt là do hắn có đùi vàng, lại có bản lĩnh, hơn nữa nhạc phụ cũng chỉ là thứ sử nho nhỏ, đâu không lại hoàng tộc. An Hữu Xu mi dựa vào cái gì khiến Cơ gia trèo cao không nổi? Dựa vào cái IQ EQ rớt xuống số âm của mi à? Dựa vào lớp da mặt còn dày hơn tầng khí quyển của mi à? Nhìn như vậy, Cơ tướng quân còn thật sự là trèo cao không nổi đâu! Ha ha ha ha ha ha...” Những bình luận như thế che trời lấp đất xông vào trang cá nhân của Hữu Xu.

Cơ Trường Dạ che chắn bình luận, đầu tiên là nhìn nhìn tin nhắn quốc vương đại nhân gửi tới. Cậu thế mà học được “moa moa”, còn học được chụp hình, gửi cho mình vài cái hôn gió, vểnh đôi môi phấn hồng và má lúm đồng tiền nhìn thật ngọt ngào. Sau lưng dính người như vậy, ở mặt ngoài lại quyết tuyệt cao lãnh, cách màn hình, Cơ Trường Dạ cũng có thể tưởng tượng được biểu tình linh động thiên biến vạn hóa của thiếu niên, không khỏi lắc đầu bật cười.

Hữu Xu và chủ tử dùng tin nhắn tán gẫu đến lửa nóng, thiếu chút nữa quên xem tư liệu Tổng gia, vẫn là Lâm Đức Hiên nhắc nhở mới nhớ tới. Cậu nhanh chóng nhìn quét vài lần, rốt cuộc xác định Tổng gia quả nhiên tồn tại liên hệ nào đó với mình. Tổng gia chân chính phát tài là ở kỷ nguyên mạt thế. Lúc ấy tang thi hoành hành, trong gia tộc bỗng nhiên nhảy ra một vị thiên sư năng lực biến hoá kỳ lạ, thực lực cường đại này vượt xa bất luận dị năng giả nào, ngay cả tang thi vương nhìn thấy cũng rất sợ hãi. Thông qua mấy ngàn năm tích lũy, Tổng gia đã thành môn phiệt cao nhất, lại bởi vì bệnh di truyền của gia tộc mà từ từ suy bại.

Tư liệu nói loại bệnh này tên là “ngũ tặc tam thiếu”, nhưng Hữu Xu lại biết đây là do văn hóa cắt đứt khiến

cho truyền sai. "Ngũ tặc tam thiếu" không phải bệnh, mà là mệnh. Người Tổng gia đời đời tu tập đạo thuật, lại không hiểu "thiên cơ không thể lộ", tự nhiên sẽ bị trời phạt, có người đoán thọ, có người khắc chết lục thân, chậm rãi liền chết hết. Cái gọi là truyền thừa của bọn họ bất quá là tạp kỹ trước kia Hữu Xu viết chơi, tất cả đều là mấy phép thuật nhỏ dễ hiểu, không nghĩ tới ở mặt thể lại có thể phát huy uy lực lớn như vậy.

Tổng gia, ở kiếp mình làm quý y chính là họ Tống, hay mẹ An Hữu Xu là chi thứ của Tống gia kia? Bằng không làm thế nào nhận được di vật của mình? Khi Hữu Xu âm thầm cân nhắc, Lâm Đức Hải vội vàng trở về. Hiện nay y đang tham gia giải đấu siêu tân tinh cơ giáp, vừa được Hữu Xu gọi về liền xin nghỉ.

"Sao ngài lại nghỉ học?" Lâm Đức Hải tất cung tất kính làm cái chào theo nghi thức quân đội.

"Bởi vì tôi phải làm gia chủ, về sau sẽ rất bận." Hữu Xu nâng nâng cằm, "Ngồi đi, tôi có việc nói với anh."

"Chuyện gì?" Lâm Đức Hải có chút khẩn trương.

"Tôi muốn anh rời khỏi Cơ gia vào dưới trướng tôi, cái giá là hai cơ giáp siêu năng, hai viên sinh hoa đan."

"Hai cơ giáp siêu năng? Ở đâu ra?" Lâm Đức Hải có trung thành như thế nào đi nữa, lúc này cũng không khỏi tâm tình dao động. Bảng giá này rất cao, cao đến mức đủ để thành lập hai quân đoàn, thậm chí đảo điên chính quyền đế quốc. Nhưng mà y không thể không liều mạng khắc chế, không thể không nhiều lần khuyên bảo mình —— Cơ tướng quân có ân với mình.

"Tự cải tạo. Anh có sẵn cơ giáp không, trong vòng nửa tháng có thể làm xong." Hữu Xu lấy ra hai viên đan dược, hướng dẫn từng bước, "Đây là sinh hoa đan, có thể đề cao thực lực. Hiện tại anh là cấp SS, ăn nó có thể tấn chức đến cấp SSS. Đương nhiên nó không phải vạn năng, còn phải xem bản thân anh có bao nhiêu tiềm lực. Thế nào? Đãi ngộ của tôi có phải tốt hơn Cơ gia không? Anh yên tâm, về sau tướng quân cũng sẽ đi theo tôi lăn lộn, anh không tính là phản bội hử."

"Tướng quân cũng đi theo ngài lăn lộn?" Ở thời khắc nghiêm túc như thế, Lâm Đức Hải lại có chút muốn cười.

"Đúng." Hữu Xu đưa cái tay nâng đan dược ra phía trước.

Hai má Lâm Đức Hải đỏ lên, nổi lòng hỗn loạn, rốt cuộc sau năm phút đồng hồ tự hỏi mới nói giọng khàn khàn, "Cám ơn gia chủ." Lâm Đức Hiền rúc trong góc lấy tốc độ nhanh nhất nhào lên, ôm chặt lấy đùi vàng của Hữu Xu. Cơ giáp siêu năng, đó là giấc mộng lớn nhất cuộc đời này của hắn. Không, phải nói là giấc mộng của nam nhân toàn tinh hệ.

Sau khi Phan Triệu được Lâm Đức Hải thông báo liền than thở nói, "Tướng quân, tôi cũng muốn đi nương nhờ quốc vương đại nhân, anh có phê chuẩn không?"

Cơ Trường Dạ vùi đầu xử lý văn kiện còn chưa kịp trả lời, chợt nghe Cơ Hưng lấp bắp mở miệng, “Anh họ, em cũng muốn đi.”

“Được, đều đi đi.” Cơ Trường Dạ tắt trí não, cười như không cười nói, “Tôi cũng muốn đi, chúng ta cùng đi?”

“Anh, anh nói thật hay là nói giỡn vậy?” Cơ Hưng lui ra phía sau hai bước, giọng mang khản trương.

“Tôi cũng không nói giỡn. Tôi muốn ăn cơm mềm của quốc vương đại nhân, như thế nào, không thể à?” Cơ Trường Dạ không cho rằng hồ thẹn, ngược lại lấy làm vinh.

“Có thể có thể, em cũng muốn ăn.” Thoáng nhìn biểu tình giận tím mặt của anh họ, Cơ Hưng vội vàng kéo Phàn Triệu chạy đi, mơ mơ hồ hồ còn có thể nghe thấy Phàn Triệu oán giận, “Cậu nói bậy nói bạ cái gì vậy...”

Sau khi tướng quân và An Hữu Xu chia tay, đế quốc lại tuôn ra một tin tức nặng ký —— Lâm Đức Hiên mắc chứng hồng gien hiện giờ đã khôi phục khỏe mạnh, đang làm thủ tục quay lại hệ khổng chế cơ giáp. Chữa khỏi cho hắn không phải ai khác, mà là An Hữu Xu. Cậu là truyền nhân đời cuối cùng của quý y Tổng gia.

Chứng hồng gien là một loại bệnh nan y mà nhân loại thủy chung khó có thể trị được. Trình độ gien ưu hoá càng cao, nguy cơ bị bệnh lại càng lớn, cho nên người bình thường thường cách biệt với nó, mà những nhân vật thiên tài thể gia cự tộc tỉ mỉ bồi dưỡng ra thì có 30% tỉ lệ bị bệnh.

Có bao nhiêu người tuyệt vọng mà chết, lại có bao nhiêu người còn đang giãy dụa trong thống khổ, phóng mắt toàn tinh hệ, số lượng mặc dù không khổng lồ, nhưng nhất định không ít. Nhưng mà đáng sợ nhất không phải là ốm đau tra tấn, cũng không phải đoản thọ uy hiếp, mà là cảm giác chênh lệch và khuất nhục khi từ đám mây ngã xuống đáy cốc, bị người ta vứt bỏ và giày xéo. Nếu có một phần vạn hy vọng, bọn họ đều nguyện ý ném thối, vì đó trả bất luận cái giá gì cũng sẽ không tiếc.

Khi Lâm Đức Hiên tiếp nhận kiểm tra sức khoẻ để chuyển hệ, ánh mắt toàn tinh tế đồng loạt ngấm nhìn trên người hắn, không trung lơ lửng mấy trăm camera, toàn phương vị không góc chết tiến hành trực tiếp.

“Đây là tiến sĩ Ellen, đây là tiến sĩ Tô Minh, bọn họ là hai vị y học gia nổi tiếng nhất đế quốc.” Nhìn thấy hai vị đại nhân vật không có khả năng xuất hiện ở chỗ này, Lâm Đức Hiên lập tức dẫn kiến cho gia chủ.

“Chào hai người.” Hữu Xu khoanh tay đứng, biểu tình kiên cường.

Ellen và Tô Minh cảm thấy không vui, lại không biểu hiện ra ngoài, ôn hoà chào hỏi sau đó liền bảo Lâm Đức Hiên nằm vào khoang thuyền kiểm tra. Để chữa khỏi chứng hồng gien, hai người cố gắng hơn một trăm năm, lại thủy chung không có đột phá. Bọn họ còn từng liên danh sáng tác văn, công kích quý y chỉ đạo của Tổng gia. Tổng gia đã sớm xuống dốc, y thuật cũng đã thất truyền, những sự tích vô cùng kì diệu đó tự nhiên bị trở thành lời nói vô căn cứ.

“Trường Dạ, sao cậu lại tới đây?” Tô Minh mới vừa điều chỉnh tốt dụng cụ, chỉ thấy bạn từ nhỏ bước vào, ánh mắt nhìn chăm chăm An Hữu Xu.

“Tôi đến xem quốc vương đại nhân của tôi.” Cơ Trường Dạ đi đến bên cạnh thiếu niên, cưỡi quân mạo hành lễ. Hữu Xu hận không thể nhào lên gặm chủ tử vài cái, biểu tình lại càng thêm kiên cường, cái cằm vốn hơi hơi nâng lên sắp chọc tới tận trời.

Lâm Đức Hải rất muốn cười, nhưng không thể không cố nén, nghe thấy tiếng tích tích khởi động của máy kiểm tra, vội vàng quay đầu nhìn lại. Giờ này khắc này, không ai chú ý hành vi tự hạ thân phận si tình bất hủ của Cơ tướng quân nữa, bọn họ chỉ muốn biết, chứng hồng gien có thể chữa khỏi hay không. Đối với người thường mà nói đó là chuyện thực xa xôi, đối với thế gia cự tộc căn cơ thâm hậu mà nói lại là uy hiếp trí mạng. Vì việc này, hàng năm bọn họ hao phí tài chính cao tới mấy trăm thậm chí hơn một ngàn triệu ở viện nghiên cứu y học.

Mỗi một góc tinh hệ Phi Mã, nhóm thiên chi kiêu tử đã từng ngã xuống từ thần đàn đang dùng hai mắt đỏ rực nhìn chăm chăm máy kiểm tra, đồng thời cũng nhìn chăm chăm thiếu niên dung mạo tú lệ.

“Thiếu chủ, ngài mới vừa phát bệnh, phải nghỉ ngơi cho tốt. Trước tiên ngài ngủ đi, có thuốc hạ ở nơi này nhìn, chờ ngài tỉnh rồi thuật lại cũng giống vậy.” Lão quản gia trung thành và tận tâm lo lắng đây lại là một lần tra tấn “từ hy vọng đến tuyệt vọng”. Thiếu chủ dần dần suy nhược, chịu không nổi bất luận kích thích gì.

“Quản gia, không cần gọi tôi là thiếu chủ.” Thanh niên gầy yếu không chịu nổi trào phúng cười nói, “Tôi đã không còn là thiếu chủ nhà Rendell, tôi hiện tại thậm chí còn không có họ. Để tôi xem xem, đây là một lần cuối cùng, nếu nó vẫn là một hồi âm mưu, tôi liền nhận mệnh.” Thiên tài mắc chứng hồng gien thường bị gia tộc vô tình bỏ qua, không phải ai cũng có vận may giống như Lâm Đức Hiên, có một anh trai luyện đệ thành cường che chở.

Trong xóm nghèo Cát Nhã tinh, một thiếu nữ dung nhan tiều tụy đang nhìn chăm chăm trí não đã sớm vô cùng rách nát trên cổ tay, nghe thấy tiếng đập cửa “rầm rầm rầm”, không giống dĩ vãng cuống quýt chạy ra ngoài, mà là làm bộ mình không ở nhà. Hai mắt cô đỏ rực, cắn chặt hàm răng, giống như đang chờ mong cứu chuộc trọng sinh, lại đang chờ mong hủy diệt vĩnh viễn. Tình hình giống vậy phát sinh ở những địa điểm khác nhau, từng trái tim bức bách chờ đợi cứu chuộc đang lấy tần suất giống nhau nhảy lên.

Trải qua kiểm tra tỉ mỉ liên tiếp, tiến sĩ Ellen và Tô Minh vốn chuẩn bị đâm thủng âm mưu lớn của thế kỷ đã không còn lời nào để nói. Bọn họ nhất trí cho rằng còn cần kiểm tra thêm một lần, rồi lại kiểm tra thêm một lần, ước chừng gây sức ép ba giờ mới run giọng nói, “Không sai, Lâm tiên sinh đã khôi phục, tinh thần lực, dị năng, thể chất đều là cấp S, tiềm lực từ cấp SS trước đây đề cao đến SSS, tương lai có khả năng vô hạn.”

Đối một cách nói, chỉ cần Lâm Đức Hiên đủ cố gắng, tương lai một ngày nào đó có lẽ sẽ bắt kịp thậm chí vượt qua Cơ tướng quân, đây là thứ người khác nghĩ cũng không dám nghĩ. Quý y chi đạo không hổ là quý y chi đạo, quả thật biến hoá kỳ lạ khó lường.

Hai vị tiến sĩ y học khiếp sợ đến tận đỉnh, người xem ngồi xổm cạnh giữ trên internet chuẩn bị tùy thời

phun xả cũng hơn nửa ngày nói không nên lời. Bệnh nan y được xưng là khó trị nhất thế kỷ cứ như vậy trị hết à? Không có bất luận tác dụng phụ gì? Tuy rằng đã được hai vị ngôi sao y học xác thực, nhưng vẫn cảm thấy thực huyền huyền.

Không đợi mọi người hoàn hồn, Lâm Đức Hải lại quăng quả bom tiếp theo, “Cơ tướng quân, tôi muốn ở đây nói với ngài một tiếng xin lỗi. Từ nay về sau, Lâm gia thoát ly Cơ gia, chuyển làm môn hạ Tổng gia.”

“Tổng gia? Tổng gia gì?” Cơ Trường Dạ nói ra lời thoại đã sớm soạn tốt với quốc vương đại nhân.

“Đương nhiên là quý y Tổng gia. Tôi đã sửa lại họ, về sau chư vị có thể gọi tôi là Tổng Hữu Xu.” Hữu Xu mở trí não, chiếu ID mới của mình ra.

Internet một mảnh ồ lên, thế lực khắp nơi sau khi ngăn ngửi kinh ngạc qua đi liền sôi nổi thở dài: phương pháp chữa khỏi chứng hồng gien hiển nhiên quý giá, nhưng nếu vì thế mà thoát ly Cơ gia không khỏi mất nhiều hơn được. Người bị bệnh dù sao cũng là số ít, bỏ qua cũng không tiếc, hà tất đặt tiền đồ của toàn tộc lên. Lâm gia là dựa vào Cơ gia giúp đỡ mới đứng vững gót chân trong quân, không có Cơ gia, Lâm gia nhất định xuống dốc không phanh, đến lúc đó Tổng Hữu Xu có thể cung cấp cho bọn họ cái gì? Ngoại trừ một phương thuốc chỉ có rất ít người có thể sử dụng được, có thể nói là hai bàn tay trắng.

“Lâm Đức Hải hồ đồ!”

“Hắn quá trẻ tuổi, đầu óc dễ dàng nóng lên. Không quá một năm, Lâm gia sẽ xóa tên khỏi nhất lưu thế gia!”

“Không cần một năm. Giải đấu siêu tân tinh cơ giáp kế tiếp, Lâm Đức Hải nhất định ngã xuống. Cơ gia làm việc luôn ngoan lệ, tuyệt đối sẽ không cho phép Lâm gia tiếp tục tồn tại.”

“Đáng tiếc, hai anh em Lâm gia cũng là nhân vật thiên tài hiếm có.”

Tiếng thở dài liên tiếp, nhưng mà ở sau lưng thương hại lại cất giấu gương mặt tham lam. Dù gì Lâm gia cũng là nhất lưu thế gia, một khối bánh ngọt lớn như vậy, ai không chờ gặm một cái?

Cơ Trường Dạ nhìn chằm chằm hai anh em Lâm gia, giống như vô cùng đau đớn lại cứng rắn tự kiềm chế, qua ước chừng nửa phút mới khàn giọng lên tiếng, “Giúp tôi chăm sóc Hữu Xu.” Dứt lời thật sâu liếc nhìn thiếu niên một cái, bước rời đi, để lại một bóng lưng tiêu điều mà lại cô độc.

Vậy xong rồi à? Tay xé phần đồ đâu? Chân đạp kẻ tâm cơ đâu? Tướng quân, anh cũng quá yếu đuối rồi! Dân chúng đế quốc càng thêm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng ngôn luận mãnh liệt công kích An Hữu Xu, không, Tổng Hữu Xu lại giảm bớt rất nhiều, trong đó phần lớn là người thường, nhóm thiên chi kiêu tử cấp bậc gien ưu hoá trên A+ đều ngậm miệng không nói, có người thậm chí bắt đầu xóa bỏ những lời nói mang tính vũ nhục trước kia.

Người thường không cần lo lắng mắc chứng hồng gien, nhưng đặc chủng nhân thì khác, trong mười người có khả năng xuất hiện ba người, phần trăm này đã rất cao, ai cũng không dám cam đoan mình là người may mắn. Mà Tổng Hữu Xu là người duy nhất có thể chữa khỏi loại bệnh nan y này, từ một loại ý nghĩa khác mà nói cũng là cứu tinh của tất cả đặc chủng nhân, nếu không muốn ngã xuống từ thần đàn, không muốn chết đi trong cực độ khuất nhục, thì phải nâng niu cậu tôn kính cậu.

Những người chỉ số IQ còn online đã bắt đầu soạn tin nhắn tạ lỗi, sau đó chú ý “thần côn Hữu Xu”, cũng làm các loại truy phủng tạo thế ở khu bình luận công cộng, phải để lại cho đối phương một ấn tượng tốt. Người chỉ số IQ không online cũng kịp phản ứng lại dưới sự thúc giục của người nhà, vội vàng vàng đưa lên lễ vật.

Bọn họ đều là tinh anh nhân tài ở mỗi một lĩnh vực, trong đó lại lấy quan viên quân bộ làm chủ, mở cột tư liệu, mỗi một người đều là siêu cấp VIP, mỗi một người đều thanh danh hiển hách, khiến người thường kêu gào chửi rửa sợ tới mức câm như hến. Náo loạn mấy phút đồng hồ, internet dần dần khôi phục bình tĩnh, chỉ có từng câu từng câu lấy lòng ở lại trang đầu.

Thực lực càng mạnh, địa vị càng cao, cũng lại càng sợ hãi mất đi tất cả, đây là nhược điểm không thể tránh khỏi của nhân loại. Để dự phòng bị bệnh, những người này nguyện ý kính Tổng Hữu Xu, thời điểm tất yếu cũng sẽ bảo hộ cậu, nhưng nếu Cơ gia chuẩn bị đối phó Lâm gia, bọn họ chỉ có thờ ơ lạnh nhạt. Vì một loại khả năng mà đánh cược vận mệnh toàn tộc, bọn họ không ngốc giống như Lâm Đức Hải.

Cơ lão gia tử nhìn chằm chằm tiêu đề đỏ tươi phóng đại, lãnh khốc cười. Nếu đây là thủ đoạn Tổng Hữu Xu chèn ép Cơ gia, ông ta chỉ có thể nói mình thực thất vọng. Muốn trừng kiến Tổng gia hả? Vậy được, ông ta liền tìm người kế thừa Tổng gia chân chính trở về.

Cùng lúc đó, nhóm thiên chi kiêu tử đã từng ngã xuống từ thần đàn đang đầy lòng kích động chạy đến thủ đô tinh, đây là hi vọng cuối cùng, chẳng sợ trả giá tất cả bọn họ cũng muốn nắm chặt.

144. Chương 144

Hữu Xu bị mắng thăm gần đây tăng rất nhiều fan, mở mục fan ra, đập vào mắt là một đám chữ V bự màu đỏ tươi. Không hề nghi ngờ, đó đều là thiên chi kiêu tử đề quốc thậm chí liên bang, đều xuất thân hiển hách, thân ở địa vị cao, là tồn tại mà người thường chỉ có thể nhìn lên. Nhưng mà mỗi người đều là quả táo mà thượng đế cắn qua một miếng, chẳng sợ được sủng ái hơn nữa cũng tồn tại hoặc nhiều hoặc ít chỗ thiếu hụt, nhưng thứ mà những thiên chi kiêu tử mặt ngoài đẹp đẽ đó gặp phải cũng không phải là khuyết điểm nhỏ không đau không ngứa, mà là uy hiếp trí mạng.

Từ lúc có ký ức, hàng năm bọn họ đều phải tiếp thu ít nhất ba lượt kiểm tra gien, chính là vì dự phòng chứng hồng gien bỗng nhiên bùng nổ. Nhưng loại bệnh này tựa như quả bom chôn trên cơ thể, chẳng sợ có căn thận hơn nữa, một ngày nào đó cũng sẽ bị kích phát, hơn nữa là không hề có dấu hiệu.

Hàng năm đều có người từ đám mây ngã xuống, hàng năm đều có thiên chi kiêu tử ngông nghênh ngạo khí bởi vì chịu không nổi hai tầng tra tấn sinh lý và tâm lý mà chấm dứt sinh mệnh mình. Nhưng hiện tại,

Tổng Hữu Xu xuất hiện, cậu có thể lấy đi thanh gươm Damocles* treo trên đỉnh đầu họ, tin tức này đủ để lay động trái tim rất nhiều người.

*Thanh gươm Damocles: Damocles là bạn thân của vị vua Dionysius cai trị xứ Syracuse, luôn ghen tị với của cải và quyền lực của nhà vua. Thế nên nhà vua cho Damocles đổi vị trí với mình, được hưởng thụ sự xa hoa giàu sang, nhưng trên đỉnh đầu lại treo một thanh gươm bằng sợi lông đuôi ngựa chỉ vào mình.

Trước đó, ai có thể nghĩ đến Tổng Hữu Xu cái gì cũng không có thể mà lại chiếm được truyền thừa quý y chi đạo? Không, kỳ thật điều này có dấu vết, chỉ là bị người ta tận lực xem nhẹ. Trong ba tháng đại mạo hiểm, cậu từng dùng một nhánh cỏ độc chết một con giang long cảnh thú, cũng từng dùng chất lỏng do mấy trái cây hỗn hợp mà thành thuần phục một con vượn lớn, lệnh nó mang mình bò lên vách núi cao tới ngàn mét. Tất cả nhiệm vụ cậu đều hoàn thành mười phần thoải mái, bản thân việc này liền chứng minh chỗ bất phàm của cậu.

Hóa ra Tổng Hữu Xu vẫn luôn ẩn giấu thực lực, nếu như không có Cơ lão gia tử kích thích, có lẽ cậu ta vĩnh viễn sẽ không biểu hiện ra ngoài, như vậy chờ sau khi cậu ta và Cơ Trường Dạ kết hôn, quân đoàn Đệ Nhất có thể thuận lý thành chương mà có được phương thuốc chữa khỏi chứng hỏng ghen. Nguy hiểm thật! May mắn hai người chia tay! Nghĩ như vậy, không ít thế gia đệ tử có quan hệ đối địch với Cơ Trường Dạ chạy đến trang web của hắn châm chọc khiêu khích, ngay sau đó lại đuổi theo tăng tốc “thần côn Hữu Xu”.

Trang web đã từng đầy ngập bình luận thô tục hiện tại xinh đẹp hơn rất nhiều, người đến bây giờ còn chửi rủa Tổng Hữu Xu không nguôi hoặc là thuần điệu ti không có năng lực cũng không có quan hệ xã hội, hoặc chính là fan trung thành của Cơ tướng quân, nhưng bọn họ thực nhanh liền bị đả kích trí mạng đến từ chính tướng quân, chỉ thấy hắn @ vài fan mắng hung ác nhất, thậm trọng tuyên cáo, “Một ngày nào đó mấy người sẽ biết, không phải Hữu Xu không xứng với tôi, mà là tôi không xứng với cậu ấy. Cậu ấy ưu tú hơn xa so với bất luận kẻ nào.” Lập tức đem những người này xóa đi.

Thượng đế ơi! Tướng quân anh vì nâng Tổng Hữu Xu lên, có tất yếu phải đạp mình vào trong bùn không? Một phế vật không có tinh thần lực, dị năng, ngay cả thể chất cũng là cấp F, làm thế nào xứng so sánh với anh? Tướng quân anh thật nào tàn, nói thật, tôi đối với hành vi tự hạ thân phận của anh vô cùng vô cùng thất vọng, cũng vô cùng vô cùng tức giận. Anh đã hoàn toàn không còn là chiến thần đế quốc trong suy nghĩ của tôi, nếu anh còn tiếp tục sa đoạ, căn bản không xứng làm thống soái một quân đoàn! Bình luận này được rất nhiều người like, thậm chí ngay cả chín vị siêu sao tham gia «tình cầu đại mạo hiểm» cũng đều sôi nổi hồi âm, nói tướng quân quả thật không giống trong tưởng tượng, quả thật rất làm người ta thất vọng, rất nhiều hành động của hắn đều không quá có đầu óc, ngay cả trình độ thưởng thức cũng low đến mức khiến người ta sụp đổ. Mấy người tin không, hắn còn quỳ xuống mang giày cho Tổng Hữu Xu, lúc ấy tất cả nhân viên công tác đều sắp mù mắt, cuối cùng vẫn là đạo diễn vì chiều cổ mặt mũi Cơ gia mà che lại đoạn này, hình ảnh lúc ấy lóe bóng tuyết mấy phút đồng hồ chính là nguyên nhân này.

Scandal vừa tuôn ra, rất nhiều người cảm thấy tam quan đã vỡ. Chiến thần đế quốc không gì không làm được, không gì không phá được, hóa ra là nào tàn vì yêu si cuồng! Trả tôi trái tim thiếu nữ mấy năm nay, trả tôi mấy trăm cái màn hình liếm hồng, trả tôi mấy ngàn cái quần quỳ rách! Một mỗi quá, cảm giác sẽ không bao giờ yêu nữa!

Cơ Trường Dạ chưa từng nghĩ loại chuyện bị anti này sẽ phát sinh trên đầu mình, nhìn thấy số fan tăng tấp giảm xuống, không khỏi cười lạnh một tiếng. Không có người thúc đẩy, người bình thường tuyệt đối không dám trách móc thượng tướng đế quốc, trong đó có bút tích của bốn gia tộc còn lại, lại càng không

thiếu người trong Cơ gia chỉ thị. Nhìn thấy mình và lão gia tử huyền não, người muốn nhân cơ hội thượng vị tự nhiên sẽ rục rịch. Nhưng không hề gì, bởi vì tiếp qua không lâu Cơ gia sẽ mất đi phong quang trước mắt, bọn họ giằng co cũng bất quá là nhận được một cái xác rỗng mà thôi.

Cơ Trường Dạ hận không thể xóa hết tất cả fan, chỉ để lại mỗi mình Hữu Xu, nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm. Hắn đăng một cái tin đồng thời @thần côn Hữu Xu: quốc vương đại nhân thân mến, xin cho anh một lần cơ hội nữa được không? Anh yêu em. Hữu Xu phản hồi, cho anh thêm một cơ hội? Được, bảo Cơ Kinh Thương quỳ xuống cầu xin tôi! sau lưng lại nhắn tin riêng với chủ tử nhà mình, tướng quân em cũng yêu anh, moa moa (3)! Cơ Trường Dạ không nhịn được cười, Cơ lão gia tử cũng đang xem web lại tức giận đến hai mắt đều đỏ, giọng điệu lạnh lùng nói, “Bảo Cơ Ngộ trong vòng mười hai giờ mang người về đây. Ta muốn Tống Hữu Xu thân bại danh liệt, chết đi trong vô tận khuất nhục và tuyệt vọng tra tấn! Không, nó không thể chết được, ta muốn nó mất đi tất cả, sống không bằng chết!”

Quản gia gật đầu đồng ý, vội vàng đi xuống.

Cơ lão gia tử liên tiếp hít sâu vài cái, cúi đầu nhìn, mắt thiếu chút nữa tròng nứ, chỉ thấy thằng cháu bất hiếu kia thế mà chai mặt hồi âm, anh quỳ xuống cho em có thể chứ? phía sau phụ thêm một biểu tình quỳ bần đĩnh hoạt hình.

Cơ lão gia tử một hơi không lên được, không khỏi liên tục ho khan. Tức chết rồi, thật sự sắp tức chết rồi! Càng tức chính là Tống Hữu Xu lại hồi âm một cái biểu tình hoạt hình một cước đá bay, thái độ thật sự là càn rỡ! Thiên chi kiêu tử Cơ gia lúc nào đến phiên một phế vật ghét bỏ? Còn có, cháu trai luôn mắt cao hơn đầu sao lại trở nên hèn mọn như thế? Chẳng lẽ hắn không phát hiện fan vẫn luôn rớt xuống sao? Thời gian ngắn ngủn hai ngày từ tám chín trăm tỷ rớt xuống hai ba trăm tỷ, đủ để đánh vỡ kỷ lục tình tẻ!

Cơ lão gia tử không thể nhịn được nữa, lập tức bấm số cháu trai, tức đến khó thở quá mức, “Cơ Trường Dạ, nếu mày còn gửi những cái tin mất mặt xấu hổ đó cho Tống Hữu Xu nữa, tao liền hủy bỏ quyền kế thừa của mày! Mày có kiêu ngạo của quân nhân không? Có tôn nghiêm làm con cháu Cơ gia không?”

“Vợ cũng bị ông đuổi đi rồi, tôi cần kiêu ngạo với tôn nghiêm có ích lợi gì? Ông đừng hao tâm tổn trí, tôi chủ động từ bỏ cạnh tranh quyền kế thừa.” Cơ Trường Dạ cắt đứt trò chuyện.

Không có Cơ Trường Dạ quân đoàn Đệ Nhất bất quá chỉ là bài trí hoa lệ mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ bị ba đại quân đoàn khác nuốt lấy, điểm này Cơ lão gia tử rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào. Dưới sự trợ giúp của thuốc thang, rốt cuộc ông ta khôi phục bình tĩnh, rồi lại bị tin tức Tống Hữu Xu đăng lên làm tức giận đến hộc máu —— anh quỳ vô dụng, tôi muốn đầu gối của toàn tộc họ Cơ. Quả pháo này, giá trị thù hận này, ngoại trừ Tống Hữu Xu to gan lớn mật thì không ai khác.

Người toàn internet đều đang nhìn chằm chằm qua lại giữa hai người, đối với một số hành vi gần như điên cuồng của Tống Hữu Xu tỏ vẻ khó có thể hiểu nổi. Đến tận cùng cậu ta lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy đấu với Cơ gia? Phải biết, dù cậu ta tìm được phương pháp chữa khỏi chứng hồng gien cũng không lay động được địa vị Cơ gia, càng không cách nào làm cho bốn đại gia tộc còn lại gia nhập vào đấu cở này. Lợi thế của cậu ta nhìn như rất có phân lượng, nhưng khi lấy ra còn kém xa quái vật lớn Cơ gia này.

Đặc chí liền càn rỡ, IQ của Tống Hữu Xu quả nhiên rất thấp, hết thuốc chữa! Đây là tiếng lòng của tất cả

mọi người, bao gồm những thiên chi kiêu tử có khả năng bị bệnh. Phải biết, bọn họ có hàng trăm hàng ngàn loại phương pháp từ tay Tổng Hữu Xu đoạt được phương thuốc, mà cậu ta ngoại trừ hai anh em Lâm gia, thì không có cách bảo vệ nào khác. Hai anh em Lâm Đức Hải bị cậu ta đổ thuốc mê đầu óc không tỉnh táo, chẳng lẽ tộc lão Lâm gia sẽ không ngăn cản? Lúc tất yếu bọn họ hoàn toàn có thể trắng sĩ cắt cổ tay bảo toàn toàn tộc, cho nên nói Tổng Hữu Xu vẫn là quá ngây thơ.

Nhưng mà hoàn toàn không giống như bên ngoài đoán trước, không có bất luận một vị tộc lão Lâm gia nào đứng ra phản đối quyết định của tân nhậm gia chủ, thậm chí bọn họ liên hợp tuyên bố một tin thanh minh, tỏ vẻ sẽ không tiếc hết thảy ủng hộ Tổng gia chủ. Lợi thế không đủ ư? Hoàn toàn ngược lại, hai cơ giáp siêu năng đủ để bọn họ vì Tổng gia chủ vượt lửa qua sông.

Khi bên ngoài một mảnh ồ lên, rốt cuộc Lâm Đức Hải nghênh đón trả thù của Cơ gia. Toàn bộ đội viên của hắn rời khỏi trận đấu, thư nhập ngũ mới vừa trình lên cũng bị quân đoàn Đệ Nhất trả về, có thể nói là trong một đêm tiền đồ hủy sạch. Nhưng hắn một chút cũng không hoảng loạn, đang dùng giọng nói vô cùng bình tĩnh báo cáo hết thảy.

“Ý của anh là, trận đấu đoàn đội kế tiếp anh không có tư cách tham gia, mà ở cuộc chiến cá nhân, Cơ gia sẽ toàn lực vây giết anh?” Hữu Xu viết xuống một câu tâm tình cực kỳ buồn nôn, sau đó đem lá bùa gấp thành hình bồ câu đưa tin thả ra ngoài.

“Đúng vậy. Đấu đoàn đội phải mười người tham gia, mà hiện tại chỉ có tôi và Đức Hiền. Trận đấu cá nhân kỳ thật là tất cả những người dự thi hỗn chiến, Cơ gia nhất định sẽ thừa dịp loạn xuống tay với chúng tôi, càng có khả năng xuống tay với ngài.” Lâm Đức Hải run rẩy khóe miệng nhìn từng câu mất liêm sỉ trên lá bùa. Hai ngày mà thôi, chiêu trò gia chủ học được càng nhiều càng sâu, tướng quân có thể chống đỡ nổi sao?

“Mất đi năm mươi điểm đấu đoàn đội, chúng tôi liền vô duyên với giải quán quân.” Lâm Đức Hiền có chút tiếc nuối. Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ thực khó chiều mộ được tám đồng đội, hơn nữa dưới sự chèn ép của Cơ gia hắn không ai dám hợp tác với bọn họ. Con cháu Lâm gia tất nhiên có thể góp đủ số, nhưng đấu đoàn đội còn thiết trí mỗi đội viên phải một mình hoàn thành phân đoạn nhỏ, cho nên chia đều thực lực rất quan trọng.

Đặc chủng nhân chung quy là số ít, phóng mắt toàn bộ Lâm gia cũng chỉ có hai người Lâm Đức Hải và Lâm Đức Hiền, mà giải đấu siêu tân tinh cơ giáp gần như mời chào tất cả đặc chủng nhân nổi tiếng toàn tinh hệ, có thể nói là chúng tinh tụ tập. Ở loại thời điểm này sắp xếp người thường vào đội ngũ, tựa như thùng gỗ dán mấy tấm gỗ ngắn, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra sự cố. Kế hoạch dựa vào trận đấu này nổi danh lập vạn của gia chủ cũng liền công dã tràng.

Nghĩ đến đây, hai anh em Lâm gia lộ ra vẻ mặt lo lắng, lại thấy gia chủ không chút hoang mang xua tay, “Không có việc gì, còn có bảy ngày mới bắt đầu thi đấu, đội viên sẽ tự động đưa lên cửa.”

Lâm Đức Hải thấy cậu nắm chắc cũng liền không dám hỏi nhiều, đang chuẩn bị cáo lui, một bức thư luật sư bỗng nhiên xuất hiện ở đầu đề trang tin tức đế quốc, người kế thừa chân chính của Tổng gia trở lại, mà còn chuẩn bị kiện gia chủ. Hóa ra hậu duệ Tổng gia ngoại trừ mẹ An Hữu Xu, còn có một người cậu là Tổng Lập sống trên đời, lúc trước gia sản hai chị em chia làm hai, mẹ An lấy đi “Dị Quỷ”, Tổng Lập lấy đi «quỷ y tạp ký», đây vốn là hai món bảo vật truyền gia khác biệt của Tổng gia.

Để tránh cho mâu thuẫn xung đột, hai người còn từng lập giấy hứa hẹn, tỏ vẻ tuyệt đối không nhúng tay vào di sản của nhau, sau đó mỗi người đi một ngã. Theo lý mà nói, Tổng Hữu Xu hẳn là không chiếm được quỹ y truyền thừa, nhưng mà cậu lại trị hết chứng hồng gien của Lâm Đức Hiên, cho nên Tổng Lập rất có lý do hoài nghi chị gái trộm lấy di sản của mình.

Lần này trở về lão có hai mục đích: một, kiện cháu ngoại trai, đoạt lại di sản; hai, công khai phương án trị liệu, để người chịu đủ nỗi khổ của chứng hồng gien được cứu chuộc. Cùng lúc đó, lão còn đem giấy hứa hẹn lập ra năm đó tuyên bố lên trên mạng, thông thiên văn về có lí có tình còn phát huy mạnh đại nghĩa dân tộc, khiến rất nhiều người sâu sắc cảm động.

Hữu Xu xem xong lại khinh thường không quan tâm, “Đem củ khoai lang sắt phỏng tay ‘Dị Quỷ’ tặng cho chị gái, làm cho bà ấy hấp dẫn kẻ thù đuổi giết, mình thì tự do tự tại chạy đến tinh hệ Mata làm chàng rể của tiểu thư quý tộc, hiện tại nghe nói cháu ngoại trai phát đạt lại chạy về chia một chén canh, người cậu này ngược lại rất có tình có nghĩa.”

Lâm Đức Hải thoáng cúi đầu, không dám đáp lời. Phàm là người đụng vào họng súng của gia chủ mình thì cuối cùng đều sẽ kết cục thê thảm, Tổng Lập cũng đủ liều mạng, cách mấy triệu năm ánh sáng còn muốn chạy về tìm cái chết, thật sự là nhiều dũng khí.

“Ngày mai gặp ở toà án à?” Hữu Xu khoát tay với Lâm Đức Hiên, “Cậu hồi âm cho ông ta, nói hiện tại chúng ta liền gặp, thuận tiện mời truyền thông đến chứng kiến.”

“Được.” Hiện tại Lâm Đức Hiên cũng học theo anh trai, chuyện gia chủ phân công chỉ cần đi làm, đừng hỏi quá nhiều, dù sao thì cậu ấy vừa bước ra bước đầu tiên, đã hạ xong ván cờ phía sau, chỉ số thông minh cao đến dọa người.

“Cơ Kinh Thương muốn đối phó tôi à? Vẫn là quá non.” Hữu Xu lấy ra một lá bùa, nghiêm túc viết: Khi chúng ta đứng dưới cùng một bầu trời nhìn ra cùng một ngôi sao xa, nó sẽ bởi vì tình yêu của chúng ta mà trở nên đặc biệt lóe sáng. Chẳng sợ không thể gặp mặt, sao sáng đầy trời cũng sẽ giúp em ngưng mắt nhìn anh. Em yêu anh, yêu anh (3) ~ Lâm Đức Hải không cẩn thận liếc mắt đến một cái nhện không được run rẩy, yên lặng oán thầm: gia chủ, ngài vừa châm chọc tổ phụ người ta vừa viết thư tình cho người ta, như vậy thật sự ổn không? Cơ lão gia tử năm nay bốn trăm tám mươi tám tuổi, ngài còn ngại ông ấy quá non, mấy người trên mạng gọi ngài là “cuồng khuyến đệ nhất đế quốc” quả nhiên là có lý do, thật sự là gặp ai cần đó.

Hữu Xu vẫn chưa chú ý tới biểu tình một lời khó nói hết của thuộc hạ, hôn hôn bồ câu đưa tin rồi mới thả nó bay đi.

Cơ Trường Dạ đã dọn đến căn nhà của mình ở trung tâm hoàng thành, đang mở từng bức từng bức thư tình trải đầy đất ra xem, sau đó ôn nhu vạn phần mỉm cười hồi âm. Hắn không biết mình viết bao nhiêu câu “anh yêu em”, vẽ bao nhiêu trái tim, lại thủy chung cảm thấy không đủ. Bỗng nhiên, ngoài cửa sổ bay tới một con hạc giấy siêu lớn, công một hình nhân giấy, mới vừa nhảy xuống đất liền sôi nổi chạy tới, nhiệt liệt nói rằng, “Tướng quân nhanh cho em một cái hôn, em nhớ anh!”

“Hữu Xu?” Cơ Trường Dạ móm móm lỗ tai.

“Là em. Đây là giao cảm phù, anh hôn nó một chút.” Tiếng nói réo rắt của Hữu Xu từ miệng hình nhân giấy truyền tới.

Cơ Trường Dạ thực nhanh đoán được tác dụng của giao cảm phù, nâng nó trên lòng bàn tay vụn phần quý trọng mà hôn một chút. Xúc giác đơn bạc trong dự đoán cũng không truyền đến, mà là hương vị ngọt ngào quen thuộc, hẩn ngẩn người, lập tức hôn thêm mấy chục cái, tiếng chụt chụt không ngừng quanh quẩn trong phòng ngủ.

Một bên khác, hai anh em Lâm gia nhìn chăm chăm thiếu niên nằm ở trên ghế sa lông vừa quay cuồng vừa ngây ngô cười, rất muốn cả gan hỏi một câu, “Gia chủ, hôm nay ngài uống thuốc chưa?”

Không trách Hữu Xu thất thố, Cơ Trường Dạ hôn miệng hình nhân giấy xong lại bắt đầu chọt nách và bàn chân hình nhân giấy, còn trọng điểm chiếu cố bộ phận mẫn cảm của nó, chờ hình nhân giấy chịu không nổi tàn phá trực tiếp tự cháy mới bỏ qua. Một phen đùa giỡn này, Hữu Xu thiếu chút nữa quên mất chuyện Tổng Lập, hòa hoãn hơn nửa canh giờ mới trì hoãn hỏi, “Ông ta hồi âm chưa?”

“Rồi, ông ta mời cậu đến phòng trực tiếp tinh võng, tiến hành đàm phán trước mặt người toàn tỉnh hệ, nếu không chiếm được kết quả mình muốn liền kiện lên pháp luật. Cơ gia giúp ông ta mời đoàn luật sư tốt nhất, mười tám vị luật sư cao cấp sẽ giám sát toàn bộ hành trình hai người nói chuyện.” Lâm Đức Hiền gửi thư hồi âm đến trí não gia chủ.

“Trận thế thật lớn, vậy liền đa tạ ông ta giúp tôi tạo thế.” Hữu Xu đứng lên, phất phất cổ tay áo chẳng rộng lớn là bao.

Hai người ngồi vào phòng trực tiếp, dưới đài tràn đầy người xem nghe tiếng mà đến. Không hề nghi ngờ, tất cả bọn họ đều ủng hộ Tổng Lập, thế gia đệ tử ngày hôm qua tâng bốc Hữu Xu đến tận trời cũng sôi nổi phản chiến. Công khai phương thuốc là hành động có lợi nhất cũng công bằng nhất, như vậy bọn họ cũng không cần bị người ta quản chế. Cơ gia lúc này ngược lại làm được chuyện tốt, bọn họ không lời nào để nói, lại càng sẽ không ngáng chân.

Tổng Lập còn chưa nói chuyện, người xem dưới đài đã ồn ào, “Đem phương thuốc giao ra đây, đồ trộm cắp!”

Tổng Lập tướng mạo nho nhã nhanh chóng cong cong khóe môi, giống như nắm chắc phần thắng, liền tiếp làm vài thủ thế yên lặng mới ngừng được tiếng ồn ào. Hữu Xu lại mặc kệ những người này, cũng không muốn tiến hành đàm phán gấp quýt gì đó, giành nói, “Ông là người Tổng gia, trải qua kiểm tra gien chưa? Có bằng chứng hay không?”

Tổng Lập có chuẩn bị mà đến, lập tức đưa ra chứng minh liên quan, còn lấy ra một quyển gia phổ thật dày. Gia phổ niên đại xa xôi, một phần trang sách đã bung ra, Hữu Xu mượn danh kiểm tra lật xem ào ào một trận.

Hóa ra Tổng gia này đúng là hậu đại của Tổng Đình Hương, sau khi cô ta và Phương thị bị đuổi đi liền ẩn cư ở nông thôn, tuổi tác đến lại không ai cầu hôn, chỉ có thể chiêu phu. Cũng không biết hậu nhân cô ta

lừa bịp như thế nào, lại lấy được tạp ký của mình vào tay, truyền xuống từng đời từng đời. Sách gốc đã đánh rơi sau kỷ nguyên diệt thế, đây đều là truyện ký hậu nhân trải qua nhiều lần sửa chữa, khẳng định bỏ quên rất nhiều chi tiết, còn mỹ hóa ở trình độ nhất định, nhưng vừa nhìn thấy ba chữ “Tổng Đình Hương”, Hữu Xu có thể đoán được tình huống đại khái, xem xong một tờ cuối cùng, trên thực tế chỉ qua nửa phút, cậu đặt gia phổ ở lòng bàn tay, từ từ mở miệng, “Người Tổng gia tự xưng thiên mệnh chi tử, vâng mệnh trời, việc này ông có thừa nhận hay không?”

“Thừa nhận.” Tổng Lập không rõ ý, nhưng không thể không gật đầu, bởi vì trên gia phổ viết rõ những lời này.

“Tổng gia có một bí pháp có thể phân biệt thiện ác, trong gia phổ cũng có ghi lại: ở kỷ nguyên diệt thế, đạo tổ Tổng Đào từng lấy vấn tâm chú phân rõ bộ hạ cũ trung thành dưới trướng, thiên đạo cảm ứng, từng đánh xuống sấm sét giúp ông ta nhận rõ, ông có dám cùng tôi thử một lần?” Bất tri bất giác, khi Hữu Xu nói chuyện lại mang lên vài phần cổ vận.

Cơ Trường Dạ ngồi ở phòng quan sát sự quốc vương hoài niệm cuộc sống và người thân bạn bè ngày xưa, ánh mắt nhìn về phía Tổng Lập càng thêm lạnh khốc.

Tổng Lập hoảng sợ nói, “Mày cũng biết vấn tâm chú?” Tuy rằng lão vu khống An Hữu Xu và mẹ cậu ta trộm di sản của mình, nhưng trong lòng lão lại mười phần rõ ràng, mẹ An đừng nói trộm, ngay cả thấy cũng chưa từng thấy «quỷ y tạp ký». Lão tổ tông đã sớm nói, quyển sách này chỉ truyền nam không truyền nữ. Lão cũng từng tu tập nội dung trên sách, nhưng đến nay vẫn chưa đụng được tới cánh cửa, chỉ đem tên gọi của các loại đạo pháp nhớ kỹ mà thôi.

Sách là mình viết, bên trong có nội dung gì Hữu Xu đương nhiên cũng nhất thanh nhị sở. Dựa vào trí nhớ xem qua là nhớ của cậu, đừng nói qua mấy ngàn năm, dù là mấy vạn năm cũng giống như phát sinh vào ngày hôm qua. Cậu cắn rách đầu ngón tay, vẽ một cái pháp trận trên bàn, ép hỏi, “Chuyện Tổng gia dùng phương pháp của Tổng gia giải quyết. Tôi chỉ hỏi ông một câu, ông dám thừa thiên vấn tâm hay không?”

Mồ hôi lạnh của Tổng Lập đều chảy xuống, chỉ vì lão nhận ra đồ án quen thuộc này. Kia đích đích xác xác là vấn tâm chú, An Hữu Xu làm thế nào có được, chẳng lẽ cậu ta có thể thúc giục pháp trận? Không, thúc dục thì đã sao, cậu ta biết đạo pháp liền cho thấy cậu ta quả thật trộm lấy truyền thừa Tổng gia, dù có vấn tâm thì mình cũng không thẹn. Nghĩ như vậy, Tổng Lập dứt khoát kiên quyết đặt tay trên pháp trận. Hữu Xu cảm thấy không đủ bảo đảm, lại bảo luật sư đương trường định ra hai tờ giấy sinh tử, cho thấy nếu một người chết đi trong vấn tâm, không quan hệ với người khác, không được truy cứu.

Trước kia Tổng gia từng xuất bản một quyển sách tên là «đạo tổ truyện ký», lượt truy cập cao tới ngàn triệu, rất nhiều người đều từng xem qua, đối với tình tiết bên trong cũng nghe nhiều nên thuộc. Ba chữ “vấn tâm chú” vừa ra, người từng xem sách liền kinh hô, “Hóa ra vấn tâm chú và thiên đạo hàng phạt đúng là chuyện thật người thật à? Tôi vẫn luôn cho rằng đó là tiểu thuyết huyền huyền!”

“Tôi cũng đem «đạo tổ truyện ký» thành tiểu thuyết thăng cấp mà xem. Trên mạng còn có người phong quyển sách này là khai sơn thủy tổ của loại tiểu thuyết huyền huyền kiểu thăng cấp. Tôi phắc! Lúc này có trò hay nhìn!”

Có bạn mạng nhỏ tuổi hỏi cái gì là vấn tâm chú, có người lập tức giải thích, “Vấn tâm chú là một loại phương pháp phân rõ thiệt giả, tác dụng không khác máy nói dối cho lắm. Người nói dối sẽ phải chịu thiên đạo trừng phạt, không chết tử tế được.”

“Thiên đạo là cái gì?”

“Là thần của một tôn giáo nào đó thời kỳ trung cổ, tương đương với thượng đế, nhưng giáo phái này đã thất truyền.”

“Nói cách khác người nói dối sẽ phải chịu thần phạt? Trên thế giới thật sự có thần ư?” Đề tài lệch xa, nhưng thực nhanh liền thẳng lại, bởi vì vấn tâm đã bắt đầu.

Tổng Lập giành trước làm khó dễ, “Có phải mày trộm đi truyền thừa Tổng gia không?”

“Không phải.” Hữu Xu mặt không đổi sắc.

Pháp trận không có động tĩnh, Tổng Lập lập tức ý thức được có lẽ đây là An Hữu Xu đang giả thần giả quỷ, đang muốn nói ta không vờ ngớ ngẩn với mày, chợt nghe đối phương ép hỏi, “Mẹ An Hữu Xu cũng không có trộm đi bất luận thứ gì của ông, ông đang giúp người khác hãm hại tôi đúng không? Nói dối sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, ông nghĩ kỹ rồi lại trả lời.”

Tổng Lập nhanh chóng lắc đầu phủ nhận, sau đó khẩn trương nhìn chăm chăm nóc phòng.

Người xem dưới đài phát ra tiếng cười nhạo hi hi ha ha, cảm thấy người Tổng gia quả nhiên đều là đám người điên giống như trong truyền thuyết, lại vào một giây sau trợn mắt há mồm, chỉ thấy năm tia chớp hư không xuất hiện ở đại sảnh trực tiếp, bổ Tổng Lập đến chết đi sống lại, kêu thảm không thôi.

“Ai vận dụng dị năng sấm sét giúp cậu ta ăn gian hả?” Tất cả mọi người nhìn về phía dị năng giả lời hệ Cơ tướng quân.

Nhưng mà hai người trên đài vẫn còn tiếp tục, Hữu Xu không ngừng lặp lại vấn đề trước đó, lời kết thúc lại đối tới đối lui, trong chốc lát là “Nói dối sẽ nghiệp hỏa đốt người”, trong chốc lát là “Nói dối sẽ thất khiếu chảy máu”, ngăn ngừa mười mấy phút đồng hồ, Tổng Lập ném đủ loại thiên phạt, có hỏa thiêu, đóng băng, thiên đạo vạn quả, tan xương nát thịt... Nhìn thấy ngọn lửa, băng sương, áp đảo, đao gió, gai đất bỗng nhiên xuất hiện, rốt cuộc không ai hoài nghi Cơ tướng quân giúp Tổng Hữu Xu ăn gian nữa. Mọi người đều biết, hẳn là dị năng giả lời hỏa song hệ, không làm ra được nhiều thủ đoạn như vậy, những dị năng giả còn lại sôi nổi giơ hai tay lên, tỏ vẻ mình không âm thầm trợ giúp.

Rốt cuộc, Tổng Hữu Xu từng câu từng chữ phán tử hình cho Tổng Lập, “Mẹ An Hữu Xu cũng không có trộm đi bất luận thứ gì của ông, ông đang giúp người khác hãm hại tôi đúng không? Nói dối sẽ bị từ trường gió lốc xé thành mảnh nhỏ, ông nghĩ kỹ rồi lại trả lời.”

Từ trường, đó là lực lượng căn nguyên của thế giới, không ai có thể chi phối nó, ngoại trừ thần trong truyền thuyết. Một khi địa điểm nào đó phát sinh từ trường gió lốc, từ trường cả tinh cầu đều sẽ hình thành phản ứng dây chuyền từ đó dẫn phát tai họa thật lớn, mức nguy hại của nó hơn xa núi lửa phun trào, động đất sóng thần, thậm chí là va chạm hành tinh.

Những lời này của Tổng Hữu Xu tương đương với việc đưa Tổng Lập, người xem ở đây, thậm chí là toàn bộ thủ đô tinh vào địa ngục. Giờ này khắc này, tất cả mọi người hy vọng vẫn tâm chú chỉ là một âm mưu, nhưng đầu óc hỗn loạn của bọn họ lại tìm không ra một chút chứng cứ. Sắc mặt bọn họ trắng bệch, trái tim đột nhiên ngừng đập, một lần nữa cầu nguyện bình an với thượng đế.

Hết chương 144

145. Chương 145

Kỳ thật sau khi Tổng Lập gặp sét đánh đã muốn nói thật ra, lại phát hiện mình mất đi quyền khống chế thân thể, dưới hai mắt Tổng Hữu Xu trầm tĩnh nhìn chăm chú chỉ có thể một lần lại một lần lắc đầu phủ nhận, sau đó một lần lại một lần thừa nhận thiên phạt, cho đến lúc này mới phát hiện, cái gọi là “vấn tâm chú” bất quá là ngụy trang, mục đích thực sự của Tổng Hữu Xu là giết chết mình, nhưng lại muốn cho mình thân bại danh liệt!

Nghĩ đến vợ con xa ở tinh hệ Mata, Tổng Lập biết vậy chẳng làm, nghe thấy một vấn đề cuối cùng của Tổng Hữu Xu, muốn há mồm thừa nhận hành vi, lại không thể khống chế mà nói rằng, “Không, ta không có hãm hại mày, mày trộm di sản của ta!”

Tôi phắc mẹ ông! Lúc này còn không thừa nhận, là muốn kéo tất cả mọi người chôn cùng sao? Người xem dưới đài khóe mắt muốn nứt ra, nhất là đám người Cơ Ngộ mang Tổng Lập về thủ đô tinh, hận không thể chạy lên chặn miệng lão. Bọn họ rõ ràng hơn bất cứ ai, hai chị em Tổng gia cũng không tồn tại cái gọi là tranh cãi di sản, tất cả chứng cứ đều là bọn họ ngụy tạo, trước đó đã so lời khai với Tổng Lập thật tốt. Nhưng mà ở sâu trong nội tâm, bọn họ lại mong đợi đây chỉ là thủ đoạn giả thần giả quỷ của Tổng Hữu Xu, chỉ cần Tổng Lập đánh chết không tiếp thu, việc này cũng liền qua, cuối cùng lựa chọn ngồi xem.

Trong sự yên tĩnh giống như chết, Hữu Xu chậm rãi nói, “Ông nói dối.”

Tổng Lập nhắm hai mắt lại chờ đợi phán quyết tử vong, người xem dưới đài lại phản ứng không đồng nhất, có hoàn toàn không tin việc này, đang lộ ra nụ cười châm chọc; có nửa tin nửa ngờ, đứng ngồi không yên; còn có chạy đến lối đi nhỏ ý đồ chạy đi, lại kinh hãi phát hiện tất cả đường đi đều bị lực lượng khó hiểu nào đó bịt kín.

Vài giây đồng hồ sau, hiện trường vẫn là gió êm sóng lặng, mấy người xem nữ ôm hai má thét chói tai chậm rãi buông tay xuống, trong mắt tất cả đều là lửa giận khi bị lừa. Cơ Ngộ ngồi ở hàng trước nhất lạnh giọng mở miệng, “Tổng Hữu Xu, lần này cậu vui đùa có chút lớn, không chê dọa người sao?”

Người quan sát trực tiếp trên mạng đánh ra liên tiếp “ha ha ha ha ha ha ha”, cái gì Tổng gia, vấn tâm, thiên phạt, đạo tổ chó má, toàn mẹ nó là một đám lừa đảo giả thần giả quỷ. Tổng gia đã từng áp đảo trên năm đại thế gia cũng không gì hơn cái này, khó trách có thể sinh ra thứ mất mặt xấu hổ như Tổng Hữu Xu.

Hữu Xu chậm rãi nâng tay lên đặt trên mắt trận, nghiêm túc trả lời, “Tôi cũng không nói giỡn.” Lời còn chưa dứt, từ trường bốn phía bắt đầu liên tiếp bành trướng cắn nuốt nhau, uy áp phát ra trong khoảnh khắc cắt Tổng Lập thành mảnh nhỏ, sau đó cuốn về phía thính phòng dưới đài.

Bị từ trường gió lốc bao phủ là tư vị gì? Vấn đề này trên thế giới không ai có thể giải đáp, bởi vì người trải qua gió lốc đều chết, đều không ngoại lệ. Đây là lực lượng căn nguyên nhất của thế giới, có thể xé rách tinh cầu, tinh hệ, thậm chí vũ trụ thời không. Một khi nó bùng nổ sẽ cắn nuốt hết thảy xung quanh, cho đến khi cả mình cũng đồng loạt bị hủy diệt. Hồ đen phân bố ở mỗi một góc vũ trụ chính là kiệt tác của chúng nó, dù là bình ổn, thì sóng năng lượng dư lại cũng đủ để đâm xuyên vách tường thời không.

Tất cả dụng cụ trong phòng trực tiếp lần lượt vỡ nứt, camera lơ lửng ở giữa không trung lại chỉ lắc lắc, vẫn chưa bị bắt luận cái gì lan đến, khán giả cảm thấy linh hồn của mình sắp bị từ trường gió lốc lôi kéo ra ngoài, sau đó vỡ vụn thành bột mịn, lại phát hiện thân thể mình bị gắt gao đặt ở chỗ ngồi, vẫn chưa bị bất cứ thương tổn gì. Cảm giác đau đến không muốn sống bao phủ mỗi người, bọn họ không có lúc nào là không hy vọng mình chết đi, rồi lại tuyệt vọng chờ đợi một vòng tra tấn tiếp theo.

Mà bên ngoài tòa lầu chọc trời cao tới ba trăm tầng, thủy tinh công nghiệp từng lờ lờ tỏa sáng bị gió bạo chấn vỡ, trong quá trình rơi xuống lại vỡ thành bột phấn, lộ ra văn phòng bên trong, tất cả dụng cụ đang vỡ nứt, bốc ra từng đám từng đám khói đen, tình cảnh to lớn mà lại hỗn loạn có thể so với trùng tộc xâm lấn.

Nhanh chấm dứt đi, van cầu thượng đế! Không, van cầu thiên đạo! Người xem dưới đài đang rơi nước mắt cầu nguyện, nhưng việc bọn họ càng muốn làm chính là hò hét và quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Từ trường gió lốc đặt bọn họ ở chỗ ngồi, xé rách quá mức kịch liệt làm ngũ quan bọn họ vận vẹo lệch vị trí, tai mất mũi miệng chảy ra máu loãng, ngoại trừ yên lặng thừa nhận thì không còn cách khác.

Mấy trăm camera may mắn thoát khỏi, đem một màn này trung thực tiếp sóng ra ngoài. Nhóm dân mạng rốt cuộc cười không nổi, thậm chí ngay cả hô hấp cũng nghẹn ở ngực, trí não của bọn họ phát ra gào thét khó có thể thừa nhận, chẳng sợ rời xa địa điểm xảy ra chuyện, cũng khó tránh khỏi bị từ trường xao động lan đến.

“Đủ, mau dừng lại! Tổng Hữu Xu, làm nó nhanh chóng dừng lại!” Có người rưng rưng nước mắt hô, bởi vì bọn họ phát hiện khi người khác sắp bị xé rách thành mảnh nhỏ, chỉ có Tổng Hữu Xu, hai anh em Lâm gia và đám người Cơ tướng quân bình chân như vại ngồi ở tại chỗ. Xung quanh Cơ tướng quân gió êm sóng lặng, hần và vài vị thuộc hạ ngay cả góc áo cũng không bị gió bạo cạo đến, mà Tổng Hữu Xu càng tuyệt, đang bưng một cốc sữa chậm rãi thưởng thức, để lại một vòng bọt sữa, khuôn mặt hồn nhiên mà lại tú lệ kia nhìn qua cực kỳ nhu thuận, lúc này ở trong mắt người khác lại tương đương với ma quỷ. Lâm Đức Hiên đang chán đến chết mà lật xem trí não, Lâm Đức Hải thì ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt.

So với khán giả bị bao phủ trong không gian vận vẹo, bọn họ giống như bị vây ở một thế giới khác. Khi Tổng Hữu Xu nhẹ nhàng buông cốc xuống, gió lốc điên cuồng gào thét im bật ngừng lại, giữa phòng chỉ còn lại tiếng thấp giọng khóc nức nở và tuyệt vọng gào thét.

“Thiên đạo làm chứng, Tổng Hữu Xu tôi mới là người kế thừa Tổng gia chân chính.” Câu nói nhẹ nhàng bằng quơ này rất cuộc đánh thức thần trí mọi người.

Vì tạo thế cho Tổng Lập, Cơ gia phát thư mời cho rất nhiều người, có tư cách tham dự đều là nhân vật hết sức quan trọng của đế quốc, bình thường bọn họ có bao nhiêu cao cao tại thượng, hiện tại liền có cỡ nào chật vật thê thảm. Ngoại trừ Tổng Lập ngay cả vụn cũng không tìm ra, từ trường gió lốc nhìn như không có tổn hại bất cứ ai, nhưng chỉ có chính bọn họ biết, gió lốc tiến hành tàn phá kịch liệt như thế nào đối với linh hồn bọn họ, nhiều lần bị xé rách lại nhiều lần bị khâu lại, giống như là đã trải qua mấy ngàn mấy vạn lần tử vong.

Dần dần, có vài đặc chủng nhân phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn mới phát hiện thời gian chỉ qua năm phút đồng hồ, ngắn ngủn năm phút đồng hồ, so với năm vạn năm càng khó qua hơn...

Người canh giữ ở trên internet thở phào một hơi, hình ảnh bắt đầu tiếp tục, có camera bay ra bên ngoài, đem tòa lầu tinh vông trụ lủi quay lại, cảnh tượng trước mắt làm người ta kinh hãi. Người qua đường không rõ chuyện đứng ở phía dưới chỉ trỏ, biểu tình bối rối, cho đến lúc này nhân viên bảo an mới phá cửa phòng trực tiếp, tiến hành cứu trị với những người ngã ngối tại chỗ.

Hữu Xu đứng lên võ áo sơ mi trắng không nhiễm bụi bặm, thanh thần mở miệng, “Như vậy tôi liền cáo từ trước.”

Mấy trăm camera lập tức bay qua quay phim, mỗi một cái đều cho cậu một cái cận cảnh. Khi cậu chậm rãi đi tới cửa, ghé dựa bị cậu ngồi qua, cái bàn bị cậu sờ qua, lại từng chút từng chút hóa thành bụi bặm, cốc sữa đặt trên mặt bàn mất đi chống đỡ rơi đến bể nát.

Gió lốc lướt qua một mảnh giáp cũng không còn, thậm chí ngay cả thời không cũng có thể xé rách, mà những thứ Tổng Hữu Xu muốn bảo hộ, chẳng hạn như Lâm Đức Hải, Lâm Đức Hiên, Cơ tướng quân, Phàn Triệu, Cơ Hưng, bàn ghế, camera, lại đều hoàn hảo không tổn hao gì. Người xem bình thường chỉ cảm thấy một màn này thực thần kỳ, mà người hơi có ánh mắt cũng rất cuộc không khắc chế được sợ hãi trong nội tâm. Cái này có nghĩa là gì không ai nói ra, cũng không dám nói ra —— Tổng Hữu Xu có thể khống chế từ trường, hơn nữa là khống chế cực kỳ tinh tế. Cậu ta có thể quản thúc từ trường gió lốc ở trong một khu vực, lớn đến mức hủy hoại một tòa lầu lớn cao chọc trời, nhỏ đến mức bảo vệ một cốc sữa, không ngờ đạt tới trình độ tùy tâm sở dục.

Cậu ta học được những thủ đoạn đó từ chỗ nào? Chẳng lẽ thứ cậu ta lấy đi không phải truyền thừa Tổng gia, mà là truyền thừa “Dị Quỷ”? Khó trách “Dị Quỷ” sẽ không hiểu ra sao mà báo hồng! Càng là người ở địa vị cao, càng biết nào bổ như thế nào, thế mà cũng đụng đến một góc chân tướng. Bọn họ vốn cực kỳ khinh bỉ đối với Tổng gia đã sớm suy tàn, hiện tại lại không thể không coi trọng, thậm chí có người còn sinh ra tâm lý sợ hãi, nhất là mấy quỷ xui xẻo trải qua từ trường gió lốc.

Khống chế từ trường, loại thủ đoạn này sợ là chỉ có thần sáng thế mới có thể làm được, nhưng trong truyền thừa Tổng gia lại có được loại bí pháp này, chỉ không biết là có bao nhiêu, uy lực lớn hay không? Đúng rồi, trong «đạo tổ truyện ký» không phải có miêu tả liên quan sao? Lấy ra xem sẽ biết. Cùng thời khắc đó, vô số người đang làm cùng một việc, chính là tìm kiếm «đạo tổ truyện ký».

Hữu Xu đi ra tòa lầu tinh võng, Cơ Trường Dạ cũng nhắm mắt đuổi theo, camera lơ lửng trên đỉnh đầu đang quay lại hình ảnh hai người giao lưu.

“Em thật sự không định để ý đến anh sao?” Nam tử tuần mỹ dùng giọng điệu khát cầu hỏi.

Thiếu niên chậm rãi vỗ ngực hân, còn kéo kéo cà vạt hân, giọng điệu mười phần thiếu đòn, “Tôi nói rồi, trừ khi Cơ Kinh Thương quỳ cầu xin tôi, nếu không chúng ta vĩnh viễn không có khả năng. Gặp lại, anh tự giải quyết cho tốt.” Dứt lời đi lên xe bay nhanh chóng rời đi.

Ở đế quốc, người có thể gọi thẳng họ tên Cơ lão gia tử đếm tới đếm lui chỉ có vài người, phần lớn bọn họ đều là nhân vật hô phong hoán vũ ở tinh hệ Phi Mã, khi Tổng Hữu Xu so với bọn họ thì ngay cả thứ hạng cũng không xếp vào được. Nhưng người nhìn thấy một màn này lại đều không dám phun loạn, bọn họ bị thủ đoạn trước đó của Tổng Hữu Xu dọa sợ.

Camera vây quanh Cơ tướng quân chuyển vài vòng, toàn phương vị không góc chết mà ghi lại biểu tình thống khổ khó nhịn của hân. Khi chúng nó lục tục tán đi, Cơ Trường Dạ mới lấy hình nhân giấy dán ở ngực trái ra, dùng sức hôn vài cái. Đây là vừa rồi lúc Hữu Xu kéo cà vạt trộm nhét vào, cậu ở mặt ngoài lãnh khốc vô tình cự tuyệt, hình nhân giấy lại từng chút từng chút vỗ ngực tướng quân, an ủi, “Tướng quân em sẽ vĩnh viễn yêu anh, lại nhẫn nại một chút được không?”

Cơ Trường Dạ thiếu chút nữa cười ra tiếng, cuối cùng lại nhịn được, sau khi đi lên xe bay nắm lấy hình nhân giấy hôn vài cái, giọng khàn khàn, “Mặc kệ bao lâu anh đều sẽ chờ em. Kế tiếp em phải cẩn thận, bọn họ sẽ thừa dịp em còn chưa cường đại mà hạ sát thủ. Thủ đoạn của Tổng gia quá quỷ dị, bọn họ cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.”

Trên thực tế, thủ đoạn thiên sư của Tổng gia căn bản không thể đánh đồng với Hữu Xu, giữa hai người chênh lệch tựa như giọt nước và biển rộng, hoàn toàn kém xa. Đáng thương những người đó còn tưởng rằng có thể đem uy hiếp bóp chết ở trạng thái manh nha, lại không biết Hữu Xu đã sớm cao lớn thành đại thụ che trời.

Hình nhân giấy gật gật đầu, nhu thuận đáp, “Em sẽ cẩn thận, anh cũng vậy. Tướng quân em yêu anh, tướng quân moa moa.”

Cơ Trường Dạ nhịn cười nói, “Anh cũng yêu em.”

Gia chủ một giây trước còn nhuyễn manh đáng yêu nói “moa moa”, giây tiếp theo liền mặt không đổi sắc mở trí não, phun xả với tiền sĩ Ellen và Tô Minh, hình ảnh quá đẹp, chói mắt hai anh em Lâm gia. Bọn họ nén nước mắt trở về, hứng thú nồng hậu nhìn chăm chăm đại chiến đấu đá trên trí não.

Gia chủ không hổ là “cuồng khuyến đệ nhất đế quốc”, khiến Ellen và Tô Minh ghen đến mức không có chút lực đánh trả, hai người yêu cầu cậu công khai phương pháp chữa khỏi chứng hồng gian, nếu không chính là không có đạo đức không có nhân tính, cậu liền đúng lý hợp tình mà thừa nhận, “Đúng, bốn gia chủ chính là không có đạo đức, không có nhân tính, có bản lĩnh mấy người cần tôi đi.” Sau đó tuyên bố bốn nguyên tắc: một, người nhìn không vừa mắt không trị; hai, người từng đắc tội bốn gia chủ không trị;

ba, người Cơ gia không trị, thái độ cuồng đến không biên giới.

Nhưng phương pháp trị liệu là cậu nghiên cứu ra, ai cũng không thể bức bách cậu công khai, nếu không liền vi phạm «pháp luật về quyền bảo hộ tài sản tri thức tinh tế». Ở thời đại công nghệ cao, nhân loại càng ngày càng xem trọng quyền tài sản tri thức, vi phạm điều luật này sẽ bị phán giam cầm hai tới ba trăm năm, thuộc về một trong mười trọng tội. Mà pháp luật áp đảo trên đạo đức, đây là nhận thức chung của tất cả mọi người, Ellen và Tô Minh tranh luận như thế nào cũng đứng không vững chân, lại bị Tống gia chủ vô sỉ và da mặt dày khiến cho hết sức khó xử, chỉ đành yên ổn lại.

Đương nhiên cũng có người nhắm ngay «quỹ y tạp ký» của Tống Lập, tiêu phí số tiền lớn mua lại từ tay người vợ góa của lão, lại không phát hiện bất luận phương thuốc gì, càng không cách nào phá được đạo thuật bên trong, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Cơ lão gia tử hao tâm tổn trí cố sức bày sập cục, lại bị Tống Hữu Xu dễ dàng hóa giải, còn giúp cậu dương danh, lập uy, tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

“Trận đấu cơ giáp mấy người nhất định phải toàn lực ứng phó, phải giết Lâm Đức Hải và Lâm Đức Hiên. Không có Lâm gia, ta muốn xem nó còn có thể kiên trì bao lâu.” Cơ lão gia tử đang lật xem «đạo tổ truyền ký», không biết sao, trong lòng bỗng nhiên hoảng loạn.

“Vâng.” Quản gia cung kính đồng ý, chần chờ một lát sau đó bẩm báo, “Báo cáo kiểm tra sức khỏe của Cơ Ngộ đã có, thể chất rất xuống cấp C, dị năng và tinh thần lực vĩnh viễn bị hao tổn, đời này không có khả năng khôi phục. Những người khác cũng vậy, còn có vài người đã phế đi, mỗi người bồi thường một trăm triệu tiền trợ cấp.” Lần này Cơ gia tổn thất thảm trọng, xui xẻo nhất vẫn là Cơ Ngộ, vốn rất có thể tranh đoạt vị trí nguyên soái với Cơ Trường Dạ, hiện tại lại tiền đồ hủy sạch.

Cơ lão gia tử miễn cưỡng duy trì trấn định rồi cuộc ngồi không yên. Cơ Ngộ đã như vậy, vậy người khác thì sao? Phải biết, lúc ấy phần lớn người xem là được Cơ gia mời đến tạo thế cho Tống Lập, ở các giới trong xã hội có phân lượng rất nặng. Nếu bọn họ bị thương tổn không thể nghịch chuyển, tương đương kết tử thù với Cơ gia, nếu liên thủ trả thù, đủ để dao động căn cơ Cơ gia.

Không, dù muốn trả thù, người đầu tiên bọn họ đối phó cũng nên là đầu sỏ gây tội Tống Hữu Xu, ngược lại có thể mượn đao giết người. Nghĩ đến đây, Cơ lão gia tử trấn định lại, đang chuẩn bị liên hệ vài tâm phúc, lại thấy Tống Hữu Xu tuyên bố một tin tức trên trang web: nếu có ai cảm giác khó chịu sau từ trường gió lốc, có thể đến Tống trạch cầu y, Cơ gia và chó miễn vào.

Cậu ta thế mà lại đánh đồng Cơ gia và chó, quả thực khinh người quá đáng! Không, không đúng, cậu ta thế mà có thể trị liệu thương tổn từ trường gió lốc tạo ra, hơn nữa dùng cái này để lấy lòng, vừa đâm vừa xoa mượn sức một đám cao tăng, lại hung hăng áp chế Cơ gia, đây là đem Cơ gia trở thành đá kê chân mà đạp!

Cơ lão gia tử chưa bao giờ bị người ta trêu đùa như thế, nhất thời liền ôm tim ngã xuống. Quản gia vội vàng dứt thuốc cho ông ta, gấp giọng nói, “Nguyên soái ngài đừng nóng giận, cậu ta không hẳn trị khỏi cho những người đó, chúng ta từ từ xem.”

Những người được mời đến phòng trực tiếp trước đó phân lượng quả thật rất nặng, hơn nữa đều là hướng về phía phương thuốc chữa khỏi chứng hồng gien, thực lực có thể nghĩ. Nhưng náo nhiệt của cuồng khuyến đế quốc không phải ai cũng có thể xem, sau khi trở về nhà bọn họ lập tức tiến hành kiểm tra toàn thân, sau đó không thể tránh né mà lâm vào tuyệt vọng.

Thể chất rớt xuống cấp C, tinh thần lực và dị năng vĩnh viễn bị hao tổn không phải nghiêm trọng nhất, một vài người lại trực tiếp thành phế nhân, còn mắc chứng hồng gien, biến cố này tương đương hủy diệt toàn bộ cuộc đời bọn họ. Bọn họ hận Cơ gia, cũng hận Tổng Hữu Xu, vốn tính toán trả thù, lại bị cảm giác sợ hãi ẩn trong lòng ngăn cản.

Không ở trong cuộc vĩnh viễn không linh hội được cái loại cảm giác linh hồn xé rách, người không ở hiện trường có lẽ còn muốn làm thế nào đem uy hiếp thật lớn là Tổng Hữu Xu bóp chết ở trạng thái mạnh nha, người sống sót sau tai nạn lại chỉ muốn tận lực rời xa cậu. Bọn họ dùng hai tay run rẩy tìm «đạo tổ truyền ký», ý đồ nhìn trộm thực lực chân chính của Tổng Hữu Xu, lại phát hiện cái gọi là đạo tổ cũng chỉ có thể vận dụng ngũ hành lực, căn bản không cách nào chống chế từ trường. Đạo tổ vẫn là một phạm nhân, nhưng thủ đoạn của Tổng Hữu Xu dường như đã vượt qua lĩnh vực này, tới độ cao mà người khác không cách nào với tới.

Càng suy nghĩ mỗi một chi tiết lúc ấy, kiêng kỵ trong lòng lại sâu sắc hơn một tầng, bọn họ chỉ có thể yên lặng nuốt quả đắng này, lại mừng rỡ như điên phát hiện Tổng Hữu Xu tuyên bố một tin tức, tuyên bố có thể trị liệu tổn thương bọn họ gặp phải. Cái gì oán hận sợ hãi đều bị vứt sạch, những người này lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi đã từng là biệt viện Lâm gia, cũng chính là Tổng trạch hiện tại.

Hữu Xu từng bước từng bước chữa khỏi cho những người này, khi tiến bước chỉ vào tấm bảng dựng đứng ở cửa nói, “Hết thảy hôm nay là tôi tạo thành, tôi phụ trách trị cho mấy người, nhưng sau này muốn tới cửa nữa, mấy người liền phải giữ quy củ của tôi. Mỗi một người trong số mấy người đều đã từng nhục nhã tôi, sau này có việc cũng không cần cầu xin đến chúng tôi.”

Mọi người vâng dạ đồng ý, cũng không dám trách cứ cậu thái độ cuồng ngạo. Cho mi ngủ một giấc liền khôi phục như lúc ban đầu, y thuật của Tổng gia chủ thật sự là tà môn, khó trách Tổng gia được tôn là quỷ y thế gia, hóa ra là nguyên nhân này, người không tự mình trải qua sẽ vĩnh viễn không tưởng tượng được.

Trong lúc suy nghĩ, ven đường truyền đến tiếng ồn ào, hóa ra là vài người của Cơ gia muốn xông vào, bị Lâm Đức Hải ngăn cản. Sớm biết rằng Tổng gia chủ có bản lĩnh này, lúc trước Cơ lão gia tử tội gì cản trở hôn sự của cậu ta với Cơ tướng quân. Không chút khoa trương mà nói, có được Tổng gia chủ tương đương có được mấy chục mạch khoáng năng lượng cấp mười, đủ cho Cơ gia miếu sát bốn đại gia tộc khác.

May mắn Cơ lão gia tử có mắt không trông, nếu không thì mấy nhà còn lại liền phiền toái. Nghĩ như vậy, người giao hảo với Cơ gia lắc đầu thở dài, người đối địch với Cơ gia lại vui mừng khôn xiết. Tiến bước tất cả người bị thương, Lâm Đức Hải trở lại phòng khách, run rẩy khước miệng nhìn thư cảm ơn không ngừng hiện lên trên web của gia chủ, bọn họ là những nhân sĩ quan trọng của các giới trong xã hội, trong lời nói mặc dù cực lực che lấp, lại vẫn toát ra vài phần sợ hãi và thật cẩn thận.

Thoảng nhìn em trai đang viết nhãn cho mỗi một cái bình nhỏ đựng sợi tóc và máu trong tim, Lâm Đức Hải đỡ trán than thở: quả nhiên là cuồng khuyến đế nhất đế quốc, gặp ai cần đó không nói lời vô ích. Chỉ mong những người hôm nay thức thời chút, đừng đối nghịch với gia chủ, nếu không kết cục sẽ còn thê thảm

hơn Tổng Lập.

Tựa như nhớ tới cái gì, y đi đến bên cạnh gia chủ đang cầm hình nhân giấy anh anh em em, khom người hỏi ý kiến, “Gia chủ, đội viên của tôi đã tuyên bố tin tức rời khỏi trận đấu trên mạng, còn dư lại sáu ngày, chúng ta đi chỗ nào nhận người? Nếu thật giả lẫn lộn, tương đương tự mình đánh mặt mình, ngài xem...”

Hữu Xu không để bụng mà khoát tay, “Không có việc gì, đội viên thực nhanh liền sẽ tự động đưa lên cửa. Mọi người đừng nóng vội, tôi khẳng định giúp mọi người chọn người tốt nhất.”

Lâm Đức Hải không hỏi nhiều nữa, chạy tới giúp em trai viết nhân, nhìn thấy một đám tên hiền hách vô cùng, tay có chút run rẩy. Như vậy tiếp cũng không biết gia chủ muốn gây tai họa cho bao nhiêu người, thật là đáng sợ, quả thực không dám nghĩ.

Đến buổi tối lục tục có người trộm đến thăm Tổng trạch, đặt tới yêu cầu cửa tự động mở ra, không đạt tới yêu cầu thì vẫn luôn quanh quẩn ở cửa, mấy lần đảo qua Tổng trạch đều xem nhẹ biến số nhà trên tường, cuối cùng chỉ có thể thất vọng mà về. Hai anh em Lâm gia từ lúc ban đầu khiếp sợ mừng như điên chậm rãi biến thành chết lặng, không thể không thừa nhận trên thế giới không có nạn đề gia chủ giải quyết không được.

Sáu ngày sau, trận đấu đoàn đội chiến cơ giáp đúng hạn cử hành, trên mạng mở ván cược, tỷ lệ cược cao nhất tự nhiên là đội thần côn. Nhìn tên đội này, khó nghe không nói, còn liên tiếp có tám đội viên tuyên bố rời khỏi, có thể thắng mới là lạ. *(giải thích chút về cái tỷ lệ cược, tỷ lệ cược là tỷ lệ ăn, ví dụ như tỷ lệ 1:10, nghĩa là đặt 1 ăn mười, đội nào tỷ lệ càng cao nghĩa là càng ít người đặt, thì khi thắng sẽ được càng nhiều tiền)*

“Chỉ có thể nói cuồng khuyến rất biết đắc tội với người ta.” Có một dân mạng sâu kín thở dài.

“Lâm gia theo cậu ta thật sự là xui xẻo. Nghe nói Cơ lão gia tử có lệnh, muốn hai anh em Lâm gia chết ở trận đấu.”

“Cơ tướng quân thật sự là trọng tình trọng nghĩa, vì không đối đầu với cuồng khuyến mà bảo người dự thi dưới trướng hãn rời khỏi.”

“Rời khỏi lại như thế nào? Cơ gia không phải của hãn, chỉ cần Cơ lão gia tử lên tiếng, vẫn có nhiều người tham gia hành động vây giết. Lúc trước các đội viên đều ký giấy sinh tử, chết cũng là chết uống.”

“Vậy thăm, năm nay Cơ gia có năm chiến đội tham gia, rời đi một đội còn lại bốn đội, xếp hạng đều trong top 15. Bốn mươi tinh anh đối phó hai người, tương đương nghiêng về một bên giết hại!”

“Vậy cũng chưa chắc, lỡ như Lâm Đức Hải chiêu mộ được đội viên thực lực cường hãn, còn có cơ hội chạy trốn.”

“Nằm mơ đi, tất cả những người thực lực cường hãn đều đã có đoàn đội của mình, dù chiêu được đội viên thì cũng chỉ là góp đủ số. Tôi xem Lâm Đức Hải và Lâm Đức Hiên lần này chạy trời không khỏi nắng, không bằng chúng ta đánh cược bọn họ có thể sống bao lâu đi?” Lời này vừa ra, trên mạng lại mở một ván cược, người tham gia càng ngày càng nhiều, tỷ lệ cũng càng cao.

Hữu Xu đem tất cả tích cóp đặt vào hai mục “đội thần côn thắng lợi” và “anh em Lâm gia chạy lên tận trời”, chỉ chờ ngày hôm sau trên trời rụng tiền xuống.

Cơ Trường Dạ ngồi ở ghế VIP cách vách cậu, ánh mắt có chút thâm trầm. Thiếu niên hôm nay ăn mặc mười phần chính thức, một bộ tây trang màu xám bạc đem vòng eo mảnh khảnh và hai chân thon dài của cậu bao lấy, nơ lụa cùng màu điểm xuyết trên cổ, có vẻ tao nhã mà tôn quý. Cậu dựa nghiêng trên ghế mềm, khoe miệng hơi hơi cong, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, khiến người ta xem ở trong mắt ngọt ở trong lòng. Tộc lão Lâm gia ngồi vây xung quanh cậu sống lưng một người ưỡn thẳng hơn so với một người, biểu tình một người kiêu căng hơn một người, giống như nắm chắc phần thắng.

Phàn Triệu phát tay mấy lần cũng không thể khiến cho quốc vương đại nhân chú ý, đành phải đung đung cánh tay tướng quân, “Anh có biết thằng nhóc Lâm Đức Hải kia tìm ai làm đội hữu không?”

“Không biết, Hữu Xu không nguyện ý nói cho tôi biết, nhưng mà cậu ấy bảo tôi đặt cho đội thần côn thắng, có bao nhiêu đặt bấy nhiêu.” Đầu ngón tay Cơ Trường Dạ liên tiếp gõ gõ, đem tiền trên tài khoản đặt hết vào. Phàn Triệu tất nhiên là tin tưởng quốc vương đại nhân không nghi ngờ, cũng đặt theo, mấy gười Cơ Hưng học theo, đem tỷ lệ của đội thần côn kéo thấp xuống không ít.

Một khắc cuối cùng trước khi bắt đầu thi đấu, ván cược đóng lại, ngừng đặt cược, người chủ trì bắt đầu mời tất cả đội ngũ dự thi ra. Khi đội thần côn đi lên đài cao, giữa sân hoàn toàn yên tĩnh, ba giây đồng hồ sau bộc phát ra tiếng thét chói tai và gào thảm một sóng cao hơn một sóng. Mẹ! Đặt sai, đặt sai hết, lúc này tự sát trốn nợ còn kịp hay không?

Phàn Triệu cứng người một khắc, lập tức cười ra, “Không hổ là quốc vương đại nhân, mỗi lần ra tay đều long trời lở đất.”

“Hữu Xu nhà tôi thật lợi hại.” Cơ Trường Dạ lắc đầu bật cười, bi ai cho bốn chiến đội không nghe theo mệnh lệnh rời khỏi trận đấu của mình. Có điều những người này đã sớm phục tùng chủ khác, chết cũng không thể tiếc.

Ghế dài cách vách, Hữu Xu kỳ trung nhị tới đặc biệt muộn, bệnh tình lại đặc biệt nghiêm trọng nâng nâng cầm với chủ tử nhà mình, ra vẻ khiêu khích, sau đó đăng một tin trên web của mình — thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Rất nhiều bạn mạng tỏ vẻ xem không hiểu, người có óc văn nghệ sâu sắc hơn giúp đỡ phiên dịch: ủng hộ tôi, tôi đưa mấy người lên thiên đường; rời bỏ tôi, tôi đập mấy người xuống địa ngục. Mẹ, bệnh đại của Tổng gia chủ lại tái phát!

146. Chương 146

Những người dự thi vốn chiến ý bừng bừng phấn chấn, sắc mặt trở nên hết sức khó coi, mà trên đài cao, người chủ trì đang dùng tiếng nói run rẩy đọc ra một cái lại một cái tên đủ để chiếu sáng lên khắp sao trời. Bọn họ đã từng được đẩy lên thần đàn, rồi lại sôi nổi ngã xuống vực sâu, từ đó về sau im ắng không để lại dấu vết. Có người cho rằng bọn họ ở giữa dòng sông tĩnh tế, cuối cùng không có tiếng tăm gì mà chết đi, đều không thể tưởng được bọn họ sẽ lấy phương thức rung động như thế quay về.

Đọc tên và lý lịch hai anh em Lâm gia xong, người chủ trì bắt đầu giới thiệu đội viên thứ ba, tiếng nói bởi vì kích động mà có vẻ phá lệ khàn khàn, “Nói vậy hẳn mọi người đã nhận ra, đây là nhị hoàng tử đế quốc Lục Cao Lê, mười hai tuổi hoàn thành toàn bộ tiến hóa và thức tỉnh ba hệ dị năng phong, mộc, thủy, mười lăm tuổi thể chất đạt tới cấp S, mười sáu tuổi nhập ngũ, trong chiến dịch N79 đạt được một huân chương hạng nhất, mười tám tuổi thể chất tiến hóa thành cấp SS, hai mươi hai tuổi tinh thần lực và dị năng đồng thời tấn cấp SS, hai mươi tám tuổi lập chiến công hiển hách trong trùng thú triều, được quốc hội trao tặng huân chương tinh anh hạng nhất, cũng chính thức trở thành trung tướng vệ đội hoàng gia. Hẳn đã từng là thiên tài có tiềm lực nhất hoàng tộc từ trước tới nay, hẳn đã từng là kiêu ngạo của đế quốc, nhưng năm hắn ba mươi tuổi...”

Giọng người chủ trì nghẹn ngào một chút, thiếu chút nữa không đè nén nổi nước mắt mãnh liệt mà đến. Đúng vậy, nhị hoàng tử đã từng là thần tượng của hắn ta, cũng là thần tượng của ngàn vạn người, vào bốn mươi năm trước, hắn tuyệt đối là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, cũng từng được người ta dự đoán là ngôi sao có khả năng đuổi kịp và vượt qua Cơ tướng quân nhất.

Khi người chủ trì lau khóe mắt, nhị hoàng tử quý khí bức người lại khuôn mặt bình tĩnh, thậm chí đưa tay vỗ vỗ vai đối phương. Người chủ trì càng kích động, vừa hít khí vừa tiếp tục nói, “Nhưng ở năm ba mươi tuổi, hắn mắc chứng hồng gien, từ đó về sau rời khỏi thủ đô tinh đến Cát Nhã tinh an dưỡng. Hiện tại hắn trở lại, để chúng ta dùng sự vỗ tay nhiệt liệt nhất cho hắn!”

“A a a a a! Nhị hoàng tử, anh rốt cuộc đã trở lại! Chúng em yêu anh!” Có vài người xem nữ đã khóc đến thở không nổi, còn có vài người bởi vì quá mức hạnh phúc mà ngất luôn trên ghế. Mà trong ghế VIP tầng thứ ba, ngoại trừ hoàng hậu lộ ra biểu tình mừng rỡ như điên, hoàng đế và vài vị hoàng tử đều sắc mặt xanh mét.

“Lê nhi không chết? Lê nhi không chết!” Cao hứng qua đi, hoàng hậu hướng về phía hoàng đế thét chói tai, “Không phải ông nói cho tôi biết nói trước đó trên đường đến Cát Nhã tinh nó đã nhảy vào vũ trụ tự sát sao? Sau trận đấu ông nhất định phải cho tôi một cái công đạo!” Hoàng hậu đến từ Lý gia quân đoàn Đệ Nhị, mà hoàng thất ngoại trừ vệ đội hoàng gia bảo vệ thủ đô tinh, cũng không có nắm giữ nhiều binh lực, cũng bởi vậy, ủng hộ của quân đoàn Đệ Nhị đối với bọn họ mà nói rất quan trọng.

Hoàng đế hưng hăng trừng đại hoàng tử một cái, lúc này mới ôn nhu giải thích ngọn nguồn, nhưng hoàng hậu rốt cuộc tin mấy phần chỉ có mình bà biết.

Giữa sân vẫn còn tiếp tục, người chủ trì giới thiệu xong nhị hoàng tử, đi đến trước mặt đội viên thứ tư, ánh mắt có chút si mê. Chẳng sợ biến mất hai mươi năm, thiếu nữ vẫn xinh đẹp như vậy, khóe miệng mỉm cười rực rỡ mà lại tự tin, khiến người ta không khỏi hồi tưởng lại tư thế hiên ngang oai hùng khi cô quét ngang trùng thú.

“Như thế nào, không biết tôi à? Lục Cao Lê biến mất bốn mươi năm, tôi thì chỉ đi hai mươi năm thôi. Có phải mấy người rất dễ quên không?” Thiếu nữ hất hất mái tóc lửa đỏ, trong lúc nhất thời phong tình vô hạn.

Người chủ trì hai má đỏ rực mở miệng, “Vị đội viên thứ tư chắc là nữ thần trong cảm nhận của rất nhiều người. Cô ấy tên là...”

“Triệu Phi Vân, Triệu Phi Vân, Triệu Phi Vân... A a a a a...” Lần này đổi thành người xem nam mất đi lý trí, bọn họ thuộc lý lịch của Triệu Phi Vân như lòng bàn tay, khi người chủ trì đọc ra cũng yên lặng ngâm nga theo.

“Đúng, cô ấy chính là Triệu Phi Vân, mười hai tuổi hoàn thành toàn bộ tiến hóa và thức tỉnh dị năng không khí, mười sáu tuổi thể chất đạt tới cấp S, mười tám tuổi vào quân đoàn Đệ Tứ nhập ngũ, phân biệt đạt được huân chương hạng ba hạng hai, hạng nhất trong chiến dịch N107, N109, N114, hai mươi ba tuổi tấn phong thiếu tướng, thể chất, tinh thần lực, dị năng đồng thời đạt tới cấp SS, hai mươi lăm tuổi tham gia trùng thú triều số C3474 và đạt được huân chương tinh anh hạng nhất đồng thời vinh thăng trung tướng... Cô là ngôi sao lấp lánh nhất của niên đại đó, là nữ chiến thần hoàn toàn xứng đáng trong lòng tất cả mọi người!”

Giọng nói của người chủ trì đã bị tiếng vỗ tay và hét chói tai như thủy triều bao phủ, hẳn còn chưa giới thiệu xong, fan của đội viên kế tiếp cũng đã bắt đầu điên cuồng, mà đương sự lại sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt sâu xa. Khi tất cả mọi người vì bọn họ trọng sinh mà cảm thấy vui sướng, ai cũng sẽ không biết sau lưng cất giấu bao nhiêu thảm thiết đấu tranh và tuyệt vọng chờ đợi. Có lẽ bọn họ quá kiêu ngạo, có lẽ quá đặc ý, có lẽ cảm thấy mình độc nhất vô nhị, không gì làm không được. Nhưng hiện tại, bọn họ đã học được cách ẩn nhẫn và thu liễm, học được cách phát ra mũi nhọn trong bóng đêm, học được cách cảm ơn...

Bọn họ cùng nhất trí nhìn về phía ghế VIP lầu hai, chỉ thấy gia chủ đang hai tay đút túi đứng ở trước cửa sổ sát đất, dùng khẩu âm không tiếng động nói, “Đừng làm cho tôi bực tức.”

Phi! Bầu không khí phiến tình trở thành hư không, chỉ còn dở khóc dở cười và tràn đầy vui sướng cảm động, mười đội viên đối diện nhau, chiến ý trong mắt bùng bùng phấn chấn. Nếu đến tình trạng này vẫn không thể đoạt giải quán quân, không bằng lúc trước chết ở bên ngoài.

Lý lịch của tám vị đội viên quá mức huy hoàng, trí não sẽ tự động đem tư liệu chiếu trên kính mắt toàn tức của người chủ trì, hẳn chỉ cần đọc theo là được, nhưng mặc dù dùng tới tốc độ đọc nhanh nhất, khi giới thiệu đến đội viên cuối cùng cũng tốn ước chừng hơn hai mươi phút, mỗi một người đều đạt được tiếng vỗ tay kéo dài không thôi, tiếng gầm che mất lời nói, khiến hẳn không thể không dừng lại chờ đợi.

Camera trang bị trong ghế lô cho Tổng gia chủ một cái cận cảnh dài đến nửa phút, nhóm dân mạng đã từng cảm thấy cậu mất mặt xấu hổ sôi nổi quỷ, “Xin Tổng gia chủ cất kỹ đầu gối của tui! Có thể làm cho những ngôi sao đã từng rực rỡ đó một lần nữa tỏa sáng rực rỡ, có thể làm cho bọn họ tề tụ một đường vì vinh quang mà chiến, đủ để tui cảm ơn cậu cả đời!”

“Tám đội viên, phân biệt đến từ tám niên đại khác nhau, cũng quét ngang tất cả thiên tài cùng thời, có thể nhìn thấy bọn họ tổ đội thật sự là cuộc đời này không uống.”

“Đội ngũ cấp sử thi, cấp mộng ảo. Thần côn đội vừa ra, thắng bại đã không có hồi hộp!”

“Tôi sớm nên nghĩ đến, Tổng gia chủ có thể trị khỏi chứng hồng gien, cái này đủ để cậu ta mời chào hết thầy những thiên tài đã từng ngã xuống từ thần đàn đến bên cạnh. Những người này trở về khiến cho thế lực khắp nơi xào bài lại lần nữa, nhóm người thay thế kia phải cẩn thận, nếu bên trong không có âm mưu đầu đá thì còn ổn, nếu có thì nhất định sẽ tạo ra một hồi báo thù tinh phong huyết vũ.”

“Thật huyền huyền, giống như đang xem tiểu thuyết nghịch tập vậy, nhưng lại càng phấn khích hơn ngàn vạn lần so với tiểu thuyết! Thật chờ mong trận đấu, thật chờ mong kế tiếp, dù đặt cược lắm hết phí sinh hoạt, về sau phải cạp đất mấy tháng tui cũng nhận!”

“Nói quá sớm. Dù trị hết bệnh, thực lực của bọn họ không nhất định có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, không chừng chỉ là bày ra cho đẹp thôi.” Có người gọi nước lạnh.

Những người bởi vì sao sáng trở về mà cảm nhận được uy hiếp chậm rãi khôi phục trấn định. Đúng vậy, mới vừa chữa khỏi bệnh dù sao cũng phải có một đoạn thời gian suy yếu đi? Nếu bọn họ dám lộ diện, không bằng nhân cơ hội giết chết trên trận đấu. Mất tích vài chục năm, thủ đoạn đã từng quen thuộc cũng đều đã xa lạ, lại chui đầu vô lưới.

Khi những người này cười lạnh, Hữu Xu đang ghé vào lan can nhìn ra chỗ đội viên của mình. Thời gian suy yếu? Chê cười! Vừa tẩy tủy phạt kinh, vừa tráng cốt cường thân, còn đồng thời dùng sinh hoa đan tăng trưởng thực lực, những người này càng cường hãn hơn xa so với lúc biến mất năm đó. Chọn lựa tùy từng tựa như chọn lựa cổ vương, Hữu Xu chỉ cần cực mạnh, loại mạnh này bao gồm thực lực, cũng bao gồm tâm tính.

Những người không chịu nổi ồm ồm đau tra tấn mà ý chí tinh thần sa sút, miễn cưỡng sống sót, đã bị đào thải đi từ rất lâu, còn lại đều là những người ngạo khí bưng bưng. Bọn họ chưa từng có một ngày nào chậm trễ võ nghệ, chưa từng có một ngày nào buông tha hy vọng, mới vừa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong đã có thể linh hoạt không chế cơ giáp, lại bởi vì vài chục năm sinh hoạt ở tầng dưới chót mà hiểu được khiêm nhượng và hợp tác.

Một bạn mạng nào đó nói đúng, đây đích thật là đội ngũ cấp mộng ảo, đủ để miếu sát toàn trường. Nghĩ đến đây, Hữu Xu nhin không được ngâm nga ca khúc lưu hành mới vừa học được, đầu lắc la lắc lư, nhìn qua lại có chút thiên chân vô tà.

Cơ Trường Dạ nhin không được, đi đến trước cửa sổ sát đất xoa xoa cái mông đầy thịt của quốc vương đại nhân, nói giọng khàn khàn, “Đừng nằm úp sấp, phía sau có người đang nhìn.”

Hữu Xu xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, vội vàng thẳng lưng, biểu tình oán giận, ngón tay lại trộm ôm lấy ngón út tướng quân, nhẹ lay vài cái sau đó nhanh chóng buông ra. Cơ Trường Dạ cuốn lấy cậu đối diện mình, hai tay chống đỡ trên thủy tinh, mạnh mẽ hôn đôi môi phần nộn của cậu.

Hắn thực hối hận đã dung túng quốc vương đại nhân, nếu không cũng sẽ không triệu đến nhiều tình địch như vậy cho mình. Nhìn những người dưới sân, ánh mắt nóng rực của bọn họ hận không thể đốt mình

thành vài cái lỗ. Dựa vào cái gì thân là người yêu của quốc vương, lại không thể ở bên quốc vương? Hắn thật muốn đem quan hệ của bọn họ tuyên cáo toàn thế giới, nhưng không thể không kiềm chế. Nhóm tộc lão Cơ gia tham lam, bao gồm cả tổ phụ cường thế tự phụ, đều sẽ trêu chọc rất nhiều phiền toái cho quốc vương. Nếu để bọn họ biết mình vẫn chưa chia tay với quốc vương, bọn họ chẳng những sẽ không giải thích cho sự nhục nhã lúc trước, ngược lại sẽ giống như đĩa mà quần lên, làm như đương nhiên mà đề xuất đủ loại yêu cầu vô liêm sỉ, cho đến khi ép khô một giọt máu cuối cùng của quốc vương.

Sắc mặt xấu xí của tộc nhân khiến Cơ Trường Dạ cảm thấy mất thể diện, trừ khi triệt để thoát khỏi bọn họ, nếu không hắn không có tư cách ở bên quốc vương cả đời. Không ai hiểu rõ hơn hắn rằng quốc vương có bao nhiêu kiêu ngạo, lại có cỡ nào thuần túy, tình cảm giữa bọn họ không nên trộn lẫn bất luận lợi dụng gì.

Cho nên Cơ Trường Dạ vẫn luôn nhẫn nại, lại vẫn là đánh giá cao chính mình. Hắn hôn quốc vương đại nhân một cách dài lâu, triền miên, nhiệt liệt, hàm răng và đầu lưỡi hắn tản mát ra mùi chanh thảo, còn mang theo chút ngọt lành, khiến người ta sa vào trong đó, muốn ngừng mà không được.

Trong lúc hoảng hốt, dưới sân truyền đến tiếng thét giống như sóng thần, ngay cả Phàn Triệu cũng khiếp sợ mà hít một ngụm khí lạnh. Lúc này Cơ Trường Dạ mới hoàn hồn, một bàn tay vuốt ve cánh môi sưng đỏ của quốc vương đại nhân, một bàn tay che sườn mặt mê say của cậu, nói giọng khàn khàn, “Thân mến, mau tỉnh lại. Trước khi triệt để đánh bại Cơ gia, đừng cho người ngoài biết chúng ta còn kết giao. Bọn họ sẽ không thay đổi với em, chỉ biết bày ra sắc mặt giả nhân giả nghĩa lừa dối em, lợi dụng em, thậm chí đánh cược hôn nhân của anh và muốn khống chế em. Thân mến, tình yêu của anh đối với em không có trộn lẫn chút ích lợi nào, bất luận người khác nói cái gì, xin nhất định phải tin tưởng anh.” Bên cạnh quốc vương sẽ tụ tập càng ngày càng nhiều kỵ sĩ cường đại, luôn có người có thể nhìn thấy cái tốt của cậu từ đó triển khai theo đuổi, Cơ Trường Dạ không thể không tiêm một mũi dự phòng trước.

Trong lòng Hữu Xu âm áp dào dạt, cực muốn cho chủ tử một cái ôm chầm lại chỉ có thể làm bộ kháng cự mà đẩy ra. Nếu ngay cả chủ tử cũng không thể tin tưởng, cậu không biết mình còn có thể tin tưởng ai.

Dưới sân, sau khi giới thiệu xong đội viên đội thần côn, người chủ trì bắt đầu giới thiệu chỉ đạo chiến thuật, cũng chính là người gọi là huấn luyện, khi hắn thấy rõ khuôn mặt tuần mỹ của đối phương giấu ở dưới vành nón, miêng hơn nửa ngày không thể khép lại.

“Chỉ, chỉ đạo chiến thuật đội thần côn là...” Hắn dùng lực nghẹn một hơi, khàn cả giọng hô, “Lưu Côn Ngô, không sai, đúng là Lưu Côn Ngô! Thật xin lỗi khán giả dưới sân, lý lịch của Lưu tướng quân quá mức huy hoàng, cho tôi thêm nửa giờ tôi cũng đọc không hết, xin mọi người tha thứ, tôi, tôi hiện tại có chút nói không nên lời...” Người chủ trì tinh thần run rẩy bụm mặt yên lặng rơi lệ, nhìn Lưu tướng quân một cái liền nghẹn ngào một tiếng, lại thất thố trước mặt người toàn tinh hệ.

Nhưng mà người xem trên khán đài cũng không tốt hơn hắn đến chỗ nào, tiếng gào khóc oa oa oa liên tiếp. Lưu Côn Ngô là ai? Nói như thế này, khi hắn từng ở đỉnh cao quyền lực, Cơ tướng quân còn ở trong tã lót bú sữa, mà thời niên thiếu của Cơ tướng quân thủy chung bị quần lấy một danh hiệu khuất nhục, chính là “ngôi sao sáng nhất kể Lưu tướng quân”, một chữ “kế” đủ để nói lên hết thấy.

Hắn từng là thống soái quân đoàn Đệ Tứ, cũng là con nuôi Triệu gia, thể chất, dị năng, tinh thần lực đều là cấp SSS, mười tám tuổi nhập ngũ sau đó chưa từng bại trận. Lúc ấy quân đoàn Triệu gia mới là quân đoàn Đệ Nhất, hai trăm năm sau khi hắn bị bệnh mất tích mới bị chèn ép lần nữa, cho đến khi đành phải

rơi vị trí.

Cái gọi là “giải đấu siêu tân tinh cơ giáp”, đối với tuổi đội viên dự thi tự nhiên có hạn chế nghiêm khắc, dưới tám mươi tuổi mới có thể báo danh, trước khi bắt đầu thi đấu còn kiểm tra tuổi xương cốt. Lưu Côn Ngô năm nay hơn hai trăm sáu mươi tuổi, chỉ có thể đảm đương chỉ đạo chiến thuật.

“Cảm ơn thượng đế, cảm ơn Tổng gia chủ, cảm ơn mọi người để Lưu tướng quân khỏe mạnh trở về!” Fan của Lưu tướng quân đáng tin không kém so với Cơ tướng quân, hơn nữa đa phần lớn tuổi, đã sớm thành trụ cột vững vàng của xã hội. Bọn họ tương đối lý trí, cảm nhận đối với Tổng gia chủ vốn không tốt cũng không xấu, hiện tại lại tự đáy lòng cảm kích cậu.

“Chiến đội này mạnh nổi trời, những đội khác nên sống thế nào hả?” Có người vui sướng khi người gặp họa nói rằng.

“Mặt người dự thi lệ thuộc Cơ gia đều xanh rồi, rất muốn biết bọn họ làm thế nào hoàn thành nhiệm vụ tuyệt sát, ha ha ha ha!” Đây là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Cơ lão gia tử ngồi ở ghế lâu ba đang nuốt thuốc trợ tim, sắc mặt mấy gia chủ vài ghế bên cạnh cũng không dễ nhìn. Lưu Côn Ngô ở quân bộ có lực ảnh hưởng sâu bao nhiêu không ai rõ ràng hơn bọn họ. Không chút nào khoa trương mà nói, chẳng sợ không có cơ giáp siêu năng, chỉ cần hấn vung tay một cái, lập tức có thể xây dựng một quân đoàn thực lực không kém.

Triệu gia chủ run run rẩy rẩy hô, “Cho, cho tôi một viên thuốc trợ tim với!” Gã là con trai trưởng ruột thịt, lại bị con nuôi Lưu Côn Ngô áp chế quá lợi hại, cho nên sau khi Lưu Côn Ngô bị bệnh liền hết sức nhục nhã. Lưu Côn Ngô lúc ấy còn gọi là Triệu Côn Ngô, là gã nói đối phương không xứng mang họ Triệu, mạnh mẽ sửa lại. Sớm biết rằng Tổng gia chủ có thể trị khỏi bệnh của hắn, năm đó nên cung phụng hắn như cung phụng thượng đế. Xong, xong, tim đau quá!

“Mấy người không phải nói một phương thuốc không đủ gây sợ hãi sao?” Lý gia chủ lắc đầu cười lạnh, “Thiền cận! Phương thuốc này biểu thị vô số nhân vật thiên tài quật khởi, biểu thị quyền lực phân phối lại và tẩy trừ lớn, chúng ta nên ngấm lại cho tốt.”

Thế hệ trước không bỏ được quyền lực, thế hệ trẻ ở lâu hai lại đều nhiệt huyết sôi trào. Lưu Côn Ngô là thần tượng bọn họ nhìn lên, sinh thời có thể nhìn thấy hắn trở lại chiến trường không thể nghi ngờ là vinh hạnh thật lớn. Phàn Triệu run giọng hỏi, “Quốc vương đại nhân, Lưu tướng quân hoàn toàn bình phục rồi sao?”

Hữu Xu ngâm một cây kẹo que, hàm hồ đáp, “Bình phục.”

Cơ Trường Dạ bình tĩnh nhìn hai cái, cười khế, “Chẳng những bình phục, thực lực còn tăng trưởng. Hữu Xu, em muốn xây dựng quân đoàn phải không?” Hắn không hề sợ hãi nam nhân này, bởi vì hắn biết SSS còn kém xa cực hạn của mình.

“Đang suy xét.” Hữu Xu cúi mặt xuống phất tay, Lưu tướng quân lập tức lấy mũ xuống, lộ ra một nụ cười hết sức ôn nhu.

Ánh mắt Cơ Trường Dạ sắc bén, đi đến phía sau quốc vương đại nhân giống như vây quanh cậu, sau đó vút một ánh mắt khiêu khích với Lưu tướng quân. Đối phương ngẩn người, nụ cười nơi khóe miệng chậm rãi nhạt đi.

Trận đấu chính thức bắt đầu, đội ngũ dự thi lập tức đi lên cơ giáp mỗi người phân tán. Bọn họ vốn tưởng rằng đội viên đội thần côn đều là bệnh nặng mới khỏi, thực lực còn ở thời kỳ dưỡng bệnh, lại kinh hãi phát hiện bọn họ lại đều ở trạng thái đỉnh phong, bất luận phòng ngự hay là công kích, đều phối hợp đến thiên y vô phòng.

Những người dự thi gần như bị đè nặng mà đánh, dần dần ý thức được nếu không liên hợp lại, nhất định sẽ bị đào thải thậm chí giết chết. Bọn họ tự động vây công đội thần côn, đem tất cả vũ khí hạng nặng tập trung cùng một chỗ bắn phá, đạn hỏa và khói thuốc súng bao phủ cả sân, hình ảnh đủ tính rung động.

Không gian vặn vẹo một chớp mắt, cơ giáp trong đường kính ngàn mét dường như ngưng lại, ngay cả viên đạn giữa không trung cũng không đi tới nữa.

“Đây, đây là dị năng giam cầm! Sao lại vậy?” Người chủ trì lấp bắp mở miệng.

Mọi người đều biết, cơ giáp bình thường chỉ có thể sử dụng vũ khí lạnh, chỉ có cơ giáp siêu năng mới có thể dùng dị năng, đồng thời vô hạn phóng đại nó lên. Chúng tựa như tăng phúc khí, dưới sự chống đỡ của quảng mỗ đá năng lượng cấp mười đem uy lực dị năng thúc đẩy đến cực hạn. Mà chúng trực tiếp tương liên với linh hồn người khống chế, chỉ cần một ý niệm có thể hoàn thành một động tác, sử dụng chúng tựa như sử dụng thân thể mình, sẽ không xuất hiện tình huống phản ứng trì trệ như cơ giáp bình thường.

Ở trên chiến trường, chậm một giây thường có ý nghĩa là tử vong, bởi vậy có thể thấy chỗ ưu việt của cơ giáp siêu năng. Hiện giờ trên sân xuất hiện dị năng giam cầm quy mô lớn như thế, chỉ đại biểu cho một sự kiện —— cơ giáp siêu năng mới được ra đời!

“Là ai? Cơ giáp siêu năng này thuộc về ai?” Người chủ trì lời còn chưa dứt, lưỡi dao sắc bén che trời lấp đất từ trong khói thuốc súng xoay tròn mà ra, cắt nát tất cả cơ giáp.

“Dị năng giam cầm, dị năng kim hệ, đây là dị năng của Lâm Đức Hiên và Lâm Đức Hải. Chẳng lẽ có hai cơ giáp siêu năng? Không, không có khả năng, có lẽ là năng lực người sử dụng trước truyền thừa lại.” Người chủ trì cảm giác đầu óc có chút không đủ dùng, đang muốn tìm chút luận cứ phản bác suy nghĩ điên cuồng này, liền thấy hai cơ giáp thuần đen từ trong khói thuốc súng lao tới, ký hiệu khắc bên ngoài khung máy móc tản mát ra ánh sáng tím, có vẻ thần bí mà lại cường đại.

“Dị Quỷ? Hơn nữa còn là hai cái ư?” Người chủ trì thất thanh kêu lên sợ hãi, người xem lại kêu không được, đang cố gắng gấn lại cái cằm trật khớp của mình.

Cơ lão gia tử ý thức được cái gì đó, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi. Bằng mắt nhìn của ông ta, không có khả năng nhìn không ra hai cơ giáp này là từ cơ giáp cấp sáu cải tạo thành, thứ duy nhất biến hóa bất quá là ký hiệu khắc bên ngoài. Đổi một cách nói, chúng nó là Tổng Hữu Xu tạo ra, đều không phải là “Dị Quỷ”. Cơ giáp siêu năng có thể cải tạo ra, tin tức này đủ để đảo điên bốn đại quân đoàn, đảo điên đế quốc! Đến tột cùng mình làm cái gì? Lúc trước vì sao không đồng ý Trường Dạ kết hôn với cậu ta? Như vậy, tất cả ích lợi đều thuộc về Cơ gia, mà không cần đối mặt địch nhân cường đại như thế!

“Nguyên soái, ngài tỉnh lại chút, thuộc hạ lập tức liên hệ bác sĩ!” Quân gia cuống quýt nhấn số riêng của bác sĩ, cũng xin nhân viên công tác canh giữ ở lối đi nhỏ giúp đỡ. Khứu giác chính trị của mẹ Cơ vô cùng sắc bén, đã ý thức được lão gia tử tạo ra sai lầm lớn, run rẩy gọi điện thoại cho con trai.

Cơ Trường Dạ thản nhiên nói một câu “Biết”, bước chân lại vẫn chưa hoạt động.

Đội thần côn tuy rằng chỉ có hai cơ giáp siêu năng, nhưng tám cơ giáp còn lại cũng được Hữu Xu cải tạo qua, có thể trực tiếp dùng tư linh hồn khống chế, một ý niệm một động tác, không có gì khác biệt so với sử dụng thân thể của mình. Cũng bởi vậy, khi ngăn ngừa vây công qua đi, những người dự thi bị đội thần côn đuổi theo giết hại, tình cảnh mười phần thảm thiết.

Khi Lâm Đức Hải một đao chặt đứt hai chân một cơ giáp nào đó, chuẩn bị đem khoang điều khiển bóp nát, lại chần chừ. Người chủ trì tận dụng mọi thứ mà giải thích, “Người khống chế cơ giáp này là Cơ Lương, là bạn học cùng lớp của Lâm Đức Hải, hẳn là có chút giao tình. Cơ giáp tổn hại đạt tới sáu mươi phần trăm liền tính là đào thải, không cần phải chém tận giết tuyệt, tôi nghĩ Lâm Đức Hải cũng không đành lòng trở mặt thành thù với bạn bè ngày xưa.”

“Buông tha hắn đi, rất đáng thương!”

“Tôi cảm thấy hắn là giết chết! Lệnh tuyệt sát của Cơ lão gia tử còn treo trên đỉnh đầu, làm gì lại đồng tình với địch nhân? Trước đó hắn hoàn toàn không nương tay với Lâm Đức Hải, hạt pháo trong khoang thuyền vũ khí thả ra hết kìa.”

“Sao anh máu lạnh như thế?” Người xem mềm lòng chất vấn.

Đội viên Cơ gia phái ra Hữu Xu đã điều tra qua hết, thấy tình cảnh này lạnh giọng mệnh lệnh, “Giết, một người cũng không giữ lại.” Có thể được Cơ lão gia tử lựa chọn và đi vào trận chung kết, những người này tự nhiên có vài phần thực lực, hơn nữa dã tâm cũng không nhỏ. Cơ Lương từng bày ra ám sát với chủ tử, những người khác lại càng xem chủ tử trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, hận không thể nhanh chóng diệt trừ, cho nên một người cũng không thể giữ lại.

Giọng nói réo rắt của thiếu niên xuyên thấu thủy tinh công nghiệp quanh quần trên không trung sâu đâu, chẳng sợ người xem có ồn ào nữa, cơ giáp có vang tiếng nữa, cũng rõ ràng mà chui vào màng tai mỗi người. Lâm Đức Hải nhắm mắt hoàn hồn, bóp chặt lấy khoang điều khiển, chuyển đi tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Người chủ trì nói năng lộn xộn, “Đây là Tổng gia chủ, ghế VIP là hoàn toàn cách âm, tôi không rõ âm thanh của cậu ấy làm thế nào xuyên thấu thép tấm và thủy tinh thật dày. Cậu ấy hẳn là dị năng giả, à

không, cậu ấy đích thật là dị năng giả. Trên mạng có người đang tranh luận đến tột cùng cậu ấy là dị năng gì, cấp bậc nhiều ít, tôi đoán hẳn là có liên quan đến không khí, hoặc là có liên quan đến từ trường, cấp bậc khẳng định không thấp, không không không, là tuyệt đối không thấp, S, SS, thậm chí SSS cũng có khả năng, nếu không sẽ không hủy tòa lâu tinh vông, sẽ không cải tạo ra hai cơ giáp siêu năng, sẽ không nghiên cứu ra phương thuốc trị chứng hỏng gien. Vừa tính như vậy, Tổng gia chủ thật sự là một nhân vật đáng sợ, không biết người đã từng mắng cậu ấy là phế vật hiện tại mặt có đau hay không, dù sao cho tới bây giờ tôi chưa từng mắng.” Dứt lời cảm thấy may mắn mà vỗ ngực mình.

Trên mạng hoàn toàn yên tĩnh, vài giây đồng hồ sau liên tiếp có người nói, “Mẹ, mặt đau quá, bị Tổng gia chủ đánh sưng lên!”

“Mấy người toàn là gió chiều nào theo chiều ấy. Dù cậu ta lợi hại nữa cũng không xứng với Cơ tướng quân, càng miễn bàn so với Cơ lão nguyên soái. Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, loại lời nói cuồng ngạo tới cực điểm này cậu ta cũng dám nói, thật buồn cười!”

Lời ấy mới vừa ra, web của Tổng gia chủ liền đăng một tin, cậu @ một người bạn mạng, bạn mạng đó từ đầu đến cuối đều là fan thật của cậu, còn viết rất nhiều bài văn dài dím dím chính cho cậu. Bởi vì bản thân hẳn cũng là người thường thể chất F, cho nên có thể hiểu được xót xa trong lòng Tổng gia chủ, lần lượt cổ vũ cậu dũng cảm theo đuổi giấc mộng. Từ “ngu xuẩn đệ nhất đế quốc” người người cười nhạo đến “cuồng khuyến đệ nhất đế quốc” người người kiêng kị, hẳn cùng Tổng gia chủ một đường đi tới, chứng kiến cậu trưởng thành, cũng tự đáy lòng cảm thấy cao hứng.

Tin của Tổng gia chủ rất đơn giản, chỉ mười chín chữ —— đến Tổng trạch, tôi giúp cậu thức tỉnh dị năng và đem thể chất đề cao đến cấp S. Lời vô nghĩa khác một câu cũng không có, càng không phản ứng tới dân mạng điên cuồng xoát bình luận, mắng cậu khoác lác.

Nhìn thấy tin tức này, Cơ lão gia tử lại là một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, vài vị gia chủ còn lại cũng cảm thấy uy hiếp thật lớn. Lợi thể Tổng Hữu Xu lấy ra một cái nặng hơn một cái, một cái mê người hơn một cái, mà năm nay cậu ta mới mười sáu tuổi, Tổng gia quả nhiên chuyên sinh ra quái vật, căn cơ cũng sâu không lường được!

147. Chương 147

Đầu đoàn đội kết thúc, sau khi sân đấu đóng kín bên chủ sự vốn nên lập tức tuyên bố thứ tự, nhưng hiện tại nửa giờ đi qua, màn hình lơ lửng trên không trung còn không hề có động tĩnh, chỉ có quảng cáo thương hiệu tài trợ không ngừng lần lộn. Mở rộng tầm mắt là người xem vẫn chưa kháng nghị hoặc rời đi, mà là tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ thảo luận trận đấu kinh tâm động phách kia.

Hai cơ giáp siêu năng ngang trời xuất thế, tuy rằng còn chưa có được quá nhiều kỹ năng truyền thừa, phối hợp nhau thì lực sát thương lại có thể so với Đế Thần. Dị năng của Lâm Đức Hiên là giam cầm, lúc một mình tác chiến nhiều lắm là ảnh hưởng đến địch nhân phạm vi trăm mét, đổi thành cơ giáp siêu năng thì uy lực lại thật lớn, đủ để đông lại một mảnh tinh vực. Mà dị năng kim hệ của Lâm Đức Hiên thiên về tiến công, hai người kết hợp lại quả thực là tuyệt sát trận không thể phá giải.

Khó trách Lâm gia nguyện ý rời khỏi Cơ gia chuyển sang Tổng gia, chính là bởi vì hai cơ giáp siêu năng này! Những người vốn còn cảm thấy Lâm Đức Hải đầu óc nước vào lúc này cái gì cũng đã hiểu rõ sôi nổi cảm thán: “Mẹ, Lâm gia quả thực vận khí nghịch thiên, thế mà lại ôm được cái đùi vàng to như Tổng gia chủ. Chỉ tiếc Cơ lão gia tử nhìn nhầm, chỗ tốt tới tay không còn, còn kết tử thù.”

“Nhanh đi xem web của Tổng gia chủ, cậu ta nói muốn giúp một người bình thường tiến hóa thành đặc chủng nhân.” Trong lúc rảnh rỗi, mọi người sôi nổi đi lướt web, sau đó liền nhìn thấy tin tức đoạt ánh mắt người khác này.

“Điều đó không có khả năng! Thực lực cao thấp là do gen quyết định, y thuật của Tổng gia chủ có lợi hại nữa cũng không có khả năng khiến người thường biến thành đặc chủng nhân, trừ khi cậu ta tổ hợp lại gen của người nọ. Nhưng kỹ thuật tổ hợp lại gen đã bị xem là khoa học ma quỷ mà bị toàn tinh hệ cấm cửa, nếu tiếp tục điều chỉnh gen, nhân loại sẽ bùng nổ chứng hồng gen quy mô lớn, ngay cả người thường cũng không thể tránh được. Gen của chúng ta liên tiếp tổ hợp lại trong mấy ngàn năm đã yếu ớt như thế, động tới nữa chính là hủy diệt. Tô Thiển Hoa tiến sĩ từng tiên đoán, kỷ nguyên diệt thế lần thứ hai ập đến là do lạm dụng kỹ thuật tổ hợp lại gen. Nếu Tổng gia chủ thật sự làm như vậy chính là vi phạm ‘pháp luật nhân loại an toàn tiến hóa’, phải tử hình tại chỗ!” Một vị y học gia lòng đầy căm phẫn trách cứ.

“Tôi cảm thấy Tổng gia chủ không ngốc như vậy. Tuy rằng cậu ta thực cuồng, nhưng cậu ta có vốn liếng để cuồng ngạo, mấy người cẩn thận ngấm lại, một đường đi tới, cậu ta quả thực đem tất cả mọi người đùa giỡn đến xoay vòng vòng, bao gồm Cơ tướng quân, năm đại thế gia, quân bộ, học viện đế quốc, cậu ta du tẩu giữa nhiều thế lực khổng lồ như vậy, cuối cùng lại từ một người bình thường bừa bãi vô danh trở thành sự tồn tại mơ hồ vượt qua cả năm đại thế gia, năng lực và chỉ số thông minh của cậu ta tuyệt đối là tiêu chuẩn đứng đầu. Tôi sẽ chờ xem cậu ta thực hiện giấc mộng của bạn fan này như thế nào.” Người nói lời này là thật lòng thật dạ tán dương Tổng gia chủ, nhưng cũng giấu diếm vài phần tư tâm. Nếu Tổng gia chủ thật sự có thể khiến người thường trở thành dị năng giả thậm chí đặc chủng nhân, vậy truy phủng cậu tuyệt đối không sai được. Lỡ như ngày nào đó tâm tình cậu tốt, cũng cho mình một cơ hội tròn mộng thì sao?

Người nghĩ vậy còn có rất nhiều, trang web vốn nhao nhao ồn ào an tĩnh lại. Dù không nói lời hay về Tổng gia chủ, thời gian này cũng không ai dám phun loạn, chỉ sợ cuối cùng bị đánh mặt. Lại nói, tinh hệ Phi Mã có ít nhất tám chín mươi phần trăm số người từng bị Tổng gia chủ đánh mặt, cái gì phế vật, ngu xuẩn, đê tiện, mấy bình luận từng xuất hiện từ ngữ cùng loại hiện tại xóa hết không còn một mảnh, chỉ sợ bị lực lượng fan mới xuất hiện của Tổng gia chủ đào ra quất xức.

Số fan của Tổng gia chủ dùng một câu tình quang rạng rỡ để hình dung cũng không đủ, cao tầng quân bộ, nghị viên quốc hội, tám ngôi sao sáng vừa mới trở về, mỗi một người lôi ra đều có thể chói mù mắt người, mà những người này lại có được lượng fan khổng lồ, hiện tại như ong vỡ tổ tràn vào, ngăn ngẽn hai giờ liền từ một hai trăm triệu đạt tới ngàn triệu, hiện nay còn đang cấp tốc tăng lên.

Internet cũng hợp thời đổi mới bằng nhân vật có lực ảnh hưởng nhất năm nay, Tổng gia chủ đã từng ngay cả tư cách lên bảng cũng không có trực tiếp vượt qua gia chủ năm đại thế gia, xếp ở vị trí thứ nhất, lời bình đầu não đưa ra là — cậu mang đến kỹ thuật cải tạo cơ giáp hoàn toàn mới, phá được bệnh nan y hồng gen đáng sợ nhất thế kỷ, dị năng của cậu có lẽ liên quan tới từ trường, cậu xuất hiện đánh vỡ thế lực cân bằng hiện có, cũng tạo thành ảnh hưởng sâu xa với cục diện chính trị đế quốc, xếp hạng nhất là danh xứng với thực.

Một giải đấu đánh ra uy danh Tổng gia, cũng thành lập địa vị siêu nhiên của Tổng gia chủ. Phan Triệu

vừa lật xem trang web không ngừng đổi mới tin tức, vừa lắc đầu cảm thán, “Mấy tin nóng xếp trong top 10 đều có quốc vương đại nhân. Thần nhân chính là thần nhân, bất luận bị vây ở niên đại nào đều có thể hô phong hoán vũ, chúng ta chỉ có thể nhìn lên thôi!”

Trong lòng Cơ Trường Dạ tràn đầy kiêu ngạo, lại bất luận như thế nào cũng không cao hứng nổi. Hắn phát hiện Lưu Côn Ngô chờ đợi dưới sân đang ngẩng đầu chăm chú nhìn thiếu niên, sau đó giơ nắm tay lên làm động tác đung tay, lại đặt ngón áp út đeo nhẫn lên bên môi hôn. Bằng nhãn lực vượt xa người thường, hắn phát hiện chiếc nhẫn kia điêu khắc bĩ ngọc hoa và bò cạp nhỏ, không hề nghi ngờ, đó là tín vật của quốc vương đại nhân.

Đáng chết, Lưu Côn Ngô là có ý gì? Thỗ lộ hay là khiêu khích? Trong nháy mắt Cơ Trường Dạ giận tới cực điểm, rồi lại hoảng sợ bất an phát hiện, thiếu niên cũng giơ nắm tay lên đụng vào thủy tinh, trên ngón tay cái cũng đeo chiếc nhẫn giống vậy. Hắn rốt cuộc không thể nhẫn nại, ở trước mặt thế gia đệ tử kéo người yêu đi, khóa ở trong phòng vệ sinh.

“Tướng quân, anh muốn làm gì?” Nhìn cổ tay đỏ một vòng, đầu óc Hữu Xu có chút không rõ.

“Không phải em muốn đầu gối của anh sao? Hiện tại liền cho em.” Cơ Trường Dạ quỳ một gối, mang trên mặt biểu tình cười như không cười.

“Không không không, anh nhanh...” Hữu Xu bối rối lắc đầu, lại thấy chủ tử hai ba cái cởi bỏ dây lưng mình, lột quần mình, ngậm bộ phận yếu ớt nhất của mình.

“A, hừm, anh, anh đang làm gì đó?” Cậu lập tức mềm nhũn thất lưng, đầu gối cũng bởi vì khoái cảm mãnh liệt đến mà lạnh run, để đề phòng té lăn trên đất, chỉ có thể gắt gao chống bòn cầu sau lưng.

“Nơi này của em là màu phấn hồng, anh đã sớm biết.” Cơ Trường Dạ vừa phun ra nuốt vào vừa khàn giọng cười nhẹ. Khối thân thể này đến tột cùng có bao nhiêu mê người, hắn đã sớm hiểu biết đến nhất thanh nhị sở. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve túi túi mềm mại của thiếu niên, mê say lắng nghe cậu kêu gọi rên rỉ, đầu ngón tay mượn nước bọt trơn trượt chậm rãi tiến vào nơi nào đó chật hẹp ẩm áp.

Hữu Xu dưới sự giáp kích trước sau triệt để ngồi tê liệt, hai chân trắng dài bị chủ tử nâng lên, đặt ở trên vai, quần đã sớm bị rút đi, lưng tung cuộn thành một núi đặt ở trên kết nước.

“Đừng động tới chỗ đó của em.” Cảm giác được điểm nào đó bị hung hăng đâm chọc vài cái, cậu kêu rên phát tiết, chất lỏng sền sệt từ khe miệng chủ tử chảy ra, lại chậm rãi trượt tới hầu kết, khiến hắn nhìn qua vô cùng gợi cảm.

Hữu Xu xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, chỗ mới vừa mềm nhũn lại bắt đầu sưng tấy. Cơ Trường Dạ đem bạch trọc phun ra lòng bàn tay trái, vừa dùng tay phải cởi bỏ dây lưng vừa khàn giọng cười nhẹ, “Nhanh như vậy liền cứng, xem ra em rất thích anh hầu hạ.” Quần quần trang rơi xuống, lộ ra cự vật dâng trào, hắn qua loa vẽ loạn bạch trọc một lần, cắn răng nói, “Thân mến, hôm nay anh nhất định phải chiếm hữu em, nếu không anh sẽ bị cảm giác sợ hãi sắp mất đi em tra tấn đến nổi điên. Em nguyện ý không?”

Hữu Xu đang muốn gật đầu, môi lại bị chủ tử hung hăng ngăn chặn trần trở mót vào. Được rồi, hấn cần bản không cần đáp án, chỉ là tuyên cáo mà thôi.

Vật cứng thật lớn từng chút một chen vào thân thể, đau đớn bị đâm thủng và thỏa mãn có được nhau đan chéo thành dục vọng càng thêm tăng vọt. Hai người gắt gao ôm nhau liều chết triển miên. Cơ Trường Dạ một bàn tay nâng cánh móng vuốt mà của thiếu niên, một bàn tay mở bắp đùi thon dài của cậu, vào càng sâu. Hấn khi thì mềm nhẹ thông thả, khi thì sấm chớp mưa rền, hận không thể chết ở trong cơ thể thiếu niên.

Hữu Xu bị đâm đến lắc lư trước sau, mái tóc ướt mồ hôi dính từng lọn từng lọn trên má, nhìn qua thủy nộn sáng rõ, càng thêm mê người. Sợ hãi bị người ngoài nghe thấy, cậu chỉ rên rỉ vài cái liền che miệng lại yên lặng nhẫn nại, làn da bởi vì khoái cảm quá mức dày đặc mà phồng ra ửng hồng.

Cơ Trường Dạ yêu chết bộ dạng hiện tại của cậu, nội liễm rồi lại nhiệt liệt, trong xinh đẹp lộ ra hồn nhiên, nhìn qua rõ ràng yếu ớt như vậy, lại giấu diếm lực lượng cường đại khó có thể tưởng tượng. Ôm lấy cậu tựa như ôm lấy toàn bộ vũ trụ, rốt cuộc không cần bất luận xa cầu gì.

“Hữu Xu, anh yêu em!” Hấn một lần lại một lần hôn cậu, một lần lại một lần thổ lộ, trong sự đáp lại chân thành tha thiết của thiếu niên mà đạt tới cao trào.

Hữu Xu cũng kêu rên hai tiếng tiết ra, hai cái chân dài gấp ở bên hông, khi buông xuống đau nhức vô cùng. Tay chân cậu như nhũn ra, tùy ý chủ tử hỗ trợ thanh lý chất nhầy trong cơ thể, lại mặc quần áo, lúc này mới bước cao bước thấp đi ra khỏi phòng.

+++++

“Lưu Côn Ngô, kết quả trận đấu có chưa?” Nhìn thấy người nào đó dựa nghiêng bên bồn rửa tay, bên tai Hữu Xu đỏ lên.

“Còn chưa có, ngoại trừ đội chúng ta, những đội ngũ còn lại đều bị đào thải, bọn họ đang kiểm tra mức tổn hại của mỗi một cơ giáp, để tính toán ra vị trí thứ hai và thứ ba.” Lưu Côn Ngô nắm chặt đầu ngón tay ủng đỡ của gia chủ, đặt dưới vòi nước tẩy rửa, thái độ nghiêm túc khiến Cơ Trường Dạ rất là cảm tức.

Hấn kéo thiếu niên qua, yêu thương hôn môi vài cái, thấp giọng nói, “Thân mến, em đi ra ngoài trước, anh có lời nói với Lưu tướng quân.”

Hữu Xu nhìn người này, lại nhìn người kia, vẻ mặt ngây thơ mà đi ra ngoài. Lúc này Cơ Trường Dạ mới nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên ngón áp út Lưu Côn Ngô, mệnh lệnh, “Trả cho tôi.”

“Chỉ sợ không thể trả cho cậu. Đây là tượng trưng chúng tôi nguyện trung thành với gia chủ, thông qua cái này cậu ấy có thể khống chế sống chết của chúng tôi.” Lưu Côn Ngô cũng không cảm thấy làm như vậy thực quá đáng. Nếu như không có gia chủ, mỗi người bọn họ đều sẽ chết đi trong khuất nhục, nào được hôm nay? Huống chi gia chủ cũng không cần bọn họ làm gì, chỉ cần bọn họ cam đoan không thương tổn

tới mình và Cơ tướng quân, không tiết lộ bất luận bí mật gì của mình với bên ngoài.

Điều kiện này cũng không hà khắc, trên thực tế dùng bốn chữ “khoan dung độ lượng” để hình dung cũng không đủ. Người có thể được cậu lựa chọn tâm tính đều không kém, tự nhiên biết mang ơn. Lưu Côn Ngô hôn hôn nhần, lạnh giọng cảnh cáo, “Cơ Trường Dạ, nếu cậu có ý đồ lừa gạt hoặc lợi dụng gia chủ, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cậu, càng sẽ không bỏ qua cho Cơ gia.”

Hóa ra cái nhần này chỉ là một môi giới của chú thuật, cũng không có bất luận hàm nghĩa gì, Cơ Trường Dạ thở phào, lại vẫn thực không quen nhìn hành vi hôn nhần của Lưu Côn Ngô. Hắn buộc chặt cà vạt tán loạn, giọng điệu nghiêm túc giống vậy, “Lưu Côn Ngô, tình cảm của tôi đối với Hữu Xu không cho phép bất luận kẻ nào nghi ngờ, anh đa tâm rồi.”

Lưu Côn Ngô kéo cửa ra, cười lạnh nói, “Không có lừa gạt và lợi dụng là tốt nhất. Cơ Trường Dạ, nếu cậu dám phản bội gia chủ, rất nhiều người muốn mạng của cậu đó, đặc chủng nhân cấp SSS lại như thế nào, cũng sẽ chết thôi.”

Cơ Trường Dạ theo dõi bóng dáng hắn đi xa, biểu tình tối tăm chậm rãi biến thành bất đắc dĩ và kiêu ngạo. Quốc vương đại nhân chung quy là quốc vương đại nhân, bất luận đi đến chỗ nào, bên người đều không thiếu kỵ sĩ trung thành và tận tâm lại thực lực cường đại. Hắn nào dám phản bội thương tổn cậu, đem cậu đặt ở trong tâm khảm trân quý còn không kịp.

Bị Lưu Côn Ngô xoa loạn tóc, lại bị chủ tử hôn đến thở không nổi, Hữu Xu không thể không trốn vào toilet chỉnh lý dung nhan, chờ ứng đồ kích tình triệt để biến mất mới vẽ mặt kiêu căng mà trở lại ghế ngồi. Để tránh tai mắt người khác, Cơ Trường Dạ về muộn mấy phút đồng hồ, màn hình lơ lửng giữa không trung vừa mới sáng lên đèn màu, kết quả đã có.

Bốn mươi đội viên Cơ gia phái ra đều chết, có hai mươi bảy đội viên khác của Triệu gia, Rendell gia, Lý gia, Lục gia chết, người dự thi của những gia tộc còn lại thì chỉ bị vết thương nhẹ. Từ khi giải đấu siêu tân tinh cơ giáp tổ chức tới nay, nhân số tử vong lần này không thể nghi ngờ là nhiều nhất, hơn nữa đều đến từ năm đại thế gia, sắc thái báo thù nặng nề. Tám vị tướng tinh trên trận đấu phát tiết thù hận chôn sâu dưới đáy lòng, cũng phát tiết vui sướng và kích động khi trọng sinh, càng muốn đem phần vinh quang này kính dâng cho gia chủ đã cứu bọn họ trong nước lửa.

Mười hai cánh tay cùng giờ cúp lên, đi đến chỗ bên dưới ghế của gia chủ kính chào, người xem rốt cuộc chờ được kết quả bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Hữu Xu nâng nâng cằm với các đội viên, đôi mắt đen bóng tràn ngập vẻ sung sướng. Lần này thật sự là kiếm đủ, mười triệu điểm tín dụng cậu còn chưa từng thấy qua đâu.

Cùng lúc đó, Cơ Trường Dạ đã suất lĩnh bộ chúng chạy tới bệnh viện.

Dự trữ nhân tài là một nhân tố quyết định gia tộc hưng suy hay không, mà mỗi một giải đấu siêu tân tinh cơ giáp lại là đường tắt để những người này chính thức gia tăng tư lịch. Sau mỗi trận đấu, luôn có người trong một đêm nổi danh tinh hệ, sau đó thuận lý thành chương mà chiếm cứ chức vị quan trọng. Nhận thấy được lực khổng lồ của cháu trai đối với quân đoàn Đệ Nhất đang tăng mạnh, Cơ lão gia tử tự nhiên sẽ bồi dưỡng một đám tâm phúc đến kiểm chế hắn, cũng mượn trận đấu lần này nâng bọn họ lên.

Những người này đều được trải qua huấn luyện nghiêm khắc và thời gian mài giũa, luận thực lực, trong gia tộc đều có thể xếp được vào top 100, ở đế quốc cũng là tinh anh trong tinh anh. Bọn họ tồn tại cũng cố địa vị của lão gia tử, cũng làm cho người ngoài ý thức được, Cơ gia ngoại trừ Cơ Trường Dạ, không phải không người nổi nghiệp.

Nhưng hiện tại, những người này chết sạch, ít nhất trong một trăm năm, Cơ gia không cho ra được nhân tài nữa, mà chức vị trống cũng cần cấp bách bổ sung. Nhưng bổ sung từ chỗ nào? Ngoại trừ bộ hạ cũ của cháu trai, lão gia tử rất cuộc tìm không thấy ai thích hợp. Chiêu ấy của Tống Hữu Xu chơi thật tuyệt, triệt để đả kích phe phái nguyên lão đến không gượng dậy nổi. Nếu muốn giữ được Cơ gia, chỉ có dựa vào Cơ Trường Dạ. Nội đấu chân chính còn chưa có bắt đầu, mình liền thất bại thảm hại, nguyên nhân gây ra bất quá chỉ là một lần cự hôn mà thôi. Nếu sớm biết rằng Tống Hữu Xu nắm nhiều con bài chưa lật như vậy, lão gia tử nhất định sẽ cho cháu trai dùng tốc độ nhanh nhất cưới người vào cửa, làm sao nên nổi huyên náo đến nước này?

Thấy cháu trai đẩy cửa tiến vào, ông ta cường ngạnh nói, “Đi theo đuổi Tống Hữu Xu trở về. Hôn sự của mấy người ta đồng ý.”

Mẹ Cơ cũng ôn nhu nói, “Lúc trước là chúng ta quá phận, đứa nhỏ tốt như Hữu Xu, chúng ta lại còn chọn ba lấy bốn. Kỳ thật gia thế, năng lực, đều không quan trọng, chỉ cần hai đứa sống cùng nhau vui vui vẻ vẻ cũng là đủ rồi.”

Cơ Trường Dạ thiếu chút nữa bị lời của mẹ mình chọc cười, sau khi ngồi xuống vừa kéo cà vạt ra vừa trầm giọng hỏi, “Vậy Lục Minh Châu giải quyết như thế nào? Không phải mấy người đã tuyên bố trong tộc, cô ta là chủ mẫu tương lai của Cơ gia sao?”

“Minh Châu thực nhu thuận hiểu chuyện, chủ động nói làm tình nhân cho con, tuyệt đối không vào nhà tổ. Con bé còn chúc con với Hữu Xu hạnh phúc, tương lai sinh con để cái rồi ôm cho Hữu Xu nuôi cũng được, con bé không để ý.” Mẹ Cơ thở dài một tiếng, biểu tình vui mừng.

Ôm cho Hữu Xu nuôi? Thuận tiện kế thừa hết thừa của Hữu Xu à? Lục Minh Châu quả nhiên giỏi lợi dụng tài nguyên bên người, cũng hiểu đạo lý cơ được dân được. Lục Cao Lê trở lại, đại hoàng tử chỗ nào còn có nơi sống yên ổn? Làm em gái ruột của đại hoàng tử, cô ta đương nhiên cũng phải cụp đuôi làm người.

Cơ Trường Dạ cười lạnh trào phúng, “Mấy người bảo tôi chia tay liền chia tay, bảo tôi kết hôn liền kết hôn, cũng không nhìn xem Hữu Xu có nguyện ý hay không? Như thế nào, lúc này mấy người không đề cập tới kiêu ngạo con cháu Cơ gia của tôi à? Không đề cập tới tôn nghiêm làm quân nhân của tôi à?”

Chuyện đánh mặt như vậy, lão gia tử thật sự nói không nên lời, đành phải nhìn lại chỗ mẹ Cơ. Mẹ Cơ vội vàng trấn an, “Có thể ở bên người yêu, tạm thời bỏ qua kiêu ngạo và tôn nghiêm lại có quan hệ gì? Trường Dạ, con còn yêu Hữu Xu không? Còn yêu cậu ấy thì liền dừng cảm theo đuổi. Mẹ thừa nhận làm như vậy là vì gia tộc, nhưng mà cũng là vì hạnh phúc của con, chuyện vẹn toàn đôi bên như vậy đi đâu tìm ra? Chẳng lẽ con nỡ để Hữu Xu kết hôn với người khác à?”

Không nỡ, nhưng tôi càng không nỡ để mấy người lợi dụng cậu ấy, lừa gạt cậu ấy. Cơ Trường Dạ đứng lên, chậm rãi nói, “Mẹ, cuối cùng con cũng hiểu vì sao cha không yêu mẹ. Trong lòng mẹ không tồn tại tình

cảm, chỉ có ích lợi. Mẹ là chủ mẫu đủ tư cách, lại không phải người vợ, người mẹ đủ tư cách.” Dứt lời xoay người bước đi.

Mẹ Cơ sắc mặt trắng bệch đuổi theo, kiên trì hỏi, “Con là đáp ứng hay là không đáp ứng? Trường Dạ, chúng ta đều là vì tốt cho con, cũng là tốt cho gia tộc, vì sao con không thể thông cảm?”

“Thôi, tùy nó đi.” Cơ lão gia tử nhắm hai mắt lại, giọng điệu lãnh khốc, “Nếu như không thể mượn sức được Tống Hữu Xu, dứt khoát hủy đi. Trường Dạ hiện tại không đáp ứng, tương lai luôn có lúc hối hận.”

Trận đấu qua đi, tám vị tướng tinh cũng không ở lại Tống Trạch, mà là mỗi người rời đi, có người về lại gia tộc, có người tự lập môn hộ, hoàn toàn khác với phương hướng phát triển mà bên ngoài suy đoán. Tống gia chủ bỏ nhiều tinh lực như vậy đem người chữa khỏi, sao lại không lung lạc? Quả nhiên vẫn là quá non.

Nhưng những lời khinh bỉ đó không ai dám nói, chỉ vì Tống gia chủ y thuật cao tuyệt, lại thật sự trợ giúp fan kia tiến hóa thành đặc chủng nhân cấp S, và lại thức tỉnh dị năng mộc hệ. Sở nghiên cứu y học để quốc mang bạn fan đó đi kiểm tra, phát hiện gen của hắn cũng không thay đổi hoặc ưu hoá, nói cách khác phương thức chữa bệnh của Tống gia chủ không vi phạm pháp luật tinh tế.

Nhưng cậu ta làm như thế nào được? Bất luận chuyên gia thôi miên hỏi như thế nào, fan đó đều nói không ra nguyên do, chỉ từng lần lặp lại mình ngủ ba ngày ba đêm, tỉnh lại liền tiến hóa thành công. Bởi vì sự kiện này gây ra oanh động thật lớn trong xã hội, gần như ánh mắt toàn tinh hệ đều ngấm nhìn trên người này, sở nghiên cứu y học và quân bộ không dám làm gì hắn, đành phải thả người.

Người này lập tức ghi danh hệ khổng chế cơ giáp ở học viện quân sự đế quốc, cũng lấy thành tích ưu tú đứng thứ hai mà trúng tuyển. Hắn thành nhân vật sốt dẻo trên internet, bị phong thành người siêu cấp may mắn năm nay. Có bạn mạng thở dài nói, “Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Tống gia chủ lại đăng tin tức này. Cậu ấy đang dùng sự thật nói cho chúng ta biết, người ủng hộ cậu ấy có thể lên thiên đường, chẳng hạn như người siêu cấp may mắn Phương Diệu; người rời bỏ cậu ấy đều sẽ xuống địa ngục, chẳng hạn như bốn mươi người dự thi Cơ gia. Hiện tại nhớ tới, người đối nghịch cậu ấy dường như đều không có kết cục tốt, nhìn xem An gia, nhìn nhìn lại Cơ gia, còn có ông chú Tống Lập của cậu ấy... Không nói nữa, nói nhiều tôi khiếp đến hoảng.”

“Càng nghĩ càng sợ! Chiêu giả heo ăn thịt hổ này chơi thật đẹp! Nghe nói Cơ lão nguyên soái bị cậu ta chọc tức hộc máu nhiều lần, không chừng hiện tại đang bức Cơ tướng quân theo đuổi người trở về đó!”

“Đáng tiếc hiện tại Cơ tướng quân trèo cao cậu ta không nổi. Ngày hôm qua tôi còn nhìn thấy Lưu tướng quân khoe điểm tâm ngọt tự mình làm cho Tống gia chủ ở trên web.”

“Này tính là cái gì, ngày hôm qua nhị hoàng tử đem vương miện chính thức sắc phong thái tử của mình chụp lại đăng trên web, bày tỏ vương miện này cũng thuộc về Tống gia chủ. Tống gia chủ hồi âm nói cậu ấy tương đối thích điểm tâm ngọt, kết quả nhị hoàng tử liền xâu xé với Lưu tướng quân, ha ha ha ha ha!”

“Luôn cảm thấy mỗi một câu Tống gia chủ nói đều sẽ biến thành sự thật. Hôm nay anh lạnh lẽo với tôi, ngày sau tôi cho anh trèo cao không nổi, bây giờ còn thật sự là như vậy!”

“Tổng gia chủ em yêu anh, từ lúc ban đầu em cũng rất sùng bái anh, người khác nói anh phé vật, em lại biết anh là thiên tài...” Trang thảo luận bị một bài văn dài ca công tụng đức phủ kín, bạn mạng đã sớm thấy nhưng không thể trách. Từ khi Phương Diểu tiến hóa thành đặc chủng nhân, rất nhiều người có ý đồ bắt chước tiền lệ thành công của hắn. Lúc trước những người từng anti Tổng gia chủ phần lớn là mấy điều ti*, ở trong hiện thực sống quá khiếp nhược, cũng càng cần cơ hội một bước lên trời. Bọn họ vội vàng xóa bỏ những bình luận nhục mạ cậu, vắt hết óc suy nghĩ một vài bài văn nịnh nọt đăng lên, mỗi ngày một bài không hề trùng lặp.

*Diaosi (điều ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhợt nhạt, yêu đương thất bại.

Mỗi một hot internet đều sẽ có antifan, nhưng Tổng gia chủ đã từng có antifan nhiều nhất lại không có bất cứ ai dám chửi bới, cũng không có ai mà mở web lên đều đầy ngập nịnh nọt và lấy lòng như cậu.

Triệu Đào từ chối công việc sắp tới, hết sức chuyên chú lật xem web của Tổng gia chủ, biểu tình hỗn loạn hối hận và thất bại.

Người đại diện của hắn thở dài nói, “Tâm cơ Tổng gia chủ thật thâm trầm. Cậu ta đã sớm được truyền thừa “Dị Quỷ”, lại một tiếng cũng không hé răng, ngược lại lấy phương thức oanh oanh liệt liệt như vậy đem cơ giáp cho An Thành Kiệt, cuối cùng làm hại An gia cửa nát nhà tan. Lúc ấy bao nhiêu người mắng cậu ta ngu xuẩn, cậu ta có một chút nhử mày hay không? Tâm tính vững vàng vững chắc như thế, mấy cậu nhìn không thấu cậu ta cũng thực bình thường, không thấy Cơ lão nguyên soái cũng đâu không lại cậu ta sao? Tôi hoài nghi An Thành Kiệt và Mary Rendell bị phé, An Thành Tuấn chết bất đắc kỳ tử, đều là do cậu ta. Người bình thường tốt nhất chớ chọc cậu ta, kết cục thật là đáng sợ.”

“Anh Đặng, tôi hối hận.” Triệu Đào lấy tay che mặt, tiếng nói khàn khàn, “Kỳ thật chỉ cần tôi cẩn thận quan sát, vẫn có thể phát hiện chân tướng. Tổng Hữu Xu ở trước mặt chúng ta kiêu căng như vậy, không đủ vốn liếng sẽ chống đỡ không nổi khí tràng như vậy. Cậu ta chưa bao giờ đặt chúng ta ở trong mắt, chỉ có Cơ tướng quân mới có thể khiến cậu ta ngang hàng đối đãi, lúc trước chỉ cần tĩnh tâm ngẫm lại, tôi nhất định có thể bắt được manh mối rất nhỏ ẩn giấu, lại đều bởi vì tự cao tự đại mà bỏ lỡ. Anh Đặng, cậu ta có thể làm cho người thường biến thành đặc chủng nhân, cũng nhất định có thể tăng thể chất của tôi lên. Nếu lúc thu tiết mục tôi chiếu cổ cậu ta nhiều một chút, sau khi trở về không kéo fan đi anti cậu ta, tôi liền có cơ hội mạnh mẽ. Tôi thật ngu, thật ngu!” Hắn buồn nản kéo tóc.

“Đừng hành hạ dung mạo mình, bây giờ cậu còn cần nhờ nó ăn cơm đó.” Người đại diện vội vàng ngăn cản, “Sở nghiên cứu y học không phải vẫn luôn buộc cậu ta lấy phương thuốc ra sao? Cậu ta đâu không lại những người đó, sớm muộn gì cũng sẽ thỏa hiệp.”

“Anh xem cậu ta từng thỏa hiệp với ai? Quân đoàn Đệ Nhất lợi hại không? Quân bộ lợi hại không? Năm đại thế gia lợi hại không? Hiện tại bọn họ lại ở chỗ nào? Đã sớm bị những người theo đuổi cậu ta quấy đảo đến long trời lở đất.” Triệu Đào hung hăng đánh lên sô pha phát tiết hối hận trong lòng, sau đó lén lút gửi một tin nhắn riêng ca công tụng đức Tổng gia chủ.

Tình huống đồng dạng cũng phát sinh trên người siêu sao công phu Curott, lòng khát vọng mạnh lên của hắn không thua bất cứ ai, mà vấn đề của hắn cũng dễ dàng giải quyết nhất, chỉ cần chữa khỏi chứng mất cảm phóng xạ là được, đối với Tổng gia chủ mà nói hắn không phải là việc khó.

“Tổng gia chủ có hồi âm tin nhắn của tôi không?” Luyện võ xong, hấn lau đầu đầy mồ hôi.

“Không có. Lúc trước chúng ta mắng cậu ta như vậy, lấy tính cách trừng mắt tất báo của cậu ta hẳn là sẽ không phản ứng chúng ta.” Người đại diện lắc đầu thàn than. Vị thần nhân này đã không phải là người mà tiểu minh tinh có thể đu bám được rồi, đứng sòng vai với cậu đều là nhân vật có quyền thế nhất đế quốc. Lúc trước cậu chen Mary Rendell ra liền có một một nhóm người mắng cậu không hiểu tôn ti, về sau không lẫn lộn được ở giới giải trí, hiện tại ngẫm lại thật sự là buồn cười. Bắt đầu từ khi đó, căn bản cậu đã không đem những siêu sao này để vào mắt, cũng căn bản chưa từng xuất đạo, sân khấu của cậu là ở đỉnh núi mà phàm nhân nhìn lên không tới.

Càng nghĩ càng cảm thấy người này thực đáng sợ, mà sở dĩ Cơ tướng quân vừa gặp đã yêu với cậu, là yêu thật hay là xem thấu chân tướng cho nên lợi dụng? Người đại diện trong nháy mắt tưởng tượng ra rất nhiều âm mưu, chỉ cảm thấy cả người lạnh run.

Curott thực thất vọng, nhưng không tính toán buông tha, mở web của Tổng gia chủ ra gửi tin nhắn cho cậu, mỗi ngày một cái tuyệt đối không ngừng.

Mary Rendell không phải kẻ ngốc, thực nhanh liền đoán được dị năng mình bị phế có liên quan tới Tổng Hữu Xu, cho đến khi cậu nổi danh tinh hệ mới biết mình trêu chọc một địch nhân đáng sợ như thế nào. Nhớ lại mỗi một chi tiết đã qua, cô ta sẽ luôn rơi vào sợ hãi không cách nào tự kiềm chế, lúc ở trong mộng thường thường giãy dụa hò hét: “Đừng chọc nó, nó không phải phế vật, là thiên tài, là ma quỷ, là người có thể khống chế sống chết của mi. Mau thu hồi tinh thần lực, không, đừng...”

Cảnh trong mơ luôn ngừng lại ở thời khắc tuyệt vọng nhất, mới đầu cô ta còn tính toán vu cho Tổng Hữu Xu tội mưu sát chưa toại, mới vừa hé miệng đầu lưỡi liền hư thối, mới vừa mở trí não chuẩn bị đánh một bức thư cho luật sư, ngón tay liền hóa thành xương trắng. Loại tình huống này duy trì hơn một tháng, cô ta dần dần tâm như tro tàn, không thể không tiếp thu vận mệnh Tổng Hữu Xu an bài cho mình.

Nhưng mà cũng có người may mắn, chẳng hạn như Dominic Rendell mới vừa trở về gia tộc, hấn đã từng là thiếu chủ nhà Rendell, lưu vong bên ngoài ba mươi năm sau đó được Tổng gia chủ trợ giúp, vì thế lấy tư thái càng cường hãn trở về.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết? Hóa ra trên thế giới thật sự tồn tại người cuồng ngạo lại không gì không làm được như thế. Mary Rendell tắt đi web cá nhân của Tổng gia chủ, biết vậy chẳng làm mà khóc rống lên.

148. Chương 148

Nhân vật có lực ảnh hưởng nhất đế quốc là ai? Một năm trước tên của bốn đại nguyên soái và hoàng đế đứng đầu bảng, hiện tại lại bị ba chữ “Tổng Hữu Xu” đặt ở phía dưới. Mỗi một lợi thế cậu tung ra đều đủ để thay đổi thế giới, mà loại thay đổi này không phải tất cả mọi người đều vui lòng nhìn thấy.

Hôm nay là sinh nhật Lâm Đức Hải, để ăn mừng, cũng để củng cố địa vị Lâm gia, y tổ chức tiệc tối long trọng ở nhà tổ Lâm gia. Năm đại thế gia đều nhận được thiệp mời, đến lúc tiệc tối bắt đầu lại chỉ có mấy trăm khách khứa đến đúng giờ.

Nhìn thấy đại sảnh trống trải, tình cảnh lạnh lẽo, sắc mặt Lâm Đức Hải hết sức khó coi. Nếu không muốn đến, trước tiên từ chối là được, vì sao rõ ràng đáp ứng muốn tới lại leo cây ở một khúc cuối cùng? Đây là đang đánh vào thể diện Lâm gia, đồng thời cũng đang đánh vào thể diện gia chủ. Không biết gia chủ sẽ là phản ứng gì.

Nghĩ như vậy, Lâm Đức Hải nhìn về phía thiếu niên ở khu ăn uống. Bên cạnh cậu vậy đầy người, những người này bởi vì hành động điên cuồng báo thù mà được dân chúng đặt cho danh hiệu —— quân đoàn Cuồng Khuyển. Những người khác tới hay không không hề gì, chỉ cần bọn họ đến là được. Nhìn thấy Cơ Trường Quân luôn muốn chen vào ngồi ở bên cạnh gia chủ, lại mỗi một lần đều bị đẩy ra, khí giận đầy lòng Lâm Đức Hải đều trở thành hư không.

Trong trời đêm nở rộ từng đám từng đám khói lửa, điểm sáng đủ mọi màu sắc chiếu trên vách tường có vẻ phá lệ xinh đẹp. Mọi người dời bước đến đình viện ngừng đầu thưởng thức, cũng không bị khách khứa thất hẹn quấy nhiễu tâm tình. Hữu Xu bị một đám người vây vào giữa, đang muốn tìm kiếm bóng dáng chủ tử, chỉ thấy một quả cầu sáng thật lớn xông lên không trung, ầm ầm vỡ ra, phát ra điểm sáng màu lục rậm rạp.

“Đóa pháo hoa này là tráng lệ nhất!” Có một vị nữ tân khách cười hì hì tán thưởng, giây tiếp theo lại sợ ngây người. Chỉ thấy những điểm sáng đó đều không phải là đốm lửa, mà là vật còn sống biết bay, chúng nó đầu tiên là tụ thành một đám, sau đó tản ra bốn phía, trên không trung hình thành một hình cung sáng rực, nhìn qua còn huyền lệ hơn cực quang.

“Không tốt, đó là sa ma! Mọi người mau trở lại phòng đóng chặt cửa sổ!” Cơ Trường Dạ lớn tiếng cảnh cáo.

“Không có khả năng! Thủ đô tinh sao lại xuất hiện sa ma?” Các tân khách không thể tin được, nhưng khi những điểm sáng tản mát ra màu xanh lục đó càng bay càng gần, bọn họ mới không thể không tiếp thu hiện thực làm người ta tuyệt vọng này. Sa ma là trùng thú có thể tích nhỏ nhất, lại có đầy đủ lực phá hoại cường đại nhất. Ngoài thân chúng nó bao trùm giáp xác còn cứng rắn hơn siêu hợp kim, dung dịch trong cơ thể hàm chứa kịch độc, có thể hòa tan thép tấm, càng đáng sợ chính là sức ăn của chúng nó rất lớn, vả lại luôn kết thành đàn xuất hiện, nơi đi qua một mảnh đất chết.

Thực đơn của chúng nó rất rộng, kim loại, nhựa, thực vật, động vật, con người, hòn đá, gần như cái gì cũng ăn, dịch dạ dày có tính ăn mòn còn mạnh hơn axit có thể đem mấy thứ này tiêu hóa thành hạt cát loại ra bên ngoài cơ thể, tên gọi của sa ma cũng bởi vậy mà ra.

Cơ Trường Dạ từng thấy tận mắt một tinh cầu bị sa ma gặm cắn thành hoang mạc sau đó phân liệt thành tiểu hành tinh, chúng nó vừa ăn vừa sinh sôi nảy nở, ngắn ngủn hai giờ là có thể đem chủng đàn mở rộng bốn năm lần, công chiếm một tinh cầu thường thường chỉ cần sáu bảy ngày, tính nguy hại xếp ở hạng nhất bảng trùng thú. Ai cũng không ngờ sẽ gặp gỡ đàn sa ma trong trùng thú triều, kiến nhiều cắn chết voi, chúng nó chen chúc tới, trong khoảnh khắc có thể nuốt sạch một hạm đội.

Bởi vì thể tích quá nhỏ, đạn pháo và cơ giáp căn bản không đối phó được chúng nó, chỉ có một loại khoáng

thạch tên là RH13 có thể khắc chế. Nhưng đó cũng là uống rượu độc giải khát, bởi vì RH13 có tính phóng xạ rất mạnh, năm gram RH13 đủ để ô nhiễm vài thành thị thật lớn, nhân loại và động thực vật bị nó chiếu xạ đến sẽ suy kiệt mà chết, đất đai cũng phải trải qua hai ba trăm năm tinh lọc mới có thể khôi phục nguyên trạng.

Nói ngắn gọn, một khi khu nào đó xuất hiện sa ma, như vậy khu đó đã định trước sẽ biến thành tòa thành tử vong. Cơ Trường Dạ không khó tưởng tượng, để phòng ngừa sa ma tiếp tục khuếch tán, quân bộ nhất định sẽ thả RH13 ở trên không nhà tổ Lâm gia, tất cả mọi người nơi này đều sẽ chết.

Mà phạm vi mấy ngàn km ngoài nhà tổ Lâm gia đều thuộc về khu công nghiệp nặng Lâm gia, chuyên sản xuất đạn pháo và cơ giáp, bất luận những sa ma đó là ai mang đến, mục đích của bọn họ đều là vì phá hủy Lâm gia, phá hủy Hữu Xu, phá hủy cả những tùy tùng của cậu. Khó trách năm đại thế gia cự tuyệt không tham dự tiệc tối, đây là sát cục bọn họ đã sớm an bài tốt. Lá bài chưa lật của Hữu Xu từng lá mở ra, bọn họ cũng liền từng chút làm sâu sắc ác niệm, cho đến hiện tại bất kể cái giá nào cũng muốn khiến cậu chết không có chỗ chôn.

Cơ Trường Dạ suy nghĩ rất nhiều, lại chỉ là trong nháy mắt, nhìn thấy một đám sa ma nhằm về phía thiếu niên yêu dấu, lập tức chạy như điên qua. Tân khách đã sớm thét chói tai chạy về đại sảnh, đóng chặt cửa sổ, lại biết đó bất quá là phí công mà thôi. Chỉ cần một chút nước bọt axit, sa ma có thể khiến mấy vật kiến trúc đó biến thành một đồng bùn cát.

Những quân nhân còn lại sôi nổi hoàn hồn, triệu hồi ra cơ giáp của mỗi người, chuẩn bị mang tân khách thoát đi. Nhưng cơ giáp dù sao cũng là vũ khí, chứa khách vô cùng hữu hạn, chỉ mấy trăm vị tân khách cũng không mang đi được, huống chi dân chúng phạm vi mấy ngàn km. Lần này thật sự là chạy trời không khỏi nắng.

Trong lúc hỗn loạn, Hữu Xu bỏ tay Lưu Côn Ngô ra chạy tới chỗ chủ tử, đồng thời dán một lá bùa hộ mệnh cho mình. Những điểm sáng xanh vốn vọt tới chỗ cậu như thủy triều bỗng nhiên phân tán, hình thành một vòng chân không xung quanh cậu, giống như bị một vách tường vô hình cách ly. Mà tùy tùng của cậu cũng bởi vì bùa hộ mệnh khắc trên nhãn, mà chưa bị sa ma công kích. Nhóm khách khứa nấp ở trong nhà lộ ra biểu tình không dám tin, trong lòng mơ hồ dâng lên khát vọng cầu sinh.

Cơ Trường Dạ thực nhanh liền phát hiện tình huống cũng không hỏng hóc như tưởng tượng, quốc vương đại nhân lông tóc vô thương, ngay cả mình cũng được một vòng kết giới nhìn không thấy vây quanh. Hắn nghĩ đến bùa hộ mệnh quốc vương đưa cho mình, nhin không được thở phào.

“Nghe lời của tôi, phân biệt đứng ở vị trí nên đứng.” Hữu Xu tự nhiên biết sa ma, cũng biết tiếp qua không lâu quân bộ sẽ đưa ra RH13, đến lúc đó tất cả mọi người khó thoát khỏi cái chết. Cậu lấy đặc chủng nhân bất đồng thuộc tính làm cơ sở, rất nhanh bày ra một pháp trận bạo linh, lại gọi ra cơ giáp siêu năng của mình, một trước một sau khoanh chân ngồi ở mắt trận.

“Lại là một Dị Quỷ!” Khách khứa trốn ở trong phòng kinh ngạc vạn phần hô.

“Tổng gia chủ muốn làm gì? Chẳng lẽ cậu ta có thể giết chết đám sa ma đó?” Đờng nói các tân khách không tin, dù là những quân nhân đối kháng với trùng thú triều trên trăm năm cũng không thể nào tin nổi.

Một khi trùng thú triều bùng nổ, quân bộ sẽ dẫn đầu đưa ra mấy miếng RH13 khi chúng nó còn chưa tiếp cận, miễn cho sa ma trộn lẫn vào tạo thành thương vong khó có thể đánh giá. Sa ma chỉ có thể xua đuổi, khắc chế, dưới tình huống khuyết thiếu RH13 thực khó giết chết, cũng bởi vậy, cấp cao quân bộ bắt đắ dĩ mà gọi chúng nó là “con gián đánh không chết”.

Nhưng hiện tại, Tổng gia chủ bày ra trận thế cỡ này, dường như thật sự chuẩn bị toàn diệt sa ma, nên nói cậu ta ý nghĩ kỳ lạ hay là to gan lớn mật? Thiếu niên thân hình đơn bạc khoanh chân mà ngồi, cơ giáp phía sau cũng bày ra tư thế giống nhau như đúc, bọn họ bắt đầu kháp chỉ quyết, một hồi ngón tay như đóa sen, một hồi ngón tay như kiếm, động tác xinh đẹp nói không nên lời.

“Vì sao Dị Quỷ không cần điều khiển cũng có thể làm ra cùng một động tác với Tổng gia chủ? Trong khoang điều khiển của nó chẳng lẽ còn có người?” Một vị tân khách trợn mắt cứng lưỡi.

“Không có khả năng còn có người, vật không gian chứa cơ giáp không giấu được người sống. Dị Quỷ tiến hóa, Tổng gia chủ chỉ cần một ý niệm là có thể khống chế nó, nó không phải là một cái máy nữa, mà là phân thân của Tổng gia chủ. Cái này thật là đáng sợ! Thực lực của Dị Quỷ tuyệt đối vượt qua Đế Thần!” Một quân nhân chắc chắn nói.

Càng ý thức được Tổng gia chủ cường đại, dự vọng cầu sinh của các tân khách cũng lại càng cao, dần dần từ trong khủng hoảng khôi phục lại.

Trên mặt cỏ ngoài cửa sổ, trận pháp đã hoàn thành, bởi vì trong khoang sinh lực của Dị Quỷ nhét đầy yêu hạch năm sáu trăm năm đạo hạnh, dùng tốt hơn xa quãng mỏ đá năng lượng cấp mười, trong khoảnh khắc liền đem uy lực của bạo linh trận thôi thúc đến cực hạn. Ánh sáng chọc mù mắt người bộc phát ra, đem từng con sa ma dữ tợn xấu xí chiếu xạ không chỗ che giấu. Chúng nó nổ tung trong tiếng rít, lại hóa thành bụi bậm trong tiếng vù vù, cuối cùng ngay cả vụn cũng không thừa.

Trùng thú hướng sáng, biết rõ phía trước nguy hiểm vẫn phấn đấu quên mình mà nhào vào đám sáng, cuộn cuộn không ngừng. Nửa giờ sau, đám người Cơ Trường Dạ và Lưu Côn Ngô bị tiêu sạch tinh thần lực ngã ngồi dưới đất, mà Hữu Xu thì chậm rãi kháp một cái pháp quyết cuối cùng, thu đám sáng lại.

“Chết? Sa ma chết hết rồi à?” Tân khách còn bị vây trong trạng thái ngơ ngác, vài vị quan quân tựa như nghĩ đến cái gì, lập tức đem tin tức “nguy hiểm giải trừ” gửi cho quân bộ, miễn cho bọn họ làm bộ không biết chuyện, vẫn cứ thả RH13 xuống. Vì sao sa ma lại xuất hiện trong tiệc sinh nhật của Lâm Đức Hải, khách khứa năm đại thế gia vốn nên tham dự vì sao bỗng nhiên lỡ hẹn, trong này có rất nhiều âm mưu quỷ kế cần đi thăm dò rõ.

Để phòng ngừa tình thế bị cấp trên đàn áp, khiến cho không giải quyết được gì, nên có mấy người đem video chiến đấu quay được gửi lên trên mạng, trọng điểm cảm tạ ân cứu mạng của Tổng gia chủ, sau đó chất vấn ngành phòng vệ làm ăn cái gì không biết, thủ đô tinh xuất hiện sa ma lại không thể đúng lúc phát hiện, nếu như không có Tổng gia chủ, hàng tỉ dân chúng chẳng lẽ tất cả đều đi tìm chết? Thủ đô một quốc gia chẳng lẽ cứ như vậy bị găm thành cát? Vậy đế quốc còn lấy thể diện gì tham dự hội nghị tinh tế lần tiếp theo, không bằng trực tiếp đầu hàng liên bang luôn.

Nói ngắn lại, sự kiện trùng tộc tập kích lần này là ngành phòng vệ thất trách cực lớn, phải nghiêm tra đến

cùng!

Bài văn lòng đầy cảm phần này được hưởng ứng thật lớn trên mạng, mà tư thế thần thánh của Tổng gia chủ và Dị Quỷ chồng chéo trong ánh sáng cũng làm người ta cúng bái. Hóa ra đầu não phân tích quả nhiên không sai, cậu có thể cải tạo cơ giáp siêu năng, ai được cậu ưu ái không khác gì một bước lên trời!

“Không biết mấy người có chú ý không, đám sa ma đó là bị từ trường chấn nát, nói cách khác dị năng của Tổng gia chủ quả thực có liên quan đến từ trường. Cơ giáp siêu năng của cậu ấy thực tình xảo, chỉ cao có năm thước, rõ ràng là từ cơ giáp sơ cấp cải tạo lại, nhưng thực lực càng mạnh hơn so với Đế Thần. Ít nhất khi đối mặt sa ma, Đế Thần chỉ có thể chạy thoát thân, mà không phải ứng chiến.”

“Dị năng từ trường? Trước kia hình như tôi từng nhìn thấy giới thiệu cùng loại ở nơi nào, nhưng trong lúc nhất thời nghĩ không ra.”

“Trong «một trăm loại phỏng đoán hoang đường». Đây là Tô Thiển Hoa tiến sĩ tiến hành giới thiệu mang tính thú vị về một trăm thứ tuyệt đối không có khả năng tồn tại, cũng suy đoán nếu chúng nó xuất hiện trong hiện thực sẽ tạo thành ảnh hưởng gì. Dị năng từ trường là một loại phỏng đoán cuối cùng, được Tô Thiển Hoa tiến sĩ gọi là dị năng thần hệ.”

“Dị năng thần hệ? Banh cả trời! Mấy người trước kia mắng Tổng gia chủ là phế vật hiện tại mặt đã sưng thành đầu heo đi? Người khác đều nói cậu ta vận khí tốt, chiếm được truyền thừa Dị Quỷ, nhưng tôi không nghĩ như vậy. Nếu cậu ta đã sớm là dị năng giả thần hệ, có Dị Quỷ hay không kỳ thật không hề gì, bởi vì từ trường có thể phá hủy hết thảy, đương nhiên cũng có thể phá hủy cơ giáp siêu năng. Một đồng sắt thép mà động động đầu ngón tay là có thể khiến nó báo hỏng, Tổng gia chủ hẳn là không nhìn vào mắt.”

“Không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn đưa đầu gối của tôi lên cho Tổng gia chủ!”

“Quỳ liêm!”

Khi nhóm dân mạng ồn ào huyên náo, Hữu Xu chạy đến bên cạnh chủ tử, gắt gao ôm lấy hần. Hai người tận tình ôm hôn, chờ khi người quân bộ tới mới lưu luyến không rời mà tách ra. Vào thời khắc nguy hiểm nhất, bọn họ chỉ có thể nghĩ đến lẫn nhau, cũng càng quý trọng mỗi một phút mỗi một giây hiện tại.

Mấy người Lục Cao Lê, Lưu Côn Ngô, Cơ Trường Dạ là sự tồn tại rất nặng của đế quốc, mà trong tay còn đều nắm thực quyền. Bọn họ muốn xâm nhập điều tra chuyện trùng tộc tấn công lần này, lại có dân chúng đế quốc phần nộ kháng nghị và nhiệt liệt chú ý, muốn dàn xếp ổn thỏa căn bản là không được.

Chủ mưu bày ra sự kiện lần này vốn đã mở champagne chúc mừng, lại không thể tưởng được, trên thế giới thậm chí có người có thể dễ dàng giết chết một đám sa ma. Dù là Lâm Đức Hiền có được dị năng giam cầm, cũng chỉ có thể vây khốn một đàn nhỏ, kết cục vẫn là khó có thể nghịch chuyển. Sa ma vừa ăn vừa đẻ trứng, trứng lại nở vào mấy phút đồng hồ sau, nửa giờ có thể nuốt sạch tất cả cơ nghiệp Lâm gia, đây tuyệt đối là tử cục không cách nào phá giải! Sau đó bọn họ liền đổ tội trạng lên trên đầu liên bang, mà trong đó quả thật có liên bang tham dự, muốn lấy chứng cứ ra chứng minh với người dân cũng không khó.

Kế hoạch quả thực rất chu đáo, nhưng bất đắc dĩ bọn họ chưa từng nghe nói qua một câu ngạn ngữ —— một người khỏe chấp mười người. Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hết thảy âm mưu quỷ kế đều là phí công.

Champagne mới vừa giờ lên, còn chưa kịp chạm cốc, các vị đại lão liền lục tục thu được tin tức “kế hoạch thất bại”. Web của Tổng gia chủ phát một đoạn video chiến đấu cực kỳ ngoạn mục, bên dưới thêm một câu —— đến đây, tôi giết tôi! Tôi cứ thích bộ dạng mấy người ngựa mất tôi lại không làm gì được tôi đó!

“Phụt!” Cơ lão gia tử cuồng phun một ngụm máu tươi. Như vậy mà Tổng Hữu Xu còn không chết được, ông ta cũng không trách, càng đáng sợ chính là đám người Lưu Côn Ngô đều lông tóc vô thương, bọn họ nhất định sẽ tóm lấy chuyện lần này không tha, cũng tranh thủ ích lợi lớn nhất.

“Nhanh đi xóa sạch chứng cứ, thả mấy thám tử liên bang đó ra!” Triệu gia chủ cuồng quát hạ lệnh.

Mấy đại nhân vật oai phong một cỡi sôi nổi loạn trận tuyến, càng muốn che lấp càng sai lầm chồng chất. Lần này bọn họ thật sự làm quá mức, lại đem sa ma cấp bậc nguy hiểm xếp thứ nhất, đủ để tiêu diệt hàng tỉ dân chúng để quốc mang vào thủ đô tinh, quả thực là tội không thể tha. Lỡ như một con sa ma nào đó may mắn đào thoát và trộm sinh sản, thủ đô tinh sẽ biến thành một mảnh sa mạc hoang vu!

Chúng có thực nhanh tìm được, các vị gia chủ chỉ đành đem người chịu tội đã chuẩn bị tốt trước đó đẩy ra, tuy rằng tránh đi tai ương lao ngục, lại giảm đi uy tín. Lưu Côn Ngô hợp thời đề xuất chế độ phân khu quân đội, đem bốn đại quân đoàn phân chia thành hai mươi sáu tới ba mươi bốn quân phân khu, quyền lợi phân tán trong tay càng nhiều người, đồng thời đánh vỡ sự chuyên quyền lũng đoạn của bốn đại nguyên soái, việc này phù hợp ích lợi hoàng thất, cũng phù hợp ích lợi của quốc hội và hạ nghị viện, càng phù hợp ích lợi của quân nhân bình thường. Con đường thắng chức của bọn họ mở rộng rất nhiều, ngày sau chỉ lấy quân công luận chức vụ cao thấp, chứ không phải huyết thống và xuất thân.

Chuyên quyền bị đánh phá có ý nghĩa càng tự do, càng dân chủ, cũng càng yên ổn. Từ nay về sau, những vụ án tàn nhẫn bởi vì một chút tư lợi mà hy sinh hàng tỉ dân chúng giảm bớt thật lớn, đây là tiến bộ của xã hội. Dự luật mới vừa đề xuất, quốc hội liền lấy tốc độ nhanh nhất thông qua, hoàng đế cũng thống thống khoái khoái ký tên. Bốn đại quân đoàn trước đây bị phân chia thành ba mươi bốn quân phân khu, ngay cả con cháu dòng chính của bốn đại gia tộc cũng vì nhận được càng nhiều cơ hội mà bỏ phiếu tán thành.

Đáng thương Cơ lão gia tử vốn chỉ muốn tiêu diệt một thứ chương mắt, lại đem quân đoàn Đệ Nhất bù vào. Hiện tại, nó đã bị phân tách thành ba quân phân khu, do Cơ Trường Dạ, Lâm Đức Hải, Lâm Đức Hiền phân biệt đảm nhiệm thượng tướng, mà người của Tổng Hữu Xu phần lớn đều được một ghế trong ba mươi bốn cái ghế, thành người thắng cuối cùng. Cho đến lúc này, kế hoạch ban đầu của cậu mới tính là hoàn thành, vừa đánh vỡ bố cục chính trị hiện có, lại dùng cân bằng mới thay thế cân bằng cũ, đập Cơ lão gia tử vào trong bùn đồng thời cũng không tổn hại ích lợi của chủ tử.

Khi hết thảy trần ai lạc định, Cơ Trường Dạ vừa cảm thán quốc vương đại nhân thủ đoạn phi phàm, vừa mở trang web, nhìn thấy bài văn Lục Minh Châu phát biểu làm sáng tỏ quan hệ với mình, không khỏi cảm thấy buồn cười. Nữ nhân này thật sự là điển hình gió chiều nào theo chiều nấy, cơ được dân được, khó trách một hệ đại hoàng tử bởi vì tội phản quốc bị lưu đầy, cô ta cũng có thể bình an vô sự.

“Không cần giải thích, tôi và cô chưa từng có quan hệ! Người tôi yêu đến tột cùng là ai toàn tình hệ đều biết.” Hắc hời âm một tin.

“Xin lỗi, tôi không biết.” Lưu Côn Ngô tặng kèm một biểu tình cười lạnh.

“Xin lỗi, tôi cũng không muốn biết.” Nhị hoàng tử điện hạ cầm dao.

“Đối với anh không có gì tốt để xin lỗi cả, anh không xứng với gia chủ đại nhân, khuyên anh biết khó mà lui!” Triệu Phi Vân phong tình vạn chủng hừ hai tiếng.

“Muốn đuổi theo cầu xin gia chủ đại nhân hả? Cậu còn chưa đủ tư cách!” Dominic Rendell trực tiếp phát chiến thiếp, phía dưới xếp một hàng người, chuyên chờ luân bạch Cơ tướng quân. Phàn Triệu cười đến nước mắt cũng chảy ra, không sợ chết mà xếp hàng.

Nhìn thấy cái lầu xếp cao gần trăm tầng, mỗi một lầu đều thuộc về một vị đại nhân vật uy danh hiển hách, nhóm dân mạng sợ ngây người, “Mẹ ơi mau đến xem, quân đoàn Cuồng Khuyển lại cần người!”

Hữu Xu viết rồi xóa, xóa rồi viết, gây sức ép nửa ngày mới đăng hai chữ, “Em biết.”

Chỉ cần quốc vương đại nhân biết là được, Cơ Trường Dạ ôn nhu cười rộ lên, cố ý chọc giận tất cả tình địch, khiêu khích nói, “Người ở bên Hữu Xu cả đời chỉ có tôi, không phục đến chiến.”

“Thời gian, địa điểm.” Lưu Côn Ngô lập tức hồi âm.

“Thời gian, địa điểm.” Đám người nhị hoàng tử lập tức xếp hàng.

“Sân huấn luyện quân bộ, mấy người cùng lên.” Cơ Trường Dạ thay áo bó sát và quần rằn ri lưng thấp, chụp một tấm hình cơ bắp bùng bùng phấn chấn, gợi cảm vô cùng, gửi cho quốc vương đại nhân.

Hữu Xu kiểm chế kích động trong nội tâm, khàn giọng trả lời, “Nếu không anh chiến với em một hồi trước đi?”

Cơ Trường Dạ đầu tiên là hơi hơi sững sốt, sau đó cười rộ lên, không thể chờ đợi được mà đi lên xe bay, cùng quốc vương đại nhân triển khai giường chiến. Cùng lúc đó, Cơ lão gia tử mấy trăm năm không làm mới trang web yên lặng gửi đi một cái biểu tình hoạt hình quỳ bàn đĩnh, nắn lòng nói, “Hôn sự của hai người ta đồng ý. Ta xin lỗi vì hành động lúc trước, hãy đối xử tốt với Trường Dạ, hắc rất yêu cậu.”

Không ai đáp lại ông ta, làm một gia chủ bị bức ản lui, lời ông ta nói đã sớm mất đi phân lượng, tương lai là thiên hạ của người trẻ tuổi.

Lời cuối truyện:

Hai ngàn năm sau, tổng bộ công ty giải trí tinh võng, rất nhiều thanh niên tuổi mới đang ngồi ở ghế dài ngoài hành lang chờ đợi.

Một thiếu niên ngồi cuối cùng dường như có chút khấn trương, chốc lát mở trí não lật xem kịch bản, chốc lát ngẩng đầu thì thào tự nói. Người đại diện của cậu an ủi, “Thả lỏng chút, diễn ra bản thân là được. Tổng gia chủ trong truyền thuyết vốn chính là một người đơn giản thuần túy, giống như cậu vậy.”

“Sao em có thể so với cậu ấy? Nghe nói cấp bậc dị năng và tinh thần lực càng cao, thọ mệnh sẽ càng dài, dung mạo cũng càng trẻ tuổi. Cơ tướng quân sống đến tám trăm tuổi đã rất lợi hại, cậu ấy lại vẫn lấy bộ dạng thiếu niên sống đến chín trăm tuổi. Anh nói xem cậu ấy là cấp bậc gì? Em thật sự không cách nào nghiền ngẫm được tâm thái của cậu ấy, đơn thuần mà lại tinh quái, nhìn như bình dị gần gũi, kì thực cao cao tại thượng, có đôi khi tà tính có đôi khi thiện lương, trời ạ, đây là cái thiết lập gì vậy? Đầu óc em sắp nhào rồi.”

“Cậu chỉ cần đem mình trở thành một vị thần bước lên đến nhân gian tùy ý dạo chơi là được. Tổng gia chủ được khen là một nửa thần, tâm thái cậu ấy phân tách giữa người đứng xem và chúa tể, cậu suy nghĩ theo phương hướng này hơn phân nửa là không thành vấn đề.” Người đại diện dứt khoát làm rất nhiều bài giảng.

“«Quốc vương trọng sinh ký» là cuộc đời chân thật của cậu ấy hả? Cậu ấy thật sự là thần thức tỉnh từ viễn cổ ư? Vậy hiện tại cậu ấy ở nơi nào? Hoàng thất tìm rất nhiều năm cũng không tìm được tinh cầu nguyên thủy trong sách ghi lại, càng không tìm được mộ huyệt cậu ấy. Cậu ấy mang theo quan tài thủy tinh của Cơ tướng quân biến mất, không chừng hiện tại đang ngủ say giống lúc trước khi bị Cơ tướng quân tìm thấy, chỉ chờ người kia đi đánh thức cậu ấy. Trời ạ, em thật muốn đi học khảo cổ, em muốn tìm được Tổng gia chủ sau đó ôm đùi vàng của cậu ấy.” Thiếu niên vẽ mặt hướng tới.

“Hắn là thật, dù sao cũng là bản thảo tìm được từ Phàn gia, bút tích thuộc về Phàn Triệu tướng quân, hẳn chính là bản thân của Cơ tướng quân và Tổng gia chủ.” Người đại diện cũng có chút cảm xúc mệnh mông, cũng rất nhanh bình phục lại, “Cậu vẫn là thành thành thật thật diễn đi. Chỉ cần được bất luận một nhân vật nào trong kỳ đầu tiên, cậu nhất định sẽ hot khắp tinh hệ, nếu biểu hiện tốt còn có thể tranh thủ biểu diễn kỳ thứ hai và kỳ thứ ba. Nguyên tác phần khích như vậy, chỉ cần đạo diễn có thể làm ra một phần mười nguyên tác liền không lo phòng bán vé.”

“Đúng vậy đúng vậy, nguyên tác rất phần khích! Hiện tại có thiết nhiều đồng nhân văn, em cũng viết một bộ. Anh xem.” Thiếu niên lấy ra một phần bản thảo.

“Cơ tướng quân bị tôi dẫn tới nơi khác, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không cách nào trở về. Tôi từng bước một đi đến trước quan tài thủy tinh, ngưng mắt nhìn quốc vương của tôi, thần của tôi. Tôi muốn hôn tỉnh cậu ấy...” Người đại diện chỉ đọc vài câu liền chịu không nổi, cọ da gà trên cánh tay, cười mắng, “Đem cái mặt của cậu nhập vào nhân vật bá đạo công, tôi cảm thấy thật khiếp. Ngoan, đừng đập hư Tổng gia chủ nữa, cậu ấy không phải mấy người phạm các cậu có thể mơ ước đâu.”

Khi nói chuyện, một nam tử thân hình cao lớn bước nhanh đi vào phòng họp, diện mạo tuổi mới vô trù

hoàn toàn kế tục tổ tiên Cơ tướng quân. Nếu không phải Cơ tướng quân đã sớm mất, hai người đứng chung một chỗ rất giống song sinh. Người đại diện che miệng giới thiệu, “Hắn là con cả Cơ gia, tên cũng là Cơ Trường Dạ, nghe nói bộ dạng rất giống Cơ tướng quân mới noi theo tên của tướng quân. Khi hắn còn bé bị RH13 chiếu xạ qua, không cách nào thức tỉnh dị năng, thể chất cũng rất kém cỏi, cho nên mới lựa chọn kinh thương. Đừng nhìn hắn cả ngày cười tủm tỉm, giống như thực ôn nhu, lại không phải là nhân vật dễ chọc đâu. Bây giờ hắn là người sản xuất «quốc vương trọng sinh ký», nếu cậu trúng cử đắc tội ai cũng không thể đắc tội hắn.”

“Được, em biết. Giai Thư anh yên tâm, em rất ngoan.” Thiếu niên nói nói ánh mắt liền thẳng tắp, người đại diện theo tầm mắt cậu quay đầu nhìn lại, liền thấy một thiếu niên thân mặc tây trang màu xám bạc đang từ từ đi tới, trước ngực cắm một đóa bỉ ngạn hoa nở rộ, trong đôi mắt vừa đen vừa sáng tràn đầy mê man và tò mò, giống như đứa nhỏ lạc đường, lại giống như vị thần bước lầm đến nhân gian. Chẳng sợ đứng ở trong đại sảnh công ty giải trí tinh vông mỹ nhân tập hợp, cũng không có ai có thể dè được ánh sáng của cậu ấy, áp phích đệ nhất mỹ nhân tinh tế Uriel thật to treo trên đỉnh đầu cậu lại bị cậu dè áp vào trong bụi bậm.

“Xong, xong, nam chính thứ nhất không có phần của cậu rồi!” Người đại diện đỡ trán ai thán, mà Cơ tổng lòng có cảm giác rất nhanh đi ra, trong mắt xẹt qua một tia si mê.

~~~~~TOÀN VĂN HOÀN~~~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-trai-dong-nhan-huu-xu>